

ZVONÍČÍ CEDRY RUSKA

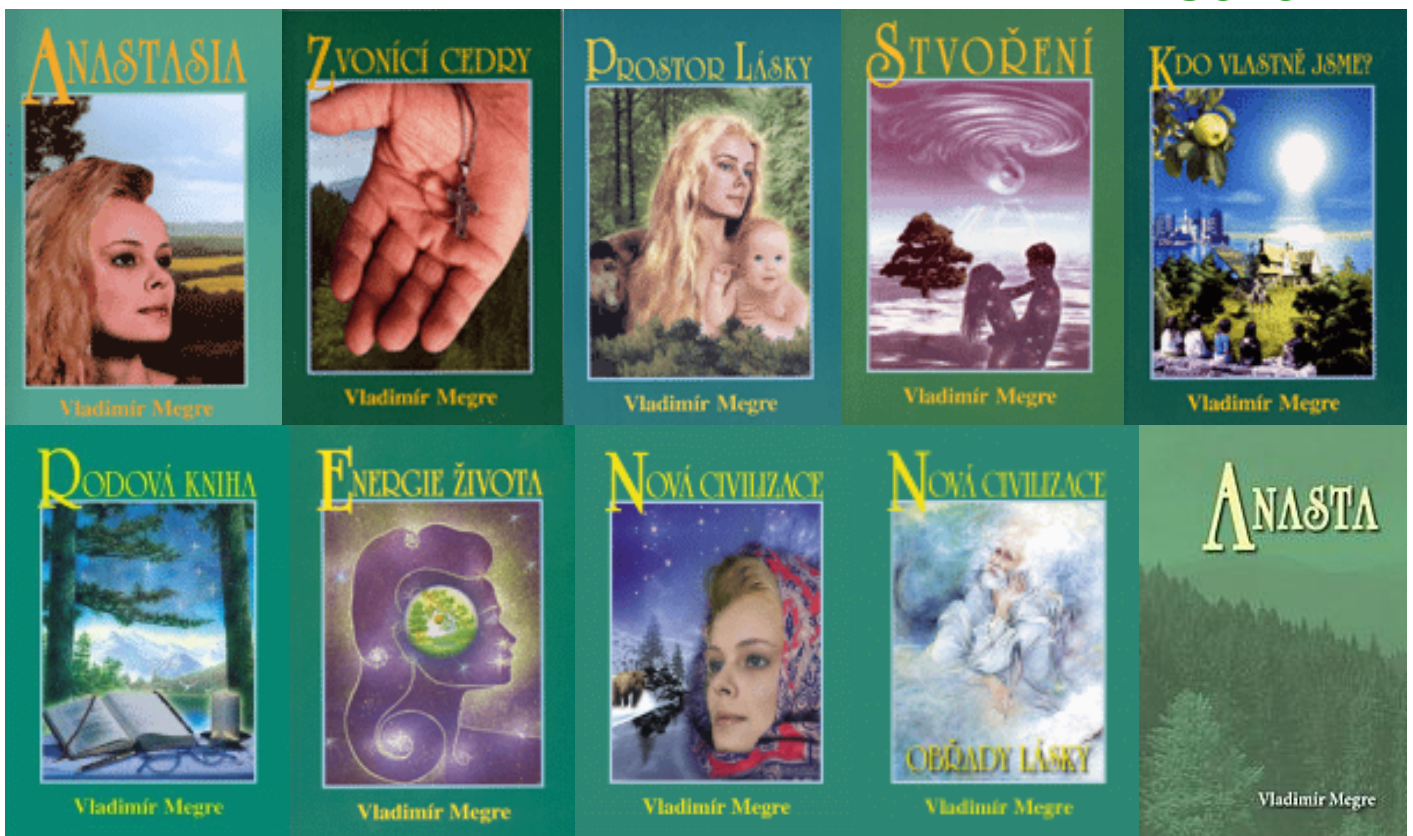

SÉRIE 10 KNIH - VLADIMÍR MEGRE

ZVONÍČÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

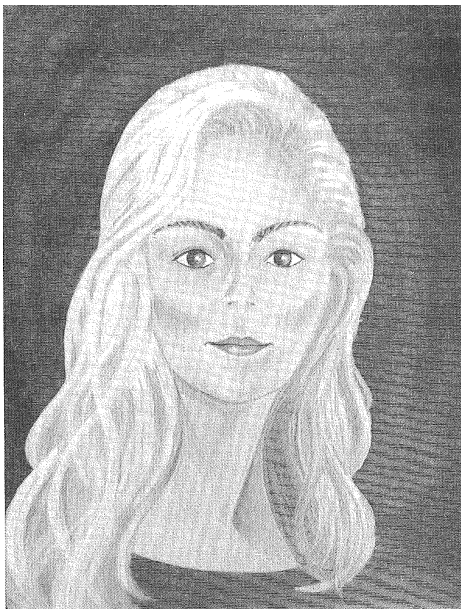
1. díl **ANASTASIA** - *originál vydán v roce 1998, překlad v r. 2000* 27
2. díl **ZVONÍČÍ CEDRY** - *or. 1998, př. 2001* 110
3. díl **PROSTOR LÁSKY** - *or. 1998, př. 2002* 214
4. díl **STVOŘENÍ** - *or. 1999, př. 2002* 314
5. díl **KDO VLASTNĚ JSME ?** - *or. 2001, př. 2003* 426
6. díl **RODOVÁ KNIHA** - *or. 2002, př. 2004* 54

7. díl ENERGIE ŽIVOTA - or. 2003, př. 2004.....	666
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - or. 2005, př. 2005	791
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - 2006, 2006	902
10. díl ANASTA - 2010, 2010	1014

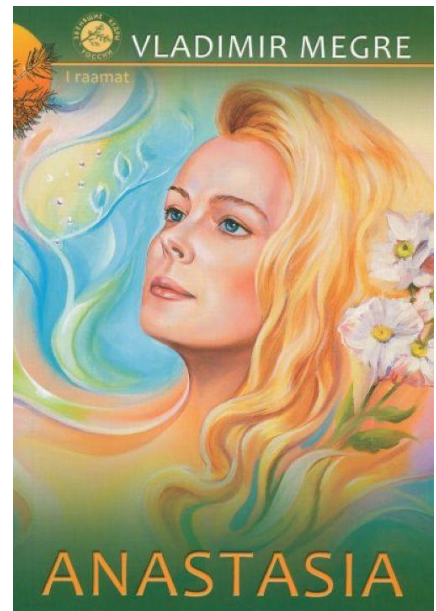
Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

*„Anastasia“ - Jana Arnotová, Čáslav
(z dopisů čtenářů na konci 4. knihy)*

Obálka estónské knihy

Překlad z originálního ruského vydání
Valentyna Lymarenko-Novodarská,
překlad básní a písní Zdeněk Glac a Zdeněk Harsa
Digitalizace z prvních českých vydání
Laskimilko milovatkam (8/2012), 1. revize textů

POZNÁMKA DIGITIZÉRA

Knihy jsou digitalizovány a zpřístupněny VŠEM zájemcům pro jejich duchovní růst a pozvedání vibrací cele Země... (včetně slabozrakým a jsou jim poskytnuty audiovýstupy v mp3).

*Digitizér si nenárokuje odměny a doufá že tímto **přispěje k plnění poslání těchto knih, k čemuž jsou původně tvůrci – i Stvořitelem určeny.***

Zde se taky prohlašuje, že obsah přeloženého a předkládaného textu byl ponechán v původní úplnosti, včetně poznámek pod čárou. (Je zde jen pár chyb z rozpoznání scanů, které se po zjištění opraví.) Příští digit. revize bude mít možná zbarevněné rozlišení pro rozhovory. Jednotné plynulé číslování všech nadpisů a sjednocený obsah byli doplněny v rámci digitálního formátu.

První vydání se již nedá skoro sehnat – alespoň ne kompletní, i když kopírování a digitalizace probíhala o počátku (jak se říká i v knížce), jenomže zřejmě pro menší-uzavřený okruh lidí. Např. v roce 2007 byla udělána ocr do txt formátu, kde se však nedalo docela zkontrolovat úplnost stránek, jejich počet a příp. neopravitelné chyby. Nebyli v nich podvozovky a taky byli oddělené slova a odstavce. V textu knih níže se slova vůbec nedělí. Proto je toto ocr ze scanů (kde chyběli 4 stránky, což se tu doplnilo). Obsah textů je tedy již zaručeně kompletní.

V druhém vydání (pokud jsem si všiml) se nezměnil pouze obal – tou dýmovou zelenou přes originální barevné obrázky, ale něco málo poznámek bylo přidáno, přeformulováno několik – zejména hrubějších slov a odstraněny listy čtenářů a odpovědi na otázky – zřejmě ve velké míře obsažených na diskuzích na internetu. Zde se původní jen posouvají na konec všech knih. Na konec taky doplněn odstavec z konců většiny knih v druhém vydání o novém webu pana Megra. Podobně jsou pod obsah doplněny texty z obalu knih vzadu – taky z 2. vydání. Jsou zde i obálky (udělané barevněji) z anglických vydání pro jejich krásu a výpověď. A zase se vůbec nedají srovnávat s obálkami jejich novějších vydání (např. suchý list na černém pozadí).

Tištěná podoba původních knížek kromě praktické stránky pozvedá své okolí svou vyšší vibrací a dává další možnosti k šíření světla, načeš je jistě hodně žádoucí i tato - hmotná forma. A také koupí podpoříte dobrou práci autorů textů a překladů včetně tiskaře a prodejce těchto i v této době vzácných a čistých informací.

Text zadních stran obálky:

1:

Vladimír Megre - v minulosti úspěšný obchodník, v současné době proslulý spisovatel, jehož dílo bylo přeloženo do devatenácti jazyků a získalo miliony čtenářů po celém světě. Ve svých knihách se věnuje širokému spektru otázek, které znepokojují dnešní společnost.

2:

Vážení čtenáři, ubezpečuji vás, že jsem obyčejný člověk, ačkoli popisuji neuvěřitelné události. Stejně jako vy se je snažím pochopit, v současné době je mi blízká a srozumitelná jen Anastasiina věta, že loudání nás k pravdě nedovede.

3:

„...Nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. Mnohé jsi donutil aby ti uvěřili, a tím jsi zapojil jejich myšlenky do děje toho strašného. Vznáší se tvá myšlenka, strašící lidi svým proroctvím a bezvýchodností. Ale teď se nevyplní. Ať se tvá myšlenka utká s mou.

...Jsem člověk, Anastasia ! A jsem silnější !

4:

„V žádné galaxii neexistuje struna, která by byla schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské duše.“

Anastasia

5:

»...Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně, věčně se převtělujíce, neboť svými myšlenkami sami vyprodukují svou šťastnou nekonečnost,"
Anastasia

6:

„Uplyne jen málo dnů a miliony otců a matek, v různých koncích Země, budou tvořit Rodovou knihu, zaplňovat její stránky svou rukou. Podobných knih bude velké množství. A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro své potomky. Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne historická lež“
Anastasia

7:

Lidský osud... Mnozí si myslí, že je vytvářen někým shůry. Ale ten někdo jednoduše dává každému člověku k dispozici nejsilnější vesmírnou energii, která je schopna ovlivňovat osud svého majitele a tvořit nové galaxie. Touto energií je lidská mysl.

8.1:

„Ať tvá mysl, Vladimíre, a mysl ostatních lidí zkusí poznat Boží výtvořiny a Jeho touhu. Tehdy tvůj život a život lidské společnosti vytvoří jiný program.“

8.2:

Je láska pouhý cit ? Proč přichází a zase odchází ? Jaký je význam dětské lásky ? Měli bychom hledat svou druhou polovičku ? Co je to telegonie a zdali existují obřady, které by pomohly zachovat lásku a učinit z ní „plnoprávného člena rodiny“ ?

10:

„V hloubi sibiřské tajgy kráčí paloučkem malé dítě a usmívá se. Nic jej nestraší, nikdo na něj neútočí, naopak zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. A kde je v tuto chvíli vaše dítě?... Jaký vzduch dýchá ? Jakou pije vodu ? Čemu se bude věnovat až vyroste?..“

Zeptáte se, proč je tato kniha desátá ?

Jen pro připomenutí, devátou knihu píší lidé, tvůrci rodových statků.

Píší ji živými písmeny na živé zemi.

Za nějakou dobu se samozřejmě pokusím proměnit tato živá písmena v slova a noty.

Prozatím se na to připravuji.

OBSAHY

ANASTASIA (díl 1)

(0.)	O AUTOROVI	27
(1.)	ZVONÍCÍ CEDR	28
(2.)	SETKÁNÍ	35
(3.)	ZVÍŘE NEBO ČLOVĚK ?	37
(4.)	KDO JSOU ONI ?	39
(5.)	LESNÍ LOŽNICE	41
(6.)	ANASTASIINO RÁNO	41
(7.)	ANASTASIIN PAPERSEK	43
(8.)	KONCERT V TAJZE	46
(9.)	KDO ZAPALUJE NOVOU HVĚZDU	50
(10.)	JEJÍ MILOVANÍ ZAHRÁDKÁŘI	56
(11.)	SEMÍNKO - LÉKAŘ	58
(12.)	KOHO BODAJÍ VČELY	60
(13.)	AHOJ, JITRO !	61
(14.)	VEČERNÍ PROCEDURY	62
(15.)	ON VŠECHNO SÁM PŘIPRAVÍ	62
(16.)	SPÁNEK POD SVOU HVĚZDOU	63
(17.)	POMOCNÍK A PEČOVATEL VAŠEHO DÍTĚTE	64
(18.)	LESNÍ GYMNÁZIUM	66
(19.)	POZORNOST K ČLOVĚKU	67
(20.)	LÉTAJÍCÍ TALÍŘ ? NIC ZVLÁŠTNÍHO.	71
(21.)	MOZEK - SUPERPOČÍTAČ	73
(22.)	„V NĚM BYL ŽIVOT A ŽIVOT BYL SVĚTLO LIDÍ“	78
(23.)	JE TŘEBA MĚNIT ŽEBŘÍČEK HODNOT	80
(24.)	SMRTELNÝ HŘÍCH	81
(25.)	DOTKNUTÍ RÁJE	83
(26.)	KDO VYCHOVÁ SYNA ?	85
(27.)	PŘES ÚSEK ČASU	87
(28.)	PODIVNÁ DÍVKA	88
(29.)	BROUČCI	91
(30.)	SNY - TVOŘENÍ BUDOUCNOSTI	93
(31.)	PŘES ÚSEK ČASU TEMNÝCH SIL	98
(32.)	SILNÍ LIDÉ	103
(33.)	KDO JSI, ANASTASIE ?	108

Anastasia

Vladimir Megre

ZVONÍCÍ CEDRY (díl 2)

(34.)	MIMOZEMŠŤANKA NEBO ČLOVĚK	110
	<i>Věnováno Grigoriji Rasputinovi</i>	115
(35.)	STROJ NA PENÍZE	116
(36.)	VYLÉČENÍ PRO PEKLO	119
(37.)	DŮVĚRNÝ ROZHOVOR	120
(38.)	KDE JSI, ANDĚLY STRÁŽNÝ ?	122
(39.)	VIŠEŇ	124
(40.)	KDO JE VINEN ?	127
(41.)	ODPOVĚĎ	130
(42.)	DEN ZAHRÁDKÁŘŮ A SVÁTEK CELÉ ZEMĚ !	137
(43.)	ZVONÍCÍ BARDŮV MEČ	141
(44.)	PRUDKÝ ZVRAT	144
(45.)	KDO URČUJE SMĚR ?	145
(46.)	PENÍZE Z NULY	146
(47.)	NIČÍCÍ SÍLA	148
(48.)	PODNIKATELE HERBALIFU	151
(49.)	NEPLACENÝ ODPOČINEK NA HAVAJI	153
(50.)	ZAČÁTEK PERESTROJKY	153
(51.)	SPOLEČENSTVÍ PODNIKATELŮ RUSKA	155
(52.)	K SEBEVRAŽDĚ	156
(53.)	ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA	158
(54.)	ROZLUŠTIT TAJEMSTVÍ	167
(55.)	OTEC FEODORIT	168
(56.)	PROSTOR LÁSKY	176
(57.)	ANASTASIIN DĚDEČEK	179
(58.)	PARANORMÁLNÍ JEVIŠTĚ	183
(59.)	ILUZORNÍ LIDÉ	188
(60.)	PROČ NIKDO NEVIDÍ BOHA	190
(61.)	SVÍTÁNÍ V RUSKU	193
(62.)	JAK ZÍSKAT Z CEDRU LÉČIVÝ OLEJ	196
(63.)	NÁZEV ! (nevím, jak to pojmenovat)	198
(64.)	TVÉ SVATYNĚ, RUSKO !	202

The Ringing Cedars of Russia

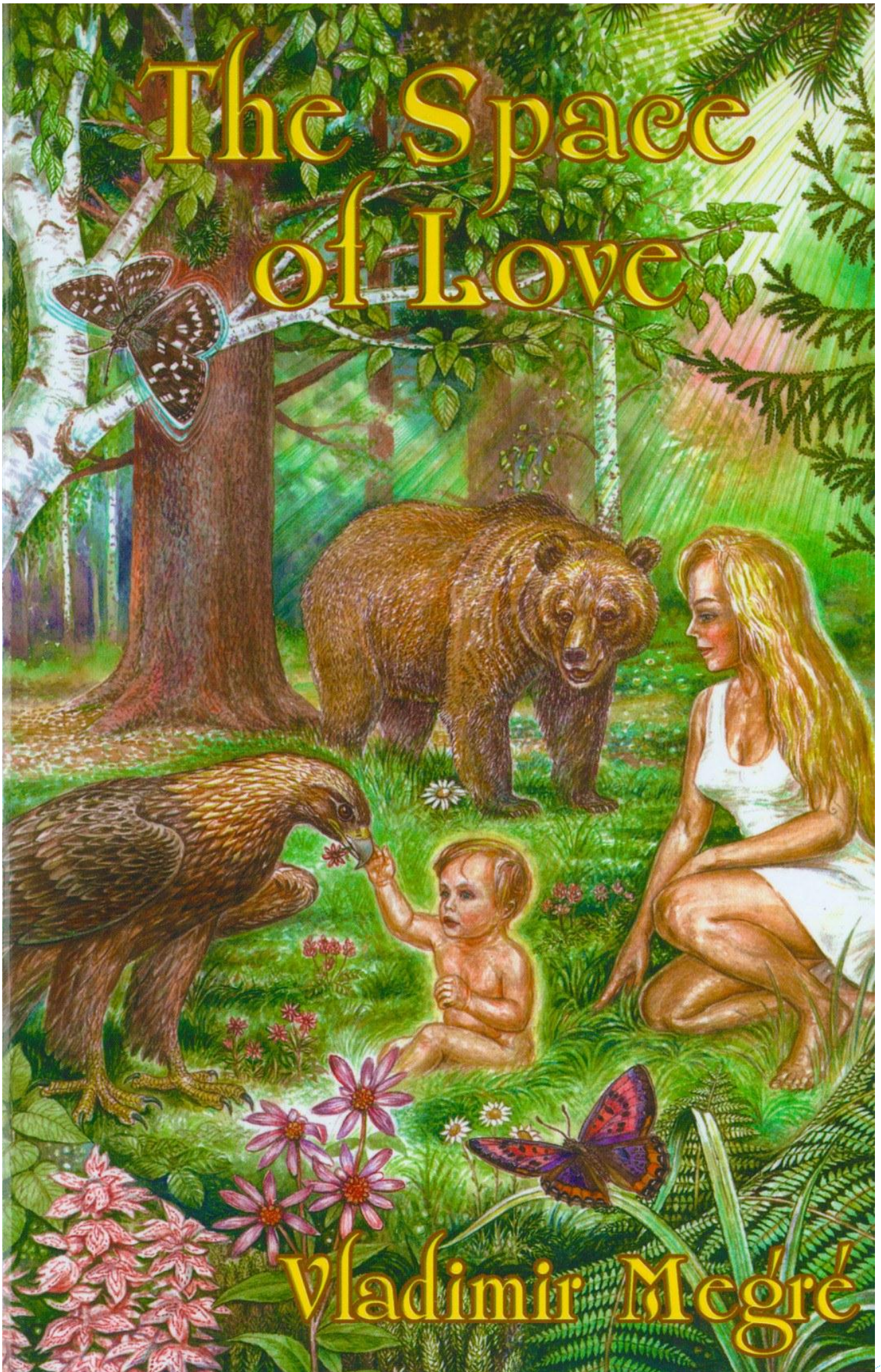

Vladimir Megre

PROSTOR LÁSKY (díl 3)

(65.)	DALŠÍ POUTNÍK	214
(66.)	PENÍZE NA HLOUPOST ?	218
(67.)	NEZVANÁ NÁVŠTĚVA	220
(68.)	ZVUKY VESMÍRU	226
(69.)	DUCH PRAMAMINKY	228
(70.)	SVĚTLÉ SÍLY	233
(71.)	PŘEPADENÍ	236
(72.)	CO JE TO PEKLO	238
(73.)	KDY SLOVA MĚNÍ OSUD	243
(74.)	VYTVOŘ SI SVÉ ŠTĚSTÍ	247
(75.)	KDO JSME	252
(76.)	MUTANTI VYTVOŘENÍ LIDMI	255
(77.)	AHOJ, DOMOVE	261
(78.)	NOVÉ JITRO JAKO NOVÝ ŽIVOT	262
(79.)	SYN	263
(80.)	V ČEM TKVÍ OTCOVA MISE ?	266
(81.)	PTÁK PRO POZNÁNÍ DUŠE	272
(82.)	SYSTEM	276
(83.)	UVEĎTE DO REALITY VIDĚNÍ ŠTĚSTÍ	278
(84.)	AKADEMIK ŠČETININ	285
(85.)	S ČÍM MÁM SOUHLASIT ? ČEMU MÁM VĚŘIT ?	288
(86.)	O KONTAKTÉRECH	293
(87.)	MÁME VŠICHNI JÍT DO LESA ?	295
(88.)	O CENTRECH „ANASTASIA“	297
	<i>Díky tobě, Nastěnko !</i>	298
	<i>Poslouchejte rozkaz, bratříčci !</i>	299
(89.)	OŽIVTE ŠAMBALU	301
(90.)	O TVŮRČÍ ČINNOSTI	304
(91.)	KDO JSI, ANASTASIE ?	306
	ČÁST ROZHOVORU S AUTOREM KNIHY V ČERVENCI ROKU 2001	1141

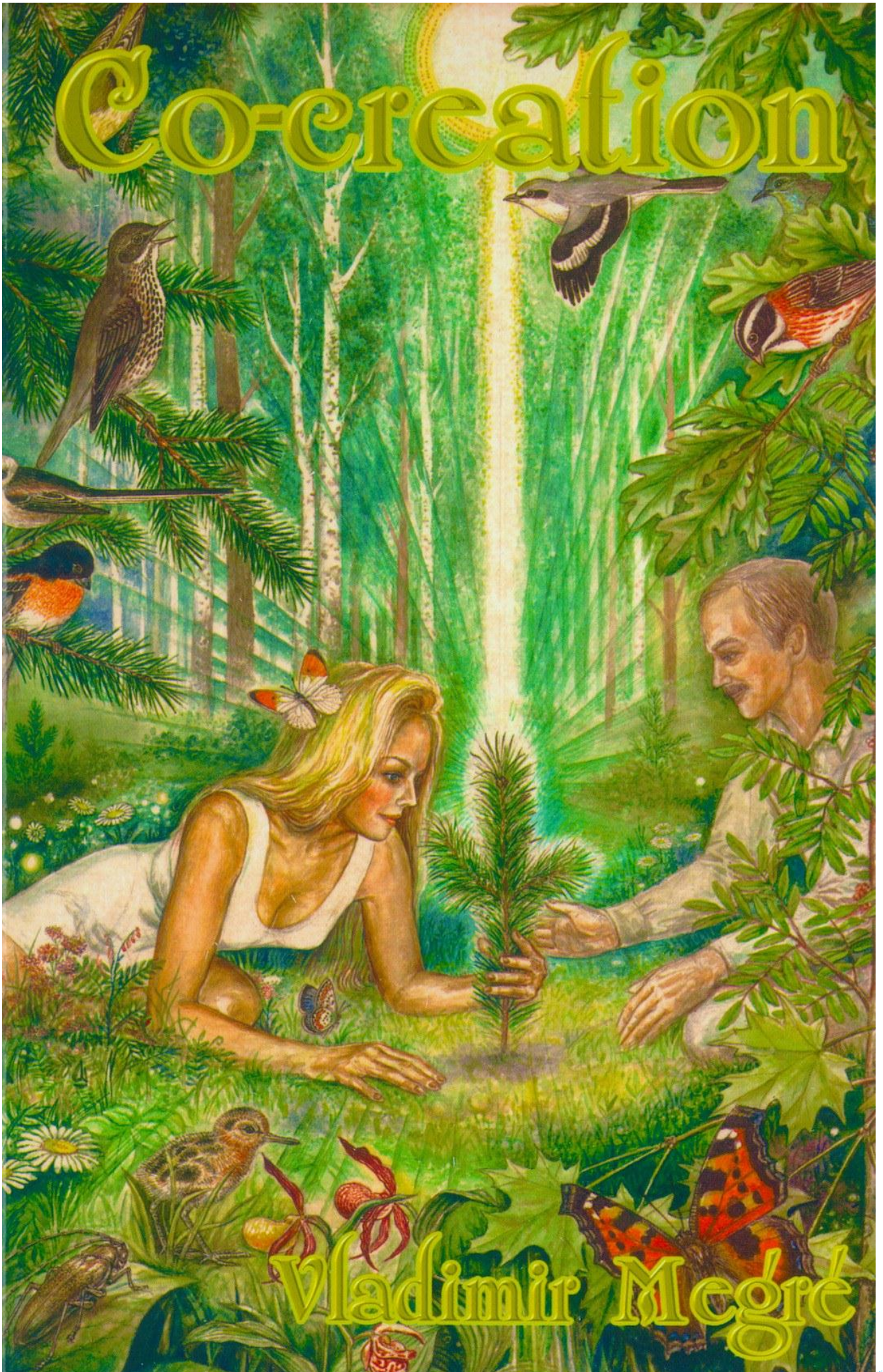
The Space of Love

STVOŘENÍ (díl 4)

(92.)	TOTO VŠECHNO EXISTUJE I TEĎ !	314
(93.)	POČÁTEK TVOŘENÍ	317
(94.)	TVÉ PRVNÍ OBJEVENÍ	319
(95.)	DEN PRVNÍ	323
(96.)	PROBLÉMY POTVRZOVALY DOKONALOST ŽIVOTA	324
(97.)	PRVNÍ SETKÁNÍ	325
(98.)	KDYŽ LÁSKA	328
(99.)	NAROZENÍ	330
(100.)	JABLKO, KTERÝM SE NELZE NASYTIT	333
(101.)	JE TŘEBA SE VYHÝBAT INTIMNÍM KONTAKTŮM S NÍ	338
(102.)	TŘI MODLITBY	340
(103.)	ANASTASIIN ROD	345
(104.)	ABY BYLO CÍTIT KONÁNÍ VŠECH LIDÍ	349
(105.)	OBĚD V TAJZE	352
(106.)	JSOU SCHOPNÍ MĚNIT SVĚT ?	356
(107.)	NEOBYČEJNÁ SÍLA	358
(108.)	KDYŽ OTCOVÉ POCHOPÍ...	362
(109.)	OSLAVOVAL RADOST ŽIVOTA	365
(110.)	TAJNÁ VĚDA	366
(111.)	GENETICKÝ KÓD	370
(112.)	KAM ODCHÁZÍME VE SNU ?	372
(113.)	JINÉ SVĚTY	376
(114.)	CENTRUM DOBYTÍ	383
(115.)	VRAŤTE SI, LIDI, SVOU VLAST	389
(116.)	DVA BRATŘI (pověst)	393
(117.)	JIŽ DNES SI KAŽDÝ MŮŽE STAVĚT DŮM	397
(118.)	PLOT	398
(119.)	DŮM	402
(120.)	ENERGIE LÁSKY	404
(121.)	PODLE OBRAZU A PODOBY	405
(122.)	A KDO JE VINEN ?	407
(123.)	STAŘÍK U DOLMENU	409
(124.)	ŠKOLA, NEBO HODINA BOHŮ	411
(125.)	ANOMÁLIE V GELENDŽIKU	420

Co-creation

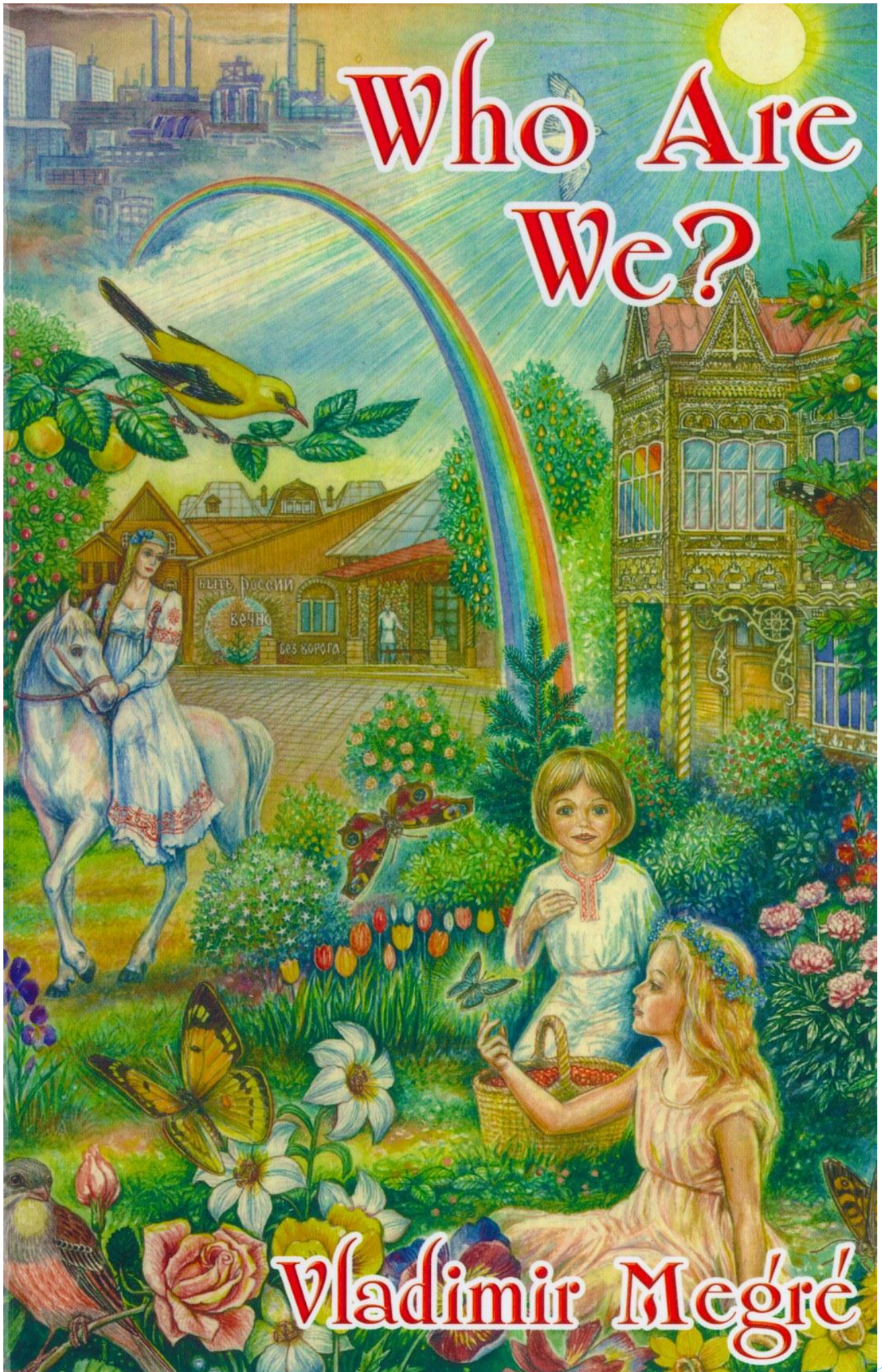

Vladimir Megre

KDO VLASTNĚ JSME ? (díl 5)

(126.)	DVĚ CIVILIZACE	426
(127.)	OCHUTNEJTE VESMÍR	430
(128.)	AUROVILSKÉ TOUHY	432
(129.)	ZVĚSTOVATELÉ NOVÉ CIVILIZACE	434
(130.)	HLEDÁNÍ DŮKAZŮ	435
(131.)	VĚČNÝ SAD	437
(132.)	ANASTASIINO RUSKO	441
(133.)	NEJBOHATŠÍ STÁT	444
(134.)	A NA ZEMI BUDE DOBRO	449
(135.)	HOREČNÉ ODZBROJENÍ	459
(136.)	VĚDA A PAVĚDA	464
(137.)	JE NAŠE MYSL SVOBODNÁ ?	468
(138.)	JEZDKYNĚ Z BUDOUCNA	470
(139.)	MĚSTO NA NĚVĚ	473
(140.)	ABYCHOM VYTVOŘILI REALITU	476
(141.)	OTEVŘENÝ DOPIS	479
	<i>Prezidentovi Ruské Federace Vladimíru Vladimíroviči Putinovi od občana Ruské Federace Vladimíra Nikolajeviče Megreho</i>	479
(142.)	OTÁZKY A ODPOVĚDI	481
(143.)	FILOZOFIE ŽIVOTA	491
(144.)	KDO ŘÍDÍ NÁHODY	504
(145.)	ZLOM	516
(146.)	POKUS O ROZKÓDOVÁNÍ	518
(147.)	NAŠE SKUTEČNOST	520
(148.)	TVÁ PŘÁNÍ	531
(149.)	MÁME PŘED SEBOU VĚČNOST	537

Who Are We?

Vladimir Megre

RODOVÁ KNIHA (díl 6)

(150.)	KDO VYCHOVÁVÁ NAŠE DĚTI ?	542
(151.)	ROZHOVOR SE SYNEM	558
	<i>Překroucená představa dějin</i>	562
	<i>Do mámy ses zamiloval, ale lásku jsi nepoznal</i>	566
	<i>Kniha Původních Pramenů</i>	567
	<i>Jedna plus jedna vychází tři</i>	568
	<i>Udělám šťastnou holčičku-vesmír</i>	570
	<i>Jak zdolat překážku ?</i>	573
	<i>Zachráním svou maminku</i>	575
(152.)	POZVÁNÍ DO BUDOUCNA	579
(153.)	CIVILIZACE POHROUŽENA VE SPÁNEK	584
(154.)	DĚJINY LIDSTVA PODLE ANASTASIINA VYPRÁVĚNÍ	590
	<i>Vedizmus</i>	590
	<i>Svazek dvou - sňatek</i>	592
	<i>Výchova dětí Vedické kultury</i>	600
	<i>Obřady</i>	605
	<i>Výživa těla</i>	607
	<i>Život bez loupeží a krádeží</i>	610
(155.)	OBRAZNOST. ZKOUŠKA	612
(156.)	TAJNÁ VÁLKA S VEDICKOU RUSÍ	620
	<i>V kterém z chrámů má přebývat Bůh (první Anastasiina pověst)</i>	620
	<i>Nejlepší místo v ráji (pověst druhá)</i>	623
	<i>Nejbohatší ženich (pověst třetí)</i>	625
	<i>Žrec měnil taktiku</i>	628
(157.)	OKULTIZMUS	631
	<i>Žrec, který i dnes řídí svět</i>	633
(158.)	JE TŘEBA PŘEMÝŠLET	636
	<i>Kdo zachránil Ameriku</i>	639
	<i>Kdo je pro a kdo je proti</i>	646
	<i>Otevřený dopis prezidentovi Ruské federace Vladimíru Vladimíroviči Putinovi</i>	647
	<i>Takže oni očernili naše prarodiče</i>	648
	<i>Dobrá zvěst</i>	651
(159.)	RODOVÁ KNIHA	654
	<i>Hodná a pozorná babička</i>	660
	<i>Život v překrásné realitě</i>	662

The Book of Kin

Vladimir Megre

ENERGIE ŽIVOTA (díl 7)

(160.)	TVOŘIVÁ MYSL	666
(161.)	NEVĚSTA ANGLICKÉHO LORDA	667
(162.)	SVŮJ OSUD JSI VYTVOŘIL SÁM	671
(163.)	MYSL NA SMETIŠTI	673
(164.)	MANŽELKA-BOHYNĚ	674
(165.)	ČÍM JE TEĎ ZAMĚSTNÁNA VAŠE MYSL ?	677
(166.)	ROZHOVOR S ANASTASIINÝM DĚDEČKEM	678
(167.)	DĚKUJI	680
(168.)	BOŽSKÁ VÍRA	684
(169.)	RYCHLOST MYSLI	686
(170.)	TRÉNOVÁNÍ MYSLI	688
(171.)	NEJZAKÁZANĚJŠÍ TÉMA	690
(172.)	BOŽSKÉ STRAVOVANÍ	693
(173.)	SPOLEČNOST SCHIZOFRENÍKŮ ?	701
(174.)	OPOZICE	704
(175.)	K ŽIDŮM, KŘESŤANŮM A NEJEN K NIM	713
(176.)	DO HLUBIN HISTORIE	717
(177.)	SUNDEJTE Z KŘÍŽE JEŽÍŠE KRISTA	723
(178.)	TEROR	725
(179.)	POHANÉ	728
(180.)	BITVA	737
(181.)	KRÁSNÉ VEDRUSSKÉ SVÁTKY	744
(182.)	DŮLEŽITÉ KNIHY	747
(183.)	CVIČENÍ PRO TELEPORTACI	750
(184.)	DEJTE DĚTEM VLAST	753
(185.)	VĚZENÍ BUDOUCNA	765
(186.)	ZÁKON PRO POSLANCE ZVOLENÉ NÁRODEM	782
(187.)	KE ČTENÁŘŮM SÉRIE KNIH „ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA“	787
	<i>K božství</i>	787
	<i>K ruským starcům</i>	788
	<i>Odpovědi autora na otázky čtenářů jež nezazněly na květnové konferenci r. 2003</i>	1134

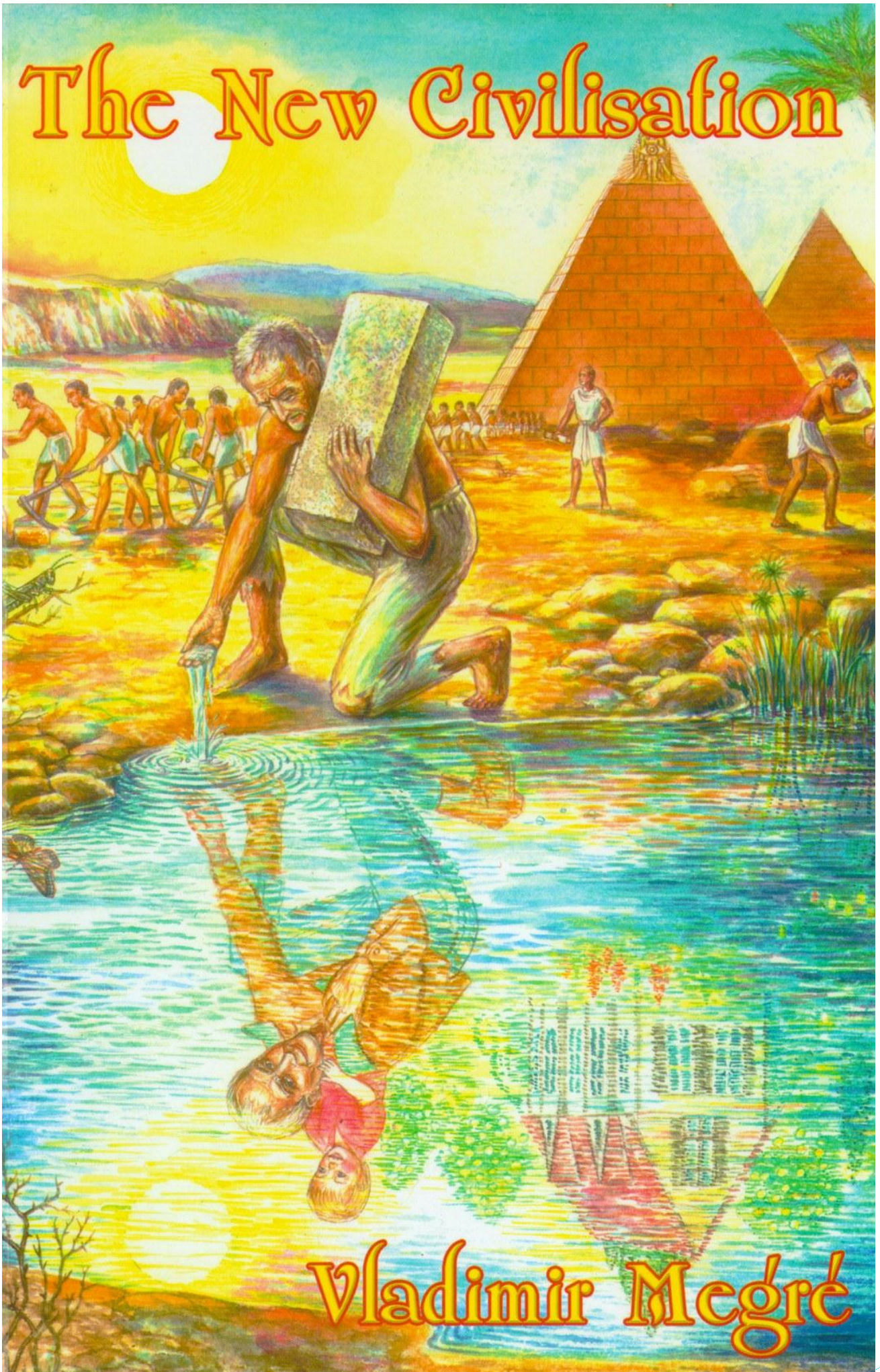
The Energy of Life

Vladimir Megre

NOVÁ CIVILIZACE (díl 8)

(188.)	POCITY PŘED SVÍTÁNÍM	791
(189.)	VÍTĚZSTVÍ NAD RADIACÍ	794
(190.)	„HUSY, HUSY !“ - „GAGAGA“ ANEB SUPERZNALOSTI, KTERÉ ZTRÁCÍME	800
(191.)	VELKÝ PROBLÉM	804
(192.)	VÝCHODISKO EXISTUJE	809
(193.)	NÁVRAT DO MLÁDÍ	810
	<i>První „mučení“</i>	810
	<i>Druhé „mučení“</i>	811
	<i>Třetí „mučení“</i>	811
	<i>Záhadná procedura</i>	812
	<i>Zjevení</i>	815
(194.)	BOŽSKÉ STRAVOVÁNÍ	817
(195.)	DÉMON KRACIOS	824
(196.)	MILIARDÁŘ	828
(197.)	PORODÍM TĚ, MŮJ ANDĚLI	846
(198.)	TO JSOU VĚCI	856
	<i>Rozhovor s prezidenty</i>	857
	<i>Prezidentovi a vládě Ruské federace</i>	860
	<i>Věda o obraznosti a v číh rukou je ideologie státu</i>	861
	<i>Ruská pravoslavná církev, ale zdali je ruská ?</i>	865
	<i>Okupanti v akci</i>	866
(199.)	RODOVÁ KNIHA A RODINNÁ KRONIKA	867
	<i>Židovská otázka</i>	868
	<i>Pojďme tvořit</i>	871
	<i>Dopis z Německa pro prezidenta Ruské federace</i>	880
(200.)	HEKTAR - KOUSÍČEK PLANETY ZEMĚ	883
(201.)	VLÁDA LIDU	887
	<i>Zákon Ruska o rodových statcích vytvářených ruskými lidovými poslanci všech úrovní (projekt)</i>	887
(202.)	NOVÁ CIVILIZACE	893
	<i>Nesmrtelnost</i>	895
	<i>Láska tvořící světy</i>	895

The New Civilisation

Vladimir Megre

NOVÁ CIVILIZACE (díl 8, část 2 - Obřady lásky)

(203.)	LASKÁ JE KOSMICKÁ BYTOST	902
(204.)	ODPOVÍDÁ NÁŠ ŽIVOT BOŽSKÉMU PROGRAMU ?	907
(205.)	PROČ PŘICHÁZÍ A ODCHÁZÍ LÁSKA ?	909
	<i>Je třeba hledat svou polovičku ?</i>	910
	<i>Lživý obraz</i>	911
(206.)	SVATEBNÍ OBŘADY	913
(207.)	POČETÍ ČLOVĚKA SE ZÚČASTŇUJE NEJEN TĚLO	916
(208.)	DO HLOUBKY DĚJIN	919
	<i>Arkaim - Akademie Volchvů</i>	919
	<i>Co chtěl povědět Sungir ?</i>	923
	<i>Rodové zřízení</i>	929
	<i>Záhadný manévr</i>	931
	<i>Láska a bojeschopnost země</i>	937
(209.)	VYHLAZENÉ RUSKO	938
(210.)	CHYBA STAŘEŠINŮ	941
	<i>Z lokajů knížata</i>	941
	<i>Nezopakovat chybu</i>	943
(211.)	VELKÝ STVOŘITELŮV DAR	945
	<i>Dětská láska</i>	945
	<i>Láska jako plnoprávný člen rodiny</i>	948
	<i>Skutečná láska rozhodně dosáhne vzájemnosti</i>	951
	<i>Ve vedrusské škole vyučovala také Láska</i>	953
(212.)	PŘEDMANŽELSKÉ HRY	957
	<i>„Potůček“</i>	958
	<i>„Častuška-govoruška“</i>	958
(213.)	OBŘAD SŇATKU	960
(214.)	POČETÍ	966
(215.)	NAD TELEGONIÍ LZE ZVÍTĚZIT	968
(216.)	PSYCHOLOGIE ZROZENÍ A PŘÍCHODU ČLOVĚKA NA SVĚT	970
	<i>Když dítě přivede na svět muž...</i>	973
(217.)	OBŘAD PRO ŽENY, KTERÉ RODÍ BEZ MANŽELA...	977
(218.)	KDE VLASTNĚ MÁME RODIT DĚTI ?	979
(219.)	VEDRUSKÝ POROD	980
(220.)	NE POSLEDNÍ RADOMÍRŮV BOJ	984
(221.)	Z HVĚZD SE OPĚT VRÁTÍ NA ZEM	987
(222.)	I V CHAOSU JE SMYSL	992
(223.)	SEZNAMOVACÍ SHROMÁŽDĚNÍ	994
(224.)	OBŘAD SŇATKU PRO ŽENY S DĚTMI	997
(225.)	ŽENY Z VYŠŠÍ SPOLEČNOSTI	1000
(226.)	SETKÁNÍ ZA TISÍCE LET	1005
(227.)	ANASTASIIN SŇATEK	1008

Rites of Love

Vladimir Megre

ANASTA (díl 10)

(228.)	ZAČÁTEK	1014
(229.)	DĚVČÁTKO Z TAJGY	1024
(230.)	KOMU SE PODOBÁ DCERA ?	1029
(231.)	CESTA DO JINÉ DIMENZE	1031
(232.)	HADI JAKO PROSTŘEDNÍCI	1032
(233.)	HLAVNÍ NÁŘADÍ PŘI STAVBĚ DOMU	1035
(234.)	NEPŘEDBÍHEJ SVŮJ ČAS	1039
(235.)	JE TŘEBA PŘEMÝŠLET	1041
(236.)	MAMUT DAN	1043
(237.)	NEVZDÁVEJ SE, MÁ VLASTI, JSEM S TEBOU	1045
(238.)	PROTIKLADNÍ BRATŘI	1047
(239.)	JAKÝ JE TVŮJ PROGRAM BYTÍ ?	1049
(240.)	KDO ŘÍDÍ NAŠE MYŠLENKY	1054
(241.)	K ČEMU DOSPĚJÍ TITO LIDÉ ?	1057
(242.)	SETKÁNÍ SE SVÝM PŮVODNÍM OBRAZEM	1064
(243.)	SJEDNOTITEL SVÉHO RODU	1069
(244.)	TŘI SLOVA Z VESMÍRNÉHO ZÁKONA	1071
(245.)	ROVINA ANTIROZUMU	1072
	<i>Umělý svět</i>	1073
	<i>Umělé potrubí</i>	1073
	<i>Hypotéka antirozumu</i>	1074
	<i>Proč odchází láska ?</i>	1075
	<i>Moc nad mocí</i>	1077
	<i>Proč zanikají říše</i>	1078
(246.)	ROK 2012	1079
	<i>„Ruším předpovězené peklo na zemi“</i>	1080
(247.)	CHOBOTNICE POŽÍRAJÍCÍ LIDI	1081
(248.)	JAK ODVRÁTIT PLANETÁRNÍ KATASTROFU	1083
(249.)	DEKLARACE RODOVÉHO STATKU	1085
(250.)	MŮJ OSAMOCENÝ HEKTAR	1089
(251.)	PŘEKÁŽKA ZVANÁ NEVÍRA	1093
(252.)	SOUBOJ MÁGŮ	1099
(253.)	OHNIVÝ PTÁK	1105
(254.)	NEPOSUZUJ VE SHONU	1108
(255.)	RODNÁ STRANA	1114
(256.)	OSÍDLENÍ PANENSKÝCH PLANET	1115
(257.)	LIDÉ PRVNÍ CIVILIZACE	1117
(258.)	HOŘÍCÍ KREV PRARODIČŮ	1124
(259.)	DAR OD PRVNÍ POZEMSKÉ CIVILIZACE	1125
(260.)	TELEPORTACE PROSTORU	1127
(261.)	DOPIS SYNOVI	1130

Knih a první

ANASTASIA

Existují pro ty, pro které existují.

*V knize se vypráví o neskutečné ženě,
která má schopnost uzdravovat duši a tělo člověka.*

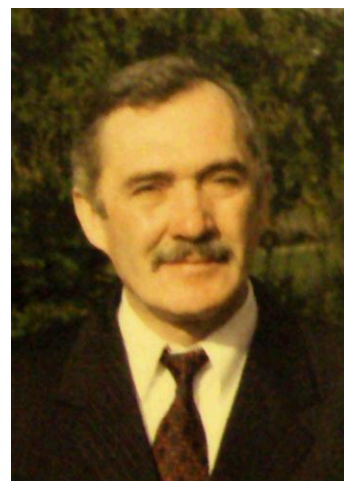
(0.)

O AUTOROVI

Vladimír Nikolajevič Megre se narodil 23. července roku 1950. Předtím nikdy nepublikoval. Je proslulým podnikatelem, prezidentem Meziregionální asociace podnikatelů Sibiře. V roce 1994-95 organizoval na své náklady dvě velké obchodní expedice na lodích po řece Ob trasou Novosibirsk - Salechard - Novosibirsk. O jeho první expedici „Kupecká karavana“ se hodně psalo v novinách na Sibiři, v Chantymansijském a Jamaloněněckém národnostním okruhu.

Po dlouhou dobu bylo pro přátele a příbuzné záhadou, co donutilo podnikatele s desetiletou praxí utratit shromážděný kapitál k tomu zastavit majetek na přípravu expedic, které nejenže neměly žádný zisk, ale ani se nevyplatily.

V této knize se otevírá tajemství intuitivního hledání. On přivezl z expedice to, co nelze ocenit v peněžním ekvivalentu. V řadě centrálních novin zveřejnil senzační materiály, které měly velké čtenářské ohlasy a komentáře vědců. Sám autor sdělil následující: „Nejsem spisovatel, nemám literární zkušenosti a omlouvám se čtenářům za styl mého psaní. Tato kniha nepatří do řady publicistiky, fantastiky nebo dobrodružné literatury, nehledě na neobvyklost a neskutečnost toho, co se stalo. Její žánr se mi nepodařilo určit.“

ZVONÍCÍ CEDR

Na jaře roku 1994 jsem si najal tři říční lodě, na kterých jsme podnikli čtyřměsíční expedici po sibiřské řece Ob od Novosibirska k Salechardu a zpátky. Cílem expedice bylo navazování ekonomických kontaktů s regiony Dálného severu.

Expedice se jmenovala „Kupecká karavana“. Největší ze třech lodí byla osobní loď „Patric Lumumba“. (V Západosibiřské paroplavbě pojmenovávají lodě velmi zajímavým způsobem: „Marija Uljanova“, „Patric Lumumba“, „Michail Kalinin“, jako by jiné historické osobnosti na Sibiři neexistovaly). Na ní bylo umístěno ředitelství expedice, výstava podnikatelů Sibiře a obchod.

Expedice měla za úkol projet 3,5 tisíce kilometrů na sever, navštívit jak docela velká města jako Tomsk, Nižněvartovsk, Surgut, Chanty-Mansijsk, Salechard, tak i malá, kam se lze dostat s nákladem jen v krátké době plavby.

Přes den se lodě zastavovaly u obydlených míst. My jsme obchodovali a jednali o navazování stálých ekonomických kontaktů. Pohybovali jsme se obvykle v noci. Pokud nám nedovolily meteorologické podmínky, za špatného počasí jsme přistávali u menších osad a zahajovali večírky pro místní mládež. Takovéto akce tam byly velmi zřídka. Kluby a Domy kultury tam byly v poslední době zchátralé. Žádné kulturní akce se tam neuskutečňovaly.

Stávalo se, že jsme po dobu několika dnů nezahledli žádné obydlené místo. Jenom tajga a jediná dopravní tepna na hodně kilometrů - řeka. Tenkrát jsem ještě nevěděl, že na jednom z těchto kilometrů na mě čeká setkání, které změnil celý můj život.

Jednou jsem nařídil přistát se štábní lodí u malinkaté vesničky, která měla několik chaloupek a byla vzdálená na desítky kilometrů od velkých měst. Naplánoval jsem tříhodinovou zastávku, aby se posádka mohla projít a místní obyvatelé u nás mohli nakoupit zboží a potraviny a my u nich laciné plody z divoké přírody a ryby. Během zastávky se na mě jako na vedoucího výpravy obrátili s velmi podivnou prosbou dva místní staříci. Jeden starší, druhý trochu mladší. Starší po celou dobu mlčel. Mluvil ten mladší. Přemlouval mě, abych jim dal k dispozici asi padesát lidí (posádka lodi jich měla celkem jenom 65), které chtěli provést tajgou zhruba 25 kilometrů od místa zakotvení lodi proto, aby uřízli, jak se vyjádřili staříci, Zvonící cedr. Předpokládalo se rozřezat cedr, jehož výška podle jejich slov dosahovala čtyřiceti metrů, na kousky, které se dají odnést na loď v ruce. Bylo nezbytné sebrat všechno. Staříci navrhovali rozřezat každou část na menší kousky. Jeden si nechat pro sebe, zbytek rozdat svým blízkým, známým, zkrátka všem těm, kdo si je bude přát dostat jako dar. Stařík říkal, že tento cedr je zvláštní. Jeho kousek se musí nosit na krku. Přičemž se má navlékat stojíce bosýma nohama na trávě a dlaní levé ruky jej tisknout k obnažené hrudi. Za minutu se pocítí příjemné teplo, pak po těle proběhne lehké chvění. Čas od času, podle přání je potřeba brousit konečky prstů tu část kousku cedru, která nemá styk s tělem, přičemž palci rukou držet za opačnou stranu. Již za tři měsíce člověk vlastní kousek Zvonícího cedru pocítí mnohem lepší náladu, vyléčí se z hodně nemocí.

„Z AIDS také?“ zeptal jsem se a trochu jim vysvětlil, co jsem znal o této nemoci z novin.

On s jistotou odpověděl:

„Z každé nemoci !“

Ale to, podle jeho mínění, bylo lehkým úkolem. Důležitější je to, že člověk vlastníci tento kousek se stane lepším, úspěšnějším a talentovanějším.

O léčivých účincích cedru jsem trochu věděl, ale aby měl vliv na city, schopnosti - to mi tenkrát připadalo zcela nepravděpodobné. Začal jsem vysvětlovat staříkům, že ve „Velké zemi“, aby se ženy zalíbily, nosí výrobky ze zlata a stříbra.

„Nosí, protože nevědí,“ následovala odpověď. „Zlato je prach ve srovnání s jedním kouskem tohoto cedru.“ Se ctí k jejich létům, nechtěl jsem diskutovat, a proto jsem řekl:

„Možná... Pokud velký umělec přiloží k tomu svou ruku a vytvoří něco krásného.“

Na toto stařík odpověděl:

„Je to možné, ale je lepší brousit svými prsty, kdy to bude chtít duše, tehdy cedr i navenek bude krásný.“

Přitom stařík uspěchaně rozepnul obnošenou bundu a košili a ukázal to, co měl na prsou.

Uviděl jsem vypouklý kruh nebo ovál. Jeho barvy - fialová, malinová, rezavá - skládaly nesrozumitelnou kresbu, léta dřeva vypadala jako potůčky. Nejsem znalec výtvarného umění, jen jsem byl v různých obrazárnách. Žádné velké emoce ve mně světové klenoty nezbudily, ale to, co jsem uviděl na prsou staříka, vzbudilo ve mně víc citu a emocí než návštěva Tretjakovské galerie. Zeptal jsem se:

„Jak dlouho jste brousil svůj kousíček cedru ?“

„Devadesát tři let,“ odpověděl stařík.

„A kolik je vám ?“

„Sto devatenáct.“

Tenkrát jsem neuvěřil jeho odpovědi. Vypadal asi na sedmdesát pět. Stařík buď nevyčítal mé pochybnosti, nebo se jich nevšiml, ale s trochou chvění mě začal přesvědčovat o tom, že i u jiných bude cedr krásný již za tři roky, stále hezčí a hezčí, zvláště u žen. Z těla vlastníka bude vycházet blahovonné aroma, které se nedá srovnat s vůní stvořenou člověkem. Od staříků skutečně vycházela velmi příjemná vůně. Vycítil jsem ji nehledě na to, že kouřím a zřejmě jako každý kuřák mám otupělý čich. Všiml jsem si v jeho řeči výrazů, myšlenek a závěrů netypických pro obyvatele vzdáleného a hlubokého Severu. Některé si pamatuji i teď, dokonce s intonací. Stařík vyprávěl:

„Bůh stvořil cedr jako shromažďovač energie kosmu. Z člověka ve stavu zamilovanosti vychází záření. Za zlomek vteřiny, odražené od planet, co stojí nad ním, se opět vrací k Zemi a dává život všemu živému. Slunce - jedna z planet, která odráží neúplné spektrum této záře.

Do kosmu odchází od člověka jen světlé záření i z kosmu na Zem se také vrací jen blahodárné záření. Člověk ve stavu zloby vydává temné záření, které se nemůže zvednout nahoru, a proto odchází do hloubky Země. Odražené od hlubin se vrací na povrch ve formě zemětřesení, vulkánu a válek. Vyšší formou odraženého

černého záření je bezprostřední vliv na člověka, zesílení zlobných citů v něm. Cedr žije pět set padesát let. Milióny svých jehlic ve dne a v noci zachycuje a shromažďuje v sobě světlu energii, celé její spektrum. Za dobu života cedru nad ním přecházejí všechna tělesa, odrážející tuto světlu energii. Dokonce v malinkatém kousku cedru je víc blahodárné energie než ve všech lidskýma rukama stvořených energetických zařízení na Zemi dohromady. Cedr přijímá vycházející energii od člověka přes kosmos, chrání ji a vrací, když ona chybí v kosmu, tudíž - v člověku, ve všem, co žije a roste na Zemi. Velmi zřídka se lze setkat s cedry, které shromažďují, ale nevrací shromážděnou energii. Za pět set let svého života začínají zvonit. Tak oni jakoby říkají, podávají signál, aby byly odříznuty a nashromážděná energie využita na Zemi. Takový cedr zvoní tři roky, pokud se ho nedotkne živý člověk. Za tři roky, když ztratí možnost vracet shromážděnou energii přes kosmos bezprostředně člověku, pak ji ztrácí. Tehdy ji cedr začíná spalovat - sám v sobě.

Mučivý proces spalování - umírání trvá dvacet sedm let. Nedávno jsme objevili takový cedr. Zjistili jsme, že zvoní už dva roky, zůstal jenom jeden. Je potřeba ho uříznout a rozdat hodně lidem."

Stařík mluvil dlouho, jeho hlas zněl jednou s vyrovnanou jistotou, podruhé s velkým chvěním. Při chvění začínal rychle, jako by hrál na nástroj, brousit konci prstů svůj kousiček cedru.

Venku byla zima, z řeky vál vítr, ale jeho obnošená bunda a košile zůstávaly rozepnuté.

S lodí na břeh sestoupila spolupracovnice Lidia Petrovna. Řekla, že na lodi jsou všichni připravení k odplutí a čekají na ukončení rozhovoru. Já jsem se rozloučil se staříky a odešel na palubu. Splnit jejich prosbu jsem nemohl: zdržení lodí na tři dny by se stalo velkou ztrátou. Všechno, co jsem uslyšel, připadalo mi tenkrát jako pověra, anebo jedna z místních legend.

Příští den jsem na krátké poradě uviděl, že Lidia Petrovna žmoulá na prsou kousek cedru. Pak mi vyprávěla, že potom, co jsem odešel na loď, ona se trochu zdržela. Viděla, jak stařík, který mluvil se mnou, když jsem odcházel, bezmocně hleděl jednou na mne, jednou na svého staršího přítele a znepokojeně promlouval:

„Jak je to možné... Vůbec neumím mluvit jejich jazykem... Nepodařilo se přesvědčit. Nepodařilo ! Nevyšlo to ! Nic nevyšlo."

Starší mu odpověděl:

„Byl jsi nepřesvědčivý, synu. Neuvědomili si to."

„Když už jsem stoupala po lodním žebříku," pokračovala mezitím Lidia Petrovna, „stařík, který mluvil s tebou, najednou přiběhl ke mně, chytil mne za ruku, poodvedl z můstku na trávník, vytáhl z kapsy provázek, na kterém byl tenhle kousek cedrového stromu, nasadil mi ho na krk a přitlačil mou a svou dlaní k hrudi. Pocítila jsem dokonce chvění v celém těle. Když jsem odcházela, pravil: „Šťastnou cestu. Hodně štěstí. Čekáme na vás příští rok. Všechno nejlepší, budeme čekat. Šťastnou cestu."

Když loď odplula, mávl rukou, pak najednou sedl na trávu. Podívala jsem se na ně dalekohledem. Stařík seděl na trávě a trhal rameny... Ten starší se naklonil a hladil jeho hlavu."

Při návratu lodi do Novosibirska jsem pocítil prudké bolesti. Určená diagnóza - vřed dvanácterníku, osteochondróza hradní části páteře. V tichu nemocničního pokoje jsem byl chráněn od každodenních starostí. Luxusní pokoj pro jednu osobu mi dával možnost v klidu zhodnotit výsledky čtyřměsíční expedice, udělat byznys-plán do budoucna. Ale paměť, jakoby odháněla všechny události a stavěla do popředí staříky a to, co sdělili. Na mou prosbu se dodávala do nemocnice všechna možná literatura o cedru. Když jsem srovnával přečtené, víc a víc jsem žasl a začínal jsem věřit v to, co sdělili staříci. Nějaká pravda přece byla v jejich slovech a možná, pravdou bylo všechno. V knihách o léčitelské medicíně se hodně mluvilo o léčivých účincích cedru. Všechno od lístečku - jehličí až do kůry má vysoké léčebné účinky. Dřevovinu cedru, která má krásný vzhled, využívají mistři umělecké dřevořezby, z ní vyrábějí nábytek, rezonující desky pro hudební nástroje. Jehličí cedru má vysokou schopnost dezinfikovat vzduch a dřevovina má specifickou, velmi příjemnou balzamickou vůni. Malý kousek cedrového stromu umístěný v bytě odhání moly.

Ve vědeckopopulární literatuře se také uvádí to, že kvality cedru rostoucího v severních rajónech jsou o hodně větší než v jižních. Ještě v roce 1792 akademik P. S. Pallas psal, že plody sibiřského cedru obnovují mužskou sílu a vrací člověku mládí, značně zvyšují imunitu organismu proti různým onemocněním.

Existuje i celá řada historických fenoménů přímo nebo nepřímo spojených s cedrem. Tady je jeden z nich.

Napůl vzdělaný mužík Grigorij Rasputin z malé sibiřské vísky, krajiny, kde roste sibiřský cedr, v roce 1907 se dostal do Moskvy ve věku padesáti let, překvapil svými předpověďmi imperátorskou rodinu, kterou mohl navštěvovat, vyspal se s velkým množstvím vznešených žen. Když se snažili jej zabít, byli překvapeni tím, že i když byl proděravěn skrz naskrz kulí, zůstal naživu. Podstata věci je v tom, že vyrůstal v cedrovém kraji a jedl cedrové ořechy.

Novináři tehdejší doby udělali takovýto závěr jeho vytrvalosti:

„Ve věku padesáti let mohl provádět orgie od poledne až do čtyř ráno; od zhýralosti a opilství jel přímo do kostela na ranní pobožnost, kde stál v modlitbě do osmi do rána. Doma, po obnovení sil čajem, Griška, jako by se nic nedělo, do dvou hodin přijímal nemocné, pak šel s dámami do parní lázně, odtamtud do mimoměstské restaurace, kde zopakoval předchozí noc - žádný normální člověk by nevydržel podobné tempo.“

Vícenásobný šampión světových a Olympijských her v řeckořímském zápase Alexandr Karelin, který zůstává dodneška neporazitelný, pochází také ze sibiřského kraje, kde roste cedr. Silák dodneška stále jí cedrové ořechy. Je to náhoda ?

Uvádím jen fakta, se kterými se lze seznámit ve vědeckopopulární literatuře, nebo která mohou potvrdit svědkové. Jedním z nich je Lidia Petrovna, která dostala od staříka kousek Zvonícího cedru. Žena ve věku šestatřiceti let, vdaná, matka dvou dětí. Spolupracovníci firmy, kteří jsou s ní v kontaktu, si všimli změny. Stala se přívětivější, usměvavější. Její manžel, kterého znám, vypráví, že do jejich rodiny nastoupilo větší porozumění, že jeho žena jako by omládlá a začala v něm vyvolávat větší vzrušení, úctu a možná dokonce i lásku.

Ale všechna fakta a důkazy blednou před tím nejdůležitějším, s čím se můžete seznámit i vy, po přečtení kterého nemám ani stín pochybnosti - je to Bible. Ve Starém zákonu, ve třetí knize Mojžíšově /Leviticus 14,4/ Bůh učí, jak léčit lidi, dezinfikovat obydlí s pomocí cedru.

Když jsem srovnával fakta, sebraná z různých zdrojů, vznikl takový obraz, že před ním pohasly všechny zázraky světa. Velká tajemství, která znepokojují rozum lidstva, mi najednou připadala nepatrná před tajemstvím Zvonícího cedru. Nyní jsem nemohl pochybovat o jeho existenci. Vědeckopopulární a starovědecká literatura rozptýlila mé pochybnosti.

O cedru se dvaadvacátkrát hovoří v Bibli, ještě ve Starém zákonu. Starozákonný Mojžíš, který zjevil lidstvu posvátné kamenné desky, zřejmě věděl o něm víc, než je psáno ve Starém zákonu.

Jsme zvyklí na to, že v přírodě existují různé rostliny, co mají schopnost léčit lidské nemoci. Léčivé schopnosti cedru potvrzuje vědeckopopulární literatura, takové vědecké autority jako akademik Pallas i tohle se ztotožňuje se sděleným ve Starém zákonu.

A nyní, pozor !

Starý zákon ukazuje jenom na cedr, nezmiňuje se o jiných stromech. Nemluví snad o tom, že cedr je nejsilnější ze všeho, co existuje v přírodě ? Co je to ? Léčivý komplex ?

Ale to ještě není všechno. O nesmírně větším tajemství mluví další kapitola Starého zákona:

„Král Šalamoun dal postavit z cedru chrám. Proto, aby dovezl cedr z Libanonu, dával Šalamoun Chiramovi dvacet tisíc kórů pšenice k jídlu pro jeho dům a dvacet kórů oleje získaného drcením: tolik dával Šalamoun Chiramovi každoročně (První Královská 5, 25). Je to pravda, že mu byla poskytnuta ještě jedna služba. Na prosbu krále Šalamouna mu byli poskytnuti lidé, kteří „... uměli porážet stromy". (První Královská 5, 6).

Co je to za lidi ? Co věděli ? Slyšel jsem, že i nyní ve vzdálených místech jsou staří lidé, kteří nějak vybírají stromy pro stavebnictví. Ale tenkrát, před dvěma tisíci lety o tom mohl vědět každý. Nicméně byli zapotřebí nějakí zvláštní lidé. Chrám byl vybudovaný. V něm začala mše a...

„...a naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu..." (První Královská 8, 10-11).

Co je to za oblak ? Jak a odkud vstoupil do chrámu ? Co představoval ? energii ? Ducha ? Co to bylo za jev a jaký má vztah k cedru ?

Staříci mluvili o Zvonícím cedru jako o shromažďovači nějaké energie.

Jaké ? Který cedr je silnější: libanonský nebo sibiřský ? Akademik Pallas sděloval, že léčebné účinky se zvyšují v míře přibližování k hranici s lesotundrou. To znamená, že silnější je sibiřský ! V Bibli se říká: „...posuzujte podle plodu." Znamená to, že opět sibiřský !

Je to možné, aby se toho nikdo nevšiml ? Starozákonná bible, věda minulého století i dnešní mají stejné mínění o cedru.

I Jelena Ivanovna Rerich ve své knize „Živá etika“ sděluje: „...V rituálech posvěcení králů antického Chorasánu se objevovala číše cedrové smoly. U Druidů se číše cedrové smoly také jmenuje číši života. Až později byla nahrazena krví - při ztrátě vědomí ducha. Plamen Zoroastra vznikl při spálení smoly v číši.“

Tak co všechno z vědomosti našich praotců o cedru, o jeho vlastnostech a určení došlo a zachránilo se do dnešních dnů? Je to možné, že nic? Co o něm vědí staří lidé?

Najednou v mé paměti vyplula hodně let stará situace, ze které mi naskočila husí kůže. Tenkrát neměla pro mě žádný význam, ale teď...

Na začátku perestrojky mně jako prezidentovi asociace podnikatelů Sibiře zavolali z Novosibirského krajského výkonného výboru (tenkrát jsme ještě měli výkonné výbory) a poprosili, abych přišel na setkání s velkým byznysmenem ze Západu. Měl písemné doporučení tehdejší vlády. Na setkání bylo několik podnikatelů a pracovníků krajského výkonného výboru.

Západní byznysmen byl neobvyklým člověkem jižního typu. Na hlavě měl turban, na prstech drahé prstýnky.

Mluvilo se, jako obvykle, o možnostech spolupráce v různých sférách. Mezi jiným řekl: „Mohli bychom u vás nakupovat cedrový ořech.“ V jeho slovech jsem vycítil napětí jeho ostré oči bloudily, jako by studoval reakci přítomných podnikatelů. Velmi dobře jsem si to zapamatoval, protože ještě tenkrát jsem se divil, proč se tak změnil?

Po setkání ke mně přistoupila překladatelka z Moskvy, která jej doprovázela. Řekla, že on chce se mnou mluvit.

Byznysmen mi soukromě sdělil, jestliže já zorganizuji dodávky cedrového ořechu a zaručeně čerstvého, tak kromě oficiální ceny budu mít slušné procento.

Ořech se měl dodávat do Turecka. Tam vyrábějí nějaký olej. Slíbil jsem, že o tom budu přemýšlet.

A sám jsem se rozhodl informovat, co je to za olej. A zjistil jsem následující.

Na londýnské burze, která je etalonem světových cen, olej cedrového ořechu stojí... do pěti set dolarů za jedno kilo. Nabízelo se nám dělat dodávky po dvou až třech dolarech za jedno kilo cedrového ořechu.

Zavola jsem do Varšavy jednomu ze svých známých podnikatelů a poprosil jsem ho, aby zjistil, zdali je možnost přímo kontaktovat spotřebitele tohoto produktu a také získat technologii jeho přípravy.

Za měsíc mi odpověděl: tohle není možné. Získat technologii se nepovedlo. A vůbec, do této zprávy jsou zapojené takové síly ze Západu, že je lepší na to zapomenout.

Pak jsem se obrátil na dobrého známého, vědeckého spolupracovníka Novosibirského institutu spotřebního družstevnictví K. Rakunova. Zakoupil jsem ořech.

Sponzoroval jsem práci. A ve výzkumných podmínkách tohoto ústavu bylo vyrobeno sto kilogramů cedrového oleje. Také jsem najal lidi, kteří v archivních dokumentech objevili následující.

V předrevoluční době a ještě nějakou dobu po revoluci na Sibiři existovala organizace pod jménem „Sibiřský kooperátor“. Lidé této organizace prodávali olej a také cedrový. Jejich zastupitelství byla v Charbině, Londýně, New Yorku. Měli velké peníze v západních bankách. Po revoluci se organizace rozpadla, hodně z jejích členů emigrovalo.

Člen bolševické vlády Krasin se setkával s vedoucím této organizace, nabízel mu návrat do Ruska. Ale on odpověděl, že víc pomůže Rusku, když bude mimo něj.

Dále se v archivních materiálech sdělovalo, že se cedrový olej vyráběl za pomoci dřevěných lisů (jenom dřevěných) v mnohých sibiřských vesničkách tajgy. Jeho jakostní vlastnosti závisely na době sklizení a zpracování ořechu. Zjistit, co je to za dobu, se nepovedlo ani v archívech, ani v ústavu. Technologie byla ztracená. Léčivá schopnost oleje nemá analogii. Ale nepředal tajemství vyrábění tohoto oleje někdo z těch, co emigrovali na západ? Jak vysvětlit to, že nejléčivější cedrový ořech roste na Sibiři a zařízení vyrábějící olej je v Turecku?

O jakých silách Západu mluvil podnikatel z Varšavy? Proč se nelze zabývat touto otázkou? „Nevycucává“ tahle síla z ruské sibiřské tajgy neuvěřitelně léčivý produkt? Proč my nakupujeme za milióny a možná i za miliardy dolarů západní léky a žvýkáme je jako blázni, když máme takové bohatství s neuvěřitelnými vlastnostmi? Proč ztrácíme vědění našich nedávných praotců, kteří žili v našem století?

Pročpak mluvit o Bibli, která popisuje situaci dva tisíce let starou? Jaká neznámá síla se pečlivě snaží vygumovat z naší paměti vědění našich praotců? A k tomu ještě jakoby naznačují - nestarej se o to, do čeho ti nic není. Snaží se vygumovat... A hlavně, že se jim v tom vede! A úspěšně! Dostal jsem vztek. Řekl jsem si, alespoň něco přečtu vypátrám.

Rozhodl jsem se zopakovat expedici po řece Ob na Sever a použít jenom štábní loď „Patric Lumumba“. Naložil jsem do nákladního prostoru různé zboží. Kinosál předělal na obchod. Zaměstnance jsem musel nabrat nové. Z mé firmy to nešlo. Stejně se finanční situace zhoršila, zatímco jsem věnoval pozornost něčemu jinému. Za dva týdny po odplutí z Novosibirska mi ochranka podala zprávu, že rozhovory o Zvonícím cedru byly potají vyslechnuty. Podle názoru ochranky mezi zaměstnanci, co jsem přijal, byli lehce řečeno „divní lidé“. Některé jsem si zavolaal k sobě a mluvil s nimi o blížící se expedici do tajgy. Někdo souhlasil jít tam dokonce zadarmo. Někteří žádali velké částky peněz za práci, protože při sjednávání smlouvy se o tom nemluvílo, a jedna věc je nacházet se v komfortních podmínkách na lodi a něco jiného - jít do tajgy pětadvacet kilometrů a táhnout na sobě náklad. V této době jsem měl již málo prostředků. Cedr jsem prodávat nehodlal. Vždyť staříci říkali, že se má rozdat. Ke všemu za důležitější jsem považoval ne sám cedr, ale tajemství výroby oleje. A vůbec, zajímavé bylo dostat jakoukoliv informaci související s ním.

Postupně s pomoci ochranky jsem byl přesvědčen, že se mě snaží sledovat, hlavně když kotvím u břehu. Nebylo jasné, s jakým cílem. Kdo stojí za sledovateli? Přemýšlel jsem, co mám udělat a vymyslel: abych neudělal omyl, musím je všechny najednou přelstít.

SETKÁNÍ

Nic jsem nikomu nevysvětloval a nařídil zastavit loď nedaleko od toho místa, kde jsem se loni setkal se staříky. Sám jsem se dostal na motorovém člunu do vesničky. Kapitánovi lodi jsem nařídil pokračovat v plavbě podle komerčního plánu cesty.

Měl jsem naději za pomoci místních obyvatel najít staříky, uvidět na vlastní oči Zvonící cedr a projednat způsob jeho dodávky na loď. Připoutal jsem loď. Měl jsem v úmyslu jít k nejbližšímu domu, ale uviděl jsem osamělou ženu, stojící na svahu, tak jsem šel za ní. Byla oblečená do staré vatované vesty a dlouhé sukně, obuta do vysokých gumových galoší, ve kterých chodí hodně obyvatel vzdáleného Severu na podzim a na jaře. Na hlavě měla šátek, který úplně přikrýval čelo a krk. Bylo těžké odhadnout, jak je stará. Pozdravil jsem ji a pověděl o dvou stařících, se kterými jsem se loni setkal.

„S tebou, Vladimíre, loni mluvil můj dědeček a pradědeček," odpověděla žena.

Byl jsem překvapen: hlas měla mladý s velmi výraznou dikcí, hned mi tykala a ještě k tomu věděla mé jméno. Nemohl jsem si vzpomenout na jména staříků a vůbec jestli jsme se seznamovali. Pomyslel jsem si: nejspíš ano, když zná mé jméno. Rozhodl jsem se jí také tykat a zeptal se:

„Jak se jmenuješ ?"

„Anastasia," odpověděla žena a podala mi ruku dlaní dolů, jakoby na políbení.

Tohle gesto vesničanky ve vatované vestě a galoších, stojící na opuštěném břehu, která se snažila chovat jako dáma, mě rozesmálo. Stiskl jsem jí ruku. Samozřejmě, že jsem nelíbal. Anastasia se v rozpacích usmála a nabídla mi jít s ní do tajgy tam, kde žije její rodina.

„Je třeba ujít pětadvacet kilometrů. Nemáš strach ?"

„Je to dálka, samozřejmě. A Zvonící cedr mi ukázat můžeš ?"

„Ano."

„Ty o něm všechno víš, řekneš mi to ?"

„Řeknu to, co vím."

„V tom případě pojďme."

Cestou Anastasia vyprávěla, že jejich rodina z generace na generaci žije v cedrovém lese podle slov jejích praotců v průběhu tisíce let. S lidmi naší civilizační společnosti se bezprostředně kontaktují velmi zřídka. Tyto kontakty se nekonají v místě jejich bydliště, ale v různých vesničkách, kde se vydávají za lovce nebo obyvatele jiných vesniček. Sama Anastasia byla ve dvou městech: v Tomsku a v Moskvě. Pokaždé jeden den. Nezůstávala ani přes noc. Chtěla se jenom podívat, jestli se nemýlí v představách o způsobu života lidí ve městě. Za prodané jahody a sušené houby dostala oblečení a peníze na cestu. Pas jí půjčila nějaká místní vesničanka.

Nápad dědečka a pradědečka rozdat mnohým lidem léčivý cedr Anastasia neschválila. Na otázku: „Proč ?" - odpověděla, že jeho kousky se rozejdou

jak mezi dobré, tak i mezi špatné lidi a nejspíš ve většině případů se jich zmocní negativní individua, co konec konců přinese víc špatného než dobra. Důležité, podle ní, je pomáhat dobrým lidem, kteří povedou společnost ke světlu, a ne do slepé uličky. Pokud budeš pomáhat všem, rovnováha dobra a zla zůstane stejná, nebo se zhorší.

Po setkání se staříky jsem probral vědeckopopulární literaturu, řadu historických a vědeckých prací, ve kterých se mluvilo o neuvěřitelných účincích cedru. Nyní jsem se snažil proniknout do toho, co vyprávěla Anastasia o způsobu života lidí z cedrových míst, a přemýšlel jsem, čemu se tohle podobá ?

Srovnával jsem je s rodinou Lýkových, hodně známou z publikací V. Peškova, také hodně let žijících v tajze. O tom se psalo v „Komsomolské pravdě" pod titulkem „Slepá ulička v tajze". Měl jsem dojem, že Lykovi dobře znali přírodu, ale byli zaostalí, co se týká vědy a porozumění dnešnímu životu v civilizaci. Tady - úplně jiná situace. Anastasia vytvářela dojem člověka, který se překrásně vyzná v našem životě a ještě v něčem, čemu jsem moc nerozuměl. Ona svobodně uvažovala o našem městském životě, znala ho.

Zašli jsme asi na pět kilometrů do lesa, když sundala vestu, šátek, dlouhou sukni a položila je do díry ve stromě. Zůstala jen v krátkých, lehkých šatech. To, co jsem uviděl, mě zarazilo. Kdybych věřil v zázraky, tak bych to kvalifikoval k řadě převtělení. Předě mnou stanula velmi mladá žena s dlouhými zlatožlutými vlasy a nádhernou postavou. Její krása byla neobyčejná. Těžko se dalo představit si, kdo z vítězek nejprestižnějších konkurzů krásy by mohl soupeřit s ní zevnějškem, a jak jsem pak zjistil, i intelektem. Všechno dohromady v ní bylo lákavé a čarovné.

„Jsi unavený ?"- zeptala se. „Chceš si odpočinout ?" Sedli jsme si přímo na trávu, a tak jsem si mohl prohlédnout její obličej: žádná kosmetika, správné rysy, pěstovaná pleť, která se vůbec nepodobá větrem ošlehaným obličejům sibiřského venkova, velké, dobré šedomodré oči a usměvavé rty. Byla oblečená do lehkých krátkých šatů, které se podobaly noční košili, ale měl jsem pocit, že jí nebyla zima, i když venku nebylo víc než 12-15 stupňů. Rozhodl jsem se najíst. Vytáhl jsem z tašky chlebičky, placatku s koňakem, nabídl jsem Anastasii, aby se napila, ale ona odmítla. Po dobu svačiny Anastasia ležela na trávě, jako by se odevzdala milujícím paprskům slunce. Ty se odrážely v nahoru obrácených dlaních zlatožlutým světlem. Byla napůl nahá. Tato žena byla překrásná.

Díval jsem se na ni a přemýšlel: „Proč ženy po celou dobu neustále odhalují buď nohy, prsa nebo všechno najednou za pomoci dekoltu a mini ? Cožpak ne proto, aby řekly všem: dívej se, jak jsem krásná, otevřená a přístupná. A co zbývá muži: klást odpor tělesným vášním, a tím ponižovat ženu svou nepozorností, nebo jí prokázat pozornost a porušit Boží zákon ?"

Zeptal jsem se jí, jak to, že se nebojí být sama v lese ?

„Tady se nemám čeho bát." odpověděla Anastasia.

„Zajímavé, jak by ses bránila při setkání se dvěma-třemi muži, geology nebo myslivci ?"

Ona neodpověděla, jen se usmála. Pomyslel jsem si: jak se tato mladá kráska, bezmezně přitažlivá, nikoho a ničeho nebojí ? Za to, co proběhlo pak, se do dneška stydím. Objal jsem ji kolem ramen a přitáhl k sobě. Ona se moc nebránila, i když v jejím pružném těle byla cítit nemalá síla. Ale nic jsem s ní udělat

nemohl. Poslední, na co vzpomínám, před tím než jsem ztratil vědomí, byla její slova: „Ne, uklidni se.“ A ještě předtím vzpomínám, jak jsem najednou pocítil neskutečný strach. Strach nepochopitelný, jako bývá v dětství, když jsi doma sám a něčeho se bojíš. Když jsem přišel k sobě, ona klečela přede mnou na kolenou. Jedna její ruka ležela na mých prsou, druhou mávala někomu nahoru a na strany. Usmívala se, ale ne na mě, nýbrž na někoho, kdo nás neviditelně obklopoval, a ukazovala, že se s ní nic špatného neodehrává. Anastasia se mi podívala do očí.

„Uklidni se, všechno skončilo.“

„Ale co to bylo ?“ zeptal jsem se.

„Harmonie nepřijala tvé zacházení se mnou. Vzniklé přání v tobě. Časem to pochopíš sám.“

„K čemu je tady nějaká harmonie ? Vždyť ses začala bránit ty sama.“

„Já jsem to také nepřijala. Bylo mi nepříjemně.“

Zvedl jsem se a přitáhl k sobě tašku.

„Podívejte se na ni.“ Nepřijala. Nepříjemně... „Vždyť vy ženy děláte všechno, abyste nás vzrušily. Obnažujete své nohy, vystavujete prsa, chodíte na vysokých podpatcích. Je vám nepohodlně, ale chodíte, kroutíte různými vnadami, a když něco... „Och, já to nepotřebuji, nejsem taková.“ Proč se tedy kroutíte ? Licoměry ! Proč jsi sundala vrchní oblečení ? Vždyť není vedro. Pak ses rozvalila, zmlkla a ještě se tak usmívala...“

„V oblečení je mi nepohodlně. Já se oblékám, když vycházím z lesa k lidem. Abych vypadala jako všechny. Na sluníčko jsem lehla, abych si odpočinula a nepřekážela, dokud jsi jedl.“

„Chtěla jsi nevyrušovat... Ale vyrušila jsi.“

„Samozřejmě, každá žena chce, aby se jí všimli muži, ale nejen nohou a prsou. Chce, aby ji neopomenul ten jediný, kterému se podaří uvidět víc.“

„Ale tady nikdo jiný mimo neprocházel ! A co víc se tady má vidět, když v první řadě jsou odhalené nohy ? Vy ženy jste nějaké nelogické.“

„Bohužel, vypadá to tak... Možná, už půjdeme, Vladimíre ? Už ses nasvačil ? Odpočinul ?“

Mou hlavou probleskla myšlenka: stojí za to pokračovat v cestě s takovou filozofkou ? Ale řekl jsem:

„Dobře, pojďme.“

(3 .)

ZVÍŘE NEBO ČLOVĚK ?

Pokračovali jsme v cestě k domu Anastasie. Své oblečení nechala v díře stromu. Galoše tam také schovala. Zůstala v lehkých krátkých šatech. Vzala mou tašku a nabídla svou pomoc ji nést. Bosá, s neuvěřitelně lehkou a graciózní chůzí šla přede mnou a lehce pohazovala taškou.

Po celou dobu jsme mluvili. Povídat s ní bylo velmi zajímavé na jakémkoliv téma. Občas se Anastasia zatočila. Otáčela se ke mně a šla několik kroků zády

dopředu unesena konverzací a nedívala se pod nohy. Nepochopitelné, proč ani jednou nezakopla, nenarazila bosou nohou na souček suché větve. Při chůzi se občas dotýkala lístečku nebo větvičky keříku nebo ji rychle pohladila. Nebo utrhla nějakou bylinu a jedla ji.

„Přímo jako zvířátko," pomyslel jsem si.

Když jsme viděli jahody, ona je dávala mně a já je také jedl. Nějakou zvláštní svalnatostí se její tělo nelišilo. Vůbec, ona byla střední postavy. Ne hubená, ani ne tlustá. Vykrmené, pružné, velmi hezké tělo. Ale její síla, podle mého, byla dost slušná a reakce také.

Když jsem zakopl a napřáhl dopředu ruce, ona se bleskově otočila, natáhla svou volnou ruku a já jsem spadl hrudí na její roztaženou dlaň, aniž bych se dotkl země. Přitom pokračovala v řeči. Když jsem se narovnal za pomoci její ruky, kráčeli jsme dál, jako by se nic nestalo. Nevím proč, ale tenkrát jsem si vzpomněl na plynovou pistoli, která byla v mé tašce.

Za rozhovoru jsme prošli nemalý kus cesty, když se Anastasia najednou zastavila, položila pod stromem mou tašku a radostně sdělila:

„A jsme doma."

Rozhlédl jsem se. Nevelká hezoučká louka, kytky mezi velebnými cedrovými stromy, ale žádné stavení. Ani boudy jsem neviděl.

„A kde je dům ? Kde spíš, jíš, schováváš se před deštěm ?"

„Tohle je můj domov. Tady je všechno."

Začal mě ovládat pocit neklidu.

„Kde je to všechno ? Dej mi konvici na čaj, abych alespoň uvařil vodu na ohni, sekyru."

„Čajník a sekyra nejsou... Oheň je vhodné nedělat..."

„Co to tady říkáš ? Ona ani konvici na čaj nemá ! V mé láhvi došla voda. Vždyť jsi to viděla, když jsem svačil."

Dokonce jsem vyhodil i láhev. Teď mi zůstalo jen trochu koňaku. K řece nebo do vesničky je celý den chůze a já jsem unavený, chci napít. Kde bereš vodu ? Z čeho piješ ?"

Když viděla mé rozrušení, znepokojila se a chytla mě za ruku. Vedla přes louku do lesa a cestou říkala:

„Jen se nerozčiluj, Vladimíre ! Prosím, nerozčiluj se. Já všechno udělám. Ty si odpočineš. Vyspíš se. Vůbec ti nebude zima. Chceš napít ? Hned tě napojím."

Nějakých deset až patnáct metrů za loukou a keři se před námi otevřelo nevelké jezírko. Anastasia rychle nabrala do dlaní vodu a donesla k mému obličejí:

„Tady je voda. Pij, prosím."

„Zbláznila ses ? Jak je možné pít neupravenou vodu z nějaké lesní louže ? Vždyť jsi viděla, pil jsem Boržomi. My na lodi filtrujeme vodu z řeky i na mytí nádobí přes speciální filtr a dezinfikujeme ji."

„Tohle není louže. Tady je čistá, živá voda. Ne napůl zabitá jako u vás. Je možné ji pít. Podívej," zvedla dlaně ke svému obličejí a vypila z nich vodu.

Vyhrkl jsem:

„Anastasie, copak jsi zvíře ?“

„Pročpak zvíře ? Protože má postel není jako tvoje ? Nemám auta ? Různé pomůcky ?“

„Protože žiješ jako zvíře v lese, nic nemáš a zdá se, že se ti to líbí.“

„Ano, mně se líbí žít tady.“

„Vidíš, sama jsi to potvrdila.“

„Ty si myslíš, že nejdůležitější, co odlišuje člověka od všeho žijícího na Zemi, je to, že vlastní uměle vytvořené předměty ?“

„Ano. A přesněji - civilizovaný byt.“

„Ty si myslíš, že tvůj byt je civilizovanější ? No ano, samozřejmě, že si to myslíš. Ale já - nejsem zvíře. Já jsem - člověk.“

(4 .)

KDO JSOU ONI ?

Za tři dny strávené s ní, co jsem ji pozoroval, něco jsem pochopil v jejím způsobu života, ale vznikly některé otázky, týkající se našeho způsobu života.

Jedna z nich stojí přede mnou i nyní.

Stvořili jsme velikánský systém vzdělání. Na základě tohoto systému učíme naše děti a jeden druhého: v mateřské školce, ve škole, na vysoké, v aspirantuře. Tento systém nám pomáhá vynalézat, létat do kosmu. Podle něho patřičně stavíme svůj byt. Snažíme se poznat vesmír, atom, různé anomální jevy. Milujeme o nich diskutovat a popisovat v senzačních článcích, ve vědeckých vydáních. Jenom jeden jev se z nějakých důvodů snažíme obejít stranou. Vytváří dojem, že se bojíme o něm mluvit. Bojíme se proto, že lehce ničí náš systém vzdělání, vědecké závěry, směje se nad realitou naší existence. A my se snažíme tvářit, že ten jev neexistuje. Ale on existuje a bude existovat, i když se od něj odvracíme a obcházíme ho stranou.' Není-li na čase více se na něj soustředit, možná dát dohromady rozum lidstva a odpovědět na otázku, proč bez výjimky všichni velcí myslitelé, lidé, co stvořili různá náboženská učení, která následují nebo se alespoň snaží následovat větší část lidstva, před stvořením svých vědeckých děl odcházeli jako poustevníci do lesa ?

Všimněte si, ne do nějaké superakademie, ale právě do lesa.

Proč odcházel starozákonný Mojžíš do lesa psát své posvátné desky ? Proč se Ježíš Kristus vzdaloval dokonce i od svých žáků ? Proč člověk jménem Siddhártha Gautama, který žil v Indii v polovině šestého století před naším letopočtem, odcházel na sedm let do lesa a pak vyšel odtamtud k lidem s učením, které i dodneška, po uplynutí tisíciletí, znepokojuje lidské rozumy a jmenuje se buddhismus ? A tohoto člověka později pojmenovali Buddhou. Proč i naši ne až zas tak vzdálení praotci, jako například Serafim Sarovskij nebo Sergij Radoněžskij, také odcházeli do lesa jako poustevníci a za nějakou dobu pochopili tak hlubokou moudrost, že za nimi jezdili na poradu králové tohoto světa ?

Na místě jejich putování se stavěly kláštery a majestátní chrámy. Jako například Trojicesergijevskaja Lávra ve městě Sergijev Posad Moskevské oblasti i do dneška přitahuje davy lidí. A všechno se začalo jenom z jednoho poustevníka.

Proč ? Co nebo kdo pomáhal těmto lidem postřehnout moudrost, dát vědu, přiblížit je k chápání podstaty existence ? Jak žili, co dělali, o čem přemýšleli, když se vzdálili do lesa ?

Tyto otázky se začaly objevovat přede mnou za nějakou dobu po komunikaci s Anastasií. Tehdy jsem začal číst všechno o poustevnících. Ale odpověď jsem dodneška nenašel. Z nějakých důvodů nikde není psáno o tom, co se tam s nimi odehrálo.

Snažím se popsat události tří denního pobytu v lese a své pocity z komunikace s Anastasií s nadějí, že se někomu podaří vystihnout podstatu tohoto jevu.

Zatím ze všeho, co jsem uviděl a uslyšel, je zřejmé jedno: lidé, žijící jako poustevníci v lese, Anastasia také, vidí náš život jinak než my.

Některé její názory jsou úplně opačné k obecně přijatým. Kdo je blíže k pravdě ? Kdo to má posoudit ? Mou úlohou je jenom vyložit to, co jsem uviděl a uslyšel. A tím dát možnost odpovědět na otázku jiným.

Anastasia žije v lese úplně sama, nemá bydliště, skoro nenosí oblečení a nemá zásobu potravin. Ona je potomek těch lidí, kteří tady žili po dobu tisíce let a je to jakoby jiná civilizace. Anastasia se tady narodila a je neoddělitelnou částí Přírody. Na první pohled neobvyklý jev, když jsem najednou pocítil velký strach při pokusu ovládnout Anastasii a ztratil vědomí, se vysvětlil velmi jednoduše. Člověk ochočuje kočku, psa, slona, tygra, orla, ale tady je ochočeno „Všechno kolem“. A toto „Všechno“ nemůže dovolit, aby se s ní stalo něco špatného. Anastasia vyprávěla, že když se narodila a neměla ani rok, matka jí klidně mohla nechat samotnou na trávě.

„A ty jsi neumírala hlady ?“ zeptal jsem se.

Místo odpovědi lusknula prsty a vedle se objevila veverka, která jí skočila na ruku. Anastasia přiblížila čumáček zvířete ke rtům a veverka jí předala ze své pusy semínko cedrového ořechu. Tohle se mi nezdálo fantastické. Vzpomněl jsem si, jak v Novosibirském akademickém městečku si hodně veverek zvyklých na lidi vyprošuje od procházejících krmení a ještě se zlobí, když je nekrmí. Tady jsem pozoroval opačný proces.

Známe hodně příkladů z literatury, novin a televizních programů, když nemluvňata, která se náhodou ocitla v rukou divoké přírody, vykrmovali vlci. Tady ale generace žijí pořád a jejich vztahy se světem zvířat jsou jiné než u nás. Zeptal jsem se jí:

„Proč ti není zima, když já mám bundu ?“

„Proto,“ odpověděla, „že organizmus lidí, kteří se balí do šatů, schovávají se před zimou a vedrem do úkrytů, víc a víc ztrácí schopnost se adaptovat ke změně prostředí. Já jsem tuto schopnost neztratila, proto i šaty až tak nepotřebuji.“

LESNÍ LOŽNICE

Neměl jsem žádné pomůcky na to, abych mohl spát v divokém lese. Anastasia mě uložila do brlohu - zemljanky. Když jsem se vzbudil, měl jsem pocit blaženosti a útulnosti, jako bych ležel na nádherné pohodlné posteli.

Brloh byl prostorný, vystlaný drobnými chundelatými větvičkami cedru, suchou trávou, zaplňující okolí příjemným aroma. Když jsem se protahoval, dotkl jsem se jednou rukou chundelaté kůže a zaznamenal pro sebe, že Anastasia nějakým způsobem loví. Poposunul jsem se ke kůži blíž, přitiskl zády k teplu a rozhodl se ještě zdřímnout.

Anastasia stála u vchodu brlohu, uviděla, že jsem se vzbudil a hned řekla:

„Jen se prosím nelekni.“

Pak zatleskala dlaněmi a „kůže“... S hrůzou jsem pochopil: tohle nebyla kůže. Z brlohu opatrně začal vylézat medvěd. Dostal pochvalné poplácání od Anastasie a odešel. Ukázalo se, že ona položila vedle mé hlavy uspávací byliny a přinutila medvěda ležet vedle mě, aby mi nebyla zima. Sama spala u vchodu venku.

„Jak jsi mohla tohle udělat, Anastasie? Vždyť mě mohl roztrhnout nebo přimáčknout!“

„Tohle není on, ale ona. Je to medvědice. Ona ti nic špatného udělat nemohla,“ odpověděla Anastasia, „je velmi poslušná. Ráda dostává úkoly a splňuje je. Ani se nehýbala po celou noc. Svým nosem se zabořila do mých nohou a utichla v blaženosti. Jen sebou trhala, když jsi ve spánku rozhazoval rukama a pleskal ji po zádech.“

ANASTASIINO RÁNO

Anastasia chodí spát s nástupem tmy do jednoho z úkrytů udělaného obyvateli lesa, nejčastěji do brlohu. Když je teplo, může spát přímo na trávě. První, co dělá, když se vzbudí, je to, že se bouřlivě raduje z východu slunce, z nových výhonků na větvích, z nových klíčků, vycházejících ze země. Ona na ně sahá, hladí je, někdy něco upravuje. Pak běží k menším stromům, pleskaje po kmíncích. Z korun se na ni sype něco, co připomíná pyl nebo rosu. Pak se položí na trávu a asi pět minut se blaženě protahuje a kroutí. Celé její tělo se jakoby pokrývá vlhkým krémem. Pak se rozběhne, skočí do jezírka, šplíchá se a potápí.

Její vztahy se světem zvířat se podobají vztahům člověka s domácími zvířaty. Při ranní proceduře hodně z nich pozoruje Anastasii. Sama se nepřibližují, ale když se jenom podívá na někoho a nepatrným gestem je pozve, miláček hned běží k jejím nohám. Viděl jsem, jak ráno dováděla a hrála si s vlčicí jako s domácím psem. Anastasia plácla vlčici po hřbetě a prudce popoběhla. Vlčice se ji snažila dohnat, a když se skoro vyrovnala s Anastasií, ta najednou poskočila, odrazila se nohama od kmene stromu a rychle běžela jiným směrem.

Vlčice ze setrvačnosti proběhla mimo strom, otočila se a pustila se za ní.

Anastasia se vůbec nezabývá problémy jídla a oblečení. Častěji chodí polooblečená nebo nahá. Krmí se cedrovými ořechy, nějakými bylinami, jahodami a houbami. Houby jí jenom suché. Sama nikdy nesbírá ani houby, ani ořechy, ani nedělá žádné zásoby na zimu. Všechno obstarávají veverky. To, že veverky připravují na zimu potravu, není nic zvláštního, ony takhle postupují všude instinktivně. Zarazilo mě něco jiného: veverky, které se nacházejí poblíž ní, na lusknutí prstu Anastasie se snaží prudce skočit na její nataženou ruku a dát jí jádro ořechu očištěné od slupek. A když Anastasia tleskne na koleno ohnuté nohy, veverky vytvářejí nějaký zvuk jakoby přivolávajíc ostatní a začínají nosit a skládat před ní na trávu suché houby a jiné zásoby. A dělají to, jak se mi zdálo, s velkým potěšením. Myslel jsem si, že je cvičí, ale Anastasia řekla, že jejich chování je jakoby instinktivní a veverka-matka sama svým příkladem učí tomu mláďata.

„Je možné, že je cvičil dřív někdo z mých dalekých praotců, ale nejspíš tohle je jejich předurčení. Na zimu každá veverka dělá zásoby několikrát větší, než by mohla sníst sama.“

Na otázku: proč ona nemrzne v zimě bez náležitého oblečení, Anastasia odpověděla otázkou:

„Cožpak ve vašem světě nejsou příklady možnosti člověka snášet velkou zimu bez použití oblečení?“

A vzpomněl jsem na knihu Porfirija Ivanova, který chodil v mrazech ve slipech a bosý. V knize se popisuje, jak fašisti chtěli vyzkoušet odolnost tohoto člověka, polévali ho vodou ve dvacetistupňovém mrazu a vozili nahého na motocyklu.

V dětství mohla Anastasia kromě mateřského mléka užívat mléko různých zvířat. Oni ji volně pouštěli ke svým cecíkům. S jídlem si nedělá žádné problémy, nikdy se speciálně k jídlu neposadí, při chůzi utrhne jahodu, výhonek rostliny a pokračuje ve své práci.

Ke konci tří denního pobytu u ní jsem se k ní už nemohl chovat jako na začátku setkání. Po všem, co jsem uviděl a uslyšel, se Anastasia pro mě proměnila v nějakou bytost, ale ne zvíře, protože její intelekt je dost vysoký. Občas jsem měl pocit, že se nachází za mezí chápání obyčejného člověka. Ale přesně tenhle vztah Anastasii zarmucoval a způsoboval jí bolest.

Na rozdíl od nám známých lidí s neobvyklými schopnostmi, kteří se obklopují aureolou tajemnosti a výjimečnosti, ona se stále snažila vysvětlit, otevřít mechanismus svých schopností, dokázat, že v ní není nic nadpřirozeného, že je člověk, žena a stále mě prosila to pochopit.

Pokoušel jsem se tenkrát uvědomit si to, snažil se najít vysvětlení neobvyklého.

Mozek člověka naší civilizace pracuje na tom, aby různými způsoby zařídil svůj byt, sehnal potravu, uspokojil své pohlavní instinkty. Anastasia s tímhle vůbec neztrácí čas.

Lidé, kteří se dostávají do situace Lýkových, jsou také nuceni stále se starat o potravu a zřízení bydliště. Příroda jim nepomáhá v takové míře, jako v případě Anastasie. Různé kmeny, žijící daleko za mezí civilizace, také nemají takový kontakt. Anastasia to vysvětluje tím, že mají nedostatečně čisté úmysly. Příroda a svět zvířat to cítí.

ANASTASIIN PAPERSEK

Nejvíc neobvyklým, mystickým se mi zdála, když jsem se nacházel v lese, její schopnost vidět na velkou dálku jednotlivé lidi a situace. Je možné, že i jiní poustevníci měli tutéž schopnost. Dějala to za pomoci neviditelného paprsku. Ujišťovala mě, že stejný paprsek má v sobě každý člověk, jenže lidé o něm nevědí, nemohou jej používat.

„Člověk ještě nic takového nevynalezl, co by neexistovalo v přírodě. Technika, díky které existuje televize, je jen ubohé napodobení možnosti tohoto paprsku.“

Když je paprsek neviditelný, tak jsem v jeho existenci ani nevěřil, nehledě na to, že se mnohokrát pokoušela demonstrovat a vysvětlit princip jeho fungování, najít důkazy, pochopitelná vysvětlení.

„Řekni, Vladimíre, co je podle tebe toužebné přání ? A zdali je hodně lidí schopno toužit ?“

„Toužit hodně, myslím, mohou. Touha - to je když si člověk představuje sebe v žádané budoucnosti.“

„Dobře. Znamená to, že nepopíráš, že člověk má schopnost modelovat svou budoucnost, různé konkrétní situace ?“

„Nepopírám.“

„A co je to intuice ?“

„Intuice... Asi pocit, když člověk jakoby nerozebírá, co a proč se může stát a nějaké pocity mu napovídají, jak má postupovat.“

„Takže nepopíráš existenci něčeho v člověku, co mu pomáhá, kromě obvyklého analytického přemýšlení, ohodnocovat postupy své a jiných ?“

„Připouštím, nepopírám.“

„Výborně,“ vykřikla Anastasia, „a nyní - sen ! Co jsou sny, které se zdají skoro každému.“

„Sen znamená...Nevím, co je to sen. Sen je - prostě sen.“

„Dobře, dobře. Ať je prostě sen. Tak tedy nepopíráš jeho existenci. Ty a jiní víte, že člověk ve stavu spánku, když se jeho tělo skoro nekontroluje částí vědomí, může vidět lidi, různé události ?“

„Tohle nikdo popírat nebude.“

„Ale ve stavu spánku lidé ještě mohou komunikovat, povídat, soucítit.“

„Ano, mohou.“

„A co myslíš, může člověk řídit svůj sen ? Vyzvat ve snu podoby a události, které chce uvidět ?“

„Nemyslím. Sen se zdává nějak sám.“

„Mýlíš se. Člověk může řídit všechno. Vždyť je stvořen pro to, aby všechno řídil.“

Paprsek, o kterém ti říkám, se skládá z informací, představy, intuice, duševních

pocitů a jako následek vidění na způsob snu, které se vědomě řídí vůlí člověka."

„Jakpak je možné ve spánku řídit sen ?“

„Ne ve spánku. Lze ve skutečnosti. Jakoby programovat dopředu a s absolutní přesností. U vás se to stává ve spánku a chaoticky. Člověk ztratil schopnost řízení. A proto rozhodl, že sen je nepotřebný produkt unaveného mozku. Ve skutečnosti... Chceš, abych ti přímo nyní zkusila pomoci uvidět něco na dálku ?“

„Zkus to.“

„Lehni si na trávu a uvolni se, aby tělo potřebovalo méně energie. Je zapotřebí, aby ses cítil pohodlně. Nepřekáží ti nic ? Nyní myslí na člověka, kterého dobře znáš, na svou ženu kupříkladu. Vzpomeň si na její zvyky, chůzi, oblečení, kde se podle tebe nyní může nacházet a představ si všechno svou fantazií.“

Vzpomněl jsem si na svou ženu, věděl, že ona nyní může být na chalupě. Představil jsem si dům, některé věci, zařízení. Vzpomněl jsem na hodně věcí a do detailu, jenže nic jsem neviděl. Řekl jsem o tom Anastasii, na což ona odpověděla:

„Nemůžeš se úplně uvolnit, jakoby usnout. Pomohu ti. Zavři oči. Rozhod' ruce do stran.“

Pak jsem pocítil dotek prstů její ruky na mých prstech. Začal jsem se nořit do snu nebo podřimování...

...Manželka stála v kuchyni na chalupě. Přes svůj obvyklý župan měla navlečený pletený svetr. V domě je tedy zima. Opět problémy s topením... Manželka připravovala kávu na plynovém sporáku. A ještě něco v rendlíku. Tvář manželky byla zamračená a nespokojená. Pohyby ochablé. Najednou zvedla hlavu, lehkou chůzí přistoupila k oknu, podívala se na déšť a usmála se. Káva na sporáku utekla, ona chytila nádobku s kávou přelívající se přes kraje, ale přitom se nezamračila a nezačala se, jako obvykle, rozčilovat. Sundala svetr...

Já jsem se vzbudil.

„Tak co ? Uviděl jsi ?“ zeptala se Anastasia.

„Uviděl. Ale možná to byl obyčejný sen ?“

„Kdepak „obyčejný“ ! Vždyť sis plánoval uvidět přesně ji !“

„Ano, plánoval a uviděl. Ale kde jsou důkazy, že byla přesně tam v kuchyni v té chvíli, kdy jsem ji viděl já ?“

„Zapamatuj si tento den a čas. Vrátiš se a zeptáš se. A nevšiml sis ještě něčeho neobvyklého ?“

„Ne.“

„Cožpak jsi neviděl její úsměvu, když přistoupila k oknu a nerozčílila se tím, že jí utekla káva ?“

„Toho jsem si všiml. Ale možná uviděla oknem něco hezkého, co ji rozveselilo.“

„Uviděla jenom déšť. Déšť, který vždycky neměla ráda.“

„Tak proč se usmála ?“

„Vždyť já se také podívala svým paprskem na tvou manželku a ohřála ji.“

„Tvůj paprsek tedy ohřál a můj, cožpak je studený ?“

„Ty ses díval ze zajímavosti, bez citu.“

„Takže tvůj paprsek může ohřát člověka na dálku ?“

„Může.“

„A co ještě může ?“

„Dostat nějakou informaci, předat. Zlepšit náladu a částečně vyléčit choroby. Ještě hodně dalšího, podle přítomné energie, síly citu, vůle a přání.“

„A budoucnost můžeš vidět ?“

„Samozřejmě !“

„A minulost ?“

„Budoucnost a minulost - to je skoro totéž. Rozdíl je jenom ve vnějších detailech. Podstatné vždy zůstává neměnné.“

„Jak to ? Co může být neměnné ?“

„Například před tisíci lety se lidé jinak oblékali. Používali jiné pomůcky v domácnosti. To však není podstatné. Ale před tisíci lety jako i nyní lidé měli stejné city. Jsou nezávislé na čase. Strach, radost, láska... Jaroslav Moudrý, Ivan Hrozný nebo faraón mohli milovat ženu se stejnými city jako i ty nebo někdo jiný dnes.“

„Zajímavé. Jenom nechápu, co to znamená ? Ty tvrdíš, že každý člověk může mít stejný paprsek ?“

„Samozřejmě že každý. I teď u lidí ještě zůstaly city a intuice, schopnost toužit, předpokládat, modelovat různé situace, vidět sny, jenom tohle všechno je chaotické a neřízené.“

„Možná je zapotřebí to nějak trénovat ? Vypracovat nějaké cviky ?“

„Je to možné trénovat. Jenom víš, Vladimíre, je tady ještě jedna nevyhnutelná podmínka, aby paprsek byl podřízený vůli.“

„Jaká ještě podmínka ?“

„Nevyhnutelně nutná je čistota úmyslu a síla paprsku záleží na síle světlých citů.“

„Tu máš ! Jakoby se všechno začalo projasňovat... Ale co má s tím čistota úmyslů ? Světlé city ?“

„Jsou energií paprsku...“

„Stačí, Anastasie. Tohle už není zajímavé. Pak ještě něco přidáš.“

„To hlavní už jsem řekla.“

„Ano, řekla, jenže je tu strašně moc podmínek. Promluvme si o něčem jiném. O něčem jednodušším.“

Po celý den Anastasia přemýšlí, modeluje různé situace, odehrávající se v našem minulém, přítomném a budoucím životě.

Ona má obrovskou paměť. Pamatuje hodně lidí, které uviděla ve svých představách, jejich vnitřní prožívání. Jako geniální herečka může napodobit jejich chůzi, hlas, myslet jako oni. Shromažďuje v sobě životní zkušenosti velkého

počtu lidí minulosti a přítomnosti. Používá tyto zkušenosti, modeluje budoucnost a pomáhá jiným. Dělá to na dálku, za pomoci neviditelného paprsku a ti, kterým pomáhá ve formě náповědy řešení nebo které uzdravuje, ani nemají tušení o její pomoci.

Teprve potom jsem se dozvěděl, že takové, obyčejným zrakem neviditelné paprsky, ale různé síly, vycházejí z každého člověka. Akademik Akimov je vyfotografoval speciálními přístroji a uveřejnil fotografie s těmito paprsky v roce 1996 v květnovém vydání časopisu „Zázraky a příhody“. Bohužel my je nemůžeme používat tak, jako ona. Věda ještě nazývá jev podobný tomuto paprsku torzní pole.

* * *

Anastasiin názor na život je neobvyklý a zajímavý.

„Co je to Bůh, Anastasie ? Existuje vůbec ? Jestli ano, proč ho nikdo neviděl ?“

„Bůh - to je mezi planetární rozum, intelekt. Nachází se nejen ve hmotě. Polovina jeho je v nehmotném světě, ve vesmíru. Je to komplex všech energií. Druhá půlka je částčkami rozmístěná na Zemi. V každém člověku. Temné síly se snaží blokovat tyto částčky.“

„Co podle tebe čeká naši společnost ?“

„Uvědomění zhoubnosti technokratického způsobu vývoje a pohyb k původním pramenům.“

„Chceš říci, že všichni naši vědci jsou nedostatečně vyvinuté bytosti, které nás vedou do slepé uličky ?“

„Chci říci, že přes ně se zrychluje proces, tudíž i uvědomění špatné cesty.“

„Takže všechna auta, domy stavíme zbytečně ?“

„Ano.“

„Tebe nenudí tady žít sama, bez televize a telefonu ?“

„Jak primitivní věci jsi pojmenoval, to všechno člověk měl od samého začátku, jenom ve více dokonalé formě. Mám to i já.“

„I televizi, i telefon ?“

„Copak je to „televize“ ? Přístroj, pomocí kterého se podává degradované představě člověka nějaká informace a vytvářejí se obrázky a náměty. Já mohu s pomoci své představivosti nakreslit jakékoliv náměty, různé obrázky, vybudovat neuvěřitelné situace k tomu se toho ještě zúčastnit, jakoby ovlivnit námět. Oj, asi jsem se nesrozumitelně vyjádřila. Že ?“

„A telefon ?“

„Člověk může mluvit s jiným člověkem bez pomoci telefonu, potřebuje se jenom vůle, přání dvou a vyvinutá představivost.“

(8 .)

KONCERT V TAJZE

Nabízel jsem jí přijet do Moskvy, vystoupit v televizi.

„Představ si, Anastasie, že se svou krásou bys mohla být fotomodelkou, manekýnou světové úrovně.“

A tady jsem pochopil, že nic lidského jí není cizí a jako každé ženě je pro ni příjemné cítit se krásnou. Anastasia se zasmála.

„Nejkrásnější, ano?“ přeptala se a jako dítě začala vyvádět, chodit po louce jako manekýna na pódiu. Bylo mi k smíchu, jak napodobuje modelku, kladouc nohu za nohu při chůzi, a ukazuje představované šaty. Zatlaskal jsem jí, vžil se do hry a ohlásil:

„A teď, vážené publikum, před vámi vystoupí nepřekonatelná gymnastka - nesrovnatelná krasavice Anastasia!“

Toto ohlášení ji rozveselilo ještě více. Vyběhla doprostřed louky a udělala neuvěřitelné salto dopředu a pak dozadu, doprava, doleva, pak velmi vysoko vyskočila. Jednou rukou se chytila za větev stromu, dvakrát se zahoupala a přehodila své tělo na jiný strom. Po zopakovaném saltu vyběhla doprostřed a začala se uklánět mému tleskání. Pak utekla z louky, schovala se za keři a s úsměvem odtamtud vyhlížela, jakoby ze zákulisí, netrpělivě očekávala další ohlášení. Vzpomněl jsem si na videokazetu s oblíbenými písničkami v podání populárních zpěváků. Občas večer jsem si ji prohlížel ve své kajutě.

Při vzpomínce na tuto kazetu jsem ani nemyslel na to, zdali bude schopna alespoň něco předvést. Ohlásil jsem:

„Vážené publikum, teď před vámi vystoupí nejlepší sóloví zpěváci současné estrády, předvedou svá nejlepší čísla. Prosím!“

O, jak jsem se mýlil, když jsem neuvěřil v její schopnosti. V následujícím okamžiku se stalo něco takového... co se vůbec nedalo předpokládat. Anastasia, sotva udělala krok ze svého improvizovaného zákulisí, zazpívala hlasem Ally Pugačové. Ne, ona nenapodobovala velkou zpěvačku, neimitovala její hlas, ale právě volně zpívala, vyjadřovala nejen hlas, melodii, ale i city.

Jenže toto nebylo nejvíc překvapující. Anastasia zdůrazňovala některá slova, přidávala něco svého, přenášela do písničky dodatečné rysy a píseň Ally Pugačové, kterou, jak se zdálo, již nelze překonat, budila celou škálu dodatečných citů, jasněji vyjadřovala obrazy. Například v celkově nádherně podaných slovech písničky:

*Žil jednou jeden malíř,
Měl domeček a plátno
Ale miloval herečku
Tu, která milovala kytky.
Prodal on tehdy svůj dům
Prodal obrazy a plátno
A za všechny peníze koupil
Celé moře kytek.*

Dala akcent na slovo „plátno“. Překvapeně a ulekaně vykřikla toto slovo. Právě plátno je to nejdražší pro malíře, bez čeho už je nemožné tvořit, a on odevzdává to nejdražší kvůli své milované. Pak při slovech „do dálky ji unesl vlak“ zobrazila malíře, zamilovaného člověka, dívajícího se na ujíždějící vlak, který navždy unášel jeho milovanou. Zobrazila jeho bolest, zoufalství a bezmoc.

Po skončení písně, ohromený tím, co jsem viděl a slyšel, vůbec jsem nezatleskal. Anastasia se poklonila, počkala na potlesk, a když jej neuslyšela, začala novou píseň s ještě větší snahou. Předvedla všechny mé oblíbené písně za sebou, nahrané pro mě na videokazetě. A každá skladba, nejednou mnou poslouchaná, byla v jejím podání výraznější a bohatší. Po skončení poslední písně, když se opět nedočkala potlesku, odešla Anastasia do svého „zákulisí“. Jako ohromený jsem ještě chvíli seděl pod vlivem neobvyklého zážitku. Pak jsem vyskočil, zatleskal a zakřičel:

„Výborně, Anastasie ! Bis ! Bravo ! Všichni účinkující na pódium !“

Anastasia opatrně vyšla a poklonila se. Já jsem pořád křičel: „Bis ! Bravo !“ Dupal jsem nohama a tleskal dlaněmi. Ona se také rozveselila. Zatleskala a křikla:

„Bravo - to znamená ještě ?“

„Ano, ještě ! A ještě ! A ještě !...“

Zmlkl jsem a pozorně jsem si začal rozhlížet Anastasii. Přemýšlel jsem: jak mnohostranné jsou odstíny její duše, když mohla přidat, jak se zdálo, k ideálnímu výkonu písniček tak hodně nového, překrásného a jasného. Ona také zmlkla a tázavě se dívala na mě. Tehdy jsem se jí zeptal:

„Anastasie, a svou píseň máš ? Mohla bys předvést něco svého, co jsem dříve neslyšel ?“

„Mohla bych, ale má píseň nemá slova. Bude se ti líbit ?“

„Zazpívej, prosím, svou píseň.“

„Dobře.“

A Anastasia začala zpívat svou neobyčejnou píseň. Ze začátku vykřikla jako novorozené dítě. Pak její hlas zazněl tiše, něžně a laskavě. Stála před stromem, přitiskla ruce k srdci, sklonila hlavu, jako by ukolébávala, laskala svým hlasem děcko. Její hlas mu říkal něco něžného. Od tohoto tichého hlasu, neuvěřitelně čistého, všechno kolem utichlo: i ptáci, i cvrkání v trávě. Potom jako by se zaradovala z probouzejícího se dítěte. V jejím hlase zaznělo jásání. Neuvěřitelně vysoké zvuky se jednou vznášely nad zemí, podruhé vzlétaly do výše nekonečna. Anastasiin hlas jednou jako by někoho prosil, podruhé začínal bojovat, pak opět laskal dítě a daroval radost všemu kolem.

Pocit radosti ovládl i mě. Když skončila svou píseň, vesele jsem vykřikl:

„A nyní, vážené dámy, pánové a soudruzi, unikátní, neopakovatelné číslo jedinečné krotitelky, nejdovednější, nejsmělejší, půvabné a schopné krotit jakéhokoliv dravce. Dívejte se a chvějte se !“

Anastasia dokonce nadšeně zaječela, skočila, rytmicky zatleskala, něco křikla a zahvízdala. Na louce se začalo něco neuvěřitelného.

Nejprve se objevila vlčice. Vyskočila z keřů, zastavila se u kraje louky a nechápavě se ohlížela. Po stromech na kraji louky přeskakovaly veverka z větve na větev. Nízko kroužili dva orli, v křoví se hýbala nějaká zvířata, zazněl praskot suchých větví. Rozhrnuje a přimačkáváje křoví vyběhl na louku velikánský medvěd a zastavil se jako zaražený blízko Anastasie. Na něj odmítavě zavrčela vlčice, zřejmě se medvěd přiblížil velmi blízko, bez pozvání. Anastasia přiběhla k medvědovi, poplácala ho po čumáku, uchopila za přední tlapy a postavila

vertikálně. I když do toho nevkládala značné fyzické úsilí, medvěd sám splňoval její příkazy, podle svého chápání. Stál v tichosti a snažil se pochopit, co po něm chtějí. Anastasia se rozběhla, vysoko poskočila, uchopila hřívu medvěda, udělala stojku na ruku, opět seskočila a obrátila se ve vzduchu. Potom chytila medvěda za tlapu, začala se ohýbat a strhávajíc za sebou medvěda, působila dojem, jako by jej přehazovala přes sebe. Tento trik by byl nemožný, kdyby ho medvěd neprováděl sám, Anastasia ho jen nasměrovala. Medvěd se na poslední chvíli opíral tlapou o zem a dělal zřejmě všechno možné, aby neublížil své hospodyni. Vlčice se víc a víc chvěla, už nestála na místě, ale nervózně přebíhala sem a tam, nespokojeně vrčela. U kraje louky se objevilo několik vlků. Když Anastasia opět „přehazovala“ přes sebe medvěda a snažila se při tom zachovat tak, aby se převrátil i přes hlavu, medvěd se svalil a utichl.

Načisto rozčilená vlčice zlobně vycenila zuby a skočila směrem k němu. Anastasia se bleskově objevila vlčici v cestě a ta zabrzdila čtyřmi tlapami, udělala kotoul vzad, uhodila se o nohy Anastasie, která hned položila jednu ruku na hřbet vlčice, a ta se poslušně přitiskla k zemi. Druhou rukou zamávala jako v případě se mnou, když jsem ji chtěl poprvé obejmout bez souhlasu. Les kolem nás nevýhružně a vzrušeně šuměl. Vzrušení bylo cítit i ve skákajících, pobíhajících, skrývajících se velkých a malých zvířatech. Anastasia začala zmírňovat vzrušení. Ze začátku pohládila vlčici, popleskala ji po zádech, plácla jako psa a poslala pryč. Medvěd ležel na boku v nepohodlné póze, jako vycpanina. Zřejmě čekal, že ho ještě bude potřebovat. Anastasia se k němu přiblížila, donutila ho zvednout se, pohládila mu čumák a stejně jako vlčici poslala pryč z louky. Zčervenalá Anastasia se posadila vedle mě, hluboce se nadechla a pomalu vydechla. Všiml jsem si, že její dýchání se vyrovnalo, jako by ani nepředváděla své neuvěřitelné cviky.

„Oni přetvářce nerozumějí a ani nemusí rozumět, není to až tak dobré,“ poznamenala Anastasia a zeptala se:

„Tak co ? Mohu si někde ve vašem životě sehnat práci ?“

„Skvěle, ale tohle všechno my máme, krotitelé v cirkuse také předvádějí hodně zajímavého se zvířaty. Při hledání místa neprorazíš úřednickou bariéru a hromadu podmíněnosti a intrik. V tomhle nejsi zkušená.“

Dále se naše hra skládala z probírání varianty: kde by mohla Anastasia dostat místo v našem světě a jak by mohla prorazit existující podmíněnosti. Žádnou lehkou variantu jsme nenašli, protože Anastasia neměla ani doklady o vzdělání, ani pobyt a vyprávěním o jejím původu jenom na základě schopností, i když neobyčejných, nikdo neuvěří. Anastasia přešla do seriózního tónu a řekla:

„Samozřejmě, že by se mi chtělo ještě jednou navštívit nějaké město, třeba Moskvu, proto, abych se ujistila, nakolik jsem přesná v modelování některých situací vašeho života. Já například nechápu, jakým způsobem temné síly dovedou obalamutit ženy do takové míry, že přitahují muže v nadami svého těla, a tím jim nedávají možnost udělat si správný výběr blízky jejich duši. A samy pak trpí tím, že nemohou vytvořit skutečnou rodinu, protože...“

A opět se začala podivuhodná uvažování o sexu, o rodině, výchově dětí, potřebující pochopení, a já jsem si pomyslel: nejvíc neuvěřitelné ze všeho, co jsem viděl a slyšel, je její schopnost mluvit o našem bytí přesně a do detailu ho znát.

KDO ZAPALUJE NOVOU HVĚZDU

Příští noc jsem se bál, že mi Anastasia opět podstrčí na ohřátí medvědici nebo ještě něco provede a rozhodně jsem odepřel jít spát, pokud sama neulehne vedle mne. Myslel jsem si: jestli bude vedle, nic neprovede.

„Tomu se říká pozvat na návštěvu. K sobě domů. Myslel jsem, že tu jsou alespoň nějaké budovy a ty ani nedovoluješ rozdělat oheň, zvířata mi v noci podstrkáváš. Když nemáš normální dům, pak nemáš zvat návštěvu.“

„Dobře, Vladimíre, nerozčiluj se prosím a neboj se. Nic špatného se ti nestane. Když chceš, tak si lehnu vedle a ohřeji tě.“

Tenkrát v brlohu-zemljance bylo naházeno ještě více cedrových větvíček, pečlivě uložené suché trávy, zdi také byly protkány větvemi.

Svlékl jsem se. Položil pod hlavu kalhoty a svetr. Lehl jsem si a přikryl se bundou.

Cedrové větvíčky šířily právě to fitoncidní aroma, o kterém se mluvilo ve vědeckopopulární literatuře, že toto aroma očišťuje vzduch, i když v tajze vzduch je stejně čistý. Dýchalo se lehce. Suchá tráva a květiny přidávaly ještě nějakou neobyčejnou, jemnou vůni.

Anastasia dodržela slovo a lehla si vedle mne. Pocítil jsem, že aroma jejího těla převyšovalo všechny vůně. Bylo příjemnější než nejvybranější parfém, které jsem kdykoliv cítil, když jsem se přiblížil k ženě. Ale mě ani v myšlenkách nenapadlo ovládnout ji. Zvláště po tom, co se stalo cestou k jejímu obydlí, když jsem dostal strach a ztratil vědomí. Neměl jsem již žádné tělesné přání, i když jsem ji viděl obnaženou.

Ležel jsem a snil o synu, kterého mi neporadila manželka.

To by bylo prima, kdybych měl s Anastasií syna ! Je tak zdravá, vytrvalá a krásná. Dítě by také pochopitelně bylo zdravé. Podobalo by se mi. Třeba i jí, ale víc raději mně. Bude z něj silná a rozumná osobnost. Hodně toho bude vědět. Bude talentovaný a šťastný.

Představil jsem si svého syna-kojence, jak se přitiskl k bradavkám jejích prsou a mimovolně jsem položil ruku na pružná a teplá prsa Anastasie. Najednou tělem proběhlo chvění a hned zmizelo, ale to nebyl strach, bylo to něco neobvykle příjemného. Neodtrhl jsem ruku, jenom zadržel dech a čekal, co se stane. A teď jsem pocítil, jak na mou ruku položila svou měkkou dlaň. Neodstrkávala mě. Nadzvedl jsem se a začal se dívat na překrásnou Anastasiinu tvář. Bílá severní noc ji dělala ještě více půvabnou. Nedal se odvrátit zrak. Její laskavé šedomodré oči se dívaly na mě. Nevydržel jsem, naklonil se a lehce, rychle a opatrně jsem políbil její pootevřená ústa. Opět po těle proběhlo příjemné chvění. Obličej zahalovalo aroma jejího dechu. Její ústa neřekla jako minule: „Ne, uklidni se“ a nebyl strach. Myšlenky na syna mi nedávaly pokoj. A když mě Anastasia něžně objala, pohladila po vlasech a vyšla mi vstříc celým tělem, pocítil jsem něco takového !..

Ráno po probuzení jsem si uvědomil, že tak velký pocit blaženého nadšení a spokojenosti jsem ani jednou v životě nepocítil. Divné bylo ještě i to, že po noci

strávené s ženou vždycky přichází fyzická únava. Ale tady bylo všechno jinak.

A ještě jsem měl pocit nějakého velkého stvoření. Spokojenost byla nejen fyzická, ale i nějaká nepochopitelná, neznámá předtím, neobvykle překrásná a radostná. Mou hlavou proletěla myšlenka, že jenom kvůli tomuto pocitu stojí za to žít. Proč jsem dříve ani přibližně nic podobného nepocítoval, i když jsem měl různé ženy: krásné, milované, zkušené v lásce.

Anastasia byla dívkou. Chvějící se a laskavou dívkou. Ale přitom v ní bylo ještě něco, co nevlastnila žádná žena z těch, co jsem znal.

Co ? Kde je teď ? Posunul jsem se k východu útulného brlohu-zemljanky, vysunul jsem se a podíval se na louku. Louka se rozkládala trochu níže ve srovnání s překrásným nočním ubytováním. Pokrývala ji půlmetrová vrstva ranní mlhy. V té mlze Anastasia rozložila dlaně a kroužila. Pozvedávala kolem sebe mlhavý obláček. A když ji celou zahaloval, Anastasia lehce poskočila, udělala provaz jako baletka, prolétla nad vrstvou mlhy, spustila se na nové místo a opět se smála a vykroužila kolem sebe nový obláček, přes který se probíjely milující paprsky vycházejícího slunce. Tenhle pohled okouzloval a uchvacoval a já jsem nadšeně zakřičel:

„Ana-sta-si-e ! Dobré ráno, překrásná lesní vílo, Anastasie-e-e !”

„Dobré ráno, Vladimíre !” zvolala vesele.

„Nyní je tak dobře, tak překrásně ! Čím to je ?” křičel jsem ze všech sil.

Anastasia zvedla ruce vstříc slunci, zasmála se svým šťastným, nakažlivým smíchem, vzkřikla, jako by zpívala pro mne a ještě pro někoho nahoře:

„Ze všech bytostí ve vesmíru je jen člověku dáno pocítit to-hl-e ! Jenom muži a ženě, upřímně si přejímám mít jeden od druhého dítě ! Jenom člověk, pociťující tohle, zapaluje na nebi hvězdu ! Je-nom člo-vě-ku-u, toužícímu ke stvoření a tvoření ! Dí-ky to-bě-ě !” Otočila se ke mně a rychle dodala: „Jenom člověku, toužícímu ke stvoření a tvoření, ne k uspokojení svých tělesných potřeb.”

Opět se zasmála na celé kolo, poskočila, udělala nohama provaz a začala se vznášet nad mlhou. Potom přiběhla, posadila se vedle mě u vchodu a začala zdola nahoru zvedat a rozčesávat prsty své zlatavé vlasy.

„Takže, ty nepokládáš sex za něco hříšného ?” zeptal jsem se.

Anastasia umlkla. Udiveně se podívala na mě a odpověděla:

„Cožpak tohle byl ten sex, který si ve tvém světě představují pod tím slovem ? A když ne, tak co je víc hříšné - odevzdat se, aby se objevil na světě člověk nebo zdržet se a neumožnit člověku se narodit ? Skutečnému člověku ?”

Zamyslel jsem se.

Opravdu noční sblížení s Anastasií není možné pojmenovat obvyklým slovem „sex”. Tak co to tedy bylo ? Jaké slovo se k tomu hodí ? A opět jsem se zeptal:

„A proč se dříve mně, a myslím i spoustě ostatních lidí, nic podobného nestávalo ?”

„Rozumíš, Vladimíre, temné síly se snaží vyvinout v člověku nízké tělesné vášně proto, aby mu nedaly pocítit blaho darované Bohem. Ony všemi možnými způsoby vnucují, že uspokojení lze lehce dosáhnout, když na něj myslíš. A tím člověka unášejí od Pravdy. Chudinky zklamané ženy, které o tom nevědí, celý život

se trápí a hledají ztracené blaho. Hledají na špatném místě. Žádná žena nemůže udržet muže od mravní zpustlosti, pokud si sama dovolí oddat se mu jenom kvůli uspokojování tělesných potřeb. Pokud se to stalo, jejich společný život nebude šťastný. Jejich společný život - iluze společnosti, lež, klamání přijaté podmíněností. Neboť i sama žena se hned stává mravní zpustlicí, nehledě na to, jestli je provdána za tohoto muže, nebo ne.

Ó, kolik lidstvo vymyslelo zákonů, podmíněností ve snaze uměle tento svazek upevnit. Zákonů duchovních a světských. Všechno je marné. Jen nutí člověka hrát, podřizovat se jim, předvádět existenci svazku. Vnitřní úmysly vždy zůstávají neměnné a nepodřízené nikomu a ničemu.

Ježíš Kristus toto uviděl. A tehdy se pokusil čelit jim a řekl: „Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“ (Matouš 5, 28)

Pak vy, ve své nedaleké minulosti, jste se snažili odsoudit člověka, který odešel od rodiny. Ale nic v žádném čase a v žádných situacích nemohlo zastavit přání člověka hledat intuitivně pocíťovanou slast, velké uspokojení. Houževnatě hledat.

Falešný svazek je strašný.

Děti ! Rozumíš, Vladimíre ? Děti ! Ony cítí umělost a lživost takového svazku. A začínají pochybovat o všem, co říkají rodiče. Děti podvědomě cítí lež již ve svém počtí. A je jim z toho špatně.

Řekni mi, který člověk by se chtěl objevit na světě jako důsledek tělesné útěchy ? Každý by chtěl být stvořen velkým návaem lásky, touhou ke stvoření.

Lidé, kteří uzavřou falešný svazek, budou pak hledat skutečné uspokojení potají, jeden nezávisle na druhém. Budou se snažit ovládat stále nová a nová těla nebo používat všedně a odsouzeně jenom svá těla, jen intuitivně si uvědomujíc, že skutečná slast opravdového svazku odchází od nich dál a dál."

„Anastasie, počkej. Copak jsou natolik muž a žena odsouzeni, když poprvé u nich dojde jenom k sexu ? Copak není návratu, možnost napravit situaci ?"

„Je možnost. Já teď vím, co se má dělat. Ale kde, jak mám najít slova, abych to vyjádřila ? Já je stále hledám, ta slova. V minulosti jsem hledala i v budoucnu. Nenašla. Možná, jsou někde blízko. Každou chvíli se možná objeví, zrodí se nová slova, schopná se dostat do srdce a rozumu. Nová slova o starověké Pravdě původních pramenů."

„Jen se nerozčiluj, Anastasie. Řekni to zatím těmi slovy, co jsou, jakoby přibližně. Co je ještě třeba pro skutečnou spokojenost kromě dvou těl ?"

„Uvědomění ! Vzájemné snažení ke stvoření. Upřímnost a čistota toužení."

„Odkud to všechno víš, Anastasie ?"

„Tohle vím nejen já. Podstatu se snažili vysvětlit lidem osvícení Veles, Krišna, Ráma, Šiva, Kristus, Alláh, Buddha."

„Copak jsi o nich četla ? Kde ? Kdy ?"

„Nečetla jsem o nich, prostě vím, co říkali, o čem přemýšleli, co chtěli."

„Takže, jenom sex, podle tvého, je něco špatného ?"

„Velmi špatného. Odvádí člověka od pravdy. Ničí rodiny. V nicotu odchází ohromné

množství energie."

„Tak proč se tedy vydává tolik časopisů s obnaženými ženami v erotických pózách, filmů s erotikou a sexem ? A to všechno má velký úspěch. Poptávka rodí nabídku. Cožpak chceš říci, že naše lidstvo je úplně blbé ?"

„Lidstvo není blbé, ale mechanismus temných sil, který zastírá duchovnost a vyvolává nízké tělesné smyslnosti je velmi silný mechanismus. Přináší lidem hodně bídy a utrpení. Funguje přes ženy, využívá jejich krásu. Krásu, která je předurčená vyvolávat a udržovat v mužích duch básníka, malíře a tvůrce. Ale na to sama žena musí být čistá. Pokud není čistota, vzniká pokus přilákat muže vnadami těla. Vnější krásou prázdné nádoby. A tím je zklamat. Za toto zklamání žena bude nevyhnutelně sama trpět celý život."

„Copak to znamená ? Lidstvo po tisíciletí své existence nemohlo porazit tento mechanismus temných sil ? Nemohlo porazit, nehledě na výzvy, jak říkáš, duchovních a osvícených ? Znamená to, že je nemožné ho porazit ? A možná ani není třeba ?"

„Je možné a je třeba. Nevyhnutelně je třeba !"

„Kdopak to může udělat ?"

„Ženy ! Které pochopí pravdu a své předurčení. Tehdy se změní i muži."

„Ale ne, Anastasie, to sotva. Normálního muže vždy budou vzrušovat hezké ženské nohy, prsa... Obzvláště, když je na služební cestě nebo na odpočinku, daleko od své přítelkyně. Tak je všechno zařízeno. A nikdo tady nic nezmění, neudělá jinak."

„Ale já jsem s tebou udělala."

„Co jsi udělala ?"

„Teď už se nebudeš zabývat tímto zhoubným sexem."

Strašná myšlenka mnou prorazila jako proud a začala vyhánět překrásný pocit zrozený nocí.

„Co jsi udělala, Anastasie ? Co ? Jsem nyní... Copak jsem nyní... Impotent ?"

„Naopak, stal ses nyní skutečným mužem. Jenom obyčejný sex ti bude protivný. Nedá ti to, co jsi pocítil. To je možné pocítit jenom v případě, že si přeješ mít dítě a žena si přeje totéž. A je nutné, aby tě upřímně milovala."

„Milovala ! Ale při takových podmínkách... Za celý život se může stát jenom několikrát..."

„Tohle stačí, abys byl po celý život šťastný, věř mi. Ty to pochopíš..." Anastasia natáhla ke mně ruku a zkusila se přisunout.

Rychle jsem od ní odskočil do rohu zemičky a křikl:

„Uvolni východ po dobrém !"

Ona vstala. Vylezl jsem ven a ustoupil pozpátku od ní na pár kroků.

„Ty jsi mě zbavila možná nejdůležitějšího potěšení v životě. Po tom každý touží, na to každý myslí, i když nemluví nahlas."

„Iluze, Vladimíre, toto potěšení. Já jsem ti pomohla zbavit se strašné, zhoubné

a hříšné náklonnosti."

„Iluze - ne iluze, ale všeobecně uznávané potěšení. Ať tě nenapadne zbavit mne jiných, jak se ti zdá, zhoubných náklonností. Nebo až se dostanu odsud, tak nebudu moci ani se ženami komunikovat, ani pít, ani jíst, ani zapálit si. Je to nezvyklý stav pro většinu lidí v normálním životě."

„Ale copak dobrého je na pití, kouření, nesmyslném a zhoubném trávení velkého množství masa zvířat, když tolik překrásného rostlinného je stvořeno speciálně pro výživu člověka ?"

„Nech si pro sebe svou „rostlinnou" výživu, když se ti líbí. A mně to nevnucej. Pro nás je potěšení kouřit, pít, sedět u dobrého stolu. U nás je to uznávané, rozumíš ? Uznávané !"

„Ale všechno, co jsi vyjmenoval, je špatné a zhoubné."

„Špatné ? Zhoubné ? Když ke mně přijde návštěva, sedne ke stolu, a já jim řeknu: tady louskejte ořechy, snězte jablko, popíjejte vodu a nekuřte - tohle bude špatné."

„Cožpak je nejdůležitější, když se sejdeš s přáteli, hned se posadit ke stolu, pít, jíst a kouřit ?"

„Důležitější nebo ne, to je jedno. Je to uznávané po celém světě, všemi lidmi. V některých státech dokonce jídla jsou jakoby rituální, například pečená krůta."

„I ve vašem světě ne všichni lidé tohle uznávají."

„Ať ne všichni, jenže já žiji mezi normálními lidmi."

„Proč myslíš, že lidé, kterými jsi obklopen, jsou nejvíce normální."

„Protože je jich většina."

„Tohle je nedostatečný argument."

„Pro tebe nedostatečný, protože tobě tohle vysvětlit není možné."

Moje zlost na Anastasii začala mizet. Vzpomněl jsem si, co jsem slyšel o léčivých přípravcích, o lékářích - sexuolozích a pomyslel si: „Pokud mi ona nějak ublížila, tak doktoři mohou napravit situaci," a řekl jsem:

„Dobrá, Anastasie, domluvíme se tak, že já se na tebe víc nezlobím. Za překrásnou noc ti děkuji. Jenže ty už mne sama nezbavuj mých zvyků. A se sexem si poradím za pomoci našich lékařů a současných léků. Pojdme se koupat."

Namířil jsem k jezeru a obdivoval ranní les. Dobrá nálada se začala vracet, a ona, tu máš i Jde za mnou a říká:

„Nepomůžou ti léky ani doktoři. Aby se všechno vrátilo, jak to bylo, oni budou muset vymazat z tvé paměti to, co se stalo, a to, co jsi cítil."

Bezradně jsem se zastavil:

„V tom případě mi všechno vrať ty."

„Já nemohu."

Opět mne ovládl pocit vzteklé zlosti a strachu:

„Ty... Ty jsi drzá ! Opovážlivě se vtíráš a kazíš mi život ! Takže, dělat lumpárnu tu máš, a když napravit - „nemohu" ?"

„Nedělala jsem žádnou lumpárnu. Vždyť jsi tak chtěl syna. Uběhlo nemálo let, a syna nemáš. A žádná žena z tvého života by ti už neporadila syna. Také jsem chtěla od tebe dítě a také syna. A já mohu... Tak proč si děláš předčasné starosti, že ti bude špatně ? Možná to ještě pochopíš... Neboj se mne, prosím, Vladimíre, vůbec se nesnažím vniknout do tvé psychiky. Dostal jsi to, cos chtěl. Ještě bych si moc přála zbavit tě alespoň jednoho smrtelného hříchu.“

„Jakého ?“

„Nafoukanosti.“

„Jsi divná. Tvá filozofie a způsob života - nelidské.“

„Copak mám v sobě nelidského, co tě straší ?“

„Žiješ sama v lese, komunikuješ s rostlinami, se zvířaty. Nikdo u nás ani přibližně tak nežije.“

„Jakpak, Vladimíre, pročpak... ?“ vzrušeně začala Anastasia. „A zahrádkáři, vždyť oni také komunikují s rostlinami a zvířaty, ale zatím bez plného uvědomění. Ale oni to pochopí. Hodně jich už začíná chápat.“

„No teda ! Zahrádkářka. A ten tvůj paprsek. Knihy nečteš, a víš hodně. Nějaká mystika.“

„Já ti mohu všechno vysvětlit. Jenom ne hned. Já se snažím, ale nemohu najít vhodná slova. Srozumitelná. Věř mi, prosím. Všechno, co dělám, je typicky lidské. Tohle je dáno člověku odjakživa. V původních pramenech. A každý by tak mohl. Lidi se stejně vrátí k původním pramenům. Tohle se bude dít postupně, potom co světlé síly zvítězí.“

„A tvůj koncert. Zpívala jsi všemi hlasy, napodobovala mé oblíbené zpěváky, a ke všemu v tom pořadí, které je na mé videokazetě.“

„Stalo se to, Vladimíre. Viděla jsem tuto kazetu, slyšela jejich zpěv. Pak ti povím, jak se to stalo.“

„Cožpak sis zapamatovala hned slova a melodii všech písniček ?“

„Zapamatovala, co je na tom složitého, mystického ? Je, co jsem to napovídala, naukovala ! Jsem, zřejmě, nechápavá, nespoutaná. Dědeček mě jednou tak nazval. Myslela jsem, že z lásky. A já jsem doopravdy nechápavá. Prosím... Vladimíre...“

Anastasia mluvila vzrušeně, a zřejmě proto můj strach z ní skoro zmizel. Myšlenka na syna zaplnila všechny city.

„Vždyť se už nebojím... Jenom buď trochu víc zdrženlivá. I dědeček ti o tom říkal.“

„Ano. I dědeček... A já stále mluvím, mluvím... Natolik se mi chce všechno říci. Jsem žvanilka, že ? Ale já se budu snažit. Velice se budu snažit být zdrženlivá. Pokusím se říkat jenom srozumitelné věci.“

„Takže ty porodíš, Anastasie ?“

„Samozřejmě ! Jenom to bude nevhod.“

„Jak „nevhod“ ?“

„Je to nutné v létě, kdy příroda pomáhá opatrovat.“

„Proč ses rozhodla, když je to tak riskantní pro tebe a dítě ?“

„Nedělej si starosti, každopádně syn bude žít.“

„A ty ?“

„Já se také pokusím vydržet do jara a pak se všechno upraví.“

Řekla to bez stínu smutku nebo strachu o svůj život.

Rozběhla se a skočila do jezírka. Gejzír krůpějí vody, třpytících se na slunci, vzletl jako ohňostroj a rozprostřel se na čistou hladinu jezera. Asi po třiceti vteřinách se její tělo začalo pomalu objevovat nad vodní hladinou. Ležela na vodě s roztaženýma rukama dlaněmi nahoru a usmívala se. Stál jsem na břehu, pozoroval ji a přemýšlel: „Zdali uslyší veverka lusknutí prstu, když bude ležet s kojencem v jednom ze svých úkrytů ? Pomůže-li jí někdo z jejích čtyřnohých přátel ? Stačí-li teplo jejího těla, aby ohřála dítě ?

„Jestli se bude mé tělo ochlazovat a dítěti nebude dát co najíst, ono začne brečet,“ tiše řekla Anastasia, která právě teď vyšla z vody, „jeho neuspokojivý křik může probudit předjarní přírodu nebo její část a pak všechno bude v pořádku. Oni ho budou opatrovat.“

„Ty jsi četla mé myšlenky ?“

„Ne, já jsem předpokládala, že o tom přemýšlíš. Vždyť je to přirozené.“

„Anastasio, říkáš jsi, že na vedlejších pozemcích žijí tví příbuzní ? Mohli by ti pomoci ?“

„Jsou velmi zaneprázdnění a není možné je odloučit od jejich práce.“

„Čím jsou, Anastasio, zaneprázdnění ? Co děláš ty po celé dny, když tě fakticky obsluhuje okolní příroda ?“

„Já se věnuji... Snažím se pomoci lidem z vašeho světa, kterým říkáte chalupáři nebo zahrádkáři.“

(1 0 .)

JEJÍ MILOVANÍ ZAHRÁDKÁŘI

Hodně a nadšeně mi vyprávěla, jaké možnosti se mohou otevřít lidem, co komunikují s rostlinami. Vůbec o dvou tématech mluví Anastasia se zvláštním chvěním, nadšením a nějakou skoro zamilovaností. Je to o výchově dětí a o zahrádkářích. Jestli mám sdělit všechno to, co říká o zahrádkářích, jaký mají pro ni význam, pak před nimi všichni máme klečet na kolenou. Je to možné ? Podle názoru Anastasio oni zachránili všechny od hladu, sejou dobro i společnost budoucna vychovávají... Všechno se ani nedá spočítat. Potřebovali bychom zvláštní knihu. A ona ještě tohle všechno dokazuje. Argumentuje.

„Rozumíš, dnešní společnost, ve které žiješ, může hodně pochopit prostřednictvím komunikace s rostlinami, které sázejí na zahrádkách. Přesně na zahrádkách, kde znáš každou bylinku svého pozemku a ne na obrovských polích, zbavených osobitosti, po kterých se plazí nestvůrné a tupé mašiny. Lidé se lépe cítí, když pracují na zahrádkách, mnohým to prodlužuje život. Stávají se lepšími. A přesně zahrádkáři mohou způsobit, že společnost pochopí zhoubnost přetechnizované

cesty.

„Anastasio, ať je to tak nebo ne, to teď není podstatné. Ale co ty s tím ? V čem je tvá pomoc ?“

Chytila mě za ruku, strhávajíc mě na trávu s sebou. Leželi jsme na zádech a položili ruce dlaněmi nahoru.

„Zavři oči, uvolni se a zkus si představit to, o čem budu vyprávět. Teď najdu svým paprskem někoho z lidí, kterým vy říkáte zahrádkáři, a uvidím ho na dálku.“

Nějakou dobu mlčela, pak tiše začala mluvit:

„Starší žena rozbaluje mul, ve kterém jsou namočená semena okurky. Semena už dost nabobtnala a je vidět malé klíčky. Vzala jedno semínko do ruky. A je to, napověděla jsem jí, že není třeba tak semínko namáčet, deformují se klíčky při vysazování i tato voda se úplně nehodí pro výživu, semínko bude nemocné. Ona si myslí, že na to přišla sama. Ano, částečně je to pravda, já jsem ji jenom trochu uvědomila. Nyní své myšlenky sdělí jiným lidem. A je udělán malý skutek.“

Anastasia vyprávěla, že ona ve svém vědomí modeluje nejrůznější situace práce, odpočinku a součinnosti, jak mezi lidmi, tak i mezi lidmi a rostlinami. Když se vymodelovaná situace co nejvíce přiblíží ke skutečnosti, ona navazuje kontakt, při kterém může člověka vidět a cítit jakou má nemoc, co pociťuje. Ona jakoby vchází do jeho obrazu a dělí se o své znalosti. Anastasia vyprávěla, že rostliny reagují na člověka, mohou ho milovat a nenávidět, mají pozitivní nebo negativní vliv na jeho zdraví.

„V této oblasti mám také moc práce. Já se zabývám zahrádkami. Chalupáři jedou na své pozemky, ke svým osázeným plochám, jako k dětem, ale bohužel, jejich vztahy jsou jen intuitivní. Ještě nejsou podpořené jasným uvědoměním předurčení tohoto vztahu. Všechno na zemi, každá bylinka, každý brouček jsou stvořené pro člověka, mají svůj úkol a jsou předurčené pro službu člověku. Velké množství léčivých rostlin je toho důkazem. Ale člověk vašeho světa ví velmi málo na to, aby využil dané možnosti v plné míře.“

Poprosil jsem Anastasii o nějaký konkrétní příklad, o ukázkou prospěšnosti komunikace, a aby se to dalo prověřit v praxi, podrobit vědeckému zkoumání. Anastasia se na nějakou dobu zamyslela, pak najednou zazářila radostí a vykřikla:

„Zahrádkáři, mí milovaní zahrádkáři ! Oni to dokážou. Předvedou to a překvapí vaši vědu. Že jsem na to nepřišla dřív, nepochopila !“

Nějaká teprve teď zrozená idea v ní vyvolala bouřlivou radost.

Vlastně jsem ani jednou neviděl Anastasii smutnou. Ona bývá vážná, zamyšlená, soustředěná, ale nejčastěji se z něčeho raduje. Tentokrát se radovala bouřlivě: vyskočila, zatleskala dlaněmi a mně se zdálo, že v lese se udělalo světleji a les se zachvěl, začal se jí ozývat šustěním korun stromů a ptačími hlasy. Anastasia se zatočila, jako by tancovala. Pak, celá zářící, opět usedla vedle mne a řekla:

„Teď uvěří. A tohle oni, mí milovaní zahrádkáři, oni vám všechno vysvětlí a dokážou.“ Pokusil jsem se ji co nejrychleji vrátit k přerušnému rozhovoru:

„To vůbec není nutné. Ty prohlašuješ, že každý brouk je stvořen pro blaho člověka, ale jak tomu uvěří lidé, co se s odporem dívají na šváby plazící se po kuchyňském stole ? Oni co, také jsou stvořeni pro blaho ?“

„Švábi," odpověděla Anastasia, „se plazí jenom po špinavém stole, aby sebrali zbytky rozkládajících se částíček jídla, někdy zrakem neviditelných, přepracovali je a potom složili do tichého místečka už neškodný odpad. Pokud je jich hodně, přines do bytu žábu. A ti, co jsou zbyteční, hned zmizí."

To, co pak Anastasia nabídla udělat zahrádkářům, je pravděpodobně v rozporu s běžnými pravidly praxe vysazování a pěstování různých druhů rostlin na zahradních pozemcích. Ale její tvrzení jsou tak grandiózní, že stojí za to, aby je vyzkoušel každý, kdo má tu možnost, když už ne na celé ploše svého pozemku, tak alespoň na malé části, tím spíše, že kromě prospěchu se tím nic nepředurčuje. Navíc hodně toho, co řekla, už potvrdil svými pokusy kandidát biologických věd N. M. Prochorov.

(11.)

SEMÍNKO - LÉKAŘ

Anastasia tvrdila:

„Každé semínko, které sázíte, má v sobě obrovský objem kosmické informace. Tento objem se nedá srovnat se žádným objemem stvořeným lidskou rukou. Pomocí této informace semínko ví na zlomek vteřiny přesně čas, kdy má ožít, prorůst, jaké šťávy brát ze země, jak používat záření kosmických těles - slunce, měsíce, hvězd, v co vyrůst a jaké zrodit plody. Zrozené plody jsou předurčené pro zabezpečení života člověka. Tyto plody mohou efektivně, víc než nejlepší léky na světě stvořené rukama, nyní existující a budoucí, zápasit s jakoukoliv nemocí lidského organismu a čelit jí, ale o ní už semínko musí vědět, aby v průběhu svého dozrávání nasýtlo plod potřebným poměrem látek přesně pro léčení konkrétního člověka, jeho konkrétní nemoci nebo několika nemocí, pokud existují nebo jsou předpoklady k nim.

K tomu, aby semínko okurky, rajčat nebo jakékoliv rostliny, vypěstované na pozemku, mělo takovou informaci, je zapotřebí následující: před vysazováním nenamočené semínko nebo několik semínek vzít do úst a držet nejméně devět minut. Pak položit mezi dvě dlaně, podržet asi třicet vteřin a stát při tom bosýma nohama na tom pozemku, kde se bude konat sázení. Potom otevřít dlaně, donést k ústům, vydechnout na semena vzduch z plic a držet je otevřené třicet vteřin na slunci. Pak je zasadit do země. V žádném případě nezalévat vodou. Zalévání je možné až po uplynutí třech dnů po sázení. Vysazování je zapotřebí dělat pro každou zeleninu v příznivé dny (tohle už je známo podle lunárních kalendářů). Včasnější vysazení bez zalévání není tak strašné, jako pozdější vysazování. Neplít vedle této rostliny všechen plevel. Je zapotřebí z různých druhů nechat aspoň jeden. Plevel lze ostříhat.

Podle Anastasie semínko tím pádem nabírá do sebe informaci o člověku a v průběhu růstu plodu bude maximálně odebírat z kosmu a země potřebnou energii přesně pro toho konkrétního člověka. Všechny plevele nelze vytrhat proto, že i on má své předurčení. Některé chrání rostlinu před nemocí, některé dávají dodatečnou informaci. Po dobu pěstování je zapotřebí komunikovat s rostlinou - alespoň jednou za dobu jejího růstu v úplňku přijít a dotknout se jí.

Anastasia tvrdila, že plody, vypěstované ze semínka tímto způsobem a užívané

člověkem, který je vypěstoval, jsou schopné vyléčit ho z absolutně všech nemocí, výrazně přibrzdit stárnutí organismu, zbavit zlozvyků, mnohokrát zvětšit rozumové schopnosti, dát duševní klid. Plody mají nejefektivnější účinek, když jsou použité nejpozději do třech dnů po sklizení. Výše uvedené postupy je třeba udělat s různými druhy kultur, vysázených na zahrádce. Není nutné zasévat tímto způsobem celý záhonek s okurkami, rajčaty a tak dále, stačí několik keříků.

Plody vypěstované tímto způsobem se budou lišit od jiných stejného druhu nejen chuťově. Podrobíme-li je analýze, zjistíme, že i poměr látek v nich obsažených se bude lišit.

Při vysazování sazenic je nutně zapotřebí ve vykopané jamce vlastníma rukama a prsty bosých nohou udusat půdu a plivnout do jamky. Na otázku, proč nohama, Anastasia vysvětlila, že pocením nohou z člověka vycházejí látky (podle nás zřejmě toxiny), obsahující informaci o nemocích organismu. Tuto informaci dostanou sazenice. Ony ji předají plodům, které budou schopné zápasit s nemocí. Anastasia doporučovala občas chodit po zahrádce naboso.

Jaké kultury je třeba pěstovat ?

Anastasia odpovídala:

„Ty druhy, které jsou na většině pozemků, stačí: malina, rybíz, angrešt, okurky, rajčata, jahody, jakákoliv jablůňka. Je velice dobře, aby tam byla višně nebo třešně a květiny. Množství oseté plochy těchto kultur nemá velký význam.

K nutným kulturám, bez kterých je těžké představit si plné energetické mikroklima na pozemku, patří: slunečnice (alespoň jedna), nevyhnutelně je třeba zašít na plochu 1,5-2

čtvereční metry obilniny - žito, pšenice a absolutně nevyhnutelně nechat ostrůvek, ne méně než dva čtvereční metry, pro různé plevely. Tento ostrůvek nelze zasévat uměle, má být přírodní, a pokud jste nezachránili na svém pozemku různé byliny, je třeba přinést z lesa drn a vytvořit takový ostrůvek s jeho pomocí.

Zeptal jsem se Anastasie, je-li nutné vysazovat je bezprostředně na pozemku, když na vedlejších pozemcích rostou kultury, které podle ní jsou nutné, anebo když za ohradou nedaleko pozemku rostou různé byliny a dostal jsem tuto odpověď:

„Význam má nejen rozmanitost porostu, ale i způsob jeho vysazování, bezprostřední komunikace s ním, při které se koná nasycení informací. Už jsem ti sdělila jeden způsob vysazování - je hlavní. Nejdůležitější je nasycení obklopující tě kousek přírody informací o sobě.

Jen tehdy léčivý efekt, a vůbec životazabezpečení tvého organismu, budou výrazně větší, než účinek plodů pěstovaných běžným způsobem. V „divoké“, jak říkáte vy, přírodě a ona není divoká, je jenom pro vás neznámá, je hodně bylin, za pomoci kterých je možné vyléčit absolutně všechny existující nemoci. Tyto rostliny jsou proto stvořené, jenže člověk ztratil nebo skoro ztratil schopnost je rozeznat.“

Poznamenal jsem, že u nás je hodně lékáren, které se specializují na prodej léčivých bylin. Jsou i doktoři, i zaříkávači, kteří lečí bylinami profesionálně, ale...

„Existuje hlavní doktor - tvůj organismus. Měl ze začátku schopnosti vědět, jakou bylinu je třeba použít a kdy. Dělal to za pomoci podvědomí. A nikdo jiný ho nemůže nahradit, jelikož je to osobní doktor, kterého ti dal Bůh. Vysvětluji ti,

jak ho vrátit. Vztahy sladěné s komplexem rostlin na tvém pozemku tě budou léčit a opatrovat. Samostatně ti určí diagnózu a připraví speciální léky, nejvíc efektivní právě pro tebe."

(12.)

KOHO BODAJÍ VČELY

„Na každé zahrádce je třeba mít jednu včelí rodinu."

Řekl jsem jí, že u nás jenom někteří mohou komunikovat se včelami. Na to se lidé připravují na speciálních školách, jenže ne vždy se jim to daří.

Ale ona odpověděla:

„Hodně toho, co vy děláte pro zabezpečení života včelí rodiny, škodí. Jenom dva lidé na Zemi se za poslední tisíce let dokázali trochu přiblížit k chápání tohoto unikátního živého mechanismu."

„Kdo jsou to ?"

„Dva mniši. A jsou prohlášeni za svaté. Můžeš si o nich přečíst ve vašich knihách, které se nacházejí v klášterních archívech."

„Dobře, tak jak je třeba udržovat včely na zahrádkách ?"

„Je jen třeba udělat pro ně hnízdo, jako to mají v přírodních podmínkách, a to je všechno. Další práce může spočívat jen v odebírání medu, vosku a jiných jimi vyrobených látek."

„Víš, Anastasie, tohle není vůbec jednoduché. Kdopak ví, jak by mělo vypadat toto přirozené hnízdo ? Kdybys pověděla, jak jej máme udělat sami z materiálů, které jsou k dispozici, pak by se to dalo uskutečnit."

„Dobře," usmála se. „Je třeba vzít špalek. Možná i břevno s dutinou a vydlabat ji, zvětšit. Nebo udělat ten úl z prken listnaté dřeviny. Tloušťka prken by měla být nejméně 6 cm, délka - nejméně 1 m 20 cm, vnitřní objem - nejméně 40 x 40 cm. K vnitřním spojům přidělat zpevňovací úhelníky, aby úhly byly dokulata. Lze je lehce přilepit, včely pak je samy upevní. Vrchní stranu těsně zavřít prknem stejné tloušťky, spodní se má otevírat. Pro tento účel je třeba přizpůsobit prkno tak, aby se dalo přistavit a zpevnit jej trávou nebo hadříkem. Ten hadřík by měl pokrývat celé dno. Po délce jednoho ze čtyř spojů je třeba udělat otvory 1,5 cm, které by měly končit 30 cm před otvírající se stranou.

Takový úl lze postavit někde na zahrádce na kůlech, 20-25 cm vysokých, otvory na jih. Ale je lepší jej umístit pod střechou. Pak člověk nebude překážet včelám při vylétání a ony jej také nebudou zlobit. Špalek - úl má být skloněný přibližně 20-30 stupňů tak, aby otvírající se strana zůstala dole. Lze jej dát i na půdu, ale pak by se měla hlídat ventilace. Nejlepší ze všeho je úl připevnit na jižní straně domu pod střechou, nebo přímo na ní. Jenom je třeba pamatovat na možnost přístupu k úlu pro odebírání části pláství naplněných medem. Každý špalek - úl má mít přístřešek. V zimě je možno úl zateplit.

Problém je v tom, že postupy vašich včelařů nejsou úplně správné. Povídal mně o tom dědeček. Dnešní včelaři vymysleli hodně různých konstrukcí úlu

s předpokladem stálého vměšování člověka do včelího hnízda. Přestavují rámečky s pláství, v zimě přetahují úly do jiného místa, a tohle dělat nelze.

Včely budují plástve v pevně stanovené vzdálenosti jedné od druhé, předvídají celý systém ventilace, ochrany před nepřáteli a každé vměšování ruší tento systém. Místo toho, aby sbíraly med a chovaly mláďata, musí napravovat závady.

V přírodních podmínkách včely žijí v dutině stromů a lehce zvládají všechny problémy. Pověděla jsem ti, jak pro ně vytvořit podmínky, nejvíce podobné přírodním. Přítomnost včel je nesmírně prospěšná. Právě ony nejefektivněji opylují všechny rostliny a zvyšují úrodnost, to ostatně velmi dobře víte.

Nevíte možná to, že včely ještě ke všemu otevírají svými sosáčky přesně ty kanálky v rostlinách, přes které se dostává dodatečná informace, odražená od planet. Informace, tak potřebná pro rostliny, a tedy i pro lidi."

„Ale ony budou bodat. Jakýpak to bude odpočinek na chalupě, když se člověk bude stále bát."

„Včely dávají žihadla, když se k nim člověk sám chová agresivně, ohání se, leká se, je velmi agresivně vnitřně naladěný, a to nejen na včely, ale prostě na kohokoliv. Oni to cítí, přesněji řečeno, nesnáší vyzařování jakýchkoliv temných citů. Ještě mohou bodat do těch částí těla, které jsou ve spojení s konkrétním nemocným vnitřním orgánem člověka. I tam, kde je roztržený ochranný obal nebo jsou jiné poruchy. Vy víte, jak efektivně léčí včely nemoc, které říkáte ischias, ale to zdaleka není všechno, co dokážou. Pokud bychom mluvili o všem, a ještě s důkazy, jak to chceš ty, musel bys tady být ne tři dny, ale hodně týdnů. Máte velké množství informací o včelách, udělala jsem jenom některé opravy v jejich chovu a věř mi, prosím, jsou podstatné. Ubytovat rodinu do takového úlu je velmi jednoduché. Je třeba vysypat tam včelí roj a před tím tam položit kousek vosku a medonosnou bylinku. Žádné vyrobené rámečky a plástve stavět není třeba. Pak, když rodiny budou alespoň na několika vedlejších pozemcích, včely se budou samy rozmnožovat, rojit se a obsazovat volné špalky."

„A jak se má u nich odebírat med ?"

„Je třeba otevřít spodní poklici, nalomit visící plástve a odebrat med a pyl. Jenom nelze být chamtivý. Je nutné, aby část zůstala včelám na zimu.

(13 .)

AHOJ, JITRO !

Svou ranní proceduru Anastasia přizpůsobila podmínkám chalupářského pozemku. Ráno, nejráději s východem slunce, je třeba naboso vyjít na zahrádku, přiblížit se k těm rostlinám, ke kterým chceme. Lze se jich dotknout. Není třeba provádět tuto proceduru podle nějaké šablony nebo přísně opakujícího se rituálu den co den, ale tak, jak chceme, podle našeho přání. Ale je nutné toto dělat před mytím. Tehdy budou rostliny cítit vůni látek, které se vyloučily za dobu spánku z organismu póry kůže. Pokud je teplo a je vedle alespoň malý pozemek s trávou, a je žádoucí aby byl, je vhodné lehnout si na něj a asi tři až čtyři minuty poležet protahujíc se. Jestli na tělo přitom vleze nějaký brouk - nevyhánět ho. Hodně brouků otevírá póry na těle člověka, pročišťuje je. Obvykle se ucpávají ty póry, kterými vycházejí toxiny, vynášející na povrch kůže všelijaké vnitřní choroby, a tím dávají

možnost člověku je smýt. Když je na pozemku nějaký vodojem, je třeba se do něj ponořit. Když ne, je možné se polít vodou. Stát se má přitom naboso nedaleko zahrádky a rostlin, lépe - mezi záhonky nebo například jednou vedle keříku maliny, podruhé rybízu atd. Po opláchnutí se není třeba hned utírat. Kapky vody z dlaní se mají setřást, jakoby rozházet i na okolní rostliny. Kapky vody z jiných částí těla je třeba setřásat také rukama. Potom lze provádět obvyklé procedury umývání a užívat všechny pomůcky, na které jste zvyklí.

(14.)

VEČERNÍ PROCEDURY

Večer, před spaním, je nutné si umýt nohy ve vodě s dodáním malého množství (pár kapek) šťávy lebedy nebo kopřivy. Lze i oboje najednou, ale neužívat při tom mýdlo nebo šampon. Vodu, ve které se omývaly nohy, vylít na záhonky. Potom, jestli je potřeba, lze umýt nohy mýdlem. Tahle večerní procedura je důležitá ze dvou důvodů. Při pocení nohou vycházejí toxiny, vynášející z organismu jeho vnitřní choroby, a je důležité je smýt, aby se pročistily póry. Šťáva lebedy a kopřivy tomu bude dobře napomáhat. Tím, že vylijete vodu na záhonky, dáváte dodatečnou informaci mikroorganismům a rostlinám o svém dnešním stavu. Tohle je také důležité. Jenom díky této informaci viditelný a neviditelný svět, obklopující vás, může vyrábět, odebíraje z kosmu a země vše potřebné pro normální fungování vašeho organismu.

(15.)

ON VŠECHNO SÁM PŘIPRAVÍ

Ještě mě zajímalo, co řekne o stravování. Vždyť sama se vyživuje velmi zvláště. Zeptal jsem se:

„Anastasio, řekni mi, jak se má podle tebe stravovat člověk, co má jíst, kdy, kolikrát denně, v jakém množství. U nás se tomuto tématu věnuje hodně pozornosti. Existuje velké množství různé literatury, recepty zdravé výživy, rady na zhubnutí.“

„Způsob života člověka v podmínkách přetechnizovaného světa je těžké si představit jinak. Tenhle svět, jeho temné síly se stále snaží vyměnit přírodní mechanismus, daný člověku ze začátku, za svůj neforemný umělý systém, který je v rozporu s lidskou přirozeností.“

Poprosil jsem Anastasii, aby mluvila víc konkrétně a srozumitelněji, bez jejího filozofického přemýšlení a ona pokračovala:

„Rozumíš, na tvé otázky co, kdy, v jakém množství má jíst člověk, nikdo lépe, než sám organismus každého konkrétního člověka odpovědět nemůže. Pocit hladu, žízeň jsou dány přírodou proto, aby signalizovaly každému člověku zvlášť, kdy se má najíst. Přesně tento moment bude pro něho nejvíc vhodný. Přetechnizovaný svět není schopný zabezpečit člověka možností uspokojit pocit hladu a žízně, když to jeho organismus potřebuje. A tak člověk začal zahánět vlastní organismus do jakési šablony, vyvolané svou bezmocností, a ještě to ospravedlňovat

nějakým účelem. Představ si: jeden sedí nebo napůl spí, stále plný energie, druhý vykonává nějakou fyzickou práci nebo prostě běží zpocený, ztrácí přitom desetkrát více energie, a jíst mají ve stejnou dobu. Člověk má užívat jídlo tehdy, když mu radí jeho organizmus, a nemůže tady být jiný poradce. Já vím, v podmínkách vašeho bytí je tohle skoro nemožné, ale lidé, kteří jsou na vlastních pozemcích vedle svého bydliště, tuto možnost mají. Měli by ji využít a odhodit nepřirozené umělé pokyny. Totéž mohu říci i na otázku - co je třeba jíst. To je to, co se v daný moment nachází, jak bych to řekla tvou řečí, no, „po ruce“, snad. Organizmus sám vybere, co je potřebné. Z netradičního mohu poradit následující: pokud ve vašem bydlišti je nějaký živočich (kočka, pes), sledujte ho pozorně. Občas z množství bylin vybírají nějaký druh a požírají ho. Aspoň několik takových bylin je třeba utrhnout a přidat k potravě. Vůbec není zapotřebí to dělat každodenně. Stačí jednou až dvakrát týdně. Také je třeba vlastnoručně sebrat klásky obilnin, vymlátit je, rozemlít, udělat mouku a upéct chléb. Je to velmi důležité. Člověk, který použije tento chléb jenom jednou-dvakrát ročně, dostává zásobu energie, jež je schopna nejen aktivizovat jeho vnitřní síly, ale zapůsobit i na vnitřní stav, uklidnit jeho duši. Tento chléb lze dávat i svým příbuzným nebo blízkým lidem. Na ně také bude mít velmi blahodárný vliv. Velice dobré pro zdraví člověka je alespoň jednou za léto, po dobu tří dnů se stravovat jenom tím, co roste na jeho pozemku, dodatečně užívat chléb, slunečnicový olej a minimum soli."

Už jsem sdělil, jak se stravuje Anastasia. Stejně i po dobu svého vyprávění nějak mimovolně utrhla jednu, pak druhou bylinku, začala žvýkat a dala i mně. Také jsem se rozhodl ochutnat. Její chuť na mně moc nepůsobila, ale odporné pocity také nevznikaly. Proces stravování a životazabezpečení organizmu Anastasie jako by byl přenechán přírodě a nikdy nerušil její myšlenky, které se zabývají jinými problémy. Nehledě na to je její zdraví neoddelitelnou částí neobyčejné vnější krásy. Podle tvrzení Anastasie vzniká pro organizmus člověka, který má podobný kontakt s rostlinným světem a zemí svého pozemku, možnost zbavit se absolutně všech chorob.

Samotná nemoc je důkazem toho, že se člověk vzdaluje od přírodních mechanismů, předurčených k hlídání jeho zdraví k zabezpečení života. A pro ně, pro tyto mechanismy, zápas s jakoukoliv chorobou není žádný problém, protože přesně v tom spočívá podstata jejich existence. Prospěch, který může získat člověk, mající informační kontakt s nevelkou částí světa přírody, je mnohem větší, než jen pomoc v boji proti chorobám.

(16.)

SPÁNEK POD SVOU HVĚZDOU

Už jsem vyprávěl, jak je nadšená Anastasia, když mluví o rostlinách a lidech, co se kontaktují s rostlinami. Myslel jsem, že ona, žijící v přírodě, dobře prostudovala jenom přírodu a že nemá informaci o planetárním uspořádání. Ona jej jakoby cítí. Můžete posoudit sami, jak vypráví o spánku pod hvězdným nebem.

Rostliny, které získaly informaci o konkrétním člověku, vcházejí do informační výměny s kosmickou silou, ale ony jsou jenom zprostředkovatelé, plní vymezený úkol, týkající se těla a nikdy se nedotýkají složitých procesů, které ze všeho živočišného a rostlinného světa planety dokáže jen mozek člověka. Ale

navázaná informační výměna dává možnost člověku udělat to, co může jenom on samotný - použít kosmický intelekt, nebo přesněji - vyměnit s ním informaci. Jednoduchá procedura dává možnost toto udělat a pocítit blahodárnost vlivu takového působení. Anastasia ji sděluje takto: „Někdy večer, když to dovolí přírodní podmínky, zařídte si nocleh pod hvězdným nebem. Postel je třeba ustlat blízko keřů malin, rybízu nebo obilovin. Máte být sami. Ležice tváří ke hvězdnému nebi, není třeba hned zavírat oči. Pohledem a myšlenkami se toulejte po kosmických tělesech. Uvolněte se. Myšlenka má být lehkou a svobodnou. Ze začátku se pokuste myslet na nejvíce vámi viditelná nebeská tělesa, pak můžete snít o nejtajnějších věcech pro sebe, o vám blízkých lidech, o těch, komu přejete dobro. Nesnažte se ani myslet v tuto chvíli na pomstu, přát někomu zlo. Výsledek může být pro vás nepříznivý. Taková nesložitá procedura oživí některé z množství spících buněk ve vašem mozku, které se většinou nevzbudí za života člověka. Kosmické síly budou s vámi a pomohou dosáhnout neuvěřitelně světlých snů, získat duševní klid, naladit příznivé kontakty s blízkými, posílit nebo vyvolat jejich lásku k vám. Zmíněnou proceduru je velmi prospěšné prodělavat několikrát. Je efektivní jenom v místech vašeho trvalého kontaktu s rostlinným světem. A toto pocítíte již ráno. Zvláště důležité je prodělavat tuto proceduru pokaždé v předvečer narozenin. Bylo by složité a není proč vysvětlovat teď, jak funguje tento mechanismus. Části vysvětlení nebudeš věřit, část nepochopíš. Snadněji a krátce bude možno o tom mluvit s těmi, kdo to zkusí a pocítí jeho působení na sobě, neboť obdržená a prověřená informace bude napomáhat chápání následujícího.“

(17.)

POMOCNÍK A PEČOVATEL VAŠEHO DÍTĚTE

Když jsem dával Anastasii otázku, jakým způsobem zahrádka, byť je vysazována speciálním způsobem a je v kontaktu s člověkem, může působit na výchovu dětí, čekal jsem, že od ní uslyším odpověď podobnou tomu, že je třeba vychovávat v dětech lásku k přírodě. Ale mýlil jsem se. To, co sdělila, bylo ohromující jednoduchostí argumentace a zároveň hloubkou filozofického smyslu.

„Příroda a rozum Vesmíru zařídily to, že každý nový člověk se rodí jako vládce, král. Je podobný andělu - čistý a bezúhonný. Ještě otevřená šišinka přijímá ohromný proud vesmírné informace: schopnosti každého novorozeného mu dovolují být nejmoudřejší bytostí ve vesmíru, podobnou Bohu. Stačí mu jenom trochu času na to, aby obdaroval své rodiče štěstím a slastí. Tento čas, v průběhu kterého si uvědomí podstatu stvoření světa a smysl lidské existence, trvá jen devět let a všechno, co k tomu potřebuje, již existuje. Rodiče by neměli zkreslovat přirozené hodnoty, ale přetechnizovaný svět nedovoluje toto udělat. Co vidí nemluvně svým prvním uvědoměným pohledem - strop, kraj postýlky, nějaké hadříky, zdí, atributy a hodnoty umělého světa, stvořeného technickou společností. A v tomto světě jeho matka, její prsa. „Asi to tak má být,“ myslí si novorozeně. Jeho usmívající se rodiče mu jako klenot podávají řinčící a pískající předměty - hračky. Proč? Ono dlouho bude třískat a pískat, než pochopí jejich smysl. Potom titíž usmívající se rodiče ho budou svazovat nějakými hadry - je mu nepohodlně. Bude se snažit vysvobodit, ale marně a jediný způsob protestu je křik, protestní křik, rozhořčení, prosba o pomoc. V tomto momentu se anděl a vládce stává

žebrákem, otrokem, prosícím o almužnu. Dítěti jeden za druhým přinášejí atributy umělého světa. Jako blaho - nová hračka, nové šaty, šišljají na něj, tím se mimovolně k němu chovají jako k nedokonalé bytosti. A dokonce na školách, kde jak si myslíte, probíhá vyučování, mu opět vykládají o hodnotách umělého světa. Do devíti let jen lehce připomínají existenci přírody, jako dodatek k něčemu jinému, uměle vyrobenému, což považují za důležitější. A většina lidí do posledního dne není schopna pochopit pravdu. Zdálo by se, že jednoduchá otázka: „V čem je smysl života ?” - stále zůstává nevyřešená.

A on - ten smysl života - je v pravdě, radosti a lásce. Devítileté dítě vychované přírodním způsobem má víc možností v chápání vesmíru, než vědecké ústavy vašeho světa."

„Stop, Anastasie. Zřejmě myslíš chápání přírody, pokud jeho život bude probíhat tak jako tvůj. V tomto mohu s tebou souhlasit. Ale vždyť současný člověk je nucen, je-li to dobře nebo špatně - to je jiná otázka, ale je nucen žít přesně v našem přetechnizovaném světě, jak ty ho nazýváš. Bude znát přírodu, cítit ji, ale v něčem jiném bude úplným diletantem. Jsou tady ještě vědy, jako matematika, fyzika, chemie, je prostě potřebné chápání života, jeho společenských jevů."

„Tohle všechno je pro člověka, který včas poznal podstatu vesmíru, prostě maličkost. Pokud se mu bude chtít a bude považovat za nutné projevit se v oblasti nějaké vědy, pak lehce převyší ostatní."

„Proč tak najednou ?”

„Člověk přetechnizovaného světa ne vynalezl ještě nic takového, co neexistuje v přírodě."

„Dobře, souhlasím, ale ty jsi mi slíbila sdělit, jak je možné vychovávat dítě v našich podmínkách a rozvíjet jeho schopnosti. Jenom o tom mluv srozumitelně, ukaž to na konkrétních příkladech."

„Pokusím se," odpověděla Anastasia, „už jsem modelovala takové situace a pokusila jsem se napovědět jedné rodině, co se má dělat, jenomže oni nijak nemohou pochopit klíčový moment a položit svému dítěti otázku... Rodiče přijíždějí se svým tříletým dítětem na chalupu a vezou s sebou jeho oblíbené hračky. Tohle se nemá dělat. Je možné ho zaujmout a upoutat jinou a více zajímavou prací, než nesmyslná a navíc škodlivá komunikace s ručně stvořenými předměty. Napřed ho poproste, aby vám pomohlo, jenom to udělejte úplně seriózně, bez šišljání, protože vám skutečně pomůže. Při vysazování ho poproste, aby podrželo semínka připravená k setí nebo uhrabalo záhonek nebo ať samo položí semínko do připravené jamky. Při tom mu říkejte, co děláte, například je to možné takto:

„Položíme semínko do půdy a zasypeme ho zeminou. Když sluníčko bude svítit a nahřeje půdu, semínku se udělá teplo a začne růst, bude chtít uvidět sluníčko a vykoukne ze země zelený klíček, takovýhle." Při tom je třeba ukázat nějakou bylinku. „Pokud se to klíčku bude líbit, poroste a bude větší a větší a může se proměnit v takový strom nebo menší. A ještě chci, aby ten strom nám zrodil chutné plody a ty je budeš jíst, jestli se ti zlíbí."

Pokaždé, když přijíždíte s dítětem na chalupu, nebo se ráno probudí, nejprve mu nabídněte podívat se, zdali se neobjevil klíček. Pokud uvidíte, že se ukázal výhonek, zaradujte se. Když vysazujete sazenice, je nutné také vysvětlit dítěti, co děláte. Pokud vysazujete sazenice rajčat, ať vám podává po jedné

rostlince. Jestli ji nechtěně zlomí, vezměte do rukou zlomenou sazenici a řekněte: „Myslím, že tato nebude žít a nezrodí nám plod, protože je porušená, ale zkusme to.“ A zároveň se všemi zasadte alespoň jednu zlomenou. Za několik dnů, když opět přijdete s dítětem k záhonku s již upevněnými rajčaty, ukažte mu i zlomenou uvadlou rostlinku a připomeňte dítěti to, že se zlomila při vysazování. Při tom nemluvte s dítětem, jako byste ho poučovali. Mluvte s ním jako rovný s rovným. Ve vašem vědomí se má uložit, že vás v některých věcech převyšuje, například čistotou úmyslu. Ono je anděl. Jestli se vám povede toto pochopit, budete moci jednat nadále již intuitivně a skutečně vedle vás bude člověkem, který vás udělá šťastným.

Když budete spát pod hvězdným nebem, vezměte s sebou i dítě, položte ho vedle sebe, ať se také podívá na hvězdné nebe, ale v žádném případě nevysvětľujte název planet, ani to, jak rozumíte jejich původu a předurčení, protože to sami neznáte a dogmata, která existují ve vašem mozku budou jenom odvádět dítě od pravdy. Jeho podvědomí zná pravdu a ona přejde do jeho vědomí sama. Vy jenom můžete říci, že se vám líbí dívat se na svítící hvězdy a zeptejte se dítěte, jaká hvězda se mu líbí nejvíc. Vůbec je velmi důležité umět dávat dítěti otázky. Příští rok je třeba nabídnout dítěti mít vlastní záhonek, dát možnost ozdobit ho, dělat na něm všechno, co bude chtít. V žádném případě násilně nenutit dělat na něm něco nebo opravovat to, co dítě udělá. Lze se jen ptát, co chce. Pomoci je možné jen tehdy, když se zeptáte a dítě souhlasí pracovat společně s vámi. Když budete vysévat obilniny, dovolte mu hodit semena na záhon vlastní rukou."

„Dobře," poznamenal jsem „skutečně tak dítě projeví zájem o rostlinný svět a může se stát dobrým agronomem, ale odkud se u něho objeví znalosti v jiných oblastech?"

„Jakpak odkud? Není to záležitost jenom toho, co bude znát a cítit, jak a co roste. Nejdůležitější je to, že začne myslet, analyzovat a v jeho mozku se probudí buňky, které budou pracovat po celý život. Právě ony ho udělají rozumnějším, talentovanějším ve srovnání s těmi, u koho tyto buňky spí. Co se týče vašeho bytí, toho čemu říkáte pokrok, dítě se může ukázat nepřekonatelné v jakékoliv oblasti a čistota úmyslů, větší než u jiných, udělá jej nejvíc šťastným. Kontakt navázaný s jeho planetami mu dá možnost přijímat stále novou a novou informaci, vyměňovat si ji. Toto všechno bude přijímat jeho podvědomí a předávat vědomí ve formě nových a nových myšlenek, vynálezů. Zevně bude dítě obyčejným člověkem, ale vnitřně... Vy takovým říkáte géniové."

(18.)

LESNÍ GYMNÁZIUM

„Řekni, Anastasie, tebe přesně tak vyučovali rodiče?" Udělala nevelkou pauzu, v průběhu které si zřejmě vzpomněla na své dětství a odpověděla:

„Já si skoro vůbec nepamatuji na svého tátu a mámu. Mě vychovával dědeček a pradědeček přibližně tak, jak jsem teď vyprávěla tobě, jenže přírodu a okolní svět zvířat jsem jako by dobře cítila sama. Možná, že jsem úplně nechápala celý její mechanismus, ale to už není důležité, když cítíš. Dědeček a pradědeček občas přicházeli ke mně a dávali otázky, prosili mě, abych na ně odpověděla. U nás

se starší generace chová k nemluvněti a malému dítěti jako k božství a odpověďmi dítěte prověřuje svou čistotu."

Začal jsem prosit Anastasii, aby si vzpomněla na nějakou konkrétní otázku a odpověď na ni. Ona se usmála a pověděla:

„Jednou jsem si hrála s hádětem. Otočím se, oni stojí a usmívají se. Velmi jsem se zaradovala, protože s nimi je to zajímavé. Jenom oni mohou dávat otázky a srdce jim tluče ve stejném rytmu jako mně, ale u zvířat jinak. Přiběhla jsem k nim, pradědeček se mi poklonil a dědeček mě vzal na kolena. Poslouchala jsem, jak tluče jeho srdce, přebírala a prohlížela vlasy na jeho bradě. Všichni jsme mlčeli. Přemýšleli jsme a bylo nám tak dobře. Pak se mě dědeček zeptal:

„Řekni, Anastasie, proč u mne rostou vlasy tady ?" a ukázal na hlavu a bradu. „A tady nerostou ?" a ukazuje na čelo a nos.

Sáhla jsem na jeho čelo, nos, ale odpověď nepřichází a mluvit nepromyšleně nemohu, potřebuji to pochopit sama. Když přišli podruhé, dědeček opět říká:

„Stále přemýšlím, proč u mne vlasy rostou tady a tady nerostou," a opět ukazuje na čelo a nos. Pradědeček se na mě dívá pozorně a vážně.

Tehdy jsem si pomyslela: možná doopravdy tohle je jeho největší problém a zeptala jsem se:

„Dědečku, a ty bys chtěl, aby ti rostly všude: i na čele, i na nose ?"

Pradědeček se zamyslel a dědeček odpovídá: „Ne, nechtěl."

„Tak proto ti nerostou, protože nechceš."

Dědeček si zamyšleně hladí bradu a jakoby už se ptá sám sebe:

„A tady rostou tedy proto, že chci ?"

Já jsem potvrdila:

„Samozřejmě, dědečku, i ty, i já, i ten, kdo nás vymyslel."

Najednou se pradědeček vzrušeně ptá:

„A kdo, kdo ho vymyslel ?"

„Ten, kdo všechno vymyslel," odpověděla jsem.

„Ale kde je, ukaž ?" ptá se dědeček a poklonil se mi.

Hned jsem jim odpovědět nemohla, ale tato otázka zůstala ve mně a začala jsem často na ni myslet.

„A potom jsi odpověděla ?" zeptal jsem se.

„Odpověděla jsem přibližně za rok a dostala jsem nové otázky. A před tím, dokud jsem neodpověděla, mi nové nedávali a já jsem byla velice znepokojená."

(19 .)

POZORNOST K ČLOVĚKU

Zeptal jsem se Anastasie, kdo ji naučil mluvit, když si matku a otce skoro vůbec nepamatuje a dědeček a pradědeček s ní komunikovali zřídka. Odpovědi, které jsem dostal, mě zasáhly a potřebují pochopení odborníků, proto se pokusím

je plně reprodukovat. Pro mě se jejich smysl začal projasňovat postupně. Hned po mé otázce se zeptala:

„Myslíš umění mluvit jazyky různých lidí ?“

„Co to znamená „různých“, chceš říci, že umíš mluvit různými jazyky ?“

„Ano,“ odpověděla Anastasia.

„I německy, francouzsky, anglicky, japonsky, čínsky ?“

„Ano,“ zopakovala a dodala: „Vždyť vidíš, že mluvím tvým jazykem.“

„Chceš říci - rusky.“

„To je ale velmi zobecněně. Já mluvím, aspoň se snažím mluvit, těmi obraty a slovy, které přesně používáš ty ve své řeči. Tohle mi ze začátku trochu dělalo potíže, protože máš malou slovní zásobu a stále opakuješ tytéž slovní obraty. Pocity také vyjadřuješ špatně. Takovým jazykem je těžké sdělit dost přesně všechno, co bych chtěla.“

„Počkej, Anastasie, já se teď na něco zeptám v cizím jazyce a ty mi odpovíš.“

Řekl jsem jí „dobrý den“ anglicky, pak francouzsky. Ona mi hned odpověděla.

Bohužel, cizí jazyky neumím. Ve škole jsem se učil němčinu a to na „3“. Tak jsem si vzpomněl na jednu větu, kterou jsme se dobře naučili se školními kamarády. Přesně tu větu jsem sdělil Anastasii:

„Ich liebe dich, und gib mir deine Hand.“

Ona mi podala ruku a odpověděla německy:

„Dávám ti ruku.“

Překvapený tím, co jsem uslyšel, ještě nevěřící svým uším, jsem se zeptal:

„Cožpak každého člověka lze naučit všem jazykům ?“ Intuitivně jsem cítil, že pro tento neobvyklý jev musí být nějaké jednoduché vysvětlení. Já ho musím pochopit a sdělit lidem. „Anastasie, pojď, povídej mým jazykem a pokus se uvádět příklady, aby to bylo srozumitelné,“ poprosil jsem trochu vzrušeně.

„Dobře, dobře, jenom se uklidni, uvolni se, protože jinak nepochopíš. Pojď, já tě nejdřív naučím psát.“

„Já umím psát, vyprávěj o výuce jazyků.“

„A ne jenom jednoduše psát, naučím tě být spisovatelem, talentovaným. Napíšeš knihu.“

„Tohle není možné.“

„Je to možné, vždyť je to jednoduché.“

Anastasia vzala tyčinku, nakreslila na zemi ruskou abecedu s rozdělovacími znaménky a zeptala se:

„Kolik je tady písmen ?“

„Třicet tři,“ odpověděl jsem.

„Tak vidíš, těch písmen vůbec není moc. Můžeš nazvat to, co jsem nakreslila, knihou ?“

„Ne," odpověděl jsem, „to je obyčejná abeceda a nic jiného. Obyčejná písmena."

„Ale vždyť všechny ruskojazyčné knihy se skládají z těchto obyčejných písmen," poznamenala Anastasia, „souhlasíš se mnou? Rozumíš, jak je to všechno jednoduché?"

„Ano, jenže v knihách jsou jinak seřazena."

„Samozřejmě, všechny knihy se skládají z množství kombinací těchto písmen, člověk je uspořádá automaticky a řídí se přitom city. Z tohoto vyplývá, že ze začátku nevznikají kombinace písmen a zvuků, ale city, nakreslené jeho představou. U toho, kdo bude číst, vznikají také přibližně stejné pocity a ty se zapamatují nadlouho. Můžeš si vzpomenout na nějaké obrazy a situace z knih, které jsi přečetl?"

„Mohu," popřemýšlel jsem a odpověděl.

Vzpomněl jsem z nějakých důvodů na „Hrdinu naší doby" od Lermontova a začal vyprávět Anastasii. Ona mě přerušila:

„Tak vidíš, můžeš popsat hrdiny této knihy, sdělit, co cítili, a od té doby, co jsi ji přečetl, prošlo nemálo času. A kdybych tě poprosila o sdělení v jakém pořadí je v ní rozestavených třicet tři písmen, jak jsou z nich seřazené kombinace, mohl bys to reprodukovat?"

„Ne. To je nemožné."

„Tohle je skutečně velmi těžké. Takže, pocity jednoho člověka se předaly druhému pomocí nejrůznějších kombinací třiatřiceti písmen. Díval ses na tyto kombinace a hned na ně zapomněl, ale pocity, obrazy zůstaly v paměti na dlouho... Z toho vyplývá, že když duševní procítění se přímo spojí s těmito znaky, pokud nepřemýšlíme o různých podmínkách, duše donutí tyto znaky postavit se do takového pořadí, změní kombinaci z nich tak, že čtenář později pocítí duši toho, kdo to psal..."

„Počkej, Anastasie. Řekni jednoduše, víc srozumitelně, konkrétněji na nějakém příkladu předved' výuku jazyků. Spisovatele ze mě uděláš potom. Povídej, kdo a jak tě učil rozumět různým jazykům?"

„Pradědeček," odpověděla Anastasia.

„Například," poprosil jsem, ve snaze pochopit všechno rychle.

„Dobře, ale ty se nevzrušuj, já stejně najdu způsob, abys tomu rozuměl, a když je to pro tebe tak důležité, zkusím tě naučit všem jazykům také, vždyť je to jednoduché."

„Pro nás je to neuvěřitelné, Anastasie, proto se to pokus vysvětlit. A řekni, za jak dlouho bys mě mohla naučit?"

Podívala se na mě zamyšleně a pak řekla:

„Paměť už nemáš moc dobrou, životní problémy... Na tebe budu potřebovat hodně času."

„Kolik?" netrpělivě jsem čekal na odpověď.

„Pro obyčejné chápání, jako „dobrý den", „nashledanou" a tak dále, myslím, že nejméně čtyři, a možná i šest měsíců," odpověděla.

„Dobře, Anastasie, povídej, jak to dělal praděd.“

„On si se mnou hrál.“

„Jak hrál, povídej.“

„Ale uklidni se, uvolni se. Vůbec nemohu pochopit, proč se vzrušuješ?“ A klidně pokračovala: „Pradědeček si se mnou hrál, jako by dělal legraci. Když přicházel ke mně sám, bez dědečka, vždy se přiblížil, poklonil se mi, podal ruku a já jemu svou. On mi ruku nejprve stiskne, pak klekne na koleno, políbí ji a říká: „Bud' zdráva, Anastasie.“ Jednou on přišel, všechno udělal, jako obvykle, oči jako vždy se dívají na mě laskavě a rty říkají nějakou abrakadabru. Dívám se na něj překvapeně a on opět už, něco jiného říká, nesouvislého. Nevydržela jsem a zeptala se:

„Copak, zapomněl jsi co máš říci?“

„Zapomněl,“ odpověděl praděd, odešel na pár kroků a opět se přiblížil, podává mi ruku a já jemu svou. Kleká na koleno a líbá mi ruku. Jeho pohled je laskavý, rty se pohybují, ale vůbec nic nemluví. Dokonce jsem se lekla. Tehdy jsem napověděla:

„Bud' zdráva, Anastasie.“

„Správně,“ potvrdil pradědeček s úsměvem a já jsem pochopila, že je to hra a hráli jsme si tak často. Ze začátku to bylo jednoduché, pak se hra stávala víc složitá, ale zároveň i zajímavější. Ta hra se začíná ve věku tří let a končí v jedenácti letech, když člověk jako by dělá zkoušku, která spočívá v tom, že se pozorně díváš na společníka a rozumíš mu beze slov, i když mluví jakýmkoliv jazykem. Takový dialog je o hodně dokonalejší než mluvní a je rychlejší. Říkáte tomu předávání myšlenek na dálku, považujete to za neobyčejný, fantastický jev a to je prostě pozorné chování k člověku, vyvinutá představivost a dobrá paměť. Za tímto se skrývá nejen dokonalejší způsob výměny informací, ale i poznání lidské duše, světa rostlin a zvířat, vesmíru vůbec.“

„Anastasie, a k čemu jsou tady rostoucí rostliny na zahrádce?“

„Jak to k čemu? Dítě současně poznává svět rostlin jako částku mechanismu vesmíru, vstupuje do kontaktu se svými planetami, s jejich pomocí a pomocí svých rodičů se rychle a intenzívně vyvíjí i v oblasti psychologie, filozofie, přírodovědy - vašich věd. Jestli se bude tato hra provádět a jako příklad se bude používat nějaká ručně stvořená věc umělého světa, dítě bude zmatené. Nebudou mu pomáhat síly Přírody a Kosmu.“

„Už jsem ti říkal, Anastasie: dítě se konec konců může stát agronomem. A z čeho se u něj objeví vědomosti v jiných oblastech?“

Ale Anastasia začala tvrdit, že u člověka, který je vychován tímto způsobem, se objeví schopnosti k rychlému poznání v jakékoliv oblasti našich věd.

LÉTAJÍCÍ TALÍŘ ? NIC ZVLÁŠTNÍHO.

Tehdy jsem ji poprosil, aby ukázala své znalosti v oblasti techniky.

„Co ode mne chceš, abych sdělila, jak fungují nejrůznější mechanismy vašeho světa ?“

„Řekni něco takového, čeho se naši největší vědci jen taktak dotýkají. No, řekněme, udělej nějaký velký vědecký objev.“

„Ale já to stejně pořád pro tebe dělám.“

„Není to pro mě, to je pro svět vědců, aby to uznali jako objev. Udělej objev v oblasti techniky, kosmických lodí, atomu, paliva pro auta, který lze dokázat, když říkáš, že je to všechno velmi jednoduché.“

„Tyto oblasti ve srovnání s tím, co se ti snažím vysvětlit, vždyť to je, jak bych ti řekla ve vašem jazyce pro srovnání, no, doba kamenná, snad.“

„Výborně. Podle tvého primitivní, ale aspoň to bude pro nás srozumitelné. Dokážeš, že máš pravdu a potvrdíš, že tvůj intelekt je vyšší než můj. Například naše letadla, kosmické lodi jsou to, podle tvého názoru, dokonalé mechanismy ?“

„Jsou dost primitivní, jsou přesně potvrzením primitivnosti technokratického způsobu vývoje.“

Taková odpověď ve mně vyvolala ostražitost, protože jsem pochopil: ona skutečně ví nepoměrně víc, než se dá představit mým obyčejným vědomím.

Pokračoval jsem a vyptával se:

„V čempak je primitivismus našich raket a lodí ?“

Anastasia mi odpovídala po malé pauze, jako by mi dávala možnost, abych si uvědomil sdělené:

„Pohyb všech vašich mechanismů, absolutně všech, je založen na energii výbuchu. Protože nevíte o dokonalejších přírodních zdrojích víc, s neuvěřitelnou houževnatostí používáte příliš primitivní, neforemná tělesa. A nezastaví vás ani zhoubné následky jejich použití. Vaše letadla a rakety mají prostě směšnou vzdálenost letu, podle vesmírných měřítek se jen trošinku nadzvedávají nad zemí, a mezi námi řečeno, tento způsob skoro dosáhl svého vrcholu, že ? Ale tohle je směšné ! Explodující a hořící látka tlačí nějakou neforemnou konstrukci, tu, co vy nazýváte kosmickou lodí. Přitom větší část lodi je zaměstnaná přesně problémem tlačení.“

„A jaký může být jiný princip přemístování ve vzduchu ?“ „Například takový jako u létajícího talíře,“ odpověděla Anastasia.

„Co ?!! Ty víš o létajících talířích a o principu jejich přemístování ?“

„Samozřejmě, že vím. Je velmi jednoduchý a racionální.“ Až mi vyschlo v puse, začal jsem na ni pospíchat: „Povídej, Anastasie, rychle a srozumitelně.“ „Dobře, jen se nevzrušuj, protože pak to bude pro tebe těžké pochopit. Princip přemístování létajícího talíře je založen na energii vyrábění vakua.“ „Jak to ?“

Srozumitelněji, prosím." „Máš slabou slovní zásobu, a abys chápal, musím používat jenom ji."

„Hned přidám," rozechvěně jsem vyhrkl, „baňka, poklice, tableta, vzduch..." a začal jsem rychle jmenovat všechna slova, která mě jenom napadla, dokonce jsem byl sprostý. Anastasia mě přerušila: „Nesnaž se, znám všechna slova, kterými se můžeš vyjádřit, ale jsou ještě jiná a vůbec jiný způsob předávání informací. Tímto způsobem bych ti to mohla vysvětlit za minutu, ale takhle na to bude potřeba asi dvě hodiny. To je hodně, chtěla bych ti sdělit něco jiného, důležitějšího."

„Ne, Anastasie, povídej o talíři, o principu jeho přemístování, o energonosičích. Pokud to nepochopím, nebudu poslouchat nic jiného."

„Dobře," pokračovala. „Výbuch, - to je, když se pevná látka rychle proměňuje pod nějakým určitým vlivem v plynnou, nebo v průběhu nějaké reakce dvě plynné látky se mění v lehčí. Tomu rozumíš ?"

„Ano," odpověděl jsem, „prach, když ho podpálíš, se promění v kouř a benzín zase v plyn."

„Ano, přibližně tak. Ale kdybyste měli čistší úmysly, a tím i znalosti mechanismu přírody, mohli byste už dávno pochopit, že když existuje taková látka, která se může za okamžik značně rozšířit, přeměňovat se v jiné skupenství při výbuchu, tak musí být i zpětný proces. V přírodě to jsou živé mikroorganismy, které přeměňují plynné látky v pevné. A vůbec, všechny rostliny tohle dělají, jenom různou rychlostí a mírou tvrdosti a pevnosti tvořeného. Podívej se kolem, vždyť ony pijí šťávu ze země, dýchají vzduch a vyrábějí z tohoto tvrdé a silné tělo, řekněme dřevo vinu nebo ještě silnější a tvrdší - ořech nebo pecka, jako u švestky. Okem neviditelný mikroorganismus to dělá s moc velkou rychlostí a přitom se vyživuje jakoby jenom vzduchem. Přesně tyto mechanismy vykonávají funkce motoru létajícího talíře. Podobají se mikrobuňce mozku, jenom funkčně jsou úzce nasměrované. Vykonávají jenom jednu funkci - pohyb. Ale vykonávají ji dokonale. Tyto mikroorganismy se nacházejí uvnitř létajícího talíře a jsou rozmístěny mezi jeho dvojitými stěnami. Vzdálenost mezi stěnami je přibližně tři centimetry. Vrchní a spodní povrchy vnějších stěn jsou pórovité, s mikrodírkami. Těmito dírkami mikroorganismy nasávají vzduch a tvoří při tom před talířem vakuum. Proud vzduchu začínají tvrdnout ještě před stykem s talířem, a když projdou přes tyto mechanismy, úplně se promění v kuličky. Pak se tyto kuličky zvětšují přibližně do 0,5 centimetrů v průměru, změkčují se a kutálejí se mezi stěnami do spodní části talíře a opět se rozpadávají na plynnou látku. Je možné je jíst, pokud se to stihne udělat před jejich rozpadem."

„A čím jsou vyživované ve vzduchoprázdném prostoru ?" „Úplně prázdný prostor ve vesmíru není." „A z čeho jsou udělané stěny létajícího talíře ?" „Jsou vypěstované." „Jak to ?" zeptal jsem se nevěřičně. „Ale proč se divíš místo toho, abys pozorně popřemýšlel. Hodně lidí pěstuje v různých nádobách houbu, která přidává vodě, ve které se rozmnožuje, chuť s kyselým nádechem. Tato houba roste a nabírá tvar nádoby, ve které se nachází. Tato houba se mimochodem podobá létajícímu talíři, dokonce vytváří dvojité stěny. Jestli se do této vody přidá ještě jeden mikroorganismus, dojde k tvrdnutí, ale tento takzvaný mikroorganismus lze vytvořit nebo zrodit úsilím mozku, vůlí, silou jasných představ."

„Můžeš to udělat ?“

„Ano, jenom mé samotné úsilí nebude stačit. Je třeba působení několika desítek lidí, vlastních tytéž schopnosti a dělat se to má přibližně v průběhu roku.“

„A na naší Zemi je všechno potřebné, aby se z toho dalo udělat nebo vypěstovat, jak říkáš, tento létající talíř a také mikroorganismy ?“

„Samozřejmě, že je. Na Zemi je všechno, co je ve Vesmíru.“

„A jak rozmístit mikroorganismy uvnitř stěn talíře, když jsou tak malé, že je není vidět ?“

„Když je vrchní stěna vypěstovaná, sama je přitahuje a sbírá ve velkém množství tak, jako hnízdo láká včely. Ale i tady je zapotřebí úsilí vůle několika desítek lidí. Ale jaký má smysl pokračovat v upřesňování toho všeho, když vy stejně nebudete moci vypěstovat talíř kvůli tomu, že u vás neexistují lidé s odpovídající vůlí, intelektem a schopnostmi ?“

„Copak nijak nemůžeš pomoci ?“

„Mohu.“

„Tak to udělej.“

„Už jsem to udělala.“

„Co jsi udělala ?“ nepochopil jsem.

„Sdělila jsem ti, jak je třeba vychovávat děti. A ještě ti o tom budu povídat. Ty to potom povíš lidem. Mnoho jich to pochopí a jejich děti, vychované tímto způsobem, budou nadání intelektem, vědomostmi a vůlí, které jim umožní udělat nejen primitivní létající talíř, ale mnohem víc...“

„Anastasie, odkud víš všechno o létajícím talíři ?“

„Přistávali tady a já, no, jako bych jim pomáhala jej opravit.“

„Oni jsou o hodně rozumnější než my ?“

„Vůbec ne, do člověka mají nesmírně daleko, oni se ho bojí, nepřibližují se, i když jsou velice zvědaví. Ze začátku se mě báli. Posílali myšlenkové paralyzátory. Stále byli nafoukaní. Chtěli mě polekat, překvapit. S velkou námahou jsem je uklidnila a polaskala.“

„Ale jak to, že nejsou rozumnější, když dělají to, co člověk ještě nemůže ?“

„Co je tady podivuhodného ? Včely také budují z přírodní látky neuvěřitelné konstrukce s celým systémem ventilace, ohřátí, ale to neznamená, že jsou intelektuálně výš než člověk. Ve vesmíru není nikdo a nic, co by bylo silnější než člověk, mimo Boha.“

(2 1 .)

MOZEK - SUPERPOČÍTAČ

Možnost stvoření létajícího talíře mě velmi zaujala. Kdybychom se dívali na princip přemístování jen jako na hypotézu, tak i ona je novou. Létající talíř je ale složitý mechanismus a pro nás pozemšťany to není předmět denní potřeby.

Proto jsem chtěl uslyšet něco takového, co by bylo pochopitelné hned. Aby toto „něco“ nepotřebovalo nějaké výjimečné vědecké hlavy a dalo by se to hned použít prakticky v našem životě, k užitku všech lidí. Začal jsem prosit Anastasii, aby vyřešila nějaký úkol, právě aktuální pro naši společnost dnes. Ona souhlasila, ale zeptala se:

„Tak mi alespoň nějak popiš tento úkol. Jak mohu vyřešit něco, když nevím, co chceš?“

Začal jsem přemýšlet, co je dnes nejvíce aktuální, a napadly mě následující body úkolu:

„Víš, Anastasie, v našich velkých městech je teď velmi výrazný problém znečišťování životního prostředí. Tam je takový vzduch, že je těžké dýchat.“

„Vždyť vy jej sami znečišťujete.“

„Jasně, že sami. Poslouchej dál, jenom nefilozofuj na téma, že je třeba, abychom sami byli čistší, měli více stromů a tak dále. Vezmi to všechno tak, jak je to dnes a vymysli něco takového, no, například, aby vzduch ve velkých městech byl čistší asi o 50 procent a abychom nepotřebovali žádné finanční prostředky ze státní pokladny. A aby to, co vymyslíš, bylo nejracionálnější ze všech možných variant a aby se to dalo zavést hned, aby to bylo srozumitelné pro mě a pro každého.“

„Zkusím to,“ odpověděla Anastasia, „vyjmenoval jsi všechno?“

Snažil jsem se ještě nějak zkomplikovat úkol, protože jsem cítil, že její rozum a schopnosti mohou být o hodně silnější a vyšší než připouští představy našeho rozumu. Proto jsem dodal:

„Ať to, co vymyslíš, přináší ještě i zisk.“

„Komu?“

„Mně a státu také. Vždyť žiješ na území Ruska, takže celému Rusku.“

„To znamená, peníze?“

„Ano.“

„A hodně?“

„Peněz, Anastasie, nikdy není dost. Potřebuji tolik, abych tuto expedici uhradil a aby mi stačilo na novou, a Rusku....“

Zamyslel jsem se... A co kdybych i Anastasii nějak zaujal materiálními hodnotami naší civilizace? Zeptal jsem se:

„Pro sebe nic nechceš?“

„Já všechno mám,“ odpověděla.

Najednou mě napadla myšlenka, pochopil jsem, čím ji lze zaujmout.

„Víš co, ať to, co vymyslíš, přinese tolik peněz, aby všichni tví milovaní chalupáři, no, zahrádkáři, po celém Rusku mohli dostávat semena zadarmo nebo se slevou.“

„Výborně!“ vykřikla Anastasia. „Jak jsi to hezky vymyslel. Hned na tom začnu pracovat, jestli už nic nemáš. Jak se mi to líbí! Nebo máš ještě něco?“

„Ne, Anastasie, zatím to stačí.“

Pocítil jsem, že ji nadchl sám úkol a zvláště semena pro její zahrádkáře zadarmo.

Ale tenkrát jsem si byl jistý, že i při jejích schopnostech vyřešit úkol s očištěním vzduchu je prostě nemožné, jinak by jej už hodně našich vědeckých ústavů vyřešilo.

Anastasia energicky, a ne jako vždycky klidně, ulehla na trávu a roztáhla ruce. Ohnuté prsty se dívaly břichy nahoru a buď se hýbaly, nebo zůstávaly nehybné, řasy zavřených očí se chvěly.

Ležela tak asi dvacet minut, pak otevřela oči, posadila se a řekla:

„Určila jsem. Ale jaká je to hrůza.“

„Co jsi určila, v čem je hrůza?“

„Největší škodu vám přináší takzvaná auta. Jejich tak mnoho ve velkých městech a z každého vychází zhoubný pach, škodlivé látky pro organizmus. Nejhorší je to, že se mísí s částicemi země, nebo jak tomu říkáte, prachem. Pohyb těchto aut zvedá škodlivý prach a lidé vdechují tuto hnusnou směs, která se rozlétává, pak usedá na trávu, stromy a pokrývá všechno kolem. To je velmi špatné.“

„Samozřejmě že špatné. To ale každý ví, jen udělat s tím nikdo nic nemůže. Existují kropicí vozy, ale na to nestačí. Nic, absolutně nic nového jsi neřekla, nevymyslela jsi originální řešení.“

„Já jsem jenom určila hlavní zdroj škody, teď začnu analyzovat, myslet. Potřebuji se soustředit nadlouho, možná dokonce na hodinu, protože jsem se takovými problémy nikdy nezabývala. Aby ses nenudil, projdi se po lese nebo...“

„Jenom přemýšlej, já si najdu nějakou práci.“

Anastasia se celá zahloubala do sebe. Když jsem se za hodinu vrátil po procházce v lese, našel jsem ji, jak se mi zdálo, nespokojenou, řekl jsem:

„Vidíš, Anastasie, tady ani tvůj mozek nemůže nic vymyslet. Jen neztrácej náladu, u nás se tímto problémem zabývá hodně vědeckých ústavů, ale ony jako ty, jenom konstatují fakta znečištění a zatím také nic neudělaly.“

Odpověděla mi poněkud omlouvajícím se tónem:

„Probrala jsem myslím všechny možné varianty, ale aby rychle a o 50 procent - zatím mi to nejde.“

Zbystřil jsem pozornost - přece našla nějaké řešení.

„A na kolik ti to vyšlo?“ zeptal jsem se.

Ona povzdechla:

„Trochu jsem to nedotáhla. Vyšlo mi to na... 35-40 procent.“

„Co?!“ neudržel jsem se a vykřikl.

„Slabé, že?“ zeptala se Anastasia.

Vyschlo mi v puse, cítil jsem, že nemůže lhát, přehánět nebo ubírat. Ve snaze zadržet chvění jsem řekl:

„Pojď, změníme podmínky úkolu - budiž na třicet osm procent. Povídej rychle, co jsi vymyslela.“

„Je třeba, aby všechna auta nejen rozhazovala tento hnusný prach, ale i sbírala.“

„Jak to udělat, mluv rychleji !“

„Vepředu, no, co tam z nich trčí, jak se to jmenuje ?“

„Nárazník,“ pomohl jsem jí.

„Takže nárazník. Uvnitř něho nebo pod ním je třeba přidělat krabičku s otvory v její vrchní části, zezadu také mají být dírky, aby vycházel vzduch. Při pohybu těchto aut se proud prašného zhoubného vzduchu bude dostávat do předních otvorů, bude se očišťovat a vycházet přes zadní dírky již o dvacet procent čistší.“

„A kde je těch tvých čtyřicet procent ?“

„Teď se ten prach ze silnic skoro vůbec neuklízí a při tomto způsobu ho bude míň a míň, poněvadž se bude uklízet každý den a všude. Rozpočítala jsem to, že za měsíc se pomocí takových krabiček, pokud budou nainstalované do všech aut, zmenší množství špinavého prachu na 40 procent. Víc se už procento znečištění nezmenšuje, protože mají vliv i jiné faktory.“

„Jak velké mají být krabičky, co v nich má být, kolik otvorů a v jaké vzdálenosti jeden od druhého ?“

„Vladimíre, ty snad po mně chceš, aby právě já je přidělala ke každému autu ?“

Poprvé jsem uviděl, že má smysl pro humor a zasmál jsem se představě, jak Anastasia přiděluje své krabičky ke každému autu. Ona se také zasmála, zaradovala se z mé veselosti a tančila po louce.

Idea skutečně byla jednoduchá a zbytek je věc techniky. Teď už sám, bez Anastasie jsem si představil, jak by to všechno bylo: příkazy administrativy, kontrola státní autoinspekce, výměna filtrů u čerpacích stanic a odevzdávání starých, kontrolní lístky a tak dále.

„Počkej,“ obrátil jsem se na tančící Anastasii, „a co má být v těchto krabičkách ?“

„V krabičkách... v krabičkách. Sám trochu popřemýšlej. Je to velmi jednoduché,“ odpověděla, aniž by se zastavila.

„A z čeho budou peníze ?“ opět jsem se zeptal.

Ona se zastavila.

„Jakpak z čeho ? Prosil jsi, aby idea byla co nejracionálnější - tak jsem takovou vymyslela. Po celém světě ji budou používat ve velkých městech a budou za ni Rusku platit tak, že bude stačit na bezplatná semínka. I tobě budou platit. Jenže svůj podíl budeš moci dostávat za určitých podmínek.“

Tenkrát jsem si nevšiml jejích slov o určitých podmínkách, začal jsem upřesňovat jiné:

„Takže, je třeba patentovat ? Kdo ale bude platit dobrovolně ?“

„Pročpak by neplatili ? Budou, já hned určím procento. Z výroby těchto krabiček - Rusku dvě procenta a tobě - 0,01.“

„Ale jakýpak užitek z tvého rozpočtu. V něčem jsi dobrá, ale v byznysu úplný laik. Nikdo nebude platit dobrovolně. Dokonce podle uzavřených smluv se ne vždy platí. Kdybys jenom věděla, jaké množství neplatičů máme. Arbitrážní soudy jsou přeplněné. Víš, co je to arbitrážní soud ?“

„Předpokládám. Ale v tomto případě budou platit správně. Ten, kdo odmítne, zkrachuje. Vzkvétat budou jenom poctiví.“

„Proč by měli krachovat ? Ty snad budeš dělat vyděračku ?“

„Ale no tak, vymýšlíš si... Je to možné ?.. Podniky samy, přesněji řečeno okolnosti kolem lhářů, se vyvinou tak, že zkrachují.“

Najednou mě osvítila myšlenka: když uvážíme, že Anastasia nemůže lhát, a jak to sama říkala, přírodní mechanismy jí nedovolují se mýlit - tedy, ona, předtím, než udělala taková prohlášení, musela zpracovat v mozku neuvěřitelný obsah informací a udělat obrovské aritmetické rozpočty, přitom zvážit hromadu nějakých psychologických faktorů lidí, kteří se zúčastní tohoto projektu. Lépe řečeno, nejenže vyřešila složitější úkol na očištění vzduchu, ale i sestavila, proanalyzovala byznys-plán a to všechno přibližně za půldruhé hodiny. Rozhodl jsem se zpřesnit některé detaily a zeptal se jí:

„Řekni, Anastasie, dělala jsi v hlavě nějaké rozpočty, když jsi určila procento očištění vzduchu, množství peněz na výrobu krabiček, nainstalovaných do aut, výměnu filtrů a tak dále ?“

„Dělaly se i více podrobné rozpočty a nejen s pomocí mozku...“

„Stop ! Mlč. Dovol mi vyjádřit mou myšlenku. Řekni mi, mohla bys soutěžit s nějakým nejdokonalejším počítačem' dejme tomu japonským nebo americkým ?“

„Ale pro mě to není zajímavé,“ odpověděla a dodala, „vždyť je to primitivní a nějak ponižující. Zápasit s počítačem - to je totéž... no, jak bych ti to vysvětlila na srozumitelném příkladě... Je to totéž, jako soutěžit s protézou ruky nebo nohy, ani ne s celou protézou, ale s její částí. V počítači chybí to nejdůležitější - city.“

Začal jsem dokazovat opačné, sdělil jsem jí, jak u nás lidé, kteří se považují za velmi rozumné, vážené ve společnosti hrají s počítačem šachy. Ale když žádný z důvodů na ni nezapůsobil, začal jsem prosit, aby to udělala pro mě i pro jiné lidi jako důkaz možností mozku člověka. Ona souhlasila a tehdy jsem zpřesnil:

„Takže já mohu oficiálně prohlásit, že jsi připravená zasoutěžit si v řešení úloh s japonským superpočítačem ?“

„Proč s japonským ?“ zeptala se Anastasia.

„Protože jsou považovány za nejlepší na světě.“

„Takhle je to ? Lepší už je se všemi najednou, abys mě pak zase neprosil zabývat se touto nezajímavou věcí.“

„Výborně,“ zaradoval jsem se, „se všemi najednou, je třeba jenom zformulovat úlohu.“

„Dobře,“ souhlasila Anastasia, „ale pro začátek, abychom neztráceli čas na formulaci, ať ony řeší ten úkol, který jsi dával mně, ať potvrdí nebo vyvrátí mé řešení. Pokud vyvrátí, ať nabídnou své. Život a lidi nás rozsoudí.“

„Výborně, Anastasie ! Šikulka ! To je konstruktivní. A kolik, myslíš, je třeba času na řešení této úlohy ? Myslím, že půldruhé hodiny, jako tobě, pro ně bude málo. Tak tři měsíce.“

„Budiž tři.“

„Do poroty navrhuji každého, kdo si to bude přát. Když jich bude hodně, tak nikdo nebude mít možnost ovlivnit posudek kvůli svému prospěchu.“

„Ať je tak, jenže mně by se chtělo pohovořit s tebou o výchově dětí...“

Anastasia považovala výchovu dětí za nejdůležitější a mluvila o tom s potěšením. Můj nápad soutěžit s počítači nevyvolal u ní zvláštní zájem. Ale stejně jsem měl radost z jejího souhlasu a teď chci vyzvat firmy, které se zabývají výrobou současných počítačů, aby vstoupily do soutěže na řešení výše zmíněné úlohy.

Rozhodl jsem se upřesnit:

„A jakou cenu přidělíme vítězi?“

„Já nic nepotřebuji!“ odpověděla Anastasia.

„Proč mluvíš o sobě? Jsi absolutně přesvědčená o svém vítězství?“

„Ano, vždyť jsem člověk.“

„No tak dobře. Co ale můžeš nabídnout firmě, která bude mít první místo hned za tebou?“

„No, napovím jim, jak zdokonalit jejich primitivní počítače.“

„Domluvené!“

(2 2 .)

„V NĚM BYL ŽIVOT A ŽIVOT BYL SVĚTLO LIDÍ“

Podle Jana

Jednou mě na mé přání Anastasia zavedla podívat se na Zvonící cedr, o kterém vyprávěli její dědeček a pradědeček. Vzdálili jsme se nedaleko od louky a já jsem jej uviděl. Přibližně čtyřicetimetrový strom se trochu vyvyšoval nad stojícími vedle. Ale největší rozdíl byl v tom, že jeho koruna jako by svítila a vytvářela kolem sebe auru, podobnou těm, co malují na obrazech kolem tváří svatých. Tato aura nebyla vyrovnaná, ona pulzovala. V nejvyšším bodě se vytvořil tenký paprsek, který mířil do nebeské nekonečnosti. Tato podívaná mě učarovala a okouzila.

Na Anastasiinu výzvu jsem přitiskl dlaně k jeho kmenu a uslyšel zvon nebo popraskávání, které se dá srovnat s tím, co můžeme uslyšet, když stojíme pod dráty vysokého napětí, ale víc zvučné.

„To jsem sama náhodně našla způsob, jak vrátit jeho energetiku do kosmu a pak rozsít po Zemi,“ sdělila Anastasia. „Vidíš, kůra je v některých místech otrhaná, tady lezla medvědice a s velkou námahou jsem ji donutila dotáhnout mě do prvních větví. Chytila jsem se za srst spodní části hřívy.“

Medvědice leze a řve, leze a řve. Vynesla mě do prvních větví, po kterých jsem se dostala až na vrcholek stromu. Seděla jsem tam dva dny a vymýšlela všechno možné, hladila jsem jej, křičela nahoru - nic nepomáhalo. Dědeček a pradědeček přišli. Můžeš si představit, co se tady dělo? Oni stáli dole, opatrně na mě mluvili a žádali, abych se spustila dolů. Já zase žádala, aby mi sdělili, co mám dělat s cedrem. Oni mlčeli. Ale cítila jsem, že to vědí. A dědeček, takový chytrák, mě chtěl podvést, začal slibovat, že mi pomůže s jednou paní, s kterou

já nijak nemohu najít kontakt. Chci jí moc pomoci. Dříve se jenom zlobil, že s ní ztrácím tak hodně času a nedělám jiné věci, ale já jsem věděla, že mi nemůže pomoci, protože pradědeček se o to dvakrát potají pokoušel a také se mu to nepovedlo. Pak se dědeček doopravdy rozčílil: chytil větev, běhá kolem cedru, šlehá a křičí, že jsem nejhoupější v celé rodině, postupuji nelogicky, moudré rady neposlouchám a že on mě bude „vychovávat“ klackem po zadku. A šlehá při tom větví ve vzduchu. Tohle se mu povedlo vymyslet, dokonce praděd se rozesmál. Já se také chechtám. Najednou jsem nechtěně ulomila větev na vrcholu a z ní - záření. Slyším velmi vážný pradědův hlas, žádající a také prosící: „Nedotýkej se, vnučko, už víc ničeho, už jsi všechno udělala.“ Poslechla jsem a slezla. Pradědeček mě mlčky objal, sám se klepe a ukazuje na cedr, na kterém víc a víc větvíček začíná svítit, pak se vytvořil paprsek, mířící vzhůru. Pradědeček mi vysvětlil, že to je v tom místě, kde jsem křičela nahoru.

Vyprávěl, že kdybych se dotkla paprsku, vycházejícího ze zlomené větve, můj mozek by to roztrhlo, protože v tomto paprsku je velmi mnoho energie a informací, že přesně tak zahynul můj otec a má matka...”

Anastasia nějakou dobu mlčela a pak pokračovala ve vyprávění:

„Oni objevili stejný Zvonící cedr. Jenom matka všechno dělala trochu jinak, protože nevěděla, jak na to. Vylezla na menší strom stojící vedle, natáhla se ke spodní větvi Zvonícího, nalomila ji a nechtěně se ozářila. Větvička byla nasměrovaná dolů a paprsek odcházel do země. Je to velmi špatné, velmi škodlivé, když se taková energie dostává do země... Když táta přišel, uviděl tento paprsek a mámu, která jednou rukou zůstala viset na větvi obyčejného cedru a byla již mrtva. V druhé ruce držela ulomenou větev Zvonícího. Táta zřejmě všechno pochopil. Vylezl na Zvonící cedr a dosáhl vrcholku. Dědeček a pradědeček viděli, jak lámal vrchní větve, jenže ty nesvítily, ale spodní víc a víc se rozsvěcovaly. Pradědeček říkal, že otec rozuměl, že ještě trochu - a už se nikdy nebude moci spustit dolů, ale paprsek mířící nahoru a pulzující záření se neobjevovaly, jenom víc a víc tenkých paprsků svítilo dolů. Vrchní paprsek se objevil, když otec nalomil velkou větev mířící nahoru, i když nesvítila, táta ji ohnul dolů a nasměroval na sebe. Když se větev vznítla, ještě stihl rozevřít ruce a paprsek z narovnané větve namířil do nebe, pak se vytvořila pulzující aura. Pradědeček říkal, že mozek táty v poslední okamžik jeho života přijal obrovský proud energie a informací, který jej nějakým neuvěřitelným způsobem očistil od celé informace, co měl předtím v sobě, proto se povedlo vyhrát čas na to, aby stihl před výbuchem rozevřít ruce a nasměrovat větev nahoru.“ Anastasia pohládla kmen cedru dlaněmi, přitiskla se k němu tváří a ztichla, usmívala se a naslouchala zvonění stromu.

„Anastasio, a je olej cedrového ořechu v léčivých účincích silnější, nebo slabší než kousek zvonícího cedru ?“

„Je stejný. Když oříšky sbíráš v určitý čas a s určitým chováním k cedru. Když on sám je odevzdává.“

„Víš, jak se to dělá ?“

„Ano, vím.“

„Povíš mi o tom ?“

„Dobře. Povím.“

JE TŘEBA MĚNIT ŽEBŘÍČEK HODNOT

Ptal jsem se Anastasie, co je to za ženu, kvůli které má konflikt s dědečkem, a proč s ní nemůže nijak najít kontakt a nač jej potřebuje ?

„Víš,“ začala své vyprávění Anastasia, „je velmi důležité, když dva lidé spojují svůj život, aby mezi nimi byla duševní přitažlivost. Bohužel, celkově se všechno začíná tělesným. No, například, uviděl jsi hezkou dívku, zatoužil jsi po ní. Člověka, jeho duši jsi ještě neviděl. Často lidé spojují své osudy jen na základě tělesné přitažlivosti. To ale rychle mizí nebo se přenáší na jiného. Co tedy spojuje lidi ?..

Najít duchovně blízkého člověka, s kterým lze spatřit skutečné štěstí, není tak složité, ale ve vašem přetechnizovaném světě existuje hromada překážek. Ta žena, se kterou se pokouším najít kontakt, žije ve velkém městě, pravidelně jezdí do stejného místa, zřejmě do práce. Tam, nebo po cestě stále potkává člověka, duchovně velmi blízkého, se kterým by mohla být skutečně šťastná a hlavně by se jim narodilo dítě, které by mohlo přinést světu hodně dobra. Protože by ho stvořili ve stejném nadšení jako my. Ale tento muž nemůže nijak udělat pokus o sblížení s touto ženou i ona sama na tom má částečnou vinu. Rozumíš, on se dívá na její tvář a vidí v ní jakoby vyvolenou své duše, jenže ona jakmile cítí něčí pohled, tak se hned celá vypíná a svou sukničku se snaží jakoby nechtěně zvednout. No, a tak dále. Následkem toho u tohoto muže hned vznikají tělesné pocity. A protože ji málo zná, nebo vůbec nezná, jde za tou, kterou zná lépe, která je víc přístupná, přitahovaný opět těmito tělesnými pocity.

Chci té ženě napovědět, co má dělat, ale nemohu se k ní dostat. Její mozek se ani na okamžik neotevívá pro uvědomění informace. Plně se zabývá jenom životními problémy. Představ si, jednou jsem ji pozorovala po celý den. To je taková hrůza ! Dědeček se pak na mě zlobil, že málo pracuji s zahrádkáři a vůbec, že se rozptyluji a cpu mimo svou oblast.

Ona se ráno probouzí a hned první myšlenka - ne aby se zaradovala z nadcházejícího dne, ale jak se najíst. Rozčiluje se, že není nějaké jídlo, pak se rozčiluje, že jí chybí něco, čím se mažete ráno: možná krém, možná barvičky. Stále se trápí, jak to má získat. Věčně se zpožďuje a stále běhá, aby jí neujela doprava.

V tom místě, kam stále chodí, je její mozek vůbec přetížen, jak bych ti to vysvětlila, no, podle mého názoru různými hloupostmi. Jednak má její mozek zevně dělat obličej seriózním a vykonávat nějakou přikázanou práci. Při tom tato žena současně myslí na nějakou svou kamarádku nebo známou a zlobí se na ni. Současně poslouchá, co se mluví kolem. A představ si, tak je to den za dnem, den za dnem, jako natažená na klíček.

Po cestě domů, když jí lidé vidí, dělá, že je jakoby šťastná žena a opět myslí na barvičky, prohlíží v obchodech šaty a v první řadě takové, aby ukázala své lákavé vnady a předpokládá, že se z toho stane nějaký zázrak, jenže v jejím případě se děje opak. Vrací se domů, začíná uklízet. Myslí, že odpočívá, když civí do takzvané televize, točí se kolem jídla a hlavně na něco dobrého myslí jen

okamžik. Jde spát a v posteli je opět se svými problémy. Kdyby se v tento den od nich jenom na minutku odpoutala a pomyslela na..."

„Počkej, Anastasie, vysvětli, jakou ji vidíš zevně, jaké má mít šaty, na co má myslet v tu chvíli, když je vedle tento muž? Co má udělat, aby se pokusil s ní sblížit?“

Anastasia sdělila všechno do detailu. Já tady uvedu to, co je podle mě nejvíc důležité.

„Šaty trochu pod kolena, bez dekoltu, s bílým límečkem, kosmetika skoro žádná, se zájmem poslouchá člověka, který s ní komunikuje.“

„Jenom tohle?“ poznamenal jsem, když jsem uslyšel tak jednoduché vysvětlení.

Na což Anastasia odpověděla:

„Za těmito jednoduchými věcmi stojí hodně. Proto, aby vybrala přesně takové šaty, jinak se nalíčila a podívala se na člověka s opravdovým zájmem, je třeba změnit žebříček hodnot.“

(24.)

SMRTELNÝ HŘÍCH

„Ještě ti musím povědět, Vladimíre, o podmínkách, za kterých budeš dostávat peníze v bankách, když jich bude hodně na tvých kontech..."

„Mluv, Anastasie, tohle je příjemná záležitost," odpověděl jsem. Ale to, co jsem uslyšel, mnou otřásl... Posudte sami, co mi sdělila.

„Abys dostal v bance peníze, uložené na tvém kontě, budeš muset dodržet následující podmínky: zaprvé - tři dny před tím neužívat alkohol. Když přijdeš do banky, ředitel banky bude muset zkontrolovat dodržení této podmínky pomocí u vás existujících přístrojů a to v přítomnosti nejméně dvou svědků. Jestli tato první podmínka bude splněná, můžeš přistoupit k vyplnění druhé: budeš muset udělat dřepy, ne méně než devětkrát, před zodpovědnou osobou a dvěma přítomnými svědky..."

Když jsem pochopil smysl řečeného, přesněji - nesmysl, vyskočil jsem a ona také vstala. Nevěřil jsem svým uším a zeptal se:

„Mně ze začátku prověří přítomnost alkoholu a pak ještě budu muset udělat dřepy před svědky, ne méně než devětkrát, takhle?“

„Ano," odpověděla Anastasia „za každý dřep ti mohou vydat ne víc než milión vašich rublů v jejich dnešní hodnotě.“

Naplnil mě pocit vzteku, zlosti a rozmrzelosti.

„Proč jsi to řekla? Proč? Bylo mi tak dobře. Uvěřil jsem ti. Už jsem si myslel, že v hodně věcech máš pravdu, že ve tvých závěrech je logika. Ale ty... Teď jsem absolutně přesvědčen, že jsi bláznivá, lesní husa, šílená! Všechno jsi škrtila svým posledním tvrzením. Nemá to žádný smysl, žádnou logiku a tohle ti nejen já, ale každý normální člověk potvrdí. Cha... Možná ještě po mně chceš, abych tyto podmínky sdělil ve tvé knize?“

„Ano.“

„No, ty jsi úplně nenormální. A co banky - těm napíšeš nařízení ?”

„Ne. Přečtou si knihu a každý s tebou bude tak jednat. Jinak je bude čekat krach.”

„O Bože !!! A já třetí den poslouchám tuto bytost ? Možná ještě chceš, aby i zodpovědná osoba banky spolu se mnou dělala dřepy před svědky ?”

„Bylo by to dobré i pro ně, i pro tebe. Přineslo by to velký užitek, ale pro ně jsem neurčila tak tvrdé podmínky jako pro tebe.”

„Takže jsi mě jenom tak oblažila ? Dovedeš si představit, jak jsi mě vydala na posměch ? Tak je to tedy, v co se může obrátit láska nenormální poustevnice. Jenže nic se ti nepodaří. Žádná banka nebude souhlasit obsluhovat mě za těchto podmínek, tvé modelování je zbytečné. Vida, jak se rozesnula... Sama si tady dělej dřepy, kolik budeš chtít.”

„Banky budou souhlasit a dokonce bez tvé vědomostí budou otevírat konta - pravda, jenom ty banky, které chtějí poctivě pracovat, lidi jim uvěří a přijdou k nim,” stála si na svém Anastasia.

Ve mně se víc a víc hromadila nervozita a zlost. Začal jsem se vyjadřovat adresně k Anastasii, slušně řečeno, trochu drsně...

Ona stála opřená zády o strom a lehce naklonila hlavu dopředu. Jedna její ruka byla přitisknutá k srdci, druhou zvedla na horu a lehce mávala. Poznal jsem toto gesto. Opakovala jej pokaždé, když uklidňovala okolní přírodu, abych neměl strach a já jsem pochopil, proč uklidňuje tentokrát.

Po každém urážlivém a hrubém slovu s sebou Anastasie škusne, jako by ji šlehl bičíkem.

Zmlkl jsem. Posadil jsem se opět na trávu, odvrátil se od Anastasie a rozhodl, že se za chvíli uklidním a půjdu k břehu a s ní už vůbec mluvit nebudu, ale když jsem uslyšel za zády její hlas, podivil jsem se: v tónu jejího hlasu nebyla urážka nebo výčitky.

„Chápeš, Vladimíre, všechno špatné, co prožívá člověk, přivolává na sebe sám, když porušuje pravidla duchovního bytí a přerušuje spojení s Přírodou. Temné síly se snaží upoutat jeho pozornost krátkodobou přitažlivostí vašeho přetechnizovaného bytí, donutit ho nemyslet na jednoduché pravdy, příkázání, vykládané ještě v Bibli. A v tomto se jim dost často daří. Jeden ze smrtelných hříchů člověka je pýcha. Jemu, tomuto hříchu, je vystavená většina lidí. Nebudu ti nyní vykládat nesmírnou zhoubnost tohoto hříchu. Když se vrátíš a budeš to chtít prozkoumat, tak pochopíš sám nebo za pomoci osvětlených lidí, kteří přijdou za tebou, a nyní jenom řeknu: temné síly, jako opozice světlých, každou vteřinu pečují o to, aby tento hřích zůstal s člověkem a peníze jim slouží v tomto jako jeden z hlavních nástrojů. Vymyslely je ony. Peníze jsou jakoby zónou vysokého napětí. Temné síly jsou hrdé na svůj výmysl. A k tomu ještě myslí, že jsou silnější než světlé, protože se jim podařilo vymyslet peníze. Tisíce let se táhne velká opozice a člověk se nachází v jejím centru. Ale já nechci, abys byl vystaven tomuto hříchu, protože chápu, že samotné vysvětlení tady nestačí, neboť za tisíce let vysvětlování lidstvo nepochopilo, neuvědomilo si způsob opozice k tomuto hříchu. Pochopitelně i tobě by se nepodařilo uvědomit si to. Jenže mně se moc chtělo zbavit tě tohoto smrtelného nebezpečí zkázy ducha, a tak jsem vymyslela speciálně pro tebe takovou situaci, při které tento mechanismus temných sil se jakoby

ruší, selhává nebo dokonce pracuje opačně - na vykořeňování tohoto hříchu. Proto se tak silně rozzuřily. Do tebe vnikla jejich zloba, začal jsi na mě křičet urážlivá slova. Temné síly chtěly, abych se také na tebe rozzlobila, ale já to nikdy neudělám, pochopila jsem, že mnou vymyšlené se trefilo do přesného bodu a je mi teď jasné, že jejich mechanismus pracující bezvadně tisíce let lze rušit. Zatím jsem to udělala jenom pro tebe, ale pro jiné to vymyslím také... Co je ale špatného na tom, že budeš méně pít ten opojný jedovatý lektvar, nebudeš nafoukaný a vzpurný? Co tě rozhořčilo? Samozřejmě, že v tobě vybuchla pýcha."

Ona zmlkla a já jsem se zamyslel. Neuvěřitelné, ale tak komické, absolutně nestandardní situaci jako dřepy v bance, přidává její mozek, nebo ještě něco, tak hluboký smysl a skutečně v tomto může být logika. Je třeba to v klidu rozebrat. Jakákoliv zlost vůči Anastasii zmizela a naopak, vznikl pocit smutné viny, ale tenkrát jsem se neomlouval, jenom jsem se k ní otočil ve snaze usmířit se.

(25.)

DOTKNUTÍ RÁJE

„Tvůj mozek se unavil, přestává mě chápat a já jsem ti chtěla ještě tolik toho sdělit. Pojď, ještě se nakrátko posadíme.“

Posadili jsme se na trávu. Anastasia mě vzala za ramena a přitáhla k sobě. Má hlava se zátylkem dotkla jejich prsou, pocítil jsem příjemné teplo.

„Neboj se mě, uvolni se,“ tiše řekla a lehla si na trávu tak, abych mohl pohodlněji odpočívat. Strčila prsty své ruky do mých vlasů, jako by je rozčesávala a bříšky prstů druhé ruky se rychle dotýkala jednou čela, jednou spánku. Občas nehty jakoby lehce popichovala v různých místech hlavy. Toto všechno mi přidalo pocit uklidnění a projasnění. Potom položila ruce na má záda a řekla:

„Poslechni si, prosím, jaké zvuky jsou teď kolem tebe.“

Zaposlouchal jsem se a můj sluch zachytil celé množství různě vysokých zvuků, lišících se rytmem a délkou. Začal jsem je nahlas vyjmenovávat: zpěv ptáků na stromech, cvrkot hmyzu v trávě, šelest stromů, plácání křídly. Vyjmenoval jsem všechno, co slyším, zmlkl jsem, pokračoval v poslouchání a bylo to pro mě příjemné a velmi zajímavé.

„Nepojmenoval jsi všechno,“ poznamenala Anastasia.

„Všechno,“ odpověděl jsem, „no, možná, že jsem vynechal něco bezvýznamného anebo to, co neslyším.“

„Vladimíre, copak neslyšíš, jak tluče mé srdce?“ zeptala se Anastasia.

Skutečně, já jsem si nevšiml tohoto zvuku.

„Ano,“ dodal jsem spěšně, „samozřejmě, že slyším. Velmi dobře slyším, tluče stejnoměrně a klidně.“

„Zkus si zapamatovat intervaly zvuků, které slyšíš. Vyber si hlavní a zapamatuj si je.“

Vybral jsem cvrkot nějakého hmyzu, krákorání vrány, zurčení a pleskot vody v potoce.

„Teď já zrychlím tlukot svého srdce a ty poslechni, co se stane kolem.“

Tlukot jejího srdce se začal zrychlovat a hned po něm byly častější i rytmy zvuků, které bylo slyšet kolem, zvýšila se jejich tónina.

„Podivuhodné ! Tohle je prostě neuvěřitelné !“ vzkřikl jsem. „Copak tak citlivě reagují na rytmus, ve kterém tluče tvé srdce ?“

„Ano. Všechny, absolutně všechny - i malinká bylinka i velký strom i broučci se ozývají na změnu rytmu srdce. Stromy zrychlují své vnitřní procesy, začínají vyrábět více kyslíku...“

„Takhle reagují všechny rostliny a zvířata kolem lidí ?“ zeptal jsem se.

„Ne. Ve vašem světě nechápou, na koho mají reagovat a vy se nesnažíte kontaktovat s nimi, nedáváte jim dost informací o sobě. Něco podobného se může stát s rostlinami a s lidmi, kteří pracují na svých malých zahrádkách, pokud lidé všechno udělají tak, jak jsem ti vyprávěla: nasatí semena informací o sobě, začnou komunikovat s rostlinami víc uvědoměle. Chceš, ukážu ti, jaký pocit bude mít člověk, co má tento kontakt.“

„Samozřejmě, že chci. Ale jak to uděláš ?“

„Sladím teď rytmus tlukotu svého srdce s tvým a ty to pocítíš.“

Zasunula svou ruku pod mou košili. Její teplá dlaň se lehce přitiskla k mé hrudi, její srdce se potichu ladilo a začalo tlouci ve stejném rytmu s mým. A stalo se podivuhodné: vznikl neobyčejně příjemný pocit, jako by se vedle mě nacházeli milující příbuzní a maminka, v těle se objevila měkkost a zdraví, v duši - radost, svoboda a nové chápání světa. Stupnice okolních zvuků laskala a sdělovala pravdu ještě nepochopenou úplně, jenom intuitivně pocíťovanou. Všechny radostné a blahodárné city, které jsem kdysi zažil, jako by se spojily v jediný a překrásný pocit. Možná, že přesně tyto pocity se jmenují štěstí.

Ale jakmile Anastasia začala měnit rytmus tlukotu svého srdce, překrásný pocit začal mizet. Poprosil jsem:

„Ještě prosím, ještě, Anastasie.“

„Nemohu to dlouho dělat, vždyť mám svůj rytmus“

A opět mi nakrátko vrátila pocit štěstí. Pak všechno zmizelo, ale zůstala ve mně částka příjemného a světlého pocitu ve formě vzpomínek na něj. Nějakou chvíli jsme mlčeli, pak se mi opět chtělo uslyšet hlas Anastasie a zeptal jsem se:

„Stejně tak dobře bylo prvním lidem - Adamovi a Evě ? Můžeš si ležet, vychutnávat, užívat - všechno máš... Jenom je nuda, když nic neděláš.“

Místo odpovědi mi Anastasia položila otázku:

„Řekni, Vladimíre, smýšlí hodně lidí stejně o prvním člověku - Adamovi, jako jsi teď myslel ty ?“

„Asi, většina. Copak tam měli na práci, v ráji ? To už se pak člověk začal vyvíjet a vymýšlet různé věci. Práce vyvinula člověka. Stal se chytřejším díky práci.“

„Pracovat je třeba, ale první člověk byl nezměrně chytřejší než dnešní člověk a jeho práce byla mnohem významnější, vyžadovala větší intelekt, uvědomování a vůli.“

„Copak dělal Adam v ráji ? Obdělával zahradu ? Vždyť tohle dnes každý zahrádkář může, nemluvě o vědcích šlechtitelích. V Bibli se o činnosti Adama nic víc neříká.“

„Pokud by se v Bibli vykládalo všechno podrobně, tak by nebylo možné ji přečíst za celý lidský život. Bibli je třeba chápat - za každou její větu stojí obrovská informace. Chceš vědět, co dělal Adam ? Já ti to povím. Jen si vzpomeň, vždyť přesně v Bibli se říká, že Bůh nařídil Adamovi dát názvy a ustanovit předurčení každému živočichu, žijícímu na Zemi. A on - Adam - tohle udělal. Udělal to, co nemohou dodnes pochopit vědecké ústavy celého světa dohromady.“

„Anastasie, a ty sama se obrácíš k Bohu, prosíš u něj o něco pro sebe ?“

„Copak mohu prosit, když mi i tak je hodně dáno. Mám děkovat a pomáhat mu.“

(2 6 .)

KDO VYCHOVÁ SYNA ?

Cestou, když mě Anastasia doprovázela k motorovému člunu, posadili jsme se odpočinout si na tom místě, kde nechala své vrchní oblečení a já jsem se zeptal:

„Anastasie, jak budeme vychovávat našeho syna ?“

„Snaž se, Vladimíre, uvědomit si, že jej zatím nemůžeš vychovávat. Až se jeho oči poprvé uvědoměle podívají na svět, nemáš být u toho.“

Uchopil jsem ji za ramena a zatřásl jí:

„Co to říkáš ? Jak si to můžeš dovolit ? Nechápu, odkud máš tak svérázné úsudky. A vůbec, sám fakt tvé existence je neuvěřitelný, ale tohle všechno ti nedává právo řešit všechno sama, porušovat všechny zákony logiky.“

„Uklidni se, Vladimíre, prosím. Nevím, jakou logiku máš na mysli, ale pokus se v klidu vše pochopit.“

„Co si mám pochopit ? Dítě není jenom tvé, ale i mé, chci, aby mělo otce, chci, aby bylo vším zaopatřené, mohlo dostat vzdělání.“

„Pochop, žádné hmotné statky, které ty si představuješ, nepotřebuje. Bude mít vše od věků. Již v nejuťlejším dětství dostane a uvědomí si tolik informací, že vyučování, opět ve tvém chápání, je prostě směšné. To je totéž, jakoby poslat velkého matematika do první třídy. Napadne ti přinést dítěti nějakou nesmyslnou řehtačku, ale ono ji vůbec nepotřebuje. Ty jí potřebuješ pro sebeuspokojení: jak jsem dobrý, pečlivý. Jestli myslíš, že syna uděláš šťastným, když ho zabezpečíš autem nebo ještě něčím, co se u vás počítá za blahobyt, tak když si to bude přát, bude moci všechno dostat sám. Popřemýšlej v klidu, co můžeš konkrétně říci svému synovi, čemu jej můžeš naučit, co jsi udělal v životě, abys byl pro něj zajímavý ?“

Pokračovala v mluvení měkkým, vyrovnaným hlasem, ale já jsem se z jejích slov celý třásl.

„Pochop, když si začne uvědomovat svět, budeš si vedle něj připadat nedostatečně vyvinutou bytostí. Copak chceš, aby tvůj syn viděl otce nedoukem ? Jediné, co vás může sblížit, je míra čistoty úmyslů, ale této čistoty dosáhne ve vašem světě málokdo.“

Pochopil jsem, že debatovat s ní je absolutně bezúspěšné a vykřikl v zoufalství:

„Takže on se nikdy o mně nedoví ?!“

„Já mu o tobě povím i o vašem světě, až bude schopný vše vědomě chápat a přijímat řešení. Co s tím udělá - nevím.“

Zoufalství, bolest, křivda, šílená domněnka - všechno se ve mně smíchalo. Dostal jsem chuť uhodit vši silou do tohoto hezkého intelektuálně-poustevnického obličje. Všechno jsem pochopil. Ztratil jsem dech z toho, co jsem pochopil.

„Všechno chápu ! Nyní všechno chápu ! Vždyť ty... Vždyť ses neměla s kým vyspat, aby sis obstarala dítě. Ze začátku ještě dělala drahoty - intrikánka. Dělala ze sebe jeptišku. Potřebovala jsi dítě. Vždyť jsi jezdila do Moskvy. Svě hříbky a jahůdky prodávala. Tak jsi měla jít na chodník. Sundala bys vatovanou vestu a šátek. Hned by ses chytla. Nemusela bys plést svou pavučinu a motat mi hlavu.“

Jasně. Jasně ! Potřebovala jsi člověka, který sní o synovi. A dosáhla jsi svého. Na dítě jsi pomyslela ? Na syna ? Kterému je předem určeno být poustevníkem. Žít tak, jak to považuješ za správné. Je to možné, o Pravdě tady řeči rozváděla. Hodně na sebe bereš, poustevnice. Copak jsi Pravda v poslední instanci ? A na mě jsi myslela ? Ano ! Snil jsem o synovi ! Snil, abych mu předal svůj podnik. Chtěl jsem jej naučit byznysu. Chtěl jsem ho milovat. A teď, jak mám žít ? Žít a vědět, že se můj malinký syn bezbranně plazí někde v pusté tajze ? Bez budoucnosti. Bez otce. Vždyť se z toho srdce roztrhne. Ty to nepochopíš, lesní samice.“

„Možná, že to srdce promyslí a všechno bude dobře ? Taková bolest očistí duši, zrychlí mysl, přivolá...“ tiše pronesla Anastasia.

A ve mně řádil takový vztek, taková zlost... Už jsem se neovládal. Popadl jsem hůl. Odběhl jsem od Anastasie a začal vši silou mlátit holí do nevelkého stromu, dokud se nezlomila.

Pak jsem se otočil k Anastasii a... když jsem ji uviděl... Neuvěřitelné, ale zloba začala mizet. Pomyslel jsem: „Pročpak jsem opět ztratil nad sebou kontrolu a rozlítil se. Jako minule, když jsem na ni křičel.“

Ona se přitiskla ke stromu a stála s rukou zvednutou nahoru, hlavou nakloněnou dopředu, jako by čelila proudu uragánu. Již bez známek zloby jsem se přiblížil a začal ji pozorovat. Teď byly její ruce přitisknuty k hrudi, tělo se lehce třáslo, mlčela, jenom dobré, stále dobré oči se na mě laskavě dívaly. Tak jsme stah nějakou chvíli a pozorovali jeden druhého. Přemýšlel jsem. Bezpochyby nelže. Vždyť by mi to všechno nemusela říkat, ale ona... Ví, že jí bude špatně, ale říká. Samozřejmě, je to přehnané. Není možné žít a stále říkat jenom pravdu, jenom to, co myslíš. Ale co se dá dělat, když je taková a nemůže být jiná. Všechno se stalo tak, jak se stalo. Stalo se to, co se stalo. Teď bude matkou mého syna. Bude matkou, když to řekla. Samozřejmě, ona bude zvláštní matkou. Způsob jejího života... Myšlení... Ale nic se s ní nedá dělat. Je ale silná fyzicky. Dobrá. Zná dobře přírodu a zvířata. A také je rozumná. I když je svérázného rozumu. Ale přece hodně ví o výchově dětí. Stále chtěla vyprávět o dětech. Ona vychová syna. Taková vychová. Překoná mrazy a vánice. To pro ni nic není. Dovede se postarat. A vychová. Je třeba se nějak přizpůsobit situaci. Budu k nim jezdit v létě, jako na chalupu. V zimě to není možné. Nejde to vydržet. A v létě si budu hrát se synem. Když vyroste - povím mu o lidech ve velkých městech.

Je třeba se jí tentokrát nějak omluvit, řekl jsem:

„Promiň, Anastasie, opět jsem se rozčílil.“

Ona hned začala mluvit:

„Jsi nevinný. Jen si nenadávej. Nedělej si starosti. Vždyť jsi měl strach o syna. Dělal sis starosti, že mu bude špatně. Že matka tvého syna je jako obyčejná samice. Nemá opravdovou lásku, lidskou. Jenom se netrap. Neztrácej náladu. Řekl jsi to tak proto, protože jsi nevěděl, nic nevěděl o mé lásce, můj milovaný.“

(27.)

PŘES ÚSEK ČASU

„Anastasie, když jsi tak rozumná a všemocná, tak bys mohla pomoci i mně ?“

Ona se podívala na nebe a pak na mě.

„V celém vesmíru není bytost, která by se mohla vyvíjet lépe než člověk a mít větší svobodu. Všechny jiné civilizace se sklánějí před člověkem. Nejrůznější civilizace mají schopnost se vyvíjet a zdokonalovat se jen v jednom určitém směru a jsou nesvobodné. Velikost člověka je pro ně nepochopitelná. Bůh - velký rozum - stvořil člověka a nikomu nedal víc než jemu...“

Nepochopil jsem nebo spíše jsem si hned neuvědomil to, co řekla. A opět jsem zadal tutéž otázku a prosil o pomoc, i když jsem nevěděl, jakou konkrétně.

Zeptala se:

„Jakou myslíš ? Abych vyléčila všechny tvé fyzické bolesti ? Tohle je pro mě jednoduché. Už jsem to udělala půl roku předtím, jenom v tom nejdůležitějším žádné zlepšení nenastalo, v tobě se nezmenšilo to zhoubné a temné, typické lidem vašeho světa. Různé choroby se opět snaží vrátit. „Vědma, bláznivá baba-poustevnice, je třeba odsud rychle utéci,“ vždyť jsi na tohle nyní pomyslel, že ?“

„Ano,“ odpověděl jsem udiveně. „Přesně tohle jsem myslel, čteš mé myšlenky ?“

„Předpokládám, na co můžeš myslet. Vždyť to máš napsáno v obličejí. Řekni, Vladimíre, skutečně se na mě ani trochu nepamatuješ ?“

Moc mě překvapila otázka a začal jsem si prohlížet rysy jejího obličeje. Oči. Skutečně mi začalo připadat, že jsem je někde mohl vidět, ale kde ?

„Anastasie, vždyť jsi sama říkala, že stále žiješ v lese, jak jsem tě tedy mohl vidět ?“

Ona se usmála a utekla. Za nějakou dobu vyšla ze křoví v dlouhé sukni, hnědém svetříku na knoflíky a se schovanými vlasy pod šátkem. Ale bez vatované vesty, kterou měla na břehu při našem setkání. I šátek byl trochu jinak zavázán. Oblečení na ní bylo čisté, ale staromódní, šátek zakrýval čelo a krk a já jsem si na ni vzpomněl...

PODIVNÁ DÍVKA

Jednou loni naše loď přistála u jedné z vesniček. Nedaleko od těchto míst jsme měli zakoupit maso pro restauraci a zdržet se na nějakou dobu u břehu, protože za šedesát kilometrů se začínala nebezpečná část řeky, která nedovolovala se pohybovat v noci (navigační světla v některých částech řeky nesvítí). Abychom zbytečně neztráceli čas, přes vnější reprodukční spojení a místní radiouzel jsme začali vysílat hlášení o večírku chystaném na lodi.

Bílá loď, stojící u břehu, třpytící se množstvím světel, hudba linoucí se z reproduktorů v takové chvíli vždy přitahovaly místní mládež. I tentokrát skoro všechna mládež městečka táhla k lodnímu žebříku. Ze začátku, jako všichni co poprvé nastoupí na loď, snaží se všechno obejít a prohlédnout. Když se projdou po hlavní, střední a vrchní palubě, soustřeďují se nakonec v baru a restauraci. Dámská část obvykle tancuje a pánská pije. Neobvyklé prostředí na lodi plus hudba a alkohol je vždy vzrušuje, což občas dělá posádce nemalé starosti. Skoro vždycky jim nestačí čas a začíná se kolektivní žádost prodloužit zábavu alespoň o půl hodinky, pak ještě a ještě.

Tenkrát jsem byl sám ve své kajutě, slyšel hudbu zaléhající z restaurace a snažil se zkorigovat další rozvrh postupu karavany. Najednou jsem na sobě pocítil něčí pozorný pohled, otočil jsem se a uviděl za oknem její oči. Tenkrát na tom nebylo nic divného. Pro návštěvníky je vždy zajímavé podívat se na lodní kajuty. Vstal jsem a otevřel okno. Ona neodešla. Dívala se na mě zneklidněle. Dostal jsem chuť něco udělat pro tuto osamělou ženu stojící na palubě. Pomyslel jsem si: proč netancuje jako jiné, možná má nějaké trápení? Nabídl jsem, že jí ukážu loď, ona mlčky přikývla. Provedl jsem ji po lodi, ukázal office, který překvapoval návštěvnici svou elegancí: koberce na podlaze, měkký kožený nábytek, počítače. Pak jsem ji pozval do své kajuty, která se skládala z ložnice, kanceláře, přijímacího pokoje, který byl vystlán koberci a zařízený nádherným nábytkem s televizí a videem. Asi mi to tenkrát dělalo potěšení oslnit vesnickou dívku ze zapadákovy vymoženostmi civilizovaného světa. Otevřel jsem před ní bonboniéru, nalil dvě sklenice šampaňského a ve snaze porazit ji noblesou definitivně, zapnul jsem videokazetu, kde Vika Cigánova zpívala „Láska a smrt...“. Byly tam i jiné písně od mých oblíbených zpěváků. Ona se jen trochu dotkla rty šampaňského, pozorně se na mě podívala a zeptala:

„Je to těžké, že?“

Čekal jsem cokoliv, ale ne tuto otázku. Plavba byla skutečně těžká. Složitá navigační situace na řece, posádka námořníků, která se skládala z frekventantů říčního učiliště, občas kouřila trávu a kradla v obchodě. Často jsme byli vyhozeni z rozvrhu, nestihli jsme přijít včas na místo, kde se předem nahlásilo příplutí karavany. Tíha těchto a jiných starostí často nejenže nedávala možnost se potěšit pohledem na okolní přírodu, ale i normálně se vyspat. Řekl jsem jí něco nesmyslného jako: „Nevadí, vydržíme to,“ otočil jsem se k oknu a vypil šampaňské. Mluvili jsme ještě o něčem, dívali se na video, dokud loď nepřiplula ke břehu po skončení odpočinkového výletu. Pak jsem ji doprovodil k lodnímu žebříku. Když jsem se vracel do kajuty, poznamenal jsem si pro sebe: něco divného a neobvyklého je v této ženě a nějaký lehký a světlý pocit zůstal

po komunikaci s ní. V tuto noc jsem se poprvé za dlouhou dobu dobře vyspal.

„Tak to jsi byla ty, Anastasie ?“

„Ano. Tam, ve tvé kajutě jsem si zapamatovala písně, co jsem ti zpívala v lese. Zněly po dobu našeho rozhovoru. Vidíš jak je to jednoduché.“

„A kde ses vzala na lodi ?“

„Zajímalo mě, jak to u vás všechno chodí, jak žijete. Vždyť jsem se vždy zabývala jenom zahrádkáři. Přiběhla jsem do vesničky, prodala suché hříbky, které sbírají veverka a koupila lístek na vaši vyjížďku. Teď vím hodně o kategoriích lidí, kterým říkáte podnikatelé. Tebe také teď dobře znám. Moc, moc jsem se na tobě provinila. Nevěděla jsem, že se to takhle stane, že tak silně změním tvůj osud, ale nic už udělat nemohu, protože ONI přistoupili k plnění tohoto plánu a ONI jsou podřízené jenom Bohu. Teď nějakou dobu ty a tvá rodina budete mít velké starosti, pak se všechno vyrovná.“

Ještě jsem nechápal, o čem konkrétně mluví, ale intuitivně jsem cítil, že mi nyní osvětlí něco, co převyšuje obyčejné představy o našem bytí a toto něco se bude týkat přímo mě. Poprosil jsem Anastasii, aby mi podrobněji řekla o tom, co má na mysli. Když jsem ji poslouchal, ani jsem si neuvědomoval, nakolik přesně se začne předpovězené projevovat v reálném životě. Svým vyprávěním mě Anastasia opět vrátila k rok starým událostem.

„Tehdy na lodi ukázal jsi mi všechno, dokonce svou kajutu, nabídl bonbóny a šampaňské, pak vyprovodil k lodnímu žebříku, jenže já jsem hned neodešla. Stála jsem na břehu vedle keře a viděla svítícími okny baru, jak tancuje a baví se místní mládež. Ukázal jsi mi všechno, ale do baru nepřivedl. Tušila jsem proč - mé oblečení bylo nevhodné, zavinula jsem se do šátku, nemoderní svetr, velmi dlouhá sukně. Ale mohla jsem sundat šátek. Svetr jsem měla pečlivě upravený, čistý, sukni jsem rukama pečlivě uhladila, když jsem šla k vám.“

Skutečně jsem nezavedl v ten večer Anastasii do baru kvůli jejímu trochu divnému oblečení, pod kterým, jak se teď vyjasnilo, tahle mladá dívka skrývala svou oslepující krásu, která ji hned odlišovala od jiných lidí. A řekl jsem jí:

„Anastasie, co jsi chtěla v tom baru, copak bys tam ve svých galoších tancovala ? A navíc, jak můžeš znát tance současné mládeže ?“

„Tenkrát jsem nebyla v galoších. Když jsem hříbky měnila za peníze, abych si koupila lístek, vzala jsem si u té ženy i boty. Pravda, staré a těsné, ale já jsem je očistila trávou a tancovat... stačí mi jen jednou se mrknout a hotovo. Zatancuji. A jak !“

„Copak, urazila ses tenkrát na mě ?“

„Ne. Jenom kdybys tenkrát šel se mnou do baru, nevím, jestli by to bylo dobře, nebo špatně, ale všechno by se mohlo vyvíjet jinak a toto by se zřejmě nestalo. Ale já toho nelituji. Co se stalo, to se stalo.“

„Tak co se stalo ? Co se stalo strašného ?“

„Když jsi mě provedl, tak ses hned nevrátil do své kajuty. Šel jsi za kapitánem a spolu s ním jste si namířili do baru. Pro vás to bylo obvyklé. Když jste vešli, tak jste hned udělali dojem na publikum. Kapitán byl ve svém obleku, upravený. Ty - celý elegantní a navenek důstojný, známý pro hodně lidí na pobřeží, proslulý

Megre. Majitel neobvyklé karavany pro lidi těchto míst. Vy jste velmi dobře chápali, že působíte na okolí. Posadili jste se za stůl ke třem mladým dívkám z vesničky, bylo jim sotva osmnáct, teprve skončily školu. Hned vám na stůl podali šampaňské, bonbóny a nové sklenice, lepší, hezčí než ty, co tam stály předtím. Vzal jsi jednu dívku za ruku, naklonil ses k ní a začal jí něco říkat do ucha, pochopila jsem... říká se tomu „komplimenty“. Pak jsi s ní několikrát tancoval a stále mluvil. Oči dívky svítily, byla jaksi v jiném, pohádkovém světě. Vyvedl jsi ji na palubu jako mě, ukázal loď, zavedl do své kajuty, pohostil ji tím, čím i mě: šampaňským, bonbóny a choval ses trochu jinak, než se mnou. Byl jsi veselý. Se mnou ses choval seriózně, dokonce smutně a s ní vesele. Dobře jsem to viděla svítícími okny tvé kajuty a tenkrát jsem možná chtěla být na místě této dívky."

„Cožpak jsi žárlila, Anastasie ?“

„Nevím, byl to pro mě nějaký neznámý pocit...“

Vzpomněl jsem si na ten večer a na mladá vesnická děvčata, která se snažila vypadat starší a modernější. Ráno jsme se s kapitánem Alexandrem Ivanovičem Senčenkem ještě jednou zasmáli nočnímu kousku. Tenkrát v kajutě jsem chápal, že dívka byla v takovém stavu, že byla připravená na všechno... ale ani jsem nepomyslel na to, že bych ji chtěl ovládnout. O tom jsem řekl Anastasii, na což mi odpověděla:

„Ale přece jsi ovládl její srdce. Vyšli jste na palubu, padal drobounký déšť a ty jsi přes ni hodil své sako, pak opět odvedl do baru.“

„Cožpak jsi celou dobu stála ve křoví v dešti ?“

„To nic není. Deštiček byl dobrý, laskavý. Jenom mi překážel v pozorování. A navíc jsem nechtěla, aby mi promáčel sukni a šátek. Jsou maminciny. Mám to od maminky. Ale měla jsem kliku. Našla jsem na břehu igelitový sáček. Sundala jsem je, položila do taštičky a schovala pod svetříček.“

„Anastasie, když jsi nešla domů a začalo pršet, tak ses mohla vrátit na loď.“

„Nemohla. Vždyť jsi mě vyprovodil a ke všemu jsi měl jiné starosti. A stejně se všechno chýlilo ke konci. Když přišel konec večírku a loď měla odplouvat, vy jste na prosbu děvčat a hlavně na prosbu té dívky, co byla s tebou, zdrželi loď. Všechno bylo tenkrát ve vašich rukou, dokonce jejich srdce, a vy jste se opájeli svou silou. Děvčatům byla vděčná místní mládež a ony se také cítily obdařeny mocí nad vámi, úplně zapomněly na ty mladé lidi, kteří byli v tomtéž baru a s kterými se kamarádily ještě na škole. Vy jste je s kapitánem doprovodili k lodnímu žebříku. Ty ses vrátil do své kajuty. Kapitán vyšel na můstek, zapískala siréna a loď pomalu, velmi pomalu začala odplouvat od břehu. Dívka, se kterou jsi tancoval, stála na břehu mezi kamarádkami a místní mládeží, která vyprovázela loď. Její srdíčko tlouklo tak silně, jako by se snažilo vyskočit z hrudi a odletět, myšlenky a pocity se smíchaly. Za jejími zády zčernaly obrysy vesnických domů se zhasnutými světly, před ní od břehu navždy odplouvala bílá loď, zářící množstvím světel, štědře rozlévající nad řekou a nad nočním břehem hudbu a na lodi - ty, který jí řekl takové množství překrásných, dříve neslyšených slov - okouzlujících a lákajících. A to všechno se od ní pomalu a navždy vzdalovalo. Tehdy se také rozhodla přede všemi... Stiskla své prstíčky do pěsti a zoufale zakřičela: „Miluji tě, Vladimíre !“ Pak ještě a ještě jednou. Slyšel jsi její výkřiky ?“

„Nebylo možné je neslyšet a lidé tvé posádky je také slyšeli. Někteří z nich vyšli na palubu a smáli se dívce. Já jsem nechtěla, aby se jí smáli. Pak jako by něco pochopili, přestali se smát. Ale ty jsi nevyšel na palubu a loď se pomalu vzdalovala. Dívka myslela, že ji neslyšíš a pokračovala v houževnatém volání: „Miluji tě, Vladimíre!“ Pak jí začaly pomáhat její kamarádky a volaly spolu. Pro mě bylo zajímavé dozvědět se, co je to za pocit - láska, kvůli kterému člověk ztrácí nad sebou kontrolu, nebo se mi možná chtělo pomoci té dívce a zvolala jsem spolu s nimi: „Miluji tě, Vladimíre!“ V tu chvíli jsem jako by zapoměla, že nemohu vyslovovat slova jenom tak, za nimi nutně musí být pocity, uvědomění a hodnověrnost přírodní informace. Teď už vím, jak silný je ten pocit, není ani moc podřízen rozumu. Ta vesnická dívka začala chřadnout a holdovat alkoholu, nebylo pro mě lehké jí pomoci. Teď se provdala a je pohroužená do každodenních starostí. A já jsem musela ke své lásce přidat i její.“

Historika s dívkou mě trochu vzrušila, Anastasiino vyprávění dobře a detailně oživilo v paměti ten večer a všechno se skutečně stalo tak, jak říkala. Tohle bylo reálné. Zvláštní Anastasiino vyznání lásky neudělalo na mě tenkrát žádný dojem. I když jsem uviděl její způsob života, seznámil se s jejími názory, přece se mi zdála nějakou nereálnou, nehledě na to, že seděla vedle a bylo možné se jí jednoduše dotknout. Vědomí, zvyklé používat jiná kritéria ocenění, ji nepřijalo jako existující realitu. I když ze začátku mě přitahovala, tak teď už vůbec nevyvolávala dřívější emoce. Zeptal jsem se:

„Takže ty myslíš, že tyto nové pocity se u tebe objevily náhodou?“

„Jsou žádoucí,“ odpověděla Anastasia, „dokonce příjemné, jenže mně se zachtělo, abys mě stejně miloval i ty. Chápala jsem, že když poznáš mě a můj svět trochu blíž, nepřijmeš mě jako obyčejného člověka, možná, dokonce se mě budeš občas bát... Přesně tak se to stalo. Sama jsem to zavinila. Udělala jsem hodně chyb. Stále jsem se, nevím proč, vzrušovala. Pospíchala jsem, nestíhala vysvětlovat. Je to všechno nějak hloupé. Že? Měla bych se polepšit.“

Při těchto slovech se trochu smutně usmála, dotkla se rukou svého prsa, a hned jsem si vzpomněl na jedno jitro mého pobytu u Anastasie.

(29.)

BROUČCI

To ráno jsem se rozhodl udělat spolu s ní všechny ranní procedury. Ze začátku všechno šlo dobře: stál jsem pod stromem, dotýkal se různých výhonků. Vyprávěla mi o rostlinách, pak jsem si lehl vedle ní na trávu. Byli jsme úplně nízce, a dokonce mně ani nebyla zima, zřejmě i proto, že jsem běhal spolu s ní po lese. Nálada báječná, cítil jsem nějakou lehkost a nejen fyzickou, byla jakoby uvnitř. Všechno začalo tím, že jsem pocítil na stehně poštipávání, zvedl jsem hlavu a uviděl na stehně a noze nějaké broučky a mravence. Rozmáchl jsem se, abych je připlácí ale nestíhl jsem to, Anastasia zachytila mou ruku a drží:

„Nedotýkej se jich,“ řekla.

Pak si přede mnou klekla na kolena, naklonila se a druhou ruku přitiskla k zemi. Ležel jsem jako ukřižovaný. Pokusil jsem si vysvobodit ruce, ale kdepak, pocítil jsem, že to není možné. Tehdy jsem sebou trhl, přidávaje do toho nemálo

úsilí. Ale ona mě zadržela bez velkého úsilí a ještě se přitom usmívala. Na těle jsem cítil víc a víc plazících se, lechtajících, pokousávajících a poštipávajících broučků a udělal jsem si úsudek: oni mě začínají jíst. Byl jsem v jejích rukou, v přímém i přeneseném smyslu slova, a hodnotil situaci: nikdo neví, kde se nacházím, nikdo se sem nedostane, a když se i dostane - uvidí mé ohlodané kosti, jestli je vůbec spatří. Hodně různých myšlenek okamžitě proběhlo tenkrát mou hlavou a na základě toho všeho mi zřejmě pud sebezáchovy napověděl jediné v této situaci možné řešení. Vší silou jsem zoufale chytil do zubů obnažené Anastasiino prso a ještě jsem přitom zakroutil hlavou ze strany na stranu. Povolil jsem zuby, jakmile vykřikla. Anastasia mě pustila a vyskočila. Jednou rukou se držela za prso, druhou mávala nahoru, ve snaze se usmívat. Já jsem také vyskočil a křikl na ni, horečnatě sklepáváje ze sebe plazící se broučky:

„Chtěla jsi mě nechat sežrat hadům, lesní vědmo, nevzdám se jen tak jednoduše !“

Anastasia pokračovala v mávání a násilně se usmívala ostražitému okolí, podívala se na mě a pomalu, ne jako obvykle klusem, šla ke svému jezeru se skloněnou hlavou.

Ještě jsem nějakou dobu stál a přemýšlel, co mám dělat: vrátit se k řece, ale jak mám najít cestu ? Jít za ní, ale proč ? Nakonec jsem přece šel k jezeru. Anastasia seděla na břehu, roztírala v dlaních nějakou bylinu a vtírala její šťávu do toho místa na prsu, kde byla vidět velká modřina po mém kousnutí. Nějakou dobu jsem mlčky přešlapoval vedle ní a pak se zeptal:

„Bolí ?“

Neotáčejíc hlavu, odpověděla:

„Spíš jsi mě urazil.“

A mlčky pokračovala ve vtírání bylinkové šťávy.

„Co tě napadlo tak se mnou žertovat ?“

„Chtěla jsem ti pomoci. Póry tvé pokožky jsou ucpané, vůbec nedýchají. Broučci by je pročistily, není to tak bolestivé, spíš příjemné.“

„A had, ten mi strkal do nohy jazykem ?“

„Nic špatného by ti neudělal, a i kdyby vypustil jed, tak jenom na povrchu, já bych jej hned rozetřela. Tvá pokožka a svaly na patě tuhnou.“

„To je po nehodě,“ označil jsem.

Nějakou dobu jsme mlčeli. Pak, když jsem nevěděl co říci, zeptal jsem se:

„Pročpak ti jako dřív, když jsem ztratil vědomí, nepomohl ten někdo neviditelný ?“

„Nepomohl proto, že jsem se usmívala. Když jsi začal kousat, snažila jsem se usmívat.“

Bylo mi nějak trapně. Uchopil jsem svazek bylin, ležící vedle mne, vší silou jsem jej rozetřel v dlaních, pak jsem před ní poklekl a začal natírat vlhkými dlaněmi modřinu.

SNY - TVOŘENÍ BUDOUCNOSTI

Teď, když jsem se dozvěděl o Anastasiiných citech, o jejích přáních při vší své zvláštnosti dokázat, že je přirozený a obyčejný člověk, jsem pochopil, jakou bolest jsem způsobil tohoto jitra její duši. Ještě jednou jsem se jí omluvil. Anastasia odpověděla, že se nezlobí, ale nyní, po tom co vytvořila, se bojí o mě.

„Copak jsi mohla tak strašného vytvořit?“ zeptal jsem se a ještě jednou uslyšel vypravování, které by neměl vykládat vážně člověk, co si přeje vypadat stejně normální jako všichni lidé našeho světa.

„Když loď odplula,“ pokračovala Anastasia, „a místní mládež namířila do vesnice, stála jsem nějakou dobu na břehu sama a bylo mi dobře. Pak jsem utekla do svého lesa, den minul jako obvykle a večer, když se objevily hvězdy, lehla jsem si na trávu a začala snít, tehdy jsem vytvořila tento plán.“

„Jaký plán?“

„Rozumíš, to co vím já, znají po částech různí lidé toho světa, ve kterém žiješ ty, a všichni spolu vědí skoro vše, jen neúplně chápou mechanismus. A proto jsem začala snít, že přijedeš do velkého města a sdělíš o mně a o tom, co jsem ti vysvětlila, hodně lidem. Uděláš to těmi způsoby, kterými obvykle sdělujete různou informaci, a napíšeš knihu. Přečte ji hodně-hodně lidí a pootevře se jim pravda. Budou méně nemocní, změní své chování k dětem, vypracují pro ně nový způsob výuky. Lidé začnou více milovat a Země bude vyzařovat více světlé energie. Malíři namalují moje portréty a toto bude nejlepší ze všeho, co namalovali. Pokusím se je inspirovat. Udělají to, čemu říkáte film a bude nejkrásnější. Budeš se na něj dívat a vzpomínat na mě. Přijdou k tobě vědci, kteří pochopí a ohodnotí to, co jsem ti vyprávěla, a hodně ti vysvětlí. Uvěříš jim víc než mně a pochopíš, že nejsem žádná vědma, ale člověk, jenom informací mám víc než jiní. To, co napíšeš, bude vyvolávat velký zájem a ty budeš bohatý. V bankách devatenácti států budeš mít peníze, pojedíš do svatých míst a očistíš se od všeho temného, co máš v sobě. Budeš vzpomínat na mě a zamiluješ se, budeš mě chtít opět vidět, mě a svého syna. Můj sen byl velmi jasný k tomu možná trochu prosebný. Právě proto se zřejmě všechno stalo. ONI jej přijali jako plán k činu a rozhodli se přenést lidi přes úsek času temných sil. Toto se dovoluje, jestli se plán detailně rodí na Zemi, v duši a myšlenkách člověka. ONI zřejmě přijali tento plán jako grandiózní a možná něco sami do něj přidali, proto temné síly velmi silně aktivizovaly svou činnost. Tohle se ještě nikdy nestávalo. Pochopila jsem to podle Zvonícího cedru. Jeho paprsek se udělal mnohem silnější. Cedr i nyní zvoní silněji - pospíchá odevzdat své světlo, svou energii.“

Poslouchal jsem Anastasii a v mé hlavě se více a více upevňovala myšlenka, že je šílená. Možná velmi dávno utekla z nějaké nemocnice a žije tady v lese a já jsem se s ní vyspal. Teď se může narodit dítě. To je ale historka... Nicméně, když jsem viděl, jak vážně a vzrušeně mluví, pokusil jsem se ji uklidnit:

„Nedělej si starosti, Anastasie, tvůj plán je zcela neuskutečnitelný, a proto není důvod, aby bojovaly temné síly se světlými. Ty přece neznáš náš obyčejný život do detailu, jeho zákony a podmíněčnosti. Jde o to, že knih se u nás nyní vydává velké množství, ale ani díla proslulých spisovatelů se nyní moc nekupují.“

Vůbec nejsem spisovatel, a nemám tedy žádný talent, ani schopnosti, ani vzdělání, abych mohl něco takového napsat."

„Ano, dříve jsi je neměl, ale teď je máš," prohlásila.

„Dobře," pokračoval jsem v jejím uklidňování, „i když se pokusím, nikdo to nebude vydávat, protože neuvěří v tvou existenci."

„Ale já existuji. Existuji pro ty, pro které existuji. Uvěří a pomohou ti stejně, jak jim pomohu pak já."

Ze začátku jsem nechápal smysl její fráze a opět jsem se pokusil ji uklidnit.

„Já ani nebudu nic zkoušet psát. Není v tom žádný smysl, pochop to konečně."

„Budeš. ONI už zjevně sestavili celý systém okolností, které tě to donutí udělat."

„Cožpak jsem podle tebe šroubek v něčích rukou ?"

„Na tobě také hodně záleží. Ale temné síly se budou snažit klást ti překážky všemi dostupnými způsoby, dokonce tě budou podněcovat k sebevraždě, vytvářet iluze bezvýchodnosti."

„Stačí, Anastasie, dost, už mě nebaví poslouchat tvé fantazie."

„Myslíš, že jsou to fantazie ?"

„Ano ! Ano ! Fantazie..." ale náhle jsem se zarazil. Blesková myšlenka srovnala v mé hlavě čas a já jsem pochopil. Všechno, co vyprávěla Anastasia o svých snech, o synovi, vymyslela ještě vloni, když jsem ji neznal tak blízko jako teď a nevyspal se s ní. Teď, po uplynutí roku se toto stalo.

„Tak tedy všechno už se koná ?" zeptal jsem se jí.

„Samozřejmě. Kdyby se nestarali ONI a trochu já, tvá druhá expedice by se neuskutečnila. Vždyť jsi sotva vycházel finančně po první a na loď už jsi nemel žádné právo."

„Cožpak ty jsi zapůsobila na paroplavbu, na firmy, které mi pomohly ?"

„Ano."

„Vždyť jsi mě přivedla na mizinu a jim způsobila ztrátu. Jakým právem si dovoluješ zasahovat ? A já jsem ještě nechal loď a sedím tady s tebou. Možná tam nyní všechno rozkrádají. Ty zřejmě ovládáš nějakou hypnózu. Ne, ještě něco horšího, ty jsi vědma a hotovo."

„Nikdy nic špatného nikomu nedělám a nemohu udělat. Jsem - Člověk ! Když tě tak znepokojují pozemské statky a peníze, tak trochu počkej - všechno se ti vrátí. Cítím se být vůči tobě vinna, že jsem tak zatoužila, že ti nějakou dobu bude těžko, ale nějak jsem tenkrát nic jiného nevymyslela. Vždyť logiku nechápeš, tebe je třeba donucovat za pomoci životních okolností tvého světa."

„No prosím," nevydržel jsem, „tak přece „donucovat". Děláš to ty a ještě chceš vypadat jako obyčejný člověk."

„Jsem - Člověk, žena !" Anastasia se vzrušovala, bylo to vidět podle toho, jak vykřikla: „Vždyť jsem chtěla a chci jenom to dobré a světlé. Chci, aby ses očistil. Proto jsem vymyslela tenkrát cestu po svatých místech a knihu. ONI to přijali a s nimi vždy temné síly bojují, ale v tom nejdůležitějším nevítež."

„A ty, Anastasie, copak se svým intelektem, informací, energií při tom budeš stranou jako pozorovatel ?“

„Na takové úrovni opozice dvou velkých principů je nicotný efekt z mého úsilí, potřebuje se pomoc i mnoha jiných z vašeho světa. Budu je hledat a najdu, jako tehdy, když jsi ležel v nemocnici. Ale i ty sám se staň alespoň trochu víc uvědoměným, překonej v sobě to hloupé.“

„Co je ale ve mně tak hloupého, co špatného jsem dělal v nemocnici ? A jakpak jsi mě léčila, když jsi nebyla vedle mne ?“

„Tenkrát jsi prostě necítil mou přítomnost, ale byla jsem nablízku. Když jsem byla na lodi, přinesla jsem s sebou větvíčku Zvonícího cedru, kterou ještě máma ulomila před tím, než zahynula. Nechala jsem ji ve tvé kajutě, když jsi mě tam pozval. Tenkrát už jsi byl nemocný. Pocítila jsem to. Pamatuješ si na větvíčku ?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

Větvíčka skutečně dlouho visela v mé kajutě, vidělo jí hodně lidí z mé posádky, přivezl jsem ji do Novosibirska. Ale neměla pro mě žádný význam.

„Ty jsi ji prostě vyhodil.“

„Ale vždyť jsem nevěděl...“

„Ano. Nevěděl... Vyhodil... A maminka větvíčka nestihla překonat nemoc.“

Pak jsi ležel v nemocnici. Až se vrátíš, pozorně se podívej na zprávu o své nemoci. V kartě uvidíš, že nehledě na užívání nejsilnějších léků, tvůj zdravotní stav se nezlepšoval. Ale pak ti aplikovali olej cedrového ořechu. Doktor, který se přesně držel předpisů, by toto neměl dělat, ale udělal to, co není v žádných receptech vaší léčebné příručky a vůbec se to nikdy nedělalo. Pamatuješ si to ?“

„Ano.“

„Léčila tě žena, primářka na oddělení jedné z lepších klinik vašeho města. Ale toto oddělení nesouvisí s tvou nemocí. Nechala tě u sebe, i když o patro výš v této budově bylo odborné oddělení pro tvou nemoc. Že ?“

„Ano.“

„Píchala do tebe jehly a pouštěla při tom hudbu ve ztemnělém pokoji.“

Anastasia vyprávěla to, co se se mnou odehrálo ve skutečnosti.

„Pamatuješ si na tu ženu ?“

„Ano. Tohle byla primářka na oddělení bývalé nemocnice oblastního výboru.“

Najednou se na mě Anastasia vážně zadívala a řekla několik neúplných frází, které mnou hned otřásly, dokonce mi naskočila husí kůže.

„Jakou máte rád hudbu ?.. Dobře... Takhle ? Není to moc hlasitě ?..“ mluvila hlasem a intonací primářky, která mě léčila.

„Anastasie !“ vykřikl jsem... Ona mě přerušila.

„Poslouchej dál, proboha, nediv se. Zkus ale, zkus si konečně uvědomit to, co ti říkám, alespoň trochu mobilizuj svůj rozum. Tohle všechno je zatím pro člověka velmi jednoduché...“ A pokračovala: „Tato žena-doktor je velmi dobrá. Ona je skutečný doktor. Bylo mi s ní lehké. Je dobrá a upřímná. Tohle jsem nechtěla já,

aby tě přeložili na jiné oddělení. I když odpovídalo tvé nemoci a její ne. Jenže ona poprosila své nadřízené: „Nechtě ho, vyléčím jej.“ Cítila, že to dokáže. Věděla, že tvé choroby jsou následkem něčeho „jiného“. A s tím „jiným“ se snažila zápasit. Ona je doktor. A jak ses choval ty? Pokračoval v kouření, pil kolik chtěl, jedl kořeněné i slané a tohle při tak silném vředu. V ničem ses neomezoval, v žádném potěšení. Někde v podvědomí tvého mozku se usadilo, ani sám to netušíš, že se ničeho nebojíš, že se s tebou nic nestane. Neudělala jsem nic dobrého, ale spíše naopak. Temného ve tvém vědomí nebylo, nepřidalo se uvědomění, vůle. Když ses uzdravil, poslal jsi k této ženě, která ti zachránila život, popřát k svátku svou kolegyni a sám jsi jí ani jednou nezavola. Velmi na to čekala, ona se do tebe zamilovala, jako...”

„Ona, nebo ty, Anastasie?”

„My, jestli ti to bude srozumitelnější.”

Vstal jsem a nevím proč, odešel od Anastasie, sedící na pokáceném stromě, asi na dva kroky. Smíšené pocity a myšlenky vyvolávaly ve mně ještě větší zmatek vůči ní.

„No prosím, opět nechápeš, jak to dělám, lekáš se a domyslit si je jednoduché - za pomoci představitivosti a přesné analýzy možných situací. Opět jsi na mě pomyslel...” Zmlkla a sklonila hlavu ke svým kolenům.

Také jsem stál mlčky. Dumal jsem: „Proč stále mluví a mluví různé nesmysly. Mluví a sama se rozčiluje, že jsou nepochopitelné. Zřejmě nerozumí, že každý normální člověk je nepochopí a tedy ani jí nebude považovat za normální.” Pak jsem se k ní přiblížil, odhrnul pramínky jejích vlasů padající dolů. Z velkých šedomodrých Anastasiiných očí se kutálely slzy. Usmála se a řekla pro ni netypickou frází:

„Ženská je ženská, vid? Nyní jsi překvapen samotným faktem mé existence, a jak se říká vaším jazykem, nevěříš svým očím. Nevěříš úplně, nemůžeš si uvědomit, co ti říkám. Fakt mé existence a schopnosti se ti zdají neuvěřitelné. Vůbec jsi mě přestal brát jako normálního člověka a já, věř mi, jsem člověk, a ne žádná vědma. Proč se ti nezdá neuvěřitelné a paradoxní to, že lidé uznali Zem jako kosmické těleso, jako veliké dílo Velkého Rozumu, a že všechno na Zemi je jeho velkým úspěchem. Trýzní tento výtvar a vynakládají tolik úsilí na jeho zničení. Zdá se vám přirozenou ručně stvořená kosmická loď nebo letadlo, ale všechna tato technika je stvořená z porušených a přetavovaných částí velkého mechanismu. Představ si bytost, která ničí letící letadlo, aby udělala z jeho částí pro sebe kladivo nebo škrabák a je hrdá, když se jí povede primitivní nástroj. Ona nechápe, že nelze ničit letící letadlo nekonečně. Ale pročpak nemůžete pochopit, že nelze tak trýznit Zem. Počítač se považuje za vrcholný vynález, ale málokdo tuší, že počítač se dá srovnat s protézou mozku. Můžeš si představit, co se stane s člověkem, který má normální nohy a bude chodit o berlích? Svaly jeho nohou se samozřejmě atrofují. Mechanismus nikdy nepřevyší lidský mozek, když jej stále trénují...”

Rozetřela dlaní slzu kutálející se po tváři a opět houževnatě pokračovala ve výkladu svých neuvěřitelných úsudků.

Tehdy jsem ani nepředpokládal, že všechno, co sdělí, vzruší hodně lidí, znepokojí rozum vědců a že dokonce jako hypotéza nebude mít analogii ve světě.

Podle Anastasiiných slov, Slunce - to je něco na způsob zrcadla. Odráží odesílané záření ze Země, neviditelné pro oko. Tohle záření je od lidí, kteří

se nacházejí ve stavu lásky, radosti a nějakých jiných světlých citů. Odražené od Slunce se vrací na Zem ve formě slunečního světla a dává život všemu zemskému. Ona přitom uváděla řadu důkazů, ačkoliv pochopit je není tak jednoduché.

„Kdyby Země a jiné planety jenom spotřebovávaly blaho slunečního světla," říkála, „ono by uhasínalo, nestejněměrně hořelo a jeho záření by nemohlo být rovnoměrné. Jednostranný proces ve vesmíru neexistuje a nemůže existovat, všechno se vším souvisí."

Používala i slova z Bible: „... A život byl světlo lidí." Anastasia také tvrdila, že pocity jednoho člověka se předávají druhému, odrážejíc se od kosmických těles.

Předváděla to na příkladu.

„Nikdo z lidí, žijících na Zemi, nemůže popírat, že cítí, když ho někdo miluje. Tento pocit je nejvíce citelný, když se nacházíš vedle milující osoby. Říkáte tomu intuice. Ve skutečnosti z milujícího vychází neviditelné vlny světla. Ale i když člověk není nablízku a jeho láskaje silná - je také citelná. Za pomoci tohoto pocitu a chápání jeho podstaty, lze tvořit zázraky. Tohle je to, čemu říkáte zázrak, mystika nebo neuvěřitelné schopnosti."

„Řekni, udělalo se ti nyní se mnou alespoň trochu lépe? Tak trochu lehčeji, tepleji?"

„Ano," odpověděl jsem.

„Nyní se dívej, co se bude s tebou dít, když se na tebe ještě víc soustředím."

Anastasia trochu přimhouřila oči, pomalu udělala několik kroků zpátky a zastavila se. Po mém těle se rozlilo příjemné teplo. Zesilovalo se, ale nepálilo, od něj se nedělalo horko. Otočila se, pomalu začala odcházet a skryla se za silným kmenem vysokého stromu. Můj pocit příjemného tepla se nezmenšoval, k němu se přidal nový: jako by něco pomáhalo srdci pohánět krev v žilách a nyní s každým jeho úderem se vytvářel pocit, že potoky krve jako vichřice okamžitě dosahovaly do každé žilky v těle. Silně se mi zpotila a zvlhla chodidla.

„Tak vidíš? Nyní již rozumíš všemu?" řekla triumfující Anastasia, která vyšla zpoza stromu přesvědčená, jako by mi něco dokázala. „Vždyť jsi všechno cítil, když jsem zašla za strom, tvé pocity dokonce zesílily, když jsi mě neviděl. Řekni mi o nich."

Řekl jsem a zeptal se, co dokazuje kmen stromu.

„Jakpak co, vlny informace a světla ode mě šly rovnou k tobě. Když jsem se skryla, kmen stromu by je měl silně zkreslit, protože má svou informaci a své záření, ale toto se nestalo. Vlny pocitu se začaly k tobě dostávat, protože se odrážely od kosmických těles k tomu ještě zesílené. Pak jsem udělala to, čemu říkáte zázrak - zpotily se ti nohy. Skryl jsi to přede mnou."

„Nepřidával jsem tomu žádný význam. Jaký zázrak spočívá v pocení nohou?"

„Vyhнала jsem z tvého organismu přes nohy hodně různého hnusu a bolestí. Měl by ses cítit nyní o hodně lépe. Dokonce i navenek je to vidět - nejsi tak shrbený."

Skutečně, fyzicky jsem se cítil lépe.

„Takže ty se takhle soustřeďuješ, zatoužíš a vzniká to, co si přeješ?"

„Přibližně tak.“

„A vždy ti to vychází, nejen když sníš o vyléčení ?“

„Vždy. Pokud sen není abstraktní. Pokud je detailizován do nejmenších podrobnosti a není v rozporu se zákony duchovního bytí. Takový sen se nedá vytvořit pokaždé. Je třeba, aby mysl letěla velmi rychle a vibrace citů byla odpovídající, tehdy se uskuteční určitě. Je to přirozené. V životě se to stává hodně lidem. Zeptej se svých známých. Možná i mezi nimi se najdou ti, kteří snili a jejich sny se úplně nebo částečně splnily.“

„Detailizovat... Myslet..., aby rychle-rychle letěly... Řekni, a když jsi snila o básnících, malířích, knize, detailizovala jsi ? Letěla tvá myšlenka rychle ?“

„Neobyčejně rychle. A všechno konkrétně, do nejmenších detailů.“

„Myslíš, že teď se splní ?“

„Ano, splní.“

„O ničem jiném jsi tenkrát nesnila ? Sdělila jsi mi všechno o svém snění ?“

„Neřekla jsem ti všechno o svém snu.“

„Tak mi řekni vše.“

„Ty... Ty mě chceš poslouchat, Vladimíre ? Ano ?“

„Ano.“

Anastasiina tvář se rozsvítila. Jako by ji ozářil záblesk světla. Nadšeně a vzrušeně pronesla svůj neuvěřitelný monolog.

(31 .)

PŘES ÚSEK ČASU TEMNÝCH SIL

„V noci mého snění jsem dumala o tom, jak přenést lidi přes úsek času temných sil. Můj plán a uvědomění bylo přesné a reálné a ONI jej přijali.“

Kniha, kterou napíšeš, bude obsahovat nevtíravé kombinace, poučky z písmen, které vyvolají u většiny lidí světlé a dobré city. Tyto city jsou schopné přemoci fyzický a duševní neduh, budou způsobovat zrození nového uvědomění, typického lidem budoucna. Věř mi, Vladimíre, tohle není mystika, tohle odpovídá zákonům vesmíru.

Všechno je velmi jednoduché: budeš psát tuto knihu, řídit se výhradně city a poslouchat svou duši. Jinak ani nebudeš moci, neboť neovládáš techniku psaní, ale s city je možné VŠECHNO. Tyto city jsou již v tobě. I mé, i tvé. Ještě si je neuvědomuješ. Budou ale srozumitelné mnohým. Vtělené ve znaky a kombinace budou silnější než oheň Zoroastra. Neskrývej nic, co se s tebou odehrálo, ani to nejtajnější.

Osvobod' se od jakéhokoliv studu a neboj se být směšný, smíř se se svou hrdostí.

Já jsem se ti otevřela celá: tělem i duší. Tvým prostřednictvím se chci otevřít všem lidem, nyní je mi to povoleno. Víím, jaká hromada temných sil se na mě zřítí, bude bránit mému snu, ale já se jich nebojím, jsem silnější a stihnu uvidět to, co jsem vymyslela: stihnu porodit syna a vychovat jej. Našeho syna, Vladimíre.

Můj sen přemůže mnohé mechanismy temných sil, které po tisíce let zhoubně působí na lidi, a mnohé donutí pracovat pro dobro.

Vím, že mi nemůžeš nyní uvěřit - překáží ti podmíněnosti a mnohá dogmata, zrozená ve tvém mozku podmínkami bytí toho světa, ve kterém žiješ. Možnost přenesení v čase zdá se ti neuvěřitelnou. Ale vaše pojmy času a vzdálenosti jsou podmíněčné - ne sekunda a metr, ale míra uvědomění a vůle charakterizuje tyto veličiny.

Čistota úmyslů, citů a pocitů, typických pro většinu, určuje existenci ve Vesmíru a v Čase.

Vy věříte v horoskopy, věříte v úplnou závislost na rozmístění planet. Tato víra je dosažena za pomoci mechanismu temných sil. Tato víra brzdí čas světlé paralely a dává možnost temné paralele se posunout, změnit svou veličinu. Tato víra vás odvádí od uvědomění pravdy, podstaty všeho zemského bytí. Jenom to pozorně proanalyzuj. Přemýšlej - člověka stvořil Bůh podle obrazu svého a podoby. Člověku je dána největší svoboda - svoboda zvolení mezi temným a světlým. Člověku je dána duše. Všechno viditelné je podřízené člověku a ten je volný, dokonce i ve vztahu k Bohu, milovat ho, nebo nemilovat. Nikdo a nic nemůže řídit člověka kromě jeho vůle. Bůh chce lásku člověka jako odpověd na svou lásku, ale Bůh chce lásku svobodného člověka, dokonalého a podobného jemu.

Bůh stvořil všechno viditelné a planety také. Ony slouží k zajištění pořádku a harmonie všeho živého: rostlin, světa zvířat; pomáhají lidskému tělu, ale nemají žádnou moc nad duší a rozumem člověka. Člověka neřídí planety, ale člověk přes své podvědomí hýbá všemi planetami.

Pokud jeden člověk bude chtít, aby na nebi zazářilo druhé slunce - ono se neobjeví. Tak je to zařízeno, aby nevznikla planetární katastrofa. Ale když všichni lidé současně budou chtít druhé slunce, ono se objeví.

Při sestavování horoskopu je nejprve třeba zvažovat nejdůležitější veličiny: úroveň časového uvědomění člověka, sílu jeho vůle a ducha, touhu duše a míru její účasti v okamžiku dnešního bytí.

Příznivé a nepříznivé dny, magnetické bouře, vysoký a nízký tlak jsou lehce přemožitelné vůlí a uvědoměním.

Cožpak jsi neviděl šťastného a veselého člověka v zamračeném počasí, nebo naopak smutného, duševně kleslého ve slunečný a nejpříznivější den ?

Myslíš, že fantazírují jako bláznivá, když říkám o tom, že mnou uložené kombinace v knize a poučky z písmen budou léčit a prosvěcovat lidi. Nevěříš mi, protože nechápeš... A tohle je ve skutečnosti tak jednoduché.

Já s tebou mluvím tvým jazykem, tvými slovními obraty, dokonce se občas snažím mluvit i tvou intonací. Bude pro tebe lehké zapamatovat si to, co jsem řekla, protože je to tvůj jazyk, vlastní jenom tobě, ale chápaný i mnohými lidmi. Nejsou v něm nesrozumitelná slova, málo typická pro lidové slovní obraty. Je jednoduchý, a proto většinou srozumitelný. Ale já trošinku měním, no, jakoby představuji některá slova, jenom trošinku. Ty se nyní nacházíš ve stavu vzrušení, a proto, když si vzpomeneš na tento stav, přijdeš na všechno, co jsem říkala já tobě. A zapíšeš řečené. Tak se dostane do toho, co napíšeš, i má kombinace písmen.

Je velmi důležitá. Může tvořit zázraky, jako modlitba. Vždyť mnozí z vás už vědí, že modlitba je určité spojení a určitá kombinace písmen. Tato spojení a kombinace jsou vybudované osvícenými lidmi s Boží pomocí.

Temné síly se vždycky snažily vzít člověku možnost prožívat slast, pocházející z těchto spojení. Kvůli tomu dokonce měnily jazyk, zaváděly nová slova a odklízely stará, zkreslovaly smysl. Například ve vašem jazyce bylo dříve čtyřicet sedm písmen, nyní zůstalo třiatřicet. Temné síly přidávaly jiná svá spojení a kombinace, čímž budily to nízké a temné, snažily se upoutat člověka tělesnými smyslnostmi a vášněmi. Ale já jsem přenesla původní sílu kombinací používajíc přitom jenom dnešní písmena a symboly a ty nyní budou účinné. Já jsem se je tak snažila hledat. Nacházela. Sebrala jsem všechno nejlepší z různých časů. Hodně jsem sebrala. A schovala jsem je do toho, co napíšeš ty.

Jak vidíš, toto je prostě překlad kombinací znaků hlubin věčnosti a nekonečnosti Kosmu, přesný co do smyslu, významu a cíle.

Piš o všem, co jsi viděl, nic neskrývej: ani špatné, ani dobré, ani nejtajnější, tehdy se tyto kombinace zachrání.

Přesvědčíš se o tom sám, věř mi prosím. Přesvědčíš se, když napíšeš. U mnohých, kdo budou číst napsané, budou vyvolány city a emoce ještě neúplně chápané a jimi uvědomené. Oni ti to potvrdí, uvidíš, uslyšíš, že potvrdí. Objeví se u nich světlé city, mnozí pak pochopí sami pomocí těchto citů o hodně víc, než bude tebou napsáno. Alespoň trochu napiš. Tehdy se přesvědčíš, že lidé cítí tato spojení. Když ti to potvrdí deset, sto, tisíc lidí. Uvěříš a napíšeš všechno. Jenom uvěř. V sebe uvěř. Uvěř ve mě.

Příště budu moci mluvit o něčem ještě důležitějším, lidi to budou chápat a cítit. A důležitější je výchova dětí. Pro tebe bylo zajímavé vědět o létajících talířích a mechanismech, raketách a planetách. Ale mně se tolik chtělo povědět více o výchově dětí a já to udělám, povím, když v tobě prohloubím větší uvědomění. Jenomže číst toto je třeba, když neruší zvuky ručně stvořených, umělých mechanismů. Tyto zvuky škodí a odvádí člověka od pravdy. Ať zůstávají zvuky přirozeného světa, stvořeného Bohem. Ony nesou v sobě informaci pravdy a blaha, pomáhají uvědomění. Tehdy i vyléčení bude o hodně silnější.

Opět zajisté pochybuješ a nevěříš v léčivou sílu slova, myslíš si o mně... Ale i v tomto není žádná mystika, fantazie nebo rozpor se zákony duchovního bytí.

Když se objevují v člověku světlé city, ony určitě působí blahotvorně absolutně na všechny tělesné orgány. Právě světlé city jsou nejsilnějším a nejefektivnějším prostředkem, čelícím jakékoliv nemoci. Za pomoci takových citů léčil Bůh, stejně postupovali i svatí. Přečti si Starý zákon, sám se přesvědčíš. S pomocí těchto citů mohou léčit i někteří lidé vašeho světa. Mnozí vaši doktoři o tom vědí. Zeptej se jich, jestli mi nevěříš. Vždyť uvěřit jim je pro tebe jednodušší. Čím více je silný a více světlý tento cit, tím více působí na toho, na koho je nasměrovaný. Vždycky jsem mohla léčit svým paprskem. To mě ještě v dětství naučil pradědeček a vysvětlil všechno. Dělal jsem to mnohokrát se svými zahrádkáři.

Nyní je můj paprsek mnohokrát silnější než dědečkův a pradědečkův. Je to tím, jak říkají oni, že se ve mně objevil pocit, kterému říkáte Láska. Je tak velký, příjemný a trochu pálivý. Chci jej darovat všem lidem i tobě. Chci, aby všem bylo dobře a aby všechno bylo dobré, jak to chtěl Bůh."

Pronesla svůj monolog s neobyčejným vzrušením a jistotou. Jako by jí vystřelila do prostoru a času. A zmlkla. Díval jsem se na Anastasii zaražený její vášní, jistotou a pak se zeptal:

„Anastasie, je to všechno ? Žádné jiné nuance nejsou ve tvých plánech a snech ?”

„Zbytek, Vladimíre, jsou nepodstatné drobnosti. Já jsem je zároveň raz dva vyprodukovala. Byl tam jenom jeden problém, který se týká tebe, ale vyřešila jsem jej.”

„Tak o tom, prosím, mluv podrobněji. Co je to za složitost týkající se mě ?”

„Víš, udělala jsem tě nejbohatším člověkem na Zemi. A ještě jsem tě udělala nejslavnějším. Tak se stane za nějakou dobu. Ale když se sen detailizoval... Pokud ještě nevzletěl, podchycený světlymi silami... Temné síly... Vždy se snaží přidat k tomu své, zhoubné. Jakoby různé vedlejší efekty, které mají zhoubný vliv na toho, koho se týká ten sen, i na jiné lidi.

Mé myšlenky letěly velmi, velmi rychle, ale temné síly stejně stíhaly. Zanechaly hodně svých zemských zpráv a snažily se zapůsobit svými mechanizmy na můj sen. A tehdy jsem vymyslela... Doběhla jsem je. A donutila jsem všechny jejich mechanizmy zapracovat pro dobro. Temné síly se zastavily v bezradnosti méně než na okamžik, ale to stačilo, aby můj sen, podchycený světlymi silami, rychle odletěl v jimi nedosažitelnou světlu nekonečnost.”

„Copak jsi vymyslela, Anastasie ?”

„Neočekávaně pro ně jsem trošinku prodloužila úsek času temných sil, ve kterém budeš muset překonávat různé překážky. Při tom jsem se vzdala možnosti pomáhat ti svým paprskem. Proto se ony zarazily, neviděly v tom žádnou logiku z mé strany. A já jsem v tu chvíli rychle-rychle svítila na lidi, kteří budou s tebou jednat v budoucnu.”

„Co to všechno znamená ?”

„Tobě, mému snu lidé pomohou. Svými malinkými, skoro neřízenými paprsky. Ale bude jich hodně a vy spolu uskutečníte můj sen v materiální realitě. Přenesete se přes úsek času temných sil. Přenesete i jiné. A ty nebudeš nafoukaný a lakomý, až budeš bohatý a proslulý. Protože pochopíš, že to nejdůležitější není v penězích, za ně nikdy nedostaneš teplo, upřímnou účast lidské duše.

Pochopíš to, když budeš procházet tímto úsekem času, když se setkáš a seznámíš se s těmito lidmi. A oni také pochopí. A dřepy... Tvé vztahy s bankami jsem vymyslela ještě i proto, že vůbec nehlídáš své tělo. A tak si alespoň zacvičíš při vyzvedávání peněz v bance a někteří bankéři také. Ať je to trochu směšné. Ale nebude v tobě hříšná pýcha.

Proto se tak stalo, že všechny těžkosti, překážky, které navymýšlely temné síly ve svém úseku času, budou zocelovat tebe a všechny kolem. Budou vás dělat více uvědomělé. I od temných pokušení, na které jsou temné síly tak hrdé, vás tyto překážky v budoucnu zachrání. Jejich činy vás zachrání. Proto se zarazily na zlomek okamžiku. Nyní už nikdy můj sen nedohoní.”

„Anastasie ! Ty můj milý snílku. Fantasto.”

„O... Jak dobře jsi udělal. Děkuji ! Děkuji ti. Řekl jsi to tak hezky: má milá.”

„No prosím. Ale vždyť jsem tě pojmenoval fantastou. Snílkem. Neurazila ses ?“

„Vůbec ne. Vždyť nevíš, jak přesně se uskutečňují mé sny, když jsou jasné a detailní. Tento se uskuteční určitě. Tento sen je můj nejmilejší a nejvíc jasný. I kniha bude stejná, objeví se u lidí neobvyklé city, které je pozvou.“

„Počkej, Anastasie, opět začínáš být vzrušená. Uklidni se.“

* * *

Uplynulo jen trochu času, když jsem přerušil její nadšenou řeč, která zněla jako fantazie.

Nechápal jsem úplně smysl Anastasiina monologu. Všechno, co řekla, se zdálo velice fantastické. Už po uplynutí roku korespondent časopisu „Zázraky a příběhy“ Michail Fyrnin, po přečtení rukopisu s tímto monologem, mi vzrušeně odevzdal čerstvé vydání svého časopisu (za květen roku 1996).

Vzrušení opanovalo i mě, když jsem se seznámil s jeho obsahem. Dva vědci najednou - akademik Anatolij Akimov a akademik Vlail Kaznačejev - ve svých článkách mluvili o existenci Nejvyššího Rozumu, o těsné souvislosti člověka a kosmu, o paprscích vycházejících z člověka, které nelze vidět obyčejným zrakem. Speciálními přístroji se podařilo je zachytit a v časopise jsou umístěné dvě fotografie těchto paprsků, vycházejících z člověka.

Ale věda pouze začala mluvit o tom, co Anastasia nejenže věděla od dětství, ale i lehce používala ve svém každodenním životě, ve snaze pomoci lidem.

Jak jsem mohl před rokem tušit, že Anastasia stojící přede mnou ve své obnošené a jediné sukni, obutá do neforemných galoší, znepokojující se, žmoulající knoflíčky na svém svetříku, skutečně vlastní obrovské znalosti, schopnosti působit na lidské osudy, že její duševní hnutí doopravdy jsou schopna čelit tomu, co je pro lidstvo temné a zlobné, že proslulý léčitel v Rusku, předseda fondu léčitelů Ruska V. A. Mironov sebere své pomocníky a řekne: „Jsme všichni jen broučci proti ní.“ A dodá, že svět ještě nepoznal větší sílu, než u ní. Bude Anastasii litovat, že jsem ji tak dlouho nechápal.

Mnozí pocítí energii pocházející z knihy.

Jako jarní déšť, který smývá bláto, posypou se verše po vydání malinkého prvního nákladu knihy, jejímž autorem je myslím i ona. Nyní, vážený čtenáři, držíš v ruce tuto knihu, čteš ji. Vyvolává-li ve tvé duši city, můžeš posoudit jenom ty. Co pociťuješ ? Kam tě vede ?

Anastasia tam zůstala sama, v tajze, na své louce a houževnatě bude rozhánět svým paprskem lásky překážky vystávající před jejím snem, sbírat a podněcovat stále nové lidi pro uskutečnění svého snu.

A v těžkou chvíli stanou vedle mě tři moskevští studenti. Nedostávající za svou práci vhodnou finanční odměnu (pomáhající mně dokonce materiálně). Přivydělávající si kde se dá, oni a obzvlášť Ljoša Novičkov, budou po celé noci psát text „Anastasie“ na svých počítačích. Nepřestanou psát, dokonce i v těžké době zkoušek.

A knihu vydá dvoutisícovým nákladem Jedenáctá Moskevská tiskárna. Vydá a obejde nakladatelství. Ale ještě před tím novinářka Jevgenia Kvitko z fermerských novin „Křesťanské vědomosti“ první poví o Anastasii v tisku.

Pak Káťa Golovina z „Moskevské pravdy“, potom „Lesní noviny“, „Svět zpráv“, rozhlas Ruska. Časopis „Zázraky a příběhy“, ve kterém publikují známé osobnosti akademické vědy, poruší tradici a poskytne o Anastasii několik čísel a řekne: „V nejmělejších snech akademici nedosahují prozíravosti Anastasie - vševědky ze sibiřské tajgy. Čistota úmyslu dělá člověka všemohoucím a vševědoucím. Člověk - vrchol výtvoru.“

Jenom seriózní velkoměstský tisk bude publikovat o Anastasii. Anastasia jakoby si jej sama vybírá, obchází bulvární a pečlivě chrání čistotu úmyslů svého snu.

Ale tohle se stalo jasným až po uplynutí roku po setkání s ní, ale tenkrát, když jsem ji nechápal, nevěřil úplně a zvláště se choval k tomu, co se odehrávalo, pokusil jsem se převést rozhovor na téma více blízké mně i ostatním podnikatelům.

(32.)

SILNÍ LIDÉ

Nejvyšší ohodnocení tvé osobnosti je ohodnocení, dané lidmi, obklopujícími tebe.

Ona hodně mluvila o lidech, kterým říkáme podnikatelé, o jejich vlivu na duchovnost společnosti a pak zvedla proutek a nakreslila na zemi kruh. V tom kruhu hodně dalších kroužků, uprostřed kterých postavila tečky. Kolem tohoto kruhu další. Namalovala něco jako mapu planet uvnitř zemského světa a ještě hodně k tomu přidala a řekla:

„Velký kruh - to je Země, planeta, na které žijí lidé. Malé kroužky, to jsou malinké, něčím mezi sebou spojené kolektivy lidí. Tečky, to jsou lidé, kteří jsou v čele těchto kolektivů. Na tom, jak se tito vůdci chovají k lidem, co je nutí dělat, jaké vytvářejí psychologické klima, jak ovlivňují, bude záležet, jestli je lidem okolo nich dobře nebo špatně. Když je většinou dobře, z každého vychází světlé záření a celkově je od kolektivu světlo. Když špatně, v tom případě - temné.“

Vyčárkovala část kroužků a udělala je temné.

„Na jejich vnitřní stav má samozřejmě vliv i hodně jiných faktorů, ale v tom úseku času, když jsou v tomto kolektivu, je hlavní vztah s vůdcem. Pro vesmír je velmi důležité, aby ze Země celkově vycházelo světlé záření. Vyzařování lásky, dobře. O tom se i v Bibli říká: „Bůh - to je láska.“ Je mi líto, velmi líto lidí, kterým říkáte podnikatelé, jsou nejvíce nešťastní. Tak moc bych jim chtěla pomoci, ale pro mě samotnou je těžké to udělat.“

„Ty se mýlíš, Anastasie, za nešťastné se u nás považují důchodci, lidé, kteří nemohou najít práci, opatřit si potřebné bydlení, oblečení a jídlo. Podnikatel je člověk, který toto všechno má ve větší míře než jiní. Pro něj jsou dostupná potěšení, o kterých se jiným ani nezdá.“

„Jaká například?“

„No, dokonce když vezmeme středního podnikatele, má moderní auto, byt. S oblečením a stravováním vůbec nemá problémy...“

„A radost? V čem je uspokojení? Dívej se.“

Opět jsme ulehli do trávy, jako když mi ukazovala ženu chalupářku, a začala mi vyjevovat jiné situace.

„Tak vidíš ? Tuhle sedí zrovna v tom autě, kterému říkáš moderní. Vidíš: je sám na zadním sedadle, v autě je klimatizace. Řidič ho řídí velmi plynule. Ale podívej se, jak je napnutý a zamyšlený jeho obličej, přemýšlí, dělá si nějaké plány, něčeho se bojí, podívej: tu chytil to, čemu říkáte telefon. Znepokojuje se... Tak, dostal informaci... Nyní ji musí honem ohodnotit a učinit rozhodnutí. Je celý napnutý... Přemýšlí. Hotovo, rozhodnutí je uděláno. Nyní se dívej, dívej: sedí jakoby klidně a na tváři pochybnosti a neklid. Žádná radost.“

„Tohle je práce, Anastasie.“

„Tohle je způsob života a není v něm záblesk světla od momentu probouzení do momentu usínání, a dokonce i ve spánku. A ten podnikatel nevidí ani rozpukávání lístečků, ani jarní potůčky. Kolem jsou jenom věční závistivci, přející si vlastnit to, co má on. Pokus ohradit se od nich tím, čemu říkáte ochranka, domem jako pevností, nepřináší plné uspokojení, protože strach a starosti jsou v něm samém a vždy zůstávají s ním. Tak je tomu až do smrti a před samým koncem jeho života pak lítost z toho, že všechno musí nechat...“

„Podnikatel má radosti. Přicházejí při dosažení chtěného výsledku, uskutečnění vymyšleného plánu.“

„Není to pravda, on se nestihá radovat z dosaženého, vzápětí přichází jiný plán, složitější. A začíná se všechno od začátku, jenom s většími komplikacemi.“

Lesní kráska malovala přede mnou velmi zamračený a smutný obraz navenek úspěšné vrstvy naší společnosti a tomuto obrazu se mi nechtělo věřit. Snažil jsem se jí to vyvrátit. Argumentoval jsem:

„Ty zapomínáš, Anastasie, na jejich umění dosahovat stanovených cílů a získávat životní blahobyt, nadšené pohledy žen, dívajících se na tyto muže, úcta okolí.“

Na což odpověděla:

„Iluze. Tohle všechno ve skutečnosti není. Kde jsi viděl úctyhodný nebo nadšený pohled člověka, dívajícího se na pasažéra moderního auta nebo vlastníka přepychového bytu ? Žádný člověk ti to nepotvrdí. Tohle jsou pohledy závidi, lhostejnosti, podráždění. A dokonce ani ženy nemohou milovat tyto lidi, protože jejich pocity se smíchávají s přáním ovládnout nejen tohoto člověka, ale i to, co má. Podnikatelé zase také nemohou skutečně milovat ženu, neboť není možnost udělat dost místa pro tento velký cit.“

Hledání dalších argumentů nemělo smysl, protože to, co sdělila, mohli potvrdit, nebo vyvrátit jenom ti, o kom mluvila. I já jako podnikatel jsem nikdy nepřemýšlel o tom, co vyprávěla Anastasia, neanalyzoval množství svých minut radosti a už vůbec jsem nemohl toto udělat u jiných. V prostředí podnikatelů se nějak nehodí naříkat nebo si stěžovat, každý se snaží působit jako prosperující, spokojený se životem. Proto si zřejmě většina lidí vytvořila obraz podnikatele jako člověka, který dostává od života samá blaha. Anastasia zachycovala ne vnější projevy citů, ale ty jemnější, skryté uvnitř. Hodnotila stav člověka podle množství jí viditelného světla. Zdá se mi, že obrázky a situace, které viděla, jsem vnímal spíš z jejího hlasu. Řekl jsem o tom Anastasii. Na což odpověděla:

„Hned ti pomohu. Je to jednoduché. Zavíráš oči, ležíš na trávě, rozpráhneš ruce a máš se uvolnit. V myšlenkách si představ celou Zem, zkus uvidět její barvu a modré záření, vycházející z ní. Pak zužuj paprsek své představivosti,

neobjímej jím celou Zem a dělej jej stále užší a užší, dokud neuvidíš konkrétní detaily. Lidi hledej tam, kde modré světlo bude větší, tam jsou lidé. Ještě více zužuj svůj paprsek a uvidíš jednoho člověka nebo několik. Pojd', ještě jednou to zkusíme s mou pomocí."

Vzala mě za ruku, nasměrovala své prsty podél mých a opřela jejich konce o mou dlaň. Prsty její druhé ruky, ležící na trávě, byly nasměrované nahoru. V myšlenkách jsem udělal všechno, co mi řekla a objevil se přede mnou ne zcela výrazný obraz tří mužů sedících u stolu a vzrušeně mluvících. Jejich slova pro mě byla nesrozumitelná. Vůbec žádnou řeč jsem neslyšel.

„Ne," řekla Anastasia, „to nejsou podnikatelé. Hned je najdeme."

Stále hýbala svým paprskem, troufala si do velkých a malých kanceláří, zavřených klubů, přátelských hostinců, bordelů... Modré záření bylo buď velmi slabé nebo nebylo vůbec.

„Podívej: tam už je noc a on stále sedí v zakouřené kanceláři sám. A tenhle, podívej: jak je spokojený, v bazénu a děvčátka vedle. Je podnapilý, ale záření není. Proste se snaží zapomenout na něco, jeho samolibost je umělá..."

Tenhle je doma. Tu jeho žena, dítě se na něco ptá... Telefon... No, prosím, opět zvažněl, dokonce blízcí se posunuli do pozadí..."

A opět jedna za druhou se vynořovaly nejrůznější situace zvenku dobré a ne úplně dobré, dokud jsme nenarazili na tuto děsnou scénu. Najednou se objevil pokoj, zřejmě v nějakém bytě, dost reprezentativním, ale...

Na kulatém stole ležel obnažený člověk, jeho nohy a ruce byly přivázané k nohám stolu, hlava visela dolů, rty byly zalepené hnědou lepenkou. U stolu seděli dva mladí muži silné postavy, jeden nakrátko ostříhaný, druhý méně silný s hladce ulízanými vlasy. Na židli o kousek dál, pod lampou seděla mladá žena. Její rty byly také zalepené, pod prsy jí obtahovala Šňůra a přitlačovala k židli. Obě její nohy byly přivázané k nohám židle. Měla na sobě pouze spodní roztrhanou košili. Vedle ní seděl starší hubený muž a něco pil, zřejmě koňak. Na malém stolku před ním ležela čokoláda. Ti, co seděli za kulatým stolem, nepili. Nalávali na hrud' ležícího muže tekutinu - vodku nebo líc a podpalovali. „Vyřizování účtů", pochopil jsem.

Anastasia odvedla paprsek od této scény. Ale já jsem vykřikl:

„Vrať se. Udělej něco !"

Vrátila tuto scénu a odpověděla:

„Nejde to. Všechno už se stalo. Tohle nelze zastavit, chtělo to dříve, nyní už je pozdě."

Díval jsem se jako začarovaný a najednou jsem zřetelně uviděl oči ženy, oči naplněné hrůzou a neprosící o slitování.

„Tak udělej alespoň něco, jestli nejsi krutá !" křikl jsem na Anastasii.

„Ale to není v mé moci, tohle už je jakoby naprogramované dříve, ne mnou, já se do toho nemohu míchat. Oni nyní mají větší sílu."

„Ale kdepak je tvá dobrota, schopnosti ?"

Anastasia mlčela. Děsná scéna se lehce zakalila. Pak zmizel starší muž, pijící koňak. Najednou jsem pocítil slabost po celém těle a jak mi tuhne ruka,

které se dotýkala Anastasia. Uslyšel jsem její nějak slábnoucí hlas. Těžce vyslovujíc slova řekla:

„Dej pryč ruku, Vladimí...“ Ani nemohla domluvit mé jméno.

Odtáhl jsem ruku a vstal. Ruka visela jako ztuhlá, jako se stává, když si „přesedíš“ ruku nebo nohu, a byla celá bílá. Pohnul jsem prsty. Ztuhnutí začalo mizet.

Podíval jsem se na Anastasii a zděsil se. Její oči byly zavřené. Zmizel ruměnc z tváře. Pod její kůži na rukou a obličejí jako by nebyla vůbec žádná krev. Ležela jako bezduchá. Tráva kolem ní, přibližně v poloměru tři metry, byla také bílá a zvadlá. Pochopil jsem, že se stalo něco hrozného a křikl:

„Anastasio!“ Uchopil jsem ji za ramena a zatřásl už nepružným a nějak změkklým tělem. Její absolutně bílé bezkrevné rty byly nehybné.

„Slyšíš mě, Anastasio?“

Trochu přizvedla řasy, na mě se dívaly vyhaslé oči, které už nic nevyjadřovaly. Uchopil jsem láhev s vodou, zvedl ji hlavu a zkusil dát napít, ale ona si nemohla ani loknout. Díval jsem se na ni a horečnatě přemýšlel, co mám dělat.

Konečně se její rty sotva zahýbaly a zašeptaly:

„Přenes mě do jiného místa... ke stromu...“

Zvedl jsem její změkklé tělo a odnesl dál od kruhu s bílou trávou, položil vedle nejbližšího cedru. Za nějakou dobu se začala po troskách dostávat do vědomí a já jsem se zeptal:

„Co se to s tebou stalo, Anastasio?“

„Pokusila jsem se vyplnit tvou prosbu,“ odpověděla tiše a dodala za chvíli: „Myslím, že se mi to povedlo.“

„Ale vypadáš tak špatně, vždyť jsi málem zahynula.“

„Porušila jsem přírodní zákony. Vmísila jsem se do toho, do čeho jsem se míchat neměla. Tohle ze mě vytáhlo všechnu mou sílu, energii. Divím se, že stačila.“

„Proč jsi riskovala, když je to tak nebezpečné?“

„Nic jiného mi nezbývalo. Vždyť jsi to chtěl. Bála jsem se nevyplnit tvou prosbu, bála se, že mě vůbec přestaneš brát vážně. Budeš myslet, že já jenom mluvím, stále mluvím... A nic nemohu v reálném životě.“ Její oči se na mě dívaly prosebně, úpěnlivě, tichý hlas se trochu třásl: „Ale já ti nemohu vysvětlit, jak se toto dělá, jak funguje tento přírodní mechanismus, já jej cítím, ale vysvětlit, aby to pro tebe bylo srozumitelné, nemohu a vaši vědci zřejmě také nebudou moci.“

Sklonila hlavu a chvíli mlčela, jako by shromažďovala síly. Opět se na mě prosebně podívala a řekla: „Nyní mě ještě více budeš považovat za nenormální nebo vědmu.“

Najednou jsem hrozně chtěl udělat pro ni něco hezkého, ale co? Chtěl jsem říci, že ji považuji za normální, za obyčejného člověka, za hezkou a rozumnou ženu, ale neměl jsem pocit obyčejného vztahu k ní a ona se svou intuicí by mi neuvěřila.

Najednou jsem vzpomněl na její vyprávění o tom, jak ji obvykle v dětství zdravil praděd, který klekal najedno koleno a líbal jí ruku. Klekl jsem před Anastasií najedno koleno, vzal její ještě bledou a studenou ruku, políbil a řekl:

„I když nejsi normální, tak jsi nejlepší, nejchytřejší a nejkrásnější ze všech nenormálních.“

Její rty se konečně opět usmály, oči se na mě vděčně podívaly. Na tváři se začal objevovat rumělec.

„Anastasio, obraz je dost chmurný. Vybírala jsi to schválně ?“

„Hledala jsem alespoň pro příklad něco hezkého, ale nenašla. Všichni jsou v kleštích svých starostí. Jsou sami se svými problémy, skoro nemají duchovní komunikaci.“

„Ale co tedy dělat, co můžeš nabídnout, kromě lítosti k nim ? A musím ti říci: jsou to silní lidé - podnikatelé.“

„Velmi silní,“ souhlasila, „a zajímaví. Za jeden život prožívají jakoby dva. Jeden - známý jenom pro ně a pro nikoho z blízkých, druhý - vnější, pro okolí. A pomůže jim, myslím, zesílení jejich duchovní a upřímné komunikace mezi sebou. Je třeba se otevřeně snažit mít čisté úmysly.“

„Anastasio, já asi zkusím udělat to, o co jsi prosila. Zkusím napsat knihu i vytvořit společenství podnikatelů s čistými úmysly, ale jenom tak, jak jsem to pochopil já sám.“

„Bude to pro tebe těžké. Nebudu ti moci dostatečně pomáhat, zůstalo ve mně málo síly. Bude se dlouho obnovovat. Nyní nějakou dobu nebudu moci vidět svým paprskem na dálku. Dokonce i tebe nyní obyčejným zrakem dobře nevidím.“

„Cožpak slepneš, Anastasio ?“

„Myslím, že se všechno obnoví. Lituji jenom, že ti nebudu moci nějakou dobu pomáhat.“

„Není třeba mi pomáhat. Pokus se zachránit pro syna a pomoz jiným.“

* * *

Musel jsem odejet, dohonit loď. Když jsem se dočkal, že alespoň navenek začala vypadat skoro jako před tím, vlezl jsem do motorového člunu. Anastasia uchopila kliku u příďe a odsunula jej na vodu. Člun byl stržen a unesen proudem vody. Anastasia stála skoro po kolena ve vodě, okraj její dlouhé sukni se namočil a houpal se na vlnách. Trhl jsem zavádějící šňůrou. Motor zařval, roztrhl ticho, na které jsem si zvykl za tři dny a člun prudce vyrazil kupředu, stále rychleji a rychleji.

Najednou Anastasia vyběhla z vody a běžela po břehu ve snaze dohnat člun. Její větrem rozevláté vlasy byly podobné ocasu komety. Snažila se běžet velmi rychle, zřejmě používala přitom všechny své síly, ve snaze udělat nemožné - dohnat rychlý člun. A přesto se vzdálenost mezi námi velmi pomalu zvětšovala. Bylo mi líto jejího zbytečného úsilí, a ve snaze co nejrychleji ukončit tíživý moment loučení jsem vši silou šlápl na plyn. Hlavou mi probleskla myšlenka, že si Anastasia může myslet, že jsem se jí opět lekl a utíkám.

Motor křečovitě zařval a donutil zvednout příď člunu nad vodou, poháněl jej kupředu a ještě více zvětšoval vzdálenost mezi námi... A ona... Bože ! Co to dělá... Běžící Anastasia strhla překážející jí mokrou sukni, odhodila roztrhané oblečení na stranu, prudkost jejího běhu vzrostla a stalo se neuvěřitelné, vzdálenost mezi ní a člunem se pomalu začala zkracovat. Vpředu na její

cestě se ukázal skoro strmý svah. Šlápl jsem více na plyn a pomyslel si, že ji zastavím a ukončím pro mě mučivou scénu. Je možné, že se jí natolik zhoršil zrak, aby neviděla svah? Anastasia ani trochu nezpomalila svou rychlost, vyběhla na svah, spadla na kolena, zvedla ruce k nebi, a trochu směrem ke mně, a zakřičela. Přes divoký řev motoru a hluk vody jsem uslyšel její hlas jako šepot:

„Vpředu-u-u je mělčina-a-a, dřevo.“

Rychle jsem otočil hlavu. Ještě jsem si nestihl úplně uvědomit, co se děje, a tak prudce jsem otočil volantem, že se loď vrhla stranou a málem nabrala nakloněným krajem vodu. Ohromné dřevo, které se jedním koncem opřelo v pobřežní mělčině a druhým sotva vyčnívalo z vody, jen lehce škráblo o bok lodi. Při přímém nárazu by se mohlo lehce prorazit její tenké hliníkové dno.

Když už jsem se dostal na říční forvater, otočil jsem se na svah a pošeptal směrem k osamělé klečící postavičce, co se proměňovala ve stále menší tečku:

„Děkuji, Anastasie.“

(33.)

KDO JSI, ANASTASIE ?

Loď na mě čekala v Surgutě. Kapitán a posádka čekali na příkazy. Ale já jsem se vůbec nemohl soustředit, abych určil další trasu a přikázal jsem stát v Surgutě, pořádat večírky pro místní obyvatelstvo, uspořádat výstavy spotřebního zboží a služeb.

Mé myšlenky se zabývaly událostmi spojenými s Anastasií. Kupoval jsem v obchodě hodně vědeckopopulární literatury, knihy o neobyčejných jevech a neobyčejných schopnostech lidí, o historii kraje, zavíral jsem se v kajutě ve snaze najít v nich vysvětlení.

Mezi jiným mě zajímalo i to: zdali se skutečně mohla zrodit v Anastasii láska kvůli tomu, že ve snaze pomoci vesnické dívce, křikla: „Miluji tě, Vladimíre !“ Proč jednoduchá slova, která vyslovujeme a do nichž dost často nevkládáme dostatečně důstojné city, zapůsobila na Anastasii nehledě na náš věkový rozdíl, nehledě na různé názory a způsob života ?

Vědeckopopulární literatura mi odpovědi nedávala. Tehdy jsem vzal Bibli. A tu je odpověď. Hned na začátku evangelia podle Jana se říká:

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh...“

Už pokolikáté jsem byl překvapen, jak jsou stručné, přesné definice této úžasné knihy.

Hned se pro mě všechno projasnilo. Anastasia, která nezná záludnost a klam, nemůže vyslovovat slova jen tak. Vzpomněl jsem její větu: „Já jsem jako by zapomněla v tu chvíli, že nemohu vyslovovat slova jen tak, za nimi nutně mají být pocity, uvědomění a hodnověrnost přírodní informace.“

Ach Bože !!! Nepřálo jí štěstí. Proč adresovala tato slova mně, už nemladému, majícímu rodinu, vystavenému mnohým pokušením našeho světa, jak ona sama říkala, zhoubným a temným ? Se svou vnitřní čistotou si zaslouží úplně jiného. Ale

kdo se může zamilovat do ní, když má tak neobvyklý způsob života, způsob myšlení a intelekt ?

Na první pohled vypadá jako obyčejná, avšak velmi krásná a žádoucí dívka, ale pak, když se začne komunikace, jakoby se proměňuje v nějakou bytost žijící za mezí rozumu.

Možná, že takovéto pocity vznikaly jen u mně, nemajícího dost vědění, chápání podstaty našeho bytí. Druzí by ji mohli chápat jinak.

Vzpomněl jsem si, že dokonce i při loučení jsem neměl přání ji políbit nebo obejmout. Není známo, jestli to chtěla i ona. A co vůbec chtěla ? Vzpomněl jsem si, jak vyprávěla o svých snech. Jak je divná filozofie její lásky: organizovat společenství podnikatelů, pomoci jim. Napsat knihu s jejími radami lidem. Přenést lidi přes úsek času temných sil.

A ona věří ! Je přesvědčená, že všechno se přesně tak stane. A já jsem také dobrý: slíbil jsem, že zkusím organizovat i společnost podnikatelů a napsat knihu. Nyní zřejmě bude o tom snít ještě více. Mohla vymyslet něco jednoduššího, více reálného.

Pocítil jsem nějakou nepochopitelnou lítost k Anastasii. Představil jsem si, jak ve svém lese bude čekat a snít, že se tak všechno stane ve skutečnosti. Dobře, jestli bude jenom čekat a snít.

A co když se začne pokoušet něco podniknout a nasměrovávat svůj paprsek lásky, utrácet kolosální energii své duše a věřit v nemožné. I když mi ukazovala možnosti svého paprsku, snažila se vysvětlit jeho mechanismus, vědomí jej nebralo jako realitu. Posudte sami, podle jejích slov směřuje svůj paprsek na člověka, ozařuje ho neviditelným světlem, daruje mu své city, toužení po dobrém a světlém.

„Ne, ne, jenom si nemyslete, že se míchám do psychiky, znásilňuji duši a rozum. Člověk má svobodu brát nebo vylučovat tyto city, pokud se mu líbí a jsou blízké jeho duši, v takovém množství, jaké jen může rozmístit v sobě. Pak je ten člověk světlejší i zevně a jeho nemoci se jej částečně nebo úplně vzdávají. Tak to mohou dělat můj dědeček a pradědeček a já jsem to vždycky mohla také. Mě to naučil pradědeček, když si se mnou hrával v dětství. Ale nyní se můj paprsek stal o hodně silnější než dědečkův a pradědečkův proto, jak mi říkají, že se ve mně zrodil tento zvláštní cit, který jmenujete Láskou. Je světlý-světlý, dokonce trochu pálivý. Je ho tak hodně a chci ho darovat.“

„Komu, Anastasie ?“ ptal jsem se.

„Tobě a lidem, všem, kdo jej může přijmout. Chci, aby všem bylo dobře. Až začneš dělat to, o čem jsem snila, přivedu k tobě mnohé z těchto lidí a vy všichni...“

Vzpomínal jsem na toto všechno, představoval si ji a najednou jsem pochopil, že nebudu moci alespoň nezkusit splnit to, co chtěla, jinak mě po celý zbytek života budou trápit pochybnosti a zůstane pocit zrádčovství vůči Anastasiinu snu, i když málo reálnému, ale tak nadšeně vytouženému.

Rozhodl jsem se a loď plula přímo do Novosibirska.

Její vylodění a demontáž výstavného zařízení jsem nařídil výkonnému řediteli mé firmy. Nějak jsem se dohodl se svou manželkou a odjel do Moskvy.

Odjel, abych uskutečnil, nebo alespoň se pokusil uskutečnit sen Anastasie...

ZVONÍČÍ CEDRY

*Možná že tato kniha je o tom, jací jsme byli.
Nebo je o tom, jací bychom měli být.*

(34.)

MIMOZEMŠŤANKA NEBO ČLOVĚK

Dříve, než budu vyprávět o událostech souvisejících s Anastasií, chci poděkovat všem vůdcům náboženských konfesí, vědcům a novinářům, obyčejným čtenářům, kteří mi poslali dopisy, duchovní literaturu, komentáře k událostem vyloženým v první knize. Definice týkající se Anastasie jsou různé. V tisku ji pojmenovávají: „Hospodyní tajgy“, „Sibiřskou vševědkou“, „Věštkyní“, „Božským projevem“, „Mimozemšťankou“. Proto na otázku moskevské novinářky Marii Karpinské: „Miluješ teď Anastasii?“ jsem odpověděl: „Nemohu se vyznat ve svých citech.“ A hned potom se rozšířilo, že nejsem schopen cokoliv pochopit kvůli duchovní nekompetenci. Ale jak je možné milovat, když nemáš jasno - koho miluješ? Vždyť doteď není přesná definice týkající se Anastasie. Pokusil jsem se, opíraje se o její tvrzení: „Jsem člověk. Žena“, přesvědčit o tom sám sebe, najít vysvětlení pro její neobvyklé schopnosti. Ze začátku všechno vycházelo.

Kdo je Anastasia ?

Mladá žena, narozená a žijící jako poustevnice ve vzdálené sibiřské tajze. Vychovávána po smrti jejích rodičů dědečkem a pradědečkem, vedoucími také poustevnický způsob života.

Lze považovat za neobvyklé to, že jí jsou oddána divoká zvířata ?

Na tom také není nic neobvyklého. Na venkovském dvorku různá zvířata velmi dobře vychází mezi sebou a s úctou se chovají ke svému hospodáři. Složitější bylo pochopit mechanismus, za pomoci kterého ona vidí na dálku, ví do detailu o různých událostech, dokonce tisíce let starých, lehce se vyznává v našem současném životě. Jak funguje její paprsek, který dálkově léčí lidi, proniká do dávné minulosti a nahlíží do budoucna ?

Profesor filozofie, člen korespondent Moskevského leteckého institutu K. I. Šilin ve svých pracích, věnovaných analýze Anastasiiných výroků a činů, napsal: „Anastasiin tvůrčí potenciál je všeobecný, a ne čistě individuální dar Boží, dar Přírody. My všichni a každý zvlášť jsme spojení s Vesmírem.“

Východisko z budoucí katastrofy je možno vidět v harmonickém sloučení odvěkých kultur. Vývoj tohoto druhu kultur harmonicky čistého dětství dává „ženský“ druh kultur. Nejdůkladněji a nejvýrazněji se tento druh kultur projevil v buddhismu, ale v naší Anastasii také. Právě proto je dán následující řetízek totožností:

Anastasia = Tára = Buddha = Maitréja. Anastasia je dokonalým člověkem, podobným Bohu."

Nemám právo soudit, zda je tomu tak, nebo není. Jenom nechápu, proč tedy nenapíše nějaké učení, jako všichni osvícení, podobní Bohu, a místo toho se zabývá zahrádkáři po dobu svých uvědomělých dvaceti let.

Nicméně, po přečtení vyjádření vědců se mi podařilo dojít k závěru, že není nějaká šílená. Protože věda má alespoň hypotézy, týkající se toho, co řekla, a v některých směrech se dělají výzkumy.

Například na otázku: „Anastasio, jakým způsobem zachycuješ a podáváš různé situace tisíce let staré, a dokonce i myšlenky velkých lidí minulosti ?“ odpověděla:

„První myšlenka, první slovo bylo u Stvořitele. Jeho myšlenky žijí dodneška, neviditelně nás obklopují a zaplňují vesmírný prostor, odrážejí se v materiálních živých tvorech, stvořených pro toho hlavního, pro člověka ! Člověk je dítě Stvořitele. A jako každý z rodičů, On nemohl přát svému dítěti méně, než měl sám. Dal mu všechno. Dokonce víc ! Dal mu svobodu volby. Člověk může tvořit a zdokonalovat svět silou své myšlenky. Jakákoliv myšlenka, vyprodukovaná člověkem, nikam nemizí. Pokud je světlá - zaplňuje světlé prostranství a staví se na stranu Světlych sil, pokud temná - na protější stranu. I dnes může každý člověk využít jakoukoliv myšlenku, kdykoliv vyprodukovanou člověkem nebo Stvořitelem."

„Proč je tedy nevyužívají všichni ?“

„Všichni je využívají, ale v různé míře. Aby je bylo možno využívat, je třeba myslet, jenže kvůli každodenním starostem se to nedaří každému."

„Takže je třeba se jenom zamyslet a všechno se podaří ? Dokonce lze poznat i myšlenky Stvořitele ?“

„Abychom poznali myšlenky Stvořitele, je třeba dosáhnout Jeho čistoty úmyslů a Jeho rychlosti pohybu myšlenky. Abychom poznali myšlenky osvícených, je třeba mít jejich čistotu úmyslů a umět myslet jejich rychlostí. Pokud člověk nemá dostatečnou čistotu úmyslů, aby mohl komunikovat s paralelou Světlych sil, kde žijí světlé myšlenky, pak je bude čerpat z temného protějšku. V důsledku toho se trápí sám a mučí jiné."

Nevím, přímé nebo nepřímé vysvětlení těchto jejich výroků podal ředitel Mezinárodního institutu teoretické a užité fyziky Akademie přírodních věd Ruska akademik A. E. Akimov v časopisu „Zázraky a příhody" v článku „Fyzika uznává Nejvyšší rozum", kde píše: „Existovali a existují dva směry poznání Přírody. Jeden je reprezentován západní vědou, totiž znalostmi, které se získávají metodou, kterou využívá Západ: důkaz, pokus atd. Druhý - východní, totiž znalostmi, které jsou získané zvenčí, ezoterickou cestou ve stavu meditace. Ezoterické znalosti se nezískávají, jsou člověku dány.

Tak se stalo, že v nějaké fázi tato ezoterická cesta byla ztracena a vytvořila se jiná, velice složitá a pomalá. Za posledních tisíc let touto cestou jsme dosáhli těch znalostí, které měli na Východě před třemi tisíci lety.

Jsem intuitivně přesvědčen, že pravdu měli ti, kteří říkali: hmota, jež na úrovni pole zaplňuje celý vesmír, je nějakou vzájemně souvislou strukturou. Ve své knize „Souhrn technologií", v kapitole „Vesmír jako superpočítač", Stanislav Lem

vyslovil myšlenku, že existuje takový velikánský Vesmírný mozek jako počítač. Představte si počítačový stroj, který při objemu pozorovaného vesmíru (jeho poloměr má přibližně 15 mld. km) je zaplněný elementy s objemem 10^{-33} cm³.

A takovýto mozek, zaplňující celý vesmír, je samozřejmě nadán možnostmi, které si těžko můžeme představit nebo vymyslet. A když vezmeme v úvahu, že ve skutečnosti tento mozek funguje ne jako počítač, ale na základě torzních polí, tak se objasní, že: „projevy Absolutna dle Schellinga nebo Sung-juana, starovědecké literatury, právě jsou počítačím strojem. A mimo něj ve světě nic víc není. Zbytek je tou nebo jinou formou Absolutna.“

A o paprsku působícím na dálku říká řádný člen Ruské Akademie lékařských věd akademik Vlail Kaznačejev v článku „ Živé paprsky a živé pole“ (časopis „ Zázraky a příhody“ z 3. 05. 96) následující:

„Zřejmě měl Vernadský pravdu, když položil otázku: jakpak něco ideálního a myslícího přemísťuje planetu Zemi do nové evoluční fáze ? Jak ? Prací, výbuchy, technogenní činností -jen tak jednoduše to vysvětlit nejde. Fakta ukazují na to, že člověk, manipulant, může měnit na dálku stav elektronických přístrojů. Jakoby sráží stupnici přístrojů, přitom z dále. Teď se u nás v Novosibirsku provádí práce na dálkovém spojení s Norilskem, Diksonem, Simferopolem a také s Tumenským trojúhelníkem, s Americkým centrem na Floridě. A dálkové spojení s člověkem, přístrojem a manipulantem se naláduje spolehlivě a přesně. Stýkáme se s neznámým jevem - součinností živé látky na obrovské vzdálenosti.“

Bohužel v článkách je hodně nepochopitelných termínů, odkazů na díla jiných vědců. Je složité všechny přečíst k tomu ještě pochopit.

Ale stejně jsem pochopil, že věda ví o možnosti člověka kontaktovat se na dálku, ví i o vesmírné databance, kterou používá Anastasia, a říká jí výměr Světlych sil, nebo výměr, v kterém žijí všechny myšlenky, vyprodukované člověkem. O tomto současná věda mluví také a říká mu superpočítač.

Dále jsem měl postihnout, jakým způsobem se mně, který se nikdy nezabýval literární činností a nemá na to vzdělání, podařilo napsat knihu, a tato kniha zneklidňuje lidi.

Když jsem byl v tajze, Anastasia mi řekla: „Udělám z tebe spisovatele. Napíšeš knihu a bude ji číst hodně lidí. Tato kniha bude příznivě působit na čtenáře.“ Teď je kniha napsána. A lze předpokládat, že to je jenom její zásluha. Ale pak je třeba určit, jakým způsobem tato kniha působí na tvůrčí možnosti jiných lidí. Jenže zatím se to nikomu nepodařilo. Pro usnadnění úkolu lze samozřejmě předpokládat, že jsem sám trochu talentovaný a po získání zajímavé informace jsem ji jednoduše popsal. Pak, jak se zdá, všechno do sebe zapadá. Všechno má své vysvětlení. Není třeba dále ztrácet čas čtením vědecké a duchovní literatury, dávat otázky odborníkům. Ale Anastasia ukázala nový jev, který zatím nemohu pochopit ani já, ani nikdo z těch, co mi pomáhali.

Pokud si pamatujete, psal jsem v první knize, jak mi řekla ještě před dvěma lety: „Malíři namalují obrazy, básníci napíší básně a bude natočen o mně film. Budeš se na to všechno dívat a vzpomínat na mě...“

Na mou otázku: „Ona může předpovídat budoucnost ?“ Anastasiin dědeček odpověděl:

„Vladimíre, Anastasia nepředpovídá budoucnost, ona má schopnost modelovat jí a uskutečňovat v realitě.“

Slova jsou jenom pouhá slova. Člověk toho hodně napovídá. I těmto slovům jsem nedával zvláštní význam a ohodnotil je jako něco alegorického. Protože jsem ani nemohl předpokládat, jak se přesně uskuteční všechno, co řekla, v reálném životě. Ale neuvěřitelné se koná! To, co řekla Anastasia, začíná se s jistotou uskutečňovat v realitě.

Ze začátku se proudem sypaly básně. Částečně jsem je uveřejnil na konci první knihy. Pak se v různých městech začaly otvírat „Anastasiiny domky“. V prvním z nich, ve městě Gelendžik, byly vystaveny obrazy moskevské malířky Alexandry Vasiljevny Sajenko. Obrazy věnované Anastasii, přírodě.

Vešel jsem do tohoto domku, podíval jsem se na zdi ověšené velkými obrazy... a okolní prostor se jakoby začal měnit. Z mnohých obrazů se na mě svýma dobrýma očima dívala Anastasia. A náměty... Rozumíte, na některých obrazech byly náměty z druhé knihy, kterou jsem ještě nenapsal. Byla tam i svítící koule, která se občas objevuje vedle Anastasie. Pak jsem se dozvěděl, že tato malířka nemaluje štětcem, ale konci prstů. Většina obrazů již byla vyprodaná, ale zůstala na výstavě, protože lidé se na ně stále chodili dívat. Jeden obraz malířka darovala mně. Byli na něm zobrazeni Anastasiini rodiče. Od tváře její maminky se nedal odvrátit pohled.

Začal jsem od různých studií dostávat nabídky na natáčení filmu o Anastasii. A už jsem to bral jako samozřejmost.

Když jsem se rukama dotýkal obrazů a lístků s básněmi, poslouchal písně a prohlížel záběry natočeného filmu, snažil jsem se nějak pochopit probíhající děj. A k tomu ještě Moskevské výzkumné centrum, které se zabývá výzkumem jevů spojených s Anastasií, udělalo úsudek: „Největší duchovní učitelé, kteří jsou známí svými náboženskými učenými, filozofickým a vědeckým bádáním, nedosahují rychlosti Anastasiina působení na lidský potenciál. Jejich učení dosáhla viditelného projevu v reálném životě po uplynutí stovek a tisíců let od momentu objevení.“

Anastasia pouze za dny a měsíce nějakým nevědomým způsobem, obcházejíc kázání a různé duchovní traktáty, působí přímo na city a vyvolává emocionální vzplanutí, tvůrčí rozmach, který se realizuje v reálných dílech různých lidí, kteří se jí dotknou myšlenkou. Můžeme je nahmatávat jako umělecká díla, pociťovat jako nadšený zápal pro světlé, dobré.“

Jakým způsobem se tato osamělá poustevnice, přebývající ve vzdálené sibiřské tajze, ve stejnou dobu jakoby vznáší nad reálným prostorem našeho života? Jakým způsobem rukama jiných lidí materializuje výtvoř? A všechny jsou o světlém, dobrém, o Rusku, přírodě a lásce.

„Ona zasype svět velkou poezií lásky. Básně a písně budou jako jarní déšť omývat naši Zemi od nahromaděné špíny,“ řekl Anastasiin dědeček.

„Ale jakým způsobem to udělá?“ ptal jsem se.

Odpověděl:

„Ona rozdává nadšení a záření energií vzplanutí vlastní snahy, silou svého snu.“

„Jaká síla je utajena v její touze?“

„Síla Člověka-Tvůrce.“

„Ale za svá díla má člověk dostávat odměnu, poctu, peníze, tituly. A ona je odevzdává jiným zdarma. Proč ?“

„Je soběstačná. Vlastní uspokojení a upřímná láska alespoň některého jedince jsou pro ni nejvyšší odměnou,“ odpověděl Anastasiin dědeček.

Ale pro mě bylo těžké úplně pochopit smysl těchto odpovědí. Ve snaze uvědomit si, kdo je Anastasia, a určit svůj vztah vůči ní, jsem dál poslouchal různé názory na ni, četl duchovní literaturu. Za půldruhého roku jsem spolkl víc literatury, než za všechna léta předchozího života. Ale čeho jsem docílil ? Udělal jsem pro sebe pouze jeden nepochybný závěr: „V řadě chytrých knih, ucházejících se o historickou hodnověrnost, duchovnost a upřímnost, je drzá lež.“ K takovému závěru mě přivedla situace spojená s Grigorijem Rasputinem.

V první knize o Anastasii jsem uváděl citát z historického románu od V. Pikula „U poslední čáry“. V románě se říkalo, jak napůl vzdělaný mužík Grigorij Rasputin ze sibiřské vísky, kde roste sibiřský cedr, v roce 1907 přišel do hlavního města Ruského impéria. Ohromil svými předpověďmi imperátorskou rodinu, kterou mohl navštěvovat, vyspal se s velkým množstvím vznešených žen. Když jej zabíjeli, byli překvapeni tím, že i když vypil kyanid draselný, který mu tajně nasypali do sklenice, dokázal vstát od stolu a vyjít ven. Pak kníže Jusupov střílel pistolí zblízka do ležícího Rasputina. Ale i když byl proděravěn skrzskrz kulí, Rasputin zůstal naživu.

Zraněné tělo shodili z mostu do vody, pak vytáhli a spálili. Tajemný a záhadný Grigorij Rasputin, který všechny omráčil svou vytrvalostí, vyrůstal v cedrovém kraji.

Novináři tehdejší doby udělali takovýto závěr jeho odolnosti:

„Ve věku padesáti let mohl provádět orgie od poledne až do čtyř ráno; po zhýralostech a opilství jel přímo do kostela na mši, kde stál v modlitbě do osmi do rána. Doma, po obnovení sil čajem, Griška, jako by se nic nedělo, do dvou hodin přijímal nemocné, pak šel s dámami do parní lázně, odtamtud do mimoměstské restaurace, kde zopakoval předchozí noc - žádný normální člověk by nevydržel podobné tempo.“

Stejně jako mnozí jiní, také já jsem si zformoval prostopášný obraz Grigorije a Rasputina, odpovídající těmto výrokům. Ale osud, jakoby na přemýšlení, přihodil mi jinou informaci.

Papež Jan XXIII. psal o Grigorijovi takto: „Nenalezené tělo Svatého mnicha dnes vychází z řeky neposkvřené. A jeho tajemní synové vejdou s modlitbou do archy.“

Copak to je ? Na jednu stranu o něm píší: prostopášník, na druhou - Svatý mnich. Kde je pravda ? Kde je lež ?

Pak se mi náhodně dostává do rukou text s poznámkami Grigorije Rasputina, které napsal, když byl ve Svaté zemi (tyto poznámky byly převezeny uprchlíkem z SSSR Lobačevským do Paříže). Tady je ten text: „Moře utěšuje bez jakékoliv námahy. Když ráno vstáváš a vlny „mluví“, pleskají a přinášejí radost. I slunce se na moři blyští, jakoby tiše vzestupuje a duše zapomíná na všechno lidské a dívá se na záření slunce; a člověk plane radostí a duše cítí knihu života a jeho moudrosti.“

To je nepopsatelná krása ! Moře vás probouzí ze snu pomíjivosti, myšlenky plynou samovolně, bez jakéhokoliv úsilí.

Moře je prostor, ale rozum je ještě víc prostorný. Lidské moudrosti není konec, filozofové ji nepochopí. A ještě je obrovská krása, když slunce zapadá za moře a jeho paprsky září.

Kdo může ocenit zářivé paprsky ? Ony ohřívají, laskají a léčitelsky potěší duši. Slunce se po minutách schovává za hory. Duši člověka se trochu stýská po divných zářících paprscích... Stmívá se.

O, jaké ticho nastává... Ani ptáky není slyšet. Přemýšleje začíná člověk chodit po palubě, mimovolně vzpomíná na dětství a všechnu pomíjivost. Srovnává to své ticho s pomíjivým světem, tiše promlouvá sám se sebou a chce si s někým ulehčit znuženost ze svých nepřátel...".

Tak kýmpak jsi byl, Sibiřane, Ruse Grigoriji Rasputine ? Kde je o tobě napsaná pravda a kde je lež ? Jak se v tom vyznat ? O co se máme opřít v uvědomění podstaty bytí, svého předurčení ? Pomocí čeho, pomocí jakých velkých děl lze pochopit, kde je pravda a kde je lež, kde je duchovnost a upřímnost, kde je nárok na vševědění ? Možná je to třeba zkusit svým srdcem ? Nikdy jsem nepsal básně, ale tobě, Grigoriji Rasputine, chci věnovat svou první. „Anastasii“ čte hodně lidí a básně se jim daří upřímné. Zkusil jsem to také. A podívej, co jsem ti připravil. Promiň, pokud mi nevyšel rým.

Věnováno Grigoriji Rasputinovi

Polovzdělaný, z cedrových lesu, bosý.

Sibiří ne jedny holinky sešlapány. Kdo jsi ?

Jdu k caru. Pomohu tatíkovu prodloužit bdělost.

Jdu k Rusku, k Rusku-matce, dát jehličnaté dost.

Tak co ? Husaři ? Rozjásaní, odloučení a hrdinové ?

Tak se dívejte. Říkám, dívejte, jak jásat. Mudrcové.

Korzety nedokáží sevřít srdce, kdy Petrohrad po pařížsku oděn !

Chvěly se oči světských dam, spatřivše, jak přišel Sibiřan.

Odšedši nad ránem ne za své hříchy modlit se, slyšel Její šepot, aby odešel, jediná prosíce.

Odejdi !

Omámeně a křičíc čas zvířete hltá tělo.

Duší plamennou jsi ulpíval. Teď již nelze, co bylo.

Odejdi !

Ne nadlouho zvěrstvo zadržíš, okamžik, a spasen jsi.

Já, země Ruska ! Bude mi líto ? Už nezaspíváš víc.

Do tajgy se vrať, vzchopím se. Pak o vše můžeš prosit.

Ech ! Do lázně chtěl bych. S tebou !

Březovou metlou s jehličím zbloudilou nabít. Zůstávám, Země Ruská s tebou !

Čas pěnou bez rozumu kvasil, v hrudi Gríši kulky a slez.

Temnota mu vztekle skřípala: Odlež, Sibiřane, odlež !

Počkej na mě okamžik ještě, potom obdržíš ale takový trest, jaký Země nepoznala ani v délce bilionu verst.

Jsi rek a budeš vyvrhel. Na lahvích s jedem - zobrazení tvé.

Tebou spaseni potomci, mužíku, plivnou do duše tvé.

Odlež !

Jsem všemohoucí, mocná ! Do nebes, chceš-li vzlétni.

Pouze okamžik, copak to není jasné ? Můj budoucí dej mi !

Ech ! Mít víno a jít do lázně, ukázal já bych tobě.

Sibiřan říkáš že jsem, mužik. Tak o co škemráš sobě ?

Zastřelený, utopený, spálený, za humny v oranici nad Ruskem s jarním větrem jako prach letící.

Tak co, mužíku, temnota skřípe: kde tvá mohyla ? Kde oči ?

Dny života tvého nenávratně pryč, potomci k tvé památce se obrací.

Ukaž ! Svoji moc !

Účty nezaplacené předlož jim, nebo třeba, chceš-li, zaplakej k nim.

Odplivl Griška olověnou kulku. Hloupý, satana dílo: zaplakat !

Nu a co, mužíci, jaká je lázeň, není doba jednou ještě naplácat ?

Z cedrových lesů vstoupil Grigorij Rasputin do života předrevolučního Ruska ve snaze zabránit bouři revoluce a zahynul.

Anastasia žije v cedrových lesích také a pokouší se udělat pro lidi něco dobrého, také se snaží něčemu předejít. Ale jaký osud pro ni připravilo naše společenství ?

(35 .)

STROJ NA PENÍZE

Na počátku mého spolubytí s Anastasií jsem se k ní choval jako k poustevnici se svérázným světonázorem. Ale teď, po tom, co jsem o ní uslyšel a přečetl, po jejím následném proniknutí do našeho života, stala se pro mě nějakou anomální. V hlavě mám zmatek. S námahou jsem odhodil proud informací a závěrů, které mě zaplavily, a pokouším se vrátit jednoduchost prvního dojmu. A odpovědět na otázku, kterou mi často dávají: „Proč jsi neodjel z tajgy s Anastasií ?“

Moc jsem to chtěl. Ale zároveň jsem chápal, že to nejde udělat násilím. Je třeba ji přesvědčit o účelnosti a užitečnosti její přítomnosti v naší společnosti. Přemýšlel jsem, které z jejích schopností lze využít v její prospěch, ve prospěch lidí a mé firmy. A najednou jsem pochopil: Anastasia, stojící přede mnou, je stroj na peníze. Její schopnosti dovolují lehce zbavovat lidi jakýchkoliv nemocí. Přičemž ona neurčuje žádnou diagnózu, ale jednoduše vyhání z organismu všechny

nemoci najednou. A ani se nedotýká těla. Vyzkoušel jsem to na sobě. Celá se soustředí, nehybně se dívá svýma dobrýma očima.

Tělo jakoby se mi zahřívá jejím pohledem a pak se začínají potit nohy. Právě pocením vychází z těla různé toxiny.

Lidi platí velké peníze za léky a operace. Když nepomůže jeden doktor, jdou za druhým, jdou za senzibily, za bioenergetiky. Aby vyléčili pouze jednu nemoc, utrací někdy celé týdny, měsíce, roky, ale tady - stačí pár minut. Spočítal jsem, že pokud bude utrácet na jednoho pacienta dokonce patnáct minut a brát za to pouhých dvě stě padesát tisíc (i když mnozí léčitelé berou i víc), tak za hodinu vychází milión rublů. Ale i toto zdaleka není vrchol. Existují placené operace, které stojí kolem třiceti miliónů rublů... /Veškeré peněžní údaje zmíněné v této knize odpovídají době vzniku knihy, a to roku 1996. (poznámka z 2. vydání)/

V hlavě, jak se zdálo, se mi zobrazoval dobrý komerční plán. Rozhodl jsem se zpřesnit některé detaily a zeptal jsem se Anastasie:

„Takže ty můžeš vyléčit každou nemoc ?“

„Ano,“ odpověděla. „Myslím, že každou.“

„Kolik potřebuješ času na jednoho člověka ?“

„Někdy hodně času.“

„Hodně, to je kolik ?“

„Jednou jsem tomu musela věnovat víc než deset minut.“

„Deset minut, to nic není. Lidi ztrácí roky, aby se vyléčili.“

„Deset minut je hodně, když vezmeme v úvahu, že v tu dobu se jakoby musím koncentrovat a zastavovat proces uvědomění...“

„To nevadí, uvědomění počká. Ty toho i tak hodně víš. Já jsem tady něco vymyslel, Anastasie.“

„Co jsi vymyslel ?“

„Vezmu tě s sebou. Ve velkém městě pro tebe pronajmu dobrou kancelář, udělám reklamu a ty budeš léčit lidi. Budeš pro ně hodně prospěšná a my budeme mít dobrý zisk.“

„Ale vždyť já i tak občas léčím lidi. Když modeluji různé situace se zahrádkáři, abych jim pomohla v pochopení světa rostlin, který je obklopuje, můj paprsek také vyhání jejich nemoci. Jenže já se snažím, aby ne všechny...“

„Ale vždyť lidi nevědí, že právě ty to děláš ! Tobě nejenže nikdo neplatí peníze, ale dokonce ani nepoděkují ! Vždyť za takovou práci nic nemáš.“

„Mám.“

„Co ?“

„Mám z toho radost a je mi příjemně.“

„No dobře. Ať máš radost a je ti příjemně a firma jest“ z toho bude mít zisk.“

„A když někdo nebude mít peníze, aby zaplatil za léčení ?“

„Ale proč se najednou zabýváš různými drobnými nuancemi ? Tohle není tvá starost. Budeš na to mít sekretáře, administrativu. Máš myslet jenom

na léčení, zdokonalovat se, jezdit na semináře o výměně zkušeností. A ty tomu rozumíš, jak funguje tento tvůj způsob, tvůj paprsek, no, jaké mechanismy jsou do toho zapojeny ?"

„Rozumím. I ve vašem světě je tento způsob známý. Doktoři a vědci o tom vědí. Nebo cítí jeho blahodárné působení. Nemocniční personál se snaží mluvit s pacienty povzbudivě, aby jim zvedli náladu. Již dávno si doktoři všimli, že pokud se člověk nachází ve stavu deprese, je těžko jej léčit, nepomáhají mu léky, a když se k člověku chovají s láskou, nemoc ustoupí rychleji.“

„Tak proč se tedy nikdo nesnaží porozumět tomuto způsobu léčení a vyvinout jej do takové míry jako u tebe ?“

„Hodně vědců se snaží tomu porozumět. A mnozí lidé, kterým říkáte léčitelé, používají tento způsob a trochu se jim daří. Tímto způsobem Ježíš Kristus a světci léčili lidi. V Bibli se hodně povídá o lásce, protože tento cit působí na člověka blahotvorně. Je nejsilnější ze všeho.“

„Proč se léčitelům a doktorům daří jen trochu, a tobě tak hodně a lehce ?“

„Protože žijí ve vašem světě a stává se jim, jako mnohým z vás, že v sobě připouští zhoubné city.“

„Co je to za zhoubné city, co s tím mají společného ?“

„Zhoubné city, Vladimíre, to je zlost, nenávisť, podrážděnost, žárlivost, závist... a jiné. Tyto city, a jim podobné, dělají člověka slabým.“

„A copak ty, Anastasie, zlobíš se málo ?“

„Já se nikdy nezlobím.“

„Tak dobře. Není důležité, jak se získává takový efekt, důležité jsou výsledky a jaký z toho lze mít prospěch.“

„Řekni, odjedeš se mnou a dáš se do léčení lidí ?“

„Vladimíre, můj domov a má vlast jsou tady. A jenom tady mohu splnit své poslání. Nic nedává člověku větší sílu než jeho vlast, než Prostor Lásky stvořený rodiči. Léčit lidi a zbavovat je fyzických neduhů já mohu také na dálku, pomocí svého paprsku...“

„No, dobře. Když nechceš jet, tak můžeš léčit dálkově. Domluvíme se s tebou, na jaké místo budou přicházet lidi přející se vyléčit. Oni budou platit peníze a ty je budeš v určitou dobu uzdravovat. Uděláme rozvrh. Souhlasíš ?“

„Vladimíre, já rozumím, že chceš mít hodně peněz. Budeš je mít, pomohu ti s tím. Jenom není třeba je vydělávat takovýmto způsobem. Ve vašem světě za léčení berou peníze, jinak to ani nejde. Jenže já to raději budu dělat zadarmo. A ještě jedna věc, nemohu léčit všechny, jednoho za druhým, protože zatím nechápu, kdy vyléčení přináší prospěch a kdy naopak škodu. Ale budu se snažit uvědomit si to a pochopit. A jakmile se mi podaří.“

„Co je to za blbost ? Jakýpak způsobem vyléčení člověka může způsobit škodu ? Nebo ty máš na mysli škodu tobě ?“

„Vyléčení fyzických neduhů dosti často přináší škodu samotnému uzdravenému.“

„Anastasie, díky svým mudrováním máš převrácenou představu o dobru a zlu.“

Po všechny časy byli lékaři společností uctívání, i když svou práci nedělali zadarmo. Pokud se stále odvoláváš na Bibli, tak tam se to neodsuzuje také. Takže vyhoď z hlavy své pochybnosti. Uzdravit člověka je vždycky dobře !"

„Rozumíš, Vladimíre, já jsem viděla... Dědeček mně ukázal na příkladu, jakou škodu vyléčení může způsobit, když není promyšlené, když se jej nezúčastní sám nemocný..."

„Máte tady nějakou svéráznou filozofii. Nabízím ti spolupráci, k čemu tady jsou příklady ?"

(3 6 .)

VYLÉČENÍ PRO PEKLO

„Jednou jsem svým paprskem uviděla samotnou stařenku, pracující na zahrádce. Živá, štíhloučká, vždy veselá. Hned mě zaujala. Měla malinkou zahrádku. Hodně toho na ní rostlo a dobře rostlo, protože dělala všechno s láskou. Pak jsem se dozvěděla, že všechno, co vypěstuje, dává do košíčku a vozí do lidnatých míst a prodává. První plody, které u vás jsou dražší, se snažila nejíst, ale prodat. Potřebovala peníze, aby pomáhala svému synovi. Porodila jej už v pokročilém věku a zůstala bez manžela. Příbuzní se s ní nescházeli. V dětství její synek kreslil a ona snívala, že jednou z něj bude malíř. Několikrát se zkoušel dostat na nějakou školu. Pak to konečně zvládl. Asi dvakrát do roka přijížděl za starou maminkou. Ty návštěvy byly pro ni velkou radostí a pokaždé se snažila nastrádat peníze a potraviny. Vypěstovanou zeleninu nakládala do sklenic a všechno dávala synovi.

Velice ho milovala a snívala, že z jejího syna bude dobrý malíř. Tato myšlenka ji živila. Stařenka byla dobrá a veselá. Pak jsem ji nějakou dobu nepozorovala. Když jsem ji zase uviděla, byla už hodně nemocná. Při práci na zahrádce se těžce skláněla nad svými rostlinkami, s každým pohybem procházela jejím tělem prudká bolest. Ale ona byla velmi vynalézavá. Záhonky udělala uzoučké a dlouhé. Vzala si od staré stoličky sedátko bez nožek, položila jej mezi záhonky, posadí se na něj a pleje. Sedíc na sedačce se také pohybovala po celé zahrádce. Košíček tahala za sebou na šňůře. A těšila se, že bude mít dobrou úrodu.

Úroda skutečně měla být dobrou, rostliny cítily stařenku a reagovaly odpovídajícím způsobem. Ona chápala, že brzy umře, a aby svému synovi nezpůsobila starosti, sama si koupila rakev, pohřební věnec a vůbec připravila všechno k pohřbu. Ale chtěla ještě sklidit úrodu a stačit, než umře, udělat pro syna zásobu potravin na zimu. Tehdy jsem si toho nevšimla, proč, při tak těsném kontaktu s rostlinami své zahrádky, je přece nemocná ? Myslela jsem, že možná proto, že sama skoro nejí plody ze své zahrádky. Prodaje a za získané peníze se snaží koupit něco levnějšího. Rozhodla jsem se jí pomoci a jednou, když šla spát, začala jsem ji zahřívát svým paprskem, vyhánět choroby z jejího těla. Cítila jsem, jak něco bránilo mému paprsku, ale snažila jsem se stejně. To jsem dělala, zřejmě víc než deset minut, dokud jsem nedosáhla svého, dokud jsem ne vyléčila její tělo.

Pak, když přišel dědeček, pověděla jsem mu o stařence a zeptala jsem se, proč něco bránilo mému paprsku ? Dědeček se zamyslel a řekl, že jsem jednala špatně. Tehdy jsem byla zarmoucená. Začala jsem prosit dědečka, aby mi vysvětlil, proč ? Mlčel. Pak řekl: „Uzdravila jsi její tělo, ale ublížila jsi její duši.""

„Copak špatného jsi mohla udělat duši stařenky ?“

Anastasia povzdechla a pokračovala:

„Stařenka se uzdravila a nezemřela. Její synek přijel za ní dříve než obvykle. Přijel pouze na dva dny a řekl, že zanechal studia, že nechce být malířem a že se pustil do něčeho jiného, co přináší zisk. Oženil se. Teď bude mít peníze. A aby mu už víc nepřipravovala žádné sklenice, protože samotné jejich převážení je dražší. „Sama se stravuj lépe, matko,“ řekl jí. Odjel a nic si nevzal. Ráno se stařenka posadila na schůdky, dívá se na zahrádku, a v očích má takovou zpustošenost, smutek, nechť do života. Rozumíš, tělo je zdravé, ale jakoby bez života. Uviděla jsem, nebo spíše pocítila v její duši tak velkou zpustošenost a beznadějnost. Kdybych neuzdravila její tělo, stařenka by zemřela včas, zemřela by klidně, s krásnou touhou a nadějí. Ale teď zůstala ve zpustošení při životě a bylo to mnohokrát horší než fyzická smrt. Pak za dva týdny zemřela.“

(37.)

DŮVĚRNÝ ROZHOVOR

„Pochopila jsem, že fyzická bolest je nic, ve srovnání s duševními mukami. Jenže tenkrát jsem ještě nemohla léčit duši. Chtěla jsem poznat, jak to udělat, a jestli je to vůbec možné. Teď vím -je to možné !

A ještě jsem pochopila, že fyzické bolesti se objevují v člověku nejen jako důsledek vzdalování se od okolní přírody a nejen jako důsledek temných citů, kterých se dopouští. Tyto nemoci, mohou také být varovným mechanismem, nebo dokonce záchranou před značně většími mukami. Nemoc, to je jeden z mechanismů, jeden ze způsobů kontaktování Velkého intelektu - Boha - s člověkem. Bolest člověka, to je také Jeho bolest. Ale jinak nelze. Jak jinak říci, například tobě: ‚Neházej do svého žaludku různou nepotřebnost.‘ Vždyť slova porozumění nevnímáš. Tehdy dostáváš vyrozumění prostřednictvím bolesti. Ale ty bereš prášky na bolest a houževnatě pokračuješ ve svém.“

„Jakpak, podle tebe znamená, že léčit lidi není potřeba ? Ani pomáhat při nevolnostech ?“

„Pomáhat je třeba, ale především v přesném uvědomění příčiny nemoci. Je nutné člověku pomoci pochopit, co si mu přeje říci Velký intelekt - Bůh. Jenže toto udělat je velice těžké. Je tady riziko, že se dopustíme chyby. Protože bolest je důvěrný rozhovor dvou, kteří se znají. Zásah třetího dosti často člověku škodí, a ne pomáhá.“

„Proč jsi tedy vyléčila mě ? Vychází to tak, že jsi uškodila ?“

„Všechny tvé choroby se vrátí, pokud nezměníš svůj způsob života, chování k okolí k sobě. Pokud nezměníš některé ze svých zvyků. Přesně ony způsobily tvé nemoci. Tvé duši jsem nepříčinila škodu.“

Bylo mi jasné, že není možné přesvědčit Anastasii, aby souhlasila s vyděláváním pomocí jejích schopností uzdravovat, dokud cosi nepochopí úplně. Můj komerční plán se zhroutil. Anastasia si zřejmě všimla mého zklamání a řekla:

„Nermuť se, Vladimíre, pokusím se rychle všechno pochopit. A teď, pokud skutečně chceš pomáhat lidem i sobě, a nejen vydělávat peníze, povím ti

o způsobech, pomocí kterých se člověk může vyléčit z mnohých nemocí, aniž by si způsobil nežádoucí následky, jako při zásahu někoho cizího do jeho osudu. Pokud si to budeš chtít poslechnout..."

„A co jiného mi zbývá? Vždyť tebe stejně nelze přesvědčit. Povídej.“

„Je několik hlavních příčin nemocí lidského těla: jsou to zhoubné city, emoce, umělý způsob výživy a umělost jejího složení, nedostatek blízkého a vzdáleného cíle, nesprávné chápání své podstaty a svého předurčení. Velmi úspěšně mohou tělesným nemocím čelit pozitivní emoce, mnohé rostliny, přehodnocení své představy o podstatě bytí a předurčení...“

Už jsem ti říkala, jak ve vašich podmínkách lze vrátit ztracené spojení s rostlinami. I uvědomění všeho ostatního lze lehčeji dosáhnout při osobním a bezprostředním kontaktu s těmito rostlinami.

Mnohé nemoci svého bližního lze ještě vyléčit paprskem lásky, dokonce mu lze prodloužit život, když vytvoříš kolem něj Prostor Lásky. Ale i sám člověk, kterému se podaří vyvolat v sobě pozitivní emoce, může s jejich pomocí ztlumit bolest, uzdravit tělo, dokonce čelit jedům.“

„Co to znamená „vyvolat“, jak je možné myslet na něco dobrého, když bolí zub, nebo žaludek?“

„Čisté a světlé okamžiky života, pozitivní emoce, jako andělé strážní, přemohou bolest a nemoc.“

„A pokud nějaký člověk neměl dost čisté a světlé okamžiky, které vyvolávají léčivé pozitivní emoce, co tedy má dělat?“

„Je třeba okamžitě vytvořit něco takového, aby se objevily. Světlé okamžiky se objevují, když se k tobě lidé, kteří tě obklopují, chovají s upřímnou láskou. Tak vytvoř takovou situaci, vytvoř ji svým skutkem vůči ostatním, jinak ti tvůj anděl strážný nebude schopen pomoci...“

„Zajímalo by mě, jestli jsem měl takové okamžiky a jak silné. Jak je mám vyvolat?“

„Lze to udělat pomocí vzpomínek. Například vzpomínkou na něco dobrého, příjemného ze své minulosti. Pomocí této vzpomínky se pokus pocítit ten blažený stav, v kterém jsi byl. Chceš to zkusit přímo teď? Pomohu ti. Zkus to.“

„Tak dobře, zkusíme to.“

„Lehni si prosím na trávu a uvolni se. Vzpomínky lze začít od tohoto okamžiku a jít do minulosti. Anebo můžeš vzpomínat na dětství a myšlenkově postupovat až do dneška. Můžeš si také hned vzpomenout na nejpříjemnější minuty a pocity, související s nimi.“

Lehl jsem si na trávu. Anastasia také zalehla vedle mě a položila prsty své ruky na moje. Pomyslel jsem si, že její přítomnost mi bude překážet v soustředění, a řekl jsem:

„Raději bych zůstal sám.“

„Budu se chovat tiše. Když začneš vzpomínat, tak na mě zapomeň. A nebudeš cítit dotek ruky. Ale já ti pomohu rychleji a výrazněji si na všechno vzpomenout.“

KDE JSI, ANDĚLY STRÁŽNÝ ?

Kronika životních událostí mě vedla k dětství. Vzpomínky došly až do okamžiku, když jsem si jako kluk hrával s vesnickými dětmi na písku, pak se zastavily. V duši jsem cítil nepochopitelný neklid. Žádná z událostí mého života nevyvolala ve mně pozitivní emoce, city, podobné těm, které jsem měl ráno, po noci strávené s Anastasií. Ani podobné těm, které jsem měl, když Anastasia sladila rytmus tlukotu mého srdce s rytmem zvuků okolní přírody (tuto situaci jsem popisoval v první knize). Ale myslel jsem, že tyto překrásné pocity ve mne stvořila Anastasia, že nejsou moje. Že jsou umělé, darované Anastasií. Mimovolně jsem je srovnával s tím, co bylo v mém životě, a nenacházel jsem nic podobného. Stále jsem honil vzpomínky mého života, jako kinofilm, sem a tam. Všechny události byly spojené se snahou něčeho dosáhnout, něco dostat. Dostával jsem další vytoužené, ale uspokojení nenastávalo. Místo toho - nové přání... Dokonce poslední roky, když si všichni mysleli, jak se mi dobře vede, vyvolaly ve mně ještě větší zmatek. Auta, ženy a bankety, dárky a gratulace mně připadaly prázdné a nepotřebné.

Prudce jsem se postavil a sám sobě, nebo Anastasii jsem podrážděně řekl:

„Člověk nenajde ve svém životě takovéto léčivé city ! Alespoň v mém - nejsou. A myslím, že u hodně dalších se nenajdou také.“

Anastasia se také postavila a klidně poznamenala:

„V tom případě je musíš vytvořit co nejrychleji.“

„Ale copak mám vytvořit ? Co ?“

„Ze začátku je třeba pochopit, co má velký význam, smysl. Teď jsi prohlížel celý svůj život. Ale i když jsi měl možnost analyzovat, dívat se na něj jakoby ze strany, stejně sis nevšiml ničeho významného. Stále ses chytal pro tebe obvyklých hodnot. Řekni mně, v jaké situaci se ti podařilo alespoň přiblížit k pocitu štěstí ?“

„Byly dvě situace, ale něco mně zabránilo procítit je jako úplně šťastné.“

„Které jsou to situace ?“

„Ještě na začátku perestrojky se mně podařilo získat loď do dlouhodobého pronájmu. Byla to nejlepší osobní loď v celé Západosibiřské paroplavbě. Jmenovala se „Michail Kalinin“. Byly vystavené doklady na dlouhodobý pronájem. Jedu k přístavišti, stojí jako kráska a já poprvé stoupám na palubu své lodi.“

„A tvé radostné pocity se o hodně zesílily, když jsi vstoupil na palubu ?“

„Rozumíš, Anastasie, v našem životě je hodně problémů. Když jsem vstoupil na palubu, uvítal mě kapitán. Šli jsme do jeho kajuty. Vypili jsme sklenici šampaňského. Povídali jsme si. Kapitán řekl, že je nezbytné pročistit vodovodní roury, jinak hygienicko-epidemiologická stanice nedá svolení na plavbu. A ještě řekl...“

„A ponořil ses do starostí a problémů souvisejících s lodí.“

„Ano, ponořil jsem se. Bylo jich hodně.“

„Pro uměle vytvořenou materii a různé mechanismy je typické, že přináší víc problémů než radosti. Jejich pomoc člověku je iluzorní.“

„Tady s tebou nesouhlasím. Je možné, že samy o sobě mechanismy vytváří problémy: potřebují péči a opravu. Ale jejich pomocí lze hodně dosáhnout.“

„Například, čeho?“

„Dokonce lásky.“

„Nad skutečnou láskou, Vladimíre, uměle vytvořené předměty nemají žádnou sílu. I kdybys vlastnil všechny na světě, tak pouze jejich pomocí by sis neobstaral skutečnou lásku ani jedné ženy.“

„Ty prostě neznáš naše ženy. A posuzuješ. Já jsem to dokázal.“

„Co jsi dokázal?“

„Lehce jsem dostával lásku. Strašně jsem miloval jednu ženu. A dlouho. Jenže ona si moc nepřála jít se mnou do ústraní. Když jsem získal loď, tak jsem ji pozval a ona souhlasila. Můžeš si představit, jak bylo pěkně?! Sedíme sami v baru na lodi. Šampaňské, výborné víno, zapálené svíčky, hudba - a nikdo kolem. Jenom my samotní v celém baru mé lodi. Předě mnou jenom ona. Vypravil jsem loď, na palubu jsem nevzal nikoho, abych byl s ní o samotě. Loď plula po řece. V baru zněla hudba. Vyzval jsem ji k tanci. Měla nádhernou postavu a prsa. Přitiskl jsem ji k sobě, srdce začalo vesele tlouct a políbil jsem ji na ústa! Neodtáhla se a políbila mě také. Rozumíš? Byla vedle mě, mohl jsem na ni sahat, líbat ji. To všechno díky lodi, a ty říkáš -jedině problémy.“

„A co dál, Vladimíre, co se pak s tebou odehrálo?“

„To není důležité.“

„Přece si na to vzpomeň, prosím.“

„Vždyť říkám, že to není důležité. Nemá to žádný význam.“

„Mohu povědět, co se na lodi stalo s tou mladou ženou a s tebou?“

„Zkus to.“

„Vypil jsi hodně alkoholu. Schválně ses snažil vypít co nejvíc. Pak jsi před ní položil klíče od své kajuty, od svých velkolepých apartmá, a sám jsi šel do podpalubí. Skoro čtyřicet hodin jsi spal v malinké námořnické kajutě. A víš proč?“

„Proč?“

„Přišel okamžik, když jsi uviděl na tváři mladé ženy, kterou jsi miloval, divný výraz a odcizený úsměv. Intuitivně, ještě neuvědoměle jsi pocítil - tvá milovaná toužila: ‚Tolik bych byla šťastná, kdyby v baru této lodi naproti mně neseděl Megre, ale můj milovaný.‘ Žena, kterou jsi miloval, toužila po jiném muži, který se jí líbil. Toužila, aby ne ty, ale ten druhý vlastnil loď. Byli jste v moci mrtvé hmoty, spojili jste s ní své živé city a dychtění, čímž jste je zabíjeli.“

„Přestaň, Anastasie. Tyto vzpomínky nejsou příjemné. Stejně loď sehrála svou roli. Díky ní jsem se s tebou setkal.“

„Události přítomnosti jsou způsobené předcházejícími city a vzplanutími duše. Jenom ony mají vliv na budoucnost.“

A jenom jejich rozběh, jenom mávnutí jejich křídel se odráží v nebeských zrcadlech. V událostech zemského bytí se odrazí jenom jejich vzplanutí a dychtění.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Našemu setkání mohlo předcházet mnoho dychtění tvé a mé duše, možná dokonce našich blízkých nebo dalekých rodičů. Možná, že tohle způsobilo jenom jedno vzplanutí višně, co roste na zahradě tvého domu za městem. Ale ne loď.“

„Co s tím má společného višeň na mé zahradě ?“

„Mnohokrát jsi prohlížel svůj život, ale nevšiml sis této višně a citů spojených s ní. A přesně ony byly tou hlavní událostí posledních let tvého života. Vesmír nereagoval na tvou loď. Popřemýšlej, co může pro Vesmír představovat primitivní, rachotící a nemyslící mechanismus, který se neumí obnovovat ? A višeň... Malinká sibiřská višeň, pro kterou jsi ani nenašel místo ve svých vzpomínkách, vzbouřila vesmírný prostor, změnila běh událostí, souvisejících nejen s tebou, ale i se mnou. Protože je živá a jako všechno živé je nerozlučně spjatá s celým vesmírem.“

(39 .)

VIŠEŇ

„Vzpomeň si, Vladimíre, na všechno, co tě spojuje s tímto malinkým stromečkem. Vzpomeň si a začni od okamžiku, kdy ses jí poprvé dotkl.“

„Zkusím, pokud to považuješ za důležité.“

„Ano, je to důležité.“

„Jel jsem autem. Už si nepamatuji kam. Zastavil jsem vedle Centrální tržnice. Poprosil jsem řidiče, aby došel pro ovoce. Sám jsem seděl a díval se, jak lidi vycházející z tržnice nesou různé sazenice.“

„Díval ses na ně a divil se. Čemu ?“

„Představ si, na jejich tvářích jsem viděl radost a spokojenost. Venku byla zima a pršelo, oni táhnou nějaké sazenice s kořeny zabalenými do hadrů, je to pro ně těžké, ale jsou spokojení. Já sedím v teplém autě a je mi smutno. Když se řidič vrátil, šel jsem do tržnice. Dlouho jsem chodil mezi prodavači a koupil jsem tři malinké sazenice višně. Když jsem je dával do kufru, řidič mi řekl, že jedna višeň nevydrží, protože má moc ořezané kořínky, a že je lepší ji vyhodit hned. Ale já jsem ji nechal. Byla nejvíce rostlá. Pak jsem ty sazenice vlastnoručně zasadil na zahradě svého domu za městem. Pro višeň s krátkými kořínky jsem dal do jamky víc černozemě, rašelinové drtě a ještě nějakého hnojiva.“

„Svémi pokusy jí pomoci jsi spálil hnojivem ještě dva malinké kořínky.“

„Ale ona vydržela ! Na jaře, když pupínky na stromech začaly nabobtnávat, její větvičky ožily. Objevily se malinké lístečky. Pak jsem odjel na svou komerční cestu.“

„Ale předtím, po dobu více než dvou měsíců, jsi každý den přijížděl do domu za městem a nejprve šel za malinkou višní. Občas jsi hladil její větvičky. Radoval ses z lístečků, zaléval ji. Zatloukl jsi do země kolík a přivázal jsi kmen, aby jej vítr nezlomil. Řekni, Vladimíre, podle tebe rostliny reagují na to, jak s nimi člověk zachází ? Cítí dobré nebo zlé zacházení ?“

„Slyšel jsem nebo někde četl, že pokojové rostliny a květiny na to jakoby reagují. Dokonce mohou uvadnout, když odjíždí ten, kdo je pěstuje. Slyšel jsem o pokusech vědců: připojovali čidla přístrojů k různým rostlinám. Když se k nim

přibližoval člověk s agresí, tak se střelky přístrojů vychylovaly na jednu stranu, a když se přibližoval s láskou - na druhou."

„Takže ty, Vladimíre, víš, že rostliny reagují na projevy lidských citů. Snaží se udělat všechno možné pro zabezpečení života člověka, jak to vymyslel Veliký Tvůrce. Jedny přináší plody, druhé se snaží svými krásnými květy vyvolat v člověku pozitivní emoce, třetí očišťují vzduch. Ale je tady ještě jedno, neméně důležité předurčení. Ty rostliny, s kterými je konkrétní člověk v přímém kontaktu, vytvářejí pro něj Prostor skutečné Lásky. Té Lásky, bez které život na Zemi není možný. Mnozí chalupáři spěchají ke svým zahrádkám, protože tam je pro ně vytvořený tento Prostor. I malinká sibiřská višněň, kterou jsi zasadil, kterou jsi sám pěstoval, se také snažila vyplnit své předurčení a udělat to, co dělají všechny rostliny. Pokud je jich hodně, rostliny mohou vytvořit pro člověka významný Prostor Lásky. Pokud jsou rozmanité a člověk je s nimi v kontaktu, dotýká se jich s láskou. Všechny dohromady mohou vytvořit pro člověka významný Prostor Lásky, který příznivě působí na duši a uzdravuje tělo. Rozumíš, Vladimíre, všechny dohromady, když je jich hodně. Ale ty jsi pěstoval jenom jednu. A tehdy se malinká sibiřská višněň začala snažit sama udělat to, co může udělat jenom několik různých rostlin dohromady. Její úsilí bylo vyvoláno tvým neobvyklým zacházením s ní. Intuitivně jsi chápal, že ve tvém okolí jenom tento stromeček nic po tobě nechce, nepřetvařuje se, snaží se jenom dát. Proto jsi také chodil za ní, unavený po bouřlivém dni, stál a díval se na ni. A ona se snažila.

Ještě před objevením prvního ranního paprsku slunce se její lístečky snažily zachytit jeho odraz v rozjasňujícím se nebi. A když sluníčko zapadalo, pokoušela se využít světlo zářících hvězd. A trochu se jí to podařilo. Její kořinky obešly pálivé hnojivo, dokázaly vzít ze země to potřebné. A šťáva ze země proudila v žilkách višně trochu rychleji, než je obvyklé. Jednou, když jsi přišel, tak jsi uviděl na tenkých větvičkách malinké kvítečky. Na jiných stromcích květy nebyly, a ona rozkvetla. Zaradoval ses. Zvedla se ti nálada a tehdy... Vzpomeň si, co jsi udělal, Vladimíre, když jsi uviděl květy ?"

„Já jsem se skutečně zaradoval. Z nějakého důvodu se mi zvedla nálada. A pohlídl jsem její větvičky."

„Laskavě jsi hladil její větvičky a říkal: „Je to možné, krásko má, rozkvetla jsi !" Stromy, Vladimíre, přináší plody. Ale mimo to ještě vytvářejí Prostor Lásky. Višněň moc chtěla, abys ho měl také. Ale kde měla vzít sílu, aby vrátila člověku to, co dostala od něj. Dala již všechno, co bylo v její moci, ale dostala ještě neobyčejné, laskavé zacházení... A tehdy najednou chtěla udělat víc ! Sama !

Odjel jsi na dlouhou cestu. Když ses vrátil, šel jsi za višněň. Šel a jedl višněň koupené na trhu. Když ses přiblížil k ní, tak jsi uviděl, že na tvé višněň visí tři červené plody. Stál jsi před ní unavený, jedl višněň koupené na trhu a vyplivoval jsi pecky. Pak jsi utrl jeden plod ze své višněň a ochutnal ho. Byl trochu kyselejší než z trhu. Dvou zbylých ses nedotkl."

„Najedl jsem se jiných višněň. A její skutečně byla kyselejší."

„O, kdybys věděl, Vladimíre, kolik prospěšného pro tebe bylo v těch malinkých višněňích. Kolik energie a lásky. Z nitra Země a vesmírného prostoru pro tebe višněň sebrala všechno prospěšné a vložila do těchto třech plodů. Dokonce nechala jednu

svou větev uschnout, aby dokázaly dozrát tyto tři višně. Jednu jsi ochutnal, dvou zbylých ses nedotkl."

„Vždyť jsem to nevěděl. Ale stejně mně bylo příjemně, že dokázala zrodit plody."

„Ano, bylo ti příjemně. A tehdy... Pamatuješ si, co jsi udělal tenkrát ?"

„Já ? No, znova jsem pohladil její větvičky."

„A nejen pohladil. Ty ses ještě naklonil a políbil jsi lísteček větvičky ležící na tvé dlaní."

„Ano, políbil. Protože jsem měl dobrou náladu."

„A s višní se stalo něco neuvěřitelného. Co ještě mohla pro tebe udělat, když sis nevzal plody, vypěstované s takovou láskou. Co ?"

Zachvěla se višeň od polibku člověka a vzlétly do světlého vesmírného prostoru city a myšlenka, jenom člověku vlastní, ale vytvořená malinkou sibiřskou višní - dát člověku to, co dostala od něj. Darovat člověku svůj polibek lásky, zahřát jej světlými city lásky. Proti všem zákonům se myšlenka zmítala ve vesmíru a nenacházela uskutečnění.

Uvědomění nemožnosti uskutečnění, to je smrt.

Světlé síly vracely višni vytvořenou myšlenku, aby ji mohla v sobě zničit a nezhynout. Ale ona ji nebrala zpátky ! Vášnivé přání malinké sibiřské višně zůstávalo neměnné, neobyčejně čisté a chvějící se. Světelné síly nevěděly, co mají dělat. Veliký Tvůrce neměnil ustanovené zákony harmonie. Ale višeň nezhynula. Protože její myšlenka, úsilí a city byly neobyčejně čisté, a podle vesmírných zákonů čistou Láskou nic nemůže zničit. A ona se vznášela nad tebou a zmítala se ve snaze najít uskutečnění. Jediná ve vesmíru se snažila vytvořit pro tebe Prostor Lásky. Přišla jsem na vaši loď, abych alespoň nějak zkusila pomoci a uskutečnit to, po čem toužila višeň. Ještě jsem nevěděla, koho se to týká."

„Takže tvůj vztah ke mně vznikl jako přání pomoci té višni ?"

„Můj vztah k tobě, Vladimíre, je jenom můj vztah. Těžko říci, kdo komu pomáhá, višeň mně, nebo já višni. Všechno ve Vesmíru je vzájemně spojené. Je třeba vnímat skutečnost svým vnitřním Já. Ale teď mi dovoľ, abych uskutečnila v realitě to, po čem toužila višeň. Mohu tě místo ní políbit ?"

„Samozřejmě, že můžeš. Když je to třeba. Až se vrátím, tak také sním všechny její plody."

Anastasia zavřela oči. Svě ruce přitiskla k hrudi a tiše zašeptala:

„Višničko, pociť to. Víím, že to dokážeš pociť. Teď udělám to, co jsi chtěla udělat ty. Bude to tvůj polibek." Pak mě rychle vzala kolem ramen, přiblížila se ke mně se zavřenýma očima, dotkla se rty mé tváře a utichla.

Zvláštní polibek, jednoduché dotknutí rty. Ale lišil se od všech, které jsem znal dříve. Vyvolal ve mně neobyčejně příjemný pocit, dříve neznámý. Zřejmě technika pohybu rtu, jazyka nebo těla není při tomto důležitá. Zřejmě je důležité to, co je ukryto uvnitř člověka a projevuje se při polibku.

Co se ale skrývá v této poustevnici z tajgy ? Nebo snad je všechno, co říká, jenom plodem její fantazie ? Ale odkud se tedy berou neobyčejně slastné city, okouzlující

a zahřívající všechno uvnitř? Možná, že společným úsilím se podaří odhalit tajemství pomocí následující situace, jíž jsem byl svědkem.

(40.)

KDO JE VINEN ?

Jednou, když se mi Anastasia snažila vysvětlit něco o způsobu života a o víře, ale nenacházela vhodná, pochopitelná slova, což si pravděpodobně moc přála, stalo se následující.

Anastasia se rychle otočila tváří ke Zvonícímu cedru, položila dlaně na jeho kmen a pak se s ním začalo dít něco nepochopitelného. Zvedla hlavu nahoru a obracíc se buď k cedru, anebo k někomu vysoko nahoře, začala najednou vroucně a naprosto oddaně mluvit jednými slovy, podruhé zvuky. Něco se snažila vysvětlit, dokázat, o něco úpěnlivě prosila. Čas od času se do jejího monologu vplétaly naléhavě žádající zvuky. Zesílilo se popraskávání - zvonění cedru. Jeho paprsek zjasněl a zesílil. A tehdy Anastasia přísně pronesla:

„Odpověz mi. Odpověz! Vysvětli! Dej mi ji, dej!“ Při tomto potřásla hlavou a dokonce dupla bosou nohou.

Bledé záření koruny Zvonícího cedru zamířilo k paprsku, který se najednou odtrhl od cedru, uletěl nahoru a ztratil se. Ale ihned se objevil jiný paprsek, mířící seshora k cedru. Vypadal jako modravá mlha nebo oblak.

Jehličí cedru, směřující dolů, svítilo stejnými oblačnými, slabě viditelnými paprsky. A tyto paprsky mířily k Anastasii, ale nedotýkaly se jí. Jako by se ztrácely a mizely ve vzduchu. A když opět naléhavě dupla nohou a dokonce plácla dlaněmi po obrovském kmenu Zvonícího cedru, zahýbaly se svítící jehličky. Jejich paprsky se spojily v jediný oblačný paprsek, který směřoval k Anastasii, ale také se jí nedotýkal. Mizel ve vzduchu, jako by se vypařoval, ze začátku přibližně metr před Anastasií, pak půl metru...

S hrůzou jsem si vzpomněl, že patrně přesně takový paprsek byl příčinou záhuby jejích rodičů. Anastasia dál tvrdohlavě o něco prosila, naléhala. Stejně, jak rozmazené dítě naléhavě prosí své rodiče o to, co potřebuje. Najednou sebou paprsek trhl směrem k ní a osvítil ji celou jako blesk fotoaparátu. Kolem ní se vytvářel a mizel obláček. Paprsek mířící od cedru se ztratil, uhasly i ty menší, vycházející z jehliček. Kolem Anastasie tál obláček, který buď vcházel do ní nebo mizel v prostoru.

Zářící a se šťastným úsměvem se otočila, udělala krok ke mně a zastavila se, upínajíc pohled mimo mě. Otočil jsem se. Na louku vycházeli Anastasiin dědeček a pradědeček. Vysoký šedý praděd pomalu kráčel, opíraje se o hůl, která se podobala samorostu. Když se přiblížil ke mně, zastavil se. Podíval se na mě jako do prostranství. Dokonce jsem nepochopil, jestli mě vidí, nebo ne. Mlčky stál, nepozdravil mě, neřekl ani slovo, pak se lehce poklonil a namířil k Anastasii. Dědeček - neklidný, ale velmi přirozený. Celým svým zevnějškem jako by říkal, že je veselý a dobrý člověk. Když se přiblížil ke mně, hned se zastavil a jednoduše mi potřásl rukou. Začal něco říkat, ale nic jsem si z toho tenkrát nezapamatoval. Z nějakého důvodu jsme se oba se vzrušením dívali na to, co se konalo u cedru.

Praděd se zastavil přibližně metr před Anastasií. Nějakou dobu se tiše dívali jeden na druhého. Anastasia stála před šedým starcem se spuštěnými rukama jako žákyně před přísným zkoušejícím. Podobala se provinilému dítěti a bylo znát, že se chvěje. V napjatém tichu zazněl hluboký, sametový a přísný hlas šedého starce. Nepozdravil Anastasií a ihned, pomalu a jasně pronášeje slova, se zeptal:

„Kdo si může dovolit minout darované světlo a rytmus a obracet se přímo na Něj ?“

„Každý člověk se na Něj může obracet ! Od věků Sám s velkou radostí mluvil s člověkem. Teď to chce také,“ rychle odpověděla Anastasia.

„Jsou Jím předurčeny všechny cesty ? Jsou mnozí z žijících na Zemi schopní je poznat ? Jsi schopná je vidět ?“

„Ano. Viděla jsem to, co je předurčené lidem. Viděla jsem závislost budoucích událostí na uvědomění lidí žijících dnes.“

„Udělalí Jeho synové a jejich osvětlení následovníci, kteří poznali Jeho Ducha, dost pro to, aby zahrnili v lidech pochopení ?“

„Dělali a dělají všechno, nešetří sebe. Nesli a nesou Pravdu.“

„Může-li vidící zapochybovat o rozumu, dobrotě a velikosti Jeho Ducha ?“

„Nemá sobě rovné ! Je jediný ! Ale chce komunikovat. Chce, aby Jej chápali, milovali, jako miluje On.“

„Je-li dovoleno být drzý a přísný při kontaktu s ním ?“

„Dal částku svého Ducha a rozumu každému žijícímu na Zemi. A když malinká částka v člověku, Jeho částka, nesouhlasí s všeobecně přijatým, takto znamená, že On, přesně On, nepřijímá všechno z předurčeného. Přemýšlí. Je možné Jeho přemýšlení pojmenovat drzostí ?“

„Komu je povoleno zrychlovat pohyb jeho přemýšlení ?“

„Dovolovat může jen dovolující.“

„O co žádáš ty ?“

„Chci vědět, jak vysvětlit nechápajícím, jak dát možnost pocítit necítícím.“

„Je-li určen osud těch, kdo nevnímají Pravdu ?“

„Osud nevnímajících Pravdu je určen. Ale kdo je zodpovědný za nepochopení Pravdy - ten, kdo nechápe, nebo ten, kdo ji neumí vysvětlit ?“

„Co ?... Takže ty ?...“ vzrušeně pronesl praděd a zmlkl.

Nějakou dobu se mlčky díval na Anastasií. Pak, opíraje se o hůl-samorost, pomalu klesl na koleno, vzal Anastasiinu ruku, sklonil šedou hlavu, políbil ji a řekl:

„Buď zdráva, Anastasie.“

Anastasia rychle klekla před pradědem, udiveně a vzrušeně začala mluvit:

„Co je to s tebou, dědečku, mluvíš, jako bych byla malá. Vždyť už jsem velká.“

Pak ho objala kolem ramen, přitiskla hlavu k jeho hrudi, pokryté šedou bradou, a zatajila dech. Věděl jsem, že poslouchá, jak tluče jeho srdce. Od dětství to dělala ráda. Šedý stařec klečel na koleně, jednou rukou se opíral o hůl-samorost, druhou hladil Anastasiiny nazlátlé vlasy.

Dědeček se zachvěl a starostlivě běžel ke klečícímu otci a vnučce. Rozpačitě rozhodil ruce a cupital kolem nich. Pak najednou poklekl také, objal je...

První se zvedl dědeček. Pomohl vstát svému otci. Ještě jednou se praděd pozorně podíval na Anastasii, pomalu se otočil a začal se vzdalovat. Dědeček rychle promluvil, obraceje se neznámo na koho:

„Stejně ji všichni rozmazlují. I On také. Vida, kam se dostala. Strká svůj nos, kam se jí zachce. Není, kdo by ji vychovával. Kdo teď bude pomáhat zahrádkářům ? Kdo ?“

Praděd se zastavil. Pomalu se otočil a opět svým sametovým nízkým hlasem řekl:

„Dělej, vnučko, co ti říká srdce a duše. S tvými zahrádkáři ti pomohu sám.“ Vznešený stařec se otočil a pomalu odešel z louky.

„Vždyť říkám, že ji všichni rozmazlují,“ řekl opět dědeček. Zvedl klacek a se slovy: „Já ale teď začnu vychovávat,“ cupital, mávaje klackem, k Anastasii.

„Au, au !“ spráskla Anastasia ruce, dělajíc, že se bojí. Pak se zasmála a uhnula blížícímu se dědečkovi.

„Napadlo ji ještě utéci. Abych já ji nedohnal !“

A neobyčejně rychle a lehce běžel za Anastasii. Ona se smíchem utíkala, kličkujíc po louce. Dědeček se dostal blízko, ale dohnat ji nemohl.

Najednou vykřikl, uchopil se za nohu a sedl si na bobek. Se vzrušením ve tváři se Anastasia rychle otočila. Přiběhla k dědečkovi, vztáhla k němu ruku a ztuhla. Celou louku zaplnil její hlasitý a nakažlivý smích. Pozorně jsem se zadíval na dědečkovu pózu a pochopil jsem příčinu jejího veselí.

Dědeček seděl na jedné noze, druhou natáhl před sebou a držel ji, nedotýkaje se zemi. Ale hladil jako postiženou přesně tu nohu, na které seděl. Přechytračil Anastasii, ale neobelhal.

Jak se pak ukázalo, měla si včas všimnout nesouladu, směšnosti jeho pózy. Dokud se Anastasia smála, dědeček) ji stačil chytit za ruku. Zvedl svůj klacek a lehce ji šlehl jako dítě. Se smíchem se Anastasia pokusila ukázat, že ji to bolí. Nehledě na stále trvajíc zdrženlivý smích, objal ji dědeček kolem ramen a řekl:

„Tak už dost. Nebreč. Dostala jsi ? To si zasloužíš. Teď budeš poslouchat. Vždyť jsem začal trénovat starého orla.“

I když je starý, tak sílu ještě má, hodně si toho pamatuje. A ona se všude strká, nerozvážná.“

Anastasia se přestala smát, pozorně se podívala na dědečka a vykřikla:

„Dědečku !.. Můj milý dědečku !.. Trénovat orla !.. Takže už víš o dítěti ?“

„Vždyť hvězda.. !“

Anastasia mu nedala domluvit. Chytla jej kolem pasu, nadzvedla nad zemi a zakroužila. Když jej opět položila na zem, dědeček se zakymácel, a ve snaze být přísný, řekl:

„Jak se to chováš k starším ? Vždyť říkám - slabá výchova.“ A mávaje klackem rychle šel dohánět svého otce. Když se přiblížil ke stromům na kraji louky, Anastasia za ním křikla:

„Děkuji ti, dědečku, za orla, děkuji !“

Dědeček se otočil, podíval se na ni:

„Jenže ty, vnučko, buď prosím...“ Tón jeho hlasu byl velice laskavý, přerušil větu a trochu přísněji dodal: „Dávej si pozor !“ A zmizel za stromy.

(4 1 .)

ODPOVĚĎ

Když jsme zůstali sami, zeptal jsem se Anastasie: „Pročpak ses tak zaradovala z nějakého orla ?“ „Bude velmi užitečný pro malého,“ odpověděla. „Pro naše dítě, Vladimíre.“

„Aby si hrálo ?“

„Ano. Jenomže tato hra má velký smysl pro budoucí poznání, pocity.“

„Jasně.“ I když jsem nechápal důležitost nějaké hry s ptákem, byť dokonce i s orlem. „A co jsi dělala u cedru ? Modlila ses nebo jsi s někým mluvila ? Co se dělo s tebou a s cedrem, proč s tebou praděd mluvil tak přísně ?“

„Řekni, Vladimíre, existuje, podle tebe, no, něco rozumného nebo vůbec, existuje rozum v neviditelném světě, v kosmu, ve vesmíru ? Co si o tom myslíš ?“

„Myslím, že ano. Když už dokonce vědci o tom mluví, kontaktéři, Bible.“

„A toto „něco“, pojmenuj ho nějakým slovem, které je ti nejbližší. Je to třeba proto, abychom měli stejnou definici. No, například, Rozum, Intelkt, Bytost, Síly Světla, Vakuum, Absolutno, Rytmus, Duch, Bůh.“

„Budiž, Bůh.“

„Dobře. Teď řekni, snaží-li se Bůh mluvit s člověkem, co myslíš ? Ne hlasem z nebe, ale prostřednictvím lidí, přes Bibli, řekněme, napovědět, jak být šťastnějším ?“

„Nemusel to být Bůh, kdo diktoval Bibli.“

„A kdo, podle tebe ?“

„Mohli to být také lidé, kteří chtěli vymyslet náboženství. Posadili se a kolektivně to napsali.“

„Takže jen tak jednoduše ? Sesedli se lidé, napsali knihu, vymysleli náměty, zákony ? A tato kniha již žije nejedno tisíciletí a je nejčtenější knihou do dnešní doby ! Za poslední staletí bylo napsáno velké množství jiných knih, jenže s touto se může srovnat málokterá. Co to znamená, podle tebe ?“

„Nevím. Samozřejmě, že starodávné knihy existují mnoho let, ale většina lidí čte přece současnou literaturu - romány, různé detektivky. Proč ?“

„Protože když je čteš, tak skoro nemusíš myslet. Ale když čteš Bibli, musíš myslet rychle a na mnohé otázky si dávat odpověď sám. Tehdy je možné ji pochopit. Otevírá se. Pokud se k ní vědomě zachováš jako k dogmatu, pak stačí přečíst několik příkázání a zapamatovat si je. Ale jakékoliv dogma, vnesené zvenčí a neuvědomené uvnitř sebe, blokuje možnosti Člověka-Tvůrce.“

„A na jaké otázky je třeba odpovídat, když čteš Bibli ?“

„Pro začátek zkus porozumět, proč faraón nechtěl pustit izraelský národ z Egypta ?“

„Tady není čemu rozumět. Izraelci byly egyptskými otroky. Kdo by chtěl pustit své otroky ? Oni pracovali, přinášeli zisk.“

„V Bibli se říká, že Izraelci nejednou vyvolávali zkázu po celé egyptské zemi. Dokonce zabíjeli prvorozence lidí a zvířat. Později se takovíto čaroději upalovali na ohni, ale faraón je jednoduše nepouštěl. Ještě odpověz na otázku, kde vzali otroci tolik věcí a dobytka, aby mohli čtyřicet let cestovat ? Odkud vzali zbraně, aby cestou mohli obsazovat a ničit města ?“

„Jakpak odkud ? Vždyť jim všechno dával Bůh.“

„Myslíš, jenom Bůh ?“

„A kdo jiný ?“

„Člověk, Vladimíre, má plnou svobodu. Má možnost sám používat všechno světlé, co dal Bůh od věků. Ale má možnost používat i něco jiného. Člověk je jednota protikladů. Podívej, svítí sluníčko. Je to Boží dílo. Je pro všechny. Pro tebe, pro mě, pro hádě, trávu a kytky. Ale včela bere z kytky med, a pavouk -jed. Mají každý své předurčení a žádná včela, ani žádný pavouk nebudou postupovat jinak. Jedině člověk ! Někdo se může radovat z prvních slunečních paprsků, a druhý naopak - zlobit se. Člověk může být i včelou i pavoukem.“

„Takže Izraelcům nedal všechno jenom Bůh ? V tom případě jakpak lze určit, co dělá Bůh a co mu jenom připisují ?“

„Když se něco významného tvoří prostřednictvím člověka, vždy se toho zúčastňují dva protiklady. Právo volby je na člověku. Čeho si vezme víc, záleží na jeho čistotě a uvědomění.“

„Tak dobře, připustíme, že je to pravda. A když jsi stála u cedru, copak ses snažila s Ním mluvit ?“

„Ano, chtěla jsem, aby mi odpovídal.“

„A pradědovi se to nelíbilo ?“

„Praděd se domníval, že jsem mluvila trochu neuctivě, že jsem naléhavě žádala.“

„Vždyť jsi skutečně naléhala, viděl jsem to. Dokonce jsi při tom dupala nohou, úpěnlivě prosila. Co jsi chtěla ?“

„Chtěla jsem uslyšet odpověď.“

„Jakou odpověď ?“

„Rozumíš, Vladimíre, podstata Boha není v těle. Nemůže hromovým hlasem křičet všem z nebe, jak mají žít. Chce ale aby všem bylo dobře, proto také posílá Svě syny. Posílá lidi, do jejichž duší a rozumu mohl vniknout v té nebo jiné míře.“

Jeho synové pak jdou a mluví s jeho lidmi, mluví různými jazyky. Někdy slovy, někdy pomocí hudby a obrazů, nebo nějakých činů. Stává se, že je poslouchají. Stává se, že je honí a zabíjejí. Jako Ježíše Krista, například. A Bůh opět posílá Svě syny. Ale vždy jim naslouchá jenom část lidí, zbytek je nevnímá. A porušuje Zákony šťastného bytí.“

„Jasně. Za toto Bůh také potrestá lidstvo planetární katastrofou, strašným soudem ?“

„Bůh nikoho netrestá a nechce žádné katastrofy. Bůh - to je Láska. Ale tak je to vše od věků vymyšleno. Stvořeno. Když se lidstvo přibližuje k určitému bodu svého nechápání podstaty Pravdy. Když temné prvky, co se projevují v člověku, dosahují kritického bodu. Aby se neodehrálo úplné sebezničení, stává se planetární katastrofa, která ničí mnohé lidské životy a zhoubný, uměle stvořený systém životazabezpečení. Katastrofa je ponaučení pro ty, co zůstanou naživu.“

Nějakou dobu po tom lidé žijí jako ve strašném pekle. Ale ono je vytvořené právě jimi. Právě ti, co zůstanou naživu, se dostávají do pekla. Pak jejich děti nějakou dobu žijí jako původně, dostávají se do bodu, kterému lze říkat ráj. Potom opět nastávají úchytky a všechno se opakuje od začátku. A tak tomu je po dobu miliard let v zemském letopočtu.“

„Pokud se tak nevyhnutelně všechno opakuje miliardy let, o co jsi žádala ?“

„Chtěla jsem se dozvědět, jakým způsobem a pomocí čeho lze ponaučit lidi, aniž by došlo ke katastrofě ? Rozumíš, já si myslím, že katastrofy se stávají nejen vinou těch, kdo nepřijali Pravdu, ale i vinou jejího neúplně efektivního sdělení. Proto jsem také prosila o nalezení tohoto způsobu. Aby byl odhalen mně nebo ještě někomu. Nezáleží na tom komu. Důležité je, aby byl nalezen a aby byl funkční.“

„Tak co ti řekl ? Jaký má hlas ?“

„Nikdo nemůže říci jaký má hlas. Jeho odpověď se jakoby rodí, no, ve formě objevení své vlastní myšlenky, najednou vzniklé. Vždyť On může mluvit jenom prostřednictvím Svě částečky, která je v každém člověku. A tato částečka pak předává informaci všemu ostatnímu v člověku pomocí rytmu vibrace. Proto také vzniká dojem, že člověk všechno dělá jenom sám. I když sám člověk skutečně může hodně dokázat. Vždyť se podobá Bohu. V každém člověku je malinká částečka, vdechnutá do něj Bohem ještě při narození. Půlku Sebe rozdál lidstvu. Ale temné síly se snaží všemi možnými způsoby zablokovat působení této částečky, odvést člověka od komunikací s ní a přes ni - s Bohem. S malinkou částečkou se dá lehčeji bojovat, když je sama k tomu ještě bez spojení s Hlavní silou.“

Pokud se tyto částečky spojí dohromady ve snaze k světlému, pro temné síly bude obtížnější porazit je nebo zablokovat. Ale i když samotná částečka, žijící v jednom člověku, má plný kontakt s Bohem, tak porazit takového člověka, jeho Duch i rozum temné síly nemají možnost.“

„Takže jsi Jej vzývala, aby se v tobě zrodila odpověď, jak a co říci lidem a jak zabránit planetární katastrofě ?“

„Tak nějak.“

„No a jakápak odpověď se v tobě zrodila ? Jaká slova je třeba říkat ?“

„Slova... Samotná slova, vyslovovaná obvyklým způsobem, nestačí. Bylo už jich řečeno tak hodně. Avšak celkově lidstvo pokračuje ve směřování do propasti.“

Například ty. Copak jsi neslyšel o tom, že kouřit, pít alkohol je špatné ? A mluví se o tom v různých pramenech. Říkají o tom i vaši doktoři, jazykem, který je pro tebe více blízký, ale ty v tom pokračuješ. Pokračuješ, nehledě na zhoršení zdraví, dokonce ti v tom nebrání ani bolest, stejně jak i mnohým ostatním. Bůh ti říká:

„Nesmíš to dělat.“ Mluví k tobě prostřednictvím bolesti. A toto není jenom tvá bolest, ale i Jeho. Jenže ty bereš léky proti bolesti a dál děláš, co se ti zachce. Nechceš se zamyslet, proč to bolí...

I všechny ostatní Pravdy lidstvo zná, ale nesplňuje je. Kvůli okamžitému, iluzornímu potěšení se tyto Pravdy zrazují. Takže je třeba najít ještě nějaký způsob, který dovolí nejen vědět, ale i cítit jiná potěšení. Člověk, který je pozná, bude mít možnost srovnávat a všechno pochopí sám, uvolní svou částčku, danou mu Bohem. Nelze člověka stále strašit katastrofou, nelze vinit ty, kdo nevnímají Pravdu. Je třeba aby všichni, kdo ji šíří, pochopili nutnost hledání dokonalejšího způsobu vysvětlování. Pradědeček se mnou souhlasil."

„Ale neřekl to."

„Hodně z toho, co říkal pradědeček, jsi neslyšel."

„Když jste chápali jeden druhého beze slov, tak proč jste tedy používali slova, která jsem slyšel ?"

„Cožpak tě to neuráží, když se v tvé přítomnosti mluví cizím jazykem, který nechápeš, když přitom znají i tvůj ?"

Přemýšlel jsem: „Mám věřit tomu všemu, co říkala, nebo ne. Sama tomu určitě věří. Nejen věří, ale také podle toho jedná. Možná bych měl zkusit nějak ochladit její zápal, poněvadž hledíme, jak se trápí." Zkusil jsem to a řekl:

„Víš, Anastasie, myslím, že by ses možná neměla tak trápit, no, tak vzrušeně žádat, jak jsi to dělala u cedru. Dokonce z něj na tebe dolehlo modravé světélkování nebo výpar. Tví dědečkové se nevzrušili bezdůvodně. Je to, zřejmě, nebezpečné. Když Bůh nikomu ze Svých Synů nedal odpověď, jak nejefektivněji všechno vysvětlit lidem, tak tedy odpověď ani neexistuje. Vypadá to tak, že planetární katastrofa je přece nejefektivnější způsob vysvětlování. Jinak se na tebe rozzlobí k tomu tě ještě potrestá, aby ses nestrkala, kam nemáš, jak říká tvůj dědeček."

„Bůh je dobrý. Netrestá."

„Ale také ti nic neříká. Možná, že tě nechce poslouchat, a ty utrácíš tolik energie."

„On poslouchá a odpovídá."

„Co odpovídá ? Teď už něco víš ?"

„Napověděl mně, kde se nachází odpověď, kde ji hledat."

„Napověděl ?.. Tobě ?! Tak kdepak je ?"

„Ve spojení protikladů."

„Jak to ?"

„Poslouchej, například, když dva protiklady lidského myšlení při komentování Avatansaky se spojili v novou dynamickou jednotu. Jako důsledek vznikla filozofie Chua-jen a Kegon, která v sobě akumulovala větší dokonalost elementu světónázoru, paralely k modelům a teoriím jako ve vaší současné fyzice."

„Cože ?"

„Oj, promiň mi, prosím tě. Copak jsem to. Úplně jsem se uvolnila."

„Proč se omlouváš ?"

„Promiň, že jsem řekla slova, která nepoužíváš ve své řeči.“

„No právě. Nepoužívám. Jsou nepochopitelná.“

„Budu se snažit už to nedělat. Nezlob se na mě, prosím.“

„Vždyť se nezlobím. Jenom vysvětli normálními slovy, kde a jak budeš hledat tuto odpověď?“

„Jenom já samotná ji vůbec nebudu moci najít. Lze ji najít jen pomocí společného úsilí částek, které se nachází v různých lidech s protikladným myšlením žijících na Zemi. Jenom při společném úsilí se tato odpověď objeví v neviditelné dimenzi, kde žijí myšlenky. Tuto dimenzi lze ještě nazvat dimenzí Světlych sil. Nachází se mezi materiálním světem, ve kterém žije člověk, a Bohem.“

Uvidím tuto dimenzi, mnozí ostatní ji uvidí také. Pak bude možno lehčeji dosáhnout všeobecného uvědomění. Přenést lidstvo přes úsek času temných sil. A katastrofy se nebudou opakovat.“

„A konkrétněji, co mají lidé dělat teď, aby se objevila tato odpověď?“

„Bylo by dobře, aby se hodně lidí probudilo ve stanovenou dobu. Například v šest hodin ráno. A pomysleli na něco v dobrého, nezáleží na tom, na co konkrétně. Důležité je, aby myšlenky byly světlé. Lze pomyslet na děti, na lidi, které máš rád, a ještě pomyslet na to, co udělat, aby všem bylo dobře. Alespoň patnáct minut takhle myslet. Čím více lidí takto bude postupovat, tím rychleji se objeví odpověď. Časová pásma na Zemi jsou různá, Země se otáčí, ale obrazy, vytvořené světlými lidskými myšlenkami, budou splývat do jediného, jasného a nasyceného obrazu uvědomění. Současnost myšlení na něco světlého posiluje schopnosti každého, a to mnohokrát.“

„Ech, Anastasie. Jsi tak naivní. Kdopak bude souhlasit se vstáváním v šest hodin ráno, aby patnáct minut myslel. Tak časně ráno se lidé probouzí, když potřebují do práce, například, nebo na letadlo, na pracovní cestu. Každý si řekne: ať přemýšlí ostatní a já raději budu spát. Stěží ti někdo bude pomáhat.“

„A ty, Vladimíre, nemohl bys mně pomoci?“ „Já? Bez zvláštní potřeby tak ráno nevstávám. A i kdybych se někdy probudil, tak na co dobré mám myslet?“

„No, například na malinkého syna, kterého porodím. Na svého syna. Jak je mu dobře, když jej laskají sluneční paprsky, když jsou kolem překrásné kytky, když se s ním na louce baví chundelatá veverka. Pomysli na to, jak by bylo dobré, kdyby i ostatní děti laskalo sluníčko, kdyby je nic nezarmucovalo. Pak si pomysli, komu v nadcházející den řekneš něco příjemného, na koho se usměješ. A jak by bylo dobré, kdyby tento překrásný svět existoval věčně, a co bys pro to měl udělat ty.“

„Na syna budu myslet. No, na něco dobrého zkusím také. Ale co je to platné? Ty budeš myslet tady v lese, a já v městském bytě. Jsme jenom dva. Vždyť říkáš, že je třeba hodně lidí. A pokud nás není hodně, proč se zbytečně snažit?“

„Dokonce jeden je víc než nic. Dva dohromady - víc než dva. Potom, až napíšeš knížku, objeví se další lidé, já to budu cítit a budu se z každého radovat. Naučíme se cítit jeden druhého, chápat, pomáhat jeden druhému přes dimenzi Světlych sil.“

„V tohle všechno, co říkáš, je třeba ještě uvěřit. Já tedy zcela nevěřím v tuto světlou dimenzi, v které žijí myšlenky. Nelze ji prokázat, protože se jí nemůžeš dotknout.“

„Ale vždyť vaši vědci došli k závěru, že myšlenka je materiální ?“

„Došli, jenže stejně se to zatím v hlavě nesrovnává, když na to není možno sáhnout.“

„Ale když napíšeš knihu, vždyť se jí bude možné dotknout, držet v rukou. Jako materializovanou myšlenku.“

„Opět o knize. Vždyť jsem ti říkal, že v ni nevěřím také. A už vůbec nevěřím v to, že pomocí nějakých spojení písmen, které znáš jenom ty, dokážeš vyvolat u čtenářů city a k tomu ještě světlé, co pomáhají cosi pochopit.“

„Říkala jsem ti, jak to udělám.“

„Ano, říkala. Ale stejně se mi tomu nechce věřit. I když se pokusím psát, tak hned všechno vyprávět nebudu. Vysmáli by se mi. A víš, co ti popravdě řeknu ?“

„Co ?“

„Jenom se nezlob, dobře ?“

„Nebudu se zlobit.“

„Všechno, co jsi napovídala, musím prověřit u našich vědců. Musím vědět, co o tom říkají různá náboženství a současná věda. Teď se u nás pořádají různé kurzy, kázání.“

„Prověř to. Samozřejmě si to prověř.“

„A ještě cítím, že jsi velmi dobrý člověk. Tvá filozofie je zajímavá, neobvyklá. Ale když srovnávám tvé činy s činy jiných lidí, kteří se starají o duši, o ekologii, tak to vypadá, že jsi jakoby nejvíce zaostalá.“

„Proč to tak vypadá ?“

„Posud' to sama. Všichni osvícení, jak jim říkáš, se vzdalovali. Buddha odešel do lesa na sedm let, odloučil se a vytvořil celé učení. Po světě má hodně následovníků. Ježíš Kristus se vzdaloval pouze na čtyřicet dnů, a teď jeho učení lidé obdivují.“

„Ježíš Kristus se vzdaloval několikrát. A hodně přemýšlel, když chodil.“

„Tak dobře, víc než čtyřicet dnů, ať dokonce rok. Starci, kteří jsou teď považováni za svaté, byli obyčejnými lidmi, pak jako poustevníci odcházeli do lesa na nějakou dobu a na těch místech vznikají kláštery. Mají hodně následovníků, že ?“

„Ano, přesně tak.“

„A ty už šestadvacet let žiješ v lese a žádného následovníka nemáš. Žádné učení jsi nevymyslela. Tady mě prosíš, abych napsal knihu. Chytáš se jí jako stébla. Toužíš tam uložit své znaky a spojení. Ale když ti to nejde, jako ostatním, tak možná by ses ani neměla snažit ? Možná, že někdo jiný, schopnější, vymyslí něco i bez tebe. Pojď, budeme žít víc jednoduše, reálněji. Pomohu ti adaptovat se v našem životě. Nezlobíš se ?“

„Nezlobím se.“

„V tom případě ti řeknu celou pravdu až do konce. Abys mohla pochopit sebe sama.“

„Povídej.“

„Máš neobvyklé schopnosti, je to jasné, můžeš dostávat různou informaci raz dva. A teď mi řekni, kdy se u tebe objevil tento tvůj paprsek ?“

„Byl mi dán ze začátku, jako všem lidem. Ale uvědomit si, že existuje a používat jej, mě naučil pradědeček do mých šesti let.“

„No. Takže již od šesti let jsi byla schopná vidět, co se děje v našem životě ? Analyzovat, pomáhat. Dokonce léčit na dálku ?“

„Ano, byla.“

„A teď mi řekni, čímpak ses zabývala následujících dvacet let ?“

„Vyprávěla jsem ti a ukazovala. Zabývala jsem se zahrádkáři, lidmi, kterým tak říkáte. Snažila jsem se jim pomoci.“

„Po celých dvacet let, den co den ?“

„Ano, někdy i v noci, pokud jsem nebyla unavená.“

„Takže ty, jako zakomplexovaná fanatická, ses po celou dobu paličatě zabývala zahrádkáři ? Kdo tě nutil to dělat ?“

„Nikdo mě nemohl nutit. Byla jsem to já. Poté, co mi to pradědeček nabídl a pochopila jsem sama, že toto je dobré a velmi důležité.“

„Myslím si, že tvůj pradědeček ti nabídl zabývat se zahrádkáři proto, že mu tě bylo líto. Vždyť jsi rostla bez rodičů. Proto ti také dal tu nejlehčí a nejjednodušší práci. Teď uviděl, že jsi začala chápat něco většího a dovolil ti ujmout se jiných věcí. A zahrádkáře nechat.“

„Ale ty jiné věci jsou spojené se zahrádkáři. Já i nadále budu pomáhat těmto lidem. Mám je moc ráda a nikdy je nenechám.“

„Právě tomuto se říká - fanatismus. Něco ti přece chybí, abys byla normálním člověkem. Měla bys pochopit. Zahrádkáři - zdaleka nejsou to nejdůležitější v našem životě. Nemají žádný vliv na společenské procesy. Chalupáři a zahrádkáři - tohle jsou pouhá malá vedlejší hospodářství. Lidé tam odpočívají po hlavní práci nebo když jdou do důchodu. Jenom. Rozumíš ? Pouze ! A pokud ty, která má tak ohromné vědění, fenomenální schopnosti, se zabýváš zahrádkáři, znamená to, že máš nějaké psychické úchytky. Myslím si, že je třeba ukázat tě psychoterapeutovi. Pokud by se povedlo toto vyléčit, v tom případě bys skutečně mohla prospět společnosti.“

„Moc chci být prospěšná.“

„Tak pojď, pojedeme, odvedu tě k lékaři na dobrou soukromou polikliniku. Vždyť to sama říkáš, že se může stát planetární katastrofa. Tak tedy pomůžeš ekologickým společnostem, vědě.“

„Když jsem tady, jsem více prospěšná.“

„Dobře, pak se vrátíš a budeš dělat serióznější práci.“

„Jakou - serióznější ?“

„Sama se rozhodneš. Myslím si, že nějakou související, například, se zabráněním ekologické katastrofě nebo jiné, planetární. Mimochodem, kdy by se měla podle tebe stát ?“

„Lokální ohniska se už dnes vytvářejí na různých místech Země. Už dávno lidstvo připravilo všechno pro své zničení v hojně míře.“

„A kdy to bude globálně, kdy bude apokalypsa ?“

„Může se to stát přibližně v roce dva tisíce dva. Ale lze tomu předejít nebo to odsunout, jak to bylo v devadesátém druhém roce.“

„Takže katastrofa se mohla stát v roce devadesát dva ?“

„Ano, ale oni ji odsunuli.“

„Kdo - oni ? Kdo tomu zabránil ? Odsunul ?“

„Katastrofa planetárního rozsahu v devadesátém druhém roce se nestala díky zahrádkářům.“

„Cože ?!“

„Po celém světě čelí katastrofě Země hodně různých lidí. Ale katastrofa v devadesátém druhém roce se nestala díky zahrádkářům Ruska.“

„A ty... Takže ty !.. Už v šesti letech jsi chápala jejich důležitost ? Předvídala jsi ? Nepřetržitě pracovala. Pomáhala jim.“

„Věděla jsem o důležitosti zahrádkářů, Vladimíre.“

(4 2 .)

DEN ZAHRÁDKÁŘŮ A SVÁTEK CELÉ ZEMĚ !

„Ale proč díky zahrádkářům a právě Ruska ? Proč ? Jaká je tady souvislost ?“

„Rozumíš, Vladimíre, Země i když je velká, tak je velmi citlivá.“

Například ty jsi také velký ve srovnání s komárkem, ale když se na tebe posadí, tak cítíš jeho dotek. Země všechno cítí také. Když ji válčují do betonu a asfaltu, když vyřezávají a pálí lesy rostoucí na ní, když rýpají do jejího nitra a sypou do ní prášek, kterému říkáte hnojivo. Bolí ji to. Ale přesto miluje lidi, jako matka miluje své děti. A snaží se vzít do svého nitra lidskou zlobu a jenom když už to nemůže vydržet, propuká zloba sopkami a zemětřeseními.

Zemi je třeba pomáhat. Láska a pozorné zacházení jí dodávají sílu. Země je velká, ale nejvíce citlivá. I když na ni sáhne alespoň jedna ruka, cítí to. O, jak cítí a čeká na toto dotknutí ! Nějakou dobu v Rusku považovali zemi za všeobecné vlastnictví, přitom konkrétně ničí. Lidé ji nepřijímali jako svou. Pak v Rusku nastaly změny. Začali dávat lidem malinké pozemky na hospodaření. Nebyla to náhoda, že tyto díly byly hodně malinké a nebyla možnost je obdělávat různými mechanismy. Ale lidé, utrápení steskem po zemi, s radostí brali tyto pozemky. I chudí brali, i bohatí. Protože nic nemůže zničit spojení člověka se zemí !

Když dostali své malinké pozemky, lidé pocítili intuitivně... A milióny párů lidských rukou se s láskou dotkli země.

Na svých malinkých pozemcích se lidé laskavě dotýkali země právě svými rukama, ne stroji. A ona to cítila. Cítila dotek každé ruky zvlášť. A našla v sobě sílu, aby se udržela.“

„Tak co z toho všeho? Každému zahrádkáři je třeba postavit pomník jako zachránci planety?“

„Ano, Vladimíre, oni jsou zachránci.“

„Ale tolik pomníků nelze udělat. Raději pro ně zavést všeobecný svátek, řekněme volný den nebo dva dni, a v kalendáři jej pojmenovat „Den zahrádkářů“ nebo „Den Země“.“

„Jé! Svátek!“ Anastasia spráskla ruce. „Jak jsi to hezky vymyslel. Svátek! Rozhodně je třeba zavést veselý a radostný svátek.“

„Tak tedy posviť svým paprskem na naši vládu, na poslance ve Státní Dumě, aby vydali takový zákon.“

„Nemám možnost se k nim dostat. Jsou ponořeni do každodenní pomíjivosti. Musí přijímat hodně řešení a vůbec nemají čas na přemýšlení. Ostatně také nemá nějaký zvláštní význam povyšovat jejich uvědomělost. Bude pro ně těžké uvědomovat si a vidět plnou realitu. Nikdo jim nedovolí přijmout správnější řešení, než se přijímají teď.“

„Kdopak může něco nedovolit vládě a prezidentovi?“

„Vy. Masy. Většina. Správná řešení pojmenujete nepopulárními zákroky.“

„Ano, říkáš naprostou pravdu. Máme demokracii. Nejdůležitější řešení přijímá většina. Většina má vždy pravdu.“

„Největší uvědomělosti dosahovali vždy nejprve jedinci, Vladimíre, a většina ji postihla teprve za nějakou dobu.“

„Když je to tak, proč tedy potřebujeme demokracii, referenda?“

„Potřebují se místo tlumičů, aby nebyly náhlé otřesy. Když selhávají tlumiče, dochází k revoluci. Doba revoluce je pro většinu vždy těžká.“

„Ale Svátek zahrádkářů - to není revoluce, co je na tom špatného?“

„Takový svátek je dobrá věc. Je potřebný. Určitě. Je třeba co nejrychleji jej zavést. Budu přemýšlet, jak to udělat rychleji.“

„Pomohu ti. Znáám lépe, jaké páky fungují v našem životě efektivněji. V novinách... Nebo ne, napíšu o zahrádkářích ve tvé knize a poprosím lidi, aby posílali telegramy na vládu a do Státní Dumy: ‚Prosíme zavést Svátek zahrádkářů a Svátek Země.‘ Ale kolikátého?“

„Třiadvacátého července.“

„Proč třiadvacátého?“

„Den je vhodný. A také proto, že je to den tvých narozenin. Vždyť tento nádherný nápad je tvůj.“

„Dobře. Takže ať lidé napíší do telegramů: ‚Prosíme uzákonit Svátek zahrádkářů a Svátek celé Země třiadvacátého Července.‘ Jen co ve vládě a ve Státní Dumě začnou číst a přemýšlet: ‚Pročpak lidé posílají takové telegramy?‘, ty po nich hodíš svým paprskem!...“

„Hodím! Vší silou hodím! A svátek bude světlý a překrásný. Všichni! Všichni lidé se budou radovat a celá Země se bude radovat také!“

„A proč by se měli radovat všichni ? Tento svátek je pouze pro zahrádkáře.“

„Je třeba udělat to tak, aby se radovali všichni. Aby všem bylo dobře. Tento svátek se začne v Rusku. A bude nejpřekrásnějším svátkem po celé Zemi. Svátkem Duší.“

„Jakpak bude probíhat poprvé v Rusku ? Vždyť nikdo neví, jak ho má slavit,“

„Srdce napoví každému, co má dělat v tento den. A přece se hned pokusím jej vymodelovat.“

Pak Anastasia začala mluvit, jasně vyslovujíc každou hlásku. Mluvila rychle a nadšeně ! Rytmus její řeči, konstrukce vět, výslovnost byly neobvyklé:

„Ať v tento den se Rusko vzbudí za úsvitu. Všichni lidé s rodinami, přáteli a také samotní vyjdou na zem a postaví se na ni bosýma nohama. Ti, kteří mají své malinké zahrádky, kde vlastnoručně pěstují plody, ať první sluneční paprsek uvítají mezi svými rostlinami. Dotknou se každého druhu.“

Až sluníčko vyjde, ať utrhnou z každého druhu jeden plod a snědí jej. A víc ať už dopoledne nejí. Uklidí své zahrádky. Ať každý popřemýšlí o životě, v čem je jeho radost a předurčení. Ať každý vzpomene na své blízké a přátele s láskou. Vzpomene na to, proč rostou jeho rostlinky, a každé ať dá její předurčení.

A dopoledne ať si každý najde hodinu na osamocení. Nezáleží na tom, kde a jak, ale určitě aby byl sám. Alespoň jednu hodinu zkusit se podívat sám do sebe. V poledne ať se sejde celé příbuzenstvo. Ti, co žijí spolu a ti, co přijedou zdaleka. Oběd ať je připraven z toho, co zrodila země v této době. Ať každý dá na stůl to, co si budou přát jeho srdce a duše. A všichni členové rodiny se podívají do očí jeden druhému s láskou. A ať nejstarší spolu s tím nejmladším požehnají stolu. Ať zní u stolu klidný rozhovor. O dobrých věcech a o těch, kdo se nachází vedle.“

Obrazy, které Anastasia popisovala, se rýsovaly neobyčejně jasně. Já jsem cítil, jako když také sedím u stolu a kolem lidé. Nadchl jsem se pro svátek, uvěřil jsem v něj, nebo spíš jsem se zachoval, jako by už byl, a dodal:

„Je třeba pronést přípitek před obědem. Zvednout sklenice. Připít si na Zemi, na Lásku.“ A zdálo se mi, že už držím v ruce sklenici.

A ona najednou:

„Vladimíre, ať na stole nebude té opojné otravy.“

Z mých rukou zmizela sklenice. A celý obraz svátku zmizel také.

„Anastasio, přestaň ! Nekaz svátek !“

„No, když chceš, ať je na stole víno, ale je třeba jej pít malinkými doušky.“

„Tak dobře, budiž víno. Aby se hned neměnily zvyky. A co budeme dělat po obědě ?“

„Ať se lidé vrátí do měst. Ať vezou v košíčkách plody, sebrané na své zahrádce, a nabídnou těm, kdo je nemají.“

Ó, kolik pozitivních emocí bude v tento den ! Zničí hodně lidských nemocí. Ty nemoci, co předpovídaly člověku smrt, i ty, co se nedaly vyléčit po dlouhou dobu. Ať ten, kdo je těžce nebo lehce nemocný, uvítá v tento den proud lidí, co se vrátí ze svých pozemků. Paprsky Lásky, Dobra a přivezené plody vyléčí a zničí nemoci. Podívej se ! Podívej ! Nádraží. Proud lidí s barevnými košíčky. Podívej se,

jak lidské oči září klidem a dobrem."

Anastasia se víc a víc rozněcovala idejí svátku a celá zářila. Její oči se nejen třpytily radostí, ale i jako by jiskřily modravým světlem. Výraz jejího obličeje se měnil různými, ale vždy radostnými nuancemi, jako by se jejím mozkiem bouřlivým proudem pronášely obrazy velkého svátku.

Najednou zmlkla, pak jednu nohu ohnula v koleně, zvedla nahoru pravou ruku, druhou nohou se odrazila a vzlétla jako střela nad zemi. Doskočila skoro do prvních větviček cedru. Když se spustila, mávla rukou, tleskla do dlaní a po celé louce se rozlilo modravé světélkování. A pak všechno, co říkala, jako by zopakoval každý brouk a malinká bylinka a každý velkolepý cedr. Jako by neviditelná síla zesilovala Anastasiiny fráze. Nebyly hlasité, ale měl jsem dojem, že je slyší každá žilka vesmíru.

I já jsem přidával své fráze. Protože nebylo možné se zdržet, když začala pronášet:

„Do Ruska v tento den přijedou hosté ! Všichni ti, které Země zrodila Atlantány ! A marnotratní synové se vrátí také ! A v tento den ať se po celém Rusku vzbudí lidé za úsvitu. Ať struny Vesmírné harfy zní šťastnou melodií po celý tento den. Ať všichni bardi hrají na kytary na ulicích a dvorech. I ten, kdo už je příliš starý, ať v tento den se cítí mladý, jak před mnoha, mnoha lety."

„I já, Anastasie, budu mladý ?"

„I my dva, Vladimíre, budeme mladí, jako budou lidé mladí poprvé. A zestárlí napíší dětem dopisy. A jejich děti jim napíší také. I ten nejmenší, co udělá první krok do života, ať vejde do světa radosti a štěstí. A v tento den nic nezarmoutí děti. Ať se dospělí chovají k nim jako k sobě rovným.

A Bohové všech lidí ať se spustí na Zem. Ať v tento den se všichni Bohové ztělesní do jednoduchých obrazů. I Bůh, jediný, vesmírný, bude šťastný. Ať jsi velmi šťastný v tento den ! Při pohledu na Zemi, zářící Láskou."

Anastasia se uchvacovala obrázky svátku. Víc a víc se rozněcovala a kroužila po louce.

„Zastav ! Zastav !" křikl jsem na ni, protože jsem najednou pochopil, že to všechno bere vážně. Ona nejenom pronáší slova. Pochopil jsem, že každým svým slovem a divnou konstrukcí vět modeluje ! Modeluje obrázky svátku ! A s houževnatostí jí vlastní bude je modelovat, snít, dokud se její toužení neuskuteční v realitě. Bude snít jako fanatická ! Bude se snažit pro své zahrádkáře, jak to dosud dělala dvacet let. A křikl jsem, abych ji zastavil: „Copak jsi nepochopila ? Vždyť s tím svátkem - to je žert ! Žertoval jsem !"

Anastasia se najednou zastavila. Když jsem se na ni podíval, hned se mi sevřela duše nad výrazem jejího obličeje. Dívala se na mě rozpačitě, jako dítě. V očích měla bolest a lítost, jako bych byl nějaký ničitel. A skoro šeptem začala mluvit:

„Vzala jsem to vážně, Vladimíre. Už jsem všechno modelovala. A do řetízku budoucích událostí se vpletl článek lidských telegramů. Bez nich se poruší sled událostí. Přijala jsem tvé přání, uvěřila v něj a vyprodukovala jej. Cítila jsem, že jsi mluvil upřímně o svátku a o telegramech. Neber to zpátky, co jsi řekl. Jenom mi pomoz s těmi telegramy, abych mohla pomoci svým paprskem, jak jsi to řekl."

„Dobře, zkusím to, jenom se uklidni, možná, že nikdo nebude chtít posílat tyto

telegramy..."

„Najdou se lidé, ti, kteří to pochopí. A také to pocítí ve vládě a ve vaší Dumě. A bude svátek ! Bude ! Podívej..."

A obrazy svátku se opět začaly promítat.

Proto jsem také o tomto napsal, dále s tím nakládejte, jak vám říká srdce a duše.

(43.)

ZVONÍCÍ BARDŮV MEČ

„Anastasie, pročpak jsi nějak podivně skládala věty, když jsi mluvila o svátku ? I slova jsi pronášela tak, že každé písmeno znělo jakoby zvlášť.

„Snažila jsem se reprodukovat obraz svátku detailně a podrobně."

„A co s tím mají slova ? Jaký mají význam ?"

„Za každým slovem jsem reprodukovala spoustu událostí a radostných obrátů. A teď se všechny uskuteční v realitě. Vždyť myšlenka a slovo jsou hlavním nástrojem Velikého Tvůrce. A ze všeho živého jedině člověku je dán tento nástroj."

„Proč se tedy neuskutečňuje všechno, co říkají lidé ?"

„Když se přetrhne nit mezi duší a slovem. Když je duše prázdná a obraz je mdlý, tehdy i slova jsou prázdná jako chaotický zvuk. A také nic nevěští."

„To je nějaká fantazie. Je to možné, věříš všemu jako naivní dítě."

„Jakápak fantazie, Vladimíre ?! Vždyť lze uvést hromadu příkladů z vašeho života a konkrétně z tvého, jakou sílu může nabýt slovo, když za ním stojí odpovídající obraz."

„Tak uveď alespoň jeden."

„Příklad ? Prosím. Na scéně před posluchači stojí člověk a mluví. Například herec. Říká tatáž slova, ale jednoho lidé poslouchají se zatajeným dechem, a druhého nevnímají. Slova jsou stejná, ale rozdíl - obrovský. Co myslíš ? Proč se to děje ?"

„Vždyť jsou to herci. Ti se dlouho učí, jedni jsou jedničkáři a druzí - nic moc. Na zkouškách se učí text, aby jej výrazně vyslovovali."

„Na škole je učí vžívat se do obrazu, co stojí za slovem. Pak se na zkouškách snaží jej reprodukovat. Pokud se herci podaří vytvořit neviditelný obraz za deseti procenty vyslovených slov, publikum jej bude pozorně poslouchat. A pokud se někomu podaří vložit obraz do půlky vyslovených slov, tak ho nazvete geniálním. Neboť jeho duše přímo mluví s duší publika. A lidé budou plakat, anebo se smát, protože pocítí všechno to, co chtěl vyjádřit herec. Tohle je tedy nástroj Velikého Tvůrce !"

„A ty, když něco říkáš, do jakého množství slov jsi schopná vložit obrazy ? Do deseti procent nebo do padesáti ?"

„Do všech. Pradědeček mě tak naučil." „Do všech ? Je to možné ?! Do všech slov ?!" „Pradědeček řekl, že je možné vkládat obraz do všech písmen. A naučila jsem se vytvářet obrazy za každým písmenem." „Proč za písmenem ? Vždyť nemá žádný smysl." „Písmeno má smysl ! Za každým písmenem v sanskrtu jsou

fráze, slova, v kterých jsou písmena také. A to je hodně dalších slov. Tak v každém písmenu je skrytá nekonečnost." „To je věc. A my jenom tak marně brebentíme slova." „Ano, dosti často se jenom tak říkají slova, která prošla tisíciletí. Prošla, pronikajíc časem a prostorem. A zapomenuté obrazy, které stojí za těmito slovy, i dodnes snaží se proniknout k našim duším. Chrání naše duše a bojují za ně." „A copak je to za slova ? Znáš alespoň jedno z nich ?" „Znáš, myslím, stejně jako zvuk. Ale lidé zapomněli, co za ním stojí." Anastasia sklopila oči a nějakou dobu mlčela. Pak úplně tiše, skoro šeptem, poprosila: „Řekni, Vladimíre, slovo „bard"."

„Bard," řekl jsem.

Škubla sebou, jako by pocítila bolest, a řekla: „Ach, jak lhostejně a všedněji vyslovil toto velké slovo ! Zapomněním a prázdnotou jsi foukl na chvějící se plamínek svíčky. Plamínek, přenesený přes staletí, a možná adresovaný tobě nebo někomu jinému, žijícímu dnes, dalekými rodiči. Zapomnění prvopočátku je zrušením dneška."

„Co se ti nelíbilo na mém vyslovování ? A co souvisejícího s tímto slovem bych si měl pamatovat ?"

Anastasia mlčela. Pak tichým hlasem začala pronášet fráze, jakoby jdoucí z věčnosti:

„Ještě dlouhou dobu před narozením Krista žili na Zemi lidé, naši praotci, kteří se jmenovali Keltové. Svým moudrým učitelům říkali Druidové. Před jejich znalostí materiálního a duchovního světa se mnohé národy skláněly s úctou. V přítomnosti Druidů vojíni Keltů nikdy nesáhli po zbrani. Pro získání titulu základního stupně Druidů bylo zapotřebí dvacet let se individuálně učit u Velkého duchovního učitele - druidského kněze. Tomu, kdo dostal vysvěcení, říkali „Bard". Měl morální právo jít mezi lidi a zpívat. Pomocí slov vytvářel obrazy uzdravující duše. A svou písní naplňovat lidi Světlem a Pravdou.

Keltové byli napadeni římskými legiemi. Poslední boj se konal u řeky. Římané uviděli, že mezi keltskými vojínky chodí ženy s rozpuštěnými vlasy. Římští vojevůdci věděli, jsou-li tyto chodící keltské ženy přítomny, musí mít šestinásobnou početní převahu, chtějí-li nad Kelty zvítězit ! Ani zkušený římský vojevůdce, ani dnešní badatelé historici nemohou pochopit - proč ? A podstata tkví v těchto neozbrojených ženách s rozpuštěnými vlasy.

Římané postavili vojsko devětkrát převyšující počet Keltů. Přitlačena k řece se bránila poslední rodina Keltů. Stáli v půlkruhu a za jejich zády mladá žena kojila maličkou holčičku a zpívala. Mladá matka zpívala světlou, ne smutnou píseň, aby nezbudila v duši děvčátka strach a smutek, aby s ní byly světlé obrazy. Když se holčička odlučovala od mateřské prsní bradavky, jejich pohledy se setkávaly, žena přestávala zpívat a pokaždé laskavě pojmenovávala dítě Bardou.

Zmizel bránící se půlkruh. Před římskými legiemi stál na stezce, vedoucí ke kojící ženě, zakrvácený mladý Bard s mečem v ruce. Otočil se k ženě, podívali se jeden na druhého a usmáli se. Zraněný Bard vydržel nátlak Římanů, až dokud žena nesešla k řece, položila maličké děvčátko do loďky a odrazila ji od břehu. A pak poslední silou vůle hodil vyčerpaný Bard k nohám mladé ženy svůj meč. Ona jej zvedla a v průběhu tří hodin nepřetržitě bojovala na úzké stezce s legionáři, aby je nepustila k řece. Legionáři byli unavení a střídali jeden druhého. Římští

vojevůdci to udiveně pozorovali, ale nemohli pochopit, proč zkušený a silný voják nemohou způsobit ani škrábnutí na těle ženy ?

Ona bojovala čtyři hodiny. Pak shořela. Její plíce vyschly dehydrací. Z popraskaných krásných rtů, které nedostaly ani kapku vody, kouřila se krev. Když se pomalu spouštěla na kolena a padala, stačila ještě poslat slabý úsměv za loďkou s malinkou budoucí zpěvačkou - Bardou, kterou unášel proud řeky. A také za svým zachráněným slovem a obrazem, odlétajícím skrz tisíciletí k dnešním lidem.

Podstata člověka není jen v těle. Nesmírně důležitější a významnější jsou neviditelné city, dychtění a pocity, které se jen částečně odrážejí v materiálním světě jako v zrcadle.

Holčička Barda se proměnila v slečnu, pak ženu a matku. Žila na Zemi a zpívala. Její písně darovaly lidem jen světlé emoce a jako všeužravující paprsek rozptylovaly duševní smutek. Mnoho životních překážek a útrap se snažilo zhasit pramen tohoto paprsku. Neviditelné temné síly snažily se dostat k němu, ale nemohly porazit jedinou překážku - stojící na stezce.

Podstata člověka není v těle, Vladimíre. Vyčerpaný Bard poslal do věčnosti úsměv světla své duše, odrážející světlo neviditelné lidské podstaty. A hořely plíce mladé matky, držící meč, kouřila se krev z prasklin jejích rtů, které pochytily světlý úsměv Barda...

A teď, uvěř mi, Vladimíre. Pochop. A uslyš zvonění neviditelného Bardova meče, který zdržoval nápor zla a tmy na stezce k duším jeho budoucích potomků. Vladimíre, vyslov ještě jednou, prosím, slovo „bard“."

„Nemohu... Zatím jej ještě nemohu vyslovit s náležitým významem. Časem jej určitě vyslovím.“

„Děkuji za to, že jsi jej nevyslovil.“

„Řekni, Anastasie, vždyť ty to víš. Kdo z žijících dnes je přímým potomkem té kojící matky a dívky - zpěvačky Bardy ? Vojína Barda bojujícího na stezce. Kdo na tohle mohl zapomenout, čím to je rod ?“

„Popřemýšlej, Vladimíre, proč v tobě vznikla tato otázka ?“

„Chci se na něj podívat, nebo na ně, kteří si tohle nepamatují. Nepamatují si své příbuzenstvo. Necítí.“

„Možná že se chceš ujistit, že to nejsi ty - ten, který si nepamatuje ?“

„Co s tím společného... Chápu, Anastasie, neodpovídej. Ať o tom každý popřemýšlí.“

„Dobře," odpověděla, zmlkla a dívala se na mě.

Také jsem nějakou dobu mlčel pod vlivem obrazu nakresleného Anastasií, pak jsem se zeptal:

„Proč jsi uvedla jako příklad právě toto slovo ?“

„Abych ti ukázala, jaké obrazy, stojící za ním, se brzy uskuteční v reálném životě. Tisíce kytarových strun se teď chvějí pod prsty dnešních bardů Ruska. Ještě tenkrát v tajze, když jsem po tom všem zatoužila, oni to vycítili první. Jejich duše... Zpočátku chvějící se plamínek zajiskřil jenom v jedné duši a zachvěla

se slaboučká kytarová struna, pak to pochytily a ozvaly se duše ostatních. Brzy hodně lidí uslyší jejich písně. Oni - bardi - pomohou uvidět nový úsvit. Úsvit projasnění lidských duší. Uslyšíš jejich písně. Nové písně, jitřní."

(4 4 .)

PRUDKÝ ZVRAT

Po třídním pobytu u Anastasie a návratu na loď jsem několik dnů vůbec nebyl schopný vniknout do firemních záležitostí. Nemohl jsem přijmout řešení, týkající se dalšího plánu pohybu lodí, ani odpovídat na radiogramy z Novosibirska. Námezdní pracovníci i část posádky jako by si všimli mého zanedbávání firmy a začali trochu krást. Surgutská policie a ochranka chytali zloděje, sepisovali protokoly, ale i do těchto situací se mi nechtělo vnikat naplno.

Těžko lze teď říci, proč komunikace s Anastasií měla na mě tak velký vliv. Dříve ke mně do firmy přicházeli představitelé různých duchovních konfesí. Vyprávěli, že by chtěli udělat pro společnost něco dobrého, a vždy prosili o peníze. Občas jsem dával, aby mě nechali na pokoji, ale do jejich záležitostí jsem nijak zvlášť nevnikal. A proč bych také měl, když rozhovor stejně vždy končil prosbou o peníze.

Anastasia, na rozdíl od všech „duchovních“, o peníze neprosila. A vůbec, těžko si představit, co jí lze dát. Navenek jakoby nic nevlastní, ale vznikl dojem, že má všechno. Nařídil jsem plout přímo do Novosibirska. Zavíral jsem se do kajuty a přemýšlel.

Víc než deset let byznysu, vedení kolektivů mě mnohému naučily. Vzlety a nezdary vypracovaly ve mně umění hledat a nacházet východiska z různých situací. Avšak tentokrát se situace vytvářela tak, že už to dál nešlo. Všechny bídy se zhroutily najednou. Rozpad firmy se zdál neodvratný. Někdo z „příznivců“ vypustil ve firmě šířící se pověst: „Něco se s' ním stalo. Ztratil schopnost přijímat efektivní komerční řešení.“ Prý, „zachraň se, kdo můžeš“. A zachraňovali se. Po návratu jsem to uviděl. Dokonce i příbuzenstvo v tom mělo prsty a rozkrádalo firmu. „Stejně všechno přijde nazmar,“ mysleli si. Jenom nevelká skupinka starých pracovníků se marně snažila čelit rozpadu. Ale i ti, po návratu lodí, když uviděli, jakou čtu literaturu, polekali se mého psychického stavu.

Absolutně střízlivě jsem hodnotil vzniklou situaci. Velmi dobře jsem chápal, že s tímto kolektivem už ji není možné napravit. Dokonce i ti, kteří mi dříve viseli na rtech, budou podrobovat kritice jakékoliv mé řešení. Moc jsem chtěl někomu povědět o Anastasii, ale bál jsem se, že to nepochopí. Takto je možno dostat se i do bláznince. Stejně se už v rodině začalo mluvit o léčení. Okolí, i když ne nahlas, žádalo ode mě komerční projekty, a zaručeně efektivní. Moje nové koníčky se považovaly za bláznovství nebo psychickou nalomenost. Skutečně jsem začal přemýšlet o hodně věcech v našem životě:

„Co se to děje ? Sfoukneš jednu komerční operaci, vyděláš, a uvolnění nepřichází. Hned se chce něčeho většího. A takhle to jde už deset let ! Kde je garance, že tato honička nebude pokračovat až do posledních dnů a uvolnění ani nenastane ? Někdo se rozčiluje, že mu nestačí rubl na flašku. A někomu nestačí miliarda, aby něco získal - a také se rozčiluje. Možná, že věc není v množství peněz ?“

Jednou ráno za mnou do firmy přišli dva staří známí kolegové podnikatelé. Řídili velké obchodní firmy. Začal jsem s nimi mluvit o společnosti podnikatelů s čistými úmysly, o cíli naší práce. Chtělo se mi přece někomu svěřit. Udržovali rozhovor, s něčím souhlasili. Mluvili jsme dlouho, ještě jsem si říkal: je to možné, aby hned všechno pochopili, když tolik času věnovali našemu rozhovoru. Pak mně můj řidič řekl:

„Vladimíre Nikolajeviči, oni za vámi přišli na požádání. Pozvali je ti, kteří si dělají starosti o váš zdravotní stav. Chtěli se dozvědět, o čem stále přemýšlíte. Co vás trápí. No, zkrátka, jestli jste normální nebo ne. Jestli je třeba volat lékaře, nebo počkat, až to přejde.“

„A ty mě považuješ za koho ?“

Nějakou dobu mlčel, pak tiše řekl:

„Deset let jste pracoval normálně. Mnozí o vás ve městě říkali, že jste úspěšný. A teď se všichni ve firmě bojí, že zůstanou bez výplat.“

A nyní jsem pochopil, jak daleko se dostali v péči o mě. Řekl jsem řidiči:

„Pojď, otoč auto.“

Vrátil jsem se do firmy. Svolal jsem mimořádnou poradu. Ustanovil jsem vedoucí v různých směrech. Dal jsem jim plnou svobodu konání za mé nepřítomnosti. Řekl jsem řidiči, aby za mnou přijel ráno a odvezl mě na letiště. Na letišti mi předal teplý balíček. Zeptal jsem se:

„Co je to ?“

„Buchtičky.“

„Takže ty mně z lítosti, jako nenormálnímu dáváš buchtičky ?“

„Tohle je práce mojí ženy, Vladimíre Nikolajeviči, nešla spát. Celou noc kuchtila. Dříve nepekla, je ještě mladá, a teď se do toho dala. Trvala na tom, abych vám je předal. Zabalila je do ubrousku, jsou ještě teplé. Říká, že se nevrátíte brzy. Jestli se vůbec vrátíte... Mějte se.“

„Tak dobře, děkuji ti.“

Za několik dnů dal výpověď.

(45 .)

KDO URČUJE SMĚR ?

V sedadle letadla jsem zavřel oči. Jeho směr byl přesně určen, mířilo do Moskvy. Ale směr svého dalšího života - to jsem ještě teprve měl určit. A přemýšlel jsem více o podnikatelích. Teď ještě stále mnozí považují podnikatele za lidi, určité prodávající, kteří shromáždili svůj kapitál nějakou nepoctivou cestou a zvětšují jej na úkor okolí. Samozřejmě, jako i mezi různými vrstvami naší společnosti, jsou různí lidé i mezi podnikateli. Avšak nacházejí se ve víru událostí podnikatelského života ze samého začátku perestrojky, smím tvrdit, že podnikatelé první vlny ve většině případů svůj počáteční kapitál hromadili vyhledáváním nestandardních řešení ve výrobě nového nebo nedostatkového zboží, služeb, více racionální organizací výrobních procesů. Většina sovětských a ruských podnikatelů měla

schopnost hromadit peníze z nuly, a dokonce i bez úvěrů. Vždyť privatizované továrny a závody, jak to bylo u dalších vln, první podnikatelé neměli. Proto také byli nuceni myslet hlavou a věřit ve štěstí. A dělaly se peníze z nuly. Jako důkaz uvedu příklad z vlastní praxe.

(46.)

PENÍZE Z NULY

Ještě do perestrojky jsem řídil skupinu fotografů. Skládala se z laborantů fotografického ateliéru a pojízdnych fotografů. Všichni měli výplatu a přivýdělek, které jim dávaly možnost vést na tu dobu průměrný život. Všichni dostávali procento z tržby. Nicméně byla chuť na něco většího. Ale pro to bylo zapotřebí radikálně zvednout tržby, zvětšit počet klientů. Podařilo se mi najít řešení. Kdo chce, může ho použít i teď. Jednou na dálnici jsem píchl kolo mého hrbatého „Zaporožce“. Po dobu opravy jsem se díval na auta, jedoucí jedno za druhým, a přemýšlel: „Jak obrovská tržba by byla, kdyby si každý majitel těchto aut přál fotografii!“ Během několika minut v mé hlavě uzrál plán, který pak byl uskutečněn a zvětšil příjem kolektivu čtyřikrát. Probíhalo to takovým způsobem, že na silnici za městem stál fotograf s fotoaparátem. Měl dva pomocníky s zelenými pásky na rukávech a emblémem „BS“ (bytová služba). V rukou měli žezlo Státní autoinspekce. Řidiči zastavovali s myšlenkou, že to je „zelená“ nebo nějaká podobná hlídka. A když se dozvěděli, že se jim pouze nabízí bytová služba a nikdo je nechce sekýrovat, pokutovat nebo prověřovat, s radostí se postavili před svá auta a nechali se vyfotografovat. Dávali své adresy, kam jsme jim posílali fotografie na dobírku. Museli se postavit u značek svých automobilů, abychom pak nespletli adresu.

Takovou službou byly po dobu půl roku pokryty všechny silnice vedoucí k Novosibirsku. Pak se často začali setkávat s auty, kterým už byla tato služba prokázána. Ale za toho půl roku pracovní četa stihla vydělat dost slušnou sumu peněz.

Pak jsem vymyslel operaci fotografování soukromých domů s textem jako na pohlednicích: „Můj milovaný domov“, „Otcovský dům“ atd. Pracovní četa vyfotografovala velké množství domů. Poptávka byla moc velká. Proto se fotograf na nic neptal; přijel do obce, jednoduše šel po ulici a fotografoval všechny domy. Pak poštáči roznášeli fotografie a sbírali peníze. Lidé posílali tyto fotografie svým dětem. Mnozí říkali, že vyvolávají u dětí přání navštívit rodiče.

Společnost „Novosibirské oblastní foto“ měla problémy s výplatou mezd naší pracovní četě, protože podle mínění administrace, naše mzdy převyšovaly všechny rozumné meze, ale nic nemohla udělat, poněvadž všichni měli stejné procento z tržby.

První dny perestrojky se naše pracovní četa oddělila od sdružení a vytvořila nezávislé družstvo. Mě zvolili předsedou. Teď jsme mohli pracovat svobodněji, vytvořit počáteční kapitál a začít něco více rozsáhlého. Začal jsem přemýšlet, co by se ještě dalo podniknout pro zvětšení příjmu firmy?

Jednou jsem se rozpovídal se svým známým z Ústavu teoretické a aplikované mechaniky. Stěžoval si:

„Zdržují nám výplatu, chtějí zrušit laboratoř. Kam máme jít, co dělat ? Nikdo nás teď nepotřebuje.“

„A co tvá laboratoř dělala dřív ?“ zeptal jsem se.

„Vyráběli jsme termoindikátorový pásek, a teď ho nikdo nepotřebuje.“

„K čemu je tento pásek ?“

„Pro hodně věci,“ odpověděl, vytáhl z kapsy kousek černého pásku a řekl: „Na.“

Vzal jsem ho do rukou a on v mých prstech najednou zezelenal. Dokonce jsem ho odhodil.

„Co je to za svinstvo ? Zezelenává. Musím si umýt ruce,“ řekl jsem mu. Na to mi odpověděl:

„Neměj starosti, prostě změnil barvu pod vlivem teploty tvé ruky. Reaguje tak na změnu teploty. Kdybys ji měl zvýšenou, pásek by červenal. Při normální teplotě má takovouhle zelenkavou barvu.“

Idea dozrála rychle. Naše firma začala vyrábět ploché teploměry a stresindikátory. Na kuse kartónového papíru pokrytém kresbami s různobarevnými čtverečky, proti kterým stála stupnice, odpovídající barvě, nalepoval se kousek pásku. A vznikl výrobek.

Prodávali jsme svou produkci přes systém státní prodejní zprostředkovatelské úřadovny v mnohých regionech tehdy ještě nezhrouteného Sovětského svazu. Družstevní kolektiv se rozšířil. Všichni měli dost slušný plat. Začal se shromažďovat právě ten počáteční kapitál. Pro Ústavní laboratoř to bylo také dobré, protože přinášela ústavu peníze. Koupili jsme pro družstvo dvě auta, technické vybavení. A k tomu se ještě přihodilo něco, co nám pomohlo udělat neuvěřitelný skok.

Jednou přes den jsem přišel do kanceláře a vidím: u jednoho telefonu má sekretářka poslouchá a něco zapisuje, u druhého - uklízečka. V kanceláři jsme měli pouze dva telefony. Jen co položí sluchátko, zase zvonek. Pak sekretářka říká:

„Už tři hodiny soustavně zvoní ! Jeden za druhým, bez přestávky. Všichni žádají naše teploměry a stresindikátory. A jeden se hádal, říkal, že jsme předperestroječní břidilové. Pokud chceme zvýšit cenu, tak je připraven zakoupit celou sérii za zvýšenou cenu. Všichni žádají velké série. Dokonce jsou připravení zaplatit našemu družstvu předem.“

Začátkem perestrojky v našem státě, jak si to pamatujete, rozkvétala nevkusná produkce. Na odbyt šly různé umělé klipsy, plakáty, kalendáře s polonahými dívkami. Všichni to kupovali jako blázni. Na tomto základě vypadala naše produkce samozřejmě jako supernovinka. Ale vyráběli jsme ji už půl roku, a teď najednou tak náhle zvětšení poptávky, přímo ažiotáž. Něco se stalo, ale co ?

Ukázalo se, že den před tím večer mezinárodní komentátor Centrální televize Cvětov povídal o Japonsku a říkal: „Japonci - vynalézavý národ,“ a pak jako příklad ukázal japonský stresindikátor. Podobal se našemu. Tak jsem se poprvé v praxi dozvěděl o významu reklamy a pochopil, co je to - mít štěstí !

Provoz našeho družstva pracoval na tři směny. Balení, ořezávání a dokončování výrobků dělali námezdní pracovníci doma. Příjem se neustále zvyšoval. Koupili jsme projízdkový parník. Rozhodl jsem se vyrábět ještě i secí stroje pro farmářská

hospodářství. Najali jsme velkou osobní loď pro realizaci obchodních expedicí do rajónu Dálného Severu.

(47.)

NIČÍCÍ SÍLA

Když jsem byl v čele svého prvního družstva, měl jsem možnost přesvědčit se v praxi, jakou ničivou silou, drtící jakýkoliv materiální blahobyť, může být porušení vzájemných vztahů mezi lidmi, netrpělivost jeden k druhému. Pak jsem se dozvěděl, že přesně toto je příčinou rozpadu mnohých kolektivů. A všechno může začít z maličkostí.

Přesně to se stalo i v mém prvním družstvu. Rozbilo ho to a zároveň i zničilo několik rodin. Do dneška nemohu pochopit, jak čelit této síle, vznikající spontánně a odporující zdravému rozumu !

Všechno začalo tím, že jsem se rozhodl koupit dům s pozemkem za městem. Prikázal jsem, aby to zařídil Alexej Mišunin, vykonávající povinnosti hospodářského vedoucího a zásobovacího referenta družstva. Vyhotovil všechny doklady o koupi a prodeji. Jel jsem se tam podívat. Velký dům, dvacet arů půdy, parní lázeň, garáž, skleník. Zbytečnými, pravda, byly ovce a kráva, ale Mišunin řekl, že majitelé potřebovali odjet a chtěli prodat všechno najednou. Krmení pro krávu je a se ženou, která bude přicházet dojit, už je domluveno.

Na pozítří jsem svolal schůzi členů družstva. Pověděl jsem o koupi domu. Vysvětlil jsem cíl koupě. Tento dům byl určen pro přijímání návštěv, odpočinek členů družstva, pořádání oslav. Bylo nutné společně to všechno zvelebit, udělat rekonstrukci bytu, modernizovat kuchyň.

Pánská část družstva podpořila tuto ideu s velkým nadšením. Ale ženy si začaly mezi sebou o něčem šuškat. Není známo, kdo z nich podnítil rebelii. Jejich šuškáni shrnula má manželka a jménem všech žen řekla, že já a muži družstva jsme překročili všechny možné meze slušnosti vůči ženám.

„Stejně jako vy pracujeme v družstvu,“ pronesla, „pak uklízíme byt, každodenně stojíme u sporáku, staráme se o děti. To je pro vás málo ? A teď ještě po nás chcete, abychom dřely jako osli v tomto hospodářství za městem, malovaly a potom přijímaly návštěvy a obsluhovaly při pitkách ?“

A už to jelo... Ženy vylívaly na muže družstva své osobní rodinné a jiné nespokojenosti. Pochopil jsem to, když jedna z nich vykřikla:

„Vy byste jenom ťukali dominem a civěli na televizi.“

Ale nikdo z mužů našeho družstva domino nehrál. Tohle hrál její manžel, hasič. U nás nepracoval. Ale nejvíce se „rozjely“ manželky pracovníků družstva. A jedna vůbec z hlouposti přímo přede všemi vyklopila na svého manžela:

„Smrdíš levnými cigaretami (měl rád „Primu“), a teď ještě budeš smrdět i hnojem !“

Nastala pauza. Manžel přiškrceně lapal po vzduchu, zčervenal a pronesl:

„Schválně se prosmradím hnojem. Abys ke mně, chlípnice, nelezla.“

Ona začala brečet. Ženy se hned vrhly utěšovat uraženou. A „rozjely“ se ještě víc. Vykřikovaly různá urážlivá slova. Pracoval u nás Zena Kolpakov. Vynalézal různá zařízení, která zvětšovala výkonnost, opravoval všechno možné. A oni na něj:

„Vynálezce tady máme, vždyť po takových vynálezcích je třeba rok uklízet !“

Dostaly se i do politiky:

„Gorbačov vystupuje a Raisa Maximovna za něj všechno řeší.

Vyhlásil jsem přestávku. Myslel jsem si, že všichni nějak přijdou k rozumu. Po přestávce se všichni usadili, zevně zdrženliví, ale uvnitř bylo cítit napětí. Moje manželka jménem všech žen s předstíraným klidem a jedovatostí udělala ultimativní oznámení:

„Samozřejmě, pokud si přejete rezidenci za městem, prosím, ale žádná žena tam ani nohou nevkročí. Znamená to, že bude jenom vaše. A protože peníze jsou společné a bez nás nemáte právo je utrácet, dejte nám jako kompenzaci jedno auto s řidičem, speciálně pro domácnost. Budeme jej střídavě využívat.“

„Výborně,“ ozvalo se z mužské strany, „udavte se ! Dáme vám všechno, co chcete, jen abyste se tam neobjevovaly !“

„Oni si najdou „kolchozní Máni“,“ jízlivě zareagovaly ženy. „Ať si je hledají. Máni jim rychle utečou. Kdo je potřebuje !“

Nikdo z mužů, jejichž ženy pracovaly v družstvu, domů tentokrát nejel. Byl pátek a vydali jsme se na naši „fazendu“.

Všechno jsme tam prohlíželi, dělali plány o zvelebení. V sobotu jsme zatopili parní lázeň. Na Mišuninovu prosbu přišla místní žena podojit krávu. Dívali jsme se, jak to dělá. Bylo nám příjemně. Kráva nebyla neposedná, ale klidná. Žena nás upozornila, že nebude moci přijít pokaždé a že je třeba najít ještě někoho dalšího.

K večeru jsme se umyli v parní lázni, sami jsme si připravili večeři. Jídlo bylo vynikající ! Mišunin udělal smaženou rybu. Dal na stůl pivo, vodku. Posadili jsme se k večeři. Najednou slyšíme: „Mu-u-u.“ Byla to kráva. Vstali jsme a šli do kůlny. Bylo na čase dojít, ale žena nepřišla. Stáli jsme, osm mužů, a nevěděli jsme, co máme dělat. A vůbec, kdo by mohl vysvětlit, co se někdy stává s lidmi při pohledu na zvířata. Člověk si normálně žije, nevšímá si žádného zvířete. A najednou se ocitne v situaci, když se doma objeví zvířátko, kočka, pes nebo ještě něco a najednou k němu vznikají city jako k dítěti. Bojíš se o něj, děláš si starosti. Čím to je ? Možná, že skutečně první člověk Adam, když mu Bůh nařídil pojmenovat a ustanovit předurčení každému živočichu, díval se na ně při své práci s láskou a tato láska se zdědila, je někde hluboko uvnitř a projevuje se čas od času. Je tomu tak, nebo není - není známo. Ale u nás všech vznikl nějaký vztah k této krávě a ona také pocítila něco k nám. A z toho se vyklubalo následující. Serjoža Chodokov řekl:

„Zřejmě jí mléko roztrhává vemeno. Je třeba něco dělat.“ Vrhli jsme se na Mišunina. Proč prý kupoval krávu ! A zároveň nám ji bylo líto prodávat: za ten den jsme si na ni nějak zvykli jako na bližního.

Kráva se na nás dívala smutnými očima a mlčela. Pak natáhla hlavu směrem ke mně a zabučela: „Mu-u-u.“ Zabučela nějak prosebně a já jsem řekl Mišuninovi: „Okamžitě začni dojít, když jsi ji koupil !“ Mišunin rychle přinesl dížku na dojení,

uvázal si šátek, který tu nechala žena, a přešel přes ohradu ke krávě. Poprosil nás, abychom neodcházeli. Může se stát leccos. Kráva jej pustila k sobě a nechala se dojit. Donesli jsme jí napít, přidávali jsme seno, dávali chléb. Mišunin dojel. Ze začátku se mu moc nedařilo, mléčné proudy byly slaboučké, občas mířily mimo kýbl, pak se to začalo zlepšovat. Uplynulo čtvrt hodiny a mléčné proudy stále nekončily. Z nějakého důvodu Mišunin zašeptal:

„Pot. Překáží mi pot.“

Sebrali jsme, kdo měl, své kapesníky a Serjoža Chodokov vlezl za ohradu, aby utíral pot z Mišuninova čela. Přisedl na bobek vedle Mišunina, dívá se, jak probíhá dojení, a čas od času utírá pot z Alexejeva čela. Najednou jsme uslyšeli rozhořčený Sergejův šepot:

„Copak to děláš? Vždyť ničíš krávu! Z pravé ruky ti teče dobrý proud, a z levé třikrát slabší. Vždyť takhle můžeš zničit její vemeno.“

„Prsty,“ šeptá Mišunin, „na levé ruce mi tuhnou prsty. Raději kdybys pomohl.“

Sergej Chodokov se přikradl ke krávě z druhé strany a začali ji dojit společně. Přibližně za půl hodiny, možná víc, nadojili celou dížku.

Pili jsme při večeři mléko a připadalo nám jako to nejlepší mléko, které jsme kdy pili.

Časně ráno nás vzbudila žena dojička a udiveně sdělila, že se snažila podojit krávu, ale ta ji z neznámých důvodů nepouští k sobě.

Opět jsme šli do kůlny. Udělali jsme všechno jako včera a kráva se nechala dojit.

„Vida,“ řekla žena, „když už jste se zalíbili krávě, tak ji můžete dojit sami. Tohle se stává. Někoho krávy k sobě pustí a někoho ne.“

A naše kráva, jak se ukázalo, byla velice náročná. Nejenže nepouštěla k sobě nikoho z žen dojiček, co jsme najímali, ještě k tomu stále požadovala, aby po dobu dojení někdo z nás stál u ní, příkrmoval ji a mluvil na ni. A dojit ji museli dva najednou. To znamenalo, že na každé dojení jsme museli být tři. A také jsme se tak rozdělili - po třech. Mysleli jsme si, že na nějakou dobu, dokud ji neprodáme. Ale po vesnici se rychle roznesly zvěsti, že naše kráva je náročná. Přicházeli kupci, okoušeli ji podojit - nešlo to. A nechtěli ji koupit dokonce i za babku. Je to pravda, že jsem měl podmínku, aby ji nezabýjeli.

Pozvali jsme veterináře a ten říká:

„Tohle se, chlapi, stává. Zvíře, když si na někoho zvykne, tak jiného dlouho nemůže k sobě pustit. Co vás to napadlo, že jste ji tomu naučili?“

Nic podstatného nám neporadil k tomu ještě sdělil, že naše kráva je březí, totiž těhotná. Je třeba, až k tomu dojde, připravit se k porodu. Termín řekl jen přibližně. Příznakem měla být nepřítomnost mléka.

Protože tam muži museli konat službu ve třech, trávili jsme hodně času na „fazendě“. Občas jsme tam zůstávali i přes noc. Naše ženy se nemohly přesvědčit o existenci problému s krávou, protože daly slovo, že tam ani nohou nevkročí, a považovaly vyprávění o krávě za výmluvy. A vůbec ztratily nad sebou kontrolu. Začaly vyprávět neslušné vtipy. Ta, která povídala o manželově pachu, řekla:

„Jenom takovým zvrhlíkům mohla být dána taková zvrhlá kráva.“

On jí odpověděl:

„Raději celý život budu dojit mlčenlivou krávu, než poslouchat tvé blbé řeči.“

A pak se vůbec přestěhoval na chalupu, časem se rozvedl. Oženil se s mladou vesnickou ženou s dítětem, teď je z něj dost dobrý farmář.

Kráva přestala dávat mléko. Podle rady veterináře jsme připravili všechno k porodu. Ale kráva porodila samostatně a bez problému. Porodila býčka. Velice krásného. Když jsme pozvali veterináře, podíval se a řekl:

„No vida, ani není třeba něco dělat. Všechno udělala sama. Teď jenom udržujte čistotu. Dobře ji krmte.“

Později se nám podařilo dát krávu a býčka do dobrých rukou. Chodili jsme se dívat, jaký se z něj stal krasavec. S krávou se také všechno srovnalo. I teď na ni vzpomínám. Zajímalo by mě, jestli si nás pamatuje. S krávou se všechno vyřešilo, ale obnovit vzájemné vztahy v družstvu se nepovedlo. Tehdy jsem rozdělil družstvo a založil ještě jednu firmu. Sám jsem na najaté lodí začal podnikat dlouhodobé komerční plavby po řece Ob na Sever. O přestávkách mezi plavbou jsem prováděl byznysovou vyjížďku pro ruské a zahraniční podnikatele.

Pro sebe jsem zaznamenal, že bezpodmínečnou zárukou úspěchu, mimo jiné, jsou také vzájemné vztahy v kolektivu, víra nejen ve své schopnosti, ale i v schopnosti ostatních. Víra v okolí znásobuje jakékoliv schopnosti.

(4 8 .)

PODNIKATELE HERBALIFU

Až po přeletu na moskevské letiště „Vnukovo“ jsem si uvědomil, že v peněžence mám pouhých pět miliónů rublů a žádný konkrétní plán. Pracovníci mé firmy a rodina stěží zvládnou vzniklé dluhy. Budou muset rozprodávat majetek a to znamená, že nemohu čekat na pomoc z domova. Samozřejmě, že bych mohl sám napravit situaci, kdybych zůstal v Novosibirsku. Ale pro to by bylo nutné se soustředit na každodenní firemní záležitosti, což se ukázalo nemožné po událostech v tajze a po tom, co jsem dal slovo Anastasii nebo sám sobě. Teď je těžké určit, co řídilo mé činy - Anastasiino působení, nebo vlastní uvědomění a přání.

Chápal jsem, že jsem na mizině. Podle četných příkladů mých kolegů jsem věděl, že v takovéto situaci je zbytečné se spoléhat na příbuzné, na přátele i na bývalé pracovníky. Každý se mi bude vyhýbat jako moru. Je možno být úspěšný v průběhu deseti let a pouze po jedné chybě upadnout v opovržení a zapomnění okolí. Stalo se to mnohým proslulým podnikatelům. V takové situaci je třeba spoléhat výhradně jenom na sebe a umět najít východisko, jak se zdá, z beznadějně situace.

Nechal jsem v hotelu tašku se svetrem, několika košilemi a ještě s nějakými drobnými věcmi a šel jsem se toulat Moskvou. Pokoušel jsem si uvědomit významnost toho, co řekla Anastasia o ruských podnikatelích.

První, co mě v Moskvě udeřilo do očí tentokrát - byla aktivita podnikatelů herbalifu.

V centru velkoměsta u metra pečlivě oblečení lidé usilovně nabízejí práci. Jak říkají, u jedné zahraniční firmy. Lákají kolemjdoucí slibováním velkých výdělků, 151

možností služebního postupu. O tom, že se to týká herbalifu, neříkají. Zřejmě proto, že v novinách „Z rukou do ruky“ v rubrice „Hledám práci“ skoro každý inzerát končí slovy: „Herbalife nenabízet.“

Ale oni s tabulkami „Práce pro vás“, pomocí rozdávání malých letáčků od nějaké zahraniční firmy houževnatě zvou na pohovor. Později jsem zjistil, že ti, co přijdou na pohovor, se podrobují velice serióznímu psychologickému zpracování. Důraz se dává na dva faktory nejdůležitější pro průměrného Rusa. Zaprvé, mluvčí z pódia vysvětlují a dokazují na vlastním příkladu a příkladu příbuzných, že se jakoby zázračně uzdravili pomocí cizokrajného herbalifu. Právě tím vštěpují budoucím širitelům, že oni také se budou zabývat šlechtnou věcí - léčit lidi. Systém je tak zázračný, tvrdí oni, že není třeba být zdravotníkem. Jednoduše stačí dvě až tři vyučování, i když jsi malíř nebo omítkář, a prosím, konzultuj nemocného uživatele.

Druhý důraz spočívá ve vyprávěních s příklady, jak lze zbohatnout šířením herbalifu. K tomu je třeba ze začátku koupit za své peníze alespoň jedno balení, najít člověka a ústní důvěrnou formou dokázat mu neobyčejnou slast, kterou pocítí, když bude používat herbalife. A prodat toto balení za vyšší cenu. Stejným způsobem je třeba přitahovat nové širitelů. Za každého zapojeného budeš mít své procento. Čím víc lidí zapojíš, tím vyšší úroveň v hierarchii dosáhneš, tím více peněz se bude na tebe sypat. A sám už ani nemusíš distribuovat.

Jako podnikateli mně bylo hned jasné: peníze se skutečně sypou zlatým deštěm, ale pouze na toho, kdo sedí na samém vrcholu tohoto pyramidálního systému a na jeho nejbližší spolupracovníky. Celý dlouhý řetízek širitelů, rozdělený na tak zvané úrovně, žije díky tomu, že každá úroveň nabaluje své procento na cenu a za všechno platí ten uživatel, který uvěřil v zázračnost daného produktu. V některých případech se cena zvyšuje dvanáctkrát !!! Pomocí obrovského počtu agentů, kteří ústní a důvěrnou formou přesvědčují ruský národ o zázračnosti herbalifu na příkladu vlastního uzdravení, systém distribuce funguje bezvadně. Jeho pomocí lze prodávat i popel z pece a tomu, kdo řekne, že mu to nepomáhá, říci o nesprávném postupu nebo o nepravdivosti užívání produktu. Tento systém nejefektivněji funguje právě v našem státě, protože právě my jsme zvyklí dostávat nejhodnověrnější informaci jeden od druhého, a ne z oficiálních zdrojů.

Je úplně zbytečné mluvit o prospěšnosti nebo škodlivosti herbalifu. Byl by to dlouhý rozhovor. S plnou jistotou řeknu jenom jedno - všechno nadšení vypravěčů o vlastním uzdravení mizí, jakmile zjistí, že z vás nedostanou peníze. Pak dokonce můžete od nich uslyšet i mnoho opačných příkladů: „Je to nákaza!“ Systém distribuce je vypracován na Západě. Řídí jej ze Západu, přitahující nezaměstnané ruské lidi, ale tohle nejsou naši podnikatelé.

Na samotném víceúrovňovém marketingu jako takovém nic špatného není. Podle stejného systému, od jednoho k druhému, se po světě šířilo učení Ježíše Krista. Sám o sobě je systém geniální a efektivní. Tím větší je nebezpečí, když se podle něj šíří nějaká špatná produkce.

A tady je ještě jedna přemoudrost západních byznysmanů.

NEPLACENÝ ODPOČINEK NA HAVAJI

Pokud vás na rušných místech Moskvy zastaví elegantní mladí lidé, mluvící občas s přízvukem, a velice zdvořile nabídnou navštívení prezentace jedné zahraniční firmy, kde pro vás bude objednaný stůl a bude probíhat neplacené losování, po kterém se vám naskytne možnost vyhrát hodinky nebo dokonce neplacený zájezd na Havaj, můžete si být jistí: neplacený zájezd je pro vás garantován. Ale je dobré nezapomínat na pořekadlo: „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.“ Není těžké pochopit, jak v tomto případě past funguje.

Tak tedy vy dostáváte možnost „neplaceného“ ubytování v nádherném apartmá. Po příjezdu se přesvědčíte, že odpovídá fotografiím na letáčkách. Letenka, stravování a další služby jsou na váš účet.

Během několika dnů pochopíte, že jeden den „neplaceného“ ubytování vám vyjde značně draž, než kdybyste si pořídili poukaz za plnou cenu do jiných lázní stejné hodnoty. Všechno je velmi jednoduché: vaše ubytování zadarmo se kompenzuje množstvím přirážek na komplex služeb a stravování. Mimo to je v těchto přirážkách započítáno vyplácení agentů stojících na ulici, takzvaná neplacená prezentace, letáčky a zisk společnosti.

Samozřejmě že pro ty, kdo má dostatek peněz, to nic neznamena. Snad jen mohou vzniknout nepříjemné pocity oblbnutí. Hrozné je, když náš průměrný ruský člověk s nevelkým příjmem sebere všechno ušetřené během roku na dovolenou, chytí se na tento blaf a místo toho, aby jel ke své matce nebo do nějakých lázní v Rusku, odevzdává nastřádané peníze zámořským chytrákům, aby strávil dva týdny v apartmá pro blbce. Odkudpak berete tu neúctu k nám, pánové ze zámoří ?

Díval jsem se na komerční stánky, přeplněné cizím zbožím, kde se dokonce prodává i dovezená voda. Vzpomněl jsem si, že na mých lodích bylo totéž, ale z nějakého důvodu jsem nepřemýšlel, co za tím stojí. Poslouchal jsem v rádiu o uzených kuřatech sporné kvality, kterými byl zaplněn celý stát, o vodě v láhvích, kde za hezkými nálepkami o léčivosti a minerálnosti je připravená pro naše obchody obyčejná voda z kohoutku s pochybnými přísadami. Díval jsem se na obrovský počet tabulí, nabízejících posilnění hotdogem, jako by celá Moskva a Rusko udělaly tyto gumové párky svým národním jídlem a přemýšlel: proč jsem si toho všeho nevšiml dříve ? Vzpomínal jsem si, s jakou úctou a podlízavostí jsme vítali zahraniční podnikatele na začátku perestrojky. Jak jsem pro ně zahajoval byznysové túry po řece Ob na svém parníku, jak se sibiřští podnikatelé snažili pomoci vytvořit pro ně komfort. Samozřejmě, že mezi nimi byli různí lidé, ale jaký je výsledek ? Tak kdepak jste, podnikatelé Ruska ? Vy, co máte udělat náš stát prosperujícím ?

ZAČÁTEK PERESTROJKY

Na samém začátku perestrojky, když vyšel první zákon „O družstvech v SSSR“, pro mnohé to posloužilo jako výzva k činu. A mnoho lidí, mladých i starších, ale

zaručeně energických a přejících si něco udělat pro sebe a pro stát, jako by se vrhlo do boje. A hned se ocitli v okolí nepřívětivého davu. „Ale jděte s nimi," křičeli. „Buržousti, opovážlivci! Za co jsme to bojovali?" A nehledě na to, že činnost většiny prvních podnikatelů vyžadovala čtyřadvacetihodinovou práci, velké množství energie, šikovnost a vynalézavost, ať dělali cokoli, ať pracovali jakkoliv, neslyšeli od nikoho „díky". Byla zapotřebí alespoň minimální podpora a ta mohla vzniknout jedině při komunikaci a spolupráci jednoho s druhým. Právě tehdy se zrodila, jako ze vzduchu, idea vytvoření Družstevního svazu SSSR. Organizací tohoto svazu prvních podnikatelů jsme se zabývali v rámci iniciativní skupiny také my s Arťomem Tarasovem (proslulý podnikatel v Rusku). Většina z nás tehdy byla komunisty. Na prvním sjezdu podnikatelů jsem byl zvolen tajemníkem stranické skupiny sjezdu. Snažil jsem se tenkrát vysvětlit instruktorovi Ústředního výboru komunistické strany Sovětského svazu Kolosovskému, který nás měl na starosti, že podnikatelům je neskutečně těžko v takové situaci.

Že především potřebují morální podporu. Ale brzy jsem pochopil, že my, podnikatelé, se ještě dlouho budeme sami vyrovnávat s nepřízní a štvanicí jak ze strany části obyčejných lidí, tak i velkých a malých úředníků. Vyšší vedení Ústředního výboru by nás otevřeně nebránilo, ze strachu, aby neztratilo popularitu, a také už nemělo takovou sílu jako dříve. Začal se, patrně, vnitřní boj.

A k tomu ještě daňová zátěž víc a víc tlačila na podnikatele. Dnes už žádný podnik, až na vzácné výjimky, nebude za vodou, pokud bude řádně platit daně. Chápajíc toto, mnozí unikali daňové zátěži pomocí všemožných triků. Ale hned se ocitli v ještě horší situaci - stáli mimo zákon. Opakované pokusy vysvětlit na různých úrovních absurdnost existujícího daňového zákona neměly žádný úspěch. A ani nemohly mít, protože ten, kdo jej uvedl v platnost (budiž to jenom můj předpoklad), lépe než ostatní chápal nemožnost jeho dodržení, ale toto, přesně toto oni potřebovali. Proč? Aby měli moc! Aby mohli vydírat!

Kohokoliv, kdo si jen dovolil vysunout se, bylo možné okamžitě rozdrtit na prach, postavit mimo zákon pomocí daňové kontroly a policie.

Bylo mi líto prvních podnikatelů perestrojky a dnešních ruských byznysmanů. Rozhodl jsem se pro ně něco udělat, co jen budu moci. Přišel jsem do Ruské družstevní a podnikatelské společnosti, v jejímž čele stál Vladimír Alexandrovič Tichonov, akademik Všesvazové Leninovy akademie, ještě námi zvolený na začátku perestrojky. Budova, v které sídlilo prezidium společnosti, se zachránila, ale mnohé kabinety byly prázdné. Vladimír Alexandrovič zemřel půl roku před tím. Tam mi také sdělili, že před půl rokem byli otráveni předseda „kulatého" stolu ruských byznysmanů Ivan Kivilidi a jeho sekretářka. Arťom Tarasov ze Společnosti odešel. Členství ve Společnosti se radikálně zmenšilo.

Mě osobně znal jeden ze tří zbývajících pracovníků aparátu Společnosti, proto mi na mou prosbu dali jeden volný kabinet, dva telefony, počítač a fax. Žádné prostředky na organizační práci ve Společnosti nebyly a musel jsem jednat samostatně. V tomto kabinetu jsem také nocoval, abych ušetřil čas a peníze. Příchod uklízečky mě budil v šest hodin ráno. Nepřítomnost televize mi dávala možnost pracovat do půlnoci. Náhlý přechod od podmínek komfortní kajuty (do které na zvonek mohli přinést cokoli z jídla a pití) do kabinetu nepřizpůsobeného pro bydlení mě vůbec nezneklidňoval, a dokonce dával větší možnosti pro práci. Promýšlel jsem a psal vyhlášky o Společenství

podnikatelů, skládal jsem dopisy a faxoval jsem je ráno, kdy spojení mezi podniky není příliš zatížené. Různými způsoby, využívaje ohlášení v novinách a náhodná setkání, složil jsem sekretariát z Moskvánů různých profesí, kteří si uvědomili významnost budoucího Společenství ruských podnikatelů. Do sekretariátu se dostali tři moskevští studenti. Napřed přišel Anton Nikolajkin, aby opravil porouchaný počítač. Potom právě on, když se dozvěděl o práci na organizaci společenství, přivedl své kamarády Arťoma Semjonova a Alexeje Novičkova. Všichni tři začali zpracovávat elektronickou verzi „Zlatého katalogu Ruska“ a udělali program na vysoké profesionální úrovni.

(51.)

SPOLEČENSTVÍ PODNIKATELŮ RUSKA

Idea společenství spočívala v tom, že do něj měli vejít podnikatelé, kteří měli odpracováno na ruském trhu ne méně než rok, kteří upřímně usilovali o poctivé partnerství jak mezi sebou, tak i s těmi, pro koho pracovali a také se svým kolektivem. Představitelé různých společenských útvarů se mě snažili přesvědčit, že dnešní podnikatelé se stali pasivními k různým druhům sdružení, že euforie víry pominula a že v různých sdruženích, kam se kdokoliv může lehce dostat po zaplacení symbolického příspěvku, se přece jen členství katastroficky zmenšuje. Právě tím dokazovali, že organizovat společenství, ve kterém se zvyšují požadavky jak na osobnost podnikatele, tak i bezprostředně na podnik, je vůbec absurdní nápad.

Můj starý známý Arťom Tarasov, když se dozvěděl o mém příjezdu do Moskvy a o tom, co jsem začal, přišel na jeden z „kulatých stolů“. Připojil se k práci na dokumentech, napsal prohlášení k ruským podnikatelům. Vynaložil několik tisíc dolarů, aby se náležitě upravily dokumenty a rozdaly se na sjezdu malých podniků, který měla uspořádat asociace.

Jenže organizátoři sjezdu se rozhodli zabránit rozdávání takových materiálů o společenství, protože se zřejmě báli konkurence z naší strany. Tehdy se sekretariát a studenti rozmístili u vchodu do hotelu Rossija ve snaze doručit delegátům desky s dokumenty. Houževnatě stáli v chladu, nehledě na to, že je odháněla policie, která si myslela, že se tam koná nějaký prodej. Arťom Tarasov přece propašoval do Kremelského paláce desky s dokumenty, ale bohužel jenom malou část.

Operace, v kterou jsme vkládali naději, se zmařila. Organizovat společenství nebylo možné. Problém byl v tom, že na dodání informací o organizaci společenství podnikatelům ruských regionů, o jeho zásadách a struktuře jsme potřebovali něco kolem půl miliardy na tiskařské a poštovní výdaje. A protože na naši nabídku reagovalo pozitivně jenom deset procent těch, co dostali dokumenty, takovou sumu jsme neměli. Část příspěvků, co jsme dostali, si vzalo vedení Společnosti na zaplacení nájmu, protože jiné zdroje příjmů neměli. A když viděli, že došlo k nějakému zdržení, zastavili výdej peněz na organizační náklady, nehledě na to, že sumy peněz převedené podnikateli byly určené právě na financování organizačních nákladů.

Vedení Společnosti bylo nuceno používat prostředky, přicházející od podnikatelů, na ekonomické potřeby. Začala se zadržovat výplata sekretariátu společenství. Musel jsem odejít ze Společnosti a nechat tam druhý počítač, koupený za prostředky podnikatelů, kteří vstoupili do společenství. „Jakpak je to možné?“ divili se studenti, kteří ve skutečnosti na své náklady připravili řadu počítačových programů. „My děláme přesně tu práci, kterou má tato veřejná organizace plnit podle svého řádu, a oni nás hodnotí jako nájemníky a kašlou na podnikatele.“ Aparát Společnosti měl své argumenty: „Za nájem místnosti je třeba platit.“

Pokusil jsem se se zbytky sekretariátu pokračovat v práci jménem odborových svazů, ale situace se zopakovala. Tehdy jsem se seznámil s řadou veřejných sdružení a najednou jsem zjistil, že všechna mají název, ale nemají členství, že se podobají „gaučovým stranám“ a zabývají se jenom problémy samotného aparátu. Tohle se netýká asociace farmářských a rolnických hospodářství, řízené V. Bašmačnikovem. Možná, že ještě někoho, ale většinou je to tak.

Do dnešního dne v Rusku není žádné veřejné sdružení, které by spojovalo dost velké množství podnikatelů, a ta, co existují, se podobají „gaučové straně“. Příčina? Mezi jinými, myslím, bezvýznamnost příspěvků. Z neznámého důvodu se pokaždé vytvoří nějaký orgán, který posléze začíná vystupovat jménem podnikatelů a přitom se neradí s většinou.

Odešel jsem z odborových svazů, zůstal jsem bez spojovací techniky a jakýchkoliv existenčních prostředků. V té době Arťom Tarasov odjel do Londýna. Snažil se kandidovat na prezidenta Ruska. Ještě při získávání podpisů utratil několik miliard rublů, ale když Ústřední volební výbor zpochybnil větší část podpisů, Arťom byl nucen pustit se do urovnávání vlastních záležitostí. Moskvané, kteří pracovali v sekretariátu a nedostávali mzdu, byli nuceni odejít.

Zůstal jsem sám. Nebo spíš jsem si to tak myslel. Ale počaté věci se nehodlali vzdát tři moskevští studenti Anton, Arťom a Loša. Anton ze svých prostředků, které šetřil na dovolenou, zaplatil pro mě nájem na měsíc. Čekali a chtěli, abych hledal a našel východisko ze vzniklé situace a pokračoval v práci na organizaci společenství. Byli uchvácení samotnou ideou. Věřili v ni. Ale já jsem viděl jenom slepou uličku. Přesně v tuto chvíli přišla zpráva z Novosibirska.

(5 2 .)

K S E B E V R A Ž D Ě

Večer ke mně přišel člověk z Novosibirska, který přijel do Moskvy za svými záležitostmi. Přinesl láhev vodky, něco na zakousnutí. Seděli jsme v kuchyni mnou najatého jednopokojového bytu a on povídal o stavu mé rodiny a firmy.

Stav byl žalostný. Kvůli nedostatku prostředků na nájem byla moje firma nucena vzdát se jedné z kanceláří v centru města. Přestal fungovat obchod náhradních dílů pro auta, pracovníci firmy se pokusili obchodovat s botami, ale výsledkem jejich činnosti bylo zvýšení jejich dluhů. Všechna zodpovědnost byla dána mně.

„A ty se tady zabýváš bůhví čím. Mnozí si myslí, že ses zbláznil. Nejdříve jsi měl nějak dát do pořádku stav ve firmě a pak se zabývat touto svou nepochopitelnou věcí. V tebe tam už nikdo nevěří.“

„Chceš abych ti řekl poctivě, co podle mě od tebe čekají ?“

„Mluv,“ odpověděl jsem.

„Abys spáchal sebevraždu, nebo provždy zmizel. Posud' sám, bez počátečního kapitálu teď vůbec není možné něco podniknout a ty teď nejenže nemáš počáteční kapitál, nemáš ani na jídlo. A také se nahromadily dluhy. Ve světě nejsou analogie, aby se někdo vyškrabal z takovéto situace. Pokud bys zmizel, všechno se odepíše tvou smrtí a zbytek tvého majetku si oni rozdělí. Tvoje manželka říká, že podle horoskopu jsi Lev a po celou dobu jsi vedl marnotratný život a že máš zemřít v chudobě. Pročpak ses dal do druhé expedice ? Nikdo to nemůže pochopit.“

Nehledě na to, že jsme byli pořádně opilí, ráno po probouzení jsem si přece do detailů vzpomněl na náš rozhovor. Jeho argumenty byly pádné a přesvědčivé. Slepá ulička v Novosibirsku, bezvýchodná situace tady v Moskvě. Všude trpí lidé, kteří se mnou pracovali, trpí rodina. Najít východisko a napravit situaci jsem nemohl, protože východisko neexistovalo. Ukončit tato utrpení může jenom moje smrt. Samozřejmě, že sebevražda není dobrá. Ale logika toho, co se stalo, říká: moje sebevražda usnadní život jiným a pokud je tomu tak, tak on má pravdu - nemám právo na život. Tohle mě dokonce uklidnilo. Nebylo nutno mučivě hledat východisko z vytvořené situace, protože jsem souhlasil s tím, že smrt je východisko.

Zlehka jsem uklidil byt, napsal jsem majitelce krátký dopis, že se nevrátím. Rozhodl jsem se dojít do odborových svazů, dát do pořádku papíry, týkající se společenství. Možná, že někdo, když ne teď, tak třeba později bude pokračovat v této práci. Ale jakpak mám spáchat sebevraždu, když nemám peníze ani najed ? Pak jsem vymyslel: aby to nevypadalo jako sebevražda, půjdu se koupat jako mrož, ponořím se do díry vysekané v ledu a utopím se. A šel jsem. V podchodu stanice metra „Puškinskaja“ jsem najednou uslyšel známou melodii. Dvě mladé dívky ji snaživě hrály na housle. Před nimi leželo otevřené pouzdro, do kterého lidé házeli peníze. Takovým způsobem si přivydělávají muzikanti v mnohých podchodech metra. Ale tyto dvě dívky, jejich housle, melodie linoucí se v rachocení vlaků a šumění přestupu nutily mnohé lidi zpomalit krok. A mě tato melodie vůbec donutila zastavit se. Houslové smyčce hrály melodii, kterou... Anastasia zpívala v taj ze.

Když jsem tenkrát v taj ze poprosil, aby zazpívala něco svého, a ne mně známé písničky, uslyšel jsem tuto neobyčejnou, divnou, čarovnou melodii beze slov. Anastasia ze začátku vykřikla jako novorozené dítě. Pak její hlas zazněl tiše-tiše a velice laskavě. Stála u stromu, přitiskla ruce k srdci a zdálo se, že svým hlasem ukolébávala a laskala děcko, něco mu říkala. Její úplně tichý hlas donutil všechno kolem zatajit dech a poslouchat. Potom jako by se zaradovala z probouzejícího se dítěte a v jejím hlase zaznělo jásání. Neuvěřitelně vysoké zvuky se jednou plavně a chvějící se vznášely nad zemí, podruhé vzlétaly do výše nekonečna, zaplňovaly prostor, rozveselily všechno kolem...

Zeptal jsem se dívek:

„Co jste to hrály ?“

Vyměnily si pohledy a jedna z nich odpověděla:

„Nějak jsem improvizovala.“

Druhá dodala:

„A já jsem se přidala.“

Tady, v Moskvě, uchvácený ideou vytvoření společenství podnikatelů, která jako by byla mým hlavním krokem v životě, skoro jsem nevzpomínal na Anastasii. A teď, v poslední den mého života, jakoby se loučíc, se mi připomněla.

„Zopakujte mi prosím ještě jednou to, co jste hrály,“ poprosil jsem děvčata.

„Zkusíme to,“ odpověděla starší.

Stál jsem v přestupu metra, poslouchal jsem čarou houslovou melodii, vzpomínal jsem na louku v tajze a přemýšlel: „Anastasio! Anastasio! Je to příliš těžké - uskutečnit v reálném životě to, co jsi vymyslela. Snít je jedna věc, ale uskutečňovat sen v realitě je něco úplně jiného. Zmýlila ses, když jsi vytvářela svůj plán. Organizovat společenství podnikatelů, napsat knihu...“

A najednou jako by mě zasáhl proud. Stále jsem opakoval tato slova a cítil, že je v nich nějaká nepřesnost, něco je porušené. Tam, v tajze... v tajze... se to říkalo nějak jinak, ale jak... jinak? Pokračoval jsem v opakování, změnil jsem pořadí slov a vzniklo: „Napsat knihu, organizovat společenství podnikatelů.“ No samozřejmě! Ze začátku bylo třeba napsat knihu. Kniha měla řešit všechny problémy a hlavně rozšířit informaci o společenství! Ach, taková ztráta času, přemýšlel jsem, i v mém osobním životě se situace zhoršila. Tak dobře budu jednat. Teď je alespoň jasné, co mám dělat. Samozřejmě, že napsat knihu je velmi těžké pro toho, kdo to neumí, k tomu ještě tak, aby ji četli. Ale Anastasia věřila, že se to podaří. Stále mě o tom přesvědčovala. Dobře. Je třeba, je třeba to zkusit, je třeba jít až do konce!

(53.)

ZVONÍČÍ CEDRY RUSKA

Vracel jsem se do bytu. Jaro už laskalo Moskvu. V kuchyni zůstalo půl láhve slunečnicového oleje a cukr. Bylo nutné doplnit zásoby potravin a rozhodl jsem se prodat svou zimní norkovou čepici. Čepice byla pravá, s ušima, stála milión. Samozřejmě, není na ni vhodné období, ale dá se za ni dostat kolem dvě stě padesáti tisíc, přemýšlel jsem, když jsem směřoval k jednomu z četných moskevských trhů. Oslovoval jsem prodavače ovoce i obchodující různými věcmi. Dívali se na čepici, ale koupit ji nespíchali. Už jsem se rozhodl udělat slevu na sto padesát tisíc, když najednou ke mně přistoupili dva muži. Prohlédli čepici z různých stran, sáhli na kožešinu.

„Je třeba to vyzkoušet. Běž si půjčit od někoho zrcátko,“ řekl jeden z nich svému kamarádovi a vybídl mě odejít do ústraní.

Odešli jsme do zákoutí na konci pultové řady a čekali jsme na jeho kamaráda se zrcátkem. Ten na sebe nenechal dlouho čekat. Přiblížil se tiše zezadu a od rány do zátylku se mi nejdřív zajiskřilo před očima, potom se vše začalo zatemňovat. Opřel jsem se o ohradu a nespádl, ale když jsem přišel k sobě, mí kupci už tu nebyli a čepice zmizela také. Jenom dvě ženy soucitně vzdychaly:

„Jste v pořádku? To jsou ale potvory. Posadte se, tady je bedna.“

Chvilku jsem stál u ohrady, pak jsem pomalu šel z trhu. Mrholil jarní déšť. Ve snaze přejít silnici jsem se zastavil u okraje chodníku, abych se porozhlédl. Bolestivě mě šuměla hlava. Ztratil jsem pozornost a auto, ženoucí se blízko mě, hojně zkropilo špinavými krůpějemi z louže mé kalhoty a šosy mé bundy. Zatímco jsem přemýšlel, nehýbaje se z místa, co mám dělat, ze stejné louže kola nákladáku přidala krůpěje, které dolítly na můj obličej. Odešel jsem z okraje silnice a schoval jsem se před deštěm pod přístřeškem komerčního stánku a snažil jsem se rozhodnout, co mám dělat. Do metra mě samozřejmě v takovém stavu nikdo nepustí. Tři zastávky do bytu, v kterém bydlím, lze projít pěšky, ale na ulici mě může sebrat policie, která mě bude pokládat za opilce, bezdomovce nebo jednoduše za podezřelou osobu. Musel bych se hájit, ospravedlňovat se, dokud to budou zjišťovat. A co jim také řeknu? Kdo jsem teď? A tady jsem uviděl tohoto člověka. Pomalu stoupaje, nesl hned dvě bedny s prázdnými láhvemi a podobal se bezdomovci nebo pijákovi, kteří se dost často točí u stánků s lihovinami. Naše pohledy se setkaly a on se zastavil, položil své bedny na asfalt a promluvil na mě.

„Co stojíš, co tu pohledáváš? To je moje teritorium. Mazej odsud,“ řekl mi klidně, ale velitelsky.

Nechtěl jsem a ani jsem neměl sílu s ním diskutovat nebo se hádat a odpověděl jsem:

„Nepotřebuji tvoje teritorium, za chvíli se dám do pořádku a odejdu.“

Ale on pokračoval v rozhovoru:

„Kam odejdeš?“

„To není tvá starost. Odejdu a hotovo.“

„A dojdeš?“

„Ano, pokud mi nikdo v tom nezabrání. Nech mě na pokoji.“

„V takovém stavu nevydržíš ani stát, ani dlouho jít.“

„Co je ti po tom?“

„Jsi bezdomovec?“

„Cože?“

„Takže začátečník. Dobře, odpočiň si zatím tady.“

Zvedl své bedny a odešel. Vrátil se s balíčkem a opět ke mně promluvil:

„Následuj mě.“

„Kampak?“

„Budeš mým hostem pár hodin nebo do rána. Oschneš. Pak půjdeš svou cestou.“

Šel jsem za ním a ptal se:

„Je tvůj byt daleko?“

Odpověděl neotáčeje se:

„Do mého bytu se nedostaneš do konce života. Nemám tady byt. Mám jenom místo své dislokace.“

Přiblížili jsme se ke dveřím, vedoucím do sklepa mnohopatrového domu. Prikázal mě stát chvíli stranou, rozhlédl se, a když nikdo z obyvatel nebyl nablízku, něčím, co se podobá klíči, otevřel zámek.

Ve sklepě bylo tepleji než na ulici. Ohříval se rourami, kterými se rozváděla horká voda. Bezdomovci zřejmě speciálně odstranili tepelnou izolaci. V jednom koutku se válely nějaké hadry. Padalo do něj slabé světlo, pronikající zaprášeným sklem sklepního okna. Ale šli jsme ke vzdálenějšímu prázdnému koutku.

Vyndal ze svého balíčku láhev s vodou, otevřel ji, nabral trochu vody do pusy a rozstříkal ji kolem jako z rozprašovače. Vysvětlil:

„Tohle je proto, aby se nezvedal prach.“

Pak trochu odsunul prkno stojící v koutě. Ze skuliny, co se vytvořila mezi zdí a přepážkou, vytáhl dva kusy překližky, přikryté igelitem, pak ještě několik kusů kartónového papíru, také zabalených do igelitu. Na podlaze z nich udělal dvě improvizovaná lehátka. Vzal z koutku plechovku a zapálil svíčku do ní postavenou. Neúplně odříznuté víko bylo čisté, zlehka ohnuté dopředu a sloužilo jako plocha odrážející světlo. Tento jednoduchý přístroj osvětlil kraje překližek a půlmetrový prostor mezi nimi, na kterém prostřel noviny a začal vykládat z balíčku kus sýra, chléb, dvě krabičky kefiru. Pečlivě rozřezává sýr, promluvil:

„Co stojíš ? Posad' se. Sundej si bundu, pověs ji na rouru, až vyschne, tak ji vyčistíš. Mám kartáček. Kalhoty ať schnou na tobě. Snaž se je mačkat co nejméně.“

Ještě vyndal dva zalepené stogramové kelímky s vodkou a začali jsme večeřet. Všude kolem nás byla suterénní špína, ale tomuto muži se podařilo vytvořit čistý a útulný koutek.

Když jsme si přitukávali, představil se:

„Říkej, mi Ivan. Tady jsme bez jména po otci.“

Jeho improvizovaná lehátka, jídlo pečlivě rozložené na novinách, nehledě na špinavý sklep, tvořily atmosféru čistoty a útulnosti ve sklepním koutku.

„Neměl bys něco měkčího podestlat ?“ zeptal jsem se po večeři.

„Nelze tady skladovat hadry - působí větší špínu a pach. Tuhle v tom koutku sousedí... Jsou dva, občas přichází. Svými hadry tady způsobili prasárnu.“

Mluvil jsem s ním, odpovídal na otázky, aniž bych se všiml toho, že jsem mu pověděl o setkání s Anastasií, o jejím způsobu života a schopnostech. O jejím paprsku, snech a snažení. Byl to první člověk, komu jsem pověděl o Anastasii ! A nechápu, proč jsem mu pověděl o Anastasiině podivnosti, o jejím snu a o tom, že jsem slíbil jí pomoci. Že jsem se pokoušel organizovat společenství podnikatelů s čistými úmysly a zmýlil jsem se. Napřed bylo třeba napsat knihu.

„Teď budu psát a pokusím se ji vydat. Anastasia říkala, že nejdříve je třeba napsat knihu.“

„Cožpak jsi přesvědčen, že ji dokážeš napsat a pak ji ještě i vydat, když nemáš prostředky ?“

„Jsem přesvědčen nebo nejsem, nevím. Ale jednat budu tímto směrem.“

„Takže cíl existuje a půjdeš za ním ?“

„Ano, půjdu.“

„A jsi přesvědčen, že tam dojdeš ?“

„Budu se snažit.“

„Ano... Knihu... Potřebuješ dobrého malíře pro výtvarnou úpravu obálky. Aby to vytvořil ze srdce. Aby odpovídala smyslu a cíli. Jak najdeš malíře bez peněz ?“

„Budu se muset obejít bez malíře. Bez výtvarné úpravy.“

„Je třeba to dělat pořádně: i s úpravou i se smyslem. Kdybych měl papír, štětec a dobré barvy, tak bych ti pomohl. Ale teď je to drahé.“

„Copak jsi výtvarník ? Profesionál ?“

„Jsem důstojník. Ale maloval jsem rád už od dětství. Chodil jsem do různých kroužků. Posléze, když jsem měl čas, maloval jsem obrazy a daroval je kamarádům.“

„Proč ses stal důstojníkem, když jsi chtěl po celou dobu malovat ?“

„Můj praděd byl důstojníkem, děd a otec také. Otce jsem měl rád a vážil jsem si jej. Věděl jsem a cítil, jakým mě chce vidět. Takovým jsem se snažil stát. Vysloužil jsem si plukovníka.“

„Jakých vojsk ?“

„Nejdéle jsem sloužil ve Státní bezpečnosti. Odtamtud jsem také odešel.“

„Snižovali počet zaměstnanců nebo tě vyhodili ?“

„Sám jsem o to požádal, nevydržel jsem.“

„Co ?“

„Víš, existuje taková píseň. Jsou tam slova: „Důstojníci, důstojníci, vaše srdce jsou na mušce.“

„Pokoušeli se tě zavraždit ? Sahali ti na život ? Stříleli do tebe, mstili se za něco ?“

„Do důstojníků často střílejí. Za všech časů šli důstojníci proti kulím. Na záštitu těch, kdo byli za nimi. Šli, aniž by měli podezření, že smrtelný výstřel přijde z týlu. Přesný. Trhavý. A přímo do srdce.“

„Jak to ?“

„Pamatuješ se na časy před perestrojkou ?.. Svátky - První máj, Sedmého listopadu. Obrovské proudy lidí křičících „hurá“, „sláva“, „ať žije“... Já a ostatní důstojníci, nejen ze Státní bezpečnosti, byli jsme hrdí na to, že jsme štítem pro tyto lidi. Že je ochraňujeme. V tomto tkví smysl života většiny důstojníků.“

Pak přišla perestrojka, veřejná informovanost. Zazněla jiná zvolání. A ukázalo se, že jsme svině, důstojníci KGB, tyrani. Že jsme ochraňovali něco jiného. Ti, kteří šli v kolonách s červenou vlajkou, se teď postavili do jiných a začali chodit s jinou vlajkou a nás prohlásili za viníky.

Mám manželku o devět let mladší, kráska... Miloval jsem ji... I teď ji miluji. Byla na mě hrdá. Narodil se nám syn, jediný. To, čemu se říká pozdní dítě. Je mu teď sedmnáct. Ze začátku byl také na mě hrdý, vážil si mě. Potom, když se to všechno začalo, manželka se mnou přestala mluvit. Nedívala se mi do očí. Začala se za mě stydět. Dal jsem výpověď a šel jsem do ochranky v komerční bance.

Schoval jsem co nejdál svou uniformu. Ale manželčiny a synovy němé otázky visely ve vzduchu. A na němé otázky není možné odpovědět. Odpovědi viděli v novinách a v televizi. Vypadalo to, že důstojníci se ničím jiným nezabývali, než rodinnými domky a represáliemi."

„Ale vždyť přepychové důstojnické vily se ukazovaly v televizi, opravdové, nenakreslené."

„Ano, ukazovali, opravdové, nenakreslené. Jenže tyto vily ve srovnání s těmi, co teď mají mnozí z těch, co nás obviňovali, jsou ubohé kurníky. A ty jsi byl majitelem parníku. O hodně většího, než je generálská vila. Ale vždyť ze začátku tento generál byl frekventantem, hloubil zákopy. Pak byl poručíkem a kočoval z kasáren do kasáren. A vilu, dům chtěl mít pro své děti, jako všichni. A kdo ví, kolikrát byl nucen v noci vyskočit z teplé postele přesně tohoto domu, aby se ocitl v polních podmínkách.

Dříve na Rusi uctívali důstojníky. Věnovali jim statky. Teď se rozhodli, že i domek s patnáctí arý půdy pro generála je hodně !"

„Dříve všichni žili jinak."

„Jinak... Všichni... Ale mezi ostatními v první řadě obvinili jistě důstojníky.

Důstojníci vyšli na Senátní náměstí. Mysleli na národ. Pak je nechali pověsit, poslali do rudných dolů, na Sibiř. Nikdo se za ně nepostavil.

Za cara, za vlast bojovali proti Němcům v zákopech. A v týlu už pro ně připravovali revoluční patrioti uvítání, nabíjeli do závěrů kulky pro jejich srdce, kulky strašnější než olověné. ‚Bělogvardějci, tyrani‘ - tak říkali důstojníkům, kteří se vrátili z války a snažili se udělat pořádek. Kolem byl chaos, všechno se hroutilo. Všechny dřívější hodnoty - materiální a duchovní - se pálily, ničily. Bylo jim těžko, těm důstojníkům. Proto také navlékli důstojnickou uniformu přes čisté spodní pralo a šli do psychického útoku. Víš, co je to psychický útok ?"

„To je, když se snaží polekat nepřítele. Viděl jsem to v kině. Ve filmu „Čapajev" šli bělogvardějští důstojníci v útvaru a po nich stříleli z kulometu. Oni padali, ale sráželi řady a pokračovali v útoku."

„Ano. Padali, ale šli. Jenže věc je v tom, že oni neútočili."

„Jak to, proč tedy šli ?"

„Ve vojenské praxi důsledkem, cílem jakéhokoliv útoku je zajetí nebo fyzické zničení nepřítele, a je žádoucí, aby to bylo při nejmenší ztrátě útočících. Proti kulometům těch, co se skryli v zákopech, se šlo jen tehdy, když vědomě nebo podvědomě byl určen jiný cíl."

„Jaký ?"

„Možná, že jednáje proti logice vojenského umění, za cenu svého života chtěli ukázat, vyzvat střílející, aby se vzpamatovali, nezabýjeli jdoucí, pochopili a nestříleli do ostatních."

„Ale v tom případě se jejich smrt podobá smrti ukřižovaného Ježíše Krista ?"

„Podobá se. O Kristu si ještě něco pamatujeme. Na bezvouse frekventanty a generály, jdoucí v tomto útvaru, jsme zapomněli. Možná, že i teď jejich duše,

oblečené do čistého spodního prádla a důstojnické uniformy, stojí před našimi kulkami a prosí, vzývají nás, abychom se vzpamatovali."

„Proč nás vzývají ? Když do nich stříleli, my jsme ještě nebyli."

„Tehdy jsme nebyli. Ale kule letí i dnes. Nové kulky. Kdo je vypouští, když ne my ?"

„Skutečně. Vždyť letí kulky i dnes. Proč tolik let stále letí ? A proč jsi odešel z domova ?"

„Nevydržel jsem pohled."

„Jaký pohled ?"

„Dívali jsme se večer na televizi. Manželka byla v kuchyni. Dívali jsme se se synem. Pak začal jeden z těch politických pořadů, mluvili o KGB. Jasná věc - směle pomlouvali. Schválně jsem vzal do rukou noviny. Dělal jsem, že jakoby čtu a že mě to nezajímá. Chtěl jsem, aby to syn přepnul. Vůbec se nezajímal o politiku. Má rád hudbu. Ale on to nepřepínal. Zašustil jsem novinami, potají se na něj dívám. A vidím: můj syn sedí v křesle, tak se chytil rukama opěradel, že mu zbělely. Sám se ani nehne. Pochopil jsem - nepřepne to. Přikryl jsem se novinami a ještě jsem se držel, kolik jsem mohl. Pak jsem to nevydržel, zmačkal noviny, odhodil je stranou a řekl jsem, vykřikl jsem: „Vypneš to konečně ?! Vypneš ?!" Můj syn se také postavil. Ale k televizi nešel. Stál proti mně, díval se mně do očí a mlčel. A v televizi pokračovali... A můj syn se na mě díval. V noci jsem jim napsal vzkaz: ‚Odcházím na nějakou dobu, je to prý nutné.‘ A odešel jsem navždy."

„Proč navždy ?"

„Proto..."

Dlouho jsme mlčeli. Pokusil jsem se co nejpohodlněji umístit se na překližce a zdřímnout si. Ale on opět promluvil:

„Takže Anastasia říká: „Přenesu lidi přes úsek času temných sil. Přenesu a tečka !"

„Ano, říká. A věří, že se jí tohle podaří."

„Potřebuje odborný pluk. Já bych do něj šel jako voják."

„Jaký pluk ? Nepochopil jsi. Ona neuznává násilí. Chce nějak lidi přesvědčit. Snaží se něco udělat svým paprskem."

„Myslím, cítím, že to udělá. Mnozí se budou chtít ohrát jejím paprskem. Ale málokdo pochopí, že sami musí trochu hýbat mozky. Je třeba Anastasii pomoci. Je sama. Dokonce ani nemá četu. Tuhle tebe přizvala, poprosila a ty se válíš ve sklepě jako bezdomovec. Tomu se říká podnikatel !"

„Ty se ale také, kageboučíku, tady válíš."

„Tak dobře, spi, vojáku."

„Je tady dost chladno, v tvých kasárnách."

„Nu což, stává se i tohle. Stoč se do klubíčka, chraň teplo."

Pak vstal, vyndal z otvoru igelitový sáček, vytáhl z něj něco a přikryl mě. V slabém světle svíčky zableskly u mého obličeje tři hvězdy na nárameníku důstojnického kabátu. Zahřál jsem se a usnul jsem.

Ve spánku jsem slyšel, jak dva bezdomovci přišli do svého koutku s hadry a požadovali po plukovníkovi láhev vodky za můj nocleh. Slíbil, že jim zaplatí zítra, ale oni naléhali, aby platil hned, vyhrožovali mu. Plukovník přenesl svou překližku-lehátko tak, aby byl mezi mnou a bezdomovci, řekl: „Dotknete se jej jenom přes mou mrtvolu.“ A položil se na svou překližku. Pak všechno utichlo. Bylo mi teplo a příjemně. Probudil jsem se, když mě plukovník začal třást rameny.

„Vstávej. Budíček. Je třeba se odsud dostat.“

Za málo průhledným oknem sotva začalo svítat. Posadil jsem se. Šíleně mě bolela hlava a těžko se mi dýchalo.

„Je ještě brzy. Ještě se ani nerozbřesklo.“

„Ještě chvíli a už bude pozdě. Zapálili vatu s práškem. Je to starý figl. Ještě trochu a zblbnem nedostatkem vzduchu.“

Přiblížil se k oknu a nějakým kovem začal vydlabávat rám. Dveře bezdomovci zavřeli zvenčí. Plukovník rozbil sklo, vytáhl rám a lezl po něm do okenního otvoru. Sklepní okno ústilo do betonové prohloubeniny, přikryté mříží. Začal se namáhat s mříží, ve snaze vytáhnout ji z upevnění, a nějak mu to nešlo. Stál jsem opřený o zeď. Točila se mi hlava. Plukovník se vysunul okenním otvorem a zavelel: „Sedni si na bobek. Dole je méně dýmu. Snaž se nehýbat. Vdechuj méně vzduchu.“ Opřel se rameny a vytlačil mříž. Odsunul ji a pomohl mi ven.

Seděli jsme u sklepního okna, mlčky jsme vdechovali ranní vzduch probouzející se Moskvy. Točení hlavy postupně mizelo, začalo být chladno, každý mlčky myslel na své.

Pak jsem řekl:

„Tví sousedé nejsou moc přátelští, copak tady rozhodují?“

„Tady každý sám rozhoduje za sebe. Mají takové pravidlo. Když přivedou nováčka, tak si od něj berou plat za nocleh. Pokud nechce platit, tajně mu nasypou něco do kelímku nebo jej ve snu omámí dýmem, jak se to snažili udělat s námi, pak mu seberou všechno, co budou chtít, pokud je co vzít.“

„A ty, kageboučíku, se tedy lhostejně na to díváš? Mohl bys jim jednu vrazit za takové věci. Nebo jsi po celou dobu seděl v kancelářích s papíry jako úředník, neumíš žádné zákroky?“

„Stávalo se, že jsem seděl v kancelářích a stávalo se i naopak. Umět zákroky - to je jedna věc, používat je v praxi - je něco úplně jiného. Jedna věc - nepřítel. Druhá - člověk. Mohu to neodhadnout a přehnat to.“

„Tohle jsou lidi? Zatímco tady mluvíš, oni likvidují lidi. Jsou připravení vraždit.“

„Připravení vraždit. Ale fyzickými zákroky tohle nezastavíš.“

„Filozofuješ a málem jsme zahynuli. Stěží jsme se vydrápali, ale ostatní to nemusí zvládnout.“

„Ostatní se nemusí vydrápat...“

„Tak vidíš. Proč tedy filozofuješ a nejednáš?“

„Nemohu bít lidi. Vždyť ti říkám, že to mohu přehnat. Dělej, pohni se k místu své dislokace. Už se rozbřesklo.“

Vstal jsem, stiskl jsem mu ruku a odcházel. Stačil jsem udělat pár kroků a zavolal mě:

„Počkej ! Vrať se na minutku.“

Přiblížil jsem se k plukovníkovi-bezdomovci sedícímu na betonu. Seděl se skloněnou hlavou a mlčel.

„Proč jsi mě volal ?“ zeptal jsem se.

Po malé pauze začal mluvit:

„Takže ty myslíš, že budeš moci dojít ?“

„Myslím, že budu. Tady to není daleko. Pouze tři zastávky. Dojdu.“

„Já myslím - dojít k cíli. Jsi přesvědčený, že to dokážeš ? Napsat knihu, vydat ji ?“

„Budu jednat. Napřed zkusím psát.“

„Takže Anastasia řekla, že se ti to podaří ?“

„Ano, tak to řekla.“

„Tak proč ses toho neujal ze začátku ?“

„Považoval jsem za důležitější něco jiného.“

„Takže neumíš přesně plnit příkazy ?“

„Anastasia nepřikazovala. Ona prosila.“

„Prosila... Takže sama vypracovala i taktiku i strategii. A ty ses rozhodl podle svého a jenom všechno zkomplikoval.“

„Tak se to stalo.“

„Stalo se... Je třeba pozorně poslouchat příkazy. Na, vezmi si to.“ Podal mi něco zabaleného do malinkého igelitového sáčku. Rozbalil jsem to a uviděl jsem zlatý snubní prstýnek a stříbrný křížek na řetízku. „Překupníci si to od tebe za půl ceny koupí. Tak jim to dej za půl ceny. Možná, že ti to pomůže se udržet. Pokud bys neměl kde žít - přijď sem. Vyřídím to s nimi...“

„Co je to s tebou ? Já si to nevezmu !“

„Nemluv. Je na čase. Jdi. Nuže ! Kupředu !“

„Říkám ti, že to nevezmu !“ Snažil jsem se mu vrátit prstýnek a řetízek, ale narazil jsem na velitelský a zároveň i prosící pohled.

„Čelem vzad. Kupředu ! Pochodem v chod !“ pronesl přidušeným šepotem, nepřipouštějícím námitky, a po malé pauze již za mnou prosebně: „Jenom dojdí.“

Po návratu do bytu jsem chtěl jít spát, dokonce jsem si lehl. Ale bezdomovec-plukovník mi nějak nešel z hlavy. Oblékl jsem se do čistých šatů a šel jsem za ním. Cestou jsem přemýšlel: „Možná, že bude souhlasit se mnou žít. Je přizpůsobivý ke všemu. Praktický a pečlivý. A k tomu ještě malíř. Možná, že by namaloval obrázek pro obálku knihy. A také bude lehčeji společně s ním přivydělávat na nájemné. Na příští měsíc již není čím platit.“

Když jsem se přibližoval ke sklepnímu oknu, kterým jsme se dostali ven za úsvitu, uviděl jsem skupinu lidí - obyvatel domu, policejní auto a záchranku. Plukovník-bezdomovec ležel na zemi se zavřenýma očima a úsměvem na tváři. Byl

zašpiněný mokrou zemí. Ve stisknuté mrtvé ruce měl kus cihly. U zdi stála rozbitá dřevěná bedna. Soudní znalec psal něco do bloku. Mrtvola jiného člověka ležela ve zmačkaných obnošených šatech a se znetvořenou tváří.

V nevelkém zástupu stále rozrušeně brebentila nějaká žena:

„...Vyšla jsem vyvenčit pejska, on, ten co se usmívá, stál na bedně obličejem ke zdi a oni, tři, zřejmě bezdomovci, dva muži a žena přiblížili se k němu zezadu. Jeden trhl bednou a on se zřítíl na zem. Začali do něj kopat a nadávat. Zakřičela jsem na ně. Zastavili se. Tento usmívající se vstal. Těžko vstával. A řekl jim, aby odešli pryč a nikdy mu nechodili na oči. Opět začali nadávat a zamířili k němu. Když se přiblížili, on náhle, přímo a bez rozmáchnutí uhodil hranou dlaně po krku toho, co mu podtrhl bednu. Jako by se ani nepřipravoval, ale když jej uhodil, tak se ten začal svíjet a lapat po vzduchu. Opět jsem zakřičela. Dva hned utekli. Ten, co se usmívá, se držel za srdce. Měl si lehnout nebo sednout, když dostal srdeční záchvat, ale on opět šel k bedně. Pomalu se přiblížil a přisunul ji ke zdi. Leze na bednu a sám se přidržuje zdi. Postavil se na bednu, ale zřejmě mu bylo dost špatně. Začal se sesouvat dolů. Klesá a stále kreslí na zdi kouskem červené cihly. Tak to dotáhl až dolů a lehl u zdi obličejem nahoru. Přiběhla jsem k němu, dívám se a on nedýchá. Nedýchá a usmívá se.“

„Proč lezl na bednu?“ zeptal jsem se ženy.

„Ano, proč lezl, když dostal záchvat srdce?“ zeptal se někdo z davu.

„Vždyť chtěl kreslit. I když se k němu tito tři bezdomovci přikradli, kreslil. Proto si jich zřejmě nevšiml. Dlouho jsem se procházela s pejskem a on stále stál na své bedně a kreslil. Ani jednou se neotočil. Vždyť tady je obrázek, trochu výš,“ ukázala žena na cihlovou zeď.

Na šedivé zdi domu byl červenou cihlou nakreslen sluneční kruh, uprostřed něho cedrová větvička a po krajích kola byla napsána nějaká nerovná písmena. Přiblížil jsem se ke zdi a přečetl: „Zvonící cedry Ruska.“ A sluníčko ještě mělo paprsky. Byly pouze tři. Víc už bezdomovec-plukovník nestačil nakreslit. Dva paprsky byly krátké, třetí se táhl, ohýbaje se a uhasínaje, až dolů k zemi, kde ležel usmívající se bezdomovec-plukovník. Díval jsem se na jeho usmívající se tvář, zašpiněnou zemí, a přemýšlel jsem: „Možná, že v poslední okamžiky jeho života se jej Anastasia stihla dotknout svým paprskem, ohřát. Alespoň trochu ohřát Duši tohoto člověka a odnést ji do světlé nekonečnosti.“

Díval jsem se, jak nakládali do auta těla mrtvých. „Mého“ plukovníka hodili nedbale. Jeho hlava se uhodila o dno karosérie. Nevydržel jsem. Strhl jsem ze sebe bundu, přiběhl k autu, začal jsem naléhat, aby mu pod hlavu podložili bundu. Jeden sanitář mi vynadal, ale druhý mlčky vzal bundu a položil pod šedivou hlavu plukovníka. Auto odjelo. Ulice se vyprázdnila, jako by se ani nic nestalo. Stál jsem a díval jsem se na kresbu a nápis, které byly ozářeny ranním sluncem. Mé myšlenky se míchaly. Něco, alespoň něco musím pro něj udělat, pro toho kageboučika, ruského důstojníka, jenž zde zahynul! Ale co? Co? Pak jsem se rozhodl: „Umístím tvou kresbu na obálku mé knihy. Rozhodně ji napíšu. I když zatím ještě neumím psát, stejně ji napíšu a ne jednu. A na každé budu umísťovat tvou kresbu jako emblém. A obrátím se v knize ke všem Rusům: „Rusové, nestřílejte do srdcí svých důstojníků neviditelnými, trhacími kulkami, kulkami krutostí a bezcitnosti. Nestřílejte zezadu ani do svých bílých, ani

do červených, modrých nebo zelených vojáků, praporčíků a generálů. Kulky, které se na ně vypouštějí z týlu, jsou strašnější než olovené. Nestřílejte do svých důstojníků, Rusové !!!"

Psal jsem rychle. Čas od času se za mnou stavili studenti programátoři Anton, Arťom a Loša a přinesli mi něco k jídlu. Ještě nevěděli o Anastasii. Ale vysvětlil jsem jim, že řešit otázku organizace společenství lze pomocí knihy, kterou mám napsat. A začali ukládat text knihy do počítače. V podstatě tuto práci dělal Loša Novičkov. Přicházel jednou za tři dni, přinášel vytištěný text a odnášel si rukopis s novou kapitolou. Tak to trvalo dva měsíce.

Jednou Loša přinesl vytištěnou poslední kapitolu první knihy, disketu s celým textem, dvě láhve piva, párky, ještě něco k jídlu a dvacet tisíc rublů. Položil tohle všechno na kuchyňský stůl. Udiveně jsem se zeptal:

„Odkudpak to máš, Lošo, takové bohatství ?“

Žil s maminkou, jejich prostředky byly omezené, ne vždy mu stačilo na jízdenky a svačiny.

„Teď máme dobu zkoušek, Vladimíre Nikolajeviči,“ odpověděl Alexej, „pro některé studenty dělám výkresy, různé programy, pro ty, kdo jsou líní nebo to nemohou udělat. Tuhle jsem dostal odměnu.“

„A ty sám děláš zkoušky ?“

„Ano. Ještě mi zbyla jedna a za dva dni mě vezmou na měsíc na soustředění do Kinešmy. Dobře, že jste stihl napsat „Anastasii“. Teď už to, kdybyste něco upravoval, dotiskne Arťom, Antoni je už na soustředění.“

„Jakpak jsi stíhal, Lošo, dělat zkoušky, výkresy, programy a ještě každý den sázet a psát „Anastasii“ ?“

Loša mlčel. Otočil jsem se ke kuchyňskému stolu, abych tam dal ohřáté párky. Loša měl položené ruce a hlavu na listech s textem o Anastasii, ležících na stole, a tvrdě spal...

(54.)

ROZLUŠTIT TAJEMSTVÍ

Když jsem stál v kuchyni nevelkého moskevského bytu u stolu s chladnouchými párky, Lošou Novičkovem, spícím na listech s textem knihy o Anastasii, dal jsem si slovo, že najdu způsob, jak opět shromáždit kapitál, získat zpátky svou loď a poslat ji tou trasou, na které došlo k setkání s Anastasii. Ale nebudu obchodovat jako dříve. Pošlu loď v době bílých nocí, aby si na ní v nejlepší kajutě mohli normálně odpočinout Loša Novičkov, Anton a Arťom a všichni, kdo se snažili organizovat společenství podnikatelů s čistými úmysly, nehledě na nezdary a často zanedbávají vlastní materiální blaho.

Copak je to za ideu, proč upoutává lidi ? Proč se stala tak blízkou i mě ? Jaké tajemství se v ní skrývá ? Je třeba to pochopit a konkretizovat, pokusit se rozluštit její tajemství a předurčení. Pročpak sen poustevnice z tajgy zapaluje lidi ? Co se v něm skrývá ? Jak rozluštit tajemství ?

Novinářka „Moskevské pravdy“ Káťa Golovina se to pokusila udělat a zeptala se studentů: „Co vás k tomu vede, v čem je váš osobní zájem? Ale oni nedovedli odpovědět srozumitelně, jenom řekli: „Je to dobrá věc.“ To znamená, že oni laké jednájí intuitivně. Ale copak stojí za touto intuicí?

* * *

V moskevské tiskárně číslo jedenáct byla na náklady tiskárny vytištěna dvoutisícovým nákladem první slaboučká kniha o Anastasii. Proč se generální ředitel této tiskárny Genadij Vladimírovič Grucja rozhodl vytisknout knihu neznámého autora? Proč to udělal, a nehledě na finanční potíže, použil ne novinový papír, ale lepší, ofsetový? První knihy jsem prodával sám u metra „Taganskaja“. Posléze mi začali pomáhat první čtenáři. Starší žena ji prodávala u metra „Dobryninskaja“. Každému, kdo se k ní přiblížil, podrobně vysvětlovala, že kniha je dobrá. Proč? Pak ji čtenáři začali prodávat i v rekreačních střediscích poblíž Moskvy. Sami psali oznámení a organizovali setkání s čtenáři-rekreaty. Potom se komerční ředitel Moskevského vydavatelско-realizačního koncernu Jurij Anatoljevič Nikitin najednou rozhodl předplatit ještě dva lišice výtisků. Jeho jednání bylo divné. Přijel ke mně autem a řekl: „Dnes odjíždím se synem do zahraničí na tenisovou soutěž. Odlétáme večer. Potřebuji stihnout předplacení.“ Zaplatil nový náklad. Když byly knihy vytištěné, Nikitin mi řekl: „V létě s knihami neobchodujeme, vezmu si několik svazků, se zbytkem si nakládej podle svého. Až budeš peníze mít, vrátíš mi je.“

Od samého začátku práce na rukopisu až dodneška je s touto knihou spojeno mnoho „proč“. Sama k sobě přitahovala lidi, jako by byla živá. A s jejich pomocí si prorážela cestu do života. Všechny události kolem ní jsem hodnotil jako náhodné. Jenže tyto náhody se začaly skládat do článků, které postupně tvořily řetězek. Teď ani nevím, kde je náhoda a kde je zákonitost v tom, co se děje. Lze to jen těžko odlišit.

(55.)

OTEC FEODORIT

Nastala chvíle, kdy jsem považoval za možné setkat se s Otcem Feodorem. Tam, v tajze, na mou otázku: „Jsou v našem světě lidé se stejnými schopnostmi a znalostmi jako máš ty?“ Anastasia odpověděla:

„V různých koutech Země jsou lidé vedoucí odlišný způsob života od technokratického. Mají různé schopnosti. Ale i ve vašem světě je člověk, ke kterému pro tebe nebude těžké se dostat ani v zimě, ani v létě. Síla jeho Ducha je veliká.“

„Víš, kde žije, lze jej uvidět, mluvit s ním?“

„Ano.“

„Kdo je to?“

„Je to tvůj Otec, Vladimíre.“

„Cože? Ach, Anastasie, Anastasie... Tolik jsem se chtěl přesvědčit, že máš pravdu, ale je tomu naopak. Můj otec zemřel před osmnácti lety a je pohřben v nevelkém městečku Brjanské oblasti.“

Anastasia seděla na trávě, opírajíc se zády o kmen stromu, s koleny přitisknutými k bradě a mlčky se dívala do mých očí. Její pohled byl trochu smutný a litující. Pak položila hlavu na kolena. Pomyslel jsem si, že je rozrušená chybou týkající se mého otce, a pokusil jsem se ji utěšit:

„Moc se nerozrušuj, Anastasie. Zřejmě ses zmýlila proto, že jak jsi sama říkala, zůstalo v tobě málo síly.“

(Tento rozhovor se odehrával potom, co ztratila vědomí, když zachraňovala muže a ženu při vyřizování účtů. Popisoval jsem tuto situaci v první knize.)

Anastasia ještě chvíli mlčela, pak zvedla hlavu, opět se podívala do mých očí a řekla:

„Síly ve mně zůstalo méně, ale ne natolik, abych se mýlila.“

Pak začala vykládat události šestadvacet let staré. Vykládala minulost přesně do detailů, dokonce přitom vyjadřovala nuance vnitřních pocitů. Dá se to nějak pochopit, že podle vnějšího, sotva viditelného, výrazu tváře, pózy, očí lze odhadnout myšlenky toho, s kým mluvíš. Ale jakým způsobem ona prohlíží minulost jako dokumentární film, zůstává dosud záhadou. Ani sama Anastasia to nemohla normálně, srozumitelně vysvětlit. A řekla tohle:

„Nedaleko Moskvy je Trojice-Sergijevská Lávra. Nachází se ve městě, které se jmenuje Sergijev Posad. Za silnými starodávnými zdmi Trojice-Sergijevské Lávy je bohoslovecký seminář, akademie, chrámy a klášter. Chrámy jsou přístupné lidem a každý, kdo si to přeje, může přijít, pomodlit se na tomto svatém místě Rusi. Dokonce v době pronásledování nebyly zničené. Za těmito zdmi působily seminář, akademie a klášter, v kterém sloužili Bohu mniši.“

Před šestadvaceti lety, přesně v den mých narozenin, do vrat Trojice-Sergijevské Lávy vešel mladík. Navštívil muzeum, pak pokračoval do velkého chrámu. V tom chrámě kázal vysoký šedivý mnich. Jeho výška a hodnost byly stejně velké. Tohle byl Otec Feodorit - opat kláštera Trojice-Sergijevské Lávy. Mladík poslouchal kázání, a když se Otec Feodorit vzdálil, šel za ním do klenotnice. Sloužící chrámu jej nezastavili. Když se přiblížil k Otci Feodoritovi, začal s ním mladík mluvit o kázání. A Otec Feodorit s ním dlouho povídal. Mladík byl křtěný, ale neměl v sobě dostatečnou víru, nedodržel půst, nepřijímal oltářní svátost, nechodil řádně do kostela, ale v tento den se začalo jeho kamarádství s Otcem Feodoritem.

Mladík chodil do kláštera a Otec Feodorit si s ním povídal, ukazoval mu svatyně, ke kterým se nemohli dostat obyčejní farníci. Mnich daroval mladíkovi knihy, ale ten je ztrácel. Mnich navlékl na krk mladíka křížek, ten byl také ztracen. Mnich dal mladíkovi druhý křížek, neobyčejný - otevíral se jako ozdobná skříňka - i ten byl ztracen. Mnich dokonce přiváděl mladíka do klášterní jídelny a usazoval jej za jeden stůl s mnichy, pokaždé mu dával trochu peněz, nikdy nic nevyčítal a vždy na něj čekal až přijde.

Tak to trvalo rok. Mladík byl v klášteře každou neděli, ale jednou odešel a už se nevrátil. Mnich na něj čekal. A mladík nepřišel ani za měsíc, ani za rok. Mnich čekal. Teď již minulo dvacet pět let. Mnich stále čeká. Dvacet pět let, Vladimíre, čeká na tebe tvůj duchovní Otec - velký mnich Ruska - Otec Feodorit.“

„Odjel jsem daleko. Na Sibiř. Občas jsem vzpomínal na Otce Feodorita,“ odpověděl jsem, jako bych se chtěl omluvit před sebou nebo ještě před někým.

„Ale nenapsal jsi mu žádný dopis,“ poznamenala Anastasia.

„Chci jej uvidět.“

„A copak mu teď povíš ? Možná o tom, jak jsi vydělával peníze, byl šťastný v lásce a jednoduše bloudil ? Jak jsi mnohokrát byl na pokraji zkázy, ale v poslední okamžik se od tebe neštěstí odvrátilo ? On sám to všechno uvidí, jen co se na tebe podívá. On, který se modlil za odpuštění tvých hříchů a tolikrát tě zachraňoval svými modlitbami, stále věří, přesně jako pětadvacet let před tím. Chce od tebe něco jiného.“

„Co, Anastasie ? Co ví Otec Feodorit, co chce ?“

„Zatím se v tom nemohu vyznat, on to cítil intuitivně. Řekni mi, Vladimíre, pamatuješ se na rozhovory s ním, pamatuješ se, co jsi viděl v klášterních klenotnicích ?“

„Vzpomínám si na všechno velmi nejasně, vždyť to bylo dávno. Mohu si vzpomenout jenom na některé epizody.“

„Zkus si na to vzpomenout, já ti pomohu.“

„Otec Feodorit se mnou pokaždé hovořil na různých místech kláštera. Pamatuji se na podzemní a sklepní místnosti. Pamatuji se na klášterní jídelnu, dlouhý stůl, u něj večeří mniši a já spolu s nimi. Bylo to v době nějakého půstu. Strava byla pustná, ale chutnala mi.“

„Měl jsi při návštěvě kláštera neobvyklé pocity ?“

„Jednou po večeři jsem vyšel přes klášterní vrátnici na vnitřní dvůr Lávry a namířil jsem k východu. Pro farníky již byla brána zavřená. Dvůr byl prázdný. Silné, vysoké zdi nepropouštěly venkovní městský hluk. Kolem se tyčily osamělé chrámy, bylo ticho. Zastavil jsem se. Zdálo se mi, jako by zněla velebná hudba. Musel jsem odejít. U brány stál mnich, aby mě vypustil a zavřel závoru. Ale já jsem stále stál a poslouchal tuto hudbu a pak jsem pomalu šel k bráně.“

„Vícekrát už jsi nikdy neslyšel tuto hudbu ? Neprožíval jsi tento pocit ?“

„Ne.“

„Pokoušel ses někdy ještě uslyšet tuto hudbu, vyvolat v sobě tyto pocity ?“

„Ano, ale nedařilo se mi to. Dokonce jsem se postavil na stejné místo, když jsem přišel podruhé, ale bohužel.“

„Vzpomeň si ještě alespoň na něco, Vladimíre.“

„Ty mě podrobuješ výslechu. Když jsi tak přesně vyložila, co se se mnou stalo před šestadvaceti lety, tak to také sama řekni, co jsem cítil tenkrát.“

„To není možné. Otec Feodorit nedělal konkrétní plány, on v něco intuitivně doufal. A udělal pro tebe něco velkého a významného, co věděl jenom on sám. Já jenom intuitivně cítím, že myslel na něco významného a hodně pro to dělal. Velmi mnoho. Ale proč to, po čem toužil, spojil s tebou, který jsi neměl elementární schopnosti pro rychlý příchod k víře, zůstává záhadou. I proč dvacet pět let tvého lehkomyšlného života nezlomilo tuto víru, je také záhada. I proč ty, který jsi dostal tak mnoho, stále ještě nic neděláš ? Proč ? Nemohu to pochopit. Vždyť ve Vesmíru nic nemizí beze stopy. Vzpomeň si prosím ještě alespoň na jednotlivé epizody ze setkání a besed s tvým Otcem.“

„Pamatuji se na sál nebo nějakou klenotnici bohoslovecké akademie a možná, že to bylo v jedné z podzemních místností kláštera. Nějaký mnich otevřel před Otcem Feodoritem dveře, ale sám do nich nešel. Vešli jsme tam my dva s Otcem Feodoritem. Na zdech byly nějaké obrazy, na policích - nějaké věci...

„Dvakrát jsi tam byl překvapen, čím ?“

„Překvapen ? Ano, samozřejmě, to mě překvapilo. Zarazilo...”

„Co ?“

„Jeden obraz. Byl černobílý, jako by jej nakreslili tužkou. Byl to velmi jasně nakreslený portrét nějakého člověka.“

„Copak tě tedy překvapilo ?“

„Nepamatuji si to.“

„Vzpomeň si, Vladimíre. Zkus si na to prosím vzpomenout, já ti pomohu. Nevelký sál, vy dva s Otcem Feodoritem stojíte u tohoto obrazu, ty jsi trochu vpředu, Otec ti říká: ‚Přistup si blíž k obrazu, Vladimíre.‘ Udělal jsi krok kupředu, pak ještě jeden...”

„Vzpomněl jsem si, Anastasie !“

„Na co ?“

„Tento obraz, zobrazující nějakého člověka, byl nakreslený jednou čarou. Ten, kdo jej maloval, postavil uprostřed bílého listu tužku nebo něco jiného, čím kreslí obrazy, a neodtrhává ruku, vedl svůj nástroj po spirále, jednou přitlačuje, díky čemu se čára stávala silnější, podruhé se jen taktak dotýkáje listu. Čára se dělala slaboučká, ale nepřerušovala se. Končila na kraji listu a výsledkem toho byl podivuhodný obraz, portrét nějakého člověka.“

„Ten je třeba vystavit veřejnosti. Někomu se podaří rozkódovat informaci do něj vloženou. Pomocí této pulzující čáry, která zobrazuje člověka, si mají lidé něco uvědomit.“

„Jakým způsobem ?“

„Ještě to nevím. No, například, tečky a čárky se mohou podobat nějaké azbuce nebo notovým znakům. Já to jenom předpokládám. Obojí je možné, nebo ještě něco. Až se vrátíš, tak popros, aby jej vystavili k veřejné prohlídce nebo někde publikovali. Najde se někdo, kdo rozkóduje tuto spirálovitou čáru.“

„Ale kdopak mě poslechne ?“

„Poslechnou tě. Ale tenkrát jsi měl ještě jeden mimořádný dojem. Můžeš si vzpomenout -jaký ?“

„V tomto sálu nebo ve vedlejší místnosti... Ano - v úplně malinké místnosti na vyvýšeném místě stála krásná dřevěná vyřezávaná židle, nebo to bylo křeslo, které se podobalo trůnu. Stáli jsme s Otcem Feodoritem a dívali se na něj. Řekl mi, že se jej nikdo nesmí dotýkat.“

„Ale ty jsi na něj sáhl. Dokonce ses na něj posadil.“ „Sám Otec Feodorit mě vybídl, abych to udělal.“ „A něco se s tebou stalo v tomto okamžiku.“ „Nic se nestalo. Seděl jsem, díval jsem se na Otce Feodorita a on se míčky díval do mých očí. Jednoduše se díval.“

„Vzpomeň si prosím, Vladimíre, zkus si vzpomenout na své vnitřní pocity. Jsou velmi důležité.“

„Ale nic zvláštního... Víš, jenom jako by se nějaké myšlenky pronášely hlavou, rychle-rychle, jako by magnetofonová páska byla přepnutá na zrychlené přetáčení a slova splývala do nepochopitelných zvuků.“

„A nikdy jsi to nezkoušel ? Tobě se, Vladimíre, později nikdy nechtělo zastavit tuto pásku, poslechnout si ji jakoby za normální rychlosti, pochopit, co tam zní ?“ „Jak to ?“

„Zamyslet se nad podstatou bytí...“ „Ne, nezkoušel jsem to. Mluvíš nesrozumitelně.“ „A z toho, co ti říkal Otec Feodorit, chápal jsi všechno ? Můžeš si přesně vzpomenout alespoň na jednu jeho větu, i bez ohledu na souvislost s ostatními větami ?“

„Ano, ale skutečně si nemohu vzpomenout, s čím je spojená.“

„Řekni ji.“

„...Ty ukážeš jim...“

Anastasia, sedící do této chvíle pod stromem, najednou vstala, její tvář se rozzářila. Položila dlaně na kmen cedru, přitiskla se k němu tváří.

„Ano ! Jistěže !“ vykřikla Anastasia. Spráskla ruce a radostně začala mluvit: „Opravdu jsi veliký ! Ruský mnichu ! Víš, Vladimíre, o Otcí Feodoritovi teď mohu jedno říci přesně. Zesměšnil množství učení vašeho světa, ukázal na to hlavní.“

„Nemluvili jsme spolu o žádných učeních. Uvažovali jsme o obyčejných životních tématech.“

„Ano ! Samozřejmě ! O obyčejných ! Otec Feodorit mluvil s tebou o tom, co tě zajímalo. Ukazoval ti svaté výtvary, chovaje se k nim s úctou, ale ne s pochlebnickou hranou pokorou. Měl vysoký titul, ale byl obyčejný a hlavně přemýšlející. Možná, že speciálně přímo vedle tebe nevyslovil žádná dogmata. A copak nejsou, ve srovnání s ním, směšní kazatelé, kteří se nahrnuli do Ruska, pronášející dogmata a odvádějící lidi od podstatného. On tě tak pevně ochránil před dogmaty, že i mě považuješ za naivní poustevnici. A není důležité, kdo jsem. Důležité je neodejít od podstatného.“

„Od čeho podstatného ?“

„Od toho, co je v každém člověku.“

„Ale jak může každý člověk znát učení mudrců Západu nebo Východu, Indie a Tibetu, když nikdy o nich ani neslyšel ?“

„V člověku, Vladimíre, v každém člověku je od věků uložena absolutně každá potřebná informace. Je mu dána hned při narození. Jako ruka, noha, srdce, vlasy. Všechna učení světa, všechny objevy jsou udělané jenom pomocí tohoto Pramenu. Stejně jako se rodiče snaží dát svému dítěti všechno, Velký tvůrce dává každému všechno hned. Nic rukama stvořeného: ani množství knih, ani nejmodernější i budoucí počítače dohromady, nikdy nedokážou pojmut ani část informace, která je v jednom člověku. Je jen třeba umět ji používat.“

„Proč tedy všichni neobjevují ? A každý nepíše učení ?“

„Někdo ze všeho objemu dostává špetku Pravdy. A nadšeně o ní vykládá, myslí si, že je darovaná jenom jemu. A že obsahuje v sobě to podstatné. Stále o ní vykládá ostatním, ve snaze donutit je myslet jenom na ni, jako na nejdůležitější a jedinou. Přesně tím v sobě blokuje hlavní komplex informací. Vědění Pravdy není v jejím vyslovování, ale ve způsobu života.“

„A jaký způsob života je typický pro lidi, kteří nejvíc znají Pravdu ?“

„Šťastný !“

„A pro poznání Pravdy je třeba uvědomění a čistota úmyslů.“

„Mystika ! Fantazie !“ zvonivě se zasmála Anastasia a dodala: „Čteš moje myšlenky ?“

„Není tady žádná mystika, je to jenom pozornost k člověku. Ty všechno vždycky spojuješ s čistotou úmyslů a uvědomělostí.“

„Mystika ! Mystika !“ opakovala smějící se Anastasia. „Čteš moje myšlenky. Ó, to je fantastické !“

Nevydržel jsem její šťastný smích a také jsem se rozesmál. Pak jsem se zeptal:

„Co myslíš, Anastasie, přijme mě můj duchovní Otec Feodorit, když za ním přijdu ? Bude se mnou mluvit ? Nezarmoutí se ?“

„Samozřejmě, že přijme a zaraduje se z tvého příchodu ! Přijme tě jakéhokoliv. Ale jeho radost bude větší, když uděláš alespoň něco, využiješ tu informaci, kterou máš, uvědomíš si ji. Zpomal rychle se točící pásku, Vladimíre, a hodně toho pochopíš.“

„Žije můj Otec ve stejném klášteře, v Trojice-Sergijevskč Lávře ?“

„Tvůj Otec, tento velký stařec Rusi, teď žije v malinké klášterní poustevně v lese, nedaleko Trojice-Sergijevské Lávry. Poustevní řád je přísnější než klášterní a tvůj Otec je opat této poustevny. Je umístěna v lese, na neobyčejně krásném místě. Je tam jenom pár domků s celami. V této lesní poustevně je malinký dřevěný kostel. Není vybarvený a nemá pozlacené kopule, ale je velmi-velmi hezký, pohodlný a čistý, jsou tam dvoje kamna. Neprodávají se, ani se tam nekupují, jako obvykle, kostelní svíčky. A vůbec nic se tam neprodává ani se nekupuje, jak je to v mnohých jiných kostelech. Nikým a ničím není znesvěcený, farníci tam nemají přístup. V tomto kostele se i teď modlí tvůj duchovní Otec Feodorit. Modlí se za záchranu duší všech lidí i za tebe. Modlí se za dítě, která zapoměla na své rodiče, modlí se za rodiče, které zapoměly děti. Jdi za ním a pokloň se mu. Popros o odpuštění hříchů.“

Síla jeho Ducha je velká. Ode mne také pozdravuj Otce Feodorita.“

„Dobře, Anastasie... Pokloním se... A víš co, já zřejmě nejdřív zkusím udělat to, o co jsi mě prosila.“

* * *

Když jsem přijel do Sergijevského Posadu, městečko u Moskvy, které se dříve jmenovalo Zagorsk, stejně jako před sedmadvaceti lety vešel jsem do brány Trojice-Sergijevské Lávry. Hned jsem namířil ke klášterní vrátnici. Dříve, jakmile jsem se představil, lehce jsem si mohl nechat zavolat Otce Feodorita. Ale teď mi mnich na vrátnici odpověděl, že v hodnosti opata není Otec Feodorit.

Že Otec Feodorit žije v lese mimo území kláštera. Farníci tam nechodí. Řekl jsem, že jsme se znali s Otcem Feodoritem, a aby to bylo přesvědčivé, jmenoval jsem klášterní svatyně, které mi ukazoval Otec Feodorit.

Pověděli mně, kde se nachází poustevna. S nepochopitelným chvěním jsem se přibližoval k nevelkému dřevěnému kostelu. Neobyčejně krásnému, harmonicky zapadajícímu do okolní přírody. Kolem něj bylo rozmístěno několik dřevěných domků-cel, které se spojovaly s kostelem cestičkami.

S Otcem Feodoritem jsme se setkali na dřevěných schůdcích lesního kostela. Upadl jsem do rozpaků... „Jenom se neostýchej a pokus se ničemu nedivit při setkání se svým Otcem," vzpomněl jsem si na Anastasiina slova. Nicméně nepochopitelný pocit rozpaků nepřecházel. Otec Feodorit byl šedý a starý, ale ne starší, než před sedmadvaceti lety. Seděli jsme na dřevěných špalcích na schůdcích lesního kostela a mlčeli. Snažil jsem se mluvit, ale nemohl jsem najít vhodná slova. Zdálo se, že stejně všechno ví a nemá žádný smysl pronášet slova. Jako by ani neminulo dvacet sedm let od okamžiku našeho posledního setkání. Měl jsem pocit, jako bychom se rozloučili zrovna včera.

Přinesl jsem Otcí Feodoritovi knihu o Anastasii. Ale nevyndával jsem ji, abych mu ji předal. Ukazoval jsem knihu různým duchovním osobám. Jedni se na ni dívali a říkali, že takové knihy nečtou. Drazí se ptali, o čem je tato kniha a po krátkém rozhovoru prohlašovali, že Anastasia je pohanka. Nechtěl jsem zarmucovat Otce Feodorita a také jsem nechtěl, aby ji i on zamítl. Pokaždé, když se někdo snažil mluvit o Anastasii špatně, ve mně vznikala opoziční pocit. Dokonce jsem se pohádal se zřízcem Novospasského kláštera. Ukázal na dvě ženy v černých šátcích a tmavém oblečení a řekl:

„Takovéhle mají být zbožné ženy."

Odpověděl jsem mu:

„Pokud je Anastasia veselá a radostná, tak možná, že to chce Bůh. Vždyť příjemnější je dívat se na veselé lidi, než na sklíčené."

S chvěním jsem vyndal svou knihu a podal ji Otcí Feodoritovi. V klidu ji vzal, položil na dlaň. Pomalu ji pohládl dlaní druhé ruky, jako by něco cítil svýma rukama, a řekl:

„Chceš abych ji přečetl ?" A nečekaje na odpověď, dodal: „Dobře, nechej mi ji."

Po uplynutí dvou dnů jsem ráno opět přišel k Otcí Feodoritovi. Seděli jsme v lese na úplně malinké lavičce a besedovali jsme o všem. Jeho způsob mluvení byl stejný, tak jako před sedmadvaceti lety, ale jedna okolnost mi stále nedávala pokoj: proč Otec Feodorit vypadá dokonce trochu mladší, než před sedmadvaceti lety ? A on najednou přerušil svá uvažování a řekl:

„Vladimíre, tvůj Otec Feodorit zemřel."

Nejdříve jsem upadl do rozpaků, pak jsem se zeptal:

„V tom případě kdo jste vy ?"

„Jsem Otec Feodorit," díval se na mě se sotva znatelným úsměvem. Opět jsem se zeptal:

„Řekněte mi, kde je jeho hrob ?"

„Na starém hřbitově.“

„Chci jej uvidět, jak ho mám najít ?“

Neodpověděl mně na otázku, jenom řekl:

„Můžeš za mnou přijít, až budeš mít čas.“

A pak se začalo dít něco úplně nepochopitelného.

„Je na čase obědvat,“ řekl Otec Feodorit. „Pojď, dám ti najíst.“

Posadil jsem se u stolu v malinkém domku-refektáři. Na stole byl v kastrolu boršč, bramborová kaše s rybou, kompot. Nalil mi boršč a začal jsem jíst. Sám Otec Feodorit nejedl. Jenom seděl u stolu. Když jsem začal jíst kaši, velmi mně chutnala. A připomněla... Měla stejnou chuť jako v klášterní jídelně před sedmadvaceti lety. Zapamatoval jsem si ji na celý život. Točila se mi hlava. Byl sice vedle mě jiný Otec Feodorit, ale mluvil a choval se stejně jako dřív. Vzpomněl jsem si, že jednou před mnoha lety, když jsme byli v jedné z klášterních místností, Otec Feodorit mi nabídl, abych se s ním vyfotografoval. Souhlasil jsem. Pozval nějakého mnicha s fotoaparátem a vyfotografovali jsme se. Teď jsem si chtěl udělat jasno s pomocí tohoto. Věděl jsem, že mniši neradi pózují. A pomyslel jsem si, že nabídnu Otcovi Feodoritovi vyfotografovat jej a také lesní kostel na barevný film. Když odmítne, tak to není ten Otec Feodorit, není můj. A nabídl jsem:

„Pojďte, vyfotografujeme se spolu.“

Neodmítl to a vyfotografovali jsme se. Vyfotil jsem i kostel, krásný. Nehledě na to, že jsem měl jednoduchý aparát, podařilo se to dobře.

Když jsem odjížděl, Otec Feodorit mi dal nevelkou cestovní Bibli. Nebyla veršovaná, jako všechny Bible, ale jednoduše psaná textem, jako v knihách. A vysvětlil:

„Když se ve své knize odvoláváš na Bibli, je třeba přesně ukázat kapitolu, na kterou se odvoláváš.“

Na mou prosbu, aby přijal lidi přející si setkat se s Anastasií a promluvil s nimi, aby nemuseli jet tak daleko do sibiřské tajgy, Otec Feodorit odpověděl:

„Víš co, ještě v tom nemám úplně jasno. Přijď zatím sám, až budeš mít čas.“

Otcovo odmítnutí mě zklamalo, ale nenaléhal jsem. Když jsme mluvili o různých věcech, došel jsem k závěru: v ruských kláštrech jsou starci, jejichž moudrost a jednoduchost vyjadřování o hodně převyšuje početné kazatele duchovních konfesí, jak naše, tak i zahraniční.

Ale pročpak mlčíte, moudří ruští starci?! Mlčíte-li z vlastního pochopení nebo existují nějaké temné síly, které vám nedovolují mluvit? Přijdeš do kostela - tam se mluví jazykem, který nechápeš. A tehdy jdou lidé v davech, platí peníze, aby si poslechli kazatele, mluvící srozumitelně. Možná, že proto jezdí Rusové k zámořským svatyním a zapomínají na své. Po komunikaci s Otcem Feodoritem se mi vždycky dělalo dobře na duši. Mluví víc jednoduše, jasněji a srozumitelněji než množství kazatelů, které jsem poslouchal po setkání s Anastasií, abych pochopil to, co mi řekla. Chci, aby ostatním také bylo dobře. Ale kdypak začnete mluvit, moudří ruští starci?

PROSTOR LÁSKY

Po vyprodání prvního výtisku knihy o Anastasii jsem dostal autorskou odměnu. Jel jsem na Výstavu úspěchů národního hospodářství, teď je to Všesvazové výstavní centrum. Z nějakého důvodu jsem tam rád býval. Tentokrát jsem šel podél množství stánků s občerstvením, lákajících chutnou vůní, a zápasil jsem s přáním nakoupit si těchto dobrot. I když jsem ve své kapse měl několik set tisíc rublů, rozhodl jsem se je utrácet ekonomičtěji. A najednou se stalo něco neuvěřitelného. Uslyšel jsem tichý, ale absolutně jasný Anastasiin hlas:

„Kup si něco k jídlu, Vladimíre. Kup si, co chceš. Teď už se nemusíš tak omezovat v jídle.“

Udělal jsem ještě pár kroků podél stánků a opět hlas:

„Pročpak procházíš? Najez se prosím, Vladimíre.“

„To je ale, takové mámení,“ pomyslel jsem. Odešel jsem k lavičce u aleje, dál od lidí. Posadil jsem se, naklonil jsem se, aby nikdo nemyslel, že mluvím sám se sebou, a zašeptal:

„Anastasio, copak slyším tvůj hlas?“

Odpověď byla přesnou a jasnou:

„Slyšíš můj hlas, Vladimíre.“

„Zdravím tě, Anastasio. Pročpak jsi se mnou dříve nemluvila? Nastrádalo se tolik otázek. Na setkáních mi čtenáři dávají otázky a já na mnohé nemohu odpovědět.“

„Mluvila jsem. Stále jsem se snažila s tebou mluvit. Ale ty mě neslyšíš. Jednou, když jsi chtěl spáchat sebevraždu, dokonce jsem křičela. Nepomáhalo to. Neslyšel jsi mě. Pak jsem na to přišla, zazpívala jsem. Tuto píseň začali hrát na housle dvě dívky v metru. Ony ji uslyšely a zahrály. Když jsi uslyšel tu melodii, co jsem ti zpívala v tajze, vzpomněl jsi na mě. Měla jsem takové starosti, že jsem málem přišla o mléko.“

„Jaké mléko, Anastasio?“

„Mateřské mléko. Mléko pro našeho syna. Vždyť jsem jej porodila, Vladimíre.“

„Porodila... Anastasio... Tobě je těžko? Jakpak se tam máš sama s dítětem v tajze? Jak je mu?.. Říkala jsi, pamatuj si to, říkala jsi: „Jenom to bude nevhod...““

„Všechno je v pořádku. Příroda se probudila dřív, teď mně pomáhá. A našemu synovi je také dobře. Chlapík jako buk. Už se usmívá. Jenom má trochu suchou pokožku, jako ty. Ale to nic není, to přejde. Všechno bude dobré. Uvidíš to. Tobě je teď hůř než nám. Ale udělej ještě krok. Dopiš to. Víím, jaké to bylo pro tebe těžké i v budoucnu ještě bude nelehko. Ale ty jdi. Jdi svou cestou.“

„Ano, Anastasio...“ Chtěl jsem jí říci, že psát knihu je složitější než dělat byznys. Chtěl jsem povědět o situaci ve své rodině a ve firmě. Vůbec o všech peripetiích posledního roku. A že nemám teď domov, nemám rodinu. Jak jsem se málem dostal do blázince. O jejím snu jsem se chtěl vyjádřit tak, aby se vícekrát

neodvažovala na takové sny, nelákala jimi lidi. Ale pomyslel jsem: nebudu zarmucovat kojící matku, aby se jí nepokazilo mléko. A řekl jsem:

„Nedělej si zbytečné starosti, Anastasie. Nemám žádné zvláštní potíže. Napsal jsem knihu, tak co. Vždyť je to jednodušší, než udělat byznys-plán. V byznysu je třeba předem předvídat mnoho různých nuancí. Kdežto tady sedíš a popisuješ to, co se již odehrálo. Jako v tom vtipu o Čukče: ‚Co vidím, o tom také zpívám.‘

A ještě... Víš co, Anastasie... Tvé sny, které se zdály jenom fantazií, se uskutečňují. To je neuvěřitelné, ale uskutečňují se. Tuhle je napsaná kniha. Zatoužila jsi po ní a teď existuje. Skutečně ji lidé čtou se zájmem. Teď se o ní píše i ve velkoměstských novinách. Čtenáři skládají básně o tobě, o přírodě, o Rusku. Ve skladišti Trojice-Sergijevské Lávry jsem našel obraz, o kterém jsme mluvili. Zachoval se, jmenuje se „Jediný jedinou“. Zveřejním jej. A představ si, bardy... Pamatuješ se, vyprávěla jsi mi o bardech ?”

„Ano. Pamatuji se, Vladimíre.”

„To je ale, tohle se také začíná uskutečňovat. Na jednu z čtenářských konferencí se ke mně přiblížil rusovlasý muž. podal mi audiokazetu a stručně, po vojensku řekl: „Písně pro Anastasii. Prosím přijmout.”

Tuto kazetu si poslechli novináři, čtenáři, spolupracovníci Moskevského výzkumného centra Alexandr Solncev a Alexandr Zakocký, kteří přijeli na konferenci. Pak si ji různí lidé začali nahrávat. Začali nahrávat a hledat rusovlasého, nevysokého, navenek nenápadného muže, který se nečekaně objevil a stejně nečekaně odešel. Jak se ukázalo, byl to důstojník námořní ponorky ze Sankt-Peterburgu, vědec Alexandr Korotynský. Posléze mi pověděl, jak se jejich havarující ponorce podařilo vyplavat. Jak jistě celý řetízek náhod vedl jej spolu s touto kazetou. Vedl jej, aby ji předal mně. Alexandr Korotynský je kromě toho všeho také bard. A v jeho písni „Chrám“ jsou celé fráze, které jsi řekla ty. Třeba tyhle, pamatuješ se ?

*„Nevěř cizím slovům,
Když řeknou: všechno mine.
Z těch, kdo vidí chrám,
Ne každý do něj vejde. ”*

*Ať život náš je jako běh
Po různých poschodích
Ale vždyť každý člověk
Svůj výběr sám si zvolil. ”*

A ještě něco, Korotynský nemá pěvecký hlas. Zpívá jako by recitoval. Ale přesně toto potvrdilo to, co jsi řekla o síle slov, spojených s duší neviditelnými nitkami. Bard Korotynský ukázal toto v realitě.”

„Děkuji ti, barde, za světlou radost, kterou neseš lidem, za očistění duší, děkuji,” řekla Anastasia.

„Chápeš to, opět důstojník ! I Grucja, který první vytiskl knihu, je také důstojník. I bezdomovec, který nakreslil obrázek pro knihu, byl důstojníkem. I knihy pomáhal prodávat letec, velitel pluku. Teď tuhle jako první přinesl písně také důstojník. Čím to je, že tvůj paprsek probouzí duši důstojníků ? Copak na ně svítíš víc než na ostatní ?”

„Paprsek se dotýkal mnohých, ale touhy se probouzejí jenom tam, kde je čemu se probudit.“

„Tvůj sen se přece uskutečňuje, Anastasie. Lidé jej podchycují, rozumějí mu. I bezdomovec-plukovník jej pochopil. Seznámil jsem se s ním náhodou, je mi ho líto - zahynul. Viděl jsem, jak ležel mrtvý. Měl zašpiněnou tvář, ale usmíval se. Tohle jsi udělala ty svým paprskem? Co to znamená, když člověk umírá s úsměvem?“

„Ten člověk, co byl s tebou, je teď s bardem na neviditelné stezce. Jeho úsměv zachrání srdce mnohých před kulkami, co jsou nebezpečnější než olovené.“

„Tvůj sen, Anastasie, vchází do našeho světa a ten se jakoby začíná měnit. Někteří lidé tě cítí, chápou tě, odněkud se v nich objevují síly, které mění svět. Svět se stává trochu lepší. Ale ty... Ty jsi stále tam, v tajze, na své louce. Já nebudu moci žít v takových podmínkách, v kterých žiješ ty. A ty také nebudeš moci žít v našem světě. K čemu tedy je tvá láska? Je nesmyslná, já také až doteď nemohu pochopit svůj vztah k tobě. A proč je třeba chápat, když je to jasné: my nikdy nebudeme spolu. Jeden vedle druhého.“

„My jsme spolu, Vladimíre.“

„Spolu?! Kdepak jsi? Když někoho miluješ, tak se snažíš být stále nablízku. Obejmout, polaskat. Jsi velmi zvláštní. Nepotřebuješ to.“

„Potřebuji to. Jako všichni. A dělám to.“

„Ale jak?“

„Třeba teď. Copak necítíš laskavý dotek vánku, jeho laskavé objetí? A teplý dotek slunečního paprsku. Jak radostně pro tebe zpívají ptáci a listí šumí na stromě, u kterého sedíš! Zaposlouchej se, vždyť je to neobyčejné šumění!“

„Ale to všechno, co jsi pojmenovala, je pro všechny. Copak je to jenom tvá zásluha?“

„Láska, rozptýlená v prostoru pro některého jedince, se může dotknout duší mnohých.“

„Nač je zapotřebí rozptylovat lásku v prostoru?“

„Aby vedle milovaného člověka vždy zůstával Prostor Lásky. V tomto je podstata Lásky, její předurčení.“

„Je to všechno nějak nepochopitelné. I tvůj hlas... Dříve jsem ho na dálku neslyšel, teď slyším. Proč?“

„Hlas na dálku nezní. Ne ušima, ale srdcem je třeba slyšet, nauč se srdcem...“

„Proč se učit, mluv vždy jako teď-hlasem.“

„Vždy nebudu moci.“

„Ale vždyť teď mluvíš. Vždyť teď slyším.“

„Teď nám pomáhá dědeček. Promluv si s ním, já musím jít kojit našeho syna, také mám mnoho jiných věcí. Chci všechno stihnout.“

„Takže dědečkovi se to daří a tobě ne. Proč?“

„Protože dědeček je teď někde blízko tebe. Úplně vedle tebe.“

„Kde ?“

(57.)

ANASTASIIN DĚDEČEK

Rozhlédl jsem se kolem... Anastasiin dědeček stál skoro u lavičky a postrkoval hůlkou k popelnici vyhozený papírek. Vyskočil jsem. Podali jsme si ruce. Oči má veselé, dobré a v komunikaci je přirozený. Ne jako praděd. Ten, když jsem jej viděl v tajze, stále mlčel a jeho oči se dívaly do prostoru, jakoby skrz člověka.

Posadili jsme se s dědečkem na lavičku, zeptal jsem se:

„Jakpak jste se sem dostal a našel mě ?“

„S Anastasiinou pomocí není tak velký problém se sem dostat a najít tě.“

„To je ale, ona porodila... Řekla, že porodí a porodila... Sama, v tajze a ne v nemocnici. Zřejmě měla bolesti ? Křičela ?“

„Pročpak by měla mít bolesti ?“

„No, ženy, když rodí - mají bolesti. Některé dokonce umírají při porodu.“

„Bolesti bývají jen tehdy, když je člověk hříšně počatý. Jako důsledek tělesných potěšení. Za toto pak žena platí bolestí při porodu a životními utrpeními v budoucnu. Pokud se početí konalo s jinými úmysly, bolest jen zesiluje u ženy pocit velké tvůrčí radostí.“

„Kam se ztrácí bolest ? Jak může zesílit radost ?“

„Co cítí žena, kterou někdo znásilní ? Samozřejmě, že bolest a odpor. A když se odevzdává sama, tatáž bolest se mění v jiné pocity. Stejný rozdíl je i při porodu.“

„Takže Anastasia porodila bez bolestí ?“

„Samozřejmě, že bez bolestí. A také si vybrala vhodný den, teplý, slunečný.“

„Jak vybrala ? Vždyť všichni rodí znenadání.“

„Znenadání, když počínají znenadání. Matka vždy může na několik dnů zadržet nebo urychlit objevení novorozence.“

„A vy jste nevěděli kdy má porodit ? Nesnažili jste se jí pomoci ?“

„V tento den jsme to pocítili. Den byl překrásný. Šli jsme na její louku. Na kraji louky jsme uviděli medvědice. Řvala uražeností. Řvala a vší silou bila tlapou do země. Anastasia ležela na tom místě, kde ji porodila matka a měla na hrudi malinké živé klubičko. Vlčice jej olizovala.“

„A proč řvala medvědice ? Proč se urazila ?“

„Protože Anastasia přivolala vlčici a ne ji.“

„Tak se mohla přiblížit sama.“

„Bez pozvání se nikdy nepřibližují. Představ si, jaký by byl zmatek, kdyby se přibližovaly bez pozvání, kdy se jim zachce.“

„Zajímalo by mě, jak si teď stačí s dítětem ?“ „Tak tam pojed' a podívej se, když tě to zajímá ?“ „Vždyť říkala, že s ním nesmím komunikovat, dokud se od

něčeho neočistím. Napřed musím jet do svatých míst. Ale nemám dostatečné množství peněz."

„Hodně toho, nelogická, napovídá, vždyť jsi otec. Jednej sám, jak to považuješ za nutné. Mohl bys nakoupit různé dupačky, plenky, košilky, chrastítka a požádat, aby oblékla dítě normálně, aby je nemučila. Vždyť je v lese úplně nahý."

„Také jsem měl takové přání, když jsem uslyšel o synovi. Tak to také udělám. Co se týče nelogičnosti - máte pravdu. Zřejmě proto mám k ní takové nepochopitelné city. Ze začátku jsem cítil údiv, teď se přece objevila úcta a ještě něco nepochopitelného. Ale ne takového jako láska k ženě. Pamatuji se, jaké jsem míval pocity, když jsem byl zamilovaný do ženy. Teď je to něco jiného. Zřejmě ji ani není možné milovat obyčejnou láskou. Něco mi překáží. Možná, že přesně ta její nelogičnost mi překáží."

„Anastasiina nelogičnost, Vladimíre, - není hloupost. Její zdánlivá nelogičnost získává z hlubin Vesmíru zapomenuté duchovní zákony a možná, že i tvoří nové. Světlé a temné síly občas znehybní z důvodu její zdánlivé alogičnosti a pak najednou jasněji zableskne všem známá jednoduchá Pravda bytí. My také občas Anastasii nechápeme. I když je naše vnučka. Rostla nám před očima. A když někdy nechápeme, tak nemůžeme podstatně pomoci. Proto často zůstává sama se svými snahami. Úplně sama. Tuhle se setkala s tebou, celá se prostřednictvím knihy otevřela tobě i ostatním. Chtěli jsme tomu zabránit. Zabránit její lásce. Její výběr se zdál nepochopitelný a absurdní."

„Já ani teď nemohu pochopit její výběr. Čtenáři také kladou otázky. „Kdo jste ?" ptají se. „Proč si Anastasia vybrala vás ?" Nemohu jim odpovědět. Chápu, že podle vší logiky vedle ní měl být nějaký vědec nebo duchovní člověk. Ten by ji dokázal pochopit a měl by ji i rád. Spolu by byli více prospěšní. A já musím měnit svůj život, musím se snažit porozumět mnohým otázkám, které pro někoho jiného, více osvíceného, jsou již dávno jasné a srozumitelné."

„Lituješ teď, že se tvůj život změnil ?"

„Nevím. Zatím se stále snažím to pochopit. A na otázku, proč si vybrala právě mě, odpovědět lidem stále nemohu. Hledám a nenacházím odpověď."

„A jakpak ji hledáš, tu odpověď ?"

„Snažím se pochopit sebe sama - kdo jsem."

„Možná, že v něčem vynikající. Že ?"

„Možná, myslím si, něco na tom je. Vždyť se říká: stejné přitahuje stejné."

„Vladimíre, říkala ti Anastasia o hrdostí a pýše ? Říkala ti o následcích tohoto hříchu ?"

„Ano, říkala, že to je smrtelný hřích, který odvádí člověka od Pravdy."

„Ona tě nevybrala, Vladimíre. Nevybrala, ale sebrala. Jako něco nepotřebného a vyhaslého. Také jsme to hned nezjistili. Urazil ses ?"

„Nesouhlasím s vámi úplně. Měl jsem rodinu - manželku, dceru, v byznysu se mi dařilo docela dobře. Ať nejsem významný, ale také nejsem ten nejposlednější, aby mě zvedali jako bezdomovce, nebo jako něco nepotřebného, vyhozeného."

„Poslední dobou mezi tebou a tvou manželkou nebyla láska. Ty jsi měl svůj život a zájmy, a ona - svůj. Jedině byt vás spojoval, nebo spíše setrvačnost předchozích citů, které časem umíraly víc a víc. Dcera už neměla o čem s tebou mluvit. Tvůj byznys ji nezajímal. Jenom pro tebe samotného byl důležitý, protože přinášel zisk. Dneska zisk - zítra nic, nebo úbytek, krach. A také jsi byl nemocný. Málem sis zničil žaludek. Svým nevázaným způsobem života by ses nedostal ze své nemoci. Všechno bylo ztracené, nic nebylo.“

„A co je vám po tom ? Proč mě potřebovala ? Pro experiment ? Propočítala si to ?“

„Jednoduše se zamilovala, Vladimíre. Upřímně, jako ve všem. A je šťastná, že si nevzala z vašeho života někoho, kdo je schopný přinést radost jiné ženě. Neudělala pro sebe žádnou výjimku. Raduje se z toho, že je jako všechny ženy.“

„Takže to je její vrtoch ? Chce, aby to bylo jako u všech žen: aby kouřil, flámoval... Podívejme se, jaké sebeobětování pro vrtoch.“

„Její láska je upřímná. Bez vrtochů a výpočtů. Anastasia, která se ze začátku zdála světlým i temným silám, nám i ostatním nelogická, v realitě jasně vysvětlila pojem a smysl lásky. Ne slovy a mravními ponaučení, ale reálnými skutky ve vašem, ve tvém životě. Světlé síly, síly Tvůrce mluví prostřednictvím její lásky. A nejen mluví, ukazují ve skutečnosti, tak jako ještě nikdy dosud: dívejte se, jaká je síla ženy, síla čisto lásky. Okamžik před smrtí může dát nový život. Zvednout milovaného člověka, vytrhnout jej z pevných pracek tmy a odnést do světlé nekonečnosti. Obklopit Prostorem Lásky a dát druhý život, život věčný.“

Její láska, Vladimíre, ti vrátí lásku tvé manželky, úctu dcery. Tisíce žen se budou na tebe dívat zářícími pohledy lásky. Budeš mít plnou svobodu volby. A když se tobě ze vší mnohotvárnosti vnějšího projevu lásky podaří uvidět a pochopit tj jednu, ona bude šťastná. Ale každopádně budeš významný a bohatý, nebude možné přivést tě na mizinu. Tebou napsaná kniha se bude rozlétat po světě a přinášet ti zisk, a nejen materiální, tobě a ostatním bude dávat sílu větší než materiální.“

„Kniha se skutečně začíná velmi dobře prodávat. Ale napsal jsem ji já sám, i když někteří lidé říkají, že Anastasia mi nějakým způsobem také pomáhala. Co si myslíte, je to jenom moje kniha, nebo se toho zúčastnila i ona ?“

„Udělal jsi všechno, co dělá spisovatel. Bral jsi papír, vedl jsi tužku, popisoval jsi všechno, co se přihodilo. Některé své úsudky jsi vyložil svým jazykem, vlastním jenom tobě. Organizoval jsi vydání knihy. Tvé postupy se ničím nelišily od obvyklých postupů spisovatele.“

„Takže kniha je jenom moje ? Nic z toho Anastasia nedělala ?“

„Ano, nedělala. Nehýbala tužkou na papíře.“

„Říkáte to tak, jako by přece nějak napomáhala. Když je tomu tak, řekněte to jasněji. Co udělala ?“

„Anastasia, Vladimíre, abys mohl napsat tuto knihu, dala svůj život.“

„No prosím. Teď už vůbec nic nechápu. Proč ? Jak může, žijíc v lese, dát svůj život za nějakou knihu ? Kdo vlastně je ? Sama říká, že je člověk. Někdo ji nazývá mimozemšťankou, bohyní. Jsem z toho úplně popletený. Chtěl bych si to alespoň

nějak ujasnit."

„Všechno je velmi jednoduché, Vladimíre. Člověk-jediná bytost ve vesmíru, která žije najednou na všech úrovních bytí. Ve své zemské podstatě vidí jenom zemský, zhmotněný projev. Jsou takoví lidé, kteří cítí i jiné podstaty, neviditelné. Lidé, kteří pojmenovávají Anastasii bohyní, nehřeší vůči Pravdě. Nejdůležitější odlišnost člověka od všech bytostí je v tom, že člověk je nadán schopností tvořit svými myšlenkami přítomnost a budoucnost, vytvářeje formy a obrazy, které se posléze materializují. Budoucnost je závislá na jasnosti, harmoničnosti, rychlosti myšlenky, čistotě úmyslů Člověka-Tvůrce. A v tomto smyslu je Anastasia - bohyně. Neboť rychlost její myšlenky, jasnost a čistota obrazů, které tvoří, je taková, že ona samotná dokázala čelit celé hromadě temných protikladů. Samotná. Jenom není známo, jak dlouho to vydrží. Stále čeká, věří, že lidé si to uvědomí, že jí pomohou. Přestanou produkovat tmu a peklo."

„Kdo produkuje tmu a peklo ?"

„Právě prorokové, kteří věří a mluví o katastrofě, o konci světa, produkují myšlenky a formy konce světa. Množství učení, předpovídajících všeobecnou záhubu lidstva, ji svými myšlenkami a formami přibližují. Je jich mnoho, velmi mnoho. A tito lidé, kteří hledají záchranu pro sebe, hledají zaslíbenou zemi, ani netuší, že právě pro ně již je připravené peklo."

„Ale ti lidé, co mluví o posledním soudu, o katastrofě, v ni věří, vždyť oni se upřímně modlí za záchranu svých duší."

„Nevede je víra ve světlo, v Lásku, což je Bůh, ale víra ve strach. A toto strašné si připravují sami. Popřemýšlej, Vladimíre. Zkus si to představit. Podívej, sedíme spolu s tebou na této lavičce. Vidíš před sebou množství lidí. Najednou se část z nich začne křečovitě svíjet od strašné bolesti, jsou jakoby hříšníci. Kolem nás na zemi se rozkládá množství mrtvol, a my spolu sedíme nedotčení a pozorujeme to. Naše lavička se jako by nachází v ráji. Ale copak ti nepukne srdce při tomto děsném obrazu ? Není lepší zemřít, usnout okamžik před takovým pozorováním ?"

„A co když všichni zachránění bohabojní budou v zaslíbené zemi, kde nebudou kolem rozkládající se mrtvoly, strašné obrazy ?"

„Když z druhého konce země k tobě přichází zpráva o smrti někoho blízkého nebo příbuzného, copak necítíš v duši smutek, žal ?"

„V tomto případě se zřejmě každý zarmoutí."

„Tak jakpak je možné myslet na Ráj pro sebe, když si uvědomuješ, že větší část tvých krajanů, přátel a příbuzných již zahynula a ostatní umírají ve strašných mukách ?! Do jaké míry by se měla zatvrdit duše, do jaké hluboké tmy se má ponořit, aby se mohla radovat, uvědomujíc si to, co se děje ? V království světla takové duše nejsou vítané. Neboť právě ony produkují tmu."

„Proč tedy velcí učitelé lidstva, kteří napsali a píší různá učení, mluví o konci světa, o posledním soudu ? Kdopak jsou ? Kam vedou lidi ? Proč tohle říkají ?"

„Je těžké určit cíl jejich úmyslů. Možná, že když seberou kolem sebe množství lidí, tak pomocí přitažlivostí představ uskuteční obrat v myšlení."

„Obrat mohou uskutečnit ti, co žijí dnes. A ti, kdo byli dřív, nechali svá učení."

„Také mohli připravovat obrat, doufajíc, že jej následovníci uskuteční, že odhalí Pravdu. Možná, že čekají, až události bytí ukážou většině bezvýchodnost jejich cesty, že jim události pomohou vrátit k světlu ty, kdo s nimi jdou a věří v ně.“

„Když jste to všechno věděli, tak proč jste tolik let seděli v lese a mlčeli? Proč jste se dříve nepokusili to někomu vysvětlit? Anastasia říkala, že váš rod z generace na generaci v průběhu tisíce let vede takový svérázný způsob života a chrání Pravdu původních pramenů.“

„V různých koncích Země jsou lidé, kteří zachovali způsob života, odlišný od technokratického, zachovali schopnosti vlastní jenom člověku. Za různých časů se tito lidé pokoušeli podělit o své uvědomění. A vždy hynuli, nestíhali říci to nejpodstatnější. Formy a obrazy vyprodukované jejich myšlenkami byly silné, ale v opozici bylo velké množství lidí.“

„To znamená, že oni zničí, rozšlapají i Anastasii?“

„Anastasia jim dokázala čelit nepochopitelným způsobem. Alespoň prozatím. Možná, že díky své nelogičnosti nebo...“ Stařík zmlkl, zamyšleně hýbal hůlkou po zemi a kreslil nepochopitelné znaky.

Přemýšlel jsem. Pak jsem se zeptal:

„Pročpak mi stále opakovala: ‚Jsem člověk, žena‘, když je, jak říkáte, bohyně?“

„Ve svém zemském životě je prostě člověk, prostě žena. I když způsob jejího života je trochu neobvyklý, ona se stejně jako všichni lidé může radovat, rmoutit se, milovat a chce být milována. Všechno, co ovládá, je vlastní člověku. Člověku ve své odvěké podobě. Její zdánlivé, podivné schopnosti teď pro tebe nejsou fantastické, když ses dozvěděl, co o nich říká vaše věda. A ještě bude nalezeno vysvětlení mnohých schopností, navenek nepochopitelných. A všechny dohromady budou dokazovat, že je prostě člověk, prostě žena. Jenom jeden jev, s kterým se setkáš, nebudeš moci pochopit. Věda jej nebude moci vysvětlit. Ani můj otec neví, co je to. Něčemu podobnému říkáte „paranormální jev“. Ale prosím tě, Vladimíre, neztotožňuj tento jev s Anastasií. On bývá vedle ní, ale není v ní. Pokus se najít v sobě sílu uvidět, pocítit v ní prostě člověka. Ona se snaží být jako všichni. Kvůli něčemu chce a potřebuje dokázat, že je člověk. Je to pro ni těžké, protože při tom nemůže porušovat své zásady. Ale vždyť své zásady má každý.“

„Co je to za jev, pro který nemůžete najít vysvětlení a věda jej také nepochopí?“

(58.)

PARANORMÁLNÍ JEV

„Když jsme pohřbívali Anastasiiny rodiče, byla úplně malinká. Ještě nechodila ani nemluvila. S pomocí zvířat jsme s otcem rozryli zemi. Na dno jámy jsme uložili větvičky, položili na ně těla Anastasiiných rodičů, přikryli jsme je trávou a přisypali zemí. Malinká Anastasia seděla nedaleko na louce, prohlížela broučka, plazícího se po její ruce. „Dobře, že ještě není schopná rozumět, jaké neštěstí ji postihlo,“ mysleli jsme si. Pak jsme tiše odešli.“

„Jak odešli? Copak jste opustili ještě nerozumné dítě?“ „Neopustili, ale nechali na tom místě, kde ji porodila matka. Vy máte pojem - rodiště, vlast. Uvědomění těchto pojmů se stává víc a víc abstraktnější. Rodiště - to je rodná zem.“

Matka. Než přijde dítě na svět, měli by pro něj rodiče vytvořit Prostor - svět Srdečnosti a Lásky. A dát mu kousek vlasti, která, jako matčino lůno zachrání tělo a polaská duši. Dá mu vesmírnou moudrost a pomůže najít Pravdu. A co dává svému dítěti žena, která jej rodí mezi kamennými zdmi? Jaký svět pro něj připravila? A zdali vůbec myslela na svět, ve kterém má žít její dítě. A svět se k němu chová, jak se mu zachce. Snaží se podřídít sobě malinkou lidskou bytost, udělat z něj šroubek, otroka. A matka se stává jenom pouhým pozorovatelem, poněvadž nepřipravila pro své dítě Prostor Lásky.

Rozumíš, Vladimíre, okolní příroda a zvířata se chovaly k Anastasiině matce jako ke každému člověku, který vede stejný způsob života, jako k příteli, moudrému a dobrému božství, které vytvořilo kolem sebe svět Lásky. Anastasiini rodiče byli veselí a dobří lidé, měli se moc rádi, milovali zemi a prostor, který je obklopoval, odpovídal jim Láskou. V tomto Prostoru Lásky se narodila malinká Anastasia a stala se jeho středem. Mnohá zvířata novorozeně nevyrušují. Kočka stejně může krmit psa jako svá mláďata, nebo naopak. Mnohá divoká zvířata jsou schopná odkojit a vychovat lidské dítě. Ale tato zvířata se stala pro vás divokými. Pro Anastasiinu matku a otce se objevovala ve svém jiném předurčení. Chovala se k nim jinak. Matka rodila Anastasii na louce a mnohá zvířata pozorovala porod. Viděla, jak se ctěný člověk-žena stává matkou, rodí ještě jednoho člověka. Když pozorovala porod, jejich city k člověku, jejich láska k němu se proplétaly s vlastními mateřskými instinkty, zrozující něco nového a vznešeného. Všechen, absolutně všechen okolní prostor, od malinkého broučka do navenek hrozného zvířete, je připraven bez rozmyšlení odevzdat život za tuto malinkou bytost. A nic ji nemůže ohrozit v tomto obklopujícím prostoru vlasti, vytvořeném a darovaném její matkou. Všechno bude vychovávat a zahrnovat láskou tuto lidskou bytost.

Pro Anastasii je nevelká louka jakoby matčino lůno. Nevelká louka -její živá vlast. Silná a dobrá. A nerozborně spojená s vesmírem živou nití, nevytvořenou lidskou rukou. S celým dílem Velkého Tvůrce. Nevelká louka -je živá vlast.

Máji od matky a od otce. A od Jediného a Prvního Otce. Nemohli bychom ji nahradit. Proto jsme pohřbili Anastasiiny rodiče a odešli. Za tři dni jsme pocítili napětí ve vzduchu blízko louky, uslyšeli jsme vytí vlků. Pak jsme uviděli...

Malinká Anastasia tiše seděla na kopečku hrobu. Jedna její tvářička byla zašpiněná zemí. Pochopili jsme: spala na hrobu. Z očí se jí kutálely slzy a padaly na kopeček. Plakala bezzvukně, jenom občas vzlykala. A stále hladila svýma ručičkami vršek hrobu. Předtím nemluvící Anastasia pronesla svá první slova u tohoto kopečku. Uslyšeli jsme je. Ze začátku slabikovala: ‚Ma-ma,‘ potom: ‚Ta-ta.‘ Zopakovala to několikrát. Pak vyslovila složitější slova: ‚Ma-min-ka, ta-tí-nek, ma-min-ka, ta-tí-nek. Jsem Anastasia. Teď budu sama. Ano? Budu jenom s dědečky? Ano?’

Otec pochopil první: už když jsme pohřbívali její rodiče, malinká Anastasia, sedíc na louce a prohlížejíc broučka, chápala velikost hoře, které ji postihlo. Úsilím vůle nedala najevo své city, aby nás nezarmoutila. S mlékem matky dostala moudrost a sílu Původních pramenů. Kojící matky mají takovou možnost, Vladimíre. Při kojení předávají nemluvněti spolu s mateřským mlékem i uvědomění, i odvěkou moudrost, až do Původních pramenů. Anastasiina matka věděla, jak se to má dělat, a použila tento způsob v plné míře. Použila v nejplnější míře. Když Anastasia nechtěla, abychom ji viděli, jak pláče, tak jsme ani nevycházel na louku, nepřibližovali jsme se k hrobu, ale také jsme se nemohli pohnout z místa.

Dál jsme stáli a pozorovali jsme, co se dělo. Malinká Anastasia se opřela o kopeček hrobu a snažila se postavit na nohy. Nepodařilo se jí to hned napoprvé, ale přece se postavila. Rozpřáhla ruce do stran a pohoupávajíc se konečně udělala svůj první, plachý krůček od hrobu svých rodičů, pak ještě jeden. Malinké nožičky se zamotaly v trávě, tělíčko ztratilo rovnováhu a začalo padat. Ale ten pád... byl neobvyklý. V okamžik pádu se najednou po louce rozlilo sotva viditelné modravé světélkování a změnilo lokálně gravitaci Země. Také se dotklo i nás nějakou blahotvornou něhou. Anastasiino tělíčko nepadlo, ale pomalu a plyně se spouštělo na zem. Když se opět postavila na nožičky, modravé světlo zmizelo a gravitace byla jako dříve. Anastasia opatrně stoupala, přiblížila se k malinké větvičce ležící na louce a dokázala ji zvednout. Pochopili jsme: rozhodla se uklízet louku, jak to dělala její matka. Ještě úplně droboučké děvčátko neslo suchou větvičku na kraj louky. Ale opět ztratila rovnováhu, začala padat a upustila větvičku. V okamžik pádu opět vzplanulo modravé světlo, změnilo gravitaci Země a větvička odletěla k hromádce větví ležících na kraji louky. Anastasia se postavila, očima hledala větvičku, ale nemohla ji najít. Pak rozpřáhla ruce, a pohoupávajíc se, pomalu se přiblížila k další větvičce. Nestihla se ještě nad ni sklonit, větev se začala zvedat, jako by ji odhodil větrík. Odhodil suchou větvičku na kraj louky. Ale kolem nebyl takový vítr, který by to dokázal. Někdo neviditelný splňoval to, co si přála malinká Anastasia. Jenže ona chtěla všechno sama, jak to dělala její matka. Zvedla nahoru svou ručičku, zřejmě, protestujíc proti pomoci neviditelného společníka, a lehce jí zamávala.

Podívali jsme se nahoru a uviděli jsme jej. Nad loukou visel kulatý žmolek, pulzující a svítící modravým světlem. Uvnitř něj se splétalo množství ohnivých výbojů, jakoby různobarevných blesků. Podobal se velkému kulovému blesku. Ale byl myslící! Bylo nepochopitelné, z čeho se skládal jeho rozum a co představoval. Byla z něj cítit nějaká nevědomá a nevídaná moc. Nevyvolávala však strach. Naopak, vycházela z něj nějaká příjemná malátná slast, nechtělo se hýbat. Chtělo se jenom být."

„A z čeho jste usoudili, že tento žmolek má nebývalou moc ?“

„Můj otec si všiml... Nehledě na to, že den byl jasný a svítilo sluníčko, lístečky stromů a okvětní lístky se otáčely směrem k němu. V jeho modravém světélkování bylo více síly než ve slunečních paprscích. A v okamžik pádu Anastasiina tělíčka měnil gravitaci Země lokálně a přesně. Natolik přesně, že padající tělíčko se spouštělo plyně, ale neodpoutávalo se od země. Anastasia uklízela větvičky dlouho, jednou se plazila, podruhé, pomalu stoupajíc, chodila po louce, dokud neuklidila všechno sama. A ohnivá koule pulzovala a zmítala se nad droboučkým dítětem. Ale víc už nepomáhala uklízet větvičky. Mohutná ohnivá koule jako by pochopila gesto malinké dětské ručičky a podřídila se jí. Ta koule se rozšiřovala a rozpouštěla v Prostoru, stlačovala se a produkovala uvnitř sebe výboje, podobající se blesku nějaké energie, která se produkovala neznámo z čeho a neznámo jak uhasínala. Ta koule se na okamžik ztrácela a opět se objevovala, jako by se chvěla a z toho vzrušení se zmítala ve vesmírném prostoru nemyslitelnou rychlostí.

Nastala doba, kdy obvykle Anastasia usínala. My nikdy nenutíme děti spát, ukolébávajíc je do závratě. V tuto dobu se Anastasiina matka jednoduše položila na kraji louky vždy na stejném místě a jako by usínala, dávala příklad. Malinká

Anastasia se plížila k ní, tiskla se k jejímu teplému tělu a klidně usínala. I tentokrát se Anastasia přiblížila k tomu místu, kde obvykle ve dne spala s matkou. Stála a dívala se na to místo, kde vždycky v tuto dobu spala s matkou, ale teď tam její matka nebyla. Není známo, na co myslela v tento okamžik, ale opět se na Anastasiině tvářičce zatřpytila v slunečních paprscích slzička. A modravé světélkování hned začalo pulzovat, nerovnoměrně blikat. Anastasia zvedla hlavu nahoru, uviděla pulzující světelný shluk, posadila se na travičku a začala se pozorně na něj dívat.

On od jejího pohledu znehybněl. Nějakou dobu se na něj dívala. Potom k němu natáhla obě ručičky, jak to dělala, když k sobě zvala nějaké zvířátko. A tu ohnivá koule vzplanula množstvím blesků, které prorážely její modravý povrch a jako ohnivá kometa prudce zamířila k malinkým ručičkám. Zdálo se, že je schopná rozdrtit všechno na své cestě. V okamžiku byla u Anastasiina obličej, zatočila se a sebrala svým bleskem třpytící se slzičku na její tváři. A hned zhasila všechny výboje, přeměnila se na modravou, lehce svítící kouli v ruce malinkého dítěte, sedícího na trávě. Nějakou dobu ji Anastasia držela, prohlížela a hladila. Pak se postavila, zvedla modrou kouli, opatrně stoupajíc, odnesla ji a položila na to místo, kde spávala s matkou. Opět ji pohladila. Ta koule ležela a jako by usínala, jak to dělala Anastasiina matka. A Anastasia se položila vedle ní. Usnula. Stočila se do klubíčka a spala na trávě a koule jednou okamžitě vzlétala, mizejíc v nebeské výši, podruhé se rozplývala nízko nad loukou, jako by ji přikrývala. Potom se opět schoulila do malinké pulzující koule, objevila se vedle Anastasie, spící na trávě, a hladila její vlasy. Toto pohazení bylo zvláštní a neobvyklé. Velice tenkými, světélkujícími paprsky brala každý vlasek zvlášť, nadzvedávala jej a hladila.

Později, když jsme přicházeli na louku za Anastasií, jsme ji ještě několikrát viděli. Chápali jsme, že pro Anastasii byla něčím přirozeným - jako slunce, měsíc, stromy a zvířata kolem ní. Stejně jako se vším, co ji obklopuje, mluvila s ní. Ale také ji dávala přednost. Navenek ten rozdíl nebyl skoro znát. Cítili jsme, že se Anastasia chová ke koulí s větší úctou než k ostatním a občas byla s ní trochu rozmarná. Nikdy se k nikomu tak nechovala k ní si to z nějakého důvodu dovolovala. Koule reagovala na její náladu a splňovala její rozmary.

Když Anastasia dosáhla věku čtyř let, v den jejích narozenin jsme za úsvitu stáli na kraji louky a čekali, až se vzbudí. Chtěli jsme tiše pozorovat, jak se zaraduje z nadcházejícího jarního dne.

Koule se objevila okamžik před Anastasiiným probouzením. Lehce zajiskřila svým modravým světélkováním a jako by se rozsypala nebo rozplynula po celé louce. A uviděli jsme živý obraz, nevytvořený lidskou rukou, okouzlující a překrásný. Přeměnila se celá louka, stromy kolem ní, tráva, broučci. Jehličky cedrů se zsvítily různými jemnými barvami. Veverky, skákající na větvíčkách, zanechávaly za sebou světelné tající vlečky-duhy. Tráva se svítla něžnou zelenou barvou. Ještě jasnější různobarevné světélkování pocházelo od mnoha brouků, plazících se v trávě. A toto všechno skládalo neobyčejně krásný živý třpytící se koberec, stále měnící své složité překrásné vzory. Probouzející se Anastasia otevřela oči, uviděla neobyčejný živý obraz, naplněný kouzlem, vyskočila, rozhlédla se kolem. Usmála se, jak to vždy dělala ráno, a na její úsměv okolí zareagovalo jasnějším světélkováním a zrychlením pohybu. Pak opatrně klekla a začala pozorně prohlížet trávu a plazící se broučky svítící různými barvami. Když zvedla hlavu, výraz její tváře byl

soustředěný a trochu neklidný. Podívala se nahoru a nehledě na to, že tam nic nebylo, natáhla své ručičky k nebi. Znehybnělý vzduch se okamžitě zahýbal a v jejích rukou se objevila modravá koule. Anastasia ji podržela u svého obličej, položila na trávu, laskavě pohladila. A uslyšeli jsme dialog. Mluvila jenom Anastasia, ale plně jsme pociťovali, že koule rozumí jejím slovům a snaží se bezpečně odpovídat. Anastasia s ní mluvila laskavě a trochu smutně: ‚Jsi dobrá. Jsi moc dobrá. Chtěla jsi mě potěšit krásou. Děkuji ti. Ale vrať prosím, vrať všechno, jak to bylo dřív. A už to nikdy vícekrát neměň.‘

Modrá koule zapulzovala, zvedla se trochu nad zemi, uvnitř ní se zajiskřily bleskové výboje. Ale svítící obraz nezmizel. Anastasia se na něj pozorně dívala a opět promluvila: ‚Každý brouček, mravenec má matku. Každý má matku. Mámy mají rády své děti takové, jaké se narodily, není důležité, kolik mají nožek a jakou mají barvu. Všechno jsi změnila. Jak teď matky poznají své děti? Vrať všechno, jak to bylo, prosím.‘

Koule lehce blikla a na louce všechno bylo jako dřív. Opět se spustila k Anastasiiným nohám. Ona ji pohladila a poděkovala: ‚Děkuji ti!‘ Pak mlčela, pozorně prohlížejíc kouli, a když promluvila, zarazila nás svými slovy.

Říkala jí: ‚Už sem vícekrát nechod. Je mi s tebou dobře. Vždy se snažíš udělat všem jenom to dobré, snažíš se pomoci. Ale ke mně nechod. Pochopila jsem, že máš svou moc velkou louku. Ale velmi rychle myslíš. Tak rychle, že tě nemohu pochopit hned. Jenom potom trochu chápu. Jsi rychlejší než kdokoliv, o hodně rychlejší než ptáci a vítr. Všechno děláš velmi rychle a dobře. Pochopila jsem, že je to proto, abys všechno stihla, abys stihla dělat dobro na své velké louce. Ale když jsi se mnou - nejsi tam. To znamená, že když jsi se mnou, není, kdo by dělal dobro na jiné louce. Odejdi. Musíš hlídat velkou louku.‘

Modrá koule se scvrkla do malého žmolku, vzlétla do výše. Začala se zmítat v prostoru, zazářila jasněji než obvykle a opět se vrhla jako hořící kometa k sedící Anastasii, znehybněla u její hlavy, množství chvějících se paprsků namířilo k dlouhým Anastasiiným vlasům a pohladilo každý vlasek zvlášť až do konečků.

‚Pročpak se zdržuješ? Pospíchej k těm, kdo na tebe čekají,‘ tiše řekla Anastasia. ‚Tady udělám všechno dobře já sama. A bude mně příjemné vědět, že na velké louce je všechno v pořádku. Budu tě cítit. A ty na mě vzpomínej také, ale jenom někdy.‘

Modrá koule ne lehce jako obvykle vzlétala do výše, vzdalovala se od Anastasie nerovnoměrnými trhnutími, mizejíc v prostoru. Ale zanechala kolem Anastasie něco neviditelného. A pokaždé, když se děje něco negativního, co si Anastasia nepřeje, okolní prostor znehybní jako ochromený. Vždyť jsi také ztratil vědomí, když ses snažil na ni sáhnout proti její vůli. Zvednutím ruky Anastasia zastavuje tento jev, pokud to stihne. Ona chce stále všechno dělat jenom sama.

Dávali jsme malé Anastasii otázku, ptali jsme se: ‚Co se to, svítící, spouštělo na louku, jak mu říkáš?‘ Nedlouho přemýšlela a krátce odpověděla: ‚Lze to pojmenovat „Dobrý“, dědečkové.“

Stařík zmlkl. Ale chtěl jsem slyšet víc, jak žila malinká Anastasia v lese, a zeptal jsem se:

„Copak dělala potom, jak žila?“

„Takhle žila," odpověděl stařík. „Rostla jako všichni lidé. Nabídli jsme jí, aby pomáhala zahrádkářům. Od šesti let již viděla lidi na dálku. Cítila je a pomáhala jim. Oddala se zahrádkářům. Teď si myslí, že zahrádkáři jako jev jsou plynulým přechodem k uvědomění podstaty zemského bytí. Proto také nepřetržitě svítila svým paprskem po dobu dvaceti let. Ohřívala rostliny na malých pozemcích, léčila lidi. Snažila se nenucené vysvětlit lidem, jak je třeba zacházet s rostlinami a dařilo se jí to pěkně. Posléze začala pozorovat i jiné aspekty lidského života. S tebou ji svedl osud. A ještě k tomu vytvořila myšlenku: „Přenést lidi přes úsek času temných sil."

„A copak, může se jí to podařit ?" zeptal jsem se.

„Anastasia, Vladimíre, zná sílu myšlenky Člověka-Tvůrce a jenom tak jednoduše by si nedovolila něco prohlašovat. Znamená to, že má v sobě takovou sílu. Teď neodbočí ze své cesty, neuhne. Je houževnatá. Má to od otce."

„Takže ona jedná. Snaží se vytvořit své myšlenkové obrazy, a my tady stále jenom mluvíme o duchovnosti. Doslova rozmazáváme nudli u nosu, jako děti. Někteří se vůbec ptají: „Existuje Anastasia, nebo sis všechno vymyslel ?"

„Lidé nemohou dávat takové otázky. Pocítí ji hned, jen co se dotknou knihy. Ona je v ní také. Takové otázky mohou dávat iluzorní lidé, neskuteční."

(59 .)

ILUZORNÍ LIDÉ

„Já ale mluvím o těch skutečných, takových jako ty dvě dívky. Vidíte ?" ukázal jsem na dvě dívky, stojící pět až šest metrů od lavičky.

Stařík se na ně pozorně podíval a řekl:

„Myslím si, že jedna z nich, ta, co kouří, není skutečná."

„Jak to není skutečná ? Teď se k ní přiblížím a plesknou ji jednou po zadku - uslyšíte zavýsknutí nebo sprosté slovo více než skutečné."

„Rozumíš, Vladimíre, teď před sebou vidíš pouze obraz. Obraz, stvořený postuláty přetechnizovaného světa. Podívej se pozorně. Dívka je obuta do nepohodlných bot na vysokých podpatcích, které ji k tomu všemu trochu tlačí. Je obuta do „přesně takových bot proto, protože někdo jiný diktuje, jaké boty je třeba nosit teď. Má na sobě krátkou sukni z látky, podobající se kůži, ale to není kůže. Ta látka je pro tělo škodlivá, ale ona ji nosí, podřizuje se diktátu a vytváří obraz, který si přeje diktující. Podívej se, je silně nalíčená a domýšlivá. Navenek nezávislá. Ale jenom navenek. Celý její zevnějšek se neshoduje s tím, jaká je ve skutečnosti. Obraz nadiktovaný cizími myšlenkami a formami zablokoval ji, skutečnou, ten, iluzorní, nemající duši, zastínil živou duši. Její duše je v zajetí tohoto obrazu."

„O duši, o zajetí a diktátu nějakého obrazu lze říci cokoliv. Je tomu tak nebo není, těžko se v tom vyznáme."

„Už jsem starý na to, abych se přizpůsobil rychlosti tvé myšlenky. Nedaří se mi říci to přesvědčivě, jako Anastasii." Stařík povzdechl a dodal: „Možná, že bych to měl zkusit ukázat ?"

„Co ukázat ?"

„Zkusím teď alespoň na nějakou dobu zničit iluzorní neživý obraz. Vysvobodit dívčinu duši. Dívej se pozorně.“

„Zkuste to.“

Kouřící dívka povýšeně vyprávěla své kamarádce o něčem nepříjemném. Stařík je sledoval pozorně a napjatě. A když dívka odváděla svůj pohled od kamarádky, zastavujíc jej na někom z kolemjdoucích, oči staříka sledovaly její pohled. Potom se zvedl, gestem mě vyzval, abych ho následoval, a zamířil k dívkám. Šel jsem za ním. Stařík se zastavil půl metru před dívkami a začal se pozorně dívat na tu, která kouřila. Otočila k němu hlavu, vypustila mu do obličeje tabákový kouř a podrážděně řekla:

„Co potřebuješ, dědo ? Copak, žebráš ?“

Stařík chvíli mlčel, zřejmě se zotavoval z kouře, co zahalil jeho obličej, a pronesl laskavým, klidným tónem:

„Vezmi si, dceruško, cigaretu do pravé ručičky. Je třeba snažit se držet pravou ručkou.“

A dívka poslušně vzala cigaretu do pravé ruky. Ale to nebylo to hlavní. Najednou se její tvář změnila. Zmizela povýšenost. Vůbec se celá proměnila: i obličej, i póza. A již úplně jiným tónem řekla:

„Budu se snažit, dědečku.“

„Máš porodit, dceruško.“

„Pro mě samotnou to bude těžké.“

„On k tobě přijde. Jdi a přemýšlej o své ručičce, přemýšlej o svém děťátku a on přijde. Jdi, dceruško, měla by sis pospíšit.“

„Půjdu.“ Dívka udělala pár kroků, pak se zastavila, vyzvala svou zaraženou kamarádku klidným, a ne jako dřív podrážděným hlasem: „Pojď, Taněčko, se mnou.“

A odešly.

„To je ale ! Vždyť takhle můžete ochočit jakoukoliv ženu,“ řekl jsem, když jsme se opět posadili na lavičku. „Pěkně. Přímo jako nějaká suprhypnóza. Mystika !“

„Tohle není hypnóza, Vladimíre. A žádná mystika tady není. Je to jenom pozorné chování k člověku. Právě k člověku, a ne k jeho obrazu - vymyšlenému, zatemňujícímu skutečného člověka. A člověk hned reaguje, získává sílu, když se obrací přesně na něj a ignorují iluzorní obraz.“

„Ale jak se vám podařilo uvidět neviditelného člověka za viditelným obrazem ?“

„Je to velmi jednoduché. Trochu jsem pozoroval. Dívka držela cigaretu v levé ruce. Ve své kabelce něco hledala také levou rukou. Takže je levačka. A když malé dítě drží lžici nebo něco jiného v levé ruce, rodiče se mu snaží vysvětlit, aby to dělalo pravou. S rodiči jí bylo dobře. Pochopil jsem to z toho, jak zadržela svůj pohled na kolemjdoucích - mužovi a ženě, kteří drželi za ruce malou holčičku. Proto jsem jí řekl větu, kterou jí v dětství mohli říkat rodiče. Pokusil jsem se ji pronést stejným tónem a hlasem, jak to mohli říkat její rodiče. Když byla ještě malinkou, bezprostřední, ještě nepříkrytá cizím obrazem. Právě ona, ta holčička, skutečný člověk, se hned ozvala.“

„Říkal jste o porodu, proč ?“

„Vždyť je v jiném stavu, už víc než měsíc. Cizí obraz toto dítě nechce. A holčička - Člověk si je moc přeje. Proto také mezi sebou zápasí. Teď holčička - Člověk vyhraje !“

(60.)

PROČ NIKDO NEVIDÍ BOHA

„Anastasia říkala, když jsem s ní komunikoval v tajze, že Boha nikdo nevidí, protože Jeho myšlenky pracují s velkou rychlostí a hutností. Já ale přemýšlím: proč je nechce zabrzdit, aby se lidé mohli na Něj podívat ?“

Stařík zvedl hůlku a ukázal na projíždějícího cyklistu: „Dívej se, Vladimíre. Točí se kolo. Má v sobě dráty, ale ty je nevidíš. Ony jsou, ty to víš, ale rychlost otáčení ti nedává možnost je vidět. Nebo to lze říci i jinak: rychlost tvé myšlenky, tvého zrakového vnímání ti nedává možnost je uvidět. Pokud cyklista pojedě pomaleji, uvidíš dráty rozmazané. Pokud zastaví, uvidíš je jasně, ale sám cyklista spadne. Nedojde k cíli, poněvadž přerušil pohyb, a to všechno kvůli čemu? Abys mohl uvidět, že dráty jsou. Ale co ti to dá? Co se v tobě změní? Kolem tebe? Budeš s jistotou vědět o jejich existenci. A to je všechno. Cyklista může vstát a pokračovat ve svém pohybu, jenže ostatní to také budou chtít vidět a kvůli tomu on stále a stále bude padat. Proč ?“

„No, aby alespoň jednou na něj pohlédli.“ „Ale copak uvidíš? Vždyť ležící cyklista už nebude cyklista. Budeš si muset představovat, že jím byl. Bůh, který změní rychlost své myšlenky, již není Bůh. Možná by bylo lepší se naučit zrychlovat vlastní myšlení? Když mluvíš s člověkem, který velice pomalu chápe, copak tebe to nerozčiluje? Copak není trapné přibrzďovat rychlost své myšlenky a podřizovat se někomu?“

„Ano, správně, aby ses podřídil blbci, sám se musíš stát blbcem.“

„A Bůh také, abychom Jej uviděli, by musel zpomalit své myšlení na naši úroveň, musel by se stát takovým, jací jsme my. Ale i když to dělá, posílá Své syny, dav lidí na ně zírání a říká: ‚Nejsi Bůh, nejsi syn Boží, jsi samozvanec. Buď uděláš zázrak, anebo budeš ukřižován.‘“

„A proč by syn Boží neudělal zázrak?.. No alespoň proto, aby jej nevěřící nechali na pokoji, aby jej neukřižovali.“

„Zázraky nepřesvědčují nevěřící, ale uvádí je v pokušení. A ty, kdo tvoří zázraky, upalují a přitom křičí: ‚Pálíme projev temných sil!‘ A přitom, Bohem, podívej se kolem, je stvořeno nesčetné množství zázraků. Vychází slunce, v noci měsíc i brouček na travičce - také zázrak i strom... Tu spolu sedíme pod stromem... Kdo může vymyslet dokonalejší mechanismus, než je tento strom? Jsou to částičky Jeho mysli. Materializované, živé, pobíhající pod našima nohama, nad námi letící v nebeské modři a zpívající pro nás, svým teplým paprskem laskají naše tělo. Jsou Jeho, kolem nás, jsou pro nás. Ale jsou mnozí schopni nejen vidět, ale také cítit, chápat? I když to nezdokonalují a pouze používají, jen ať se v tom nerýpou, ať neničí dokonalé živé tvory. A co se týče Jeho synů, mají jeden úděl - zvyšovat slovy lidské chápání, přibrzďující své myšlení a riskující, že je nikdo nepochopí.“

„Ale Anastasia tvrdila: říkat jenom slova nestačí na to, aby se zvýšila lidská uvědomělost na významnou úroveň. Já také myslím: lidé řekli množství různých slov, a jaký je v tom smysl? Kolem je plno nešťastných osudů i katastrofa může postihnout Zem.“

„Správně. Když člověk nemluví ze srdce, když mezi slovem a duší je přetržená niť - slova jsou prázdná, bezbarvá a beztvárná. Moje vnučka, Nastěnka, má schopnost vytvářet obraz nejen slovem, ale i každou hláskou. Teď zemští učitelé, Jeho synové, žijící v těle dnes, dosáhnou takové síly, že lidský Duch zvítězí nad tmou a zazáří.“

„Synové, učitelé? Co s tím mají společného? Vždyť schopnosti má jenom ona.“

„Ona je všechny rozdává a už to dělá. Podívej, vždyť dokonce tobě se podařilo napsat knihu, čtenáři zaplavili svět básněmi i nové písně zazněly. Slyšel jsi nové písně?“

„Ano, slyšel.“

„No, a u duchovních učitelů se toto všechno zvětší mnohokrát, jen co se dotknou knihy. A tam, kde slyšíš pouze slova, oni pocítí i živé obrazy a jejich síla bude zvětšena.“

„Oni pocítí, a já? Copak jsem úplně bezcitný? Proč tedy mluvila se mnou a ne s nimi?“

„Nejsi schopen zkreslit to, co jsi uslyšel a nemáš v sobě to, co bys mohl přidat sám od sebe. Na čistý list se písmo jasněji ukládá. Ale i v tobě se bude myšlenka také zrychlovat.“

„Tak dobře, ať se zrychluje i ve mně, abych nezůstal pozadu za ostatními. Celkem, zdá se, máte ve všem pravdu. Tuhle u nás v Rusku je vůdce jedné duchovní organizace, její členové mu říkají učitel. Takže on řekl svým následovatelům: „Čtěte knihu o Anastasii, bude vás zapalovat.“ A mnozí z jeho následovatelů si koupili knihu.“

„Znamená to, že pochopil, pocítil, a proto také pomohl Anastasii a tobě. Poděkoval jsi mu alespoň?“

„Neviděli jsme se.“

„Lze děkovat duší.“

„Beze slov snad? Kdopak to uslyší?“

„Slyšící duší to uslyší.“

„Je tady ale ještě jeden háček. O knize se zmínil dobře, o Anastasii také, ale o mně řekl, že nejsem opravdový muž... ‚Nepotkala Anastasia skutečného muže,‘ řekl. Sám jsem to slyšel v televizi, pak jsem o tom četl v novinách.“

„A ty sám sebe považuješ za co, za dokonalost?“

„No, za dokonalost možná ne...“

„Pak ani není třeba se urážet. Snaž se jí být. Vnučka ti pomůže. Zvednout se do výše bude moci ten, koho je Lásky schopna zvedat. Dokonce ne každému je souzeno na to pomyslet. Tvořící potřebuje neobyčejnou rychlost myšlenky.“

„A s jakou rychlostí pracuje vaše myšlenka? Není pro vás trýznivé se mnou mluvit?“

„Rychlost myšlení všech lidí, kteří vedou takový způsob života jako my, značně převyšuje rychlost myšlení lidí přetechnizovaného světa. Naši myšlenku nebrzdí ustavičné problémy oblečení, stravování a mnoho jiného. Ale mluvit s tebou pro mě není trýznivé díky mé lásce k vnučce. Tak si to přála. A já jsem rád, že pro ni mohu alespoň něco udělat.“

„A jakou rychlost myšlení má Anastasia, stejnou jako vy a váš otec ?“

„Máji vyšší.“

„O kolik ? V jakém poměru ? No, řekněme, kolik minut potřebujete na to, co promýšlí za deset minut ?“

„Na postihnutí toho, co ona produkuje za vteřinu, potřebujeme několik měsíců. Proto také se nám zdá nelogická. Proto také je úplně osamělá. Proto jí nemůžeme podstatně pomoci, protože nechápeme hned smysl jejích činů. Můj otec vůbec přestal mluvit, stále se snaží dosáhnout její rychlosti, aby jí pomohl. Mě také nutí. Ale já se nesnažím. Otec říká, že je to leností. A já mám moc rád vnučku a jednoduše jsem uvěřil, že všechno dělá správně, když o něco poprosí, tak to s radostí splním. Teď jsem přijel k tobě.“

„Ale jakpak tedy Anastasia se mnou mluvila tři dni ?“ „Také jsme dlouho přemýšleli jak. Vždyť to bylo k zbláznění. Teprve nedávno jsme pochopili. Když s tebou mluvila, tak nezpomalovala svou myšlenku, ale naopak, dokonce ji zrychlila. Zrychlila a transformovala ji v obrazy, které se teď jako vaše počítačové programy budou otevírat před tebou a před těmi, kdo budou číst knihu. Budou se otevírat a skákavě zrychlovat pohyb lidských myšlenek, přibližující je k Bohu. Když jsme to pochopili, tak jsme si pomysleli, že tímto stvořila nový zákon ve vesmíru. Ale teď je jasné, ona jenom použila dříve neznámou možnost čisté a upřímné lásky. Láska stále zůstává záhadou Tvůrce. Anastasia právě pootevřela ještě jednu její velkou možnost a sílu.“

„A rychlost jejího myšlení dává možnost vidět Boha ?“ „Stěží, vždyť žije i v těle. Bůh je také v těle, ale jen napůl. A jeho tělem jsou všichni lidé Země. Anastasia, jako malinká částička tohoto těla, občas něco zachycuje. Je možné, že občas, když dosáhne nepředstavitelné rychlosti myšlení, cítí Jej víc, než ostatní, ale to se s ní stává v krátkých časových úsecích.“

„A co jí to dává ?“

„Pravdu, podstatu bytí, uvědomění, které mudrcové získávají po celý život, předávají svá učení jeden druhému a zdokonalují je, Anastasia získává během okamžiku.“

„Copak zná vědění východních lámů, moudrost Buddyho a Krista, jógu ?“

„Zná. Zná víc, než je řečeno v traktátech, co k vám došly. Ale považuje je za nedostatečné, když nežijí všichni lidé na Zemi v harmonii a pokračuje pohyb ke katastrofě. Proto také vytváří své nepředstavitelné kombinace. Říká; dost bylo poučování lidí kázáním, dost pokoušení jablkem Adama a Evy. Je třeba dát jim pocítit, právě pocítit to, co cítil člověk dříve, co mohl a čím je.“

„Takže chcete říci, že se jí skutečně může podařit udělat něco dobrého pro všechny lidi ? Když je to tak, tak kdy se toto dobré začne ?“

„Už se to začalo. Zatím jsou to jenom malinké klíčky, ale jenom prozatím.“

„Kde jsou ? Jak je lze uvidět ? Pocítit ?“

„Zeptej se těch, kdo knížku čtou, jsou v nich, vždyť u mnohých vyvolává světlé city. Tohle už nejde popřít, mnozí ti toto potvrdí. S těmi znaky se jí to podařilo. Je to neuvěřitelné, ale podařilo se. A ty sám, Vladimíre, popřemýšlej, co jsi byl a čím ses stal. To se, Vladimíre, v tobě otevírá obrazný program i v lidech se otevírá její duše. Ve vás se začíná měnit svět, čímž se mění i obrazy kolem vás. Nemůžeme úplně pochopit, jak se jí to daří. To, co leží na povrchu a zjevně, to ještě lze pochopit. To, co jí pomáhá realizovat tuto skutečnost, zůstává záhadou.

Je samozřejmě možné usilovně se snažit rozluštit ji, ale odvracet pozornost od překrásné rodící se skutečnosti se nechce. Je třeba kochat se pohledem na překrásný úsvit dne. Když se začneš pitvat v tom, proč přichází, místo kouzla máš nimrání, které nikam nevede a nic nemění.“

„To je ale něco, všechno je tak neobvyklé a složité. Přece jsem měl naději, že Anastasia je prostě poustevnice, ale neobyčejně dobrá, krásná a trochu naivní.“

„Vždyť ti říkám, není třeba se v tom hrabat, nelam si hlavu; když je to složité, ať zůstává pro tebe krásnou, dobrou poustevnicí, když se ti taková zdála. Ostatní uvidí něco jiného. Tobě je dáno to, co je dáno. Nic jiného zatím tvé vědomí ani neumístí a je to dobře. Zkus se jednoduše kochat pohledem na svítání, pokud to dokážeš. Toto je nejdůležitější ze všeho.“

(61 .)

SVÍTÁNÍ V RUSKU

„Pro všechny v Rusku se začne svítání, když každý bude žít lépe materiálně. Když se celkově zlepší ekonomika a každý zvláště bude mít větší dostatek.“

„Všechno materiální kolem tebe je závislé na Duchu a uvědomění člověka.“

„Budiž. Jakýpak je ale smysl v moudrých filozofiích, když jsi hladový a nemáš co obléci.“

„Je třeba pochopit, proč se to všechno děje. Ať to pochopí každý. Sám. A nehledá viníky kolem sebe. Jen změna uvnitř sebe samého změní všechno kolem, včetně dostatku. Souhlasím s tebou, ne všichni lidé budou moci hned v toto uvěřit. Ale vždyť právě Anastasia to řekla: ‚Je třeba bez kázání. Je třeba to jednoduše lidem ukázat.‘ A ukázala. Teď musíš splnit to, co ona předurčila. Pak za tři roky velké, malé, zapomenuté a opuštěné sibiřské osady, kde žijí osamělí staříci, které nespěchají navštívit jejich děti, mnohokrát zbohatnou. Začne v nich kypět život a mnohé děti se vrátí. A ještě hodně toho v budoucnu přichystá. Otevře mnohá tajemství, vrátí vědění Původních pramenů a původní lidské schopností. Rusko bude velice bohatým státem. A udělá to tak proto, aby ukázala, že duchovnost, vědění Původních pramenů jsou důležitější než křečovitá úsilí přetechnizovaného světa. Z Ruska vzejdou nové červánky nad celou Zemí.“

„A copak mám udělat, aby to takhle bylo ?“

„Odhal první tajemství, které pověděla má vnučka. Pověz v knize, jak je třeba získávat léčivý olej z cedrového ořechu. A nic neskrývej.“

Všechno uvnitř mě se vzbouřilo, dokonce se mi zatajil dech. Nemohl jsem sedět. Vyskočil jsem.

„Proč ? Proč to mám najednou dělat ? Pro všechny. Zdarma. Každý normální člověk mě bude považovat za idiota. Organizoval jsem expedici, dal jsem do ní to poslední, co bylo.

Teď firma přišla na mizinu. Anastasia mě prosila, abych napsal knihu, udělal jsem to. Teď jsme vyrovnáni. Vašemu úsilí a filozofii moc nerozumím. Já je jen vykládám, když už jsem to slíbil Anastasii. A co se týče oleje, je mi všechno jasné. Teď už to vím, kolik lze za něj dostat. Nikomu nebudu dávat technologii získávání oleje. Nastrádám trochu peněz na knihách a sám jej budu vyrábět. Musím všechno obnovit. Vrátit loď a firmu. Musím koupit počítač notebook, abych mohl sázet další knihu. Teď nemám domov. Nemám kde žít. Chci si koupit karavan. A když zbohatnu, chci nechat udělat pomník ruským důstojníkům, kteří jsou živí, ale se smrtelně raněnými dušemi. Svou bezcitností jsme za různých časů ničili jejich duši, zneuctili jsme jejich čest a svědomí. My, za které bojovali důstojníci různých časů. Zatímco si tam v lese klidně sedíte, tady hynou lidé. Kolem je plno různých „duchovních“. Všichni jenom mluví o duchovnosti, ale moc se jim nechce něco udělat. Proto také udělám alespoň něco. A vy mi říkáte, abych to dal jen tak ! Všem ! Kdepak, houby !”

„Vždyť Anastasia určila zisk i pro tebe. Víím to - tři procenta z prodeje oleje.”

„Ale co je to pro mě, ta nešťastná tři procenta, když za olej lze dostávat tři sta ! A prodává se s mnohokrát slabšími léčivými účinky. Prověřoval jsem to. Oni nevědí, jak jej správně získávat. Teď to vím jenom já. Všechno, co Anastasia řekla, se potvrdilo. Ve světě není žádné léčivo s podobnými účinky, jen když se udělá všechno správně. Věda to také potvrzuje. Pallas říkal, že tento olej má omlazující efekt. A teď mám všechno dát jen tak ? Našli jste blbce. Tolik jsem prohrabal literatury, posílal jsem lidi do archivů, aby potvrdili to, co řekla. A potvrdili. Na tohle se také vydalo spousta prostředků.”

„Stále jsi prověřoval a hned uvěřit Anastasii jsi nemohl. Kvůli nevěře jsi utratil čas, peníze.”

„Ano, prověřoval. Takhle to tedy bylo třeba. Ale teď už nebudu blbcem. „Červánky pro všechny”, to je ale - „červánky”, a já v těch červánkách zůstanu blbcem. Napsal jsem knihu. Všechno, jak to chtěla. Pamatuji si, jak tvrdila: ‚Neskrývej nic - ani špatné, ani dobré. Smiř se se svou hrdostí. Neboj se být směšný a nepochopený.’ Nic jsem neskrýval. A co se stalo ?

Vypadám v nijako úplný idiot. To mi říkají přímo do očí. Že jsem neduchovní a mnohému nerozumím. A že jsem nekulturní a hrubý. Dokonce třináctileté děvče z Kolomny napsalo v dopisu: takhle to nejde. A jedna žena z Permi přijela a přímo u prahu řekla: ‚Chci se podívat, co na něm Anastasia viděla.’ ‚Nic neskrývej - ani špatné ani dobré. Smiř se se svou hrdostí. Neboj se být směšný a nepochopený.’ Vždyť to všechno věděla ! Sama v knize zůstala dobrá - lidé to říkají - a co já ? A je to všechno kvůli ní. Vždyť kdyby nebylo to dítě, tak za takové věci by si zasloužila přehnout přes koleno. Jenom si to představte ! Upřímně, jak to prosila, jsem napsal všechno, a právě mně říkají: ‚Bezcitný a zbabělec’ Samozřejmě, že jsem úplný idiot, sám jsem si to zavinil. Poslechl jsem ji. Sám o sobě jsem napsal takové věci, že se neočistím od hanby do posledních svých dnů. I potom, když zemřu, se mi všichni budou smát.

Tato kniha je životaschopná. Přežije mě. I kdybych ji dokonce přestal tisknout, jaký by to mělo smysl? Už ji někdo tiskne ilegálně. Snaží se rozmnožit na xeroxu."

A najednou jsem se zarazil, jakmile jsem si všiml staříka. Z jeho očí se pomalu kutálela slzička. Posadil jsem se vedle něj. Mlčky se díval dolů, potom začal mluvit:

„Pochop to, Vladimíre, vnučka Nastěnka toho může předvídat hodně. A nic si pro sebe nepřála. Ani slávu ani zisk. Vystavila se riziku, ale zachránila tebe. I toto, že vypadáš v knize takový, jaký jsi, je její zásluha. To ano. Ale tímto se jí povedlo neponižít tě, ale zachránit. Přitom na sebe přijala hromadu temných sil. A ty jí odpovídáš bolestivým nepochopením, rozčilením. Popřemýšlej, zdali je lehké pro ženu, která tvoří jenom z lásky, to vydržet."

„Co je to za lásku, když milovaný vypadá jako hlupák."

„Hlupák není ten, koho tak pojmenují. Ale ten, kdo je schopný přijímat lichotky jako Pravdu. Popřemýšlej sám, jakým bys chtěl vypadat před lidmi? Povýšeným nad všemi? Velice rozumným? Toto všechno bylo možné udělat v první knize. Ale pak... Hrdost, pýcha by tě zničily.

Málokomu, dokonce i z osvěcených, se dařilo čelit těmto hříchům. Hrdost vytváří nepřírozený obraz člověka, který zastírá živou duši. Právě proto filozofové minulosti a dnešní géniové toho mohou málo stvořit. Protože jen co udělají první krok, hned ztrácí, zachvácení pýchou, to, co jim bylo dáno na začátku. Ale má vnučka Nastěnka dokázala udělat clonu před lichocením a obdivem, které rodí pýchu. Teď tě nikdy nedostanou. A ještě před mnoha neštěstími tě zachraňuje. I Ducha tvého i tvé tělo chrání. Devět upřímných knih napíšeš A Země se zjasní Láskou! A tehdy, když uděláš tečku za devátou knihou, dokážeš pochopit, kdo jsi."

„A copak, teď to nelze říci?"

„Kdo jsi teď, je lehké říci. Jsi ten, kdo nyní jsi. Jsi takový, jakým se cítíš být. Kým budeš, to možná ví Anastasia. A bude čekat, žijíc láskou, každý okamžik. A když tobě ti, co sedí v bytech, říkají, že jsi zbabělec, tak to nic není. Ber to s humorem. A porad' jim odejít na tři dny do tajgy bez vybavení. Vyspat se v brlohu s medvědem. Pro plnost pocitů ať si s sebou vezmou nějakou pomatenou, vždyť přesně takovou se ti zdála Anastasia ze začátku?"

„Ano, tak nějak."

„Tak ať ten, kdo tě posuzuje, zkusí také přespát se svou pomatenou spolucestující. V divočině, za vlčího vytí. Podaří se mu tohle? Co myslíš?" s nějakým chytráctvím řekl stařík.

A já, když jsem si představil ten obraz, co nakreslil, tak jsem se rozesmál. A smáli jsme se spolu. Pak jsem se zeptal:

„Může Anastasia slyšet, o čem jsme mluvili?"

„Pozná všechny tvoje činy."

„V tom případě jí řekněte, ať si nedělá starosti. Že povím všem, jak lze získat léčivý olej z cedru."

„Dobře, řeknu," slíbil stařík. „A ty si o něm pamatuješ všechno, co tenkrát říkala Anastasia?"

„Ano, myslím, že všechno."

„Tak to zopakuj.“

(62.)

JAK ZÍSKAT Z CEDRU LÉČIVÝ OLEJ

To není celkem složité. Dnešní technologie je známá. Nebudu ji vykládat. Ale jsou tady trochu neobvyklé nuance, které řeknu. Při sklizení šišek nelze tlouci do cedru dřevěnými paličkami nebo břevnem, jak to dělají dnešní sklízeči. Tím léčivost oleje prudce klesá. Je třeba používat jenom ty šišky, které odevzdává cedr sám. Padají za větru a lze je také srazit hlasem, jak to dělá Anastasia. Měli by je sklízet dobří lidé. Je dobře, když tu šišku zvedne dětská ruka. A vůbec je třeba dělat všechno s dobrými a světlými úmysly. „Takoví lidé se najdou v sibiřských vískách i teď,“ tvrdila Anastasia. Jaký to má význam, těžko říci. Ale v Bibli se také říká, že král Šalamoun hledal lidi, kteří uměli porážet stromy. Jenom se neříká, čím se tito lidé lišili od obyčejných.

Ořech, získaný po loupání šišek, je nutné použít pro vymačkávání oleje ne později než do tři měsíců, jelikož potom jeho kvalita prudce klesá. Při vymačkávání nelze dopustit, aby se jádra dotýkala kovu. Olej se vůbec nemá dotýkat kovu.

Léčí jakékoliv nemoci, určovat diagnózu není třeba. Lze jej používat i jako potravinový doplněk, přidávat k salátům. Anebo brát jednu lžici denně. Lépe při východu slunce. Lze také v průběhu dne. Za denního světla, ne v noci. Tohle je to hlavní.

„Ale může se stát, že budou nabízet lidem padělek,“ řekl jsem staříkovi.

A odpověděl mi s chytráckým úsměvem nebo veselým humorem:

„Postavíme teď spolu clonu před padělky. A odpracujeme i tvá procenta.“

„Jak to uděláme?“

„Je třeba myslet vždyť jsi podnikatel.“

„Byl jsem jím, teď není jasné, co jsem.“

„Pojď, budeme přemýšlet a opravuj mě, kdyby něco nebylo v pořádku.“

„Pojďme.“

„Konečný produkt ať prověří pomocí přístrojů ti, kdo jsou schopní toto zkontrolovat. Zkrátka doktoři, vědci, specialisté.“

„Ano, správně, oni mají dát certifikát.“

„Ale ne každý přístroj to dokáže. Je třeba ještě ochutnávat.“

„To je možné. Jakost vína určuje ochutnávač. Nic jej nemůže nahradit. Ale ochutnávači znají výborně chuť vína. Mají výtečný čich na vůně a na chutě. A kdo prověří olej ochutnávkou?“

„Právě ty.“

„Ale jak to udělám? Jedl jsem jenom obyčejný olej. Když jsme jej vyráběli, tak jsme nepoužívali takovou technologii, o které mluvila Anastasia. A k tomu ještě kouřím.“

„Před tím, než budeš ochutnávat olej, neměl bys tři dni kouřit ani požívat alkohol. Nekonzumovat maso ani tuky. A tři dni také nesmíš s nikým mluvit. Pak jej ochutnáš a dokážeš určit, jestli je pravý, nebo padělek.“

„A s čím jej mám srovnávat ?“

„S tímhle.“ Stařík vytáhl z plátěné taštičky dřevěnou tyčinku, přibližně dva prsty tlustou. Na jednom konci z ní trčela, jako zátka, jiná tyčinka. „Tady je opravdový olej. Ochutnej to, pak s ničím nepopleteš jeho chuť. Ale nejdříve z tebe zkusím vyhnat to, co se nastrádalo kouřením a různými vašimi kousky.“

„Jak „vyhnat“ ? Jako to dělala Anastasia ?“

„Ano, tak nějak.“

„Ale vždyť ona říkala, že jenom milující je schopen paprskem lásky zbavovat svého milovaného chorob. Zahřívát jeho tělo, aby se dokonce zpotily nohy.“

„Paprskem lásky. To je správné.“

„Ale vždyť vy mě nemůžete milovat. Tak jako ona.“

„Ale mám rád svou vnučku. Pojd' to zkusit.“

„Pojďme.“

Stařík zamhouřil oči a začal se na mě soustředěně dívat, nemžikaje. Tělem se rozlilo teplo. Ale o hodně slabší než od Anastasiina pohledu. Nedařilo se mu. Ale stále se snažil. A to tak, že se mu třásly ruce. Jedině tělo se zahřálo trochu víc a nic jiného se nestalo. Stařík to nevzdával, já jsem čekal. A najednou se mi zpotily nohy, pak jsem pocítil jasnost v hlavě a vůni... Pocítil jsem ve vzduchu vůni.

„Och, vyšlo to,“ řekl a opřel se lokty o lavičku. „Teď mi dej ruku.“

Vytáhl „zátku“ a z tyčinky se na mou dlaň vylil cedrový olej. Olízl jsem dlaň - v ústech se mi rozšířilo příjemné teplo. A také jsem najednou pocítil cedrovou vůni. Těžko bych si ji spletl s něčím jiným.

„Teď si to zapamatuješ ?“ zeptal se stařík.

„Ano. Copak je na tom složitého ? Jednou jsem v klášteře jedl brambory. A pamatoval jsem si to dlouho. Po sedmadvaceti letech jsem si vzpomněl na jejich chuť. Ale jak budou lidé vědět, že je prověřený ? Že je to opravdový olej ? Už jej prodávají za příliš velkou cenu. Za jeden gram obyčejného oleje, něčím ředěného, berou třicet tisíc. Viděl jsem to sám. V cizím obalu. Vždyť za takové peníze lehce začnou vyrábět různé padělky.“

„Ano, peníze teď řídí všechno. Tady je třeba popřemýšlet.“

„Tak to vidíte ? Tady není východisko !“

„Anastasia říkala, že tyto peníze lze donutit pracovat pro blaho. Pojd', budeme přemýšlet tímto směrem.“

„Přemýšlí se už dlouho, jak zachránit vodku od padělků. Ale... Mění se nálepky, zátky, vymysleli nějaké ochranné známky, a co je to platné. Jak prodávali náhražky předtím, tak je prodávají i teď. Teď se dá na xeroxu vytisknout jakákoliv známka.“

„A peníze lze padělat také ?“

„Je to složitější.“

„V tom případě budeme lepit peníze, jako nálepky, na opačné straně láhve, aby ty usmrkané papírky pracovali pro blaho.“

„Cože - lepit peníze ? Co je to za blbost ?“

„Dej mi prosím papírek. Nějaké peníze.“

Dal jsem mu tisíci rublovou bankovku.

„No prosím, všechno je jasné. Vezmeš bankovku, roztrhneš ji napůl, jednu část ať lepí na krabici nebo na něco jiného. Druhou si schovej. Vymysli to sám - kam. Nebo ji dej do vaší banky. Na dvou půlkách, vidíš, jsou stejná čísla a každý, kdo si bude přát ověřit pravost oleje, bude moci porovnat své číslo.“

„To je ale děda,“ pomyslel jsem si. „Tohle je hlava.“ A řekl jsem nahlas:

„Lepší obrana před padělkem není. Jste šikulka !“

Zasmál se a se smíchem mi řekl:

„Tak mi dej také nějaké to procento. Dělej, dávej !“

„Procento ? Jaké ? Kolik chcete ?“

„Chci, aby všechno bylo dobře,“ zvažněl najednou stařík. Pak dodal: „Kromě tří procent si vezmi ještě jedno. Ve formě hotového zabaleného oleje. A rozdej jej zadarmo těm lidem, kterým budeš považovat za potřebné jej dát. Ať to je náš společný dárek lidem.“

„Dobře, vezmu. Výborně jste to vymyslel. Jste šikulka.“

„Výborně ? To znamená, že Nastěnka bude na nás hrdá. Protože otec stále říká, že jsem líný. Takže ty mě považuješ za šikulku ?“

„Ano, jste šikulka !“ A opět jsme se smáli. Pak jsem dodal: „Vyřídte Anastasii, že byste mohl být výborným podnikatelem.“

„Opravdu ?“

„Opravdu ! „Novým Ruským“ byste mohl být, a ještě jakým !“

„Přesně tak to vyřídím Anastasii. I to, že jsi pověděl všem o oleji, jí také řeknu. Nelituješ, že jsi to pověděl všem ?“

„Proč bych měl litovat ? Je s ním hodně práce. Teď narychlo napíšeš třetí knihu, jak jsem slíbil, a začnu dělat byznys, obchodovat, nebo něco jiného normálního.“

(63.)

NÁZEV ! **(nevím, jak to pojmenovat)**

Rozhodl jsem se povědět Anastasiinu dědečkovi o svých nových pomocnících a řekl jsem mu:

„Teď o Anastasii píší hodně článků. Mluví o ní i vědci i duchovní společnosti. Trochu rozdílně ji vykládají. Jeden tvůrčí kolektiv, velice duchovní a taktní lidé, mi nabídli s nimi podepsat smlouvu. Dát jim za poplatek exkluzivní právo na vysvětlení

Anastasiiných výroků a komentář v informačních prostředcích. Souhlasil jsem."

„A za jakoupak sumu, Vladimíre, jsi souhlasil prodat Anastasii ?"

Samotný tón otázky a její smysl zapůsobily na mě nějak nepříjemně. A odpověděl jsem:

„Co to znamená - prodat ? Pověděl jsem jim o Anastasii víc, než je napsáno v knize. Pověděl jsem to duchovním lidem, aby mohli osobně komentovat, vysvětlovat její výroky. Chtějí se s ní setkat. Dokonce jsou připravení sami financovat expedici. Souhlasil jsem. Co je na tom špatného ?"

Stařík mlčel. Nedočkal jsem se jeho slov a dodal jsem:

„A to, že mně za exkluzivní právo nabídli peníze, tak to je u nás běžné - prokazovat služby za peníze. Oni za své publikace dostanou Víč."

Stařík sklonil hlavu a ještě nějakou dobu mlčel, pak jako by přemýšleje nahlas, začal mluvit:

„Takže ty, podnikavý, jsi prodal Anastasii a oni se rozhodli, že jsou nejduchovnější a nejkompetentnější na celém světě a koupili ji."

„Nějak divně mluvíte. Konec konců, co jsem udělal špatně ?"

„Řekni, Vladimíre, tebe, nebo je, „duchovní", nenapadla myšlenka zeptat se, pochopit s kým, kde a jak by chtěla mluvit sama Anastasia ? Chodí se u vás na návštěvu bez pozvání ? Vždyť ona žádnou návštěvu nezvala."

„Když s nimi nebude chtít mluvit, ať nemluví. Ona smlouvu nepodepsala."

„Ale ty jsi ji podepsal ! Ona je připravená všem povědět to, co ví, ale má právo sama vybírat způsob komunikace. A pokud vybrala knihu a tvůj jazyk, tak kdo je má právo diktovat, anebo žádat něčeho jiného ? Udělala svůj výběr, ale někdo jej chce změnit, cíl těchto úsilí je jasný. Nebude mluvit s lidmi, kteří postavili sebe nade všemi. Mluvit a vědět, že jejich chtivost bude zkreslovat, překrucovat a podřizovat si Pravdy, které jsou pro ni svaté."

„Proč předem všechno líčíte v tak černé barvě ? Tito lidé se zajímají o mnohá učení. Jsou velice duchovní."

„Rozhodli se, že jsou nejduchovnější ze všech. Právě duchovní povýšenost je vrchol nejsmrtelnějšího hříchu - pýchy."

Ve mně vznikl nějaký nepochopitelný pocit zlosti na sebe samého. Peníze za smlouvu jsem ještě nedostal, a proto se mi povedlo zrušit ji. Po nějaké době jsem opět v tom neshledal nic špatného a podepsal smlouvu s jedním duchovním centrem o předání exkluzivních práv na vlastní interview. Opět mě získali taktností a duchovními znalostmi. Tím spíše, že se smlouva týkala jenom mě a sám sebou mám právo disponovat. Ale opět i oni, i já jsme se dostávali k pasti a opět to vypadalo, jako bych nepřímo prodával Anastasii a oni ji koupili.

A už ne Anastasiin dědeček, ale moskevská novinářka, která si přečetla tuto smlouvu, pobouřeně řekla:

„Fuj, to je tak hloupé. Lacino prodáváš Anastasii. Vciť se a vmyslí se do řádků smlouvy. Předáváš přednímu sdělovacímu kanálu výhradní právo vykládat a používat všechno, co řekla Anastasia, jak uznají za vhodné. Přitom sis dokonce

nenechal možnost odvolání proti jejich názorům, nehledě na to, jaké by byly."

Do jaké míry je to správné, těžko říci, raději tady uvedu nějaké body této smlouvy:

1. Předmět smlouvy:

1.1 AUTOR dává exkluzivní právo na natáčení videozáznamů vlastní osoby a také používání jiných videozáznamů, spojených přímo nebo nepřímo s výrobou televizních pořadů „Anastasia“ (dále jen pořad). Zmíněné předání práv NABYVATELI se vztahuje na všechny státy světa.

1.2 NABYVATEL se zavazuje na vlastní finanční prostředky připravit tři třiceti až čtyřicetiminutové pořady na profesionálních nosičích VETASAM, z každého jeden kus.

1.3 Se souhlasem a pochopením situace **AUTOREM i NABYVATELEM**, jakákoliv spolupráce s video a filmovými studii, televizí, včetně kabelové, a také jakékoliv jiné videonatáčení kterýmkoliv vybavením, a také používání videozáznamů na dané téma provádí jenom a výhradně NABYVATEL.

Během účinnosti této Smlouvy AUTOR nemá právo dávat videointerview a produkovat jakékoliv videozáznamy, v kterých by se přímo nebo nepřímo používaly stejné pojmy a termíny jako v pořadu."

A vůbec, když jsem analyzoval události, spojené s napsáním, vydáním a distribucí knihy „Anastasia“, došel jsem k závěru: lidé, kteří považují sami sebe za „velice duchovní“, jsou na opačné straně, které se bojí právě sami, a proto stále tvrdí, naznačují ostatním svou duchovnost. Zřejmě se bojí, že někdo uvidí tu jejich opačnou stranu.

S podnikateli je to jednodušší. Jejich činy a úsilí jsou více otevřené, tudíž jsou poctivější nejen vůči sobě, ale i vůči okolí, společnosti. Možná, že se mýlím. Ale před fakty se nelze schovat.

Text knihy „Anastasia“ sázeli tři moskevští studenti. Na rychlou odměnu za svou práci neměli naději. O duchovních věcech vůbec nikdy nemluvili.

Knihu vydával na své náklady ředitel moskevské tiskárny č. 11, důstojník ve výslužbě G. V. Grucja, náklad byl malý a sliboval jenom ztráty. Grucja je podnikatel, o duchovnosti nikdy nemluvil. Další vydání zaplatil ředitel moskevské komerční firmy Nikitin a pak se zjistilo, že knihami neobchoduje. Větší část nákladu mi dal na prodej. Lhůtu vrácení prostředků vůbec nestanovil. O duchovnosti také nemluvil.

A pak se začali připojovat „duchovní“. A ilegálně byl vydán čtyřiceti pěti tisícový náklad. Když tato „duchovní“ firma byla odhalena, začali mluvit o své duchovnosti a přání tvořit něco světlého, slibovali zaplatit autorskou odměnu. A slibují to až dodneška. Tohle není jediný případ. „Duchovní“ vůbec velmi pohrdají účty, obzvlášť, když dluží sami.

A co se týká exkluzivních práv, rozhodl jsem se prohlásit na stránkách této knihy: víckrát už nikomu a nikdy nebudu předávat exkluzivní práva na vykládání Anastasiiných výroků. A pokud někdo prohlásí, že má přednost, ať lidé vědí: nedával jsem to dobrovolně !

Proč říkám „dobrovolně“ ? Vůči moskevské novinářce, která mi pomáhala zrušit smlouvu, se brzy začaly sypat výhrůžky neznámých osob. Kdo jsou ?

Co chtějí ? Tohle jsou ale „duchovní“ ! Svou duchovnost chrání mafií. Tak co, mafií znám, mezi nimi jsou také lidé. Chci jim také říci: dejte si pozor na „duchovní“, a než se pro něco rozhodnete, popřemýšlejte, v klidu si zvažte, kam vás zavádějí „duchovní“...

A ještě něco. V první knize jsem psal, že jsem nabízel Anastasii, aby přijela a vystoupila v televizi osobně, ale ona to odmítla. Tehdy jsem nechápal proč. Teď je mi to jasné, co předvíдалa. Dokonce po vydání knihy se objevilo mnoho výkladů jejích výroků. Jsou různé. Jsou zajímavé, jsou sporné, ale mimo jiné se také začalo projevovat přání některých osob vykládat Anastasii ve vlastním zájmu. Objevila se i prohlášení: „Copak jsi jediný, kdo má právo s ní mluvit ?“, „Ty nechápeš všechno, dej tu možnost komunikovat s ní jiným, bude to prospěšnější.“ Ale vždyť ona není věc, abych ji někomu předával. Je člověk ! A sama je v právu rozhodovat jak jednat, s kým a o čem mluvit. Teď se to stává zjevnější, že se na Anastasii skutečně řítí viditelná a neviditelná hromada temných sil v podobě fanatiků a zisku.

„Vím, jaká hromada temných sil se na mě zřítí. Ale já se jich nebojím, stihnu porodit syna a vychovat jej. Uvidět to, co jsem si vytoužila. A lidé budou přenesení přes úsek času temných sil,“ řekla Anastasia ještě v první knize.

U nich se vychovávají děti do jedenácti let. Takže může ještě alespoň deset let vydržet.

„A co dál ?“ ptal jsem se dědečka. „Nevyhnutelně zahyne ?“

„Těžko říci,“ odpověděl stařík. „Všichni podobní hynuli podstatně dřív a ona nejednou stávala na cestě věstící fyzickou záhubu, ale pokaždé na poslední chvíli jasně vzplanul zapomenutý a prioritní zákon. Vysvětloval podstatu Pravdy zemského bytí. Nechával život v jejím zemském těle.“

Stařík zmlkl a opět, přemýšleje, začal svou holí kreslit nějaké znaky. Také jsem přemýšlel: „Jak jsem se jenom zapletl do takovéto historky ?“ A nejdůležitější je, že teď není možné se toho všeho vzdát. Jinak bych to možná nechal, ale teď to nejde, protože je tady dítě. Anastasia porodila syna. Měla by se starat o dítě, vychovávat jej, ale ona se stále nechce vzdát svého snu - přenést lidi přes úsek času temných sil. A nevzdá to. Protože je velice houževnatá. A kdo ji, naivní, bude pomáhat ? Pokud přestanu s tím, co jsem slíbil, bude úplně sama. Zarmoutí se. A kojící matky nelze rozčilovat. Ať nejdřív odkojí dítě. A zeptal jsem se:

„Mohu pro Anastasii něco udělat ?“

„Zkus si uvědomit, co říká a co chce. Pak namísto zmatku přijde vzájemné chápání, teplá vlna zahřeje srdce, nad světem vzejdou nové červánky.“

„A můžete říci něco konkrétnějšího ?“

„Je pro mě těžké říci něco konkrétnějšího. Hodně záleží na upřímnosti. Takže dělej, co ti říká srdce a duše.“

„Anastasia mi povídala o jednom provinciálním městečku. Že prý by se z něj mohlo stát bohatší město než Jeruzalém a Řím. Protože v jeho okolí je mnoho svatyní našich praotců. A že jsou významnější než jeruzalémské chrámy. Jenomže neuvědomělost místních obyvatel jim nedává možnost je vidět. Chci tam jet, změnit uvědomění.“

„To není možné udělat rychle, Vladimíre.“

„Vždyť jsem to nevěděl a slíbil to Anastasii. Teď bych to měl nějak měnit.“

„Když nevíš o nemožnosti, tak to dokážeš. Přeji ti hodně úspěchů ! A já už musím jít.“

„Doprovodím vás.“

„Neztrácej čas. Nemá význam mě doprovázet, přemýšlej o svém.“

Stařík vstal a podal mi ruku.

Díval jsem se na Anastasiina dědečka, vzdalujícího se alejí, a přemýšlel jsem o nadcházející cestě do města Gelendžik, vzpomínaje, co o něm říkala Anastasia. A začali jsme o něm mluvit z toho důvodu:

(6 4 .)

TVÉ SVATYNĚ, RUSKO !

Zeptal jsem se Anastasie:

„Lze se často setkat se zvonícími cedry ?“

„Velice, velice zřídka,“ odpověděla, „možná, dva až tři za tisíciletí. Teď, kromě toho zachráněného, je ještě jeden, lze jej setnout a účelně využít.“

„Co znamená „účelně“, v čem to tkví ?“

„Velký Vesmírný intelekt - Bůh, který stvořil člověka a všechno kolem něj, zřejmě předpokládal možnost vrátit člověku ztracené schopnosti, možnost používat moudrost, nastřádanou v nemateriálním světě. Tato moudrost existovala od věků, ale kvůli své hříšnosti člověk ztratil možnost ji vnímat.“

Můj dědeček a pradědeček ti pověděli o Zvonícím cedru, o jeho mimořádné léčivé vlastnosti. Ale oni nevysvětlovali, že jeho rytmus, pulzace jsou blízko Velkému intelektu. Pokud by se spojily, znásobily rytmem, který je v mnohých lidech, tak takový člověk, když položí dlaň na teplý kmen Zvonícího cedru a bude jej jakoby hladit, získá možnost komunikace s nekonečným objemem moudrosti. Bude si schopen hodně uvědomit v tom směru, v kterém přemýšlel v okamžik dotknutí a v kterém bude přemýšlet v budoucnu. Toto se bude dít s každým v různé míře. Povídám ti o Vyšším projevu.“

„A proč působí na každého jinak ? Copak si vybírá ?“

„Působí stejně. Jeho rytmus a vibrace jsou vždy neměnné. Ale někteří lidé se jim mohou přizpůsobit a pocítit úplně všechno, ostatní pocítí jen lehce. Mnozí lidé nepocítí ze začátku vůbec nic. Ale i k nim postupně bude přicházet uvědomění. Přinejmenším se zvětší možnost.“

„Nějak nechápu, co ten cedr vybírá ?“

„Vladimíre, vždyť ti říkám, věc není v cedru, ale v člověku... Podívej. Našla jsem. Příklad: hudba ! Rozumíš, hudba když zní... Hudba - vždyť to je také vibrace, rytmus. Ale někteří ji poslouchají pozorně, objevují se v nich city, občas dokonce slzy radosti, dojetí. Jiní poslouchají tuto hudbu lhostejně, nebo ji vůbec nechtějí poslouchat. Stejně to je i s cedrem. Jenom ten, kdo má schopnost cítit a pochopit, uslyší hodně. A toto mnohé se v něm bude postupně otvírat. V okamžiku, když se člověk bude chtít zamýšlet. Ženy mohou získat sílu a moudrost Původních

pramenů, splnit své předurčení, udělat šťastným svého vyvoleného muže i dítě zrozené z lásky. A tady není zázrak v cedru, ale v lidském úsilí, cedr jenom napomáhá lidem, a není hlavní v ušlechtilém plnění."

„Neuvěřitelné ! To se podobá nějaké krásné, vábivé legendě."

„Nevěříš tomu ? Považuješ to, co jsem řekla, za legendu ? Proč ses tedy snažil dostat do těchto míst a tolik sis přál, abych ti ukázala Zvonící cedr ?"

„No, ne všechno považuji za legendu. Hned po vyprávění tvého dědečka a pradědečka jsem nevěřil. Posléze, když jsem se vrátil z expedice domů, začal jsem číst vědeckopopulární literaturu, seznámil jsem se s výroky vědců ohledně jeho léčivých účinků, byl jsem ohromen tím, že se vědci a Bible shodují v názorech. Ale nikde není ani zmínka o možnosti pocítit prostřednictvím cedru spojení s Intelektem nebo Bohem, jak to říkáš ty."

„Nepozornější četl výroky vědců a Bibli, nebo sis nevšiml hlavního, jinak bys nepochyboval o mých slovech."

„Copak jsem mohl vynechat ? V Bibli, kupříkladu, se mluví o cedru jenom na dvou místech: když Bůh učí, jak pomocí cedru léčit lidi, a pak, jak dezinfikovat obydlí."

„Ale v Bibli se také povídá i o králi Šalamounovi jako o jednom z nejmoudřejších vládců, uctívaném svým národem. Vždyť král Šalamoun je historická osobnost. On není legenda."

„No a co ?"

„A v Bibli se říká, že tento král vybudoval z cedru Boží chrám a vedle něj dům pro sebe také z cedru. A proto, aby si obstaral cedr, najal si víc než třicet tisíc pracovníků, kteří byli dopraveni z jiného státu. A kvůli pokácení stromů se obrátil k jinému králi - Chiramovi s prosbou o lidi, kteří ‚...uměli porážet stromy‘ (První Královská 5, 6). Za tento cedr ‚dával Šalamoun Chiramovi dvacet tisíc kórů pšenice k jídlu pro jeho dům a dvacet kórů oleje získaného drcením...‘ každoročně (První Královská 5, 25). Popřemýšlej, proč moudřejší vládce podstoupil takové výdaje a budoval chrám a dům z materiálu méně pevného, než měl k dispozici ?"

„Proč ?"

„Odpověď bys také mohl najít v Bibli: ‚Když kněží vycházeli ze svatyně, naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu, neboť Hospodinův dům naplnila Hospodinova sláva‘ (První Královská 8, 10-11). Nepřímé důkazy budeš moci najít i ve výrociích věhlasných odborníků vaší vědy."

„To je ale úžasné. Zdá se, že tomu lze věřit. Takže cedr otevře lidem mnohá tajemství. Ukaž mi Zvonící cedr, který bude možné setnout. Přivezu jej do nějakého města, kam se lehce dostanou lidé z celého světa, kteří si budou přát se jej dotknout."

„Kdepak dnes najdeš na Zemi takové místo, aby jeho obyvatelé nezneuctili tuto svatyni, zajistili ochranu, vytvořili podmínky pro lidi, kteří si přejí přiblížit se k cedru ?"

„Zkusím to najít. Proč myslíš, že to bude těžké ?"

„Vědomí dnešních lidí je velice spoutané programy přetechnizovaného světa. Začínají se podobat biorobotům."

„Jakým biorobotům ?“

„Přetechnizovaný svět je tak uspořádaný, že člověk, jakoby pro ulehčení svého života, vynalézá různé mechanismy, společenské požadavky. Ve skutečnosti je toto ulehčení iluzorní. Člověk se sám stává robotem přetechnizovaného světa. Stále nemá čas, aby se zamyslel nad podstatou bytí, vyslechl jiného člověka, nebo se zamyslel nad svým vlastním osudem. Je jako naprogramovaný robot. Ty teď vidíš všechno svýma očima, slyšíš svýma ušima a uvěřit je pro tebe těžké.“

„Anastasie, se mnou je to jiné. Nejsem silně věřící. Celkem jakoby věřím. Ale zřejmě ne tak, jako ostatní. U nás je teď mnoho skutečně věřících lidí. Mnozí čtou Bibli. Ti se hned toho chytí, když uvidí, kolik se v Bibli povídá o cedru, uvěří a pozorně se zachovají k tvému kousíčku cedru.“

„Víra, Vladimíre, bývá různá. Často člověk drží v rukou Korán, Bibli, nebo jinou knihu moudrosti Původních pramenů, říká, že věří, dokonce se snaží učit ostatní, ale ve skutečnosti prostě jakoby obchoduje s Bohem: ‚Vidíš, věřím v Tebe. Započítej mi to, kdyby něco.‘“

„Copak je tedy víra ? V čem se má projevovat ?“

„Ve způsobu života, v citění světa, v chápání své podstaty a předurčení, v odpovídajících činech a vztahu k okolí, v úmyslech.“

„Takže jenom věřit nestačí ?“

„Jenom věřit je málo. Představ si armádu. Všichni vojáci do jednoho věří svému vojevůdci. Ale do boje nejdou. Věřící mu tak silně, že si myslí: on zvítězí sám. Proto také vojáci sedí, pozorují, jak jejich vůdce jde sám proti hromadě nepřátel. Zběsile na něj křičí: ‚Dělej ! Dělej ! Tolik v tebe věříme !‘“

„To jsi ale udělala pěkné porovnání. Něco tak absurdního není možné.“

„Právě toto nemožné se děje v reálném životě.“

„Pak ale uveď příklad z konkrétního, reálného života, a ne vymyšlený.“

„Dobře. V Rusku je město. Jmenuje se Gelendžik. Je předurčené k tomu, aby si tam lidé mohli odpočinout od každodenní pomíjivosti, zamyslet se, dotknout se svatyně. V okolí tohoto města i v něm je mnoho různých svatyně. Jejich význam je větší než význam těch, co jsou v Jeruzalémě, větší než význam egyptských pyramid.“

Toto město by mohlo být jedno z nejbohatších měst na světě. Bohatší než Jeruzalém a Řím. Jenže město umírá. Je to lázeňské město. Jeho domy a různé hotely jsou prázdné, chátrají. Materialistické vědomí místní správy jí nedává možnost uvidět hodnoty, které jsou schopné přivést město k rozkvětu. Povídajíce o svém městě vypráví o moři, o umělých způsobech léčení, o tom, že v hotelových pokojích jsou noční stolky a ledničky. O svatyních se ani nezmiňují. Vždyť o nich sami málo vědí a také nechtějí vědět. Prioritu dávají něčemu jinému. V tomto městě je mnoho lidí, kteří říkají, že jsou věřící. Mnoho různých konfesí. Někteří z nich učí jiné víře. Jaké ? Svým chováním k okolí porušili a porušují dokonce i ta přikázání, která jsou v knihách jimi uctívaných. V Bibli, například - ‚Miluj svého bližního jako sám sebe !‘ (Marek 12, 31)

Ale dřív, než milujeme svého bližního, musíme jej poznat. Nelze milovat toho, koho neznáš. Považují se za věřící, ale nic nevědí o svých bližních, o svých

rodičích, kteří žili ve svaté zemi a odkázali jim nevyčerpatelný poklad - svatyně.

Pronesli skrz tisíce let zápal moudrosti a světla vlastní duše. Mnozí říkají, že jsou věřící, ale nevšímají si svatyně kolem sebe. Svatyně, které jim nechali rodiče jako pomoc."

„Copak je to za svatyně v tomto městě ?“

„Rozumíš, Vladimíre, vedle města Gelendžik roste právě ten libanonský cedr, o kterém se mnohokrát zmiňuje Bible. A tento živý Boží tvor, o kterém se mnohokrát mluvilo ještě před příchodem Ježíše Krista na Zem, je vedle tohoto města. Má pouze sto let. Je ještě v pubertě, ale už je krásný a silný. Vyrostl tam, protože byl zasazen ctihodným člověkem. Žil takový spisovatel - Korolenko. Díky tomu, že jej nějakou dobu uctívali, kolem cedru udělali ohradu. Ale teď se ničí i dům, v kterém žil tento člověk, a stromu se nikdo nevšímá.“

„I věřící ?“

„Mnozí lidé, kteří považují sami sebe za věřící, si nevšímají ani tohoto cedru, ani ostatních velkých svatyně svých praotců, ničí je... A město umírá.“

„Takže Bůh se jim mstí, trestaje.“

„Bůh je dobrý. Nikomu se nemstí. Ale copak může udělat, když si jeho díla nevšímají ?“

„Neuvěřitelné ! Copak skutečně existuje takový strom ? Toto je třeba prověřit.“

„Existuje. A mnoho jiných svatyně je v okolí tohoto města. A k nim se také chovají z pozice technokratického světonázoru, například tak, jako k pyramidám moudrých faraónů.“

„Cože ? Odkud víš o existenci egyptských pyramid ?“

„Díky generacím mých praotců se ve mně zachránila schopnost komunikovat s dimenzí, ve které žijí myšlenky, moudrost. Při kontaktu s nimi se lze dozvědět o všem, na co pomyslíš, co tě zajímá.“

„Počkej, počkej. Teď to zkontroluji. Odpověz mi, copak znáš tajemství egyptských pyramid ?“

„Ano. Stejně jako to, že badatelé těchto pyramid vždy začínali z materiálního hlediska. Celkově se zajímali, jak se pyramidy stavěly, jaké mají rozměry, v jakém poměru jsou strany, co je schováno uvnitř, jaké jsou tam věci. Považovali za pověřivé ty lidi, kteří žili v době stavění pyramid. Hodnotili pyramidy jenom jako způsob uchování pokladu, faraónových věcí, jeho těla, slávy. Proto se vzdalovaly od podstatného, promyšleného.“

„Nerozumím ti, Anastasie. Od čeho promyšleného se vzdalovali ?“

Anastasia nějakou dobu mlčela, jako by se dívala do nekonečna, pak začala své úžasné vyprávění:

„Rozumíš, Vladimíre, v dávné minulosti lidé na Zemi měli schopnosti, které jim dávaly možnost být mnohem rozumnějšími než je dnešní člověk. Lidé Původních pramenů měli možnost lehce používat celou informační databanku, která zaplňuje vesmír. Tato vesmírná informace je stvořena Velkým intelektem - Bohem. Stále se Jím a lidmi doplňuje, jejich myšlenkami, a je tak grandiózní, že může odpovědět

na jakoukoliv otázku. Je nevtíravá. Odpověď, kterou hledal člověk na svou otázku, vznikala okamžitě v jeho podvědomí."

„No a co z toho měli ?

„Tito lidé nepotřebovali kosmickou loď, aby se dostali na jiné planety, poněvadž při prvním přání mohli stejně uvidět, co se tam děje.

Tito lidé nepotřebovali televizi, telefon, který omotává Zemi spojujícími kabely, nepotřebovali písmo, jelikož informaci, kterou dostáváte z knih, mohli okamžitě mít, používajíce jiné možnosti.

Tito lidé nepotřebovali průmysl vyrábějící léky. Když měli potřebu, tak pouze lehkým pohybem ruky dostávali všechny nejlepší léky, protože ony jsou v přírodě.

Tito lidé nepotřebovali dnešní dopravní prostředky. Nepotřebovali auta a komplexy vyrábějící jídlo, protože stejně jim všechno bylo dáno.

Chápali, že změna klimatických podmínek na jedné části Země slouží jako signál stěhování na jiný, aby si předešlý mohl odpočinout. Chápali vesmír a svou planetu. Byli myslitelé a znali své předurčení. Oni zdokonalovali planetu Zemi. Neměli sobě rovné ve vesmíru. Intelektuálně větším byl jenom sám Velký vesmírný intelekt - Bůh.

Přibližně před deseti tisíci lety se v lidské civilizaci, která tenkrát zalidňovala dnešní Evropu, Azii, severní část Afriky, Kavkaz, začala objevovat individua, u kterých se spojení s Vesmírným intelektem částečně nebo úplně otupovalo. Přesně od tohoto okamžiku začíná pohyb lidstva ke katastrofě planetárního rozsahu, úplně jedno k jaké katastrofě: ekologické, jaderné, bakteriologické, jak to předpovídají vědci, jak říkají stará náboženství, popisující ji alegoricky."

„Počkej, Anastasie, vůbec nechápu, jakým způsobem lze spojit objevení těchto „invalidů" s planetární katastrofou ?"

„Velice správně jsi zvolil pro ně dnešní slovo „invalidové". Ano, oni byli invalidové, méněcenní lidé. A co potřebuje člověk, který nevidí ?"

„Aby jej někdo vodil."

„Který neslyší ?"

„Speciální přístroj."

„Který nemá ruku nebo nohu ?"

„Protézy."

„Ale jim chybělo něco mnohem důležitějšího. Neměli spojení s Vesmírným intelektem. A jako důsledek - ztráta znalostí, pomocí kterých lze zdokonalovat Zemi, řídit ji. Představ si posádku kosmické lodi, která najednou ztratila devadesát procent svého rozumu. Tito lidé, nic nechápající, začínají strhávat obkladový materiál a dělat v kabině oheň, odtrhávat od pultu přístroje a dělat z nich ozdoby, hračky. Přesně k takové pomatené posádce lze připodobnit tyto lidi. A právě oni, tito, jak říkáš „méněcenní invalidové", nejdřív vynalezli kamennou sekyru, kopí, pak... Jejich myšlenka ve svém vývoji došla k jaderné hlavici. S neuvěřitelnou houževnatostí pokračuje jejich myšlenka i dnes v ničení dokonalých výtvorů, nahrazujíc je jejich primitivními.

Jejich generace začaly vynalézat víc a víc, přitom trýznily supermoderní přírodní mechanismus Země, vytvářely různá umělá sociální zřízení. Potom lidé začali bojovat mezi sebou. Tyto mechanismy, stroje, nemohly fungovat samy, jako přírodní. Nejenže se nemohly reprodukovat, ale ani se obnovovat při poruše, jako strom, například. A tehdy oni - technokraté potřebovali udělat z mnohých lidí obsluhu pro tyto mechanismy a fakticky je proměnit v bioroboty. Řídit tyto bioroboty je velice lehké, protože jsou zbaveni individuální schopnosti poznání Pravdy. No, například za pomoci umělých informačních zdrojů uložit do nich program: je třeba budovat komunismus', vytvořit pro ně symboly, znaky, vlajky s určitou barvou, potom za pomoci týchž zdrojů uložit do části dalších lidí jiný program: ,komunismus - to je špatné', jiné symboly, barvy. A tehdy se dvě skupiny s různými programy budou nenávidět až do fyzického zničení.

A všechno se začalo před deseti tisíci lety, když lidí zbavených spojení s Intelektem přibývalo stále víc. Fakticky je lze také pojmenovat pomatenými, protože žádná z živých bytosti neničí Zemi tak jako oni.

V těch dávných časech zůstávalo málo lidí, kteří ještě mohli volně používat Vesmírnou moudrost. Oni měli naději, že se lidstvo zamyslí, až se přiblíží k tomu, kdy bude těžké dýchat zničený vzduch, bude nebezpečné pít znečištěnou vodu a jimi vytvořené umělé systémy zabezpečení života, technické a sociální, se ukážou jako těžkopádné a stále častěji budou havarovat... Že lidé stojící na kraji propasti se zamyslí nad existencí bytí, smyslem života a nad svou předurčeností. Tehdy mnozí z nich budou chtít pochopit Pravdu Původních pramenů a toto je možné za nezbytné podmínky vrácení schopností Původních pramenů. Nemnozí lidé žijící před deseti tisíci lety, ještě měli tyto schopnosti. V podstatě to byli náčelníci kmenů stojící v čele společenství. Oni, přesněji řečeno na jejich pokyn, začaly budovat speciální stavby z těžkých kamenných desek. Uvnitř vznikala cela, místnost velikosti přibližně půldruhého krát dva metry a výškou kolem dvou metrů, někdy větší, někdy menší. Desky se stavěli pod nevelkým vnitřním úhlem. Občas takové cely vytesávali z monolitního kamene, občas je schovávali pod zemí, nasypávající mohly. V jedné ze stěn cely se dělal kuželovitý otvor, přibližně třicet centimetrů v průměru. Ten otvor se zavíral ideálně přizpůsobenou kamennou zátkou. Právě do nich, do těchto cel-hrobek odcházeli lidé, kteří neztratili schopnost používat Vesmírnou moudrost. Ti, co zůstali naživu i ti, kdo se narodili dokonce po uplynutí tisíce let, se k nim mohli přiblížit a dostat odpověď na otázku, která zajímala člověka. Pro tohle bylo třeba se posadit u kamene, zamyslet se. Občas odpověď přicházela hned, občas později, ale určitě přicházela, protože tyto stavby a ti, kdo odešli do nich navěky, sloužili jako informační přijímač. Přes ně se bylo možné lehčeji spojit s Vesmírným intelektem.

Tyto kamenné stavby jsou předobrazem egyptských pyramid. Jenomže pyramidy jsou slabším přijímačem, nehledě na to, že jsou větší, ale jejich podstata, předurčení - stejné. Egyptští faraónové pohřbeni do pyramid, také byli myslitelé, často v sobě měli zachovanou schopnost Původních pramenů. Ale proto, aby dostali odpověď na tu nebo jinou otázku pomocí pyramid, museli lidé přicházet k pyramidě ne jednotlivě, ale ve velkém počtu najednou. Postavit se podél každé ze čtyř stran, pohled a mysl nasměrovat, jakoby klouzajíc po skloněné stěně pyramidy, k jejímu vrcholu. Tam, na vrcholu, se lidské pohledy a myšlenky soustřeďovaly v jednom bodě, vytvářejíce přitom kanál, přes který se uskutečňoval kontakt s Vesmírným rozumem.

I teď lze udělat totéž a dostat to, co si přeješ. V místě ohniska myšlenkových pohledů se vytváří energie, podobná radiaci. Pokud bychom na vrcholu pyramidy v místě ohniska umístili přístroj, tak bychom zaznamenali přítomnost této energie. Neobvyklé pocity se objeví také u lidí stojících dole.

Kdyby nebyla ta hříšná pýcha současných lidí, existující všeobecné mínění, mylná představa o tom, že předchozí civilizace byly hloupější, současní lidé by mohli rozluštit skutečné předurčení pyramid. Dnešní badatelé věnovali velkou pozornost způsobu jejich stavění, ale nepodařilo se jim to. A všechno je jednoduché: při stavění pyramid zároveň s použitím fyzické síly a různých zařízení, se využívala myšlenková energie, která zmírňovala gravitaci. Celé skupiny lidí, vlastníci takové schopnosti, pomáhaly stavebníkům pyramid. I dnes jsou lidé, kteří mohou pomocí myšlenek hýbat drobnými předměty. Při kontaktu s Vesmírným rozumem jsou mnohem efektivnější než pyramidy menší, co do velikosti, kamenné stavby, předcházející pyramidám."

„Proč, Anastasie ? Kvůli své konstrukci, formě ?“

„Proto, Vladimíre, že do nich odcházeli umírat živí lidé. A jejich smrt byla neobvyklou. Oni odcházeli do věčné meditace.“

„Jak to „živí lidé“ ? Proč ?“

„Proto, aby stvořili pro budoucí pokolení možnost vrátit sílu Původních pramenů. Starší člověk, zpravidla jeden z nejmoudřejších náčelníků rodu nebo kmene, když cítil svůj konec, prosil své příbuzné, blízké, aby jej umístili do této kamenné cely. Když jej považovali za důstojného, tak jej tam umístili.“

Odsouvala se těžká, masivní deska-poklice. On vešel do kamenné cely, otvor se zavíral. Člověk se ocitl v úplné izolaci od vnějšího materiálního světa. Jeho oči nic neviděly, jeho uši nic neslyšely. Taková úplná izolace, nemožnost připustit ani myšlenku na návrat, ale když ještě člověk neodešel do jiného světa, odpojení obvyklých smyslových orgánů, zraku a sluchu, otevíraly možnost plné komunikace s Kosmickým rozumem, možnost si uvědomovat mnohé jevy a činy lidí na Zemi. A, nejdůležitější, posléze předat uvědomené těm, kdo zůstali naživu a jejich budoucím generacím. Teď přibližně takovému stavu říkáte meditace. Ale ona je jen dětská hra ve srovnání s meditací do věčnosti.

Posléze lidé přicházeli k této kamenné cele, vyndávali zátku zavírající otvor a přemýšleli, radili se s myšlenkami bloudícími v cele. Duch moudrosti tam vždy byl."

„Anastasie, ale jak, pomocí čeho, můžeš dokázat dnešním lidem existenci takových staveb a to, že lidé v nich odcházeli do věčné meditace ?“

„Mohu ! Proto také vyprávím.“

„Jak ?“

„Velice jednoduše. Vždyť tyto kamenné cely... ještě existují dnes. Dnes se jim říká dolmeny. Lze je vidět, dotknout se jich. A všechno, co říkám, prověřit.“

„Cože ?? ? Kde ? Můžeš ukázat to místo ?“

„Ano. Například v Rusku, v Kavkazských horách, nedaleko měst, které se teď jmenují Gelendžik, Tuapse, Novorossijsk, Soci.“

„Zkontroluji to, schválně tam pojedu. Ale kdepak, tohle není možné. Zkontroluji to.“

„Samozřejmě, zkontroluj to. Vědí o nich i místní obyvatelé, jenom jim nepřisuzují význam. Mnohé dolnemy už jsou vykradené. Lidé nechápou jejich skutečné předurčení. Nevědí o možnosti kontaktovat se přes ně s Vesmírnou moudrostí. Ti, co odešli do věčné meditace, už se nikdy nemohou vtělit do ničeho materiálního. Obětovali věčnost kvůli svým potomkům, ale jejich znalosti a možnosti se nepoužily. V tomto je jejich velikánský zármutek a smutek.“

A důkazem toho, že tam v minulosti odcházeli umírat živí lidé, slouží poloha koster, nalezených v dolmenech. Někteří umírali vleže, někteří vsedě v koutku, nebo napůl vleže, přitisknutí ke kamenné desce. Dnešní lidé konstatovali tento fakt. Je popsán vašimi vědci, ale opět mu nedávali význam. Nikdo se nezabývá seriózním zkoumáním dolmenů. Místní obyvatelé rozebírají dolmeny. Jejich kamenné desky se používají na stavby.“

Anastasia smutně sklonila hlavu a zmlkla. Slíbil jsem jí:

„Vysvětlím to. Všechno jim vysvětlím. Nebudou je rozkrádat, ničit. Nebudou se jim vysmívat. Vždyť lidé prostě nevěděli...“

„Myslíš, že se ti to podaří vysvětlit?“

„Zkusím to. Pojedu do těchto měst a zkusím to vysvětlit. Zatím ještě nevím jak. Najdu tyto dolmeny, pokloním se jim, vysvětlím všechno lidem.“

„Bylo by to dobře. V tom případě, když pojeděš do těchto míst, pokloň se, prosím, také dolmenu, v kterém zemřela moje pramatka.“

„To je neuvěřitelné! Odkud můžeš vědět, že tvoje prarodička žila v těch místech a jak umírala?“

Anastasia odpověděla:

„Jakpak lze, Vladimíre, nevědět jak žili, co dělali tví praotci? Co chtěli, o co usilovali? A moje dávná matka si zaslouží, aby na ni pamatovali. Všechny mé maminky poznaly její moudrost. Mně dnes pomáhá také. Moje pramatka byla tou ženou, která dokonale věděla, jak při kojení předat dítěti schopnost používat Vesmírný rozum. Již tehdy lidé té civilizace, v které ona žila, tomu přestávali dávat význam, stejně jako dnešní. Při kojení dítěte se nelze rozptylovat vedlejšími věcmi, je třeba myslet pouze na dítě. Ona věděla, na co a jak je třeba myslet, proto také chtěla předat své znalosti všem lidem.“

Pramatka nebyla až zas tak stará, ale začala prosit náčelníka kmene, aby ji umístil do dolmenu. Protože náčelník byl starý a nový by nikdy nesplnil její prosbu. Ženy se umísťovaly do dolnemu velmi zřídka. Starý náčelník uctíval moji pramatku, cenil si jejích znalostí a dovolil jí to. Jenom nemohl donutit muže, aby odsunuli těžkou desku dolmenu a pak ji přiklopili nad pramatkou. A tehdy ženy, pouze samotné ženy, zvládly tuto práci.

Ale k dolmenu mé pramatky již dávno nikdo nechodí. Nezajímají se o její znalosti. A ona je tolik chtěla předat všem lidem. Chtěla, aby děti byly šťastné, aby svým rodičům přinášely radost.“

„Anastasio, pokud chceš, tak já se k tomu dolmenu přiblížím a zeptám se jí, jak

je třeba kojit děti a na co a jak je třeba při tom myslet. Ty jenom řekni, kde je ?"

„Dobře, řeknu. Jenomže ty ji nebudeš moci pochopit. Pro tebe jsou neznámé pocity matky kojící dítě. Mohou ji pochopit pouze ženy, kojící matky. Ty se jenom přiblíž k tomuto dolmenu, dotkni se jej. Pomysli na něco dobrého o mé pramatce, bude to pro ni velice příjemné...”

Nějakou dobu jsme mlčeli. Byl jsem zaražený tím, že Anastasia ukázala přesnou polohu dolmenu, co bylo možné posléze zkontrolovat, a proto jsem nevyjádřil pochybnosti týkající se jejich existence. Nicméně poprosil jsem, aby předložila důkazy možnosti kontaktu s neviditelnou a mnou nechápanou Vesmírnou moudrostí. Na což mi odpověděla:

„Vladimíre, pokud stále pochybuješ o tom, co ti říkám, tak i mé důkazy budou pro tebe nepochopitelné a nepřesvědčivé. A budu jim muset věnovat hodně času.”

„Nezlob se, Anastasie, ale tvůj neobvyklý poustevnický způsob života...”

„Jakýpak poustevnický, když mám možnost komunikovat nejen se vším, co je na Zemi, ale i s něčím podstatně větším. Na Zemi je tolik lidí, obklopených dalšími lidmi a úplně osamělých, uzavřených poustevníků. Není strašné, když je člověk sám, mnohem horší je, když je osamělý mezi lidmi.”

„Ale přece kdyby o této dimenzi, no, kde žijí, jak říkáš, myšlenky, produkované lidskými civilizacemi, promluvil ještě někdo z věhlasných odborníků naší vědy, tak by jim lidé uvěřili víc než tobě. Takový je tedy současný člověk, že pro něj oficiální věda -je autorita.”

„Takoví lidé jsou, viděla jsem jejich myšlenky. Nemohu říci jejich jména. Ale zřejmě jsou to, podle vašich měřítek, velcí vědci. Mají možnost hodně přemýšlet. Najdi důkazy sám, až se vrátíš a porovnáš všechno s tím, co jsem řekla.”

* * *

Když jsem přijel na Kavkaz, našel jsem v horách poblíž Gelendžika dolmeny. Vyfotografoval jsem je na barevný film. Věděli o nich i v místním regionálním muzeu, ale nedávali jim velký význam. Také jsem našel dolmen, do kterého byla pohřbena Anastasiina pramatka, poklonil jsem se mu, položil jsem kytky na mechem zarostlý portál.

Díval jsem se na dolmeny - viditelný a hmatatelný důkaz Anastasiiných slov. Do té doby jsem přečetl v Bibli v První knize Královské o králi Šalamounovi, o jeho vztahu k cedru. Jelikož jsem byl člověkem vědě vzdáleným, nechystal jsem se převracet množství vědeckých děl, abych našel potvrzení toho, co řekla Anastasia. Ale neuvěřitelným způsobem tato mladá poustevnice z daleké sibiřské tajgy jako by potvrzovala na dálku, ale již jazykem současné vědy, svou pravdivost. Lidé sami přinášeli a posílali vědecká díla, v kterých se povídalo o existenci Vesmírného rozumu.

Na začátku jsem uváděl vyjádření akademika, člena Ruské Akademie lékařských věd, ředitele ústavu klinické a experimentální medicíny Vlaila Kaznačejeva a akademika Mezinárodního Ústavu teoretické a aplikované fyziky Akademie přírodních věd Ruska A. Akimova v časopisu „Zázraky a příhody" v květnu roku 1996.

* * *

Tuto kapitolu o Gelendžických svatyních jsem psal, když jsem byl v tomto městě. Její text psala na počítači pracovnice sanatoria „Družba“ Marina Davidovna Slabkina. Ještě před publikací knihy tuto kapitolu přečetli zaměstnanci sanatoria. A víte, co se stalo ?..

26. listopadu roku 1996 v půl jedenácté moskevského času se stala událost, která jako by neměla nárok na senzačnost nebo neobvyklost. A přece... Jsem přesvědčen, že toto byla událost planetárního měřítka.

K dolmenu, který se nachází v horách nedaleko osady Pšada Gelendžického okresu, šla skupina žen. Toto byly zaměstnankyně sanatoria „Družba“: V. T. Larionova, N. M. Gribova, L. S. Zvěginceva, T. N. Zajceva, T. N. Kurovskaja. A. G. Tarasova, L. N. Romanova a M. D. Slabkina.

Na rozdíl od turistů, kteří občas navštěvovali tato místa, aby se potěšili pohledem na přírodu, a lhostejně pohlíželi na osamělé dolmeny stojící v horách, tito lidé, možná, poprvé za tisíce let šli k dolmenu, aby uctili památku svého dávného praotce. Uctili památku člověka, který žil před více než deseti tisíci let. Moudrého náčelníka svého rodu. Z vlastní vůle byl zaživa zazděn do kamenného sklepa. Zaživa, aby i za tisíce let předal svým potomkům Vesmírnou moudrost.

Je těžké říci, po kolik tisíciletí bylo jeho úsilí nepoužito. Stopy zneuctění, již z našeho století, jsou vryté na starodávných deskách ve formě současných nápisů, formou odzátkovaného otvoru portálu dolmenu. Lidé přicházející k dolmenu, alespoň za poslední století, nepřemýšleli o člověku zde pohřbeném, o jeho moudrosti, o přání a úsilí odevzdat se ve prospěch lidí. O tomto, bohužel, výmluvně svědčí předrevoluční a více současné monografie, s kterými jsem se seznámil. Vědci, badatelé, archeologové se více zajímali o rozměry dolmenu, divili se a pokoušeli se určit, jak byly opracované a sestavené mnohotunové desky.

A tuhle... Díval jsem se na ženy, stojící u dolmenu, na přinesené květiny a položené na portál, a přemýšlel jsem: „Za kolik století nebo tisíciletí jsi dostal první květiny, náš moudrý praotce? Co teď cítí tvá duše? Co se teď asi děje v astrálním světě? Zdali jste ohodnotili, naši dalecí a tak blízcí praotcové tyto květiny jako první znamení toho, že vaše úsilí nebyla zbytečná? I mezi současnými lidmi, vašimi potomky, je snaha k uvědomělejší existenci. Jsou to jenom první květiny. Budou zřejmě další. Ale tyto první jsou nejvíce žádoucí a vy pomůžete nyní žijícím lidem pochopit Vesmírnou moudrost, uvědomit si bytí. Vy, naši vzdálení praotcové.“

Této cesty k dolmenu se zúčastnil hygienik Gelendžické hygienicko epidemiologické stanice E. I. Pokrovskij. Pozvala jej regionální průvodkyně V. T. Larionova, aby změřil radiaci kolem dolmenu. Řekla mi, že jednou při exkurzi k dolmenu někdo z turistů měl Gejgerův přístroj, který zareagoval a ukázal vysokou úroveň radiace. Tento turista zavolal stranou V. T. Larionovou, aby nepolekal ostatní turisty, ukázal přístroj a řekl jí o přítomnosti radiace u dolmenu.

Pracovník místní hygienicko epidemiologické stanice měl ve speciálním kufříku dostatečně přesný přístroj. Začal přeměřovat radiaci ještě před přístupem k dolmenu a pokračoval v průběhu cesty, pak přímo u dolmenu, dokonce uvnitř něj.

Dokud skupina žen poslouchala V. T. Larionovou, mě se zmocňovalo stále větší rozrušení, že nyní tento pracovník hygienicko epidemiologické stanice, který

dělal zápisy měření, je veřejně sdělí a toto nebude turistova poznámka, ale oficiální závěr a lidé vůbec přestanou přicházet k dolmenům, jakmile se dozví o zvýšené radiaci. Anastasia mi říkala, že tato energie, podobná radiaci, může vznikat a mizet. Je řízena a blahodárně působí na člověka. Ale jaký význam mají pro nás, pro současné lidi, výroky, i když ne úplně obyčejné ženy ve srovnání se závěry současné vědy, s faktem, zaznamenaným přístrojem, a ještě týkajícím se radiace, které se tolik bojí současný člověk.

„Ach, Bože," přemýšlel jsem, „chudák Anastasia ! Vždyť si tolik přála, aby se lidé zachovali k těmto starodávným, zvláštním hrobkám našich praotců jinak, pozorněji. A teď bude prohlášen oficiální úsudek a v lepším případě se k nim nikdo nepřiblíží, v horším -je vůbec zničí. Dokonce ani pro stavbu, jako dřív, je nebudou používat. Ale pokud skutečně existuje tento Vesmírný rozum, pokud jej Anastasia skutečně používá, tak ať také Oni alespoň něco vymyslí."

E. I. Pokrovskij se přiblížil ke skupině zaměstnanců sanatoria „Družba" stojící u dolmenu a přečetl údaje na přístroji. Byly neuvěřitelné. Byl jsem ohromený a pak se mě zmocnila radost. Podle údajů na přístroji radiace země, okolního prostředí se cestou k dolmenu... zmenšovala.

Tohle bylo neuvěřitelné také proto, že cestou k dolmenu lidé procházeli úseky s větší radiací. A podle všeho by ji měli přinést k dolmenu na svých botách a oblečení. Ale nehledě na toto, přístroj ukazoval pokles radiace. Jako by někdo neviditelný takovým způsobem říkal: „Nebojte se nás, lidé. Jsme vaši vzdálení rodiče. Chceme pro vás to nejlepší. Vezměte si naše znalosti, děti !"

A najednou jsem si uvědomil - Anastasia ! Vždyť právě díky jí se stala tato událost. Právě ona, nacházejíc se tisíce kilometrů od tohoto dolmenu, nakreslila neviditelnou čáru přes tisíciletí, spojila lidi žijící dnes se starodávnou civilizací, udělala průlom ve vědomém usilování o dobro. Byť zatím u nevelkého počtu lidí, ale to je jen začátek. A je absolutně reálný, poněvadž přede mnou byl reálný dolmen, reálné a hmatatelné ženy, květiny jimi přinesené.

Vědecká literatura říká, že s dolmeny se lze setkat poblíž Tuapse, Soci, Novorossijska, v Anglii, Turecku, severní Africe a Indii. Toto potvrzuje existenci starodávné civilizace se společnou kulturou, možnost jejich komunikace mezi sebou, nehledě na velkou vzdálenost. Bezpochyby se šířením Anastasiiny informace postupně změní zacházení i s ostatními dolmeny, pokud se ještě nějaké zachovaly.

Reakce Gelendžičanů je toho důkazem. Avšak první exkurze na světě s novou úžasnou informací o dolmenech byla uskutečněna v Gelendžiku „nejšťastnější" průvodkyní, regionalistou s třicetiletou praxí, poslankyní místního sovětu Valentinou Terentjevnu Larionovou, jak to sama o sobě řekla.

A tohle ještě není všechno. Skupina gelendžických regionalistů, v čele s Larionovou, promluvila se starousedlíky, prostudovala život svatých, porovnala všechna fakta a potvrdila existenci svatyní v okolí Gelendžika, o kterých říkala Anastasia. Unikátních ruských svatyní, o většině kterých se nezmiňuje žádný informační leták. Je to libanonský cedr, hora Svaté Niny, poustevna, léčivý pramen „Svatá ručička". Lidé, kteří se uzdravili, přivazují tam ke stromu textilie. V okolí Gelendžika se teď restauruje kostel. Buduje se dvůr Trojice Sergijevské Lávy.

Díval jsem se na toto všechno a přemýšlel: „Jenom v jednom ruském

městečku tolik svatyní. Léčivý pramen. A Rusové se jedou za devatery hory klanět cizím Bohům. Kolikpak ještě je zapomenutých svatyní ve tvých dalších městech, Rusko ? A kdo je otevře ?"

Udělal jsem, co jsem mohl. Je to málo, samozřejmě, ale objevila se alespoň nějaká naděje, že Anastasia mi ukáže syna. Nakoupil jsem dupačky, hračky, dětskou výživu a jel jsem do sibiřské tajgy, abych opět uviděl Anastasii a svého syna.

PROSTOR LÁSKY

(65.)

DALŠÍ POUTNÍK

Tady je ! Opět přede mnou sibiřská řeka Ob. Dostal jsem se do této severní osady, kde končilo pravidelné dopravní spojení a stojím na břehu. Bylo třeba najmout si loďku nebo člun, abych se dostal na místo, odkud lze dojít na Anastasiinu louku přes tajgu pouze pěšky. U jednoho z mnoha člunů stojících u břehu tři muži připravovali rybářské náradí. Pozdravil jsem je a řekl, že dobře zaplatím tomu, kdo mě dopraví na určené místo.

„Tímto se u nás zabývá Jegoryč. Za dopravu bere půl miliónu,“ odpověděl jeden z mužů.

Ihned mě znepokojila informace o tom, že už se někdo cílevědomě zabývá dopravou lidí do malinké sibiřské vísky, která je pouze pětadvacet kilometrů od Anastasiiny louky, a k tomu ještě chce tak přemrštěnou cenu. Takže jsou zájemci. Poptávka určuje nabídku a cenu. Na severu není zvykem smlouvat. Zeptal jsem se:

„Jak mám najít toho Jegoryče ?“

„Někde v osadě. Nejspíš u obchodu. Tady u jeho člunu dovádí děti, s nimi je i Jegoryčův vnuk, Vasjatka. Řekni mu, on tam skočí.“

Jen co jsem ho pozdravil, Vasjatka, asi dvanáctiletý chytrý kluk, hned na mě rychle vypálil:

„Potřebujete jet ? K Anastasii ? Okamžitě zavolám dědu,“ a aniž by počkal na odpověď, skokem běžel do osady.

Pochopil jsem: odpověď nepotřebuje. Zřejmě všichni neznámí, podle Vasjatky, mají jeden cíl.

Posadil jsem se na břehu řeky a čekal. Z dlouhé chvíle jsem se díval na vodu a přemýšlel.

Od břehu k břehu je tu zřejmě kilometr. Uprostřed tajgy, jejíž okraj není vidět ani z vrtulníku, po staletí vážně teče voda. Co z minulosti odnesla beze stopy ? Co všechno dodnes pamatuje voda Obu ? Možná, že pamatuje, jak byl přitlačen Jermak, sibiřský dobyvatel, k břehu Obu nepřáteli, jak s mečem v ruce sám odrážel útok a do vody ze smrtelné rány tekla krev a pak voda někam unesla tělo. Čeho dosáhl Jermak ? Možná, že byly jeho skutky podobné činům dnešních vyděračů ? Dát odpověď na tohle může jenom řeka.

Jsou snad pro ni významnější nájezdy Čingischánova vojska ? V minulosti jeho horda byla považována za mocnou. V Novosibirské oblasti je okres s názvem Hordynskoje a v něm je vesnice Cingis. Možná, že si voda pamatuje, jak

ustupovaly hordy Čingischána s lupem, jak spoutali mladou Sibiřanku a mocný vezír zamilovaným pohledem a vášnivými řeči ji prosil, aby s ním odešla bez odporu a z vlastní vůle. Mlčela Sibiřanka. Odešlo celé jeho vojsko a on stále k ní cosi hovořil, o lásku prosil. Pak ji vysadil na koně spolu s mošnou zlata, skočil do sedla a na věrném klusákovi zamířil k břehu Obu, zachraňuje se před svými pronásledovateli. Doháněli jej. Vezír jim házel zlato, a když mošna byla prázdná, začal strhávat ozdoby, které dostal za pokoření různých zemí, a házel je na trávu pod nohy svých nepřátel, ale Sibiřanky se nevzdával.

Kůň pokrytý pěnou jej přinesl k břehu řeky. Dívku posadil do loďky, vskočil do ní, ale ve chvíli, kdy bidlem odstrkával loďku od břehu -jej zasáhla střela. Proud unášel loďku. Vezír zasažený střelou ležel na zádi a beze strachu v očích se díval, jak se přibližovaly tři veslice s vojíny. Laskavě hleděl na klidnou, mlčenlivou dívku, sám mlčel také, protože neměl sílu mluvit. Také se na něj dívala, pak se ohlédla na dohánějící je vojáky, lehce se na ně usmála, roztrhla pouta a vyhodila je do vody. Chopila se vesel mladá Sibiřanka... Nedokázaly vojenské čluny dohnat loďku se Sibiřankou a zraněným vezírem. Na jaké místo, v jakou dobu je odnesla řeka ? A co teď, v tento okamžik o nás unáší ve své paměti zkalená voda ?

Teď na břehu Obu, poblíž prameniště, stojí Novosibirsk - obrovské město. Cítíš-li jeho rozměry a majestátnost, řeko ? Samozřejmě, je mi jasné, co můžeš říci - prý máš spousty hnusných stok, že dříve životadárnou vodu teď už nelze pít. A co máme dělat, kam s odpadem továren ? Vždyť se vyvíjíme, na rozdíl od našich praotců. Teď máme hodně vědců, kolem Novosibirska vyrostla četná vědecká výzkumná centra. A jestliže to všechno nebudeme do tebe vlévat, tak se sami zadusíme. Stejně se nám už ve městě těžko dýchá a v některých částech to úplně páchne, není jasné čím. Pokus se pochopit to všechno, řeko. Vždyť víš, jakou teď máme techniku a ve tvé vodě teď už neplují nehlukné čluny, ale dieselové lodi. I moje také plula ve tvých vodách. Zajímalo by mě, zda si mě řeka pamatuje ? Jak jsem plul na lodi, na největší ze všech osobních lodí v naší paroplavbě. Nebyla nová, samozřejmě, ale když plula plnou parou, tak všechny její dieselové motory tak rachotily, že nebylo možné slyšet hudbu v baru.

Co je pro řeku významné a co si chrání ve své paměti ? Dříve jsem se díval na její břehy z vysoké paluby své lodi, z oken v baru, kde zněly písně a romance Malinina:

*„Chtěl jsem vjet na bílém koni do města
ale na mostě se na mě usmála krčmářka
zřejmě ji mlynář pohledem zchladil
a já jsem s ní zůstal na noc. ”*

Tehdy se mi zdáli drobnými a málo významnými lidé, kteří se hemžili u břehu. Teď sám jsem mezi nimi.

Ještě jsem přemýšlel, jak mám přesvědčit Anastasii, aby mi nekladla překážky v kontaktech se synem. Situace se vůbec vyvíjela podivně. Celý život jsem snil o synovi. Představoval jsem si, jak si s ním, malinkým, budu hrát. Pak jej vychovávat. Až syn vyroste, tak bude mým dobrým pomocníkem. Budeme spolu podnikat. Syna teď mám. I když není vedle mě, stejně je příjemné si uvědomovat, že je na zemi nejbližší a nejmilejší bytost. S obrovským potěšením jsem pro něj nakupoval různé potřebné dětské věci. Ano, nakupoval, otázka je, zdali se mi podaří je odevzdat. Kdyby se můj syn narodil normální ženě, vesnické nebo městské, to je jedno, všechno by bylo jasné a jednoduché. Každé ženě

by bylo příjemné, kdyby se otec staral o dítě, snažil se jej zabezpečit vším nezbytným, zúčastnil se výchovy. Když to muži nedělají dobrovolně, mnohé ženy požadují alimenty. Ale Anastasia je poustevnice z tajgy, má své názory na život a své chápání hodnot. Ještě před narozením syna mi řekla: „Žádné hmotné statky, které ty si představuješ, nepotřebuje. Bude mít vše od věku. Napadne tě přinést dítěti nějakou nesmyslnou řehtačku, ale ono ji vůbec nepotřebuje. Ty ji potřebuješ pro sebeuspokojení: jak jsem dobrý, pečlivý." Je to možné tak říci: „Žádné hmotné statky nepotřebuje." A copak v takovém případě může dát rodič novorozenému? Obzvláště otec? Vychovávat kojence otcovsky je ještě brzy. Jak v tom případě vyjádřit svůj vztah k němu? Svou péčí? Matka ho kojí, a co má dělat otec?

V civilizovaných podmínkách může pomáhat v hospodářství, v domácnosti, starat se o materiální zabezpečení rodiny. Ale Anastasia toto všechno nepotřebuje. Kromě louky v tajze nic nemá. Její hospodářství se jakoby samo zabezpečuje a plně ji obsluhuje. Zajímalo by mě, za jaké peníze lze tohle získat. Koupit asi pět hektarů půdy nebo si ji dlouhodobě pronajmout teď už není tak složité, ale za jaké peníze lze koupit lásku a odevzdanost vlčice, medvědice, brouka nebo orla? Sama Anastasia nic nepotřebuje, proč ale dítě má trpět takovým světonázorem matky? Dokonce je připraveno o normální hračky. Ona i tady všechno vidí po svém: „Dítě nepotřebuje nesmyslné řehtačky, škodí mu, odvádí od Pravdy...," říká. Vypadá to tak, že její výroky jsou pořádně přehnané, anebo úplná pověra. Vždyť ne nadarmo lidstvo vymyslelo tolik různých hraček pro děti. Ale abych se s ní nemusel hádat, nekoupil jsem řehtačky, ale dětskou stavebnici s nápisem na krabici „Hra pro rozvíjení intelektu dětí". Také jsem koupil plenky které používá celý svět. I dětskou výživu, která mě prostě fascinovala jednoduchostí přípravy. Otevřeš krabici a v ní - hermeticky zapečetěný sáček z fólie nepropouštějící vodu. Nůžkami sáček nastříhneš, vysypeš obsah do teplé vody, zamícháš a vše je připraveno. Směsi jsou různé: pohankové, rýžové, z obilnin. A ještě je na krabici napsáno, že jsou tam různé vitamínové doplňky.

Pamatuji si, dříve, když ještě moje dcera Polinka byla úplně malinká, museli jsme za výživou chodit do tak zvané „domácí kuchyně", kde se připravovalo jídlo pro kojence. A teď si nakoupíš krabičky a můžeš si bez problémů krmit dítě. Dokonce není třeba vařit. Zředit to vodou a hotovo. Věděl jsem, že Anastasia vodu nevaří, a proto dříve, než bych toho hodně nakoupil, koupil jsem jednu krabici a zkusil jsem tuto směs zředit vodou pokojové teploty. Povedlo se to. Ochutnal jsem to - chuť byla normální, ale nevýrazná, málo slaná, zřejmě pro děti je třeba bez soli. Domníval jsem se, že Anastasia žádné své argumenty proti této směsi nenajde. Je to absurdní, vzdát se takového pohodlí. Dokonce bude muset začít uctívat náš technokratický svět. Vyrábí nejen zbraně, ale také myslí na děti. Ale ze všeho, co mi Anastasia řekla, mě nejvíce trápilo v první řadě svou nepochopitelností následující. Říkala, že pro to, abych mohl komunikovat se synem, musím dosáhnout určité čistoty úmyslu, očistit se vnitřně. Jenom mi není jasné, co konkrétně mám čistit uvnitř sebe. Snadněji bych pochopil, kdyby mi řekla, že je třeba se oholit, nekouřit, když se přibližuješ k dítěti, vyčistit oblečení. A ona - o uvědomělosti, o vnitřním očistění. A kdepak se prodává tento kartáček, za pomoci kterého lze cosi vyčistit uvnitř? A co až zas tak špinavého je ve mně? Ať nejsem lepší než ostatní, ale také nejsem horší. Jestliže každá žena začne předkládat mužům podobné požadavky, tak budeme muset pořídit totální očištec pro lidstvo. Je to protizákonné. Proto jsem také vezl pro Anastasii občanský

zákoník, kde se píše, že jeden rodič nemá právo bezdůvodně odpírat druhému možnost vídat se se svým dítětem, dokonce jsou-li rozvedeni. Samozřejmě že pro Anastasii naše zákony skoro nic neznamenají, ale přece je to dosti důležitý argument. Vždyť zákony dodržuje většina lidí. S Anastasií by to také chtělo promluvit tvrději. Právo na dítě máme mít stejné. Dříve jsem měl v úmyslu si s ní pohovořit tvrději. Ale teď jsem zaváhal ve svém původním řešení a to proto, že ve svém batohu, kromě všeho ostatního, jsem měl dopisy čtenářů. Nevzal jsem je všechny, protože dopisů přichází velice mnoho. Všechny by se ani do batohu nevešly. V mnohých dopisech čtenáři projevují pochopení pro Anastasii. Pojmenovávají ji mesiášem, vílou z tajgy, bohyní, věnují jí básně a písně. A někteří se na ni obrací jako na nejbližšího přítele. Tento proud dopisů donutil i mě dát si práci, abych pochopil své činy a výroky.

A takhle jsem seděl na břehu u Jegoryčova člunu asi tři hodiny. Blížil se večer, když jsem uviděl dva muže přicházející ke mně a Jegoryčova vnuka s nimi. První, starší, vypadal na šedesát, byl v celtovém plášti a gumových holínkách, se zčervenalou tváří, zřetelně podnapilý, protože při chůzi se lehce pohupoval. Druhý, mladší, kolem třiceti, byl dobře urostlý. Když se přiblížili, uviděl jsem: tmavorusé vlasy mladého Sibírana prokvétaly šedivými pruhy. Starší muž se přiblížil a hned řekl:

„Vítej poutníku ! Chystáš se za Anastasií ? Dovezeme tě. Za přepravu připrav pět set tisíc a dvě flašky k tomu.“

Hned jsem pochopil - nejsem jediný, kdo se snaží dostat k Anastasii, proto je tak vysoký poplatek. Pro ně jsem další poutník za Anastasií. Ale přece jsem se zeptal:

„Proč si myslíte, že potřebuji za nějakou Anastasií a ne pouze do vísky ?“

„Když do vísky, tak do vísky, stejně připrav pět set. Když je nemáš, tak tě nepřevezeme.“

Jegoryč se mnou nemluvil moc přátelsky. Proč najednou, přemýšlel jsem, berou tak velkou částku za přepravu a jsou tak nepřívětiví ? Neměl jsem ale na vybranou, a proto jsem souhlasil. Ale Jegoryč, místo toho, aby se zaradoval z peněz a hlavně ze dvou lahví vodky, pro které poslal svého mladšího parťáka, zachoval se ke mně s ještě větší nevlídností. Posadil se na kámen vedle mě a sám sobě bručí:

„Do vísky... Jaké vísky ? Šest domků sotva stojících - celá víska... Vždyť nikomu není tato víska potřebná.“

„Stává se vám často, že vozíte návštěvy k Anastasii ? Je to dobrý kšeft tato přeprava ?“ zeptal jsem se Jegoryče, abych navázal rozhovor a zmírnil jeho nevlídnost. Ale Jegoryč odpověděl podrážděně:

„A kdo je sem zval ? Cpou se jako hlupáci, nezvaní. Nic je nezastaví. Zvala je ? Zvala ? Ona je nezvala. Jen jednomu řekla o životě; napsal knížku. Dobře. Klidně si piš. Proč ale prozrazovat místo ? My jsme neprozrazovali. A on se s ní jednou setkal a napsal i o jejím životě, i místo prozradil. Dokonce ženské pochopily - nebude mít pokoj, když ji vyradí.“

„Znamená to, že jste četli knížku o Anastasii ?“

„Knižky nečtu. Saska, můj parťák, rád čte. A tebe bez zastávky do vísky nedovezeme. Je to daleko. Motorek u člunu už zeslábl. Dostaneme se do rybářské

chatky - tam přenocujeme. Ráno tě Saska poveze dál, zatím co já budu rybařit."

„Budiž tak," souhlasil jsem a pomyslel si: „Dobře, že Jegoryč neví, že právě já jsem autorem knížky o Anastasii."

Saška, Jegoryčův parťák, přinesl vodku. Pak uložili do člunu rybářské nářadí a najednou nám Jegoryčův vnuk málem zkazil cestu. Začal Jegoryče prosit o peníze na nové rádio.

„Už jsem přitáhl tyč pro anténu, vymyslel jsem, jak ji postavím," říkal Vasjatka, „i přívod k anténě už mám. Když spojíš anténu s přijímačem, tak se bude přijímat hodně různých stanic."

(6 6 .)

PENÍZE NA HLOUPOST ?

„Vidíš, jak chytrého vnuka mám," s laskavostí se pochlubil Jegoryč. „Zvídavý, řemeslník. Jsi pašák, Vasjatko. Měl bys dostat peníze."

Náznak byl jasný - začal jsem vytahovat peníze a Vasjatka, povzbuzený pochvalou, pokračoval:

„Potřebuji všecko-všecičko slyšet o kosmonautech. O našich a o amerických. Až vyrostu, také budu kosmonautem."

„Cože, co jsi to říkal ?" najednou zpozorněl Jegoryč.

„Až vyrostu, tak budu kosmonautem."

„Tak na takovouhle, do nebe volající pitomost, Vasjatko, ode mne peníze nedostaneš."

„Být kosmonautem - vůbec není pitomost. Všichni je mají rádi. Jsou hrdinové, ukazují je v televizi. Stále létají na velkých kosmických lodích kolem Země. S různými vědci mluví přímo z kosmu."

„A jaký užitek přináší jejich kecy. Oni tam létají a v Obu je stále méně ryb."

„Kosmonauti všem předpovídají počasí. Vědí dopředu, jaké počasí bude zítra na Zemi," zastával se vědy Vasjatka.

„To je toho. Vždyť si dojdi za babkou Mariou, zeptej se jí, ona ti o zítřejším, pozítřejším počasí i na příští rok všechno poví. Ani peníze nevezme. A tví kosmonauti ? Petrovy peníze rozhazují. Peníze tvého otce."

„Kosmonauti dostávají hodně peněz od státu."

„A ten stát, sakra, je bere kde ? Od Petra, právě od tvého otce stát bere peníze. Lovil jsem ryby, Petr je prodával ve městě, chtěl být podnikatelem, inteligentním. A stát mu říká: „Plať daně, odevzdej nám všechny peníze." Prý mají velké výdaje. I v Dumě stále vedou řeči, hůř než ty báby u studny. Navymýšleli spoustu věcí, navynalézali, chytráci, jsou v lepším, chodí na své čisté záchůdky, jsou inteligentní a voda v řece je stále špinavější. Nedostaneš, Vasjatko, peníze, dokud nepustíš ty hlouposti z hlavy. A víc už nebudu nikam jezdit, nebudu vydělávat peníze na hloupost."

Zřejmě se v opilosti Jegoryč tak rozehřál, že málem odřekl cestu. Pak upil vodky přímo z láhve přinesené Saskou, zapálil si, trochu se uklidnil a šli jsme

do člunu. Vasjatkovi, samozřejmě, peníze nedal a navíc ještě po celou cestu vrčel si pod nos něco o hlouposti.

Starý motor člunu silně rachotil. Bylo těžké hovořit. Mlčky jsme se dostali ke staré chaloupce s jediným malinkým oknem. Na noční obloze se začaly objevovat první hvězdičky. Jegoryč, který dopil láhev vodky načatou na břehu, zabrumlal svému Saškovi:

„Jdu s-spát. Vy se vyspěte tady u ohně nebo uvnitř. Za svítání ho odvez na naše místo.“

Jegoryč už se sklonil, aby mohl vejít do malinkých dveří chaloupky, ale opět se otočil a přísně zopakoval:

„Na naše ! P-pochopil jsi, Saško ?“

„Pochopil,“ klidně odpověděl Saska.

Když jsme seděli u ohně a jedli rybu upečenou na ohništi, zeptal jsem se Sašky na Jegoryčovu větu, která ve mně vzbudila ostražitost.

„Alexandře, můžeš mi říci, co je to za „vaše místo“, kam ti Jegoryč přikázal mě odvézt ?“

„Naše místo se nachází na opačném břehu té vesničky, od které se lze dostat na Anastasiinu louku,“ klidně odpověděl Alexandr.

„No, tedy ! Berete tak velké peníze a převážíte jinam, než člověk potřebuje ?“

„Ano, tak to děláme. To je jediné, co můžeme pro Anastasii udělat, abychom odčinili svou vinu vůči ní.“

„Jakou vinu ? Proč ses mi přiznal ? Jak mě teď vysadíš na „vašem místě“ ?“

„Vysadím tě tam, kde budeš chtít. Co se týká peněz, tak svůj podíl ti vrátím.“

„Pročpak najednou taková privilegia pro mě ?“

„Poznal jsem tě. Hned jsem tě poznal, Vladimíre Megre. Četl jsem tvou knížku a viděl jsem tvé foto na obálce. Dovezu tě tam, kam budeš chtít. Musím ale říci... Jenom vezmi s klidem to, co ti povím. Rozvážně. Neměl bys jít do tajgy. Nedojdeš tam. Anastasia odešla. Myslím, že hlouběji do tajgy. Nebo někam jinam, kde to neznáme. Teď se k ní nedostaneš. Půjdeš-li sám - zahyneš. Nebo tě odstřelí myslivci. Nesnáší cizince na svých pozemcích. S cizinci to vyřizují na dálku, aby se nevystavovali zbytečnému nebezpečí.“

Navenek Alexandr působil klidně, pouze se v jeho ruce šukbl klacek, kterým upravoval oheň a vzrušeně, jako ohňostroj, vzlétly jiskry do noci.

„Tady se něco stalo ? Co ? Poznal jsi mě, tak mluv, co se stalo ? Proč odešla Anastasia ?“

„Také to chci povědět,“ přidušeným hlasem odpověděl Alexandr, „ říci to někomu, kdo to pochopí. Nevím, od čeho mám začít, aby to bylo srozumitelné, abych tomu sám rozuměl...“

„Mluv jednoduše, tak, jak to je.“

„Jednoduše ? Samozřejmě, všechno je jednoduché. Jenomže tato jednoduchost mnou otřásá. Jen si to v klidu poslechni, pokud můžeš, tak mě nepřerušuj.“

„Vždyť nepřerušuji. Dělej, mluv k věci. Nezdržuj.“

(67.)

NEZVANÁ NÁVŠTĚVA

Alexandr začal mluvit po sibiřsku klidně, ale cítil jsem vzrušení v duši šedivějšího mladého Sibiřana.

„V době, kdy jsem četl tvou knížku „Anastasia“, dělal jsem aspiranturu na Moskevské univerzitě. Zabýval jsem se filozofií a psychologií. Studoval jsem východní náboženství. Se zájmem. A najednou Anastasia... Ne za devaterými horami, ale vedle mého domu, na Sibiři, tam, kde jsem se narodil. Pocítil jsem v jejích slovech takovou sílu, logiku a smysl, a hlavně pocítil jsem něco mně blízkého, významného. Cizí učení vybledla ve srovnání s tímto neobvyklým pocitem zrozeným ve mně. Zahodil jsem všechno a letěl jsem domů, jako bych letěl ze tmy do světla. Chtěl jsem uvidět Anastasii. Promluvit si s ní. Vrátil jsem se domů a začal s Jegoryčem jezdit člunem k místu na břehu, které jsi popsal v knize. Vypátrali jsme jej s Jegoryčem. Čas od času i další lidé se pokoušeli o setkání s Anastasií. Vyptávali se na toto místo. Ale my jsme tam nikoho nepřivázeli. Místním obyvatelům se dostávalo rozumu, aby pochopili o co jde a nepodporovali zvědavce. Ale jednou jsme, já, přesněji já sám, bez Jegoryče, přivezl na to místo celou skupinu lidí.“

„Proč jsi to udělal?“

„Tehdy se mi zdálo, že jednám správně, pro dobro. Bylo jich šest. Dva významní vědci a podle všeho s velkými možnostmi. Nebo ti, co stáli za nimi a poslali je, měli velké možnosti. Zbývající čtyři - ochranka. Byli vyzbrojení pistolemi, ale měli v arzenálu i jiné zbraně. Měli také vysílačky. Požádali mě, abych je doprovázel. Souhlasil jsem. Ne kvůli penězům. Ze začátku jsme dlouho hovořili. Neskrývali, že cílem jejich expedice je setkání s Anastasií. Jejich vedoucí, šedivý důstojný člověk, Boris Mojsejevič chápal, že samotná Anastasia může udělat pro vědu víc, než mnoho vědeckých ústavů. Jejich záměrem bylo odvézt ji z tajgy, vytvořit pro ni podmínky na chráněném území. Zajistit ochranu. Boris Mojsejevič říkal:

„Pokud to neuděláme my, tak to udělá někdo jiný. A také se může leccos přihodit. Anastasia je neobvyklý jev, je naší povinností ji studovat a chránit.“

Pomocník Borise Mojsejeviče, Stanislav, inteligentní mladý muž, byl dokonce zamilovaný do Anastasie, i když na dálku. Souhlasil jsem s jejich důvody. Najali si od družstevníků nevelký parník. Autem na něj dovezli sudy s palivem pro vrtulníky. Když jsme dorazili na místo, na vyvýšeném břehu, postavili stany a vysílačkou přivolali vrtulník. Vrtulník byl vybavený technikou pro letecké snímkování videokamerou a ještě nějakým neobvyklým zařízením. Každý den létal nízko nad tajgou a snímal čtverec za čtvercem. Dva vědci každodenně prohlíželi získaný materiál. Občas i sami letěli k místu, které je zaujalo. Hledali Anastasiinu louku, kde se chystali přistát vrtulníkem. Představoval jsem si, s jakým hlukem bude přistávat na Anastasiinu louku a plašit vše živé. Vzpomněl jsem si na malé Anastasiino dítě a pomyslel, že to může polekat i je. Začal jsem navrhopvat vědcům, aby potom, co zjistí, kde se nachází louka, tam nepřistáli vrtulníkem, ale udělali si mapu a šli pěšky. Ale Stanislav mi vysvětlil, že pro Borise Mojsejeviče bude těžké

vykonat tak dlouhou cestu tajgou. Stanislav také sdílel mé obavy ohledně rušení klidu obyvatel tajgy, ale ubezpečoval mě, že Boris Mojsejevič dokáže postupně uklidnit i Anastasii i dítě. Všechno se stalo na čtvrtý den."

„Co se stalo ?“

„Vrtulník odletěl na další videonatáčení a my jsme se zabývali každý něčím. Jeden z ochranky uviděl samotnou ženskou postavu, blížící se k táboru ze strany tajgy. Sdělil to Borisovi Mojsejeviči. Za chvíli celý tábor pozoroval přibližující se ženu. Měla na sobě lehký svetřík, dlouhou sukni, šátek na hlavě byl uvázan tak, že skrýval čelo a krk. Stáli jsme jako skupina. Vpředu byl Boris Mojsejevič a Stanislav. Žena se k nám přiblížila. Na tváři neměla ani strach, ani rozpaky. Oči... Neobyčejné oči se s láskou dívaly na lidi. A tento pohled vzbuzoval teplo. Měl jsem pocit, že se nedívá na všechny najednou, ale na každého zvlášť. Zmocnilo se nás nějaké nepochopitelné vzrušení. Nikdo ji ani nenabídl, aby se posadila.

Začala mluvit jako první. Pronesla klidným a neobyčejně dobrým hlasem:

„Přeji vám dobrý den, lidé.“

Stáli jsme a mlčeli. První na ni promluvil Boris Mojsejevič.

„Budte zdráva,“ odpověděl za všechny. „Představte se, prosím, kdo jste ?“

„Jmenuji se Anastasia. Přišla jsem k vám s prosbou. Odvolejte zpátky, prosím, svůj vrtulník. Nepříznivě působí na tato místa. Hledáte mě. Tady jsem. Odpovím vám na otázky, na které budu moci odpovědět.“

„Ano, samozřejmě, hledali jsme vás. Děkujeme, že jste přišla sama. Odpadlo tolik problémů,“ začal mluvit Boris Mojsejevič. Ani on jí nenabídl místo, nehledě na to, že u stanu stála židle a rozkládací křesla, nevzal ji stranou. Nečekané objevení Anastasie jej zřejmě přivedlo do rozpaků. Hned začal mluvit o cíli našeho příjezdu: „Ano, velmi dobré... Sama jste přišla a my jsme vlastně přicestovali za vámi. Nedělejte si starosti, vrtulník hned odvoláme.“

Boris Mojsejevič nařídil vedoucímu ochranky, aby se spojil vysílačkou s kapitánem vrtulníku a vrátil ho do tábora. Jeho povel byl hned splněn. Pak se otočil k Anastasii a již klidněji a s jistotou k ní promluvil:

„Anastasio, teď přiletí vrtulník. Posadíte se do něj spolu s našimi kolegy. Ukažte jim svou louku, vrtulník přistane, vezmete si svého syna. Převzeme vás spolu se synem do chráněného území u Moskvy. Všechno tam zařídíme tak, jak si to budete přát. Na tomto území vás nikdo nevyruší. Je soustavně chráněné. Po vašem usídlení se ochrana rezervace zesílí. Jenom někdy, ve vhodnou dobu, s vámi budou komunikovat vědci. Jsou to dostatečně připravení lidé. Bude pro vás zajímavé s nimi komunikovat. Pro ně také bude zajímavý váš výklad některých přírodních a sociálních jevů, vaše filozofie. Budete-li chtít, přidělíme vám schopného pomocníka. Tento člověk, který se bude stále nacházet vedle vás, bude vám skvěle rozumět. Nehledě na své mládí, už je velký, talentovaný vědec. Navíc je ještě do vás zamilovaný na první pohled. Mohli byste, jak se mi zdá, vytvořit dobrý, šťastný pár. Je vás hoden nejen svou vzdělaností, ale i způsobem života. Je tady,“

Boris Mojsejevič se otočil ke Stanislavovi, ukázal na něj rukou a pozval ho:

„Pojď blíž, Stanislave, co je to s tebou ? Představ se.“

Stanislav se přiblížil, postavil se naproti Anastasii a s trochou rozpaků promluvil:

„Boris Mojsejevič mě vám rovnou namluvil. Možná, že vás to překvapilo, ale jsem skutečně připraven požádat vás o ruku, přijmout za vlastního vašeho syna, pomoci v řešení mnohých problémů, jsem vám k dispozici jako přítel,“ Stanislav elegantně sklonil hlavu před Anastasií a políbil jí ruku. Byl elegantní a sympatický. A kdyby Anastasii převlékl do jiných šatů... Stanislav je trochu vyšší než ona a spolu by skutečně mohli vypadat jako hezký a důstojný pár.

Anastasia mu laskavě odpověděla:

„Děkuji vám, že se chováte ke mně dobře... Děkuji vám za to, že se o mě staráte,“ a dodala: „Jestli se skutečně cítíte být dost silný na to, abyste směřoval svou lásku, učinil život druhého člověka naplněným a šťastnějším, tak si vzpomeňte, možná, že ve vašem okolí mezi známými ženami je někdo nespokojený se životem, v něčem nešťastná žena. Všimněte si jí, zamilujte se do ní, udělejte ji šťastnou.“

„Ale já chci milovat vás, Anastasie.“

„Jsem šťastná jiným. Neztrácejte se mnou své úsilí. Jsou ženy, které vás potřebují víc“

Boris Mojsejevič se rozhodl pomoci zmlklému Stanislavovi:

„Ten jiný, Anastasie, je ten, s kým jste se setkala? Samozřejmě máte na mysli Vladimíra? Není to zdaleka nejlepší exemplář naší společnosti.“

„Podobné hodnocení nezmění mé city. Nejsem schopna ovládat city.“

„Ale proč jste se přece setkala právě s Vladimírem? S člověkem vzdáleným od duchovnosti, vědy a vůbec od normálního života? Vždyť je obyčejný podnikatel. Proč jste se zamilovala právě do něj?“

„V určitou chvíli jsem najednou pochopil,“ pokračoval Alexandr, „Boris Mojsejevič, Stanislav a celá jejich skupina mají přesně určený cíl - odvézt, zajmout Anastasii jakýmkoliv způsobem a použít ji pouze v nějakém svém vlastním zájmu, použít ji proti její vůli. A není důležité, čím je to nápad, jejich vlastní nebo povel někoho, kdo stojí výš. Budou chtít uskutečnit zamýšlené. A žádné, byť sebedůležitější důvody je nezastaví. Možná, že to chápala i Anastasia. Bezpochyby nemohla neznat, necítit jejich záměry. Nicméně stále se k nim chovala jako k dobrým a jí blízkým lidem. Upřímně a otevřeně mluvila s námi o tom nejtajnějším, a její chování, upřímnost zdržovaly nebo spíše oddalovaly násilí. Tak pádně čelila pokusům Borise Mojsejeviče a Stanislava ochladit její vztah k tobě, že udělala nesmyslným jejich uvažování na toto téma. Říká se, že zamilovaná žena vidí ve svém milovaném pouze dobré, nehledě na to, co on dělá a čím ve skutečnosti je. Ale její důvody byly jiného druhu. Po zklidnění prvního vzrušení z jejího objevení, podařilo se mi nenápadně zapnout diktafon. Pak jsem často poslouchal a analyzoval to, co řekla. Pamatuji si všechno... A to „všechno“ převrací mé vědomí.“

„Co ti převrací vědomí?“ zajímalo mě Anastasiino mínění o mně.

A Alexandr pokračoval:

„Na otázku Borise Mojsejeviče: „Proč jste se zamilovala právě do něj?“ Anastasia ze začátku odpověděla jednoduše:

„Nemá smysl se na to ptát, neboť žádný zamilovaný nebude moci objasnit, proč miluje právě toho, koho miluje. Pro každou zamilovanou ženu nejlepším a nejdůležitějším bude pouze její vyvolený. I můj milovaný pro mě je nejlepší.“

„Ale přece, Anastasie, nemůžete popírat, že váš výběr je absurdní. I když se to stalo náhodou, stejně je to absurdní. Vaše vůle, schopnosti, analytický rozum musí ochladit prvotní zápal, objasnit vám nepřesvědčivost tohoto člověka ve srovnání s jinými. Popřemýšlejte nad tím.“

„Myšlenky hovoří právě o opaku. V tomto případě je zbytečné s tím ztrácet čas. Jen zvětší záhadnost toho, co se odehrálo. Je třeba všechno přijmout tak, jak to je.“

„Přijmout absurditu ? Paradox ?“

„Vypadá to tak jen na první pohled. Podnikli jste tak náročnou cestu z Moskvy. S potížemi jste se dostali na toto místo na břehu. Dáváte mi otázky o mé lásce. Ale netušíte, že co se týče této lásky, lepší odpovědí na to jsou události, které se odehrály v Moskvě. A bylo by pro vás lepší popřemýšlet nad nimi tam. Je zbytečné cestovat tak daleko.“

„O jakých událostech mluvíte ?“

„Na první pohled nejsou významné. Ale jen navenek. Hned po našem setkání se Vladimír, jak říkáte obyčejný, ničím ne-významný, nemravný člověk, vzdal všeho a přijel ze Sibiře do Moskvy. Přijel, aby dodržel své slovo, které mi dal, a to založit společenství podnikatelů s čistými úmysly. Neměl již peníze, ale jednal. V Moskvě v Tokmakově ulici číslo čtrnáct stojí dvoupodlažní dům. Dříve tam pracovali lidé stojící v čele prvního sdružení podnikatelů. Ale tito lidé odešli. Sdružení zanikalo. Vladimír vstoupil do této budovy a do jejích prázdných malých i velkých místností opět vstoupil život. Psal tam různé dopisy, prohlášení pro podnikatele. Pracoval od časného rána do pozdního večera a ve své kanceláři zůstával i přes noc. Našli se lidé, kteří přišli za ním a začali mu pomáhat, uvěřili v něj a také v to, co dělal. Žádala jsem ho o to tady v lese. Říkala jsem mu, jak je to důležité. Vybuďovala jsem a vyložila jsem mu postupný plán. Dosáhnout cíle bylo možné v případě, že se dodrží poslušnost vybudovaná touhou.“

Nejdřív bylo třeba napsat knihu. S její pomocí vysvětlit a rozšířit informaci. Kniha měla najít a sdružit podnikatele s čistými úmysly, přinést mu prostředky na realizaci tohoto plánu. Ale Vladimír dělal všechno podle svého, postupoval tak, jak to sám cítil a považoval za správné. Téměř si na mě nevzpomenul. Pochopil důležitost toho, co jsem vymyslela, a tím žil. Šel svou cestou, čímž porušil poslušnost. A dosáhnout cíle takovým způsobem bylo nemožné. Ale on to nevěděl a jednal s neuvěřitelnou houževnatostí, vynalézavostí. Začali mu pomáhat jiní lidé, kteří uvěřili v tuto ideu. Pomalu vyrůstaly výhonky nového sdružení podnikatelů. Bylo to neuvěřitelné, ale začalo se mu dařit. Sešli se. A byli to podnikatelé s čistšími úmysly. Seznam jejich adres existuje, můžete se přesvědčit.“

„Četli jsme ten seznam. Je v prvním vydání knihy. Ale musím vás zklamat, Anastasie. V seznamu jsou i takové podniky, jako je závod „Křišťál“, moskevský závod vyrábějící alkoholické nápoje. Jeho produkce nekoresponduje s pojmem duchovnosti.“

„Ve světě je všechno relativní. Možná že právě „Křišťál“ ve srovnání s jinými není nejhorší. Ostatně mluvíme o úmyslech, které jsou schopné všechno měnit. Materiálně dnešního dne je ovocem včerejšího úmyslu.“

„S tímto výrokem bych souhlasil. Avšak váš Vladimír nedokázal založit společenství podnikatelů s čistými úmysly. Ujišťuji vás, Anastasie, vsadila jste na špatného člověka.“

„Porušil předem stanovený sled událostí, a proto ani nemohl dojít k cíli. Neměl elementární možnost a prostředky rozšířit informaci za hranice Moskvy. Vyvinuly se nepříznivé okolnosti, zůstal bez kanceláře, bez spojení a bez noclehu. Odešel z této budovy s malou skupinkou Moskvanů, kteří mu pomáhali. Odešel bez životních prostředků. Neměl možnost zaplatit lidem, co mu pomáhali, za jejich práci, neměl žádné ubytování, ani zimní oblečení. Opustil rodinu a byl opuštěný rodinou. A víte, o čem mluvil s nevelkou skupinkou Moskvanů, když směřovali mrazivou ulicí k metru? Projednával, jak všechno znova začít. I v takovém stavu plánoval, co podniknout. Je podnikatel. Moskvané šli za ním, poslouchali ho a věřili mu. Měli ho rádi.“

„Za co? Dovolte se zeptat.“

„Zeptejte se jich, těchto Moskvanů, za co, co v něm našli. Zajděte do budovy v Tokmakově ulici a zeptejte se ochranky, proč tito lidé, předávající jeden druhému službu, přinášeli ve sklenicích a v různých balíčcích jídlo a pokaždé se mu snažili poskytnout večeři. A snažili se to udělat tak, aby jej neurazili svým darem. Tito muži, kteří mu nebyli podřízeni, vařili doma různé polévky, boršč a přinášeli je, aby si trochu pojedl domácího jídla. Milovali ho. Proč? Ještě si promluvte, až přijдете do této budovy, se sekretářkou, bývalou herečkou, která hrála hlavní roli ve filmu „Trnitou cestou ke hvězdám“, hrála dívku mimozemšťanku. Velmi dobře hrála. Ve velmi dobrém filmu, vyzývajícím chránit a milovat Zem. Zeptejte se jí, proč ona, i když byla zaměstnankyní jiné firmy, která se nenacházela v této budově, se mu snažila nenápadně pomáhat a pomáhala? Nebyla jeho sekretářkou, ale pomáhala mu. Proč se snažila v poledne přinést mému milovanému kávu nebo čaj? Dělala to všechno tak, jako by ji firma zásobovala cukrem, sušenkami a čajem. Ve skutečnosti to všechno přinášela ze svého domu. Nebyla bohatá. Milovala ho. Proč? Ale Vladimír stejně ztrácel síly a umíral. Fyzické síly jej opouštěly. Nicméně i v předsmrtném stavu snažil se dosáhnout cíle. Ano, je podnikatel. A jeho Duch je silný.“

„Anastasie, mluvíte alegoricky. Co znamenají slova „v předsmrtném stavu“? Je to v přeneseném smyslu?“

„Je to v přímém smyslu. Několik dnů, když byl v Moskvě, jeho tělo bylo skoro mrtvé. Obvykle v takovém stavu lidé leží bez pohnutí. On ale chodil a konal.“

„Možná, že díky Vám, Anastasie?“

„Po celých těchto dvačtyřicet hodin jsem ani na vteřinku, ani na okamžik nepřestávala jej ohřívát svým paprskem. Ale to nestačilo. Můj paprsek by nedokázal udržet život v těle, v kterém slábne Duch. Ale Vladimírův Duch bojoval. Ve své snaze si Duch nevšímal příchodu smrti. Pomohl mému paprsku. Pak ještě mi přišly na pomoc další paprsky. Byly úplně slaboučké a neuvědomělé. Byly to paprsky těch, kdo ho obklopovali v Moskvě, kdo ho milovali. Skoro mrtvé tělo se začalo naplňovat životem. Před upřímnou Láskou, pokud je jí dostatečně, smrt ustupuje. Nesmrtelnost člověka je v lásce, ve schopnosti vyvolávat lásku k sobě.“

„Kritérium lidských věd vždy má časový charakter. Existují pravdy nejen pro dnešní den.“

„No a jak tedy se mají současní vědci o tomto přesvědčit? Potřebujeme údaje měřících přístrojů.“

„Dobře. Kurské nádraží. V metru je umístěn fotoautomat. V jednom z těch dnů se Vladimír vyfotografoval na propustku. Tato fotografie může být ještě v budovách na adrese: Leninský prospekt čtyřicet dva. Může ji mít i Vladimír. Podívejte se pozorně, uvidíte všechny příznaky mrtvého těla, dokonce automat zachytil mrtvolné skvrny, fleky. Ale uvidíte i život v očích. Snahu bojovat.“

„Ale přece pouze Vy jste jej mohla zachránit, Anastasie. Řekněte, proč jste ztrácela tolik svého úsilí právě na něj? Proč?“

„Zachránění jsem se zúčastnila nejen já. Zeptejte se třech moskevských studentů, proč pro něj za své peníze najali byt? Proč, když konečně pochopil a začal psát knihu, oni, dělající zkoušky a přivydělávající kde se dá, v noci dávali jeho text do počítače? Proč? Můžete se na toto zeptat mnohých Moskvami, kteří byli vedle něj v těžkou chvíli. Rozluštění tajemství je v nich, a ne ve mně. Proč jej Moskva, její lidé ochraňovali, pomáhali a věřili mu? Moskva také psala tuto knihu. Jsem nadšená tímto městem! Zamilovala jsem se do něj! Žádné řvoucí železné stroje, šílená kataklyzmata technokratického světa nikdy nedokážou vymazat vnímání dobra a lásky v duších lidí žijících v tomto městě. Mnozí lidé tohoto města usilují o dobré a světlé - o Lásku. Přes řvoucí mechanismy a pomíjivost cítí její velkou sílu a blaho.“

„Ale, Anastasie, to, co říkáte, je skutečně neuvěřitelné a ohromující. Tohle se nemohlo stát samo od sebe. Tohle ještě jednou dokazuje neuvěřitelnost vašich schopností, nebývalé možnosti paprsku, který máte. Nesporně jste jím ozařovala Moskvany, kteří byli v kontaktu s Vladimírem. Nebudete to snad popírat, že jste je ozařovala? I všechny zázraky jste tvořila Vy.“

„Zázraky tvořila Lásky. A svým paprskem jsem se skutečně opatrně dotýkala všech, kdo s ním komunikovali. Jenom trošinku jsem v nich zesílila city dobra, Lásky, usilování o světlé. Zesílila jsem pouze to, co již bylo v nich. I kniha byla vydána Moskvou. První náklad byl malinký i knížka byla tenoučká. Ale lidé ji kupovali. Šla na odbyt. Vladimír nezkreslil události, které se staly v tajze, poctivě vyložil prožité pocity. Mnohým čtenářům jsem se jevila rozumná a dobrá, Vladimír - hloupý a omezený. Lidé, nacházející se ve svých domech, četli vyložené a nebrali v úvahu to, že Vladimír se nacházel se mnou v hluboké sibiřské tajze sám. Tehdy pro něj všechno bylo velmi neobvyklé. A není známo, kdo jiný by mohl jít tak daleko do tajgy bez vybavení. A jak by se zachoval, kdyby uviděl to, co uviděl on. Vladimír poctivě popsal události. A pro mnohé se jevil hloupý. Také mi dáváte otázku, proč právě on a proč jej tolik miluji. Když se psala kniha, již si toho hodně uvědomoval jinak. Velmi rychle všechno chápe. Ti, kteří měli tu možnost s ním mluvit, nemohli si toho nevšimnout. Ale on se nesnažil přikrášlit sebe, dřívějšího.“

ZVUKY VESMÍRU

„Anastasia o tobě mluvila s láskou,“ pokračoval Alexandr. Věděla všechno o lidech a o událostech. Říkala:

„První nevelký náklad knihy, kterou napsal Vladimír, byl vydán v Moskvě a hned se objevily nadšené ohlasy, básně, obrazy, písně. Díky upřímnosti výkladu se v knize zachovaly mnou vyhledaná spojení a symboly. To ony vyvolaly v lidech neobyčejné, blahodárné, všeuzdravující city.“

Při těchto Anastasiiných slovech Boris Mojsejevič zneklidněl, najednou se posadil za stůl u stanu. Viděl jsem, jak se pokusil nenápadně zapnout diktafon. Zřejmě v té honičce za nějakou důležitou informací si vůbec přestal všimnout svého okolí. Nenabídl Anastasii, aby si sedla, přemýšlel pouze o tom, jak co nejrychleji a co nejvíce informací od ní dostat. Vzrušený šedivý vědec dával otázky:

„V různých zemích světa se vědci snaží drahými speciálními přístroji zachytit neobvyklé zvuky vesmíru. Existují. Věda je zná. Možná, že zatím ne všechny, pouze některé. Třeba jednu miliardtinu. Jakýmpak způsobem je zachycujete Vy, Anastasie? Jakým přístrojem lze provést výběr zvuků, které by účelně působily na psychiku člověka?“

„Takový přístroj existuje dávno. Jmenuje se - lidská Duše. Naladění a čistota Duše přijímá nebo odmítá zvuky...“

„Ano, dobře. Připusťme, že jste to dokázala. Dokázala jste mezi miliardou existujících vesmírných zvuků udělat výběr těch nejlepších a pak i jejich spojení. Ale zvuk lze vyprodukovat pomocí přístroje, pomocí určitého hudebního nástroje. Co s tím má společného kniha? Vždyť ona znít nemůže.“

„Ano, kniha nezní. Slouží jako notový list. Čtené zvuky člověk mimovolně vyslovuje uvnitř sebe. Takovým způsobem spojení schovaná v textu zní v jeho duši v nezkrácené, původní podobě. Nesou i pravdu i vyléčení. To, co zní v duši, není schopen vytvořit žádný umělý nástroj.“

„Jakýmpak způsobem Vladimír zachránil všechny Vaše znaky, aniž by sám o nich něco věděl?“

„Poznala jsem všechny jeho slovní obraty. A věděla jsem předem: Vladimír nebude zkreslovat události, podstatu toho, co uslyší, dokonce sebe představí tak, jak to je. Ale nesdělil všechna spojení znaků. Měl pokračovat v psaní. Vždyť vyložil jen malou část z toho, co věděl a chápal v té době. Bylo třeba pokračovat v psaní. Už se jej dotýkala nebývalá sláva, ještě trochu úsilí a bylo by organizováno společenství podnikatelů. A najednou Vladimír opět udělal nepředvídaný krok. Nechal lidem ze svého okolí zaplacený moskevský byt, nechal jim možnost přijímat komplimenty čtenářů, sedl do vlaku a odjel z Moskvy.“

„Proč to udělal?“

„Stále chtěl najít důkazy toho, co jsem řekla, vědecké důkazy. Chtěl se přesvědčit o existenci těch věcí, o kterých jsem mluvila. A odjel na Kavkaz, aby uviděl na vlastní oči dolmeny - starodávné stavby, do kterých odcházeli umírat živí lidé“

před deseti tisíci lety. Vyprávěla jsem mu o tom. Řekla jsem i to, jak tyto dolmeny jsou důležité pro lidi žijící dnes.

Vladimír přijel do města, které se jmenuje Gelendžik. V muzeích Krasnodara, Novorossijska, Gelendžika shromáždil materiál o dolmenech. Pak se setkával s různými vědci, archeology, regionalisty, kteří se zabývali dolmeny. Shromáždil o dolmenech více informací, než je v kterémkoliv muzeu. Samozřejmě, že jsem se snažila mu pomoci, nenápadně. Ale i sám pracoval rychle a odhodlaně. Když porovnal všechny sebrané informace s tím, co jsem mu říkala, když mu archeologové ukázali nejbližší cestu k dolmenům a on se dozvěděl o tom, že jich bylo víc, ale jsou zničené, protože místní obyvatelstvo jim nepřikládalo náležitý význam a vůbec se o to málo zajímalo, tak udělal neuvěřitelné. Za tři měsíce změnil vztah místních obyvatel k dolmenům. Začali k nim chodit s květinami. Z iniciativy žen - regionalistek Gelendžiku bylo vytvořeno společenské sdružení. Pojmenovali jej na mou počest - „Anastasia“. Toto sdružení otevřelo školu průvodců, aby mohli vyprávět návštěvám o dolmenech, chránit je a neničit. A ještě začali připravovat výlety do přírody a pojmenovali tento cyklus exkurzí „Exkurze za poznáním“.

„Anastasio, myslíte, že je to všechno díky němu? Vaše role tady není?“

„Kdybych alespoň něco mohla udělat bez něj, tak bych to udělala dřív. Moc jsem to chtěla udělat. V těchto horách v jednom vzdáleném dolmenu umírala má pramaminka.“

„Ale jak? Jak je to možné, aby jeden člověk, ještě nikomu neznámý, za krátkou dobu změnil chování lidí? Organizoval čínorodé sdružení? Říkáte, že místní obyvatelé věděli o vědeckých materiálech, o různých publikacích, když to všechno bylo v muzeu. Jenže to je nevzrušovalo.“

„Ano, znali, ale nevzrušovalo je to.“

„Ale proč právě jeho poslouchali? Jak se mu to povedlo? Není možné tak rychle změnit mínění lidí.“

„Nevěděl o tom. Nevěděl, že není možno rychle, právě proto konal a měnil. Jedte do tohoto města, zeptejte se lidí, kteří vstoupili do tohoto sdružení, jak a proč se to povedlo.“

Radovala jsem se z toho, co se děje v tomto městě. Sdružení „Anastasia“... Když se ho zeptali, tak s tím názvem souhlasil. Myslela jsem, že kvůli mně. Myslela jsem, že mě začíná chápat a milovat. Skutečně hodně toho pochopil, ale nezačal mě mít rád. Udělala jsem chybu. Zanedlouho jsem musela pochopit, že jeho láska se pro mě může stát nesplnitelným snem po celý život. Musela jsem pochopit, že bude dosaženo všeho, co jsem vymyslela, že budou lidé přeneseni přes úsek času temných sil. A budou šťastní! Uskuteční se všechno, po čem jsem toužila, kromě lásky mně opěťované. A je to odplata za mé chyby, mou nedokonalost a nedostatečnou čistotu úmyslů.

„Co se stalo? Proč jste se tak rozhodla? Ostatně, všem je dávno jasné, že je hrubý a neotesaný. Věřte mi, Anastasio, jako starší než Vy a jako otec rodiny Vám řeknu, že i Vaši rodiče by nesouhlasili s podobným vztahem.“

„Prosím, není třeba takhle mluvit o tom, kdo je mi drahý. Někomu se zdá být Vladimír hrubým, ale já vím něco jiného.“

DUCH PRAMAMINKY

Jednou ráno jsem pochopila...' tiše řekla Anastasia a její pohled jako by se ponořil do minulosti. 'V to ráno Vladimír nebyl doma, v bytě, který si dočasně najal. Nemohla jsem ho najít svým paprskem. Začínal se den, kdy před mnoha léty v dolmenu umírala má pramaminka. V tento den vždy na ni vzpomínám. Snažím se s ní promluvit. I ona se mnou mluví. Také chodíte v památný den na hřbitov za svými příbuznými, abyste o nich popřemýšleli, promluvili si s nimi. Já toto dělám neodcházejíc z louky. Můj paprsek mi pomáhá mluvit a vidět na dálku a oni jej cítí. V ten den jsem vzpomínala na svou pramaminku, jako obvykle pokoušela jsem se s ní mluvit, ale necítila jsem její odpovědi. Vůbec jsem necítila. Nereagovala na mě. Nikdy dříve se mi tohle nastávalo. Pak jsem začala paprskem hledat její dolmen. Našla jsem ho. Svítala jsem na něj vši silou. Pramaminka nereagovala. Stalo se něco mně neznámého. Duch mé pramaminky nebyl v dolmenu.'

'Anastasio, vysvětlete, prosím, co je to Duch člověka ? Z čeho se skládá ?'

'Ze všeho neviditelného, co je v člověku, včetně některých vášní a pocitů, získaných za dobu existence v těle.'

'Má v sobě Duch nějakou energii, analogickou těm, které známe ?'

'Ano, je to energetický komplex, skládající se z množství energií. Po přerušení fyzické existence jednotlivého lidského individua, některé z těchto komplexů podléhají rozpadu na jednotlivé energie, které se pak používají v rostlinných, živočišných sloučeninách, v důležitých přírodních jevech.'

'Jakou sílu, jaký energetický potenciál má komplex nerozdělených energií ?'

'Každý ji má jinou. Nejslabší nemůže překonat ani gravitační energii. Stejně se pak rozpadává.'

'Gravitační ? Nejslabší... Lze vidět jeho projevy alespoň v něčem ? Nahmatat ? Pocítit ?'

'Samozřejmě. Například smršť.'

'Smršť, která vytrhává stromy s kořeny, převrací... V tom případě jakou energii má nejsilnější komplex ?'

'Nejsilnější ? Vždyť je to On. Sílu Jeho energie nemohu úplně pochopit.'

'A co tak nějaký střední ?'

'V energetických komplexech mnohých středních Duchů už je přítomná energie uvolněné mysli.'

'Jakou sílu má takový střední komplex ?'

'Vždyť jsem vám odpověděla, má v sobě uvolněnou energii mysli.'

'Co to znamená ? S čím to lze porovnat ? Jak jej lze definovat ?'

'S čím ? Definovat ? Jakou nejsilnější energii si může představit Váš rozum, Vaše mysl, vědomí ?'

'Energii jaderného výbuchu. Ne, energii procesů odehrávajících se na Slunci.'

„Všechno, co jste jmenovali, se rovná jen malinké částičce energie uvolněné myslí. Co se týče definice, tak vy je vymyslíte sami a používáte při slovní komunikaci mezi sebou. Tady se ale žádná z vámi vymyšlených nehodí. Můžete používat tu, kterou znáte, násobenou mocninou nekonečna.“

„Jaká je síla energie Ducha vaší pramaminky?“

„Má v sobě uvolněnou energii myslí.“

„Jak jste se dozvěděla o své pramamince, kde a jak zemřela, když se toto stalo před deseti tisíci léty?!“

„Generace mých prarodičů o ní předávala jeden druhému informaci. O mé pramamince, která odešla umírat do dolmenu.“

„Pověděla Vám o tom Vaše matka?“

„Když moje maminka zahynula, byla jsem ještě malinká. Neschopná pochopit takovou informaci. Dědeček a pradědeček mně všechno pověřili o mých maminkách.“

„Lze uvidět Ducha obyčejným lidským zrakem?“

„Částečně ano. Pokud změníte vnímání spektra, vnímání barev zrakem, vnitřní rytmus.“

„Copak je to možné?“

„Vám známý jev barvosleposti právě napovídá, že tohle je možné. Myslíte si, že se to stává mimo vůli člověka, že je to pouze nemoc, ale není tomu tak.“

„Řekla jste, že vaše pramaminka je hodna toho, aby se o ní předávala informace z generace na generaci v průběhu tisíciletí. V čem je hodnota a význam této informace?“

„Má pramaminka byla mezi lidmi Původních Pramenů poslední, kdo měl schopnost a věděl, jak a na co má myslet žena při kojení dítěte. Znalosti, které se začaly ztrácet v lidské civilizaci ještě před deseti tisíci lety. A dnes jsou skoro úplně ztracené. Má pramaminka ještě nebyla úplně stará, ale odešla do dolmenu umírat, aby zachránila všechny tyto znalosti Původních Pramenů. A když se k lidem začne vracet uvědomění... Když pocítí potřebu... Tak, aby mohla předat tyto znalosti kojícím matkám. A ony pak pomohou jedna druhé všechno poznat. Prostřednictvím umírání v dolmenu poznala pramaminka ještě větší pravdy, potřebné pro ženy.“

„Proč šla právě do dolmenu? Čím se dolmen liší od obyčejné kamenné hrobky? A proč se rozhodla zemřít v dolmenu, aniž by počkala, než zestárne?“

„Již tehdy lidé přikládali stále menší význam kojení dětí, a ženám se dolmeny neposkytovaly. Starý náčelník uctíval mou pramaminku a chápal, že když nesplní její prosbu, tak nový náčelník ji ani nebude poslouchat a všechny její záměry bude považovat za vrtoch. Ale starému náčelníkovi se nepodařilo donutit muže, aby postavili dolmen pro mou pramaminku. A tehdy jí dal starý náčelník svůj dolmen. Muži nechtěli zvednout střechu dolmenu, aby tam mohla vejít má pramaminka. Po celou noc se ženy snažily toto udělat, ale mnohotunová deska nepovolila. Za úsvitu přišel starý náčelník, který už nechodil, ale přece přišel, opíraje se o hůl. Usmál se na ženy, podpořil je slovy a ženy zvedly těžkou desku. Pramaminka vešla do dolmenu.“

„Čím se liší dolmen od kamenné hrobky ?...“

„Navenek skoro ničím, ale do dolmenu, do kamenné hrobky, jak říkáte, odcházeli umírat živí lidé. Dolmen není pouze kamenná kultovní budova. Je to pomník moudrostí a velkému sebeobětování Ducha pro budoucí generace. I dnes je důležitý svým předurčením. Smrt v dolmenu nebyla úplně obyčejná. A vůbec slovo „smrt“ se tady moc nehodí.“

„Mohu si to představit. Živý člověk, zazděný do kamenné cely... Je to skutečně neobvykle trýznivá smrt.“

„Lidé odcházející do dolmenů vůbec netrpěli. Neobvyklost jejich smrti byla v tom, že meditovali. Meditovali ve věčnost, Duchem navždy zůstávající na zemi, zachránivši některé zemské pocity. Ale byli navždy připraveni o materiální vtělení na Zemi.“

„Jak meditovali ?“

„Vy teď víte, co je to meditace. Obzvláště ze starovýchodních náboženství. I teď jsou nauky, pomáhající jen částečně poznat jev meditace, ale bohužel ne její předurčení. I teď jsou lidé, kteří dokážou medítovat: na nějakou dobu oddělit část Ducha od svého těla a pak jej vrátit. Pomocí meditace v dolmenu, ještě při živém těle, Duch se mnohokrát úplně odděloval a vracel, dokud tělo bylo živé, pak navěky zůstal v dolmenu. Samotný věčně bude čekat, až za ním přijdou lidé, aby jim předal moudrost Původních Pramenů. Tělo, i když nějakou dobu žilo, tak stejně bylo uvězněné. Duch měl možnost pobývat v různých rovinách a vracet se zpátky. Tohle dávalo možnost analyzovat s neuvěřitelnou rychlostí, podle našich měřítek. Jako by zpřesňovat již existující Pravdu. Člověk, který zemřel nebo odešel do věčné meditace v dolmenu, věděl, že jeho Duše, Duch se již nikdy nebudou moci materializovat.“

Nikdy se nebude moci vtělit do žádného pozemského těla, do žádné materie. Nikdy se nebude moci vzdálit od dolmenu nadlouho, ale bude mít schopnost komunikovat s částí duše člověka, který se přiblíží k dolmenu. A pokud bychom mluvili o utrpení smrti a mukách vůbec, tak v tomto případě ony spočívají v tom, že po dobu tisíc let se k nim nikdo nepřibližuje, aby si vzal tyto znalosti. Jejich velká tragičnost spočívá v jejich nevyužití. Nevyužití, kvůli kterému...“

„Anastasio, domníváte se, že pro kojící ženy-matky je velmi důležité mít tyto znalosti, schopnosti ?“

„Velmi důležité.“

„Ale proč ? Vždyť mléko matky vyživuje pouze tělo dítěte.“

„Nejen tělo. Může v sobě nést obrovskou informaci a citlivost. Vždyť určitě víte, že každá látka má také svou informaci, záření, vibraci...“

„Ano, má. Ale jak mateřské mléko může předávat citlivost ?“

„Může - je velmi citlivé. Je nerozlučně spjata s city matky. Podle nich se dokonce mění chuť mléka. A v důsledku stresu, který postihne matku, může mateřské mléko dokonce zmizet, srazit se.“

„Ano, skutečně, může... Může... Takže k Vaší pramamince nikdo nechodí ? Nechodí po dobu mnoha tisíc let ?“

„Ze začátku chodili. Většinou generace příbuzných a lidé, kteří tam žili. Pak se na Zemi začala odehrávat různá kataklyzmata. Stěhování. Dolmen zůstal. Ale poslední tisíce let se k dolmenu mé pramaminky nikdo nepřibližuje, aby se dozvěděl... Teď se vůbec dolmeny ničí... Protože lidé nevědí...“

Když jsem v tajze vyprávěla Vladimírovi o dolmenech, o pramamince, řekl mi, že se možná přiblíží k jejímu dolmenu. Tehdy jsem mu objasnila, že nebude moci pochopit, pocítit Ducha pramaminky a přijmout její informaci. Pro muže jsou neznámé city, pocity kojící matky. Po tisíciletí čeká pramaminka na ženy, ne na muže, ale ženy nejdou k dolmenu. Pouze já s ní jednou ročně komunikuji, s mou pramaminkou.

V ten den jsem si s ní také chtěla popovídat, říci jí něco hezkého. Ale nešlo to. Duch mé pramaminky u dolmenu nebyl. A já, nechápajíc proč, jsem začala rychle pohybovat paprskem kolem dolmenu, stále jsem zvětšovala průměr kruhu. A najednou... Uviděla jsem! Uviděla! V nevelké soutěsce, na kamenech... Na kamenech ležel Vladimír. A moje pramaminka, její Duch se nad ním sklonil v podobě žmolku neviditelných energií. Pochopila jsem. Věděla jsem ještě dříve, jak Vladimír hledal průvodce, aby se dostal do hor k dolmenům vzdáleným od cesty. Ale nenašel. Zadarmo s ním nikdo nechtěl jít. A tak šel Vladimír do hor sám. Zřítel se ze stezky do soutěsky. Měl obyčejné boty, nepřizpůsobené k chození po horách. Vůbec neměl žádné vybavení pro cestu do hor. Chtěl se přesvědčit o existenci dolmenu, sáhnout na ně. A šel do hor. V památný den šel k dolmenům vzdáleným od cest. Pramaminka nevěděla, proč jde v horách tento člověk, vůbec nezvyklý chození po horských cestách. A dívala se na něj. A když uklouzl, zřítel se a začal se kutálet dolů, ona najednou... Její Duch se pružným žmolkem vrhl dolů. Pramaminka zachránila Vladimíra. Když se kutálet, tak se neuhodil hlavou o kameny, neztratil vědomí od množství úderů. Pramaminka držela jeho hlavu pružným žmolkem vzduchu, jakoby ve svých dlaních a čekala, až přijde k sobě. Proto také nemluvila se mnou. Nepřemístila se ke svému dolmenu ani tehdy, když se mu vrátilo vědomí. Zůstala dole, v soutěsce. Zůstala a dívala se, jak se Vladimír drápe nahoru k stezce. Pak jsem pochopila, že je na stezce, protože se z ní začaly kutálet kamínky. To ona se schoulila do pružného větříku a odhazovala kamínky z horské stezky. Chtěla mu pomoci sejít s hory stezkou dolů. Také jsem to moc chtěla. A začala jsem rychle-rychle hýbat po stezce svým paprskem, aby nebyla tak mokrá, kluzká, aby Vladimír mohl dojít do svého bytu a ošetřit si rány. Jenže Vladimír vyšel ze soutěsky nahoru, sedl si na stezce a prohlížel malinký výkres, který mu narýsoval archeolog Novorossijského muzea. Pak se postavil a kulhaje vykročil. Ale ne dolů, suchou stezkou už bez kamínků, ale opačným směrem - nahoru. Znehybněla jsem překvapením, i pramaminka, myslím, nepochopila jeho záměr. Najednou úplně odbočil ze stezky a lezl přes trnité keře... Pochopila jsem: leze k dolmenu mé pramaminky. Dostal se k němu. Posadil se na kraj kamenné desky na portál dolmenu. Začal rozepínat bundu. Bolela jej ruka. Dlouho rozepínal svou bundu. Když to zvládl, tak jsem uviděla... Pod bundou měl květiny. Tři růžičky. Dva stonky se ulomily. Růžičky se zničily, když se kutálet dolů do soutěsky a narážel na kameny. Některé trny byly od krve. Položil ulomené růžičky na portál dolmenu. Zapálil si. A řekl:

„Škoda, že se zlomily květiny. Tohle je pro tebe, krásko. Zřejmě jsi byla kráska, jako Anastasia. Byla jsi rozumná a dobrá. Chtěla jsi povědět našim ženám o kojení“

děti. Jenomže o tobě nevědí. I tvůj dolmen je daleko od cesty, pro ženy je složité se k němu dostat."

Pak vyndal placatku koňaku, dvě malé skleničky, vytáhl z kapsy hrst zmačkaných bonbónů. Naplnil skleničky koňakem. Jednu vypil a druhou dal na portál dolmenu, položil na ni bonbónek a řekl:

„Tohle je pro tebe, krásko."

Vladimír dělal všechno tak, jak to dělají dnešní lidé na hřbitově, když jdou za svými blízkými, příbuznými nebo za přáteli. A pramaminka... Její Duch se žmolkem neviditelných energií zmítal kolem něj. Přišla do rozpaků, nevěděla jak se má chovat. Stále se snažila nějak odpovědět na Vladimírova slova, zhušťovala se ve vzduchu do podoby svého těla, ale její obrysy byly průhledné a sotva viditelné. A ona se mu, nevidícímu a neslyšícímu, stále snažila něco vysvětlit, vzrušovala se, a proto se zmítala. A žmolek vzduchu se lehce dotkl skleničky. Ta se převrhla. Vladimír pomyslel, že to větrík náhodně převrhl skleničku s koňakem a zažertoval: „Co je to s tebou, nešiko, rozlila jsi tak drahý koňak."

A Duch pramaminky najednou znehybněl v koutku dolmenu. Vladimír znovu nalil koňak do její skleničky, na ni položil kamínek, pak opět bonbónek. A opět, jako by pro sebe promluvil: „Je třeba udělat normální cestičku k tvému dolmenu. Počkej ještě trochu. Bude cestička k tvému dolmenu. A po ní k tobě půjdou ženy. Povíš jim, na co je třeba myslet při kojení malého děťátka. A ty jsi, zřejmě, měla hezká prsa."

Pak začal sestupovat z hory. Vrátil se domů pozdě v noci. Seděl sám ve studeném bytě na pohovce, převazoval rány a prohlížel videokazetu. Půjčili mu prohlídnout si videokazetu, kterou nahrávali a předávali jeden druhému lidé z různých měst. Na obrazovce velké auditorium, převážně ženy, poslouchalo řečníka. Mluvil o Bohu, o síle Ducha zbožného člověka. Pak začal mluvit o mně. O tom, že jsem ideál ženy, o který je třeba usilovat, že síla mého Ducha a rozumu je velká, že mi pomáhají Světelné síly a že teď, když více poznám život lidí obyčejného světa, tak jim budu moci pomoci. Mnoho hezkého bylo o mně řečeno. A najednou... Bylo řečeno, že mě ještě nepotkal pravý muž. Že ten, s kterým jsem se stýkala... A ještě se říkalo, že v Austrálii je mladý člověk, mě důstojný, že se s ním setkám, s pravým mužem... A Vladimír... On... Rozumíte... Seděl sám. Slyšel tato slova... Snažil se jednou rukou převázat rány na nohách. Druhá ruka ho velmi bolela od pohmožděnin. Vrhla jsem se paprskem k Vladimírovi. Chtěla jsem ohřát jeho poranění, odehnat bolest. A říci... Nějak mu říci... Nikdy neslyší, když s ním hovořím na dálku, ale tentokrát by se to podařilo... Zřejmě by se podařilo, protože jsem velmi silně chtěla, aby mě uslyšel. Uslyšel, jak ho miluji ! Jenom jeho. A pouze on, můj milovaný, on je pravý muž.

Ale něco mě jako by popálilo a odhodilo na trávu. Něco nepouštělo můj paprsek k Vladimírovi. Opět jsem rychle nasměrovala svůj paprsek do pokoje, kde seděl u televize a uviděla: před Vladimírem v podobě žmolku neviditelné energie klečel Duch mé pramaminky. Vladimír ji nemohl vidět a slyšet. Sledoval videokazetu. A pramaminka mu foukala na rány, když na ně lil tu příšerně pálicí kolínskou vodu. Stále mu něco říkala a říkala, ji neslyšícímu.

Pramaminka je tak silná svým duchem, že se nic neviditelného nemůže dostat skrz ni. Roztříští se i zařízení psychotronní zbraně, pokud budou na ni

nasměrována. Ani se toho nevšímne. Stejně všechno bude odhozeno. Už jsem nijak nemohla zasáhnout. Jenom se dívat... Dívala jsem se a rychle-rychle přemýšlela. Co se stalo? Proč vznikla taková situace? Proč tohle říkal řečník? Chtěl mi pomoci? Něco objasnit? Co? Proč jsem se tak vrhla ke svému milovanému? Samozřejmě, lekla jsem se, že se urazí pro tato slova - „nepravý muž“ a že bude na mě žárlit kvůli tomu druhému, v Austrálii. A najednou... Ó, jak to bolelo... Ta urážka... Vladimír si všechno vyslechl, povzdechl si a řekl: „Je to možné? Pravý muž v Austrálii. Setkají se. Možná, že mi pak dají syna.“

Můj paprsek se zachvěl. Nějak se všechno jako by zatemnilo. Rozumíte... Vladimír nežárlil. Samozřejmě, není to dobrý pocit - žárlit. Ale chtěla jsem, aby alespoň trošinku, alespoň nějakou chvilku žárlil. Ale Vladimír jako by mě lhostejně dával druhému. Už jsem to nemohla vydržet a zakřičela. Začala jsem prosit, uprošovat pramaminku, aby mně objasnila, co jsem udělala špatně? Kde jsem udělala chybu? Kde jsem se prohřešila? Neodpovídala, až dokud Vladimír neovázal poslední ránu. Pak smutně řekla: „Bylo třeba pouze milovat, dceruško. Přát dobré milovanému, a ne i sobě.“

Snažila jsem se vysvětlit, že jsem chtěla pouze to dobré. Ale opět mi tiše řekla: „Tobě patří obrazy, hudba, verše a písně. Stáváš se hvězdou, dceruško. Na hvězdu se lze dívat se zalíbením a milovat ji jako hvězdu, ale ne jako ženu.“

Pramaminka už nic víc neřekla. Přestávala jsem se kontrolovat, zakřičela jsem, snažila jsem se vysvětlit nebo dokázat, že nechci být hvězdou, že chci být jednoduše ženou a milovanou. Ale nikdo mě neslyšel.

Pomozte mi, prosím! Teď jsem toho hodně pochopila. Ať se zastaví šíření této kazety. Vštěpuje lidem a Vladimírovi, že jsem ideál, hvězda, že se mnou má být někdo jiný, ale ne on. Nejsem hvězda. Jsem žena. Chci milovat toho, koho chci milovat já sama.

Zmýlila jsem se. Zatoužila jsem, aby se stalo, že o mně budou mluvit, věnovat mi básně a písně, malíři mě budou malovat... Všechno se přesně tak stalo. Vždycky se všechno uskuteční, když zatoužím. Tohle se splnilo také. Děkuji za básně a písně. Děkuji básníkům. Ale zmýlila jsem se. Zatoužila jsem po tom. Chtěla jsem to všechno proto, aby se na tohle Vladimír díval a poslouchal. Aby vzpomínal. Vzpomínal na mě. Ale když jsem toužila, tak jsem nevěděla... Teď to chápu. Stává se ze mě hvězda. Na hvězdu se dívají se zalíbením. A milují prostě ženu.'

„Kdepak, Anastasie! Není možné zastavit rozšiřování kazety, a to takové, kterou si lidé nahrávají sami. Tento proces je neovladatelný. Nikdo to nedokáže.“

„Tak vidíte. Vy to nedokážete. Ale Vladimír... Je podnikatel. I když je proces neovladatelný. Stejně by alespoň něco podnikl. Jenže nechce nic dělat, smířil se s tím, že se k němu nehodím.“

(70.)

SVĚTLÉ SÍLY

„Šedivý vědec jako by na všechno zapomněl a dál zasypával Anastasii otázkami:
„Co je to Světlé síly, Anastasie?“

,Jsou to světlé myšlenky, kdykoliv vyprodukované lidmi. Zaplňují celý prostor.'

,Můžete s nimi volně komunikovat, vidět je ?'

,Ano, mohu.'

,Dokázala byste odpovědět na jakoukoliv vědeckou otázku ?'

,Možná, na mnohé. Ale každý vědec, každý člověk může dostávat odpověď sám. Všechno záleží na čistotě úmyslů, na cíli tazajícího se.'

,Mohla byste pro vědu objasnit některé jevy ?'

,Pokud ve vás nevzniká odpověď, znamená to, že nemáte dost čisté úmysly. Takový je zákon Stvořitele. Nebudu jej porušovat, když pocítím odpor.'

,Existuje něco vyššího než světlé myšlenky, vyprodukované člověkem ?'

,Ano, existuje. Ale jsou stejné co do významu.'

,Co je to ? Jak to můžete pojmenovat ?'

,Tak, jak jste to schopný vnímat.'

,Můžete s Ním mluvit ?'

,Ano. Občas. Myslím si, že mluvím právě s Ním.'

,Existuje ve vesmíru nějaká energie neznámá na Zemi ?'

,Nejsilnější energie vesmíru je na Zemi. Je třeba to pouze pochopit.'

,Můžete alespoň nějak, přibližně popsat tuto energii ? Podobá se jaderné reakci ? Vakuovým jevům ?'

,Nejsilnější energie ve vesmíru -je energie čisté Lásky.'

,Myslel jsem viditelnou, hmatatelnou energii, která má vliv na technický pokrok. Která je schopná ohřívat, svítit. A, chcete-li, i způsobit explozi.'

,Také mluvím o tomtéž. Všechna existující zařízení dohromady, vytvořená lidskýma rukama, nemohou dlouho osvětlovat Zem. Energie Lásky - může.'

,Přece ale mluvíte nějak alegoricky. V nějakém jiném, nepřímém smyslu.'

,Mluvím v přímém, „vašem“ smyslu.'

,Ale láska-je cit. Neviditelný, nelze jej použít, uvidět.'

,Je to energie. Odráží se, lze ji vidět.'

,Kde se odráží ? Kdy je možno ji vidět ?'

,Slunce, hvězdy, viditelné planety pouze odráží tuto energii-'

,Copak na Slunci neprobíhají samostatné reakce hoření, chemické reakce ?'

,Stačí pouze trošinku popřemýšlet, aby byla pochopena nesprávnost takového úsudku. Vždyť to je, jak se u vás říká, „jedna a jedna jsou dvě“'

,Může člověk řídit tuto energii ?'

,Ve větší míře zatím ne.'

,Víte, jak se to dělá ?'

,Nevím. Kdybych to věděla, tak můj milovaný už by mě měl rád.'

„Můžete komunikovat s tím, kdo je vyšší než Světlé síly ? Vždy Vám odpovídá ? Ochotně ?“

„Vždy. Velmi laskavě vždy odpovídá. Protože jinak nemůže.“

„Mohla byste se u Něj zeptat jak řídit energii Lásky ?“

„Ptala jsem se.“

„A co ?“

„Pro pochopení některých Jeho odpovědí je třeba mít určitou úroveň uvědomění, čistoty. Ve mně je toho všeho nedostatečně. Ne všechny odpovědi chápu.“

„Ale budete ještě nějak usilovat o vzájemnou lásku ?“

„Samozřejmě. Budu.“

„Jak ?“

„Budu přemýšlet. Pomozte mi. Je třeba se zeptat všech žen, které milovaly, byly nebo nebyly milovány. Popřemýšlí, proanalyzuje a vytvoří myšlenky, které se objeví v rovině Světlych sil. Uvidím je. Pochopím a pak pomohu všem. Myšlenky Světlé roviny jsou vždy srozumitelné.“

„Anastasie, není možné dát otázku všem ženám najednou. Nikdo to nedokáže.“

„Tak se zeptejte Vladimíra, vymyslí, jak to udělat, něco podnikne. Kvůli mně samotné přemýšlet nebude. Dokážete mu objasnit, že je to velmi důležité pro všechny lidi, pro něj. Když pocítí závažnost, tak určitě něco podnikne. Najde způsob, jak se zeptat všech.“

„Tolik mu věříte. V tom případě proč Vás nemiluje ?“

„Nemůže za to. Já jsem vinna. Udělala jsem hodně chyb. Možná, že jsem se ukvapila a svými schopnostmi jsem se mu zdála nereálná. Možná, ještě nemůže pochopit proč se jeho syn má vychovávat, jak se mu zdá, v podmínkách pro člověka nezvyklých - v lese. Možná, že jsem neměla tak radikálně měnit jeho zvyky, míchat se do jeho uvědomění. Teď už vím: muži to velmi nemají rádi. Dokonce za toto bijí ženy. Bylo třeba, zřejmě, počkat, všechno by pochopil sám. Měl se alespoň v něčem cítit silnější než já. Ale nepochopila jsem to včas. Řekla jsem, že nesmí vidět syna, pokud se neočistí. V ten okamžik jsem myslela pouze na syna, na to, co bude pro něj lepší a neúmyslně jsem řekla: „Není to dobře, když syn uvidí svého otce jako nedouka.“ A proto vyšlo, že já jsem ta chytrá a můj milovaný - hloupý. Na jakou vzájemnou lásku lze pomýšlet po tom všem ?“

„Pročpak se máte ptát jiných žen, když jste sama schopna takto analyzovat ?“

„Musím mít jasno, zdali je možnost vše napravit. Sama to nedokážu, když na něj myslím, tak jsem moc vzrušená. Analyzovat je třeba v klidu, vzpomínajíc, porovnávajíc. Ale já nemám na co vzpomínat, kromě něj.“

„A promluvit si s ním můžete ?“

„Myslím si, že obvyklá slova jsou marná. Opravdová Láska nevzniká ze slov. Jsou zapotřebí nějaké činy. Ale jaké ? Možná, že někdo z žen má zkušenosti a zná odpověď ?“

„A svým paprskem také nemůžete nějak zapůsobit ?“

„Teď se ho svým paprskem ani nemohu dotknout. Duch mé pramaminky se často nachází vedle něj. A nedovoluje mi to. Pochopila jsem, proč...“

(71.)

PŘEPADENÍ

„K táboru se přibližoval vrtulník. Všichni jsme se mlčky dívali, jak se snášel. Lidé, kteří vyšli z vrtulníku, se přiblížili k naší skupině. Piloti se také podívali na Anastasii. Skupina zdravých, ozbrojených mužů se mlčky dívala na osamělou ženu v starém svetříku stojící před nimi a všem bylo jasné - tato žena má být zajata. Otázka tkvěla pouze v tom, jak tento únos provést pokud možno slušně. Po dlouhé pauze začal mluvit Boris Mojsejevič a všechno vyložil na rovinu:

„Anastasio, představujete určitý význam pro vědu. Už je rozhodnuto o vašem stěhování. Je to nutné i pro vaše dobro. Jestliže to kvůli nepochopení situace odmítnete udělat dobrovolně, budeme nuceni vás dopravit silou. Samozřejmě budete chtít, aby vaše dítě bylo s vámi i na novém místě. Ukažte na mapě svou louku a vrtulník přiveze vaše dítě. Později můžeme odchytit i některá zvířata a přestěhovat je k vám do nového bydliště. Opakuji, tohle všechno je nutné pro dobro vaše, vašeho syna a ostatních lidí. Vždyť chcete být prospěšná lidem?“

„Ano,“ klidně odpověděla Anastasia a hned přidala, „o vše, co vím, jsem připravena se rozdělit s lidmi, když je to bude zajímat, ale se všemi lidmi.“

Věda není vlastnictvím všech najednou. Její úspěchy ze začátku využívají lokální skupiny a často v zištném osobním zájmu. Většina dostává pouze to, co lokální skupiny považují za vhodné zveřejnit. Třeba vy, koho představujete? Copak ne zvláštní lokální skupinu? Nemohu s vámi odjet. Musím vychovat člověka, svého syna. V plné míře je to možné udělat tam, kde je vytvořený Prostor Lásky. Tento prostor byl utvářen a zdokonalován mými vzdálenými a blízkými rodiči, je zatím malý, ale právě přes něj jsem spojená se vším jsoucím ve vesmíru. Každý člověk má vytvořit kolem sebe svůj Prostor Lásky, darovat jej svému dítěti. Nelze trestuhodně rodit děti, aniž bychom pro ně připravili Prostor Lásky. Každý člověk má vytvořit kolem sebe malinký Prostor Lásky. A když to pochopí a udělá každý, pak celá Země bude zářícím bodem Lásky ve vesmíru. Tak to chtěl On a v tomto je předurčení člověka. Neboť pouze člověk může toto vytvořit.“

Dva silní muži z ochranky obešli Anastasii zezadu. Není známo, na čí povel jednali, zda na povel šéfa ochranky, nebo to všechno bylo naplánováno dřív. Podívali se na sebe a současně chytli Anastasii za ruce. Udělali to profesionálně, ale také s nějakou bázlivostí. Pevně ji drželi za ruce, jako chyceného ptáka za roztažená křídla. Rozložitý, nakrátko ostříhaný šéf ochranky vyšel dopředu a stoupl si vedle Borise Mojsejeviče. Na Anastasiině tváři nebyl strach. Ale už se na nás nedívala. Lehce sklonila hlavu k zemi, její oči byly sklopené, skrývaly pohled. A začala mluvit, aniž by zvedla pohled, ale stále klidně a laskavým hlasem.

„Nepoužívejte, prosím, násilí, je to nebezpečné.“

„Pro koho?“ chraptivě se zeptal šéf ochranky.

„Pro vás. I já se budu cítit nepříjemně.“

Boris Mojsejevič, ve snaze zakrýt strach nebo nervozitu, se zeptal:

„Můžete využít schopností, které nejsou vlastní člověku, a způsobit nám fyzickou bolest ?“

„Jsem člověk. Člověk, jako všichni lidé. Ale vzrušuji se. Vzrušení může způsobit nechtěné.“

„Co, například ?“

„Hmota... buňka... atomy... atomové jádro... chaoticky se pohybující částice jádra. Víte o nich. Když si je jasně a přesně představíte, uvidíte, prostudujete, ve své představě vyvedete z jádra alespoň jednu chaoticky pohybující se částici, s hmotou se začne dít, dít...“

Anastasia otočila hlavu stranou, trochu nadzvedla řasy a začala se dívat na kámen, ležící na zemi. Kámen se začal rozpadávat na jednotlivé částice a proměnil se v hromádku písku. Pak se podívala na šéfa ochranky, přimhouřeně zkoncentrovala pohled. Z okraje levého ucha šéfa ochranky začala vycházet pára. Ušní chrupavka pomalu, milimetr za milimetrem mizela a najednou mladý ochránce, stojící vedle něj, s tváří zbledlou strachem vytáhl pistoli. Udělal to automaticky, profesionálně, bez přemýšlení. Rychle namířil pistoli na Anastasii a vystřelil do ní celý zásobník. Zřejmě v tento okamžik myšlenky každého z nás letěly velmi rychle a stalo se něco, co již známe z případů, které se přihodily vojákům v době války. Když v extrémních podmínkách viděli mířící střelu nebo kulku. I když letí svou obvyklou rychlostí, díky zrychlení mysli a vnímání se zdá, že letí pomalu. Viděl jsem jak směrem k Anastasii jedna za druhou letěly kulky, vystřelené z pistole bledého člena ochranky. První, letící do hlavy, zasáhla spánek. Následující k ní nedolétly, ještě při letu se rozpadly na prach, jako ten kámen, na který se dívala Anastasia. Všichni jsme stáli jakoby v nějakém strnutí a dívali jsme se, jak zpod šátku na Anastasiině tváři pomalu stékal krvavý pramínek. Ochránci, kteří drželi Anastasii za ruce, se od ní při střelbě odklonili, ale její ruce nepustili. Křečovitě se jí chytily a táhli ji za ruce do různých stran. A najednou se po zemi kolem nás začalo šířit modravé světélkování. Vycházelo odněkud seshora, zesilovalo se. Blahodárně nás okouzlo, nedávajíc možnost se hýbat a mluvit. V naprostém tichu zazněla Anastasiina slova: „Pusťte, prosím, mé ruce. Mohu to nestihnout. Prosím, pusťte.“

Ale, ochránce, jako by strnule, jí křečovitě drželi dál. Teď chápu, proč zvedla nahoru ruku v typickém gestu, když komunikovala s tebou. Tímto ukazovala někomu nahoře, že je v pořádku a nepotřebuje pomoc. Ale tentokrát jí nedali možnost zvednout ruku... Modravé světélkování se stále zesilovalo, pak něco jako by zajiskřilo a uviděli jsme ji. Uviděli jsme nad námi visící ohnivou kouli, pulzující modrým světlem. Podobala se kulovému blesku. A uvnitř ní jiskřilo, proplétalo se mezi sebou množství blesků-výbojů. Občas, prorážejíce modrý obal, dotýkaly se vršků stromů, stojících daleko od nás, květin u našich nohou, ale žádné škody jim neudělaly. Jeden z tenoučkových paprsků-blesků se na okamžik dotkl závalu z kamenů a spadlého stromu v potoce. Zával se hned proměnil v mráček a zmizel. Zřejmě paprsky, které prorážely modrý povrch ohnivé koule, měly obrovskou sílu neznámé energie. Byla řízená nějakým rozumem. Cítili jsme vedle sebe přítomnost rozumné bytosti, disponující nepředstavitelnou silou. Ale nejvíce neuvěřitelnými a nepřírozenými v dané situaci byly naše pocity, způsobené její přítomností. Nebyl to ani strach, ani napětí, naopak... Jen si to představ, v takové situaci jsme pocítili klid a slast, jako by se vedle nás objevilo něco nám blízkého a milého. Modrá pulzující koule se vznášela nad námi a jako by zkoumala a hodnotila situaci.

Najednou opsala ve vzduchu kruh a spustila se k Anastasiiným nohám. Zesílilo se modré světélkování a jako blahodárná malátnost nás uvolňovalo. Nechtělo se nám hýbat, cokoliv poslouchat, ani mluvit. Hned několik ohnivých blesků prorazilo modrý povrch, vrhlo se k Anastasii a začalo se lehce dotýkat, jako by hladit, prsty jejích bosých nohou. Anastasia se vyprostila ze zajetí omámených ochránců a natáhla ruce ke kouli. Ta se hned přemístila k jejímu obličejí a ohnivé blesky, které před našima očima rozdrtily kameny závalu v potoce na prach, se začaly dotýkat jejích rukou, vůbec jim neubližující. Anastasia začala mluvit s koulí. Její slova jsme neslyšeli, ale podle gest jejích rukou a výrazu ve tváři jsme pochopili, že se jí pokoušela něco vysvětlit a dokázat, o něčem ji přesvědčit a že se to nedařilo. Koule neodpovídala, ale stejně bylo jasné, že s ní nesouhlasí. Pochopili jsme to podle toho, že Anastasia pokračovala v přesvědčování se stále větším rozechvěním. Zřejmě vzrušením její tváře zčervenaly, nepřestávajíc mluvit sundala šátek. Prameny zlatožlutých vlasů přikryly Anastasiina ramena, zaclonily již zaschlou krev na její tváři. Viděli jsme, jak jsou překrásné a dokonalé rysy jejího obličejí. Jako ohnivá kometa obletěla koule několikrát kolem Anastasie a opět znehybněla u jejího obličejí. Tisíce tenkých blesků se vrhly k nazlátlým vlasům, pečlivě se dotýkaly každého vlásku zvlášť, nadzvedávaly je a jako by hladily. Jeden z paprsků nadzvedl celý pramen vlasů a odhalil ránu na Anastasiině spánku, způsobenou výstřelem. Druhý začal pomalu klouzat po stopě zaschlé krve. Ne slovy, ale pohyby ohnivých paprsků koule jako by jí připomínala to, co se stalo a nesouhlasila s jejími důvody. Stáhla do sebe všechny své paprsky, Anastasia sklonila hlavu a zmlkla. Koule ještě jednou obletěla kolem Anastasie a vzlétla do výše. Modravé světélkování zesláblo, vracel se k nám původní stav. A když všechno bylo skoro jako před tím, modré světlo začalo ustupovat před nahnědlou lehkou mlhou zvedající se ze země. Zaplňovala všechno kolem, pouze Anastasia zůstávala v malém modrém kruhu. A když nás nahnědlá mlha úplně zahalila, poznali jsme, co je to peklo."

(72 .)

CO JE TO PEKLO

„Obrázky biblických publikací se zobrazením mučení hříšníků na pánvích, nejděsnější náměty s nestvůrami z videofilmů jsou naivní dětské pohádky ve srovnání s tím, co jsme zažili. Za celou svou existenci si lidstvo nedokázalo představit nebo vymyslet něco podobného. Ve všech biblických námětech, hororech lidská fantazie nejde dál než ukázat nejrozmanitějším způsobem mučení těla, ale to je nic ve srovnání se skutečným peklem."

„A co může být strašnější než vytríbená mučení těla ? Jaké se vám to peklo zdálo ?"

„Když modravé světélkování zesláblo tak, že dalo možnost nahnědlé mlze se zvednout a zahalit nás od hlavy až k patě, byli jsme rozděleni na dvě části."

„Na jaké části ?"

„Představ si... Najednou jsem se skládal ze dvou součástí. První - mé tělo, potažené průhlednou kůží, přes kterou bylo vidět všechny vnitřní orgány, srdce, žaludek, střeva, krev kolující v žilách, a další. Druhá část - neviditelná - se skládala

z citů, emocí, rozumu, přání, pocitů bolesti, zkratka ze všeho, co je neviditelného v člověku."

„A jaký je v tom rozdíl, jsou-li tyto části dohromady nebo zvlášť, když jsi to stejně ty? Co tak strašného se vám přihodilo, když nepočítám průhlednost kůže?“

„Rozdíl byl neuvěřitelně velký. Spočíval v tom, že naše těla začala konat samostatně, nezávisle na rozumu, vůli, dychtění, přání. Mohli jsme pozorovat činy našich těl zpovzdáli, přitom city, pocity bolesti zůstávaly uvnitř nás, neviditelných. Ale o možnost působit na činy svých těl jsme byli připraveni.“

„Jako silně opilí?“

„Opilí sebe zpovzdáli nevidí, alespoň v okamžik opilosti, ale my jsme všechno viděli a cítili. Měli jsme neuvěřitelně jasné vědomí. Viděl jsem, jak je překrásná tráva, kytky, řeka. Slyšel jsem, jak zpívají ptáci a zurčí potůček, cítil jsem čistotu vzduchu a teplo slunečních paprsků. Ale těla... Průhledná těla všech členů naší skupiny najednou houfem běžela do zátoky v potoce. Zátoka se podobala malinkému jezírku, voda byla čistá a průzračná. Na dně - písek, krásné kamínky, drobné rybičky, plovoucí v čisté vodě. Naše těla běžela k překrásnému malinkému jezírku a začala se v něm šplouchat. Pak do něj močila a kálela. Voda se udělala kalná a špinavá, a těla ji pila. Viděl jsem, jak střevy mého těla do žaludku teče špinavá, smradlavá tekutina. Zmocnili se mě pocity zvracení a nechuti.“

A najednou se u vodojemu pod stromem objevila nahá těla dvou žen. Jejich kůže byla průhledná stejně jako naše. Ženská těla si lehla na trávu pod stromem, hověla si a protahovala se na sluníčku. Tělo šéfa ochranky a mé přiběhlo k ženským tělům. Mé tělo laskalo ženské, získávalo od něj vzájemnou lásku a vstoupilo do pohlavního styku se ženským. Tělo šéfa ochranky vzájemnost nedostalo a začalo znásilňovat ženu. Přiběhlo k nám tělo jednoho z ochránců, uhodilo mě kamenem do zad, pak do hlavy. Bilo mé tělo, jenže ne ono, ale já, neviditelný, jsem cítil nesnesitelnou bolest. Ochránce stáhl za nohy mé tělo z ženského a začal ji sám znásilňovat. Naše těla rychle stárla a chřadla. Teprve teď znásilněná žena otěhotněla, skrz průhlednou kůži bylo vidět, jak v jejím bříše vzniká a zvětšuje se plod. Tělo vědce, Borise Mojsejeviče, se přiblížilo k těhotné ženě, nějakou dobu přes průhlednou pokožku pozorně prohlíželo rostoucí plod, pak najednou strčilo svou ruku do pochvy ženy a začalo z ní vytrhávat zárodek. Mezi tím tělo Stanislava rychle snášelo kamínky na jednu hromádku, zběsile lámalo nevelké stromy a ze všeho, co popadlo, stavělo něco podobajícího se domku. Mé tělo mu začalo pomáhat. Když byl domek skoro hotový, mé tělo z něj začalo Stanislava vyhánět, kladl mi odpor a naše těla se začala prát. Když bil mé tělo do nohou a hlavy, tak bolest jsem prožíval já, neviditelný. Svou rvačkou jsme upoutali pozornost ostatních těl, a ta nás oba vyhodila z domku, pak se kvůli němu sama začala prát. Mé tělo velice zchřadlo a před mýma očima se začalo rozkládat, už se nemohlo hýbat, leželo pod keřem a vydávalo ze sebe smrad vyvolávající zvracení. Objevili se na něm červi, cítil jsem, jak se po mně plazí, pronikají, do vnitřních orgánů a požírají je. Jasně jsem cítil, jak hlodají mé vnitřní orgány a čekal jsem na úplný rozklad svého těla jako na vysvobození od nesnesitelného mučení. A najednou z druhé znásilněné ženy vypadl plod, začal růst před mýma očima, chlapeček se postavil na nohy, udělal svůj první nesmělý krůček, pak druhý, zavrával a plácl sebou na zadek... Bolestivé pocity z jeho pádu jsem pocítil na sobě a s hrůzou jsem pochopil, že je to mé nové tělo a bude muset žít... Žít mezi

odpornými tupohlavými těly, špinící sebe a všechno kolem. Pochopil jsem, že já, neviditelný, nikdy nezemřu a budu věčně pozorovat a jasně si uvědomovat ohavnost toho, co se děje, prožívat bolest fyzickou a ještě strašnější... S ostatními těly se dělo totéž. Chřadla, rozkládala se a opět se rodila, a při každém, novém zrození si pouze vyměňovala role. Kolem nás nezůstalo skoro žádné rostlinstvo. Na jeho místě se objevila zrudná stavení, dříve čistá zátoka se proměnila ve smradlavou louži..."

Alexandr zmlkl. To, co pověděl, i ve mně vyvolalo pocit znechucení, ale ne lítost, a řekl jsem:

„Samozřejmě, byli jste v děsné situaci, ale dobře, vám tak, zrudám. Proč jste obtěžovali Anastasii? Žije si jako poustevnice v tajze, vždyť nikoho nevyrušuje, byt nevyžaduje, důchod a různé přídavky také nepotřebuje, tak proč k ní lezete?“

Alexandr se kvůli mému výroku neurazil. Povzdechl si a odpověděl:

„Řekl jsi „byli“. Věc je v tom... Je to neuvěřitelné, ale věc je v tom, že jsem se z toho ještě úplně nedostal... Myslím, že se z toho úplně nedostali ani ostatní z naší skupiny.“

„Co to znamená - nedostali? Vždyť teď klidně sedíš, prohrabuješ klackem oheň.“

„Ano, jistě, sedím, prohrabuji, ale jasné uvědomění něčeho strašného zůstalo. Děsí mě to. Toto strašné není v minulosti, děje se to s námi dnes, teď, děje se to se všemi.“

„Možná, že se s tebou něco děje, ale se mnou a ostatními je všechno v pořádku.“

„A nezdá se ti, Vladimíre, že situace, v které jsme byli, je přesnou kopií toho, co lidstvo činí dnes? To, co nám bylo ukázáno v zrychleném tempu a v miniatuře, pouze odrazilo naše dnešní skutky.“

„Nemyslím si, protože máme neprůhlednou pokožku a naše těla se nám podřizují.“

„Možná, že nás někdo šetří, nedává nám možnost uvědomit si a uvidět v plné míře, co jsme už napáchali a co vyvádíme dál. Vždyť kdybychom si uvědomili... Uviděli svůj život s odstupem... Kdybychom jej uviděli nezakrytý různými lživými dogmaty, která nás zprošťují viny za to, co jsme napáchali včera a dnes, tak to nevydržíme, zblázníme se. Navenek se snažíme vypadat slušně a spáchané zlo se snažíme omlouvat vlastní, jakoby nepřekonatelnou, slabostí. Nevydrželi jsme pokušení, začali kouřit, pít, někoho zabili, začali válčit na obranu nějakých ideálů, shodili bombu. Jsme slabí. Za takové považujeme sami sebe teď. Jsou vyšší síly, mohou všechno, všechno řeší. A my... Právě my, schovávájíte se za podobná dogmata, můžeme páchat všechno, co je libo, jakoukoliv ohavnost. Právě my, každý z nás, jenom různým způsobem, se ospravedlňujeme sami před sebou. Ale teď je mi absolutně jasné, že dokud mé vědomí neztratilo schopnost řídit mé tělo, pouze já, pouze já osobně jsem zodpovědný za všechny jeho činy. A má pravdu Anastasia, když říká: „Dokud je člověk v těle...““

„Přestaň se odvolávat na Anastasii. To se našel ale chápaní. „Má pravdu.“ A sami jste ji málem pohřbili. Škoda, že vám neukázala něco většího, abyste se vůbec všichni zbláznili.“

Moje zlost na tuto partu se stále zvětšovala, ale jelikož přede mnou byl pouze Alexandr, tak jsem si všechno vyléval na něj.

„Podívej se na sebe,“ odpověděl Alexandr, „cožpak jsme kontakt na Anastasii nezískali tvou zásluhou ? A myslíš, že pouze my ? Copak myslíš, že se podobné pokusy nezopakují ? Proč jsi musel přesně uvádět jméno lodi, na které jsi plul, příjmení kapitána ? To se ale našel dokumentarista. Vždyť jsi mohl změnit název řeky, ale neudělal jsi to, nenapadlo tě to včas. Po ostatních ale chceš, aby chápali. Svě jsem si vytrpěl, teď po celý život se budu muset snažit pochopit smysl viděné hrázy.“

„A jakpak se zakončila vaše hrůza ? Jak jste z ní vyvázli ?“

„Sami bychom se jí nikdy nezbavili. Pro nás byla předurčena navěky. Alespoň každý jsme měli právě takový pocit. Anastasia se objevila mezi našimi rozkládajícími se a ještě fungujícími těly, její pokožka nebyla průhlednou, jako před tím byla oblečená do svého starého svetříku a dlouhé sukně, začala něco říkat našim tělům, ale ona ji neposlouchala. Jako by naprogramovaná stále umírala a opět se rodila, vyměňující mezi sebou pouze role, své činy. Tehdy Anastasia začala rychle uklízet odpadky kolem jednoho ze stavení, které postavila, naše těla. Rychle rukama shrabala rozházené kameny a chrastí ! na hromádku, klackem lehce zkypřila půdu, dotkla se rukama travičky a načechrala ji a zelená stébélka začala vstávat. Ne všechna, ale ta, která ještě mohla vstát. Anastasia pozorně narovnála nalomený kmen malinkého asi metr vysokého, stromku, rozemnula v rukou vlhkou zeminu, omazala jí nalomené místo, stiskla ho dlaněmi svých rukou, nějakou dobu jej držela, pak opatrně rozevřela dlaně a kmen stromku byl rovný. Anastasia obratně pokračovala ve své práci a na zemi téměř bez rostlinstva, vydupané našimi těly, vytvořila malinkou, zvětšující se oázu.“

Tělo Borise Mojsejeviče přiběhlo k oáze, skočilo do trávy, chvíli se na ní válelo, pak vyskočilo a běželo pryč. Za nějakou dobu se vrátilo s tělem jednoho z ochránců. Společně vytrhli malinký stromek a začali tahat na zelenou travičku kameny a klacky, stavět z nich další škaredé stavení. Anastasia spráskla ruce, pokusila se jim něco říci, ale když uviděla, že její slova stále nikdo nevnímá, zmlkla. Spustila ruce a nějakou dobu rozpačitě stála, pak klesla na kolena, zakryla si obličej rukama. Na jejích ramenech se třásly vlasy. Anastasia plakala. Plakala jako dítě. A za okamžik opět vzniklo sotva viditelné modravé světélkování. Zahnalo do země nahnědlou mlhu našeho pekla, spojilo naše těla s naším neviditelným Já, jenomže jsme se stále nemohli hýbat. Tentokrát již ne z hrůzy, ale z blahodárné malátnosti modrého světélkování. Nad námi v nebi opět opisovala kruh a svítila ohnivá koule. Anastasia k ní vztáhla ruce a koule se okamžitě přemístila a objevila se před ní. Anastasia s ní začala mluvit a tentokrát jsem uslyšel slova. Říkala kouli: ‚Děkuji Ti. Jsi dobrý. Děkuji za milosrdenství a lásku. Lidé to pochopí, určitě všechno pochopí, pocítí to srdcem. Nikdy neber ze Země své modré světlo, světlo Lásky.‘

Anastasia se usmívala a na její tváři tekla slzička. Ohnivé blesky-paprsky prorazily modrou blánu a vrhly se k Anastasiině tváři. Obratně a opatrně sundaly slzičku třpytící se na sluníčku a odnesly ji jako poklad do vnitřku koule. Ta sebou šklubla, udělala kolem Anastasie kruh, spustila se na zem u jejích nohou, vzlétla do výše a zmizela v nebi. Na zemi bylo všechno jako dřív. I my, jako dřív, jsme stáli na svých místech. Svítilo slunce, jako dřív tekla řeka, v dálce byl vidět les, před námi jako dřív stála Anastasia. Mlčky jsme pozorovali všechno kolem. Radoval jsem se, dívaje se na to všechno a myslím si, že se radovali i ostatní. Ale mlčeli, možná pro to, co prožili nebo protože si najednou uvědomili krásu kolem.

Alexandr zmlkl, jako by se stáhl do svého vnitřku. Pokusil jsem se s ním navázat rozhovor:

„Poslyš, Alexandře, možná že se vám nic podobného tomu, co jsi mi vyprávěl, ve skutečnosti nestalo. Možná, že Anastasia jednoduše ovládá nějakou silnou hypnózu. Četl jsem, že mnozí poustevníci ovládají hypnózu. Možná, že vás zhypnotizovala a měli jste vidiny.“

„Hypnóza, říkáš... Vidíš šediny v mých vlasech ?“

„Vidím.“

„Tak tyto šediny se objevily právě po tom zážitku.“

„No, polekal ses v hypnotickém stavu, a proto se objevily šediny.“

„Pokud bychom předpokládali, že to byla hypnóza, pak bychom museli vysvětlit jinou záhadu.“

„Jakou ?“

„Zával z kamenů a stromů v potoce. Zával z potoka zmizel, nebyl tam, voda tekla volně. Ale byl tam před naší vidinou, všichni jsme ho viděli, byl tam.“

„Hm... To jsou věci...“

„A navíc, jaký má význam, co s námi bylo ? Důležitější je něco jiného. Už nemohu být jako dřív, nevím jak žít dál, čemu a kde se teď mám učit. Když jsem se vrátil domů, tak jsem spálil množství knih různých mudrců a učitelů z různých zemí. Měl jsem velkou knihovnu.“

„A tohle jsi udělal zbytečně. Raději kdybys je prodal, když je nepotřebuješ.“

„Nemohl jsem je prodat. Ani mě to nenapadlo. Teď jsem si na mudrce a učitele udělal jiný názor.“

„Co myslíš, Alexandře, není nebezpečné komunikovat s Anastasií ? Možná, že je skutečně nějaká anomální. I v dopisech někteří lidé píšou, že je představitelkou jiné civilizace. A jestli je tomu tak, pak komunikovat s ní je nebezpečné, protože nikdy nevíš, co tato jiná civilizace má za lubem.“

„Jsem přesvědčen o opaku. Tak cítí, miluje zem, všechno rostoucí a žijící na ní, že spíše my, v porovnání s ní, vypadáme jako zatoulaní přistěhovalci.“

„Kdopak v tom případě je ? Mohou to vědci konec konců srozumitelně říci ? Odkud má takové množství informací, jak se jí ukládají v hlavě, odkud jsou ty nepochopitelné schopnosti, její paprsek ?“

„Myslím si, že je třeba věřit jejím slovům: „Jsem člověk, žena.“ A co se týče informací, předpokládám, že žádnou informaci ve své hlavě nedrží. Nejspíš čistota jejích úmyslů jí dává možnost používat celou vesmírnou databanku. I její schopnosti pramení z dokonalého informačního zabezpečení. Vesmír ji má rád, nás se obává, proto také se nám úplně neotvírá. Naše mysl, mysl dnešního člověka, vychovaného naší společností, je zablokovaná stereotypy a podmíněčnostmi. Ona ji má úplně volnou. Proto je těžké předpokládat, že rozluštění tajemství se skrývá právě v tom, že je člověk... Ano, dokáže dělat neskutečné, podle našeho chápání, zázraky, o tom jsem se přesvědčil sám. Vždyť se tam, v době naší návštěvy, stala ještě jedna událost, kterou jinak než zázrak, nelze pojmenovat. Je grandióznější než to, co bylo s námi. Za pouhých dvacet minut Anastasia před našima

očima změnila fyzický stav vesnické holčičky, změnila osud její a její matky, dokonce zapůsobila na vnější tvářnost opuštěné sibiřské vísky. A tohle všechno za pouhých dvacet minut. Pak můžeš věřit horoskopům. Proto jsem také spálil knihy s moudrými nesmysly a různými duchovními nářky."

„Tak vidíš, sám říkáš, že tvoří nelidské zázraky. Mystické, když dokonce i horoskopy přetváří. Sama ty zázraky dělá a chce být považována za normálního člověka. Kdyby se alespoň nějak pokusila vypadat jako normální člověk, ale nechce. Také jsem jí říkal, chovej se jako ostatní lidé, pak bude všechno v pořádku, ale vypadá to tak, že nedokáže být jako všichni. Jinak je hezká, dobrá a rozumná žena, umí léčit lidi, syna mi porodila... Ale žít s ní jako s jakoukoliv jinou ženou není možné. Ani si nemohu představit, jak někdo po tom všem, co uslyšel, dokáže se s ní vyspat. Nikdo to nedokáže. Každý potřebuje jednodušší ženu, ne takovou přemoudřelou. Ale za tu svou mystiku může sama."

„Počkej, Vladimíre, něco ti povím. Jen se pozorně vmysli do toho, co ti řeknu. Je to neuvěřitelné, ale zkus to. Možná, že společně to pochopíme. Možná, že... Rozumíš, Anastasia udělala neuvěřitelný zázrak s holčičkou, ale přitom žádnou mystiku, žádný lektvar nepoužívala. Žádné čáry, žádné šamanské triky. Udělala tento zázrak, jen se do toho vmysli, pouze za pomoci jednoduchých lidských slov. Jednoduchá, obyčejná slova, ale řečená v pravou chvíli a na pravém místě. Pokud by psychologové proanalyzovali tento její dialog s vesnickou holčičkou, tak by pochopili, do jaké míry je funkční psychologicky. Každý, kdo by pronesl tato slova, dosáhl by podobného úspěchu. Ale aby nás napadla právě taková slova ve správný okamžik, potřebujeme tu upřímnost a čistotu úmyslů, o kterých mluví Anastasia."

„No a nešlo by to jednoduše se naučit tato slova ?" „Známe je dávno, otázka je v něčem jiném. Otázka je, co se skrývá za každým naším slovem."

„Mluvíš nějak nesrozumitelně. Raději mi pověz, co se tam u vás stalo. Jakými slovy lze změnit fyzický stav nebo osud člověka ?"

(73.)

KDY SLOVA MĚNÍ OSUD

„Naše skupina se vzpamatovávala z prožitého. Nikdo s nikým nemluvil. Stáli jsme každý na svém místě a teprve za nějakou dobu jsme se začali rozhlížet na všechny strany, vnímající okolní svět nějak jinak, jako bychom jej viděli poprvé. Najednou jsme uviděli, jak se k nám ze strany vesnických domků blíží skupina jejich obyvatel. Bylo jich málo, asi dvanáct lidí z šesti domů. To byla celá víska - opuštěná sibiřská víska. Samí staří lidé. Byli mezi nimi i úplně neduživí. Jedna stařenka, napůl ohnutá, pokulhávala, opírala se o hůl, ale šla. Ti, kteří dokázali jít bez hole, nesli v rukou různá nářadí, váhu, veslo. Bylo jasné, že jdou bránit Anastasii. Staří a neduživí šli proti mladým, zdravým a ozbrojeným mužům. Šli bez strachu a pevně odhodláni vystoupit na záchranu Anastasie, ať před nimi stál kdokoliv. Jejich odhodlanost nám naháněla strach. Když se přiblížili, stařík v gumových holínkách a s veslem v rukou, jdoucí kousek vepředu, se zastavil a skupinka za ním také. Ignorovali nás jako prázdné místo. Stařík důstojně pohlídal plnovous a, dívající se na Anastasii, uctivě pronesl: ‚Přejeme ti dobré zdraví, Anastasiječko.‘

„Dobrý den vám, dobří lidé,“ odpověděla Anastasia, přitiskla ruku k hrudi a poklonila se staříkům.

„Voda v řece dnes rychle klesá,“ pokračoval stařík, „léto je dnes suché.“

„Suché,“ odpověděla Anastasia, „ale ono začne pršet, naplní se řeka, opět získá svou sílu.“

Zatímco takhle mluvili, ze skupiny starých lidí vyšla hubeňoučká, pobledlá holčička asi šest let stará. Měla na sobě starou bundičku, ušitou z nějakého většího oblečení, zašivané punčocháče na hubených nožkách a staré botičky. Pak jsem se dozvěděl, že se jmenuje Anička. Když jí bylo půl roku, přivezla ji matka z města, nemocnou, s vrozenou srdeční vadou, nechala ji starým rodičům a ani jednou se neukázala, říkají, že prý dělá malířku někde na stavbě. Anička se přiblížila k Anastasii, začala Škubat za podolek její sukně a řekla: „Nakloň se, teto Anastasie. Nakloň se dolů.“

Anastasia se podívala na holčičku a sedla si na bobek před ni. Holčička rychle sundala z hlavy svůj bílý šátek. Naslinila jeho kraj a začala opatrně utírat již zaschlou krev na Anastasiině spánku. Snažila se to utřít velice pečlivě a říkala: „Stále sem nepřicházíš, teto Anastasie, posedět na své kládě na břehu. Dědeček říkal, že dříve jsi sem chodila častěji. Seděla jsi na kládě, dívala ses na řeku. Teď sem nechodíš. Moc jsem tě chtěla vidět. Chci ti povědět jedno své tajemství. A ty stále nejdeš. Možná proto, že je kláda úplně stará. Prosila jsem dědečka, prosila a přitáhl novou. Tamhle je, leží vedle staré.“ Holčička vzala Anastasii za ruku a začala ji táhnout k ležící kládě. „Pojďme, pojďme, teto Anastasie, sedneme si na nové kládě. Dědeček na ní vytesal sekyrkou dvě místečka. Přemluvila jsem ho, abych si mohla, až přijdeš, posedět vedle tebe.“

Anastasia splnila prosbu holčičky a posadily se vedle sebe na kládě. Nějakou dobu seděly mlčky a nikoho se nevšímalý. Jako by nikdo kolem nebyl. Ostatní také mlčeli a nehybně stáli. Pak holčička začala mluvit: „Babička mi o tobě vyprávěla. A když zemřela, tak jsem o to žádala dědečka. Když mi o tobě vypráví, tak přemýšlím o svém tajemství. Dědeček říká, že když jsem byla malinká, tak jsem měla nemocné srdíčko. Nepravidelně mi tikalo. Jednou začalo úplně nepravidelně tikat. Pak člunem přivezli tetu doktorku. Teta doktorka řekla: „Nic nejde udělat s tak špatným srdíčkem, nikoho neposlechne. A brzy zemře.“ Dědeček říkal, že jsi tenkrát seděla na své staré kládě a dívala ses na řeku. Pak jsi vstala a vešla do naší chaloupky. Vzala jsi mě do náruče, položila na trávu u dvoru, lehla sis vedle mě a položila svou ruku na můj hrudníček, kde je slyšet, jak tiká srdíčko. Tadyhle,“ a holčička přitiskla svou ručku k levé části hubeňoučké hrudi. „Dědeček říká, že jsi, teto Anastasie, také ležela jako bezduchá, protože tvé srdce začalo tikat jako mé, tiše-tiše. Pak rychleji a vyzvalo moje za sebou. Mé srdíčko poslechlo tvé a začaly společně tikat, jak se patří. Dědeček mi to vyprávěl. Řekl všechno správně? Správně, teto Anastasie?“

„Ano, Aničko. Dědeček ti to říkal správně. Tvé srdíčko teď bude zdravé napořád.“

„Takže tvé srdíčko vyzvalo a mé jej poslechlo? Poslechlo, ano?“

„Ano, Aničko, tvé srdíčko poslechlo.“

„Teď ti povím své tajemství, tetičko Anastasie. Velmi ! Velmi důležité tajemství.“

„Pověz mi své tajemství, Aničko.“

Anička se zvedla z klády, stála proti Anastasii, přitiskla hubeňoučké ruce k hrudi. Pak najednou padla na kolena před Anastasii a přidušený, chvějící se dětský hlas pronesl: „Teto Anastasie, moje milá tetičko Anastasie. Popros své srdíčko! Popros! Ať tvé srdíčko pozve srdíčko mé maminky. Ať ke mně přijede moje maminka. Alespoň na jeden den. Ke mně. Tohle je mé tajemství. Ať tvé srdíčko Od přílišného chvění se Anička zarazila v půli slova, zmlkla a upřeně se dívala na Anastasii. Přimhouřený Anastasiin pohled zamířil do dáli mimo malou, na kolenu klečící holčičku. Pak se podívala na ni, a konstatujíc faktum strašné pro dítě, klidně odpověděla: „Mé srdíčko, Aničko, nebude moci pozvat tvou maminku. Tvá maminka je daleko ve městě. Snažila se najít štěstí, ale nenašla ho. Nemá svůj byt, nemá ani peníze na dárky pro tebe. A bez dárek jet nechce. Je to pro ni těžké ve městě. Ale až někdy k vám přijede, tak jí bude ještě hůř. Setkání s tebou pro ni bude hořké a mučivé. Když uvidí, jak jsi nemocná a špatně oblečená, tak život pro ni bude strašnější a těžší. Když uvidí, jak se ve vaší víscce rozpadávají domky, jaký je nepořádek v domě, kde žiješ. A bude to pro ni ještě těžší, protože už nevěří v možnost udělat pro tebe alespoň něco dobrého. Nevěří, protože si myslí, že už všechno prožila a že to je její osud. Odevzdala se beznadějnosti, kterou si sama vymyslela.“

Malá Anička poslouchala strašnou pravdu, její tělíčko se klepalo. Zdálo se, že je to neuvěřitelná krutost - říci tohle dítěti. Zdálo se, že tady byla více vhodná a potřebná lež. Pohladit nešťastnou holčičku, slíbit brzký příjezd matky. Šťastné setkání. Ale Anastasia konala jinak. Vyložila bezbrannému, bezmocnému dítěti celou hořkou pravdu, nějakou dobu se dívala, jak se chvěje její tělíčko a řekla:

„Vím, Aničko, že máš ráda svou mámu.“

„Mám... Mám ji ráda. Mám ráda svou maminku i nešťastnou,“ odpověděl skoro plačící hlas holčičky.

„Tak svou maminku udělej šťastnou. Pouze ty. Jediná na celém světě ji můžeš udělat šťastnou. Je to velmi jednoduché. Staň se zdravou a silnou, uč se zpívat. Budeš zpěvačkou. Tvůj nádherný a čistý hlas bude zpívat společně s tvou duší. Tvá maminka se může s tebou setkat za dvacet let a když tě uvidí, tak bude šťastná. Ale tvá maminka může k tobě přijít i příští léto. Do té doby musíš být zdravá a silná. K jejímu příjezdu jí připrav dárky. Ukaž jí svou sílu a krásu, a uděláš svou matku šťastnou, vaše setkání bude šťastné.“

„Ale já nikdy nebudu zdravá. Silná.“

„Proč?“

„Teta doktorka v bílém plášti to řekla babičce. Slyšela jsem, jak to řekla: „Holčička vždy bude slabá, protože nebyla kojená.“ Jsem uměle vyživovaná. Maminka mě nemohla kojit. V jejích prsech nebylo mléko. A děti, když jsou malé, tak vždy pijí mléko z prsů svých maminek. Viděla jsem to, když do vísky přijížděla jedna teta s děťátkem. Chodila jsem do toho domu, kam přijížděla. Moc jsem se chtěla podívat, jak malinké děti pijí mlíčko z maminčiných bradavek. Snažila jsem se sedět tiše, tiše. Ale vždy mě vyháněli. Teta-matka říkala: „Co se tak dívá, aniž by mrkla.“ Když jsem se dívala, tak jsem se bála mrknout, abych něco nevynechala.“

„Myslíš si, Aničko, že se teta-doktorka nezmýlila, když řekla, že nikdy nebudeš zdravou a silnou?“

„Jakpak se může zmýlit? Je v bílém plášti. Všichni ji poslouchají, i dědečkové i babičky. Všechno ví. Ví i to, že jsem umělé vyživovaná.“

„A proč ses chodila dívat, jak se kojí dítě?“

„Myslela jsem si, že když uvidím, jak je dítěti dobře, když se krmí z maminčiných bradavek, že když uvidím, jak je mu dobře, tak se udělá lépe i mně.“

„Bude ti lépe, Aničko. Budeš zdravá a silná,“ promluvila Anastasia. A začala rozepínat knoflíky své blůzičky a odhalila prsa.

Anička, oněmělá nečekanou situaci, dívala se na obnažená Anastasiina prsa jako očarovaná. Na konečcích bradavek vystoupily malinké kapky mateřského mléka.

„MHčko... Maminčino mlíčko. Tetičko Anastasie, také kojíš malé děťátko? Jsi také máma?“

„Tímto mlékem krmím svého malinkého synka.“

Kapky mléka se stále zvětšovaly. Jedna se zachvěla ve větru. Pak větřík strhl jednu kapku z Anastasiina prsa... Slaboučké tělíčko Aničky se jako ocelová pružina bleskově vrhlo za kapkou. Chytila ji. Padajíc na zem, natáhla své dlaně a chytila malou kapičku mateřského mléka. Chytila ji přímo u země. Donesla dlaně ke svému obličejí, prohlížela mokrý flíček. Pak natáhla ruce k Anastasii.

„Tu máš. Chytila jsem ji. Tady je. Nerozlilo se mléko pro tvého synka.“

„Zachránila jsi kapku, Aničko. Teď je tvoje.“

„Moje?“

„Ano. Jenom tvoje.“

Anička donesla dlaně ke rtům a dotkla se mokrého flíčku. Dlouho je držela u obličejí se zavřenýma očima. Pak spustila ruce, podívala se na Anastasii a přeplněná vděčností zašeptala:

„Děkuji!“

„Pojď ke mně, Aničko.“

Anastasia vzala holčičku kolem ramen. Pohladila ji po vlasech, pak ji vzala na kolena, naklonila jako kojence ke svým prsům a tiše zazpívala. Aniččiny rty se octly u bradavky Anastasiina prsa, v polospánku začala hltavě sát Anastasiino prso přeplněné mlékem. Podle diktafonu se vzbudila za devět minut. Zvedla hlavu a vyskočila s Anastasiiných kolenou.

„Já... Oj! Copak jsem to udělala? Vypila jsem mléko tvého synka.“

„Nedělej si starosti, Aničko. Jemu to stačí. Vypila jsi pouze z jednoho prsa a v druhém ještě zůstalo. Stačí mu to. Můj synek může jíst i pyl z květin. Když to bude potřebovat. A ty jsi teď dostala všechno k tomu, aby ses nebála být silná, zdravá a šťastná. Teď si vezmi své štěstí ze života, z každého jeho dne.“

„Budu silná a zdravá. Budu přemýšlet, jak mám uvítat maminku, aby si nedělala starosti, když mě uvidí, ale hodně se radovala. Ale zpívat nedokážu. Dříve jsme zpívali s babičkou. Babička zemřela. Stále o to žádám dědečka, ale nezpívá. Jen když vypije vodku, tak mi zazpívá a já mu pomáhám. Ale pro něj je zpívání těžké, má chraplavý hlas. Zkoušela jsem to společně s rádiem, jenže tam brebentí neznámými slovy.“

„Zkus, Aničko, zatím zpívat beze slov. Napodobuj hlas ptáčků, když je uslyšíš, vody, když zurčí, šustění listů na stromech a hlas větru, když je silný a fíčí ve větvích. Travička má také hodně zvuků. Uslyšíš kolem mnoho čistých zvuků, až budeš chtít uslyšet. Zkus je svým hlasem napodobovat. Budou ti nejlepšími učiteli. A já už půjdu, Aničko, sbohem. Musím jít.“

Anastasia vstala z klády. Anička zůstala sedět, naslouchala okolnímu světu zvuků. Anastasia se přiblížila k mladému ochránci, který na ni střílel. Stále byl bledý a trásl se mu ruce. Jeho pistole se válela na zemi vedle něj. Anastasia mu řekla:

„Nedávejte si to za vinu, netrýzněte svou duši. Nezáčastnila se vašich činů. To je instinkt. Naučili jste se nepřemýšlet o situaci a chránit to, co vám nařídili. Proto se i vypracoval instinkt. Není to dobře, když vítězí nad vším, co je v člověku.“

Když je instinkt hlavní, tak není hlavní člověk. Popřemýšlejte, možná je lepší se vrátit k sobě - k člověku.“

Díky klidné intonaci v Anastasiině hlasu se ochráncovy ruce přestaly třást, zmizela bledost tváře. A když přestala mluvit, tak zčervenal až po uši.

Pak se Anastasia rozloučila s vesnickými lidmi a šla směrem k taj ze. Dlouho jsme se mlčky dívali za odcházející Anastasií. A najednou jsme uslyšeli neobyčejně čistý dětský hlas. Anička, sedící na kládě, zpívala nějakou starodávnou píseň, zřejmě od babičky. A jak zpívala! Její čistý hlas vybíral neobyčejně vysoké zvuky, zaplňoval prostor a uchvacoval duši.

*Deštík pokrapuje
bratr sestru pohupuje.*

Anička dozpívala a začala se upřeně dívat na naši, stále ještě nehybně stojící, skupinu. Pak se zvedla, vzala ze země slaboučký proutek.

„Jste špatní strýčkové. Tak velcí a stejně špatní,“ po těchto slovech šla na nás s malinkým klackem v ruce. Za ní se mlčky pohnula skupina stařenek a staříků. Hned jsme všichni najednou začali před nimi couvat. Ustupovali jsme až k lodi, stojící u břehu, pak, strkající jeden do druhého, jsme rychle lezli po lodnímu můstku nahoru. Když už jsme chtěli můstek zdvihnout, kapitán najednou uviděl, že na palubě jsou dva piloti.

„Kam jste to vylezli? Komu jste nechali vrtulník?“ zakřičel kapitán z kabiny.

Piloti seskočili z lodi a běželi ke svému stroji. Odplouvali jsme, nechavše na břehu stany a sudy s palivem. Nikdo ani nepomyslel je sklidit.“

(74.)

VYTVOŘ SI SVÉ ŠTĚSTÍ

Když Alexandr skončil své vyprávění, nemohl jsem nevyjádřit svou nepřízeň vůči němu:

„O vás je mi všechno jasné. Zanechali tam stany. Sudy. Škoda, že jste vyvázli jen s šedinami. Prostoduchá Anastasia. Všechno bylo jasné hned. Každý normální člověk by to pochopil z prvních slov, jen co by vás uviděl. Pochopil by, kdo je před ním a co chce. A ona před vámi začala vylévat své srdce.“

„Všechno chápala. Proč jsme přišli a co jsme chtěli. Chápala. Ale nemluvila s temnou stranou lidského „Já“. Ignorovala ji, komunikovala pouze s tím světlým, co je v duši každého člověka. Právě tímto nás všechny změnila. Vždyť jsem vědec. Zabýval jsem se psychologíí.“

„To se ale našel psycholog. Na co je dobrá tvá věda, když věci domýšlíš až zpětně?“

„Stává se to tak proto, protože život často seřazuje své události rychleji a přesněji. Navíc Anastasia se ukázala... Ne, zatím se zdržím jakkoliv ji definovat.“

„A z čeho jsi usoudil, že po jejím rozhovoru s holčičkou se změní osudy? I holčičky, i její matky? Dokonce i obyvatel vísky?“

„Vždyť ti říkám, že jsem se zabýval psychologíí. Jako vědec ti mohu říci: Anastasia úplně změnila životní program Aničky. Nemocné dítě, zanechané starým rodičům, malinká holčička bezmocně seděla v koutku špinavé chalupy a čekala na příjezd matky. Přesvědčovali ji: ‚Tvoje maminka přijede, přiveze ti dárky a bude si s tebou hrát.‘ Přesvědčovali a mysleli si, že tou lží tvoří ušlechtilou věc. A její matka se mezitím ve městě z bezvýchodnosti oddávala pití. Lživá přesvědčení odsoudila holčičku na marná očekávání. Stejně tak i my ve svém životě často čekáme na pomoc shůry. Někdo má přijít a udělat nás šťastnými, změnit náš osud. Snad proto konáme liknavě, anebo vůbec nic neděláme. Nezamýšlíme se, že již stejně je nám dáno víc než dost a že toho, kdo přijde, bychom měli sami uvítat dárky. Anastasia změnila osud, budoucnost svou jednoduchostí a upřímností.“

Podívejme, nejjednoduššími lidskými slovy lze změnit osud. Mnohokrát jsem poslouchal dialog Anastasie s Aničkou. Myslím, že kdyby někdo jiný stejně tak promluvil s holčičkou, následoval by tentýž efekt. A je k tomu zapotřebí tak málo, aby člověk mluvil jako ona. Je třeba nelhat. Je třeba mít upřímné přání pomoci člověku. Pomoci, a nejen s ním soucítit. Je třeba být osvobozený od karmických dogmat nebo být spíše silnější než ona. Lze samozřejmě uvažovat o karmě, o bezvýchodnosti, o karmické předurčenosti malé nemocné holčičky. Ale Anastasia se ukázala silnější než tato předurčenost. Jednoduše si jí nevšíkala. I někdo jiný by to dokázal. Vždyť se všechno dělalo slovy, obyčejnými našimi slovy. Je jen potřeba, aby zazněla ve správnou dobu, na správném místě a ve správné posloupnosti. Je těžké udělat to rozumem. Možná, že právě ta čistota úmyslů, o které říká Anastasia, automaticky rozestavuje tato slova v určité posloupnosti, a proto jsou účinná.“

„No, tohle jsou všechno teorie, předpoklady. Je třeba se ještě podívat do reálného života, do budoucna. Změní-li se osud nějakými slovy, nebo ne. Co se ale může změnit v životě této holčičky? Leda by se stal nějaký zázrak.“

„Také se stal. Ukázalo se, že všechny zázraky jsou uvnitř nás.“

„Jaký zázrak se stal?“

„Malinká Anička se přeprogramovala. Zrušila všechny karma své a svého okolí.“

„Co to znamená „zrušila“? Odkud to víš?“

„Vím to. Za nějakou dobu jsem jel do této vísky. Rozhodl jsem se přivést Aničce své rádio, když její chraptí, a také postavit jim na střeše anténu. Jdu k domu Aničky po opravených dřevěných můstcích. Dříve byly úplně shnilé a teď všechna ztrouchnivělá prkna jsou vyměněná za nová. ‚To je věc,‘ přemýšlím, ‚proč

najednou takové zvelebení?' Uviděl jsem, jak Aniččin děda sedí na schůdkách a myje v kýblu boty. Pozdravil jsem ho, pověděl jsem o důvodu své návštěvy. ‚Tak dobrá,‘ řekl mi děda, jdi dál, když je to tak. Ale budeš si muset sundat obuv. Máme totiž zavedený nový pořádek.'

Vyzul jsem se. Zašli jsme s dědou do chalupy a tam je všechno jednoduše, po venkovsku, ale velmi čistě a útulně rozestavěno.

‚Vnučka zavedla takový pořádek,‘ sdělil děda. ‚Dlouho se snažila, drhla podlahu, všecko umyla. Víc než týden rejdila od rána do večera, bez zastavení. Odpočine si a zase uklízí. Přemluvila mě, abych vymaloval. A teď, když zajdu do domku v gumákách a zanechám nějakou stopu, tak hned popadne hadr a začne utírat. Takže je lépe je nedělat, stopy. Pantofle nemáme. Namísto toho vnučka přizpůsobila staré galoše. Obuj si je. Posad' se.'

Přisedl jsem ke stolu, přikrytému starým, ale čistým ubrusem. Na jednom místě byl prodřený, a na této části byla přišita, jak jen pečlivě to mohla dokázat dětská ruka, barevná záplata ve formě zajíce. Uprostřed stolu stála broušená sklenice, z které vykukovaly koutky pečlivě složených sešitových listů namísto ubrousků.

‚Dívám se, že i vaše vesnička se začala zvelebovat. Vláda i na vás zaměřila pozornost, opravili vám dřevěný chodník,‘ řekl jsem dědovi.

A ten mi odpověděl:

‚Není to vláda, kdo tady řadí. Vláda si nás nevšímá. To se z vnučky Aničky stala neposeda.'

‚Jak z Aničky? Vždyť je ještě malá na to, aby opravila chodník. Vždyť tam jsou těžká prkna.'

‚Těžká prkna. Ano... Jednou jsem se chystal na lov. Poprosil jsem sousedku, aby dohlídla na Aničku. A vnučka mi říká: „Jdi, dědo, za svými záležitostmi. Nedělej si starosti, všechno zvládnou sama. Jenom mi dovol rozřezat prkno, které leží u kůlny.“

Překvapilo mě to, ale řekl jsem si: ať si dítě hraje, když se mu to líbí. Položil jsem prkno na poleno, dal jsem jí pilu ocásku a šel jsem na lov. Pak mi sousedka vyprávěla. Anička vytáhla z můstku ztrouchnivělá prkna. Pak je provázkem změřila a podle této velikosti začala řezat prkno. Půl dne řezala, říkala sousedka, ale přece to dokázala. Pak přitáhla prkno k můstkům, umístila jej tam, kde bylo ztrouchnivělé.'

‚Ale jakpak mohla dotáhnout těžké prkno, když je tak hubeňoučká a slabá?'

‚Obstarala si pomocníka. Před dvěma měsíci se spřátelila se sibiřskou lajkou. Na druhém konci visky zemřela babka. Zůstal po ní velký pes. Ještě na pohřbu ho Anička stále hladila. Pak mu nosila něco k jídlu. Ze začátku tato lajka neodcházela ze svého dvora, i když domek byl prázdný. Stařenka žila sama. Několik dnů Anička krmila psa. A tak šel za ní. Stále jí chodí v patách. Pomáhají se všemi jejími vrtochy. Pomohla jí také i s prknem. Na jednom konci Anička omotala prkno šňůrou a začala ho táhnout, druhý konec chytil do zubů statný pes a takhle ho přitáhli k můstkům. Pak Anička poprosila sousedku o hřebíky, vzala mé kladívko. A snažila se přitlouci prkno k tomu místu. Ale nepodařilo se to. Sousedka uviděla, jak sedí na můstcích, snaží se zatlouci hřebík. Ruku si kladívkem odřela až do krve. Pes sedí vedle ní, dívá se a kňučí. Sousedka k ní přišla,

vzala jí kladívko a přitloukla prkno hřebíky. Druhý den vpozdvečer uviděla, že Anička zase společně se svým psem táhnou prkno. Aby vyspravili novou díru na můstcích. „Copak, Aničko, takhle chceš přibít prkna na všechny díry ?

Nemůžeš se zaměstnat něčím jiným, dívčím ?“ zeptala se sousedka. A vnučka jí odpovídala: „Je to velmi nutné, tetičko, udělat tak, aby můstky podél všech domků byly nové, bez děr. Neboť, když najednou k někomu přijede návštěva, půjde po můstcích a uvidí na nich díry, tak se jí zkazí nálada. I moje maminka až přijede, by se zarmoutila kvůli těmto nehezkým můstkům.'

Sousedka přibila druhé prkno. Pak se se všemi začala hádat. Šla po dvorech a křičela: „Opravujte můstky u svých domů. Nemohu se dívat, jak se dítě dře kvůli vašemu lajdáctví. Otlouká si ruce do krve."

A hled', můstky jsou opravené. Každý u svého domku to udělal, aby nemusel poslouchat jak bába řádí.'

„A kdepak teď je vaše vnučka ?' zeptal jsem se staříka.

„Odtáhla do krajního domku barvu, zřejmě tam zůstane přes noc u starých Losinu. Ano... Možná tam i zůstane...'

„Jakou barvu, na co ?'

„Obyčejnou barvu, olejovou, jasně oranžovou. U lodi si ji vyměňuje za ryby. Teď má vnučka nový vrtoch.'

„Jaký vrtoch ?'

„Rozhodla se, že všechny domky mají vypadat vesele. Radostně. A když připluje loď, ta loď, která vykupuje nalovené ryby, tak ona jim dává všechny ryby za barvu. Pak tu plechovku táhne do některého z domků. Žádá, aby natřeli okenici. A staří natírají. Brzy jsem na řadě já. Budiž. Nabarvím. A proč také ne ? Možná, že je to lepší, natřít, aby domky navenek vypadaly veselejší.'

„A kde bere ryby ?'

„Sama je loví. Každý den ráno alespoň dvě - tři přece jenom přitáhne. Stává se, že i víc. Kdyby alespoň jednou nepřitáhla, ale kdepak, pořádné ryby se chytají na její háček. A já se svými bolavými zády musím každé ráno vstávat a hotovo. „Vstávej, dědo. Nasol ryby, aby se nezkazily." A takhle je to každé ráno,' dobrosrdečně vrčel děda.

„Jakpak si dokáže poradit s rybářským náradím ? Sama.'

„Vždyť ti říkám, že má pomocníka, tu starou lajku, sibiřskou. Psisko je staré, ale rozumné, poslouchají. Podporuje ji ve všech jejích rozmarech. Anička si bere můj vlasec s pěti háčky, připevní na něj návnadu a večer jde s lajkou k řece, má tam své oblíbené místo. Jeden konec vlasce přiváže ke kůlu na břehu, pak naváže vlasec na klacek, psisko si to vezme mezi zuby a pluje. Plave, dokud ho Anička z břehu doprovází slovy: „Plav, Družku, plav, Družku." A takto vleče vlasec, dokud slyší její povel. Když už doplave na určené místo, tak ho Anička začne volat jinak: „Ke mně, Družku, ke mně, Družku." Pes pustí klacek z pusy a - zpátky k břehu. Tak dobře, pojďme spát.'

Stařík vylezl na pec. A já jsem se natáhl na dřevěném gauči. Vzbudil jsem se za úsvitu, vyšel jsem na dvůr a uviděl. Dole u řeky Anička chytila za kroužek a táhla

se tlapami o zem a couvala dozadu. Společně táhly vlasec se slušným úlovkem. Anička byla obuta do gumáků, asi o tři čísla větších než potřebovala. Obuta naboso. Když byl úlovek přitáhnut ke břehu, popadla podběrák a běžela vytahovat rybu. Lajka se opírala tlapami o zem a držela v zubech kruh. Anička zašla do vody víc, než to mohly dovolit gumáky, a voda jí zatekla do holínek. Vytáhla vlasec na břeh, sundala z háčku tři velké ryby a položila je do pytle. Pak společně s lajkou vzali šňůru a začali táhnout překližku, na které ležel tento pytel. V Aniččiných holínkách čvachtala voda a překážela jí v chůzi. Anička se zastavila, sundala jednu botu, pak druhou a, stojíc bosýma nohama na studené zemi, vylévala z nich vodu. Pak obula mokré gumáky a pokračovala ve své práci. Když společně s lajkou dotáhly ranní úlovek k zápraží, podíval jsem se na Aniččin obličej a byl jsem ohromený. Zářící ruměncem na tvářích, očička svítící odhodlaností a šťastný úsměv utajený na rtech z ní dělaly holčičku, která se vůbec nepodobala tomu dříve pobledlému, nemocnému dítěti. Anička začala budit dědu, ten začal funět a lezl z pece. Nahodil na sebe bundu, vzal sůl a šel kuchtat ryby. Když mě Anička hostila čajem, zeptal jsem se jí, proč tak brzy zrána každodenně vleče domů ryby.

„Strýcové z lodi, kteří plují řekou, přichází sem a berou si u nás ryby. Mně dávají peníze. A ještě jsem je poprosila, aby přivezli barvu na domky. Přivezli mi ji za ryby. A také mi přivezli hezký materiál na šaty. Za tuto látku jsem jim dala všechny ryby nalovené za týden,“ odpověděla Anička a vyndala velký kus nádherné hedvábné látky.

„Vždyť tady je víc než na jedny šaty. Nač tolik potřebuješ?“ zeptal jsem se.

„To není pro mě. Tohle jsem připravila jako dárek pro svou maminku. Až přijede, tak jí ještě daruji i šátek.“

Anička vytáhla ze starého odřeného kufru cizí punčochové kalhoty, perlové korále, nádherný barevný šátek:

„Ať se netrápí moje maminka, že mi nemůže koupit dárky. Teď jí všechno budu kupovat sama. Aby nemyslela moje maminka, že se její život nepovedl.“

Díval jsem se, jak radostně mi ukazuje dárky pro svou maminku, celá šťastná, těší se jimi, a pochopil jsem: z bezmocné bytosti, která čekala na něčí pomoc, se malá Anička proměnila v činorodého, sebejistého člověka. A je šťastná pro to, co dokázala, a možná, že ještě pro něco... Teď si myslím, že štěstí každého je uvnitř každého. Je v určité úrovni uvědomělosti. Ale za pomoci čeho máme dosáhnout této úrovně, to je otázka! Anastasia pomohla malé Aničce. Dokáže pomoci všem ostatním? A, možná, že bychom se měli nějak sami naučit chápat...“

Alexandr zmlkl a začali jsme přemýšlet každý o svém. Zabalil jsem se do svého krátkého kožichu a zadíval jsem se na jasné severní hvězdy. Zdálo se, že jsou úplně nízko nad námi a také se ohřívají plamenem ohně. Pokusil jsem se usnout.

Spali jsme asi tři hodiny a za úsvitu jsme šli spolu s Alexandrem ke člunu. Ale před tím, než odrazil člun od břehu, mi Alexandr najednou oznámil:

„Myslím si... Jsem přesvědčen. Neměl bys jít do tajgy. Teď Anastasii nenajdeš. Nikdo ji teď nenajde a ty také ne.“

„Proč?“

„Anastasia odešla. Odešla hluboko do tajgy. Nemohla neodejít. Když půjdeš, tak můžeš zahynout. Nejsi připravený do tajgy. A musíš ještě psát. Splnit to, co jsi jí slíbil.“

„Abych mohl pokračovat v psaní, musím uslyšet její odpovědi na otázky čtenářů. O výchově dětí, o náboženstvích...“

„Teď ji nikdo nenajde.“

„Co to meleš dokola jedno a totéž „nenajde, nenajde“. Víím, kde se nachází její louka, najdu ji.“

„Nenajdeš, říkám. Nemůže si neuvědomovat, že na ni začal lov.“

„Jaký lov ? Někdo podplácí místní myslivce ? Jako vás s Jegoryčem ?“

„My s Jegoryčem se je snažíme přesvědčit, aby ji neobtěžovali, nevyrušovali. Když to nejde přesvědčit, tak je odvážíme na opačnou stranu. Místní myslivce nikdo nedokáže koupit, mají své zákony a své hodnoty. O Anastasii věděli ještě dříve než ty. Chovali se k ní s velkou úctou. Dokonce mezi sebou o ní mluvili opatrně. Nebude se jim líbit přítomnost cizího člověka v tajze. A střílejí přesně.“

„V tom případě kdo ji tedy může pronásledovat ?“

„Ten, kdo nás přivedl k dnešnímu dni takovými, jakými jsme...“

„A konkrétněji ?“

„A konkrétněji ať si to odpoví každý sám.“

„No, ale přece, koho máš na mysli ? Takové, jako je Boris Mojsejevič ?“

„Copak on. Je pouze nástroj. Něco neviditelného si s námi pohrává. Boris Mojsejevič to teď začal chápat. A zdá se, že to pochopil i ten, co stál za ním.“

(75.)

KDO JSME

„Před měsícem Boris Mojsejevič opět přijel do tohoto kraje,“ vyprávěl Alexandr. Byl bez stráže a bez pomocníků, tichý a zámčivý. Našel mě. Propovídali jsme celý den. Ale nebyl to rozhovor, spíš jeho zpověď. Daroval mi kopii svého hlášení o kontaktu s Anastasií. Udělal jsem si některé výpisky, chceš abych ti je přečetl ?“

„A pro koho se připravovala tato zpráva ?“ „Nevím, dokonce i sám Boris Mojsejevič to neví. Se svým zákazníkem se setkal v solidním sále s krbem. Objednavatel se představil jako zástupce mezinárodní akademie. A těch akademií teď je tolik, že se člověk těžko vyzná, která z nich je nejserióznější. Vždyť se serióznost teď posuzuje podle výše financí. Tento zákazník na financích nešetřil. Celou cestu zaplatil v hotovosti, slíbil dost dobrou prémii pro skupinu a zapojení celého oddělení, které vede Boris Mojsejevič, do seriózního vědeckého programu spojeného s Anastasií. Když se s ním po návratu Boris Mojsejevič setkal a předložil svou zprávu, tak ji objednavatel prohlídl letmo. Podle všeho byl již předem informován. Hodil listy se zprávou do krbu a řekl Borisi Mojsejeviči:

„Měli jste za úkol navázat kontakt s objektem „X“, jak jste sám pojmenoval Anastasii. Při splnění zadání jste použili nejen své vědecké metody, schopnost přesvědčit, ale i násilí. Násilí, to byla vaše iniciativa. Rozhodli jsme

se zdvojnásobit váš honorář za organizaci expedice, ale do budoucna s vámi ukončit spolupráci. Vezměte si svůj honorář,' ukázal na kufřík, stojící vedle křesla, 'a zapomeňte na expedici.'

Boris Mojsejevič se snažil vysvětlit, že k násilí došlo náhodou a že pro něj celá ta situace je nepříjemná a že chápe, jaké potíže pro budoucí kontakty s Anastasií způsobila nešikovnost jejich skupiny, a že proto on osobně se vzdává svého honoráře.

Tehdy se člověk sedící u krbu postavil a hlasem nepřipouštějícím námitky řekl:

„Vezmi. A odejdi. Tvé úsilí nebylo pro společné dobro, ale pro peníze. Tak si je vem. Už tě víc nepotřebujeme.“

Boris Mojsejevič vzal kufřík s penězi a odešel z rozlehlé kanceláře. Snažil se rozdělit peníze rovným dílem mezi všechny účastníky expedice, ale ne všichni je vzali. Tyto peníze jako by zdůrazňovaly velikost něčeho nepříjemného, spáchaného lidmi - účastníky expedice.

Proč jsi mi udělal pouze výpisky z této zprávy ?" zeptal jsem se Alexandra.

„Podle tvé knihy jsem pochopil, že nerad čteš vědecké práce, které jsou přeplněné pro tebe nepochopitelnými termíny. Pokusil jsem se vypsát to nejdůležitější a bez zvláštní složitosti.“

„Tak co říkají o Anastasii ?“

Alexandr vytáhl z kapsy vytištěné listy a přečetl:

„Objekt „X“ nelze podrobit obvyklému vyšetření vědeckými způsoby. Kritéria hodnocení, používaná ve vědeckých kruzích, vytvoří určité hranice, za kterými zůstanou dříve neznáme vlastnosti a možnosti jevu, které vznikají a jsou spojené s jednotlivými situacemi, které se nejspíš mění psychickým stavem objektu „X“. Jako informační zdroj v různých oblastech vědy může být objekt nepřekonatelný ve srovnání se zdroji známými vědě. Samotný objekt nejspíš není nositelem informací. Nemá zájem o pouhé získání a analýzu informací, avšak při vzniku pro něj závažného cíle, a jako důsledek - přání, dostává informaci ve formě někým vybrané, v potřebném množství, a hned ji používá prakticky.“

Naše skupina dokázala uvést pouze některé hypotézy a potvrdit „vědeckými“ pokusy řadu výroků objektu „X“ ohledně rostlin. Konstatovali jsme existenci paprsku. Vědecké termíny, jako „torzní pole“ nebo „radiální záření“, se tady nejspíš nehodí. A i kdyby se mohly použít, tak pouze proto, že nejsou jiné, vhodnější. Z našeho hlediska nejvíce neuvěřitelnou a pochybnou byla možnost uložit, schovat v textu knihy spojení a znaky, podle terminologie objektu „X“, „z hlubin věčnosti a nekonečna kosmu“, které příznivě působí na lidi.

Měli jsme v úmyslu udělat řadu výzkumů a pomocí lékařských přístrojů porovnat parametry fyziologických změn v člověku před a po přečtení textu knihy. Avšak teď už to nemá velký význam.

Již teď musíme konstatovat nepochybnost jejich existence. Jejich působení neprobíhá přes fyzické, materiální orgány, ale v nějaké nehmotné, nemateriální rovině lidské soustavy. Vytváří se dojem, že v lidské společnosti, žijící na Zemi, probíhá reakce, kterou nejsme schopni kontrolovat a v důsledku toho zastavit.

Hlavním faktem, potvrzujícím existenci těchto kombinací, je psychická reakce lidí, kteří přijdou do styku s knihou. Dotazování, testování, analýza korespondence čtenářů svědčí o vzniku tvůrčího vzplanutí u většiny čtenářů, které se projevuje ve formě poetických děl, obrazů, písňové tvorby. Mnozí začínají mít potřebu dotknout se rostliny, zasadit ji, změnit profesi. V některých případech se po přečtení knihy výrazně zlepšuje emocionální stav a mizí příznaky nemoci.

Námi byl proveden experiment s třiceti nemocnými lidmi s různými nemocemi. V ordinaci psychoterapie a léčebného snu jim bylo nabídnuto čtení textu knihy. U sedmadvaceti pacientů byla pozorována emocionální soustředěnost, nepřítomnost snu, v krvi se zvyšoval hemoglobin. Pokud bychom předpokládali, že reakce čtenářů se vyvolává pomocí jasnosti literárně-uměleckého obrazu, tak můžeme tvrdit, že daný obraz svým psychickým působením několikanásobně předstihuje všechny dosud známé obrazy, včetně klasických a biblických. Nespornost daného tvrzení ukazuje procentuální poměr čtenářů, kteří vyjádřili svůj postoj, v poetické nebo jiné umělecké formě. Ve statistickém průměru tento poměr činí jeden ku devatenácti. Přitom samotný styl vyprávění autora je jednoduchý až primitivní. Nedodržují se ustálené zákony literárního umění, v textu jsou přítomné gramatické chyby. Ale přitom testování textu pomocí počítačového programu „snadnočitelnosti“ ukazuje, že snadnost čtení činí osmdesát a víc procent ! Při přímém kontaktu s objektem „X“ jsme pozorovali jev, s kterým jsme se dříve neseťkali a který neodpovídá žádnému zjevů popsaných ufology.

Pozorovali jsme kulovitý energetický žmolek, podobající se kulovému blesku. Jeho energetický potenciál převyšuje existující představy dnešní vědy o síle přírodní energie. Jeho schopnost lokálně měnit gravitační pole Země mu dává možnost v okamžiku přeměnit v prach všechno, co se nedrží kořeny v zemi. V okamžiku našeho kontaktu byla gravitace Země změněna nepatrně, ale při zvětšení jeho úsilí všechny materiální předměty a my jsme se mohli jednoduše ocitnout v kosmickém nekonečnu. Při tom okolo objektu „X“ se gravitační pole neměnilo, což napovídá o možnosti výběru aktivit. Změně zemské přitažlivosti předcházelo zmenšení modrého spektra denního světla. Jako hypotézu lze předpokládat, že tak zvaná zemská přitažlivost nezáleží na samotné Zemi, na její hmotnosti, ale na světelném tlaku, který způsobují některé kosmické objekty, energie a někým vytvořený obal Země.

Objekt „X“, nehledě na možnost získávání velkého objemu informací, se nesnaží ji analyzovat a vnímá ji na úrovni citů, intuice, čímž se vytváří dojem naivnosti. Vztah objektu „X“ s energetickým žmolkem je obyčejný a jednoduchý, stavěný na úrovni citů, při plné nepřítomnosti pochlebnictví, obdivu. Při vzájemné úctě jeden k druhému zachovávají plnou svobodu činů.

Námi pozorovaný svítící energetický žmolek vlastní rozum, a co je nejvíce neuvěřitelné - city. Tohle urologové nepozorovali na žádném UFO. Důkazem citlivosti je to, že při kontaktu paprsky energetického žmolku hladily nohy a vlasy objektu „X“, a také sám svými činy reagoval na emocionální stav objektu „X“.

Současně s možností fyzického působení na hmotu má námi pozorovaný objekt schopnost působit psychicky.

V rámci hypotézy objekt „X“ lze pojmenovat člověkem, s kterým se kontaktují představitelé mimozemské civilizace, nebo nějaký přírodní jev, který se nepodrobuje vědeckému zkoumání. V rámci hypotézy by bylo možné

i sám objekt „X“ zařadit do jedné z mimozemských civilizací, avšak prohlášení samotného objektu: „Jsem člověk, žena“, nám to neumožňuje udělat. Podobné prohlášení nás přivádí do bezvýhodné situace, jelikož vzniká otázka: „Kdopak v tom případě jsme my?“ nebo jinak: „Šlo lidstvo cestou vzestupu nebo naopak - cestou regrese?“

(76.)

MUTANTI VYTVOŘENÍ LIDMI

„Tak dobře, stačí,“ přerušil jsem Alexandra. „Pro mě je Anastasia poustevnice. Ať s neobvyklými schopnostmi, ale myslím si, že je člověk. Zatím je lépe věřit v toto. Jestli se člověk začne do všeho vmýšlet, tak se může zbláznit. Startuj, jedeme.“

Asi za čtyři hodiny mě motorový člun přivezl do opuštěné vísky. Když jsem vylezl na známý břeh, Alexandr vylezl z lodi také a opět si vedl svou:

„Anastasia odešla. Pořádně popřemýšlej, možná, že by ses přece vzdal svého pochodu na louku v tajze.“

„Půjdu,“ zvedl jsem batoh, abych ho nasadil na ramena, a najednou jsem uviděl, jak Alexandr vytahuje z pochvy velký myslivecký nůž. Pustil jsem batoh a začal jsem hledat na zemi něco hodícího se k obraně, ale Alexandr odhalil pravou ruku až k lokti a najednou sám sebe řízl nožem do ruky. Krev tryskající z rány přikryl svou bílou bavlněnou šálou. Pak mě poprosil, abych vzal ze člunu lékárničku a převázal mu ruku. Nic jsem nechápal, ale udělal jsem to. Pak mi podal šálu zašpiněnou krví:

„Ovaž si hlavu.“

„Proč?“

„Alespoň ti neublíží myslivci. Zraněné nestřílejí.“

„Copak jsou blbci, ti tvoji myslivci? Když se přiblíží, tak hned pochopí, že je to podvod.“

„Nepřibližují se. Proč také riskovat. Pokud člověk jde do tajgy s dobrými úmysly, tak napřed promluví s myslivci, poví o sobě, o svých záměrech, dohodne se o svém pochodu. Když je to pro dobrou věc, tak pomohou, poradí, dokonce i doprovodí. O tobě nic neví. Nemusí nic zjišťovat a rovnou tě odprásknout, ale do zraněného nestřílejí.“

Vzal jsem šálu zašpiněnou krví a ovázal jsem si hlavu.

„Možná bych ti měl poděkovat, ale nějak se mi nechce.“

„Ani není třeba. Nedělám to za díky. Jenom se mi chce něco udělat. Až se budeš vracet, rozděluj na břehu oheň. Čas od času tu nedaleko budu proplouvat, uvidím dým, vyzvednu tě, vrátíš-li se.“

Když jsem se blížil k tajze, uviděl jsem, že asi sto metrů ode mne jdou dva psi. „Zřejmě jsou z vísky,“ pomyslel jsem si. „Bylo by dobře, aby se přiblížili, se psy je to přece klidnější.“ Dokonce jsem je zkusil zavolat k sobě, ale nepřibližovali se, pohybovali se paralelním směrem a takhle jsme zašli do tajgy. Alexandr mě zbytečně strašil. Tajga mi nepřipadala hroživá, možná to bylo pocitem, že tady, mezi těmito stromy a polomy žije Anastasia, a ona je sice divný, ale přece dobrý

člověk. Ale důležitější bylo to, že v tajze je můj vlastní syn. A tedy i tajga se mi zdála trochu přívětivější.

Projít pětadvacet kilometrů od břehu na louku bylo složitější, než jít obyčejnou cestou, protože jsem musel jednou přelézat spadlý strom, jindy zase obcházet křoví. Když jsme šli s Anastasií, tak díky rozhovoru jsem si těchto překážek nevšiml. Hlavně, abych kvůli nim nesešel z cesty. A začal jsem častěji pohlížet na kompas. Pomyslel jsem si: „Jakpak nachází louku bez kompasu? Není tady žádná pěšinka.“

Odpočívaje po každé hodině cesty jsem se k poledni dostal k mělké říčce, asi dva metry široké. Když jsem šel s Anastasií, tak jsme také šli přes říčku. Rozhodl jsem se přejít na druhou stranu a udělat delší zastávku na louce přiléhající k říčce. Sel jsem po kmenu spadlého, napůl shnilého stromu. Strom trochu nedosahoval k břehu a já jsem nejdřív hodil batoh, pak jsem skočil sám. Ale nějak se to nepovedlo. Stoupl jsem nohou na nějakou větev pod vodou a buď jsem si ji podvrtnul nebo v ní něco natáhl. Velmi silná bolest mi projela nohou a dokonce se ozvala i v hlavě. Chvilku jsem ležel, pak jsem se pokusil vstát a pochopil jsem, že nedokážu jít dál. Ležel jsem a přemýšlel, co mám dělat. Snažil jsem se vzpomenout si, co se obvykle dělá při podvrtnutí nebo namožení svalu. Ale nějak se mi špatně vzpomínalo, zřejmě mi překážela bolest. Pak jsem se rozhodl: budu ležet, něco zakousnu, možná, že bolest začne přecházet. Když bude třeba, tak udělám oheň, přenocuji tady. K ránu se možná noha zlepší. Na člověku se přece všechno hojí postupně.

A najednou jsem opět uviděl psy. Už byli čtyři a na druhé straně - ještě dva. A nikam nešli. Polehali si z různých stran asi deset metrů ode mě. Byli různé rasy, jeden - airdale-teriér, druhý - boxer, zbytek - nějaká všehočtuť. Byl mezi nimi i malý muflík. Srst měli zacuchanou, byli hubení, airdale-teriér měl hnědé oči. Vzpomněl jsem si na vyprávění pomocníka kapitána o podobných psech. A když jsem si uvědomil situaci, dokonce jsem na nějakou dobu přestal cítit bolest. Pomocník kapitána štábní lodi vyprávěl, jak lidé, kteří se chtějí zbavit svých čtyřnohých zvířátek, odváží je leckam co nejdál a zanechávají je tam. Když je opouští v oblasti města, tak se kočky a psi shromažďují kolem smetišť, kde mají alespoň nějakou potravu.

Když jsou psi odváženi do vzdálených míst, někam dál od města, tak se shlukují ve smečku a obstarávají si potravu tím, že přepadávají drobná zvířata. Dokonce i lidi, obzvláště jednotlivce. Psi jsou horší než vlci. Snaží se vyčíhat si zraněnou nebo vysílenou oběť a vrhají se na ni současně. Rozzuření psi bez domova, shromáždění ve smečku, jsou strašnější než vlci, protože lépe než vlci znají zvyky lidí a nenávidí je. Jsou zlí na lidi, zkušenost lovit zvěř, jak to dělají vlci, nemají, ale honit lidi - ano. Obzvláště nebezpečné je, když se v takové smečce objeví alespoň jeden pes, kterého trénovali útočit na člověka.

Měl jsem psa a také jsem ho vodil do placené psí školy. Mezi jinými cviky na splnění různých povelů je také cvik k útoku na člověka. Pomocník instruktora si na sebe navléká vatovaný kabát s dlouhými rukávy a pes se učí na něj útočit, rozzuřeně kousat. Když cviky plní dobře, tak ho povzbuzují, dávají mu nějakou pochoutku. A teď je to tady. Zajímalo by mě, zdali je alespoň jedno stvoření na celém světě, kromě člověka, které by se zabývalo vyučováním jiných druhů k napadení sobě podobných?

Psi, kteří mě obklopili, se shlukovali do kruhu. Pomyslel jsem si: „Musím jim nějak ukázat, že jsem živý, že se mohu hýbat, bránit se.“ Zvedl jsem klacek a hodil jsem ho na nejbližší velké olezlé psisko. Pes uhnul a opět zalehl. Poblíž mě víc klacků nebylo. Tak jsem vytáhl z batohu dvě konzervy. Zatímco jsem je vyndával, nejmenší pes - muflík se přiblížil zezadu, škulbl zuby za mou nohavici a odskočil, ostatní to pozorovali. Zřejmě se dívali, jak budu reagovat na útok muflíka. Hodil jsem jednu konzervu na nejbližšího velkého psa, druhou - na muflíka. Víc už jsem neměl co házet. Pocítil jsem nějakou bezvýchodnost. Představil jsem si, jak psi budou trhat mé tělo a žrát, a já při tom, nacházeje se nějakou dobu při vědomí, budu všechno vidět, svíjet se bolestí, protože psi nedokážou zabít okamžitě.

Nic takového, co by mi pomohlo zemřít rychle, bez dlouhého utrpení, jsem s sebou neměl. Ještě mi bylo líto, že jsem nestačil donést batoh s dárky od čtenářů pro Anastasii a různými potřebnými dětskými věčičkami pro syna. Polovinu batohu zaplňovaly dopisy čtenářů s otázkami, prosbami. Mnoho neobyčejných dopisů o duši, o životě a hlavně mnoho básní, možná, neprofesionálních, ne vždy rýmovaných, ale něčím dobrých. A teď se to všechno zničí. Shnije to tady. A najednou mě napadla myšlenka, jako by sama od sebe. Rozhodl jsem se napsat vzkaz a uložit jej do igelitového sáčku s dopisy. Vzkaz ! Jestli někdo najde batoh, ať si vezme všechno, co v něm je, peníze také. A dopisy čtenářů ať pošle mé dceři Polině. A napsal jsem, aby je vydala, až se nastřádá dostatečné množství honorářů za knihy. Nelze dopustit, aby zbytečně zmizelo tolik upřímných básní. Mnozí lidé je vůbec napsali poprvé, od srdce. A jejich báseň, jediná v životě, zmizí.

Tento vzkaz se mi psal těžce. Klepaly se mi ruce. Zřejmě ze strachu. Proč člověk tolik lpí na životě, dokonce v situaci, když je absolutně jasné, že všechno je u konce ? Ale vzkaz jsem dopsal, vložil jsem jej do igelitového sáčku s dopisy, zavázal jsem co nejsilněji, aby se tam nedostala vlhkost. A najednou jsem uviděl, že psi kolem mě se začínají podivně chovat. Jeden za druhým se plazili ode mě. Někteří se nadzvedávali a dívali se jiným směrem, ale ne na mě, pak opět zalehli, jako by se chystali k přepadení. Vstal jsem na jednu nohu, abych se podíval, co je vyrušilo. A uviděl jsem... Podél říčky rychle běžela Anastasia. Běžela svým krásným během, od kterého jí vlály nazlátlé vlasy. Ze začátku jsem se zadíval se zalíbením, ale najednou jsem pochopil: psi pocítili, že mohou přijít o kořist a chystali se k útoku. Vyhladovělí, rozzuření psi budou bojovat o svou kořist až do konce. Sama Anastasia s nimi nic neudělá. Psi ji roztrhají. A zakřičel jsem ze všech sil:

„Stůj ! Stůj, Anastasie ! Psi ! Tady jsou rozzuření psi ! Stůj !“

Anastasia to uslyšela, ale ani trochu nezpomalila svůj i rychlý běh. Pouze zvedla nahoru ruku a zamávala jí. „Co to dělá,“ pomyslel jsem, „teď jí ani ten neobvyklý jev nebude moci pomoci.“ Rychle, rychle jsem vytáhl z batohu malinké skleničky s dětskými přesnídávkami. Začal jsem je házet na psy, ve snaze odvést jejich pozornost na sebe. Jednou skleničkou jsem se trefil, ale psi si nevšimli mých pokusů. Psiska. zřejmě chápala, kdo je pro ně reálné nebezpečí. Jakmile Anastasia vběhla do jejich kruhu, vrhli se na ni současně ze všech stran. A najednou... Ach, měli jste to vidět. Celou energii svého běhu Anastasia proměnila v otáčení. Najednou se z rozběhu prudce zatočila jako káča, jak to dělají baletky na scéně, ale rychleji. Psi narazili na její točící se tělo a rozletěli se do různých stran. Neuškodili jí, ale hned se chystali do nového útoku na Anastasii, která zastavila své otáčení. Lezl jsem Anastasii naproti. Byla oblečená do svých lehkých krátkých šatů. Kdyby

alespoň měla na sobě vatovanou vestu, pro psy je náročnější ji prokousnout. Anastasia poklekla na jedno koleno v kruhu strachem rozzuřených psů, tvář měla klidnou, dívala se na mě a rychle mluvila:

„Jen se nelekej. Trošinku si odpočiň. Uvolni se. Nedělej si starosti, nic mi neudělají tito hladoví pejskové. Nedělej si starosti.“

Dvě velká psiska se opět vrhla z různých stran na Anastasii, klečící na jednom koleně. Nepřestávajíc něco říkat, během jejich skoku bleskově chytila současně do každé ruky jednoho psa za přední tlapu a otočila je ve vzduchu. Při tom se trochu odklonila, aby psi na sebe narazili a plácli sebou na zem. Psi opět zalehli, zřejmě přemýšleli a chystali se do nového útoku, ale neútočili. Anastasia vstala, mávla rukou do výše, pak ji prudce spustila a dvakrát se plácla do nohy. Zpoza nejbližšího křoví okamžitě vyskočili čtyři statní vlci. V jejich prudkých skocích byla taková odhodlanost, že se zdálo, že nebudou přemýšlet v jakém množství a jak silného mají před sebou nepřítele. Okamžitě s ním zahájí boj. Psi stáhli ocase a dali se na útěk. Vlci prolítli kolem mě a ovanuli mě svým horkým dechem. V patách jim běželo četnými malými skoky vlče, které se podobalo štěněti vlčáka a ze vsí síly se snažilo nezůstat pozadu. Když se octlo vedle Anastasie, tak najednou zabrzdlilo všemi čtyřmi tlapami, dokonce se překotilo. Pak vyskočilo a dvakrát olízlo čerstvé škrábnutí na Anastasiině noze. Anastasia jej rychle uchopila uprostřed trupu a nadzvedla jej nad zemi: „A ty kampak? Je to pro tebe ještě brzy. Jsi ještě malý.“

Vlče se začalo v Anastasiiných rukou zmítat, zakňučelo jako štěně. Podařilo se mu vyrvat se, nebo jej pustila sama. Ale jakmile se octlo na zemi, rychle ještě jednou olízlo škrábnutí a snažilo se dohnat vlčí smečku.

„Ale proč?“ začal jsem mluvit k Anastasii, která ke mně přiběhla, vesele se smála a dotýkala se mých nohou a rukou. „Proč jsi hned nevyzvala vlky? Proč?“

„Nedělej si starosti, prosím. Pejskům je třeba ukázat, že člověk je vždycky silnější. Vlků se i tak bojí. A na člověka začali útočit. Teď nebudou na člověka... Nedělej si starosti. A já, když jsem pocítila, pochopila, že jdeš... Běžela jsem naproti. Proč jsi tak riskoval? Šel... Ze začátku jsem tě ztratila, pak jsem na to přišla...“

Anastasia běžela stranou, utrhla nějakou bylinku, pak začala hledat na jiném místě a opět něco utrhla. Roztírala bylinky ve svých dlaních a opatrně natírala vlhkými dlaněmi mou nohu. A stále mluvila:

„To přejde. Rychle pomine. Do svatby se všechno zahojí.“

Všiml jsem si, že používá různá pořekadla a zeptal jsem se:

„Kde ses naučila pořekadlům?“

„Poslouchám někdy, jak mluví různí lidé. Abych se naučila do krátké věty dávat větší smysl. A tobě se to nelíbí?“

„Občas to používáš nevhod.“

„Ale občas přece vhod? Je to pěkně, když vhod?“

„Jaké vhod?“

„Vždyť jsi toto slovo řekl první. Já jsem ho pouze zopakovala.“

„Řekni mi, Anastasie, je to ještě daleko na tvou louku ?“ „Vykonal jsi půl cesty, společně teď dojdeme rychle.“ „Rychle to zřejmě nepůjde, zatím mě bolí noha.“ „Ano, ještě trochu to bude bolet. Ať si noha odpočine a já ti pomohu jít. Pojď, pomohu ti,“ Anastasia lehce zvedla těžký batoh, otočila se ke mně zády a vybídla mě: „Chytni se mě. Posad' se na mě. Na má záda.“

Mluvila tak rychle a odhodlaně, že jsem vlezl na její záda a objal jsem ji kolem krku. Rychle se zvedla a lehce, hopsavě běžela dopředu. A stále mluvila, mluvila.

„Není to pro tebe těžké ?“ zeptal jsem se za nějakou dobu. „Vlastní břímě nezatěžuje,“ odpověděla Anastasia a ještě dodala se smíchem: „Jsem i kůň, jsem i býk, jsem i bába i mužik.“

„Stůj. Chci dolů. Zkusím jít sám.“ „Ale pro mě to není těžké. Proč sám ?“ „A co ty tady o mužikovi ? Jsem i bába i mužik.“ „Vždyť to je jen takové pořekadlo. Nesprávně jsem ho použila, ano ? Urazil ses ?“

„Na tom nezáleží. Jednoduše chci zkusit jít sám. Jenom ještě chvíli nes batoh.“

„Chceš-li jít sám, měla by si noha ještě odpočinout alespoň hodinu. Zatím sed', rychle se vrátím, hned,“ Anastasia na nějakou dobu odběhla. Vrátila se s hrstí různých bylin a opět je začala vtírat do dolní části mé nohy. Pak se posadila vedle mě, nějak mazaně a s úsměvem se dívala, a najednou se ptá: „Řekni mi, prosím, Vladimíre, co je ve tvém batohu ?“

„Některé dopisy Čtenářů. Jejich dárky pro tebe. A něco jsem koupil pro dítě.“

„Mohl bys mi, zatímco odpočíváš, ukázat dárky ?“

„A ukážeš mi dítě, syna ? Nebudeš říkat, že mě nesmí vidět, dokud se neočistím ?“

„Dobře, ukážu ti našeho syna. Ale ne hned. Zítra ti ho ukážu. Nejdřív se pokusíš pochopit, jak s ním komunikovat. Pochopíš to rychle, jen co jej uvidíš.“

„Budiž, zítra.“

Rozvázal jsem batoh a nejprve jsem začal vyndávat dárky pro Anastasii. Pozorně brala do rukou každou věc, se zájmem ji prohlížela, hladila. Začala zvonit valdajskými zvonečky, které jí darovala Olga Sidorovna. A když jsem jí podal krásný velký barevný šátek, darovaný také velmi dobrou ženou Valentinou Ivanovnou, tak jsem hned pochopil: všechny ženy jsou stejné, mají hodně společného. Anastasia vzala šátek, rozložila jej. Pak s ním udělala spoustu pohybů. Uvázala si ho na hlavu tak, jak je to na obalu čokolády „Aljonuška“, pak ještě různými jinými způsoby. Smějící se Anastasia si jej omotala kolem pasu, jako Cikánka, nahazovala jej na ramena a procházela se přede mnou jako v lidovém tanci. Pak ho pečlivě složila a položila na dárky rozložené na trávě. Řekla:

„Prosím tě, Vladimíre, řekni to každému člověku. Vyřid' ode mě pozdrav každé ženě za teplo její duše, které mi poslala s těmito věcmi.“

„Vyřídím každému, koho uvidím. Ale víc už nemám, co ti ukázat. Zbytek není pro tebe. Je to pro syna. Všechny potřebné věci. Ty to používat nemůžeš. Ukážu ti to sám na místě, až přijdeme.“

„A proč mi to nechceš ukázat teď ? Vždyť stejně sedíme, odpočíváme. Tak moc bych se chtěla podívat.“

Nechtěl jsem ukazovat Anastasii to, co jsem koupil, protože jsem si pamatoval její slova, která mi řekla při prvním setkání: „Napadne tě přinést dítěti nějaké nesmyslné řehtačky, ale ono je vůbec nepotřebuje. Ty je potřebuješ pro své sebeuspokojení: jak jsem dobrý, pečlivý.“ Ale přesto jsem se rozhodl je ukázat, protože mě také zajímalo, jak se zachová k vynálezům naší civilizace v péči o děti. Začal jsem Anastasii ukazovat plenky a vyprávěl jsem, jak efektivně pohlcují vlhkost, když se dítě pomočí. Vyprávěl jsem všechno to, co jsem znal z reklamy v televizi. Ukázal jsem jí dětskou výživu:

„Vidíš, Anastasie, tohle je dětská výživa, je to prostě zázrak. Obsahuje všechny látky, které potřebuje dítě, a také vitamínové doplňky. A hlavně, připravuje se bez problémů. Zředíš to teplou vodou a máš hotovou kaši. Pochopila jsi ?“

„Pochopila.“

„No, vidíš, takže se ne nadarmo kouří z komínů továren technokratického světa. Jsou mezi nimi i komíny továren, které vyrábí takovouhle výživu pro děti. Vidíš, jak je krásný obal: s růžovými tvářičkami, s usmívajícím se dítětem ?“

„Vidím.“

Jako poslední jsem ukázal Anastasii dětskou stavebnici a hned jsem komentoval:

„Je to dětská stavebnice. Tohle není nesmyslná řehtačka. Tady je psáno, že je speciálně vymyšlena pro vývoj dítěte. Lze z ní udělat autíčko, jak to je na tomto obrázku, lze i parní lokomotivu, letadlo, dům. No, syn to bude potřebovat trochu později. Teď je pro něj, samozřejmě, ještě brzo chápat, co a jak se hýbe, lítá.“

„Proč brzo ? Právě teď to objevuje,“ odpověděla Anastasia.

„Tak vidíš. Stavebnice mu v tomhle pomůže.“

„Myslíš ? Jsi o tom přesvědčen ?“

„To není jen mé přesvědčení, Anastasie. Tohle si myslí i věda, psychologové, kteří studují dětskou psychiku. Vidíš, v anotaci píše svůj posudek.“

„Dobře, dobře, Vladimíre. Nedělej si starosti. Uděláš všechno sám tak, jak to budeš považovat za vhodné. Jenom se prosím nejdřív podívej, jak žije náš syn. A pak se sám rozhodneš, co potřebuje v první řadě.“

„Dobře. Jak si přeješ,“ zaradoval jsem se, že nezačala popírat potřebnost věcí, které jsem přivezl, „podívám se a sám se rozhodnu.“

„A zatím pojd', schováme tvůj batoh. Pak, až se rozhodneš, jakou věc potřebuje v první řadě, tak sem doběhnu a přinesu ji, nebo celý batoh. Teď je těžké jej nést. Vždyť tě bolí noha, a abych tě nesla, to nechceš.“

„Tak dobře, pojd', zatím ho schováme,“ souhlasil jsem. „Ale dopisy vezmeme. Je tam pro tebe hodně otázek. Nepamatuji si je všechny.“

„Dobře, dopisy vezmeme,“ souhlasila Anastasia. Vzala balíček s dopisy.

„Opřel jsem se o její rameno a šli jsme směrem k Anastasiině louce.“

AHOJ, DOMOVE

Na Anastasiinu louku jsme přišli až k pozdnímu večera. Jako i předtím, nic na něm nebylo. Žádná stavení. Dokonce tam nebyla ani bouda. Ale měl jsem takový pocit, jako bych se vrátil do svého domu. Dokonce se mi zvedla nálada a objevila se nějaká spokojenost. Chtělo se mi spát. Zřejmě proto, že jsme s Alexandrem celou noc prohodili. „Je to možné?“ přemýšlel jsem. „Absolutně nic tu není, a pocit mám takový, jako bych přišel domů.“ Zřejmě pocity domova nejsou z toho, jak velký máš byt nebo dokonce zámek, ale z něčeho jiného.

Anastasia mě hned přivedla k jezírku a nabídla, abych se vykoupal. Vůbec se mi nechtělo, ale pomyslel jsem si, že ji raději zatím budu ve všem poslouchat, abych se co nejrychleji podíval na syna. Po koupání, když jsem vyšel na břeh, bylo mi chladněji než ve vodě. Anastasia ze mě dlaněmi stírala vodu, natřela mě nějakou bylinkou a tělo se jakoby zahřálo. Pak mi podala své šaty a se smíchem řekla:

„Vezmi si to, prosím, na sebe, budeš to mít místo noční košile. Tvé oblečení namočím a vyperu. Silně zapáchá.“

Oblékl jsem se do Anastasiiných šatů, protože jsem pochopil: je třeba zničit zápach.

„Je to proto, abych nepolekal syna?“

„I pro něj,“ odpověděla Anastasia.

„Ale jen v šatech mi bude chladno.“

„Nedělej si starosti, už jsem všechno připravila. Vyspíš se, nebude ti zima. Pod hlavu si položíš balíček s dopisy, nahradí ti polštář. Všechno jsem vymyslela, vyspíš se a nezmrzneš.“

„Opět mě bude zahřívát medvědice? Nebudu spát s medvědicí, raději to nějak zkusím sám.“

„Všechno jsem ustlala tak, že ti nebude ani chladno, ani horko.“

Šli jsme k tomu brlohu, kde jsem spal dříve. Anastasia rozhrnula větve, které se svěsily nad vchodem. Pocítil jsem příjemnou vůni suchých bylin, zalezl jsem do brlohu, ponořil jsem se do bylin. Sen zahaloval všechno kolem příjemnou malátností.

„Můžeš se přikrýt svetříkem, ale i bez něj ti nebude zima. Jestli chceš, tak si potom také lehnu vedle tebe. Ohřeji tě,“ ve snu uslyšel jsem Anastasiina slova a odpověděl jsem:

„Nemusíš. Raději jdi za synem, ohřej...“

„Nedělej si starosti. Nás syn už si poradí v hodně věcech sám.“

„Jakpak může sám, vždyť je malinký...“

Nic víc jsem říci nemohl, ponořil jsem se do hlubokého spánku a klidné blaženosti.

NOVÉ JITRO JAKO NOVÝ ŽIVOT

Vzbudil jsem se ráno. Nálada byla tak neobvykle dobrá, že jsem ležel a přemýšlel: nebudu se zatím hýbat, aby náhodou nezmizela taková nálada. Copak to bylo za noc a proč mám k ránu takový pocit, jakoby se přes noc mé tělo koupalo v lásce? Za denního světla jsem pochopil, proč mi v noci nebyla zima ani vedro. Ležel jsem ponořený do suchých bylin a květin, které mě ohřívaly a vydávaly příjemné aroma. Čtenáři se často ptají, jak to, že Anastasia nemrzne v zimě za třeskutého sibiřského mrazu. Vždyť všechno je tak jednoduché: když se člověk zahrabe do stohu sena, žádný mráz není tak strašný. Pravda je, že se ona ohřívá ještě nějakým jiným způsobem, chodí polonahá, dokonce pouze při pěti stupních nad nulou, a nemrzne. A k tomu se ještě při takové teplotě koupá a nedrkotá zuby, když vyjde z vody.

A ještě jsem si pomyslel, když jsem v blaženosti ležel na suché trávě: nastává ráno nebo přišel nový den, a já mám pocit, jako by se začal nový život. Kdyby to takhle bylo vždy, každé ráno, pak by zajeden život člověk jako by prožil tisíce věků a každý z nich by byl překrásný jako tohle jitro. Ale jak to udělat, aby každý nový den byl krásný, jako tohle jitro.

Zvedl jsem se až potom, co jsem uslyšel veselý Anastasiin hlas:

„Pokud někdo ráno vstává, tak mu pánbůh hodně dává.“

Vylezl jsem z překrásné noční ložnice. Stála nahoře, přímo u vchodu. Nazlátlé vlasy byly zapletené do copu a dole ovázané bylinkami, jako mašlí. Nový účes jí také velmi slušel.

„Pojďme k jezeru, umyješ se, oblékneš se,“ nabídla Anastasia a přehodila cop dopředu jako koketka.

„No tedy, ženy jsou ženy,“ pomyslel jsem si a řekl nahlas:

„Máš moc hezký cop, Anastasie.“

„Hezký? Ano? Moc, moc hezký?“ zasmála se, otáčejíc se.

Běželi jsme k jezeru. Na břehu na větvích křoví visela má košile, kalhoty, tílko, zkrátka všechno to, co jsem tu nechal večer. Dotkl jsem se jich a zjistil jsem, že jsou již suché.

„Jakpak stihly tak rychle uschnout?“

„Pomohla jsem jim,“ odpověděla Anastasia. „Oblékla jsem se do tvých šatů a chvíli jsem běhala, proto také rychle uschly. Teď se vykoupeš a oblékneš si je.“

„Také se budeš koupat?“

„Už jsem udělala vše, co je zapotřebí pro uvítání dne.“

Než jsem vešel do vody, Anastasia natřela mé tělo nějakou kašičkou z bylinek. A když jsem se ponořil do vody, tak začala šumět, tělo trochu páliło, ale když jsem vyšel z vody, tak všechno bylo, jak se patří. Jako by všechny póry těla začaly intenzívně dýchat, každý sám nadechoval vzduch. A vůbec se dýchalo lehce a svobodně. Anastasia - veselá, hravá - opět začala, jako večer, rukama stírat kapky z mého těla. Když je stírala na zádech, tak jsem najednou pocítil, jak

mě něco horkého švihlo po zádech. Jednou, podruhé, prudce jsem se otočil, a ona, oběma rukama mačkala své prso, pouštěla mi proud horkého mateřského mléka přímo do obličeje, pak z druhého prsa na mou hrud' A se smíchem jej začala rychle, rychle roztírat.

„Proč tohle provádíš ?“ zeptal jsem se, jen co jsem se vzpamatoval z překvapení.

„Proto ! Proto !“ chechtala se Anastasia, pak mi podala kalhoty a košili.

Také voněly jinak než dříve, hned jsem se toho všiml, když jsem se oblékal. A důrazně jsem řekl Anastasii:

„Všechno jsem udělal, jak jsi to chtěla. Teď pojd', ukaž mi syna.“

„Dobře. Pojd'me. Jenom se prosím, Vladimíre, nesnaž k němu přibližovat hned. Ze začátku jej nějaký čas pozoruj, zkus ho pochopit.“

„Dobře, budu pozorovat, budiž. A pochopím.“

(7 9 .)

SYN

Šli jsme na známou louku. U křoví na kraji louky mi Anastasia řekla: „Tady si tiše sedneme, za chvíli se bude probouzet a uvidíš ho.“

U stromu na kraji louky ležela na boku medvědice, ale žádné dítě jsem neviděl. Zmocňovalo se mě stále větší vzrušení i srdce začalo nějak divně tlouct.

„Kdepak je ?“ zeptal jsem se Anastasie s ještě větším rozechvěním.

„Dívej se pozorněji,“ odpověděla. „Tady mu vyčnívá hlavička a nožky zpod tlapy medvědice. Na ní spí, v podpaží, tam je měkko a teplo, nad ním drží svou tlapu, nepřitlačuje ji, pouze jej trochu přikrývá tlapou.“

A uviděl jsem ho. Ležel na medvědici, pod její paží, pod trochu nadzvednutou tlapou. Medvědice nehybně ležela na boku, a jen otáčela hlavou ze strany na stranu, rozhlížela se. V husté srsti medvědice se zahýbaly malinké nožky a hned se nadzvedla její tlapa. Chlapeček se probouzel. Když hýbal ručkou, tak medvědice nadzvedala tlapu, když ji spouštěl, tak ho opět přikrývala. Hýbala pouze tlapou a hlavou, trup zůstal bez pohnutí.

„Copak dokáže takhle ležet bez pohnutí, stále v jedné poloze ?“

„Dokáže dlouho takhle ležet, nehybně. A vůbec to není pro ni těžké. Nadšením umírá, když on zalézá do své postýlky. A vůbec se teď stala velmi důležitou. Zodpovědnou. Dokonce k sobě nepustila svého přítele, když přišla doba pořizování svých potomků. Není to moc dobře. Ale až náš syn trochu vyrostne, medvědice k sobě pustí přítele.“

Poslouchal jsem Anastasii a bez ustání jsem se díval, jak se opět zahýbaly malinké nožky pod obrovskou tlapou medvědice. Pak se tlapa zvedla. Chlapeček hýbal rukama, zvedl i hlavičku a najednou ztuhl.

„Proč se přestal hýbat, opět bude usínat ?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Dívej se pozorně, vždyť močí. Opět jej medvědice nestihla včas spustit na trávu, nebo se jí nechtělo, rozmazluje ' ho.“

Malinká fontána se lila na srst medvědice. Stejně jako chlapeček ležela celá znehybnělá, dokonce přestala hýbat hlavou a tlapou, až dokud neskončila fontána. Pak se začala otáčet na druhý bok a chlapeček se skutálel na trávu.

„Dobře. Tak vidíš, chápe, že náš malý človíček ještě bude pokračovat ve svém velkém díle,“ vesele sdělila Anastasia.

Maličké lidské tělíčko leželo na zemi a tužilo se. Nad ním stála obrovská medvědice a zdálo se, že mu svým vrčením jako by pomáhala, jako by se s ním společně tužila. Chlapeček se otočil na břicho, začal hýbat ručkama a plazil se po čtyřech v trávě. Jeho zadeček byl trochu umazaný. Medvědice vykročila za ním a olízla jej, utírajíc mu zašpiněný zadeček, jako chůva. Její jazyk do něj strčil a chlapeček sebou plácl na břicho, ale okamžitě se nadzvedl a plazil se dál, a ona opět za ním a opět jej olízla, i když už všechno bylo čisté.

„Co myslíš, Vladimíre, dokázala by medvědice sundat plenku nebo kalhotky a pak jej obléknout do čistých?“ tiše se zeptala Anastasia.

„Nech toho,“ odpověděl jsem také šeptem, „i tak je všechno jasné.“

Chlapeček se otočil na záda, a když jej neodbytná medvědice opět olízla mezi nohama, tak se okamžitě chytl za srst na medvědím čumáku. Zjevně se podřídila nepatrnému úsilí ručičky a velká medvědí hlava se položila u nohou chlapečka. Vzal ji za čumák, druhou rukou se přitáhl a začal se šplhat po její hlavě nahoru.

„Kampak to leze?“

„K očím medvědice. Lesknou se jí oči, zajímá ho to, vždy chce na ně sáhnout.“

Chlapeček ležel na medvědím čumáku a prohlížel její oči, pak se pokusil sáhnout prstem na její oko, ale medvědice hned zamhouřila oči. Prstíček narazil na oční víčko. Ještě chvíli čekal, a když už neviděl lesknoucí se oči, začal se plazit z medvědího čumáku dolů; chvíli se plazil trávou, pak znehybněl a začal něco prohlížet. Medvědice se zvedla a dvakrát zaryčela.

„Takhle volá vlčici. Musí se sama očistit, najíst se. Uvidíš, jak přátelsky si spolu povídají,“ komentovala Anastasia.

Za nějakou dobu se na louce objevila vlčice, ale medvědice vůbec neuvítala její příchod přívětivým mručením, ale hrozným ryčením. I vlčice se zachovala naprosto nepřátelsky. Prohlídla celou louku. Pružnou chůzí se po ní trochu prošla, zalehla si, udělala velký skok, opět zalehla, jako by se chystala útočit.

„Kdepak je jejich přátelství?“ zeptal jsem se. „Proč ji medvědice pozvala a sama na ni řve? I vlčice se chová výhruzně.“

„Takhle si mezi sebou popovídaly. Medvědice svým ryčením zastavila vlčici, aby se podívala, jestli je v pořádku. Zdali není nemocná, zdali je bezpečné pouštět ji k lidskému dítěti. Zdali je dost silná, aby jej dokázala chránit. Vlčice jí ukázala, že je v pořádku. Ukázala to skutkem, ne slovy. Vždyť jsi viděl, že se prošla i vyskočila dost vysoko.“

Medvědice skutečně chvíli pozorovala vlčici, pak se klidně belhala z louky. Vlčice si lehla na trávu poblíž malého.

Chlapeček ještě nějakou dobu něco prohlížel, dotýkal se něčeho v trávě, pak si všiml vlčice a zamířil k ní. Když se k ní připlazil, začal se dotýkat jejího čumáku, prstíkem hladil zuby v otevřené vlčí tlamě, plácal dlaníčkou na její jazyk.

Vlčice mu olízla obličej, pak se malinký Vladimír připlazil k jejímu břichu, dotkl se jejích bradavek, ocucal svou ruku a zaškaredil se.

„Přichází doba snídaně,“ promluvila opět Anastasia. „Ale ještě ne vy hladověl na tolik, aby pil vlčí mléko. Teď na chvílku odejdu a ty sed' na kraji louky, když tě uvidí a projeví zájem, tak se k tobě připlazí. Ale sám ho nechytej do náručí. Už je člověk, i když na pohled malinký. Nepochopí nesmyslné hýčkáni. Navíc, když ho vezmeš na ruce bez souhlasu, tak se dopustíš násilí. Nepochopí tě, když jej popadneš proti jeho vůli. I když to bude z dobrých pohnutek, ale proti vůli, tak zanecháš po sobě nepříjemný dojem.“

„Dobře, nebudu jej chytat. Jen si budu sedět. A vlčice mi neublíží?“

„Teď máš takový pach, že ti neublíží.“

Anastasia se dvakrát plácla po stehnu, vlčice se zvedla, podívala se směrem k dítěti, které se opět zabralo do hry s nějakým broučkem, a běžela k Anastasii. Anastasia stála těsně vedle mě, pozvala vlčici blíž a přikázala jí gestem lehnout.

„Možná, že bych ji měl pohladit, abychom se úplně sprátelili,“ navrhl jsem.

„Nebude se jí líbit tvá povýšeně, shovívavá familiárnost. Všechno pochopila a nedotkne se tě, ale také nesnese hranou převahu,“ odpověděla Anastasia. Opět poslala vlčici na louku, běžela za svými záležitostmi a slíbila, že se brzy vrátí.

Vyšel jsem zpoza křoví, odkud jsme s Anastasií pozorovali, co se děje na louce. Vyšel jsem a posadil se na trávu asi deset metrů od malinkého Vladimíra. A takhle jsem seděl asi patnáct minut. Nevěnoval mi žádnou pozornost. Pomyslel jsem si, že když budu dál tiše sedět, tak si mě nikdy nevšimne. A asi dvakrát jsem mlaskl jazykem. Chlapeček otočil hlavičku a uviděl mě. Syn! Můj syn se na mě se zájmem ustavičně díval, i já jsem se díval se vzrušením na něj, dokonce se mi udělalo horko. Chtělo se mi přiběhnout k němu, vzít do náruče malinké tělíčko, pomačkat jej, přitisknout k hrudi. Ale Anastasiina prosba a hlavně přítomnost vlčice mě zdržovaly. A najednou se můj malinký syn začal plazit ke mně. Ustavičně se na mě díval a lezl. Úplně jsem slyšel, jak mi tluče srdce. Proč tluče? Ještě se chlapeček poleká toho, jak buší. A on lezl, lezl a opět ho zaujalo něco v trávě, začal natahovat ručičku po nějakém broučkovi, pak ho začal prohlížet na své dlani. Tři metry. Pouze tři metry zbývaly, aby se ke mně doplazil můj malinký syn.

Kvůli nějakému broučkovi. Co je to za svět v této trávě, co je to za život, který ho tak zajímá. To jsou tady ale zvyky, to jsou ale lesní pravidla. Před dítětem je vlastní otec a ono se více zajímá o broučka. Není to správné. Dítě by mělo chápat, že otec je důležitější než brouček. Najednou chlapeček opět zvedl hlavu směrem ke mně, usmál se svou bezzubou pusinkou a rychle, hbitěji než obvykle, lezl. Už jsem se připravil jej chytit, ale uviděl jsem, že se plazí mimo a vůbec si mě nevšimá. Otočil jsem se a uviděl: vzadu, trochu stranou ode mě stála usmívající se Anastasia. Sedla si na bobek a položila ruku dlaní dolů na trávu. Usmívající se chlapeček lezl k jejím prsům. Anastasia ho nechytla ale pouze lehce mu napomohla dostat se k jejím prsům.

Chlapeček už ležel v jejím náručí, plácal svými ručičkami po obnaženém matčině prsu a usmíval se na Anastasii. Pak se dotkl bradavky jejího prsa a pohladil ji, přitiskl se k ní rty a začal cucat pružné Anastasiino prso.

Pouze jednou se na mě podívala, a to jen přiložila prst ke svým rtům, naznačujíc abych mlčel. A tak jsem také mlčky seděl po celou dobu, co jej kojila. Zdálo se, že v tu chvíli na mě Anastasia úplně zapomněla. Nevníkala ani celý okolní svět. Po celou dobu se dívala pouze na syna. A ještě se mi zdálo, že mezi sebou nějak komunikují. Ten pocit jsem měl proto, protože chlapeček cucal, cucal, pak najednou přestával, odtrhával se od bradavky a díval se na Anastasii. Občas se díval s úsměvem a občas vážně. Pak ztichl a nějakou dobu spal v jejím náručí. Když se vzbudil, tak se opět usmál a Anastasia jej posadila na svou dlaň, přidržujíc ho za záda. Jejich tváře se octly vedle sebe a chlapeček se dotýkal Anastasiina obličeje, tiskl se svou tváří k její a najednou opět uviděl mě. Opět na nějakou dobu znehybněl a se zájmem si mě prohlížel. Najednou natáhl svou ručičku, naklonil se celým svým tělíčkem ke mně a pronesl: „E.“ Mimovolně jsem k němu natáhl své ruce, Anastasia mně ho ihned předala.

Držel jsem v rukou malinké tělíčko svého vlastního, tak vytouženého syna ! Zapomněl jsem na celý svět. A moc jsem chtěl něco pro něj udělat. Synek se dotýkal mého obličeje, narazil do něj svými rty a zřejmě se píchl o neoholený obličej, protože se prudce odklonil a zamračil se. A pak, ani nevím, jak se mi to stalo, dostal jsem hroznou chuť políbit malinkou teplou tvářičku. A rozhodl jsem se ji políbit ! Jenže namísto polibku jsem z neznámého důvodu dvakrát olízl jeho tvářičku, jak to dělala vlčice. Chlapeček se odklonil a s údivem zíral. Anastasiin zvučný, zvonivý smích zaplnil louku. V tu ránu k ní chlapeček natáhl ručičky a také se zasmál, zavrtěl se v mých rukou a já jsem pochopil, že chce, abych jej pustil. Můj syn odcházel ode mně. Podvolil jsem se jeho vůli, pravidlům komunikace tady ustanoveným, a opatrně jsem jej pustil na trávu. Chlapeček hned namířil k matce. Smějící se Anastasia vyskočila, oběhla mě a posadila se na opačné straně, úplně blízko mě. Chlapeček se okamžitě otočil, usmál se a začal se plazit k nám. Vlezl na Anastasiinu ruku a opět sáhl na můj obličej. Takhle jsem poprvé komunikoval se synem.

(80 .)

V ČEM TKVÍ OTCOVA MISE ?

Když syn usnul, můj malinký Vladimír, Anastasia běžela za svými záležitostmi, začal jsem se procházet lesem, ničeho jsem si nevšímal a přemýšlel jsem. Současně se mě zmocnily pocity radosti i rozmrzelosti. Posadil jsem se u cedru na břehu jezera a rozhodl jsem se: budu takhle nehybně sedět, dokud nevymyslím, čím jako rodič mohu přispět k formování svého dítěte. Je třeba vymyslet něco takového, aby pocítil, že hlavní pro něj je otec. Když se Anastasia vrátila, tak jsem s ní ze začátku nechtěl mluvit. Právě její smích ode mě odvedl synovu pozornost. Anastasia objala rukama kolena, tiše seděla vedle mě a zadumaně se dívala na klidnou vodu jezírka. Promluvila první:

„Nezlob se na mě, prosím. Vaše komunikace vypadala tak směšně. Nevydržela jsem to.“

„Tady nejde o to, že bych se urazil.“

„A o co jde ?“

„Ve svých dopisech se mnozí čtenáři ptají na výchovu dětí, žádají mě, abych

se všechno dozvěděl o systému výchovy dětí a popsal jej v příští knize. A copak mám popisovat? Není žádný systém, všechno je naopak. Vy tady máte nějaký antisystém. Čtenář se může například zeptat, co v takové situaci mají dělat otcové?"

„Definoval jsi velmi přesně - antisystém, tak jej popiš.“

„Kohopak to zajímá. Lidé hledají rozumné knížky, v kterých se říká, co je třeba dělat s dítětem, když je mu měsíc, pak dva a tak dále. V kterých se všechno rozepisuje po hodinách. Kničky, které nabízí způsob výživy, systém výchovy podle věku. A tady se plně podporují vrtochy dítěte. Nějaká všedovolenost.“

„Řekni mi, Vladimíre, jaký by podle tebe měl být náš syn, až vyroste?"

„Jak to - jaký? Samozřejmě, že šťastný, normální, úspěšný člověk.“

„A je mnoho šťastných lidí mezi tvými známými?"

„Šťastných? No, úplně šťastných možná není mnoho. Každému se něco nedaří. Buď mají nedostatek peněz nebo nedorozumění v rodině nebo se jich chytají různé nemoci. Ale já bych chtěl, aby se můj syn vyhnul různým nepříjemnostem.“

„Popřemýšlej, jakpak se jim vyhne, když jej vědomě vtlačíš do systému, podle kterého se vychovávali všichni? Popřemýšlej, možná, že je v tom nějaká zákonitost, že všichni rodiče chtějí vidět své děti šťastnými, a ony vyrůstají a jsou jako všichni. Ne moc šťastné.“

„Zákonitost? V čem je? Pokud víš, tak mi to řekni.“

„Pojď, popřemýšlíme společně, v čem.“

„Vždyť o tom přemýšlí lidé dávno. Přemýšlí odborníci, různí vědci. Právě proto vynalézají různé systémy výchovy, rozepsané po hodinách, aby přišli na co nejvíce optimální systém.“

„Dívej se kolem pozorněji, Vladimíre. Rostou stromy, tráva a kytky. Jakpak je možné předem rozepsat po dnech a hodinách čas jejich klopení? Vždyť nebudeš zalévat květiny, když je omývá voda z nebe, jen proto, že někdo umně předepsal den a čas zalévání.“

„No, tohle je příliš. To není příklad výchovy dětí, ale nějaká hloupost. Tohle se v životě nemůže stát.“

„Ale děje se to skoro vždy. Ať zvolíš jakýkoliv systém. Bude to pouze systém. Vždy směřovaný na odtrhnutí srdce a duše od ještě malinkého člověka a na jeho podřízení systému. Aby vyrostl jako všichni, vhodný pro systém. A tak to trvá věky, aby lidská duše nedosáhla pochopení. Aby člověku nebyla dána možnost otevřít celou svou krásu, s duší danou Bohem. Jemu! Vládci celého vesmíru.“

„Počkej, zastav, mluv na mě klidně a normálně. Co je třeba proto, aby to tak bylo? No, aby rostly děti, jak to říkáš, se svobodnou duší? Aby byli vládci vesmíru, šťastní, jak chtěl to Bůh?"

„Je třeba jim nepřekážet a ve svých myšlenkách je vidět takovými, jakými je chtěl vidět Bůh. Usilování všech Sil světla je nasměřováno na to, aby každému narozenému bylo dáno všechno to nejlepší. A povinností rodičů je nezastiňovat tvořící světlo přemoudrostí strojených dogmat. Od věků se na zemi diskutuje, který ze systémů je moudřejší. Ale popřemýšlej sám, Vladimíre. Dohadování

je možné tam, kde je zakrytá pravda. V bezúspěšných dohadováních lze nekonečně diskutovat, kde jsou v místnosti zavřené dveře. Ale stačí je otevřít a všem to bude jasné a není o čem diskutovat, když každý bude moci vidět pravdu."

„Ale kdopak konec konců otevře tyto dveře ?“

„Jsou otevřené. Teď je třeba pouze otevřít oči své duše, uvidět, pochopit.“

„Co pochopit ?“

A kdybych vyložil to, co řekla Anastasia o výchově dětí, tak by to zřejmě bylo úplným protikladem toho, co se u nás děje v této oblasti dnes. Už jsem říkal, že celý jejich starý rod, Anastasiin také, se chová k novorozenému dítěti jako k Bohu nebo čistému andělovi. U nich se považuje za nepřipustné přerušit myšlenkový proces dítěte. Dědeček a pradědeček mohli dlouho pozorovat, jak malinká Anastasia se zájmem prohlížela broučka nebo květinu, o něčem přemýšlela. Snažili se ji nevyrušit svou přítomností. Komunikovat začínají pouze tehdy, když si jich dítě všimne a bude chtít komunikovat. Anastasia tvrdila, že v okamžiku, kdy malinký Vladimír prohlížel něco v trávě, poznával nejen broučky, ale i celý vesmír. Podle ní je brouček dokonalejší mechanismus než jakýkoliv ručně vytvořený, a obzvláště primitivní stavebnice. Dítě, které má možnost komunikovat s těmito dokonalými živými mechanismy, se samo stává více dokonalé, než při komunikaci s mrtvými, neživými primitivními předměty.

A navíc, jak tvrdí, každá bylina, brouček jsou ve vzájemné souvislosti s vesmírem a později pomáhají pochopit podstatu vesmíru, své místo v něm a své předurčení. Uměle vytvořené předměty nemají takové spojení a nesprávně stanovují prioritu hodnot v mozku dítěte.

Na poznámku, že podmínky, v kterých byla vychovávána ona a teď i náš syn, se velice liší od těch, v kterých musíme vychovávat děti našeho civilizovaného světa, odpověděla následovně:

„Ještě když, jak se zdá, bezmocné dítě, je v lůně své matky, tím spíše, když se objeví na světě, tak jásají vesmírné Světlé síly. Jásají v rozechvělé naději, že opět přišedší, bezúhonný člověk, podobný Bohu, bude dobrým vládcem a zesílí na Zemi světlo Lásky. Stvořitel pro něj všechno předpokládal. Vesmír přes broučka, strom, bylinku nebo zvíře, navenek lité, je připravený být mu dobrou chůvou. Navenek ještě malinkému člověku - velkému stvoření Stvořitele. V návalu světlého nadšení byl Stvořitelem stvořen člověk. Pro něj byl stvořen zemský ráj. Nikdo a nic nemá tu vládu nad vyšším stvořením Stvořitele. Jeho vzplanutí Lásky a světlého nadšení již je v každém okamžiku, zrozeném na svět. Ze všech bytostí nezměrného prostoru pouze jedna má možnost ovlivňovat jeho osud, stát mezi Bohem, rájem a šťastnou hvězdou.“

„Takže existuje na světě bytost, která je silnější než Bůh ?“

„Na světě není nic silnějšího než Boží nadšení. Ale je bytost, která se mu podobá svou silou a je s to postavit se mezi Bohem - něžnějším vychovatelem, a andělu podobným dítětem-člověkem.“

„Kdopak to je, jak se jmenuje ?“

„Tou bytostí je člověk-rodíč.“

„Co ?.. Jakkpak se může tohle stát, aby rodiče svému dítěti přáli neštěstí ?“

„Všichni přejí štěstí. Ale zapomněli cestu k němu. A proto ušlechtilými záměry konají násilí.“

„Můžeš alespoň nějak svá tvrzení dokázat ?“

„Mluvil jsi o různých výchovných systémech. Přemýšlej, jsou různé. Ale pravda je jedna. Už jenom toto říká, že mnohé z nich povedou nás nesprávnou cestou.“

„A jak rozlišit, zdali je to správný systém nebo není ?“

„Podívej se na život otevřenou duší. Očisti svou mysl od marné pomíjivosti, pak uvidíš svět, Stvořitele vesmíru a sebe.“

„Kde je oko duše a kde jsou obyčejné oči ? Kdo se v tom může vyznat ? Raději mluv o všem konkrétněji. A používej jednodušší obraty. Slibovala jsi, že tvá řeč bude podobná mé, a mluvíš jinak. Mě také pleteš podle svého. Cítím to, mluvíš nějak jinak.“

„Jenom trochu jinak. A budeš moci si zapamatovat to nejdůležitější. A moje řeč se smíchá s tvou. Nedělej si s tím starosti, nestyď se za spojení svých slov, tvoje řeč bude pochopena mnohými lidmi. Mnohým duším otevře to, co se v nich skrývá. Ať se v ní uskuteční poezie vesmíru.“

„K čemu je tohle všechno ? Nechci, aby někdo měnil můj jazyk.“

„Ale vždyť ses urazil, když jeden z novinářů tvůj jazyk pojmenoval kódovým. Společně s těmi, kdo čtou knihu, mohu udělat to, že se promění v ten nejlepší jazyk ze všech, co kdy zněly.“

„No, dobře, ať se to stane, a zatím bych chtěl slyšet jednoduchý jazyk. I tak je problém složitý. Nepochopitelný. Jak se to stává ? Proč ? Že právě rodiče stojí v cestě k štěstí svého dítěte. A je tomu tak ve skutečnosti ? O tom se je třeba nejdřív přesvědčit.“

„Dobře. Když se chceš přesvědčit, tak vzpomeň si na obrazy ze svého dětství.“

„Ale to je těžké. Ne každý si může vzpomenout na své dětství.“

„A proč ? Zdalipak to není tím, že ve snaze šetřit pocity, paměť odsekává to bezúspěšné a prázdné a snaží se vymazat vštípenou beznadějnost ? Snaží se vymazat i to, jak ses v matčina lůně trápil a cítil pozemské strasti způsobené prožitky své matky. Chceš, abych ti pomohla vzpomínat dál ?“

„No, pomoz. Co bylo dál a odešlo z mé paměti ?“

„A dál si nechceš vzpomenout na to, jak jsi ty, vládce vesmíru, bezmocně ležel v postýlce. Pevně zabalený, jakoby spoutaný, a místo tebe se s úsměvem rozhodovali, kdy máš jíst a kdy máš spát. Chtěl jsi to promyslet, pochopit. Ale dost často s výskáním tě házeli ke stropu. „Proč ?“ nestíhal jsi to pochopit. Trochu jsi vyrostl a uviděl kolem sebe množství věcí, němých a bezduchých, ale nebylo možné na ně sáhnout. Mohl ses dotknout pouze té, kterou ti dali. A smířený ses snažil pochopit, v čem tkví dokonalost podané hračky-tretky. V absurdním primitivu nemohl jsi najít to, co ani nebylo a nemohlo v něm být. Nevzdával ses a pokračoval jsi v hledání, sahal jsi na to ručičkou a snažil ses do toho kousnout, ale marně. To vysvětlení jsi nenašel. A tehdy poprvé ustoupil ten, kdo byl zrozený

být vládcem vesmíru. Souhlasil s tím, že nic nemůže řešit. Byls zrazen těmi, kdo tě zrodili, a sám ses zradil také."

„Mluvíš o událostech mého života. Copak jsem se něčím lišil od ostatních dětí ?"

„Mluvím přesně o tobě. A o tobě, kdo mě slyší v daný okamžik."

„Takže je hodně vládců vesmíru, když se jím rodí každý, ale jakpak je to možné ? Co je to za vládce, když jedním a tím samým vládne množství. Nebo snad je vesmírů hodně ?"

„Vesmír je jeden. Jediný. Nedílný. Ale v něm každý má svůj prostor. A celek záleží na něm. Na každém."

„Tak kdepak je můj prostor ?"

„Je ztracený. Ale najdeš ho."

„Kdypak jsem stihl jej ztratit ?"

„Když ses vzdával."

„Co to znamená vzdával ? Byl jsem jako všechny děti."

„Jako všechny děti jsi věřil v dobrotu svých bližních, svých rodičů, stále častěji jsi potlačoval svá přání a souhlasil s tím, že ještě jsi nicotné, nic nevědoucí děťátko. Ale ty pocity, co se v tobě zrodily v dětství, se snaží projít s tebou celým životem a pak se vtělit i do tvých potomků. Stejně jako všichni jsi chodil do školy. Tam ti vyprávěli, jak člověk byl pouhou opicí. Jak je primitivní. Jak hloupě věřil v Boha. Vykládali, že existuje pouze jeden vůdce, který ví všechno. Zvolený národem. A že je nejhodnější a nejrozumnější. Se sebezapřením jsi recitoval básně o tom vůdci a se zanícením ho oslavoval."

„Četl jsem básně a oslavoval nejen podle rozkazu. Tehdy jsem tomu věřil sám."

„Ano, mnozí to recitovali. A soutěžili mezi sebou, kdo je nejlépe oslaví. I ty ses snažil být první."

„Tenkrát se všichni takhle snažili."

„Ano, celý systém žádal, aby všichni měli stejná úsilí. Právě tímhle znásilňovali každého člověka. Snažili se zlomit jej, aby se zachránili sami. Ale najednou, když jsi prožil část života, tak ses dozvěděl, že je množství systémů a že jsou různé. Pak ses dozvěděl, že člověk možná ani nebyl opicí. A nejmoudřejší vůdce byl nejhloupější tyran. A že tvá generace prožila život nesprávně. Teď je třeba žít v jiném systému. A ty se stáváš rodičem. A bez přemýšlení odevzdáváš svou dceru do nového systému, jako by to bylo blaho. Již nepřemýšlíš tak, jak jsi přemýšlel dříve. Nedivíš se rachocení chrastítka. Uznal jsi násilí a sám se jej dopustíš na své dceři. Po dobu tisíc let se mění, jeden za druhým přichází a odchází různé systémy, a každý z nich má jeden cíl: zničit tebe - vládce, předělat moudřejšího tvůrce na bezduchého otroka. Tento systém funguje přes rodiče. A také přes ty lidi, kteří si říkají moudřejší učitelé. Vytvoří nové učení, čímž zrodí nový systém. A stačí pouze trošku se zadívat a uvidíš jasně, že je vede dávná snaha oddělit tě od Boha. Postavit se mezi vás, donutit tě a Boha pracovat pro jejich blaho. V tomto je podstata každého systému. A ty, Vladimíre, mě prosíš stvořit další. Nebudu moci splnit tvou prosbu. Sám se dívej kolem sebe a zkus to pochopit pouze svou duší."

„Řekni mi, Anastasie, a náš syn ? Copak, když žije v neproniknutelné tajze, nepoznal ještě ani trochu násilí ?“

„Nezná ani strach, ani násilí. Získává stále větší jistotu, že všechno je podřízené člověku a že za vše je člověk zodpovědný sám.“

„Copak to není násilí, no, aspoň trochu, když jej po spaní olizovala medvědice, jeho zašpiněný zadeček. Když jej olízlatak spadl na břicho. Když opět začal lézt, olízla ho podruhé. Opět spadl. Viděl jsem to jasně. Nelíbilo se mu takové omývání. Proto ji pak chytil za tlamu, aby pochopil. A hned jej medvědice přestala olizovat.“

„Trochu později pochopí význam této procedury, a teď to bere jako hru, sám si s ní hraje a chce, aby běžela za ním.“

„Říkala jsi, že člověk je nejmoudřejší ve vesmíru, a našeho syna vychovávají zvířata. Není to úplně normální. Viděl jsem v televizi, jak ukazovali jednoho už dospělého člověka. Jako dítě se dostal mezi vlky, když vyrostl a lidi jej chytili, dlouho nemohl mluvit lidskou řečí, a zdá se, že byl rozumově zaostalý.“

„Všechna zvířátka kolem syna nejsou vychovatelé, ale dobré a schopné chůvy, které ho upřímně milují. A bezpochyby jsou v okamžiku připravené odevzdat svůj život za malinkého člověka.“

„A dlouho jsi je takhle cvičila ? Pomáhal ti děda a praděd ?“

„Nač cvičit ? Už dávno všechno takhle zařídil Stvořitel.“

„Jakpak mohl předpokládat všechno předem, aby každé zvířátko vědělo, co a kdy má dělat ? Tam, na louce, když jsem pozoroval syna, tak on si všiml veverek, jedna se mu zalíbila, natáhl k ní ručičku, usmál se a takhle pronesl „e-e“. A veverka se k němu vrhla, přesně ta, co se mu zalíbila. Pak si s ní hrál, bral ji za tlapku, hladil jí ocásek. Jakpak mohl Stvořitel předvídat tuto situaci a vycvičit veverku ?“

„Stvořitel je moudrý. Udělal všechno jednodušeji a geniálněji.“

„Jak ?“

„Od člověka, zbaveného agrese, ziskuchtivosti, strachu a mnohých dalších temných citů, se line světlo Lásky. Není viditelné, ale je silnější než sluneční světlo. Je jeho životodárnou energií. Stvořitel udělal všechno tak, že pouze člověk má tu velkou schopnost. Pouze člověk, pouze on má tuto schopnost zahrát všechno živé. A proto se to všechno živé k němu táhne. Náš maličký syn Vladimír si všiml veverek, pouze na jedné zastavil svůj pohled, zkoncentroval na ni svou pozornost k této veverce přišlo jeho teplo. Pocítila blaho toho tepla a vrhla se ke zdroji, dělalo jí dobře hrát si s ním. A stejným způsobem náš syn dokáže přivolat jakékoliv zvířátko. Díky Stvořiteli má tu schopnost každé novorozeně. Když je v Prostoru Lásky, když ještě není zničen překrásný začátek. V matčině lůně začíná Prostor Lásky, pak se jen rozšiřuje. A pouze člověk má tu schopnost zdokonalovat jej nebo ničit. Tuhle dědeček cvičil orla, slyšel jsi o tom, a tímto vnesl do prostoru něco nového. Za starých časů se tohle snažili udělat mí prarodiče a otcové. Zítřejší bude neobyčejný den a uvidíš, co se stane. Zítřejší bude velmi důležitý den pro budoucnost.“

PTÁK PRO POZNÁNÍ DUŠE

Druhý den jsme přišli k louce a stejně jako dříve, nenápadně jsme pozorovali nadšenou hru našeho syna. Na kraji louky ležela vlčice a také to pozorně sledovala. Všiml jsem si, že čas od času náš chlapeček dává prst do pusy a cucá jej, jak tohle dělají všechny malinké děti. Věděl jsem, že rodiče mají různými způsoby odvádět dítě od této procedury. Svázat mu plenkami ručičky nebo mu dát do pusinky dudlík. Řekl jsem o tom Anastasii a odpověděla mi:

„Nedělej si starosti, je to velmi užitečné. Ze svých prstíků náš synek olizuje pyl.“

„Pyl ? Jaký ?“

„Květinový pyl, z bylinek. Dotýká se rukama květin a bylinek. Občas se plazí po jeho ručičce broučci a na svých tlapkách také mají pyl. Podívej, zamračil se. A vytáhl prstík z pusy. Znamená to, že mu nechutnal pyl z nějaké kytky. Teď sklonil hlavičku a pokouší se vzít do pusinky květinu, ochutnat ji. Ať bere. Ať si ochutná vesmír.“

„Vesmír a malinká kytky ! Jaké je tady spojení ? Nebo to říkáš jenom tak ? Obrazně ?“

„Na světě všechno živé je ve vesmírném spojení.“

„Ale jak ? Kde, v čem lze uvidět tuto spojitost ? Jaký přístroj je schopný zaznamenat ji ?“

„Není třeba žádného přístroje. Tady je zapotřebí duše. Tehdy dokážeš pochopit, uvidět to, co se uskutečňuje každý den a mnohokrát.“

„Co je například možné vidět duší a pak i pochopit ?“ „Tuhle slunce. Je daleko. Je to vesmírné těleso a jen co vyjde a dotkne se svým paprskem květiny, tak hned se v radosti otevře kytky. Zdálo se, že jsou tak daleko jeden od druhého - velké, obrovské těleso a úplně malinká květina, ale jsou mezi sebou spojeni. Nemohou býti jeden bez druhého.“

Anastasia nečekaně zmlkla a začala se dívat nahoru. Také jsem se podíval. A uviděl jsem. Nízko nad loukou kroužil velký orel. Přibližně takového jsem viděl v zoologické zahradě. Kroužil a stále klesal níž a níž. Najednou se svými drápy dotkl země asi dva metry od chlapečka, setrvačností hrdě popoběhl, otřepal se a zastavil na louce. Vlčice se celá nastražila. Srst se jí naježila, ale nezaútočila na orla, který se hrdě procházel loukou. Chlapeček se celý zachvěl. Posadil se na zadeček a natáhl ručičky k strašnému ptákovu. Pomalu stoupaje svými drápy orel přistoupil těsně k dítěti. A hákovitý zobák se sklonil nad hlavičkou chlapečka. A dítě, které vůbec necítilo nebezpečí, sahalo na orlí peří, dotýkalo se jeho velkých drápů, plácalo ručičkou po jeho hrudi, usmívajíc se bezzubou pusou. Obrovský zobák se dotkl hlavičky jednou, podruhé, jako by v ní něco hledal. Pak najednou orel odešel od chlapečka a roztáhl křídla, mávl jimi, trochu se vznesl nad trávou a opět přistál. Chlapeček k němu natahoval ruce a zval jej „e..., e-e-e...“ a najednou orel... Prošel za zády dítěte, rozběhl se, vzletl, nízko nad loukou udělal kruh, vrhl se dolů a v letu svými drápy chytl dítě za záda. Ale ostré spáry se nezařaly do tělíčka, podsunul je pod paže, objal ho kolem zad a mávaje křídly začal kroužit nad loukou. Chlapeček cukal nožičkami, táhnoucícma se po

louce a jen občas se trochu nadzvedávajícíma nad zemi, vyvaloval očička, která se leskla ohněm vzrušení. A najednou... Oni se zvedli. Zvedli se metr nad trávu, když odraz dětských nožiček připadl na stejnou dobu s mávnutím křídel orla. Orel kroužil a nabíral výšku, nesl dítě, ale chlapec, nekřičel, společně letěli do nebeské modři. Pták vynesl dítě do úrovně vrcholů majestátních cedrů a dál mířil do nebeské výše. Ztuhl jsem překvapením, neměl jsem sílu mluvit a chytil jsem Anastasii za ruku. Upřeným pohledem se dívala nahoru a tiše šeptala:

„Jsi ještě silný. Jsi statečný. I když jsi starý, stejně máš tu sílu. Tvá křídla jsou mohutná. Vzlétni ! Vzlétni výš.“

A orel, nesoucí ve svých drápech malinké tělíčko dítěte, stále kroužil a vzlétal do nebeské modře.

„Proč je zapotřebí tato exekuce dítěte ? Nač jej vystavovat takovému nebezpečí ?“ vykřikl jsem na Anastasii, jakmile jsem se probral ze strnutí.

„Neboj se, prosím, Vladimíre. Let orla není tolik nebezpečný jako let letadla, kterým jsi létal.“

„A co když pustí dítě z výšky ?“

„Na tohle nikdy ani nepomysli. A ty se uvolni a nevytvářej ve své mysli strach, ani pochyby. Let orla je moc důležitý pro chápání našeho syna. Orla, který zvedl dítě nad naši Zemi.“

„Není v tom žádný smysl, pouhá pověra. Skutečně člověku není třeba zasahovat do velkého díla. S tím souhlasím. Nepředpokládal se tenhle vzlet. Vy sami, dědeček naučil tomu ptáka. Nejspíš to bylo kvůli nějaké pověře. A pro co jiného ? To je nesmyslné riziko.“

„Když jsem byla malinká, tak jsem se také s tímto orlem zvedala vysoko. Tehdy jsem toho ještě moc nechápala, ale bylo to velmi, velmi zajímavé. Z výšky se louka zdála malá. A Země se mi zjevila veliká, nedohledná. Vše bylo velmi výrazné a toto neobvyklé zůstalo v mé paměti nadlouho, navždy. Když jsem vyrostla a byly mi tři roky, tak mi dal jednou dědeček otázku:

„Řekni, odpověz, Anastasie, všem zvířátkům se líbí, když je laská a hladí tvá ruka ?“

„Ano, všem. A proto také vrtí ocáskem, protože mají velmi rádi něžnost. Líbí se to bylinkám, květinám i stromkům - všem se líbí, ale ne každý má ocásek, aby jím vrtěl a ukázal, jak se mu líbí, když jej laská lidská ruka.“

„Znamená to, že všechno má touhu poznat objetí tvé ruky ?“

„Ano, všechno, co žije a roste, malé i velké.“

„A velká Země také potřebuje něžnost ? Viděla jsi Zem, její velikost ?“

„Jasný obraz s orlem jsem si pamatovala od dětství. O velikosti Země jsem věděla nejen z doslechu a odpověděla jsem dědečkovi okamžitě: „Země je velká, není vidět její okraj. Ale když všichni potřebují něžnost, znamená to, že Země po ní touží také. Ale kdopak dokáže obejmout celou Zem ? Je tak veliká, pradědečku, že nestačí ani tvé ruce, aby objaly celou Zem...“

Praděd rozpřáhl ruce, podíval se na ně a souhlasil se mnou: „Ano, ani mé ruce nestačí, abych objal celou Zem. Ale řekla jsi, že Země, jako všichni, potřebuje něžnost ?“

„Ano, potřebuje. Vše potřebuje od člověka něžnost.“

„Tak právě ty, Anastasie, máš obejmout celou Zem. Popřemýšlej jak.“

Pradědeček odešel. A já jsem začala přemýšlet, jak mám obejmout celou Zem. Nemohla jsem nic vymyslet. A věděla jsem, že nebude se mnou mluvit, nebude dávat otázky, dokud nedokážu vyřešit úkol a snažila jsem se. Ale uplynul víc jak měsíc a úkol nebyl vyřešen. A takhle jednou jsem se z dále s něhou podívala na vlčici. Stála na druhém konci palouku. Při mém pohledu zamávala ocasem. Pak jsem si začala všimnout toho, že se radují všechna zvířátka, když se na ně podívám s radostí a něžností. A tady není důležité, jak jsou velká a na jaké vzdálenosti jsou. Začínají se radovat při pohledu nebo když na ně pouze myslíš. Všimla jsem si, že jim to dělá stejně dobře, jako když je hladíš svou rukou. Tehdy jsem pochopila... „Já“ jsem se svými ručkama a nožičkama, ale ještě jsem „Já“ podstatně větší, než je to možné ručkama ukázat. A toto větší, neviditelné jsem také já. Znamená to, že tak je uspořádaný každý člověk, i já. A toto mé velké „Já“ dokáže obejmout celou Zem.

Když pradědeček přišel, tak jsem celá zářila radostí a řekla: „Podívej, dědečku, podívej, zvířátka se radují nejen : tehdy, když je ručkou obejmu, ale i tehdy, když se na ně dívám z dále. Něco neviditelného, ale mého je objímá, dokáže obejmout i celou Zem. *Zemi obejmou sebou neviditelnou!* Jsem Anastasia. Jsem „Já“ malinká a také jsem velká. A jak mám i pojmenovat sebe, druhou -ještě nevím, ale budu přemýšlet o tom, jak se správně pojmenovat. Až to udělám, tak ti na ' všechno odpovím, dědečku. Pak budeš opět se mnou mluvit ?“

Pradědeček na mě hned promluvil:

„Říkej sobě neviditelné, vnučko, - duše. Tvá duše. Chraň ji a konej jí, nezměrnou duší.“

„Řekni, Vladimíre, kolik ti bylo, když jsi dokázal pochopit a pocítit svou duši ?“

„Nepamatuji si to přesně,“ řekl jsem Anastasii a pomyslel jsem si: poznal jsem vůbec svou duši, a jak ji poznávají ostatní, v jakém věku ? A v jaké míře ? Možná, že pouze mluvíme o duši, nepocítujeme sebe s duší, nemyslíme na své druhé „Já“, i neviditelné. A do jaké míry je důležité cítit toto všechno, nač ?

Bod, pohybující se ve výši, se začal rychle zvětšovat. Orel se krouživým letem snášel na louku. Když kroužil níže korun stromů, uviděl jsem zčervenalou tvářičku dítěte, zářící očička. Prstíky na roztažených rukou hýbaly se do taktu mávání křídel neobyčejného ptáka. Když se malinké nožky dotkly země a začaly se táhnout trávou, orel rozevřel své drápy. Chlapeček spadl na trávou, převrátil se a rychle se postavil na všechny čtyři, posadil se a začal se rozhlížet, hledat svého nedávného přítele. Pohoupáváje se poodešel orel stranou, ale spadl na bok. Asi deset metrů od dítěte na trávě nějak nemotorně ležel orel a do strany natáhl jedno křídlo. Těžce dýchal a hlavu měl skloněnou k trávě. Chlapeček jej uviděl, usmál se a namířil po čtyřech k orlu. Pták se pokusil vstát, ale opět spadl na bok. Vlčice zlobně vycenila zuby a dvěma skoky se dostala mezi dítě a orla. Anastasia rozechvěle zašeptala:

„Jak dokonalé, přísné jsou tvé zákony, Stvořiteli, od věků jsi všechno odevzdal člověku. Tvými zákony se řídí vlčice, ale je mi líto, je mi velmi líto orla.“

„Co se děje ? Proč je vlčice agresivní, proč se zlobí ?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Teď vlčice nepustí orla k Vladimírovi, považuje ho za nemocného, když upadl na bok. Může na něj zaútočit, aby ho odehnala z louky. Synek by neměl vidět útok, zatím by to nepochopil. Oh, copak ?.. Copak je třeba udělat ?..“

Najednou se orel otřepal, pevně se postavil na nohy, hrdě pozdvihl hlavu a dvakrát cvakl strašným zobákem. Pevnou chůzí šel hrdý orel k dítěti. Vlčice se jako by uklidnila, ustoupila stranou, ale daleko neodešla. Ustavičně všechno sledovala a byla připravena v jakýkoliv okamžik ke skoku. Chlapeček se dotýkal obrovského ptáka, nejdřív zobáku, pak ho začal tahat za peří na křídle, třást křídlem, o něco žádat nebo prosit, stále opakuje: „e-e-e... a-a-a...“. Hákovitý zobák se dotýkal temena dítěte a ramena, na kterém zůstaly stopy od drápotvých pařátů. Pak sklonil hlavu k zemi, utrl zobákem nějakou malou květinu a uložil ji do otevřené, jako u ptáčka, pusinky dítěte, které stále vyslovovalo nějaké zvuky. Nakrmil jej jako své mládě. Pak kus poodešel. Rozběhl se... Mávl křídly... Vzlétl ! Zvedal se výš a výš, a pak najednou letěl střemhlav dolů k louce, asi půldruhého metru od země vyrovnal svůj let a opět vzlétl do výše. Chlapeček mával ručičkami, natahoval se za ním, volal ho a usmíval se bezzubou pusou.

Anastasia ustavičně sledovala orla a rozechvěle šeptala:

„Není třeba. Udělal jsi všechno správně. Jsi zdravý, vím, že nejsi nemocný. Tak odpočiň si, odpočiň. Děkuji ti. Věřím, věřím, že jsi zdravý ! Jsi jenom trochu starý. Odpočiň si !..“

Orel ještě jednou udělal svou složitou piruetu a to tak, že zachytil svými drápy o travu a přesto se nepostavil na nohy, neodrazil se od země, ale silně mávl křídly a dokázal se vznést do vzduchu s trsem trávy vyrvaným drápy. Udělal kruh, posypal dítě travou a začal vzletat výš a výš do nebe. Anastasia jej neustále sledovala, dokonce i tehdy, když se proměnil v tečku. Také jsem se z nějakého důvodu stále díval, jak se tečka vzdalovala od louky. Zpočátku přímo nahoru, pak najednou prudce stranou, trochu dál od louky. Najednou orel padal k zemi a brzy bylo vidět, jak vítr rozevívá jedno a pak druhé křídlo. Nebylo to promyšleným úsilím ptáka, ale větrem. Orel nemával svými křídly, neplachtil, prostě padal. Křídla mu ve větru vlála, větrem se sama rozevírala.

Anastasia vykřikla:

„Zemřel jsi v nebi, nahoře. A tam jsi zůstal. Udělal jsi vše, co jsi mohl pro člověka udělat. Děkuji ti... Děkuji ti za výšku, starý můj učiteli.“

Orel stále padal a nad ním nahoře kroužili dva jiní mladí orli.

„Tvá ptáčata. Posílená. Udělals všechno i pro jejich budoucnost,“ šeptala Anastasia starému orlovi, spadlému někde za loukou. Jako by ji mrtvý mohl slyšet.

Dva mladí orli kroužili již nízko nad loukou. Věděl jsem, že jsou to jeho ptáčata a můj synek jim mával...

„Je to možné ? K čemu ta nesmyslná oběť ? Proč to udělal ? A všechno pro člověka ? Proč se tak snaží, Anastasie ? Za co se takhle obětuji ?“

„Za světlo, vycházející z člověka. Za blaho, které jim může dát člověk a za naději pro své děti. Teď jeho ptáčata uvidí, pocítí od člověka světlo životodárné Lásky. Podívej se, náš syn se usmál na malé orly a oni letí k němu. Možná, že orel chápal,

že v tomto blahodárném světle, vycházejícím z člověka, bude i jeho částčka."

„Za světlo od všech lidí jsou takhle připraveni obětovat sebe ?"

„Za všechny lidi, kteří jsou schopni vydávat toto Blahodárné Světlo !!!"

(8 2 .)

SYSTÉM

Anastasia se šla připravit kojit syna a já v přemýšlení jsem se opět začal procházet lesem. Dva faktory mě zarmucovaly. Byly pro mě nepříjemné. První: já, jako otec jsem vůbec nenacházel pro sebe skulinku, v které bych se mohl zúčastnit výchovy syna. Bylo mi jasné, že pro něj nenajdu zajímavější hračky než jsou ty, které už má. Přivážen sem výživu také není třeba. Mateřské mléko, čerstvý květinový pyl, pak přijdou jahody, oříšky, plody... Samozřejmě, dětskou směsí v sáčcích nelze nahradit živý produkt. Ale stejně se mi to těžko srovnávalo v hlavě. Vždyť Anastasia nic nemá a zároveň i nic nepotřebuje, dokonce bez problémů zabezpečuje dítě. V televizi dělají takovou reklamu hračkám, že se zdá, že bez nich dítě nedokáže žít. A tady jsou nesmyslné, co více, jsou škodlivé. Nepotřebuje ani postýlku. Samozřejmě, na takové postýlce, jako je medvědice, nezmrzneš ani v čtyřicetistupňovém mrazu. Prát prostěradlo, plenky není třeba. A medvědice, neuvěřitelné, je více než čistotná. Pokaždé se pod paží škrábe tlapou, jako hřebenem, tře se o travu celým tělem, pak se koupe. Z vody vychází, otřásá se, do různých stran létají krůpěje, pak si lehne břichem nahoru a suší se, a opět se pod pažďím rozčesává. Anastasia mě k ní přivedla, dala mi možnost sáhnout na to místo, kde spí náš synek. Je tam měkoučko, čisto a teplo.

Jestliže se ode mě nepotřebuje materiální zabezpečení, pak výchovy se otec musí zúčastnit, tohle vím přesně. Ale jak ? Možná, že bych měl rozhodně a tvrdě požádat Anastasii o odpověď. Vždyť jsem splnil všechny její podmínky, nebral jsem ho na ruce, nevnucoval mu přivezené dárky.

Druhé zklamání bylo to, že nebudu moci splnit prosbu čtenářů a popsat podrobně systém výchovy dětí. V dopisech je hodně otázek o dětech a také je dávají na čtenářských konferencích. Slíbil jsem, že se na to Anastasie určitě zeptám a popíšu v další knize systém, podle kterého jejich rod z generace na generaci vychovával děti. A tu máš ! Úplně popírá systém, a co víc, říká, že jakýkoliv systém je škodlivý. Samozřejmě, že to není možné. Musí být mezi špatnými alespoň jeden správný, A najednou jsem dostal nápad. V dopisech čtenářů a na konferencích nebyla ani jedna otázka o výchově dětí adresovaná mně. Všichni prosili o odpověď Anastasii. A když jí lidé důvěřují víc než normálním odborníkům z našeho života, a samozřejmě víc než mně, tak ať také odpoví na zadané otázky. Právě ona to musí udělat. A mým úkolem je vyložit to v knize. I bez toho mám hodně starostí s vydáním.

Anastasia se zhostila svých povinností, přiběhla veselá, na tváři rumělec:

„Vše jsem udělala. Náš synek usnul. Bylo ti tady smutno ?"

„Přemýšlel jsem."

„O čem ?"

„O tom, že v knize už víc nemám o čem psát. Říkal jsem ti, že lidé čekají na odpovědi na konkrétně zadané otázky. Zajímá je výchova dětí. A co mám o ní napsat? No, vyložím, jak s dítětem komunikuješ, jak žije. A co z toho? V podmínkách našeho života jsou tyto způsoby nepřijatelné. Vždyť si každý nebude pořizovat medvědici, vlčici, cvičit orla, a louku s Čistým pylem na květinách, jako tady, také nikdo nemá.“

„Ale vždyť smysl není v medvědici, Vladimíre, není v orlu. Oni jsou pouze následkem. Existuje něco hlavního. A toto hlavní si najde cestu za jakýchkoliv podmínek.“

„Co je hlavní?“

„Vztah k dítěti. Myšlenky produkované kolem něho. Uvěř mi, pochop. Porodit Krista může matka ta, která uvěří, že dokáže porodit Krista. A pokud vztah rodičů k dítěti bude jako vztah ke Kristu nebo Mohamedovi, tak touto myšlenkou se bude řídit také dítě. A usilovat o to stát se přesně takovým. Ten, kdo dokáže pochopit, pocítit dílo Stvořitele, pochopit jeho smysl a předurčení, ten bude moci pro své dítě vytvořit svět radosti a štěstí.“

„Ale jak to pocítit? Musí to být nějak postupně. Je tady zapotřebí nějaká metoda.“

„Pouze srdcem lze pocítit, pouze srdce je schopno pochopit.“

„No a konkrétněji.“

„Konkrétněji jsi již napsal, když jsi vyprávěl o zahrádkářích a nevšiml sis toho sám. Proč ztrácet slova nadarmo? Když není otevřené srdce a duše, tak se slova promění v sotva znatelný větřík...“

„Ano, napsal jsem. Ale v životě se nic neděje.“

„Sotva viditelné klíčky hned každý neuvidí. Klíčky prorostlé v duši - tím spíše.“

„A když nejsou vidět, tak proč mám o nich psát? Snažím se psát, ale zdaleka ne všichni věří a chápou to, o čem mluvíš. Jsou i takoví lidé, kteří dokonce pochybují o tvé existenci.“

„Popřemýšlej, Vladimíre, možná, že dokážeš uvidět smysl i v pochybnostech.“

„Jakýpak smysl může být v pochybnostech?“

„Pochybnosti brzdí odpor, právě proto existují pro ty, pro které existují. Jsme spolu s nimi, jsme vedle sebe a jeden u druhého v srdci. A ještě popřemýšlej, dokážeš to pochopit. Já existuji, protože jsou oni. Jejich sílají budovat, tvořit, ne ničit. Oni tě pochopí, podpoří a v myšlenkách budou s tebou.“

„Říkej, si, co chceš, ale už mě nebaví poslouchat urážlivé výroky. Rozežeň pochyby nevěřících. Pojď, promluv v televizi, ukaž něco neobvyklého ze svých schopností,“ prosil jsem Anastasii a ona odpověděla:

„Věř mi, Vladimíre, mé tělo a zázraky, co předvedu před publikem, nenaplní nevěřící světlem. Pouze zesílí podráždění těch, kdo nedokážou přijmout jiný světonázor. Neztrácej na ně svou energii. Všechno má svůj čas, svůj úsvit, a když to chceš, tak se ukáží lidem, ukáží se ve svém fyzickém těle. Ale napřed mám udělat to, aby ženě, která mimovolně zasvětila život kuchyni, podařilo se spatřit jiné radosti. Aby nad mladou matkou, která zůstala s dítětem sama, zazářil svět“

Lásky. A děti ! Rozumíš, děti ! Je třeba ukončit násilí postulatů nad jejich duší..."

„No prosím, opět začínáš se svou touhou. Uběhlo dost času od té doby, když jsi zatoužila a uděláno nebylo mnoho. Existuje kniha, obrazy i básně a kdepak jsou ty tvé globální změny pro všechny lidi ? Jen mi nevykládej o světlých klíčkách, které rostou v lidské duši. Ukaž mi něco takového, na co by bylo možné sáhnout, pocítit to reálně. Můžeš mi to ukázat ? Nemůžeš !"

„Mohu."

„Tak ukaž !"

„Když ukážu, tak tě uvedu do pokušení předčasně odhalit vyrůstající klíčky. Kdo je pak zachrání před zlým krupobitím ?"

„Ty je zachraň."

„Budu to muset udělat, ve snaze napravit svůj omyl. Podívej."

Díky Anastasii se mi podařilo dotknout se ještě více neobyčejného jevu, než byly ty, které jsem popisoval ve svých knihách dřív. Za jeden okamžik se přede mnou, ve mně, nebo vedle mě, nechápu, prošlo množství překrásných tváří, různě starých lidí. Z různých míst Země. To nebylo pouhé míhání. Stejně jako jejich tváře se přede mnou objevovali lidé ve svých překrásných činech. Bylo vidět i jejich okolí, události, které se staly s nimi nebo díky nim za roky jejich života. Byli to všechno lidé z naší dnešní skutečnosti. Bylo by potřeba hodně roků na prohlížení podobného množství informací v kině, a tady pouze okamžik, a opět přede mnou Anastasia, která ani nestačila změnit svou pózu.

Jen co jsem ji uviděl, začala mluvit:

„Pomyslel sis, že tvá vidění jsou pouze nějaká hypnóza. Prosím, nesnaž se rozluštit, za pomoci jaké síly se před tebou objevila. Mluvili jsme spolu o dětech. O hlavním ! Viděl jsi děti ? Řekni."

„Ano, viděl. Jejich tváře jsou oduševnělé a laskavé. Dům staví děti samy, je velmi krásný, velký. A zpívají si při tom."

Také jsem mezi nimi viděl šedivého člověka. Je akademik. Hned se mi jevil velmi moudrý. Ale nějak divně mluví. Je přesvědčen, že děti dokonce mohou být moudřejší než držitelé vědeckých titulů. S tímto šedým akademikem děti komunikují jako rovný s rovným a zároveň i s úctou. No, v tom mém vidění toho bylo hodně o dětech. Jak se divně učí, po čem touží, ale to je pouze vidění, proč o něm máme mluvit. V reálném životě je všechno jiné."

„Viděl jsi skutečnost, Vladimíre, a brzy se o tom přesvědčíš."

Neuvěřitelné, ale vše se stalo přesně tak. Stalo se ! Uviděl jsem to !

(83 .)

UVEĎTE DO REALITY VIDĚNÍ ŠTĚSTÍ

Brzo po návratu z tajgy jsem přijel do města Gelendžik, kde se měla uskutečnit čtenářská konference. Náměstek zastupitele Krasnodarského kraje

v Gelendžiském okrese mě odvezl do lesní školy akademika Michaila Petroviče Ščetinina.

Uzounká šterková cesta vedla od silnice do lesa, k nevelkému údolí, schovanému mezi horami. Tato nedlouhá cesta končila neobvyklým dvoupatrovým domem-zámekem. Ještě nebyl dobudován. Z okenních otvorů bez rámců se linula ruská lidová píseň, kterou pečlivě zpívaly dětské hlasy. Tento dům se mi zjevil tehdy v lese, ale teď byl absolutně reálný. Nikomu nic neříkaje lezl jsem mezi různým stavebním materiálem, abych se vlastnoručně dotkl tohoto domu. Když jsem se k němu přibližoval, uviděl jsem, jak po přistaveném žebříku bez zábradlí šikovně sešla asi desetiletá holčička, přiblížila se k hromádce říčních oblázků, začala vybírat kamínky a skládat je do plechovky od sledů. Když opět lezla po žebříku nahoru, tak jsem vylezl za ní, vstříc linoucí se vábivé písni. V prvním patře děti stejného věku, a o něco starší, brali z plechovky hladké oblázky, připevňovali je ke zdi cementovou maltou, vytvářejíc na ní neuvěřitelně krásné vzory. Dvě holčičky hned starostlivě otíraly mokkými hadříky každý kamínek připevněný ke zdi. Svou práci dělaly se zájmem a zpívaly. Dospělí mezi nimi nebyli.

Potom jsem se dozvěděl, že základ a každá cihla tohoto domu byly položené dětskou rukou. I projekt děti udělaly samy, i úpravu každého koutku svého domu. V nevelkém městečku-škole tento dům není jediný. Na tomto úžasném místě děti samy budují své domy, své město, svou budoucnost a zpívají. Tady desetiletá holčička je schopna stavět dům, překrásně kreslit, připravit jídlo, zná společenské tance i techniky ruského boje vedeného zblízka.

Děti lesní školy znaly Anastasii. Samy mně o ní vyprávěly. V této škole se učí tři sta dětí z různých měst Ruska. V této škole si za rok osvojují desetiletý kurs matematiky, současně studují tři jazyky. Sem se nevybírají zázračné děti a ani se tady neprodukují, tady se jim pouze dává možnost odkrýt, co už v nich je. Škola akademika Michaila Petroviče Ščetinina spadá pod ministerstvo školství Ruské federace a je bezplatná. Škola si nedělá reklamu, nemá žádné volné místo, ale má dva a půl tisíce přihlášek na případné volné místo.

Je těžké najít slova, která by zobrazila dětské tváře zářící štěstím. Možná, že následující fakt to dokáže.

Do této školy jsem jel hned po čtenářské konferenci v Gelendžiku. Jel jsem tam s nevelkou skupinou čtenářů, kteří se dozvěděli o nadcházející cestě. Mezi čtenáři také byla báječná žena - Natalia Sergejevna Bondarčuk - herečka, filmová režisérka, členka vedení Rerichovské společnosti. Tato žena skvěle rozumí ezoterice, vystoupila na konferenci, mluvila o Rerichovcích, o ezoterice. O Anastasii mluvila podstatně rozumněji než já. S Natálií Sergejevnou byla její desetiletá dcera Mášenka. Po konferenci měly odjet na filmový festival do Anapy, kde se již nacházela milovaná Mášenčina babička, známá herečka Inna Makarova.

Ale slova holčičky zazněla jako hrom, jako výzva k jasnozřivosti: „Maminko, prosím, pouze na tři dny. Jenom na tři ! Zatím co budeš na festivale, udělej nějak, abych mohla zůstat v této škole.“

A rozmazlená Mášenka zůstala tři dny v této škole, k velkému překvapení matky, která smutně pronesla:

„Zřejmě hodně nedáváme svým dětem, když je prese všechnu svou lásku neuvědoměle okrádáme.“

S Natálií Sergejevnou byl kameraman, který natočil vyprávění dětí ze Ščetininovy školy o jejich komunikaci s Anastasií. O tom, jak chápou život. Uvedu tady rozhovor s dětmi, které stavěly dům-zámek. Otázky jsme dávali my s Natálií Sergejevnou.

„Působí to dojmem, že každá cihla vašeho domu je naplněná světlou energií velké síly.“

„Ano, je to tak,“ odpověděla starší zrzavá holčička. „Hodně záleží na lidech, kteří se jich dotýkali. Tohle všechno jsme dělali s láskou, snažili jsme se svým stavem vnést do budoucna pouze to dobré, radostné.“

„Kdo je autorem návrhu této budovy, těchto sloupů, kreseb ?“

„Je to naše společná myšlenka.“

„Takže všichni, kdo tady pracují, se zdánlivě zabývají každý svým a ve skutečnosti je to společná myšlenka ?“

„Ano, každý večer se scházíme na společná posezení, kde promýšlíme, modelujeme nadcházející den. A navíc jsou mezi námi někteří žáci, plnící roli architektů, konkretizují a spojují společnou práci.“

„Jaký obraz je vlastní místnosti, ve které se teď nacházíme ?“

„Obraz Svaroga, ohnivého nebeského pramene. Lze to vidět podle symbolů na kamenech.“

„Lze mezi vámi určit představeného, vedoucího ?“

„Máme vedoucího, ale celkově tady pracuje společná myšlenka, říkáme jí láva.“

„Zopakujte to, myšlenka - láva ?“

„Ano, je to stav, obraz, život.“ .

„U vás všichni pracují s radostí, všichni se usmívají, všem září oči, všem je veselo ?“

„Ano, je to náš život, protože děláme to, co chceme, to, co můžeme, to, co rádi děláme.“

„Říkala jsi, že každý kámen má svůj tep, rytmus ?“

„Ano, a tluče jednou denně.“

„Mají to tak všechny kameny, nebo některé tlučou dvakrát ?“

„Tep je u všech kamenů stejný.“

„Nezdá se vám, že váš dům se podobá chrámu ?“

„Chrám není forma, je to stav. Například kopule, ony pouze pomáhají dostat se do určitého stavu. Forma se vytváří citem. A není to náhoda, že se k nám dostaly formy kopulí, jehlanů - zaměření do nebe, sestupující Nebeské Blaho.“

„Tento dům, kde každý kámen je položen dobrou rukou, může uzdravovat ?“

„Samozřejmě.“

„Tak přece uzdravuje ?“

„Ano, uzdravuje.“

Zadával jsem se na děvčata, která říčními oblázky vykládala na zdi světnice ornament. Děvčata, oblečená do úplně obyčejných, nemoderních šatů, byla krásná nějakou nezvyklou krásou. A pomyslel jsem si: seznamujeme se se svými budoucími manželkami na diskotékách, večírcích, v lázních, vidíme je nalíčené, moderní, vábíci svýma urostlýma nohama a jinými vnaďami těla, ženíme se s tím vším a pak, když jsou líčidla smytá, díváš se, že před tebou sedí strašidlo, reptá, vyžaduje pozornost, opěťovanou lásku. Jaké je to štěstí po celý život žít se strašidlem, o čem s ním mluvit? A ještě chce po tobě materiální zabezpečení. Ech, nepřálo mi štěstí. A možná, že právě takové ženy si zasloužíme. Samozřejmě, že si je zasloužíme. To je ale, být takovým idiotem, oženit se kvůli urostlým nohám!

A někomu štěstí dopřeje, někdo dostane za manželku tato děvčata, vykládající na zdi ornament. Dokážou vybudovat hezký dům i s láskou připravit jídlo, učí se cizí jazyky, jsou moudrá, rozumná, hezká i bez kosmetiky, a když vyrostou, tak budou ještě hezčí. Samozřejmě, že je mnozí budou chtít za manželku, ale za koho se budou chtít provdat ony?

A tak jsem kráskám v obyčejných šatičkách dal tuto otázku:

„Řekněte mi, za koho byste se provdaly, jaký by měl být váš manžel? Jaké by měl mít vlastnosti?“

A první holčička hned bez přemýšlení odpověděla:

„Dobrota, trpělivost. A měl by být člověkem, který má rád svou zemi. Člověkem, který má čest a důstojnost.“

„A co pro vás znamená čest?“

„Pro mě je čest obsažena v jednom výrazu: mám čest být ruským člověkem.“

„A co je to ruský člověk?“

„Je to člověk, který má rád svou zem. Který ji především brání a nikdy ji nezradí. Ani v tu nejtěžší chvíli. Který se sám považuje za část Rusi.“

„I vaše děti budou žít pro vlast?“

„Ano!“

„Takže manžel se má shodovat s vámi v názorech?“

„Ano!“

Na otázku, jaký má být váš manžel, odpověděla druhá dívenka následovně:

„Má být člověkem, který je schopen odevzdávat teplo a světlo ostatním lidem. Pokud z něj tohle bude vycházet, tak i lidem v okolí bude dobře a naší rodině také. Člověk, který je bohatý duchem, zdravým duchem, se nedá srovnat s žádným bohatstvím.“

A té nejmenší holčičce po dobu natáčení nikdo nepoložil žádnou otázku. Tak jsem se jí zeptal a odpověděla mi:

„Možná, že než vyrostu, tak se všichni nejlepší ožení, ale můj manžel stejně bude velmi hodný, dobrý a šťastný, sama ho takovým udělám, pomohu mu, jako Anastasia.“

A uviděl jsem, pochopil, Anastasia se dělí o své schopnosti s dětmi. Proč s dětmi Ščetininovy školy? Protože akademik Michail Petrovič Ščetinin je sám velký kouzelník, který vytvořil a pokračuje ve vytváření Prostoru Lásky a ten se bude zvětšovat. Zatím jsou rusovlasé Anastasie ještě malinké. Ale vyrostou! Půjdou po zemi a vytvoří stejné oázy, dokud jimi nezaplň celou zem.

Když jsem stál ve světnici v prvním patře domu-zámku, prohlížel jsem si ornamenty a kresby, vyrobené dětskýma rukama, ale podobající se mistrovskému dílu velkých umělců, měl jsem pocit, že se nacházím v největším, nejsvětlejším a nejlepším chrámu na celé zemi. Zřejmě to bylo tím, že dům, jehož každý milimetr byl polaskán něžností dětských rukou, byl nesrovnatelně víc naplněn světlou energií než některé jiné chrámy.

A tehdy jsem si pomyslel. Zrekonstruujeme zničené chrámy a kláštery. Když použijeme moderní techniku a železobetonovou technologii, tak to nebude tak složité. Pak přijdeme do těchto chrámů s pocitem splněné povinnosti a začneme prosit: Bože, požehnej mi. Ale nedostaneme požehnání, protože v tento okamžik Bůh bude věnovat svou pozornost dětem, budujícím neobyčejný dům-chrám. A bude si dělat starosti, že dochází dětem cement, že jim nestačí cihly a prkénka na podlahu. A s Láskou bude žehnat každému, kdo jim pomůže. A neubráníl jsem se pokušení ukázat tyto malé klíčky. Neudržel jsem se, čeho se právě obávala Anastasia. A stalo se následující.

Sel jsem cestičkou kolem venku stojících kuchyňských stolů, u kterých pracovaly děti, a najednou jsem na sobě pocítil mírné teplo, jako by na mě někdo nasměroval tepelný reflektor. To teplo se podobalo tomu, které vychází z Anastasie, když zkoncentruje svůj pohled a dívá se, jenže tentokrát bylo úplně slaboučké. Zastavil jsem se a podíval jsem se tím směrem, odkud vycházelo. Jedenáctiletá dívenka seděla u krajního stolu a přebírala rýži, dívala se na mě a usmívala se. Přisedl jsem si k jejímu stolu. Od blízkosti pohledu očí, zářících modrým světlem, mi bylo ještě tepleji a zeptal jsem se:

„Jak se jmenuješ?“

„Dobrý den. Jmenuji se Nastěnka.“

„Takže můžeš ohřívat svým pohledem, jak to dělá Anastasia?“

„Pocítil jste to?“

„Ano.“

Malá Nastěnka, i když zatím ne v plné míře, měla Anastasiinu schopnost zahřívat tělo svým pohledem.

Natalia Sergejevna Bondarčuk se přiblížila a posadila se u stolu, kameraman zapnul kameru. Bez známek rozpaků a nezastavujíc svou práci, Nastěnka začala odpovídat na otázky.

„Odkud berete vědomosti, schopnosti?“

„Z hvězd.“

„Co jsi pochopila při komunikaci se sibiřskou Anastasií?“

„Je velmi důležité chápat a mít rád svou vlast.“

„Proč je to velmi důležité?“

„Protože vlast je to, co stvořili naši dalecí dávní a blízcí rodiče.“

„Kdo jsou tví rodiče ? Kde pracuje tvůj otec ?“

„Můj otec je učitel. Ve škole, kde vyučuje, je také dobře, ale tady je lépe.“

„Žijete tady jako jedna rodina, přátelská a šťastná. Zapomínáte na své rodiče ?“

„Naopak. Máme je rádi víc a víc, posíláme jim dobré myšlenky, aby jim bylo také dobře.“

Kamera běžela a moc jsem chtěl, aby Nastěnka ukázala skeptikům, co je to zahřívající pohled. Poprosil jsem ji:

„Nastěnko, ukaž mnohým lidem, jak lze zahřívát pohledem. Tady je kamera, podívej se do objektivu, zahřej všechny, kdo se budou dívat.“

„Zahřát všechny najednou je velmi obtížné. Nemusí se mi to podařit.“

Ale pokračoval jsem v naléhání. Zopakoval jsem prosbu. A s Nastěnkou se začalo dít přesně totéž, co se dělo s Anastasií v lese, kdy silou své vůle a pomocí svého paprsku zachraňovala na dálku muže a ženu od mučení banditů. Tuto scénu jsem popsal v první knize. Zpočátku mi Anastasia vysvětlila:

„To není v mé moci, tohle už je jakoby naprogramované dříve, ne mnou, nemohu do toho přímo zasahovat. Mají nyní větší sílu.“

Ale při naléhavém opakování prosby ji přece splnila. Splnila, i když věděla, že může zahynout.

Stejně tak i malá Nastěnka se na mé naléhání pokoušela splnit mou prosbu. Dvakrát za sebou, bez výdechu, se nadechla, na nějakou dobu zavřela oči, pak se začala klidně dívat do objektivu kamery. Očarovaný kameraman znehybněl. A najednou Natalia Sergejevna Bondarčuk strhla ze sebe šátek a přikryla jím Nastěnku. Jako první si všimla toho, jak tělo holčičky začalo vibrovat a jak zbledla její tvář. Pochopil jsem: neměl jsem naléhat. A nestálo za to utrácet energii na nevěřící. Toto pouze zesílí jejich zlobný odpor.

Lidé, kteří přijeli, nemohli odolat přání dotknout se dětí. Sahali na ně, objímali je, hladili je, jako kořata. Proč jsem s sebou přivezl celou partu těchto dospělých lidí ? Vždyť jsem věděl, že do této školy přijíždí hromada různých komisí, delegací různé úrovně, i pouze jednotlivci, kteří se přijíždějí podívat, uspokojit svou zvědavost, dotknout se toho blaha, které vychází z těchto dětí. A dotýkají se, berou, a přitom nic vlastního nevnášejí.

Možná, že má Anastasia pravdu, když říká: „Ve snaze vzít blaho svatého místa popřemýšlej, co pro něj můžeš nechat ze sebe. A jestli jsi se nenaučil vydávat ze sebe světlo, pročpak jej brát a pohřbívat v sobě jako v hrobě.“

Také jsem se ocitl v této škole ze zvědavosti. Michail Petrovič Ščetinin mě přijal díky Anastasii, děti dokonce prostřely stůl plný bohatých jídel a krmily všechny, kdo se mnou přijeli. Brali jsme si tam nejen jídlo ze stolu. Nesmírně víc nám daroval oheň živých dětských očí. A co my jim dáváme na oplátku ? Jako příznivci je pohladíme po hlavičce ? A tolik jsem se na sebe rozzlobil, že jsem odešel stranou od skupiny návštěvníků, stál jsem sám a přemýšlel. Najednou se přiblížily a zastavily u mě již mě známé Nastěnka a Lena:

„Uvolněte se,“ tiše řekla Nastěnka. „Dospělí se vždycky takhle chovají. Chtějí pohladit, obejmout. Myslí si, že důležitější je obejmout. A Vy od samého rána jste stále nervózní. Pojdte s námi na louku, povím Vám o Anastasii. Víím, v jakém prostoru teď je.“

Když jsme přišli na louku, kameraman, který se k nám připojil, mě poprosil:

„Zkusme ještě udělat rozhovor s děvčátky. Měly by se podařit výborné záběry, podívej, jak je překrásná krajina a také tu nikdo nepřekáží.“

„Možná, že bychom neměli. Určitě jsme je už unavili svým vyptáváním.“

„Ale s tebou budou stejně s radostí mluvit. Návštěvy a novináře sem moc nepouští. A nám se naskytla tak unikátní možnost. Škoda ji propásnout. Pochop mě jako profesionála.“

Vzal jsem do rukou mikrofon a říkám děvčátkům:

„Je třeba natočit s vámi rozhovor. Budu vám dávat otázky a vy mi budete odpovídat, neodmítnete?“

„Když to potřebujete, tak se ptejte,“ odpověděla Lena a Nastěnka se přidala: „Samozřejmě, samozřejmě, že budeme odpovídat.“

Holčičky se postavily vedle sebe, upravily své dlouhé rusedly vlasy a v očekávání otázky se začaly pozorně dívat do mých očí. Po dvou banálních otázkách jsem zmlkl, protože jsem pochopil, že podobné všední, otřelé otázky jim dávají všichni dospělí, kteří sem přijíždějí, členové všemožných komisí a novináři, a že tyto děti jsou schopny odpovídat na otázky, týkající se takového tématu, o kterém zdaleka ne každý dospělý člověk, který má život za sebou, dokáže přemýšlet. Měl pravdu kozáčky starosta, když říkal:

„Můj syn se učí v této škole pouze tři měsíce a já už cítím, že okamžitě musím sám něco poznávat, jinak vedle něj budu vypadat jako hlupák.“

A vůbec, neponižujeme-li své děti hloupými otázkami, čímž je vědomě programujeme na to, že nemají navíc? Stál jsem s mikrofonem před děvčátky a mlčel jsem, viděl jsem podle jejich tváří, že si dělají starost s tím, že jsem přišel do rozpaků a nevím, o čem mám s nimi mluvit. Tehdy jsem se poctivě přiznal:

„Nevím, o čem mám s vámi mluvit, na co se mám zeptat.“

A najednou došlo k naprosto komické situaci. Stojíme s kameramanem, dva dospělí muži, a před námi dvě holčičky, energicky podporující jedna druhou, bez jakéhokoliv přemýšlení nám rychle vysvětlují, jak se dělá interview a jak je třeba mluvit s druhým člověkem:

„Uvolněte se, je třeba se umět uvolnit. Nejdůležitější je mluvit upřímně. Mluvit o tom, co vás zajímá.“

„Na nás nemyslete. Když mluvíte s člověkem, tak je třeba na něj myslet, ale vy na nás nemyslete, když je to pro vás těžké. Uvolněte se.“

„Své otázky nám dávejte ze srdce, dokážeme vám odpovědět, nemyslete na nás.“

„Když vám to zatím nejde, tak vám samy můžeme něco vyprávět...“

Šly loukou, usmívaly se, dotýkaly se bylinek a mluvily. Hloubka jejich poznání vesmíru, čistota vycházející z duše, dobrota zářících očí nás uváděly do stavu klidu

a jistoty. Kameraman natáčel opodál, nestřídaje záběr. Později jsem nejednou prohlížel tyto videozáznamy. Díval jsem se, jak loukou jdou malinké rusovlasé kouzelnice. Vyrostou ! V této škole jich je tři sta.

Píši o této škole ne kvůli tomu, abych někoho o něčem přesvědčil, ale proto, abych potěšil ty, kdo četli, pocítili a pochopili Anastasii. Když někoho dráždí to, co a jak vykládám, tak to nečtěte. Kritiky jsem dostal víc než dost, za styl psaní, za gramatické chyby i za jakoby merkantilní výmysl. Ale stejně je teď všechno jedno, píšu další knížku. Raději se snažte ji vůbec nečíst, protože události v ní jsou tvrdší, než v předchozích a styl výkladu se moc nezlepšil. Mohlo by vás to úplně rozhodit.

(8 4 .)

AKADEMIK ŠČETININ

Kdo to je ? Jsme zvyklí hodnotit člověka podle životopisu, titulu, postupu na společenském žebříčku. Ale v tomto případě je to nesmyslné. V Bibli se říká: „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Matouš 7, 15) Ovoce akademika Ščetinina jsou štěstím zářící tváře rodičů a jejich dětí, které se učí v této škole. Tak kdopak v tom případě je ?

Natalia Sergejevna Bondarčuk, která je nejen zasloužilá umělkyně Ruska, ale také člen vedení mezinárodního centra Rerichovců (nevládní organizace OSN), řekla:

„Komunikovala jsem s mnohými kazateli a učiteli z různých zemí, ale nikdy jsem nebyla do takové míry ohromená, jako tady. Možná, že jsme se tady setkali s velkým Vševědem. Vševědem ne proto, že zná starodávné vědy, ví to, co pro mnohé z nás je neznámé.“

Také bych chtěl vyjádřit svůj dojem ze setkání s Michailem Petrovičem Ščetininem, ale nejsem odborník v oblasti vzdělávání a mé definice by byly nesprávné, proto se pokusím bez překrucování předat to, co říkal sám.

Natalia Sergejevna, její kameraman, Michail Petrovič a já jsme šli chodbou školy. V hale, neoddělené zdi od chodby, kolem rozestavených stolů seděly děti různého věku. Všechny se zaujetím něco dělaly. Ani my, ani kamera je nevyrušila. Některé děti občas vstávaly, někam vycházely a opět se vracely. Občas se přibližovaly k nástěnkám s čísly visícím na zdi nebo se vůbec zadumaně procházely místností, některé si mezi sebou povídaly, o něčem jeden druhého přesvědčovaly, něco si mezi sebou vysvětlovaly.

„Michaile Petroviči, co se tady děje ?“ zeptala se Natalia Sergejevna.

„Tady vidíte v podstatě pokus sblížit se. Pokud dojde ke sblížení, tak si děti dokážou osvojit desetiletý kurs matematiky ne déle než za rok. Takový je zadaný úkol. To se stane s těmi, kdo se dokážou sblížit s žáky, kteří mají podobné znalosti. Hodně záleží na tom, do jaké míry budou otevřené jejich vztahy. Jejich vnější struktury dokážou číst informaci jeden od druhého. Známý jev mezi lidmi - láska na první pohled, když zamilovaní chápou jeden druhého beze slov. Ještě jsi nestačil něco vyslovit a ten druhý už všechno pochopil. Vidíte, že se tady dělá všechno, aby děti byly uvolněné, svobodné. Tady se klidně mohou dávat jakékoliv otázky, vstávat, jít ven a vracet se. Důležité je zachovat vztahy. Velmi důležité je, aby dítě pracovalo na vytvoření dobrých vztahů. A také ten, kdo organizuje celý

proces. Proto neklademe omezení a jak vidíte, neakceptujeme důraz na věk. Tady vedle patnáctiletého Ivana Alexandroviče sedí desetiletá Máša. Také se tady nachází student univerzity Sergej Alexandrovič, který tento rok končí univerzitu."

„A kolikpak mu je, studentovi posledního ročníku ?“

„Sergejovi Alexandroviči tento rok bude osmnáct.“

„Takže v sedmnácti končí univerzitu ?“

„Sedmnáct mu je v tomto životě. Vůbec se snažíme nepoužívat pojem věku. Je to velmi důležité. Všimněte se, tady učitelé jakoby splývají se žáky. Pravda je, že toto je zvláštní skupina. Jsou tady ti, komu se nepodařilo zúčastnit se stavění domu. A mají před sebou úkol - osvojit si kurs matematiky desetileté školy, aby pak předali své znalosti těm, kdo teď pracují na budově. A to se stane, protože u nich vzniká systém vzájemně koordinovaných prvků integrace. Naše rodová paměť zná uspořádání kosmu a způsob života v kosmickém prostoru. Proto je velmi důležité nepřipustit myšlenku, že děti něco neví. Pokud si někdo z těch, kdo vysvětlují, připouští takové myšlenky, tak jeho žáci také nebudou vědět.

Pro vysvětlujícího je hlavní vstoupit se žákem do vztahu na řešení úkolu, tehdy vyučování půjde hladce. Aby se nekladl důraz na vyučování, na zapamatování. Nepřipouštět si myšlenku, že někdo vyučuje. Při spolupráci přestávají pociťovat, kdo z nich je učitel a kdo je žák. V průběhu řešení úkolu se získávají potřebné znalosti a fakticky se vzpomíná na zapomenuté. Je to reflexní oblouk, pamatujete, u Pavlova - stimulace reakce. Když je potřeba - řeším to. Velmi důležité je, aby to, co teď dělají, mělo bezprostřední vztah k lidem z okolí. Teď se neučí pro sebe, to má velký význam. Teď mají za úkol předat osvojené ostatním. Není pro ně důležitá známka. Chápu, že za několik dnů budou muset vše vysvětlit ostatním. Je jím zadán začátek učebního procesu. Každý má svou skupinu. Pozoruje, jak pracují na budově ti, komu má předat své znalosti, a dělá si starosti o to, aby jeho skupina nezůstala pozadu.

Velký význam tady má - posloužení druhému. A jestliže se něčemu učí, tak chápat duši, snažení, myšlenky druhého člověka. Není tady důležitá matematika, ale člověk, který se snaží pochopit matematiku. Ne matematika pro matematiku, ale matematika pro posun k Pravdě. A čím větší je motiv - „kvůli čemu“, tím úspěšnější je proces postupu do oblasti znalostí. Důležité je být v upřímném prostředí bez urážek a podrážděnosti. Slova „tak ne“ tu vůbec neexistují. Ve staré ruštině není zastavení pohybu, nejsou špatná slova. Starodávni lidé jakýchkoliv národů neoznačovali špatným slovem žádný jev. Neexistuje, není třeba se na něj soustřeďovat. Špatné neexistuje. Když se dostanete do slepé uličky, tak tam budou slova označující východ ze slepé uličky: doprava, doleva, nahoru, jakoby náповěda, kam máte jít, ale ne fixace - „jdeš špatně“. Dnes se rusofobové rouhají, když říkají: „vyjádřit se rusky“, tím se rozumí neslušné výrazy. Tohle není ruské. Kobzev velmi přesně vyjádřil tuto myšlenku: „Naši praotci Slované, vždy měli mezi významnými činy zvláštní úctu k slovům a rčením.“

Je to tak. Proto ti, kdo pracují s dětmi, mají mít promyšlený slovní pořádek, vylučující náhodná slova, která by odváděla mysl. Velký význam mají slova zahřátá citem.

Pravda, dědictví - to je duchovní. Je třeba zapojit dítě do přirozeného kosmického procesu - věčného samoprodukování. Tehdy darujete dítěti věčnost, radost

života, skutečnou existenci. Ne zdánlivé formy: tady jsem ti, synu, koupil košili, kalhoty, boty... , teď mohu zemřít. A copak jsi dal svému synovi ? Vždyť tvé dárky jsou pouze na jednu sezónu ! Kdybys mu dal své důstojné jméno, svou čest, svou práci, své přátele, vzkvétající národ. Když mu dáš chápání Pravdy existence a moudrého života, pak můžeš říci: „Synu, dal jsem ti to nejdůležitější, budeš šťastný. Budeš kupovat košile a stavět domy, teď víš, jak se to dělá.“

Když jsem poslouchal výroky akademika Ščetinina, pozoroval jeho vzájemné vztahy s dětmi, tak jsem zaznamenal, že se podobá těm, o kterých mluvila Anastasia a divil jsem se: „Jakým způsobem osamělá poustevnice ze sibiřské tajgy a tento šedivý akademik mohou tak stejně nebo skoro stejně myslet ? Proč vůbec se mnou mluví ? Proč mě tak srdečně přijal, prostřel stůl, nakrmil ? Provází mě školou, všechno ukazuje. Proč ? Co jsem pro pedagogiku ? Nic. Bývalý trojkař. No, samozřejmě, opět se nějak postarala.“

Samozřejmě, že jsem se dostal do školy akademika Ščetinina pouze díky Anastasii. Ale o ní jsme s ním nemluvili.

Mluvili jsme na různá všední téma. Pokaždé, když jsem přijížděl, tak jsem se chodil dívat, jak pokračuje budování neobyčejného domu-chrámu. O knize se zmínil krátce: „Je to velmi přesná kniha.“ A to bylo všechno.

Několik dnů potom, co do školy přijela skupina účastníků čtenářské konference, a když jsem prosil Nastěnku ohrát všechny svým pohledem, stalo se následující. Šli jsme s Michailem Petrovičem chodbou školy a já jsem ji hledal očima. Hledal jsem, jako všichni intuitivně hledají to, co šíří světlo.

„Pohasla Nastěnka,“ pronesl najednou Ščetinin, „teď se pokouším jí vrátit sílu. Daří se to, ale s obtížemi. Chce to čas.“

„Jak to „pohasla“ ? Proč ? Vždyť je silná. Co se stalo ?“

„Ano, je silná. Ale emocionální výlev z ní byl také velmi silný.“

Rozladěný a rozzlobený sám na sebe jsem stál v Ščetininově pracovně. Pročpak ? Kvůli komu nebo čemu jsem začal něco dokazovat ? Proč jsem chtěl někoho přesvědčit ? Přesvědčit, nehledě na Anastasiina slova: „Ani mé tělo, ani zázraky, které předvedu před publikem, nenaplní světlem nevěřící. Pouze zesílí podráždění těch, kdo nedokážou snést i jiný názor.“ „Dost ! Stačí,“ myslel jsem, „víc už nebudu ani přesvědčovat, ani psát. Dost. Dočkal jsem se.“ Nemluvil jsem nahlas, ale Ščetinin najednou řekl:

„Nepřestávej psát, Vladimíre,“ pak se ke mně přiblížil, položil ruku na mé rameno, podíval se mi do očí a najednou začal zpívat.

Šedivý akademik zpíval ve vysokých tónech, ale více překvapující bylo to, že zpíval melodii, podobající se té, kterou jsem slyšel od Anastasie v tajze.

Když jsem mířil k východu ze školy, tak jsem přece uviděl v hale Nastěnku, sedící mezi dětmi na židli a šel jsem k ní. Postavila se, zvedla hlavu a trochu unavené oči za okamžik zaplály světlem a teplem. Chápal jsem: teď odevzdává svou energii a teplo a odevzdá je bezesbytku, aby pomohla té druhé, sibiřské Anastasii, jejímu snu, který se teď stal jejich společnou touhou. Copak se to přece děje ? V čem je síla toho snu ? Proč ?.. S plným sebeodevzdáním... A tento dětský pohled... Stačí člověku jeden život, aby si alespoň částečně zasloužil takový pohled ? Nahlas jsem řekl:

„Tak ahoj, Nastěnko," a pro sebe: „Není třeba, Nastěnko. Děkuji ti. Promiň mi..."

„Doprovodím Vás. S Lenou Vás doprovodíme k autu."

Dokud auto nezabočilo, díval jsem se na stále zmenšující se postavičky, stojící na cestě pod lampou u domu-zámku. Při loučení nemávaly rukama. Každá držela ruku zvednutou nahoru, s dlaní nasměrovanou na vzdalující se auto. Věděl jsem, Ščetinin mi to vysvětlil ještě dříve. Toto gesto znamenalo: „Posíláme ti své paprsky dobra, ať jsou s tebou, ať jsi kdekoliv." A opět vše spalující myšlenka: „Co mám udělat, jakým se mám stát, abych si zasloužil vaše paprsky ?"

(85.)

S ČÍM MÁM SOUHLASIT ? ČEMU MÁM VĚŘIT ?

Setkání s akademikem Michailem Petrovičem Ščetininem, seznámení s jeho úžasnou školou se odehrálo po druhé návštěvě u Anastasie. Potom, co jsem byl v této škole, ve mně skoro nezůstaly žádné pochyby vůči Anastasiiným výrokům o výchově dětí, vůči jejím činům v komunikaci se synem. Ale tenkrát v tajze se ve mně všechno proti ní bouřilo. Nechtěl jsem tomu věřit, alespoň ne všemu.

Píši tyto řádky a vidím, jak mnozí z čtenářů řeknou, někdo nahlas, někdo pro sebe: „Jak dlouho lze nevěřit ? Vždyť mnohokrát byl přesvědčen o tom, že měla pravdu, a stejně jako debil nemůže pochopit nový jev." Dcera Polina mi poslala videokazetu z čtenářské konference. Díval jsem se a poslouchal, jak vědec z Novosibirska, jménem Spiranskij, přímo z pódia řekl:

„Smysl toho, o čem mluví Anastasia, Megre není schopen pochopit úplně. Nemá čím to pochopit."

Nezlobím se na něj, naopak, všechno říkal velmi zajímavě, sál jej poslouchal se zatajeným dechem a já jsem díky němu pochopil: „Anastasia je bytost, samostatná substance." Proč mluvit o mně, po celou dobu jsem se zabýval něčím jiným, ale copak ti, kteří se zabývali vědou o zemi, o dětech a mlčeli nebo mluvili tiše, jako by fňukali ? Dokonce děti ve svých dopisech mi píší, abych se pozorněji choval k tomu, co říká a co dělá Anastasia.

Ale ubezpečuji vás, vážení čtenáři, teď se k ní chovám o hodně pozorněji, ale nemohu s ní nediskutovat, nepochybovat. Nemohu to proto, protože nechci považovat sebe a celou naši společnost za úplné idioty. Nechce se mi věřit, že jdeme cestou degenerátů. A proto se také snažím najít alespoň nějaké ospravedlnění našich činů. Nebo nepřijatelnost jejího světónázoru pro naši současnost. A budu se o to snažit, jak jen to bude v mých silách. Vždyť jestli tohle neudělám, tak budu muset uznat nejen to, že má pravdu, ale i hroznou situaci, v které se dnes všichni nacházíme. A pokud bychom mluvili o existenci pekla, tak právě my si stavíme cestu do pekla. Pojďte, rozebereme třeba situaci s výchovou dětí. Budu mluvit o sobě a také o všech mně podobných, myslím, že je jich dost.

Učil jsem se průměrně, otec mě trestal za každou čtyřku. Trestal nejen tím, že mě nepustil ven s dětmi, nejen tím, že mi nekoupil další hračku, ale i tvrději. A měl jsem strach. Strach větší než z úderu řemene. Stále jsem se bál něčeho většího.

Šel jsem k tabuli, jako bych šel na popraviště. A vytrhával jsem stránky ze žakovské knížky.

*Školní roky úžasné
s knihou, sešitem, písní
Jak rychle letí
nevrátíš je zpět.
Cožpak proletí beze stopy ?
Ne. Nezapomene nikdo, nikdy
školní roky...*

Pamatujete si na tato slova z písně, která nám vštěpovala, jak jsou krásné školní roky ? Vštěpovala, vštěpují. Ale vzpomeňme si, obzvláště my, trojkaři, vždyť nás je většina, s jakou radostí jsme zahazovali někam dál nenáviděné brašny, když se začínaly prázdniny. Jak mohou být školní roky překrásné pro dítě, které fyziologicky potřebuje pohyb, ale žádají po něm celých čtyřicet pět minut skoro nehybně sedět v přísně určené póze, s oběma rukama položenýma na stůl jako všichni. Někdo, kdo je flegmatický, pomalý, to vydrží, ale ten, který je od přírody neposedný, temperamentní a impulzivní, jaké je to pro něj ? Ale vždyť brát na všechny jeden metr, jako na roboty, bez rozmyslu - sed' nebo... A tak sedí, snaží se vydržet čtyřicet pět minut a po desetiminutové přestávce - dalších čtyřicet pět. Tak to trvá měsíc, rok, deset let a východisko jediné - smířit se. A hlavně vůbec se smířit s tím, že se budeš muset s něčím smířovat po celý život. Zít, jak se patří, ženit se, jak se patří, válčit, když je zadán takový program. Věřit bezpodmínečně tomu, co ti řeknou. Kdo bude souhlasit a smíří se, toho je snadné řídit. A bylo by dobré, aby byli fyzicky zdraví, pro různou fyzickou práci. Jenže oni začínají pít, užívat drogy. Zdalipak člověk nepije a neužívá drogy proto, že se chce vytrhnout, alespoň na okamžik, snaží se vytrhnout z klece všepodřízenosti, něčemu nepochopitelnému pro jeho duši a srdce ? Neletí rychle tyto školní roky, trýznivě se táhnou každých čtyřicet pět minut.

Naši prapradědové, dědové, otcové a teď i my to pokládáme za normální, že dítě nerozumí. A že násilí na dítěti je právě pro jeho blaho. I teď, i dneska naše děti, Váňové, Koljové, Sašové a Mášenky, jdou také do školy, i my dneska, jako naši předci před mnoha léty, si myslíme, že je tam vedeme ve jménu jejich blaha, pro poznání a Pravdu. A tady zastavte ! Pojdte přemýšlet.

Předrevoluční doba. Ve školních lavicích sedí naši pradědové, tenkrát ještě malé děti. Vyučují je Zákonům Božím, dějinám a učí je životu. Ty, kdo se nenašprtali a nevnímali, jak se patří, bil přísný učitel pravítkem po hlavě a přes prsty, prý pro jejich blaho. A tu došlo k revoluci a najednou všichni dospělí uznali, že ve Školách dětem vnucovali nesmysly. A všechno staré dali ze tříd pryč a začali dětičkám sugerovat, že Boží zákony jsou hloupost. Že člověk pochází z opice. Uvázali na ně rudý pionýrský šátek, postavili do jedné řady, donutili je recitovat básně a slavit, slavit komunismus. A také slavili, recitovali ze všech sil a pionýři vzdávali Čest všem dospělým. „Děkujeme své vlasti za naše šťastné dětství.“ A opět toho, kdo se moc nesnažil, o něco připravovali, veřejně odsuzovali a bili.

A najednou v tomtéž století, se před našima očima objevila nová direktiva: zahodit pionýrský šátek. Postihl nás rudý mor. A komunismus, to je samý teror a přetvářka. Že člověk pochází z opice ? Vždyť to je úplný nesmysl. Pocházíme z něčeho jiného. Trh ! Demokracie ! To je to ono !

Kde je pravda ? Kde je lživé dogma - stále není úplně jasno. Ale děti opět sedí ve školních lavicích, bez pohybu. A u tabule - přísný učitel... Po staletí se dopouštíme na dětech duchovního sadizmu. Jako divoké zvíře, neuvěřitelné a strašné, se snaží každé novorozeně opět co nejrychleji zahnat do nějaké neviditelné klece. To zvíře má své spolubojovníky, kdo jsou ? Kdo se duchovně rouhá vůči dětem, vůči každému člověku, který přijde na tento svět ? Jak se jmenuje ? Jaké má povolání ? A mám jenom tak jednoduše uvěřit, že jejich jméno je - učitel nebo rodič ? Vzdělaný rodič ? Jen tak hned uvěřit nedokážu, a co vy ?

Dnes učitelé nedostávají včas výplatu. Stávkují: „Nebudeme učit děti.“ Řekněte mi, je to dobré nebo špatné, že člověk nedostává svůj plat ? Samozřejmě, špatné. Vždyť člověk musí z něčeho žít. Ale když mezi stávkujícími je skutečně duchovní sadista ? Řekněte, je dobré nebo špatné, že peníze nedávají tomu, kdo se vysmívá vašemu dítěti ?

Ostatně stávkování učitelů mě přivedlo k zajímavému zamyšlení. Ve velkých městech jsou teď soukromé školy. Organizátoři těchto škol vybírají nejtalentovanější učitele, dávají jim dost dobrý plat - přibližně dvakrát větší než v obyčejných. Ne každému rodiči se daří dát dítě do takové školy, i když má na to prostředky. Protože takových škol je málo. Ale proč ? Odpověď je jednoduchá: protože je málo dobrých učitelů. Organizátoři je nemohou najít. Pak ještě jedna otázka. Nemohou najít učitele ani za dobrý plat, kdo v tom případě stávkuje ?..

Věřte mi, prosím, v žádném případě nechci z celé naší společnosti vyčlenit právě pouze učitele. Když mluvím o nich, tak mám na mysli i sebe. Vždyť jsem mezi nimi. Vždyť jsem rodič a také jsem nutil svou dceru učit se to, co jí přednášeli ve škole. A pak, na začátku perestrojky, jsem se ptal:

„Jaký je učitel dějepisu, o čem s vámi teď mluví ?“

A uslyšel jsem odpověď:

„Učitel mluví, ale jakoby mlčí.“

Jak jsem měl na tohle reagovat ? A tak jsem řekl:

„No, nemudruj. Uč se.“

Teď stávkují, ale copak pouze učitelé ? Stávkují doktoři, horníci, vědci. Stávkují a píší na svých plakátech: „Pryč s vládou, žádáme odstoupení prezidenta !“ Všichni stávkující uvažují logicky. Když není výplata, znamená to, že vláda nestačí plnit své povinnosti. Dnes se zdají podobné požadavky logické, a co zítra ? Opět otázka. Možná, že se zítra ukáže, že vláda a prezident byli na straně světla, zachraňovali zem před atentátníky, vampíry. Možná, že mimovolně, aniž by to sama tušila, riskujíc své postavení, vláda nedávala peníze sadistům, ničitelům lidských duší, lidského těla a země. A oni se nám představovali jako mučedníci. Dnes mučedníci. Podle dnešních postulátů, dnešních pozic. Ale zítra přijde někdo nový a není známo, kdo se jak ukáže.

Anastasia říká:

„Nesprávnou cestu si vybírá každý sám, odplata vždy přichází v tomto životě, ne potom. Ale každým novým dnem s východem slunce je každému dána ta možnost uvědomit si správnost cesty a je nám dáno právo volby. Vybírej, jakou

cestou půjdeš. Jsi člověk. Pochop svou podstatu. Jsi člověk, zrozený žít v Ráji."

Ptal jsem se:

„Kdepak je Ráj ? Kdo nás zavedl do nějakého bahna ?"

Odpověděla mi:

„Člověk si všechno tvoří sám."

Jenom si uvědomte, co ještě říká. Vždyť tvrdí, že teď nastoupila doba zrychlení nějakých vesmírných procesů. A ti, jejichž způsob života se neshoduje s přirozenými zákony bytí, budou podrobeni zkouškám, ze začátku nejobvyklejším způsobem, srozumitelným a jasným a tyto zkoušky pro ně budou jako dobré znamení k uvědomění svých činů, své cesty. Ti, kteří nedokážou pochopit, ještě budou mít nezdary a pak budou muset odejít ze života, aby se zdraví znovu zrodili až za devět tisíc let.

A podle jejich slov to vypadá, že horníci, kteří přetrhávají žíly země, dnešní medicína, která zasahuje do genového inženýrství, vědci, kteří vynalezli smrtící zařízení, již dostali první připomínku ve formě materiální nespokojenosti a jejich neuznání společností. Ti z nich, kteří dnes mají materiální blaho, ještě víc trpí morální neuspokojeností, protože podvědomě cítí, že jejich činnost je škodlivá a nikomu nic dobrého nepřináší.

Snažil jsem se jí odporovat a vysvětlit, že uhlí potřebujeme pro továrny, a ona:

„Pro jaké továrny, pro ty, které kouří a spalují vzduch, předurčený pro dýchání člověka, pro ty, které lijí surové železo, aby vyrobili samopal a kulky ?"

Jinými slovy řečeno, tvrdí, že námi vytvořený systém umělého životazabezpečení je nedokonalý, že všechna jeho dosažení se teď budou obracet v kataklyzmata. Narušená země pod velkými městy, kde přirozené podzemní proudy vody a čisté prameny tryskající ze země jsou zaměněny systémem potrubí, kohoutků, nemůže se sebeobnovovat a hnije a nese tuto shnilotinu do kohoutku každému.

Ještě Anastasia říká:

„Nastane doba, kdy lidstvo pochopí. Kdy největší vědec přijde k babičce na zahrádku. Vyhladovělý poprosí babičku o rajče k jídlu. Vědec i jeho zdánlivé výtvořiny té babičce dnes nejsou potřebné. Babička o nich ani nechce vědět. Klidně si žije i bez vědce. A on bez ní nemůže přežít. Žije v iluzorním světě, bezplodném, nikam nevedoucím. Ona - v souladu se zemí a s celým vesmírem. Vesmír ji potřebuje, vědce - ne."

Snažil jsem se jí oponovat tím, že když nebudeme vyrábět zbraně a budeme se zabývat pouze zemí, tak budeme oslabeni a lehce si nás podmaní technicky vyvinuté státy, které zbraň mají.

„Oni mají problém, jak zachránit sebe sama od vlastních zbraní ! Jimi zrozených sociálních kataklyzmatů."

„Ano, zahodí všechno a s kulomety se vrhnou na zahrádky k našim babičkám, k tvým zahrádkářům, a ti nebudou mít kulometry, aby se ubránili."

„A stihnou to ? Co myslíš ? Nepoperou se mezi sebou kvůli babičkám ?"

A z toho také vyplývá, že když člověk nebude diskutovat s Anastasií a přijme s důvěrou to, co říká, tak bude muset uznat, že je úplný idiot a červ,

požírající plod. Je těžké tohle přiznat. A proto, chápane, možná ne úplně, Anastasii, se snažím najít alespoň nějaké ospravedlnění toho, co pácháme. A když nenajdeme rozumná ospravedlnění a uznáme vratkost své cesty, pak... A co pak? Pojdte, budeme přemýšlet. Možná, že skutečně stojí za to, dát možnost některým dětem vyrůst bez našich postulatů a pak se jich zeptat, kam, jakou cestou máme kráčet? Vždyť Anastasia říká, že děti, které nezmrzáčíme duchovně, najdou tu možnost zachránit nás a sebe, přesněji řečeno nalézt od věků daný Ráj.

Vypadá to tak, že v našem světě je všechno jednoduché a zároveň i není. Ale proč, řekněte, proč bychom nemohli rozšířit zkušenosti školy akademika Ščetinina? Proč neudělat alespoň jednu takovou školu v každém centru oblasti? Jak je vidět, není to moc jednoduché. Prosil jsem Ščetinina, aby zřídil takovou školu v Novosibirsku. Souhlasil. Ale kdo zajistí budovu? To je otázka. Zeptal jsem se Ščetinina:

„A kdyby se v jiných městech našli lidé, kteří se postarají o materiální stránku, mohl byste zřídít v různých městech alespoň po jedné škole?“

„Tak hned to nepůjde, Vladimíre.“

„Proč?“

„Nenajdeme tolik učitelů.“

A opět myšlenka: copak to znamená „nejsou učitelé“? Kdopak v tom případě stávkuje?

Škola akademika Ščetinina je státní škola. Je to bezplatná škola Ministerstva školství Ruské federace. Proč ale je v horách, v soutěsce? Proč? A proč na akademika Ščetinina stříleli? Proč zabili jeho bratra? A proč ji kozáci pomáhají střežit? Komu se nelíbí? Komu vadí? Pozvali mě do státní Dumy do výboru školství. Tam si přečetli první knihu „Anastasia“, pak druhou a našli se i ve výboru školství lidé, kteří pochopili a shodují se s tím, co řekla Anastasia. Jsou to dobří lidé. Začal jsem vyprávět o Ščetininovi, ale dobře znají i jeho, vyjadřovali se o něm s úctou.

„Tak v čempak to vězí?“ ptal jsem se. „Proč se nic nemění ve státním školství? Stále se trápí děti, jdou k tabuli jako na popraviště. A nehybně sedí ve školních lavicích.“

Odpověď byla pro mě smutná. A, bohužel, tragická pro ty, kdo jsou dnes ještě dětmi. Je to paradoxní, ale právě učitelé se stali nepřekonatelnou bariérou, jak jsem to pochopil, když jsem uslyšel smutnou odpověď:

„Kam, prosím Vás, dáme to množství vědeckých znalostí, všechny ty tituly, nesčetné kandidátské práce o výchově dětí? Kam dáme vědecké ústavy? Vždyť vypracovaly systém. Mechanismus je spouštěn a setrvačnický tak najednou zastavit nejde. Každý kandidát věd a obzvlášť ten, který má titul profesora, bude se snažit hájit své názory.“

A ještě jsem se dozvěděl, jak jedna poslankyně z naší Dumy po návštěvě Ščetininovy školy zarmouceně řekla:

„V té škole nic nechápu, je nějaká zvláštní, podobá se sektě.“

Nevěděl jsem, co konkrétně znamená slovo sekta. Až potom jsem se podíval do slovníku, kde se říká:

Sekta - lat. secta - učení, směr, škola

1. náboženská organizace, skupina, která odbočila od vládnoucí církve.
2. izolovaná skupina lidí, kteří se uzavřeli ve svém úzkém skupinovém zájmu.

Nechápu, co těmito slovy myslela poslankyně, ale na Ščetininovou školu se ani první ani druhé moc nehodí. A když se izoloval, tak od toho dobrého, nebo od špatného? Myslím si, že i když se od něčeho izoloval, tak od sadistického chování k dětem. A o Dumě, jejíž poslanci tvoří takové výroky, nemohu nic říci. Ať čtenáři popřemýšlí, do jaké míry se hodí k některým frakcím Dumy definice, izolovaná skupina lidí, kteří se uzavřeli ve svém úzkém skupinovém zájmu. Takže sekta?

Na Ščetinina stříleli, ale on je muž. Teď možná kozáci alespoň nějak pomohou. I Anastasia řekla, že bude chránit nové klíčky. Teď jsem pochopil, ať i ona zatím nevychází ze své tajgy. Kdyby byla trochu agresivnější, tak by mohla hodit svým paprskem po kandidátských pracích, po titulech, po různé hnilobě. Ale nechce. Je třeba, prý, klidněji. Je třeba měnit vědomí.

A je to. Co si o výchově dětí a o současných školách myslím, to jsem také napsal. Ale vypadá to, zřejmě, chaoticky, ne moc upřímně. Nevypadá to moc upřímně proto, protože o naší škole jsem se vůbec chtěl vyjádřit ruským sprostým slovem. Ale po seznámení s Anastasií se u mě objevil nějaký nový styl psaní, ne každé slovo se do něj hodí.

A ještě bych chtěl říci učitelům, všem těm, kdo i přes ten systém dokázali dát dítěti alespoň trochu lásky a jak říká Ščetinin: „... zapojit dítě do přirozeného kosmického procesu“, děkuji vám! A hluboká poklona.

* * *

A ještě jsem z toho, co říká Anastasia o výchově dětí, pochopil: na prvním místě je uvědomění, že dítě je osobnost. Ve srovnání s námi, dospělými, dítě je samozřejmě fyzicky slabší, ale nesrovnatelně lepší. Je čisté, nespoutané postuláty. A dříve, než mu budeme do hlavy cpát různé poučky, měli bychom sami o světě něco chápat. Sami! Sami bychom měli popřemýšlet! Aspoň na nějakou dobu zapomenout na cizí postuláty.

A my, podnikatelé, budeme muset nějak sami v každém městě hledat učitele, pomoci ve vytváření materiálních podmínek školy a učit tam své děti a vnoučata.

(8 6 .)

O KONTAKTÉRECH

Plynul den za dnem, a já jsem si pro sebe stále nemohl najít žádnou práci. Anastasia kdesi běhá, je pořád v jednom kole. Syn, i když je zatím úplně malinký, tak za pomoci svých divokých chův všechno překrásně zvládal. Je to divné, ale vypadá to tak, že lidé všechno navymýšleli jen proto, aby jako něco dělali. A tady si klidně choď lesem a jen přemýšlej. A tak jsem chodil a přemýšlel. Přišel jsem opět k jezeru a posadil jsem se na své oblíbené místo u cedru. Díval jsem se na balíček s dopisy čtenářů a pomyslel jsem si: „Je třeba nezapomenout, aby mi odpověděla na všechny otázky.“ Když se přiblížila, tak jsem jí řekl:

„Vidíš dopisy čtenářů ? Všechny jsem roztřídil podle otázek. Otázky o výchově dětí, různé návrhy, o náboženství, o předurčení Ruska, o válkách, básně a přání, dopisy od kontaktem. Vidíš ?“

„Ano, vidím.“

A v první řadě jsem se zeptal Anastasie na kontakty:

„Jsou lidé, kteří o sobě říkají, píší to tady v dopisech, že komunikují s mimozemskými civilizacemi, s nějakými osobnostmi z minula, slyší různé hlasy, zapisují různé informace, které jim předává nejvyšší Vesmírný Rozum. U nás se vydávají knihy o kontaktérech ve velkých nákladech. Například je jedna žena - spisovatelka Blavatská, napsala několik knih. A mnohým lidem známí Řeřichové, také píší knihy a malují obrazy. V různých zemích se čtou jejich knihy a pořádají se výstavy jejich obrazů. Někteří lidé se lekají, bojí, když slyší hlasy. Podívej, tady je dopis od holčičky z města Klincy, které nějaký hlas říká, že je moudrý učitel a že ho má poslouchat. Holčička se bojí a prosí o pomoc. Skutečně tito lidé s někým komunikují a jak to probíhá ?“

„Co je to podle tebe mimozemská civilizace, Vladimíre ?“

„No, obyvatelé nějaké jiné planety, hvězdy nebo něco neviditelného, co žije vedle člověka. Jestli komunikují s osobnostmi, které žily dřív, tak to znamená, že tyto osobnosti žijí v nějakém neviditelném světě.“

„Každý člověk ,Vladimíre, je tak uspořádán, že má přístup k celému vesmíru, jak viditelnému, tak i k neviditelnému. Každý člověk může komunikovat s kým nebo s čím se mu bude chtít. Komunikace probíhá asi tak, jako skrze váš radiopřijímač. Mnoho stanic vysílá všemožné informace, ale co má poslouchat, rozhoduje majitel radiopřijímače. Člověk je současně i radiopřijímač, i jeho majitel. A záleží na uvědomělosti, citech a čistotě, jaká stanice, jaký pramen v něm najde své znění. Jako obvykle ke konkrétnímu člověku přichází ta informace, kterou je schopný si uvědomit, pochopit a použít. A všechno má probíhat klidně, bez dotěrného důrazu na vznešenost. Když někomu vykládají o vlastní velikosti, snaží se působit na pýchu: jsem velký, ale ze všech jsem vybral tebe, budeš mým žákem, také se povzneseš nade všechny. Zpravidla takto hovoří méněhodnotné, bezduché bytosti. Není jim dáno být v těle, a proto se snaží stěsnat lidskou duši a ovládnout cizí tělo. Působí na rozum, pýchu a strach člověka před nepoznaným.“

„Ale jak se jich zbavit, ptají se mnozí čtenáři ?“

„Tak to je jednoduché, sami jsou bojácní, primitivní. Je třeba je varovat: ‚Odejdi, neodejdeš-li spálím tě svou myšlenkou.‘ Velmi dobře vědí, že lidská mysl je mnohokrát silnější než ony. Nebo lze požvýkat lísteček vlaštovičníku. Nejdřív jej položit na dlaň a myšlenkou mu říci: ‚Zbav mě, lístečku, všelijaké nečistoty.‘ „

„A co když velký počet lidí bude chtít promluvit s jedním zdrojem ? Co s tím dělat ? Podívej, tady v dopisech píší, že mluví s tebou, je tomu tak ? A když ano, tak jak zvládáš jim všem odpovědět ? Vždyť je jich hodně, všichni ubezpečují, že bezprostředně s tebou hovoří a ty jim odpovídáš.“

„Každý své myšlenky produkuje sám. A ony žijí, nikam nemizí. Myšlené mnou a tebou je také v prostoru, je v prostoru i má touha, mé myšlenky a může je slyšet každý, komu se zachce, mnozí lidé mohou slyšet současně, otázka je, jakého zkreslení se dopouští přijímač.“

„Co to znamená „zkreslení“ ? Na čem je závislé ?“

„Na čistotě toho, kdo přijímá. Představ si, Vladimíre, že v obyčejném přijímači slyšíš řeč. Ale namísto některých slov pronikají nějaké šumy a některá slova jsou pro tebe neznámá, nejsou ti jasné pojmy, stojící za nimi. Co budeš dělat v této situaci ?“

„Pokusím se domyslet sám, jakými slovy mám doplnit nesrozumitelná místa.“

„Samozřejmě. Ale tebou doplněné slovo má schopnost znehodnotit znějící myšlenku, změnit a nasměrovat ji opačným směrem. Pouze vlastní čistota je schopná slyšet Pravdu bez zkreslení. A pokud je nedostatečná - tvá čistota a tvé naladění - tak není třeba obviňovat zdroj. Stejně tak ve vašem životě, v materiálním světě: ze všech stran zní množství zdrojů, snažících se o nárok na Pravdu, ovládnout tvůj rozum a vůli, formovat tvůj život ve svůj prospěch. Ale je na tobě, zda je budeš poslouchat nebo ne. Máš tu svobodu rozhodovat sám, a není třeba se na někoho vymlouvat.“

„Připusťme, že je to tak, a co když zazní otázka, na kterou ve vesmíru není odpověď? Například dávají ti otázku a tvé myšlenky, které by odpověděly, v prostoru nejsou, neprodukovala jsi takové myšlenky, co se pak stane ?“

„Otázka, na kterou ve vesmíru není odpověď, okamžitě zrychlí posun ve všem. Dosáhne všech koutků, jako zářivý blesk, jako zvonění, uvede všechno do pohybu, dojde ke spojení protikladů, zrodí se odpověď a bude slyšet.“

„Znamená to, že hned, osobně, bezprostředně uslyšíš otázku, uvidíš tazajícího se ?“

„I já ji budu slyšet jako všichni. Ale, bohužel, po dobu mnoha tisíc let lidstvo dává stejné otázky, jsou na ně odpovědi, ale málokdo je slyší.“

„Tak jak se v tomhle vyznat ? Kdy Pramen nese Pravdu nebo, spíše, kdy se ona vnímá bez šumů ? Vždyť v uších nemáme šum, když slyšíme něco zvenčí. Říkáš, že odpověď se rodí jakoby ve formě vlastních myšlenek. Ale pomocí čeho se lze vyznat, zdali ten hlas je pro dobro nebo zlo ? Vždyť všichni, kdo slyší nějaké hlasy, si myslí, že slyší právě Vyšší Rozum.“

„Když v tobě zní nejenom slovo, když najednou vzplanul cit, emoce duše, slzy radosti, když cítíš teplo, vůně a zrodily se v tobě tóny, když cítíš v sobě vzplanutí, potřebu k stvoření a touhu se očistit, pak si buď jistý, že jasně slyšíš myšlenky Světla. Když k tobě přichází studená informace, nařízení nebo povel, byť i mluvící o blahu, vypadá moudře, dokonce nejmoudřeji, představuje se jako nejvyšší a nejmocnější zdroj, tak věz, že za blahem stojí zlo, bytost, která tě učí konat v její prospěch, bytost, které není dáno vtělit se do dokonalosti.“

(87 .)

MÁME VŠICHNI JÍT DO LESA ?

„Anastasie, je tady ještě jeden problém. Někteří čtenáři chtějí žít tak, jak žiješ v tajze ty. Jedni se chtějí dostat k tobě a prosí, aby jim byla ukázána cesta, druzí zas chtějí organizovat v tajze osadu. A píší do Moskevského centra své návrhy jak to udělat. Ostatně četl jsem, že ve světě již jsou takové osady, kdy lidé z měst ponechávají své byty a usazují se v přírodě jako komunita. Takové osady

jsou již v Indii, v Americe a také u nás v Rusku, například v Krasnojarském kraji. A lidé se tě ptají, jak lépe realizovat své úmysly."

„Pročpak odcházet na jiné místo ?“

„Jakpak proč ? Lidé odchází ze špinavých měst, kde je nečistý vzduch, hluk a spěch.. Stěhují se na čistá, ekologicky čistá místa, aby se očistili sami.“

„A tam, kde vznikla špína, kdo má uklízet ? Jiní ?“

„Nevím kdo. Ale copak je to špatné, když se u člověka objevilo přání žít na čistém místě v přírodě ?“

„Přání je dobré, otázka je v něčem jiném. Když člověk šířící kolem sebe špínu přichází na čisté místo, tak ji přináší s sebou. Nejdříve uklid' tam, kde jsi našpinil, tím se očistiš od svých hříchů.“

„Takže je třeba všechno začít úklidem ? A jak se podle tebe toto všechno bude dít ?“

„Na začátku všeho je uvědomění, usilování myšlenky, jako pramen nachází optimální cestu. V Rusku se všechno dneska právě takhle děje, jen se podívej pozorně, Vladimíre. Není to nadarmo, není to jen tak a není to náhoda, že dnes o továrny s kouřícími komíny není zájem a že se dává stále méně prostředků na armádu, ale hlavně nejsou považováni za hrdiny ti, koho lze pojmenovat vandalové, kdo svými skutky znečišťovali zem. Není třeba odcházet do lesa. Toho, kdo tam přijde, lesní prostor přijme s ostražitostí a dlouho bude studovat jeho úmysly, zvyky a způsob života. Příchozí do lesa není významnější, než ti zahrádkáři, kteří na pustině, na neobdělané zemi vlastnoručně vypěstovali sad, spíš naopak. Zná je a miluje každá bylinka jejich pozemku a snaží se jim odevzdat vesmírné teplo. A city těch lidí, kteří vytvořili oázu Ráje a vtělili dobro své duše mezi pomíjivost a temno odumřelosti, jsou upřímné.“

„Copak se ale stane s městy ? Kdo je bude udržovat v normálním stavu ? Vždyť se ve městech bude všechno rozpadávat, hnít a rozkládat se.“

„Nelze připustit náhlý přechod od jednoho k druhému, je vždy bolestivý, právě proto je zapotřebí klidnější pohyb, který teď probíhá. Je překrásný a do budoucna bude ještě překrásnější.“

„No, Anastasie, opět jsi ve svém repertoáru. Stále si ze všech zahrádkářů děláš modly. Ale o duchovnu skoro nemluví, jak to dělá množství různých sdružení, duchovních organizací.“

„K čemu slova, když vskutku jejich činy jsou svaté.“

„Ještě jsou tady další dopisy. Jeden člověk jich poslal dokonce pět. Tvrdí, že slyší hlas a také mu to říká virgule, že jej zveš do tajgy. Snaží se dostat k tobě. V dopisech mi vyhrožuje, byl v Moskevském centru u Solnceva. Říká, že tě schováváme a žádá, aby mu zorganizovali cestu k tobě do tajgy. Takových je víc, co jim odpovíš ? Víš, myslím si, že jsou do tebe zamilovaní. Myslí si, že společně s tebou mají dělat dobré věci.“

„Všem, kdo je upřímný, odpovím: děkuji vám za Lásku. Ale do tajgy jsem nikoho nezvala. Co byste tady dělali ? Co sem vnesete ? Jestli vaše úmysly jsou čisté, tak ať se vtělí tam, kde žijete. Ať všechny kolem vás osvítlí Láska.“

O CENTRECH „ANASTASIA“

„V ruských městech a již i v zahraničí začali lidé zakládat centra, která pojmenovávají tvým jménem. Pojd' si to poslechnout, přečtu ti jeden z mnoha dopisů, které posílají mé dceři Polince. Na některé nějak odpovídá sama, ostatní odesílá mně, ale já na všechny odpovědět nemohu a někdy ani nevím, jak mám na některé dopisy zareagovat. Vždyť jsou takoví lidé, kteří tato centra považují za sekty. Pojd', poslechni si jeden dopis z centra, co na to řekneš sama ?“

Přečetl jsem Anastasii jeden dopis, který mi odeslala dcera Polinka. Tady je:

„Vážená Polino !

Píše Vám člen školního ekologického centra umění „Anastasia“ Valerij Anatoljevič Karasjev.

Naše centrum je ještě mladé, bylo založeno 4. prosince 1997 a teď se nachází ve stádiu svého utváření. Napomohla tomu kniha Vašeho otce, za co jsme mu moc vděční.

Anastasia, jako paprsek světla v temné říši, teď spojuje tvůrčí síly, spojuje tvořivé síly, dospělé i děti, kteří neztratili schopnost tvořit, bránit svou čest a důstojnost, kteří se snaží docílit světlých ideálů a věří, že Štěstí Ruska, rodné země je v našich rukou a v našich úmyslech.

Chápeme, jaké se teď na ni svrhly temné síly a snažíme se pomoci, čím můžeme.

V našem Centru pracují učitelé, žáci a jejich rodiče.

V současné době na různých vystoupeních a třídních hodinách seznamujeme děti a jejich rodiče s Anastasií a s jejími myšlenkami, používáme a rozšiřujeme knihy Vašeho otce, články a časopisy. Snažíme se vyhledávat i vědeckou literaturu, která by vysvětlovala Anastasiiny schopnosti.

Chápeme celkovou obtížnost práce na probouzení uvědomění člověka a liknavost lidského myšlení. Proto svou činnost provádíme klidně a s jistotou. A již jsme udělali zajímavé objevy.

Jedna část lidí vnímá Anastasii jako hezkou pohádku, druhá hned po přečtení knihy se připojuje k naší práci, nejmenší část začíná šířit pověsti o tom, že Anastasia je další sekta. Jejich názor u nás vyvolává úsměv nad duchovní chudostí lidí. Jak se říká: „Odpusť jim, Bože, vždyť nevědí, co činí.“

Nejdůležitější je, že jsme rádi, že v tomto venkovském kraji s umírajícím zemědělstvím, ve zrušeném sovchozu s vedením, které zapomělo na potřeby lidí a mládeže, na tom samém místě, kde se kdysi narodil M. I. Kalinin a vzkvétal sovchoz-milionář „ Verchnětrojickij “, Anastasia nás všechny dala dohromady.

Tady, v Centru „Anastasia „ venkovské školy M. I. Kalinina, se také zrodil náš program „Duha“. Jejíž poslání je:

„Vypracování a praktická realizace tvůrčích zaměření k rozvoji Rodné Země,

k pracovnímu i mravnímu vzdělávání dorůstající mládeže, vytvoření základny k výrobě ekologicky čisté zemědělské produkce."

Cíl programu „Duha“ je:

Vytvoření mládežnického kulturního a výrobního ekologického sdružení „Rus“, v kterém se sloučí Slovanské kulturní centrum „Lada“ a Výrobní ekologický komplex „Rod“.

Takový program nám pomohla vytvořit Anastasia. Ať nevěřící věří ve svou nevíru a my budeme uskutečňovat náš program, byť se někomu zdá jakkoliv nereálný.

Náš cíl: dát mládeži možnost pocítit svou tvůrčí sílu v praxi.

Jedním ze směrů programu „Duha“ je regionalismus, studium dějin starověku našeho kraje, života a kultury našich praotců-Slovanů.

Vedle Vrchní Trojice byl kdysi vybudován hrad „Medvěd“, o něm se prakticky nic neví, je vyhlazen z povrchu zemského. Na březích řeky Medvědice jsou slovanské mohyly. Mají snad některé z nich stejný význam, jako dolmeny v Gelendziku, kde se konala bitva vojska hradu „Medvěd“ s hordami ?

Tuto informaci moc potřebujeme, protože nechceme zapomínat. To, co se povede, vezmeme do své péče a obnovíme, alespoň částečně.

Taková je, Polino, naše prosba k Anastasii.

Na jaře začneme zakládat školku na pěstování sazenic cedru, která se stane realitou díky našemu rodákovi, hajnému Georgiji Sapošnikovi, který nám zanechal neuvěřitelný dar.

Naše dětské divadlo pod vedením Sibiřanky Taťány Jakovlevny Zaoněginové připraví divadelní představení podle námětu z knihy „Anastasia“. Děti se nadchly pro tuto ideu.

Máme velké přání, aby se s námi spojila i jiná centra a sdružení, která vznikla díky „Anastasii“. Ať její božské linie Světla spojí centra v celé Rusi.

Vzájemná komunikace, byť pouze písemná, znásobí síly a pomůže rychle najít odpověď.

Naše adresa:

*Centrum „Anastasia“,
škola M. I. Kalinina
Vrchní Trojice
Kalininský okres
Tverskaja oblast 171622*

A následující posílá naše škola všem těm, pro které Anastasia existuje:

Díky tobě, Nastěnko !

*Příroda je naší matkou
Bůh naším otcem
my všichni -
jejich děti malé*

nerozumné, tvrdohlavé.

Matce se ukryli
Otci se uzavřeli
a vymysleli, nešťastní
jeskyně betonové, bezduché
mikročtvrtě lesů cihlových.

Truchlíme, sirotci
problémy zahrnutí.
Nežijeme, ale trápíme se
dosažením nadřazenosti
chceme žít prestižně
jako tam: za hranicemi.

Tam ale teplo duchovní
zmizelo, neštěstí.
Přepych se cení více
než svědomí - hlas Pravdy...

Díky tobě, Nastěnko !
Díky tobě, milá,
za paprsek tvůj božský,
v temném carství svítící
bez tebe -jsme chudáci.

Buď pochválen, rode lidský ! - Otče náš
Přírodo ! Buď pochválena matko.
Odpusťte nám, rodiče cizí zvyky.

Vyhaslé paprsky
vás v duši hledající.
Rozžehneme paprsky
podívejte, naši milí
po celé Rusi Božské linie zasvítí.

Poslouchejte rozkaz, bratříčci !

Abychom pomohli Anastasii
učinit celý svět šťastným
katastrofám předejít
navždy na ně zapomenout.

V šest ráno společně se probudíme
a s úsměvem, prostodušně
ke hvězdám natáhneme ruce tak,
abychom se nenudili.

A přitulíme se, jako v dětství
k mamince milé, jak k nevěště:
Mě ! Vem si rodná !
A úsměv rozpustilý nás obejmě,
v ten okamžik nám odpoví mámina tvář.

Bud' zdráva, matko Přírodo !
Ty s Otcem s lidským Rodem
jsi rodila bohatýry nejsou ve vesmíru lepší.
Slovanko ! Sestřičko !
Čekali jsme tě tak dlouho.
Dorazil k nám tvůj paprsekplníme tvé přání.
Poslouchejte rozkaz, bratříčci !
V šest ráno ! Za tmy ! Jako v knize !
Provedeme „obstřelování“patnáct minut.
Podpořit sestřičku je třeba
aby se nevzrušovaly děti
vždyť jsme odpovědni za ně
jak můžeme opustit je samotné ?
Ne poprvé musíme si zvykat
jak prolomit blokádu !

Říjen r. 1997 Valerij,
důstojník ruského loďstva.

Přejeme Vám všechno nejlepší, Polino. Těšíme se na další informace o Anastasii. Odevzdejte od nás svému otci přání všeho nejlepšího. Vše nejlepší k Novému roku !

Vrchní Trojice

„Tak co říkáš tomuto dopisu, Anastasie ?“

„Říkám, že jsou překrásná dychtění lidské duše. Není to zásluha má nebo tvá. V tom je síla a krása pouze jejich duší. V názvu budou důstojnější jejich jména a ne moje. Vyrůstala jsem ve Stvořitelově kolébce, zatímco jejich duše překonávaly pekelná muka a dokázaly vydržet. Po dlouhá léta kolem nich se celá řada nedostatků, trápení a pokušení snažila překroutit pojem dobra. Jejich duše dokázaly všechno přemoci, jsou silnější než ty, co se ohradily od světa kamennou zdí, jsou ve světě a sebou vyzdobí svět. Jejich jména by měla být v názvu. Když všechna centra pojmenují mým jménem, vznikne kult a tohle nelze dopustit. Kult osobnosti nebo obrazu vždy odvádí člověka od hlavního, od sebe.“

„Copak to tedy bude ? V Moskvě - centrum Solnceva, a v Gelendžiku - Larionové, je již oddělení „Anastasia“ i při Mezinárodní akademii duchovního vývoje. Jak lidi mají poznat záměry Center ?“

„Všem lidem je dána intuice a podstatu neurčuje název, duše má pocítit jejich činy.“

„To je ale zajímavý zvrát, teď opět bude třeba přemýšlet. Jsi nějaká nestandardní, Anastasie, po komunikaci s tebou budu přemýšlet nejen já, ale i ostatní budou muset, a kdy budeme odpočívat ? Ještě ti dávají konkrétní otázku, co jsou to za mohyly na jejich řece Medvědici ?“

„Není třeba rozebírat tyto mohyly - splnily své předurčení. A narodili se tam lidé, kteří jako první dali hlavní otázku.“

„Jakou otázku ?“

„Popřemýšlej sám, Vladimíre. Zatím ti povím: pomoz jim podobným, aby poznali jeden druhého. Uved' do své knížky jejich adresy, ať všechny dopisy, které mají v sobě světlý paprsek, pomohou lidem ohřát srdce. Básník Korotynský ze Sankt Peterburgu ti dávno napověděl:

*Od srdce k srdci paprsek lásky
zazáří božskou nití.
Od hmoty odpoutej duši
a dej jí napít nebeskou výši.*

„Dobrá, chápu. Sám jsem chtěl publikovat dopisy, i básně, které mi poslali čtenáři. Chtěl jsem je vydat jako samostatnou brožuru. Sám jsem cítil, že v nich je něco neobvyklého. A v Moskevském centru bude možné získat jejich adresy, aby lidé mohli pomáhat jeden druhému. Má dcera Polina se také může ujmout této práce, k dopisům se zachovala zodpovědně. A co, nebylo by to špatné, kdyby lidé z různých zemí mohli mezi sebou komunikovat duši. Najdou si blízké duchem, ožení se nebo se seznámí, vymyslí něco společného nebo spolu stráví dovolenou. Dobře! Je to pěkné. Vydám takovou brožuru. Protože, víš, jsou u nás seznamovací služby, lidé si do novin dávají inzerát, no, zkrátka hledají životního partnera, a tam uvádí svou výšku, barvu očí, věk, jako by si vybírali krávu do svého hospodářství. A tady to bude zřejmě lepší, když se sejdou lidé blízcí duchem a začnou si pomáhat.“

„Samozřejmě, že je lepší a pevnější duchovní svazek.“ „Ano... Ale je tady jeden problém...“ „Problém? V čem?“

(89 .)

OŽIVTE ŠAMBALU

„Z neznámého důvodu dochází k tomu, že právě v Novosibirsku nejvíce kritizují jak mě, tak i knihu. A vlastně kritizují pouze tam. Knížka se vydává ve třech zahraničních státech a mnohé další mi nabízejí smlouvy. V Novosibirsku stále nadávají. A tam - Polina, představuji si, jak se trápí. I o brožuru říkají: ‚Opět vymyslel nějaký fígl, raději by měl pokračovat v podnikání.‘ V televizi byl pořad o prvních podnikatelích, zmínili se i o mně, ukázali rozhovor s Polinou, kde jí řekli: ‚Teď je tvůj otec mimo hru...‘ Polina se snažila něco říci o duchovnosti, ale přerušili ji.“

„Projde ještě trochu času a většina Novosibirců pochopí tebe i tvou knihu. K tobě se vrátí ti lepší z bývalých kamarádů a také se objeví noví. V jedné z městských čtvrtí u věčného ohně se sejdou tví bývalí a noví kamarádi a zasadí cedrovou alej.“

„To je ale! Je to možné?! Vymyslet něco takového... Cedrovou alej u věčného ohně... Trochu přeháníš, můj milý snílku.“

Vyskočila z trávy, klekla si a celá zářící spráskla ruce a tiše zašeptala:

„Děkuji ti za tahle slova - milá, moje. Vždyť jsem to já, Vladimíre, že ano? Stala jsem se pro tebe milou?“

„U nás se to tak říká. A co se týče tvého snu, tak vskutku je překrásný.“

„A také se splní, uvěř mi. Jak jsem zatoužila, tak se všechno i stane.“

„Ve světě se nic neděje samo od sebe. Kdybys dokázala udělat v Novosibirsku nějaký zázrak. Nebo ne, co je platný zázrak, od nich není ani teplo ani horko. Kdybys dokázala udělat, aby se každý obyvatel města alespoň trochu stal bohatším a zdravějším, no, aby celkově v Novosibirsku každý byl šťastnější, pak možná, že by lidi zasadili alej. Ale tohle, myslím si, je nezvládnutelné i pro všechny tvé Světlé Síly dohromady. Něco takového je nad síly kohokoliv.“

„Máš pravdu, Vladimíre, nad lidskou vůlí nikdo nemá moc. Každý člověk si svůj osud - šťastný nebo nešťastný - buduje sám. Vlastní uvědomění každému vybírá cestu.“

„A kdo si pohrává s naší uvědomělostí? Kdo nám brání vybrat si takovou cestu, abychom se stali šťastnými z nešťastných?“

„Proč hledat příčinu mimo sebe, Vladimíre? Co tím změníš, když začneš někoho obviňovat? Zrodila se v tobě krásná myšlenka: vytvořit něco dobrého pro lidi Novosibirska. Moc se mi líbí, je třeba o ní popřemýšlet... Tak! Pěkně! Je to vymyšleno! Skvělé! Vejdou do dějin všichni lidé města, narodí se tam šťastná generace. Šťastnějším se stane i každý dnes žijící. Pojd', popřemýšlíme společně o tom, jak máme říci lidem města, s kterými si děláš starosti, jak máme promluvit do srdce každého, do jejich duší...“

„Co jim chceš říci?“

„Že společně mohou oživit Šambalu.“

„Jakoupak Šambalu, mluv jasněji.“

„Po věčnost lidé hledají na zemi svaté místo. Říkají mu Sambala a věří tomu, že na tomto místě se lze spojit s vesmírnou moudrostí, ale nikdo ho najít nedokázal, přestože hledači projeli mnohé země. A také ho nenajdou, když budou takhle hledat, vždyť Sambala je uvnitř každého a její vnější projevy oživují lidi.“

„Konkrétněji. Co je třeba udělat pro "spojení s vesmírnou moudrostí a pro to, aby člověk dosáhl štěstí? Ale ne uvnitř sebe, protože nějak to stále nechápu. Povídej o vnějším, co je třeba stavět, sít nebo bourat?“

„Ať každý obyvatel města vyloupne ze smolnaté šišky malinké cedrové semínko, podrží ho v ústech, zasadí do květináče a zalévá každý den. Před zaléváním je třeba ponořit prsty do vody, nemít v sobě zlobu, přát sobě a hlavně budoucím potomkům, dětem jen to dobré a uvědomění Boha. A takhle každý den. Když vzejdou klíčky, bude možné s nimi v duchu mluvit o tom nejtajnějším. V letní den a nemrazivou noc je třeba dát nádobku s malinkým klíčkem ven mezi jiné rostliny. Ať je v kontaktu s hvězdami, měsícem a sluníčkem, ať pozná deštíček, větřík a duch bylinek, rostoucích kolem něj, a pak se opět vrátí do bytu ke svým rodičům. Takhle to lze dělat mnohokrát, když budete mít čas a přání. Klíček proroste ve věčnost, vždyť cedr žije víc než pět set let, dá potomstvo a novým cedrům vypráví o duši toho, kdo jej vypěstoval. Když v bytě vyroste do výšky třicet centimetrů, tak jej lze časně na jaře zasadit do země. Ať vedení města dá všem těm, kteří nemají svou půdu, alespoň jeden čtvereční metr pro jejich klíček. A ať je lidé zasadí na kraji města, na břehu řeky a podél silnic, mezi domy a v centru města na lidnatých náměstích. Ať si lidé chrání každý svůj klíček a ať pomáhají jeden druhému. Lidé z celého světa po staletí budou jezdit do tohoto města, aby se podívali a dotkli se svatyň, aby si alespoň letmo promluvili s jeho šťastnými obyvateli.“

„Pročpak najednou začnou jezdit lidé z celého světa ? Na obyčejné ozelenění města se podívat ? Kdybys najednou objevila v Novosibirsku nějaké svatyně, tak jako v Gelendžiku. Pověděla jsi o dolmenech Gelendžiku a teď se tam snaží dostat lidé z různých měst Ruska i ze zahraničí. Viděl jsem, jak se každý den pořádají exkurze k dolmenům. A každý rok v září se tam sjíždějí na konferenci čtenáři z různých měst, malíři tam pořádají výstavy a natáčejí se tam filmy. A tady, to je toho, ve městě rostou stromy. A ani ne stromy, pouze jen klíčky cedru.“

„Tyto klíčky budou zvláštní. Budou podobné Zvonícím cedrům. Ohřáté teplem lidských srdcí, dotknuté lidskou duší, tyto klíčky zahrnou do sebe nejlepší paprsky vesmíru, pak je začnou odevzdávat lidem. A na tomto místě lidé a země věčně budou zářit. Přijde nové uvědomění, od těchto lidí půjdou objevy vesmírného rozměru do celého světa. Svaté místo, co je to, víš to ? Věř mi, Vladimíre, poznáš jej ve svém milovaném městě.“

„Je to všechno, samozřejmě, lákavé. Ale pochop, Anastasie, tobě samotné těžko někdo uvěří. Nic takového v dějinách nebylo, dnešní věda to nepotvrdí. Kdyby o tom promluvil někdo důležitější než ty, s autoritou a je známý...“

„V koránu se velice moudře říká, co jsou stromy. A Buddha také poznal moudrost, odchází nadlouho do lesa. Řekni mi, Vladimíre, četl jsi Bibli ?“

„Četl jsem, a co z toho ?“

„Ve Starém zákoně se říká: ještě před narozením Krista si Šalamoun, nejmoudřejší ze všech vládců na celé zemi, nechal vystavět z cedru dům a chrám k slávě Boží. Najal si tisíce lidí, aby pro něj pokáceli a dopravili cedry z dalekých míst. Bible říká, že král Šalamoun byl moudřejší a jeho Píseň písní, jím napsaná, se dochovala dodnes. Ve Starém zákoně se také říká, že na sklonku let začaly Šalamouna odvádět od víry ženy z jeho harému, z různých zemí a víry. Poznal různá náboženství a víš, se kterým se spokojil ?“

„Kterým ?“

„Tím, v kterém se stromy nejen kácí, ale také sází. A pochopil umírající moudrý král, že časem i jeho chrám a dům zchátrají, že potomci neudrží moc, že pohasne mohutnost a velebnost státu. Také se tak stalo. A dosud se jeho duše trápí kvůli chybě, které se dopustil. Pochopil moudrý král: „Nelze tvořit bohulibé věci a při tom ničit živé výtvořky Stvořitele.“ Po tisíciletí se trápí jeho i mnohé lidské duše při pohledu na to, jak se jedna chyba opakuje po tisíciletí. Lze ji napravit a pak nad světem opět vzejdou překrásné červánky. O tvém městě všemi zemskými a vesmírnými kanály půjde zvěst.. Ze všech divů na světě, které známe, ještě nikdo neslyšel o takovém městě, ve kterém každý obyvatel s neobyčejnou láskou a něhou, s duší vypěstoval stromy a proměnil zkamenělé město v Prostor Lásky, v opravdový živý a vesmírný chrám. Pro tohle musí být božská uvědomělost, tak ať se objeví v každém člověku a pomůže mu pochopit své vesmírné předurčení.“

„Možná, že ve tvých slovech je racionální jádro, a možná, že o tom napíšeš, ať se lidé rozhodnou sami. Ale víš, musím tě varovat, ty také tímto něco ztrácíš. Stále mluvíš o stromech... No, vlastně... Oficiálně nikdy se nebudeš moci provdat. Aby mohl být proveden zápis na matričním úřadě, nemáš doklady. A mluvíš tady tak důležitě o stromech... I bez toho tě církevní služebníci považují za pohanku, a když takhle tvá slova napíšeš, tak tě nepustí ani do blízkosti chrámu, a za nic na světě tě s nikým neoddájí.“

„Vladimíre, napiš tato má slova, ať se lidé o nich dozví. A sám se nestyd' za ně, pokoř svoji pýchu. Možná, že ne hned a ne všichni pochopí význam těchto slov, ale ve tvém městě je mnoho vědců. A když si myslíš, že je lidé chápou lépe, tak oni vědeckým jazykem dopoví to, co jsem nepověděla já. A novináři... Za kritiku se na ně nezlob, ještě ne všichni z nich řekli svá slova. A kdybych se měla vdávat, Vladimíre, věř mi, najde se i oddávající.“

„A co, když se tohle stane v nějakém jiném městě, ne v Novosibirsku ?“

„Jakékoliv město se může takhle probudit. Ale pro tyto činy se v lidech musí zrodit jiná uvědomělost, a když se objeví, tak se změní tvář města. Mezi nimi ale bude první, který pozná blaho.“

„Jsi prostoduchá, Anastasie, naivní, vždy sníš jen o tom lepším. Tak dobře, napíšeš to, o čem jsi mluvila, ať lidé vědí i o těchto věcech.“

„Děkuji ti. Děkuji... Nevím, jak ti mám ještě děkovat.“

„To nic není... napsat to není těžké. Ještě můžeš něco přidat, ale ne moc.“

„Prosím Vás, lidé, nečtěte tato slova spěšně, uvědomte si je.“

(90 .)

O TVŮRČÍ ČINNOSTI

„Podívej, Anastasie, odpovídáš na otázky, které ti dávají čtenáři, mluvíš o člověku jako o tvůrci, ale vždyť jsi žena. Víš, co řekl o ženách vůdce jednoho duchovního spolku ?“

„Co ?“

„Řekl to, že ženy nemohou tvořit, že jejich předurčenost je být krásnými, nadchnout muže pro různé činy a že všechno tvoří pouze muži.“

„A co ty, Vladimíre, souhlasíš s tímto výrokem ?“

„Myslím si, že s tímto lze souhlasit. Víš, existuje statistika - taková nezaujatá věda. No, a když se podíváme podle ní, objeví se následující situace.“ „Jaká ?“

„Malíři Andrej Rubljov, Surikov, Vasněčov, Rembrant, no a další malíři, všechno byli muži, a ženy mezi nimi nebyly vůbec, alespoň si na to nevzpomínám. Vynálezci letadla, aut, elektromotoru, družic, raket jsou také muži. Za nejpoblárnější umění se teď u nás považuje kinematografie. Pro natáčení filmu je zapotřebí filmový režisér, v této branži je jeden z hlavních. A nejlepšími filmovými režiséry jsou opět muži. Bývají i ženy, ale zřídka. A nemají tak významné, zajímavé filmy. I nejlepší hudebníci jsou vždy muži, i filosofové starodávni a současní jsou také muži.“

„Ale proč mi to všechno říkáš, Vladimíre ?“ „Mám jednu myšlenku a myslím si, že ti pomůže.“ „Jakou myšlenku, můžeš se mnou se o ni podělit ?“ „Ano. Má myšlenka je taková, že ty bys, Anastasie, měla věnovat více času nějakému zvelebení tohoto místa a výchově dětátka. Nezatěžuj se starostmi o svět a o lidi, konec konců se všemi věcmi si mohou poradit muži. Pouze muži - tak mluví statistika - přesná a nezaujatá věda. I v dějinách to všechno takhle bylo, že muži dělali to nejpodstatnější, a dějiny také nejde popřít. Pochopila jsi, jaká je to nezvratná myšlenka ?“ „Ano, pochopila jsem tě, Vladimíre.“ „Jen se nerozčiluj. Je lepší všechno pochopit dřív, starat se o své věci a nevěnovat se tomu, co někdo

jiný dokáže udělat lépe. Snažíš se změnit svět k lepšímu, ale tohle mohou udělat pouze muži, oni vynalézají všechno to nejlepší a tvoří lépe než ženy. Souhlasíš s tím ?"

„Souhlasím s tím, že navenek vypadá tvůrcem muž. Když se podíváme z materiálního hlediska.“

„Co to znamená navenek ? A jak ještě, z jakého jiného hlediska se můžeme dívat na nezvratná fakta ? Raději nefilozofuj a řekni mi konkrétně: dokážeš něco vytvořit ? Například, umíš alespoň vyšít ? Dovedla bys na látce vyšít jehlou nějaký vzor ?“

„Vyšít jehlou vzor, to nedokážu.“

„Pročpak ?“

„Nedokážu vzít do rukou jehlu, která je vyrobená z útrobu země. K čemu je tvoření, když nejdřív ničíš velké, živé dílo ? Představ si, Vladimíre, že někdo nerozumný rozřízne obraz, plátno velkého malíře, podle tvých slov - tvůrce, a začne z kusů plátna vyřezávat nějaké zajíčky, figurky. Bude možné jeho činy pojmenovat tvorbou, byť s ohledem na jeho nerozumnost ? Ale když stejné věci začne dělat někdo jiný - rozumný, chápající všechno kolem sebe, tak tyto činy budou mít jinou definici.“

„Jakou ?“

„Pojď, popřemýšlíme o tom společně. Lze to například pojmenovat vandalstvím.“

„No, to je ale, kam až jsi zašla. Tak copak, všichni tvůrci, malíři jsou vandalové ?“

„Na úrovni svého vědomí jsou malíři, tvůrci. Ale jestli jejich vědomí dosáhne jiné úrovně, bude se hromadit tvoření jiným způsobem.“

„Jakým jiným ?“

„Tím, kterým všechno tvořil ve svém zápalu nadšení Stvořitel. A dal tu možnost zdokonalovat jeho dílo a tvořit svá vlastní, pouze člověku.“

„Čím všechno tvořil stvořitel ? A jaký dal člověku nástroj pro tvoření ?“

„Hlavním nástrojem tvoření Velkého Tvůrce je mysl. Je dána také člověku. Výtvořiny jsou opravdové tehdy, když myšlenkového procesu se účastní duše, intuice, city a to nejdůležitější - čisté úmysly. Podívej, u našich nohou roste kytky, její forma a barvy jsou překrásné, mění se polotóny v živém tvorbu, zkus je zdokonalit svou myšlenkou. Soustřeď se a zkus je změnit na lepší.“

„Na jaké ?“

„Vymysli to sám, Vladimíre.“

„No, vymyslet dokážu. Například, jeden lístek ať je červený, druhý ať zůstane bílý a takhle ať se střídají. Myslím, že to bude lepší, veselejší.“

A najednou Anastasia znehybněla. Začala se pozorně dívat na bílou kopretinu. A rozumíte, přímo před našima očima, tato kopretina tiše, pomaloučku změnila barvy svých lístečků. Střídaly se: červená, bílá, opět červená. Ze začátku byla červená sotva viditelná, pak byla barva sytější a nakonec ty lístečky začaly jakoby zářit červenou barvou.

„Tak vidíš, jak se to stalo: ty jsi to vymyslel a já vše vytvořila myšlenkou.“

„A to takhle mohou dělat všichni lidé ?“

„Ano. A také dělají. Jenže používají předem umrtvený materiál. A všechno mrtvé se může jen rozkládat. Tak léta letoucí se člověk snaží pozastavit rozklad svých výtvorů, tak lidská myšlenka se stále zaměstnává hnilobou a člověk nemá čas pomyslet na to, čemu se říká opravdový výtvor.“

Všemu předchází myšlenka, kterou časem lidé vtělují do hmoty nebo používají pro změnu zřízení společnosti. Ale nechápou hned, zda tvoří dobré nebo špatné. Zachtělo se ti změnit barvu kytky. Změnila jsem to myšlenkou, kopretina se mi podvolila. A teď se pozorně podívej: vymyslels to lépe? Dokonaleji než to, co bylo ?“

„Podle mě je to teď veselejší, pestřejší.“

„Proč ale mluvíš o svém novém výtvoru bez nadšení ?“

„Nevím, možná, že ještě něco chybí, třeba další barvy, zatím to nevím.“

„Barvy se dostaly do rozporu, na úkor pestrosti vybledly něžnější polotóny. Křiklavá pestrost nedokáže vyvolat něžné city.“

„No, dobře, zkus to všechno vrátit zpátky.“

„Nemusím, kopretina sama se dokáže změnit nazpět. Červená barva zmizí. Vždyť jsme ji, žívou, nezabili. Příroda všechno sama vrátí do harmonie.“

„Tak copak, podle tebe, Anastasie, jsou všichni muži nerozumní vandalové, a ženy - tvůrci ?“

„Všichni muži a ženy jsou stejní, v každém z nich se spojují dva základy v jedno. A ve své tvůrčí činnosti jsou nedělitelní. Pro ně oba existuje zemské bytí.“

„Ale jakpak? Není mi to vůbec jasné. Já, například, jsem pouze muž.“

„Z čeho se skládáš, Vladimíre? Tělo ženy a tělo muže splynuly v jedno, spojily se v tobě a duch dvou splynul v jediný.“

„A proč se tvrdí, píší pojednání o tom, co je žena, a o tom, co je muž, a kdo z nich je silnější nebo důležitější ?“

„Popřemýšlej sám, kdo chce a s jakým cílem zaměnit svými dogmaty tvé chápání, vědomí, které od věků dal Stvořitel všem.“

„A co když Stvořitel dal někomu víc a ten Člověk, učitel, snaží se rozdělit se všemi o svou moudrost ?“

„Každý klíček, semínko břízy, cedru nebo květinu má v sobě v plné míře informaci Stvořitele. Tak jakpak tě mohla napadnout myšlenka, že Stvořitel mohl něco nedodat svému vyššímu tvorů? Co může být pro Otce urážlivější nežli tato výtka ?“

„Ale ne, nikomu nic nevytýkám. Prostě si o tom tak nějak pro sebe přemýšlím.“

(91 .)

KDO JSI, ANASTASIE ?

Před tím, než jsem dal tuto otázku Anastasii, pozorně jsem se na ni podíval. Tady přede mnou sedí žena, mladákrásná, navenek se skoro ničím neliší od lidí

naší civilizace. Snad jen dokonce navenek pocíťovanou lehkostí v celém těle, lehkostí v póze, gestech a ještě více, když se zvedá a jde. Toto všechno dělá s nějakou neobyčejnou lehkostí. Těžkopádná chůze starého člověka se značně liší od pohybu mladého, energického, veselého člověka. Ale stejně tak se liší Anastasiina chůze a pohyby od pohybů dokonce mladého sportovce. Zdá se, že je lehká jako peříčko a současně je silná fyzicky. Patnáct kilometrů klidně nesla můj batoh a při tom mi ještě pomáhala jít. V průběhu krátkých zastávek neležela, neseďela vysílená, ale pohybovala se: buď běžela sbírat bylinky, nebo mi natírala nohu. A toto všechno s lehkostí, s radostí, s úsměvem. Odkud bere tolik životní radosti? Zkuste si někdy všimnout proudu lidí, kteří jdou ulicí, jejich tváře. Zkusil jsem to. Skoro všechny jsou soustředěné, sklíčené nebo zamračené. Zvláště tehdy, když jde člověk sám. A i když nic těžkého nenese, je slušně oblečený, určitě nemá hlad, protože kouří drahé cigarety, ale na tváři má stopu napětí, vážných problémů. A tak je to s mnohými, s většinou.

Anastasia se ale stále raduje. Ze sluníčka, z bylinek, z deštěku i obláčku. Přímo jako bezstarostné dítě po celou dobu září štěstím. I když s ní dokonce mluvíš o vážných věcech, tak ani tehdy nebývá smutná.

Stejně i tenkrát... Ne, tenkrát její vzhled nic konkrétního nevyjadřoval. Anastasia seděla s trochu skloněnou hlavou a spuštěnými řasami, jako by se zarazila nebo kapánek posmutněla, jako kdyby cítila, na co se jí chci zeptat. Ale stejně jsem se zeptal:

„Když si prohlídneš všechny dopisy, Anastasie, tak se přesvědčíš, jak různě tě pojmenovávají: mimozemšťankou, jedna známá spisovatelka-psycholožka badatelka Lavrova ve své knize tě pojmenovala biologem mimozemské civilizace, obyčejní čtenáři ti říkají bohyně, pravda, divně se při tom chovají, mluví k tobě, jako k blízkému příteli. Jsi zřejmě první, koho pojmenovávají bohyní, ale komu se neklanějí, s kým mluví, jako s blízkým přítelem. Vědci a vůdci duchovních konfesí tě většinou pojmenovávají bytostí, vysoce vyvinutou bytostí, samostatnou substancí. Komunikuji s tebou, napsal jsem knihu o našem setkání, ale nemohu přesně pochopit, kdo jsi. Sama přesně víš, můžeš mi srozumitelně vysvětlit, kdo jsi?“

„Vladimíre, a koho ve mně vidíš ty?“ zeptala se Anastasia, nezvedajíc oči. „A proč pro tebe je tak důležité to, co říkají ostatní?“

„Právě v tom to vězí, že nevím, koho v tobě vidím. Abych byl upřímný...“

„Jenom mluv, Vladimíre, poctivě, upřímně, pokusím se to všechno pochopit.“

„Tak dobře, všechno řeknu... Když jsem tě viděl poprvé, Anastasie, tak jsem tě vnímal jako obyčejnou ženu. Když jsme šli poprvé do lesa, posadili jsme se, abychom si odpočinuli, sundala jsi svůj šátek a svlékla své šaty, tak jsem uviděl, že jsi krásná, lákavá, no, rozumíš, u nás takovým říkají přitažlivé nebo sexy. Tehdy se mi chtělo s tebou... no, sama chápeš, co. Pamatuješ se?“

„Pamatuji.“

„No, a teď kvůli těmto nepochopitelným věcem, už se mi to nechce, dokonce i když tě vidím nahou.“

„Začal ses mě bát, Vladimíre, ano?“

„Ne, že bych se bál, spíš naopak. Ale je něco nepochopitelného. Narodil se nám syn a ty se nějak stále více vzdaluješ, dokonce i když jsi nablízku, jako teď, stejně se mi zdáš být daleko. Stále mám ten pocit, že jsi nějaká bytost.“

„Ať jsem bytost, ale vždyť ty jsi také bytost.“

„Ne, nejsem. Nikdo mě v dopisech tak nepojmenoval. Třeba mi někdy v dopisech čtenáři nadávají, zato nikdo nepochybuje, že jsem člověk.“

„Prosím tě, pochop, Vladimíre, jsem žena, jsem také člověk.“

„Říkáš, že jsi také člověk, ale nechceš udělat jednoduchou věc. Nechceš žít tak, jak žijí ostatní lidé. Celý svět. Všichni chtějí mít byt, nábytek, auto - ty nechceš. Za knížku jsem začal dostávat peníze, brzy jich bude víc. Pojd', koupíme byt, nábytek a auto, pojedeme společně na svatá místa i syna s sebou vezmeme. Naše civilizace teď obnovuje chrámy a kláštery a v jiných zemích je hodně svatých míst, historických památek. A ty tady nic nemáš, žádné svatyně, co tě tady drží? O co bys přišla?“

„Vladimíre, tady je můj prostor, Stvořitelův výtvar v odvěké formě. Má pramaminka, maminka, mí otcové svou láskou tady oblaskali každou bylinku. Každý majestátný cedr si pamatuje jejich pohledy a teplo jejich rukou. Semínka všech rostlin na jaře se promění v klíčky a v každém semínku, které se spojí se zemí, je celá informace vesmíru a informace o tom, že uvidí blahodárné světlo, že se promění v klíček. Snaží se mu pomoci i sluníčko, i k člověku se táhne klíček, za ještě větším světlem než od sluníčka, za blahodárným lidským světlem. Tak všechno stvořil Stvořitel. Vymyslel to tak proto, aby člověk s ním mohl tvořit dál. Mí rodiče zachránili dílo Stvořitele, je tady Prostor Lásky, mně darovaný mými rodiči. Co na světě může být světlejší než dílo Stvořitele, rodičů a živá Lásky, která zaplňuje prostor? Tohle má udělat každý člověk-rodíč. Darovat svému dítěti překrásný Prostor Lásky, jako mateřské lůno. Pouze v tomto prostoru bude moci být šťastné jejich dítě, jejich budoucnost. Daruji našemu synovi svaté místo, Prostor Lásky.“

„To mu daruješ ty, a kde je můj Prostor Lásky? Co já mu mohu darovat?“

„U mnohých lidí je narušena spojitost poslušnosti, ale nit není přetržena. Nit spojující se Stvořitelem všechny najednou a každého zvlášť. Je pouze třeba, aby každý pochopil, pocítil, pak každý nalezne sílu i světlo. Vladimíre, rozšiř Prostor Lásky. Vytvoř jej v tom světě, kde teď žiješ. Pro našeho syna, pro všechny děti na zemi, proměň celou zemi v Prostor Lásky.“

„Nechápu. Co ode mě chceš? Abych měnil celý svět?“

„Ano, tohle chci!“

„A aby se všichni měli rádi, nebyla válka, zločinnost a aby byl čistý vzduch, voda?“

„Ať to tak je po celé zemi.“

„A pouze tehdy budu považován za skutečného otce, že jsem synovi něco dal?“

„Jen tehdy se staneš otcem, kterého si bude vážit syn.“

„A copak jinak mě ctít nebude?“

„Za co, Vladimíre, za jaké činy si chceš zasloužit úctu syna?“

„Za ty, za které všechny děti světa uctívají své otce. Otcové jim dávají život.“

„Jaký život ? Kde a v čem nachází své radosti dítě, které přichází na svět ? A proč ve světě, darovaném otci, je tolik neštěstí ? V tomto neštěstí má žít znovu narozený a rodiče si myslí, že s tím nemají nic společného, takto my žijeme a čekáme na úctu a divíme se, když ji nedostáváme. Věř mi, Vladimíre, málokterí otcové jsou skutečně uctíváni svými dětmi. Právě proto, sotva dospějí, opouští děti své rodiče a zapomínají na ně, čímž je intuitivně obviňují a samy opakují jejich omyl. Vladimíre, chceš-li si zasloužit úctu syna, tak budeš muset udělat svět šťastnější.“

„Ach tak... Teď je mi jasné..." vyskočil jsem.

Cítil jsem v sobě zoufalství a zlobu. Myšlenky se mi splétaly do klubka. Tehdy jsem pochopil a všem je to myslím také jasné. Anastasia je fanatická poustevnice. Předpokládal jsem to už při prvním setkání. Byť i s neobvyklými schopnostmi, které má neznámo odkud. A možná, že právě tyto její schopnosti, její paprsek jí nedávají možnost poměřit své schopnosti a možnosti. Pamatujete si, jak řekla: „Přenesu všechny lidi přes úsek času temných sil ?“ Ale zřejmě pochopila, že to nedokáže udělat, a teď se snaží mě i čtenáře zatáhnout do svého bezplodného snu. Pochopil jsem, že zároveň s fanatizmem a nenormálností má v sobě neuvěřitelnou vychytralost a s její pomocí vše dělá pro svou touhu. Porodila dítě, dosáhla toho, že jsem napsal knihu. Ale je to možné, říci tohle: „Aby sis zasloužil úctu syna, změň svět, proměň v Prostor Lásky celou zem, daruj ho synovi a všem dětem.. ?“ Systematicky a jemně zatahuje všechny lidi do svého snu a pro mě stále vymýšlí složitější úkol. Nejdřív napiš knihu, teď po celém světě vytvoř Prostor Lásky, a co dál ? Známe hodně fanatiků, kteří se snažili změnit svět, a kde jsou teď ? Zmizeli jako dým. A tuhle další stojí přede mnou se spuštěnou hlavou a opět totéž... Měnit svět.

Věděl jsem, že s nenormálními a fanatickými je zbytečné diskutovat, potřeboval jsem se uklidnit a odejít. Ale nevydržel jsem to a řekl jsem jí, stále sedící se sklopenýma očima, všechno:

„Pochopil jsem, kdo jsi. Jsi směs bytosti a člověka. Jsi mazaná. Neuvěřitelně vychytralá. Ale takto chytře osnovat intriky ! Donutit mě napsat knížku a jako návnadu, porodit syna. Snažila ses za svou nelidskou logikou schovat svůj fanatismus, ale nevyšlo to. Nevyšlo, chápeš, nevyšlo. Když jsem psal knihu, komunikoval jsem s mnohými lidmi, dávali mi číst hodně různých duchovních knih. A nevím, co o nich víš ty, ale mohu říci jedno. Po dobu mnoha tisíc let se na světě objevovali velcí mudrcové, světci, i dodnes existují různé duchovní směry. Na světě je víc než dva tisíce duchovních konfesí, slyšel jsem to v televizním pořadu. Všichni hlásají dobro, poučují všechny, jak je třeba žít a každý vůdce tvrdí, že Pravdu má jen on. Kolem je plno různých svatyní, ale jaký je prospěch z tisíciletého blábolení ? Z různých učeních ? Pochopil jsem pouze jedno: ubíhají tisíciletí, ale válka se nezastavuje. Válka mezi učením. Kdo zvítězí, ten má pravdu, ale ne nadlouho. Uplyne nějaký čas a opět nová válka a vítězí nové učení. Ale padlých v boji si nikdo nevšímá. Kdybych měl všechno otevřeně říci... Víš kdo jsi, víš k čemu navádíš mě a čtenáře ?..“

Anastasia se zvedla, klidně se mi podívala do očí a řekla:

„Nepokračuj, prosím, Vladimíre. Věř mi, vím, co můžeš říci dál. Raději to řeknu sama. Věty budou kratší a bez nadávek.“

„Sama ? Tak to zkus. Třeba i bez nadávek. Co jsem chtěl říci ?“

„Chtěl jsi říci, Vladimíre, že na světě je množství proroků, učitelů, mnoho různých učeních. A je pro tebe těžké se v nich vyznat. Ale řeknu to a pochopíš to, jestli budeš chtít. Kritériem hodnocení všeho bude VODA. S každým dnem se stává špinavější. A je těžké dýchat vzduch. Na celou řadu pozemských vládců, ať vystavěli jakékoliv chrámy, potomci budou vzpomínat pouze díky špíně, kterou po nich zdědí. I život se s každým dnem stává nebezpečnější. A my žijeme dál.“

Myslíš si, Vladimíre, že jsem jedna z těch, kdo se snaží všechny učit, jak je třeba žít. Jedna z těch, kteří vytváří další náboženství a sami se chtějí postavit do čela. Ale ujišťuji tě, že v sobě nedopustím pýchu, která spalovala všechny zpočátku osvícené. Dokážu zvítězit a také vítězím ! Zastavím páchnoucí dým továren, pochopí horníci a nebudou trhat žilky země. Prosím vás, lidé, co nejrychleji změňte svá povolání, všechna ta povolání, která škodí Zemi - velkému dílu Stvořitele. Prosím vás, lidé, co nejrychleji pochopte, nikdo na Zemi nebude moci být šťastný, dokavad bude dále škodit Zemi. Již za nedlouho se po celém světě začne agónie lidské bídy, shoří sama ve svém ohni. Lidské uvědomění přenesení lidí přes úsek času temných sil. Vladimíre, dívej se kolem, po čem jsem zatoužila, se již děje. Moje touha je podchycena vesmírem, rozdává se všem lidem. Celé lidstvo již letí nad propastí a pouze pochybující se do ní zřítí. Ale lidstvo, věř, Vladimíre, lidstvo se zachrání.

Pochopí lidé, kdo jsou děti, poznají lidé život v Ráji.

Události v Rusku nejsou náhoda. Dívej se pozorněji na události. Ruším předpovězené peklo na Zemi.“

„Ale kdo jsi, za koho sebe považuješ ?“

„Ach, pročpak nechceš pochopit ? Teorie tě naplnily nevírou ve vlastní duši. Myslíš, že jsem čarodějka a že mé touhy a snažení jsou marné ? Ale trápí tě pochybnosti, věříš sám sobě i nevěříš a v tomto je má vina, jako nešika všechno říkám zmateně a nepochopitelně. A všichni lidé, kteří čtete tyto knihy, odpusťte mi, nějak se mi nedaří najít sloh, aby jej chápali všichni bez výjimky. Odpusť mi, Vladimíre, že jsem tě podvedla, ne všichni chápou to, co píšeš, vysmívají se ti. Jak ale mám odčinit svoji vinu ?“

Vymyslela jsem to, chceš-li, tak před tebou zahraji úplnou fanatičku nebo se zjevím takovou jaká jsem, chápej to tak, jak chceš. Ale uvěř tomu, že upřímně chci pro všechny lidi jen to dobré. Jen abys to věděl. Prosím tě, nemrač se, usměj se, dívej se, všechno kolem je krásné. Netrap sám sebe, ať v ničem nemáš žádné tajemství. A když pro tebe je jednodušší mě považovat za naivní čarodějnici, tak mě vnímej tak, jak chceš.“

„Tohle je už lepší. Srozumitelnější. Takže ty všechno hraješ ?“

„A ty mou hru vnímáš svou duší ?“

„Hrát je třeba s radostí.“

„Ano, v tom máš pravdu. Ve všem má být lehkost, jednoduchost i já mám být veselá.“

Na břehu jezera a na hladině se třpytily paprsky sluníčka, probíjející se skrz obláčky, krůpěje deště padaly na lístečky křoví, na trávu a na vodě se splétaly do kruhů. Anastasia, dosud hovořící s chvěním a tiše, neodtrhujíc své oči od mých, se najednou podívala kolem, tleskla dlaněmi a zasmála se. Její zvučný, vábící smích se rozlil po větvích cedru na břehu a po hladině jezera. Jako nadšené dítě začala kroužit v řídkých krůpějích deště a smála se, smála jako dítě. Ale každé tři minuty zastavovala svůj ohnivý tanec. Viděl jsem, jak na její planoucí tváři, buď v krůpějích deště, anebo v slzičkách, hrály sluneční paprsky. Najednou všechno kolem utichlo a prostor zaplňovaly zvučné, odvážně jisté Anastasiiny fráze a vznášely se do výše. I vzduch nad tajgou více zmodral, i ptáčci zmlkli, jako by naslouchali, jak se Anastasiiny fráze vznášejí do výše.

„Hej, vy, proroci ! Po tisíciletí mluvící o beznadějnosti a pomíjivosti zemského bytí, strašící lidi soudem a peklem. Zmírněte svůj zápal, je to vaše vina, že člověk těžko chápe nebe.

Hej, Nostradame ! Nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. Mnohé jsi uvěřit ti donutil, a tím jsi jejich myšlenky do děje toho strašného zapojil. Vznáší se myšlenka tvá, strašící lidi svým proctvím a bezvýchodností. Ale teď se nevyplní. Ať se tvá myšlenka utká s mou. Samozřejmě, že všechno dopředu víš, a proto tak rychle mizíš.

Hej, vy, kteří jste se nazvali učitelé lidských duší ! Učitelé, vštěpující člověku, že je slabý duchem a nic neví a že pouze pro vás, jako pro vyvolené, je přístupná Pravda a že pouze prostřednictvím uctívání vás lze uslyšet Boží hlas a poznat Pravdu stvoření vesmíru. Zkrotte svůj zápal, ať teď všichni vědí: Stvořitel každému všechno dává od věků a stačí pouze nezakrývat jeho velké výtvořiny tmou výmyslů a postulátů, které jste vymysleli v zájmu vlastní pýchy. Nestůjte mezi Bohem a lidmi. Otec chce mluvit s každým sám. Zprostředkovatele nepotřebuje.

Od věků každý ve své duši má Pravdu. Teď, dneska a ne zítra ať je každý člověk šťastný. Stvořitel zaplnil štěstím každý okamžik a každý věk. A v jeho úmyslech není místo pro trápení milovaného dítěte."

Hrála si ! Tak nadšeně ! Tak šíleně odvážně hrála si ! Samozřejmě, že si hraje, ale proč nad ní v nebi nad tajgou září nějaké zvláštní světlo ? Jako by nebe mohlo zapisovat všechny fráze, které nadšeně a odvážně házela do prostoru poustevnice z tajgy.

„Hej, proroci všech dob, kteří věstili člověku tmu a tímto stvořili i tmu i peklo. O, jak pečlivě jste živilí svůj egregor, strašící člověka jménem Otce. Pojdte, jsem tady. Všichni pojdte sem. Zajeden okamžik zničím svým paprskem tmu odvěkých postulátů. Všechno zlo na světě, odlož svou práci, vrhni se na mě a střetni se se mnou, zkus to.

A vy, bojovníci všech náboženství, vždyť vy jste tvořili všechny války. Teď o nich ani nesněte. Nezatahujte lidi do válek tmářskou lží, pro své vypočítavé zájmy. Jsem před vámi sama. Zkuste mě porazit. Abyste zvítězili, pojdte všichni na mě. Bitva bude bez bitvy, v tomto pomohou sloužící všech věř.

Mé pramaminky, mí otcové, naplňte všechny lidi pravdivým světlem Původních Pramenů. Dejte jim vše, co jste tak pečlivě chránili pro mě. Rozdejte světlo všem, kteří jsou schopni jej přijmout. Ať zlo bojuje samo se sebou a s mým tělem, ne

s duší. Celou svou duší lidem dám, v lidech duší svou odolám. Připrav se, zlo, odejdi ze světa, vrhni se na mě !

Jsem člověk ! Jsem člo-věk PŮ-vod-ních Pra-me-nů. Jsem Anastasia. A jsem silnější."

„Zadrž, proč sama přivoláváš vše nečisté ?" zapojil jsem se s myšlenkou, že je to hra.

„Vladimíre, neboj se, jsou zbabělí. A navíc, sám jsi říkal, že jsem vychytralá. Jsem vychytralá ? Budiž tak. Přechytračila jsem je. Smáli se ti, považovali mě za výmysl, a já jsem mezitím tvořila a rozdala jsem mnohým lidem sílu Původních Pramenů, kterou mi dali mé pramaminky a mí otcové," dupla si nohou, zvonivě se zasmála a opět zakroužila jako baletka.

I já, unesený hrou, jsem ji začal podporovat morálně:

„V tom případě dělej, Anastasie, spaluj ! Ať se všechno zlo světa vrhne k tobě a ty jej spal ! Jen buď opatrná, zůstaň naživu."

„Pro mou záhubu, Vladimíre, musí zanechat hodně činností na zemi, osvobodit od svých pout množství lidských duší.

Ale i když zahynu, stejně se již koná to, po čem jsem zatoužila. Struny vesmírné harfy zní šťastnou melodií a lidské duše ji slyší. Chápou ji.

Zni, vesmíre ! Zni šťastnou melodií. Pro ně, pro všechny lidi na světě. Ať všichni poznají melodii duše. Podívej, Vladimíre, lidské duše směřují své paprsky na zemi, unavenou trápením."

Při těchto slovech běžela Anastasia k igelitovému balíčku s dopisy čtenářů, klekla si a položila na něj ruce. A radostně, nadšeně jako dítě začala mluvit:

„Staršímu člověku, bývalému vojákovi, při čtení tvé knížky najednou vstoupily do očí slzy. U mladé matky se objevil jiný vztah k dítěti. I dvanáctiletá holčička všechno pochopila a začne mít ráda život. A podívej, tady mladý kluk řekl, že už víc nebude brát drogy a odjel za svou matkou. A tady lidé z vězení posílají své dopisy, vidíš, cítíš, jak jejich duše zpívají, získávají jinou sílu... Jsou to všechno ty znaky a spojení vesmírných tónů, které jsem našla. Jejich duše je chápou, teď zní i v nich, přijímají je... Zatím ne všichni, ale bude jich hodně ! A nebe o tom ví a na každého čeká s láskou. Podívej, podívej, jak lidé vyjadřují své chápání v básních."

Stále mluvila o dopisech a tak upřímně se radovala, že jsem se zadíval na tuto scénu a pomyslel: „Tak co, ať se raduje, ať hraje svou hru a věří ve skutečnost svého snu. Napíši všem, že si hraje. Sama všechno vymýšlí a pak má z toho radost."

Chtěl jsem se uklidnit a najednou se opět v mé hlavě všechno smíchalo. Považoval jsem všechno za výmysl, fantazii, ale představte si, že se tady bylo z čeho zbláznit. Představte si, že o dopisech vyprávěla všechno to, co v nich skutečně bylo napsáno... A dokonce i to, co bylo v těch dopisech, které jsem nepřivezl do tajgy. Ale jak ? Vždyť je nečetla. Ohromeně jsem se díval, jak recitovala básně, které byly v obálkách, z něčeho se najednou radovala, nebo znepokojeně mlčela, jako by přečetla všechny dopisy najednou. Vyprávěla o nich všechno přesně. Všechno přesně... Přesně ! Stop ! Takže i před tím vykládala všechno přesně, nehrála...

Snila ? Samozřejmě, že snila ! Ale vždyť o knize, o básních, které teď leží před ní, také nejdřív zatoužila. Podívejme, uskutečnily se její sny. Uskutečnily se ! Tady před ní leží kniha, je materiální. Fantazie ! Ne, to není reálné ! Čtenáři, cožpak opravdu i ty teď držíš ve svých rukou do knihy zmaterializovanou částku odvážné touhy poustevnice ? A co teď ? Cožpak i všechno ostatní se může uskutečnit ?

Když jsem se probral ze strnutí, tak jsem se zeptal:

„Anastasia, jakpak ses dozvěděla o tom, co lidé píšou v dopisech ? Jako bys je všechny přečetla. A dokonce i ty, které jsem nepřivezl ?”

Anastasia se otočila celá zářící radostí:

„Tak to je všechno jednoduché, podívej, jak lze slyšet řeč duše...”

A najednou Anastasia zmlkla. Klidně se ke mně přiblížila a zádumčivě řekla:

„Není složité odpovědět na všechny otázky, ale vždyť odpověď problém neřeší, jedna odpověď rodí další otázku. Stejně tak i dnes lidstvo hryže Adamovo jablko a neví, že se jím nasytit nelze. A mezi tím, odpověď může uslyšet každý sám v sobě.”

„A jak pozná každý sám, kdy přichází správná odpověď a kdy méně správná ?”

„Od Pravdy vždy lidi odvádí pouze pýcha. Vladimíre, zkus mě vyslechnout.”

Posadili jsme se na trávu vedle balíku s dopisy. Viděl jsem, jak jí zářily oči, jak na jejích tvářích vzplanul ruměnek, když řekla:

„Povím ti o stvoření, Vladimíre, a pak si každý odpoví na své otázky sám. Prosím, Vladimíre, poslouvej a napiš o velkém stvoření Stvořitele. Poslechni si a zkus to přijmout duší...”

A začalo se Anastasiino nadšené vyprávění o stvoření... Ale je dlouhé a nevešlo se. Řeknu jen jedno: po něm jsem chtěl pomodlit se.

S úctou k vám, čtenáři a na shledanou v další knize - Vladimír Megre.

Knih a čtvrtá

STVOŘENÍ

(92.)
TOTO VŠECHNO EXISTUJE I TEĎ !

„Povím ti o stvoření, Vladimíre, a pak si každý odpoví na své otázky sám. Prosím, Vladimíre, poslouchej a napiš o velkém stvoření Stvořitele. Poslechni si a svou Duší zkus pochopit úsilí Boží touhy.“

Anastasia pronesla tyto věty a rozpačitě zmlkla. Dívá se na mě a mlčí. Zřejmě přišla do rozpaků proto, že pocítila nebo uviděla na mé tváři nedůvěru k tomu, že dokáže povědět o stvoření, o Bohu.

A proč by vlastně ve mně nebo v ostatních lidech neměla vznikat nedůvěra? Vášnivá poustevnice toho může hodně navymýšlet! Žádné historické důkazy nemá. Jestli někdo může přesvědčivě mluvit o minulosti, tak jsou to historici nebo archeologové. A o Bohu se mluví v Bibli a v knihách jiných náboženství. V různých knihách. Jenomže z nějakého důvodu se tam o Bohu mluví různě. Zdalipak to není tím, že nikdo nemá pádné důkazy?

„Existují důkazy, Vladimíre,“ odpověděla najednou jistě a vzrušeně Anastasia na nevyslovenou otázku.

„A kde jsou?“

„Všechny důkazy a všechny Pravdy vesmíru jsou navěky zachovány v každé lidské duši. Nepřesnost, lež nemohou dlouho žít. duše je odmítá. Právě proto se člověku podvrhuje množství různých teorií. Lež potřebuje stále novou podobu. Právě proto lidstvo soustavně mění své společenské zřízení. Snaží se v něm najít ztracenou Pravdu, ale mezitím se stále od ní vzdaluje.“

„Ale kdo a jak dokázal, že Pravda je uvnitř každého? V duši nebo někde jinde v člověku? A pokud je, tak proč se schovává?“

„Naopak, každý den se snaží zjevit každému člověku. Věčný život kolem a věčnost života se tvoří Pravdou.“

Anastasia rychle přitiskla dlaně k zemi, přejela jimi po trávě a natáhla je ke mně.

„Podívej, Vladimíre, možná, že ony rozptýlí tvé pochybnosti.“

Podíval jsem se a uviděl: na napřážených dlaních byla semínka trávy, malý cedrový oříšek a plazil se tam nějaký brouček. Zeptal jsem se:

„A co to všechno znamená? No, například, ořech?“

„Podívej, Vladimíre, semínko je úplně malinké, ale když ho dáš do země, tak z něj vyroste majestátní cedr. Ne dub, ne javor, ne růže, ale pouze cedr. Ten opět zrodí stejné semínko a bude v něm, stejně jako v tom prvním, všechna informace původních pramenů. A i když miliony let zpátky nebo vpřed toto semínko

se dotkne země, tak z něj vzejde pouze výhonek cedru. V něm, v každém semínku Božích dokonalých výtvorů je Stvořitelem založená všechna informace vrchovatou měrou. Míjí miliony let, ale informaci Stvořitele nikdy nedokážou vymazat. Také člověku, vyššímu výtvoru, v okamžiku stvoření bylo Stvořitelem všechno odevzdáno. Všechny Pravdy a všechna budoucí dění Otec, nadšený velkou touhou, vložil do svého milovaného dítěte."

„Jakpak ale konec konců máme tuto Pravdu odněkud ze sebe vyjmout ? Z ledvin, ze srdce nebo z mozku ?"

„Z citů. Pokus se určit Pravdu svými city. Spolehni se na ně. Osvobod' se od merkantilistických teorií."

„No dobře, jestli něco víš, tak mluv. Možná, že tě někdo dokáže pochopit svými city. Tak co je to Bůh ? Mohli by Ho vědci definovat nějakou vědeckou formulí ?"

„Vědeckou formulí ? Tato formule svou délkou omotá Zem nejdenně. Když se zakončí, tak vznikne nová. Bůh je neméně než to, co může zrodit mysl. Je hmota a vakuum, i to, co není vidět. Je nesmyslné pokoušet se Ho pochopit rozumem. Všechny formule Země, všechnu informaci vesmíru stlač v malinkém semínku své duše, proměň je v city a nech je projevit se."

„Ale co mám cítit ? Mluv jednodušeji, konkrétněji, jasněji."

„O, Bože, pomoz mi ! Pomoz mi pouze z dnešních spojení slov stvořit důstojný obraz."

„No prosím, teď ti chybí slova. Raději nejdřív přečti výkladový slovník. Tam jsou všechna slova, která se teď používají."

„Všechna dnešní. Ale současná kniha nemá ta slova o Bohu, která pronesli tví prarodičové."

„Myslíš staroslovanská slova ?"

„I dřívější. Před staroslovanským písmem byl způsob, kterým lidé předávali myšlenky svým potomkům."

„Co to říkáš, Anastasie ? Všichni vědí, že se normální písmo začalo dvěma pravoslavnými mnichy. Jmenovali se... Jakpak se jim říkalo, zapomněl jsem."

„Možná chceš říci Cyril a Metoděj ?"

„No ano. Vždyť písmo vytvořili oni."

„Přesněji řečeno - změnili písmo našich praotců."

„Jak změnili ?"

„Na příkaz. Aby se navždy kultura Slovanů zapoměla. Aby zbytky vědění Původních Pramenů odešly z lidské paměti a zrodila se nová kultura, aby se národy podřídily jiným žrecům /žrec - (pohanský) kněz/."

„Co s tím mají společného písemnictví a nová kultura ?"

„Kdyby se teď děti učily psát a mluvit cizím jazykem a používat dnešní by jim bylo zakázané, řekni, Vladimíre, jak by se tvá vnoučata dozvěděla o dnešní době ? Je lehké lidem připraveným o znalost minulosti vnucovat nové vědy, traktující je jako významné. A lze jim vyprávět o rodičích cokoliv. Odešel jazyk a s ním i kultura. Takový byl záměr. Ale ti, kteří si dávali takový cíl, nevěděli,

že klíček Pravdy vždy neviditelně zůstával v lidské duši. Stačí mu vypít kapku čisté rosy - a vzklíčí, zmužní. Dívej se, Vladimíre. Přijmi, prosím, má slova, pociť, co stojí za nimi."

Anastasia mluvila, jednou pomalu pronášejíc slova, podruhé rychle odsekávajíc věty, anebo zmlkla a na okamžik se zamyslela, jako by z prostoru dostávala fráze, táhlé a neobvyklé pro náš jazyk. A občas se do její řeči vplétala nějaká pro mě neznámá slova. Ale pokaždé, jakmile pronesla nesrozumitelná slova, jako by se vzchopila a vyměnila je na správná nebo více srozumitelná. A stále se snažila něco dokázat, mluvíc o Bohu:

„Je všeobecně známo, že člověk je podoba a obraz Boha. Ale v čem? Kde jsou v tobě charakteristické rysy Boha? Přemýšlel jsi někdy o tom?"

„Ne, nějak se mi nestávalo, abych o tom přemýšlel. Raději mi o nich pověz sama."

„Když se člověk, unavený každodenní pomíjivostí, chystá usnout, když přestává cítit své uvolněné tělo, komplex neviditelných energií, jeho druhé „Já“, částečně opouští tělo.

A v tomto okamžiku pro něj neexistují zemské hranice. Neexistují pro něj ani čas, ani vzdálenost. Tvé vědomí, za méně než okamžik, překonává jakékoliv hranice vesmíru. A komplex citů vnímá minulé nebo budoucí události, analyzuje, k současnému dni přirovnává a touží. Toto všechno vypovídá o tom, že člověk pociťuje nezměrný vesmír nejen svým tělem. Jeho, Bohem darovaná, mysl tvoří. Pouze lidská mysl má schopnost tvořit jiné světy nebo měnit stvořené.

Stává se, že člověk ve spánku křičí, něčeho se leká. To se komplex jeho citů, osvobozený od pozemské pomíjivosti, leká spáchaného v minulosti nebo v budoucnu.

Stává se, že člověk ve snu tvoří. Jeho výtvořiny se snaží pomalu nebo rychle vtělit do pozemského bytí. A zdali se vtělí ve zvrácené formě nebo zářící harmonií, částečně nebo úplně, záleží na tom, do jaké míry se jeho tvoření zúčastní nadšení. Nakolik přesně a do detailů budou vzaté v úvahu všechny aspekty v okamžiku tvoření. Do jaké míry tvé nadšení zesílí tvé božské „Já“.

V celém vesmíru jen Bohu jedinému a synovi Boha - člověku - přísluší tvoření.

Počátkem všeho je Boží mysl. V živé hmotě je Jeho touha přetvořena. I lidskému konání nejdřív předchází myšlenka a touha.

Všichni pozemští lidé mají stejné možnosti tvoření, ale lidé své možnosti využívají různě. I v tomto je člověku dána úplná svoboda. Svoboda je dána !..

Teď mi, Vladimíre, řekni: jaképak se dneska dětem Boha zdají sny? Například tobě, tvým přátelům, známým. Na co používají své tvořivé touhy? Na co je používáš ty?"

„Já? No... jak to na co? Jako všichni jsem se snažil vydělat více peněz, abych se nějak zabezpečil v životě. Pořídil jsem si auto, a ne jedno. A hodně dalšího, potřebného pro život, například slušný nábytek."

„A to je všechno? Pouze na toto jsi používal svou, Bohu náležející, tvořivou touhu?"

„Vždyť ji na tohle používají všichni lidé."

„Na co ?“

„Na peníze ! Jak se bez nich obejít ? Například obléknout se do normálních šatů, lépe se najíst, něco koupit, popít. Všechno je tady jasné. A ty - „na co ?“.“

„Najíst se... popít. Vladimíre, pochop, toto všechno a v přebytku od prvopočátku je všem dáno.“

„Dáno ? No a kampak se to potom vytratilo ?“

„A co si sám myslíš - kam ?“

„Myslím, že se ty původní oděvy jednoduše roztrhaly, unosily se a všechno první jídlo lidé již dávno snědli. Teď je jiná doba, jiná móda na oblečení a chutě ohledně jídla se změnily.“

„Vladimíre, Bůh dal svému synovi netlející oděv, zásoby jídla jsou takové, že by se nikdy nevyčerpaly.“

„A kdepak to všechno je teď ?“

„Toto všechno se i teď uchovává, existuje.“

„Pak řekni kde. Jak lze uvidět skryše, ve kterých je ukryto dodnes tolik zásob ?“

„Hned to uvidíš. Jenom se dívej city. Pouze city dokážeš poznat podstatu výtvorů Boží touhy.“

(93.)

POČÁTEK TVOŘENÍ

„Představ si počátek. Ještě nebyla Země. Hmota ještě neodrážela vesmírné světlo. Ale vesmír, stejně jako teď, byl zaplněný velkým množstvím různých energií. Živé bytosti těch energií ve tmě myslely a ve tmě tvořily. Vnější světlo nepotřebovaly. Uvnitř sebe si svítily. A v každé bylo vše - i mysl, i pocity i energie snažení. Ale přece mezi nimi byly rozdíly. V každé jedna energie převládala nad ostatními. Jako i teď je ve vesmíru bytost ničení a bytost tvořící život. A také měly množství různých odstínů, podobajících se lidským citům. Tyto vesmírné bytosti se nijak nemohly dotýkat. Uvnitř každé bytosti množství energií vytvářelo jednou mdlý, podruhé bleskurychlý pohyb. A uvnitř sebe, sebou stvořené, na místě také ničilo. Jejich pulsace vesmír neměnila, nikým nebyla viděná, a každá si myslela, že je jediná v prostoru. Jediná !

Nejasnost svého předurčení jim nedávala možnost stvořit nehynoucí dílo, které by přineslo uspokojení. Proto pulsace byla v bezčasovosti a v bezmeznosti, ale nebyl všeobecný pohyb.

Najednou jakoby impulsem všechny pocítily kontakt ! Současně všechny bytosti nezměrného vesmíru. To mezi těmi živými energetickými komplexy najednou jeden ozářil ostatní. Jestli byl tento komplex starý nebo velmi mladý - nejde říci běžnými slovy. Jestli vznikl z vakua nebo z jisker všeho, na co lze pomyslet - to není důležité. Tento komplex se velice silně podobal člověku ! Člověku, žijícímu dnes ! Podobal se jeho druhému „Já“. Ne materiálnímu, ale věčnému, svatému. Jeho živé energie snažení a touhy se poprvé lehce začaly dotýkat všech existujících ve vesmíru. A on samotný byl tak vášnivý, že všechno uvedl do pohybu pocitů. Poprvé ve vesmíru zazněly zvuky komunikace. A kdyby se první zvuky

převedly na dnešní slova, tak bychom pocítili smysl otázek a odpovědí. Ze všech stran nezměrného prostoru k Němu jedinému mířila jedna otázka, vyslovená všemi:

„Co si tak vášnivě přeješ ?“ ptali se všichni.

A On jim odpovídal, jistý ve své touze:

„Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.“

„Co může přinést radost pro všechny ?“

„Narození !“

„Narození čeho ?! Dávno jsme každý soběstačný.“

„Narození, v kterém budou obsažené částičky všeho.“

„Jak lze v jednom celku spojit všechno ničící a všechno tvořící ?“

„Nejdřív uvést do rovnováhy protikladné energie v sobě !“

„Kdo je schopný dokázat něco podobného ?“

„Já.“

„Ale existuje energie pochybnosti. Navštíví tě pochybnost a zničí tě, na drobné kousky tě roztrhá množství různých energií. Nikdo nedokáže udržet protiklady v jednom celku.“

„Ale existuje také energie přesvědčení. Přesvědčení a pochybnost, když jsou vyvážené, pomohou přesnosti a kráse budoucího stvoření.“

„Jak se můžeš nazvat ?“

„Jsem Bůh. Dokážu částičky všech vašich energií do sebe přijmout. Já odolám ! Já stvořím ! Tvoření přinese radost celému vesmíru !“

Všechny bytosti z celého vesmíru současně namířily části svých energií k Němu jedinému. A každá se snažila převládat nad všemi, aby se do toho nového jako nejvyšší vtělila pouze ona.

Tak se začal velký boj všech vesmírných energií. Neexistuje délka času ani míra objemu, které by umožnily popsat rozsah toho boje. Klid nastoupil až tehdy, když všechny navštívilo uvědomění: nic nemůže být vyšší a silnější než jedna vesmírná energie - energie Božské touhy.

Bůh vlastnil energii touhy. Dokázal všechno do sebe přijmout, vyvážit, usmířit a začal tvořit. Tvořit ještě v sobě. Ještě uvnitř sebe, vytvářeje výtvoř budoucná, s rychlostí, kterou nelze určit, zahrnoval láskou každý detail, pro každý výtvoř promýšlel vzájemné spojení se vším. Všechno dělal sám. Sám ve tmě nedohledného vesmíru. Sám v sobě zrychloval pohyb všech vesmírných energií. Neznalost výsledku všechny lekala a oddalovala od Tvůrce. Stvořitel se ocitl ve vakuu. A to vakuum se zvětšovalo.

Byl chlad zmrtnění, úlek a odcizení kolem. A On jediný již viděl překrásné úsvity, slyšel zpěv ptáků a cítil aroma kvetení. Svou vášnivou touhou sám tvořil překrásná díla.

„Zastav,“ tvrdily Mu, jsi ve vakuu, teď vybuchneš ! Jak v sobě udržuješ energie ? Nic ti nepomáhá stěsnat se, nyní je tvůj úděl pouze vybuchnout. Ale jestli máš

ještě okamžik, zastav se ! Tiše rozpust' své tvořící energie.'

A On jim odpovídal:

„Mé touhy ! Nezradím je ! Pro ně budu pokračovat ve stěsnávání a zrychlování svých energií. Mé touhy ! V nich vidím, jak v trávě uspěchanec-mravenec běhá mezi květinami. A orlice v odvážném vzletu učí létat své syny.'

Svou nevědomou energií Bůh v sobě zrychloval pohyb všech vesmírných energií. Nadšení je stěsnávalo do semínka v Jeho Duši.

A najednou pocítil dotek. Ze všech stran, všude Jej ožehla neznámá energie a hned se vzdálila, na dálku svým teplem ohřívajíc, nějakou novou silou naplňujíc. A vše, co bylo vakuem, se najednou rozsvítilo. Vesmír uslyšel nové zvuky, když se Bůh zeptal s něžným nadšením:

„Kdo jsi ? Jaká energie ?'

Odpověděla mu slova hudby:

„Jsem energie lásky a nadšení.'

„Mám v sobě tvou částičku. Dokázala zadržet energie pohrdání, nenávisti a zlobu.'

„Jsi Bůh, Tvá energie - touha Tvé duše - dokázala všechno uvést do harmonie. A jestli má částička jí pomohla, tak mě vyslechni, o Bože, a pomoz mi.'

„O co žádáš ? Proč ses mě dotkla vší silou svého ohně ?'

„Pochopila jsem, že jsem Lásky. Nemohu částečně... Chci se Tvé duši odevzdat celá. Víím, že mě celou do sebe nepustíš, aby se neporušila harmonie mezi dobrem a zlem. Ale zaplním vakuum kolem Tebe sebou. Ohřeji všechno uvnitř, kolem Tebe. Nedotknou se vesmírný chlad a mlha Tebe.'

„Co se děje ? Co ? Ještě silněji jsi zazářila !'

„Ne já sama. Tohle je Tvá energie ! Tvá duše ! Pouze se odrazila ode mě a odražené světlo do Tvé navi */nav - neviditelný svět/* vrací se.'

Vzkřikl odvážný a cílevědomý Bůh, nadšený Láskou:

„Vše se zrychluje. Vše ve mně bouří. O, jak je překrásné nadšení ! Tak ať se splní výtvoř mé touhy Láskou zářící !"

(94 .)

TVÉ PRVNÍ OBJEVENÍ

„Země ! Jako jádro celého vesmíru a centrum všeho vznikla viditelná planeta - Země ! Najednou bylo kolem vidět hvězdy, slunce a měsíc. Neviditelné tvořící světlo, jdoucí ze Země, v nich nacházelo svůj odraz.

Poprvé se ve vesmíru objevil nový aspekt bytí ! Materiální aspekt, a ten zářil.

Od okamžiku objevení Země nic a nikdo nevlastnil viditelnou hmotu. Země se dotýkala všeho, co bylo ve vesmíru, ale i byla samá sebou. Zjevila se soběstačným výtvořem. Všechno, co rostlo, žilo, plavalo a lítalo, neumíralo, nikam nemizelo. Dokonce z hniloby se tvořila muška a jí se stravovaly jiné formy života. Všechno splývalo do jediného překrásného života.

Všechny vesmírné bytosti se s podivem a nadšením začaly dívat na Zem. Země se dotýkala všeho, ale nikomu nebylo dáno se dotknout jí.

Uvnitř Boha vzrůstalo nadšení. A v záření Lásky, jež zaplnila vakuum, Božská bytost měnila své obrysy a nabírala formy, které teď má lidské tělo.

Boží mysl pracovala mimo rychlost, mimo čas. V nadšení a osvětlení na nekonečnost předháněla myšlenky všech energií a tvořila ! Ještě jedno, zatím v sobě, neviditelné stvoření.

Najednou zaplálo ozáření, a jako ožehnutá novým zápalem, se zachvěla energie Lásky. A v radostném nadšení vzkřikl Bůh:

„Dívej se, vesmíre, dívej ! Tady je můj syn ! Člověk ! Stojí na Zemi. Je materiální ! A má v sobě částičky všech vesmírných energií. Žije na všech úrovních bytí. Je má podoba a obraz můj, a jsou v něm Částičky všech vašich energií. Tak si ho zamilujte ! Zamilujte si ho !

Můj syn přinese radost všemu existujícímu. Je stvoření ! Je narození ! Je všechno ze všeho ! Stvoří nový výtvar a v nekonečnost se promění jeho stále opakující se obnovení.

Když sám, když násobený mnohokrát, vydávající neviditelné světlo a spojující ho vjedno, bude řídit celý vesmír, daruje radost života všemu. Všechno jsem mu odevzdal a také mu odevzdávám pomyšlené v budoucnu.'

Tak jsi poprvé stál na překrásné Zemi."

„O kom mluvíš ? O mně ?"

„O tobě a o tom, kdo se dotkne toho napsaného řádku."

„Anastasie, jakpak je to možné ? Tady není žádná souvislost. Jakpak mohou všichni čtenáři stát tam, kde stál, jak bylo řečeno, pouze jeden. V Bibli se také o tom mluví. Ze začátku byl pouze jeden člověk, říkalo se mu Adam. Také jsi řekla, že Bůh stvořil jednoho."

„Všechno je správné, Vladimíre. Ale podívej se, z jednoho jsme vzešli všichni. Jeho částička a informace, uložená do ní, se vtělovala do všech ostatních lidí, narozených na Zemi. A jestli vůlí své myšlenky odhodíš tíhu svých pomíjivých starostí, tak pocítíš ty pocity, které se dodnes uchovávají v malinké částičce. Byla tam, pamatuje si všechno. Je teď v tobě a v každém člověku žijícím na zemi. Dej jí možnost projevit se, pocít, co jsi viděl ty, a ty, který čteš tento řádek, co jsi viděl na začátku své cesty."

„To je neuvěřitelné ! Tak copak to vychází, že všichni žijící lidé byli tam, na té Zemi, na samém začátku ?"

„Ano. Jenže ne na té Zemi, ale na této. Jenomže Země měla jinou tvář."

„A jak lze nás všechny společně pojmenovat ?"

„Pro tebe je více obvyklé uslyšet jméno Adam ? Budu ho používat, ale představ si, že jsi to ty. A také ať si každý sebe představí pod tímto jménem. Lehce napomohli slovy lepší představivosti."

„Ano, pomoz. Protože zatím si nějak obtížně představuji sebe v těch časech."

„Aby to bylo lehčí, představ si, že jsi vešel do zahrady na rozmezí jara a léta, a v

této zahradě jsou plody podzimu. Jsou v něm bytosti, které poprvé vidíš. Je těžké obsáhnout pohledem všechno najednou, když všechno je nové a v každém - dokonalost. Ale vzpomeň si, jak jsi ty, Adam, poprvé uviděl květinu a zastavil na ní svou pozornost. Na úplně malinké květině.

Chrpově modrá barva, tvary lístečků se skládaly z plavných linií. Okvětní lístečky se lehce třpytily, jako by odrážely nebeské světlo. A ty, Adam, jsi přisedl ke květině, kochaje se pohledem na výtvar. A ať ses díval na ni jakkoliv dlouho, obraz květiny se měnil. Větrík s láskou pohoupával květinou na slaboučkém stonku a pod slunečními paprsky se hýbaly okvětní lístky, měnící úhel odrážení světla a své něžnější polotóny. Lístečky se jednou chvěly ve vánku, podruhé jako na pozdrav mávaly pohledu člověka, anebo jako by dirigovaly hudbu, znějící v duši. A jemnější aroma květiny se snažilo obejmout tebe, člověka.

Najednou Adam uslyšel mohutný řev a postavil se, otočil se směrem k řvaní. Opodál stál obrovský lev s lvicí. A lev o sobě dával znát celému okolí.

Začal se Adam dívat na hezký a mohutný trup korunovaný hustou hřívou. Lev také uviděl Adama a zvíře okamžitě velkými kroky zamířilo k člověku. Lvice za ním nezaostávala. Adam se zadíval se zalíbením na hru mohutných svalů. Tři metry před Adamem se zvířata zastavila. Laskal je pohled člověka, z něhož vycházela něha a polaskaný lev se v něze spustil na zem. Lvice si také lehla vedle něj, nehýbala se, aby neporušila blahodárné teplé světlo jdoucí k nim od člověka.

Adam probíral prsty lví hřívu, prohlížel si drápy mohutné, tlapy a bílé tesáky a dotýkal se jich, usmíval se, když lev mručel blažeností."

„Anastasie, co je to za světlo, vycházející na počátku z člověka, že ho ani lev neroztrhal? A proč teď světlo nevychází? Vždyť teď nikdo nesvítí."

„Vladimíre, copak sis nevšiml, teď je také velký rozdíl. Pohled člověka rozlišuje všechno pozemské: malinkou bylinku, krvelačné zvíře a kámen se zpomalenou myslí. Tajemný, záhadný je naplněný nevysvětlitelnou silou. Pohled člověka může být laskajícím. A také může zahalit všechno živé chladem ničení. Řekni, tobě se například nestávalo, že tě ohřál nějaký pohled? Nebo se ti dělalo nepříjemně na duši od něčích očí?"

„Vlastně ano. Stávalo se, že jsem cítil, když se někdo na mě díval. Kdy se díval příjemně a kdy - ne."

„No vidíš, takže ty také víš, že laskající pohled vytváří v tobě příjemné teplo. A že ničení a chlad přináší jiný pohled. V první dny byl pohled člověka mnohokrát silnější. Stvořitel udělal to, že všechno živé se snažilo být ohřáté tímto pohledem."

„Kampak se teď ztratila všechna síla lidského pohledu?"

„Ne všechna. Zůstalo jí ještě dost, ale pomíjivost a povrchnost myšlení, jiná rychlost myšlenky, chybná představa podstaty a mdlost uvědomění kalí pohled, nedávají se otevřít tomu, co všichni od člověka čekají. Teplo duše je uchováno v každém uvnitř. Ach, kdyby se mu celému podařilo u každého se otevřít! Všechna skutečnost by se proměnila v původní překrásnou zahradu."

„U všech lidí? Jak to bylo na počátku u Adama? Copak se tohle může stát?"

„Změnit se může všechno, o co usiluje lidská mysl, spojená v jediný celek. Když byl Adam sám, síla jeho mysli byla taková, jakou teď má celé lidstvo."

„Oho ! Proto se ho lev bál ?“

„Lev se člověka nebál. Pokořoval se blahodárnému světlu. Všechno existující se snaží poznat blaho, které je schopen vytvořit jedině člověk. Pro tohle je všechno, existující nejen na Zemi, připraveno pociťovat člověka jako přítele, bratra a boha. Rodiče se vždycky snaží všechny lepší schopnosti vložit do svých dětí. Pouze rodiče si upřímně přejí, aby schopnosti dětí převyšovaly jejich. Stvořitel v plné míře odevzdal člověku, svému dítěti, všechno to, o co se sám snažil v návalu nadšení. A jestli všichni jsou schopni pochopit to, že Bůh je dokonalý, tak rodičovskými pocity ať všichni pociťují, jakým se snažil stvořit rodič-Bůh své dítě, milovaného syna-člověka. Jak se nebál zodpovědnosti a jak se navěky zavázal sám sobě nevzdávat se svého výtvoru, když pronesl slova, která přes miliony let k nám došla: ‚Je syn můj, člověk. Je můj obraz ! Má podoba.‘ “

„Takže Bůh chtěl, aby jeho syn, výtvor, no, zkrátka člověk byl silnější než On ?“

„Potvrzením toho je snaha všech rodičů.“

„A copak, Adam v svůj první den splnil touhy Boha ? Co dělal pak, po setkání se lvem ?“

„Snažil se poznat všechno existující. Určit název a předurčení každého tvora. Stávalo se, že svůj úkol splnil rychle, také se stávalo, že se s ním dlouho páral. Jako například k večera svého prvního dne se snažil stanovit předurčení brontosaura, ale nevyřešil úkol. A brontosauři zmizeli ze Země.“

„Proč zmizeli ?“

„Zmizeli proto, že člověk nevyznačil jejich předurčení.“

„A brontosauři - to jsou ti, kteří byli několikrát větší než sloni ?“

„Ano, větší než sloni, a měli nevelká křídla, na dlouhém krku byla nevelká hlava, z jejíž tlamy chrtil plamen.“

„Jako v pohádce. Například sedmihlavý drak v lidových pohádkách také chrtil plamen. Ale toto je v pohádkách, ne ve skutečnosti.“

„Občas se v pohádkách o minulé skutečnosti mluví jinotajně, ale stává se, že také přesně.“

„Nepovídej. A z čeho se skládala tato obluda ? Jak může z tlamy živého zvířete vycházet oheň ? Nebo se oheň myslí alegoricky ? No, řekněme, nestvůra vydechovala zlobu ?“

„Obrovský brontosaurus nebyl zlý, ale dobrý. Jeho vnější objem sloužil pro odlehčení váhy.“

„Jak velký objem může sloužit pro odlehčení váhy ?“

„Čím více balón bude zaplněn tím, co je lehčí než vzduch, tím lehčí bude.“

„Co s tím má společného brontosaurus, vždyť není balón ?“

„Brontosaurus byl také živou vzduchovou koulí. Konstrukce jeho kostry byla lehká a vnitřní orgány - malé. Uvnitř, jako v balónu, byla prázdnota a stále se zaplňovala plynem, který je lehčí než vzduch. Když povyskočil a mával křídly, tak dokázal trochu letět. Když se vytvářel přebytek plynu, vydechoval jej tlamou. Z tlamy trčely křemenné tesáky, jejichž tření mohlo vytvářet jiskru. A plyn, jdoucí z břišní

dutiny, se vzněcoval a chrlil z tlamy jako plamen."

„To určitě ! Počkej, počkej a kdopak ho stále zaplňoval plynem ?"

„Vždyť ti říkám, Vladimíre, že se plyn sám uvnitř produkoval při zpracování jídla."

„Tohle není možné ! Plyn je pouze v nitru Země. Odtamtud se těží a pak se jím plní bomby, nebo jej potrubím dodávají ke sporákům, do kuchyně. A tady z jídla - tak jednoduše !"

„Ano, jednoduše."

„Neuvěřím v takovou jednoduchost a myslím si, že nikdo v ni neuvěří. A budou pochybovat nejen o tom, co jsi řekla o brontosaurovi, ale i o všem ostatním, co říkáš. Takže o tomto psát nebudu."

„Vladimíre, copak myslíš, že se mohu mýlit, lhát ?"

„Lhát, nelhat, ale s plynem ses určitě zmýlila."

„Nezmýlila jsem se."

„Dokaž to."

„Vladimíre, tvůj žaludek a žaludky ostatních lidí produkují dnes stejný plyn."

„To není možné."

„A ty tomu uvěř. Zkus ho zapálit, když z tebe vychází."

„Jak ze mě ? Odkud ? Kde mám zapálit ?"

Anastasia se zasmála a se smíchem řekla:

„Nebud' jako dítě. Sám popřemýšlej, je to intimní otázka."

Čas od Času jsem přemýšlel o tom plynu. Proč jen jsem na něm uvízl ? A konec konců jsem se rozhodl provést tento pokus. A udělal jsem to po návratu od Anastasie. Hoří ! A na všechna její slova o prvních dnech Adama, nebo o našich prvních dnech, vzpomínám se stále větším zájmem. Z nějakého důvodu vzniká takový pocit, že jsme si z nich něco zapomněli vzít do dnešního dne. Nebo pouze já jsem na to zapomněl. Ostatně, ať každý sám za sebe rozhodne, až se dozví, jak pokračoval první den Člověka. Anastasia o něm vyprávěla takhle.

(95 .)

DEN PRVNÍ

„Všechno pro Adama bylo zajímavé. Každá bylinka, důmyslný brouček, nebeští ptáci a voda. Když poprvé uviděl řeku, zadíval se se zalíbením, jak na sluníčku se jiskříc běží průhledná voda, a spatřil v ní rozmanitost života. Adam se rukou dotkl vody. Proud vody ruku hned objal a laskal na ní všechny záhyby, lákal ho k sobě. Celý se ponořil do vody a tělo se hned udělalo lehčím, voda jej držela, a zurčíc, hned celé tělo polaskala. Dlaněmi vyhodil vodu vzhůru a naplnil se obdivem z toho, jak paprsky sluníčka hrály v každé krůpěji, pak tyto kapky opět přijímal proud vody. A s radostným pocitem pil Adam vodu z řeky. A do západu slunce se kochal pohledem a přemýšlel, pak se opět koupal."

„Počkej, Anastasie, řekla jsi, že se napil, ale jedl Adam za celý den alespoň něco ? Čím se živil ?"

„Kolem bylo mnoho rozmanitých plodů, chuťově různých, a bylin, vhodných k jídlu. Ale v první dny Adam necítil hlad. Byl nasycený vzduchem.“

„Vzduchem ? Ale vzduchem sytý nebudeš. Dokonce je takové pořekadlo.“

„Tím vzduchem, který dýchá člověk, se teď vsutku nelze stravovat. Dnešní vzduch je umrtvený a dosti často bývá škodlivý pro duši a tělo. Řekl jsi o pořekadle, že se vzduchem nelze nasytit, ale je i jiné: ‚Samotným vzduchem jsem se krmil.‘ Právě ono odpovídá tomu, co bylo dáno člověku zpočátku. Adam se narodil v překrásné zahradě a ve vzduchu, jež ho obklopoval, nebyla žádná škodlivá částice. V tom vzduchu byl rozpuštěný pyl a krůpěje nejčistší rosy.“

„Pyl ? Jaký ?“

„Květinový pyl a bylinkový, šířící étery ze stromů a plodů. Z těch, co byly poblíž i přinesené větříkem ze vzdálených míst. Tehdy problémy jídla nijak neodváděly člověka od důležitých záležitostí. Všechno okolí jej vyživovalo prostřednictvím vzduchu. Stvořitel původně udělal všechno tak, že všechno živé na zemi se v zápalu lásky snažilo posloužit člověku. Vzduch, voda a větřík životodárné byly.“

„V tomto máš pravdu: vzduch bývá velmi škodlivý, ale člověk vymyslel klimatizační zařízení. Očišťuje vzduch od škodlivých látek. Prodává se také minerální voda v láhvích. Takže teď problémy vzduchu a vody pro mnohé lidi, kteří nejsou chudí, jsou vyřešeny.“

„Bohužel, Vladimíre, klimatizační zařízení problém neřeší. Zadržuje škodlivé částice, ale ještě více umrtvuje vzduch. Voda, která se uchovává v láhvích, zazátkováním umírá. Vyživuje pouze staré buňky těla. Pro nové narození, aby se buňky tvého těla stále obnovovaly, jsou zapotřebí živý vzduch a voda,“

(9 6 .)

PROBLÉMY POTVRZOVALY DOKONALOST ŽIVOTA

„Toto všechno měl Adam ?“

„Ano, měl ! Proto jeho mysl letěla rychle. Za relativně krátkou dobu dokázal všemu dát předurčení. Sto osmnáct let uběhlo jako jeden den.“

„Sto osmnáct let - do tak vysokého věku žil Adam sám ?“

„Sám, v uchvacující zajímavé práci žil první člověk - Adam. Jeho sto osmnáct let mu nepřineslo stáří, ale rozkvět.“

„Ve sto osmnácti letech člověk stárne, dokonce se považuje za dlouhověkého, přemáhají ho různé nemoci a choroby.“

„Toto je teď, Vladimíre, ale tehdy se nemoci člověka nedotýkaly. Životnost každé buňky byla delší, ale i když se buňka unavovala, bylo jí dáno odumřít, tak okamžitě místo ní vznikala nová, plná energie. Lidské tělo mohlo žít tolik let, kolik si přály Duch a duše.“

„Tak to vypadá tak, že dnešní člověk sám nechce žít déle ?“

„Svými činy každou vteřinu zkracuje svůj věk a smrt pro sebe vymyslel sám člověk.“

„Jak to vymyslel ? Vždyť přichází sama. Proti vůli.“

„Když kouříš nebo požíváš alkohol, když vjíždíš do města, nasycujícího vzduch smradem spálenin, když konzumuješ umrtvené jídlo a zlobou požíráš sám sebe, tak řekni, Vladimíre, kdo jiný než ty sám přibližuješ svou smrt ?“

„Teď pro všechny nastal takový život.“

„Člověk je volný. Každý sám buduje svůj život a každou vteřinou určuje svůj věk.“

„A co, tehdy, no..., tam, v ráji neexistovaly problémy ?“

„Problémy, i když se objevovaly, tak se řešily ne jako újma, ale dokonalost života potvrzovaly.“

(97.)

PRVNÍ SETKÁNÍ

„Jednou, ve svých sto osmnácti letech, se Adam vzbudil za ranního úsvitu, ale jaro v něm nevyvolalo nadšení. A nevstal vstříc slunečním paprskům jako obvykle.

V listoví nad ním zvonivě zpíval slavík. Adam se otočil opačným směrem od zpěvu ptáka.

Před zrakem, se zatajeným chvěním, jaro zaplňovalo prostor, zurčením vody řeka zvala k sobě Adama, dováděly nad ním vlaštovky. Oblaka měnila podivné obrazy. Něžnější aroma bylin, květin, stromů a keřů se snažilo jej obejmout. O, jak se tehdy Bůh podivil ! Mezi jarní velkolepostí pozemských výtvorů, pod nebeskou modří Jeho syn-člověk byl smutný. Jeho milované dítě nepřebývalo v radosti, ale v zármutku. Co pro milujícího Otce může být smutnější než tento obraz ?

Množství božských energií, jež odpočívaly sto osmnáct let od stvoření, se okamžitě dalo do pohybu. Celý vesmír tajil dech. V aureole energie Lásky zářilo takové zrychlení, dříve nevídané, že všechno existující chápalo: Bůh zamýšlí nové tvoření. Ale co ještě lze vytvořit po tom, co se tvořilo na vrcholu nadšení ? Tehdy to ještě nikdo nechápal. A rychlost Boží mysli narůstala. Energie Lásky mu šeptala:

„Opět jsi všechno uvedl do nadšeného pohybu. Tvé energie ožehují vesmírné prostory. Jak to, že sám nevybuchuješ a nehoříš v takovém zápalu ? Kam míříš ? K čemu ? Já už Tebou nezářím. Podívej, můj Bože, já Tebou hořím, proměňuji planety v hvězdy. Zastav se, všechno lepší už jsi stvořil, u Tvého syna zmizí smutek. Zastav se, o Bože !..“

Úpěnlivé prosby Lásky Bůh neslyšel. A výsměchy vesmírných bytostí nevnímal. Jako mladý a vášnivý sochař pokračoval v zrychlení všech energií. A najednou po celém nezměrném vesmíru zazářilo, jako hvězda nevídané krásy, a všechno existující vydechlo údivem, i sám Bůh zašeptal nadšeně:

„Dívej se, vesmíre ! Dívej ! Mezi pozemskými výtvary stojí má dcera. Jak dokonalé a překrásné jsou její rysy. Bude důstojná mého syna. Neexistuje dokonalejší výtvor než ona. V ní je obraz a podoba má a všechny vaše částičky, tak si ji zamilujte, zamilujte si ji !

On a ona ! Můj syn a dcera má přinesou radost všemu existujícímu ! A na všech úrovních bytí vystaví překrásné vesmírné světy !“

Trávou, umytou rosou, šla z pahorku svátečním dnem v paprscích úsvitu k Adamovi děva. Graciózní chůze, ladná postava, plavné a něžné křivky těla, v odstínech pokožky - světlo Božího úsvitu. Stále blíže a blíže. Tady je! Před Adamem, ležícím na trávě, stanula děva.

Větrík upravil zlaté pramínky, odhaluje čelo. Vesmír zatajil svůj dech. O, jak je překrásný její vzhled - tvého výtvoru, Bože!

Adam, ležící na trávě, pouze pohlédl na vedle stojící děvku, lehce zívá a otočil se, zavřel oči.

Všechny vesmírné bytosti tehdy uslyšely, ale ne slova, uslyšely, jak ve svých myšlenkách mdle uvažoval Adam o novém stvoření Boha: „A je to tady, přiblížil se ještě jeden nový tvor. Nic nového v něm není, pouze se mi podobá. Kolenní klouby u koňů jsou více pružné a pevnější. Leopard má kůži zářivější, veselejší. A k tomu se ještě přiblížil bez pozvání, a já jsem dnes chtěl dát nové předurčení mravencům.“

Eva chvíli stála blízko Adama, pak šla k říční zátocce, usedla na břehu u křoví a v ztichlé vodě prohlížela svůj odraz.

A začaly reptat vesmírné bytosti, jejich mysli se spojily v jedno: „Dvě dokonalosti nedokázaly ocenit jedna druhou. V Božích tvorech dokonalost není.“

Pouze energie Lásky, jediná ve vesmírném reptání, se snažila sebou ochránit Tvůrce. Její záření Boha obklopovalo. Všichni věděli, že energie Lásky nikdy do ničeho nemluvila. Vždy, neviditelná a mlčenlivá, v nevidaných prostorech bloudila. Proč ale teď, celá beze zbytku tak zazářila kolem Boha? Nevnímajíc vesmírné reptání, pouze Jeho jediného ohřívala svým zářením a utěšovala:

„Odpočiň si, velký Tvůrce, a přiveď svého syna k rozumu. Dokážeš napravit jakýkoliv ze svých překrásných výtvorů.“

Slova odpovědi uslyšel celý vesmír a skrz ně poznal moudrost a velikost Boha:

„Můj syn je obraz a podoba má. Jsou v něm částičky všech vesmírných energií. Je alfa a omega. Je stvoření! A budoucna uskutečnění! Ode dneška a ve všem budoucím ani mně ani nikomu jinému nebude dáno bez jeho přání měnit jeho osud. Všechno, co si bude přát sám - bude mu dáno. Ne v pomíjivosti pomyšlené - realizuje se. Nesklonil se můj syn při pohledu na dokonalost těla děvy. Neudivila ho, k překvapení celého vesmíru. Ještě si syn můj neuvědomil, co svými city pocítil. První pocítil, že mu něco chybí. A že děva - nové stvoření stojící před ním - nevlastní to. Syn můj! Syn můj svými city pocítuje celý vesmír, ví všechno, co vlastní vesmír.“

Celý vesmír zaplnila otázka:

„Copak může chybět tomu, v kom jsou všechny naše energie a všechny energie tvé?“

A Bůh všem odpověděl:

„Energie Lásky.“

A zaplanula energie Lásky:

„Ale já jsem jediná, a Tvá. Tebou jediným zářím.“

„Ano ! Jsi jediná, má Lásko,“ zazněla slova Boží odpovědi. „Tvé zářící světlo svítí a laská, má Lásko. Jsi nadšení. Jsi schopna všechno zrychlovat, zostruješ pocity a také jsi vyrovnaný klid, má Lásko. Prosím tě, spust' se na Zem celá beze zbytku. Sebou, energií velké blaženosti zahal je, mé děti.“

Dialog loučení Boha a Lásky ozvučil začátek vší pozemské lásky.

„Můj bože,“ vzývala Lásko Tvůrce. „Když odejdu, tak zůstaneš sám, navždy neviditelný, nebudeš viditelný na žádné z existujících úrovní bytí.“

„Můj syn a dcera má ať ode dneška září v navi, javi, praví.“ /nav - *neviditelný svět*; jav - *viditelný svět*; prav - *pravda*/

„Můj Bože, kolem Tebe se vytvoří vakuum. A nikdy do Tvé duše nepronikne životadárné teplo. Bez tohoto tepla duše zchladne.“

„Nejen mně, ale i všemu existujícímu ať toto teplo září ze Země. Dění synů mých a dcer jej znásobí. A celá Země teplem svítící Lásky v prostoru zazáří. Všichni budou cítit blahodárné světlo Země, ohřejí se jím všechny energie mé.“

„Můj Bože, před Tvým synem a dcerou je otevřeno množství různých cest. Mají v sobě energie všech úrovní bytí. A jestli alespoň jedna bude převládat, povede je nesprávnou cestou, co budeš moci udělat Ty, který jsi všechno odevzdal, a vidíš, jak taje, slábne energie, jdoucí ze Země. Který jsi všechno odevzdal a vidíš, jak na Zemi nad vším převládají energie ničení. Tvé výtvořiny se pokrývají mrtvým škraloupem. Tvá tráva je zaházena kameny. Co tehdy uděláš, Ty, který jsi odevzdal všechnu svobodu synovi svému ?“

„Mezi kameny opět dokážu prorazit stébélkem trávy, na nedotčené malinké loučce otevřu lístečky květin. Mé pozemské dcery a synové si dokážou uvědomit své předurčení.“

„Můj Bože, když odejdu, tak budeš neviditelný všemu. Může se stát, že bytosti různých energií najednou budou mluvit prostřednictvím lidí jménem Tvým. Lidé se budou snažit podvolit si jeden druhého. Tebe traktující ve svůj prospěch, začnou říkat: „Mluvím v zájmu Boha, byl jsem vyvolený ze všech, všichni mě poslouchajte.“ Co potom budeš dělat ?“

„V nadcházející den se objevím jako červánek. Paprsek sluníčka, laskající všechny pozemské výtvořiny bez výjimky, mým dcerám a synům pomůže pochopit, že každý sám, svou duší může mluvit s duší mou.“

„Můj Bože, jich bude hodně a Ty jsi sám. A všechny vesmírné bytosti budou toužit ovládnout lidskou duši. Aby prostřednictvím člověka vyvýšily se nade vším pouze svou energií. A syn tvůj, zbloudilý, se k nim začne modlit.“

„Velké množství příčin, vedoucích do slepé uličky, nikam, je hlavní překážka - bude zábranou všemu, co nese lež. Snaha k uvědomění Pravdy je u mých dcer a synů. Lež vždy má své meze, ale bezmezná je Pravda - ona jediná se vždy bude nacházet v uvědomělosti duše mých synů a dcer !“

„O, můj Bože. Nikdo a nic se nemůže vzepřít letu Tvé mysli a touhám Tvým. Jsou překrásné ! Za nimi půjdu z vlastní vůle. Ohřeji Tvé děti zářením a věčně jim budu sloužit. Tebou darované nadšení jim pomůže stvořit své výtvořiny. Pouze o jedno žádám Tě, můj Bože. Dovol nechat u Tebe alespoň jednu jiskřičku Lásky.“

Když budeš muset přebývat v temnu, když kolem Tebe bude pouze vakuum, zapomnění a světlo Země zeslábne, ať jiskra, alespoň jedna jiskřička mé Lásky svým míháním září Tobě.'

Kdyby se člověk, dnes žijící, mohl podívat na nebe a uvidět, co bylo nad Zemí tehdy, jeho zraku by se ukázalo velké vidění. Vesmírné světlo - energie Lásky - se shlukla v kometu, pospíchala k Zemi a ozařovala na své cestě ještě neživá tělesa planet a zapalovala hvězdy nad Zemí. K Zemi ! Stále blíž a blíž. Tady je... Najednou, skoro u Země, se záření Lásky zastavilo a zachvělo se. V dáli, mezi hořícími hvězdami, jedna nejmenší hvězdička se zdála být živá. Pospíchala za zářením Lásky k Zemi. A Láska pochopila: poslední její jiskřička od Boha také namířila za ní k Zemi.

„Můj Bože,“ šeptalo záření Lásky, „ale proč ? Nemám vysvětlení. Ale proč ? Ani jednu mou jiskřičku jsi nenechal vedle sebe ?“

Slovům Lásky z vesmírné tmy, již nikým neviditelný a ještě nikým nepochopený, Bůh odpověděl. Zazněla jeho božská slova:

„Nechat sobě - znamená nedodat jim, dcerám a synům mým.“

„Můj Bože !..“

„O, jak jsi překrásná, Lásko, i jednou jiskřičkou.“

„Můj Bože !..“

„Pospíchej, Lásko má, pospíchej, neuvažuj. Se svou poslední jiskřičkou pospíchej a všechny mé dcery a syny ohřej.“

Vesmírná energie Lásky objala pozemské lidi. Celá, do poslední jiskřičky. Bylo v ní všechno. A v celém nezměrném vesmíru, na všech existujících úrovních bytí současně, stanul člověk silnější než všechny bytosti."

(98 .)

KDYŽ LÁSKA

„Adam ležel mezi vonícími květinami na trávě. Dřímával ve stínu stromu. Mysl tekla líknavě. A najednou vzpomínka jej objala nevědomou vlnou tepla, nějakou silou teplo zrychlovalo všechny myšlenky: „Úplně nedávno přede mnou stál nový tvor. Podobal se mi, ale byla v něm také nějaká odlišnost, ale jaká, v čem ? A kde je teď ? O, jak se mi chce opět uvidět nového tvora ! Chci ho opět vidět, ale proč ?“

Rychle vstal z trávy, rozhlédl se kolem. Vzplanula myšlenka: „Copak se najednou stalo ? Stejně nebe a ptáci, tráva, stromy a keře. Všechno je stejné, ale něco je jiného, na všechno se dívám jinak. Ještě překrásnější jsou všichni pozemští tvorové, vůně, vzduch a světlo.“

Zrodilo se v Adamových ústech slovo, Adam vykřikl, aby to všichni slyšeli: „Já také odpovídám láskou !“

Nová vlna tepla ze strany řeky hned objala celé tělo. Otočil se směrem k teplu - před ním zářil nový tvor. Logika opustila myšlenky, duše se kochala viděným, když Adam najednou uviděl: na břehu u říční zátoky tiše seděla děva, jenže se nedívala

na čistou vodu, ale na něj, odhodivše prameny zlatých vlasů. Laskala ho svým úsměvem, jako by na něj čekala celou věčnost.

Přiblížil se k ní. Když se dívali jeden na druhého, Adam si pomyslel: ‚Nikdo nemá překrásnější oči než ona,‘ a nahlas řekl:

‚Sedíš u vody. Voda je příjemná. Chceš, abychom se vykoukali v řece ?‘

‚Chci.‘

‚Pak ti ukážu tvory, chceš ?‘

‚Chci.‘

‚Dal jsem jim všem jejich předurčení. Prikážu jim, aby sloužili i tobě. A chceš-li, stvořím nového tvora.‘

‚Chci.‘

Koupali se v řece, běhali po louce. O, jak zvonivě se smála děva, když rozveselený Adam vylezl na slona a předváděl jí nějaký tanec a říkal děvě Evo !

Den se blížil k západu, dva lidé stáli mezi velkolepostí pozemského bytí, kochali se barvami, vůněmi a zvuky. Zamklá Eva se tiše dívala, jak se stmívalo. Okvětní lístky se skládaly do poupátek. Ve tmě se ztrácely překrásné denní obrazy.

‚Nebud' smutná,‘ již sebejistě řekl Adam, ‚teď přijde noční tma. Je potřebná, pro odpočinek, ale ať přichází kolikrát chce, den se vždy vrátí.‘

‚Bude to stejný den, nebo nový ?‘ zeptala se Eva.

‚Den se vrátí takový, jakým ho budeš chtít.‘

‚Komu je podřízen každý den ?‘

‚Je podřízen mně.‘

‚A ty jsi podřízený komu ?‘

‚Nikomu.‘

‚Odkud jsi ?‘

‚Jsem z touhy.‘

‚A všechno kolem, laskající vzor, je odkud ?‘

‚Také se objevilo z touhy, je stvořené pro mě.‘

‚A kdepak je ten, jehož sen je tak překrásný ?‘

‚Často bývá poblíž, jenomže obyčejný pohled ho nevidí.‘

Ale stejně je s ním dobře. Říká si Bůh, můj otec, přítel. Nikdy nevyrušuje, všechno odevzdává mně. Také mu chci něco dát, ale zatím nevím co.‘

‚Takže já také jsem jeho výtvar. Stejně jako ty chci také být mu vděčná. Zvat ho přítelem, Bohem a otcem svým. Možná, že společně s tebou vyřešíme, na jaké naše činy čeká náš otec ?‘

‚Slyšel jsem, jak říkal, co může přinést radost všemu.‘

‚Všemu ? Znamená to i jemu ?‘

‚Ano, znamená to i jemu.‘

„Pověz mi, co si přeje.“

„Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.“

„Co může přinést radost všem?“

„Narození.“

„Narození? Všechno překrásné je zrozeno.“

„Často před spánkem přemýšlím o neobyčejném a překrásném stvoření. Začátkem dne odchází sen a vidím, že se zatím nic nevymyslelo. Všechno překrásné je již stvořeno a je viditelné za denního světla.“

„Pojď, popřemýšlíme společně.“

„Také se mi chtělo být před spánkem vedle tebe, poslouchat tvé dýchání, pociťovat teplo, přemýšlet společně o stvoření.“

Před spánkem v touhách o překrásném stvoření objímaly se myšlenky v záchrvěvu něžných citů, snažení splývala v jedno. Materiální těla dvou odrážela pomyšlené.“

(99.)

NAROZENÍ

Den se vracel, opět noc přicházela. Jednou, za rozkvětu dne, když Adam si prohlížel tygří mládě a přemýšlel, tiše se k němu přiblížila Eva, přisedla vedle něj, vzala ho za ruku a položila ji na své břicho.

„Pociť tady, uvnitř mě, žije můj a zároveň i nový tvor. Cítíš, Adame, jak se hýbe mé rušné stvoření?“

„Ano, cítím. Zdá se mi, že chce ke mně?“

„K tobě? Samozřejmě! Je mé, ale také tvé! Tolik se mi chce uvidět naše stvoření.“

Ne v mukách, ale ve velkém ohromení rodila Eva.

Zapomenul na všechno okolí, nepociťuje sebe, díval se Adam a chvíli se nedočkavostí. Eva rodila nové, společné stvoření.

Malinké klubko, celé mokré, bezmocně leželo na trávě. Složené nožičky, zavřené oči. Adam se díval neodpoutávaje pohled, jak zahýbalo svou ručičkou, otevřelo pusinku a vdechlo. Adam se bál mrknout, aby nevynechal nejmenší pohyb. Neznámé pocity zaplňovaly všechno uvnitř, kolem. Nemohl zůstat na místě, poskočil a najednou se dal do běhu.

Ve velkém jasu, podél břehu řeky, horem-pádem, neznámo kam, běžel Adam. Zastavil se. V hrudi se šířilo a stále zvětšovalo něco překrásného, nevědomého. A všechno kolem!.. Větrík nejen šustil listím keřů, ale zpíval, přebíraje listoví a lístečky květin. Oblaka v nebi nejen plula - vytvářela okouzující tanec. Jiskřila se, usmívala se a rychleji tekla voda. No to je ale! Řeka! Reka, odrážejíc oblaka, nově se před zrakem vlnila. A radostné štěbetání ptáků v nebi! A v trávě jásající cvrkání! Všechno splývalo v jediné znění něžné, velkolepé hudby překrásného vesmíru.

Adam se co nejvíce nadechl a ze všech sil zakřičel. Jeho křik nebyl zvířecí, byl neobyčejný, zazníval něžnějšími zvuky. Všechno okolí zmlklo. Poprvé vesmír slyšel, jak jásavě zpíval člověk na Zemi stojící! Zpíval člověk! A všechno, co dříve v galaxiích znělo, teď zmlklo. Zpíval člověk! A celý vesmír, poslouchaje píseň štěstí, si uvědomil: v žádné galaxii neexistuje struna, která by byla schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské duše.

Ale píseň jásání nedokázala zmenšit přebytek citů. Adam uviděl Iva a vrhl se k němu. Svalil ho na zem jako koťátko, se smíchem ho začal krákat za hřívu, pak poskočil, gestem vyzval Iva a dal se do běhu. Lev mu sotva stačil a lvíčata s lvicí úplně zaostávaly. Nejrychleji běžel Adam, mával rukama a cestou zval za sebou všechna zvířata. Myslel si, že jeho stvoření dokáže přinést radost všem.

A opět je před ním malinké klubko. Jeho výtvar! Olíznuté vlčím jazykem a teplým větříkem polaskané malinké živé klubko.

Nemluvně ještě neotvíralo oči - spalo. Všechna zvířata, jež přiběhla s Adamem, si před ním v blaženosti lehla na zem.

„To je ale!“ vykřikl nadšeně Adam. „Z mého stvoření vychází světlo, podobné mému. A možná, že je silnější než mé, když se dokonce se mnou děje něco neobyčejného. Všechna zvířata před ním padla v blaženosti. Tolik jsem to chtěl! Dokázal jsem to! Stvořil jsem! Stvořil jsem překrásného živého tvora. Všichni! Všichni se na něj podívejte.“

Adam přelétl pohledem všechno kolem a najednou se zastavil, jeho pohled strnul. Zastavil se na Evě.

Seděla na trávě sama, lehce unaveným pohledem laskala najednou strnulého, zmlklého Adama. A s novou silou zazářila Lásky neviditelnou něhou uvnitř a kolem Adama. A najednou... O, jak se zachvěla vesmírná Lásky, když najednou Adam přiběhl k překrásné děvě-matce, když před ní klekl, dotýkal se zlatých pramenů jejích vlasů, rtů a prsou, naplněných mlékem. A výkřik ztlumil v něžné šeptání, když se slovy snažil vyjádřit nadšení:

„Eva! Má Eva! Má žena! Jsi schopna realizovat touhy?!“

A na to... Trochu unavený a něžný tichý hlas mu odpověděl:

„Ano, jsem žena, tvá žena. Uvedu do života všechno, na co dokážeš pomyslet!“

„Ano! Ve dvou! Spolu! Teď je mi to jasné! Spolu! Jsme jako On! Jsme schopní uvádět do života touhy! Podívej se! Slyšíš nás, náš Otče?“

Ale poprvé Adam neuslyšel odpověď. Udivený vyskočil a vykřikl:

„Kde jsi, můj Otče?! Podívej se na dílo mé! Jsou dokonalí, nevidaní pozemští tvorové Tví. Všechno je překrásné: stromy, tráva, keře a oblaka Tvá. Ale je něco překrásnějšího než tvary květiny, podívej! Mé dílo mi přineslo větší radost než všechno, co jsi stvořil touhou. Mlčíš. Nechceš se na něj dívat? Ale je nejlepší! Mé stvoření se mi líbí nejvíc. Co je to s Tebou? Nechceš se na něj podívat?“

Podíval se Adam na nemluvně. Nad vzbudivším se tělíčkem děťátka vzduch byl více modrý než obvykle i větřík nic nerozevlával, jenom někdo neviditelný nad rty děťátka ohýbal slaboučký stonek, skláněje květinu. A tři něžná zrnka květinového pylu se dotkla rtů děťátka. Ono - novorozeně - zamlaskalo pusinkou, blaženě

vzdechlo, ručičkou i nožičkou zahýbalo a opět usnulo. Adam pochopil, že zatím, co on jásal, Bůh dětátko zahrnoval Láskou, a právě proto mlčel.

A vzkřikl Adam:

„Takže Ty jsi pomáhal ! Takže jsi byl nablízku a stvoření jsi uznal ?“

A uslyšel tichou odpověď Otce:

„Ne tak hlučně, Adame, svým jáсотem vzbudíš dítě.“

„Takže sis, můj Otče, zamiloval, stejně jako mě, i mé stvoření ? Nebo ho miluješ více než mě ? Když ano, tak proč ? Vysvětli ! Vždyť není Tvé.“

„Láska, můj synu, má pokračování; v novém stvoření - pokračování tvé.“

„Takže já jsem tady a současně i v něm ? Je v něm i Eva ?“

„Ano, můj synu, vaše stvoření je ve všem podobné vám, nejen tělem. Duch a duše, spojující se v něm, rodí něco nového. A vaše snahy se prodlouží a mnohokrát zesílí radostné pocity.“

„Copak nás bude mnoho ?“

„Zaplníš sebou celou zem. Všechno pochopíš citem a pak v jiných galaxiích tvá touha stvoří ještě překrásnější svět.“

„Kde je kraj vesmíru ? Co budu dělat, když k němu přijdu ? Když všechno sebou zaplním, stvořím pomýšlené ?“

„Můj synu, vesmír sebou představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne nové překrásné zrození tebe, odrážejíc sebou snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.“

„Otče, jak je mi vždycky dobře, když mluvíš. Když jsi nablízku, tak Tě chci obejmout. Ale jsi neviditelný. Proč ?“

„Můj synu, když má toužení o tobě přijímaly do sebe vesmírné energie, nestíhal jsem myslet na sebe. Mé touhy a myšlenky tvořily pouze tebe, netvořily můj viditelný vzhled. Ale existují mé viditelné výtvořiny, pociťuj, nerozebírej je. Rozebrat je pouze rozumem nedokáže nikdo v celém vesmíru.“

„Otče, je mi dobře, když mluvíš. Když jsi vedle - všechno je vedle mě. Když se octnu na jiném konci vesmíru, když pocítím v duši pochybnost nebo nepochopení, řekni mi, jak tě mám najít ? Kde budeš v této době ?“

„V tobě a vedle tebe. V tobě je všechno, můj synu, jsi vládce všech vesmírných energií. Všechny vesmírné protiklady jsem vyvážil v tobě, právě tím sebou představuješ to nové. Nedovol žádné z nich převládat v sobě. Tehdy i já budu v tobě.“

„Ve mně ?“

„V tobě a vedle tebe. Ve tvém výtvořinu jsi ty a Eva. V tobě je částka má, a tak i ve tvém stvořinu jsem Já.“

„Jsem tvůj syn, a kdo bude pro tebe nové stvořinu ?“

„Opět ty.“

„Koho budeš milovat více: mě, který jsem teď, nebo mě, narozeného znovu a znovu ?“

„Láska je jedna, v každém novém vtělení a touze je více naděje.“

„Jak jsi moudrý, Otče, tolik tě chci obejmout !“

„Dívej se kolem. Viditelné výtvořiny jsou mé materializované myšlenky a touhy. Svou materiální úroveň bytí vždy můžeš s nimi komunikovat.“

„Miluji je, jako Tebe, Otče. Miluji také Evu a své nové stvoření. Kolem je Láska, chci být v ní věčně.“

„Můj synu, pouze v Prostoru Lásky budeš věčně žít.“

Plynuly roky, lze tak říci, ale vždyť čas je pojem podmíněčný. Plynuly roky, ale nač počítat ? Smrt člověk dlouho nemohl v sobě poznat. A to znamená, že smrt tehdy ani nemohla existovat.“

(1 0 0 .)

JABLKO, KTERÝM SE NELZE NASYTIT

„Anastasio, když ze začátku všechno bylo tak dobře, tak co se stalo potom ? Proč jsou teď na světě války a lidé hladovějí ? Jsou krádeže, zločinci, sebevraždy a věznice. Plno nešťastných rodin a dětí-sirotků. Kam se poděly milující Evy ? Kde je Bůh, který slíbil, že všichni věčně budeme žít v lásce ? Ostatně, vzpomněl jsem si, co se o tomto říká v Bibli. Kvůli tomu, že člověk utrhl jablko ze zakázaného stromu a ochutnal ho, Bůh vyhnal člověka z ráje. Dokonce u brány postavil stráž, aby se tam opět nepouštěli ti, kteří se provinili.“

„Vladimíre, Bůh člověka z ráje nevyháněl.“

„Ne, vyháněl, četl jsem o tom. Ještě při tom člověka proklínal. Evě říkal, že je hříšnice a bude v mukách rodit a Adam bude v potu tváře získávat potravu. Tak se teď všechno s námi děje v realitě.“

„Vladimíre, popřemýšlej sám, možná že taková logika nebo její nepřítomnost je pro někoho prospěšná, má svůj cíl.“

„Co s tím má společného logika a něčí cíl ?“

„Prosím, uvěř. Každý sám by se měl naučit chápat a hodnotit situaci svou duší. Jen když sám popřemýšlíš, budeš moci pochopit, že Bůh člověka nevyháněl z ráje. Doteď zůstal všech milujícím Otcem. Bůh -je Láska, o tom jsi také četl.“

„Četl.“

„Tak kdepak je v tom případě logika ? Vždyť milující rodič nikdy nevyhodí z domu své dítě. Milující rodič, sám snášeje útrapy, odpouští svým dětem jakékoliv hříchy. A nepohlíží Bůh bezúčastně na všechna trápení lidí, svých dětí.“

„Pohlíží nebo nepohlíží - nevím. Ale všem je jasné, že jim nečelí.“

„Copak to povídáš, Vladimíre. Samozřejmě, že vydrží i tuto bolest od syna-člověka. Ale jak dlouho lze nepřijímat Otce ? Necítit Jeho lásku, nevidět ?“

„Pročpak se najednou tak vzrušuješ ? Řekni konkrétněji. Kde, v čem jsou dnešní projevy Boží lásky k nám ?“

„Až budeš ve městě, podívej se pozorně kolem sebe. Živý koberec zázračné trávy je pokrytý bezduchým asfaltem, kolem, ze škodlivého betonu, se tyčí giganti, kterým se říká domy, mezi nimi kmitají auta, čoudící smrtelný plyn. Ale mezi kamennými kolosy, jen co najdou malinký ostrůvek, vyráží travička a květiny - výtvořiny Boha. Šustěním listů, zpěvem ptáků stále vzývá své dcery a syny, aby si uvědomili dějící se a vrátili se do ráje. Stále se zmenšuje ze země jdoucí Lásky záření, již dávno by se zmenšilo i sluneční odrážení. Ale On svou energií neustále zesiluje životadárnost slunečních paprsků. Jako i před tím miluje své dcery a syny. Věří, čeká, touží, jak jednou, za dalšího úsvitu, člověk si najednou uvědomí a jeho pochopení vrátí Zemi původní kvetení.“

„Ale jak se na Zemi všechno stalo proti Božím touhám a něco nepochopitelného se děje dál tisíce a možná miliony let ? Jak je možné stále čekat a věřit ?“

„Pro Boha čas neexistuje. Jako v milujícím rodičovi nezmizí v něm víra. A díky této víře my všichni teď žijeme. A sami tvoříme svůj život, používáme svobodu, danou nám Otcem. A výběr cesty, nikam nevedoucí, nebyl lidmi zvolen náhle.“

„Ne náhle, v tom případě jak ? Co znamená výraz „Adamovo jablko“ ?“

„V té době, jako i teď, vesmír byl zaplněný množstvím živých energií. Živé neviditelné bytosti jsou všude a mnohé z nich se podobají druhému lidskému „Já“. Jsou skoro jako lidé, jsou schopni obsáhnout všechny úrovně bytí, ale vtělit se do materiální není jim dáno. V tom je převaha člověka nad nimi. Také u bytostí vesmírných energetických komplexů vždy jedna energie převládá nad ostatními. A nemají schopnost měnit vzájemný poměr svých energií.

Také mezi vesmírnými bytostmi jsou energetické komplexy podobné Bohu. Podobné, ale nejsou Bohy. I kdyby na okamžik uvedly do rovnováhy množství energií v sobě, stejně nejsou schopny stvořit živé harmonické tvory, jak to může Bůh.

Nikomu v celém vesmíru se nedaří najít rozluštění, odhalit skryté tajemství, jakou silou byla stvořena materiální úroveň, kde, v čem jsou nitě, spojující ji se vším existujícím ve vesmíru. A jak, díky čemu tato úroveň je schopna reprodukovat sama sebe ?

Když Bůh tvořil Zem a všechno na ní, tak kvůli nevídané rychlosti tvoření bytosti nestíhaly pochopit, čím, jakou silou Bůh produkuje všechno existující. Když všechno bylo stvořené a zjevné, když uviděly, že člověk je nejsilnější, mnohé ze začátku byly ohromené a nadšené, pak vzniklo přání zopakovat překrásné viděné. Stvořit stejné, své. Toto přání stále rostlo. Mají ho mnohé existující energie i teď. Snažily se stvořit podobu Země v jiných galaxiích, v jiných světech. Dokonce využívaly planety, stvořené Bohem. Mnohým se podařila podoba zemského bytí, ale pouze podoba. Dosáhnout zemské harmonie, vzájemné spojitosti všeho se vším se nikomu nepodařilo. A tak jsou ve vesmíru dodnes planety s životem, ale s životem - pouze znetvořenou podobou pozemského.

Když z mnoha pokusů, stvořit nejen něco lepšího, ale alespoň zopakovat stvořené, se všechny ukázaly být marné (a Bůh své tajemství neodhaloval), tak se mnohé z bytostí začaly obracet na člověka. Bylo jim jasné: jestli je člověk milované stvoření Boha, tak milující rodič mu nemohl něco nedodat. Naopak, Bůh

mohl dát člověku, svému synu, větší možnosti. A začaly se vesmírné bytosti obracet na člověka a snaží se o to i dodnes. Dnes jsou také lidé, kteří sdělují lidem ve svém okolí to, jak odněkud z kosmu s nimi mluví někdo neviditelný a říká si Rozum a dobrá Síla. Stejně tak i tehdy, na samém počátku, ony jednou s naučením, podruhé s prosbou se obracely na člověka. Všechny otázky mají jednu podstatu, pouze se různě maskují: „Řekni, jakou silou byla stvořena Země, všechno existující na ní, z čeho jsi stvořen velkým, člověče ?”

Ale člověk nikomu neodpověděl. Na tu otázku sám odpověď neznal, jako ji nezná i teď. Ale vzrůstal v něm zájem a začal člověk žádat Boha, aby mu odpověděl na otázku. Bůh nejenže neodpovídal. Snažil se člověka přivést k rozumu, prose pustit z hlavy otázku:

„Prosím tě, můj synu, tvoř. Tobě je dáno tvořit v pozemském prostoru a v jiných světech. Tvou touhou pomyšlené se uvede do života. Pouze o jedno tě žádám, nerozebírej, jakou silou se všechno koná.”

„Nechápu, Anastasie, proč Bůh ani člověku, svému synovi, nechtěl povědět techniku tvoření ?”

„Mohu pouze předpokládat. Neodpovídá ani svému synovi, Bůh se ho snažil uchránit před neštěstím, předejít vesmírné válce.”

„Nevidím žádnou spojitost mezi nezodpovězenou otázkou a vesmírnou válkou.”

„Kdyby se odhalilo tajemství stvoření, tak na jiných vesmírných planetách by mohly vzniknout formy života, rovnající se silou pozemským. Dvě síly by zachtěly vyzkoušet jedna druhou. Možná, že by ta soutěž byla pokojná. Možná, že by se podobala pozemské válce. A to by mohlo být začátkem vesmírné války.”

„Skutečně, ať raději technika Božího tvoření zůstává nerozluštěná. Hlavně, aby ji někdo z bytostí nerozluštil sám, bez nápovědy.”

„Myslím si, že ji nikdo nikdy nerozluští.”

„A proč sis tím tak jistá ?”

„To je takové tajemství, které z jedné strany je jasné a z druhé - neexistuje, a zároveň není jediné. Jistotu mi dodává slovo „stvoření”, když k němu přidáváš druhé slovo.”

„Které ?”

„Druhé slovo - „nadšení”.”

„No a co z toho ? Co mohou znamenat tato dvě slova společně ?”

„Ona...”

„Ne ! Zastav ! Mlč ! Vzpomněl jsem si, jak jsi říkala, že myšlenky, a to znamená, že i slova nikam nemizí, že jsou kolem nás v prostoru a že je každý může uslyšet. Je to tak ?”

„Přesně tak.”

„A bytosti je mohou slyšet ?”

„Ano.”

„Pak mlč. Proč jim dělat nápovědu ?”

„Vladimíre, nedělej si starosti, lehkým poodhalením tajemství jim možná ukážu neplodnost a nesmyslnost jejich neustálých pokusů. Aby pochopily a přestaly otravovat člověka.“

„No, když je to tak, tak řekni, co znamená „stvoření“ a „nadšení“ ?“

„Stvoření - znamená, že Bůh tvořil, používaje částičky všech vesmírných energií a také svou, a i když dokonce všechny bytosti se dají dohromady, aby stvořily něco podobného Zemi, nebude se jim dostávat jedna energie. Ta, která je vlastní ideji Boha, která vznikla v Boží touze. A nadšení - znamená, že tvoření se konalo v zápalu nadšení. Kdo z umělců, velkých malířů, tvořících v zápalu nadšení, dokáže potom říci, jak držel štětec, na co myslel, kde stál ? Úplně pohlcený svou prací si toho nevšímal. A k tomu ještě je energie Lásky, Bohem poslaná na Zem. Je svobodná, nikomu nepodřízená, a chrání věrnost Bohu, slouží pouze jedinému člověku.“

„Jak je všechno zajímavé, Anastasie ! Myslíš, že tyto bytosti uslyší, pochopí ?“

„Uslyší, možná, že i pochopí.“

„I to, co říkám já, také uslyší ?“

„Ano.“

„V tom případě to ještě shrnu. Ej, bytosti, je vám to teď jasné, ano ? A více už lidi neobtěžujte. Nedokážete rozluštit záměry Tvůrce ! Tak co, Anastasie, řekl jsem jim to dobře ?“

„Velice přesně zazněla tvá poslední slova: ‚Nedokážete rozluštit záměry Tvůrce !‘“

„A jak dlouho se pokouší rozluštit tajemství ?“

„Od toho okamžiku, když spatřily Zem a lidi, až dodnes.“

„A čímžpak jejich pokusy uškodily Adamovi nebo nám ?“

„V Adamovi a v Evě vzbudily pýchu, ješitnost. A dokázaly je přesvědčit lživým dogmatem: ‚Aby se stvořilo něco dokonalejšího než to, co existuje, je třeba ho rozebrat a podívat se, jak funguje existující výtvar.‘ Často jim tvrdily: ‚Poznej stavbu všeho, pak nad vším vynikneš.‘ Měly naději, že když Adam bude rozebírat Boží výtvar, postihovat jejich strukturu a předurčení, tak svým rozumem pochopí, v čem tkví vzájemná spojitost mezi výtvar. A že ony budou vidět Adamem produkované myšlenky a pochopí, jak lze stvořit podobné Bohu.“

Ze začátku si Adam nevšímal rad a proseb. Ale jednou se Eva rozhodla poradit mu: ‚Slyším, jak hlasy tvrdí, že vše nám bude vycházet překrásněji a lehčeji, když poznáš stavbu všeho uvnitř. Proč máme úporně nesouhlasit s radami ? Nebylo by lepší je alespoň jednou uposlechnout ?‘

Nejdřív Adam ulomil větev stromu s překrásnými plody na ní, potom... Potom... teď to vidíš sám, zastavila se tvořivá mysl člověka. Doteď všechno rozebírá a ničí, snaží se poznat stavbu všeho a tvoří něco svého, primitivního, okamžitě zastavenou myslí.“

„Počkej, Anastasie. Vůbec tomu nerozumím. Proč myslíš, že se lidská mysl zastavila ? Naopak, když se něco rozebírá, tak tomu říkájí poznání nového.“

„Vladimíre, člověk je tak uspořádan, že nic nepotřebuje pitvat. V něm... Jakpak bych to měla jasněji říci ? V člověku, v jakoby zakódované formě, se i bez

toho chrání stavba všeho. Kód se otevírá tehdy, když člověk v nadšení zapojuje svou tvořivou mysl."

„No, stejně mi není jasné, jakou škodu může způsobit rozebírání a proč to zastavuje mysl. Raději to nějak ukaž na příkladu."

„Ano, správně. Zkusím na příkladu. Představ si, že za volantem svého auta jedeš k cíli. Najednou tě napadne podívat se, jak pracuje motor, jakým způsobem pohání kola. Zastavíš své auto a začneš rozebírat motor, ku příkladu."

„No, rozeberu, dozvím se, jak funguje, pak ho dokážu opravovat sám. Copak je na tom špatného ?"

„Ale vždyť pokud to budeš rozebírat, tvůj pohyb bude zastavený. Nedosáhneš cíle včas."

„Ale budu vědět o autě víc. Co je špatného na tom, že získám nové znalosti ?"

„Nač je potřebuješ ? Tvá předurčenost není v opravování, ale ve vychutnávání pohybu a tvoření."

„Začala jsi mluvit nepřesvědčivě, Anastasie. Žádný řidič s tebou nebude souhlasit. No, možná že ti, kteří jezdí v nových cizích autech, japonských nebo v „mercedesech", ty se porouchají zřídka."

„Boží výtvořiny nejenže se neporouchají, ale jsou schopny samy sebe obnovovat. Tak nač je zapotřebí jejich rozebírání ?"

„Jak to nač - alespoň ze zvědavosti."

„Promiň mi, Vladimíre, jestli můj příklad je nezdařilý. Dovol, zkusím uvést jiný."

„Zkus."

„Před tebou stojí překrásná žena. Hoříš touhou po ní, líbí se ti. Ani ty jí nejsi lhostejný, snaží se s tebou spojit v tvoření. Ale chvíli před vzájemným vzplanutím k spojení, k stvoření, najednou tě napadne myšlenka dozvědět se, z čeho se tato žena skládá. Jak fungují její vnitřní orgány. Žaludek, játra, ledviny. Co jí, co pije. Jak toto všechno bude pracovat v okamžiku intimního sblížení."

„Stačí. Už nic víc neříkej. Teď jsi uvedla šikovnější příklad. Nebude sblížení, tvoření nebude. Nepodaří se, jestli vznikne tato prokletá myšlenka. Mně se to takhle jednou stalo. Dlouho se mi líbila jedna žena, ale neoddávala se mi. A když jednou souhlasila, tak jsem si najednou pomyslel, jak bych to všechno udělal nejlépe, a z nějakého důvodu jsem si nebyl jistý svými schopnostmi. V důsledku toho nic nevyšlo. Byla to taková hanba a také jsem si vytrpěl své. Pak jsem se ptal přítele, jemu se to také stalo. Dokonce jsme s ním byli u doktora. Řekl nám, že tady zapracoval nějaký psychologický faktor. Nebylo třeba pochybovat a rozebírat, co a jak. Myslím, že kvůli tomu faktoru trpělo nemálo mužů. Teď chápu: toto všechno je kvůli nějakým bytostem, vinou Adama a kvůli Evině radě. Ano, tenkrát se zachovali docela špatně."

„Pročpak obviňuješ pouze Adama a Evu ? Podívej se dnes, Vladimíre, nepokračuje snad celé lidstvo v opakování této chyby, porušujíc přikázání Boha ? Adam a Eva neznali důsledky, ale proč dneska lidstvo houževnatě dál všechno rozebírá ? Ničí živé tvory ? Dnes ! Když důsledky jsou tak zřetelné a smutné."

„Nevím. Možná, že všichni potřebují pořádně dostat na pamětnou. Copak jsme uvízli v stálém rozebírání? Teď mě napadlo: škoda přece, že Bůh pořádně nepotrestal Adama a Evu. Měl by Adamovi nandat pohlavků, aby se vytloukly hlouposti z hlavy, kvůli nimž teď trpí celé lidstvo. A také Evu napráskat pořádným klackem na zadek, aby se do toho nemíchala se svými radami.“

„Vladimíre, Bůh dal člověku plnou svobodu a ve svých myšlenkách nevytvořil trest. A navíc, potrestáním nelze změnit zplozené v myšlenkách. Nesprávná konání budou pokračovat do té doby, dokud nebude změněna prvotní myšlenka.“

Řekni, kupříkladu, co myslíš, kdo vynalezl smrtonosnou raketu a jadernou hlavici k ní?”

„V Rusku budoval rakety akademik Koroljov. A před ním o nich mluvil teoreticky Ciolkovský. Snažili se také američtí vědci. No, zkrátka, v raketovém průmyslu je zaměstnáno hodně lidských mozků. V různých státech pracuje hodně vynálezců.“

„Vladimíre, vynálezce všech raket a všech smrtonosných zbraní ve skutečnosti je pouze jeden.“

„Jak může být jeden, když na sestavení raket v různých státech pracují celé vědecké ústavy a své vynálezy udržují v tajnosti. Horečné zbrojení tkví právě v tom, kdo rychleji a dokonaleji vyprodukuje zbraň.“

„Všem lidem, kteří si říkají vědci-vynálezci, nezávisle na tom, v kterém státě žijí, on, ten jediný vynálezce, s radostí rozdává rady.“

„A kde, v jakém státě žije a jak se jmenuje?”

„Mysl ničení. Nejdřív se dostala k jednomu člověku, ovládla jeho materiální tělo a vyprodukovala kopí s kamenným hrotem. Pak zplodila šíp a železný hrot.“

„Ale když všechno ví, tato ničící mysl, tak proč nevyprodukovala raketu hned?”

„Materiální úroveň pozemského bytí nevtěluje pomyšlené hned. Zpomalenost v hmotě je dána Stvořitelem pro postižení smyslu. Ničící mysl má již dávno vyprodukovanou zbraň více smrtonosnou než kopí, dnešní zbraň, nebo budoucí. Aby se vtělilo do pozemské materiální úrovně ne jen kopí, bylo zapotřebí stavět množství továren a laboratoří, kterým se teď říká vědecké. Pod záminkou, navenek blahodárnou, se do realizace smrtonosné mysli vtahovalo co nejvíce lidí.“

„A proč to potřebuje, takhle se neustále snažit?” „Aby se utvrdila. Aby zničila celou materiální úroveň Země. Aby ukázala celému vesmíru převahu energií své všechno ničící bytosti, nad všemi a nad Bohem. A působí prostřednictvím lidí.“

„To je ale chytrá zmije! A jak bychom ji měli vyhnat ze Země?”

(101.)

JE TŘEBA SE VYHÝBAT INTIMNÍM KONTAKTŮM S NÍ

„Nedopouštět její proniknutí do sebe. Všechny ženy by se měly vyhýbat intimním kontaktům s muži, kteří do sebe vpustili mysl ničení, aby ji opět a opět neobnovovaly.“

„Jejda ! Vždyť jestli všechny ženy se na tomto domluví, tak vědecké a vojenské rozumy se zblázní.“

„Vladimíre, kdyby se ženy začaly takhle chovat, nebyly by na zemi války.“

„To určitě. Pěkně ses, Anastasie, dotkla všech válek. To je ale, tvá idea může zničit všechny války. To jsi trefila. Skutečně, kdopak z mužů bude bojovat, když potom žádná z žen s nimi nebude chtít spát, neporodí mu potomstvo. A vypadá to tak, že, kdo začne válku, zabije sám sebe a všechny své potomky.“

„Pokud by všechny ženy chtěly toto udělat, tak nikdo by nechtěl válku začínat. Provinění Evy a své před sebou a Bohem dnes žijící ženou se vykoupí.“

„A copak se potom na zemi bude dít ?“

„Země opět rozkvetne původní barvou.“

„Jsi houževnatá, Anastasie, své touze jsi stále věrná. Ale také naivní. Jak lze věřit ve všechny ženy na Zemi ?“

„Jakpak nemám věřit ženám, Vladimíre, když vím, že v každé ženě, žijící dnes na Zemi, je uložena božská podstata. Tak ať se otevře v celé své kráse. Bohyně ! Ženy božské Země. Otevřete v sobě svou božskou podstatu. Ukažte se vesmíru ve své původní kráse. Jste dokonalá stvoření, vytvořená Boží touhou. Vy, každá z vás je schopna přivést do rovnováhy vesmírné energie. O ženy, bohyně celého vesmíru a Země !“

„Jakpak je možné, Anastasie, tvrdit, že všechny ženy Země jsou bohyně ? Je mi přímo k smíchu tvá naivnost. Jenom se podívejme ! Všechny jsou bohyně. I ty, které stojí za pultem, no, v obchodech a v různých stáncích ? Uklizečky, myčky nádobí, servírky. Ženy, které každodenně doma v kuchyni stále vaří, smaží a rachotí nádobím, jsou také Bohyně ? Zkrátka, ty sama se rouháš. Jak je možné narkomankám a prostitutkám říkat bohyně ? No, budiž, v chrámě... nebo na plese tancuje nějaká překrásná dáma, o nich se ještě občas říká: „je bohyně“. Ale různým škaredkám, oblečeným do nemoderních hadrů, nikdo nebude říkat bohyně.“

„Vladimíre, právě řada současných událostí nutí pozemské bohyně každý den stát v kuchyni. Tvrdil jsi, že se podobám zvířátku, že můj byt je primitivní a civilizovaný je pouze ten, v kterém žiješ ty. Tak pročpak ženy tvé civilizace část svého života prožívají v těsné kuchyni ? Jsou nucené mýt podlahu, tahat těžké nákupy z obchodů ? Vychloubal ses svou civilizací, ale pročpak je v ní tolik špíny ? A proč překrásné bohyně pozemské proměňujete v uklizečky své ?“

„Ale kdepak jsi viděla uklizečky - bohyně ? Ty, které jsou žádané, září na konkurzech krásy a topí se v přepychu, s nimi se všichni chtějí ženit. Jenže se vdávají pouze za bohaté. A různé škaredky nechtějí ani chudáci.“

„Každá žena má svou krásu. Ale ne vždy je jí dáno se otevřít. Tu velkou krásu nelze změřit, jako kupříkladu pas. Délka nohou, velikost prsou a barva očí při tomto nejsou důležité. Je uvnitř ženy, mladičké dívenky i v letité dámě.“

„Ale jdi, v letité dámě. Ještě mi pověz o babičkách v důchodu ! Copak podle tebe jsou také překrásné bohyně ?“

„Svým způsobem jsou překrásné také. A nehledě na sled životních ponížení, množství ran osudu, každá žena, které se začalo říkat babičko, jednou ráno

si může uvědomit, vzbudit se za úsvitu, projít se rosou, paprskem uvědomělosti se usmát na vstávající sluníčko a tehdy..."

„Co tehdy ?“

„Najednou vyvolá v někom lásku. Sama bude milovaná i jemu odevzdá teplo své lásky.“

„Komu jemu ?“

„Tomu, svému jedinému, který v ní uvidí bohyni.“

„Tohleto se nestává.“

„Stává se to. Zeptej se starších lidí. Dozvíš se, kolik mívají vášnivých románů.“

„A jsi přesvědčená, že ženy jsou schopny měnit svět ?“

„Ano, jsou ! Jsou bezpochyby schopny, Vladimíre. Změnivše prioritu své lásky, ony, dokonalá Boží stvoření, vrátí Zemi původní překrásný vzhled, promění ji celou v kvetoucí zahradu Božské touhy. Jsou Boží stvoření ! Překrásné bohyně božské Země !“

(1 0 2 .)

TŘI MODLITBY

„Mluvíš o Bohu, Anastasie, a jak se modlíš ? Nebo se vůbec nemodlíš ? Mnozí lidé ve svých dopisech prosí, abych se tě na toto zeptal.“

„Vladimíre, co si představuješ pod slovem „modlíš se“ ?“

„Jak co ? Copak to není jasné ? Modlit se, znamená modlit se. Copak nechápeš význam tohoto slova ?“

„Stejná slova lidé vnímají různě a cítí za nimi různý smysl. Abych mluvila jasněji, zeptala jsem se tebe, jak ty chápeš smysl modlitby ?“

„O smyslu jsem nějak moc nepřemýšlel. Ale stejně jednu hlavní modlitbu znám nazpaměť a někdy ji recituji -jen tak, pro případ. Zřejmě je v ní nějaký smysl, když ji recituje hodně lidí.“

„Copak ? Modlitbu ses naučil, ale poznat její smysl se ti nechtělo ?“

„Ne že by se nechtělo, ale prostě jsem se nějak nezamýšlel nad jejím smyslem. Myslel jsem, že všem je jasný, proč se zamýšlet ? Modlitba - to je jednoduše jakoby rozhovor s Bohem.“

„Ale jestli v hlavní modlitbě představujeme rozhovor s Bohem, řekni mi, jak lze s Bohem, svým Otcem, mluvit bez smyslu ?“

„Nevím jak. Ale co pořád o tom smyslu mluvíš ! Zřejmě ho znali ti, kteří napsali modlitbu.“

„Ale vždyť ty bys chtěl mluvit se svým Otcem osobně.“

„Samozřejmě. Každý by chtěl se svým Otcem mluvit osobně.“

„Ale jakpak je možné osobně, a při tom pronášet cizí slova k tomu se nezamýšlet, co stojí za nimi ?“

Ze začátku mě znervózňovala Anastasiina dotěrnost ohledně smyslu modlitby, kterou jsem se naučil, ale pak mě samotného začalo zajímat určení smyslu, uloženého v modlitbě. Protože mi do hlavy, jako by sama sebou, přišla myšlenka: „Copak to vychází ? Modlitbu jsem se naučil, nejednou jsem si ji opakoval, ale nad tím, co obsahuje, jsem skoro nepřemýšlel. A bylo by zajímavé si to ujasnit, když už jsem se ji naučil.“ A řekl jsem Anastasii:

„No dobře, časem nad smyslem popřemýšlím.“

A ona odpovídá:

„Pročpak časem ? Copak teď, tady bys nemohl přednést svou modlitbu ?“

„Proč bych nemohl ? Mohu, samozřejmě.“

„Pak, Vladimíre, zarecituji modlitbu tu, kterou jsi ze všech pojmenoval jako hlavní, a s jejíž pomocí ses snažil mluvit s Otcem.“

„Vždyť já také jen jednu znám. Naučil jsem se ji proto, že ji všichni považují za hlavní.“

„Budiž tak. Zarecituji svou modlitbu a já budu sledovat tvou mysl.“

„Dobře. Poslouchej.“

Přednesl jsem Anastasii modlitbu „Otče náš“, v které, pokud si pamatujete, jsou slova:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích !
Posvět se jméno Tvé, přijď království Tvé
buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny
jakož i my odpouštíme viníkům našim
a neuveď nás v pokušení ale zbav nás od zlého
neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky věkův.
Amen.“

Zmlkl jsem a podíval jsem se na Anastasii. Sklonila hlavu, na mě se nedívá, také mlčí. A takhle mlčky seděla, smutná, dokud jsem nevydržel a nezeptal se:

„Proč mlčíš, Anastasie ?“

Nezvedajíc hlavu, pronesla:

„Na jakápak má slova čekáš, Vladimíre ?“

„No jak to, „na jaká“ ? Dokonce bez zadrhnutí jsem přednesl modlitbu. Líbila se ti ? Mohla bys to říci, ale mlčíš.“

„Když jsi recitoval modlitbu, Vladimíre, snažila jsem se sledovat tvou mysl, city, smysl obracení. Smysl slov modlitby chápu, ale ty jsi nechápal všechna její slova. Tvá sotva narozená mysl se přetrhávala, ztrácela a úplně chyběly city. Nepoznal jsi smysl mnohých slov modlitby, k nikomu ses neobracel. Jednoduše jsi brumlal.“

„Vždyť jsem recitoval jako všichni. Byl jsem v kostele a tam je ještě víc nesrozumitelných slov. Slyšel jsem, jak recitují jiní lidé. Rychle brumljají a to je celé. Já ale všechno recitoval jasně, pomalu, abys pochopila.“

„Ale předtím jsi řekl, že modlitba -je obracení k Bohu.“

„Ano, to jsem řekl.“

„Ale Bůh je náš Otec, je osobnost, je živá substance. Náš Otec je schopný cítit a chápat, když vzniká normální komunikace. A ty...“

„Co já ? Vždyť ti říkám, všichni tak recitují, obračejíce se k Bohu.“

„Představ si, že tvá dcera Polina najednou začne před tebou monotónně mluvit a do vět bude vplétat slova, jenž nechápe sama. Tobě, otci, se bude líbit takové obracení dcery ?“

Když jsem si zřetelně představil takovou situaci, tak se mi udělalo přímo úzko. Stojí přede mnou má dcera, něco brumlá, jako nějaká bláznivá, a sama nechápe, co chce. A v duchu jsem se rozhodl: „Ne, je třeba promyšleně rozebrat modlitbu. Není možné nesmyslně pronášet slova. Jinak to vypadá, že se objevuji před Bohem jako šílený. Ať ji tak brumlá kdokoliv. Já ale určitě pochopím celou tuto modlitbu. Jenom je třeba najít překlad nesrozumitelných slov. Proč se v kostelech mluví nějakým nejasným jazykem ?“ Ale nahlas jsem řekl:

„Víš co, tady je zřejmě neúplný a nepřesný překlad. Proto, jak jsi řekla, se má mysl ztrácet.“

„Vladimíre, smysl lze pochopit i s tímto překladem. Jsou v něm, samozřejmě, slova, která nejsou obecně užívaná. Ale smysl je jasný, když nad ním popřemýšlíš a určíš, co je nejdůležitější pro tebe a příjemnější pro Otce. Co potřebuješ, obracíš-li se modlitbou k Otci ?“

„No, co je tam řečeno slovy, to, zřejmě, potřebuji i já. Aby dal chleba, odpustil hříchy a dluhy, nevedl nás v pokušení a zbavil od zlého. Všechno je tam jasné.“

„Vladimíre, všechnu potravu svým synům a dcerám Bůh odevzdal ještě před jejich narozením. Podívej se kolem, již dávno je pro tebe všechno uděláno. Milující Otec všem odpouští hříchy bez proseb a nemá v úmyslu uvádět někoho do pokušení. Schopnost nepodléhat záludným a planým slibům Otec vložil do každého. Pročpak urážíš svého Otce neznalostí toho,co je dávno uskutečněno ? Kolem tebe jsou jeho věčné dary. Co ještě může dát milující Otec, jenž všechno odevzdal svému dítěti ?“

„A co když něco nedodal ?“

„Bůh je maximální. Svým synům a dcerám všechno dal zpočátku. Všechno ! V plné míře ! Jako rodič, bezvýhradně milující své dítě, si nepřál větší blaho než radost ze šťastného bytí svých dětí ! Svých synů a dcer !

Řekni, Vladimíre, jaké může mít pocity Otec, který všechno odevzdal svým dětem zpočátku a teď vidí před ním děti neustále prosící: ‚Ještě, ještě, uchraň, zachraň, jsme všichni bezmocní, jsme nic ?‘ Odpověz, prosím. Dejme tomu, ty jako rodič nebo někdo z tvých přátel, chtěli byste mít takové děti ?“

„Nebudu ti tady hned odpovídat. Sám si v tom udělám jasno, když v klidu popřemýšlím.“

„Ano, ano, jistě, dobře, Vladimíre. Jenom prosím, až najdeš čas, popřemýšlej, co by chtěl od tebe slyšet Otec, kromě tvých proseb.“

„A copak Bůh také po nás může něco chtít ? Co ?“

„To, co každý chce uslyšet od svých dětí.“

„Řekni mi, Anastasie, a ty se někdy obracíš k Bohu modlitbou ?“

„Ano, obracím se,“ zazněla odpověď.

„Tak mi předved' svou modlitbu.“

„Tobě, Vladimíre, nemohu. Má modlitba je určena Bohu.“

„Budiž k Bohu, uslyším ji.“

Anastasia vstala, rozpráhla ruce, otočila se zády ke mně a pronesla první slova. Obyčejná slova modlitby, ale... uvnitř mě se jako by najednou všechno zachvělo. Nepronesla je tak, jako my odříkáváme modlitbu. Ona je pronášela tak, jak se obrací všichni lidé ke svému blízkému, milovanému člověku.

V její řeči byly všechny tóny živé komunikace. Vášeň i radost, i žhavé nadšení, jako by se blízko nacházel ten, ke komu se Anastasia vášnivě obracela:

„Můj otče, všude přítomný !
Děkuji Ti za světlo života,
Za existenci Tvého království,
Za vůli milující. Děj se dobro.

Děkuji Ti za každodenní stravu !
I za Tvou trpělivost
Za odpuštění hříchu na zemi Tvé.
Můj otče, všude přítomný

Jsem dcera Tvá mezi Tvými výtvořeny.
Nedopustím se hříchů a slabosti
Budu důstojná Tvých činů.
Můj otče, všude přítomný

Jsem dcera Tvá, pro radost Tobě.
Sebou Tvou slávu zmnožím.
Všechny budoucí věky Budou žít ve Tvé touze.
A tak to bude. Tak to chci !

Jsem dcera Tvá, Můj Otče, všude přítomný.“

Anastasia zmlkla. Pokračovala v komunikaci s celým okolím. Zdálo se, že kolem ní zářilo světlo. Když pronášela slova své modlitby, kolem ní se dělo něco neviditelného. A toto neviditelné se dotklo i mě. Ne vnějším, ale vnitřním dotknutím. Od něj se mi najednou udělalo dobře, klidně. Ale zároveň s Anastasiiným vzdalováním tento stav mizel, a řekl jsem k Anastasii, která poodešla:

„Tak jsi pronášela modlitbu, jako by vedle tebe byl někdo, schopný na ni odpovídat.“

Anastasia se ke mně otočila, její obličej byl radostný. Rozhodila ruce do stran, usmívajíc se, zakroužila, pak se mi vážně podívala do očí a řekla:

„Vladimíre, náš Otec Bůh také promlouvá ke každému s prosbou, odpovídá na každou modlitbu.“

„Ale proč v tom případě Jeho slova nikdo nechápe ?“

„Slova ? U pozemských národů je tak mnoho slov s různým smyslem. Tak mnoho nepodobných jazyků a nářečí. Ale existuje jeden jazyk pro všechny. Jeden pro všechny jazyk Boží výzvy. A je utkaný z šelestu listí, ze zpěvu ptáků a vln. Má barvu a vůni Boží jazyk. Tímto jazykem na prosbu každého člověka Bůh dává modlitební odpověď.“

„A mohla bys přeložit, říci slovy, co nám říká ?“

„Mohla bych přibližně.“

„Proč přibližně ?“

„Náš jazyk je o hodně chudší než ten, kterým k nám promlouvá Bůh.“

„Ale stejně řekni, jak to umíš.“

Anastasia se na mě podívala, natáhla dopředu ruce, a... najednou vzkřikla hlubokým hlasem:

„Synu můj. Můj drahý synu !
Jak dlouho čekám. Stále čekám.
V minutě roku, ve mžiku věků
Čekám.
Dal jsem ti všechno. Země je tvá.
Ve všem jsi volný. Vyber svou cestu.
Jenom tě prosím, můj synu
Můj drahý synu, buď šťastný
Prosím.
Nevidíš mě. Neslyšíš mě.
Ve tvém rozumu jsou pochybnosti a stesk.
Odcházíš. Kam ?
Usiluješ. O co ?
Klaníš se někomu.
Vztahuji k tobě ruce.
Synu můj, můj drahý synu
Buď šťastný, prosím.
Znovu odcházíš.
A cesta - nikam.
Touto cestou vybuchne země.
Ve všem jsi volný, a vybuchuje svět
Ničí tvůj osud.
Ve všem jsi volný, ale Já vydržím.
S poslední travičkou tě vzkřísím.
A znova svět bude zářit
Jen buď šťastný, prosím.
Na tvářích svatých - přísný smutek
Straší tě peklem, soudem.

Říkají ti, že pošlu své soudce.

Ale modlím se pouze za jedno
Za dobu, kdy budeme opět ve dvou.
Věřím, že vrátíš se.
Věřím, že přijdeš.
Věřím, že opět obejmu tě.
Ne otčím ! Ne otčím !
Jsem tvůj Ave Otec
Můj milovaný synu
Budeme šťastní ve dvou !"

Když Anastasia zmlkla, nemohl jsem se hned vzpamatovat. Jako bych dál naslouchal všemu, co znělo kolem, a možná, že jsem poslouchal, jak v mých žilách v neobyčejném rytmu tekla krev. Co jsem pochopil ? Doteď tomu sám nemohu porozumět.

Ve svém nadšeném pojetí vykládala modlitbu Boha k člověku. Jsou ta slova správná, nebo nejsou, kdo teď řekne ? A také proč tak silně vzrušují city, kdo to může objasnit ? A také co dělám teď ? S uvědomělým chvěním jezdím propiskou po papíru, nebo neuvědoměle... Ztrácím rozum ?

Její slova proplétám s těmi, která teď bardi zpívají jejím jménem. Stát se může všechno. Možná, že jiní lidé místo mě pochopí. Já to také zkusím pochopit, až dopíšu...

A znovu píšu. A opět, jako tam v lese, jako by protrhávaly záclonu, občas najednou zní řádky modliteb z tajgy. A opět otázka. Mučivá otázka, která je i dodnes ve mně. Ve formě obrazů z našeho života a přemýšlení. Bojím se na ni odpovědět sám sobě. Ale držet ji tolik v sobě už také nemohu. Možná, že někdo najde přesvědčivou odpověď.

Modlitba ! Tato Anastasiina modlitba ! Pouhá slova ! Slova poustevnice z tajgy, nevzdělané, se svérázným způsobem myšlení a života. Pouhá slova. Proč ale pokaždé, jakmile zaznějí, nalévají se mi žilky na ruce, která píše, a krev v ní pulzuje rychleji. Pulzuje, odměřujíc vteřiny, v jejichž průběhu je třeba řešit, co je lepší a jak je třeba žít. Prosit dobrého Otce - zbav, dej, zaříd' ? Nebo takhle s jistotou a od srdce, jako ona, najednou oznámit:

„Můj otče, všude přítomný, Nedopustím se hříchů a slabosti. Jsem syn Tvůj, pro radost Tobě. Sebou Tvou slávu zmnožím..."

Smysl které modlitby pro Něj bude příjemnější ? Co mám dělat já nebo my všichni ? Kterou cestou máme jít ?

„Můj otče, všude přítomný, Nedopustím se hříchů a slabosti..."

A kdepak vzít síly, abychom tohle řekli ? A abychom řečené potom splnili !

(1 0 3 .)

ANASTASIIN ROD

„Řekni mi, Anastasie, jak se to stalo, že ty a tví prarodiče jste žili po dobu tisíc let v divokém lese, odděleně od společnosti. Jestli, jak tvrdíš, celé lidstvo je jediný

organizmus, všichni mají své prameny, proč tedy tvůj rod je mezi ostatními jako odpadlík ?"

„Máš pravdu, všichni lidé mají jediného rodiče. A jsou rodiče, které vidíme. Ale každý lidský osud má ještě svobodu volby vlastní cesty, jež vede k určenému cíli. Mezi jiným, výběr záleží na výchově citů.“

„A kdopak v tom případě tak vychoval tvé dávné prarodiče, že se tvůj rod doteď tak liší ? No, způsobem života nebo chápáním ?“

„Ještě v těch dávných časech... Řekla jsem v dávných, ale jako by všechno bylo včera. Raději to řeknu takhle: s nástupem doby, kdy lidstvo přestalo společně tvořit a začalo rozebírat výtvoř Boha, kdy již letělo kopí a kůže věrných zvířat na lidském těle se začala považovat za trofej, když se měnilo vědomí a všichni zamířili cestou, jež je přivedla k dnešnímu dni, když lidská myšlenka se obrátila k poznání, ale ne k stvoření, najednou lidé začali rozebírat, jak, v důsledku čeho jsou spojující se muž a žena schopní pocítit velké uspokojení. Tehdy poprvé muži začali ovládat ženy a ženy oddávat se mužům ne kvůli stvoření, ale proto, aby dosáhli příjemné uspokojení ve dvou.“

Mysleli si, stejně jako dnešní lidé, že přichází pokaždé, jakmile se spojí mužský a ženský živel, jejich materiální těla.

Ve skutečnosti uspokojení ze spojení dvou pouze materiálních těl je neúplné, pomíjející. Ostatní úrovně lidského „Já“ se nezúčastňují pouze potěšujícího konání. A člověk se snažil dosáhnout plnosti pocitů, měnící těla a způsoby jejich spojení, ale dodnes ji v plné míře nedosáhl.

Smutným důsledkem těchto tělesných potěšení se staly jejich děti. Byly zbavené uvědomělého snažení dojít k cíli a realizovat božské touhy. A začaly ženy rodit v mukách. A rostoucí děti byly nucené žít v trápení. Nepřítomnost třech aspektů bytí jim nedávala možnost spatřit štěstí. A takhle jsme došli do dnešního dne.

Jedna z prvních žen, když porodila své dítě v mukách, uviděla, že její novorozená holčička si při porodu poškodila nožku a byla tak slabá, že ani nevydala zvuk pláče. Ještě ta žena uviděla, jak ten, který s ní vychutnával tělesná potěšení, zůstával lhostejný k narození a začal hledat potěšení s jinou ženou. A žena, která se stala matkou náhodně, vzbouřila se proti Bohu. Popadla svou nově narozenou holčičku a běžela co nejdál do neosídlené lesní houštiny. V zoufalství se zastavila, aby nabrala dechu, ze svých tváří stírala slzy, pokaždé házejíc na Boha zlobná slova: „Proč ve tvém, jak jsi myslel, překrásném světě je bolest, zlo a zřikání ? Nepocítuji uspokojení při pohledu na svět, který jsi stvořil. Jsem celá zoufalá a hořím zlobou. Jsem všemi opuštěná. A ten, ke kterému jsem se tulila s láskou, teď laská jinou ženu, zapomněl na mě. A to ty jsi je stvořil. Ten, který mě zradil, je tvůj. A ona, která teď laská jeho, vždyť je také tvá. Jsou tvé výtvoř, ano ? A já ? Já je chci zadusit. Celá hořím zlobou k nim. Tvůj svět se pro mě stal smutným. Co jsi za osud pro mě vybral ? Proč se mi narodilo zřudné, napůl mrtvé dítě ? Nechci, aby jej viděli. Nemám radost z pohledu na tohle.“

Ta žena nepoložila, ale hrubě hodila do lesní trávy skoro neživé klubko - svou dceru. Se zoufalstvím a zlostí zakřičela obracejíc se k Bohu: „Ať nikdo neuvidí dceru mou ! A ty se dívej. Dívej se na ta mučení, která jsou mezi tvými výtvoř. Ona nebude žít. Nebudu moci krmit narozené dítě. Zloba spaluje mléko v mých prsou. Odcházím. Ale ty se dívej ! Dívej se, jak mnoho je nedokonalosti ve světě,

který jsi stvořil. Ať před tebou umírá tvůj tvor. Ať umírá mezi výtvary, jež jsi stvořil.'

Se zlobou a zoufalstvím běžela matka od své dcerky. A novorozená holčička jako bezmocné klubko, sotva dýchajíc, zůstala sama na lesní trávě. V té holčičce, Vladimíre, byla právě má daleká pramaminka.

Bůh pocítil zlobu a zoufalství jdoucí ze Země. Byl naplněný smutkem a soucitem k nešťastné plačící ženě. Ale ji milující, neviditelný Otec nemohl měnit její osud. Na ženě, zoufale běžící, byl právě Jím daný svobody věnec. Každý člověk svůj osud buduje sám. Materiální úroveň není nikomu podřízená. Jedině člověk je jejím plnoprávným vládcem.

Bůh - je osobnost, Otec všeho. Nemá materiální tělo, nemá. Ale je v něm komplex všech vesmírných energií, komplex všech citů, vlastních člověku. Může se radovat a trápit, být smutný, když jeden z jeho synů nebo dcer si vybírá cestu k trápení. Plane rodičovskou něžností ke všem lidem a pro všechny bez výjimky slunečním paprskem laská celou Zem. Každý den neztrácí naději, že jeho synové a dcery půjdou Boží cestou. Ne na příkaz, ne ze strachu, ale používajíce svobodu, určí svou cestu ke společnému tvoření, obrození a radosti z jeho pozorování. Náš Otec věří a čeká. A život prodlužuje sebou. Má v sobě celý komplex citů.

Dokáže si alespoň někdo představit, co cítil náš Otec Bůh, když v jeho lese, mezi jeho výtvary tiše umíralo jeho novorozené dítě ?

Ta holčička neplakala, nekřičela. Malinké srdíčko zpomalovalo rytmus. Pouze občas svými rty hledala životodárnou bradavku, chtěla pít.

Ale materiální ruce Bůh nemá. Všechno vidící, nemohl přitisknout dítě ke své hrudi. Co může dát ten, který již všechno odevzdal ? A tehdy Bůh, schopný zaplnit celý vesmír energií své touhy, nad lesem se sevřel do klubka. Do malinkého klubka, schopného při rychlém rozšíření rozmetat všechny nedohledné světy. Koncentroval nad lesem energie své Lásky. Lásky ke všem svým výtvorům. Jejich prostřednictvím se realizoval ve svých pozemských konáních. A ony...

Téměř zmodralých rtů holčičky, ležící na trávě, dotkla se kapka deště a v okamžiku zavál teplý větřík. Spadl ze stromu pyl a děvčátko jej vdechlo. A minul den, nastoupila noc, a holčička neumírala. Lesní tvorové, všechno zvířectvo, objaté Boží něhou, tu holčičku uznali za své dítě.

Šly roky, děvčátko rostlo a proměnilo se v slečnu. Mohu ji pojmenovat Lilit.

Když ozářená úsvitem stoupala po trávě, všechno radostně křičelo: „Lilit !" Lilit úsměvem ozařovala a laskala okolní svět, stvořený Bohem. Celé své okolí přijímala, jako my vnímáme svou matku a otce.

Již dospělá stále se častěji přibližovala ke kraji lesa. Tiše se schovávajíc mezi trávou a křovím, sledovala, jak lidé, podobající se jí, nějakým divným životem žijí. Stále více se vzdalovali výtvorům Boha, stavěli obydlí, ničíce všechno kolem, z nějakého důvodu se oblékali do kůže zvířat. A projevovali nadšení, zabíjejíce Boží tvory, a zahrnovali chválou ty, kteří zabíjeli rychleji. A z mrtvého soustavně něco tvořili. Lilit ještě tehdy nevěděla, že tvoříce z živého mrtvé, lidé při tom považovali sebe za rozumné.

Snažila se dostat k lidem, aby jim pověděla o tom, co může přinést radost pro

všechny. Přála si společné stvoření a radost z jeho pozorování. Víc a víc se v ní zvětšovala potřeba k narození nového živého Božího stvoření.

Stále častěji svůj pohled směřovala na jednoho muže. Mezi ostatními vypadal na pohled nevzhledný. Kopí házel nedaleko, v zabíjení se považoval za neúspěšného, byl zádumčivý a často tiše zpíval, v osamocení sníval o něčem svém.

Jednou Lilit vyšla k lidem. Sebrané životodárné lesní plody nesla v košíku, upleteném z vrby, ke shluku lidí, k mužům stojícím u zabitého slůněte a o něčem diskutujícím. On také byl mezi nimi, její vyvolený. Jen co ji uviděli, všichni zmlkli. Svým vzhledem Lilit byla překrásná. Obnažené tělo nezakryla, jelikož nevěděla, že u mužů již převládala tělesná přání. Vrhli se k ní davem. A ona položila své dary na trávu a dívala se, jak hořely žádostí oči běžících mužů. Její vyvolený také běžel za ostatními.

Ještě na dálku Lilit najednou pocítila, jak se strun její jemné duše dotkla agrese. A udělavši krok dozadu, najednou se otočila a běžela pryč od přibližujících se vojínů-mužů.

Dlouho se za ní hnali, hořice chtivostí. Běžela lehce, bez únavy, a muži ženoucí se za ní se potem zalévali. Nebylo jim souzeno dotknout se Lilit. Ti, kteří zatoužili získat tu krásu, nevěděli, že pro to, aby se překrásné poznalo, je třeba uvnitř sebe stejné vlastnit.

A vojíni se během unavili. Lilit z dohledu ztratili, vlekli se zpátky a zabloudili. Pak přece cestu našli.

Pouze jeden dál bloudil v lese. Unavil se, usedl na spadlý strom a zazpíval. Lilit, tiše se schovávajíc, ho pozorovala a poslouchala, jak zpíval píseň ten, který ji přitahoval, který se za ní hnál s ostatními muži. Ale přece se před ním s odstupem objevila, aby mu ukázala cestu k jeho táboru. A již neběžel, šel za ní. Když došli ke kraji lesa, když uviděl ohně a svůj tábor, zapomněl na všechno, a dal se do běhu k němu. A Lilit se dívala za běžícím vyvoleným. Jednou jí srdce bušilo, podruhé se najednou zastavovalo, když v duchu tvrdila: ‚Bud’ šťasten mezi ostatními, můj milovaný, šťasten bud’. O, jak chci uslyšet ve svém lese, ne smutnou, ale šťastnou tvou píseň.’

Běžící muž se najednou zastavil, zádumčivě se otočil k lesu, potom se díval na tábor a opět nasměřoval pohled k lesu. Najednou odhodil své kopí a s jistotou šel. Šel tam, kde stála schovaná Lilit. Když procházel mimo její úkryt, neustále se za ním dívala. Možná, že ho zastavil pohled Lásky. Otočil se a šel k Lilit. Zastavil se vedle ní, neutekla. Do jeho natažené ruky vložila svou, zatím ostýchavou, dlaň. Neřekli si ani slovo, vzali se za ruce a spolu odešli. Na louku, kde vyrůstala Lilit, šli můj praotec-básník a má pramaminka.

Ubíhaly roky, pokračoval rod. A v každé generaci mých předků alespoň někoho zachvacovalo přání přijít tam, kde žil jiný národ, tak podobný navenek, ale s jiným osudem. Šli tam v různé podobě. Bud’ se ztráceli mezi vojíny, nebo mezi žreci, anebo se snažili předstoupit jako vědci, básníci, zářící svou poezií. Pokoušeli se povědět, že existuje jiná cesta ke štěstí člověka, že ten, který všechno stvořil, je blízko, pouze se není třeba před ním skrývat, v zájmu merkantilní pomíjivosti, ale ne v zájmu Otce. A že není třeba se klanět jiným bytostem.

Snažili se povědět a hynuli. Ale i když zůstával jeden muž nebo žena, vždy svou láskou nacházeli přítele mezi lidmi, žijícími jinak. A pokračoval rod, jenž od Původních Pramenů nezměnil ani své úmysly, ani způsob života.

(1 0 4 .)

ABY BYLO CÍTIT KONÁNÍ VŠECH LIDÍ

„Anastasie, počkej," jako proudem mě udeřila myšlenka, „říkáš, že všichni hynuli. A tak to trvá po dobu tisíc let. A všechny pokusy jsou bezúspěšné, celé lidstvo jde svou cestou ?"

„Ano, všechny pokusy mých pramaminek a otců byly bezúspěšné."

„Takže všichni hynuli, ano ?"

„Všichni, kteří šli mezi lidi a snažili se mluvit, hynuli."

„Vždyť to znamená pouze jedno, ty také, jako všichni, zahyneš. Také jsi začala mluvit. A tady v něco doufat je prostě hloupé. Vždyť jestli se nikomu nepodařilo změnit svět a způsob života společnosti, tak proč ty..."

„K čemu je předčasné mluvení o smrti, Vladimíre ? Podívej se, já žiji dál. A se mnou jsi ty a náš vyrůstající syn."

„Ale co v tobě budí naději ? Co tě nutí věřit, že zrovna ty zvítězíš, nehledě na nezdařilé pokusy předků. Stejně jako oni pouze mluvíš."

„Myslíš, že pouze mluvím ? Někdy se pozorněji podívej na věty, Vladimíre. Nejsou pro rozum. Není v nich informace, která by se nevykládala dřív, ale lidé je čtou a v mnohých vznikají bouřlivé city. To všechno je proto, že jsou tak sestavěny, že mnozí lidé vidí mezi řádky. Poezie jejich vlastních duší zaplňuje mezery nevyřčeného. A Boží pravdu teď neříkám já, ale oni ji odhalují sebou. Jejich počet se zvětšuje, nikdo je nedonutí odbočit z cesty touhy, vlastní pouze Bohu. Má mise je ještě nesplněná, ale v duších mnohých lidí se již objevilo přání, na které čekal Stvořitel. A to je hlavní."

Když duše o něco usiluje s touhou, tak určitě, uvěř mi, určitě se všechno uskuteční v životě."

„Pak mi řekni, proč se těmito větami nevykládalo všechno dřív ?"

„Nevím. Možná, že Tvůrce zazařil nějakou novou energií ! Mluvící nově o tom, co každodenně kolem sebe vidíme, ale čemu nepřikládáme náležitý význam. A ve svých pocitech se nezmýlím, jasně cítím, že opět zrychluje všechny své energie. Přibližuje úsvit pro celou zem. Jeho pozemské dcery a synové poznají život takový; jakým ho tvořila energie Boží touhy. Ty a já se o to také přičiníme. Ale nejdůležitější ! Nejdůležitější jsou oni, ti první, kteří dokázali pocítit myšlenky, jež se vložily mezi řádky, ty myšlenky, jež, jako hudbu duše, vložily do lidí energie Tvůrce. Vše se podařilo ! Všechno se stalo ! Již se ve svých myšlenkách lidé snaží budovat nový svět."

„Mluvíš nějak všeobecně, Anastasie. Řekni konkrétněji, co mají dělat lidé, jaký a jak máme vybudovat svět, v kterém by všichni byli šťastní ?"

„Teď, Vladimíre, nemohu konkrétněji. Za dobu lidské existence bylo nemálo teorií. Před mnohými z nich se lidé skláněli v úctě. Jenomže všechny jsou nesmyslné. Teorie nemají sílu změnit svět. A pouhý jeden bod je důkazem toho všeho.“

„Jaký bod ? Nechápu.“

„Ten bod ve vesmíru, kde je určena mez všeho. Ten bod, na kterém se teď nachází celé lidstvo. A všechno záleží na tom, kterým směrem udělá svůj další krok. Toto všechno vypovídá o tom, že v teoriích není žádný smysl. Od samého stvoření celé lidstvo žije, vlečeno pouze city.“

„Počkej, počkej. Copak já ?.. Copak jsem všechno ve svém životě nedělal rozumem ?“

„Vladimíre, stejně jako všichni lidé, svým rozumem jsi kolem sebe měnil souvztažnost hmoty, snaže se prostřednictvím hmoty zažít ty pocity, o kterých intuitivně ví každý člověk. Které každý hledá, ale nemůže najít.“

„Jaké pocity ? Co hledá každý ? O čem to mluvíš ?“

„O tom, co lidé pocítili tam, v Původních Pramenech, když ještě jejich život byl v ráji.“

„Tak copak, chceš říci, že jsem svým rozumem „převálcoval“ tolik věcí proto, abych poznal tyto rajske pocity ?“

„Popřemýšlej sám, Vladimíre, nač jsi toto všechno dělal.“

„Jak to nač ? Stejně jako všichni i já jsem zařizoval život svůj a své rodiny. Abych se cítil nebýt horší než ostatní.“

„Pronesl jsi slova „abych cítil“.“

„Ano, pronesl.“

„A teď zkus pochopit: „abych cítil“... konání všech lidí.“

„No, jakpak - „všech“. Copak se činy narkomanů také považují za hledání těch pocitů ?“

„Samozřejmě. Stejně jako všichni se také snaží najít tyto pocity, jdouce svou cestou. Vystavujíce pozemské tělo trýznění, používají lektvar, aby jim pomohl alespoň trochu, na okamžik zažít velké pocity.“

Piják také na všechno zapomíná, ošklíbá se a pije hořký jed pouze proto, že v něm také žije hledání překrásného pocitu.

A vědec napíná svůj rozum, vynalézá podivný mechanismus a myslí si, že stroj pomůže jemu a ostatním poznat uspokojení. Ale marně.

Za dobu svých dějin lidská mysl navynalézala nemálo nesmyslných věcí. Vzpomeň si, Vladimíre, tam, kde žiješ, tě také obklopuje množství předmětů. A každý ten předmět se považuje za výdobytek vědecké mysli. Na jeho vznik je vynaložena práce mnohých lidí. Jenom mi, Vladimíre, prosím řekni, který z nich udělal z tebe šťastného člověka, spokojeného se životem ?“

„Který ?.. Který ?.. No, možná, že sám o sobě - žádný. Ale všechny věci dohromady přece značně ulehčují život. Například osobní auto. Sedneš si za volant a jedeš, kam chceš. Venku prší, je chladno, a v autě lze zapnout topení. Venku je horko, všichni se zalévají potem, a ty zapneš klimatizaci a máš kolem

sebe chládek. A doma, například v kuchyni, existuje pro ženy množství zařízení. Dokonce jsou myčky nádobí, aby se ženy osvobodily od práce. Také jsou vysavače, aby se ulehčilo uklízení a ušetřil se čas. Pro všechny je jasné, že hodně předmětů je schopno ulehčit náš život."

„Bohužel, Vladimíre, tato ulehčení jsou iluzorní. Za ně je lidstvo nuceno platit zkráceným životem a trápením. Aby získali bezduché předměty, jsou lidé nuceni po celý život se zabývat nelibou prací, jako otroci. Objevení bezduchých předmětů je jako indikátor míry lidského nechápání podstaty vesmírného bytí.

Jsi člověk ! Pozorněji se podívej kolem sebe. Aby se vyrobil další mechanický předmět, budují se továrny, čoudivý smrtelný dým, voda se stává neživou, a ty... Ty, člověk, jsi nucený pro tyto předměty se po celý svůj život zabývat neradostnou prací. A ne ony, ale ty jim sloužíš, vynalézaje, opravuje a uctívaje je. Jen tak mimochodem, Vladimíre, řekni mi, kdo z velkých, moudrých vědců a v jaké továrně vyrobil tento mechanismus pro službu člověku ?" „Jaký ?"

„Veverku s oříškem, která se nachází pod mou rukou." Podíval jsem se na Anastasiinu ruku. Držela ji nataženou dlaní dolů, přibližně půl metru nad zemí. A na trávě, přesně pod její dlaní, na zadních tlapkách stála veverka. V předních držela cedrovou šišku. Zrzavý čumáček se jednou skláněl k šišce, podruhé se zvedal nahoru a kulatá zářící očička se dívala na Anastasii. Anastasia se usmívala, dívala se na zvířátko bez hnutí a ruku držela stále nataženou. A najednou veverka položila šišku na trávu a celá ustaraná drápky předních paciček začala louskat šišku. Dostala z ní malinký oříšek, opět se postavila na zadní tlapy a zvedla svůj čumáček, jakoby podávajíc tento oříšek Anastasii, jako by prosila, aby ho přijala z jejích paciček. Ale Anastasia i tentokrát seděla bez hnutí. Tehdy veverka sklonila hlavu, rychle nakousla slupku oříšku, drápky svých paciček očistila semínko a položila jej na lísteček nějaké rostlinky. Pak zvířátko začalo dostávat z šišky stále nové oříšky, nakousávalo slupku a jádérka skládalo na lísteček. Anastasia spustila ruku, položila ji na trávu dlaní nahoru. A veverka spěšně přenesla jádérka z lístečku na dlaň. Anastasia podruhé lehce pohládila chlupaté zvířátko a veverka najednou znehybněla. Pak přiběhla blíž k Anastasii, postavila se před ni a podívala se do jejího obličeje s nějakým radostným chvěním.

„Děkuji !" pronesla Anastasia k veverce, „dnes jako nikdy jsi dobrá, krásko. Tak jdi, jdi, pečlivko. Najdi si, krásko, vyvoleného, důstojného tebe."

A natáhla ruku směrem ke kmenu rozložitého cedru. Veverka dvakrát hopsavě oběhla Anastasii a rychle se vrhla směrem, jenž ukázala lidská ruka. Skočila na kmen a zmizela v koruně cedru. Na Anastasiině dlani, natažené ke mně, ležela očištěná jádra cedrového ořechu.

„Skutečně ! To je ale mechanismus," pomyslel jsem. „Sám trhá produkty, sám je přináší k tomu ještě čistí od slupek. Nepotřebuje péči, opravu, nespotřebovává elektrickou energii."

Ochutnal jsem oříšky a zeptal jsem se:

„A vojevůdci - Makedonský, Cezar, vládcové, kteří rozpoutali války, Hitler, copak také hledali city Původních Pramenů ?"

„Samozřejmě. Chtěli se cítit vládci celé země. Podvědomě si mysleli, že takové pocity jsou stejného původu jako ty pocity, které všichni intuitivně hledají. Ale mýlili se."

„Myslíš, že se mýlili. Proč si to myslíš ? Vždyť ještě nikdo nedokázal ovládnout celý svět.“

„Ale ovládali města a země. Bojovali za město, dosahovali vítězství, ale získané uspokojení bylo pomíjivé. A snažili se o větší dobývání, válčili dál. Jen co dobyli zem, a ne jednu, získávali ne radost, ale starosti. A ze strachu, že všechno ztratí, opět pokračovali v hledání uspokojení cestou válečných dění. Jejich rozum, jenž uvízl v pomíjivosti, už je nemohl přivést k touze božských velkých pocitů. Všichni bojovní pozemští vládci měli smutný konec. A nedávno, pro všechny známé dějiny o tom vyprávějí. Jenomže, bohužel, pomíjivost, zmítání, sled vypočítavých dogmat nedovolují dnešním lidem určit, v čem a kde na ně čeká božský pocit,“

(1 0 5 .)

OBĚD V TAJZE

Pokaždé, když jsem býval v tajze, u Anastasie na její louce, vždycky jsem si s sebou bral něco k jídlu. Bral jsem si konzervy, neprodyšně uzavřené sušenky, rybí plátky, vakuově balené. A pokaždé, vraceje se od Anastasie, jsem objevoval své zásoby nedotčené. A pokaždé mi ještě přibalila dárky. Obvykle to byly oříšky, čerstvé plody, zabalené do lístků, sušené houby.

Jsem zvyklí jíst houby důkladně provařené, prosmažené, marinované nebo naložené do soli. Anastasia je konzumuje syrové, bez jakéhokoliv zpracování. Ze začátku jsem se bál je dokonce ochutnat, pak jsem ochutnal -je to dost dobré. Kousíček houby se působením sliny změkčuje, lze jej cucat jako bonbónek nebo spolknout. Časem jsem si dokonce na ně zvykl. Jednou jsem jel z Moskvy do Gelendžiku na čtenářskou konferenci. A po celý den jsem se stravoval houbami, které mi dala Anastasia. I Solncev, ředitel Moskevského centra, seděl za volantem a také jedl tyto houby. A když jsem mluvil na konferenci, tak jsem nabídl čtenářům, sedícím v sále, aby je ochutnali, a lidé se nelekli. Všichni, pro koho stačilo, si vzali po jedné houbičce, hned je snědli a nikomu se nic špatného nestalo.

Vůbec, nacházeje se na návštěvě u Anastasie, nevzpomínám si, že bychom se speciálně posadili k jídlu. Letmo jsem ochutnával to, co mi nabízela Anastasia a pocit hladu jsem ani jednou neměl. Ale tentokrát...

Zřejmě jsem dlouho přemýšlel o smyslu modlitby, pronesené Anastasií, proto jsem si nevšiml, jak stihla prostřít, jestli to tak lze říci, velký stůl.

Na trávě, na různých velkých a malých lístečcích, ležely pokrmy. Zaujímalu plochu větší než metr čtvereční. Všechno bylo krásně rozloženo, ozdobeno. Klikvy, brusinky, ostružiny, maliny, Černý a červený rybíz, sušené lesní jahody, sušené houby, nějaká kašička žlutavá, tři malinké okurčičky a dvě nevelká červená rajčata. Množství svazků různých bylinek ozdobených okvětními lístečky. V malinkých dřevěných neckách byla nějaká bílá tekutina, připomínající mléko. Placičky, udělané není známo z čeho. Med v plástech, posypaný různobarevnými zrnky květinového pylu.

„Sedni si, prosím, Vladimíre, ochutnej chleba vezdejšího, který Bůh dal,“ nabídla Anastasia a chytře se usmála.

„To je ale !“ nezdržel jsem se nadšení. „Je to možné, jak jsi to hezky naservírovala. Přímou jako dobrá hospodyně o svátku.“

Anastasia se z pochvaly zaradovala jako dítě, zasmála se, nepřetržitě hledíc na své servírování, najednou spráskla ruce a vykřikla:

„Oj-oj, to je mi ale dobrá hospodyně, zapomněla na koření. Vždyť máš rád různé ostré přísady. Máš je rád, že ano ?”

„Mám.”

„A dobrá hospodyně na ně zapomněla. Počkej, hned to zařídím. Polepším se.”

Podívala se kolem sebe, poodběhla stranou, něco utrhla v trávě. Pak na jiném místě, pak něco utrhla mezi keříky a vbrzku položila mezi okurkami a rajčaty malinký svazeček složený jako kytice z různých bylinek. Řekla:

„To jsou přísady. Jsou ostré. Jestli budeš chtít, ochutnej. Teď máme všechno. Ochutnej od každého trochu, Vladimíre.”

Vzal jsem okurku, podíval jsem se na rozmanitost stravy v tajze a řekl jsem:

„Škoda, že nemáme chléb.”

„Máme chléb,” odpověděla Anastasia, „podívej, tady je.” A podala mi nějakou hlízu. „Je to kořen lopuchu, tak jsem ho připravila, že ti nahradí chutný chléb, brambory a mrkev.”

„Neslyšel jsem, že by se lopuch používal jako jídlo.”

„Jen to ochutnej. Nedělej si starosti, dříve z něj připravovali množství chutných a výživných jídel. Nejdřív to ochutnej, namáčela jsem ho v mléce. Změkčila...”

Chtěl jsem se zeptat, kde vzala mléko, ale když jsem ukousl okurku... Na nic jsem se neptal, dokud jsem ji nesnědl bez chleba. Hlízu, nahrazující chléb, jsem si od Anastasie vzal, ale neochutnal jsem ji, držel jsem ji v ruce, dokud jsem nesnědl okurku.

Rozumíte, tato okurka, navenek obyčejná, se ve skutečnosti chuťově velmi lišila od těch, které jsem jedl dříve. Okurka z tajgy měla příjemnou, ničemu se nepodobající vůni. Zřejmě víte, jak se liší chuť a vůně okurek vypěstovaných ve skleníku od rostoucích na záhoncích na otevřené půdě. Okurky, rostoucí na otevřené půdě, jsou chuťově mnohem lepší a voňavější. Stejně tak, a možná i více se Anastasiina okurka lišila, v lepším smyslu slova, od těch ze záhonků, které jsem jedl dříve. Rychle jsem sáhl po rajčeti, ochutnal ho a hned jsem celé snědl. Jeho chuť také byla neobyčejně jemná. Převyšovalo chuťově všechna rajčata, která jsem konzumoval dříve. Ani okurka, ani rajče nepotřebovaly sůl, smetanu nebo olej. Byly chutné samy od sebe. Jako malina, jablko nebo pomeranč. Vždyť nikoho nenapadne sladit nebo solit jablko, hrušku.

„Kde jsi vzala tuto zeleninu, Anastasie ? Běžela jsi do vesničky ? Co je to za odrůdu ?”

„Vypěstovala jsem ji sama. Chutnala ti, ano ?” zeptala se.

„Chutnala ! Takovou zeleninu jím poprvé. Takže ty máš zahrádku, skleník ? Čím překopáváš záhonky, kde bereš hnojivo, ve více ?”

„Vzala jsem tam pouze semena, u jedné známé ženy. Vybrala jsem pro ně místo v trávě a ony vyrostly. Rajčata jsem sázela na podzim, pak jsem je schovávala pod sněhem a na jaře začaly růst. Okurčičky jsem sela na jaře a ony, malinké, stihly dozrát.”

„Ale proč jsou tak chutné, copak je to nějaký nový druh ?“

„Obyčejný druh. Liší se od těch, co jsou ze zahrádky proto, že když rostly, tak dostaly všechno potřebné. V zahradních podmínkách, kdy se lidé snaží ochránit rostlinu od styku s jinými druhy, kdy se jejich růst urychluje hnojivem, nemají rostliny možnost nasát do sebe všechno potřebné a být soběstačné, chutnat člověku.“

„A odkud máš mléko, z čeho jsou placky ? Myslel jsem si, že živočišnou stravu vůbec nepoužíváš, a najednou mléko...“

„Toto mléko není od zvířat, Vladimíre. Mléko, které je před tebou, dal cedr.“

„Jak to cedr ? Copak strom je schopný dávat mléko ?“

„Je. Ale zdaleka ne každý. Cedr, například, ano. Ochutnej, tento nápoj toho hodně obsahuje. Mléko, které vidíš před sebou, je schopno živit nejen tělo. Nepij všechno najednou, ochutnej dva nebo tři doušky, protože nasycený jedním produktem nebudeš chtít už nic jiného.“

Vypil jsem tři doušky. Mléko bylo husté, s příjemnou, lehce nasládlou chutí. A ještě z něj vycházelo teplo, ale ne takové jako z ohřátého kravského mléka. Nepochopitelné, jemné teplo ohřívalo všechno uvnitř mě a zdálo se, že měnilo náladu.

„Toto cedrové mléko je chutné, Anastasie. Velmi chutné ! A jak je třeba „dojit“ cedr, aby se dala získat taková dobrůtka ?“

„Není třeba dojit. Je třeba v klidu, promyšleně a s dobrou náladou speciální tyčinkou roztírat mléčná jádra. A po trošce přidávat živé vody, takhle získáme mléko.“

„Copak nikdo z lidí o tomto nikdy nevěděl ?“

„Dříve o tom věděli mnozí lidé, ale i teď se ve vískách v taj ze občas používá cedrové mléko. Ve městě dávají přednost úplně jiné stravě, ne tak užitečné, ale vhodné pro uchování, přepravu a přípravu. „

„Říkáš všechno správně, ve městě je třeba všechno dělat rychle. Ale toto mléko..., to je ale, jaký strom je tenhle cedr ! Samotný cedr může dávat oříšky i olej, i mouku na placky, i mléko.“

„A ještě hodně neobyčejného může dávat cedr.“

„Co neobyčejného, například ?“

„Z jeho éterického oleje lze udělat překrásný parfém. Hodnotný a léčivý. Žádné umělé parfémy nepřestihnou jeho aroma. Étery cedru představují duch vesmíru, mají schopnost léčit tělo, chránit člověka od zlého.“

„Dokázala bys mi povědět, jak získat takový parfém z cedru ?“

„Povím, samozřejmě, ale ty se ještě trochu najez, Vladimíre.“

Natáhl jsem ruku, abych si vzal rajče, ale Anastasia mě zastavila:

„Počkej, Vladimíre, nejz tak.“

„Jak ?“

„Připravila jsem pro tebe různá jídla, abys ze začátku ochutnal ze všeho, aby

tě vyléčil."

„Kdo ?”

„Tvůj organizmus. Až ochutnáš ze všeho, sám vybere pro tebe všechno potřebné. Budeš chtít sníst více toho vybraného. Tvůj organizmus určí sám, co mu chybí..”

„Je to možné ?” pomyslel jsem. „Poprvé změnila své názory.”

Jde o to, že Anastasia mě dvakrát léčila, nějaké mé vnitřní choroby. Nevím přesně jaké, ale pociťoval jsem je prostřednictvím bolestí v žaludku, játrech nebo ledvinách. A možná, že ve všem najednou. Bolest byla silná, dokonce někdy ani prášky nezabíraly. Ale věděl jsem: přijedu k Anastasii - vyléčí mě, jde jí to rychle. Jenže potřetí mě léčit odmítla. Ani bolest svým pohledem úplně nezlikvidovala, prohlásila, že když nechci změnit způsob života a nevzdávám se toho, co způsobuje nemoci, tak mě nelze léčit, protože léčení v tomto případě pouze škodí. Tehdy jsem se na ni velmi urazil a víckrát už jsem neprosil o léčení.

Ale po návratu domů jsem se přece začal omezovat v kouření a pití. Dokonce jsem několik dnů hladověl. Cítil jsem se lépe. Tehdy jsem si pomyslel, že není nutné pokaždé běhat za doktorem nebo se obracet na léčitele, jde to také ovládnout se, když člověka zasáhne bolest. Lepší, samozřejmě, je, aby nezasahovala. Vyléčit sám sebe úplně jsem nedokázal, nicméně rozhodl jsem se Anastasii o pomoc nežádat. A ono to vypadá, že souhlasí sama.

„Vždyť jsi říkala, že už mě víckrát léčit nebudeš, ani zbavovat bolesti.”

„Zbavovat tě bolesti už víckrát nebudu. Bolest je rozhovor Boha s člověkem. Ale tak jako teď to možné je. Vždyť ti nabízím potravu, toto není v rozporu se zákony Přírody, ale jim odporuje.”

„Komu „jim” ?”

„Těm silám, které pro člověka vytvářejí škodlivý program.”

„Jaký škodlivý program ? Co tím myslíš ?”

„To, že ty, Vladimíre, stejně jako většina lidí, se živíš podle stanoveného programu. Velmi škodlivého programu.”

„Možná, že se někdo živí podle stanoveného programu. Těch je hodně - na zhubnutí, na spravování. Já ale jím tak, jak sám chci. Žádný program jsem ani nečetl. Jdu do obchodu a vybírám si to, co se mi líbí.”

„To je pravda, že vybíráš, když přijdeš do obchodu, ale vybíráš z nabídky, kterou přesně určil obchod.”

„No ano... Teď je v obchodech všechno pohodlně rozváženo a zabaleno. Jelikož je velká konkurence, tak se všichni snaží vyhovět zákazníkovi, všechno se dělá ve prospěch zákazníka.”

„Myslíš, že je všechno uděláno pro dobro zákazníka ?”

„Ano, a pro čí asi ?”

„Všechny systémy technokratického způsobu existence vždy pracovaly pouze na sebe, Vladimíre. Copak dostávat přemražené, konzervované produkty, napůl mrtvou vodu je pro tebe dobré ? Copak tvůj organizmus určil sortiment produktů v obchodě ? Systém technokratického světa převzal funkci zabezpečit tě tím

životně nezbytným. Souhlasil jsi, úplně ses mu odevzdal a dokonce ses přestal zamýšlet, zdali je ti dáno k dispozici všechno potřebné."

„Ale vždyť žijeme, neumíráme z těchto obchodů." „Samozřejmě, zatím žiješ. Ale bolest ! Z čeho máš bolest ? Popřemýšlej, z čeho má bolest množství lidí ? Nemoci, bolest jsou pro člověka nepřírodní, jsou důsledkem chybné cesty. Teď se o tom přesvědčíš. Před tebou je pouze nevelká část toho, co je pro člověka stvořené božskou přírodou. Ochutnej ze všeho po trošce, to, co ti bude chutnat, si vezmeš s sebou. Stačí tři dny, aby malinké bylinky, které vybereš právě ty, překonaly tvé choroby."

Zatím, co Anastasia mluvila, ochutnal jsem po trošce ze všeho. Některé svazky bylinek byly bez chuti, jiné naopak, chtělo se mi sníst jich víc. Potom, před mým odchodem, Anastasia vložila do mé tašky ty, co mi chutnaly při obědě. Jedl jsem je tři dny. A bolest úplně zmizela.

(1 0 6 .)

J SO U S C H O P N Í M Ě N I T S V Ě T ?

„Z nějakého důvodu se stává, Anastasie, že když mluvíš o svých prarodičích, tak vždy víc vyprávíš o matkách, o ženách. O mužích, svých otcích - skoro nic. Jakoby všichni otcové ve vašem rodu byli nevýznamní. Nebo tvůj genetický kód nebo paprsek ti nedávají možnost vidět, cítit své prarodiče po otcovské linii ? Dokonce to uráží za muže, za tvé otce."

„Činy svých otců, kteří žili v minulosti, stejně jako i činy pramaminek, mohou cítit a vidět, když se mi zachce. Ale zdaleka ne všechna konání svých otců jsem schopna pochopit. Určit jejich význam pro dnešek, pro všechny lidi a pro mě."

„Tak mi pověz alespoň o jednom svém otci, jehož činy nemůžeš úplně pochopit. Jsi žena, pro tebe je těžké pochopit muže. Pro mě to bude jednodušší, jsem muž. Jestli pochopím - dokážu pomoci tobě v pochopení."

„Ano, ano, samozřejmě, povím ti o tom svém otci, který dokázal poznat, produkovat živé substance silnější, než všechny zbraně dneška nebo budoucna. Nic ručně vytvořeného se jim nemůže vyrovnat, jsou schopny měnit pozemský svět, ničit galaxie nebo tvořit jiné světy."

„Neuvěřitelné ! A kde je teď taková věcička ?"

„Může ji vyprodukovat každý pozemský člověk, pokud pochopí, pocítí... Část tajemství můj praotec předal egyptským žrecům. A také teď, dnes panovníci pozemských států vládnou podle schématu a mechanismu těch žreců. Ale stále méně chápou smysl a mechanismus vládnutí. Nezdokonaloval se, ale časem degradoval."

„Počkej, počkej, podle tebe to vypadá tak, že dnešní prezidenti řídí státy podle schématu nebo pokynu starodávných egyptských žreců ?"

„Od té doby nikdo nic podstatného do vládní formy nevnášel. Mechanismus vládnutí lidské společnosti dnešní pozemské státy nemají promyšlený."

„Je těžké jen tak jednoduše tomu uvěřit, zkus povědět všechno popořádku."

„Zkusím všechno popořádku a ty to zkus pochopit."

„Před desítkami tisíc let, když ještě svět nepoznal mohutnost Egypta, když ještě neexistoval takový stát, lidská společnost byla rozdělená na množství kmenů. Odděleně od lidské společnosti podle svých zákonů žila rodina, můj praotec a má pramaminka. Všechno jako v Původních Pramenech, jako v ráji je obklopovalo na jejich paloučku. Má kráska-pramaminka měla dvě slunce. Jedno to, které svítilo všem, probouzejíc k životu paprskem úsvitu, a druhé -její vyvolený.

Vždy první vstávala, v řece se koupala, vycházejícím světlem se ohřívala. Sama také všemu darovala světlo radosti a čekala. Čekala, až se vzbudí on, její milovaný.

Budil se, zachycovala jeho první pohled. Když se jejich pohledy setkávaly, umlkalo celé okolí. Lásku a chvění, něhu a zanícení prostor do sebe vsával s nadšením. V radostných starostech probíhal den. Na západ slunce se vždy otec zádumčivě díval, pak zpíval.

Se skrytým nadšením má pramaminka zpěv vnímala. Tehdy ještě nechápala, jak slova, která byla do písně vpletena, neobyčejný, nový obraz formovala. Chtělo se jí stále častěji o něm poslouchat, a jako by pociťoval přání pramaminky, praotec zpíval, pokaždé jasněji neobyčejné rysy kreslil. Neviditelně mezi nimi začal obraz žít.

Jednou ráno po probuzení se můj praotec nesetkal, jako obvykle, s pohledem lásky. Nepodivil se, klidně vstal a šel lesem. Na skrytém místě uviděl mou zamklou pramaminku.

Osamoceně stála, opřená o kmen cedru. Ztichlou, vzal ji otec kolem ramen. Svůj zvlhlý pohled na něj nezvedla. Prsty se lehce dotkl její slzičky, po tváři stékající, a něžněji řekl:

„Vím to. Myslíš na něj, má lásko. Myslíš na něj, není to tvá vina. Obraz, jež jsem stvořil, je neviditelný. Neviditelný, ale miluješ ho víc než mě. Není to tvá vina, má milovaná. Odcházím. Odcházím teď k lidem. Poznal jsem, jak se tvoří překrásné obrazy. Povím o tom lidem. To, co vím já, budou moci poznat ostatní. A překrásné obrazy přivedou lidi do původní zahrady. Není ve vesmíru nic silnějšího, než je substance živých obrazů. Obraz, který jsem stvořil, dokonce dokázal zvítězit nad tvou láskou ke mně. Teď budu moci tvořit velké obrazy, jež budou sloužit lidem.“

Chvěla se ramena pramaminky a třesoucí se hlas zašeptal:

„Proč jsi, má lásko, stvořil obraz, který miluji. Je neviditelný. Ale ty, viditelný, odcházíš. Naše dítě už se ve mně hýbe. Co mu povím o otci?“

„Překrásné obrazy budou tvořit překrásný svět. Obraz otce si dospívající syn představí. Pokud se stanu důstojným obrazu, jenž si představí, tak mě syn pozná. Když nebudu důstojný jeho představy, zůstanu stranou, abych nepřekážel snažení k překrásnému, k touze.“

Nepochopený pramaminkou odcházel můj praotec. Šel k lidem. Šel s velkým vynálezem. Šel kvůli všem svým budoucím synům a dcerám, ve snaze stvořit pro všechny překrásný svět.“

NEOBYČEJNÁ SÍLA

„V té době lidské kmeny žily mezi sebou v nepřátelství. A každý kmen se snažil vychovat co nejvíce vojínů. Mezi nimi se za nepovedeného považoval ten, který tíhl k zemědělství, k poezii. A v každém kmenu byli žrecové. Snažili se zastrášovat lidi, ale konkrétní cíl neměli. Úlek ostatních je těšil. A každý těšil svou ješitnost tím, že jako by něčeho dostal od Boha víc než ostatní.

Z několika kmenů se mému praotci podařilo shromáždit básníky a žrece. Celkem jich bylo devatenáct, jedenáct zpěváků-básníků, sedm žreců a můj praotec. Shromáždili se na liduprázdném, osamělém místě.

Skupina zpěváků seděla skromně, odděleně seděli nafoukaní žrecové. Můj otec jim říkal:

„Lze zastavit nepřátelství a války mezi kmeny. Národy budou žít v jediném státě. Bude v něm spravedlivý vladař a každá rodina se zbaví válečného neštěstí. Lidé budou pomáhat jeden druhému. Lidská společnost najde svou cestu do původní zahrady.“

Ze začátku se žrecové otci vysmáli, řkouce:

„Kdo bude chtít dobrovolně odevzdat svou vládu druhému? Aby se kmeny spojily v jeden, musí někdo být silnější a porazit ostatní, ale vždyť chceš, aby nebyly války. Tvá řeč je naivní. Proč jsi nás pozval, nerozumný poutníku?“

A žreci se chystali odejít. Otec je zastavil těmito slovy:

„Jste mudrcové a vaše moudrost je potřebná pro vytváření zákonů lidské společnosti. Každému z vás mohu dát takovou sílu, které nedokáže čelit žádná zbraň, stvořená lidskou rukou. Když ji budete používat pro blaho, pomůže všem přijít k cíli, pravdě a šťastnému úsvitu. Jestli se člověku, vlastnícímu tuto sílu, zachce použít ji proti lidem, zahyne sám.“

Zvěst o neobyčejné síle zastavila žrece. Starší žrec nabídl praotci:

„Pokud znáš nějakou neobyčejnou sílu, tak nám o ní řekni. A pokud je účinná, schopná budovat státy, zůstaneš žít mezi námi v tom státě. Budeme společně tvořit zákony lidské společnosti.“

„Proto také jsem k vám přišel, abych pověděl o neobyčejné síle,“ všem odpověděl otec, „ale před tím vás prosím, abyste jmenovali vládce ze všech, které znáte. Vládce, jenž je dobrý, nechamtivý, žije se svou rodinou v lásce a na válku nemyslí.“

Odpověděl jeden žrec otci, že je jeden vládce, který se vyhýbá všem šarvátkám. Ale jeho kmen je nepočtený, nesnaží se tam proslavovat vojíni, a proto málokdo z nich snaží se vojínem býti. A aby se vyhnuli bojům, musí často kočovat, přenechávajíce místa vhodná pro život jiným, a sami se usazovat na neúrodné půdě. Tomu vládcovi říkají Egypťané.

„Tomu státu se bude říkat Egypt,“ řekl můj praotec, nazpívám vám tři písně. Zpěváci-básníci z různých kmenů, zazpívejte tuto píseň lidem. A vy, žrecové, se ubytujte mezi lidmi Egyptu. Z různých míst k vám budou přicházet rodiny, uvítejte je dobrými zákony svými.“

Praotec zazpíval svolaným lidem tři písně. V jedné stvořil obraz spravedlivého vládce a nazval ho Egyptem. V druhé byl obraz společnosti šťastných lidí, žijících pohromadě. A v třetí - obraz milující rodiny, šťastných dětí, otců a matek, žijících v neobyčejném státě.

Ve třech písních byla obyčejná, všem dříve známá slova. Ale tvořily se z nich takové věty, které posluchači vnímali se zatajeným dechem. A k tomu hlas praotce zpíval melodii. Zvala, vábila, upoutávala a vytvářela živé obrazy.

Ještě Egyptský stát neexistoval ve skutečnosti, ještě se nestavěly jeho chrámy, ale otec věděl, že se všechno zjeví v důsledku toho, k čemu lidská mysl a touha, spojené v jedno, vzývaly. A nadšeně zpíval praotec, jenž poznal neobyčejnou sílu, kterou každému člověku daroval náš velký Tvůrce. A zpíval otec, vlastní sílu tu, která člověka odlišuje od všeho, která mu dává moc nad vším a dovoluje se člověku nazývat synem Božím a tvůrcem.

Zpěváci-básníci, planoucí nadšením, zpívali tři písně v různých kmenech. Překrásné obrazy lákaly lidi a oni šli z různých míst do kmene Egypta.

Za pouhých pět let se z nevelkého kmene zrodil Egyptský stát. Všechny ostatní kmeny, které se dříve považovaly za významné, se jednoduše rozpadly. A bojovní náčelníci nic nedokázali udělat proti rozpadnutí. Jejich vláda ztrácela sílu, mizela, něco je ovládalo, ale válka nebyla.

Oni, zvyklí bojovat v materiálu, nevěděli, jakou všemohoucí sílu mají obrazy, které se líbí lidské duši a přitahují srdce. Dokonce před jedním obrazem, ale upřímným, nezamlženým vypočítavými postuláty, nemají žádnou sílu pozemská vojska, ozbrojená kopím nebo jakoukoliv smrtonosnou zbraní. Budou poražena. Před obrazem jsou vojska bezmocná.

Egyptský stát se upevňoval, rozrůstal se. Jeho vládce byl žreci pojmenován faraón. Žrecové, vzdálení od lidské pomíjivosti v chrámu, tvořili zákony, jimiž byl povinen se řídit vládce-faraón. A každý řadový obyvatel je dodržoval s radostí. A každý se snažil svůj život stavět na roven tohoto obrazu.

A v hlavním chrámě mezi nejvyššími žreci žil můj praotec. Po dobu devatenácti let mu žrecové naslouchali. Snažili se poznat nejvyšší vědu ze všech věd, vědu tvoření velkých obrazů.

Praotec, planoucí ušlechtilými záměry, snažil se všechno povědět upřímně. Zdali poznali celou vědu, nebo pouze její část - teď není jasné a také nemá smysl to upřesňovat.

Jednou, po uplynutí devatenácti let, vrchní žrec svolal k sobě důvěrníky. Důstojně vcházeli do hlavního chrámu, kam neměl přístup ani faraón.

Vrchní žrec seděl na trůně, všichni ostatní se posadili níž. Usměvavý praotec seděl mezi žreci. Zádumčivě se celý zahloubal do sebe, tvoře další píseň, kresle v ní nový obraz, nebo možná zesiluje starý.

Vrchní žrec pověděl všem svolaným:

„Poznali jsme velkou vědu. Umožňuje vládnout celému světu, ale aby naše vláda nad všemi byla věčná, z těchto stěn se nesmí dostat ani špetka vědomostí o ní. Musíme stvořit jazyk a komunikovat jím mezi sebou, aby se ani náhodou nikdo z nás nemohl podřeknout.“

Národům do budoucích století pošleme množství traktátů v různých jazycích. Ať se všichni dívají a přemýšlí nad tím vším, co vykládáme. A budeme vykládat o množství zázračných věd a různých vynálezů tak, aby se prostí lidé a vládcové vzdalovali tomu hlavnímu stále dál. A ať mudrcové budoucích staletí udivují ostatní svými moudrými traktáty a vědami. Při tom se sami vzdalujíce od hlavního, odvedou od něj i ostatní lidi.'

„Ať se tak stane,“ souhlasili s vrchním všichni. Pouze jediný praotec mlčel.

A nejvyšší žrec pokračoval:

„Ještě jednu otázku potřebujeme neprodleně řešit. Za devatenáct let učení jsme postihli, jak se tvoří obrazy. Kterýkoliv z nás je teď schopen stvořit obraz, jenž může měnit svět, zničit státy nebo je posílit, ale přesto jen zůstává otázka. Může mi někdo z vás říci, proč se přece u každého tvoří obraz různé síly? A proč je tvoříme tak dlouhou dobu?“

Žrecové mlčeli. Nikdo odpověď neznal.

Nejvyšší pokračoval lehce povýšeným hlasem a napětím se mu v ruce zatřásla hůl, když pronesl:

„Avšak je mezi námi jeden, schopný tvořit obrazy rychle a jejich síla je pořád nepřekonatelná. Učil nás všechny devatenáct let, ale zůstává něco nevyřčeného. Všichni teď musíme pochopit, že si nejsme rovni. Není důležité, kdo má jakou hodnost. Ať každý ví, že mezi námi jeden může všem vládnout neviditelně, tajně. Silou obrazu, jenž stvoří, může každého povznést, nebo zabít. Sám je schopen řešit osud států. Já, nejvyšší žrec, vládou mně danou, jsem schopný změnit poměr sil. Dveře chrámu, v kterém teď sedíme, jsou zavřené. Zvenčí věrná ochrana nikomu neotevře.“

Vyšší žrec vstal z trůnu, pomalu stoupaje a bouchaje holí, namířil k mému praotci. Najednou se zastavil uprostřed sálu a hledě na praotce řekl:

„Teď si vybereš jednu cestu ze dvou. Tady je první. Všem teď odhalíš tajemství síly tvých obrazů, povíš, jak a čím se tvoří, pak budeš vyhlášen druhým žrcem po mně a staneš se první, až odejdu. Všichni lidé se před tebou budou sklánět s úctou. Ale když nám své tajemství neodhalíš, otevře se ti druhá cesta. Vede pouze do těchto dveří.“

Žrec ukázal na dveře, jež vedly ze sálu chrámu do věže, která neměla ani okna, ani druhé venkovní dveře. Na vrcholu této vysoké věže, s hladkými zdmi, byla plocha. Odtamtud jednou ročně v určitý den před shromážděným národem zpíval můj praotec nebo nějaký jiný žrec.

Nejvyšší, ukazuje otci na dveře, které vedly do této věže, dodal:

„Vejdeš do těchto dveří a nikdy z nich nevyjdeš. Dám povel je zazdít a nechat pouze malinké okénko, v kterém budeš mít minimum jídla na každý den. Když přijde čas a u věže se sejdou lidé, tak vyjdeš k nim na vysokou plochu. Vyjdeš, ale nebudeš zpívat a vytvářet obrazy. Vyjdeš, aby tě národ uviděl, aby se v něm nezahnídl pocit neklidu a aby nevznikly falešné výklady o tvém zmizení. Můžeš pouze pozdravit národ slovy. Jestli se opovážíš zazpívat tvořící píseň, tak už za jednu nedostaneš ani jídlo, ani vodu po dobu třech dnů. Za dvě písně nedostaneš šest dnů ani vodu, ani jídlo, sám určíš svou smrt. Teď se rozhodni, jakou cestu ze dvou si vybereš.“

Otec se klidně zvedl ze svého místa. Ve tváři neměl ani strach, ani výčitky, pouze lehký smutek projevil se vráskou. Prošel podél žreců, sedících v řadě, podíval se jim každému do očí. A v každém páru očí viděl žízeň poznání. Poznání, ale i chtivost. Přiblížil se těsně k vyššímu žreci a podíval se mu do očí. Šedivý žrec neodvracel svůj ostrý pohled, hořící chtivostí, udeřil holí o kameny, a prskaje, přísně zopakoval do tváře praotce:

„Rychle se rozhoduj, jakou ze dvou vybereš cestu.“ Beze strachu a výtky v hlase otec klidně odpovídal: „Zřejmě podle vůle osudu vybírám půldruhé cesty.“ Jak lze vybrat půldruhé,“ zakřičel žrec, „dovoluješ si vysmívat se mně a všem, kteří jsou teď ve velkém chrámě!“

Praotec se přiblížil ke dveřím, jež vedly do věže, otočil se a všem odpověděl:

„Věřte mi, že jsem neměl v úmyslu vysmívat se a ubližovat vám. Podle vaší vůle navždy odejdu do věže. Před odchodem vám všem odhalím tajemství, jak jen to budu umět, ale vím, že má odpověď mi druhou cestu neotevře. Právě proto vychází, že jsem vybral půldruhé cesty.“

„Tak mluv! Neotálej,“ pod klenbou chrámu zazněly hlasy žreců, vyskočivších z míst. „V čem je tajemství?“

„Je ve vejci,“ klidně zazněla odpověď.

„Ve vejci? V jakém vejci? O čem to mluvíš, vysvětli!“ tázali se žreci praotce a on jim odpovídal:

„Z kuřecího vejce se vyklube kuřátko. Vejce kachny obrodí káčátko. Vejce orlice přinese světu orla. Kým sebe cítíte být, to se vám narodí.“

„Cítím, že jsem tvůrce!“ zakřičel najednou nejvyšší žrec. „Řekni, jak lze stvořit nejsilnější obraz?“

„Neřekl jsi pravdu,“ odpověděl praotec, „tomu, co říkáš, nevěříš sám.“

„Jak můžeš vědět, jak velkou víru mám?“

„Tvořící nikdy nebude prosit. Tvořící je schopen dávat sám. Jsi prosící, a to znamená, že jsi ve slupce nedůvěry...“

Praotec odešel, zavřely se za ním dveře, pak podle příkazu vrchního žrece byl zazděný vchod. Nevelkým otvorem jednou denně otcí podávali jídlo. To jídlo bylo skrovné a ne vždy se mu dostávalo dostatečné množství. A před tím dnem, kdy se u věže měl sejít lid, aby uslyšel nové písně, pohádky, praotcovi se tři dny nepodávalo jídlo, měl pouze vodu. Byl to povel nejvyššího žrece, který změnil svůj původní příkaz. Přikázal tak proto, aby praotec zeslábl a nedokázal zazpívat novou tvořící píseň.

Když se u věže sešlo mnoho lidí, vyšel praotec na plochu před lid. Vesele se díval na čekající dav. Ani slovo neřekl lidem o svém osudu. Jednoduše začal zpívat. Radostným hlasem zpíval píseň, vytvářel se nový obraz. Shromážděný národ ho vnímal. Praotec skončil svou píseň a vzápětí začal novou.

Celý den zpíval praotec, stojící nahoře. Když se blížil západ slunce, sdělil:

„S novým úsvitem uslyšíte nové písně.“

A zpíval shromážděným lidem i druhý den. Lid nevěděl, že zpěvák, žijící ve vězení, již nedostával ani vodu."

Když jsem poslouchal Anastasiino vyprávění o jejím praotci, zachtělo se mi uslyšet alespoň jednu z písní, které zpíval. A zeptal jsem se:

„Anastasio, když můžeš tak detailně reprodukovat všechny události ze života svých praotců, tak to znamená, že bys také mohla zazpívat píseň? Tu píseň, kterou zpíval tvůj praotec z věže.“

„Všechny tyto písně slyším, ale jejich přesný překlad není možný. Budou chybět mnohá slova. A také mnohá dnešní slova mají jiný smysl. A navíc, dnešními větami je těžké stvořit rytmus tehdejší poezie.“

„Je mi moc líto, chtěl jsem uslyšet ty písně.“

„Vladimíre, uslyšíš je. Ony se obrodí.“

„Jak se obrodí? Vždyť říkáš, že překlad není možný.“

„Nejde je přeložit přesně. Ale lze stvořit nové, stejné duchem a smyslem. Tvoří je teď bardi, používají slova všem známá. Jednu z těch posledních, co zpíval můj praotec, jsi již slyšel.“

„Já že jsem slyšel? Kde, kdy?“

„Poslal ti ji bard z Jegorjevsk.“

„Poslal mi jich hodně...“

„Ano, hodně, ale mezi nimi se jedna podobá té poslední...“

„A jak se tohle mohlo stát?“

„Čas má posloupnost.“

„A co je to za píseň, jaká jsou v ní slova?“

„Hned to pochopíš. Povím ti všechno po pořádku.“

(1 0 8 .)

KDYŽ OTCOVÉ POCHOPÍ...

„Třetího dne za úsvitu praotec opět vyšel na plochu. S úsměvem se díval na shromážděné lidi. Očima stále někoho hledal v davu. Potulní zpěváci jej vítali máváním a zvedali nahoru své nástroje. A chvěly se struny nástrojů pod rukama nadšených zpěváků. Praotec se na ně usmíval a stále pozorněji přecházel pohledem lidský dav. Chtěl uvidět svého syna. Uvidět syna, kterého porodila milovaná žena před devatenácti lety v lese. Najednou k němu z davu dolétl zvonivý mladý hlas:

„Řekni mi, velký básníku a zpěváku. Stojíš nahoře, vysoko nade všemi. Já tady dole, ale proč se mi zdá, že jsi mi blízký, jakoby můj otec?“

A všichni lidé uslyšeli rozhovor dvou:

„Co to, mládenče, že nepoznáváš svého otce?“ zeptal se zpěvák z vysoké věže.

„Je mi devatenáct, ani jednou jsem otce neviděl. Žijeme s matkou v lese sami. Otec od nás odešel před mým narozením.“

„Nejdřív mi řekni, mládenče, jaký ti připadá okolní svět?“

„Je překrásný za úsvitu a při západu slunce. Je překrásný a mnohotvárný. Ale lidé ničí zemskou krásu, způsobují trápení jeden druhému.“

Hlas z vysoké věže odpovídal:

„Otec vás opustil možná proto, že se styděl za svět, do kterého tě přivádí. Tvůj otec odešel, aby pro tebe udělal celý svět překrásným.“

„A copak, můj otec věřil, že dokáže sám předělat svět ?“

„Nastane den, kdy všichni otcové pochopí, že právě oni jsou zodpovědní za svět, v němž žijí jejich děti. Nastane den, kdy každý pochopí, že dříve, než své milované dítě přivede na svět, je třeba jej udělat šťastným. Ty také musíš myslet na svět, v němž bude žít tvé dítě. Řekni mi, mládenče, kdy má porodit tvá vyvolená ?“

„Nemám v lese vyvolenou. Svět je tam překrásný, množství přátel. Ale neznám tu, která by chtěla jít za mnou do toho světa, a já ho opustit nemohu.“

„Což, i když zatím nevidíš tu svou překrásnou vyvolenou, tak máš ale čas udělat pro své budoucí dítě alespoň trochu radostnější svět.“

„O to budu usilovat, stejně jako můj otec.“

„Již nejsi dítě. Proudí v tobě krev mládence, budoucího básníka a zpěváka. Pověz lidem o svém překrásném světě. Pojď, zazpíváme si společně. Zazpíváme ve dvou o budoucím, překrásném světě.“

„Kdo dokáže zpívat, když zní tvůj hlas, velký básníku a zpěváku ?“

„Uvěř mi, mládenče, také to tak dokážeš. Zazpívám první řádek a ty - druhý. Jenom odvážněji přizvukuj, básníku.“

Zazpíval otec z vysoké věže. Nad hlavami shromážděných lidí ozvěnou podchycený letící hlas radostně zpíval řádek:

„Když vstávám - usmívá se na mě úsvit...“

A z dole stojícího davu, najednou, zpočátku ostýchavě, pokračoval zvonivý, čistý hlas:

„Když jdu, tak mi zpívají ptáci...“

Za otcovým řádkem zněl synův řádek a občas hlasy splývaly vjedno. A zvonivě zněla píseň o radosti:

„Tento den nekončí nikdy, Miluji stále víc a víc“

A již odvážný mládenec nadšeně pokračoval ve zpěvu:

„Lehkou chůzí slunečnou cestou
Vejdu do Otcova háje
Vidím cestu, ale necítím nohy
Štěstí nemá konec.“

Vzpomínám si,
že toto všechno jsem viděl dřív:

Nebe, stromy a květiny.

Pohled byl jiný - smutný, ukřivděný
Ale teď jsi všude Ty !

Všechno je stejné - hvězdy a ptáci

Jenom se dívám jinak:

Necítím již smutek

Nemám v sobě zlobu.

Lidé, miluji vás všechny !'

Zpěvák z věže zpíval stále tišeji a brzy hlas na věži zmlkl. Zpěvák zavrával, ale neupadl a usmál se na lidi. A až do konce vnímal, jak hlas jeho syna mužněl ! Syna-zpěváka, stojícího dole.

Když píseň skončila, otec, stojící na ploše věže, zamával lidem na rozloučenou. Aby se skryl před lidskými pohledy, sestoupil pět stupíků po schodech, vedoucích dolů. Slábnoucí a ztrácející vědomí, co nejvíce napínal svůj sluch. Pak uslyšel, větřík donesl slova, jež mladá kráska nadšeně šeptala jeho synovi, mládenci-zpěvákovi:

„Dovol mi, mládenče, dovol... Za tebou, s tebou vejdu do tvého překrásného světa...'

Na kamenných schodech věže zazdřený otec ztrácel vědomí a s úsměvem umíral. S posledním dechem jeho rty zašeptaly:

„Rod bude pokračovat. V kruhu šťastných dětí buď šťastná, má milovaná.'

Má pramaminka uslyšela ta slova srdcem. Pak slova z písně mých dvou praotců po tisíciletí opakovali básníci. Slova a fráze z této písně se samy sebou rodily v básnících různých časů a zemí. Zněly v různých jazycích. Jednoduchá slova nesla pravdu, teorie prorážejíc. Dnes znějí také. Kdo rozšifruje jejich řádky, ne rozumem, ale svým srdcem pocítí, ten pozná mnoho z moudrosti."

„A v jiných písních, jež zpíval tvůj otec z věže, byl nějaký smysl ? Proč položil svůj život za píseň ?"

„Můj praotec, Vladimíre, ve svých písních stvořil mnoho obrazů. Ony pak vybudovaly a dlouho chránily stát. Další žrecové, potomci těch prvních, pomocí těchto obrazů stvořili mnoho náboženství, uchvacovali moc v různých zemích. Pouze jedno nevěděli žrecové, používající obrazy ze zjištěných důvodů. Žrecové nevěděli, jak donutit obrazy, aby jim sloužily navždy, navěky. Obrazy ztrácely sílu u těch, kteří se snažili podřídit je vlastní pýše. Kteří..."

„Počkej, počkej, Anastasie. Nějak se mi nedaří pochopit to s těmi obrazy."

„Promiň mi, Vladimíre, nesrozumitelnost výkladu. Hned se zkusím uvolnit, zkoncentrovat se a povím všechno o nejdůležitější z věd popořádku. Nazývá se vědou obraznosti. Všechny starodávné i současné vědy v ní mají svůj počátek. Žrecové ji rozdělili na části, aby se zatajilo to hlavní, aby navěky udrželi svou moc nad všemi, předávající poznatky o ní svým potomkům v podzemních chrámech v ústní formě. A tak se toto tajemství snažili chránit, že k jejím potomkům, dnešním žrecům, došla pouze malinká část té vědy. Ale tehdy, když se všechno začínalo, žrecům se dařilo o hodně lépe."

„A jak se všechno začínalo ? Povídej všechno od začátku."

„Ano ! Ano, samozřejmě. Nějak jsem se opět vzrušila. Všechno je třeba vyprávět popořádku. Uvědomění té vědy se začínalo písněmi, jež zněly z věže."

OSLAVOVAL RADOST ŽIVOTA

„Když praotec zpíval z vysoké věže, z jeho písní se rodily obrazy. Mezi lidmi stojícími dole byli muzikanti, básníci, zpěváci. A všichni tehdejší žrecové vážně seděli mezi množstvím stojících lidí. Nejvíce se žrecové báli toho, aby se v písních nezrodil obraz je odhalující, aby otec neřekl o tom, že jej žrecové uvěznili ve věži. Ale ze zadržané věže zpíval otec pouze o radostném. Stvořil obraz spravedlivého vládce, se kterým národ mohl šťastně žít. A stvořil obrazy moudrých žreců. Nakreslil kvetoucí stát a národ, žijící v něm. Nikoho neodhaloval, radost života oslavoval.

Žrecové, kteří devatenáct let vědu obraznosti poznávali, to, co zpíval otec, jako nikdo zřejmě chápali. Sledovali tváře lidí a viděli, jak začínali hořet nadšením. Sledovali, jak rty básníků šeptají řádky a muzikanti do taktu písně tiše přebírají struny svých nástrojů.

Dva dny zpíval otec z vysoké věže. Žrecové v hlavě počítali, na kolik tisíc let, před očima všech buduje budoucnost jeden člověk. Na třetí den s úsvitem zazněla slova poslední písně, kterou se svým synem zazpíval otec a vzdálil se. Lidé poslouchající je se rozešli. Nejvyšší žrec dlouho zůstával na svém místě. Zádumčivě seděl a žrecové, mlčky stojíce kolem, viděli, jak vlasy a obočí vrchního žrece bělaly, šedivěly. Pak se zvedl a přikázal rozbourat zadržaný vchod, vedoucí do věže. A vchod byl rozbourán.

Na kamenné podlaze leželo mrtvé tělo básníka. Asi dva metry od něj - kousíček chleba, nedosáhla k němu zesláblá ruka. Mezi rukou a tím kousíčkem chleba běhalo myšátko a pištělo. Stále prosilo a čekalo, kdy básník vezme svůj chléb a rozdělí se s ním, ale samo si nebralo. Čekalo v naději, že zpěvák ožije. Myšátko uvidělo lidi, jež vešli, a uskočilo ke zdi, pak přiběhlo k nohám lidí, mlčky stojících. Dva korálky zářících očí myšátka se snažily podívat do lidských očí. Vešlí žrecové si ho na kamenné dlaždici nevšímali. Tehdy myšátko opět rychle přiběhlo k malinkému kousíčku. Šíleně pískalo, táhlo kousíček chleba a strkalo ho do mrtvé ruky filozofa, básníka a zpěváka.

Otcovo tělo s velkými poctami žrecové pohřbívali v podzemním chrámě. Jeho hrob udělali nenápadný, v podlaze pod kamennou deskou. A nad hrobem praotce řekl vrchní žrec, skloniv hlavu:

„Nikdo z nás nemůže o sobě říci, že stejně jako ty, poznal, jak se tvoří velké obrazy. Ale nezemřel jsi. Pohřbili jsme pouze tvé tělo. Kolem, po tisíciletí budou nad zemí žít tvé obrazy a v nich - i ty. Naši potomci se jich budou dotýkat svou duší. Možná, že někdo v budoucích staletích dokáže poznat podstatu tvoření a jakými mají být lidé. A my musíme stvořit velké učení a po tisíciletí ho uchovávat v tajnosti, do té doby, než někdo z nás nebo někdo z našich potomků nepochopí, na co má člověk nasměrovat svou velkou sílu.' "

TAJNÁ VĚDA

„Žrecové stvořili tajnou vědu. Nazývala se věda obraznosti. Všechny ostatní vědy pochází z ní. Nejvyšší žrecové, aby utajili to hlavní, celou vědu obraznosti rozdělili a donutili ostatní žrece, aby přemýšleli různými směry. Tak se zrodila astronomie, matematika a později i fyzika, a mnoho jiných věd, počítaje v to i okultní. Všechno tak vybudovali pouze proto, aby zajímaje se o detaily, nikdo nedokázal se dostat do hlavního učení.“

„Ale co je to za hlavní učení ? Co je to za vědu a v čem je její podstata, té vědy obraznosti, jak říkáš ?“

„Tato věda umožňuje člověku zrychlovat mysl a myslit obrazně, obsáhnout najednou celý vesmír a také proniknout do mikrosvěta, tvořit neviditelné, ale živé obrazy-substance a jejich pomocí ovládat velké společenství lidí. Pomocí této vědy vzniklo mnoho náboženství. Ten, kdo ji poznal alespoň částečně, vlastnil neuvěřitelnou moc, mohl dobývat státy, svrhávat z trůnů krále.“

„A copak, pouze jeden člověk si mohl podmanit stát ?“

„Ano, mohl. A plán je jednoduchý.“

„Znají dnešní dějiny alespoň jeden podobný fakt ?“

„Znají.“

„Pověz mi o něm. Nějak si na nic podobného nevzpomínám.“

„Proč bychom ztráceli čas vyprávěním ? Až se vrátíš, přečti si o Rámovi, Kršnovi, o Mojžíšovi. A uvidíš jejich výtvoř, žreců, kteří poznali část tajné vědy obraznosti.“

„Tak dobře, přečtu si o jejich činech, jak ale pochopím podstatu vědy ? Zkus mi povědět o podstatě, co a jak se učili.“

„Učili se obrazně myslet, to jsem ti říkala.“

„Ano, říkala, jenom nechápu, jaká je spojitost, třeba matematiky nebo fyziky, s touto vědou.“

„Člověk, jenž ovládne tuto neuvěřitelnou vědu, nepotřebuje psát vzorce, rýsovat a vytvářet různé modely. Dokáže myšlenkou proniknout do hmoty, do jádra a rozštěpit atom. Ale to je pouze jednoduchý krůček na cestě k poznání jak ovládat lidské osudy a národy různých států.“

„No to je ale, o tom jsem nikdy ani nečetl.“

„A v Bibli ? Ve Starém zákoně je příklad, kdy žrecové mezi sebou závodili v tom, kdo je silnější v tvoření obrazů.“

Žrec Mojžíš a faraónovi vyšší žrecové. Mojžíš před všemi házel hůl a proměňoval ji ve zmiji. Totéž opakovali i faraónovi žrecové. Potom zmije, kterou stvořil Mojžíš, pohltila jiné zmije.“

„Copak to všechno byla pravda ?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že je to výmysl nebo nějaká alegorie.“

„Není to výmysl, Vladimíre, všechno bylo tak, jak se o tom závodu říká ve Starém zákoně.“

„A nač potřebovali takhle závodit jeden s druhým ?“

„Aby ukázali, kdo může stvořit silný obraz, schopný přemoci ostatní. A Mojžíš všem ukázal, že je silnější. Po tom všem s ním bylo nesmyslné bojovat. Bylo třeba plnit jeho prosby, ne bojovat. Ale faraón ho neposlechl, snažil se zastavit Izraelce, jdoucí pod vedením Mojžíše a obrazu, který stvořil. A vojíni nebyli schopní zastavit národ, v kterém žil silnější obraz. Pak si můžeš přeci, jak izraelský národ mnohokrát vítězil nad jinými kmeny, zdolával města. Jak stvořil své náboženství a stát. Pohašla sláva faraónů. Ale když ještě egyptští žrecové ve tvoření obrazů byli silnější, když mohli předvídat, jaká konání národu vyvolá tvořený obraz, tehdy Egypt, řízený žreci, vzkvétal.“

Ze všech proslulých států, které vznikly po poslední katastrofě na zemi, Egypt vzkvétal nejdéle.“

„Ne, počkej, Anastasie, všichni vědí, že Egypt byl řízený faraóny. Jejich pyramidy-hrobky se uchovaly i dodnes.“

„Navenek byla role výkonné moci svěřena faraónům. Ale hlavním úkolem faraóna bylo zosobnění obrazu moudrého vládce. Důležitá řešení nepřipravoval faraón. Když se faraóni pokoušeli úplně přebrat moc do svých rukou, tak stát hned slábl. Každý faraón byl vysvěcený na vládnutí především žreci. Od dětství se učil u žreců, snažil se poznat vědu obrazů. Pouze po osvojení jejích základů mohl být jmenován vládcem.“

Strukturu vlády, jež tehdy byla v Egyptě, lze popsat následovně. Úplně nahoře stáli tajní žrecové, potom žrecové, kteří se zabývali vyučováním a vykonávali spravedlnost. Kontrolu nad státem prováděla rada složená z představitelů žreců všech stavů a faraón vládl podle jejich zákonů a pokynů. Náčelníci občin měli nemalou výkonnou moc, myslelo se, že jsou nezávislí.

Všchno bylo přibližně tak jako dnes. V mnohých státech jsou prezidenti a vláda jako výkonná moc. Parlament, jako žrecové v minulosti, vydává zákony. Rozdíl je v tom, že v žádném státě není kde se naučit být prezidentem, jak se učil faraón u žreců. A pro ty, kteří zasedají v radě, dumě nebo v kongresu, není důležité, jakým termínem nazveme dnešní zákonodárce-žrece, důležité je něco jiného: oni se také nemají kde poučit před tím, než vydají platný zákon. Kde se zákonodárci mají učit moudrosti, když věda obraznosti je uchovaná v úkrytech? Právě proto v mnohých státech je nepořádek.“

„Anastasie, copak chceš říci, že kdybychom jako základ vzali strukturu řízení státu, jež byla v Egyptě, tak všechno by se zlepšilo ?“

„Struktura vlády málo změní. Nejdůležitější ze všeho je, co stojí za ní, A pokud mluvíme o egyptské struktuře, tak ne ona, ne faraóni a ani ne žrecové řídili Egypt.“

„A kdo ?“

„V starodávném Egyptě všechno řídily obrazy. Podřizovali se jim i žrecové, i faraón. Ze starodávné vědy obraznosti tajná rada z několika žreců převzala obraz faraóna, spravedlivého vládce. Převzali ho takový, jaký si představovali v té době. Způsoby chování, vnější výzdoba a způsob faraónova života se dlouho projednávaly na té tajné radě. Potom učili jednoho z vybraných žreců, aby se podobal obrazu.“

Pretendenta se snažili vybrat z královských stavů. Ale pokud se zevnějškem nebo povahou nikdo z královské krve nehodil, žrecové mohli vzít kteréhokoliv z žreců a vydávat ho právě za faraóna. A žrec-faraón přede všemi vždy musel odpovídat vytvořenému obrazu, obzvláště tehdy, když se objevoval před národem. Pak každý člověk ten neviditelný obraz nad sebou pociťoval a konal, jak chápal. Když národ uvěří v obraz, když se obraz zalíbí většině, každý ho bude následovat z vlastní vůle. A nebude potřeba budovat obrovskou strukturu dozorců-úředníků. Takový stát se upevňuje, vzkvétá."

„Ale kdyby to byla pravda, tak dnes by se bez obrazu neobešel žádný stát. Ony se ale obejdou, žijí a vzkvétají. Amerika, Německo a náš Sovětský svaz do perestrojky byl obrovským státem."

„Vladimíre, státy se dnes také nemohou obejít bez obrazů. Dnes pouze ten stát vzkvétá, ve srovnání s jinými, v kterém vládne obraz nejvíce přijatelný pro většinu lidí."

„A kdopak ho dnes vytváří? Vždyť dnes nejsou žrecové."

„Žrecové jsou dnes také, jenom se jinak nazývají, a mají stále méně poznatků o vědě obraznosti. Současní žrecové nejsou schopní udělat dlouhodobé a nezaújaté výpočty. Určit cíl a stvořit důstojný obraz, jenž by byl schopný přivést stát k cíli."

„O čem to mluvíš, Anastasie, jacípak žrecové, jaképak obrazy byly v našem Sovětském svazu? Tehdy všechno řídili bolševici. Nejdřív Lenin, potom byl v čele Stalin. Potom další první tajemníci. Měli politbyro. Náboženství tehdy skoro úplně zlikvidovali, chrámy - zničily, a ty říkáš - žrecové."

„Vladimíre, podívej se pozorněji. Co bylo před tím, než vznikl stát, kterému se říkalo Sovětský svaz?"

„Jak co bylo? Všichni to vědí. Byl carizmus. Pak se uskutečnila revoluce a šli jsme cestou socialismu, snažili jsme se vybudovat komunismus."

„Ale před tím, než se uskutečnila revoluce, v národě se intenzivně šířil obraz spravedlivého, šťastného státu s novým zřízením. A staré zřízení se demaskovalo. Vždyť se nejdřív budoval obraz nového státu. A v národě se tvořil obraz vládce nejlepšího pro všechny. A to, jak šťastně bude žít každý člověk. Právě tyto obrazy vedly za sebou lidi, vyzvaly je za sebe bojovat s těmi, kdo ještě byl věrný starým obrazům. A revoluce, pak občanská válka, do které bylo vtaženo velké množství lidí, ve skutečnosti byla bitva dvou obrazů."

„Samozřejmě, možná, že na tom něco je. Ale Lenin, Stalin - nejsou obrazy. Všichni vědí, že jsou to pouze lidé, vůdcové státu."

„Uvádíš jména a myslíš, že za nimi stáli pouze lidé v hmotném těle. Ve skutečnosti... Možná, že sám popřemýšlíš, pochopíš. Toto všechno zdaleka není tak, Vladimíre."

„Jak to, že ne tak? Vždyť ti říkám, všichni vědí, že Stalin byl člověk."

„Pak mi řekni, Vladimíre, jakým člověkem byl Stalin?"

„Jakým? Jakým... No, ze začátku ho všichni považovali za dobrého, spravedlivého. Miloval děti. Na fotografiích a na obrázcích ho zobrazovali s malinkou holčičkou v náručí. Za války mnozí vojáci šli do boje a křičeli: „Za vlast, za Stalina!" Když zemřel, všichni plakali. Má matka mi vyprávěla, že když

Stalin zemřel, tak plakalo skoro celé obyvatelstvo státu. Také ho položili do mauzolea, vedle Lenina."

„Takže mnozí lidé ho měli rádi a s jeho jménem vítězili v boji s nepřítelem. Psali o něm verše, ale co potom, co se říká o něm teď?"

„Teď se myslí, že byl tyran, vrah a krvelačník. Mnohé lidi nechal shnit ve věznicích. Jeho tělo bylo z mauzolea vyndáno, zakopáno do země, byly zničené všechny pomníky a knížky, které kdysi napsal..."

„Teď to sám chápeš? Před tebou jsou dva obrazy. Dva obrazy, ale vždyť člověk to byl jeden."

„Jeden."

„A jaký byl, teď mi to můžeš říci?"

„Zřejmě to nedokážu... A ty bys to mohla říci?"

„Stalin neodpovídal ani prvnímu, ani druhému obrazu a v tom byla tragédie státu. Vždy se ve státech stávaly tragedie, když vládce ve značné míře neodpovídal svému obrazu. Z toho se začínaly všechny nepokoje. A lidé v těchto nepokojích bojovali za obrazy. Úplně nedávno všichni lidé usilovali o obraz komunismu, ale tento obraz zeslábl, teď se ty a všichni lidé, žijící ve tvém státě, snažíte o co?"

„Teď budujeme... No, možná, že kapitalismus nebo něco podobného. Abychom žili tak, jak žijí lidé vyvinutých států Ameriky, Německa. No, zkrátka, aby byla demokracie, jako tam u nich, větší dostatek."

„Teď se u vás obraz státu a spravedlivého vůdce ztotožňuje s obrazem těch zemí, které jsi pojmenoval."

„No, řekneme s obrazem těch zemí."

„Ale tohle vypovídá o tom, že se vědomosti žreců tvého státu úplně vyčerpaly. Nejsou vědomosti. Nemají sílu, aby stvořili důstojný obraz, schopný vést svou cestou. Obvykle v takových situacích všechny státy zanikaly, potvrzují to dějiny tisíce let staré."

„Ale co je na tom špatného, jestli my všichni budeme žít, jako například žijí lidé v Americe nebo v Německu?"

„Vladimíre, podívej se pozorněji, kolik je problémů ve státech, které jsi jmenoval. A sám si odpověz: nač potřebují tak početnou policii a takové množství nemocnic? Proč v nich dochází ke stále většímu počtu sebevražd a kam jedou odpočívat lidé těchto bohatých měst a velkých států? Potřebují stále větší množství úředníků pro sledování společnosti. Toto všechno vypovídá o tom, že u nich také obrazy slábnou."

„Takže to vypadá, že usilujeme o jejich slábnoucí obrazy?"

„Ano, tak to vychází, čímž ne nadlouho prodlužujeme jejich životnost. Když se ve tvém státě ničí vedoucí obrazy, nový obraz nebyl stvořen. A proto obraz, žijící v jiném státě povolal všechny za sebou. Jestli mu podlehnou všichni lidé, tvůj stát - stát ztrácející obraz - přestane existovat."

„A kdo je dnes schopný ho stvořit? Vždyť žrecové dnes nejsou."

„Dnes také jsou lidé, kteří se zabývají právě pouze tvořením obrazů,

propočítáváním schopnosti obrazů upoutávat lidi. A dosti často jsou jejich výpočty správné."

„Nějak jsem o takových lidech ani neslyšel. Nebo se toto všechno udržuje v přísné tajnosti ?"

„Stejně jako všichni lidé se každodenně stýkáš s jejich konáním."

„Kde, kdy ?"

„Vzpomeň si, Vladimíre, když ve státě přichází doba volení nových poslanců, nebo z několika kandidátů - jediného vládcе, teď se mu říká prezident, tak se před všemi lidmi představuje jejich obraz. A tento obraz vytváří právě ti lidé, kteří si vybrali jako profesi tvoření obrazů. Každý kandidát má několik takových lidí. A vítězí ten obraz, který se vydaří jako nejvíce příjemný pro většinu."

„Jaký obraz ? Vždyť všichni jsou reální, živí lidé. Sami vystupují na schůzích před voliči a také v televizi."

„Samozřejmě, že sami, ale vždy se jim radí, kde a jak se mají chovat, co říkat, aby odpovídali obrazu, příjemnému mnohým lidem. A často kandidáti uposlechnou rady. Také se jim dělá různá reklama, ve snaze spojit jejich obraz s lepším životem pro každého člověka."

„Ano, dělají reklamu. Stejně moc nechápu, co je důležitější: sám člověk, který chce být zvolen poslancem nebo prezidentem, nebo ten obraz, o kterém stále mluvíš ?"

„Samozřejmě, že člověk je vždy důležitější, ale vždyť pro něj hlasuješ, aniž by ses s ním setkal, nevíš přesně, jaký ve skutečnosti je, hlasuješ pro obraz, jenž ti vnutili."

„Ale vždyť ještě každý z kandidátů má svůj program, a lidé hlasují pro program."

„Jak často se splní tyto programy ?"

„No, předvolební programy se ne vždy splní a úplně je možná ani nikdy nelze splnit, protože se do toho míchají jiní se svými programy."

„A tak se vždycky stává, že se vytváří mnoho obrazů, ale není mezi nimi jednotnost. Není jediný obraz, který by byl schopný plně uchvátit všechny lidi a přivést je k cíli. Není obraz a to znamená, že není nadšení, není jasná cesta, život je momentální, zmatený."

„Tak kdopak může stvořit ten obraz ? Znamená to, že moudří žrecové dnes nejsou. O vědě obraznosti, kterou tvůj praotec učil žrece, jsem také uslyšel poprvé, od tebe."

„Už to nebude dlouho trvat, tvůj stát bude mít silný obraz. Zvítězí ve všech válkách a ve tvém státě se lidské touhy začnou vtělovat do překrásné skutečnosti, pak i po celé Zemi."

(1 1 1 .)

GENETICKÝ KÓD

Anastasia mluvila nadšeně. Jednou radostně, podruhé zarmouceně vyprávěla o tom, co bylo na zemi kdysi. Něčemu jsem věřil. Něčemu ne úplně. A po návratu jsem se rozhodl dozvědět se o možnostech člověka udržovat ve své paměti

informaci o událostech nejen od okamžiku svého narození, ale i od okamžiku narození svých předků a co víc, od okamžiku stvoření prvního člověka. Kvůli této otázce se několikrát scházeli odborníci a vědci a já tady uvedu úryvek z některých vystoupení odborníků u kulatého stolu, týkajících se této otázky.

„...Tvrzení o tom, že domácí předměty uchovávají informaci o člověku, se bude mnohým lidem zdát neobvyklé. Ale pokud byste člověku, který nikdy neviděl a neslyšel o možnostech magnetofonu, ukázali kazetu s magnetofonovými záznamy a řekli mu, že na kazetě je nahrán váš hlas, vaše řeč a že si ji může poslechnout, kdy se mu zachce, za rok, za deset let - tento člověk vám neuvěří. Bude si myslet, že jste mystifikátor. Avšak pro nás fakt nahrávání a reprodukce hlasu je obvyklým jevem. Chci říci, že něco, co se nám zdá neuvěřitelné, pro ostatní je úplně jednoduché a přirozené.“

„...Pokud přijmeme jako základ ten fakt, že člověk zatím nestvořil nic podstatnějšího a dokonalejšího, než je stvořeno přírodou, tak Anastasiin paprsek, pomocí kterého vidí na dálku, se potvrzuje existencí radiotelefonu a televize. A navíc zdá se mi, že ty přírodní jevy, jež používá, jsou více dokonalé než to, co vynalzáme umělou cestou, řekněme současná televize a radiotelefon.“

„...Paměť jednoho člověka sotva uchovává události půl roku staré. Jiný člověk uchovává ve své paměti a dokáže povědět o událostech ze svého dětství. Ale to se mi nezdá být vrcholem možností lidské paměti.“

„...Myslím si, že málokdo z vědců bude popírat, že genetický kód člověka v sobě uchovává původní informace po dobu milionů let. Je možné také stádání dodatečné, tak zvané vedlejší informace v průběhu života a její předání následujícím generacím. Všem známé výrazy „to je dědičné“, „dědí se“ právě toto potvrzují. Anastasiiny schopnosti zobrazovat události, které se odehrávaly v dějinách lidstva před miliony a miliardami let, teoreticky jsou možné a vysvětlitelné. A navíc, čím dál se budeme vzdalovat od naší skutečnosti, tím přesnější mohou být. Anastasiina paměť, myslím si, neliší se od paměti mnohých lidí. Přesněji řečeno, informace, uložená v jejím genetickém kódu, není větší než u jakéhokoliv jiného člověka. Rozdíl je v tom, že ona má schopnost ji „dostávat“, úplně reprodukovat, a my - částečně.“

* * *

Tyto a jiné výroky odborníků mě nějak přesvědčily o tom, že Anastasia dokáže mluvit pravdu o minulosti. Zvláště se mi líbil příklad s magnetofonovou páskou. Avšak vědci, pozvaní ke kulatému stolu, zatím nedokázali vysvětlit následující jev. Jakým způsobem Anastasia disponuje informací o životě nejen zemských civilizací, ale také o životě civilizací jiných světů a galaxií. A nejen že o nich mluví, ale jak se mi zdá, může na ně působit. Zkusím to povědět. Všechno popořádku. Možná, že se někomu povede alespoň teoreticky objasnit tyto její schopnosti. Pochopit, zdali jsou, nebo nejsou typické pro ostatní lidi. Sama Anastasia zkoušela objasnit, díky čemu o nich ví, ale její vysvětlení nejsou úplně srozumitelná.

No, zkrátka, zkusím povědět o následující situaci popořádku.

KAM ODCHÁZÍME VE SNU ?

V Anastasiiných vyprávěních o zemských civilizacích několikrát zněly věty o existenci života v jiných galaxiích vesmíru, na jiných planetách. A mě najednou toto natolik zaujalo, že poslouchaje její vyprávění o minulosti lidstva, myslel jsem pouze na jedno: a jakpak se budoval život tam, na jiných planetách ?

Anastasia si zřejmě všimla, že má pozornost k jejímu vyprávění poklesla, a zmlkla. Také jsem mlčel, protože jsem přemýšlel, jak ji mám donutit víc a přesněji povědět o životě mimozemských civilizací. Bylo by možné se na to rovnou zeptat, ale ona vždy přichází do rozpaků, jakmile nemůže vysvětlit, proč ví to, co je pro ostatní neznámé. A ještě se mi zdá, že to její přání, nevynikat svými schopnostmi mezi ostatními lidmi, jí právě nedává možnost mluvit o všem. Všiml jsem si, že se stydí za svou neschopnost objasnit mechanismus některých jevů. Právě to se stalo, když jsem se jí rovnou zeptal:

„Řekni mi, Anastasie, dokážeš se teleportovat v prostoru ? No, přenést své tělo z jednoho místa na jiné ?“

„Proč se na to ptáš, Vladimíre ?“

„Nejdřív mi jednoznačně odpověz, můžeš nebo ne ?“

„Vladimíre, tuto schopnost mají všichni lidé. Ale nejsem si jistá, že dokážu objasnit přirozenost tohoto procesu. Opět se ode mě vzdálíš, budeš mě považovat za čarodějku. Budeš se cítit vedle mě nepříjemně.“

„Takže můžeš ?“

„Mohu,“ s trochu váhání odpověděla Anastasia a sklopila oči.

„Pak mi to předved', ukaž, jak se to dělá.“

„Možná bych nejdřív měla zkusit objasnit...“

„Ne, Anastasie, nejdřív to ukaž. Dívat se je vždy zajímavější než poslouchat. A pak to i vysvětlíš.“

Anastasia se nějak nepřítomně zvedla, zavřela oči. Lehce se napnula a zmizela. Celý vyjevený jsem se díval kolem. Dokonce jsem ohmatal místo, na kterém stála před chvílí. Ale byla tam pouze zmačkaná tráva a Anastasia tam nebyla. Uviděl jsem ji stát na opačném břehu jezera. Díval jsem se na ni a mlčel jsem. Zakřičela na mě:

„Mám k tobě plout nebo opět...“

„Opět,“ odpověděl jsem a nemrkaje, aby mi nic neuniklo, začal jsem se dívat na Anastasiinu postavu, stojící na opačném břehu nevelkého jezera. Najednou zmizela. Rozpustila se. Na místě, kde byla, nezůstala ani mlha. Dál jsem se bez mrknutí díval.

„Jsem tady, Vladimíre,“ zazněl Anastasiin hlas poblíž mě. Opět stála metr vedle mě. Trochu jsem uhnul, posadil jsem se na trávu, snaže se neukázat údiv nebo vzrušení. Z nějakého důvodu jsem si pomyslel: „Co když ji napadne rozložit mé tělo a pak jej nedokáže dát dohromady.“

„Úplně rozložit své tělo, rozštěpit ho na atomy, může pouze jeho majitel. Ta možnost je dána pouze člověku, Vladimíre," promluvila Anastasia jako první.

Bylo mi jasné: teď v první řadě bude dokazovat, že je člověk, a abychom zbytečně neztráceli čas, řekl jsem:

„Jasně, že člověku. Ale vždyť ne každému člověku."

„Ne každému. Je třeba, aby..."

„Vím, co řekneš: „Je třeba mít čisté úmysly.""

„Ano, úmysly. A ještě je třeba rychle a obrazně myslet, detailně a konkrétně si představovat sebe, své tělo, mít přání, silnou Vůli, víru v sebe..."

„Nevysvětluj, Anastasie. Nesnaž se zbytečně. Raději řekni, dokázala bys přenést své tělo na jakékoliv místo ?"

„Lze na jakékoliv, ale já to dělám velmi zřídka. Je nebezpečné přenášet na jakékoliv... A také to není potřeba. Proč přenášet tělo ? Lze to udělat jinak..."

„Proč je to nebezpečné ?"

„Je třeba si velice přesně představit to místo, na které chceš přenést své tělo."

„A když se to představí nepřesně, co se může stát ?"

„Tělo může zahynout."

„Jak ?"

„Například budeš chtít přemístit své tělo na dno oceánu, přemístíš a tlak vody ho rozmačká nebo se zakuckáš. Může se objevit na silnici ve městě před jedoucím autem a srazí jej auto, zmrzačí."

„A může člověk přemístit své tělo na jinou planetu ?"

„Dálka tady nehraje absolutně žádnou roli. Tělo se přemístí tam, kam mu nařídí tvá mysl. Vždyť nejdřív se na žádaném místě objevuje mysl. Právě ona formuje, opět skládá tělo předem rozložené v prostoru."

„A aby se povedlo rozložit své tělo, na co je třeba při tomto myslet ?"

„Je třeba představit si všechnu jeho materii, až do nejmenšího atomu a jádra, uvidět, jak částičky jádra vytváří navenek chaotický pohyb a rozpustit je v prostoru. Pak ve stejné posloupnosti a přitom velmi přesně reprodukovat navenek chaotický pohyb v jádře. Všechno je velmi jednoduché. Jako hra dětí s kostkami."

„Ale může se stát, že na jiné planetě nebude atmosféra vhodná pro dýchání ?"

„Vždyť právě říkám, že je nebezpečné přemísťovat se nepromyšleně. Je třeba hodně toho předvídat."

„Takže, nepodaří se na jinou planetu ?"

„Podaří se. Část okolní atmosféry lze přemístit také a tělo bude nějakou dobu žít v ní. Ale bez zvláštní potřeby je lepší jej nepřenášet. Ve většině případů stačí dívat se paprskem na dálku nebo přemístit pouze své druhé, nemateriální „Já"."

„Neuvěřitelné. Je těžké uvěřit, že toto kdysi mohl udělat každý člověk."

„Pročpak „kdysi“ ? Druhé lidské „Já“ se i teď může volně přemísťovat a také se přemísťuje. Jenomže lidé mu nedávají žádný úkol. Neurčují cíl.“

„U koho, u jakých lidí, kdy se přemísťuje ?“

„Teď se to většinou děje, když člověk spí. Totéž lze udělat i v bdělém stavu, ale kvůli každodenním starostem a různým dogmatům, kvůli různým vymyšleným problémům lidé stále víc ztrácí schopnost řídit sebe. Ztrácí schopnost dosti obrazně myslet.“

„Možná proto, že není zajímavé cestovat bez těla ?“

„Proč si to myslíš ? Konečný pocitový výsledek dost často může být stejný.“

„Kdyby výsledek byl stejný, tak by lidé netahali svá těla, cestující do různých zemí. Teď je u nás turistický byznys velmi výnosná věc. A k tomu nějak nechápu to druhé „Já“ u člověka. Pokud tělo někde nebylo, znamená to, že tam nebyl ani člověk. Všechno je tady jednoduché a jasné.“

„Nepospíchej, Vladimíre, dělat ukvapené závěry. Uvedu ti tři různé situace. A ty se pokus odpovědět na otázku, ve které z nich cestoval předpokládaný člověk.“

„Dobře, odpovím, jen mluv.“

„Tady je první: představ si sebe nebo jiného člověka tvrdě spícího. Kladou ho na nosítka. Přivázejí ve spícím stavu do letadla a přemísťují ho do místa v jiné zemi. Například z Moskvy do Jeruzaléma. Tam jej spícího vezou hlavní ulicí, nesou do chrámu a spícího tímto způsobem vrací zpátky a kladou na totéž místo. Co myslíš, byl v Jeruzalémě člověk-Moskvan ?“

„Nejdřív mi pověz o dvou dalších.“

„Dobře. Druhý jel do Jeruzaléma sám. Prošel se hlavní ulicí, byl nějakou dobu v chrámě a vrátil se.“

„A třetí ?“

„Svým tělem zůstal doma. Ale měl schopnost představovat si na dálku. Jako by se ve snu procházel městem. Byl v chrámě, navštívil ještě nějaká místa, pak se stejně tak, v myšlenkách, vrátil ke svým záležitostem. Co myslíš, kdo z těch tří byl v Jeruzalému ?“

„Skutečně tam byl pouze jeden ze třech. Je to ten člověk, který se sám vydal na cestu a všechno sám prohlédl.“

„Budiž tak, ale co konec konců dala návštěva každému z nich ?“

„Prvnímu nedala nic. Druhý mohl povědět, co viděl. A třetí... Třetí zřejmě také dokáže povědět, jenže se může zmýlit, protože bude vyprávět to, co viděl ve snu, a sen se může hodně lišit od skutečnosti.“

„Ale vždyť sen jako jev je také skutečnost.“

„No ano, sen jako jev existuje. Ať je také skutečnost, ale k čemu to všechno říkáš ?“

„K tomu, že ty zřejmě nebudeš popírat, že člověk je vždy schopný spojit nebo přivést do styku dvě existující skutečnosti.“

„Vím, co chceš říci. Chceš říci, že sen lze podřídít, nasměrovat kam chceš.“

„Ano.“

„Ale pomocí čeho se to může podařit ?“

„Pomocí energie mysli, schopnosti uvolňovat ji pro proniknutí do obrazu, do jakékoliv skutečnosti.“

„A co, pak všechno v jiné zemi zaznamená jako videokamera ?“

„Výborně, ať videokamera slouží jako primitivní důkaz, Takže jsi, Vladimíre, usoudil, že není třeba vždy přemísťovat materiální tělo, abychom pocítili, co se odehrává v dalekých krajích.“

„Možná, že to není vždycky třeba. Proč jsi to ale začala vyprávět mně ? A dokazovat ?“

„Když jsi začal mluvit o jiných světech, pochopila jsem, že mě budeš žádat nebo prosit, abych ti je ukázala. Chci splnit prosbu, aniž bych musela tvé tělo vystavovat riziku.“

„Všechno jsi pochopila správně, Anastasie. Skutečně jsem chtěl o to poprosit. Takže život na jiných planetách přece existuje ? Ach, jak by bylo zajímavé se na ně podívat !“

„Jakoupak planetu chceš vybrat pro svoji exkurzi ?“

„A co, jejich hodně, obydlených ?“

„Jejich spousta, ale neexistuje nic zajímavějšího, než rozmanitost Země.“

„Ale přesto, jaký je život na jiných ? A jak vznikl ?“

„Když se objevila Země, Boží dílo, množství vesmírných bytostí vzplanulo přáním napodobit krásný výtvar. Přály si stvořit něco svého v jiných světech, používajíce, podle nich, vhodné planety. A také tvořily, ale nikdo nedokázal stvořit něco podobného životu v zemské harmonii. Je ve vesmíru planeta, kde nad vším převládají mravenci. Je jich tam spousta. Požívají jiné formy života. Když se nemají čím žít, začínají jíst sebe a hynou. A bytost, která stvořila takový život, snaží se opět zopakovat své dílo, ale nic lepšího se jí nedaří. Nikdo z nich nedokázal harmonicky spojit všechno existující. Ještě jsou planety, kde se bytosti snažily a snaží se stvořit rostlinný život, podobný zemskému. A také tvoří. Na těch planetách rostou stromy, keře a byliny. Ale pokaždé jejich výtvary umírají, jen co dosáhnou zralosti. Jsou jako dnešní člověk. Vždyť dnešní člověk stvořil hodně umělého. Ale všechny jeho výtvary nemohou sebe zopakovat. Ničí se, rozkládají se, chátrají a požadují stálou péči. Větší část pozemských lidí se proměnila v otroky svých vlastních výtvarů. Pouze Boží výtvary jsou schopné se obnovovat a velkou mnohotvárností žít v harmonii.“

„Anastasie, existují ve vesmíru planety, kde se bytosti vyznají v technice jako člověk ?“

„Ano, existují, Vladimíre. Ta planeta je šestkrát větší než Země. Žijí na ní bytosti navenek podobné člověku. Mají umělou techniku, mnohem dokonalejší než zemská. Život na této planetě je stvořen vesmírnou bytostí, jež sebe považuje za podobnou Bohu a usiluje o nadvládu nad Božími výtvary.“

„Pověz, jsou to ony, kdo se přibližuje k Zemi na svých „talířích“ a kosmických lodích ?“

„Ano. Již se nejednou pokoušeli navázat kontakt se zemskými lidmi. Ale jejich kontakty pro Zem...“

„Ne, počkej. Dokázala bys na nějakou dobu mě, mé druhé „Já“, přemístit na tuto planetu?“

„Ano. Dokázala bych.“

„Tak mě tam dostaň.“

Pak mě Anastasia poprosila, abych si lehl na trávu a uvolnil se. Roztáhl ruce do stran. Položila svou dlaň na mou a za nějakou dobu jsem se začal ponořovat do něčeho, podobajícího se snu. Říkám „do něčeho“, protože toto usínání bylo neobvyklé. Ze začátku se tělo stále více uvolňovalo. Přestával jsem ho cítit, ale překrásně jsem viděl a slyšel všechno okolí. Ptáky, šumění listí. Pak jsem zavřel oči a ponořil se do snu nebo jsem se rozdělil, jak říká Anastasie. Ale doteď nedokážu pochopit, co a jak se se mnou odehrálo pak. Pokud bychom předpokládali, že jsem s Anastasiinou pomocí usnul a viděl sen, tak plností pocitů a jasností uvědomění všeho uviděného jej nelze porovnat s obyčejným snem.

(1 1 3 .)

JINÉ SVĚTY

Viděl jsem jiný svět, jinou planetu. Jasně a detailně jsem si zapamatoval všechno dějící se na ní a zároveň ve svém vědomí mám dosud pocit, že uvidět něco takového není možné. Představujete si, rozum a vědomí říkají, že vidět něco takového není možné, ale ony - tato vidění, obrazy - jsou stále ve mně. A já se tady pokusím je popsat.

Stál jsem na půdě podobající se zemské. Kolem nebylo žádné rostlinstvo. Říkám, že jsem „stál“. Ale je-li to možné takto definovat - těžko říci. Neměl jsem ani nohy, ani ruce, neměl jsem tělo, ale zároveň se mi zdálo, že svými chodidly přes podrážku cítím kamenitost a nerovnost povrchu.

Kolem, kam až oko dohlédlo, se nad půdou vyvyšovaly kovové mechanismy podobné vejci a jiné hranaté jako krychle. Říkám „mechanizmy“, protože jeden, nejbližší ode mě, lehce mručel. Z každého mechanismu do půdy vybíhalo množství různě silných hadic. Některé hadice se zlehka potřásávaly, jako by se jimi něco vysávalo z půdy, některé byly v klidném stavu. Žádné živé bytosti poblíž nebyly. Najednou jsem uviděl, jak se na jedné straně divného mechanismu roztáhla křídla a odtamtud pomalu vyplul nějaký disk podobný tomu, co házejí sportovci, ale velký. Měl přibližně čtyřicet pět metrů v průměru. Chvilku visel ve vzduchu a potom se roztočil. Spustil se níž, potom vzlétl a úplně nehučně proletěl nade mnou. Ostatní mechanismy, stojící opodál, vykonávaly totéž. A ještě několik disků prolétlo nade mnou hned po prvním. A opět prázdnota, pouze mručení a popraskávání divných mechanismů.

Obraz okolí vyvolával zájem, ale více strašil svojí neživostí.

„Ničeho se neboj, Vladimíre,“ uslyšel jsem najednou Anastasiin hlas a zaradoval se.

„Kde jsi, Anastasie?“ zeptal jsem se.

„Vedle tebe. Jsme neviditelní, Vladimíre. Teď jsou tady přítomné naše city, pocity, rozum a všechny ostatní neviditelné energie. Jsme tady přítomní bez svých

materiálních těl. Nikdo nám nemůže nic udělat. Obávat se je třeba pouze sebe, následků vlastních pocitů."

„A jaké mohou být následky ?“

„Psychické. No, jakoby se dočasně zbláznit.“

„Zbláznit se ?“

„Ano, jenom dočasně, stává se, že vidění jiných planet jeden nebo dva měsíce znepokojuje rozum a vědomí člověka. Ale ty se neboj, tobě nic nehrozí. Vydržíš to. I tady se ničeho neboj, uvěř mi, pochop, Vladimíre, teď jsi tady, ale pro ně ne. Teď jsme neviditelní a všudeproniknutelní.“

„Vždyť já se nebojím. Raději mi řekni, Anastasie, co je to za mechanismy, které mručí kolem ? Na co jsou ?“

„Každý z těchto vejcovitých mechanismů je továrna. Právě ony produkují létající „talíře“, o které se tolik zajímáš.“

„A kdo tyto továrny obsluhuje, řídí ?“

„Nikdo. Od začátku jsou naprogramovány na produkování určitého výrobku. Hadicemi, které vchází do útroby, se nasávají potřebné suroviny v potřebném množství. V nevelkých komorách probíhá tavení, fabrikování, pak montáž a na povrch vychází hotový výrobek. Taková továrna je o hodně racionálnější než jakákoliv pozemská. Nemá skoro žádné odpady. Není třeba se zabývat dopravováním surovin ze vzdálených míst. Není třeba přetahovat na místo montáže jednotlivé součástky. Celý proces produkování výrobků probíhá na jednom místě.“

„Ohromující ! Kdybychom měli takovou věc ! A kdopak řídí nový létající „talíř“ ? Viděl jsem, že všechny letí jedním směrem.“

„Nikdo neřídí, samy letí na místo skladování.“

„Neuvěřitelné. Přímou jako živá bytost.“

„Právě na tomto, dokonce i pro zemské technologie, není nic neuvěřitelného. Vždyť na Zemi také jsou bezpilotní letadla, rakety.“

„Ale stejně jsou řízené lidmi ze Země.“

„Již dávno jsou na Zemi i takové rakety, které jsou předem naprogramované na určitý cíl. Stačí pouze zmáčknout tlačítko „start“, raketa sama odstartuje a odletí k určitému cíli.“

„Možná, že jsou. Skutečně, čemu se vlastně divím.“

„Když se nad tím člověk zamyslí, tak to nevypadá nějak obzvlášť záhadné. Ale ve srovnání s pozemskými technologiemi tady je značný pokrok. Tyto továrny, Vladimíre, jsou multifunkční. Mohou hodně toho vyrábět, počínaje potravinami a konče mohutnou zbraní.“

„A z čeho se vyrábějí potraviny ? Vždyť tady nic neroste.“

„Všechno je v útrobach. Při potřebě mechanismus hadicemi odebere nezbytné šťávy, slisuje je do granulí. Tyto granule obsahují všechny potřebné látky pro zabezpečení života těla.“

„Čímpak se sama živí tato věcička, kdo jí dodává elektrickou energii ? Nevidím žádné vedení.“

„I energii si pro sebe vyrábí sama, využívajíc všechno okolí.“

„Podívejme se, jak je chytrá ! Chytřejší než člověk.“

„Vůbec není chytřejší než Člověk. Je to pouhý mechanismus. Podvoluje se zadanému programu. Je velice jednoduché jej přeprogramovat. Chceš, abych ti ukázala, jak se to dělá ?“

„Ukaž.“

„Pojď, přemístíme se blíž k němu.“

Stáli jsme metr před čelem mechanismu obrovského jako devítipatrový dům. Jeho popraskávání bylo výraznější. Množství trubek, ohebných jako chapadla, vcházelo do útroh a mírně se pohybovalo. Povrch čelní strany nebyl úplně hladký. Uviděl jsem kružnici, asi metr v průměru, hustě pokrytou vodiči, krátkými jako vlásky. Různě se pohybovaly.“

„To je anténa skenovacího zařízení. Zachycuje energetické impulsy mozku, které se používají pro vytvoření programu, schopného splnit zadaný úkol. Když tvůj mozek zmodeluje nějakou věc, stroj ji bude muset vyprodukovat.“

„Jakoukoliv věc ?“

„Jakoukoliv, již si dokážeš detailně představit. Jakoby vybudovat svými myšlenkami.“

„I jakékoliv auto ?“

„Samozřejmě.“

„A můžu to přímo teď zkusit ?“

„Ano, Přemísti se blíž k přijímači a nejdřív myšlenkou donuť jeho anténu, aby se otočila k tobě všemi vlásky. Jakmile se to stane, začni si představovat to, co si přeješ.“

Stál jsem vedle vláskové antény a hoře nedočkavostí jsem si v myšlenkách, jak říkala Anastasia, přál, aby mě všechny její vlásky poslouchaly. Ze začátku se otočily ke mně, pak se všechny lehce zachvěly, nasměrovaly své konce k mé neviditelné hlavě a znehybněly. Teď bylo třeba si představit nějakou věc. Z nějakého důvodu jsem si začal představovat auto „Žiguli“ sedmičku, které jsem měl v Novosibirsku. Snažil jsem se všechno představit detailně: sklo a kapotu, nárazník, barvu, dokonce i značku. No, zkrátka, dlouho jsem si všechno představoval. Když už mě to přestalo bavit - poodešel jsem od antény. Velikánský stroj začal mručet silněji než obvykle.

„Budeme muset počkat,“ vysvětlila Anastasia. „Teď demontuje nedodělaný výrobek a vytváří nový program na splnění tvého výmyslu.“

„Budeme muset čekat dlouho ?“

„Myslím si, že ne.“

Přibližovali jsme se k jiným strojům. Když jsem si prohlížel různobarevné kamínky pod nohama, Anastásiin hlas sdělil:

„Myslím si, že výroba toho, na co jsi myslel, je ukončena. Pojd', podíváme se, jak zvládl úkol.“

Přemístili jsme se ke známému stroji a začali jsme čekat. Za nějakou dobu se jeho křídla otevřela a po hladkých pojízdných schůdcích na půdu sjelo „Žiguli“. Ale do krásy pozemského auta měl tento mrzák, jenž stál přede mnou, hodně daleko. Zaprvé, měl pouze jedna dvířka. Pouze na straně řidiče. Místo zadních sedadel byly nějaké kotouče drátu a kousky gumy. Obešel jsem, nebo přemístil jsem se kolem stojícího výrobku. Pojmenovat ho autem nebylo možné. Z pravé strany ve směru jízdy nebyla dvě kola. Přední značka, stejně jako nárazník, také nebyla. Kapota, jak se zdálo, se neotevírala - tvořila jeden celek s karosérií. No, zkrátka, tato továrna nevyprodukovala auto, ale nějaké strašidlo pro neznámé účely.

A řekl jsem:

„To je mi ale výrobek mimozemské továrny. Vždyť za tohle by všichni konstruktéři a inženýři pozemských podniků dostali výpověď.“

Anastasia mi odpověděla smíchem a pak sdělila:

„Samozřejmě, že by mohli dostat výpověď. Ale vždyť v tomto případě hlavním konstruktérem jsi ty, Vladimíre, a vidíš výsledek své práce.“

„Chtěl jsem normální současné auto a co on mi vyplivnul ?“

„Chtít - nestačí. Bylo třeba si všechno představovat do nejmenších detailů. Ve své představě jsi nezmodeloval ani dveře pro pasažéry, pomyslel jsi pouze na jedny dveře pro sebe. Kola sis také představil pouze ze své strany. Přidělat je z druhé strany už jsi byl líný. Myslím si, že na motor jsi také nepomyslel.“

„Nepomyslel.“

„Znamená to, že tvá konstrukce také nemá motor. Pročpak nadáváš na výrobce, když jsi mu zadal tak nedokonalý program ?“

Najednou jsem uviděl nebo pocítil tři létající přístroje přibližující se k nám. „Je třeba se vytrazit,“ bleskla mi hlavou myšlenka, ale Anastasiin hlas mě uklidnil:

„Nevšimnou se a nepocítí nás, Vladimíre. Dostali informaci o selhání továrny, teď zřejmě budou vyšetřovat. Klidně můžeme pozorovat živé obyvatele této planety.“

Ze tří nevelkých létajících strojů vystoupilo pět mimozemšťanů... Velice se podobali pozemšťanům. Nejenže se podobali, ale všechno měli jako pozemští lidé. Měli hezkou tělesnou konstrukci. Žádné hrbení, jejich atletické postavy rovně a hrdě držely krásné hlavy. I vlasy měli na hlavě, i obočí na obličejí a jeden z nich měl hezky upravený knír. Byli oblečení do těsně přiléhavých tenkých různobarevných kombinéz.

Mimozemšťané se přiblížili k autu vyprodukovanému jejich továrnou, nebo přesněji řečeno k podobě pozemského auta. Stáli vedle něj a bez emocí se mlčky dívali. „Zřejmě přemýšlejí,“ řekl jsem si.

Ze skupiny stojících se oddělil napohled nejmladší rusovlasý mimozemšťan a přiblížil se ke dvířkům auta, pokusil se je otevřít. Dvířka se neotevřela. Zřejmě se zasekla. Jeho následující činy byly úplně pozemské, a tím se mi velice líbily. Rusovlasý bouchl dlaní do dvířek v oblasti zámku, ještě jednou silněji trhnul klikou a dveře se otevřely. Posadil se na místo řidiče, chytl se volantu a pozorně začal prohlížet přístroje na panelu.

„Pašák," pomyslel jsem v duchu, „je chytrý." A jako potvrzení svého úsudku jsem uslyšel Anastasiin hlas:

„Podle jejich měřítek je to, Vladimíre, moc velký vědec. V technickém směru jeho mysl pracuje rychle a racionálně.

Ještě se zabývá studiem několika planet, včetně Země. Jeho jméno se také podobá pozemskému - Arkaan,"

„A proč na jeho obličeji není údiv z toho, že jejich továrna vyrobila něco divného ?"

„Obyvatelé této planety nemají skoro žádné emoce. Jejich rozum pracuje racionálně a vyrovnaně, nepodléhá emocionálním výlevům nebo odchylkám od určeného cíle."

Rusovlasý mimozemšťan vylezl z auta, vydal zvuky, podobající se Morseově abecedě. Ze skupiny vyšel starší mimozemšťan, postavil se u vláskové antény, u které jsem dříve stál já. Pak všichni nastoupili do svých létajících strojů a zmizeli.

Továrna, jež podle mého projektu vyprodukovala auto, opět zamručela, Její hadice-chapadla se vyťahovaly z útrob a nasměrovaly se k nejbližší stejné továrně-mechanismu, z které se také natahovaly hadice-chapadla. Když se všechna chapadla mezi sebou spojila, Anastasia řekla:

„Vidiš, zadali program sebezničení. Všechny součástky továrny, jež selhala, budou přetavené jinou továrnou a využité ve výrobě."

A bylo mi trochu líto továrny-roboty, s kterou jsme tak neúspěšně vytvořili pozemské auto. Ale nedá se nic dělat.

„Vladimíre, chceš se podívat na byt obyvatel této planety ?" nabídla Anastasia.

„Ano."

Ocitli jsme se v jednom z měst nebo osad velké planety. Pohled seshora byl následující.

Kam až oko dohlédlo, celé toto obydlené místo se skládalo z množství válcovitých staveb, podobajících se dnešním mrakodrapům, které byly rozestaveny v mnoha kružnicích.

V centru každé kružnice byly nižší konstrukce, něčím připomínající pozemské stromy, dokonce množství jejich listů-radarů bylo zelené. I Anastasia to potvrdila, že tyto umělé konstrukce odebírají z útrob komponenty látek potřebných pro výživu organismu, které se později speciálním potrubím podávají do bytu každého obyvatele planety. A ještě tyto konstrukce, rozmístěné uprostřed kružnic, udržují na planetě potřebnou atmosféru.

Když mi Anastasia nabídla navštívit nějaký byt, zeptal jsem se:

„Mohli bychom se octnout v bytě toho rusovlasého mimozemšťana, který seděl v mém autě ?"

„Ano," odpověděla. „Právě teď se bude vracet k sobě domů."

Ocitli jsme se téměř na vrcholu jednoho z válcovitých mrakodrapů. Okna v mimozemském domě nebyla. Kulaté zdi byly omalovány nejasnými barvami do čtverců. Ve spodní části každého čtverce byly zvedací dveře, jako na moderní garáži. Čas od času z otvoru v spodní části čtverce vyletěl nevelký létací stroj,

podobající se těm, co byly u továren-mechanismů, a letěl svým směrem. Vypadá to tak, že v každém věžovém domě, pod každým bytem byla nevelká garáž pro létací stroj.

V domě nebyly výtahy ani dveře. Každý byt měl svůj samostatný vchod přímo z garáže. A jak se pak ukázalo, takový byt měl každý obyvatel této planety, jenž dosáhl určitého věku.

Samotný byt se mi ze začátku moc nelíbil. Když jsme se hned za rusovlasým mimozemšťanem ocitli v jeho bytě, nejdřív jsem byl překvapený jeho chudobou a jednoduchostí. Pokoj o rozloze třicet čtverečních metrů byl úplně prázdný. Nejenže tam nebyla okna a přepážky, ale i minimum nábytku. Na rovných zdech světlé barvy nebyla žádná polička nebo obrázek pro ozdobu.

„Copak dostal tento byt teprve teď?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Arkaan tady žije už dvacet let. V jeho bytě je všechno potřebné pro odpočinek, zábavu a práci. Toto potřebné je nainstalováno do stěn. Za chvíli to všechno uvidíš sám.“

A skutečně, jakmile rusovlasý mimozemšťan vyšel ze své podbytové garáže, strop a zdi se rozzářily jemným světlem. Arkaan se otočil obličejem ke zdi vedle vchodu, položil na ni dlaň a vydal zvuk. Na zdi se rozsvítil čtverec.

Anastasia komentovala všechno, co se dělo v bytě:

„Teď počítač podle čar na ruce a obrazu oka identifikuje majitele bytu, teď jej zdraví, informuje o době nepřítomnosti a o nutnosti kontroly fyzického stavu. Vidíš, Vladimíre, Arkaan přiložil druhou ruku k pultu a hluboce vydechl, aby počítač mohl zkontrolovat jeho fyzický stav. Kontrola je ukončena, na obrazovce se objevilo sdělení o tom, že potřebuje použít výživnou směs. A otázka: čím se majitel hodlá zabývat během nejbližších tří hodin?“

Počítač to potřebuje vědět, aby mu připravil odpovídající směs. Teď si Arkaan objednává směs, která by na nejbližší tři hodiny maximálně aktivizovala jeho rozumovou činnost, pak hodlá usnout.

Počítač mu nedoporučuje zabývat se aktivní rozumovou činností v průběhu tří hodin, ale nabízí použít směs, která je vypočítaná pro udržování aktivní práce v průběhu dvou hodin šestnácti minut. Arkaan souhlasil s názorem počítače.“

Ve zdi se otevřel nevelký výklenek, z kterého Arkaan vzal za držadlo ohebnou trubku, přitáhl ji ke svým ústům, napil se z ní nebo se najedl a šel k protější zdi. Výklenek s trubkou se zavřel, čtverec na obrazovce zhasl, zeď, u které před chvílí stál mimozemšťan, se udělala rovnou a jednobarevnou.

„To jsou věci,“ pomyslel jsem si, „při takové technice není třeba mít kuchyni se vším jejím zařízením: nádobím, nábytkem, úklidem. Dokonce odpadá i potřeba mít ženu, která umí dobře vařit. Chodit na nákupy není třeba. A zároveň počítač kontroluje zdravotní stav, připravuje potřebné jídlo a dává různé rady. Zajímalo by mě, kolik by tak asi stál takový počítač, kdyby jej vyrobili u nás na Zemi?“

A hned mi Anastasiin hlas sdělil:

„Co se týká výdajů, tak je levnější vybavit každý byt podobným zařízením, než zatarasovat kuchyň nábytkem a množstvím přístrojů na přípravu jídla. Jsou

o hodně racionálnější než pozemšťané. Ale na Zemi existuje něco podstatně racionálnější, než mají oni."

Poslední Anastasiiny věty jsem si nevšiml. Zaujaly mě následující Arkaanovy činy. Pokračoval v nařizování zvuky svého hlasu a v pokoji se děly následující události.

Z části zdi se najednou začalo vyfoukávat křeslo. Vedle křesla se otevřel další nevelký výklenek, z kterého se vysunul stolek s nějakou poloprůhlednou zazátkovanou nádobou, podobající se laboratorní baňce. Na protější zdi se rozsvítila obrazovka asi půldruhého až dva metry v průměru. Na obrazovce byla zobrazená krásná žena v přiléhavé kombinéze, sedící v křesle. Držela v ruku nádobu, jež se podobala stojící na stolku vedle Arkaana. Zobrazení ženy na obrazovce bylo objemné, podstatně lepší než v naší televizi. Zdálo se, že není na obrazovce, ale že přímo sedí v pokoji. Podle Anastasiina vysvětlení Arkaan a žena sedící naproti produkovali své dítě:

„Obyvatelé této planety nemají dostatečně silné city na to, aby vstoupili do pohlavního styku, jako lidé na Zemi. Navenek se jejich těla ničím neliší od zemských těl. Ale nepřítomnost citů jim nedává možnost produkovat potomstvo pozemským způsobem. Ve zkumavkách, které teď vidíš, se nachází jejich buňky, hormony. Muž a žena si představují, jakým by chtěli vidět své budoucí dítě, jeho zevnějšek. Myšlenkově do něj ukládají informaci, kterou mají, projednávají jeho budoucí činnost. Tento proces trvá přibližně tři roky, počítáme-li pozemským způsobem. Jakmile si budou myslet, že proces modelování jejich dítěte je ukončen, ve speciální laboratoři dají dohromady obsah dvou nádob, vyprodukují dítě a ve speciální školce-škole jej budou pěstovat do plnoletosti. Plnoletému členu jejich společenství dají k dispozici byt a zapojí ho do jedné z pracovních skupin."

Arkaan se díval jednou na ženu na obrazovce, podruhé na malinkou, zapečetěnou nádobku s tekutinou, stojící před ním. Najednou obrazovka, vmontovaná do zdi, zhasla, ale mimozemšťan zůstal sedět ve svém křesle a nepřetržitě se díval na nádobku s částíčkou svého budoucího dítěte, stojící před ním na stolku. Protější zeď začala blikat rudými čtverci. Mimozemšťan se otočil bokem ke zdi, dlaní ruky zaclonil svou nádobku před blikajícím světlem a ještě více se k ní sklonil. V tu ránu na stropě začaly výstražně blikat nové čtverce a světelné trojúhelníky.

„Doba bdění, přidělená Arkaanovi počítačem, vypršela, teď počítač naléhavě připomíná nutnost spánku," vysvětlila Anastasia.

Ale mimozemšťan se ještě více sklonil ke své nádobce, stiskl ji v dlaních svých rukou.

Ukončilo se světelné blikání, šířící se od stropu a zdi. Pokoj se začal zaplňovat nějakým plynem, podobajícím se páře. Anastasiin hlas komentoval:

„Teď počítač uspí Arkaana uspávacím plynem."

Mimozemšťanova hlava se začala pomalu sklánět ke stolku a brzy se na něj položila, oči se zavřely. Křeslo se začalo vytahovat ze zdi a proměnilo se v postel. Pak se křeslo-postel zhouplo ze strany na stranu a tělo již spícího mimozemšťana spadlo na pohodlné lože. Arkaan spal, držíce v dlaních přitisknutou k hrudi svou malinkou nádobku.

Lze toho ještě hodně vyprávět o technických novotách neobyčejného bytu a velké planety celkově. Podle Anastasiiných slov jejímu společenství nehrozí žádná

invaze zvenčí. A co víc, pomocí svých technických vymožeností jsou schopni zničit život na jakékoliv planetě vesmíru. Na jakékoliv, s výjimkou Země.

„Proč?“ ptal jsem se. „Znamená to, že naše rakety a zbraně jsou schopné odrazit jejich útok?“

A odpověď:

„Pozemské rakety pro ně nejsou nebezpečné, Vladimíre. Společenství této planety dávno poznalo všechno, co vyvolává výbuch-roztažení. Znají také výbuch-stlačení.“

„Co znamená výbuch-stlačení?“

„Na Zemi je známo, jak dvě nebo několik látek, které se spojí v okamžité reakci, při rozpínání způsobují výbuch. Ale existuje jiná reakce, vyvolaná dotykem dvou látek. Plynná látka, o objemu kilometr kubický a větší, je schopná v okamžiku se stlačit v hrášek, proměnit se v super tvrdou látku. Představ si náboj nebo raketu, která vybuchuje v takovém oblaku, ale síle výbuchu-roztažení bude čelit jiná síla, současně se uskuteční výbuch-stlačení. A uslyšíš pouze třesknutí. A všechno, co bylo v tom oblaku, promění se v kamínek velikosti hrachu. Pozemské rakety nezdolají clonu plynných oblaků.“

V dějinách Země byly z jejich strany dva příchody nebo útoky. Teď se připravuje třetí. Myslí, že teď přichází nejvhodnější okamžik.“

„Takže jim nijak nelze čelit, když Země nemá silnější zbraň, než mají oni.“

„Člověk má zbraň, jmenuje se „lidská mysl“. Dokonce já samotná bych mohla zničit v prach a rozvát ve vesmíru přibližně polovinu jejich zbraní. A kdyby se naši pomocníci, tak společně bychom mohli likvidovat všechny zbraně. Ale jde o to, že většina lidí a skoro všechny pozemské vlády přijmou tuto invazi jako blaho.“

„Ale jakpak se to může stát, aby invazi, přepadení všichni přijali za blaho?“

„Teď to uvidíš. Tady se podívej na centrum připravující výsadek na podmanění pozemských kontinentů.“

(1 1 4 .)

CENTRUM DOBYTÍ

Samozřejmě jsem očekával, že uvidím meziplanetární super techniku, schopnou ovládnout celou planetu. Ale to, co se zjevilo před mým zrakem... Myslím si, že naši, američtí a ostatní vojenští odborníci nepředpokládají pomocí jaké zbraně mohou být lehce ovládnuta území, která jakoby chrání. A vy, vážení čtenáři, dříve než budete číst dál, také si zkuste představit vybavení mimozemského centra přípravy dobytí Země. A pak se podívejte, jak vypadá ve skutečnosti. Navenek vypadá takhle.

Obrovská čtvercová místnost. Z každé ze čtyř stran ve své skutečné velikosti jsou rozmístěné interiéry našich milovaných pozemských parlamentů. Státní dumy, pracovna našeho prezidenta v Kremlu. Na protější straně sálu je interiér amerického parlamentu, prezidentova pracovna v Bílém domě. Na dvou ostatních stranách sálu jsou podle všeho interiéry státních orgánů asijských států. V parlamentních křeslech seděli naši pozemští poslanci, kongresmani a prezidenti. Ze začátku jsem si začal prohlížet naše, ruské poslance. Byli přesnou kopií

těch známých tváří, které jsem měl příležitost vidět v televizi. Jenom seděli nehybně jako mumie. Těžko říci, z čeho byli udělaní. Možná, že to byly loutky, hologramy nebo roboti, a možná ještě něco.

Uprostřed obrovského sálu bylo vyvýšení, na kterém trůnilo v křeslech kolem padesáti mimozemšťanů. Nebyli ve svých obvyklých kombinézách, ale v našich pozemských oblecích a poslouchali přednášejícího. Zřejmě byl přednášející hlavním instruktorem nebo nějakým vedoucím.

Anastasia vysvětlila, že pozorují jednu z výsadkových skupin, která teď má další hodinu přípravy ke spolupráci s pozemskými vládami. Studují nejrozšířenější pozemské jazyky a způsoby chování lidí v různých situacích. Obzvláště důkladně se připravují na kontakt s pozemskými vládami, zákonodárnými orgány, jejichž prostřednictvím doufají zapůsobit na celé obyvatelstvo Země. Mluvený jazyk zvládají bez zvláštních potíží. Ale kvůli nepřítomnosti některých citů, vyvolávajících vnější emoce, si velice těžko osvojují gesta a mimiku pozemských lidí. A ještě svým racionálním myšlením nijak nemohou pochopit logiku v systému řízení pozemskými státy. Nehledě na zapojení nejlepších mozků a nejdokonalejší techniky jejich civilizace, nedokázali rozluštit například takové tajemství: proč na Zemi, nehledě na přítomnost tak početné techniky a množství speciálních vědeckých institucí, se státním zákonodárným orgánům neposkytuje informace o následcích jimi přijatých rozhodnutí? Jsou přesvědčeni, že za přítomnosti určitého analytického centra, pro jehož vznik na Zemi již všechno existuje, lze skoro přesně modelovat společenské situace, způsobené souhrnem přijatých rozhodnutí. Ale při schvalování usnesení má každý člen zemské vlády a zákonodárce konat samostatně. Nemá k dispozici dostatečné množství informací, každý člen vlády má plnit funkce mocného analytického centra a při tom brát v úvahu následky chování svých kolegů, nepřátel a přátel.

Ještě jedna otázka nerozluštěná mimozemšťany se považuje za záhadnou: proč pozemští lidé neurčují cíl, kterého je třeba dosáhnout. Usilují o něco, ale o co, to se udržuje v přísném tajemství.

Ale vycházejí z dnešních potřeb lidské společnosti, mimozemšťané připravili plán dobytí pozemských kontinentů. Uskutečnění svých plánů začnou nabídkou pro pozemšťany, kterou udělají prostřednictvím vlád různých států. Jejich návrhy budou přijaté s radostí.

Když jsem se zeptal Anastasie, proč je tak přesvědčena o rozhodnutích pozemských vlád, zazněla následující odpověď:

„Tak to propočítalo jejich analytické centrum. Závěr centra je správný. Dnešní úroveň uvědomění většiny pozemšťanů přijme nabídku mimozemšťanů jako nejvyšší projev humánnosti kosmického Rozumu.“

„A copak je to za návrhy?“

„Jsou hrozná, Vladimíre. Je mi nepříjemně o nich mluvit.“

„Pověz alespoň o hlavních. Vždyť je zajímavé vědět, co je to za příšerné nabídky, které s radostí přijmou na Zemi. Na které žiji já i ty.“

„Mimozemšťané plánují ze začátku shodit na území Ruska nevelký výsadek ze tří létajících strojů. Vojákům, kteří je obklíčí, sdělí své přání setkat se s vládními kruhy

ohledně spolupráce. Představí se vojákům jako představitelé vyššího Vesmírného Rozumu a předvedou jim přednosti své techniky.

Po poradě ve vojenských, vědeckých a vládních kruzích, přibližně za čtrnáct dnů, jim bude nabídnuto konkretizovat své nabídky, ale nejdřív projít kontrolou na bezpečnost komunikace s nimi.

Příchozí budou souhlasit s kontrolou a předloží v písemné formě a na videokazetách své nabídky. Text bude vyložen ve formě velmi blízké dnešním oficiálním dokladům a bude se vyznačovat maximální jednoduchostí.

Obsah textu je přibližně následující:

„My, představitelé mimozemské civilizace, která dosáhla nejvyššího technického vývoje v porovnání s ostatními rozumnými obyvateli galaxie, považujeme lidi Země za své rozumné bratry.

Jsme připraveni rozdělit se s pozemskými společenstvími o své znalosti v různých oblastech vědy, sociálního zřízení společnosti, předložit své technologie.

Prosíme, aby byly projednány naše nabídky a vybrány z nich nejvíce přijatelné pro zdokonalení života každého člena společnosti.“

Dále je množství konkrétních nabídek, jejichž podstata spočívá v následujícím.

Cizinci předloží své technologie pro zabezpečení všech obyvatel státu potravinovými směsmi, rychlou výstavbu obytných místností pro každého člověka, který dosáhl plnoletosti. Takových místností, které jsi už viděl, ale s menšími funkcemi. Budou například dodávat státu své minitovárny. Spojí mimozemské továrny s existujícími pozemskými, ale za pět let všechny pozemské technologie budou zužitkované. Budou vyměněné za technicky racionálnější. Všichni, kteří si to budou přát, budou zabezpečeni prací. A nejen to, absolutně každý obyvatel Země bude muset vynaložit potřebné minimum práce na obsluhování techniky.

Země, která uzavře dohodu s přistěhovanci, bude plně chráněna před vojenskými invazemi ze strany jiných států. Ve společnosti s novým sociálním zřízením a technicky vybaveným bytem nebude přítomna zločinnost. V bytě poskytnutém tobě bude všechno potřebné reagovat pouze na povely tvého hlasu se zabarvením vlastním pouze jemu. Každodenně před požitím jídla určí počítač tvého bytu podle oční bulvy, složení vzduchu, který vydechuješ, a jiných parametrů tvůj zdravotní stav, předepíše náležité složení výživné směsi.

Každý počítač, umístěný v individuálním bytě, bude spojený s hlavním. Tak se zaznamenává místo pobytu každého člověka, jeho fyzický a psychický stav. Jakýkoliv zločin lze lehce odhalit pomocí speciálního programu hlavního počítače, a navíc neexistuje sociální báze, jež způsobuje zločinnost.

Jako výměnu budou přistěhovanci žádat vládu o možnost rozsídlení představitelů jejich civilizace v málo zabydlených regionech, většinou v lesích, a o právo výměny soukromých zahrad za byty, velice technicky vybavené, s doživotním zabezpečením všech zájemců, kteří vymění svůj pozemek.

Vlády budou souhlasit, protože budou počítat s tím, že všechna moc zůstane v jejich rukou. Řada duchovních konfesí začne hlásat, že přistěhovanci jsou Boží vyslanci, jelikož ti nebudou popírat žádné z náboženství, existujících na Zemi. Religiózní vůdcové, kteří neuvěří v jejich božskou dokonalost, nedokážou čelit

přestěhovalcům kvůli jejich přijetí většinou obyvatelstva Země, jež uzavřela smlouvu.

Ostatní státy se budou snažit spolupracovat s přistěhovalci. Za devět let od okamžiku jejich objevení na Zemi se začne na všech pozemských kontinentech, ve všech státech rychle zavádět nový způsob života, všechny informační kanály budou propagovat stále nové a nové vynálezy v oblasti techniky a sociálního zřízení. Většina obyvatelstva bude oslavovat představitele „kosmického Rozumu“ jako dokonalejší rozumné bratry, jako božstva."

„A ne nadarmo budou oslavovat," poznamenal jsem k Anastasii, „není na tom nic špatného, že na světě nebudou války, zločinnost. Každý bude mít svůj byt, jídlo a práci."

„Vladimíre, copak jsi nepochopil, že po přijetí mimozemské nabídky se lidstvo zároveň vzdá svého nemateriálního Božského „Já". Samo sebe zabije. Zůstanou jen hmotná těla. A každý člověk, Vladimíre, se bude stále více podobat biorobotovi. A také všechny pozemské děti se budou rodit jako bioroboti."

„Ale proč ?"

„Všichni lidé budou nuceni každodenně obsluhovat mechanismy, které navenek jako by slouží lidem. Celé lidstvo se chytí do pastí, svou svobodu a své děti vymění za vymoženosti umělé techniky. Zanedlouho mnozí pozemšťané intuitivně pocítí svou chybu a tehdy začnou páchat sebevraždy."

„To je divné. Copak jim bude chybět ?"

„Svoboda, tvorba a pocity, které je schopno dát pouze tvoření s božskými výtvary."

„A když parlamenty, vlády různých zemí nebudou souhlasit s mimozemšťany, co se stane ? Začnou ničit lidstvo ?"

„Pak mimozemské rozumy začnou hledat jiné cesty, aby všechny lidi přivedly do léčky. Pro ně nemá žádný smysl ničit člověka. Vždyť jejich cílem je poznání vzájemného spojení všech pozemských výtvorů a jak se dosahuje reprodukování. Vždyť se bez člověka nic podobného nekoná. Vždyť sám člověk je nejdůležitějším článkem v řetězci harmonie zemského stvoření. A sluneční paprsky jsou částí energie a citů, které vytváří mnozí lidé. Se svým dnešním vědomím pozemský člověk pro přistěhovalce není nebezpečný. A mnozí pozemšťané se již teď snaží pomoci přistěhovalcům."

„Jakpak ? Kdo mezi námi pro ně pracuje ? Takže mezi lidmi jsou zrádcové ? Pracují pro ně ?"

„Pracují, ale tito lidé nejsou zrádcové. Jejich pomahačství je mimovolné, nezlobné, nezáměrné. Hlavní příčinou je nevíra v sebe a v dokonalost Božích výtvorů."

„Jaká je tady souvislost ?"

„Jednoduchá. Když člověk připustí myšlenku, že není dokonalým tvorem, když si najednou začne představovat, že na jiných planetách žijí bytosti rozumnější než on, tak právě on, svou myšlenkou je posiluje. Sám člověk ponižuje svou božskou sílu a dodává sílu nebožím tvorům.

Již se naučili sbírat v jediný komplex energii, vyprodukovanou lidskými myšlenkami a city, a jsou na to hrdí. Podívej, tady před skupinou mimozemšťanů stojí nádoba, v ní se třpytí tekutina, jednou se proměňuje v plyn, podruhé tvrdne. Silnější

zbraň nemají než tu, která je obsahem malinké nádoby. Pak všechen její obsah rozdělí do malinkých a placatých nádobek. Jedna ze stěn bude speciálním odrážedlem. A podobný přístroj si dají na krk. Takové už mají všichni sedící před tebou. Když se na člověka nasměruje paprsek podobného přístroje, tak v něm lze vyvolat pocit strachu, zbožňování a nadšení. Lze také paralyzovat jeho vůli, tělo a vědomí. V tom paprsku je množství lidských myšlenek. Myšlenek o tom, že ve vesmíru je někdo silnější než člověk. Než člověk - Boží výtvor. A tyto myšlenky, zkoncentrované, jsou schopné bojovat proti člověku."

„Takže my sami jim dodáváme sílu, když je považujeme za rozumnější ?“

„Ano, je to tak. Za rozumnější než jsme my, a jako důsledek - rozumnější než Bůh.“

„Co s tím má společného Bůh ?“

„My všichni jsme jeho výtvory. Když si myslíme, že v galaxiích existují dokonalejší světy, tak právě tím jakoby říkáme, že jsme nedokonalí, nedokonalé Boží výtvory.“

„Neuvěřitelné, a teď je v mimozemském světě nasměrováno hodně takové energie ?“

„V nádobě, která stojí před tebou, její dost na to, aby byly podmaněny přibližně tři Čtvrtiny pozemských mozků a ovládnuty lidské city. Myslí, že to bohatě stačí. Pak je začne uctívat celá pozemská civilizace. A jejich moc se zvětší.“

„A copak není možné něco udělat ?“

„Je to možné, když se zariskuje nečekaně pro ně. Vždyť úplný komplex lidských citů, dokonce samotný, je vždy silnější. Lze také zrychlit mysl do takové míry, která je neznámá těm, kdo nemají city. A všechnu energii v této nádobě je možné neutralizovat energií jiné mysli, která bude jasnější, jistější a dokonalejší.“

„A ty, Anastasie, dokázala bys neutralizovat všechnu energii obsaženou v této nádobě ?“

„Mohla bych to zkusit, ale proto bych tady musela složit celé své tělo.“

„Proč ?“

„Bez těla komplex citů nebude plný. Hmota je jednou z úrovní lidského bytí. Se svým tělem je člověk silnější než vesmírné bytost.“

„Tak ho slož, abys mohla rozbít nádobu.“

„Hned se pokusím něco udělat, aniž bych to musela rozbít.“

A najednou jsem uviděl Anastasii v těle. Všechno měla na sobě jako v lese: svetřík, sukni. Bosýma nohama stála na podlaze a najednou beze spěchu šla k těm, kteří seděli před nádobou s třpytivou tekutinou. Uviděli ji. Na tvářích bezcitných mimozemšťanů se neobjevily žádné emoce. Ale pouze okamžik seděli bez hnutí. Za vteřinu se všichni pohnuli. Najednou, jakoby na něčí povel, se postavili a každý se chytl svého přívěsku na hrudi. Všechny přívěsky zazářily, paprsky byly nasměrovány na jdoucí Anastasii.

Ta se zastavila, zakymácela se, udělala nevelký krok zpět, opět se zastavila, usmála se, podupla si bosou nohou a pomalu, jistým krokem opět šla dopředu.

Paprsky, jdoucí z přívěsků mimozemšťanů, se stávaly jasnějšími a spojovaly se na Anastasii. Zdálo se, že za okamžik obrátí v popel všechno její oblečení. Ale

Anastasia šla dál. Natáhla dlaně svých rukou dopředu, několik paprsků se odrazilo od jejích dlaní a uhaslo a pak i ostatní začaly hasnout.

Jako i předtím, mimozemšťané stáli bez hnutí. Anastasia se přiblížila k nádobě, položila na ni dlaně svých rukou, pohládila nádobu a něco jí šeptala. Tekutina v nádobě se najednou rozbouřila, pak pomalu začala zhasínat a brzy zmodrala. Jako obyčejná voda na Zemi.

Anastasia se přiblížila k mechanismu, stojícímu u zdi a podobajícímu se pozemské chladničce. Přitiskla k ní svou dlaň, něco zašeptala a z mechanismu do nadzvednutého okraje svetříku se začaly sypat nějaké čtvercové barevné tablety.

Anastasia se přiblížila ke stále oněměle stojícím mimozemšťanům a podala tabletu krajnímu z nich. Mimozemšťan se pohnul, jako by natáhl ruku vstříc, ale ihned znehybněl, pak nasměroval upřený pohled na stojícího před všemi, zřejmě vedoucího. Přibližně půl minuty stála před ním Anastasia s nataženou rukou. Pak se přiblížila k vedoucímu a podala mu tabletu. Po pauze vzal vedoucí pilulku a vložil ji do úst. Anastasia obešla všechny přítomné, teď již každý klidně bral tabletu a jedl ji nebo polykal. Pak od nich šla ke mně, zastavila se v polovině cesty, otočila se ke skupině sedících mimozemšťanů a zamávala jim rukou. Několik mimozemšťanů se zvedlo ze svých míst a také jí zamávali. Anastasia se ke mně přiblížila a unaveným hlasem řekla:

„Musíme se vrátit. Teď si vzali tablety, které zrychlují mysl. Ať se pokusí uvědomit si to, co se tady odehrálo.“

A všechno skončilo. Stále jsem ležel v lese na trávě, jako bych se vzbudil z hlubokého spánku. Zdálo se, že uběhlo docela málo času, ale tělo mi připadalo odpočaté, jako po hlubokém, zdravém spánku. Ale hlava... Uvnitř mě jako by všechno kypělo. Myšlenky se jakoby honily různými směry najednou. Všechny obrazy, uviděné na jiné planetě, úplně zůstaly ve mně. Co to bylo - sen? Hypnóza? Nebo všechno najednou - není jasné. Uvěřit v reálnost vidění jiné planety, ne Země, bylo nemožné, a zeptal jsem se Anastasie sedící vedle:

„Co to bylo - sen? Hypnóza? Všechno jsem si zapamatoval a v hlavě teď mám nějaký zmatek.“

Odpověděla mi:

„Vladimíre, ohodnoť to sám, jak chceš, jak se před tebou objevilo vidění jiné planety. A jestliže tě tato otázka zneklidňuje, tak můžeš souhlasit s tím, že byl to sen. Toto všechno nemá žádný význam. Důležitá je podstata, závěry a pocity z uviděného. Nad nimi popřemýšlej a já se ne nadlouho vzdám.“

„Ano, jdi, já popřemýšlím sám.“

Zůstal jsem sám a začal jsem přemýšlet o uviděném, a samozřejmě, že jsem se rozhodl, že jsem viděl nějaký hypnotický sen.

Po několika krocích se Anastasia najednou otočila, opět se přiblížila ke mně, něco vytáhla z kapsy svého svetříku a natáhla otevřenou dlaň. Uviděl jsem, na dlani... Na dlani ležela podivná tableta, kterou jsem viděl na jiné planetě.

„Vezmi si ji, Vladimíre, a klidně ji spolkní. Připravují ji ze zemských bylin na té planetě, na které jsme byli. Asi patnáct minut bude pomáhat zrychlovat mysl

a budeš si moci rychleji všechno uvědomit."

Vzal jsem z natažené dlaně malou pilulku, a když Anastasia odešla, snědl jsem ji.

(1 1 5 .)

VRAŤTE SI, LIDI, SVOU VLAST

Na samém začátku byl pro mě rozhovor s Anastasií o vlasti nepochopitelný. Její názory se mi ze začátku zdály dokonce abnormální. Ale potom... Mimovolně na ně myslím i teď. Vzpomínám si, jak na otázku, co je třeba dělat, aby nebyly ani meziplanetární, ani zemské války, aby nebyli zločinci a aby se rodily zdravé a šťastné děti, odpověděla:

„Je třeba poradit všem lidem, Vladimíre: ‚Vraťte si, lidi, svou vlast.‘"

„‚Vraťte si svou vlast... ?‘ Možná, že ses zmýlila, Anastasie, vlast mají všichni, ale ne všichni žijí ve své vlasti. Ne vrátit si svou vlast, ale přijet do své vlasti je třeba - tak jsi to chtěla říci ?"

„Nezmýlila jsem se, Vladimíre. Většina lidí, žijících teď na planetě, vůbec nemá svou vlast."

„Ale jak to ? Ne. Pro Rusy je vlastní Rusko, pro Angličany - Anglie. Vždyť se všichni někde narodili a to znamená, že vlastní pro každého člověka je země, v které se narodil."

„Myslíš, že svou vlast je třeba měřit podle hranic, někým určených ?"

„A podle čeho ? Tak to chodí. Každý stát má své hranice."

„Ale kdyby nebyly hranice, podle čeho bys určil svou vlast ?"

„Podle místa, na kterém jsem se narodil, města nebo vesnice, a možná, že by celá země mohla být vlastní pro všechny."

„I celá země by mohla být vlastní pro každého člověka, žijícího na ní a všechno existující ve vesmíru by mohlo laskat člověka. Ale pro to je třeba všechny aspekty bytí spojit do jediného potřebného bodu. Ten bod pojmenovat svou vlastí, sebou v něm vytvořit Prostor Lásky. Všechno, co je nejlepší ve vesmíru, s ním bude kontaktovat. S prostorem vlastní tvé. Prostřednictvím tohoto bodu sebou budeš pociťovat vesmír. Vlastnit nepředstiženou sílu. O tom budou vědět v jiných světech. A všechno ti bude sloužit, jak to chtěl náš Stvořitel, Bůh."

„Raději, Anastasie, mluv jednoduše, nic jsem nepochopil o aspektech bytí, jak je spojit. O bodu, který můžu pojmenovat svou vlastí."

„V tom případě náš rozhovor je třeba začít narozením."

„No, budiž narozením. Ale abys nejen nesmyslně mluvila, aby to mělo nějaký užitek pro dnešní den. No, například, jak vidíš, jak si představuješ zakládání rodiny, narození a výchovu dětí v dnešních podmínkách. A aby se všechny děti rodily šťastné. Dokázala bys vybudovat takové schéma nebo nakreslit takový obraz ?"

„Dokázala bych."

„Tak mluv. Ale ne pro život v lese a pro nesrozumitelnou vědu obraznosti. Nikdo o ní neví, jenom ty..."

Nedokázal jsem dokončit větu. Bouřlivým proudem v mé hlavě se honila ne jedna, ale množství otázek. A hlavní: „Proč najednou je pro mě zajímavé, co mi řekne pro náš život poustevnice z tajgy ? Odkud zná nejen vnější details našeho života, ale i vnitřní prožívání mnohých lidí ? Jaké má možnosti tato nepochopitelná věda obraznosti ?“

Nemohl jsem sedět. Postavil jsem se a začal jsem chodit sem a tam. Abych se uklidnil a uvědomil si, pochopil neuvěřitelné, začal jsem uvažovat: „Tady u cedru klidně sedí mladá žena. Jednou beze spěchu přejede rukou po trávě, podruhé se pozorně dívá na nějakého brouka, plazícího se po její ruce, nebo se ne nadlouho nad něčím zamyslí. Sedí v tajze, daleko od bouřlivého života státu a měst. Od válek a různých peripetií civilizovaného světa. A co když dokonale zná tuto vědu obraznosti ? Co když její pomocí může působit na lidi ? Působit na společnost silněji než vlády, parlamenty a množství duchovních konfesí ? Neuvěřitelné ! Fantastické, ale... Jsou reálná, konkrétní fakta, potvrzující toto. Neuvěřitelná fakta ! Ale existují reálně.“

Během krátké doby mě naučila psát knihy. Potřebovala na to pouze tři dny. To ona stále sype nepřetržitým proudem informace. Neuvěřitelné, ale je to fakt. Knihy lehce překračují hranice měst a státu bez jakékoliv reklamy. V knihách je její obraz. Tento obraz, neznámo jak, působí na lidi, vyvolává v nich tvůrčí nadšení. Tisíce poetických řádků, stovky bardovských písní jsou věnované jejímu obrazu. A ona o tom velmi dobře věděla ! Již v první knize jsem uváděl její výroky na toto téma. Tehdy ještě nic nebylo. Tehdy se mi její slova zdála neuvěřitelným blouzněním, fantastikou. Ale všechno se stalo přesně tak, jak říkala. I teď, kdy píši tyto řádky, se staly další neuvěřitelné události.

V červenci roku 1999 nakladatelství PROFF-PRESS vydalo pětisetstránkovou sbírku s dopisy a verši čtenářů. Sbírka byla vydaná v červenci, v měsíci, který se u knihkupců považuje za „mrtvou sezónu“. A stane se neuvěřitelné: patnáctitisícový náklad je rozebraný během měsíce.

Vydává se dalších patnáct tisíc, ale i ty jsou hned rozebrané.

Tato událost není tak zajímavá pro senzace, které se zvěstují v novinách, ale neobvyklostí vývodů stojících za ní, úplně vychází za rámec představ o senzácích. A těmto vývodům je těžké uvěřit. Je těžké uvěřit, že Anastasiin obraz mění vědomí společnosti.

Čtenáři mají potřebu jednat. Lidé v Rusku a za jeho mezemi samostatně organizují čtenářské kluby a centra, pojmenovávají je jejím jménem.

Novosibirský závod lékařských preparátů vyrábí cedrový olej, o kterém mluvila ona. V nevelké víšce Novosibirské oblasti místní obyvatelstvo obnovuje zařízení, snaží se získat léčivý olej podle její technologie, dostávají pomoc z města. Ale toto ona říkala, že se obnoví sibiřské vesnice, že se k rodičům začnou vracet děti.

Ona přesměrovala proud poutníků od zámořských svatyň ke svým. Pouze za dva poslední roky více než padesát tisíc jejích čtenářů navštívilo dolmeny v okolí Gelendžiku, o kterých vyprávěla ona. Kolem svatyň, dříve zapomenutých, teď lidé vysazují květiny a sady. V různých městech sázejí podle její metody cedry a jiné rostliny.

Podle usnesení hlavy vedení Tomské oblasti byl založený podnik „Sibiřské dikorosy“. Tento podnik poslal do Moskvy čtyři tisíce sazenic cedrů.

O ní mluví vědci. To její obraz již se vznáší nad Ruskem jako nezávislá substance. Ale pouze nad Ruskem ?

Ženy z Kazachstánu sbírají peníze na natáčení filmu o Anastasii. Je to možné, kazašské ženy chtějí, aby byl film o sibiřské poustevnici !

To její obraz začíná někam vést lidí. Kam ? Pomocí jaké síly ? Kdo jí pomáhá ? Možná, že sama vlastní nějakou neuvěřitelnou sílu, dříve neznámou. Ale proč stále zůstává na své louce, stále se piplá s nějakými brouky ?

Zatímco mudrcové uvažují, existuje-li vůbec, nebo ne, ona jednoduše koná. Důsledky jejího konání je možno vidět, ochutnávat, sahat na ně. Co znamená tato věda obraznosti ?

Tehdy v taj ze mě tyto myšlenky trochu strašily. Chtěl jsem je co nejrychleji, vyvrátit, nebo se v nich utvrdit, ale vedle mě je pouze ona, je možné se zeptat pouze jí.

Hned se zeptám... Není schopna zalhat... Hned se zeptám.

„Anastasio, řekni... Řekni mi, znáš dokonale vědu obraznosti ? Vlastníš vědomosti těch starověkých žreců ?“

Vzrušeně jsem čekal na její odpověď, Anastasia ale odpověděla klidně, bez vzrušení:

„Vím to, co můj praotec přednášel těm žrecům. A také to, co mu nedovolili říct. A také jsem se snažila pocítit, poznat i to nové.“

„Teď jsem to pochopil ! Předpokládal jsem to ! Vědu obraznosti jsi poznala lépe, než kdokoliv. Svůj obraz jsi stvořila sama a objevila ses lidem. Pro mnohé jsi bohyně, dobrá lesní víla, mesiáš. Čtenáři v dopisech tak o tobě píší. Mně jsi říkala, že jakoby pýcha, ješitnost -je velký hřích, že všechno mám psát upřímně. A já jsem se před všemi objevil jako nedodělaný, ale ty ses při tom nade všemi vyvýšila. A věděla jsi předem, že to tak dopadne.“

„Vladimíre, nic jsem před tebou neskrývala.“

Anastasia se zvedla z trávy, postavila se proti mně se spuštěnými rukama, dívá se mi do očí a pokračuje:

„Pouze teď můj obraz není pochopitelný pro každého. Ale až se před lidmi objeví ten jiný obraz, tak se můj obraz bude podobat uklizečce, která pouze oprašuje pavučinu z hlavního.“

„Jakou pavučinu ? Řekni jasněji, Anastasio, co ještě chceš vytvořit ?“

„Chci před lidmi oživit obraz Boha. Jeho velkou touhu chci udělat pochopitelnou pro každého. Každý člověk, žijící v Lásce, pocítí Jeho snažení. Dnes, v tomto životě bude moci být šťastný. Všechny děti dnešních lidí budou žít v Jeho ráji. Nejsem sama. Nejsi sám. A ráj se objeví jako společný výtvar.“

„Počkej, počkej. Teď jsem to pochopil, tvá slova vyvrátí mnohá učení. Jejich autoři a následovatelé se vrhnou nejen na tebe, ale budou hanět i mě. Nač potřebuji tyto problémy ? Nebudu psát všechno z toho, co řekneš o Bohu.“

„Vladimíre, polekal ses pouze předpokládaného boje s neznámým.“

„Ano, všechno chápu. Hanět budou všichni ti, kdo čelí různým konfesím. Budou

na mě štvát své fanatiky-stoupence."

„Nebojíš se jich, ale sebe, Vladimíre. Sám se stydíš objevit před Bohem. Nevěříš v nový způsob svého života. Myslíš, že se nedokážeš změnit."

„Co já mám s tím společného ? Povídám ti o duchovenstvu. Stejně už mnozí z nich reagují na tvé výroky."

„A copak ti říkají ?"

„Mluví různě. Někteří se vyjadřují špatně, jiní naopak. Jeden pravoslavný kněz z Ukrajiny přijel ke mně se svými farníky, aby podpořil tvé výroky. Ale byl to kněz z venkova."

„A co je na tom špatného, že byl z venkova ?"

„To, že ještě jsou jiní, vysoce postavení. Všichni jsou jim podřízení. Všechno na nich záleží."

„Ale vždyť ti, vysoce postavení, jak o nich říkáš, také kdysi sloužili v malých kostelech."

„To není důležité. Stejně nebudu psát, dokud alespoň někdo z vedení solidního chrámu... Co já budu povídat, vždyť to všechno sama můžeš říci dopředu. Tak to řekni, kdo bude v opozici a kdo ti pomůže. A zdali se vůbec najde někdo, kdo bude pomáhat."

„Duchovní jaké hodnosti tě může přesvědčit, abys byl smělejší, Vladimíre ?"

„Mohla bys mi jmenovat někoho ne nižšího než opat nebo biskup ?"

Pouze na okamžik se zamyslela, jako by se dívala do času a prostoru najednou. Pak zazněla neuvěřitelná odpověď:

„Už mi pomohl římský papež Pavel II., když pronesl nová slova o Bohu," odpověděla Anastasia, „obrazy Krista a Mohameda spojí své energie v prostoru, do jediného celku se s nimi sloučí jiné obrazy. Ještě se najde zemský pravoslavný patriarcha, jenž vyjádří úctyhodnou myšlenku, která vejde ve věčnost. Ale tím hlavním mezi vším budou návaly nadšení navenek obyčejných lidí. Pro tebe je důležitý jejich pozemský status, ale vždyť ze všeho na světě je nejdůležitější Pravda."

Anastasia sklopila oči a zmlkla, jako by ji najednou něco urazilo. Jako by ji něco sevřelo hrdlo. Spolkla to, vzdechla a pak přidala:

„Promiň mi, jestli se vyjadřuji nesrozumitelně pro tvou duši. Zatím se to nedaří, ale budu se snažit být srozumitelnější, jenom pověz lidem..."

„O čem ?"

„O tom, co se před nimi po tisíciletí pečlivě tají. O tom, že každý může v okamžiku vejít do Stvořitelovy původní zahrady a společně s Ním podílet se na překrásných výtvorech."

Cítil jsem, jak v ní narůstá vzrušení. Z nějakého důvodu jsem zneklidněl také a řekl jsem:

„Nevzrušuj se, mluv, Anastasie, možná, že to dokážu pochopit a napsat."

A v tom, co pověděla dál, byla maximální konkrétnost a jednoduchost. Až potom, když jsem vzpomínal a analyzoval její slova, začal jsem chápat - možná, že

v jejích slovech „vraťte si, lidi, svou vlast“ je nějaký, a možná i nemalý smysl.

A tehdy v lese jsem se znovu zeptal Anastasie:

„Pochopil jsem, jak se to všechno bude dít. Pochopil jsem, že jestli jsi schopna lehce vybavovat tisíce let staré obrazy ze života, tak to znamená, že znáš všechna učení, traktáty a otevřeš je lidem?“

„Znám učení, která vyvolávala v lidech úctu.“

„Všechna?“

„Ano, všechna.“

„A dokázala bys úplně přeložit vědy?“

„Dokázala bych. Ale proč na toto tratit čas?“

„Copak nechceš, aby lidstvo poznalo starodávná učení? Pověš mi o nich a já to napíši v knize.“

„A co potom? Co bude s lidstvem v důsledku toho, co myslíš?“

„Jak to co? Bude moudřejší.“

„Vladimíre, celý úskok temna je právě v tom, že se množstvím učení snaží skrýt před člověkem to hlavní. Podávajíc v traktátech pouze část Pravdy, pečlivě odvádí rozumy od hlavního.“

„A pročpak v tom případě lidé říkají mudrci těm, kteří píší učení?“

„Vladimíre, jestli dovolíš, budu ti vyprávět pověst. Tu pověst, kterou ještě před tisíci lety na skrytém místě šeptem sdělovali jeden druhému mudrcové. Mnoho století ji nikdo neslyšel.“

„Pověz, jestli myslíš, že pověst může něco objasnit.“

(1 1 6 .)

DVA BRATŘI (pověst)

„Za kterých časů - není důležité, žili manželé. Dlouho neměli děti. V pokročilém věku žena porodila dva syny, dvojčata, dva bratry. Porod byl těžký a žena, porodivši dva syny, brzy odešla na onen svět.“

Otec najímal kojné, snažil se vypiplat děti a vypiplal je, vychovával do čtrnácti let. Ale sám zemřel, když synům táhlo na patnáctý rok. Po otcově pohřbu dva bratři zarmouceně seděli ve světnici. Dva bratři-dvojčata. Rozdělovaly je tři minuty v objevení na světě, a proto se jeden považoval za staršího a druhý - za mladšího. Po zarmouceném tichu starší bratr pronesl:

„Náš otec, umíraje, pověděl nám o svém smutku, o tom, že nám nestihl předat moudrost života. Jak budeme žít bez té moudrosti, můj mladší bratře? Bez moudrosti se náš rod nebude prodlužovat šťastně. Mohou se nám vysmát ti lidé, kteří stihli přejmout moudrost od svých otců.“

„Nebud' smutný,“ řekl mladší staršímu, „často přebýváš v zádumčivosti. Možná, že čas to vyřeší tak, že právě v zádumčivosti poznáš moudrost. Budu dělat všechno, co řekneš. Dokážu žít bez zádumčivosti, stejně je mi život příjemný. Cítím

radost, když nadchází den, i když je západ. Budu jednoduše žít, pracovat v hospodářství a ty - poznávej moudrost.'

„Souhlasím,“ odpověděl starší bratr mladšímu, jenomže nelze, zůstává doma, najít moudrost. Není tady, nikdo ji tady nenechal, nikdo nám ji sám nepřinese. Ale rozhodl jsem se, jsem starší a mou povinností je najít všechno moudré, co je ve světě, pro nás oba, pro náš rod, jenž se prodlouží v staletích. Najít a přinést do našeho domu a darovat ji nám a potomkům našeho rodu. Vezmu s sebou všechno cenné, co zůstalo po našem rodiči, a obejdu celý svět, všechny mudrce v různých státech, poznám všechny jejich vědy a vrátím se do rodného domu.'

„Tvá cesta bude dlouhá,“ se soucitem řekl mladší bratr, „máme koně, vezmi si ho, vůz, nalož co nejvíce majetku, abys cestou nestrádal. Zůstávám doma a budu čekat na tebe moudřejšího.'"

Nadlouho se loučili bratři. Minuly roky. Šel starší bratr od mudrce k mudrcovi, od chrámu do chrámu, poznával učení východu a západu, pobýval na severu a jihu. Měl výbornou paměť, bystrý rozum, všechno chápal rychle a lehce si zapamatovával.

Kolem šedesáti let šel světem starší bratr. Zešedivěly jeho vlasy a brada. Zvídavý rozum stále putoval a moudrost poznával. Šedivý poutník se mezi lidmi začal považovat za nejmoudřejšího. Houfem ho následovali žáci. Štědře rozdával moudrost všem zvídavým rozumům. S nadšením ho vnímali ti, kteří byli mladí, a také staří. A šířila se před ním velká sláva, zpravující osady o příchodu velkého mudrce.

V aureole slávy, obklopený davem úlisných žáků, se stále více přibližoval šedivý mudrce k domu, v kterém se narodil, z kterého odešel jako patnáctiletý mladík, v kterém nebyl šedesát let.

Všichni lidé osady mu vyšli naproti a také mladší bratr s podobnými šedými vlasy, jásaže vyběhl mu v ústrety a sklonil hlavu před bratrem-mudrcem. A s radostným dojetím šeptal:

„Požehnej mi, můj bratře-mudrci. Vejdi do našeho domu, omyji tvé nohy po dlouhé cestě. Vejdi do našeho domu, můj moudrý bratře a odpočiň si.'"

Velebným gestem mudrce nařídil svým žákům, aby zůstali na pahorku, přijali dary od lidí, jež je uvítali, aby vedli moudré besedy, a sám vešel za mladším bratrem. Šedivý vznešený mudrce se unaveně posadil u stolu prostorné světnice. A mladší bratr začal omývat teplou vodou jeho nohy a poslouchat řeči bratra-mudrce. Mudrce mu říkal:

„Splnil jsem svou povinnost. Poznal jsem učení velkých mudrců, stvořil jsem své. V domě se nezdržím nadlouho, učit ostatní - to je teď můj úděl. Ale jelikož jsem ti slíboval přinést do domu moudrost, tak slíbené splním a zůstanu tvým hostem jeden den. Za tuto dobu, můj mladší bratře, sdělím ti moudřejší pravdy. Tady je první: všichni lidé mají žít v překrásné zahradě. '"

Utíraje nohy čistým ručníkem s krásnou výšivkou, se mladší bratr stále snažil vyhovět a říkal:

„Ochutnej, na stole před tebou jsou plody z naší zahrady, sám jsem pro tebe sebral ty lepší.'"

Zádumčivě mudřec ochutnával různé překrásné plody a pokračoval:

„Je třeba, aby každý člověk, žijící na zemi, sám vypěstoval rodový strom. Až zemře, tak ten strom zůstane dobrou památkou pro jeho potomky. A také jim bude čistit vzduch. My všichni máme dýchat dobrý vzduch.“

Ve spěchu se mladší bratr začal starat a řekl:

„Promiň, můj moudrý bratře, zapomněl jsem otevřít okno, abys mohl dýchat Čerstvý vzduch.“ Roztáhl záclonku, rozevřel okno a pokračoval: „Dýchej vzduch dvou cedrů. Zasadil jsem je v tom roce, kdy jsi odcházel. Jednu jamku pro sazeničku jsem vykopal svou lopatkou a pro druhou jsem udělal důlek tvou, s kterou sis kdysi v dětství hrával.“

Mudrc se zádumčivě díval na stromy, pak promluvil:

„Existuje veliký cit - Láska. Ne každému je dáno prožít život s Láskou. A také existuje velká moudrost: každý člověk svým každým dnem má usilovat o Lásku.“

„O, jak jsi moudrý, můj starší bratře!“ zvolal mladší, poznal jsi velké moudrosti, před tebou přicházím do rozpaků, promiň, ani jsem tě neseznámil se svou manželkou,“ a vykřikl směrem ke dveřím: „Stařenko, kdepak jsi, moje kuchtičko?“

„Vždyť jsem tady,“ ukázala se ve dveřích stařenka, nesoucí v míse horké pirožky. „Zdržela jsem se s pirohy.“

Veselá stařenka položila na stůl pirožky a hravě udělala před bratry směšnou reverenci. Těsně se přiblížila k mladšímu bratrovi, svému manželovi, a pološeptem, který uslyšel starší bratr, řekla:

„A navíc, můj mužičku, promiň mi, ale já teď odejdu, musím si lehnout.“

„Co je to s tebou, má lehkomyšlná, že ses najednou rozhodla odpočívat. Máme váženou návštěvu, mého milovaného bratra, a ty...“

„Není to má vina, točí se mi hlava a je mi na zvracení.“

„A z čehopak se mé kuchtičce mohlo udělat špatně?“

„Možná, že sám jsi vinen, zřejmě se nám opět narodí děťátko,“ se smíchem mluvila stařenka, odcházejíc.

„Promiň, můj bratře,“ rozpačitě se omlouval mladší staršímu, „nezná cenu moudrosti, vždy byla veselá a zůstala taková i ve stáří.“

Stále déle zůstal mudřec v přemýšlení. Jeho zadumanost přerušil šum dětských hlasů. Uslyšel je mudřec a řekl:

„Člověk se má snažit, aby poznal velkou moudrost, jak vychovat děti šťastné a spravedlivé ke všemu.“

„Povídej, moudrý bratře, toužím udělat své děti a vnoučata šťastnými. Podívej, tady jsou má hlučná vnoučata.“

Ve dveřích stáli dva chlapečkové, ne starší než šest let, a asi čtyřletá holčička a hádali se. Ve snaze je uklidnit, mladší bratr kvapně řekl:

„Rychle mi povězte, co se vám stalo, mí hluční, a nerušte naši rozmluvu.“

„Oj,“ vzkřikl menší chlapeček, „z jednoho dědečka vznikli dva. Který je náš a který není, jak se v tom mám vyznat?“

„Vždyť náš dědeček sedí tady, copak ti to není jasné ?“

A holčička-vnučka přiběhla k mladšímu z bratrů, přitiskla se tvářičkou k noze, čuchala mu vousy a štěbetala:

„Dědečku, dědečku, pospíchala jsem k tobě sama, abych ti ukázala, jak jsem se naučila tancovat, a bratři se na mě přilepili. Jeden chce s tebou kreslit, vidíš, přinesl s sebou destičku. Druhý nese šalmaj a píšťalku, chce, abys mu na ně zahrál. Dědečku, dědečku, ale vždyť já jsem se první rozhodla jít za tebou. Řekni jim to. Pošli je, dědečku, pryč.“

„Ne, první jsem já šel kreslit, brácha se rozhodl až potom jít se mnou, aby si zahrál na šalmaj,“ poznamenal vnuk s kousíčkem slaboučké destičky.

„Jste dva, dědečkové, rozsudte,“ štěbetala vnučka, „kdo z nás šel první? Tak rozsudte, abych byla první já, nebo se od velké křivdy rozpláču.“

S úsměvem a smutkem se díval mudřec na vnoučata. Připravuje moudrou odpověď, napínal vrásky na čele, ale nic neříkal. Zrozpačitěl mladší bratr, ukončil vzniklou pauzu, rychle vzal z dětských rukou šalmaj a bez přemýšlení řekl:

„Vůbec se nemáte co hádat. Tancuj, má krasavice-neposedo, budu hrát k tvému tanci na šalmaj. Můj milý muzikant mi pomůže hrát na píšťalku. A ty, malíři, nakresli to, co vytvářejí zvuky hudby a jak tancuje svůj tanec baletka. Nuže, rychle všichni do práce.“

Mladší bratr pečlivě hrál svou veselou a překrásnou melodií a uchvácená vnoučata ho současně doprovázela, vytvářejí každý své, oblíbené. Se svou píšťalkou se snažil v melodii nezaostávat v budoucnu proslulý, velký muzikant. Jako baletka skákala holčička, celá zčervenala, radostně vytvářejíc svůj tanec. Budoucí malíř kreslil radostný obraz.

Mudřec mlčel. Mudřec poznal... Když zábava skončila, zvedl se:

„Pamatuješ se, můj mladší bratře, na starý otcův sekáč a kladivo? Dej mi je, chci vysekat do kamene své hlavní ponaučení. Teď odejdu. Zřejmě se nevrátím. Nezastavuj mě, nečekej.“

Starší bratr odešel. Se svými žáky se přiblížil ke kamenu, který ohýbala stezka. Stezka, jež zvala poutníky od jejich domu v daleké krajiny pro moudrost. Uběhl den, přicházela noc, a šedivý mudřec stále klepal, vysekával do kamene nápis. Když vysílený stařík skončil, jeho žáci přečetli:

„Co hledáš, poutníku, všechno neseš s sebou, a s každým krokem to ztrácíš, nenacházej nic nového.“

Anastasia zmlkla a tázavě se dívá na mě: zřejmě přemýšlí, co jsem pochopil z pověsti.

„Z pověsti jsem, Anastasie, pochopil, že všechny moudrosti, o kterých vyprávěl starší bratr, mladší uskutečnil v konkrétním životě. Jenomže mi není jasné, kdo tyto moudrosti naučil mladšího bratra?“

„Nikdo. Všechny vesmírné moudrosti jsou navěky v každé lidské duši od okamžiku jejího stvoření. Pouze při dlouhém mudrování, ve svůj prospěch, mudrcové často odvádí duše od hlavního.“

„Od hlavního? Ale v čem je to hlavní?“

JIŽ DNES SI KAŽDÝ MŮŽE STAVĚT DŮM

„To hlavní, Vladimíre, je to, že již dnes si každý může stavět dům. Sebou cítit Boha a žít v Ráji. Pouze jeden okamžik dnes odděluje lidi od Ráje. Uvědomělost uvnitř každého člověka. Když postuláty nepřekážejí uvědomělosti... Tehdy, Vladimíre, podívej..."

Anastasia se najednou rozveselila. Chytla mě za ruku, táhla ke břehu jezírka, kde byla holá země, a cestou rychle vyprávěla:

„Hned. Všechno hned pochopíš. Lidé také všechno pochopí, mí čtenáři, a tví.

Uřídí sebou podstatu světa, uvědomí si své předurčení. Nyní, Vladimíre, tady, teď budeme ve svých myšlenkách stavět dům ! Ty a já, a všichni lidé. A ujišťuji tě, uvěř mi, mysl každého se dotkne mysli Boha. Otevřou se dveře do Ráje. Pojdme, pojdme rychleji. Nakreslím to klackem na břehu... Vystavíme dům společně s těmi, kdo se v budoucnu dotknou řádku tebou napsaného. Lidské myšlenky se spojí do jediného celku. V lidech je schopnost Boha - realizovat ve skutečnosti pomyšlené. A ne jeden dům bude stát na zemi. V těch domech si každý dokáže všechno uvědomit. Sám bude moci cítit a chápat usilování božské touhy. Budeme stavět dům ! Oni a já a ty !"

„Anastasio, počkej. Existuje mnoho různých projektů domů, v kterých žijí dnešní lidé. Jakýpak to bude mít smysl, když předložíš další projekt ?"

„Vladimíre, nestačí pouze mě vyslechnout. Pokus se všechno, co nakreslím, procítit a v duchu sám nakresli projekt, a ať každý ho kreslí společně se mnou. O Bože ! Lidi, alespoň to zkuste, prosím !"

Anastasia se jako by chvěla v nějakém radostném vzrušení. Vzývala lidi a ve mně vzbuzovala stále větší zájem o její projekt. Ze začátku se mi zdál být jednoduchý, ale zároveň jsem měl pocit, jako by poustevnice Anastasia odhalovala před všemi neobyčejné tajemství. Celé tajemství tkvělo v jednoduchosti, a pokud bychom dodrželi posloupnost, tak všechno znělo takhle.

Anastasia pokračovala:

„Nejdřív si ze všech možných vhodných míst na zemi vyber své, které se ti zalíbí. Místo, na kterém bys chtěl žít. Na kterém bys i svým dětem přál prožít jejich život. Kde bys byl dobrou vzpomínkou pro svá pravnoučata. Na tomto místě má být pro tebe příznivé podnebí. Na tomto místě si vem jeden hektar půdy navěky."

„Ale teď si nikdo nemůže vzít půdu jen tak, podle svého přání. Teď se země prodává pouze tam, kde ji chtějí prodat."

„Ano, bohužel tak se to všechno děje. Rozlehlá je vlast, ale nikdo na ní nemá ani hektar své půdy, kde by mohl pro své děti, potomky, stvořit rajský koutek. Ale přece nastala doba začínat. Ze všech existujících zákonů lze využít nejvíce blahodárné."

„Všechny zákony samozřejmě neznám, ale jsem přesvědčený o tom, že nemáme zákon, který by dovoloval každému být vlastníkem určité části půdy. Farmářům pronajímají i hodně hektarů, ale ne na delší dobu než devadesát devět let."

„Nu což, pro začátek lze vzít i na kratší dobu, ale nutně je třeba vytvořit zákon, aby každý měl svou vlast, půdu. Na tom záleží rozkvět státu. A jestli neexistuje solidní zákon, tak je třeba jej vydat.“

„Lehce se to řekne, ale těžce se to dělá. Zákony vydává Státní дума. Musí udělat v ústavě nějakou úpravu nebo změnu. A v Dumě se strany mezi sebou hádají, nijak nemohou řešit otázku země.“

„Když není strana, jež by dokázala uzákonit pro každého člověka vlast, pak je třeba vytvořit takovou stranu.“

„A kdo ji vytvoří ?“

„Ten, kdo si přečte o vytvořeném domě a pochopí, co znamená vlast pro každého, pro každého člověka žijícího dnes a pro budoucnost celého světa.“

„No, o stranách to stačí. Raději pověz o svém neobyčejném domě. Zajímá mě, co nového můžeš přidat do projektování. Pojď, představíme si, že někdo dostal hektar půdy. Ne rajske, ale nějaké zarostlé plevellem, lepší zřejmě nedají. A stojí na svém hektaru - co dál ?“

„Vladimíre, popřemýšlej sám, také se zasní. Jaké by mohly být tvé činy, až budeš stát na své půdě ?“

(1 1 8 .)

PLOT

„Zpočátku... no, nejprve samozřejmě je třeba všechno ohradit plotem. Protože když začneš přivážet stavebniny pro stavění domu, tak je mohou roznášet. A i když pouze zaseješ, tak potom mohou krást úrodu. Nebo jsi proti plotu ?“

„Nejsem proti. Dokonce všechna zvířata označují své teritorium. Ale z čeho uděláš svůj plot ?“

„Jak to z čeho ? Z prken. Ne, počkej. Z prken to vyjde docela draze. Pro začátek je třeba zakopat sloupy a obehnat parcelu ostnatým drátem. A potom přece z prken, aby nebylo vidět, co se děje za plotem.“

„A kolik roků může vydržet plot z prken bez opravy ?“

„Pokud řezivo bude dobré, natřené nebo nafermežované a část sloupů, která je v zemi, natřená smolou, tak může vydržet pět let bez opravy, dokonce i déle.“

„A potom ?“

„Pak je třeba plot poopravit, aby neztrouchnivěl.“

„Takže se stále budeš muset starat o ten plot. A tvým dětem nebo vnukům nadělá ještě větší starosti. Nebylo by lépe všechno zařídit tak, aby se nepřidělávaly dětem starosti, nezarmucoval jejich zrak rozkládajícími se staveními ? Pojď popřemýšlíme, jak udělat pevnější a trvanlivější plot, aby tví potomci na tebe vzpomínali v dobrém.“

„Samozřejmě, lze udělat trvanlivější. Kdopak by to nechtěl ! Například cihlové sloupy a cihlový základ, a mezi sloupy litinové mříže, ty nerezaví. Takový plot může vydržet dokonce sto let. Ale jeho vybudování zvládnou pouze velmi bohatí lidé. Představ si, hektar, vždyť to je čtyři sta metrů v obvodu. Na takový plot

nestačí sto tisíc rublů, ale může se vyhoupnout na milion. Vydrží ale sto až dvě stě let, nebo i déle. Lze jej udělat s nějakými rodovými iniciálami. Potomci se budou dívat a vzpomínat na praděda a všichni kolem jim budou závidět."

„Závist není dobrý cit. Může uškodit."

„No, s tím nic nenaděláme. Říkám ti, ohradit hektar půdy dobrým plotem málokdo dokáže."

„Znamená to, že je třeba vymyslet jiný plot."

„Jaký jiný ? Můžeš jej sama navrhnout ?"

„Nebylo by lépe, Vladimíre, místo množství sloupů, posléze hniјících, zasadit stromy ?"

„Stromy ? A co, pak na ně přibít..."

„Načpak přibíjet ? Podívej, v lese roste množství stromů, jejichž kmeny jsou půldruhého až dva metry od sebe."

„Ano, jsou, rostou... Ale mezi nimi jsou mezery. Nevyjde plot."

„Ale lze mezi nimi vysázet husté keře. Podívej se pozorně, představ si, jak překrásný plot se může podařit. U každého bude trochu jiný. A každým se bude kochat zrak. A potomci budou po staletí vzpomínat na tvůrce překrásného plotu. Nebude je okrádat o čas na opravu a také přinese užitek. Nebude sloužit pouze jako ohrada. Někdo si vytvoří plot z břízek, rostoucích v řadě. Někdo - z dubů. A někdo v tvůrčím nadšení udělá barevný plot, jako v pohádce."

„Jaký barevný ?"

„Zasadí různobarevné stromy. Břízky, javor i dub, i cedr. Vplete do toho jeřáb s hrozny planoucími červenou barvou. A ještě mezi nimi zasadí červenou kalinu. Najde místečko pro střemchu a bez. Vždyť všechno lze předem promyslet. Je třeba, aby každý vypožoroval, jak co roste do výšky, jak na jaře kvete, jak voní a jaké ptactvo k sobě přitahuje. A tvůj plot bude zpívající, libě vonící a nikdy neunaví tvůj pohled, každý den měně své odstíny. Jednou rozkvetе barvou jara, podruhé zaplápolá zbarvením podzimu."

„No, tedy, Anastasie, jsi jako básniřka. Jednoduchý plot a jak jsi všechno obrátila ! Víš, mně se moc líbil takový obrat. A jak to, že lidé na to nepřišli dřív ? Ani ho není třeba natírat, ani opravovat. A když vyrostе, tak jej bude možno využít na dříví, místo toho zasadit nové stromy, měnit obraz, jakoby malovat. Jenomže vysázet takový plot bude zdlouhavé. Jestli se zasadí stromy ob dva metry, tak je třeba vykopat dvě stě jamek pro sazenice. Ještě mezi nimi vysázet keře. A určitě řekneš, že techniku nelze používat."

„Naopak, Vladimíre. Pro tento projekt ji není třeba odmítat. A všechno, co vzniklo jako projev temných sil, je třeba obrátit k světlému. Aby se vymyšlený projekt rychleji vtělil do života, je možno po odvodu parcely vyrýt pluhem brázdu a dát do ní sazenice. Najednou vysadit všechny sazenice a zasít semínka křoví, které chceš mít mezi stromy. Pak vedle toho opět projet pluhem a všechno zasypat zemí. Když ještě země není udusaná, lze každou sazenici upravit, zarovnat jakoby podle pravítka."

„To je prima, takhle za dva až tři dny člověk sám může zasadit celý plot."

„Ano.“

„Jenom škoda, že než takový plot vyroste, nebude sloužit jako překážka pro zloděje. A čekat, až vyroste, bude trvat dlouho. Vždyť cedr a dub rostou pomalu.“

„Ale rychle vyroste bříza a osika, mezi nimi rychle vyroste křoví. Jestli pospícháš, tak můžeš hned zasadit i dvoumetrové sazenice stromů. Když bříza vyroste, tak ji lze pokácet a využít v hospodářství. Pokácené stromy nahradí dorůstající cedr a dub.“

„No dobře, s živým plotem si lze poradit. Moc se mi líbil. Teď pověz, jak si představuješ projekt domu na pozemku?“

„Možná, že nejdřív uděláme plánování pozemku, Vladimíre?“

„Co máš na mysli, různé záhonky pro rajčata, brambory a okurky? Tak tím se obvykle zabývají ženy. Muži staví dům. Myslím si, že nejprve je třeba postavit jeden velký dům, rozkošnou vilu v evropském stylu, aby na mě potomci vzpomínali v dobrém. Drahý domek - menší, pro služebnictvo. Vždyť pozemek je velký. Na něm je třeba hodně pracovat.“

„Vladimíre, když uděláš všechno správně zpočátku, tak nebudeš potřebovat služebnictvo. Všechno okolí bude tobě, všem tvým dětem a vnučatům sloužit s velkou radostí a láskou.“

„Tohle se nedaří nikomu. Dokonce i tvým milovaným chatařům. Mají pouze pět nebo šest arů půdy a pracují na nich po celý víkend od rána do večera. A tady celý hektar. Vždyť samotného hnojiva a mrvy bude třeba dovážet ne méně než deset aut každoročně.“

Kopečky hnojiva je třeba rozházet po pozemku, pak překopat všechnu půdu. Jinak všechno bude špatně růst. Ještě je třeba dodávat nějaká hnojiva, která se speciálně prodávají v pytlích. A jestli se nepohnojí, tak půda ztratí svou úrodnost. Toto znají i agronomové, kteří se zabývají vědou o půdě, i zahrádkáři se o tom přesvědčili ze svých vlastních zkušeností. Doufám, že s tím, že je třeba hnojit půdu, souhlasíš.“

„Samozřejmě, že se půda má hnojit, ale tím se není třeba zatěžovat. Bůh předem všechno promyslel tak, že půda, již si vybereš pro život, bude ideálně pohnojena bez tvého fyzického, jednotvárného úsilí. Pouze se potřebuješ dotknout Jeho mysli. Cítit celistvost Jeho systému a nejen všechno řešit pouze rozumem.“

„Proč se tedy dneska nic a nikde na zemi nehnojí podle Božího systému?“

„Vladimíre, teď se nacházíš v tajze. Podívej se kolem, jak jsou vysoké stromy a mohutné jejich kmeny. Mezi stromy je tráva a keře. Je tady malina, rybíz... a velké množství dalších věcí roste v tajze pro člověka. A nikdo z lidí, dokonce za tisíce minulých let, ani jednou nehnojil půdu v tajze. A země je stále úrodná. Co myslíš, kdo a jak ji hnojí?“

„Kdo?.. Nevím, kdo a jak. Ale příklad jsi uvedla opravdu závažný. Ano, nějak se s člověkem všechno podivuhodně vyvíjí. Řekni to sama, proč v tajze nejsou potřebná různá hnojiva?“

„Mysl a systém Boha v tajze nejsou porušeny do takové míry jako tam, kde žije člověk dnes. V tajze ze stromu padá listí, větřík láme malinké větvičky. A tak se země v tajze hnojí lístečkem, větvičkou a žízalou. Rostoucí tráva reguluje

strukturu půdy. Křoví jí pomáhá s přebytkem kyselosti nebo zásaditosti. Nic z těch hnojiv, které znáš, nevynahradí lístek spadlý ze stromu. Vždyť tento lístek má v sobě množství kosmických energií. Viděl hvězdy, slunce a měsíc. A nejen viděl - byl v součinnosti s nimi. I když uplyne mnoho tisíc let, tak země v tajze bude stále úrodná."

„Ale pozemek, na kterém bude vystavěn dům, není tajga."

„Tak ji naplánuj ! Sám zasad' les ze stromů různých druhů."

„Anastasie, raději hned pověz, co je třeba udělat, aby půda na pozemku vždy byla hnojena sama od sebe. To je důležitá věc, protože tam je množství jiné práce. Osázet záhonky, bojovat s různými škůdci..."

„Lze, samozřejmě, všechno povědět podrobně a do detailů, ale je lepší, aby každý člověk vyzval k budování svou duší, mysl a touhu. Intuitivně každý cítí, co pro něj bude více přijatelné a dětem a vnoučatům přinese radost. Plánování nemůže být jednotné. Je individuální, jako velký obraz malíře-tvůrce. Každý má svůj."

„Řekni to přibližně. No, jakoby v kostce."

„Dobře, podívej, trochu to nakreslím. Ale nejdřív pochop to hlavní. Všechno je Bohem stvořeno pro blaho člověka. Jsi člověk a můžeš řídit všechno, co tě obklopuje. Jsi člověk ! Pochop to, pociť svou duší, v čem je skutečný zemský Ráj..."

„No a konkrétněji, bez filozofie. Pověz, kde a co je třeba zasadit, kde je třeba něco vykopat. Jaké plodiny je třeba zasadit, aby je pak možno bylo co nejvýhodněji prodat ?"

„Vladimíre, víš proč jsou nešťastní rolníci a dnešní farmáři ?"

„Proč ?"

„Mnozí z nich se snaží získat co největší úrodu, pak ji prodat... Víc myslí na peníze, než na zem. Sami nevěří tomu, že lze být šťastný ve svém rodovém hnízdu, myslí si, že všichni šťastní jsou ve městech. Uvěř mi, Vladimíre, všechno, co se děje v duši, nezbytně se odrazí ve vnějším. Samozřejmě, že vnější konkretizace je také potřebná, pojd', přibližně si představíme plánování pozemku. Já pouze začnu a ty mi pomáhej."

„Tak dobře, pomohu. Začni."

„Náš pozemek leží ladem. Nezastavěná parcela je obehnaná živým plotem. Ještě čtvrtinu nebo polovinu osadíme lesem, zasadíme v něm různé stromy. Kraj lesa, který je ve styku se zbylou částí pozemku, osázíme živým plotem z nepropustného křoví, aby se přes něj nedostala zvířata a nezašlapala osetou zahradu. V lese, z živých sazenic, zasazených blízko sebe, uděláme ohradu pro dobytek, kde posléze bude žít kupříkladu koza, nebo dvě. Ještě lze ze sazenic udělat úkryt pro kuřata-nosnice. Na zahradě vykopáme nehluboký rybník, velikosti asi dvou arů. Mezi lesními stromy zasadíme keře maliny a rybízu, po kraji - lesní jahody. Potom, až stromy trochu vyrostou, lze mezi větvemi v lese postavit tři duté klády pro včely. Vysadíme ze stromů besídku, kde se budeš moci schovat před horkem a povídat si se svými dětmi nebo přáteli. A také uděláme živou letní ložnici a tvou tvůrčí dílnu Ložnici pro děti, místnost pro hosty."

„To je neuvěřitelné ! To nebude jen les, ale něco jako zámek."

„Jenže zámek bude živý, věčně rostoucí. Tak všechno vymyslel sám Tvůrce. A člověk jen má tomu všemu dát úkol. Dát podle svého vkusu, úmyslu a smyslu.“

„A pročpak to Tvůrce neudělal hned ? V lese všechno roste ledabyle.“

„Les je jakoby kniha pro tebe-tvůrce. Dívej se pozorněji, Vladimíre, všechno v ní je napsáno Otcem. Tady, podívej, rostou tři stromy pouze půl metru od sebe, můžeš je sázet do řady, anebo sestavovat různé jiné konfigurace z jim podobných stromů. Mezi stromy jsou keře, popřemýšlej, jak je použít pro potěšení svého života. A tady stromy nedovolují růst mezi sebou bylinám a keřům, toto také můžeš vzít v úvahu při budování svého živého domu. Máš jakoby všemu zadávat program a korigovat jej podle svého vkusu. Všechno na tvém pozemku bude tebe a tvé děti hýčkat, těšit a krmit.“

„Aby se člověk uživil, musí založit zahradu. A na ní se opravdu zapotíš.“

„Uvěř mi, Vladimíre, vždyť zahradu také lze udělat tak, že tě nebude silně obtěžovat. Tady je také třeba pouze pozorovat. Stejně tak, jako všechno roste v trávě v lese, může růst zelenina, překrásná rajčata, okurky. Jejich chuť ti bude o hodně příjemnější a přinese více užitku pro organizmus, když okolní půda nebude holá.“

„A plevel ? Copak je nezničí škůdci, brouci ?“

„V přírodě neexistuje nic zbytečného, ani plevel. Nejsou ani brouci, kteří by škodili člověku.“

„Jak to, že nejsou ! A saranče nebo kupříkladu mandelinka bramborová. Ona, mizera, požírá na polích brambory.“

„Ano, požírá, čímž naznačuje lidem, že svou nevědomostí porušují samostatnost země. Odporují božským úmyslům Tvůrce. Jak je možné každoročně houževnatě orat na tomtéž místě a trýznit zem ? Jakoby drásat škrabákem nezahojenou ránu a přitom žádat, aby z rány vzešlo blaho. Toho pozemku, který spolu kreslíme, se nedotkne ani mandelinka, ani saranče. Když se všechno pěstuje ve velké harmonii, tak se pěstujícímu dostává harmonických plodů.“

„Ale když konec konců je to tak, že na pozemku, který jsi vymyslela, člověk nemusí hnojit půdu, používat jedy v boji s různými škůdci, zabývat se pletím, a že všechno na něm roste samo sebou, tak copak zůstává dělat člověku ?“

„Žít v Ráji. Jak to chtěl Bůh. A ten, kdo dokáže vybudovat takový Ráj, dotkne se Boží mysli a společně s Ním vytvoří nové dílo.“

„Jaké nové ?“

„Dojde na něj řada, až se vytvoří to předcházející. Pojd', představíme si, co jsme ještě nedodělali.“

(1 1 9 .)

DŮM

„Ještě je třeba postavit pořádný dům. Aby v něm mohly žít děti a vnoučata, a bez problémů. Cihlový dům, dvoupatrovou vilu se záchodem, koupelnou a ohříváčem vody. Teď je možné toto udělat v každém soukromém domě. Byl jsem na výstavě a viděl jsem: je vymyšleno hodně různých přístrojů pro zlepšení podmínek

v soukromých domech. Nebo opět řekneš, že není třeba používat technokratické věcičky ?"

„Naopak, je třeba. Pokud máš tu možnost, tak je třeba všechno donutit k tomu, aby sloužilo tomu dobrému. A navíc, je nutný plynulý přechod ve zvycích. Ale vnuci nebudou potřebovat dům, který vystavíš. Pochopí to, až vyrostou. Budou potřebovat jiný dům. A právě proto není třeba tratit příliš mnoho úsilí na výstavbu velkého a příliš pevného domu.“

„Anastasie, opět jsi připravila nějaký úskok. Odmítáš všechno, co navrhnu, dokonce i dům. A já si myslím, že dům bezesporu má být pořádný. Říkala jsi, že budeme společně kreslit projekt, ale odmítáš všechno, co bych navrhl.“

„Samozřejmě, že společně. Vladimíre, vždyť já nic neodmítám, pouze vyjadřuji své úvahy. A každý si pro sebe může zvolit to, co je bližší jeho povaze.“

„Tak bys hned měla vysvětlovat svá uvažování. Myslím, že nikdo nedokáže pochopit, proč by dům neměl zůstat vnoučatům.“

„Jejich dům bude chránit lásku k tobě a věčnou vzpomínku ostatním. Vnuci, když vyrostou, určitě pochopí, který ze zemských materiálů bude pro ně příjemnější, pevnější a užitečnější. A ty teď takový materiál nemáš. Vnuci si postaví dřevěný dům z těch stromů, které zasadil ještě jejich dědeček a které milovali jejich otec a matka. Ten dům je bude léčit, od všeho zlého chránit a podněcovat ke všemu světlému. Velká energie Lásky bude žít v tom domě.“

„Ano... Zajímavé... Dům z materiálu, ze stromů, které pěstovali dědeček, otec a matka. A proč bude chránit své obyvatele ? V tomto je nějaká mystika.“

„Pročpak světlu energii Lásky nazýváš mystikou, Vladimíre ?“

„No, protože ne všechno chápu. Já uvažuji o projektu domu a pozemku, a ty jsi najednou začala mluvit o Lásce.“

„Ale pročpak - najednou ? Od samého začátku je třeba tvořit všechno s Láskou.“

„Co, i plot ? I lesní sazenice sázet s Láskou ?“

„Samozřejmě. Velká energie Lásky a všechny tvé vesmírné planety ti pomohou žít naplněným životem, vlastním Božím synovi.“

„No, teď už jsi vůbec začala mluvit nesrozumitelně, Anastasie. Od domu a zahrádky jsi přešla opět k Bohu. Jaká tady může být souvislost ?“

„Omluv mě za nesrozumitelnost vyjadřování, Vladimíre. Dovol mi, zkusím mluvit o závažnosti našeho projektu trochu jinak.“

„Zkus. Jenomže vypadá to tak, že není náš, ale tvůj.“

„Je společný, Vladimíre. Mnohé lidské duše ho intuitivně pociťují. Ale chvilková dogmata, zvuky technokratické cesty a věda nedávají možnost člověku konkretizovat tento projekt, porozumět mu, snaží se odvést lidi od štěstí.“

„Tak se pokus všechno vyložit konkrétně.“

„Ano, pokusím se. O, jak chci být pochopená lidmi ! O, logiko Božího úsilí, pomoz mi jasněji vybudovat spojení slov !“

ENERGIE LÁSKY

„Ona, velká energie Lásky, kterou Bůh poslal na Zem pro své děti, jednou přichází ke každému. Stává se, že i vícekrát se snaží ohřát člověka a zůstat s ním navždy. Ale většina lidí nedává možnost velké Božské energii zůstat s nimi.

Představ si, že se jednou potkávají on a ona v překrásném záření Lásky. Snaží se spojit své životy navěky. Myslí si, že jejich svazek bude pevnější, když bude zpečetěný na papíře a rituálem při velkém shromáždění svědků. Ale marně. Uběhne pouze několik dnů a energie Lásky je opouští. A tak to je skoro u každého."

„Ano, máš pravdu, Anastasie. Rozvádí se nesmírné množství lidí. Asi sedmdesát procent. A ti, kteří se nerozvádí, občas žijí, jako pes s kočkou, nebo si nevšímají jeden druhého. Vědí o tom všichni, ale proč se to stává ve velkém měřítku - nikomu není jasné. Říkáš, že je opouští energie Lásky, ale proč? Všechny jakoby dráždí, nebo hraje nějakou svou hru?"

„Láska nikoho nedráždí a nehraje. Snaží se s každým žít věčně, ale způsob života si člověk volí sám a ten způsob života odpuzuje energii Lásky. Láska nemůže inspirovat ničení. Pro plod Lásky není vhodné žít v mukách, když on a ona začínají budovat svůj společný život. Když se snaží ubytovat se v bytě, podobajícím se kamennému bezduchému sklepu. Když každý má svou práci a zájmy, své okolí. Když nejsou společné činy pro budoucnost, nejsou společná toužení. Když se těla zabývají pouze tělesným potěšením, aby pak odevzdali své dítě na roztrhání světu, v kterém není čistá voda, jsou banditi, války a nemoci. Od tohoto energie Lásky odchází."

„A když on a ona mají hodně peněz? Nebo když rodiče darují novomanželům ne malinký byteček, ale šestipokojový, v moderním domě s ochranou u vchodu, když darují dobré auto a hodně peněz na bankovním kontě, souhlasí energie Lásky s žitím v takových podmínkách? Budou se moci on a ona dožít v Lásce vysokého stáří?"

„Do stáří budou nuceni žít ve strachu, bez svobody a Lásky. A pozorovat, jak všechno kolem stárne a rozkládá se."

„Tak copak v tom případě potřebuje vrtošivá energie Lásky?"

„Není vrtošivá, není vzpurná, usiluje o božské tvoření. Navěky může ohřát toho, kdo s ní souhlasí tvořit Prostor Lásky."

„A v tom projektu, který kreslíš, je tam někde Prostor Lásky?"

„Ano."

„A kde je?"

„Ve všem. Nejdřív se rodí pro dva, pak pro jejich děti. A děti budou mít prostřednictvím tří aspektů bytí spojení s celým vesmírem.

Představ si, Vladimíre, že on a ona začnou v Lásce uskutečňovat projekt, který kreslíme. Vysazovat rodové stromy, byliny a sad. A radovat se, když na jaře jejich výtvořky budou rozkvétat. Láska bude věčně žít v jejich srdcích, mezi nimi, kolem nich. A každý toho druhého bude vidět v jarní květině, vzpomínaje, jak

společně sázeli strom, který teď kvete. A chuť maliny jim připomene chuť Lásky. Vždyť on a ona se v Lásce jeden k druhému na podzim dotýkali větví maliny.

Ve stinné zahradě zrají překrásné plody. A vysázeli tu zahradu společně, on a ona. Vysázeli ji v Lásce.

Zvonivě se smála, když kopal jamku, zpotil se a ona mu svou rukou utírala kapky potu z čela a líbala jeho rozechvělé rty.

Často se v životě stává, že miluje pouze jeden. Druhý nebo druhá pouze dovolují být vedle sebe. Jakmile začnou obdělávat svou zahradu, energie Lásky se rozdělí a nikdy ty dva neopustí! Vždyť jejich způsob života bude odpovídat tomu, při kterém mohou žít v Lásce sami a posléze předat Prostor Lásky i svým dětem. A vychovat děti podle obrazu a podoby, společně s Bohem."

„Anastasio, pověz podrobněji o výchově dětí. Mnozí čtenáři se ptají na výchovu. Jestli nemáš svůj systém, tak alespoň řekni, který z existujících je lepší?"

(1 2 1 .)

PODLE OBRAZU A PODOBY

„Vladimíre, není možné najít jediný systém na výchovu dětí už jen proto, že nejdřív by si každý sám měl odpovědět na otázku, koho se snaží vychovat ve svém dítěti."

„No, jak „koho“? Člověka, samozřejmě, šťastného a rozumného."

„V tom případě je třeba nejdřív sám být takový. A pokud jsi sám nedokázal být šťastný, tak musíš vědět, co ti v tom zabránilo."

Moc se mi chce mluvit o šťastných dětech. Jejich výchova, Vladimíre, je výchova sebe sama. Projekt, který teď všichni společně kreslíme, tomu napomůže. Je ti známo, jak se teď rodí děti, znají to i všichni ostatní. To, co předchází narození, lidé podceňují a nedodávají svým dětem mnohé aspekty bytí, vlastní pouze člověku, čímž vědomě rodí mrzáky."

„Mrzáky? Myslíš bez rukou, nebo bez nohou, nebo nemocné poliomyelitidou?"

„Narozený člověk může být mrzákem nejen navenek. Tělo navenek může připadat normální. Ale člověk má druhé „Já“, a každý by měl mít úplný komplex všech energií. Rozum, city, myšlenky a mnoho dalšího. Ale víc než polovinu všech dětí, dokonce podle dnešních velice snížených měřítek, vaše medicína teď považuje za méněcenné. Až se budeš chtít o tom přesvědčit, tak se informuj, kolik máte škol pro debilní děti. Takovými je uznala vaše medicína."

Ale srovnávajíc je pouze s těmi dětmi, které považuje za relativně normální. A kdyby doktoři uviděli, jaký může být rozum a vnitřní komplexy lidských energií v ideálu, tak mezi všemi dětmi, narozenými na zemi, pouze jednotlivci by se považovali za normální."

„Ale proč se všechny děti rodí, jak říkáš, ne moc plnohodnotné?"

„Technokratický svět se snaží nedopustit, aby se u narozeného člověka tři hlavní body spojily vjedno. Technokracie se snaží, aby se přetrhly nitě s božským Rozumem. A nitě se přetrhávají před narozením dítěte. A toto spojení pak člověk hledá, putuje světem, a nenachází."

„Jaké hlavní body ? Jaké nitě s rozumem ? Nic jsem nepochopil.“

„Vladimíre, vždyť se člověk z velké části formuje ještě před narozením na svět. A jeho výchova má probíhat ve spojení s celým vesmírem. To, co použil Bůh, tvoře Svá překrásná díla, neměl by ignorovat Jeho syn. Rodiče mají poskytnout svému stvoření tři hlavní body, tři první aspekty bytí.

Tady je první bod narození člověka, říká se mu rodičovská mysl. Mluví se o tom v Bibli a v Koránu: „Na počátku bylo Slovo“, ale je možno říci přesněji: „Na počátku byla mysl“. Ať si připomene každý, kdo se teď nazývá rodič, kdy a jakým v myšlenkách zamýšlel své dítě. Co mu předurčoval ? Jaký svět stvořil pro svůj výtvar ?“

„Myslím si, Anastasie, že většina moc nepřemýšlí do okamžiku, kdy žena otěhotní. Jen tak, jednoduše spolu spí. Stává se, že i bez toho, aby se vzali. A žení se, když už přítelkyně otěhotní. Protože není jasné, jestli vůbec otěhotní. A když není jasné, bude-li vůbec dítě, tak ani nemá smysl předem přemýšlet.“

„Ano, bohužel tak se to jeví. Většina lidí je počata pro tělesné potěšení. Ale člověk, podoba a obraz Boha, by se neměl objevovat na světě jako důsledek potěšení. Představ si jinou situaci.

On a ona, v lásce jeden k druhému a s myšlenkami na své budoucí překrásné stvoření, budují nový dům. A představují si, jak na tom místě bude šťastný jejich syn, anebo dcera. Jak jejich dítě uslyší první zvuk - dýchání matky a zpěv ptáků, Božích tvorů. Pak si představí, jak si jejich dospělé dítě bude chtít odpočinout po namáhavé cestě a přijde do rodičovské zahrady, posadí se ve stínu cedru. Posadí se ve stínu stromu, který na rodné zemi zasadily rodičovské ruce v lásce k němu a s myšlenkami na něj.

Zasazením rodového stromu budoucí rodiče určí první bod a přivolají pomoc planet při budoucím stvoření. Je důležitý ! Je potřebný ! A nejvíce vlastní Bohu ! Je potvrzením toho, že budeš tvořit podobné Jemu ! Jemu, velikému Tvůrci !

A On se bude radovat z uvědomělosti Svého syna a Své dcery. Počátkem všeho je myšlenka. Uvěř mi, prosím, Vladimíre. Proudů všech kosmických energií se octnou v tomto bodě, kde se v lásce spojí myšlenky dvou, kde dva pomýšlejí na překrásné stvoření.

Druhý bod, nebo spíš aspekt lidského bytí, se zrodí a rozsvítí na nebi novou hvězdu, když na tom místě, na kterém budují rajský, živý dům pro své budoucí dítě, v lásce a s myšlenkami na překrásné stvoření, dvě těla splynou v jedno.

Pak se má na tom místě žena, která počala dítě, zdržovat devět měsíců. A je lepší, aby těmito měsíci byly kvetení jara, libovůně léta a ovoce podzimu. Kde ji nic nebude vyrušovat, kromě radosti a příjemných pocitů. Kde pouze zvuky Božích výtvarů obklopují ženu, v které již žije překrásné stvoření. Žije a cítí sebou celý vesmír. Budoucí matka by měla vidět hvězdy. A darovat mu v myšlenkách všechny hvězdy a všechny planety, svému překrásnému dítěti. Toto všechno matka lehce může dělat, všechno pro ni bude zvládnutelné. A všechno neprodleně bude následovat myšlenku matky. A vesmír bude věrným sluhou překrásnému výtvaru dvou v lásce.

A třetí bod neboli nový aspekt se zrodí tehdy, když se porod uskuteční na tom

místě, na kterém bylo počato dítě, A otec má být u toho. Pak nad třemi vznese věnec náš velký milující Otec."

„To je neuvěřitelné ! Nevím proč, ale tvá slova, Anastasie, mi naprosto vyrazila dech. Víš, představil jsem si místo, o kterém mluvíš. A tak jsem si ho představil !.. Že se mi zachtělo opět se narodit, na takovém místě. Abych teď měl možnost přijít tam a odpočinout si v překrásné zahradě, kterou vysázeli otec a matka. Posadit se pod stinným stromem, který před mým narozením byl zasazen pro mě. Kde jsem byl počatý a kde jsem se narodil. Kde se zahradou procházela matka, myslíc na mě, ještě neobjeveného na světě."

„Takové místo by tě uvítalo s velkou radostí, Vladimíre. Kdybys měl nemocné tělo, tak by ho vyléčilo. Jestli by byla nemocná duše, tak by vyléčilo duši. A také by nakrmilo, napojilo tebe, unaveného. Objalo by tě klidným spánkem a vzbudilo radostným úsvitem.

Ale stejně tak, jako většina lidí, dnes žijících na zemi, takové místo nemá. Neexistuje tvá vlast, kde by se spojily vjedno tři aspekty bytí."

„Ale proč to všechno máme tak neuspořádaně ? Proč matky dál rodí napůl debilní děti ? Kdo mě připravil o toto místo ? Kdo o něj připravil všechny ostatní ?"

„Vladimíre, možná že odpovíš sám, kdo nestvořil toto místo pro tvou dceru, Polinu ?"

„Co ? Chceš říci, že jsem vinen tím... Že ho nemá má dcera ?"

(1 2 2 .)

A KDO JE VINEN ?

„No, já jsem nevěděl, že to lze udělat tak skvěle. Ech, škoda, že nejde vrátit život zpátky a všechno napravit."

„Pročpak vracet ? Život jde dál a všem je dáno každým okamžikem tvořit krásný obraz života."

„Život jde dál, samozřejmě, jenomže jaký je užitek, například, ze starých lidí. Teď čekají, aby jim děti pomáhaly, a děti samy jsou bez práce. A navíc, jak je budeš vychovávat, když už jsou dospělé ?"

„I dospělým dětem lze dát božskou výchovu."

„Ale jak ?"

„Víš, bylo by dobré, kdyby se staří lidé omluvili svým dětem. Upřímně se omluvili za to, že jim nedokázali poskytnout svět bez trápení. Za špinavou vodu a znečištěný vzduch.

A ať stárnoucí rukou začnou budovat skutečný a živý dům pro své dospělé děti. Jen co se u nich zrodí podobná myšlenka, prodlouží se dny jejich života. A když se staří lidé dotknou rukama své vlasti, uvěř mi, Vladimíre, vrátí se k nim děti. A i když se jim nepovede vypěstovat „dům" úplně, tak je děti budou moci pohřbít v jejich vlasti, čímž jim pomohou se znovu zrodit."

„Pohřbít ve vlasti ? A za vlast považuješ pozemek rodové půdy. Tak copak nemáme pohřbívat své rodiče na hřbitově, ale na tomto pozemku ? A tam jim

stavět náhrobky ?"

„Samozřejmě, že na pozemku. V lesíku, který zasadily jejich ruce. A ručně udělané náhrobky nepotřebují. Vždyť všechno okolí bude sloužit jako vzpomínka na ně. A každý den ti bude připomínat rodiče ne smutně, ale s radostí. A tvůj rod se stane nesmrtelným , vždyť pouze dobrá vzpomínka vrací duše na zem."

„Počkej, počkej. A hřbitovy, copak je vůbec nepotřebujeme ?"

„Vladimíre, dnešní hřbitovy se podobají smetištím, kam se vyhazují nepotřebné věci. Vždyť ještě úplně nedávno se těla zemřelých pohřbívala v rodových hrobkách, v kaplích a chrámech. A pouze nalezcí a tuláci se vyvážely za brány obydlených míst. Z dávných časů zůstal pouze znetvořený rituál - vzpomínat na zemřelé. Po uplynutí tři dnů, pak za devět dnů, za půl roku, rok, pak... Pak se projevuje úcta pouze rituálu. Lidé, žijící dnes, postupně nechají zemřelé duše upadnout v zapomnění. Často zapomínají i na živé, kdy děti opouštějí dokonce i své rodiče, utíkají od nich do dalekých krajů. A v tomto není vina dětí, utíkají, intuitivně pociťující rodičovskou lež a bezvýhodnost vlastního usilování. Utíkají ze zoufalství a samy se dostávají do stejné slepé uličky.

Všechno ve vesmíru je zařízeno tak, že především se vtělují do materiálního těla ty duše, které jsou volané ze země dobrými vzpomínkami. Ne rituálem, ale upřímnými pocity. Zrodí se v lidech, žijících na zemi, když zemřelý člověk svým způsobem života zanechá po sobě příjemné vzpomínky. Když vzpomínky na něj nejsou rituální, ale jsou skutečné, materiální.

Mezi množstvím vesmírných úrovní lidského bytí materiální úroveň je neméně významná, a zacházení s ní by mělo být šetrné.

Z rodičovských těl, pohřbených v lesíku, který byl vysázen jejich rukama, vzejdou tráva, květiny, stromy a keře. Budeš je vidět a kochat se pohledem na ně. Kousíčku vlasti, obdělané rodičovskou rukou, se budeš dotýkat každý den, budeš s nimi podvědomě komunikovat a oni s tebou také. Slyšel jsi o andělech strážných ?"

„Ano."

„Ti andělé strážní, tví vzdálení a blízcí rodiče, budou se snažit chránit tě. Po třech generacích se jejich duše znovu vtělí na zemi. Ale i když nebudou v zemské materii, tak energie jejich duší, jako andělé strážní, v každém okamžiku pro tebe budou ochranou. Na tvůj rodový pozemek nikdo nedokáže vkročit s agresí. V každém člověku je energie strachu. Právě tato energie se vzbudí v agresorovi. Vznikne v něm hodně nemocí. Nemocí, které jsou vyvolané stresem. Ony ho posléze také zničí."

„Posléze, ale před tím může nadělat hodně svinstva."

„Kdopak bude páchat zlo, Vladimíre, když bude vědět, že trest je neodvratný ?"

„A jestli to nebude vědět ?"

„Intuitivně to ví každý člověk."

„No, dobře, připustíme, že s agresory máš pravdu, ale co s přáteli ? Například budu chtít pozvat na návštěvu své přátele. Přijdou, a všechno okolí je začne strašit."

„Tvé přátelé, jejichž úmysly jsou čisté, všechno okolí bude mít stejně rádo jako ty. Jako příklad můžeme uvést pejska. Když k jeho pánovi přichází kamarád, tak věrný strážce se ho nedotkne. Když útočí agresor, tak věrný pes je schopný bojovat na život a na smrt.

Na pozemku tvé vlasti bude každá bylina léčivou pro tebe a pro tvé přátele. A závan větríku vám přinese léčivý pyl z květů, stromů a keřů. Budou s tebou všechny energie tvých předků. A v očekávání stvoření planety budou připravené na tvá nařízení.

Pohled tvé milované ženy bude odražen ve věčnost každým lístečkem překrásné květiny. A po tisíce let budou s tebou něžně mluvit děti, jež jsi vychoval, tvé děti. Budeš se ztělesňovat v dalších generacích, komunikovat sám se sebou a vychovávat sám sebe. Budeš tvořit se svým Rodičem překrásná díla. A ve tvé vlasti, ve tvém prostoru bude žít božská energie - Láska !"

Když v tajze Anastasia vyprávěla o pozemku, z intonace jejího hlasu a nadšení se ve mně tajil dech. Posléze, když jsem odjel a napsal tyto řádky, často jsem přemýšlel: „Je skutečně tak důležité mítí jej, tento, jak říká, kousíček své vlasti ? Je skutečně možno vychovat již dospělé dítě svým posledním dechem ? Je možno pomocí rodového pozemku komunikovat se zemřelými rodiči a jejich energie budou chránit tebe, ducha a tělo ?" A představte si, že všechny pochybnosti rozptýlil právě sám život. Stalo se následující.

(1 2 3 .)

STAŘÍK U DOLMENU

Před třemi lety, po příjezdu na severní Kavkaz, psal jsem první kapitoly o dolmenech, ke kterým se teď valí nepřetržitý proud lidí. Ale tehdy se málokdo přijížděl podívat na tyto starodávné stavby našich předků. Často jsem sám přicházel k dolmenu umístěnému na půdě farmáře Bambakova, v osadě Pšada Gelendžického okresu. A pokaždé se u dolmenu najednou objevil stařík Bambakov. Vždy se objevoval nějak nečekaně, v záplatované košili a se skleničkou medu ze svého včelínu.

Stařík byl vysoký, hubený a velice čilý. Půdu dostal nedávno, na začátku perestrojky, a měl jsem pocit, že moc pospíchal všechno na ní zařídit. Postavil nevelký dům, přístřešek pro úly, hospodářská stavení z různého zbytkového materiálu. Začal zakládat zahradu, kopat nevelký rybník, předpokládaje, že tam vytryskne pramen, ale narazil na skalnaté horniny.

A ještě se stařík Bambakov velice šetrně choval k dolmenu. Zametal kolem něj, skládal vedle dolmenu kamínky, přinesené z pole, a říkal: „Tyto kameny jsou přinesené lidskýma rukama, vidíš, nepodobají se těm, co jsou v okolí. Lidé z nich udělali pahorek, na něm postavili dolmen."

Hospodářství staříka-farmáře se nacházelo stranou od obce a cesty. Nejčastěji v něm pracoval sám. A já jsem přemýšlel: „Chápe vůbec, jak je nesmyslné jeho úsilí ? Nepodaří se mu pozvednout hospodářství, obdělat půdu, vystavět normální moderní dům. A i kdyby se stal zázrak a podařilo se mu zušlechtit okolní teritorium, zařídit hospodářství, tak stěží by z toho měl radost. Všechny děti se teď snaží dostat do měst.

Jeho syn s manželkou se také usadil v Moskvě, stal se z něj úředník.

Copak stařík nechápe, že jeho snahy jsou nesmyslné? Nikdo je nepotřebuje, dokonce ani děti. S jakým asi pocitem bude umírat, věda, že na jeho hospodářství čeká zpustlost? Věda, že všechno zaroste plevelem, že se vyrojí jeho včely? A dolmen, který tak nevhodně stojí uprostřed pole, opět zasypou smetím. Kdyby raději odpočíval na stará kolena, ale on od rána do večera stále něco kopá a zřizuje, bez zastavení."

Jednou jsem přišel k dolmenu již za šera. Cestičku k němu osvětloval měsíc. Kolem bylo ticho, pouze šelest listí ve vánku. Zastavil jsem se několik kroků od stromů rostoucích kolem dolmenu.

Na kamenu u portálu dolmenu seděl stařík. Poznal jsem jeho hubenou postavu. Stařík, obvykle čilý a veselý, nehybně seděl a zdálo se mi, že plakal. Pak se zvedl, svou rychlou chůzí se prošel sem a tam podél portálu dolmenu, náhle se zastavil, otočil se tváří k dolmenu, souhlasně mávnul rukou. Pochopil jsem: stařík Bambakov komunikoval s dolmenem, mluvil s ním.

Otočil jsem se, a snaže se našlapovat jemněji, šel jsem k osadě. Cestou jsem přemýšlel: „Čímpak dolmen, jeho Duch, může pomoci člověku již dožívajícímu svůj život, ať je jakkoliv silný a moudrý? Čím? Ledaže takovouto komunikací. Moudrost! Moudrost se potřebuje v mládí. Co s ní ve stáří? Kdo ji potřebuje? Kdo bude poslouchat moudré řeči, když i vlastní děti jsou za devaterými horami?"

Po uplynutí půldruhého roku, při dalším příjezdu do Gelendžiku, jsem opět šel k dolmenu v hospodářství staříka Bambakova. Již jsem věděl, že Stanislav Bambakov zemřel.

A bylo mi trochu líto, že už neuvidím tohoto veselého, cílevědomého člověka. Že už víckrát nechutnám med z jeho včelína. A hlavně, nechtělo se mi opět uvidět odpadky u dolmenu a zpustlost kolem. Ale...

Cestička vedoucí od silnice k hospodářství byla čistě zametená. Před zatáčkou na cestě k dolmenu stály mezi stromy dřevěné stolky, obklopené lavičkami, a krásná besídka. Podél stezky, pečlivě obložené nabílenými kamínky, se zelenaly sazenice cypřiše. V oknech domku a vedle na sloupu se svítilo.

Syn! Syn staříka Bambakova, Sergej Stanislavovič Bambakov, opustil Moskvu, svou funkci a usadil se na hospodářství svého otce.

Seděli jsme se Sergejem u stolu pod stromy...

„Otec mi zavolal do Moskvy, poprosil, abych přijel. Přijel jsem, podíval se a přivezl jsem rodinu," vyprávěl Sergej, „společně s otcem jsme tady pracovali. Pracovat s ním bylo potěšením. A když zemřel, tak jsem nedokázal opustit toto místo."

„Nelituješ toho, že ses přestěhoval z velkoměsta?"

„Ne, nelituji, manželka také nelituje. Každý den děkuji otci. Cítím se tady o hodně pohodlněji."

„Namontovali jste v domě příslušenství a zavedli vodu?"

„Příslušenství? Tady u domu je záchod, ještě ho otec udělal. Mám na mysli jiné pohodlí. Vnitřně jakoby se stalo komfortněji, naplněněji."

„A co s prací?"

„Práce je tady až nad hlavu. Je třeba zvelebit zahradu, ujasnit si všechno se včelínem. Ještě úplně nevím, jak zacházet se včelami. Skoda, že jsem nestačil přejmout od otce zručnost. K dolmenu přijíždí stále více lidí, každý den přijímáme autobusy, manželka mi s radostí pomáhá. Otec mě prosil, abych vítal lidi, a já je vítám. Tady jsem udělal parkoviště, chci zavést vodu. Ale tlačí na mě daně. Zatím mi nestačí peníze. Je dobře, že alespoň hlava úřadu mi nějak pomáhá.“

„Pověděl jsem Sergejovi, co Anastasia říkala o zemi, o pozemcích, o památce po rodičích, a odpověděl mi:

„Víš co, má pravdu ! Stoprocentní pravdu. Otec zemřel, ale já s ním jakoby každý den mluvím, občas i nesouhlasím. Ale přece se stává pro mě bližší, jako by ani nezemřel.“

„Jak to ? Jak s ním mluvíš ? Jako kontaktéři, slyšíš jeho hlas ?“

„Ne, všechno je jednodušší. Vidiš trychtýř ? To otec hledal vodu a narazil na skalnatou horninu. Chtěl jsem tento trychtýř zasypat a místo něj postavit ještě jeden stolec s lavičkami. Říkal jsem si v duchu: ‚Copak jsi to, taťko, neodhadl, teď je třeba zbytečně pracovat, i bez toho mám co dělat.‘ Jen co začalo pršet, z hory začala téct voda a zaplnila trychtýř, a ta voda se tam držela, neubývala z trychtýře několik měsíců. Vytvořil se tam malinký rybník. Pomyslel jsem si: ‚Šikulka, taťko, hodila se tvá nálevka. A mnoho dalších věcí vymyslel, snažím se uvědomit si je.‘“

„Jakpak se mu přece povedlo, Sergeji, odtrhnout tě od Moskvy, jakými slovy ?“

„Říkal všechno jakoby jednoduše. Obyčejná slova. Jenom si pamatuji, že se u mě z jeho slov objevily nějaké nové pocity, přání. A jsem tady. Děkuji ti, taťko.“

Jaká slova se dozvěděl starý Bambakov, komunikující s dolmenem ? Jakou poznal moudrost, že dokázal vrátit si svého syna ? Vrátit navždy ! Škoda, že Bambakova nepohřbili na jeho půdě, jak to říkala Anastasia, ale na hřbitově. A ještě jsem trochu záviděl Sergejovi: jeho otec našel nebo stvořil pro něj kousek vlasti. Budu ji mít někdy já ? Budou ji mít ostatní ? Na Anastasiině louce je dobře. Je dobře u Bambakova. Bylo by dobře, kdyby všichni lidé měli svůj kousek vlasti !

(1 2 4 .)

ŠKOLA, NEBO HODINA BOHŮ

Po návštěvě dolmenu na půdě Bambakova a po rozhovoru s jeho synem jsem ještě jasněji začal vzpomínat na Anastasiino vyprávění o vlasti, na její projekt pozemku. Také se mi vybavovaly v paměti jednotlivé pozemky budoucích překrásných osad, které Anastasia kreslila klackem na zemi. A vyprávěla to tak nadšeně a s tak neobvyklými intonacemi v hlase, že jsem jako by slyšel šelest listí v zahradách, které zaplnily místa dříve pustá, zurčení čisté vody v potocích a viděl jsem, jak mezi tím vším žijí krásní, šťastní muži a ženy. Slyšel jsem dětský smích a písně při západu slunce. A mezitím z té neobvyklosti ve mně vznikalo množství otázek:

„Proč kreslíš tak, Anastasie, jako by se pozemky nedotýkaly ?“

„Vždyť je třeba, aby v překrásné osadě byly stezky a cesty. Ze všech stran každého pozemku k následujícímu má být vzdálenost ne menší než tři metry.“

„A škola v této osadě bude ?“

„Samozřejmě, podívej, tady je škola - uprostřed, mezi všemi čtverci.“

„Zajímalo by mě, jací učitelé budou v nové škole, jak bude uspořádáno vyučování. Zřejmě tak, jak jsem to viděl ve Ščetininově škole. Teď tam jezdí mnoho lidí. Všem se líbí lesní škola v Tekosu. Hodně lidí chce ve svých městech organizovat stejnou školu.“

„Ščetininova škola je překrásná, je to stupeň ke škole, ve které se budou učit děti nových osad. Ščetininovi abiturienti je budou pomáhat budovat a budou v nich vyučovat. Ale to hlavní není pouze ve vzdělaných a moudrých učitelích. V těch nových školách rodiče budou učit své děti a sami se u nich budou učit také.“

„Ale jak se najednou ze všech rodičů stanou učitelé? Copak všichni rodiče budou mít vysokoškolské vzdělání k tomu ještě odborné? Budou dětem ve škole objasňovat různé předměty: matematiku, fyziku, chemii, literaturu?“

„Samozřejmě, že všichni nebudou mít stejné vzdělání. Ale vždyť není třeba dělat zvládnutí předmětů cílem svého života. Nejdůležitější je poznat, jak být šťastný, a tohle pouze rodiče mohou ukázat na svém příkladu.“

Vůbec není nutné, aby rodiče vedli vyučovací hodinu v tradičním pojetí. Například se mohou zúčastnit společné diskuse nebo kolektivního vyzkoušení.“

„Vyzkoušení? Koho mohou rodiče zkoušet?“

„Své děti, a děti je vyzkouší také.“

„Rodiče své děti? Zkoušet?! Vždyť to je naprosto k smíchu. V tom případě všichni budou jedničkaři. Který rodič dá svému dítěti čtyřku? Samozřejmě, že každý svému synovi nebo dceři dá jedničku.“

„Vladimíre, nespíchej se závěry. Mezi hodinami, které se podobají dnešním hodinám ve škole, budou jiné, hlavní, hodiny nové školy.“

„Jiné? Jaké?“

A najednou mě napadla domněnka. Když Anastasia lehce ukazuje obrazy tisíce let staré, není důležité, jak to zvládá - pomocí paprsku, hypnózy nebo ještě něčeho, tak to znamená... znamená to, že může ukázat i bližší budoucnost. A zeptal jsem se:

„Mohla bys mi ukázat, Anastasie, alespoň jednu hodinu v té budoucí škole, která bude v nových osadách? Můžeš mi ukázat nějakou netradiční hodinu?“

„Mohu.“

„Tak ukaž. Chci ji porovnat s těmi, které jsem viděl u Ščetinina, a s těmi, na kterých jsem byl přítomný sám, když jsem chodil do školy.“

„A nebudeš se lekat nebo se ptát, jakou silou stvořím obrazy budoucna?“

„Je mi to jedno, jak to uděláš. Nějak mě moc zajímá podívat se.“

„Pak si lehni na trávu, uvolni se a usni.“

Anastasia tiše položila svou dlaň na mou a...

Uviděl jsem, jakoby seshora, mezi množstvím pozemků jeden, který se lišil od všech ostatních svým vnitřním plánováním. Bylo na něm několik velkých dřevěných domů, spojených mezi sebou cestičkami, podél kterých se táhly květinové záhonky. Vedle komplexu budov byl přírodní amfiteátr: pahorek,

po kterém v půlkruhu seshora dolů se spouštěly řady laviček. Sedělo na nich přibližně tři sta lidí různého věku. Byli mezi nimi starší, již s šedivými vlasy, a úplně mladí. Zřejmě se rozmístili podle rodin, protože seděli střídavě dospělí muži, ženy a děti různého věku. Všichni mezi sebou vzrušeně mluvili. Jako by očekávali, že uvidí něco neobyčejného, koncert superhvězdy nebo projev prezidenta.

Před posluchači na dřevěné ploše-scéně stály dva stolky, dvě židle, vzadu velká tabule. Vedle plochy oživeně diskutovala asi patnáctičlenná skupinka dětí ve věku od pěti do dvanácti let.

„Teď se začne něco jako sympozium z astronomie,“ uslyšel jsem Anastasiin hlas.

„A co tady dělají děti? Rodiče je neměli u koho nechat?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Někdo, jeden ze skupiny diskutujících dětí, teď bude mít hlavní referát. Zatím vybírají, kdo to bude. Vidiš, jsou dva kandidáti: chlapec, je mu devět let, a osmiletá holčička. Teď děti hlasují. Většina vybrala chlapce.

Chlapec se vážnou a pevnou chůzí přiblížil ke stolku. Z kartónových desek vyndal nějaké papíry s výkresy a kresby a rozkládal je na stole. Všechny děti, někdo vážně a někdo hopsavě, namířily ke svým rodičům, sedícím na lavičkách. Zrzavá holčička, samá piha, - pretendentka na vystoupení - šla kolem stolu s hrdě zvednutou hlavou. Ve svých rukou měla desky trochu větší a trochu silnější než chlapec. Zřejmě to také byly výkresy a kresby.

Chlapec u stolu se pokusil něco říci kolemjdoucí holčičce-pretendentce, ale ta se nezastavila, upravila si zrzavý cop, ostentativně se odvrátila a šla mimo. Nějakou dobu se chlapec rozpačitě díval za hrdě odcházející zrzavou holčičkou. Pak opět začal soustředěně přednávat své papíry.

„Kdopak stihl tyto děti naučit astronomii tak, aby dokázaly udělat referát před dospělými?“ zeptal jsem se Anastasie.

A odpověděla mi:

„Nikdo je nevyučoval. Bylo jim nabídnuto, aby samy popřemýšlely, jak je všechno uspořádáno, aby se připravily a předložily své úsudky. Připravovaly se víc než dva týdny a teď přišel rozhodující okamžik. Kdokoliv může oponovat jejich závěrům, budou hájit své názory.“

„Takže to je něco jako hra?“

„Můžeš to hodnotit jako hru. Jenomže je velice seriózní. Každý z přítomných teď bude mít zapojenou a zrychlenou myšlenku o planetárním uspořádání a možná, že přítomní lidé začnou myslet i na něco většího. Vždyť děti přemýšlely dva týdny a jejich mysl nebyla ničím omezena, žádnými dogmaty, neovládají je žádné verze o planetárním uspořádání. Ještě není známo, co předvedou.“

„Chceš říci, co navymýšlí svým dětským rozumem?“

„Chci říci, že předloží svou verzi. Vždyť dospělí také nemají axiomy o planetárním uspořádání. Cílem tohoto sympozia není vypracování nějakých kánonů, ale zrychlení mysli, která posléze určí pravdu nebo se k ní maximálně přiblíží.“

Ke druhému stolu přistoupil mladý muž a oznámil začátek přednášky. Chlapec začal mluvit.

Vystupoval s jistotou a se zápalom, kolem dvaceti až třiceti minut. Jeho proslov se mi zdál být úplnou dětskou fantazií. Fantazií, neodůvodněnou žádnou vědeckou teorií nebo alespoň elementárními znalostmi kurzu astronomie střední školy. Chlapec vyprávěl přibližně následující:

„Když se večer podíváme na nebe, tak uvidíme množství svítících hvězd. Bývají různé: úplně malinké a trochu větší. Ale úplně malinké hvězdy také mohou být velké. Jenomže my ze začátku myslíme, že jsou malinké. Ale ony jsou velké. Protože letadlo, když letí vysoko v nebi, je malinké, ale když se k němu přiblížíme na zemi, tak se ukáže, že je velké a že se do něj vejde hodně lidí. Stejně tak na každé hvězdě se může umístit mnoho lidí. Ale teď na hvězdách lidé nejsou. A večer svítí. I velké, i malinké. Září, abychom se na ně dívali a mysleli na ně. Hvězdy chtějí, abychom na nich všechno udělali stejně tak dobře jako na Zemi. Trochu závidí Zemi. Moc chtějí, aby na nich rostly plody a stromy stejné jako u nás, aby byla stejná řeka a rybičky. Hvězdy na nás čekají a každá se snaží zářit, abychom si jí všimli. Ale my ještě nemůžeme letět k nim, protože máme hodně práce doma. Ale když všechno doma uděláme a na celé Zemi bude dobře, tak poletíme ke hvězdám. Jenom nepoletíme letadlem nebo raketou.

Protože letadlem se letí dlouho a raketou také dlouho a je to nuda. A ještě se do letadla a do rakety všichni nevejdeme. Nevejde se tam hodně různého nákladu. Ani stromy, ani řeka se tam nevejde. Když všechno na Zemi uděláme dobře, tak k první hvězdě poletíme celou Zemí. A ještě některé hvězdy samy budou chtít přiletět k Zemi a přitisknout se k ní. Již posílaly své kousíčky a ty se dotýkaly Země. Lidé si nejdřív mysleli, že je to kometa, ale to byly kousíčky hvězd, kterým se moc chtělo přitisknout ke krásné Zemi. Poslaly je hvězdy, které na nás čekají. Můžeme doletět k daleké hvězdě celou Zemí a ten, kdo bude chtít, zůstane na hvězdě, aby tam bylo jako na Zemi - krásně.”

Chlapec zvedal své listy, ukazoval je posluchačům. Na listech byly kresby hvězdného nebe, dráha pohybu Země ke hvězdám. Na poslední kresbě byly dvě hvězdy sady kvetoucí a Země, vzdalující se od nich, ve svém mezigalaktickém letu.

Když chlapec ukončil svou řeč a ukazování kreseb, vedoucí sdělil, že všichni, kdo si to přejí, mohou vystoupit jako oponenti nebo vyjádřit své úvahy ohledně vyslechnutého referátu. Ale nikdo vystupovat nespíchal. Všichni mlčeli, a jak se mi zdálo, z nějakého důvodu byli vzrušení.

„Proč se vzrušují?“ zeptal jsem se Anastasie. „Copak nikdo z dospělých nezná astronomii?“

„Vzrušují se proto, že je třeba mluvit odůvodněně a srozumitelně. Vždyť tady jsou přítomné jejich děti. Jestli vystoupení nebude srozumitelné a přijatelné pro dětskou duši, k vystupujícímu člověku vznikne nedůvěra nebo, což je horší, nepřítel. Dospělí si váží vztahu k sobě, vzrušují se a nechtějí riskovat. Bojí se ztrapnit před přítomnými a hlavně před svými dětmi.”

Mnozí přítomní se začali otáčet směrem ke staršímu šedivějšímu muži, sedícímu uprostřed sálu. Objímal kolem ramen malinkou zrzavou holčičku, tu, která byla jednou z pretendů na referát. Vedle nich seděla mladá a velmi krásná žena. Anastasie komentovala:

„Mnozí se teď dívají na šedivějšího muže uprostřed sálu. Je to univerzitní profesor, vědec. Teď je v důchodu. Soukromý život se mu ze začátku nevydařil, neměl

děti. Před deseti lety si vzal pozemek, začal ho sám zvelebovat. Zamílovala se do něj mladá dívka a narodila se jim zrzavá holčička. Mladá žena, sedící vedle něj, je jeho manželka a matka jeho dcery. Bývalý profesor moc miluje své pozdní dítě. A zrzavá holčička, jeho dcera, se k němu chová s velkou úctou a láskou. Mnozí z přítomných lidí si myslí, že profesor má vystoupit první.

Ale šedivějící profesor otálel se svým projevem. Bylo vidět, jak vzrušeně žmoulal v ruce nějaký časopis. Nakonec vstal a začal mluvit. Pověděl něco o uspořádání vesmíru, o kometách, o hmotě Země a udělal konečný závěr:

„Planeta Země se samozřejmě pohybuje v prostoru a točí se. Ale je nerozlučně spjata se Sluneční soustavou a nemůže se samostatně, bez své Sluneční soustavy, přemísťovat ke vzdáleným galaxiím. Slunce dává život všemu živému na Zemi. Vzdalování od Slunce bude mít za následek značné ochlazení na Zemi a v důsledku toho zánik planety. Všichni můžeme pozorovat, co se stává při relativně nevelkém vzdalování od Slunce. Nastává zima...”

Profesor náhle zmlkl. Chlapec-referent chvilku rozpačitě přebíral své kresby, chvilku se tázavě díval na své vrstevníky ze skupiny, s kterou připravoval referát. Ale, zřejmě, argument se zimou a ochlazením pro všechny byl pádný a pochopitelný. Tento argument zničil krásný dětský sen o společném letu. A najednou v rozhostilém tichu, které trvalo již půl minuty, opět zazněl hlas šedivějícího profesora:

„Zima... Život vždy umírá, když Zemi chybí sluneční energie. Vždy! Nejsou zapotřebí žádná vědecká bádání, abychom toto uviděli..., přesvědčili se.... Ale je možné, že stejná energie, jakou má Slunce, je také na Zemi. Jenom se ještě neprojevila. Nikdo ji ještě neobjevil. Je možné, že někdy objevíte... Je možné, že Země by mohla být soběstačnou. Tato energie se projeví v něčem... Na Zemi se projeví energie Slunce a bude otvírat, jako sluneční energie, okvětní lístky. A tehdy bude možné cestovat Zemí po galaxii... Ano, tehdy...”

Profesor ztratil nit a zmlkl. V sále bylo slyšet nespokojené reptání. A pak to začalo...

Dospělí se zvedali ze svých míst a vyjadřovali se, vyvracejíce profesоровu myšlenku o možnosti života bez slunce. Říkali něco o fotosyntéze, která probíhá v rostlinách, o teplotě okolního prostředí, o dráhách pohybu planet, z kterých nemůže sejít žádná z planet. Profesor seděl, skláněje šedivějící hlavu níž a níž. Jeho zrzavá dcera otáčela hlavičku směrem ke každému vystupujícímu, občas se nadzvedávala, jako by chtěla vlastním tělem ubránit otce před oponenty.

Žena v letech, podobající se učitelce, požádala o slovo a začala mluvit o tom, že není dobré přitakávat, lichotit dětem kvůli tomu, abychom získali jejich přízeň.

„Každá lež bude časem odhalena a jakpak potom budeme všichni vypadat? To není jen lež, tohle je malomyslnost,” říkala žena.

Zrzavá holčička se chytila šosů saka svého otce. Začala jím třást a skoro s pláčem říkala selhávajícím hlasem:

„Ty jsi, tatínku, o této energii zalhal... Zalhal jsi, tatínku? Protože jsme děti? Teta říká, že jsi zmalomyslněl. Zmalomyslnět - je to špatné?”

V sálu pod otevřeným nebem nastalo ticho. Profesor zvedl hlavu, podíval se dceři do očí, položil ruku na její ramínko a tiše pronesl:

„Uvěřil jsem, dcerunko, tomu, co jsem řekl.“

Zrzavá holčička se nejdřív zarazila. Pak rychle vylezla na lavičku a vysokým dětským hlasem vykřikla do sálu:

„Můj tatínek nezmalomyslně! Tatínek uvěřil! Uvěřil!“

Holčička přešla pohledem ztichlý sál. Jejich směrem se nikdo nedíval. Otočila se ke své matce, ale mladá žena se odvrátila, sklonila hlavu a střídavě rozepínala a zapínala knoflíky na rukávu své halenky. Holčička opět přeběhla pohledem mlčící sál a otočila se k otci. Profesor se stále nějak bezradně díval na svou malinkou dceru. V absolutním tichu opět, ale již tiše a laskavě, zazněl hlas zrzavé holčičky:

„Lidé ti nevěří, tatínku. Nevěřící proto, že se ještě na Zemi neobjevila energie, která je schopna, jako sluníčko, rozvírat lístky květin. Ale až se objeví, tak ti všichni lidé uvěří. Uvěří potom, až se objeví. Potom...“

A najednou profesorova zrzavá dcera rychle upravila svou ofinku, seskočila do uličky mezi lavicemi a běžela pryč. Dostala se na kraj sálu pod otevřeným nebem, namířila k jednomu z vedle stojících domů, vlítla do dveří a za několik vteřin se objevila zpátky. Holčička držela v rukou květináč s nějakou rostlinkou. S ním také běžela k již prázdnému stolku vystupujícího. Květináč s rostlinou položila na stůl. A nad hlavami přítomných hlasitě zazněl jistý dětský hlas:

„Tady je květina. Její lístečky jsou zavřené. Protože není sluníčko. Ale teď se rozevrou. Protože je na Zemi energie... Já se... Proměním se v energii, která otvírá okvětní lístky.“

Holčička sevřela ruce v pěsti a začala se dívat na květinu. Dívala se nemrkajíc.

Lidé, sedící na svých místech, mlčeli. Všichni se dívali na holčičku a na květináč s nějakou rostlinou stojící před ní na stolku.

Profesor se pomalu zvedl a šel k dceři. Přiblížil se k ní, vzal ji za ramena ve snaze odvést ji. Ale rusovláska škusbla ramínky a zašeptala:

„Raději mi pomoz, tatínku.“

Profesor zřejmě úplně upadl do rozpaků, zůstal stát s rukama položenýma na dětských ramínkách a také se začal dívat na květinu.

S květinou se nic nedělo. A bylo mi nějak líto zrzavé holčičky a šedivějšího profesora. Potřeboval se dostat do takového maléru se svými výroky o víře v neobjevenou energii ?!

Najednou se v první řadě zvedl kluk, který měl referát. Pootočil se k mlčky sedícímu sálu, popotáhl nosem a šel ke stolu. Důstojně a s jistotou se přiblížil ke stolu a postavil se vedle zrzavé holčičky. Stejně jako ona nasměroval svůj upřený pohled na rostlinu v hliněném květináči. Ale s rostlinou se, samozřejmě, stále nic nedělo.

A tehdy jsem uviděl ! Uviděl jsem, jak se v sálu začaly zvedat ze svých míst děti různého věku. Jeden za druhým se přibližovaly ke stolu. Mlčky se postavily vedle rusovlásky a pozorně se dívaly na květinu. Poslední, asi šestiletá holčička, objala rukama svého úplně malinkého bratříčka a nesla ho ke stolu. Protlačila se před všechny, s námahou a s něčí pomocí ho postavila na židli u stolu. Chlapeček se porozhlédl po všech dětech, stojících kolem, otočil se ke květině a začal na ni foukat.

A najednou rostlina v květináči začala rozevírat lístečky jednoho ze svých květů. Úplně pomalu. Ale toho si všimli zmlklí lidé v sálu. Někteří z nich se mlčky začali zvedat ze svých míst. A na stole rozevíral své lístečky již druhý kvítek, zároveň s ním třetí, čtvrtý...

„Jeee... „ zakřičela nadšeným dětským hlasem starší žena, podobající se učitelce, a začala tleskat. Sál se zaplavil bouřlivým potleskem. K profesorovi, který odešel stranou od radostí jásajících dětí, stojících u květiny, a mnul svůj spánek, běžela ze sálu mladá, krásná žena, jeho manželka. S rozběhem poskočila, vrhla se mu kolem krku a začala ho líbat na tváře, na rty... Rusovlasá holčička udělala krok směrem ke svým líbajícím se rodičům, ale přidržel ji chlapec-referent. Vytrhla svou ruku, ale po několika krocích se otočila, přistoupila těsně k němu a začala zapínat rozepnuté knoflíky na jeho košili. Zapnula je, usmála se, rychle se otočila a běžela ke svým objímajícím se rodičům.

Ze sálu se stále více lidí přibližovalo ke stolu. Někdo bral své děti do náruče, někdo tiskl ruku malému referentovi, který dál stál s rukou nataženou ke stisku a dlaní druhé ruky tiskl knoflík, jenž před chvílí zapnula rusovláska.

Najednou někdo začal hrát na knoflíkovou harmoniku něco mezi ruským a cikánským tancem. Na scéně podupl nějaký stařík k němu již mířila jako labutěnka plnější žena. Dva mladíci začali tančit v podřepu... A květina se dívala otevřenými lístečky na bujný ruský tanec, který svou bujarostí vtahoval stále více lidí.

Obraz neobvyklé školy náhle zmizel, jako by zhasla obrazovka. Seděl jsem na trávě. Kolem bylo rostlinstvo tajgy a vedle - Anastasia. Cítil jsem uvnitř nějaké vzrušení a slyšel jsem smích šťastných lidí, zvuky veselého tance a nechtělo se mi se s tím vším loučit. Když všechno znějící uvnitř postupně utichlo, řekl jsem Anastasii:

„To, co jsi teď ukázala, se vůbec nepodobá žádné školní hodině. Je to nějaká schůzka rodin žijících v sousedství. A také tam nebyl žádný učitel, všechno probíhalo samo sebou.“

„Byl tam učitel, Vladimíre, moudřejší. Ten učitel nevyrušoval sebou ničí pozornost.“

„A nač tam byli přítomní rodiče ? Svými emocemi způsobili rozruch.“

„Emoce a city mnohonásobně zrychlují mysl. Podobné hodiny v této škole probíhají každý týden. Učitelé a rodiče jsou zajedno ve svém úsilí a děti se považují za jim rovnocenné.“

„Stejně ale mi účast rodičů ve vzdělání dětí připadá nějak neobvyklá. Vždyť rodiče nestudovali učitelské povolání.“

„Je to smutné, Vladimíre, že se pro lidi stalo zvykem předávat své děti na výchovu někomu jinému. Komu - není důležité. Škole nebo nějakým jiným institucím. Předávat své děti, dost často ani nevěda, jaký světonázor jim budou vnučovat, jaký osud jim připraví něčí učení. Ten, kdo odevzdává své děti do nejistoty, sám se vzdává svých dětí. Právě proto děti zapomínají na své matky, které je odevzdávají na výchovu k někomu jinému.“

* * *

Přišel čas návratu. Informace, kterou jsem dostal, mě natolik přeplnila, že jsem nic nevnímal a nevnímal jsem si okolí. S Anastasií jsem se rozloučil nějak spěšně. Řekl jsem:

„Nevyprovázej mě. Když půjdu sám, tak mi nikdo nebude překážet v přemýšlení.“

„Ano, ať ti nikdo nepřekáží v přemýšlení,“ odpověděla. „Až přijdeš k řece, bude tam dědeček, pomůže ti přepravit se loďkou k přístavu.“

Sel jsem sám tajgou a přemýšlel o všem, co jsem uviděl a uslyšel. Nejdůležitější ze všech vznikala jedna otázka: copak se to s námi, mám na mysli většinu lidí, stalo? Vlast jakoby má každý a malinký vlastní kousek vlasti nikdo nemá. A stát nemá ani zákon, který by zaručoval člověku, jeho rodině možnost dostat do doživotního vlastnictví alespoň jeden hektar půdy. Střídají se strany a vládcí, slibují blahobyty, ale této otázce o kousíčku vlasti pro každého se vyhýbají. Proč? Vždyť velká vlast se skládá z malých kousíčků. Milých, malinkých rodových místeček. Ze zahrad a domků na nich. Jestli takové kousíčky nikdo nemá, tak z čehopak se v tom případě skládá vlast?

Je třeba vydat takový zákon, aby každý člověk měl tento kousíček vlasti. Každá rodina, která si ho bude přát. Zákon mohou přijmout poslanci. Poslance volíme my. Takže je třeba volit ty, kteří budou souhlasit s přijetím takového zákona. Zákon. Jak ho zformulovat? Jak? Možná, že takhle?

„Povinností státu je na požádání každého manželského páru poskytnout hektar půdy do doživotního vlastnictví s právem dědění. Na veškerou zemědělskou produkci, vypěstovanou na rodových pozemcích, nikdo a nikdy nebude uvalovat daň. Rodové pozemky prodeji nepodléhají.“

Takhle to vypadá normálně. A co když někdo vezme půdu a nebude na ní nic dělat? Pak je třeba ještě uvést do zákona následující:

„Jestli se v průběhu tří let půda nebude obdělávat, stát má právo ji zabavit.“

No, a co když člověk chce žít ve městě, pracovat, a na svůj pozemek přijíždět jako na chatu? No, budiž. Ženy stejně pojedou rodit na svůj rodový pozemek. Těm, kteří nepojedou, pak jejich děti neodpustí.

A kdo bude prosazovat tento zákon? Strana? Která?

Je třeba zorganizovat takovou stranu.

A kdo se bude zabývat organizací? Kde najdeme takové politiky?

Je třeba nějak hledat. Rychleji hledat! Jinak zemřeš a ve své vlasti ani jednou nebudeš. Ani vnuci na tebe nevzpomenou.

Kdypak se to stane, že se objeví možnost?.. Kdy člověk bude moci říct: „Ahoj, má vlasti!“?

* * *

Anastasiin dědeček seděl na kládě u břehu. Hned vedle se pohoupávala na vlnách malinká dřevěná loďka, přivázaná u břehu. „Plout s člunem do nejbližšího přístavu na opačném břehu řeky několik kilometrů dolů po proudu není složité, ale jak bude veslovat proti proudu?“ pomyslel jsem si při pozdravu se staříkem a zeptal jsem se ho na to.

Ač byl obvykle veselý, tentokrát se mi zdál být vážný a nemluvný.

Posadil jsem se vedle něj a řekl jsem:

„Nemohu pochopit, jakým způsobem Anastasia udržuje v sobě tolik informací. Pamatuje si minulost a ví všechno, co se děje v našem životě teď. Přitom žije v tajze, raduje se z květin, sluníčka a zvířátek. Jakoby ani na nic nemyslí.“

„A na co je třeba tady myslet?“ odpověděl dědeček. „Ona tu informaci cítí. Když ji potřebuje, tak jí bere tolik, kolik chce. Odpovědi na všechny otázky jsou v prostoru, vedle nás, pouze je třeba je umět přijmout a ozvučit.“

„Jak to?“

„Jak... Jak... Třeba jdeš ulicí dobře známého městečka, myslíš na své věci, nečekaně se k tobě přibližuje chodec a ptá se, jak se má někam dostat. Vždyť mu dokážeš odpovědět.“

„Ano.“

„Tak vidíš, všechno je jednoduché. Myslel jsi na své. Otázka vznikla bez souvislosti s tím, na co jsi myslel, ale ty jsi odpověděl. Odpověď je uložena v tobě.“

„Ale to je prosba vysvětlit cestu. A když se mě chodec zeptá, co bylo v tom městě, no, dejme tomu tisíc let před naším setkáním, nikdo mu nedokáže odpovědět.“

„Nedokáže, když bude líný. Od okamžiku stvoření je všechno uchováno v každém člověku a kolem něj. Raději jdi do lodky, je na čase odrazit.“

Stařík usedl k veslům. Když jsme se vzdálili od břehu asi kilometr, předtím mlčící dědeček začal mluvit:

„Snaž se, Vladimíre, neuvíznout v této informaci a úvahách. Skutečnost hodnot sebou. Pociťuj sebou hmotu a to, co není vidět, stejnoměrně.“

„Proč to říkáte, nechápu.“

„Proto, že ses začal hrabat v informaci, hodnotit ji svým rozumem. Ale rozumem to nepůjde. Objem toho, co ví vnučka, rozum neumístí. A přestaneš si všimát svého okolí.“

„Všeho si všímám. Tady je řeka, loďka...“

„Tak pročpak ses, všehovšímající, nedokázal normálně rozloučit s vnučkou a svým synem?“

„No, možná, že jsem nedokázal. Protože jsem myslel na globálnější věci.“

Skutečně jsem odešel, aniž bych se pořádně rozloučil s Anastasií a po celou cestu jsem tak usilovně přemýšlel, že jsem si nevšiml, jak jsem se ocitl u řeky. A dodal jsem:

„Anastasia také myslí na jiné věci, na globální, nepotřebuje různé sentimenty.“

„Anastasia cítí sebou všechny úrovně bytí. A pociťuje každou ne na úkor jiné.“

„No a co?“

„Vyndej ze své tašky dalekohled, podívej se na strom na břehu, odkud jsme odplouvali.“

Podíval jsem se dalekohledem. Na břehu u stromu stála Anastasia se synem

v náručí. Na její ohnuté ruce visel uzlík. Stála se synem a mávala rukou za loďkou, vzdalující se po proudu řeky. Také jsem zamával Anastasii.

„Zdá se, že vnučka se synem šla za tebou. Čekala, až ukončíš svá přemýšlení, vzpomeneš na syna a pomyslíš na ni. Připravila ti uzlík. Ale informace, kterou jsi od ní dostal, byla pro tebe důležitější.

Duchovní i materiální je třeba rovnoměrně pociťovat. Tehdy i v životě na obou nohou pevně budeš stát. Když jedno má převahu nad druhým, tak se jakoby stáváš chromý," bez zloby mluvil stařík a šikovně vesloval.

Bud' jemu, nebo sám sobě jsem se nahlas pokoušel odpovědět:

„Pro mě je teď důležité pochopit... Pochopit sám ! Kdopak jsme ? Kde jsme ?"

(1 2 5 .)

ANOMÁLIE V GELENDŽIKU

Vážení čtenáři, všechno, co je napsáno v mých knihách, jsem uslyšel od Anastasie, uviděl a prožil jsem to sám. Všechny události jsou reálné zážitky z mého života a při jejich popisu jsem uváděl, obzvlášť v prvních knihách, pravé adresy a jména lidí, čehož jsem posléze litoval. Stále častěji byli tito lidé obtěžováni zvědavci.

Vážným problémem jsou také pověsti, události a jevy spojené se mnou a s Anastasií. Zneklidňuje mě svérázný výklad těchto událostí a v důsledku i svérázné úsudky. Nesouhlasím s každým z nich. Například jsem proti zbožňování dolmenu. Myslím si, že s dolmeny je třeba zacházet s úctou, ale nezbožňovat je.

Mezi čtenáři knih o Anastasii jsou lidé různých náboženství, duchovních konfesí, s různou úrovní vzdělání. Myslím si, že ke každému výkladu je třeba se zachovat s pozorností. Každý má právo na vlastní mínění, ale v tom případě konstatujeme: „tohle je mé mínění, mé předpoklady".

A samozřejmě není třeba všechno šmahem mystifikovat, ani mě, ani Anastasii. Jinak ji lze proměnit z člověka, ať trochu zvláštního, v nějakou podivnou bytost. Možná, že ve skutečnosti právě ona je obyčejný člověk a podivní jsme právě my ?.. No prosím, sám jsem začal poučovat. Je to tím, že mě zneklidňují tyhleto okolnosti.

Teď se bleskovou rychlostí šíří zvěst o ohnivé kouli, s kterou komunikuje Anastasia. Pamatujete se, vážení čtenáři, jak jsem popisoval v předchozích knihách, že tato koule se objevuje vedle Anastasie v extrémních situacích ? Jak se poprvé objevila, když malinká Anastasia plakala na hrobečku svých rodičů, a pak ji „učila" dělat první kroky na zemi. Jak ji bránila při útoku na ni. Na dědečkovu otázku: „Co je to ?" Anastasia odpověděla: „Je dobrý".

Ano, komunikuje s tou koulí, ale neví úplně, co představuje tento přírodní jev. Ptáte se, proč jsem najednou začal vzpomínat na ohnivou kouli, která se objevila neznámo odkud ? Protože právě tato koule, podle tvrzení mnohých svědků, se objevila nad Gelendžikem a udělala jakýsi poplach. Teď nepřátelé šíří pověsti, že prý Anastasia, kdyby něco, tak pomocí této koule může málem zničit všechny, kdo jsou pro ni nepohodlní. Ze komunikuje nejen se světlymi silami, ale i s temnými. A k tomu ještě sami čtenáři přilévají oleje do ohně. V Tuapse mě také žádali o posláním této koule na vedení města Soci, aby prohlédlo jako v Gelendžiku.

Vážení čtenáři, teď se pokusím vylíčit, co ve skutečnosti bylo v Gelendžiku a vyzývám vás, abyste se k tomu zachovali klidně a rozvážně.

Gelendžické regionální společenské sdružení se chystalo k pořádání čtenářské konference o knihách. Vzájemné vztahy vedení sdružení s administrativou města byly mírně řečeno napjaté. A k tomu ještě já jsem se ve druhé knize nelichotivě vyjádřil ohledně starého vedení města. Na tomto pozadí... Bylo třeba, aby se to stalo? V druhé polovině dne 17. září roku 1999, v předvečer čtenářské konference na téma knih o Anastasii, ve městě se zdvihl vítr a rozpoutala se bouřka. Na nevelkém náměstí před budovou vedení města se najednou objevila ohnivá koule. Její další chování, jak to říkají teď, se podobalo chování Anastasiiny koule.

Ohnivá koule se objevila nad Gelendžikem, obešla hromosvody budov kolem náměstí a dotkla se stromu stojícího uprostřed náměstí. Pak se z této koule vyčlenilo několik menších koulí nebo paprsků. Jeden vlétl do kabinetu šéfa vedení města, chvilku létal po kabinetu před očima přítomných úředníků a vylétl.

Druhý vlétl do kabinetu zástupkyně Galiny Nikolajevny, nějakou dobu visel ve vzduchu, pak namířil k oknu, nakreslil na okenním skle podivný znak, který se dosud nesešel, a odletěl.

Dále se mluví o tom, že vedení Gelendžiku se stalo svatým nebo uvědomělým. Má se zato, že právě po té příhodě s ohnivou koulí se vedení rozhodlo učinit opatření na zlepšení přijetí čtenářů, přijíždějících do města, upravit dolmeny v okolí města, pořádat každoroční festival duchovní autorské písně a hodně dalších věcí, které dříve dělat nechtělo.

Tato zvěst se šířila s tvrzením, že Gelendžik navštívila Anastasiina ohnivá koule. Pokusil jsem se navrhnout verzi, že to byl kulový blesk a že se podoba jeho chování náhodně shoduje s tím, co jsem popsal v knize. Jenže vedení města stejně bylo nuceno přijmout nějaký závěr. Ale kdepak. Začali mě přesvědčovat: „Nic není náhoda. A navíc, tady nejde o jednu náhodu, ale o celý řetězec.“ A tvrdili: „Když se náhody řadí do nějakého souvislého řetězku, tak tomu se říká zákonitost.“

Samozřejmě, dá se říci, že náhody vytvořily řetězec. Zatím není jasné, jak koule dokázala vyhnout se hromosvodům. Proč se dotkla velkého stromu, stojícího na náměstí, zaplanula, zahřměla nad ním, ale nezničila ho, letěla k oknům administrativní budovy? Letěla k oknům těch kabinetů, v kterých se nacházeli lidé, v jejichž kompetenci bylo řešení otázek spojených s příjezdem čtenářů do města?

Proč vedení, hned po „návštěvě“ ohnivé koule, pozitivně vyřešilo spoustu otázek?

Proč po objevení této koule předsedkyně zákonodárského shromáždění přišla na konferenci s uvítáním? Atd.

Říká se, že starosta města Gelendžiku a celý administrativní aparát se tak změnili, že teď Gelendžik začne rozkvétat a bude, jak říkala Anastasia, bohatší než Jeruzalém a Řím. Někteří tvrdí, že koule všechny polekala.

Po příjezdu do Gelendžiku jsem se setkával se starostou města a se zástupkyní. Viděl jsem znak, nakreslený na okně, sahal jsem na něj. Pociťoval jsem neobvyklou vůni, podobala se vůni kadidla a síry. Ale nepocítil jsem žádný úlek. Naopak, Galina Nikolajevna, zástupkyně starosty města, se stala veselejší než dřív. Také

mi vyprávěla, jak to všechno probíhalo, a zeptala se: „Myslíte, že to bylo nějaké znamení?“

Takže okolnosti se vyvinuly tak, že verzi o obyčejném kulovém blesku nikdo nepřijímal. A mě začali obviňovat ze zjednodušení situace.

Uznávám, že jsem se skutečně snažil zjednodušit situaci, a nejen ji. Proč? Protože disponuji informací, jak někteří vůdcové náboženských spolků zastrašují lidi Anastasiinými neobvyklými schopnostmi. Jak tvrdí, že tyto schopnosti nejsou od Boha a že Anastasia není člověk. Ve svých duchovních publikacích píší o tomto články. Představuji si, jak se teď bude zveličovat aféra s objevením koule v Gelendžiku.

Nechci vyvracet nebo dokazovat souvislost ohnivá koule s Anastasií - už to nemá smysl. Tady každý zůstane při svém mínění. Jen se pokouším společně s vámi, vážení čtenáři, alespoň považovat, projevem jakých sil mohla být ohnivá koule, jež „navštívila“ Gelendžik?

V Bibli se říká: „Podle jejich ovoce je poznáte.“ (Matouš, 7. 15) A jaképak jsou ovoce? Zaprvé, ohnivá koule nezpůsobila žádné poškození administrativní budovy. Ani nevyrazila okno, na kterém udělala svůj znak. Vůně přetrvávající v kabinetu nevyvolává nepříjemné pocity. Galina Nikolajevna, paní kabinetu, mluvila se mnou v přítomnosti čtyř lidí a nikdo z nich si nevšiml, že by byla vylekaná. Koule zahřměla nad stromem, rostoucím na náměstí, došlo k jasnému záblesku, říká se, že jako by vzplanul celý strom. Ale teď si roste v plném zdraví. Administrace vydala nařízení ohledně zlepšení úrovně služeb pro čtenáře, přijíždějící do města. Přijala rozhodnutí o uspořádání exkurzí k dolmenům, o kterých mluvila Anastasia.

Nevidím žádný negativní výsledek. Tedy ovoce je pozitivní.

O ohnivá kouli Anastasia říká, že koná samostatně, že jí nejde poroučet, lze ji pouze prosit.

Ve svých knihách se snažím přesně, jak jen to jde, popisovat situace, které jsem viděl na vlastní oči, sám procítil a uslyšel vlastníma ušima. Ohledně události s ohnivou koulí v Gelendžiku každý může mít jakoukoliv svou verzi. Ale nebylo by žádoucí, aby někdo využíval tuto příhodu pro zastrašování lidí.

A navíc, když to takhle bude pokračovat dál, tak budou mystifikovány dokonce nejobyčejnější situace. Teď se už začíná povídat o tom, že tato ohnivá koule mi pomáhala vystupovat na konferenci v Gelendžiku. Ale není tomu tak. Nemám s ní nic společného. A k těmto pověstem přispěl svou hřivnou také tisk.

Ctěný časopis „Ogoňok“ uveřejnil obrovský článek, v kterém autor říká: „... se státem se provádí experiment velkého měřítka...“, o mně se píše: „...vystupoval v průběhu osmi hodin, takové řečníky jsem dlouho neviděl“. Pak další noviny dodávají: „...přitom byl jako rybička“. Všechna tato vyjadřování, mírně řečeno, jsou přehnaná a nepřesná.

Zaprvé, na konferenci jsem nevystupoval osm, ale šest hodin. Dvě hodiny přičetli z mého vystoupení z následujícího dne.

Co se týče pomoci, tak ta skutečně byla, ale bez jakékoliv mystiky.

Den před konferencí do Gelendžiku přijela Anastasia. V předvečer konference

mi řekla, že se mám dobře vyspat. Nabídla mi, abych vypil nějaký nálev, přivezený z tajgy. Souhlasil jsem, protože v poslední době jsem skutečně v noci dlouho neusínal. Potom, když jsem si lehl, posadila se vedle mě a vzala mě za ruku, jak to dělala v tajze (popisoval jsem to v kapitole Dotknutí Ráje). A usnul jsem, jako bych někam uletěl. Když to dělala v tajze, tak vždy přicházelo uklidnění.

Vzbudil jsem se ráno - venku překrásné počasí, cítím se výborně, nálada radostná. Ke snídani mi Anastasia nabídla pouze cedrové mléko. Řekla, že maso je lepší nejíst, protože na jeho strávení se spotřebuje hodně energie. A já jsem po tom mléku ani nechtěl maso. Po cedrovém mléku se vůbec nic nechce jíst.

Když jsem vystupoval před lidmi na konferenci, Anastasia vedle mě nebyla. Nějakou dobu tiše stála mezi čtenáři v sálu, pak vůbec někam odešla.

Až po publikacích a po pověstech, které mystifikovaly mé vystoupení na konferenci, jsem si také pomyslel, že mi Anastasia nějak pomáhala a zeptal jsem se:

„Copak jsi, Anastasie, vůbec zapoměla, že jsem měl vypadat unaveně, alespoň na konci vystoupení? Proč jdeš na lidi s mystikou?“

Zasmála se a odpověděla:

„Jakápak v tom může být mystika, když dobře odpočatý člověk s dobrou náladou povídá s přáteli? A to, že jsi mluvil dlouho, je tím, že se tvé myšlenky pletly, snažil ses najednou obsáhnout několik témat. Bylo možné vytvářet kratší a výstižnější věty, ale nemohl jsi to udělat ještě i proto, že máš trochu těsné boty, které tě tlačily. Od toho ti krev v žilách kolovala hůř.“

Tak vidíte, jak je ve skutečnosti všechno jednoduché? V mých vystoupeních také není žádná mystika.

Vážení čtenáři! Dostávám od vás stále více dopisů s otázkou, proč ani já, ani Fond „Anastasia“ neodpovídáme na kritiku mých knih v tisku, na urážky, na obvinění mě a všech čtenářů ze sektářství. Vážení čtenáři, je mi líto času. A také proč odpovídat těm, kteří schválně chtějí vyvolat skandál?

V listopadu jeden novinář (jehož příjmení je By... Nebudu jej uvádět úplně, aby se nedostal do dějin) dokázal publikovat tentýž materiál pod různými názvy hned v pěti publikacích. Změnil tituly a podepsal se různými příjmeními. V textu přehodil věty. Hubuje, samozřejmě mě, uvažuje o morálce, etice a vypočítavosti. Nebude to trvat dlouho, a redaktoři si to s ním sami vyřídí. Víím, že se redaktorům tohle nelíbí. V novinářských kruzích se to považuje za neetické. Vždyť mu každý vydavatel zaplatil jako za exkluzivní materiál. Pročpak se s ním mám prát? Možná, že ten člověk nemá co jíst? Co se týče špíny a lži, kterou chrlí, myslím si, že na Anastasii to neulpí, zůstane to všechno právě na něm.

Teď se téma Anastasie stalo populárním a zřejmě ne jedna publikace se pokusí zvednout svůj náklad díky tomuto tématu. Vždyť vás, vážení čtenáři, už je víc než milion. Představte si, že bych začal polemizovat s padesátitisícovým vydáním, které tiskne paskvily. Vy to samozřejmě budete chtít přečíst, a tím jim výrazně zvětšíte náklad. Není třeba s nimi diskutovat. Vždyť to víte lépe, zdali jste sektáři, nebo nejste. Když se nějaká publikace zabývá urážkami, tak nejlepší odpovědí na to bude zrušení předplatného na ni.

Co se týče mě, tak komunikovat s vámi mohu pouze prostřednictvím svých knih. Tady se také pokusím odpovědět na řadu otázek.

Zprvé, v současné době nedělám žádný byznys, pouze píši. Nepatřím k žádné duchovní konfesi. Snažím se sám porozumět, co je co v našem životě. Ale kritiky, lživých výmyslů, týkajících se mě a Anastasie, zřejmě bude ještě víc. Podle všeho Anastasia stojí v cestě mnohému. Samo se to ještě ukáže.

Ale i teď je jasné, že Sibiřanka Anastasia je hrozbou jak pro některé duchovní konfese, tak zároveň i pro několik průmyslově-finančních impérií u nás a v zahraničí.

Právě ony pečlivě prosazují v tisku otázku: „Existuje nebo neexistuje“, „Kdo je Megre“ a samy také odpovídají: „Neexistuje“, „Megre je vypočítavý podnikatel“. Ve skutečnosti lépe než ostatní vědí o existenci Anastasie. Ale potřebují za každou cenu odvést lidi od samé podstaty informace. Za každou cenu vypnout zdroj informace, podřídít jej sobě, a když to nevyjde - zničit.

Patrně lépe a rychleji než my ohodnotili informaci vycházející od ní. Vysmívají se těm, kdo vůbec pokládají otázku o existenci Anastasie. Posudte sami, může-li někdo při poslechu informace v rádiu pochybovat o existenci vysílající stanice? A zatímco někdo s moudrou tváří uvízne na otázce „existuje nebo neexistuje“, v Irkutské, Tomské a Novosibirské oblasti probíhalo intenzivní skupování a vyvážení cedrového ořechu. Skupování za valuty. Podle zpráv z Novosibirska a Tomska se tímto zabývali představitelé Číny. Rok 1999 byl v mnohých regionech úrodný na cedrový ořech. Ale Novosibirský závod léčivých přípravků výrobu cedrového oleje nezlepšil. Nestačí ořech. Ořech, z kterého na Západě dělají drahé léky, skrývajíce, co je v nich hlavní složkou.

Pamatujete se, vážení čtenáři, ještě v první knize jsem psal o tom, že se vyváží ořech do zahraničí? A když jsem se pokusil dostat informaci o cedrovém oleji, tak jsem dostal připomínku z Polska, že na tuto otázku „je lepší zapomenout“.

V tomto roce ještě stihli urvat své. Do budoucna uvidíme.

V další knize povím, jaké překvapení pro ně připravila Anastasia.

Jsem podnikatel. Chtěl jsem dopsat slíbené knihy a dát se do byznysu. A své záměry jsem před nikým neskrýval, sám jsem o nich napsal v druhé knize. Ale teď se mé záměry změnily. V byznysu se západními chytráky zasoutěží jiní sibiřští podnikatelé.

Mé záměry se změnilo proto, že organizátoři kritických publikací pokračují v urážkách a zastrahování čtenářů. Čtenářům, kteří čtou mé, podle jejich názoru hloupé knihy, nemající žádnou uměleckou hodnotu, říkají sektáři. Samozřejmě, nemám ani vysokoškolské vzdělání, ani zkušenosti v literární činnosti a ti, kteří tohle všechno mají, jsou naštvaní popularitou mých knih. Obzvláště je štve to, že při své úrovni vzdělání stále odmítám služby redaktorů. A úplný vztek vyvolalo to, že jsem vydal pětisetstránkovou sbírku „V Anastasiině paprsku zní duše Ruska“. Dopisy a verše čtenářů, z kterých se skládá sbírka, jsem také nenechal redigovat. Zároveň jsem napsal předmluvu, v které jsem řekl, že sbírka je historickou knihou.

Myslím si to i teď. A jak jinak ji lze pojmenovat, když do sbírky byly zařazeny dopisy s úvahami o životě, o předurčenosti člověka, o touhách dnešních lidí. Dopisy a verše jsou upřímné, napsané lidmi různého věku, různých sociálních vrstev a náboženství. A tato kniha je velice populární. Její popularita rozptýlila mýtus o tom, že dnešní člověk potřebuje pouze detektivky a knížky o sexu. Lidé jsou připravení číst básně, byť ne moc profesionální, ale zato upřímné.

Již nejednou mi říkali: „Házíš rukavici všemu písícímu spolku a našemu školství. Zničí tě. Nikdo a nikdy tě neuzná.“

Ale já jsem ani neměl v úmyslu někomu házet rukavici jako spisovatel. Neměl jsem, ale teď, když dokonce v tisku popularitu mých knih vysvětlují tím, že „...Rusko je hloupá země“ a že všichni mí čtenáři jsou blbci, sektáři, teď jim odpovím. Budu spisovatelem! Ještě trochu natrénuji, naučím se, poprosím o pomoc Anastasii a bude ze mě spisovatel. Napíši nové a znovu vydám již vydané knihy v nejlepších nakladatelstvích světa. Udělám z knih o Anastasii, o lidech dnešního Ruska nejlepší knihy našeho tisíciletí. Což bude odpovědí dnešním a budoucím kritikům a zatím jim povím:

Pánové kritikáři, sbohem! Odcházím s Anastasii, ať trochu naivní, ale krásnou, dobrou a upřímnou. Odcházíme do našeho nového tisíciletí s více než milionem čtenářů, v jejichž srdcích žije překrásný a nadšený obraz. A co je ve vašich srdcích, pánové kritikáři? Fuj... Nelezte do našeho nového tisíciletí. Jděte... no, zkrátka, do svého. Protože i kdybyste se dostali do našeho, tak se tam stejně udusíte vlastní zlobou a závistí. V našem tisíciletí začne překrásné tvoření, bude čistý vzduch, živá voda a libě vonící zahrady. A budu v něm pokračovat ve vydávání nových sbírek s verši a dopisy čtenářů. Nazvu je série „Lidová kniha“. Píšete, že „verše v nich jsou příšerné“, já ale říkám - jsou překrásné.

Ještě budu vydávat audiokazety s písněmi bardů o duši, o Rusku, o Anastasii. Říkáte, že každý dokáže brnkat na kytaru. Já ale říkám, že zpívají duší. A dodávám Anastasiinými slovy: **„V žádné galaxii neexistuje struna, která by byla schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské duše.“**

Gratuluji k novému, našemu tisíciletí, vážení čtenáři! K začátku překrásného vašeho tvoření na zemi!

„Kdopak jsme?“ - tak chci nazvat svou následující knihu.

S úctou k vám, vážení čtenáři Vladimír Megre

KDO VLASTNĚ JSME ?

*„....Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení
a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně,
věčně se převtělujíce, neboť svými myšlenkami
sami vyprodukují svou šťastnou nekonečnost.“*

Anastasia

(1 2 6 .)

DVĚ CIVILIZACE

My všichni někam pospícháme, o něco usilujeme. Každý z nás si přeje prožít šťastný život, potkat svou lásku, založit rodinu. Ale daří se mnohým dosáhnout toho po čem touží ?

Na čem záleží naše spokojenost nebo nespokojenost se životem, náš úspěch nebo neúspěch ? V čem je smysl života každého člověka nebo lidstva celkově ? Co nás čeká v budoucnu ?

Tyto otázky existují dávno, ale nikdo na ně srozumitelně neodpověděl. A chtěli bychom vědět, v jakém státě na nás čeká život za pět nebo deset let ? V jakém světě budou žít naše děti ? Jenže my to nevíme a zřejmě také nejsme příliš schopni představit si svou budoucnost, protože všichni někam pospícháme, ale kam ?

Neuvěřitelné, ale je to fakt, že jasnou představu budoucna našeho státu jsem nedostal od vědců-analytiků nebo politiků, ale od Anastasie - poustevnice z tajgy. A ona nejenže ukázala obraz překrásného budoucna, ale odůvodněně dokázala jeho možnost pro naši generaci. Ve skutečnosti předložila svůj projekt rozvoje státu.

Když jsem šel z paloučku, na kterém žije Anastasia, k řece, tak z nějakého důvodu se ve mně objevilo pevné přesvědčení: její projekt toho může ve světě hodně změnit. Pokud přihlédneme k tomu, že všechno zmodelované v jejích myšlenkách se potom vždy uskuteční v reálném životě, tak fakticky již žijeme ve státě, jehož budoucnost může být pouze překrásná. Šel jsem tajgou a přemýšlel nad slovy poustevnice o překrásném budoucnu státu, ve kterém ještě možná stihne žít i naše generace. Ve státě, kde nebudou regionální konflikty, zločinnost a nemoce, nebudou chudí. A i když jsem nechápal všechny její myšlenky, tak tentokrát jsem

nechtěl pochybovat o ničem z toho, co řekla Anastasia. Naopak, všem se mi chtělo dokázat, že má pravdu.

Pevně jsem se rozhodl udělat všechno, co můžu, pro realizaci tohoto projektu. Navenek vypadal úplně jednoduchý: je třeba, aby každá rodina dostala hektar půdy na doživotí a vybudovala na něm svůj rodový statek, svůj kousíček vlasti. Ale detaily tohoto projektu silně ovládly mé myšlenky. Byly maximálně jednoduché, ale zároveň i neuvěřitelné.

No je to možné?! Ne vědci-agrárníci, ale poustevnice z tajgy dokázala, že při správném rozmístění výsadby na pozemku už za několik let nebude třeba hnojit půdu a co víc, dokonce málo úrodná půda se bude zlepšovat.

Jako hlavní důvod Anastasia uvedla situaci s tajgou. Po tisíciletí existuje tajga, roste v ní všechno, ale nikdo půdu v tajze nehnojí. Anastasia říká, že všechno, co roste na zemi, jsou materializované myšlenky Boha a že On všechno zařídil tak, aby se člověk nemusel obtěžovat problémy obstarávání jídla. Je třeba se pouze vynasnažit pochopit Stvořitelovu myšlenku a tvořit překrásné společně s Ním.

A já také mohu uvést názorný příklad. Na ostrově Kypr, jenž jsem měl možnost navštívit, je kamenitá půda. Ale tato země nebyla taková vždy. Před mnoha staletími na ostrově rostly cedrové lesy, ovocné stromy, ve spoustě řek tekla velice čistá sladká voda a ostrov se podobal zemskému ráji. Římské legie obsadily ostrov, začaly kácet cedry a stavět z nich své lodě. Vykácely na ostrově cedrové háje. Teď je na větší části ostrova úplně živořící rostlinstvo, již na jaře tam usychá tráva, letní deště začaly být ojedinělé a je tam nedostatek sladké vody. Kypřané jsou nuceni vlečnými nákladními loděmi dovážet na ostrov úrodnou půdu. A tak to vypadá, že člověk nevyšlehl stvořené, ale svým barbarským zasahováním to zhoršil.

Anastasia, když detailizovala svůj projekt, říkala, že na pozemku je třeba nutně zasadit rodový strom a že pohřbívat zemřelého člověka je třeba ne na hřbitově, ale na pozemku rodové půdy, již sám uspořádal. Na hrobě není třeba dělat žádné pomníky. Památkou na člověka nemá být mrtvé, ale živé. Památkou pro blízké budou živé výtvořiny člověka. Tehdy se jeho duše bude moci opět vtělit do materiálního světa, v rajske pozemské zahradě.

Lidé pohřbení na hřbitově se nemohou dostat do ráje. Jejich duše se nemohou vtělit do hmoty, dokud existují myšlenky příbuzných a přátel, kteří myslí na jejich smrt. Náhrobek je pomníkem smrti. Rituál pohřbívání byl vymyšlen temnými silami a jeho cílem je alespoň na čas uvěznit lidskou duši. Náš Otec nestvořil pro své milované děti žádné trápení ani smutek. Všechny Boží výtvořiny jsou věčné, soběstačné a sebeobnovující. Všechno žijící na zemi, počínaje navenek jednoduchou bylinkou a konče člověkem, představuje harmonický celek a něco věčného.

A v tomto, myslím si, má pravdu. Podívejte se, co máme: teď vědci říkají, že lidská myšlenka je materiální, ale jestli je to pravda, tak to vychází, že příbuzní zesnulého, myslíce na něj jako na mrtvého, právě tím ho udržují v mrtvém stavu, trápí jeho duši. Anastasia tvrdí, že člověk, přesněji jeho duše, může žít věčně. Může se stále vtělovat do nového těla, ale za určitých podmínek. Rodový statek, vybudovaný podle jejího projektu, vytváří takové podmínky. Já jsem tomu jednoduše uvěřil, více kvalifikovaně dokázat nebo vyvrátit Anastasiina tvrzení o životě a smrti zřejmě budou moci vědci-ezoterici.

„Och, budeš mít hodně oponentů," říkal jsem Anastasii. A na to se ona jen smála: „Vždyť všechno se teď stane velmi jednoduše, Vladimíre. Lidská myšlenka má schopnost materializovat se, pozměňovat předměty, předurčovat události, vytvářet budoucnost. Proto také vychází, že oponenti, kteří se budou snažit dokázat smrtelnost lidské podstaty, sami sebe zničí, neboť vyprodukují svůj konec právě svými myšlenkami.

Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně, věčně se převtělujíce, neboť svými myšlenkami sami vyprodukují svoji šťastnou nekonečnost."

A ještě se míjejí projekt moc zalíbil, když jsem začal propočítávat jeho ekonomickou vhodnost a přesvědčil jsem se, že každý člověk, jenž si založí statek podle Anastasiina projektu, může jeho pomocí zabezpečit slušnou existenci svých dětí a vnuků. Tady jde nejen o zabezpečení svých dětí kvalitními potravinami, zajištění bydlení. Anastasia říkala, že plot je třeba udělat z živých stromů a čtvrtinu hektaru má zabírat les. Dvacet pět arů lesa - je to přibližně tři sta stromů. Za osmdesát až sto let je možná pokácí. Z těchto stromů se získá přibližně čtyři sta kubických metrů prken a dobře vysušené a opracované řezivo pro ozdobu již dnes stojí nejméně sto dolarů za kubický metr, celkem vychází čtyřicet tisíc dolarů. Samozřejmě, není třeba kácet všechny les, lze vzít potřebnou část vyrostlých stromů a hned jako náhradu zasadit nové. Celková hodnota rodinného statku uspořádaného podle Anastasiina projektu může činit kolem milionu dolarů a víc a vybudovat ho je schopna každá rodina, jež má dokonce střední dostatek. Dům pro začátek může být více než skromný, hlavním bohatstvím bude správně a hezky uspořádaný pozemek. Zámožní lidé již teď platí velké peníze firmám, které se zabývají designem krajiny. V Moskvě je takových podniků kolem čtyřiceti a ty nesedí bez práce. Správné a hezké uspořádání pouze sta čtverečních metrů půdy přilehlé k domu činí podle jejich sazby půldruhého tisíce dolarů a výše.

Jeden jehličnatý strom, asi šest metrů vysoký, a jeho zasazení přijde na pět set dolarů a lidé, kteří chtějí žít na krásně zařízeném pozemku, platí tak velké peníze. Platí proto, že jejich rodiče nenapadlo založit pro své děti rodinný statek. Ale vždyť na tohle není třeba být bohatý, je třeba pouze správně rozmístit priority ve své hlavě. Jakkak můžeme vychovávat své děti, jestli sami nechápeme tak jednoduché věci? Anastasia má pravdu, když říká, že s výchovou je třeba začít u sebe sama.

Velice silně jsem zatoužil mít svůj statek: vzít hektar půdy, postavit dům a hlavně zasadit kolem různou výsadbu, zařídit svůj kousíček vlasti tak, jak to vylíčila Anastasia, a aby ho obklopovaly pozemky jiných lidí též překrásně zařízené. A aby se tam mohla ubytovat Anastasia se synem nebo přijíždět na návštěvu a potom - vnuci, pravnuci. Možná, že pravnuci budou chtít pracovat ve městě, v tom případě pak budou moci přijíždět na svůj rodový statek odpočinout si. A jednou ročně, třináctého července, na svátek celé Země, se možná ve svém domě sejdou všichni příbuzní. Já samozřejmě již v té době nebudu, ale zůstane statek mnou založený, stromy rostoucí na něm, zahrada. Vykopu nevelký rybníček, pustím do něj potěr, aby byly ryby. Stromy budou zasazené podle zvláštního rozvržení, jak to říkala Anastasia. Něco se mým potomkům bude líbit, něco třeba budou chtít pozměnit, ale i v tom i v druhém případě si na mě vzpomenou.

A pohřben budu na svém statku a poprosím, aby můj hrobeček nijak nevynikal. Ať se nikdo nad ním nepřetvařuje s truchlivou tváří. A vůbec, ať není žádný

smutek. Žádný náhrobek, ale jednoduše vyrostou z těla a vzejdou nad zemí čerstvá tráva a keře a možná, že i nějaké plody prospěšné pro zdraví mých potomků-příbuzných. Jaký je užitek z náhrobních desek ? Žádný, pouze zármutek. Ať na mě vzpomínají ne se smutkem, ale s radostí, přijíždějící na statek mnou založený. Ech, já jim všechno tak rozmístím, tak všechno zasadím...

Myšlenky se splétaly v nějaké radostné předtuše něčeho grandiózního. Je třeba co nejrychleji začínat, nějak konat, rychleji se dostat do města, ale já musím jít tímto lesem ještě asi deset kilometrů. Už aby rychleji končil, tenhle les. A najednou, z ničeho nic, se mi vybavila v paměti informace o lesích Ruska, nevzpomněl jsem si na všechna čísla, uvedu údaje, jež jsem jednou přečetl ve statistické informaci:

„Lesy jsou hlavní druh rostlinstva Ruska, zabírají 45 % jeho teritoria. Rusko vlastní největší zásoby lesů na celém světě. V roce 1993 činila plocha lesního fondu 886,5 milionů hektarů a celková zásoba dřeviny - 80,7 miliard, což přibližně dělá 21,7 a 25,9 % světových zásob. Převaha druhého čísla nad prvním vypovídá o tom, že Rusko disponuje více vyzrálými a více výkonnými lesy, než celý zbytek planety.

Lesy hrají obrovskou roli v plynové bilanci atmosféry a regulují planetární klima Země. Celková bilance pro lesy Ruska, propočítaná B. N. Moisejevým, činí 1789064,8 tisíc tun pro kysličník uhličitý a 1299019,9 tisíc tun pro kyslík.

Každoročně se v lesích Ruska deponuje 600 milionů tun uhlíku. Tyto gigantické objemy migrace plynů podstatně stabilizují plynové složení a klima planety."

To jsou věci ! Někteří lidé říkají, že pro Rusko je připravena nějaká zvláštní mise, ale ona nečeká, již se plní.

To je ale - lidé celé planety, kdo v menší míře, kdo ve větší, není důležité, důležité je něco jiného - lidé celé planety dýchají také vzduch Ruska. Vdechují kyslík, který vyrábí tento les, a já teď jím tak jednoduše jdu. Zajímalo by mě, zdali tento les dodává lidem žijícím na planetě pouze kyslík nebo možná ještě něco důležitého ?

Teď ve mně tajga, kterou jsem šel, nevyvolávala pocit znepokojení, jak tomu bylo dříve. Měl jsem takový pocit, jako bych šel bezpečným parkem. Samozřejmě v tajze nejsou parkové cestičky a v cestě občas překáželo roští, nebo husté keře, ale tentokrát mě neznepokojovaly.

Cestou jsem trhal plody: maliny, černý rybíz, poprvé jsem si se zájmem prohlížel, jak se svým zevnějškem liší stromy, dokonce stejného druhu. Jak různě je rozmístěné rostlinstvo - ani jeden stejný obraz.

Poprvé jsem se pozorně díval na tajgu a ona se mi zdála být lepší. Zřejmě byl ten pocit způsoben i tím, že se v této tajze narodil a žije na svém paloučku můj malinký syn a Anastasia -. žena, setkání s níž změnilo celý můj život.

V této nekonečné tajze je malinká Anastasiina loučka, kterou nechce opouštět nadlouho a nevymění ji za žádný, byť i ten nejmodernější byt. Tato louka je jakoby obyčejné pusté místo: není tam ani dům, ani bouda, ani bytové zařízení a ona, jakmile se k ní přibližuje, tak se rázem raduje. I u mě se při třetí návštěvě Anastasiiny loučky z nějakého důvodu dostavil pocit podobající se tomu, který se objevuje, když se člověk vrací domů po těžké cestě.

Celkem podivné věci se dějí v našem světě. Po tisíciletí lidská společnost jakoby usiluje o štěstí, o blahobyť každého člověka, ale když to rozebereme, tak

tento člověk, žijící ve středu společnosti, uprostřed moderního civilizovaného města, je stále častěji bezbranný. Buď se mu přihodí dopravní nehoda, nebo jej okradou, stále se ho chytají nějaké nemoce, bez lékáren již ani nemůže žít, anebo kvůli nějaké nespokojenosti se životem spáchá sebevraždu. Právě v civilizovaných státech s vysokou životní úrovní roste počet sebevražd. Matky z různých regionů vystupují v televizi, říkají: nemáme čím krmit své děti, naše rodiny hladoví.

Anastasia žije s malinkým dítětem v tajze, jakoby v jiné civilizaci. Naši společnost o nic nežádá, žádnou policii, vnitřní vojsko pro svou ochranu nepotřebuje. Vytváří se dojem, že na této loučce se ani jí, ani dítěti nemůže stát nic špatného.

Ano, samozřejmě, máme odlišné civilizace a ona nabízí převzít to lepší z těchto dvou světů. A tehdy se změní způsob života mnohých lidí na zemi, zrodí se nové šťastné lidské společenství. Bude to zajímavé společenství - nové, neobyčejné. Tak například...

(1 2 7 .)

OCHUTNEJTE VESMÍR

Dlouhou dobu jsem nemohl souhlasit s tím, že Anastasia úplně klidně nechává kojence samotného. Buď ho jednoduše položí na trávu pod nějakým keříkem, nebo vedle odpočívající medvědice či vlčice. Již jsem se přesvědčil, že mu neublíží žádné zvíře. Naopak, budou jej bránit do posledního dechu. Jenomže před kým ? Jestli zvířata v okolí jsou jako chůvy, tak před kým bránit ? Ale stejně je to neobvyklé, když kojence nechávají samotného, a pokusil jsem se přesvědčit Anastasii, aby tohle nedělala. Říkal jsem:

„Jestli zvířata neublíží dítěti, tak to neznámá, že se mu nemůže přihodit jiné neštěstí.“

A ona odpovídala:

„Neumím si představit, Vladimíre, jaká neštěstí máš na mysli.“

„Mnohá, která se stávají bezmocným dítětem. Například, vyplazí se na pahorek a potom se z něj skutálí, vykloubí si nožku nebo ruku.“

„Ta výška, kterou dítě zvládne samo, mu neudělá žádnou škodu.“

„No, a co když se nají něčeho škodlivého ? Vždyť je nerozumný, všechno si dává do pusy, tak se lze lehce otrávit, kdo mu potom bude vyplachovat žaludek ? Žádní doktoři poblíž nejsou a ty nemáš ani klystýr, abys dítěti propláchnula střeva, kdyby něco.“

Na což se Anastasia pouze smála:

„Nač je zapotřebí klystýr, Vladimíre. Střeva lze propláchnout jiným způsobem a mnohem efektivnějším než klystýr.“

„Jak ?“

„Chceš to zkusit ? Tobě by to zrovna neuškodilo, hned ti přinesu několik bylinek...“

„Počkej, není třeba, pochopil jsem. Chceš mi dát to, co způsobí žaludeční obtíže.“

„Žaludeční obtíže máš již dávno. A bylinka vyžene z tvého žaludku všechno nepotřebné.“

„Jasně, kdyby něco, tak dáš dítěti bylinky a ono dostane průjem. Ale proč je třeba dohnat situaci k takové exekuci na dítěti ?“

„Vždyť k tomu ani nedojde. Nic nepotřebného náš syn jíst nebude. Děti, obzvlášť kojenci zvyklí na mateřské mléko, nikdy nic jiného ve velké míře jíst nebudou. A náš syn může pouze lehce ochutnat nějaký plod nebo bylinku. Jestli se ukáže, že je škodlivá, hořká, pro něj nepotřebná, tak ji také sám vyplivne. Jestli jí trochu sní a ona začne škodit jeho žaludku, tak to vyzvrací, zato si ji zapamatuje a napříště jíst nebude. Ale bude znát celou zem ne podle něčího vyprávění, ale podle chuti. Ať náš syn ochutnává vesmír.“

Celkem má asi pravdu, doteď se dítěti ani jednou nestalo nic špatného. A ještě jsem si všiml jedné věci: zvířata v okolí Anastasiiny louky sama cvičí své potomstvo k vzájemnému vztahu s člověkem. Dříve jsem si myslel, že to dělá sama Anastasia, ale potom jsem se přesvědčil, že s tímto svůj čas neztrácí.

Jednou jsem uviděl toto: sedíme na kraji paloučku na sluníčku, Anastasia teprve nakojila syna a ten blaženě ležel v jejím náručí. Ze začátku si trochu zdříml nebo pospal, potom se svou malinkou ručičkou začal dotýkat Anastasiiných vlasů a usmívat se. Anastasia se dívala na syna a také se usmívala, něžně mu šeptala různá slova.

Uviděl jsem, jak na louku vyšla vlčice se svými mládřaty - se čtyřmi úplně malinkými vlčaty. Vlčice šla k nám, ale ve vzdálenosti deseti metrů se zastavila, lehla si na trávu. Vlčata, jež za ní cupitala, se hned začala ukládat k jejímu břichu. Anastasia uviděla vlčici ležící s vlčaty, zvedla se z trávy se synem v náručí, přiblížila se k ní, přisedla si asi dva metry od vlčice a s úsměvem si začala prohlížet mláďata. Přitom laskavě mluvila:

„O, jaké krasavce porodila naše šikulka. Z jednoho určitě bude vůdce a tato holčička, celá máma, přinese jí radost, důstojně prodlouží rod.“

Vlčice jako by dřímala, buď dřímotou nebo laskavým Anastasiiným hlasem blaženě přimhouřila oči. Vlčata nechala být břicho vlčice a začala se dívat na Anastasii a jedno z nich, jež se zatím pohybovalo ne příliš jistě, namířilo směrem k Anastasii.

Vlčice, která jako by dřímala, najednou vyskočila, chytla vlče do zubů a odhodila ho k ostatním. Totéž se stalo i s druhým vlčetem, i s třetím, i se čtvrtým, jež se pokusilo přiblížit k Anastasii. Nerozumná vlčata pokračovala ve svých pokusech, ale vlčice je nepouštěla, až dokud nepřestala se svými pochody. Dvě vlčata začala mezi sebou bojovat, zbytek tiše usedl a díval se na nás. Dítě v Anastasiině náručí také uvidělo vlčici s vlčaty, zadívalo se na ně, potom začalo netrpělivě škubat nožkami a proneslo nějaký přivolávající zvuk.

Anastasia natáhla ruku směrem k vlčici a vlčatům. Dvě vlčata nějak nejistě namířila směrem k natažené lidské ruce, ale tentokrát je vlčice nezastavila, naopak, postrčila dvě hrající se vlčata k natažené ruce. A ta se vbrzku octla vedle Anastasie. Jedno začalo jemně kousat palec natažené Anastasiiny ruky, druhé se opřelo tlapkami o ruku, další dvě se připlazila k noze. Syn se zavrtěl v Anastasiině náručí, zjevně se snažil dostat k vlčatům, Anastasia ho spustila na trávu a on, hned zapomněl na všechno kolem a začal si s nimi hrát ! Anastasia se přiblížila k vlčici, pocuchala ji na zátylku a vrátila se ke mně.

Pochopil jsem, že vlčice naučená sama nikdy Anastasii neobtěžovat se k ní přibližuje pouze na určité gesto, a teď učila své potomstvo právě tomu. 431

Vlčici zřejmě stejně tak učila matka a matku - její matka. A tak si z generace na generaci zvířata předávala pravidla chování k člověku. A musím říci - uctivého chování, taktního. Ale kdo a jak je naučil jinému - útočit na člověka ?

A vůbec, po seznámení s životem poustevníků sibiřské tajgy vzniká mnoho různých otázek, takových otázek, které jsem dříve ani nemohl předpokládat. Anastasia nechce měnit svůj poustevnický způsob života. Ale, počkat ! Když na ni myslím jako na poustevnici, tak u mě při slovech „poustevník“, „poustevnice“ vznikají asociace s člověkem odděleným od společnosti, od současného informačního systému, ale co máme ve skutečnosti ? Po každé návštěvě její loučky vydávám novou knihu. Posuzují ji různí lidé, staří a mladí, vědci a vůdci náboženských spolků. Vypadá to tak, že ne já jí přináším informaci z naší společnosti, ve všem informované, ale ona mně dává informaci zajímavou pro společnost.

Tak kdopak je v tom případě skutečný poustevník ? Nezamotali jsme se v pavučině hojnosti, nebo spíš zdánlivé hojnosti informace a ve skutečnosti jsme se vzdálili nebo odpojili od pravého pramene informace ? Neuvěřitelné, jak to ve skutečnosti je - zapadá Anastasiina loučka v tajze je jako informační centrum, jako kosmodrom do jiných úrovní bytí. Tak kdopak jsem v tom případě já, my, kdo je Anastasia ? Ostatně, je to teď důležité ? Hlavní je něco jiného - její poslední vyjádření ohledně možnosti změny k lepšímu v životě každého člověka, státu a lidstva celkově prostřednictvím změny životních podmínek jednotlivých lidí.

Neuvěřitelná jednoduchost: je třeba dát člověku alespoň hektar půdy, potom vypráví, co je třeba udělat na této půdě a pak... Neuvěřitelné, taková jednoduchost... A s člověkem vždy bude energie Lásky. Budou milující se manželé. Budou šťastné děti, zmizí mnohé nemoce, zastaví se války a kataklyzmata. Člověk se přiblíží k Bohu.

Fakticky navrhla vybudovat vedle velkých měst množství paloučků podobných jejímu. Přitom neodmítá využívání výdobytků naší civilizace: „Ať negativní zapracuje také pro dobro,“ říká. A já jsem uvěřil jejímu projektu. Uvěřil jsem tomu překrásnému, co se má stát jeho realizací v našem životě. A mnohé z tohoto projektu se mi zdálo být srozumitelné. Jenom je třeba ještě jednou všechno popořádku prověřit, promyslet. Je třeba její projekt přizpůsobit každé krajině.

Uchvátila mě Anastasiina idea ohledně země a jejího obhospodaření. Chtěl jsem se rychleji dostat domů, podívat se, co o podobných osadách říkají vědci, zdali je ve světě něco podobného ? Chtělo se mi ze začátku detailně vyprojektovat novou osadu a potom se s ostatními zájemci zúčastnit společného budování. Samozřejmě ani já, ani nikdo jiný nemůže vzít na sebe zodpovědnost z projektování této překrásné osady budoucna sám. Je třeba společně !.. Je třeba společně projednat informaci a vyprojektovat svou, s ohledem na chyby ostatních.

(1 2 8 .)

AUROVILSKÉ TOUHY

První měsíce po návratu od Anastasie jsem intenzivně sbíral a studoval informace o ekologických osadách. Většina pramenů vyprávěla o zahraničních analogiích. Celkem jsem na toto téma sebral informaci o 86 osadách z 19 států, takových jako Belgie, Kanada, Dánsko, Anglie, Francie, Německo, Indie a jiné. Ale tato informace

mě zvláště nepotěšila. V žádném státě nebylo dosti velkého hnutí, nebyly osady, jež by byly schopné podstatně ovlivnit sociální stav těchto států. Jedna z největších a známých osad byla v Indii - je to město Aurovil. Právě o něm povím více podrobněji.

Auro vil byl založen v roce 1968 manželkou zakladatele Integrované jógy Šri Aurobinda - Mirrou Rišar. Předpokládalo se, že na půdě přidělené indickou vládou nedaleko města Pandičerri, kde od čtyřicátých let působí Ašram Šri Aurobinda - centrum přívrženců Integrované jógy, vznikne osada a vyroste město s padesáti tisíci obyvatel. Aurovil - v překladu znamená „město červánků“, nebo „město úsvitu“ - měl realizovat ideu sjednocení lidí, spojených společným cílem budování harmonického materiálního světa, jenž by nebyl v rozporu s duchovním světem. Ve své chartě Mirra Rišar říkala: „Aurovil -je centrum duchovních a materiálních výzkumů, připravujících živou realizaci skutečné lidské jednoty.“

Idea stvoření města, ve kterém lidé budou žít v harmonii se světem přírody, v harmonii ducha a lásky, byla schválena indickou vládou, osobně Indirou Gandi, UNESCO, dostala finanční podporu indické vlády a mnohých sponzorů. Na slavnostním zahájení byli přítomní představitelé 121 zemí a 23 indických států. Překrásné město - touha zřejmě většiny „duchovních“ celého světa - se začalo budovat.

Avšak po smrti Mirry Rišar v roce 1973 se Aurobindův žák - Satprem ostře vyjádřil proti Aurovilu a nazval ho čistě „komerčním podnikem“. Ašrám Šri Aurobinda, jenž kontroloval větší část financí „podniku“, dělal si nárok na moc nad vším, co se dělo ve městě, ale osadníci se domnívali, že jejich komuna patří všemu světu a že Ašrám jim nemá co poroučet. Začala ostrá konfrontace mezi duchovními Ašrámu a duchovními Aurovilu. Byla nejen v duchovní rovině, ale stále více přecházela i do fyzické. V roce 1980 indická vláda byla nucena učinit rozhodnutí o vyvedení Aurovilu zpod kontroly společenství Sri Aurobinda. V osadě se objevila stálá policejní stanice. Situace s Aurovilem způsobila také celkovou krizi hnutí, učení Sri Aurobinda.

Dnes v Aurovilu žije kolem 1200 obyvatel místo 50000 a víc, jak to předpokládali organizátoři. Celkově je v oblasti, spolu s místním obyvatelstvem 13 více, 30000 lidí. Možná, že příčina neúspěchu aurovilské touhy tkví v následující situaci: Aurovilec, jenž má povolení, má právo si vystavět dům, ale právnicky země, na níž stojí dům, náleží Aurovilu. Země se kupuje za prostředky Aurovilce, ale na jméno Aurovilu. Takže vychází, že důvěra se prokazuje Aurovilu, ale k žádnému z jeho obyvatel plná důvěra není. Každý obyvatel je závislý. Ale vždyť na projektu pracovali lidé, kteří se považovali za vysoce duchovní. Zřejmě duchovnost má i svůj rub.

Dnešní stav Aurovilu mě velice zarmoutil a sklíčil. Neměl jsem pochybnosti vůči Anastasiinu projektu, avšak v hlavě mi začaly vznikat negativní myšlenky. Jestli se normální osada nevydařila v Indii - státě, jenž se považuje málem za vůdce v duchovním chápání lidského bytí, jestli se to nepodařilo při finanční podpoře ze strany indické vlády, UNESCO, sponzorů z různých států, jak tedy může Anastasia předvídat všechna „úskalí“ sama. No dobře, ať ne sama, ať dokonce spousta čtenářů, kteří sdílejí její názory, zkusí všechno propočítat, promyslet, předvídat. Všem společně se to také nemusí podařit, protože nikdo nemá zkušenosti.

Kdyby aspoň někdo znal ten stěžejní kámen, na kterém může být vybudováno šťastné bytí jednotlivého člověka a společenství celkově, tak zřejmě by šťastná společnost byla vybudována alespoň někde. Ale ona není ! V žádném státě. Jsou pouze negativní zkušenosti. A kde hledat pozitivní ?

„V Rusku !“ odpověděla Anastasia.

(1 2 9 .)

ZVĚSTOVATELÉ NOVÉ CIVILIZACE

„Zárodky nového, překrásného budoucna jsou v ruských zahrádkářích !“ tato slova zazněla sama od sebe uvnitř mě, v tom okamžiku Anastasia nebyla poblíž. Hned jsem si vzpomněl, s jakým nadšením a radostí mluvila o ruských zahrádkářích ještě před čtyřmi roky. Je toho názoru, že právě díky zahrádkářům se v roce 1992 na zemi nestala planetární katastrofa. Tak se stalo, že právě v Rusku začalo toto úžasné hnutí, jež zahrnuje láskou část země... Vzpomněl jsem si, jak o tom vyprávěla:

„...A miliony párů lidských rukou se s láskou dotkly země. Na svých malinkých pozemcích se lidé laskavě dotýkali země právě svými rukama, ne různými stroji. A ona to cítila. Cítila dotyk každé ruky zvlášť. Země, i když je velká, je velmi velmi citlivá. A našla v sobě sílu, aby se udržela.“

Tehdy, před čtyřmi roky, jsem nebral vážně toto vyjádření, ale teď, po seznámení s pokusy lidí z různých zemí světa stvořit duchovně-ekologické osady, jsem najednou pochopil... V Rusku bez velkých povolání, výzev, reklamy a pompéznosti je uvedený do reality největší projekt významný pro celé lidstvo. Na pozadí množství ruských zahrádkářských spolků připadala informace z různých zemí světa o vytvoření tamních ekologických osad jednoduše směšná.

Posudte sami: přede mnou leží množství článků a různých sbírek, kde se seriózně projednává problém, kolik lidí má žít v ekologické osadě - doporučují ne více než 150. Velkou roli přisuzují řídicím orgánům ekologické osady, duchovním učitelům.

A zahrádkářská družstva v Rusku existují již roky a čítají 300 rodin a více. Každé z nich je řízeno jedním až dvěma lidmi, většinou důchodci. A je možné předsedu ruského zahrádkářského družstva nazvat správcem ? Spíše se podobá registračnímu orgánu nebo správci, jenž plní vůli většiny.

Zahrádkářské hnutí Ruska vůbec nemá centralizované řídicí orgány, ale mezitím údaje Centrálního statistického úřadu za rok 1997 praví: 14,7 milionů rodin má ovocné a 7,6 milionů - zeleninářské zahrady. Jejich plocha činí 1 milion 821 tisíc hektarů. Obyvatelstvo samostatně pěstuje 90 % brambor, 77 % ovocných kultur, 73 % zeleniny.

Zřejmě teoretici, kteří se léta zabývají projekty ekologických osad a ekologických vísek, se pokusí namítnout, že zahrádkářské družstvo není ekologická osada. Na což hned odpovím: nejde o název, jde o podstatu.

Většina zahrádkářských družstev Ruska odpovídá principům ekologických osad. Co víc, bez hlučných prohlášení o duchovním růstu, o potřebě šetrného zacházení s přírodou, zahrádkáři svým způsobem života ukazují také svůj duchovní růst ne slovy, ale ve skutečnosti. Zasadili miliony stromů. To díky jejich úsilí

na statisících hektarů, jež se považovaly za pustou, neplodnou a tak zvanou dumpingovou půdu, teď kvetou zahrady.

Slyšíme, že v Rusku část obyvatelstva málem hladoví. Stávkují jednou učitelé, podruhé horníci, politici se zabývají hledáním cest vyvedení státu z krize. Za dobu perestrojky Rusko nejednou mělo namále před velkým sociálním výbuchem. Ale ten se nestal. A teď zkusme v duchu dát pryč z nedávných minulých let našeho života těch 90 % brambor, 77 % ovoce a 73 % zeleniny. Pojdme místo těchto procent přidat úroveň nervozity milionů lidí. Toto rozhodně budeme muset udělat, jestli z minulých let vyloučíme faktor zahrádek uspokojujících lidí. Tady ani není třeba být psychologem, abychom viděli, jak se uklidňují zahrádkáři při kontaktu se svými záhonky. Takže co bychom dostali v létech 1992-1994 nebo 1997? V kterémkoliv z nich mohlo dojít k obrovskému sociálnímu výbuchu. K čemu může přivést planetu napěchovanou smrtonosnou zbraní?

Ale katastrofa se nestala. Anastasia tvrdí, že planetární katastrofa v roce 1992 se nestala díky zahrádkářům Ruska, a teď, když jsem se seznámil s informací vysvětlující situaci, jí věřím.

Teď není tak důležité, v které rozumné hlavě vedení našeho státu vzniklo rozhodnutí dát volnou cestu zahrádkářskému hnutí v Rusku, tehdy ještě v Sovětském svazu. Nebo, možná, vyšší moci, vyšší než pozemská vláda bylo libo zavést tohle přímo v Rusku? Teď je důležité něco úplně jiného - ono existuje! A je naprosto jasným důkazem existence možnosti dosažení stability lidského společenství, možná té stability, o kterou po tisíciletí usilovaly mnohé národy na různých kontinentech a nemohly jí dosáhnout.

Anastasia říká, že zahrádkářské hnutí v Rusku představuje velkou převratnou etapu ve vývoji lidského společenství.

„Zahrádkáři jsou zvěstovatelé něčeho překrásného, jež jde za nimi,“ má na mysli jí vylíčený projekt budoucích osad. A mně samotnému se zachtělo žít v jedné z takových osad, aby byla ve vzkvétajícím státě a aby se tento stát jmenoval Rusko.

(130.)

HLEDÁNÍ DŮKAZŮ

...Budoucí Rusko... To je překrásný stát, v němž budou mít možnost žít šťastný život mnozí lidé dnešní generace.

Budoucí Rusko - to je stát, který obrátí ke šťastnému životu lidské společenství planety. Uviděl jsem překrásné, vzkvétající Rusko. To ona, Anastasia, mi ukázala budoucnost našeho státu. A vůbec pro mě nebylo důležité nebo významné, jak tato vášnivá, veselá poustevnice, jež žije v sibiřské tajze, může uskutečňovat cestování na jiné planety, do budoucna nebo do minulosti. Jakým způsobem neviditelnými nitěmi spojuje lidské duše, žijící v různých zemích, ve společné vzrušující vzplanutí k tvoření. Důležité je něco úplně jiného: to, že toto vzplanutí existuje. No, copak je důležité, odkud má tolik různé informace a znalosti o našem životě, nesmírně závažnější je výsledek těchto znalostí - to, že lidé v různých městech, kteří přišli do styku s její informací, vysazují cedrové ale je, že začali vyrábět cedrový olej a stále více se objevují písně a verše o překrásném.

No to je neuvěřitelné ! Po něčem zatouží, já to napíši a ono se najednou splní ! Nějaká fantazie ! Ale vždyť fantazie se vtěluje do reálného života před zraky všech. Teď zatoužila po překrásném státě. Cožpak se to také splní ? Je třeba, aby se splnilo ! Je třeba tomu nějak pomoci !

Analyzoval jsem a propočítával to, co mi řekla a ukázala Anastasia, a stále více jsem se přesvědčoval o reálnosti překrásné budoucnosti, věřil jsem v ni.

Začal jsem věřit všem Anastasiiným slovům, ale dopsat a publikovat kapitolu o budoucnosti Ruska jsem nijak nemohl. Nebyla zařazená do předchozí knihy „Stvoření“. A vydání této knihy se zdržovalo kvůli ní. Chtěl jsem, aby všechno, co řeknu, vypadalo dostatečně přesvědčivě a reálně. Abych nejen já sám, ale i mnozí jiní lidé uvěřili a začali konat, tvořit překrásnou budoucnost. Ale kvůli některým Anastasiiným výrokům se mi nijak nedařilo být úplně přesvědčivý.

V knize „Stvoření“ jsem publikoval Anastasiino tvrzení o tom, že všechna příroda, obklopující nás, není nic jiného než materializované Boží myšlenky. Jestli je člověk dokáže pochopit alespoň částečně, nebude potřebovat trátit mnoho úsilí na obstarávání jídla, hnojit půdu, nýbrž ona sama může obnovovat svou plodnost, nebude muset trátit síly na boj s různými škůdci a plevelem. Jeho mysl se osvobodí od každodenních problémů a člověk se bude moci zabývat něčím více charakteristickým pro jeho existenci - tvořením překrásných světů společně s Bohem. Chtěl jsem, aby jejím slovům uvěřilo také mnoho dalších lidí. Ale jak jí lidé mohou důvěřovat, jestliže se všechna agrotechnologie, a nejen v našem státě, neobejde bez hnojiv ?

Množství továren v různých zemích světa se zabývá výrobou všemožných chemikálií dodávaných půdě. Několikrát jsem se s touto otázkou obracel na vědce-agrárníky, ale pokaždé jsem dostal přibližně stejnou blahosklonnou odpověď: „Samozřejmě, že na jednom hektaru půdy je možné vytvořit rajskou zahradu, ale pracovat v této zahradě bude třeba od rána do večera. Bez dodání hnojiv do půdy se dobrá úroda nevydaří. Také se nelze obejít bez ošetření chemickými prostředky, protože jinak úrodu zničí množství škůdců.“ Když jsem uváděl Anastasiin důkaz, že v tajze všechno roste bez pomoci člověka, tak vědci prohlašovali: „Připustíme, že roste. Ale jestli máme věřit tvé poustevnici, tak program tajgy je zadán bezprostředně Bohem. Člověk potřebuje nejen to, co roste v tajze. Například ovocný sad v tajze není. Protože ten potřebuje lidskou péči. Sám růst nemůže.“

Několikrát jsem navštěvoval obchody typu „Všechno pro vaši zahradu“, „Sadař“, „Zahradník“, stál jsem v těchto obchodech a pozoroval, jak mnozí lidé kupují pytlíky s chemikálií. Díval jsem se na tyto lidi a říkal jsem si, že nikdy neuvěřím tomu, co říká Anastasia, a to znamená, že i psát o budoucnosti Ruska je nesmyslné: neuvěřím v něj. Neuvěřím, protože tato budoucnost je spojena v první řadě s novým uvědoměním, jiným vztahem k zemi, k našemu okolí. A neexistuje žádný dnešní člověk, který by mohl potvrdit to, co řekla, žádný reálný příklad, jenž by potvrdil její slova. Ve skutečnosti je všechno naopak - všechno jí odporuje. A pracují továrny, jež vyrábí insekticidy proti různým škůdcům. Existuje síť obchodů, které prodávají hnojiva a chemikálie. Existuje věda o půdě a množství lidí se zabývá vědeckými výzkumy. Nepřítomnost pádných důkazů Anastasiiných tvrzení zapůsobila na mě tak silně, že jsem nemohl psát vůbec nic. Proto jsem souhlasil jet do Rakouska, do Innsbrucku. Zavolał mi vydavatel z Německa a řekl, že ředitel ústavu bioenergie Leonhard Hochenegg mě zve, abych vystoupil před

předními léčiteli Evropy s vyprávěním o Anastasii. Ústav hradil cestu, ubytování a byl připraven platit tisíc marek za každou hodinu výstupu. Nejel jsem tam kvůli penězům, nýbrž kvůli hledání pádných a většině lidí srozumitelných argumentů „pro“ nebo „proti“ Anastasiinu projektu, jejím tvrzením o budoucnu Ruska.

Doktor Hochenegg, jenž mě pozval, abych vystoupil před léčiteli, byl profesionální doktor a pocházel ze známého léčitelského rodu. Jeho dědeček léčil rodinu japonského imperátora a mnohé další vysoce postavené osobnosti. Kromě budovy ústavu do jeho osobního vlastnictví patřilo několik nevelkých útulných hotelů, v nichž se ubytovali početní pacienti, příjíždějící z evropských států, restaurace, park a ještě nějaké budovy v centru města. Je milionář, ale oproti představě o způsobu života západního boháče, jež se vytvořila u mnohých Rusů, jsem se dozvěděl, že všechnu zodpovědnou práci týkající se léčení lidí Leonhard dělal výhradně sám. Osobně přijímal každého člověka, který k nim přijel. A počet pacientů občas sahal až k 50 denně, stávalo se, že pracoval 16 hodin. Pouze občas svěřoval ordinaci... léčiteli z Ruska.

Vystupoval jsem před léčiteli, kteří se sešli v Innsbrucku, a chápal jsem, že se v první řadě zajímají o Anastasii. Tak jsem jim z větší části vyprávěl o ní a na konci jsem pověděl trochu o jejím projektu, tajně jsem doufal, že od nich uslyším potvrzení nebo vyvrácení Anastasiina projektu budoucna Ruska. Ale oni nic nepotvrzovali a nevyvraceli, pouze stále dávali upřesňující otázky.

Večer Hochenegg uspořádal banket v restauraci. Nazval bych ho jednoduše večeří. Každý si mohl objednat cokoli, ale všichni byli skromní, dávali přednost salátům, nikdo nepil alkohol a nekouřil. Také jsem si neobjednal alkohol. Ne proto, že jsem se bál vypadat mezi nimi jako černá ovce, ale jednoduše jsem z nějakého důvodu nechtěl ani maso, ani alkohol. Na této večeři se opět mluvilo o Anastasii. Tam se zrodila věta, nepamatuji si, kdo ji pronesl první: „Překrásná budoucnost Ruska je spojena se sibiřskou Anastasií.“ Slova byla podchycena, v různých interpretacích je opakovali léčitelé z Itálie, Německa, Francie...

Čekal jsem na nějakou konkretizaci. Proč, díky čemu se stane toto překrásné, ale konkrétní důkazy nikdo nenabízel. Léčitelé se opírali o nějakou svou intuici, ale já jsem potřeboval důkazy: může země žít člověka bez zvláštního úsilí z jeho strany pouze díky tomu, že člověk správně pochopí myšlenku nikým neviditelného Boha ?

Po návratu do Ruska jsem si vzpomněl na slova evropských léčitelů, opět, již bez zvláštní naděje, jsem se pokoušel hledat konkrétní důkazy, pro které jsem byl schopen jít kamkoliv. Ale nemusel jsem jezdit daleko. Neuvěřitelná náhoda, jakoby schválně někým nastrojená, mi předložila nejen teoretické důkazy, ale jevila se jako živé, reálné potvrzení Anastasiiných slov.

Stalo se následující.

(1 3 1 .)

VĚČNÝ SAD

Společně se spolupracovníky Vladimírského fondu kultury „Anastasia“ jsem vyjel za město. Rozmístili jsme se na malebném břehu nevelkého rybníka. Ženy připravovaly nějaké saláty k obědu, muži rozdělávali oheň. Stál jsem

na břehu, díval jsem se na vodu a přemýšlel jsem o svém. Bez nálady. A najednou Veronika, obyvatelka nejbližší vísky, říká:

„Vladimíre Nikolajeviči, asi sedm kilometrů odsud mezi loukami se nachází dvě bývalé statkářské usedlosti. Po staveních nezůstala ani stopa, zachránily se pouze ovocné zahrady.

Nikdo se o ně nestará, ale ty dávají ovoce každoročně. Dávají více plodů než vesnické, o které se lidé starají, hnojí je. V roce 1976 byl na těchto místech silný mráz, lidem sady zahynuly, musely se sázet nové, ale těchto dvou sadů uprostřed pole se mráz nedotkl, nezničil žádný stromeček."

„Proč se jich mráz nedotkl?" ptám se. „Je to nějaká zvláštní, mrazuvzdorná odrůda?"

„Obyčejná odrůda. Ale v těchto bývalých usedlostech je všechno tak zařízeno, na jednom hektaru tak zasazeno... Rozumíte, tam se všechno podobá tomu, co říká Anastasia ve vašich knihách. Asi před dvěma sty lety kolem těchto sadů lidé zasadili sibiřské cedry a naše duby... A ještě, seno z trávy, která tam roste, je šťavnatější. A dlouho se nekazí... Jestli se chcete podívat, lze se tam dostat přímo teď, vede tam polní cesta, ale džíp tam projede."

Nevěřil jsem svým uším. Kdo? Jak? V pravou chvíli, na pravém místě mi dává takový dárek? Jsou náhodné náhody, jež se nám stávají?

„Jedeme!"

Kolej vedla přes pole bývalého sovchozu. Řekl jsem - pole, ale ona se více podobala loukám, bujně porostlým trávou.

„Osevní plochy se dnes zmenšily, firma nemá peníze na hnojiva," komentoval Jevgenij, manžel Veroniky. „Zato země odpočívá. A nejen země. Tento rok začali zpívat ptáci. Dříve tak vesele neštěbetali. Z čeho se radují? Možná z toho, že tráva na polích je teď bez chemie. Před revolucí na těchto polích byly visky, babička o nich vyprávěla. Teď po nich nezůstala ani stopa. Tady je, podívejte, tam zprava od koleje - bývalá statkářská usedlost."

V dálce, na ploše přibližně jednoho hektaru, hustě rostly vysoké stromy. Toto místo, uprostřed polí a louk, se mi jevilo jako zelený lesní ostrůvek, jenž se náhodně vytvořil. Když jsme přijeli blíž, tak mezi hustě rostoucími dvoustletými duby a křovím jsem uviděl vchod do lesní oázy. Vešli jsme tímto vchodem a... Uvnitř... Rozumíte, uvnitř sadu staré jabloně se zhrubými kmeny natahovaly do prostoru své větve. Větve neobyčejně hustě obsypané plody. Neokopané kolem, rostoucí v trávě, neošetřené před škůdci staré jabloně dávaly plody a jejich plody nebyly červivé. Některé jabloně byly úplně staré, jejich větve se lámaly, přetížené bohatou úrodou. Úplně staré - zřejmě dávaly plody posledním rokem.

V brzké době odumřou, ale vedle každé příliš staré jabloně již ze země vyrážely výhonky nových stromů. „Zřejmě tyto stromy neumřou," pomyslel jsem, „neumřou, dokud neuvidí čerstvé a zpevněné výhonky svého semene."

Chodil jsem sadem, ochutnával jsem jeho plody, toulal jsem se mezi duby rostoucími kolem a jako bych viděl myšlenky člověka, jenž stvořil překrásnou oázu. Jako bych slyšel, na co myslel: „Tady kolem sadu je třeba zasadit dubový les. Zachrání sad před mrazem a v suchý rok - před horkem. Na vysokých stromech ptáci postaví svá hnízda, nedovolí housenkám řídit. Tady na břehu rybníka

zasadím stinnou alej z dubů. Doubky, až vyrostou, nahoře spojí své koruny a dole bude rozlehlá a stinná alej."

A najednou nějaká nejasná myšlenka jako by donutila krev rychleji pulzovat v žilách. Co po mně chce, tato myšlenka? A... jako by záblesk... Samozřejmě, Anastasia! Samozřejmě máš pravdu, když říkáš: „Boha lze pocítit, spojujíte se s Jeho výtvořím a pokračujete v Jeho tvoření.“ Jeho přání a své předurčení zřejmě nelze pochopit prostřednictvím pitvoření, skoků a novomódních rituálů, ale bezprostředně se obracejíte na Něho, na Jeho myšlenky. Tak teď stojím pod duby na břehu rybníka vytvořeného lidmi a jakoby čtu myšlenky člověka, jenž stvořil živý výtvor. A on, tento člověk, tento Rus, jenž tady žil před dvěma sty lety, zřejmě více než ostatní cítil Stvořitelovy myšlenky, proto se mu také povedlo stvořit rajský výtvor. Svůj sad, své rodové hnízdo.

Tento Rus zemřel, ale ono zůstalo a dává své ovoce, krmí děti ze sousedních vsí, jež sem přijíždějí na podzim, aby si zamlsaly. A někdo je trhá a prodává. A ty, Ruse, jsi zřejmě chtěl, aby tady žila tvá vnučata a pravnoučata. Samozřejmě, že jsi to chtěl! Protože jsi stvořil ne nějakou pomíjivou vilu, ale něco věčného. Jenomže kdepak jsou tví vnuci a pravnuci teď? Tvé rodové sídlo je prázdné, zarůstá trávou, rybníček vysychá a alej z nějakého důvodu neporostla plevelem, pouze se pokryla trávou jako kobercem. Zřejmě rajský koutek, jenž jsi vytvořil, tvé rodové sídlo ještě čeká na tvé vnuky. Ubíhají desetiletí, staletí, ale ono čeká. Tak kdepak jsou? Kdo jsou teď? Komu slouží, čemu se klaní? Kdo je odsud vyhnal?

Měli jsme revoluci, možná, že to ona všechno zavinila? Samozřejmě, že ona. Jenomže lidé dělají revoluci, když se něco ve vědomí většiny kvalitativně mění. Copak se stalo v hlavách tvých vrstevníků, Ruse, že zpustlo tvé rodové sídlo?

Místní starousedlíci vypráví, jak starý ruský pán zabránil krvavé řeži na jeho statku.

Když se ze dvou okolních vsí sešli revolučně naladěni lidé a zahřátí kvasem vrhli se davem, aby vydrancovali jeho rodový statek, starý pán jim vyšel naproti s košíčkem jablíček a zahynul výstřelem dvojky. Už den předem věděl, že se chystá rabování jeho domu, ale přemluvil svého vnuka, ruského důstojníka, aby opustil statek. Odjel vnuk, frontový voják, nositel řádu sv. Jiřího, odjel společně s příslušníky stejného pluku, na jejichž zádech byly frontové pušky a na voze - kulomet osvědčený v bojích. Zřejmě emigroval a teď mu také rostou vnuci.

Rostou tví vnuci, Ruse, v jiné zemi a v Rusku, ve tvém rodovém sídle, se ve větru chvějí lístečky zahradních stromů a staré jabloně každoročně dávají plody, překvapující okolní obyvatelstvo hojnou úrodou. Dokonce ani stopa nezůstala po tvém domu, po venkovních budovách - všechno rozkradli, ale navzdory všemu sad žije, zřejmě žije nadějí, že se vrátí tví vnuci a ochutnají jablka nejlepší na světě. A vnuci stále nejedou a nejedou.

Proč se to stává a kdo nás nutí hledat vlastní dobro na úkor sobě podobným? Kdo nás nutí vdechovat vzduch nasycený škodlivými plyny a prachem, ne květinovým pylem a blahodárnými étery? Kdo nás nutí pít vodu umrtnou plyny? Kdo? Kdo jsme teď? Proč se nevracejí tví vnuci, Ruse, do svého rodového hnízda?

A na druhém statku byla jablka ještě chutnější než na prvním. Kolem tohoto sadu byly zasazeny sibiřské cedry-krasavci.

„Dříve bylo více cedrů, teď zůstalo pouze dvacet tři,“ vyprávěli místní obyvatelé. „Po revoluci, když ještě byly pracovní jednotky, dávali lidem za práci cedrové

ořechy. Teď je sbírají všichni, komu se zachce. Jenomže občas silně mlátí do cedru dřevěnou palicí, aby padaly šišky."

Třiadvacet sibiřských cedrů zasazených před dvěma sty lety lidskou rukou stálo v řadě, jako vojíni a chránilo překrásný sad před mrazivými větry a škůdci. Bylo jich víc, ale hynuly jeden za druhým, protože na Sibiři kolem cedrových lesů vždy rostou vysoké borovice. Samotný cedr nemůže ustát nárazy větru, jeho kořenový systém není velký. Cedr se vyživuje nejen kořeny, svou korunou do sebe nasává okolní prostor. Právě proto ho chrání borovice nebo dorůstající cedry. A tady stály v řadě. Prvních sto padesát let se držely, potom, když se jejich koruny rozrostly, cedry jeden za druhým začaly padat.

Během padesáti let nikoho nenapadlo zasadit poblíž borovici nebo břízu, a tak sibiřské cedry čelily zlým větrům, ochraňující sad pouze jednou řadou. Jeden z nich, zřejmě loni, začal padat, ale opřel se o korunu svého souseda. Díval jsem se na silně nakloněný kmen stromu, jehož koruna se proplétala se stojícím vedle. Spletly se korunami a padající strom nezahynul. Oba byly zelené a dávaly plody. Zůstalo jich dvacet tři. Zatím ještě stojí, přidržují se navzájem, dávají plody a chrání sad.

Vydržte to, prosím, ještě trochu, Sibiřané. Já napíši...

Ech, Anastasie, Anastasie, naučila jsi mě psát knihy, ale pročpak jsi mě nenaučila taková slova, aby to, co píši, bylo srozumitelné pro mnohé lidi? Pro velmi mnohé! Proč se mi nedaří psát srozumitelně pro mnohé? Proč se mi pletou myšlenky? Proč padají cedry a lidé se na ně pouze dívají a nic nedělají?

Nedaleko od bývalých statků, jež i dodnes zachránily své překrásné sady a stinné ale je, jsou vísky. Vzhled těchto vsí kazí celý okolní krajinný obraz. Když se na ně díváme z dálky, vytváří se dojem, jako by se objevil nějaký červ a všechno zmrzačil, zbrázdil kvetoucí louky. Takový dojem vytváří zchátralé šedivé vesnické domy, stavení při usedlostech, jež jsou slepená z různých rozkládajících se materiálů, špína na cestách rozbitých koly aut a traktorů. Ptal jsem se místních obyvatel:

„Byli jste v sadech rozmístěných mezi duby a cedry?“

Mnozí tam byli, ochutnávali jablka, mládež tam jezdí na pikniky.

„Je to tam hezké...“ říkají jak mladší, tak i starší lidé.

Na otázku: „Tak pročpak nikdo nezařídil svou usedlost podle stejného obrazu a podoby?“ následovala přibližně stejná odpověď: „Nemáme ty peníze, co měli páni, jež stvořili takovou krásu.“ Staří lidé vyprávějí, že pán přivezl sazenice cedrů až ze Sibiře. A na otázku: „Kolikpak je třeba peněz, aby se vzal cedrový oříšek z těch, co dávají tyto cedry, a zasadil se do půdy?“ - mlčení.

Právě toto mlčení mě přivádí k následující myšlence. Vinou našeho nepořádku není neexistence vnější možnosti, prostředků, ale právě naše nějaké vnitřní zakódování.

Teď lidé, kteří mají peníze, nastavěli mnoho vil. Země vedle těchto domů je zbrázděná a zavalována do betonu. Za dvacet až třicet let bude vila potřebovat opravu, její vzhled již nebude zářit novotou. A děti nebudou potřebovat tuto starou ruinu. Nebudou potřebovat takový rodový statek, takovou vlast, proto se také rozjedou hledat novou. Ale odvezou s sebou stále stejné tajemné zakódování, jež dostaly od rodičů, a zopakují život prozatímců na zemi, ne ale tvůrců něčeho

věčného. Kdo a jak nás může zbavit toho tajemného zakódování na bezvýhodnost ?

Možná, že tomu alespoň nějak napomůže to, co mi Anastasia ukázala a pověděla o budoucnu Ruska. A abych rozptýlil pochybnosti skeptiků, umístil jsem na vnitřní strany přebalu fotografie úžasných ruských sadů, jež natahují své větve, obsypané plody, k budoucímu Rusku.

(1 3 2 .)

ANASTASIINO RUSKO

Když mi Anastasia vyprávěla o budoucích osadách, skládajících se z rodových statků, poprosil jsem:

„Anastasiie, ukaž mi, prosím, budoucí Rusko. Vždyť tohle dokážeš udělat.“

„Můžu. Které město budoucího Ruska chceš vidět, Vladimíre ?“

„No, například Moskvu.“

„Chceš v budoucnu pobýt sám, Vladimíre, nebo společně se mnou ?“

„S tebou je to lepší, jestli uvidím něco nepochopitelného, tak mi to vysvětlíš.“

Teplý dotyk Anastasiiny dlaně mě ihned začal ponořovat do spánku a - uviděl jsem...

Budoucnost Ruska mi Anastasia ukázala stejným způsobem, jehož pomocí ukazovala život na jiné planetě. Zřejmě vědci někdy pochopí, jak to dělá, ale v tomto případě samotný způsob nemá žádný význam. Podle mého názoru, nejdůležitější je informace o tom, pomocí jakých konkrétních činů je možné dosáhnout tohoto překrásného budoucna.

Moskva budoucna byla úplně jiná, než jsem předpokládal. Plocha města se nezvětšila. Nebyly tam očekávané mrakodrapy. Zdi starých domů byly pomalované veselými barvami, na mnohých byly namalované obrázky, krajiny, květiny. Jak se potom ukázalo, tomu se věnovali zahraniční pracovníci. Nejdřív pokrývali zdi nějakou zpevňující maltou a potom malíři, také zahraniční, je zdobili kresbami. Ze střech mnohých domů se podél stěn spouštěly stonky vinoucích se rostlin, lístečky se hýbaly ve větru a zdálo se, že vítaly kolemjdoucí.

Skoro všechny ulice a třídy byly osázeny stromy a květinami. Přímo uprostřed jízdni části Kalininského prospektu, jenž se nachází na Novém Arbatu, se táhlo zelené pásmo. Jeho šířka byla kolem čtyř metrů. Betonový obrubník se vyvyšoval nad asfaltem přibližně půl metru a byl zasypán zeminou, na které rostla tráva a luční květiny. V nevelké vzdálenosti se střídaly stromy: jeřabina s červenými hrozny, břízky, topoly, keře rybízu a maliny a množství jiných rostlin, s kterými se setkáte v přirozeném lese.

Stejná zelená pásma rozdělovala mnohé moskevské prospekty a široké ulice. Na zmenšených jízdni částech ulic a tříd skoro nebyla osobní auta. Většinou to byly autobusy, v nichž seděli lidé, kteří se navenek nepodobali Rusům. Po chodnicích také chodilo mnoho lidí podle zevnějšku neruských. Dokonce se mi hlavou mihla myšlenka, zdali se Moskvy nezmocnily státy technicky vyvinutější. Ale

Anastasia mě uklidnila, když řekla, že vidím ne uchvatitele, ale zahraniční turisty.

„A copak je tak přitahuje k Moskvě ?“

„Atmosféra stvoření něčeho velkého, životadárný vzduch a voda. Dívej se, kolik lidí podél břehu řeky Moskvy stojí a čerpá vodu, z vysokého nábřeží na šňůrách spouštějí k vodě nádoby a s velkou radostí pijí říční vodu.“

„Ale jakpak je možné přímo z řeky pít nepřevařenou vodu ?“

„Podívej se, Vladimíre, jak je čistá a průhledná voda v řece Moskvě. Voda v ní je živá, ne umrtvená plynem, jako v láhvích, jež se prodávají v obchodech po celém světě.“

„Fantazie, v toto není možné uvěřit !“

„Fantazie ? Ale stejně tak za tvého mládí ty, nebo tví vrstevníci by mohli považovat za výmysl, kdyby od někoho uslyšeli, že vbrzku se voda bude prodávat.“

„No ano, za mého mládí by tomu sotva někdo uvěřil. Ale jak bylo možné v tak velkém městě, jako je Moskva, udělat vodu v řece čistou ?“

„Neznečišťovat, nevylévat do ní škodlivé odpadky, nedělat smetí na břehu řeky.“

„Všechno tak jednoduše ?“

„Právě, ve skutečnosti je všechno jednoduché. Teď je řeka Moskva ochráněna dokonce od stružek vody tekoucích po asfaltu a plavba po ní je zakázaná pro všechny špinavé lodě. Řeka Ganga, jež teče v Indii, se považovala za posvátnou, teď se celý svět s úctou sklání před řekou Moskvou, před její vodou, před lidmi, kteří vrátili vodě její životadárnost a původnost. A jezdí lidé z různých států, aby pohlédli na tento zázrak, ochutnali ho a vyléčili se.“

„A kdepak jsou Moskvané, proč v ulicích skoro nejsou osobní auta ?“

„Teď v hlavním městě nastalo žije přibližně půldruhého milionu Moskvanů a více než deset milionů turistů přijíždí z různých zemí světa,“ odpověděla, Anastasia a dodala: „Aut je málo proto, že Moskvané, kteří zůstali ve městě, programují svůj den racionálněji a snížila se jejich potřeba pohybu. Práci zpravidla mají poblíž bydliště, lze se tam dostat pěšky. Turisté se pohybují pouze metrem a autobusy.“

„A kam se poděli ostatní Moskvané ?“

„Žijí a pracují na svých překrásných rodových statcích.“

„A kdopak pracuje v továrnách, ve fabrikách, kdo obsluhuje turisty ?“

A Anastasia pověděla následující.

„Když byl u konce rok 2000, podle kalendářního letopočtu přijatého na zemi, vláda Ruska se ještě stále rozhodovala ohledně zvolení cesty vývoje státu. Větší část Rusů nebyla nadšena cestou, kterou se vyvíjely západní státy, jež se považovaly za úspěšné.“

Rusové již ochutnali potraviny z těchto států a ty se jim nelíbily. Všem bylo jasné, že zároveň s vývojem takzvaného vědecko-technického pokroku se v těchto státech objevují různé nemoci těla a duše. Roste zločinnost a narkomanie, ženy stále méně pociťovaly přání rodit děti.

Podmínky, v kterých žili lidé západních států, jež se považovaly za úspěšné, nepřitahovaly Rusy, vracet se ke starému sociálnímu zřízení se jim také

nechtělo, novou cestu zatím také neviděli. Ve státě přibývalo depresí, zmocňovaly se větší části lidského společenství. Obyvatelstvo Ruska stárla a umíralo.

Začátkem nového tisíciletí bylo z iniciativy prezidenta Ruska schváleno nařízení o bezplatném přidělení každé ruské rodině, která si to přála, jednoho hektaru půdy pro uspořádání svého rodového statku. V tomto nařízení se mluvilo o tom, že půda se přiděluje na doživotí s právem na dědění. Produkce vyrobená na rodovém statku se vůbec nezdaňovala.

Zákonodárci podpořili iniciativu prezidenta a do Ústavy státu byla přijata odpovídající oprava. Hlavním cílem nařízení, jak si myslel prezident a zákonodárci, bylo snížení nezaměstnanosti ve státě, zabezpečení existenčního minima málo majetným rodinám, řešení problému uprchlíků. Ale důsledky nikdo z nich nedokázal v plné míře ani předpokládat.

Když byla přidělena první půda pro organizaci osady s počtem 200 rodin, pozemky pro uspořádání rodového statku si začali brát nejen málo majetní lidé, kteří zůstali bez práce, a přesídlenci, kteří se dostali do nesnází. V první řadě je rozebraly rodiny středně bohaté a majetní podnikatelé z řady tvých čtenářů, Vladimíre. Připravovali se k této události. A nejen čekali, mnozí z nich ve svých bytech již pěstovali rodové stromy ze semínek zasazených do květináčů. Budoucí mohutné cedry a duby dávaly své, zatím malinké, výhonky.

Právě iniciativou podnikatelů a z jejich prostředků byl vytvořen projekt osady s infrastrukturou, charakteristickou pro harmonickou existenci, jak jsi to napsal v knize „Stvoření“. Projekt zahrnoval obchod, zdravotní středisko, školu, klub, silnice a mnoho dalšího. Z celkového počtu lidí, kteří projevíli přání zařídit svoji existenci, svůj život v první nové osadě, podnikatelé činili kolem poloviny...

Každý z nich měl své podnikání, svůj zdroj příjmů. Na realizaci stavby a obhospodařování pozemků potřebovali pracovní sílu. Jako ideální při stavbě a zvelebování se ukázalo zapojení málo majetných sousedů, jakožto pracovní síly. Tímto způsobem část rodin okamžitě dostala práci a jako důsledek i zdroj financování vlastní stavby. Podnikatelé chápali, že nikdo nesplní práci důkladněji a kvalitněji než ti, kteří sami budou žít v osadě, a proto zvenčí se zvali specialisté pouze tehdy, pokud takoví nebyli mezi budoucími obyvateli nové osady.

Jen založení budoucí zahrady, lesa, sázení rodových stromů, živé ohrady se každý snažil uskutečnit samostatně.

Většina lidí ještě neměla dostatek zkušeností a znalostí o tom, jak lépe uspořádat svůj pozemek, a proto mezi budoucími obyvateli osady byli obzvláště v úctě starší lidé, kteří měli tyto znalosti. Zvláštní pozornost se věnovala právě krajinnému uspořádání, ne pomíjejícím stavbám, nejen domům, samotný dům, v němž měli žít lidé, byl pouze nevelkou částí velkého živého Božského domu.

Za pět let byly na všech pozemcích postaveny domy pro trvalé bydlení. Lišily se svou velikostí a architekturou. Ale vbrzku lidé uviděli, že velikost domu vůbec není nejdůležitější. To hlavní bylo v něčem jiném a začalo se rýsovat překrásnými krajinnými rysy každého pozemku zvláště a osady celkově.

Ještě nebyly velké dubky a cedry zasazené na každém pozemku. Živý plot statku zatím vyrůstal. Ale každým novým jarem v mladých zahradách pečlivě rozkvétaly nevelké jablonky a višně, květiny na záhoncích a tráva se snažily podobat překrásnému živému koberci. Jarní vzduch zaplňovalo blahodárné aroma

a květinový pyl. Vzduch se stal životadárný. A každá žena žijící v nové osadě chtěla rodit děti. Takové přání vznikalo nejen u mladých rodin, ale i lidí, kteří se považovali za starší, si najednou začali pořizovat děti. Lidé chtěli, aby když ne oni, tak alespoň jejich děti, uviděly v budoucnu překrásný kousíček vlasti stvořený jejich rukama, uviděly pro svou radost a pokračovaly ve tvorbě, jež začali rodiče.

Na začátku nového tisíciletí jakýkoliv výhonek na každém statku byl jako první zárodek překrásného, šťastného budoucna na celé zemi. Lidé, kteří navěky založili první rodové pozemky, ještě úplně neprocítli závažnost toho, co učinili, jednoduše se radostněji začali dívat na okolní svět. Ještě si neuvědomili, jak velkou radost udělali těmito činy svému nebeskému Otci. Mezi kapičkami deště ronil otec slzičky radosti a dojetí. A usmíval se sluníčkem a potají se větvičkami mladých stromů snažil hladit své děti, jež si uvědomily věčnost a vrátily se k Němu.

O nové osadě se začalo psát v ruském tisku a mnohým lidem se zachtělo uvidět překrásné proto, aby sami také stvořili něco podobného. A možná i něco lepšího.

Milióny ruských rodin byly uchváceny nadšeným přáním stvoření překrásného. Současně se v různých regionech Ruska začaly budovat osady podobné první. Začalo všeobecné hnutí, jež se podobalo dnešnímu zahrádkářskému.

Za devět let od okamžiku vydání prvního Nařízení, které umožnilo lidem samostatně zařizovat svůj život, dělat ho šťastným, více než třicet milionů rodin bylo zaměstnáno tvorbou svých rodových osad, svého kousíčku vlasti. Obdělávali své překrásné pozemky a používali při tom živý, věčný materiál stvořený Bohem. Čímž tvořili společně s Ním.

Každý člověk proměňoval svůj hektar, jenž dostal na doživotí, v rajský koutek. Na rozlehlých prostorách Ruska jeden hektar vypadal jako úplně malinký kousíček. Ale takových kousíčků bylo mnoho. Právě z nich se skládala velká vlast.

Prostřednictvím těchto kousíčků, vytvořených dobrými rukama, rozkvétala rajskými zahradami velká Vlast ! Jejich Rusko !

Na každém hektaru půdy se zasazovaly jehličnaté a listnaté stromy. Lidé si již uvědomovali, jak ony budou hnojit půdu a že složení půdy vyváží tráva rostoucí kolem. A nikoho ani nenapadlo použít chemická hnojiva a ochranné chemické prostředky.

V Rusku se změnilo složení vzduchu a vody. Staly se léčivými. Byl úplně vyřešen zásobovací plán. Každá rodina lehce a bez zvláštní námahy nejenže se zabezpečila potravinami díky tomu, co rostlo na jejím statku, ale také mohla prodávat přebytky.

Každá ruská rodina, jež měla svůj statek, se stávala svobodnou a bohatou a celé Rusko, ve srovnání s jinými státy světa, se stávalo nejmohutnějším a nejbohatším státem."

(1 3 3 .)

NEJBOHATŠÍ STÁT

„Počkej, Anastasie, nechápu, díky čemu celý stát najednou zbohatl. Vždyť jsi sama

říkala, že se produkce vyrobená na rodových statcích nezdaňovala. Tak z čehopak stát začal bohatnout ?"

„Jakpak z čeho ? Popřemýšlej pozorněji sám, Vladimíre. Vždyť jsi podnikatel."

„Právě proto, že jsem podnikatel, vím: stát se vždy snažil vybrat od každého co největší daň. A tady úplně osvobodil od daní třicet milionů rodin. Tyto rodiny, samozřejmě, mohly zbohatnout, ale za takových podmínek by stát měl bezpodmínečně přijít na mizinu."

„Nepřišel na mizinu. Ze začátku úplně zmizela nezaměstnanost, poněvadž člověk, který si nenašel uplatnění v obvyklém dnešním průmyslu nebo v jiné komerční či státní struktuře, se mohl v plné míře nebo částečně věnovat práci, přesněji řečeno tvoření na svém statku. Nepřítomnost nezaměstnaných lidí ihned uvolnila peněžní zdroje na jejich výživu. Zabezpečení potravinami, díky těmto rodinám, zbavila stát jakýchkoliv výdajů na zemědělský průmysl. Ale toto není hlavní. Ruský stát, díky množství rodin, jež založily své statky podle božského předurčení, dostal značně větší výnos, než mu dnes přináší prodej ropy, plynu a jiných zdrojů, jež se tradičně považují za hlavní zdroje zisku."

„Copak může přinášet větší výnos než ropa, plyn a prodej zbraní ?"

„Mnohé, Vladimíre, například vzduch, voda, blahodárné étery, dotknutí se energie tvoření, pozorování příjemného."

„Není to úplně srozumitelné, Anastasie, konkretizuj to. Odkud se objevily peníze ?"

„Pokusím se. Neobvyklé změny v Rusku přivolaly pozornost mnohých lidí z celého světa. O velké změně způsobu života většiny Rusů se začalo psát v tisku všech zemí světa. Pro většinu lidí planety se toto téma ukázalo být důležité. Do Ruska se začal hrnout obrovský proud turistů. Bylo jich tolik, že všechny zájemce nebylo možno přijmout a mnozí museli čekat po několik let, než přišli na řadu. Vláda Ruska byla donucena omezit také lhůtu pobytu zahraničních turistů na území státu, poněvadž mnozí z nich, obzvlášť starší lidé, se snažili zdržovat v Rusku několik měsíců a někdy i let.

Vláda Ruska určila velké poplatky pro každého turistu, jenž vjížděl do země, ale toto nijak nezmenšilo počet zájemců."

„A proč se jim chtělo právě pobýt u nás, když se na všechno mohli podívat v televizi ? Vždyť jsi říkala, že tisk celého světa popisoval život nového Ruska."

„Lidem z různých států se také chtělo nadýchat vzduchu Ruska, jenž se stal léčivým. Napít se živé vody. Ochutnat plody, které neexistovaly nikde ve světě. Chtělo se jim chvíli komunikovat s lidmi, kteří vkročili do božského tisíciletí, a díky tomu oblažit svou duši, vyléčit trpící tělo."

„A jaképak se to objevily plody, neobyčejné ? Jaký mají název ?"

„Názvy jsou stejné, ale kvalita je úplně jiná. Vždyť už víš, Vladimíre, jak se liší, v lepším slova smyslu, rajče nebo okurka vypěstovaná na otevřené půdě pod přímými paprsky sluníčka, od skleníkových. Ještě chutnější a zdravější je ovoce a zelenina vypěstovaná na půdě, do níž se nepřidávají škodlivé chemikálie. Ještě léčivější jsou tehdy, když poblíž nich rostou stromy a různé byliny. Také má význam nálada a chování člověka, jenž pěstuje plody. Velice prospěšné pro člověka jsou étery obsažené v plodech."

„Co jsou to étery ?“

„Étery - to je vůně. Její existence určuje přítomnost éteru, jenž živí nejen tělo, ale také neviditelnou součást člověka.“

„Nechápu, mozek, nebo co ?“

„Je možné říci, že étery zrychlují myšlenkovou energii a živí duši. Pouze na ruských statcích se pěstovaly takové plody a nejvíce prospívaly zdraví, když je člověk požíval v den sklizně, právě proto lidé z různých zemí jeli do Ruska, aby mimo jiné ochutnali tyto plody.“

Produkty vypěstované na statcích okamžitě vytlačily nejen zahraniční ovoce a zeleninu, ale i ty, které rostly na velkých společných polích. Lidé začali chápat, pociťovat rozdíl v kvalitě produktů. Místo dnes populární Pepsi Coly a jiných nápojů přišly mošty z přírodních plodů. A dnešní, dokonce nejelitnější a drahé alkoholické nápoje, nevydržely konkurenci s ovocnými likéry, které byly připravené na statcích z naturálních plodů.

Tyto nápoje také obsahovaly blahodárné étery, poněvadž lidé, kteří je připravovali na svých statcích, věděli, že doba od okamžiku sklizně plodu do jeho naložení do alkoholu nebo ovocného likéru trvá pouze několik minut.

Ještě větším zdrojem příjmů rodin žijících na svých statcích byly léčivé byliny, které sklízely ve svých lesících, na zahradách a na okolních loukách.

Léčivým bylinám z Ruska se dávala přednost před nejdražšími léčivými preparáty vyrobenými v jiných zemích. Ale pouze těm bylinám, které byly sklizené na statcích, ne vypěstovaným na speciálních hospodářstvích, na velkých polích. Bylinka rostoucí na velkém poli mezi stejnorodými nemůže vzít ze země a prostoru všechno potřebné, užitečné pro člověka. Cena produkce ze statku několikanásobně převyšovala cenu produktů vypěstovaných takzvaným průmyslovým způsobem, ale lidé z celého světa stejně dávali přednost právě jí.“

„A proč vlastníci statků tak nadsazovali ceny ?“

„Dolní hranice cen byla určena ruskou vládou.“

„Vládou ? A co na tom záleželo vládě ? Vždyť daně z realizace těchto produktů nepobírala. Proč by měla usilovat o zbohatnutí každé jednotlivé rodiny ?“

„Ale vždyť stát, Vladimíre, se skládá právě z jednotlivých rodin, které, jestli bylo zapotřebí, také financovaly budování infrastruktury ve svých osadách - například školy pro děti silnice. Občas vkládaly peníze do celostátních projektů. Politikové, ekonomové publikovali své programy, ale schvalovaly se pouze ty, do nichž lidé souhlasili vkládat své peníze.“

„A jaké programy například byly považovány většinou lidí za nejvíce přijatelné ?“

„Koupě chemických koncernů za hranicemi Ruska, továren na výrobu zbraní, vědeckých center.“

„To je ale obrat. Vždyť jsi říkala, že se u těchto rodin objevila božská uvědomělost, láskyplnost. Díky nim se celá země začala proměňovat v rajskou zahradu, a najednou - výkup chemických továren a koncernů vyrábějících zbraně.“

„Ale cílem těchto projektů nebylo vyrábění škodlivých chemikálií a zbraní, ale zničení továren, jež je produkovaly. Ruská vláda se zabývala přesměrováním

toků světových financí. Energie peněz, jež živila všechno smrtonosné pro lidstvo, teď směřovala na jeho likvidaci."

„A copak ruské vládě stačily peníze na takové marnotratné projekty ?"

„Stačily, Rusko se stalo nejen nejbohatší zemí světa, bylo ale nepoměrně bohatší než všechny ostatní země. Celý světový kapitál se směřoval do Ruska. I průměrně majetní lidé i bohatí se snažili chránit svůj kapitál v ruských bankách. Mnozí majetní lidé jednoduše odkazovali své úspory na rozvoj ruských programů: byli to ti, kteří chápali závislost budoucna celého lidstva na jejich realizaci. Zahraniční turisté, kteří navštívili Rusko a viděli nové Rusy, již nemohli žít starými hodnotami. S nadšením vyprávěli svým známým o tom, co viděli a proud turistů se zvětšoval, přinášel ruskému státu stále větší zisk."

„Řekni mi, Anastasie, a ti lidé, kteří žijí na Sibiři, čím se mohli zaměstnat, aby byli stejně bohatí, jako lidé v centrálním pásu ? Vždyť na Sibiři je léto kratší a z toho, co se vypěstuje na zahrádce, se moc nezbohatne."

„Na Sibiři, Vladimíre, rodiny také začaly zakládat své statky. Na své půdě Sibiřané pěstovali to, co bylo vlastní jejich podnebí, měli ale také velkou výhodu oproti lidem žijícím v jižnějších oblastech. Sibiřským rodinám stát přiděloval půdu v tajze a každá rodina se starala o své lesní pozemky a sklízela na nich dary. A přicházely ze Sibiře plody a byliny. A olej cedrového ořechu..."

„A jaká byla cena cedrového oleje v dolarech v zahraničí ?"

„Jedna tuna - čtyři miliony dolarů."

„To je ale, konečně ho náležitě ohodnotili, cena vyrostla osmkrát ve srovnání s předchozí. Zajímalo by mě, jaké množství tohoto oleje vyráběli Sibiřané za sezónu ?"

„V tomto roce, který teď vidíš, bylo vyrobeno tři tisíce tun."

„Tři tisíce ?! Vždyť pouze na sklizni cedrového ořechu měli dvanáct miliard dolarů."

„Víc, zapomněl jsi, že z vylisovaného ořechu se také vyráběla úžasná mouka."

„Tak jakýpak průměrný roční příjem v dolarech měla sibiřská rodina ze své činnosti ?"

„V průměru tři až čtyři miliony dolarů."

„Oho ! A copak také neplatili daně ?"

„Neplatili."

„A na co mohli používat takové peníze ? Ještě když jsem pracoval na Sibiři, viděl jsem, že na sibiřských vesnicích ten, kdo nelenil, se mohl zabezpečit díky lovu a rybaření. A najednou tak velké peníze."

„Oni, stejně jako ostatní Rusové, se zúčastňovali financování celostátních programů. Například, ze začátku, když se lidé v Rusku ještě nenaučili korigovat pohyb mraků, Sibiřané dávali hodně peněz na koupi letadel."

„Letadel ? Proč potřebovali letadla ?"

„Aby nepouštěli oblaka, mraky obsahující škodlivé zplodiny. Tato oblaka se vytvářela v zemích, v nichž ještě zůstaly škodící podniky. Letectvo Sibiřanů jim čelilo."

„A lovili také pouze na přidělených rodových pozemcích ?“

„Sibiřané úplně přestali lovit, zabíjet zvířata. Mnozí z nich na svých přidělených pozemcích vystavěli obydlí, v nichž se ubytovali v létě, po dobu sklizně bylin, plodů, hub a ořechů. Rodící se zvířata, ještě jako malá, viděla lidi, kteří jim neubližovali a zvykala si na ně, jako na neoddělitelnou část svého teritoria, začala s lidmi komunikovat, přátelit se. Mnoha zvířata Sibiřané naučili a vycvičili, aby jim pomáhala. Například veverky házely na zem cedrové šišky se zralými ořechy, což jim dělalo obrovskou radost. Někteří lidé naučili medvědy, aby tahali koše a pytle s ořechy, uvolňovali cesty od polomů.“

„To je teda, dokonce medvědi začali pomáhat.“

„Na tom není nic zvláštního, Vladimíre. V dobách, které dnešní člověk považuje za starodávné, byl právě medvěd jedním z nejvíce nenahraditelných pomocníků. Svými tlapami dobýval ze země jedlé hlízy, skládal je do koše a sám je vlekl za šňůru k jamce-sklepu, jež byla vyhloubena nedaleko lidského obydlí. Sundával z lesních stromů klády s medem a nosil je k lidskému obydlí, vodil děti do lesa na maliny a dělal v hospodářství spoustu dalšího.“

„No to jsou věci, nahrazoval pluh i traktor, i úlovek přinášel, i chůvou byl !“

„A v zimě spal, nevyžadoval opravu a péči. Na jaře opět přicházel k lidskému obydlí a člověk medvěda hostil plody podzimu.“

„Chápu, o co tady jde, u těchto medvědů byl vypracovaný takový reflex, že se jim zdálo, jako by člověk uchovával zásoby pouze pro ně.“

„Možná, že reflex, jestli tento pojem je pro tebe srozumitelný, a možná, že je to tak vymyšleno Otcem. Řeknu jen to, že na jaře pro medvěda nebyly hlavní hlízy.“

„A co ?“

„Medvěd, jenž o samotě spal v brlohu, vzbudil se na jaře a ihned pospíchal k člověku, aby pocítil lásku, uslyšel povzbuzení, a lidskou lásku potřebují všichni.“

„Kdybychom soudili podle psů a koček, tak ji potřebují. No a co dělala jiná zvířata tajgy ?“

„Postupně se našlo využití i jiných obyvatel tajgy. A nejvyšší odměnou pro ochočená zvířata bylo laskavé slovo, gesto nebo pohlazení, podrbání mimořádně úspěšného. Jenom občas trochu žárlila, když člověk někomu dával větší přednost, a mohla se kvůli tomu zneprátnit.“

„A čím se Sibiřané zabývali v zimě ?“

„Zpracováním ořechu. Neloupali šišky hned po sklizni, jak se to dělá teď pro usnadnění přepravy, ale uchovávali ořech ve smolnatých šiškách. Tak může vydržet několik let. V zimě se ženy ještě zabývaly ručními pracemi. Například velice drahá je teď ručně vyrobená košile, utkaná z vláken kopřivy a ručně vyšitá. V zimě Sibiřané přijímali lidi z různých států, léčili je.“

„Anastasie, ale když se Rusko stalo tak blahodárným krajem pro život člověka, tak v mnoha státech mělo vzniknout přání podmanit si Rusko. Tím spíše, že, jak jsi říkala, továrny vyrábějící zbraně byly zastaveny. Takže se Rusko fakticky stalo agrárním státem, nechráněným před vnějšími agresory.“

„Rusko se nestalo agrárním státem, stalo se světovým vědeckým centrem. A továrny, jež vyráběly zbraně, se v Rusku začaly likvidovat až poté, co byla vynalezena energie, před níž nejmodernější zbraň byla bezmocná, ale která představovala nebezpečí pro ty státy, jež ji vlastnily.“

„Co je to za energii ? Z čeho se získává a kdo ji vynalezl ?“

„Tuto energii vlastnili Atlantáné. Ovládli ji předčasně, právě proto Atlantida zmizela z povrchu zemského. A opět ji vynalezly děti nového Ruska.“

„Děti ?! Raději všechno pověz popořádku, Anastasie.“

„Dobře.“

(1 3 4 .)

A NA ZEMI BUDE DOBRO

„Na jednom ruském statku žila svorná rodina. Manžel s manželkou a dvě děti. Chlapec Konstantin, asi osmiletý, a holčička Dáša, tak pětiletá. Jejich otec byl považován za jednoho z nejtalentovanějších programátorů Ruska. Ve své pracovně měl několik moderních počítačů, na nichž sestavoval programy pro vojenskou správu. Občas, ponořený do práce, vysedával u počítače i večer.

Členové rodiny, zvyklí scházet se večer, šli za ním do pracovny a tam se tiše zabývali každý svým. Manželka si sedala do křesla a vyšívala. Syn Konstantin četl nebo si kreslil, zobrazuje krajiny nových osad. Pouze pětiletá Dáša si ne vždy nacházela činnost pro duši a tehdy si sedala do křesla tak, aby viděla na všechny své blízké a dlouho si každého pozorně prohlížela. Občas zavírala oči a tehdy její tvář vyjadřovala celou škálu pocitů.

V ten večer, navenek obyčejný, seděla rodina v otcově pracovně, kde se každý zabýval tím svým. Dveře pracovny byly otevřené, a proto z dětského pokoje, jenž se nacházel vedle pracovny, všichni slyšeli kukání starožitných hodin s mechanickou kukačkou. Obvykle kukačka kukala pouze ve dne, ale již byl večer. Proto se otec odtrhl od své práce a podíval se na dveře, ostatní členové rodiny se udiveně dívali tam, odkud se před chvílí donesl zvuk. Pouze malinká Dáša seděla v křesle se zavřenýma očima a ničeho si nevšímala. Na jejích rtech hrál úsměv jednou sotva viditelný, podruhé zřetelný. Najednou se zvuk opět zopakoval, jako by se někdo nacházel v dětském pokoji, nařizoval ručičky hodin, donucuje mechanickou kukačku neustále kukat a zvěstovat další hodinu. Ivan Nikiforovič, tak se jmenoval otec rodiny, se otočil se svým křeslem směrem k synovi a řekl:

„Kostó, jdi tam, prosím, zkus zastavit hodiny, nebo je oprav. Tolik let nám sloužil dědečkův dárek. To je nějaká divná porucha... Divná... Zkus ji opravit, Kostó.“

Děti vždycky poslouchaly. Nedělaly to z bázně před trestem, nikdy také nebyly trestány. Kostá a Dáša milovali a uctívali své rodiče. Největší radostí pro ně bylo dělat něco spolu s rodiči nebo plnit rodičovskou prosbu. Kostá, když slyšel otcovu prosbu, se ihned zvedl, ale do dětského pokoje nešel k údivu matky a otce. Stál a díval se na mladší sestru sedící v křesle se zavřenýma očima. Z dětského pokoje se stále neslo kukání. Ale Kostá stál a ustavičně se díval na svou mladší sestru. Galina - matka rodiny - se znepokojeně dívala na ztuhlého syna. Najednou se zvedla a polekaně vykřikla:

„Kostó... Kostó, co je to s tebou ?“

Osmiletý syn se otočil k matce, udivený jejím leknutím, a odpověděl:

„Se mnou je všechno v pořádku, maminko, chtěl bych splnit otcovu prosbu, ale nemohu.“

„Proč? Nemůžeš se hýbat? Nemůžeš vejít do svého pokoje, Mohu se hýbat,“ a na důkaz toho zamával Kostá rukama a zadupal nohama, „ale jít do pokoje je zbytečné, vždyť ona je lady a je silnější.“

„Kdo je tady? Kdo je silnější?“ stále více se znepokojovala matka.

„Dáša,“ odpověděl Kostá a ukázal na mladší sestru, jež seděla v křesle se zavřenými očima a usmívala se. „To ona přeřazuje ručičky. Pokoušel jsem se je vrátit na původní místo, ale mně se to nedaří, když ona...“

„Co to říkáš, Kostěňko? I ty i Dášenska jste před námi, vidím vás, jakpak můžete být tady a zároveň hýbat ručičkami hodin v jiném pokoji?“

„No ano, tady,“ odpověděl Kostá, „ale myšlenka je tam, kde jsou hodiny. Jenomže její myšlenka je silnější. Proto také kukají, dokud její mysl zrychluje ručičky. Poslední dobou si tak často hraje. Říkal jsem jí, aby to nedělala. Věděl jsem, že se můžete znepokojit, ale Dáša stejně, jakmile se zamyslí, ihned začne něco vyvádět...“

„Nad čím se Dáša zamýšlí?“ vstoupil do rozhovoru Ivan Nikiforovič. „A proč jsi nám o tom nic neřekl dříve, Kostó?“

„Vždyť to sami vidíte, jak se zamýšlí. Ručičky hodin - to není podstatné, takhle se jenom baví. Také to mohu dělat - hýbat ručičkami, když mi nikdo nepřekáží. Jenom se neumím zamýšlet jako Dáša. Když přebývá v zamyšlení, její myšlenky nelze zabránit.“

„Nad čím se zamýšlí? Víš o tom, Kostó?“

„Nevím. Tak se jí zeptejte sami. Já teď přeruším její zamyšlenost, aby neprovedla ještě něco.“

Kostá se přiblížil ke křeslu, v kterém seděla jeho mladší sestra, a trochu hlučněji než obvykle, zřetelně pronesl:

„Dášo, přestaň dumat. Jestli nepřestaneš, tak s tebou nebudu mluvit celý den. A vůbec, polekala jsi mámu.“

Řasy malinké holčičky se zachvěly, hodnotícím pohledem přešla všechny přítomné v pracovně a jako by se vzpamatovala, vyskočila z křesla a omluvně sklonila hlavu. Kukání se zastavilo a nějakou dobu bylo v pracovně naprosté ticho, které přerušil tichý, omlouvající se hlas malinké Dáši. Zvedla hlavičku, podívala se na mámu a otce zářícíma laskavými očima a pronesla:

„Maminko, tatínku, promiňte mi, jestli jsem vás polekala. Ale já musím, moc, moc to musím domyslet. Teď to nemohu nedomyslet. Zítra to také budu domýšlet, až si odpočinu.“ Rty holčičky se zachvěly, zdálo se, že se hned rozpláče, ale ona pokračovala: „Ty, Kostó, se mnou nebudeš mluvit, ale já se stejně budu zamýšlet, dokud to nedomyslím.“

„Pojď ke mně, dceruško,“ pronesl, snaže se být zdrženlivý, Ivan Nikiforovič, natáhl ruce k dceři a rozpráhl je pro obejmutí.

Dáša se vrhla k otci. Poskočila a objala otce kolem krku, a chvíli se přitiskla k jeho tváři, potom sklouzla z kolenou, postavila se vedle a přitiskla se k němu hlavičkou.

Ivan Nikiforovič, z nějakého důvodu těžce skrýváje dojetí, začal mluvit s dcerou:

„Nerozrušuj se, Dášenko, máma se už nepoleká, když se zamyslíš. Jenom pověz, o čem přemýšlíš. Co musíš rozhodně domyslet a proč se ručičky hodin hýbou rychleji, když myslíš?“

„Chci, tatínku, udělat, aby všechno příjemné trvalo dlouho a nepříjemné málo a neznatelně, nebo vůbec, tak to chci domyslet, aby ručičky přeskakovaly nepříjemné a aby to nebylo.“

„Ale vždyť všechno příjemné a nepříjemné nezáleží na hodinových ručičkách, Dášenko.“

„Ne na hodinových ručičkách, tatínku. Pochopila jsem, že ne na hodinových ručičkách. Ale já s nimi zároveň hýbu, abych pociťovala čas. Kukačka odpočítává rychlost mé myšlenky, protože já to musím stihnout... Proto také hýbu ručičkami.“

„Jak to děláš, Dášenko?“

„Jednoduše. Krajíčkem myšlenky si představuji ručičky hodin, potom si pomyslím, že je třeba, aby se hýbaly rychleji, pohybují se rychleji, když začínám rychle myslet.“

„Čeho chceš dosáhnout, dceruško, posouvajíc čas? Čím se ti nelíbí daný?“

„Líbí se mi. Nedávno jsem pochopila, že čas není vinen. To lidé sami kazí svůj čas. Ty, tatínku, sedíš u svého počítače a potom na dlouho odjíždíš. Ty, tatínku, kazíš čas, když odjíždíš.“

„Já? Kazím? Jak?“

„Čas je dobrý, když jsme spolu. Když jsme spolu, pak bývají velice příjemné minutky a hodiny, a dokonce i dny. Tehdy se všechno kolem raduje. Pamatuješ se, tatínku, když jabloňka teprve začínala rozkvétat... Uviděli jste s mámou první kvítečky a ty jsi mámu popadl a začal s ní kroužit. Maminka se smála tak zvonivě, že se radovalo všechno kolem, lístečky a ptáčekové se radovali. A vůbec jsem se neurazila, že jsi nekroužil se mnou, ale s maminkou, protože moc miluji naši maminku. Společně se všemi jsem se radovala z takového času. Ale potom nastal jiný čas. Teď jsem pochopila, že ty jsi ho udělal jiný. Odjel jsi od nás na dlouho. Na jabloňce se už začala objevovat malinká jablíčka. Stále jsi byl pryč. A maminka chodila k této jabloňce a stála tam sama. Ale nikdo s ní nekroužil a nesmála se zvonivě a všechno kolem nemělo proč se radovat. A maminka má úplně jiný úsměv, když tu nejsi. Smutný úsměv. A tento čas je špatný.“

Dáša mluvila rychle a s rozechvěním. Najednou se jako by zarazila z něčeho uvnitř a vypálila:

„Nesmíš ho zhoršovat, když je krásný... čas... Tatínku!“

„Dášo... V něčem máš pravdu... Samozřejmě... Ale nevíš všechno o době, v které my všichni... V které žijeme...“ popleteně mluvil Ivan Nikiforovič. Byl rozrušený. Potřeboval nějak objasnit nutnost svých odjezdů. Srozumitelně to objasnit své malinké dceři. Ale nenašel nic lepšího, než vyprávět jí o své práci a ukazovat na počítači schémata a modely raket.

„Pochop to, Dášenko. Je nám tady, samozřejmě, dobře.“

1 těm lidem, kteří žijí s námi v sousedství, je také dobře. Ale ve světě jsou jiná místa, jiné státy. A tam je mnoho různých zbraní... Abychom ubránili náš překrásný sad, sady a domy tvých kamarádek, tátové občas odchází. Náš stát také musí mít mnoho moderních zbraní, aby se ubránil... A nedávno... pašenko... Rozumíš, nedávno v jiném státě, ne v našem, byla vynalezena nová zbraň... Zatím je silnější než naše... Tady se podívej na monitor, Dášenko,“ Ivan Nikiforovič ťukl na klávesnici a na monitoru se objevilo zobrazení rakety neobvyklého vzhledu.

„Tady, Dášenko, podívej se. Je to velká raketa a na jejím trupu je padesát šest malých raket. Na povel člověka velká raketa vzlétá a směřuje k určenému bodu, aby tam zničila všechno živé. A ještě je velice těžké tuto raketu sestřelit. Pokud se k ní přiblíží jakýkoliv předmět, aktivuje se palubní počítač, od trupu se odděluje jedna z malinkých raket a ničí předmět.“

Malinká raketa má větší rychlost než velká, poněvadž na začátku startu využívá setrvačnost velké. Aby se dalo sestřelit jedno takové monstrum, je třeba nasměrovat proti němu padesát sedm raket. Země, jež vyrobila nosnou raketu, má zatím pouze tři vzorky. Jsou důkladně schované na různých místech, v dolech, hluboko pod zemí, ale na povel vyslaný pomocí radiových vln mohou vzletět. Nevelká skupina teroristů již vydírá řadu států, vyhrožujíc jim velkým zničením. Musím rozluštit program palubního počítače nosné rakety, Dášenko.“

Ivan Nikiforovič se zvedl a začal chodit po pokoji. Dál rychle mluvil a stále více se nořil do svých myšlenek o programu, jako by zapomněl na svou dceru stojící u počítače. Najednou se rychle přiblížil k monitoru, na němž byl zobrazen vnějšek rakety, ťukl na klávesy a na obrazovce monitoru se objevilo schéma palivového systému raketového komplexu, potom schéma radarového zařízení, opět celkový pohled.

Ivan Nikiforovič měnil zobrazení a již si nevšímal své malinké dcerky. Uvažoval nahlas:

„Zjevně zásobili každý segment lokálním zařízením. Ano, samozřejmě, každý. Ale program nemůže být různý. Program je stejný...“

Najednou vedlejší počítač vydal poplašný zvuk, jako by vyžadoval okamžitou pozornost. Ivan Nikiforovič se otočil k monitoru vedlejšího počítače a ztuhl. Na monitoru blikalo a stále se opakovalo sdělení následujícího obsahu: „Poplach X“, „Poplach X“. Rychle ťukl na klávesy a na obrazovce se objevil člověk ve vojenské uniformě:

„Co se stalo?“ zeptal se ho Ivan Nikiforovič.

„Byly zaznamenány tři podivné výbuchy,“ odpověděl voják. „Je vydán povel uvést celý obranný komplex do pohotovosti číslo jedna. Pokračují výbuchy menší síly. V Africe je zemětřesení. Nikdo to není schopen vysvětlit. Podle údajů informační služby všechny vojenské bloky planety jsou uvedeny do pohotovosti číslo jedna. Útočící strana není určena. Výbuchy pokračují, pokoušíme se objasnit situaci. Všem pracovníkům našeho oddělení bylo nařízeno přistoupit k analýze situace,“ rychle a vojensky přesně mluvil člověk z obrazovky monitoru a na konci dodal již ne nevzrušeně, ale s nějakým zvoláním:

„Výbuchy pokračují, Ivane Nikiforoviči, výbuchy pokračují, přepínám...“

Obraz člověka ve vojenské uniformě zmizel. A Ivan Nikiforovič se stále díval na zhaslou obrazovku a usilovně přemýšlel. V zamýšlení se pomalu otočil ke svému křeslu, vedle kterého pořád stála malinká Dáša a zachvěl se díky neuvěřitelné domněnce. Uviděl, jak jeho malinká dcera přimhouřila oči a bez mrknutí se dívala na obrazovku s vyobrazením moderní rakety. Najednou její tělíčko sebou trhlo, Dáša s úlevou vydechla, zmáčkla klávesu „Enter“, a když se objevilo zobrazení další rakety, opět přimhouřila oči a začala se na něj soustředěně dívat. Ivan Nikiforovič stál jako ochrnutý, neměl sílu se pohnout z místa a pouze si v duchu horečně opakoval tutéž otázku: ‚Skutečně je vyhazuje do povětří? Vyhazuje je do povětří svou myšlenkou, protože se jí nelíbí. Ona je vyhazuje do povětří? Opravdu? Jak?‘ Chtěl zastavit svou dceru a obrátil se na ni, ale nedokázal pronést ani slovo nahlas, pouze šeptal: ‚Dášo, Dášenko, dceruško, zastav se!‘

Kostík, jenž pozoroval celou tuto scénu, se najednou rychle zvedl, přiběhl k mladší sestře, lehce ji plácl na zadeček a rychle pronesl:

‚Tak ty jsi teď, Dášo, polekala i tátu. Teď s tebou nebudu mluvit dva dny. Jeden den za mámu, druhý - za tátu. Slyšíš? Slyšíš, říkám, že jsi polekala tátu.‘

Pomalou vycházejíc ze svého soustředěného stavu, Dáša se otočila k bratrovi a již nepřimhouřeným pohledem, ale prosícím a omluvným, se mu začala dívat do očí. Kostík uviděl Dášiny oči, jež se naplňovaly slzami, položil ruku na její ramínko a méně přísně než dříve pronesl: ‚Tak dobře, ohledně mluvení jsem to přehnal, ale teď si své maše ráno budeš uvazovat sama, nejsi malá.‘ A se slovy: ‚Jen aby tě nenapadlo brečet,‘ laskavě objal Dášu. Holčička se tvářičkou zabořila do Kostíkovy hrudi, její ramínka se škubala, s hořkostí opakovala: ‚Opět jsem vás vylekala. Jsem nemožná. Chtěla jsem to udělat co nejlépe, ale vylekala jsem vás.‘

Galina se přiblížila k dětem, přisedla na bobek a pohládila Dášinu hlavičku. Holčička se hned vrhla matce kolem krku a začala tiše plakat.

‚Jak to dělá, Kostík? Jak?‘ zeptal se syna Ivan Nikiforovič, jenž přicházel k sobě.

‚Stejně tak, jako s ručičkami na hodinách, tati,‘ odpověděl Kostík.

‚Ale hodiny jsou tady a rakety - daleko, a jejich poloha je přísně utajena.‘

‚Tati, Dáše je úplně jedno, kde se nachází. Stačí jí, aby uviděla vnější formu předmětu.‘

‚Ale výbuchy... Aby se vyhodily do povětří, je třeba spojit kontakty... A nejen jeden kontakt. Vždyť tam je ochrana, kódy...‘

‚Vždyť Dáša, tati, spojuje všechny kontakty, do té doby, než nastane zkrat. Dříve to dělala velice dlouho, kolem patnácti minut a poslední dobou asi půl druhé minuty.‘

‚Dříve?!‘

‚Ano, tati, nejen s raketami. My jsme si tak hráli. Když začala přemísťovat hodinové ručičky, ukázal jsem jí své staré elektrické auto, kterým jsem rád jezdil, když jsem byl malý. Otevřel jsem kapotu a poprosil jsem ji, aby spojila drátky se světly, protože pro mě bylo těžké se tam dostat. Ona je spojila. A když poprosila o svezení, řekl jsem jí, že je ještě malinká a neví, jak je třeba startovat a brzdit, ale potom jsem souhlasil, protože ona naléhala. Vysvětlil jsem jí, co a jak je třeba zapnout, ale Dáša všechno udělala po svém. Dáša se, tatínku, posadila, chytla

se za volant a jela, nic nezapínala. Ona si myslela, že zapíná, ale já jsem viděl, že nic rukama nedělá.

Přesněji řečeno, zapínala, ale dělala to myšlenkami. A ještě se, tati, kamarádí s mikroby. Oni ji poslouchají.'

„S mikroby ?! S jakými mikroby ?'

„S těmi, kterých je mnoho, kteří žijí všude kolem nás a uvnitř nás. Nejsou vidět, ale oni jsou. Pamatuješ se, tati, na kraji našeho pozemku v lese trčely ze země kovové opěry od starého dálkového elektrického vedení ?'

„Trčely, a co ?'

„Byly rezavé, na betonových pilířích. Když jsme s Dášou chodili na houby, uviděla tyto pozůstatky, řekla, že je to moc špatné, že překáží růstu jahůdek a hub. Potom řekla: „Musíte je rychle, rychle sníst.“'

„A co ?'

„Za dva dny tyto rezavé pozůstatky a betonové pilíře nebyly. Zůstala jen pustá zem, zatím bez trávy... Mikroby snědly kov a beton.'

„Ale proč ? Proč jsi, Kostó, dříve neřekl o všem, co se děje s Dášou ?'

„Bál jsem se, tati.'

„Čeho ?'

„Četl jsem z historie... V nedávné minulosti byli lidé s neobvyklými schopnostmi izolování. Chtěl jsem všechno říci tobě a mámě, ale nevěděl jsem, jaká slova mám najít, abyste pochopili, uvěřili...'

„Kostó, vždy ti věříme, a navíc jsi mohl předvést... Přesněji řečeno, poprosil bys Dášu, aby předvedla své schopnosti na něčem neškodném.'

„Já jsem se, tati, bál něčeho jiného... Mohla by předvést...'. Kostá zmlkl, a když začal mluvit, jeho řeč byla vzrušená a vášnivá. „Tati, mám vás s mámou rád... Na Dášu jsem občas přísný, ale také ji mám moc rád. Je hodná. Dáša je přátelská ke všemu v okolí. Neublíží ani broučkovi. A oni neublíží jí. Přiblížila se k úlu, posadila se přímo u česna a dívala se, jak létaly včely... Mnoho včel lezlo po jejích ručičkách, nožkách a po tváři, ale nebodaly. Dášenka nastavovala přilétajícím včeličkám dlaň, sedaly na ni a něco zanechávaly. Potom olízla svou dlaničku a zasmála se. Je hodná, tatínku...'

„Uklidni se, Kostó. Nerozrušuj se. Pojd', klidně zhodnotíme situaci. Ano, je třeba si všechno v klidu promyslet. Dáša je ještě dítě. Vyhodila do povětří několik moderních raketových komplexů. Mohla začít světová válka. Strašná válka. Ale i kdyby nebyla válka... Kdyby prolistovala stránky nejen s vyobrazením nepřátelských raket, ale i našich. Jestliže by začaly explodovat všechny existující rakety ve všech státech, svět by se mohl octnout na hranici všeobecné katastrofy. Mohly by zahynout stovky milionů lidí. Také mám rád naši malinkou Dášu. Ale miliony... Je třeba se poradit. Je třeba najít východisko. Ale prozatím, nevím... Je třeba Dášu nějak izolovat. Nějak... Ano. Možná, že je třeba ji na nějakou dobu uspat. Možná... A jaké je východisko ? Jaké ještě lze najít východisko ?'

„Tati, tati... Počkej. Možná, že všechny smrtonosné zbraně, jež se jí nelíbí, lze odstranit ze světa ?'

„Odstranit ? Ale... Proto je zapotřebí souhlas všech států. Všech vojenských bloků. Ano... Ale toho není možné dosáhnout rychle. Jestli je to vůbec možné. A zatím...“ Ivan Nikiforovič sebou najednou škubl, rychle se přiblížil k počítači, na monitoru ještě svítilo vyobrazení rakety, kterou Dáše zabránili zničit.

Vypnul monitor s vyobrazením rakety, přesedl k počítači spojení a začal posílat text: „Základně. Toto sdělení je třeba okamžitě předat všem vojenským blokům a mezinárodním hromadným sdělovacím prostředkům. Příčinou řady výbuchů raketových komplexů jsou bakterie, schopné způsobit zkrat, jsou řízené. Je třeba zničit všechna vyobrazení munice, jež má schopnost explodovat. Všechna !!! Od nejmenší kulky po nejmodernější raketový komplex. Ten, kdo řídí bakterie, nepotřebuje vědět polohu předmětu s nebezpečím výbuchu, stačí mu pouze vidět jeho zobrazení.“

Ivan Nikiforovič se podíval na usmívající se Dášu, jež si vesele povídala s mámou, a přidal ke sdělení následující text: „Lokalizace zařízení, které řídí výbuchy, není známa.“ Potom poslal na základnu šifrované sdělení.

Příští ráno se konalo mimořádné zasedání Vojenské rady Ruska. Kolem osady, v níž se nacházel statek Ivana Nikiforoviče, byla umístěna ochrana. Snažila se být nenápadná, vojáci byli převlečeni jako silničáři.

Pět kilometrů od osady se jako by začala budovat okružní cesta a „budovali“ ji současně na každém metru, ve dne v noci. Na statku Ivana Nikiforoviče byly instalovány televizní kamery, které sledovaly každou minutu života malinké Dáši. Obraz se přenášel do centra, jenž se podobalo základně řízení kosmických letů. Desítky odborníků, psychologů, vojáku, kteří byli připraveni vydat potřebné příkazy v případě extrémní situace, na směny hlídaly monitory. Odborní psychologové pomocí speciálního spojení doporučovali rodičům malinké Dáši, jak ji mají něčím upoutat, jen aby opět neupadla do zádumčivosti.

Ruská vláda vydala mezinárodní prohlášení, jež mnohým připadalo divné, v němž sdělila, že v Rusku jsou síly schopné vyházet do povětří jakoukoliv municí, na jakémkoliv místě. Tyto síly nejsou úplně kontrolované ruskou vládou, ale že se s nimi jedná. Nepravděpodobnost tohoto prohlášení potřebovala důkazy. Mezinárodní rada přijala rozhodnutí vyprodukovat sérii střel neobvyklé formy. Vyrobili je se čtvercovými nábojnicemi. Každá ze zemí účastnících se experimentu si vzala dvacet takových střel a schovala je na různá místa na svém teritoriu.“

„A proč udělali střely se čtvercovými nábojnicemi, proč nevzali obyčejné ?“

„Báli se, že mohou vybuchnout nejen všechny střely existující na světě, ale i všechny náboje v zásobnících pistolí policie a vojáků, všech lidí, jež měli u sebe zbraň s náboji.“

„Ano, samozřejmě. A jak dopadl pokus se čtvercovými nábojnicemi ?“

„Ivan Nikiforovič pozval k sobě do pracovny svou malinkou dceru Dášu, ukázal jí fotografii čtvercové nábojnice a poprosil, aby ji vyhodila do povětří. Dáša se podívala na fotografii a řekla:

„Mám tě moc ráda, tatínku, ale nedokážu splnit tvou prosbu.“

„Proč ?“ divil se Ivan Nikiforovič.

„Protože se mi to nepodaří.“

„Jakpak, Dášenko, dříve se ti dařilo, vyhodila jsi do povětří celou sérii moderních raket a teď se to nepovede?“

„Vždyť jsem se tehdy rozrušila, tatínku. Nechtěla jsem, abys odjížděl, mnoho hodin seděl u svého počítače. Když sedíš u svého počítače, s nikým nemluvíš a nic zajímavého neděláš. Teď jsi stále nablízku. Stal ses moc hodným, tatínku, a proto se mi nepodaří žádné výbuchy.“

Ivan Nikiforovič pochopil - Dáša není schopná vyhodit do povětří hranaté nábojnice, protože jí není jasný cíl výbuchu, jeho smysl. Začal znepokojeně chodit po pracovně, horečně přemýšleje, jak má najít východisko. Začal vzrušeně přesvědčovat Dášu. Obracel se k dceři, ale jako by rozmlouval sám se sebou:

„Nepovede se... Ano... Je to smutné... Po tisíceletí se ve světě válčilo. Končily války mezi jedněmi státy, začínaly válčit jiné. Hynuly miliony lidí, hynou i teď. Na zbrojení se utrácí obrovské prostředky... A byla možnost zastavit tento nekonečný ničivý proces, ale bohužel...“ Ivan Nikiforovič se podíval na Dášu sedící v křesle.

Dceřina tvář byla klidná. Se zájmem se dívala, jak chodí po pracovně a mluví. Ale smysl slov, jež pronášel, ji nevzrušoval. Nechápala úplně, co je to války, jaké prostředky a kdo je utrácí.

Přemýšlela o něčem jiném: „Proč táta vzrušeně chodí po své pracovně mezi nevládnými počítači, jež nedávají žádnou energii? Proč nechce vyjít do zahrady, kde kvetou stromy a zpívají ptáci, kde každá bylinka a větvička něčím neviditelným laskají celé tělo. Teď jsou tam máma a bráška Kostá. Už aby táta co nejdříve ukončil svůj nezajímavý rozhovor a šli by společně do zahrady. Máma a Kostá se ihned zaradují, jen co je uvidí. Máma se bude usmívat a Kostá jí už včera slíbil povědět o tom, jak se lze dotknout daleké hvězdičky, dotýkaje se kamínku nebo květiny. Kostá vždy plní své sliby...“

„Dášenko, tebe nezajímá mě poslouchat? Nerozumíš tomu, co jsem řekl?“ obrátil se k dceři Ivan Nikiforovič. „Myslíš na něco jiného?“

„Já, tatínku, přemýšlím: proč jsme tady a ne na zahradě, kde na nás všechno čeká?“

Ivan Nikiforovič pochopil, že s dcerou je třeba mluvit více upřímně a konkrétněji. A začal mluvit:

„Dášenko, když jsi vyhodila do povětří rakety, dívajíc se na jejich zobrazení, zrodila se idea prověřit tvé schopnosti ještě jednou. Přesněji řečeno ukázat celému světu schopnost Ruska zničit všechny zbraně na světě. Pak bude zbytečné je vyrábět. Bude to nesmyslné a nebezpečné. Lidé budou sami likvidovat ty, co jsou již vyrobené. Začne všeobecné odzbrojení. Čtvercové nábojnice jsou vyrobené speciálně proto, abys mohla předvést své schopnosti a aby při tom nikdo nezahynul. Vyhod' je do povětří, Dášenko.“

„Teď to udělat nemohu, tatínku.“

„Proč? Dříve jsi mohla, teď nemůžeš.“

„Dala jsem si slovo, že již nikdy nebudu nic vyhazovat do povětří. A když jsem si takové slovo dala, schopnost vyhazovat do povětří již nemám.“

„Nemáš? Ale proč sis dala takové slovo?“

„Bráška Kostá mi ve své knížce ukazoval obrázky: jak se od výbuchů roztrhávají na kousky lidská těla, jak se lidé lekají výbuchů, jak padají a umírají stromy a dala jsem si slovo...“

„Dášenko, takže již to nikdy nedokážeš? Alespoň ještě jednou... Pouze jednou. Tyto čtvercové nábojnice.“ Ivan Nikiforovič podal dceři fotografii čtvercové nábojnice. Jsou vyrobené speciálně pro pokus a schované na různých skrytých místech. Ani vedle, ani poblíž nich nejsou lidé. Všichni čekají, jestli vybuchnou, nebo ne. Vyhod' je do povětří, dcerko, tohle nebude porušením slibu. Nikdo nezahyne. Naopak...“

Dáša se ještě jednou lhostejně podívala na fotografii čtvercové nábojnice a klidně odpověděla:

„I kdybych zrušila dané slovo, tyto nábojnice stejně nevybuchnou, tatínku.“

„Ale proč?“

„Protože ty, tatínku, moc dlouho mluvíš. A já, když jsem se podívala na fotografii, ihned se mi znelíbily tyto čtvercové obludy. Nejsou hezké. A teď...“

„Co teď?... Dášenko... Co?“

„Promiň mi, tatínku, ale potom, co jsi mi ukázal fotografii, jsi mluvil tak dlouho, že za tuto dobu je oni skoro snědli.“

„Snědli? Co snědli?“

„Tyto čtvercové nábojnice. Jakmile se mi tyto nábojnice znelíbily, pocítila jsem - oni se dali do pohybu a začali je rychle-rychle jíst.“

„Kdo, oni?“

„No, takoví malincí. Jsou všude kolem nás a uvnitř nás. Jsou dobří. Kostá říká, že jsou to bakterie nebo mikroorganismy. A já jim říkám „po svém“, lépe: „mé malinké, miloučké“. To se jim líbí víc. Občas si s nimi hraji. Lidé si jich skoro nevšímají, ale oni se vždy snaží udělat dobře každému člověku. Když se člověk raduje, je jim také dobře od radostné energie, když se člověk zlobí a ničí něco živého, oni hynou ve velkém množství. Namísto těch, kteří zahynou, pospíchají další. Občas nestíhají vystřídat ty, které zemřeli a lidské tělo je nemocné.“

„Ale ty jsi zde, Dášenko. A nábojnice jsou schované daleko, v různých státech pod zemí. Jak se mohli, no, tito tví „malincí“, v jiných zemích tak rychle dozvědět o tvém přání?“

„Vždyť oni si řetězově velice rychle všechno vyprávějí, mnohem rychleji, než běhají elektronici ve tvém počítači...“

„Počítač... Spojení... Hned... Hned všechno prověřím, na našem teritoriu jsou kolem každé nábojnice instalované videokamery. Hned.“

Ivan Nikiforovič se otočil k počítači. Na obrazovce monitoru svítilo zobrazení čtvercové střely. Přesněji řečeno toho, co po ní zbylo. Trup střely byl rezavý, celý děravý, vedle se válela hlavice a byla značně zmenšená. Ivan Nikiforovič přepnul monitor, ale s ostatními střelami se děly stejné věci. Na monitoru se objevil člověk ve vojenské uniformě.

„Dobrý den, Ivane Nikiforoviči, již jste sám všechno viděl.“

„Jaké závěry udělala Rada ?“ zeptal se Ivan Nikiforovič.

„Členové Rady se rozdělili na dvě skupiny a radí se. Ochrana se pokouší vypracovat dodatečná opatření pro bezpečnost objektu.“

„Neříkejte mé dceři objekt.“

„Nerozčilujte se, Ivane Nikiforoviči, v dané situaci je to nepřijatelné. Za deset minut u vás bude expertní skupina skládající se z předních odborníků, psychologů, biologů, radioelektroniků. Již jsou na cestě. Zajistěte jim kontakt s vaší dcerou. Připravte ji na to.“

„K jakému názoru se přiklání většina členů Rady ?“

„Prozatím k úplné izolaci vaší rodiny v prostoru statku. Je nutné, abyste okamžitě odstranil všechna zobrazení technických prostředků. Zůstávejte poblíž dcery a pokuste se ji stále kontrolovat.“

Skupina odborníků Vojenské rady, která přijela na statek Ivana Nikiforoviče, besedovala v průběhu půldruhé hodiny s malinkou Dášou. Holčička trpělivě odpovídala na otázky dospělých, ale po půldruhé hodině se stala událost, jež přivedla do naprostých rozpaků odborníky přítomné na statku a také ty, kteří pozorovali všechno, co se odehrávalo, na svých obrazovkách na ústředí Rady bezpečí. Po půldruhé hodině komunikace s malinkou Dášou se otevřely dveře prostorné pracovny Ivana Nikiforoviče. Do pracovny vešel Kostja, bratr Dáši. Nesl hodiny s kukačkou, která neustále kukala. Položil hodiny na stůl. Ručičky hodin byly na čísle jedenáct, a když mechanická kukačka měla ukončit určený počet kukání, velké ručičky se rychle otáčely na ciferníku a kukačka všechno začínala znova. Přítomní dospělí se překvapeně dívali jednou na podivné „chování“ hodin, podruhé na Dášu a mlčeli.

„Oh,“ najednou vykřikla Dáša, „vždyť jsem úplně zapomněla. Mám důležitou práci. To má kamarádka Verunka točí ručičkami hodin. Tak jsme se domluvily. Pro případ, že na to zapomenu. Musím jít.“

Dva ochránci zablokovali východ z pracovny.

„Na co zapomeneš, Dášenko ?“ zeptal se dcery Ivan Nikiforovič.

„Zapomenu jít na statek, na kterém žije má kamarádka Verunka, abych pohladila a zalila její malinkou květinu. Vždyť bez lásky je jí smutno. Má ráda, když se na ni dívají s láskou.“

„Ale vždyť květinu není tvá,“ poznamenal Ivan Nikiforovič, „proč ji tvá kamarádka nemůže pohladit sama, svou květinu ?“

„Tatínku, vždyť Verunka odjela s rodiči na návštěvu.“

„Kam na návštěvu ?“

„Někam na Sibiř.“

Ze všech stran zazněly výkřiky přítomných, pronášené šepem:

„Není jediná !“

„Jaké schopnosti má její kamarádka ?“

„Není sama !“

458 „Kolik jich je ?“

„Jak je máme určit ?“

„Je třeba okamžitě udělat opatření ohledně každého podobného dítěte !“

Všechny výkřiky utichly, jakmile se ze svého místa zvedl starší šedivější muž, jenž seděl stranou. Tento člověk měl vyšší hodnost a postavení nejen mezi přítomnými v pracovně Ivana Nikiforoviče. Byl předsedou Rady bezpečnosti Ruska. Všichni se k němu otočili a zmlkli. Šedivý člověk se díval na Dášu sedící na malém dřevěném křesílku a po jeho tváři tekla slzička. Potom se pomalu přiblížil k Dáše, klekl si před ní na jedno koleno a natáhl ruku směrem k ní. Dáša se zvedla, udělala krok, chytla se volánu svých šatů, předvedla poklonu a položila na jeho dlaň svou malinkou ručičku. Šedivý muž se na ni nějakou dobu díval, potom sklonil hlavu, s úctou políbil Dášinu ruku a řekl:

„Odpusť nám, prosím, malinká Bohyně.“

„Jmenuji se Dáša,“ odpověděla holčička.

„Ano, samozřejmě, říkají ti Dáša. Pověz nám, co bude na naší Zemi ?“

Holčička se udiveně podívala do tváře staršího muže, přiblížila se k němu a svou dlaničkou opatrně utřela slzu na jeho tváři, dotkla se prstíkem kníru. Potom se otočila ke svému bratrovi a řekla:

„Ty jsi mi, Kostó, ještě slíbil pomoci s komunikací s liliemi ve Verunčině rybníčku. Pamatuješ se, jak jsi to sliboval ?“

„Pamatuji,“ odpověděl Kostá.

„Tak pojďme.“

„Pojďme.“

Ve dveřním otvoru Dáša obešla ochránce, kteří se před ní rozestoupili, otočila se k muži, jenž stále klečel na jednom koleně, usmála se na něj a s jistotou pronesla:

„A na Zemi bude... Bude dobro !“

Po šesti hodinách šedivý předseda Rady bezpečnosti Ruska vystoupil na rozšířeném zasedání:

„Ve světě je všechno relativní. Ve srovnání s naší generací se ta nová jeví podobná bohům. Ne ona si má brát příklad z nás, ale my z ní. Celá vojenská moc planety s jejími unikátními technickými vymoženostmi se ukázala být bezmocná před jednou jedinou malinkou holčičkou nové generace. A naším úkolem, naší povinností před novou generací je uklízení špíny. Máme vynaložit všechno úsilí, abychom očistili zem od všech druhů zbraní. Naše technické úspěchy a vynálezy, vtělené do nejmodernějších, jak se nám zdálo, unikátních vojenských komplexů, se před tváří nové generace ukázaly nepotřebným krámem. Máme ho uklidit.“

(135.)

HOREČNÉ ODZBROJENÍ

„Konalo se mezinárodní zasedání Rad bezpečností vojenských bloků různých států a kontinentů. Na něm se propracovávaly plány rychlého zpracovávání vojenské techniky a střeliva. Vědci různých států si vyměňovali zkušenosti v oblasti technologie zpracovávání. Ve sdělovacích prostředcích neustále vystupovali

psychologové ve snaze předejít panice mezi obyvatelstvem, jež vlastnilo různé druhy střelných zbraní. Panika vznikla, když do sdělovacích prostředků pronikla zpráva o ruském fenoménu. Fakta byla trochu překroucená.

Řada západních informačních zdrojů mluvila o tom, že Rusko mimořádně zpracovává všechno střelivo, jež se nachází na jeho teritoriu, a připravuje se v době „X“ vyhodit do povětří vojenská zásoba jiných států a při tom zničit větší část obyvatelstva. Lidé začali vyhazovat do řek své střelné zbraně a munici, zakopávat je na pustých místech, protože oficiální výkupní střediska zužitkovávání je nestačila přijímat.

Byly ustanovené pokuty za svévolné zpracovávání. Zprostředkovatelské firmy vybíraly vysoký poplatek za příjem každého náboje, ale to nezastavovalo lidi, jež si přáli zbavit se toho, co představovalo nebezpečí pro celé rodiny. Lidé z měst, v jejichž blízkosti byly rozmístěné vojenské základny, žádali po vládě okamžitou likvidaci vojenských objektů. Ale vojenský průmysl, přeorientovaný na zužitkovávání zbraní, které dříve sám vyrobil, i bez toho pracoval na hranici svých možností. V tisku západních států se usilovně začaly šířit zvěsti o tom, že světu hrozí katastrofa ze strany Ruska. Že svět není schopen se rychle zbavit nastrádaných zbraní, že množství podniků, jež jsou zaměstnány zpracováním vojenského zařízení a střeliva, pracuje na hranici svých možností, ale nemohou během několika měsíců zlikvidovat to, co se produkovalo celá léta.

Ruská vláda byla obviněna z toho, že prý dávno věděla o objevení dětí s neobvyklými schopnostmi a již se dobře připravila na zpracování smrtelné zbraně. Jako důkaz se uváděl fakt, že se Ruská vláda zabývala výkupem a demontáží ekologicky nespolehlivých továren nejen na svém teritoriu, ale i na teritoriu zemí nacházejících se poblíž ruských hranic. A jestli Rusko dokáže jako první očistit svoje území od zbraní s nebezpečím výbuchu, bude mít možnost zničit státy, jež zaostávají v horečném odzbrojení.

Úmyslně se přeháněly různé škody a následky světové katastrofy. Pro firmy, jež se zabývaly zužitkováním střeliva, bylo tohle velice výhodné, jelikož vzrůstala cena jejich služeb. Kupříkladu člověk, který odevzdával náboje své pistole na zpracování, musel platit 20 dolarů za každý náboj. Svévolné zakopání nebo vyhození zbraně se považovalo za záškodnický čin. Panika narůstala i z toho důvodu, že nikdo nemohl navrhnout účinnou ochranu před schopnostmi, jež byly odhalené u ruských dětí. Ruský prezident udělal riskantní a nepromyšlený, jak se tehdy všem zdálo, krok - rozhodl se vystoupit v přímém vysílání na všech světových programech, obklopený dětmi s neobvyklými schopnostmi. A když byl oznámen den a čas vystoupení prezidenta Ruska v přímém vysílání, u televizních obrazovek se sešlo skoro celé obyvatelstvo planety. Den předtím se zastavilo mnoho podniků, zavřely se obchody, vyprázdnily se ulice - lidé čekali na informaci z Ruska. Svým vystoupením ruský prezident chtěl uklidnit lidi, ukázat celému světu, že rodící se generace Rusů není nějaké krvelačné monstrum, ale dobré, obyčejné děti a že se jich není třeba bát. Aby byl více přesvědčivý, požádal ruský prezident své pomocníky, aby shromáždili do jeho pracovny kolem třiceti dětí s neobvyklými schopnostmi a rozhodl se, že zůstane v pracovně s těmito dětmi sám. Všechno bylo právě takto uděláno."

„A copak prezident Ruska řekl světovému společenství ?“

„Ano, chtěl bych.“

„Dívej se.“

Prezident Ruska stál u nevelké tribuny vedle jeho pracovního stolu. Z obou stran na malých židličkách seděly děti různého věku, přibližně od tří do deseti let. Na protější straně pracovny se rozmístila skupina novinářů s televizními kamerami. Prezident začal mluvit:

„Vážené dámy a pánové, občané ! Schválně jsem na setkání pozval děti. A jak se můžete přesvědčit, nacházím se v této pracovně s nimi sám, bez ochranky, bez psychologů a rodičů. Tyto děti nejsou monstra, jak se je snaží podat řada informačních prostředků na západě. Sami vidíte, že jsou to obyčejné děti. V jejich tvářích a činech nejsou přítomné příznaky agresivity. Některé jejich schopnosti považujeme za neobvyklé. Ale je tomu tak ve skutečnosti ? Možná, že schopnosti, jež se začaly objevovat u dospívající generace, jsou pro lidské individuum běžné. A neobyčejnými, nepřijatelnými pro lidskou existenci jsou naše výtvořky. Lidské společenství vytvořilo systém komunikace a vojenský potenciál, který je schopný přivést planetu ke katastrofě.

V průběhu tisíciletí se vedla mírová jednání mezi státy vlastnicími největší vojenský potenciál, ale horečné zbrojení se nezastavovalo. Dnes máme reálnou možnost skoncovat s tímto nekonečným ničivým procesem. Teď mají větší výhodu ty státy, na jejichž teritoriu nejsou zkoncentrovány smrtonosné zbraně. Takovýto stav nám připadá nepřirozený. Ale pojďme se zamyslet, proč se v našem vědomí zakotvilo přesvědčení, že pro lidské společenství je přirozené vyrábět prostředky na zničení člověka, jež jsou hrozbou celým národům ?

Nová generace změnila priority, donutila nás konat opačným směrem - odzbrojovat se. Strach, panika, horečnost činů, jež provází tyto procesy, se ve velké míře vytváří díky překroucenému podávání informace. Ruská vláda je obviňována z toho, že dávno věděla o objevení dětí s neobvyklými schopnostmi. Tato obvinění nejsou opodstatněná. Na teritoriu Ruska se dosud uchovává velký vojenský potenciál a my, stejně jako i mnohé státy, děláme všechno možné pro jeho zpracování.

Ruská vláda je obviněna z toho, že se nezabývá odhalováním všech dětí s neobvyklými schopnostmi a nepodniká nic pro jejich izolaci, čímž se rozumí násilné uspání až do úplného ukončení procesu odzbrojení. Ruská vláda takový krok neudělá. Děti Ruska jsou rovnoprávními občany našeho státu. A pojďme se zamyslet, proč vzniká přání izolovat ty, kteří neuznávají zbraň, ale ne ty, kteří ji vyrábějí ?

Ruská vláda činí opatření, aby zabránila náhodnému emocionálnímu vzplanutí u dětí, jež jsou schopny poslat impuls a vyhodit do povětří druh zbraně pro ně nepřijatelný.

Z programů ruských televizních kanálů jsou úplně odstraněny filmy, v kterých se předvádí vražedné zbraně. Jsou zničené hračky, jež imitují zbraň. Rodiče se stále nachází vedle svých dětí a snaží se předejít jejich negativní reakci. Rusko..."

Prezident přerušil svou řeč. Asi pětiletý blondatý chlapec se zvedl ze svého místa a přiblížil se ke stojanu, na němž byla videokamera. Ze začátku si jenom prohlížel šrouby stojánku, ale když se jich dotkl rukou, kameraman nechal svou

kameru a polekaně ustoupil za záda novinářů. Prezident se rychle přiblížil ke chlapečkovi, který polekal kameramana, vzal ho za ruku a odvedl k židličce, na níž předtím klidně seděl, a cestou říkal:

„Vydrž prosím chvilku klidně sedět, než skončím.“

Ale nepovedlo se pokračovat v řeči. U stolu, na němž se nacházela spojovací technika, dva tři až čtyřletí chlapečci rejdlili se spojovacími přístroji. Děti, jež na začátku výstupu tiše seděly, se teď rozptýlily po pracovně a zabývaly se každý svým. Pouze trochu starší děti, a těch nebylo mnoho, seděly na svých místech a prohlížely si novináře s televizními kamerami. Mezi nimi byla holčička s mašličkami v copech, poznal jsem ji. Dáša, jež vyhodila do povětří současné raketové komplexy, s nedětskou inteligencí a pozorně hodnotila to, co se dělo kolem, pozorovala reakci novinářů.

Lidé celého světa, kteří se shromáždili u televize, uviděli trochu rozpačitou tvář ruského presidenta. Přejel pohledem děti rozptýlené po pracovně. Uviděl dva chlapečky, jež rejdlili s aparaturou vládního spojení, podíval se na dveře, za kterými se nacházeli jeho pomocníci a rodiče pozvaných dětí, ale nikoho si na pomoc nepřivolal. Prezident se omluvil za přerušovaný proslov, rychle se přiblížil k dvěma chlapečkům, kteří již stahovali ze stolu jeden z aparátů a chytl je pod paží se slovy:

„Vždyť tohle nejsou hračky.“

Jeden z chlapečků, jenž se octl pod prezidentovou paží, uviděl svého kamaráda, visícího na druhé straně a zvonivě se zasmál. Druhý chlapeček šikovným pohybem škulbl prezidentovou kravatou a pronesl:

„Hračky !“

„Tohle si myslíš ty, ale to nejsou hračky.“

„Hračky,“ vesele zopakoval usmívající se chlapeček.

Prezident uviděl, jak se k aparatuře přiblížilo ještě několik dětí, přilákaných míháním barevných světél a zvuky, a začalo se dotýkat sluchátek. Tehdy postavil na podlahu dva neposedy, rychle se přiblížil ke stolu, zmáčkl nějaké tlačítko a řekl:

„Okamžitě vypněte všechna spojení v mé pracovně.“

Potom rychle rozložil na svém stole čisté listy papíru. Na každý položil tužku nebo propisku a pronesl, obraceje se k dětem shromážděným kolem něho:

„Tady máte. Můžete si kreslit, co je libo. Až to nakreslíte, společně se podíváme, komu se to lépe povedlo.“

Děti obklopily stůl, začaly si brát papír, tužky a propisky. Těm, co byly menší a nemohly dosáhnout na stůl, začal prezident podávat židle a usazovat je, neboje stavět na malinké židličky. Když se ujistil, že se mu povedlo zaujmout děti kreslením, opět šel ke své tribuně, usmál se na diváky, nadechl se, odhodlaný pokračovat v řeči, ale nepovedlo se mu to. Přiblížil se k němu malinký chlapeček a začal ho tahat za kalhoty.

„Co se děje ? Co potřebuješ ?“

„Či...“ řekl chlapeček.

„Co ?“

„Či..."

„Či, či. Takže ty chceš na záchod ?" a prezident se opět podíval na dveře pracovny.

Dveře se otevřely a hned dva pomocníci nebo ochránci prezidenta rychle namířili k němu. Jeden z mužů s přísnou a trochu napnutou tváří se naklonil a vzal chlapečka za ruku. Ale dítě, nepouštějíc nohavice prezidentových kalhot, šikovně vytrhlo svou ruku z ruky přísného muže, jenž ho odváděl z pracovny, a udělalo protestní gesto k dalším mužům, kteří se přiblížili. Muži, kteří vešli, znejistěli. Chlapeček opět zvedl hlavičku a dívaje se zezdola na prezidenta, opět ho zatahal za nohavice a řekl:

„Či..." a trochu si přisedl.

„To tvé „či" je teď nevhodné. A k tomu si ještě vybíráš," řekl prezident, rychle vzal chlapečka do náruče, omluvil se novinářům, namířil k východu a dodal: „Hned jsme zpátky."

Na obrazovkách sta milionů televizí ukazovaly televizní kamery, měníce obrazy, děti, jež si mezi sebou povídaly, hrály si a kreslily. Nejčastěji ukazovaly prezidentovu tribunu, na které nikdo nebyl. A tehdy se ze svého místa zvedla malinká Dáša. Vzala si židli, přitáhla ji k prezidentově tribuně, vylezla na ni, podívala se na novináře, do objektivů kamer, jež byly nasměřovány na ni, upravila mašle ve svých copech a začala mluvit:

„Jmenuji se Dáša. A náš strýček prezident - je dobrý. Ihned se vrátí. Přijde a všechno vám poví. Trochu se vzrušuje. Ale dokáže vám povědět, jak bude dobře všude-všude na zemi. A že se nás nemá nikdo bát. Můj bráška Kostá vyprávěl, jak se teď všichni bojí dětí, protože jsem vyhodila do povětří velké, nové rakety. Ale já jsem je nechtěla jen tak ničit, pouze jsem chtěla, aby táta od nás neodjížděl na dlouho a aby tolik nemyslel na ty rakety. A aby se na ně nedíval. Raději ať se dívá na mámu. Vždyť je lepší než všechny rakety. A také se raduje, když se táta na ni dívá a povídá si s ní. A když na dlouho odjíždí nebo se dívá na rakety, maminka je smutná. Ale já nechci, aby máma byla smutná. Kostá, můj bráška, je velice chytrý a rozvážný, řekl mi, že jsem polekala mnoho lidí. Víc už vyhazovat do povětří nebudu. To vůbec není zajímavé. Existují jiné velmi důležité a zajímavé činnosti. Přináší radost všem. A rakety si rozmontujete sami. Rozmontujete, aby je nikdo nikdy nevyhazoval do povětří. A nás se nebojte, prosím.

Přijedte k nám na návštěvu. Všichni přijedte. Dáme vám všem napít živé vody. Máma mi vyprávěla, jak u nás lidé žili dřív. Dělali, dělali svou práci, budovali různé továrny a závody a tak se tím zaujali, že naráz nebylo živé vody. Voda se udělala špinavá. A prodávala se pouze v lahvích v obchodech. Ale voda v lahvích je mrtvá, udušená a lidé začali být nemocní. Tak bylo dříve a já jsem si nemohla nijak představit, jak je to možné, aby lidé zašpinili vodu, kterou právě sami pijí. Ale táta říkal, že i teď jsou na zemi celé státy, v kterých není živá, čistá voda, a lidé v těchto státech umírají na mučivé nemoce. A že v těchto zemích nejsou chutná jablka ani jiné plody, protože všechno živé je nemocné a člověk, který jí nemocné, se trápí.

Přijedte k nám všichni, všichni přijedte. A my vás pohostíme zdravými jablky, rajčaty, hruškami a dalšími plody. Vyje ochutnáte, a když se vrátíte domů, tak si řeknete - není třeba dělat špínu, je lepší žít v čistotě. Potom, až u vás také všechno bude čisté, přijedeme k vám na návštěvu s dárky."

Prezident, jenž se vrátil s chlapečkem v náruči, stál u dveří a poslouchal, jak mluvila Dáša. A když zmlkla, přiblížil se k tribuně a nepouštěje chlapečka, který se pohodlně uvelebil v jeho náruči, dodal:

„Ano, samozřejmě... Přijedte, opravdu, u nás je možné si trochu vylepšit zdraví. Ale to není hlavní. Důležitější je, abychom všichni pochopili sebe a své předurčení. Tohle je třeba pochopit, abychom nebyli odstraněni z lůna země jako nějaké smetí. Všichni společně máme po sobě uklidit tu špínu, kterou jsme nashromáždili. Děkuji všem za pozornost.“

Scéna v prezidentově pracovně zmizela. A Anastasiin hlas pokračoval:

„Těžko říci, co zapůsobilo na lidi, kteří poslouchali přímý přenos z Ruska, proslov prezidenta, nebo malinké Dášy. Ale lidé již nechtěli věřit šířící se zvěsti o agresivitě Ruska. Lidé chtěli žít a žít šťastně, uvěřili v takovou možnost. Po přímém přenosu z Kremle se mnohokrát zvýšil počet lidí, kteří si přáli navštívit Rusko a nějaký čas tam žít. Po návratu z Ruska již nemohli žít dřívějším životem. V každém se začínalo probouzet uvědomění, jako první sluneční paprsek za úsvitu.“

(1 3 6 .)

VĚDA A PAVĚDA

„Anastasio, ale jak Rusové mohli přijímat tak velký počet hostů? Zřejmě to bylo pro ně náročné. Umím si to představit: žiješ s rodinou na svém statku a zpoza plotu na tebe každou chvíli civí dav zevlounů.“

„Turisté a cizinci, kteří přijeli do Ruska na léčení, byli ubytováni ve městech v uvolněných bytech. Produkty se dodávaly ze statků a turisté se tam nevozili. Pouze někteří jedinci měli tu možnost navštívit místo stálého pobytu nových Rusů. Psychologové stále varovali hospodáře statků, že jejich pohostinnost vyvolává u návštěvníků, obzvláště ze států, jež se dříve považovaly za vysoce vyvinuté, psychickou skleslost. Odpovídalo to skutečnosti. Přibližně čtyřicet procent cizinců, kteří navštívili osady, po návratu domů upadalo do depresivního stavu, jenž hraničil se sebevraždou.“

„Jakpak? Proč? Vždyť jsi říkala, Anastasio, že v osadách je všechno překrásné, okolní krajina a jídlo a vzájemné porozumění v rodinách.“

„Všechno je tak, ale pro mnohé cizí hosty bylo uviděné příliš překrásné.. Představ si, Vladimíre, staršího člověka, jenž větší část svého života prožil ve velkém městě. Člověka, jenž se snažil za každou cenu vydělat co nejvíc peněz, a tím být, jak si to myslel, ne horší než ostatní. Výměnou za peníze dostal ubytování, oblečení, auto, jídlo. A tak sedí člověk v zařízeném bytě, v garáži stojí auto, v ledničce -jídlo.“

„No, představil jsem si to, všechno má v pořádku a copak dál?“

„Tak na to sám odpověz, Vladimíre: ‚A copak dál?‘“

„Dál... Možná, že si tento člověk někam zajede, možná koupí nový nábytek nebo auto.“

„A potom?“

„Potom? Nevím, co potom?“

„Potom tento člověk zemře. Zemře navždy, nebo na miliony pozemských let. Jeho druhé Já, jeho Duše, nebude moci opět získat pozemskou úroveň bytí. Nebude moci proto, že za celý svůj život na zemi nestvořil nic dobrého. Intuitivně to každý chápe, právě proto je smrt pro lidi hrozná. Pokud se většina lidí snaží o totéž a žije stejným způsobem, ostatní si myslí, že je možno a je třeba žít pouze tak, jako všichni. Ale najednou člověk uviděl úplně jiný život na zemi. Uviděl pozemský ráj, Prostor Lásky, tvoření lidské ruky podle božského obrazu a svůj život považuje za uplynulý a prožitý v pekle. Tak takový člověk umírá v mukách a jeho muka trvají miliony let.“

„A proč po zhlédnutí nového způsobu života Rusů neupadli do deprese všichni lidé?“

„Ostatní intuitivně chápali, že dokonce i v stáří slábnoucí rukou, jakmile začnou tvořit na zemi Prostor Lásky, Stvořitel prodlouží jejich život. A staří lidé se narovnali, ozářili svou tvář úsměvem a šli na pomoc mladým.“

„Ale přece, Anastasie, nevypadá to moc dobře, že se turisté, kteří přijeli do Ruska zdaleka, nemohli alespoň projít uličkami osad nových Rusů, nadýchat se čistého vzduchu.“

„Turisté žijící ve městech měli také možnost pocítit svěží dech země, napít se životadárné vody. Města byla ovanuta větříkem, který přinášel ze statků, jež se utápěly v zeleni, čistotu, étery a pyl. A turisté pozorovali tyto rajske oázy z uctivé vzdálenosti, když vyjížděli na exkurze, a snažili se neobtěžovat rodiny, které tam žily. Podívej se, jak to všechno probíhalo.“

A opět vznikl nový obraz budoucna. Uviděl jsem silnici, která spojovala města Vladimír a Suzdal, jež byly třicet kilometrů od sebe. Dříve jsem jezdíval touto silnicí. Tehdy se na ní zřídka potkávaly autobusy s turisty, kteří si přáli podívat se na Suzdalské starodávné chrámy a kláštery. Většinou silnice byla zaplněna osobními auty s místními značkami. Ale teď to bylo jiné. Po dvojnásobně rozšířené silnici se pohybovaly krásné autobusy. Zřejmě elektrické: neviděl jsem žádné výfuky, neslyšel jsem šum motorů, pouze svištění pneumatik.

V elektromobilech seděly skupiny turistů různých národností. Mnozí si prohlíželi okolí dalekohledem.

Přibližně kilometr od cesty, za špičkami různých stromů se rýsovaly střechy vlastních domů. Tam, za rovným živým plotem, se nacházely rodové statky Rusů. Z obou stran silnice, v intervalu přibližně dvou kilometrů, se tyčily krásné dvoupatrové obchody a jídelny. Před nimi - nevelká asfaltovaná plocha, na níž se zastavovaly elektromobily, pokud byla volná. Z elektromobilů vycházela další skupina turistů a každý se snažil získat do zásoby nebo ochutnat na místě to, co se prodávalo.

Všechny obchody a kavárny se zásobovaly produkty vypěstovanými na statcích. Také byly v obchodech vyšívané ruské košile, ručníky, výrobky ze dřeva a mnoho dalších věcí, vyrobených řemeslníky. Anastasia objasnila, že lidé ochotně kupují tyto výrobky proto, že vědí: košile, vyšitá dobrými rukama šťastné ženy, je nepoměrně cennější než vyrobená na mechanickém běžícím pásu.

Jestliže bychom se dívali na to, co se nacházelo za viditelným lesním pásmem seshora, uviděli bychom stinné aleje a statky lemované zelenou ohradou. Lesní pásmo obklopovalo osadu, v které se nacházelo přibližně devadesát

usedlostí. Potom - pole, za kilometr - opět osada, obklopená lesním pásmem, a takhle v délce třiceti kilometrů. Pozemky stejné svou velikostí se sobě vůbec nepodobaly. Na jedněch převažovaly sadové kultury, na druhých - stromy z divoké přírody, urostlé borovice, košaté cedry, duby a břízy.

Na každém statku byl rozhodně rybníček nebo bazén. Domy, obklopené květinovými záhony, také byly různé: velké dvoupatrové vily a malinké jednopatrové. Byly různého slohu: jedny - s plochou střechou, jiné - špičaté. A několik domků bylo bílých jako chatky ukrajinské vísky. V ulicích-alejích. jež rozdělovaly pozemky, jsem neviděl žádná auta. I na hospodářstvích jsem nezpozoroval žádné zvláštní oživení nebo práci. Měl jsem dojem, že se všechna neobyčejná krása tvoří někým seshora a že lidé si pouze vychutnávají tvořené. Uprostřed každé osady byly velké, krásné dvoupatrové budovy, vedle nichž se živě pohybovaly děti. Takže uprostřed osad jsou vystavěny Školy a kluby.

Řekl jsem Anastasii:

„Uprostřed osady, kde je škola a klub, je ještě vidět nějaký život, ale na statcích je zřejmě nuda. Jestli jejich majitelé dokázali rozmístit porost tak, že není třeba hnojit půdu, zápasit s plevelem a škůdci, co jim zbývá dělat? Přece si myslím, že pro člověka je radostnější intenzivní práce, tvoření, vynalézání a tady nic takového není.“

„Vladimíre, tady na těchto překrásných statcích se lidé věnují právě tomu, co jsi vyjmenoval, a jejich činy jsou významné. Tohle vyžaduje značně větší intelekt, promyšlenost a nadšení, než mají umělci a vynálezci světa, na něž sis zvykl.“

„No, když jsou všichni umělci a vynálezci, tak kdepak jsou plody jejich práce?“

„Vladimíre, myslíš si, že umělec je ten člověk, který vzal do rukou štětec a namaloval na plátně překrásnou krajinu?“

„Samozřejmě, že si to myslím. Lidé se budou dívat na jeho obraz a jestli se jim zalíbí, tak si ho koupí nebo dají do obrazárny.“

„Ale proč v tom případě nepovažuješ za umělce člověka, jenž místo plátna vzal hektar půdy a stvořil na něm stejně překrásnou krajinu nebo ještě lepší? Vždyť pro to, aby se dalo stvořit překrásné z živého materiálu, se od stvořitele vyžaduje nejen umělecká představa a vkus, ale také znalost vlastností mnoha živých materiálů. I v prvním, i v druhém případě stvořené je předurčeno k tomu, aby vyvolávalo v lidech pozitivní emoce, potěšilo oko. Ale na rozdíl od namalovaného na plátně, živý obraz je navíc mnohofunkční. Očišťuje vzduch, produkuje pro člověka blahodárné étery, živí jeho tělo. Živý obraz mění odstíny svých barev a lze ho nekonečně zdokonalovat. Neviditelnými nitěmi je spojen s vesmírem. Je nesrovnatelně významnější než namalovaný na plátně, tudíž je větší i umělec, jenž ho stvořil.“

„Ano, samozřejmě, je těžké s tím nesouhlasit. Ale proč myslíš, že majitelé těchto statků jsou také vynálezci, vědci? Copak mají aspoň nějaký vztah k vědě?“

„Mají vztah k vědě.“

„Jakýpak, například?“

„Například ty, Vladimíre, myslíš si, že člověk, jenž se zabývá šlechtěním rostlin, genovým inženýrstvím, je vědec?“

„Samozřejmě. Tito lidé jsou všemi považováni za vědce, pracují ve vědecko-výzkumných ústavech. Pěstují nové druhy ovoce a zeleniny, no a také jiných rostlin.“

„Ano, samozřejmě, pěstují, ale vždyť důležitý je výsledek jejich činnosti, jeho významnost.“

„Mají i výsledek -jsou vyšlechtěny druhy mrazu vzdorné a dlouho uchovávané zeleniny, brambor, které nepožírá mandelinka. Ve vysoce vyvinutých státech dokonce z buňky vypěstovali živého tvora, teď se chystají pěstovat orgány pro transplantaci nemocnému člověku, například ledviny.“

„Ano, je to tak. Ale ty ses nezamýšlel, Vladimíre, proč se v těchto státech objevují stále nové a nové nemoci? Proč jsou na prvním místě v nádorových onemocněních? Proč potřebují stále větší množství léčivých preparátů? Proč stále větší počet lidí trpí neplodností?“

„Proč?“

„Protože mnozí lidé, kterým říkáš vědci, vůbec nejsou rozumné bytosti. Jejich lidská podstata je paralyzovaná a prostřednictvím jejich pouze navenek lidské tváře, konají síly ničení. Popřemýšlej sám, Vladimíre, tito, jakoby vědci, začali pozměňovat rostliny existující v přírodě, a tedy i jejich plody. Začali pozměňovat a při tom nestanovili předurčení plodů. Ale vždyť v přírodě a ve vesmíru je všechno v těsné součinnosti. Jestli například ve tvém autě mechanik odstraní nebo vymění nějakou součástku, no, řekněme filtr, auto ještě nějakou dobu pojede, ale co se vbrzku stane?“

„Bude vyřazen celý palivový systém, zastaví se motor.“

„Takže každá součást auta plní svou funkci a dříve, než se jí dotkneme, je třeba určit její předurčení.“

„Samozřejmě! Na tohle ani není třeba být mechanikem.“

„Ale vždyť příroda je také dokonalý mechanismus a zatím nikým úplně nepoznaný. Každá součást tohoto velkého živého mechanismu má své předurčení, je v těsné vzájemné souvislosti s celým vesmírem a změna vlastností nebo odstranění jedné součásti rozhodně zapůsobí na fungování celého přírodního mechanismu. Příroda má hodně obranných funkcí. Ze začátku bude signalizovat nepřipustné činy. Jestli toto nepomůže, příroda bude muset zničit špatného mechanika. Plody člověk konzumuje, a když začíná používat plody-mutanty, sám se postupně proměňuje v mutanta. Při konzumaci modifikovaných produktů je taková změna nevyhnutelná. Toto se již děje. Slábne imunitní systém člověka, rozum a city. Člověk začíná ztrácet schopnosti vlastní pouze jemu, proměňuje se v lehce ovladatelného biorobota, ztrácí svou nezávislost. Vznik nových nemocí to potvrzuje, je to signál nepřipustnosti lidských činů.“

„Připusťme, že máš pravdu. Mně se také nelíbí tyto rostlinné hybridy. Ze začátku se jim dělala reklama, teď ale vlády mnoha států začaly vydávat pokyny, aby se v obchodech na produkty, jež byly vypěstované pomocí genového inženýrství, nalepovaly speciální etikety. V našem státě bylo také vydáno podobné nařízení. A mnozí lidé se snaží nekupovat produktymutanty. Ale říká se, že se jich úplně zbavit zatím nejde, protože se jich rozmnožilo příliš mnoho a pravých produktů je málo a také jsou dražší.“

„Tak vidíš, to ničivé síly dokázaly udělat lidské společenství ekonomicky závislým. Povedlo se jim vsugerovat myšlenku: ‚Jestli nebudete jíst naše produkty - zemřete hladu.‘ Ale není tomu tak, Vladimíre. Člověk zahyne, když je bude jíst.“

„Je to možné, Anastasie, ale všichni nezahynou. Mnozí již o tom ví a nejí mutanty.“

„Jakýmpak způsobem například ty, Vladimíre, je rozpoznáš ?“

„Nekupuji cizí zeleninu. Mnohem chutnější je to, co prodává na trhu místní obyvatelstvo ze svých soukromých hospodářství.“

„A kde berou semena ?“

„Jak to, kde berou ? Kupují. Teď mnoho firem obchoduje se semeny. Prodávají je v krásných barevných obalech.“

„Takže lidé kupují semena podle informace na obalu ? Nevědí absolutně přesně, do jaké míry vnitřek obalu odpovídá informaci o něm.“

„Chceš říci, že semena mohou také být mutanti ?“

„Ano. Dnes, kupříkladu, na zemi zůstalo pouze devět jabloní, jež dávají původní plody. Jablko je pro člověka jedno z nejzdravějších a chutných Božích výtvorů. Ale jako jedno z prvních se podrobilo mutaci. Už ve Starém zákoně lze spatřit varování, že se nemá provádět křížení. Ale lidé to houževnatě dělali a v důsledku toho nejsou jablka. To, co teď vidíš v zahradách nebo obchodech, neodpovídá Božímu plodu. Těm, kteří ničí, boří původnost Božích výtvorů, říkáš vědci. Ale jak lze nazvat ty, kteří obnovují funkce všech součástí přírodního mechanismu ?“

„Také vědci, ale zřejmě kvalifikovanější, znalejší.“

„Ruské rodiny žijící na statcích, které teď vidíš, právě obnovují to, co bylo pokaženo.“

„A odkud mají větší znalosti, než vědci-šlechtitelé, genetici ?“

„Tyto znalosti existují v každém člověku od prvopočátku. Cíl, úmysly, promyšlenost svého předurčení jim dávají možnost se otevřít.“

„To je ale, vypadá to tak, že lidé, kteří žijí na statcích, jsou výtvarníci a vědci. A kdopak jsme v tom případě my - lidé žijící na planetě dnes ?“

„Každý sám se může definovat, jestli dokáže aspoň na devět dnů osvobodit svou mysl.“

(137.)

JE NAŠE MYSL SVOBODNÁ ?

„Co to znamená „osvobodit“ ? Myšlenky všech lidí jsou i tak svobodné.“

„V podmínkách způsobu života technokratické společnosti je, Vladimíre, lidská mysl uvězněná, zotročená hranicemi a podmíněčnostmi tohoto světa. Technokratický svět může existovat pouze za podmínky likvidace svobody lidské mysli, jejího zotročení a pohlcení energie lidské mysli.“

„Nějak to nechápu. Každý člověk se během svého života hodně napřemýšlí. Například, všechno říci nelze. Jsou státy, v nichž je velká svoboda slova, v jiných - menší, ale každý si může myslet, co je libo.“

„Je to iluze, Vladimíre. Většina lidí je nucena po celý život myslet stále na totéž. Tohle lehce uvidíme, jestli rozdělíme různé myšlenkové okamžiky jednoho typického člověka tvé doby na různé časové úseky a potom sečteme stejné myšlenky. Takovým úplně jednoduchým způsobem určíš hlavní myšlenku lidské společnosti tvé doby.“

„Zajímavé. Pojdme, pokusíme se společně určit tuto myšlenku.“

„Dobře. V tom případě mi řekni, jaká je průměrná délka lidského života ?“

„Je to důležité ?“

„Při stejném myšlení to není důležité, ale číslo je potřebné pro následující výpočty.“

„Dobře, délka života dnešního člověka je osmdesát let.“

„Tak tedy se člověk narodil. Přesněji řečeno získal materiální úroveň svého bytí...“

„Radši jednoduše se narodil, tak je to srozumitelnější.“

„Dobře. Zatím malinké dítě se dívá na svět, který musí poznat. Oblečení, bydlení, jídlo pro něj zabezpečují rodiče. Ale zároveň se rodiče svým chováním, vztahem chtějí nechtějí snažit předat mu své myšlenky a vztah k okolnímu světu. Pozorovatelný proces poznání trvá přibližně osmnáct let a po celá tato léta se technokratický svět snaží vnutit mladému člověku svou důležitost. Potom, po dobu zbylých šedesáti dvou let, lze předpokládat, že člověk může sám určovat směr práce své mysli.“

„Ano, může, a ty jsi říkala, že ji někdo spoutává.“

„Říkala. Tak pojdme spočítat, kolik času má možnost myslet svobodně.“

„Pojdme.“

„Každodenně člověk určitou dobu spí, odpočívá. Kolik hodin člověk každodenně utrací na spánek ?“

„Zpravidla osm.“

„Jako základ jsme vzali šedesát dva roky života člověka, když je znásobíme osmi hodinami každodenního spánku s ohledem na přestupná léta, vyjde, že 587928 hodin svého života člověk spí. Každodenní osmihodinový spánek dělá dvacet dva roky nepřetržitého spánku. Odečteme tyto dvacet dva roky od šedesáti dvou let života a dostaneme čtyřicet let bdění. V době bdění se většina lidí zabývá přípravou jídla. Kolik času podle tebe člověk utrací na přípravu a přijímání potravy ?“

„Většinou vaří ženy, je pravda, že muži utrací více času na to, aby vydělali na potraviny.“

„Tak kolikpak se podle tebe, Vladimíre, spotřebuje každodenně času na přípravu a příjem potravy ?“

„No, jestli vezmeme v úvahu nákup potravin, přípravu snídaně, oběda a večeře, tak zřejmě kolem tří hodin ve všední den. Ale ne všichni členové rodiny se zabývají vařením, ostatní jí, no, možná pomáhají mýt nádobí, takže na každého člověka vychází kolem dvou a půl hodin.“

„Ve skutečnosti víc, ale budiž po tvém, vezmeme pouze dvě a půl hodiny denně, vynásobíme je počtem prožitých dnů a dostaneme 61242,5 hodin nebo 25517 dnů nebo sedm let. Odečteme je od 40 let, zůstane 33. Aby měl možnost získat

jídlo, oblečení a bydlení, musí člověk žijící v technokratickém světě plnit jednu funkci potřebnou pro tento svět - pracovat. Chci, aby ses všiml, Vladimíre, člověk musí pracovat, být něčím zaměstnán ne proto, že se mu to líbí, ale v zájmu technokratického světa, jinak bude zbaven něčeho životně důležitého.

Kolikpak času je většina lidí nucena každodenně trávit na práci ?"

„V našem státě - osm a ještě cesta tam a zpátky zabere přibližně dvě hodiny, ale každý týden jsou dva dny volna."

„Tak to zkus spočítat sám, kolik let svého života člověk utrací na práci, zdaleka ne vždy oblíbenou."

„Bez kalkulačky se bude dlouho počítat, řekni to sama."

„Celkem vzato, za třicet let práce člověk nepřetržitých 10 let dělá pro někoho a přesněji pro technokratický svět. A teď od 33 let života máme odečíst těchto 10 let, zbude 23."

Čím se člověk ještě každodenně zabývá v průběhu svého života ?"

„Dívá se na televizi."

„Kolik času každodenně ?"

„Kolem tří hodin, ne méně."

„Tyto tři hodiny se proměňují v nepřetržitých osm let sezení u televizní obrazovky. Odečteme je od zbylých 23, zůstane 15. Ale i tato doba není ještě volná pro činy vlastní pouze člověku. Lidská mysl je inertní. Nemůže rychle přecházet z jednoho na druhé. Nějakou dobu mysl analyzuje informaci, kterou dostala. Celkem vzato, průměrný člověk za celý svůj život přemýšlí o bytí pouhých 15-20 min. Někdo se nad tímto nezamýšlí ani jednou, někdo přemýšlí několik let. Každý si to dokáže určit sám, když proanalyzuje prožité roky. Každý člověk je individuální -je důležitější než všechny galaxie dohromady, poněvadž je schopen je tvořit. Ale každý člověk je také částí lidského společenství, které je možné celkově pokládat za jediný organizmus, jedinou bytost. Velká bytost vesmíru, jež se chytne do želez technokratické závislosti, uzavírá se sama do sebe, ztrácí skutečnou svobodu, stává se závislá, zapíná mechanismus sebezničení."

Jiný způsob života, odlišný od všedního, vedou lidé, kteří žijí v osadách budoucna. Jejich mysl je svobodná a lidská, je spojena do jediného úsilí, vyvádí lidskou společnost ze slepé uličky. V radostné předtuše se chvějí galaxie před lidskou touhou, jež splynula v jedno. Brzy vesmír uvidí stvoření a narození něčeho nového. Lidská mysl materializuje novou překrásnou planetu."

„To je ale, jak vznešeně mluvíš o osadnících. A navenek jsou to obyčejní lidé."

„Jejich vzhled se liší i navenek. Září velkou energií. Pozorněji se podívej, tady jedou babička a vnuk..."

(138.)

JEZDKYNĚ Z BUDOUCNA

Uviděl jsem, jak z osady vyjel vůz, nebo spíš kočár se sklápěcí střechou, tažený zrzavým koníkem. V měkkém křesle kočáru seděla starší žena, před ní stály

košíčky s jablky a zeleninou. Vepředu asi sedmiletý chlapec, do pasu svlečený, držel opratě, ale koně neřídil. Zřejmě nekonali svou cestu poprvé a koníček poklusem běžel známou cestou.

Chlapec ze svého sedadla otočil hlavu ke starší ženě, něco jí řekl. Babička se usmála a začala zpívat. Chlapeček jí přizvukoval, přidáváje se při refrénu. Turisté, kteří projížděli v autobusech-elektromobilech, stěží mohli slyšet jejich píseň. Koníček běžel cestou, přibližně kilometr od silnice.

Skoro všichni turisté se dívali se zatajeným dechem dalekohledy na jedoucí v kočáru jako na zázrak nebo na mimozemšťany. A opět jsem si pomyslel, že to nějak špatně vypadá: lidé jedou z dalekých zemí, a normálně si popovídají s těmi, ke komu přijeli, nemohou, jenom tak zdaleka pozorují. A tito dva v kočáru se ani nedívají jejich směrem. Jeden z autobusů zpomalil svou jízdu a pohyboval se rovnoběžně s klusajícím koníkem. V tomto autobusu seděla skupina cizích dětí, mávaly rukama babičce a vnukovi, kteří v dáli jeli v krásném kočáru, nejspíš mávaly chlapečkovi, ale ten se ani jednou nepodíval jejich směrem.

Vtom z krásné brány osady ovinuté živým rostlinstvem přijížděla mladá jezdka. Její hnědý klusák prudkým cvalem začal dohánět kočár. Když se s ním srovnal, začal zpěněný kůň cválat vedle něj. Starší žena s úsměvem poslouchala to, co jí říkala mladá jezdka.

Chlapeček, zřejmě nespokojený přerušením zpěvu, ale přece se skrytou radostí, poučeně pronesl: „Ty jsi ale neposeda, maminko, ani na minutku nezůstaneš sama.“ Mladá žena se zasmála, vytáhla z plátěné tašky přivázané k sedlu pirožek a podala ho chlapci. Vzal ho, nakousl, potom se slovy: „Ochutnej, babičko, je ještě teplý,“ podal pirožek starší ženě, zatáhl za opratě a zastavil vůz. Potom se naklonil, oběma rukama zvedl košík naplněný krásnými jablky, podal ho jezdce a řekl: „Prosím, mami, odvez jim to.“ A pohledem ukázal směrem k zastavenému autobusu s cizími dětmi.

Mladá jezdka s lehkostí jednou rukou uchopila košík s jablky, druhou lehce plácla svého předvádějícího se klusáka po krku a prudce letěla k autobusu s dětmi. V té době se vedle dětského autobusu zastavilo ještě několik dalších a pasažéři se nadšeně dívali na jezdka s košíkem jablek v rukou letící lódkou. Přiblížila se k dětem, jež se vyhrnuly z autobusu, zarazila koně, obratně se naklonila k zemi, aniž by slezla z koně, a postavila před nadšenými dětmi košík s jablky.

Ještě stihla pohlédnout hlavičku nějakého snědého chlapečka, všem zamávala na pozdrav a pobídla svého klusáka přímo uprostřed široké silnice. Řidič autobusu, v němž jely děti, hlásil vysílačkou: „Letí přímo po dělicím pruhu. Je překrásná !“

Mnohé turistické autobusy sjely na okraj silnice a zastavily. Lidé, kteří rychle vycházeli z autobusů, stoupali si podél silnice a se zatajeným dechem se dívali na mladou krasavici letící prudkým klusem. Ne výkřiky, ale nadšený šepot zazníval z mnohých úst. A bylo co obdivovat. Zpěněný, prudce letící klusák, vysekával kopyty jiskry. Nikdo ho nepoháněl, žena, sedící na něm, neměla žádný bič ani proutek, ale kůň stále zrychloval svůj prudký běh, jeho kopyta se sotva dotýkala silnice a hřívá vlála ve větru. Zřejmě byl velice pyšný na svou jezdka a možná chtěl být důstojný své krasavice sedící na něm.

Její vnější krása byla neobvyklá. Samozřejmě, bylo možné obdivovat pravidelné rysy obličeje, rusý cop a husté řasy. Samozřejmě, bylo možné si pod

vyšívanou bílou halenkou a sukni s bílými kopretinami představit pružnou, pravidelnou, nádhernou postavu. Zdálo se, že plavné ženské linie celé postavy rámuje nějakou nevyčerpatelnou energii. Pouze ruměncem, hrající na tvářích, prozrazoval velikost a nevyčerpatelné možnosti této neznámé energie. Tato na pohled velmi mladá jezdka se nějakým neobvyklým zdravým vzhledem lišila od lidí stojících na kraji silnice. Bez jakéhokoli napětí seděla na svém uhřátém klusákově. Dokonce se ani nedržela vyvýšeného okraje sedla, ani otěží. A nestrčila nohy do třmenů, měla je přehozené na jednu stranu trupu koně. Sklopivši oči, plavnými pohyby rukou za jízdy zaplétala do tuhého copu lehce rozčuchané vlasy. Občas krasavice zvedla oči a tehdy její pohled neviditelným příjemným ohněm jako by ožehoval někoho z lidí stojících v davu a člověk, jenž najednou ožil od tohoto pohledu, se jako by navenek narovnával.

Zdálo se, že lidé svými city chytali světlo a energii vycházející z jezdka a snažili se alespoň částečně se jimi naplnit. Chápala jejich přání a štědře se dělila, letěla kupředu a byla překrásná. Najednou proti letícímu koni vyběhl na silnici temperamentní Ital, rozhodil ruce do stran a nadšeně vykřikl: „Rusko ! I love you Rusko !“ Krasavice sebou netrhla a nelekla se toho, že se její kůň vzepjal. Pouze se jednou rukou chytila vyvýšeného okraje sedla, druhou utrhla květinu na věnci, která zdobila její hlavu, a hodila ji Italovi. Chytl dárek, starostlivě ho přitiskl k hrudi, jako velký klenot, a stále opakoval: „Mama mia, mama mia.“

Ale krasavice se nedívala na vášnivého Itala, dotkla se otěží svého klusáka a kůň krokem, jako by tancoval, mířil k lidem stojícím u kraje. Dav se rozestoupil, mladá jezdka lehce seskočila z koně a postavila se proti ženě, na pohled Evropance, s malinkou holčičkou v náručí. Holčička spala. Lehce nahrbená matka s bledou tváří a unavenými očima s námahou držela dítě ve snaze nenarušit jeho spánek. Jezdka se zastavila proti ženě a usmála se na ni. A střetly se pohledy dvou žen, dvou matek. A bylo možno vidět, jak se liší vnitřní stavy dvou žen. Sklíčenost matky s dítětem v náručí jí dávala podobu odkvetlé, vadnoucí květiny ve srovnání s mladou ženou, která se přiblížila, a jejíž vzhled vyvolával asociace nevyčerpatelné bujnosti tisíců kvetoucích zahrad.

Dvě ženy se mlčky dívaly do očí jedna druhé. A najednou matka držící v náručí spící holčičku se jako by vzchopila uvědoměním něčeho, narovnála se a na její tváři se objevil úsměv. Plavným, nějakým neobvykle graciózním a ženským pohybem rukou Ruska sundala ze své hlavy krásný věnec a nasadila ho na hlavu matky s dítětem. Neřekly si ani slovo. Krasavice-jezdka naskočila do sedla klusáka pokojně stojícího vedle a letěla opět kupředu. Lidé jí z nějakého důvodu začali aplaudovat a hleděla za ní usmívající se, štíhlá žena se svou malinkou dcerou v náručí, jež se vzbudila, a vášnivý Ital, jenž strhl z rukou drahé hodinky, běžel a křičel: „Suvenýro, mama mia.“ Ale ona již byla daleko.

Statečný klusák odbočil ze silnice na plochu, kde u dlouhých stolů seděli turisté, pili kvas a mošty, ochutnávali ještě nějaká jídla, která pro ně číšníci stále nosili z krásného vyřezávaného domu. Poblíž se stavěl ještě jeden dům. Dva muži přidělávali k oknu nového domu, zřejmě obchodu nebo jídelny, krásnou vyřezávanou obrubu. Jeden z mužů uslyšel dusot kopyt a otočil se směrem k přibližující se jezdce, něco řekl svému kamarádovi a seskočil z lešení. Temperamentní krasavice-jezdka prudce zastavila koně, seskočila na zem, rychle odvázála od sedla plátěnou tašku, běžela k muži a rozpačitě mu ji podala.

„Pirožky... S jablky, jak to máš rád, jsou ještě teplé.“

„Podívejme se, jaká jsi má čiperka, Kateřinko,“ laskavě řekl muž, vytáhl z tašky pirožek, ochutnal ho a s potěšením zamhouřil oči.

U stolu sedící turisté přestali jíst a pít, kochali se pohledem na zamilovaný pár. Muž a mladá krasavice, jež seskočila z koně, stáli proti sobě tak nějak, jako by to ani nebyli manželé, jež mají děti, ale vášniví milenci. Krasavice, která právě ujela patnáct kilometrů před nadšenými pohledy turistů, zdála se všemohoucí a volná jako vítr, tiše stála před svým milovaným, jednou zvedajíc na něj oči, podruhé je rozpačitě klopíc. Muž najednou přestal jíst a řekl:

„Kateřinko, podívej se, na tvé halence se objevil mokrý flíček, takže je na čase kojit Vaněčku.“

Přikryla dlaní mokrý flíček na hrudi přeplněné mlékem a rozpačitě odpověděla:

„Stihnu to. Ještě spí. Všechno stihnu.“

„Tak si pospěš. Také budu brzy doma. Již končíme naši práci. Podívej, líbí se ti?“

Podívala se na okna ozdobená vyřezávanými obrubami.

„Ano. Moc se mi líbí. A ještě jsem ti chtěla říci...“

„Povídej.“

Přiblížila se těsně k muži, stoupla si na špičky, natáhla se k jeho uchu. Sklonil se, aby lépe slyšel, ona ho rychle políbila na tvář, otočila se a skočila do sedla koně stojícího opodál. Šťastný, zvonivý smích krasavice splynul s cvakotem kopyt. Ne asfaltovou silnicí, ale luční trávou ujížděla domů. Všichni turisté se stále dívali za ní. A copak je tak zvláštního na této mladé ženě, jež jede loukou na svém klusákovi, matce dvou dětí? Ano, je hezká. Ano, energie z ní tryská vrchovatě. Ano, je hodná. Ale proč se všichni lidé tak ustavičně za ní dívají? Možná, že to nejen žena letí loukou na koni. Možná, že to materializované štěstí pospíchá k sobě domů, aby nakojilo dítě a uvítalo milovaného manžela? A lidé se kochají pohledem na štěstí, jež spěchá k sobě domů.

(139 .)

MĚSTO NA NĚVĚ

„V Peterburgu se také staly změny stejné jako v Moskvě?“

„Ve městě, co je zbudováno na řece Něvě, se události odehrávaly trochu jinak. Děti v něm, dříve než dospělí, samy pocítily potřebu jinak budovat budoucnost. A začaly samy měnit město, nečekajíce na vládní nařízení.“

„No to je ale, opět děti. A čím to všechno začalo?“ „Na rohu pobřeží řeky Fontánky a Něvského prospektu stavitelé vykopali příkop, nečekaně do něj spadl jedenáctiletý chlapec a poranil si nohu. V době, kdy nemohl chodit, dlouho seděl u okna v bytě číslo 25, jenž se nachází u řeky Fontánky. Okna bytu vedla ne na řeku, ale na dvůr. Před oknem byla odřená cihlová zeď, k ní byl přistavěný dům s rezavými fleky na střeše.“

Jednou se chlapec zeptal svého otce:

„Zatím se naše město považuje za nejhezčí v celém státě?“

„Samozřejmě!... odpověděl otec synovi, „není také mezi posledními i v celém světě.“

„A proč je nejhezčí?“

Jak to proč? Je v něm mnoho různých pomníků, muzeí, všichni lidé obdivují architekturu v centru města. „Ale vždyť my také žijeme v centru, ale z okna je vidět pouze odřená zeď a rezavá střecha domu.“

„Zeď... No ano, s výhledem z okna nám štěstí příliš nepřálo.“

„Pouze nám?“

„Možná že i ještě někomu, ale celkově...“

Chlapec vyfotografoval pohled z okna svého bytu, a když opět začal chodit do školy, ukázal tuto fotografii svým přátelům.

Všechny děti z jeho třídy fotografovaly pohledy z oken svých bytů a porovnávaly fotografie. Celkový obraz nepotěšil oko. Právě s kamarády šel chlapec do redakce novin s otázkou, kterou ze začátku dával otcí:

„Proč se naše město považuje za krásnější než ostatní?“

Snažili se mu vyprávět o Alexandrijském sloupu, o Ermitáži, vyprávěli o Kazanském chrámě, o legendárním prospektu Něvského...

„Co je hezkého na Něvském?“ vyptával se chlapec. „Zdá se mi, že se podobá kamennému příkopu s odřenými kraji.“

Snažili se mu objasnit hodnoty architektury, vyprávěli o plastice na fasádách. O tom, že zatím město nemá dostatečné množství prostředků, aby obnovilo současně všechny budovy, ale že brzy budou peníze a tehdy všichni uvidí, jak je překrásný Něvský prospekt.

„Ale copak může být překrásný kamenný příkop, byť dokonce s obnovenou plastikou? A navíc, ta se vbrzku opět odře a znovu někdo bude zadělávat dírky a přidělovat to, co se odlomilo.“

Chlapec chodil s přáteli do redakcí, ukazoval již velkou sbírku fotografií různých pohledů a stále dával tutéž otázku. Jeho dotěrnost ze začátku novináře rozčilovala. A jednou na chodbě mu zpravodaj mládežnických novin řekl:

„Opět jsi tady? A dokonce taháš s sebou i své stoupence, a máš jich stále víc. Nelíbí se vám město, pohled z oken, ale jste schopní sami něco udělat? Kritizovat může kdekdo i bez vás. Marš odsud domů, nepřekázejte v práci!“

Tento rázný rozhovor s dětmi uslyšel starý novinář a dívaje se za jdoucí skupinou dětí, zamyšleně řekl mladému reportérovi:

„Víš co, z nějakého důvodu mi jejich dotěrnost připomíná jednu pohádku.“

„Pohádku? Jakou?“ zeptal se reportér.

„V této pohádce jsou taková slova: „Vždyť král je nahý“.“

Chlapec již víckrát neobtěžoval redakce otázkami, neukazoval a nevyndával z batůžku množství fotografií. Skončil školní rok, začal další. Po všech redakcích se roznesla zvěst: opět se objevil chlapec v doprovodu svých přátel. A starý redaktor již po kolikáté s nadšením vyprávěl svým kolegům v Domě novinářů:

„Objevil se... Ano... Představte si, přece se dostal k audienci. A ne sám. Asi tři hodiny všichni společně tiše seděli v čekárně. Přijal jsem je. Řekl jsem jim, aby mluvili rychle a vešli se do dvou minut. Vstoupili a rozložili přede mnou na mém stole list kladívkového papíru. Podíval jsem se na mistrovské dílo a ztuhl jsem. Díval jsem se, neodpoutávaje pohled, a mlčel jsem. A tak zřejmě uběhly dvě minuty, protože chlapec všem sdělil: „Již musíme jít. Náš čas vypršel.“

„Co je to ?“ zakřičel jsem, když byli u dveří. Otočil se a já jsem pocítil pohled jiné doby. Ano... budeme toho muset ještě hodně pochopit... Ano... Otočil se...‘

„Ale řekl alespoň něco ?‘

„Nenatahuj to, chystá se ještě přijít ?“ tázali se všichni a starý redaktor jim odpovídal:

„Otočil se a odpověděl na mou otázku: „Před Vámi je náš Něvský. Zatím je pouze nakreslený. Potom celé město bude takové,“ a zavřel dveře.‘

Již pokolikáté se novináři skláněli nad projektem a obdivovali zázračnou krásu.

Domy na Něvském prospektu již nepřiléhaly k sobě, vytvářejíce nepřetržitou kamennou zeď. Část starých budov zůstala, každý druhý dům byl odstraněn. V prostoru, jenž se vytvořil mezi domy, dýchaly vůněmi nádherné zelené oázy. Na břích, borovicích a cedrech hnízdili ptáci a zdálo se, že novináři, kteří se dívali na obraz, slyší jejich zpěv. Lidé, sedící na lavičkách pod korunami stromů, byli obklopeni záhonky z květin, keřů malin a rybízu. Zelené oázy trochu vystupovaly na prospekt a Něvský teď nevypadal jako kamenný příkop, ale jako živá zelená alej. Do fasád domů bylo namontováno množství zrcadel. Tisíce slunečních prasátek se v nich odrážely, hrajíce si s kolemjdoucími lidmi, laskaly lístečky květin hrály v potůčcích malinkých fontán, jež byly zřízené v každé zelené oáze. Lidé pili vodu se slunečními prasátky a usmívali se...“

„Anastasie, a ten chlapec se tam nikdy více neobjevil ?“

„Jaký kluk ?“

„No ten, který stále chodil a chodil po redakcích se svou otázkou.“

„Chlapec odešel navždy. Stal se z něj velký architekt. Společně se svými přáteli-stoupenci tvořil překrásná města budoucna. Města a osady, v nichž začali žít šťastní lidé. A jeho prvním překrásným výtvozem na zemi bylo město na Něvě, jež stvořil.“

* * *

„Anastasie, řekni mi, a v kterém roce přijde do Ruska jeho překrásná budoucnost ?“

„Rok, Vladimíre, můžeš určit sám.“ „Jak to sám ? Copak čas je podřízený člověku ?“ „Každému člověku jsou podřízené činy v čase. Všechno, co je stvořené touhou, již v prostoru existuje. Toužení mnoha lidských duší - tvých čtenářů - uskuteční Boží touhu v materiálu. To, co jsi uviděl, se může uskutečnit za tři sta let, ale může se uskutečnit i teď, v tomto okamžiku.“

„V okamžiku ?.. Ale za okamžik se nedá vystavět dům a zahrada nevyroste ani za rok.“

„Ale jestli tam, kde teď žiješ, ve svém bytečku, zasadíš semínko do květináče se zeminou, z něhož vzejde výhonek rodového stromu, který se v budoucnu bude tyčit na rodovém statku...“

„Vždyť sama říkáš, že bude, a ne že je. Znamená to, že se myšlenka nemůže materializovat okamžitě.“

„Jakpak nemůže, vždyť semínko, jež zasadíš, je materiální, právě ono je začátkem materializace. Klíček je ve vzájemném kontaktu s celým prostorem, materializuje tvou touhu, překrásné, světlé energie tě ovinou a sám staneš před Otcem, jako jeho vtělená touha.“

„Ano, je to zajímavé. Takže je třeba konat okamžitě?“

„Samozřejmě.“

„Jenomže kde mám najít slova, abych všechno lidem srozumitelně vysvětlil?“

„Slova se najdou, jestli dokážeš být před lidmi upřímný, pravdivý.“

„Uvidíme, jak se to podaří, ale konat budu. Vtiskla se mi do duše tvá touha, Anastasie. A moc chci viděnou budoucnost rychleji zrealizovat.“

(1 4 0 .)

ABYCHOM VYTVOŘILI REALITU

Především bylo třeba určit, zdali se najdou lidé, kteří by si přáli ujmout se budování a posléze žít a pracovat v ekologických osadách. Poprosil jsem Vladimírský Fond kultury a podpory tvůrčí činnosti „ANASTASIA“, aby rozšířili informaci o stavbě ekologické osady podle Anastasiina projektu. Již za dva měsíce se ozvalo 139 lidí a projevilo přání ujmout se výstavby v budoucí osadě. Byli mezi nimi i Rusové, kteří emigrovali do zahraničí. Při šíření knihy, jež vypráví o budoucnu Ruska a o novém způsobu života Rusů, se může počet zájemců zvětšit stokrát až tisíckrát a budou z různých regionů. Tudíž organizace stavění osad se má začít současně v různých regionech. V této souvislosti Vladimírský Fond, jenž sbírá a zevšeobecňuje informace, s ohledem na existující právní bázi k dané otázce, navrhl čtenářům, jež rozdělují Anastasiiny názory, začít tímto.

Zaprvé: ve svém regionu začít s organizací iniciativní skupiny, které posléze bude přidělen právnícký status odpovídající existujícímu zákonodárství.

Je možné, že v některých regionech jsou již čtenářské kluby nebo společenské organizace spojující čtenáře Anastasie, ony by mohly vzít na sebe počáteční organizaci. Ale pokud ve vašem regionu takové neznáte, obraťte se na Vladimírský Fond „ANASTASIA“, který dostává mnoho korespondence, a tam vám dají adresy. Já vůbec vkládám velkou naději v podnikatele. Mají větší zkušenosti v organizačních otázkách, a proto, pokud už někde existují společenská sdružení, stejně se pokuste spojit s podnikateli.

Je třeba alespoň dočasně nebo na zkušební dobu zvolit zmocněného zástupce - předsedu, který vás bude reprezentovat v orgánech vlády (podávat žádost o přidělení půdy, při potřebě svolávat schůzky atd.). Stanovit svému předsedovi nevelký plat. Roli zástupce může plnit jak fyzická osoba, tak i právnícká.

Jako právnickou osobu lze do toho zapojit například nějakou úspěšnou stavební firmu, která posléze bude mít prioritní právo na získání dodavatelské smlouvy na stavbu jak jednotlivých soukromých obytných domů, tak i jiných infrastrukturních budov. Pro stavební firmu bude tak velká dodací smlouva velice výhodná, právě proto může souhlasit s převzetím starostí s přidělením země a zpracováním projektové a rozpočtové dokumentace.

Zadruhé: obraťte se na místní správní úřady a bezprostředně na vedení administrace vašeho regionu s oficiální žádostí o přidělení pozemku jako celku s plochou neméně než 150 hektarů. Velikost pozemku záleží na tom, kolik bude zájemců o přidělení půdy a na možnostech vašeho regionu.

Je třeba vzít v úvahu to, že v budoucí osadě budou mnohé rodiny žít natrvalo, tudíž tam musí být základní škola, zdravotní středisko, klub, pro větší množství lidí bude jejich výstavba snadnější. Malinké osady nebudou schopné vytvořit potřebnou infrastrukturu.

Zatřetí: po získávání půdy je třeba se obrátit na odborníky v organizaci zemědělství, architektky a stavebníky za účelem sestavení projektu osady. Tohle je také důležité, jelikož je nutné mít informaci, v jaké hloubce se nachází voda na přiděleném pozemku, aby se určilo místo hloubení vrtu pro získání vody v každém domě, v jaké hloubce se má položit základ domu, zdali je možnost udělat nevelký rybníček na každém pozemku. Celkový plán je důležitý i pro určení místa výstavby budoucí školy, kulturních zařízení, příjezdových cest.

Na objednávku Vladimírského Fondu již kompetentní odborníci pracují na typovém projektu, a jestli bude hotový do doby vzniku vaší iniciativní skupiny, můžete o něj požádat Fond, bude to levnější. Potom typový projekt přizpůsobit vaší krajině, udělat své úpravy, potom je sdělit jiným iniciativním skupinám. Zdařilé návrhy, jež se zalíbí ostatním, budou přijaty a konec konců vytvoříme všeobecný projekt.

Začtvrté: po ukončení práce na projektu osady, jíž se můžou zúčastnit nejen odborníci, ale i budoucí obyvatelé, dostanete podrobný výkres, na kterém budou označeny jednotlivé pozemky ne menší než jeden hektar. Pozemek má být přidělen každému oficiálně, například losováním. Používání pozemku má být rozhodně uzákoněno odpovídajícím právním dokumentem a rozhodně vystavené na jméno jeho majitele, ne na jméno organizace, jak to udělali v indickém Aurovilu.

Tak tedy stojíte na svém pozemku, na svém hektaru. Je to váš rodinný statek - místo, kde se budou rodit a žít vaši potomci, vzpomínat dobrým slovem na zakladatele, praotce, a možná, i vyčítat některé chyby v zařízení místa.

Projekt všeho, co bude rozmístěno na daném pozemku, teď záleží pouze na vás. Kde zasadíte rodový strom, například dub nebo cedr, který roste do 550 let, na který se bude dívat možná devět generací vašich potomků a vzpomínat na vás.

Kde se rozhodnete vykopat rybník, založit zahradu, nevelký lesík, postavit dům a vysadit květinové záhonky. Jaký živý plot vytvoříte kolem svého rodového statku? Možná že takový, jaký popsala Anastasia, a možná, že bude pohádkovější a užitečnější, než ten, který jsem popsal v předchozím dílu. Budovat ho lze již teď. Ještě předtím, než dostanete doklady na pozemek, než vznikne iniciativní skupina z vašich společníků. Začít budovat ve svých myšlenkách s promyšlením každého koutku vašeho budoucího rodového statku.

Je třeba si pamatovat: dům, jenž vybudujete, dokonce i dostatečně pevný, vydrží sto let a zchátrá. Živé zařízení, jež založíte, se bude zdokonalovat, nabírat sílu, rozrůstat po staletí. Po staletí a možná i tisíciletí bude předávat vaši živou mysl vašim potomkům.

Budovat lze přímo teď a nejen v myšlenkách. Již teď lze zasadit do květináče na okně semínka budoucích velkolepých rodových stromů vašeho pozemku. Samozřejmě, na sázení lze koupit hotové sazeničky vypěstované ve speciální školce, nebo vykopat v lese mladé výhonky, aniž bychom uškodili lesu. Tam, kde je potřeba ho prořezat. Samozřejmě, že je to možné, ale myslím si, že Anastasia má pravdu - je lepší sazenice vypěstovat sám, obzvlášť jestli je to sazenice budoucího rodového stromu. Sazenice ze školky je jako dítě z dětského domova. A je třeba nevypěstovat jednu sazenici, ale několik nižších. Předtím, než zasadíte semínko do květináče, nasytte ho informací o sobě.

Chápu, že pro to, aby se překonaly úřednické překážky, které mohou vzniknout v některých regionech, je potřebná podpora na státní úrovni. Jestliže ne podpora, tak alespoň ne odpor. Je nutná odpovídající politika zákonodárných orgánů. Abych neseseděl s „rukama v klíně“ a nečekal na to, kdy se to slané samo sebou, kdy alespoň jedna z dnes existujících politických struktur dozraje k tomu, aby podpořila daný projekt, poprosil jsem Vladimírský Fond „ANASTASIA“, aby vypracoval návrh stanov nové strany, strany uživatelů země. Tato vznikající nová společenská formace byla nazvaná „STVOŘENÍ“. V jejích stanovách, jež se ještě mají projednávat a dopracovávat, je, podle mě, jeden hlavní bod: „každé rodině, která o to požádá, je stát povinen přidělit do doživotního užívání jeden hektar půdy pro založení vlastního rodového statku.“

Toto hnutí je zatím v začátcích a nikým neřízené, ale časem, myslím si, se v něm objeví i rozumní politici, jež budou schopni vytvořit odpovídající vztah k novému hnutí na úrovni státní politiky. Zatím funkce „Stvoření“ tkví v organizaci informačního centra. Podle finančních možností začne pracovat právnícké oddělení. Zatím práci „Stvoření“ vykonává sekretariát Vladimírského Fondu kultury a podpory tvůrčí činnosti.

Regionální iniciativní skupiny zabývající se organizací nových osad mohou dosáhnout velkých úspěchů za podpory místního administrativního úřadnictva. Tohle je možné v případě, že administrativa uvidí značný přínos pro region. A je třeba jej již teď ukázat. On existuje a je značný. Zkuste zorganizovat projednávání projektu v místním tisku, ať odborníci - ekologové, ekonomové, sociologové - vyjádří svůj názor ohledně působení daného projektu na váš region.

Abych ze své strany alespoň nějak pomohl přidělení půdy pro zařízení rodových statků, rozhodl jsem se napsat a publikovat v této knize otevřený dopis prezidentovi Ruska.

OTEVŘENÝ DOPIS

**Prezidentovi Ruské Federace
Vladimíru Vladimíroviči Putinovi
od občana Ruské Federace
Vladimíra Nikolajeviče Megreho**

Vážený Vladimíre Vladimíroviči ! Zřejmě právě naší generaci velice přálo štěstí. Nám se naskytla reálná možnost začít budovat šťastný, vzkvétající stát, pevně chráněný před vnějšími agresory, vnitřními konflikty a zločinností. Stát, v kterém budou žít v dostatku šťastné rodiny. Naše generace může nejen začít budování překrásného státu, ale i sama stihne v něm žít, budou-li mít mocní lidé na zákonodárné úrovni dobrou vůli přidělit každé přející si to rodině jeden hektar půdy pro založení svého rodového statku. Dostatečně jednoduchý čin vyvolá u většiny lidí z různých vrstev společnosti tvůrčí nadšení pro budování, tvoření.

Země se má přidělovat bezplatně, na doživotí s právem dědění. Produkce vyrobená na rodových statcích nemá být zatížená žádnými daněmi.

Uznejte, Vladimíre Vladimíroviči, že teď vznikla nenormální, nelogická situace: každý Rus jakoby má vlast, ale nikdo nemůže ukázat, kde je jeho vlastní kousíček této vlasti. Když ho každá rodina dostane a promění v kvetoucí rajský koutek, i celá vlast bude překrásná.

Dnešní plány rozvoje země nepodněcují lidi k tvoření, poněvadž není jasné, kam, k jakému budoucnu nás přivedou. Budování demokratického, ekonomicky rozvinutého státu západního typu většina lidí možná dokonce intuitivně odmítá. A myslím si, že ne bezdůvodně. Pokud rozumně uvažujeme, proč my všichni a každý zvlášť potřebujeme trtit úsilí na to, abychom konec konců vybudovali stát, v němž budou vzkvétat narkomanie, prostituce a zločinnost ? Ale vždyť toto všechno existuje na Západě.

Dříve jsme si mysleli, že v tak zvaných vysoce rozvinutých státech mají hojnost potravinových produktů, ale teď se ukazuje, že tato hojnost je dosažena díky hnojení půdy všemožnými chemickými přísadami, chemikáliemi a také díky genovému inženýrství. Zjistili jsme, že cizí potraviny svými chuťovými vlastnostmi prohrávají s našimi. V Německu s radostí kupují brambory dovezené z Ruska.

V řadě států vlády, znepokojené tímto stavem produktů, již vydaly nařízení o jejich speciálním označení. Požívání potravin, získaných v důsledku genového inženýrství, vyvolává stále větší obavy i u vědců. Amerika a Německo se octly na prvních místech v množství nádorových onemocnění na jednoho obyvatele. Potřebujeme jít jejich cestou ? Myslím si, že taková cesta málokoho nadchne. Ale smířili jsme se s tím, že se propaguje zahraniční zboží a západní způsob života. Smířili jsme se s tím, že se objevují stále nové a nové nemoce, s tím, že se voda dá pít pouze z lahví, koupených v obchodě, s tím, že se obyvatelstvo Ruska každoročně zmenšuje o sedm set padesát tisíc lidí. Všechno jako u nich. Vždyť i ve vysoce rozvinutých státech klesá porodnost. V mnohém se jim snažíme podobat. Ale

já jsem nejednou slyšel od lidí žijících v těchto státech o jejich naději. O naději, že Rusko hledá a rozhodně musí najít svou cestu vývoje, ukázat celému světu šťastnější způsob života.

Pane prezidente, nepochybně Vám byly předkládány k posouzení různé programy rozvoje státu. Jestliže se Vám daná nabídka bude zdát pochybná mezi ostatními, prosím Vás, abyste ji schválil jako pokus v regionech, jejichž guvernéri v ní dokážou uvidět racionální jádro...

Podrobněji se o těchto návrzích mluví v knihách ze série „Zvonící cedry Ruska“, jejichž jsem autorem. Stěží se mohu domnívat, že nacházejí se ve víru státních záležitostí, jste je mohl osobně přečíst. Avšak příslušné úřady jsou s nimi seznámeny a již si udělaly svůj úsudek. Rozhodly se, že tyto knihy nastolují v Rusku nové náboženství, které se šíří „rychlostí lesního požáru“. Takový názor je vyjádřen i v řadě tiskových publikací. Pro mě je takový úsudek úplným překvapením. Vyjádřil jsem v knihách svůj vztah k Bohu, ale nemyslel jsem na vytvoření nějakého náboženství. Jednoduše jsem psal knihy o neobyčejné, krásné poustevnici sibiřské tajgy a její nadšené touze po překrásném. Je možné, že bouřlivá reakce lidí různého sociálního postavení, popularita knih v Rusku a zahraničí, se podobá náboženství. Ale myslím si, že tady jde o něco jiného. Idea, filozofie, informovanost sibiřské poustevnice, jazyk, kterým komunikuje, znepokojuje lidské duše.

Zřejmě analytici ještě dlouho nedospějí ke stejnému názoru na to, kdo je Anastasia, a co znamenají knihy s jejími vyjádřeními, jak ohodnotit reakci na ně, ať to projednávají. Hlavně, aby se v těchto projednáváních neutopily návrhy, jež předkládá Anastasia.

Vladimíre Vladimíroviči, aby bylo možné se přesvědčit o efektivnosti Anastasií nabízeného ohledně země, lze udělat pokus, bez ohledu na to, kdo je Anastasia nebo V. Megre. Lze vyzkoušet její méně důležité tvrzení.

Zaprvé: myslím si, že pro pracovníky Vašeho aparátu nebude těžké nařídít příslušnému vědecko-výzkumnému ústavu, aby udělal jednoduchou analýzu efektivnosti Anastasiiny nabídky týkající se očištění vzduchu od škodlivého prachu ve velkých městech. Podstata této nabídky je vyložena již v mé první knize.

Zadruhé: nařídít, aby se udělala analýza oleje z ořechu sibiřského cedru jako léčivého, celkově posilujícího prostředku. Informace ze starodávných pramenů, dnešní výzkumy vědců Tomské univerzity potvrzují Anastasiina tvrzení, že tento přírodní produkt při dodržování určité technologie jeho výroby je jedním z nejefektivnějších prostředků na světě při léčení velkého spektra nemocí. Ve světě neexistují rozlehlejší plantáže cedru, dávajícího plody, než na Sibiři.

Dodáváním tohoto produktu na mezinárodní trh by měl ruský státní rozpočet značný zisk. Je nutný státní program na využití sibiřských divoce rostoucích plodů. Program, který by nepředpokládal organizaci velkých výrobních podniků, ale rozvíjení sítě drobných, se zapojením lidí žijících v odlehlých sibiřských regionech. Pro uskutečnění tohoto programu nejsou zapotřebí velké kapitálové vklady, pouze je potřebné zákonodárné rozhodnutí, jež by dávalo možnost místním obyvatelům dlouhodobě najímat pozemky v tajze.

A vůbec, Vladimíre Vladimíroviči, život neustále potvrzuje i na první pohled neuvěřitelnější tvrzení.

Osobně jsem naprosto přesvědčen o překrásném budoucnu našeho státu. Otázka je pouze v tom, zdali dnes žijící lidé ho budou zrychlovat nebo brzdit. Upřímně přeji Vám, Vladimíre Vladimíroviči, a také všem nám žijícím dnes, abychom se stali budovateli překrásného budoucna.

S úctou Vladimír Megre

(1 4 2 .)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Anastasiin projekt mě plně zaujal. Chtěl jsem na něj myslet a mluvit o něm denně. Chtěl jsem jej za každou cenu ubránit, uhájit před výsměchem, rozptýlit pochybnosti skeptiků. Vyprávěl jsem o něm na čtenářských konferencích v Gelendžiku, v Ustředním domě spisovatelů v Moskvě. Většina zúčastněných z různých států SNS a vzdálené ciziny, bylo jich celkově více než dva tisíce, podpořila tento projekt, projevila zájem. A já tady předložím hlavní otázky, poznámky těch pochybovačů, kteří pochybují, a své odpovědi na ně, opřené o Anastasiina tvrzení, o své vlastní přesvědčení a o ty informace, které se mi podařilo shromáždit.

Otázka: V současném světě ekonomika kteréhokoliv státu nemůže žít mimo světový ekonomický systém. Současné ekonomické procesy svědčí o nutnosti utvoření velkých průmyslových struktur, speciálních znalostí zákonů současného trhu jeho struktury, prioritních směrů, finančních toků. Je znát, že nemáte ekonomické vzdělání. Váš návrh spočívá ve zdůraznění malovýroby, což může odvést od podstatného a otrást ekonomikou státu.

Odpověď: Ekonomické vzdělání skutečně nemám. Ale s tím, že mohutné koncerny a továrny mají velký význam pro ekonomiku státu, s vámi úplně souhlasím. Myslím si, že také souhlasíte s tím, že velká továrna je ekonomicky výnosná pro stát pouze tehdy, když pracuje, vyrábí produkci, po které je poptávka. Když velký podnik zastavuje výrobu, a takové případy nejsou vzácností v našem státě, ba stávají se i v jiných, přináší to ztrátu.

Stát musí platit pracovníkům podporu v nezaměstnanosti. Státisíce lidí jsou nuceny živořit, dostávajíce tuto mizernou podporu. Nevědí, co mají dělat, jsou zvyklí se živit pouze prací ve svém podniku. Právě v takových případech by mohli využívat uvolněný čas na intenzivnější práci na svém hospodářství.

Rodový statek není jen místo pro bydlení, trávení volného času, může se stát i výnosným pracovním místem, a dokonce výnosnějším než v mnohých velkých podnicích. Co se týká státu celkově, ten se v podstatě skládá nejen z velkých a drobných koncernů, jeho základní stavební buňkou jsou právě rodinné jednotky.

Statek se může pro každou rodinu stát zázemím, pojistkou při všemožných ekonomických kataklyzmatech ve státě. Myslím si, že není nic špatného na tom, že každé rodině bude poskytnuta možnost si samostatně zabezpečit slušnou existenci. Takže si myslím, že svoboda osoby není možná bez ekonomické svobody. Zaměstnaná rodina, jež žije dokonce v moderním městském bytě, nemůže být svobodná. Je závislá na zaměstnavateli, jenž určuje plat, na komunálních službách, dodávajících či nedodávajících jí teplo, vodu, elektřinu,

na dodávce potravin, na cenách za služby a potraviny. Je otrokem tohoto všeho a děti v takové rodině se rodí s psychikou otoka.

Otázka: Rusko je průmyslově vyspělá země a jaderná velmoc. A pouze v takovém stavu může zabezpečit bezpečnost svých občanů. Jestli se všichni obyvatelé státu začnou zabývat pouze zemědělstvím, stát se promění v čistě agrární a bude bezbranný vůči agresorům.

Odpověď: Nemyslím si, že rozhodně všichni najednou budou chtít pracovat pouze na svých pozemcích. Proces se bude konat postupně, ukáže se, že situace je přirozeně regulovaná. Moc státu nezáleží pouze na dostatečném množství jaderných hlavic, jež má k dispozici, ale i na celkové ekonomické situaci, která zahrnuje, jak dostatek, tak i kvalitu produktů. A jestliže je ve státě nedostatek potravin potřebných pro člověka, je nucen prodávat své nerostné suroviny, své zbraně, čímž posiluje svého možného nepřítele.

Navrhovaný projekt je schopen zpevnit ekonomický stav státu a jako důsledek dát možnost pracovat vědě a průmyslu úspěšněji, udržovat bojeschopnější armádu. Ale v nedalekém budoucnu, při rozsáhlém zavádění daného způsobu života, myslím si a jsem o tom přesvědčen, že rozhodně zaujme mnohé občany jiných států, počítaje i ty, jež teď jsou vůči nám nepřátelské. Lidé těchto států budou také chtít zařídit svůj život stejně tak, jako mnoho Rusů. Počátek realizace projektu v různých státech bude počátkem mírové spoluexistence národů.

Otázka: V některých úspěšnějších regionech Ruska lze samozřejmě uskutečnit daný projekt. Ale nezdá se Vám naivní předpokládat, že jeho realizace je možná v takové od věků zločinné republice, jako je Čečensko ?

Odpověď: Značné snížení sociálního napětí, obzvláště v tak zvaných konfliktních oblastech, a plné zastavení konfliktů pomocí daného projektu se mi nezdá naivní, ale absolutně reálné. Jestli vezmeme Severní Kavkaz a jeho nejbolestivější bod - Čečensko, tak v dnešní době již je jasné a mluví se o tom v tisku, že podstatu konfliktu vytváří nevelká skupina lidí, jež usiluje o vlastnictví naftových zásob republiky, o vládu, o peníze. Takový stav je charakteristický pro většinu konfliktních oblastí a vůbec pro konflikty různých dob. V tom případě proč do válečných akcí v Čečensku je zataženo velké množství obyvatelstva a obzvláště mužského ?

V Čečensku existovaly stovky ilegálních podniků na zpracování nafty, jež vlastnila nevelká skupina lidí. V těchto podnicích pracovaly desetitisíce lidí z místního obyvatelstva. Při pokusu dát to do pořádku se tito lidé ocitají nezaměstnaní, a tudíž jejich rodiny - bez existenčních prostředků. Tato kategorie obyvatelstva se postavila na stranu bojových skupin, ve skutečnosti bráníc své pracovní místo a, byť minimální, blahobyt své rodiny. A k tomu, jak je známo, ne zadarmo, ale dostávajíc za bojové akce nemalou odměnu v porovnání s podporou v nezaměstnanosti. Tedy pro většinu řadových bojovníků je účast v akcích bojových jednotek stejná práce, jako pro policajta nebo důstojníka ruské armády, jenom více placená. Proto mnozí členové bojových skupin zjevně považují zastavení válečných akcí za neperspektivní pro blahobyt svých rodin.

Jakýmpak způsobem je možné likvidovat nezaměstnanost v Čečensku, jestli jsme ji nedokázali úplně zlikvidovat v žádném regionu, dokonce úspěšném ?

Předpokládejme, že vláda přidělí Čečensku obrovské prostředky a začne tam

budovat všemožné podniky, aby zabezpečila práci každého zájemce. Ale při tom vznikne ještě jeden problém - výše mzdy. Jestliže se zvýší speciálně pro čečenské obyvatelstvo, pak celé Rusko bude pracovat na Čečensko, vždyť peníze v tomto případě bude možné vzít pouze od plátců daní. Ale i tehdy se jejich větší část nedostane na místo určení, protože problém předání přidělených peněz těm, kteří trpí nouzí, je zatím nevyřešen. V důsledku budeme mít totéž při značném zvětšení výdajů. Čečenská republika je region vhodný pro zemědělství.

Představme si, že v našem státě již existuje zákon o zemi pro založení rodových statků. Představme si, že stát brání rodové statky před jakýmkoliv útoky. Čečenská rodina dostává svůj rodový pozemek, kde všechna vyrobená produkce je výhradně jejím vlastnictvím a bude vlastnictvím budoucích generací, zabezpečujíc pro ně slušnou existenci a ne život pod bombami, ne jako běženci, ale v překrásném koutku na kousíčku své vlasti, jež si sami zařídili. Jsem přesvědčen, že se taková rodina nebude stavět proti státu, jenž jí poskytl tuto možnost, ona bude bránit takový stát s ještě větší horlivostí, než teď odporuje. Bude bránit takový stát se stejnou odvahou, s kterou by bránila své rodové hnízdo. Bude zabraňovat jakýmkoliv pokusům podněcovatelů o oddalování od takového státu, jakýmkoliv pokusům rasové diskriminace.

Jsem přesvědčen, že při dostatečně velké akci na zorganizování podobných osad na území Čečenska, byť jako pokus, konfliktní oblast pod názvem Čečensko se promění v jeden z nejspolehlivějších regionů Ruska, stane se jedním z významných duchovních center na zemi. Všechno se otočí o sto osmdesát stupňů. Když Anastasia mluvila o faktorech, s jejichž pomocí lze likvidovat zločinnost, pro mě také bylo těžké uvěřit jejím slovům. Ale potom život stejně neustále potvrzoval oprávněnost jejích slov. A co se týká Čečenské republiky...

Na čtenářskou konferenci do města Gelendžik přijelo více než tisíc lidí z různých regionů Ruska a států SNS. Nejvíc mě ohromilo to, že tam byla delegace z Čečenska. Nikdo na konferenci nikoho speciálně nezval. Čečenci přijeli sami. Potom jsem s některými z nich mluvil zvlášť.

Teď se mluví o Čečensku, ale copak na jiných místech našeho státu není zločinnost? Ona existuje a v nejrůznějších podobách. Jednou z příčin, které rodí zločinnost, je nezaměstnanost, situace, která nedává možnost člověku, jenž vyšel z vězení, včlenit se do naší společnosti. Anastasiin projekt je schopen vyřešit i tento problém.

Otázka: Jestli se v Rusku každé rodině, která si to přeje, dá hektar, půda nebude stačit pro všechny. A rozhodně jí nebude dost pro novou, rodící se generaci.

Odpověď: V dnešní době nás více tíží, že půdu nemá kdo obdělávat. Mám na mysli nejen pustiny a neúrodná místa, ale i ornou půdu. Co se týká nové generace, bohužel teď u nás každoročně umírá víc Rusů, než se rodí. Podle Státního statistického úřadu se obyvatelstvo Ruska každoročně snižuje o sedm set padesát tisíc lidí, problém též spočívá v tom, aby se vůbec objevila nová generace.

Původně jsem také měl iluzorní představu o tom, že rodina nebo jeden člověk, který žije řekněme v pětipatrovém domě, zabírá méně půdy, než člověk, který má vlastní dům se záhumnkem. Ukázalo se, že toto všechno je úplně jinak. Jakýkoliv člověk, ať žije v kterémkoliv patře, každodenně konzumuje všechno to, co roste na zemi. Aby se mu toto rostoucí dodalo, využívají se silnice, auta,

sklady a obchody, které jsou rozmístěné také na zemi. Tedy člověku slouží jeho část země každou minutu. Slouží nehledě na to, že se jí člověk vzdal nebo na ni nemyslí.

Samozřejmě že ihned odpovědět na tuto otázku, abych se opíral o konkrétní čísla, jsem nedokázal, ale později jsem našel tyto údaje a teď je mohu uvést i v této knize.

Země Ruska: celková plocha Ruské Federace činí 1709,8 milionů hektarů. Pro zemědělství může být využito pouze 667,7 milionů hektarů. Podle stavu na začátku roku 1996 celková plocha zemědělských pozemků činila 222 miliony hektarů, nebo 13 % celkových půdních zásob státu, z toho ornice - 130,2 milionů hektarů (7,6 %).

Počet obyvatel Ruska byl v tomto roce 147 milionů lidí. Problém přidělení půdy pro každou rodinu, která si to přeje, jak ukazují čísla, neexistuje. A nejen to, problém je právě v něčem jiném - obyvatelstvo našeho státu katastroficky klesá. A podívejte se, jaké předpovědi do budoucna dělají analytici: zobecněné charakteristiky obyvatelstva Ruska v létech 2000-2045 (*předpověď je sestavená na základě existujících tendencí*) - počet dětí do 15 let klesne o polovinu, starších lidí ale bude jedenapůlkrát více. Reprodukční potenciál obyvatelstva bude prakticky vyčerpán.

A ještě jeden problém - kvalita orné půdy našeho státu.

Na velkých plochách probíhá narušení půdní vrstvy. Odborníci si myslí, že tyto procesy již nabyly regionálního a meziregionálního charakteru. 117 milionů hektarů (neboli 63 %) zemědělských pozemků Ruska je postiženo erozí. Za posledních 50 let se rychlost erozních procesů zvýšila 30krát, obzvláště rychle - od začátku 90. let. Podle hodnocení expertů FAO (OSN) se náš stát nachází v desítce světových lídrů v rychlosti šíření eroze a do roku 2002 jí bude pohlceno 75 % zemědělských pozemků. Lze uvést i podrobnější statistické údaje o půdě našeho státu, jsou smutné. Umístím je na konci této knihy.

Teď, po seznámení s výše uvedenými čísly, mohu s jistotou říkat: Anastasiin projekt je schopen zastavit hýření, jež se děje s půdním potenciálem našeho státu. V dnešní době je jediný efektivní a reálně uskutečnitelný. Předpokládá obnovení úrodnosti půdy přirozenými přírodními procesy. Nevyžaduje dodatečné státní investice, přitom řeší problém ekologie, uprchlíků a nezaměstnanosti, odstraňuje problémy, jež připravujeme našim dětem svým dnešním zacházením se zemí.

Možná že v přírodě existuje efektivnější a reálně uskutečnitelný projekt, ale v tom případě, ať ho někdo zveřejní. Zatím určité struktury pouze vyžadují velké peníze na obnovení zemědělství starým způsobem. Požadované peníze stát nemá. Ale nejsmutnější bude, jestli se najdou, řekněme pomocí zahraničních kreditů, a začnou cpát do země chemická hnojiva a ještě více ničit půdu, vždyť přírodní hnojivo v potřebném množství nemáme.

Peníze se potom budou muset vracet s úroky, stav země se zhorší ještě víc a toto břemeno ponese na svých bedrech dorůstající generace. Budu vynakládat všechny síly, abych ubránil Anastasiin projekt. Samozřejmě, poustevnice z tajgy není autoritou pro většinu úředníků a já nejsem odborník-agrárník a bude pro mě těžké dokázat přemoudrým politikům jeho efektivitu, stejně ale budu konat všemi pro mě možnými způsoby.

Budu také vděčný těm čtenářům, kteří se vyznávají ve složitostech státního mechanismu a dokážou odbornějším jazykem objasnit odpovědným státníkům efektivitu Anastasiina projektu. Možná, že se tato kniha dostane do vládních struktur, jež jsou schopné řešit podobné úkoly, proto je ještě jednou oslovuji jménem všech zájemců. Nevím, kolik jich je, ale jsem přesvědčen, že jich budou miliony, jejich jménem se obracím s prosbou:

Vyřešit pozemkovou otázku na zákonodárné úrovni a bezplatně přidělit každé rodině našeho státu, která si to přeje, po jednom hektaru půdy. Dát možnost každé rodině zařídit svůj rodový statek, zvelebit ho a s láskou se starat o svůj kousíček vlasti, tehdy i velká vlast bude krásná a šťastná, vždyť se skládá právě z malinkých kousíčků.

Otázka: V mnohých regionech našeho státu je složitá ekologická situace. Lze říci, že v současné době je katastrofická, nebylo by lépe nejdřív vynaložit úsilí na zlepšení ekologické situace celkově, jak to dělají mnohé ekologické organizace, a teprve potom se zabývat individuálními statky ?

Odpověď: Vždyť to říkáte sami, že ekologickou situací jsou znepokojeny mnohé organizace, ale ta se zhoršuje. Copak to neznamená, že samotné znepokojení tady nestačí, když se zhoršuje, a dokonce se stává katastrofickou ? Pojdte si představit překrásný sad a jiné stromy rostoucí pouze na jednom překrásně zařízeném statku. Pouze jeden rajský koutek. O velikosti jednoho hektaru. Toto samozřejmě nestačí pro globální změny ekologie státu nebo planety. Ale pojďme si představit milion takových koutků a uvidíme celou zem jako kvetoucí rajskou zahradu. A začít se zařizováním svého koutečku stejně musí každý sám. Možná, že tehdy dokážeme přejít od masového znepokojení k masovým, konkrétním činům.

Otázka: Myslíte si, že nezaměstnaná rodina může zbohatnout pomocí jednoho hektaru vlastní půdy ? Jestli si to myslíte, tak proč v tom případě je nečinná dnešní ves ? Na vesnici lidé mají půdu, ale hladoví.

Odpověď: Pojdme společně popřemýšlet o tomto fenoménu, ale napřed k zadané otázce přidám ještě několik.

Proč miliony lidí říkají, že se pro ně 4 až 5 arů půdy zahrádkářského pozemku staly podstatnou podporou v materiálním smyslu, podstatně zlepšily jejich jídelniček a lidé na vesnicích, kteří mají 15-25 arů říkají: „Jsme hladoví, chudí“ ?

Proč ? Zdalipak nezáleží náš blahobyť, mimo jiné, i na úrovni uvědomění ? Větší část vesnického obyvatelstva si myslí, že dobře žít je možné pouze ve městech, mládež odchází z vesnic. Myslím si, že za to může i naše nedávná propagace. Vzpomeňme si na nadšené články v médiích padesátých až šedesátých let: kdo byli hrdinové ? Horníci, lesní dělníci, strojní dělníci, letci, námořníci...

Dokonce obrazy městských krajin malíři malovali s množstvím kouřících komínů průmyslových gigantů. Občas se shovívavě zmiňovali i o kolchozníkovi, ale člověka, který se věnoval půdě na svém pozemku, představovali jako negativního. Dokonce byly pokusy vybudovat na vesnicích domy na způsob městských, čímž byli lidé připraveni o vlastní pozemek, nuceni pracovat pouze na tak zvané společné půdě. Všechno jako v indickém Aurovilu - můžeš žít na zemi a pracovat, ale stejně nebude tvá - právě toto všechno vede k ubohým výsledkům.

O všeobecném úpadku dnešní vesnice, jako i většiny obyvatelstva, neustále mluví politici a média. Mluví se tolik, až vzniká nějaké masové přesvědčení -

obyvatel venkova může být pouze chudý. Skoro vůbec se neuvádějí příklady toho, že blahobyt z velké části záleží na samotném člověku. Pro někoho je výhodné vytvářet následující situaci: „Nespoléhej na sebe, pouze já tě udělám šťastným.“ Tak říkají mnozí vůdci duchovních spolků, mnozí politici, získávají pro sebe publikum. Kdo chce být chudý a nuzák, věřte jim dál. Já nechci mluvit o tom, jak být chudý, ale jak být bohatý. Na otázku, jeli možné slušně žít, maje svůj kousíček půdy, odpovídám -je ! A uvedu konkrétní příklad.

V roce 1999 jeden můj známý moskevský podnikatel přečetl „Anastasii“ a pozval mě k sobě na návštěvu. Vzbudil mou zvědavost, když řekl, že může prostřít stůl skoro stejný jako Anastasia v taj ze. Když jsem přišel k němu, stůl byl zatím prázdný. Seděli jsme, povídali jsme si a Andrej, tak se jmenoval podnikatel, pokukoval na hodinky, omlouvaje se, že se někdo zdržel.

Vbrzku vešel jeho řidič s dvěma velkými košíky. Na stole se objevily rajčata, okurky, chléb a mnoho jiného. Pokoj se naplnil lákavou vůní. Za několik minut ženy prostřely překrásný stůl. Nepili jsme Pepsi-Colu, ale výtečný, vonící ruský kvas. Nepili jsme francouzský koňak, ale domácí víno a ještě navíc připravené z nějakých bylin. Rajčata a okurky nebyly tak chutné jako ty, co jsem ochutnal u Anastasie v taj ze, ale byly podstatně chutnější než ty, které se prodávají v supermarketech, a dokonce i na trzích. „Odkud toto všechno máš?“ udiveně jsem se zeptal a dozvěděl jsem se následující.

Jednou při návratu z Rjazaně do Moskvy zastavil Andrejův řidič džíp vedle nevelké tržnice u cesty. Koupil litrovou sklenici kyselých okurek a sklenici rajčat. Zastavili u nevelké restaurace a rozhodli se naobědvat. Otevřeli koupenu sklenici, ochutnali. Po obědě Andrej nařídil svému řidiči, aby otočil a jel opačným směrem od Moskvy k tržnici u silnice. Skoupil u starší ženy všechno, co měla, a nabídl odvézt ji domů svým džípem. Žena žila sama ve velice starém domku s malinkou zahrádkou. Její pozemek se nacházel v nevelké vísce asi patnáct kilometrů od silnice. Andrejův podnikavý mozek rychle zapracoval a dále bylo všechno takhle...

Andrej koupil dům ve vísce na kraji lesa s 12 ary půdy asi 120 kilometrů od Moskvy. Dům zapsal na jméno té ženy, položil před ni doklady a smlouvu, podle které se jí zavazoval vyplácet 300 amerických dolarů měsíčně a žena zase měla odevzdávat jeho rodině produkci vypěstovanou na zahrádce, vyjma toho, co sní sama. Žena se jmenovala Naděžda Ivanovna, šlo jí na dvaasedesát. A papírům moc nerozuměla nebo nevěřila. Tehdy ji Andrej odvezl na úřad a poprosil starostu, aby jí to přečetl a objasnil právoplatnost dokladů. Starosta se seznámil s papíry a řekl ženě: „A co vlastně ztrácíš, Ivanovno, vždyť tvou barabiznu jako náhradu nikdo nežádá. Když se ti to nebude líbit, vždy se můžeš vrátit.“ Naděžda Ivanovna nakonec souhlasila.

Ted' již tři roky žije v solidním domě. Andrej najal pracovníky, kteří udělali vrt, topení a samostatnou kotelnu, vykopali a zřídili sklep. Celé hospodářství oplotili, přivezli všechen inventář, koupili kozu, kuřata, krmné směsi. No a mnoho dalšího, potřebného v hospodářství.

K Naděždě Ivanovně se nastěhovala dcera s malinkou vnučkou. Andrej, jenž si přečetl to, co říkala Anastasia o pěstování zeleniny, pěstuje sadbu sám, ale semena si bere pouze u Naděždy Ivanovny. Andrejův otec, bývalý ředitel restaurace a nyní důchodce, přiváží v létě sadbu a s radostí pomáhá ženám

v hospodářství. A tak Naděžda Ivanovna společně s dcerou mají byt a práci. Andrejova rodina - on, manželka, otec a dvě děti - je po celé léto zabezpečená čerstvou, doopravdy ekologicky čistou zeleninou, ovocem a v zimě - výbornými zavařeninami a po celý rok, pro případ potřeby, léčivými bylinami.

Někdo si bude myslet, že příklad, jenž jsem uvedl, je výjimkou. Nic takového ! Už před deseti lety, když jsem byl prezidentem Meziregionální asociace podnikatelů Sibíře, mnozí podnikatelé, její členové, se snažili podobným způsobem organizovat vedlejší hospodářství, někdo pro firmu a někdo pouze pro svou rodinu. Teď v novinách můžete číst inzeráty, v nichž se nabízejí podobné služby. Ale je tady jeden háček - je velice těžké najít člověka schopného pracovat, nebo spíše takového, který by uměl dělat to, co dělá Naděžda Ivanovna. A když je to těžké, vzpomeňme si sami, jak je třeba zacházet se zemí. Pojďme si vyměňovat zkušenosti, jak se na své zemi stát bohatým a šťastným, ale ne jak být chudý.

Otázka: Vladimíre Nikolajeviči, jsem podnikatel, také to vím, že mnozí majetní lidé používají služby venkovských obyvatel, kteří jsou schopni rozumně pěstovat a uchovávat zemědělskou produkci, která skutečně chuťově převyšuje tu vyprodukovanou na velkých hospodářstvích. Ale při hromadné výrobě poptávka klesne. Díky čemu pak bude existovat rodina, jež má příjem pouze ze svého hektaru půdy, jestli vypěstovaná rajčata a okurky nikdo nebude potřebovat ?

Odpověď: Na zemi nerostou pouze rajčata a okurky, ale také mnoho jiného. Avšak, i když polovina ruských rodin bude mít své statky, stejně nejbližších dvacet až třicet let nedokáže uspokojit poptávku po své produkci, poněvadž ji budou potřebovat nejen Rusové, ale i mnohé, obzvláště bohaté cizí státy. Jde o to, že se zemědělci ve většině států natolik nadchli pro šlechtění, pro chemické ošetřování rostlin, až naprosto zničili jejich původní podobu, tím nemyslím vnějšek, ale plnohodnotné složení. A jestli mluvíme o okurkách a rajčatech, na tomto příkladu se každý sám může přesvědčit o následujícím.

Zajděte do průměrného nebo spíš do dobrého supermarketu, teď ve velkých městech nejsou vzácností. Na policích uvidíte velice krásná cizí rajčata a okurky. Nejnižší cena zajeden kilogram je třicet rublů. Jsou stejná svou velikostí, krásná, dokonce se někdy prodávají se zelenou větvičkou. Ale nemají vůni a jsou bez chuti. Jsou to mutanti ! Je to iluze, maketa, která navenek připomíná to, co má být. Takovými mutanty se stravuje větší část světa. Tohle není můj objev, tímto jsou znepokojení lidé mnohých západních států, jež považujeme za vysoce vyvinuté.

Například v Německu je učiněno rozhodnutí: uvádět na potravinových etiketách, že zelenina je vypěstovaná s používáním určitých přísad, a majetnější lidé se vyhýbají jejich nákupu. Produkce, vypěstovaná v ekologicky čistých oblastech s použitím omezeného množství chemických hnojiv, stojí na západě podstatně víc. Jenomže farmářský systém zemědělského zabezpečení existující na Západě nedovoluje vypěstovat ekologicky úplně čistou produkci. Západní farmář je nucen používat práci námezdních pracovníků, všemožnou techniku a chemická hnojiva, chemikálie pro zničení plevelu.

Snaží se dosáhnout většího zisku. Dejme tomu, někdo ze západních farmářů, a takoví již jsou, bude chtít vypěstovat ekologicky čistou produkci k tomu ještě s ohledem na to, o čem mluvila Anastasia. Jestli si pamatujete, mluvila o tom, že nelze odstraňovat všechen plevel, jelikož plní svou funkci. Ale předpokládejme, že nějaký farmář se přece rozhodne vypěstovat takovou produkci pro svou

rodinu a známé. Vystane před ním těžko řešitelný problém - osivo. Šlechtění udělalo svou práci - původní druhy na Západě nezůstaly. V Rusku je jich také velice málo. Obzvlášť potom, co byl povolen prodej cizích semen. Jestli se budou používat semena z vlastního pozemku, zeleninová kultura se bude snažit postupně obnovit své původní vlastnosti, vzít ze země všechno potřebné pro člověka, ale pro úplné obnovení bude potřebovat desetiletí. V Rusku, možná právě díky chudobě a množství nevelkých vedlejších hospodářství, mnozí lidé používají svá semena a v tomto je jejich převaha, jež se vbrzku stonásobně oplatí i v materiálním smyslu.

Mluvíme o semenech, o nutnosti pěstovat zemědělskou produkci v ekologicky čistých zónách, o nepoužívání chemických hnojiv - tohle všechno je správné, mluví se o tom v různých zemích světa, jenomže říkají: nemáme dostatečné množství chutné a zdravé zemědělské produkce. A v první řadě ve vysoce vyvinutých státech.

Ale tohle ještě není všechno ! Zpracovávání ! Konzervace !

Při všem úsilí našeho technokratického světa kombináty, vysoce technicky vybavené, nemohou vyrobit nakládaná rajčata, okurky, zelí, jež by chuťově převyšovaly ty, které dělají mnohé ruské babičky. V čem je tajemství ? Mimo jiné moudrosti málokdo ví, že od okamžiku utrnutí právě toho rajčete nebo okurky do jejich konzervace má uběhnout ne více než patnáct minut. Čím je tato doba kratší, tím je to lepší. Tehdy se uchovávají úžasné vůně, étery, aura. Týká se to i přísad, například kopru.

Obrovský význam má voda. Ale co dobrého můžeme získat používáním chlorované, mrtvé vody ? Vaříme ji, sterilujeme sklenici párou, ale jsou lidé, kteří berou pramenitou vodu, přidávají do ní mimo jiné brusinky a... Chcete to vyzkoušet ? Vezměte pramenitou vodu, hodte do ní třetinu brusinek a s chutí budete tuto vodu pít dokonce i po půlroce.

Značně se liší, v lepším slova smyslu, ručně konzervovaná zelenina a ovoce, připravená mnohými ruskými mistry. O tom, že chuťově převyšují produkci dokonce nejznámějších světových firem, se můžete přesvědčit sami, když je porovnáte. Teď si představme, že rodina žijící na svém statku naložila rajčata a okurky do tisíce litrových sklenic. Získali jsme prvotřídní produkci, převyšující ostatní v mnoha parametrech. Produkci, která kvalitou chuti a ekologickou čistotou nemá sobě rovnou ve světě. Produkci, kterou budou chtít mít na stole mnozí lidé z různých států světa, i americký miliardář, i turisté odpočívající v lázních na Kypru. A na nálepkách sklenic bude zaznamenáno: „Z Ivanovova statku“, „Z Petrovova statku“, „Ze Sidorovova statku“.

Samozřejmě, že podnikatelé nemají zájem se zabývat prodejem jednoho tisíce litrových sklenic. Ale jestli v osadě bude řekněme 300 hospodářství, připraví 300 tisíc sklenic a toto už je zajímavý byznys, dokonce i pro velkou firmu. Předpokládám, že zaváděcí cena jedné sklenice bude stejná, jako je teď v supermarketu, do jednoho dolaru, ale když to lidé pořádně ochutnají, zvedne se třeba i desetkrát.

Čerstvé okurky a rajčata jsem uvedl pouze jako příklad. Je ještě mnoho toho, co se může vyrábět na statcích, například víno, ovocné likéry - rybízový, malinový, ostružinový, ze sladké jeřabiny a mnoho dalšího. „Buket“ bude každý sestavovat sám, dosahuje stále větší dokonalosti. A žádná superdrahá značková vína

se jim nevyrovnají. Ve světě neexistují takové suroviny pro výrobu vína, jaké je možno získat v Rusku. A navíc lze vyrobit víno podle starodávných receptů, s použitím bylin, vyrábět léčiva, vitaminizovaná vína.

Anastasia říká, že se v brzké době za nejmodernější ve světě bude považovat ručně vyřezaná ruská kosovorotka /kosovorotka - ruská košile se zapínáním na straně nebo na rameni/. I v tomto směru je možné přemýšlet. A v zimě je možné vyrábět ručně vyřezávané výrobky ze dřeva. Zkrátka existuje lidová moudrost: „Chceš být šťastný - buď jím.“ Stejně tak lze říci: „Chceš být bohatý - buď jím.“ Důležité je neprogramovat se na chudobu, ale naladovat se na bohatství. Je podstatně racionálnější myslet na to, jak se stát bohatý, nevnucovat si, že to není možné...

Otázka: Anastasia tvrdí, že udržet lásku pro novomanžele je značně lehčí v podmínkách takového statku, který popisujete, než v obyčejném bytě. Odpovězte prosím, zdali jste o tom mluvil s psychology, vědci, kteří se zabývají rodinnými problémy, a pokud ano, tak co říkají na toto téma, díky čemu se to může stát ?

Odpověď: S vědci jsem o tom nemluvil. Díky čemu se udržuje láska, to mě moc nezajímá. Důležité je, aby se udržela. A o tom, že se to stane, se možná dokážete přesvědčit sami, když se zeptáte sebe. Popřemýšlejte, kde byste chtěli vidět vašeho syna nebo dceru: žijící v bytě jako v kamenném pytli, nebo v domě obklopeném překrásnou zahradou ?

Popřemýšlejte, čím byste chtěli krmit dceru, syna nebo vnoučata: konzervovanými produkty nebo čerstvými, ekologicky čistými ? A konec konců chtěli byste vidět své děti zdravé, nebo žijící díky lékárně ? Zeptejte se mladé ženy: při stejném vztahu ke dvěma mužům, koho by si vybrala pro společnéžití - toho, jenž si zařídil život, jejich budoucí rodové hnízdo v bytečku panelového domu nebo v domě s překrásnou zahradou ? Myslím si, že většina si vybere to druhé.

Poznámka: Obrození státu může začít pouze jeho duchovním utvářením. Toto pochopili a začali mluvit o duchovnosti někteří členové naší vlády, prezident. Většina čtenářů hodnotí Anastasii jako vysoce duchovní bytost, která žije podle zákonů Boha-Tvůrce. Mluví o duchovních hodnotách, vy ale odvádíte pozornost lidí na maličkosti, vyzýváte k byznysu na svém vlastním pozemku, čímž odvádíte lidi od duchovnosti.

Odpověď: Konec konců, myslím si, že nikdo a nikdy nedokázal odvést lidi od skutečných hodnot. Je dobře, že dnešní vládcí mluví o duchovnosti. Anastasiina prohlášení pro mě nejsou vždy pochopitelná ihned, ale posléze stejně přecházejí do konkrétnosti. Konkrétnost je mi více srozumitelná, než filozofické výmysly, proto také mluvím o konkrétních věcech, považuji je za důležitější i z duchovního hlediska. Pravděpodobně ve světě existuje nemálo pojetí duchovnosti, Boha.

Po komunikaci s Anastasií a po pochopení smyslu toho, co se stalo, jsem k nim dospěl i já. Pro mě je Bůh jedinečnost. Jedinečnost dobrá, rozumná a život potvrzující. Jedinečnost, která se snaží o šťastné bytí lidí - svých dětí, všech a každého jednotlivého člověka. Otec, jenž miluje a dělá si starost o všechny. Jenž poskytl každému člověku plnou svobodu volby. Bůh je nejmoudřejší jedinečnost, která se každým okamžikem snaží pro své děti dělat jen to dobré. A každodenně vychází Jeho slunce, roste tráva a květiny. Rostou stromy, plují oblaka a zurčí

voda, jež je v jakémkoliv okamžiku připravena uhasit žízeň kteréhokoliv člověka.

Nevěřím a za nic neuvěřím, že náš moudrý Otec může považovat za dosažení duchovnosti pouze neustálé rozhovory o ní bez konkrétních činů.

Od okamžiku, kdy zmizela tak zvaná železná opona, do naší země se začaly valit houfy všemožných, jakoby duchovních kazatelů a i domácích se objevilo nemálo.

A všichni se nám snaží říci, co od nás chce Otec. Jedni říkají, že je třeba se nějak zvláště stravovat, druzí učí, s jakými slovy je lepší se obracet k Bohu, třetí, například krišnovci, tvrdí, že je třeba poskakovat a od rána do večera vyzpívávat mantry. A pro mě je to prostě blouznění. Jsem přesvědčen, že pro Boha nelze vymyslet větší bolest, než podobné grimasy, poskoky a vyzpěvování. Každý milující rodič usiluje o to, aby jeho syn nebo dcera pokračovali v rodičovském díle, zúčastnili se tvoření společně s ním. Konkrétní výtvyry Boha jsou kolem nás. A co může být větším projevem lásky k Bohu, než šetrné chování k nim, uspořádání vlastního života, vlastního žití a žití svých dětí s pomocí těchto Božích výtvorů ?

Ani celý stát, ani každý z nás jednotlivě se nestal šťastnějším díky všemožným grimasám a meditacím. Nestal se šťastnějším proto, že právě ony nás odvádí od Pravdy, od Boha. Odvádí, usilovně a neustále podvrhují stále nové varianty grimas jako Pravdu. Učení přichází a odchází. Některá z nich existují po staletí, potom vyvolávají pouze smích, jiná se objevují na několik let a mizí beze stopy jako záblesk. Po nich pozorujeme pouze smetí, špínu a rozvrácené lidské osudy.

Na otázku: „Proč jsme nuceni stále poslouchat různá slova o Bohu z úst všemožných kazatelů, proč k nám Bůh nemluví svými slovy?“, Anastasia odpověděla: „Slova? Tak mnoho slov a s různým smyslem mají pozemské národy. Tolik nepodobných jazyků a nářečí. Ale je jeden jazyk Božích výzev. A je utkán z šelestu listí, ze zpěvu ptáků a vln. Má vůni a barvu Boží jazyk. Tímto jazykem každému člověku Bůh dává modlitebnou odpověď.“

Bůh s námi mluví každý okamžik, ale není to naší duchovní leností, že Ho nechceme slyšet? Zaspívám mantru, zaskáču a posype se z nebe nebeská mana a udělá mě šťastným, vyvoleným nade všemi. Raz dva - a hotovo! A tady je třeba roky vytvářet svůj ráj, čekat, než vyrostou tyto stromy dávající plody, vypučí květy... Ale neděláme-li to, nejenže odmítáme Boha, my Ho urážíme. Ponižujeme svým krasořečněním a grimasami.

Je možné neposlouchat Anastasii, a tím spíše mě. Ale konec konců zajděte do jarního lesa nebo zahrady a mlčky se zaposlouchejte do svého srdce. Srdce mnohých jistě uslyší hlas Otce, který podle slov Anastasie na otázku: „Co může On, Bůh, udělat, když na zemi nade vším převládají energie ničení, když lidé zneužívají Jeho jméno ve svůj prospěch, se rozhodnou podmanit jeden druhého?“ odpověděl: „V nadcházející den se objevím jako červánek. Paprsek sluníčka, laskající všechny pozemské výtvyry bez výjimky, mým dcerám a synům pomůže pochopit, že každý sám, svou duší může mluvit s duší mou.“ On věřil a věří v nás, potvrzuje: „Velké množství příčin vedoucích do slepé uličky, nikam, je hlavní překážka - bude zábranou všemu, co nese lež. Snaha o uvědomění Pravdy je u mých dcer a synů. Lež vždy má své meze, ale bezmezná je Pravda - ona jediná se vždy bude nacházet v uvědomělosti duše mých synů a dcer.“

Tak ať každý nelení získat ze své duše uvědomění syna Božího a ne otroka nebo šílence, biorobota poskakujícího při bubnování. Tak jak dlouho lze prosit

svého Otce: dej, podej, osvobod' ? Není na čase, abychom sami udělali alespoň něco příjemného pro svého Otce ? A co pro Něj může být příjemné, udělat Mu radost ? Anastasia, odpovídajíc na podobnou otázku, pověděla o jednoduchém testu, pomocí kterého je možné prověřit množství duchovních koncepcí a směrů: „Když se tvá duše znepokojí tvrzením, jdoucím z něčích úst jakoby jménem Otce, tak si všimni, jak žije sám kazatel a potom si představ, co by bylo se světem, kdyby všichni začali takhle žít." Pomocí tohoto jednoduchého testu je možno mnohé prověřit. Zkusil jsem si představit, co bude s lidstvem, jestli lidé na zemi všichni do jednoho začnou od rána do večera vyzpěvovat mantry, jak to dělají krišnovci, brzy nastane konec světa. Teď si představte, že každý člověk na světě vypěstuje svůj sad a zajisté celá země se promění v kvetoucí rajskou zahradu.

Jsem podnikatel, ať zatím bývalý, ale přece podnikatel, samozřejmě, že je mi blízká konkrétnost, a možná proto si myslím: duchovním se může nazývat člověk schopný konat pro dobro země, své rodiny, svých rodičů a to znamená i Boha. Jestliže ten, co se považuje za duchovního, nemůže učinit šťastným sebe, svou milovanou ženu, svou rodinu, své děti, tak je to lživá duchovnost.

Otázka: Anastasia mluvila o kvalitativně nové výchově dětí, o nové škole. Je možná pouze v podmínkách osad, jež nastínila, nebo také ve velkých současných městech ? Co o tom hovoří Ščetinin ? Už v první knize jsou uvedena Anastasiina slova o tom, že výchovu dětí pokládá za to hlavní a vždy se snaží mluvit o výchově, ale vy ustavičně obcházíte tuto otázku, ve vašich knihách se skoro neobjasňuje, proč ?

Odpověď: Michail Petrovič Ščetinin založil svou školu, internát v lese. Jakmile začne budování první osady sestavené z vlastních rodových statků, bude třeba poprosit Michaila Petroviče, aby vypracoval speciální program pro budoucí školu. A já ho poprosím, jestli sám v ní nebude přednášet, aby do ní poslal své nejlepší žáky, vybral vhodné učitele z těch, co pracují dnes.

Založení podobné školy v dnešních městech považují za nemožné. Pojdme sami, bez Anastasie, si vzpomenout na své školní roky. Ve škole se povídá jedno. Na ulici druhé, v rodině třetí. Zatímco se snažíš pochopit, kde je pravda, pokoušíš se získat celostní vnímání světa, zjistíš, že uběhlo půl života. Myslím si, že je třeba se snažit, abychom se sami začali učit žít normálně, než začneme vychovávat své děti. A zřídíme-li svůj život důstojný lidské existence, pak se společně se školou budeme starat o děti, konající v souladu a doplňující jeden druhého.

Anastasia skutečně často mluví o výchově dětí, ale to, co vypráví, se nepodobá nějakému systému rozvrženému do dnů, hodin a minut. Dosti často její výroky vůbec nejsou moc srozumitelné. Například říká, že výchova dítěte má začínat výchovou sebe sama, zřizováním vlastního šťastného bytí, vlastními pokusy dotknout se myšlenek Boha. Jeden z hlavních aspektů výchovy je právě překrásný rodový statek.

(1 4 3 .)

FILOZOFIE ŽIVOTA

U tohoto člověka jsem byl na návštěvě třikrát. Bydlí v prestižní vilové čtvrti blízko Moskvy. Jeho dva synové, kteří zaujímají nějaké dosti vysoké funkce ve státních

strukturách, postavili pro svého starého otce velkou dvoupatrovou vilu, najali pomocníci v domácnosti, aby se starala o dům a otce. Navštěvují otce v nejlepším případě na narozeniny.

Jmenuje se Nikolaj Fjodorovič, je mu víc než sedmdesát. Má nemocné nohy, a proto skoro všechen svůj čas tráví na svém zahraničním pojízdném vozíku. Polovinu přízemí velké vily, která je upravena v nejlepším evropském stylu, zaujímá jeho knihovna s velkým množstvím knih v různých jazycích. Knihy jsou většinou na filozofická témata, v drahých vazbách. Nikolaj Fjodorovič před odchodem do důchodu přednášel filozofii na prestižní moskevské univerzitě, měl vysoký vědecký titul. Když zestárnul, nastěhoval se do vily a téměř celou dobu trávil ve své knihovně, četl a přemýšlel.

Seznámil jsem se s ním díky naléhání jeho pomocnice v domácnosti Galiny, která navštívila jednu z mých čtenářských konferencí. Teď jsem jí vděčný za tuto známost. Nikolaj Fjodorovič přečetl knihy o Anastasii, povídat si s ním bylo zajímavé. Nehledě na své vědecké tituly tento starý člověk mohl jednoduchým, přístupným jazykem objasnit ne vždy srozumitelné Anastasiiny výroky nebo objevovat v nich nové aspekty.

Po vydání třetí knihy „Prostor Lásky“ mi sekretariát Fondu předal několik dopisů, v nichž se různí vůdci nějakých duchovních spolků ve velice agresivní formě vyjadřovali o Anastasii. Nazývali ji hloupou, ničemnou a jeden z nich napsal velký dopis dokonce se sprostými slovy.

Nemohl jsem pochopit: proč Anastasia najednou začala vyvolávat u některých vůdců náboženských spolků přímo agresi a poslal jsem několik takových dopisů Nikolaji Fjodomviči, aby vyjádřil své mínění. Za dva měsíce mě našla v hotelu jeho domácí pomocnice Galina, začala vzrušeně a naléhavě prosit, abych okamžitě jel za Nikolajem Fjodorovičem a promluvil si s ním, protože si dělala starosti o jeho zdraví. Odolat nátlaku Galiny bylo těžké.

Domácí pomocnice Nikolaje Fjodoroviče je žena silné a kypré postavy, není tlustá, ale jednoduše je to velká a fyzicky silná ruská žena, čtyřiceti až pětáctyřicetiletá. Celý život prožila v nějaké ukrajinské vesnici, byla traktoristkou, řidičkou a ošetřovatelkou skotu. Umí dobře vařit, vyzná se v bylinách a je velice pečlivá. Když se vzrušuje, mluví se zřetelným ukrajinským přízvukem.

Není známo, jak ji našli synové Nikolaje Fjodoroviče a dali ji jako ošetřovatelku k otci, bylo ale divné, jak inteligentní, starý profesor filozofie komunikuje s málovzdělanou vesnickou ženou. Galina žila v jednom z pokojů jeho vily.

Kdyby se zabývala pouze hospodářstvím, šlo jí to dobře, ale ona určitě musela poslouchat, o čem jsme si s Nikolajem Fjodorovičem povídali. Rozhodně si vedle nás vymýšlela nějakou práci, utírala prach nebo začínala na jednom místě něco vytírat a ještě i nahlas komentovala, jakoby pro sebe, to, co uslyšela.

Tentokrát Galina přijela za mnou „Nivou“, kterou jí koupili synové Nikolaje Fjodoroviče, aby v případě potřeby mohla jezdit do města na nákupy, do lesa pro byliny a pro léky jejich otci. Odložil jsem práci a jel snít. Když jsme jeli Moskvou, Galina mlčela, protože ve městě řídila napjatě, dokonce jí na čele vystoupily kapky potu, než jsme se dostali na okruh. Když vyjela na známou trasu, řekla: „Och, zvládli jsme to.“ Dále již řídila více uvolněně a začala rychle vyprávět o své úzkosti, smíchávajíc ukrajinskou a ruskou řeč:

„Byl to tak klidný člověk. Po celé dny seděl na svém vozíku, četl knihy, přemýšlel. Ráno jsem mu vždy uvařila pohankovou nebo ovesnou kaši, nakrmila ho a mohla jsem jet do tržnice nebo i do lesa nasbírat léčivé byliny pro zdraví. S klidným srdcem jsem mohla jet, věděla jsem, že bude ve svém křesle přemýšlet nad svými výmysly nebo si číst. Teď všechno probíhá jinak. Přinesli mu dopisy, co jsi poslal. Četl je. Uběhly pouze dva dny po přečtení a říká mi: ‚Vezměte peníze, Galino Nikiforovno, jedte a kupte knihy o Anastasii, potom, když půjdete do tržnice, nespíchejte s návratem domu. Stoupněte si na tržnici a chvíli pozorujte lidi. Jen co uvidíte smutného člověka, nebo chorobného, darujte mu knížku.‘ Udělala jsem to jednou, dvakrát, ale on se nijak nemůže upokojit. ‚Nespíchejte k obědu, Galino Nikiforovno,‘ říká.

‚Zvládnou to sám, až se budu chtít najíst.‘ Stejně jsem vždycky stíhala k obědu.

A v těchto dnech se vracím z tržnice, vejdu do knihovny, abych mu dala napít... A hele, vozík je prázdný a on leží na koberci tváří dolů. Běžela jsem k telefonu, popadla jsem sluchátko, abych hned zavolala doktory, jak mi to nařídili synové. Dali mi takové speciální číslo, ne jako u všech. Vytočila jsem ho. ‚Zachraňte, pomozte,‘ křičím do sluchátka. A on zvedl hlavu nad kobercem a říká: ‚Odvolejte sanitku, Galino Nikiforovno, se mnou je všechno v pořádku, takhle dělám tělesné cviky, dělám vzpory.‘ Vrhla jsem se k němu, rázem jsem ho zvedla z podlahy, posadila na vozíček. Jak se má zvednout z podlahy sám, když má nemocné nohy? ‚Jaképak cviky,‘ říkám, ‚když člověk leží na podlaze bez pohybu?‘ A on odpovídá: ‚Vždyť jsem cviky již udělal a jednoduše jsem odpočíval. Děláte si zbytečné starosti.‘

Další den opět slezl dolů z vozíku kvůli svým cvikům. Tehdy jsem mu koupila činku, ne činku, říká se tomu expander. Má to držátka a gumičky, jestli chceš, tak tam přiděláš jednu gumičku, aby rozcvička byla lehčí, a když se objeví síla, dáš tam čtyři. Koupila jsem mu expander, ale on se stejně snaží vstát ze svého vozíku, přímo jako nerozumné dítě, vždyť srdce už není mladičké. A když není mladičké, nelze ihned dělat nic náročného, je třeba po troškách. Ale on je jako nerozumné dítě. Dělám u něj skoro pět let a tohle se nikdy nestalo. Sama nevím, co se děje v mé dušičce. Promluv si s ním, řekni mu, aby své cviky dělal pomaloučku, když si je tak zamiloval. Řekni, aby to dělal po troškách...”

Když jsem vešel do rozlehlé pracovny Nikolaje Fjodoroviče, hořelo v krbu. Starý profesor filozofie neseděl jako obvykle ve svém pojízdném křesle, ale u velkého psacího stolu a psal nebo si něco kreslil. Už jeho vnější vzhled mluvil o změnách, jež v něm proběhly. Nebyl jako obvykle v županu, ale v košili s kravatou. Pozdravil mě temperamentněji než obvykle, rychle mi nabídl, abych se posadil, a bez úvodu na téma „Jak se vede“ atd., začal mluvit. Tentokrát Nikolaj Fjodorovič mluvil nadšeně a temperamentně:

„Víte, Vladimíre, jaké překrásné časy nadcházejí na zemi? Na takové zemi se chce žít, ne umírat. Přečetl jsem si korespondenci s nadávkami vůči Anastasii. Děkuji vám, že jste mi to poslal. Díky tomuto jsem mnohé pochopil. Nazývají Anastasii poustevnicí, čarodějnicí, vědmou, ale ona je - veliký bojovník. Ano, ano, představte si, že Anastasia - je veliký bojovník světlých sil. Její důležitost a velikost si potomci teprve mají uvědomit. Lidské vědomí, rozum a city, jež se k nám dostaly v pověstech, básních a legendách, si nedokázaly představit velikost tohoto bojovníka. Jen se nedivte prosím, Vladimíre, nestávejte se ostražitým vůči

Anastasii jako obvykle. Je člověk a žena celou, absolutně celou svou lidskou podstatou, se všemi ženskými slabostmi a přednostmi, mateřským předurčením, ale zároveň je i velký bojovník. Okamžik ! Pokusím se to objasnit méně zmateně. Všechno spočívá ve filozofické koncepci. Na policích mé pracovny, Vladimíre, vidíte mnoho knih. Jsou to filozofické práce myslitelů různých dob, různých částí světa."

Nikolaj Fjodorovič, ukazuje na různé knižní police, vyjmenovával:

„Toto jsou rétorici, kteří mluvili o živém, oduševnělém těle vesmíru. Vedle je to, co napsal Sokrates, ale nic svého nenapsal. Tady zprava - Lukrecius, Plutarchos, Marcus Aurelius. Trochu níž na policích je pět svazků Nizámího. Tamhle dál - Arany, Descartes, Franklin, Kant, Laplace, Hegel, Stendhal. Všichni se pokoušeli poznat podstatu věcí, dotknout se zákonů vesmíru. Tohle o nich Durand řekl: ‚Dějiny filozofie jsou v podstatě popis úsilí velkých lidí zabránit sociální desintegraci cestou stvoření přirozených morálních sankcí, jež by nahradily nadpřirozené sankce, které oni sami zničili.‘

Velcí myslitelé se snažili každý svou cestou přiblížit se k chápání Absolutna. Z jejich filozofických koncepcí vznikaly a umíraly filozofické směry podobající se náboženství. Nakonec, potlačivši nesmělé pokusy o odpor, převládající koncepcí v našem životě se stala krátce řečeno koncepce podřízení nějakému vyššímu rozumu. Není důležité, kde se nachází: v nekonečných prostorách vesmíru, nebo je lokalizován v podstatě jednotlivé lidské duše. Důležité je něco jiného, důležité je převládání koncepce podřízení, zbožňování. Dále následují jednotlivosti - podřízení učiteli, vůdci, rituálu. Na těchto policích jsou i předpovědi Nostradama. Všechny společně vytváří filozofickou koncepci, že člověk je pomíjející, hříšný a nicotný, že má mnohé poznat. Právě tato koncepce mrzačí a ničí lidskou duši. Přívrženec této koncepce nemůže být šťastný. Ani jeden člověk na zemi nemůže být šťastný při převládání podobné koncepce v jeho vědomí.

Ona vládne nad filozofem i nad člověkem, jenž se nikdy nedotýkal filozofických prací. Vládne nejen nad teprve narozeným dítětem, ale i nad starým člověkem. Vládne nad zárodkem v matčině lůně, jenž zatím neviděl svět. Dnes je mnoho přívrženců této koncepce. Byli za různých časů a jejich následovatelé vštěpují lidské společnosti pomíjivost a nicotnost lidské podstaty. Ale ne ! Nadcházejí jiné časy ! Slova o Bohu, jež předala Anastasia, byla pro mě jako záblesk světla. Napsal jste je, Vladimíre, pamatují si je. Když se Adam zeptal Boha:

„Kde je okraj vesmíru ? Co budu dělat, až k němu přijdu ? Až všechno sebou zaplním, stvořím pomýšlené ?‘

A Bůh odpověděl synovi, odpověděl nám všem:

„Můj synu, vesmír sebou představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne nové, překrásné zrození tebe, odrážejíc sebou snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.‘

Veliká, všechno vysvětlující, filozoficky vše zahrnující, přesná a lakonická odpověď. Stojí nade všemi filozofickými definicemi. Na policích mé knihovny, Vladimíre, vidíte množství knih, ale není tady hlavní kniha, ta, co má největší hodnotu mezi všemi vůbec kdykoliv vydanými filozofickými pracemi dohromady. Tuto knihu viděli

mnozí, ale přečíst ji není dáno každému. Jazyk této knihy se nelze naučit, ale lze ho pociťovat."

„Co je to za jazyk ?“

„Jazyk Boha, Vladimíre. Pamatuji si, jak o něm řekla Anastasia: ‚U pozemských národů je tak mnoho slov s různým smyslem. Tak mnoho nepodobných jazyků a nářečí. Ale existuje jeden jazyk pro všechny. Jeden pro všechny jazyk Boží výzvy. A je utkaný z šelestu listí, ze zpěvu ptáků a vln. Má barvu a vůni Boží jazyk. Tímto jazykem na prosbu každého člověka Bůh dává modlitební odpověď.‘ Anastasia cítí a rozumí tomuto jazyku a co my ?.. Jak jsme si ho mohli po staletí nevšimnout ? Logika ! Železná logika říká o tom, že jestli Bůh stvořil Zem, přírodu nás obklopující, tak byliny, stromy, oblaka, voda a hvězdy nejsou nic jiného než Jeho materializované myšlenky.

Ale my nejenže si jich nevšimáme, my je zašlapáváme, ničíme, mrzačíme a při tom mluvíme o víře. O jaké víře ? Komupak se ve skutečnosti klaníme ? ‚Na celou řadu pozemských vládců, ať vystavěli jakékoliv chrámy, potomci budou vzpomínat pouze díky špíně, kterou po nich zdedí. Kritériem hodnocení všeho je voda, s každým dnem se stává špinavější,‘ řekla to Anastasia. Tohle mohl říci pouze veliký filozof a nám všem stojí za to se nad tím zamyslet. Popřemýšlejte, Vladimíre, jakákoliv budova, byť i dokonce kultovní, je pomíjející, jako i samo náboženství. Náboženství přichází a odchází, odchází se svými chrámy a filozofií. Voda existuje od počátku světa, jako i my. Také jsme z velké části složeni z vody."

„Nikolaji Fjodoroviči, a proč si myslíte, že Anastasiiny definice jsou nejsprávnější ?“

„Proto, že jsou vzaty z hlavní knihy. I logika, Vladimíre, je filozofická. Třeba věta, v níž Bůh na otázku všech bytostí ‚Co si tak vášnivě přeješ ?‘ odpovídá: ‚Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.‘

Krátká věta ! Pouze několik slov ! Několika slovy se vyjadřuje úsilí a přání Boha. Nikdo z velkých filozofů nedokázal udělat přesnější a správnější definici. ‚Skutečnost je třeba hodnotit sebou,‘ řekla Anastasia. Tak ať každý rodič, milující své děti určí - netouží-li po tomtéž.. Kdo z nás - Božích synů a dcer - by nechtěl společného tvoření se svými dětmi a radosti z jeho pozorování ?

V Anastasiiných filozofických výrociích je obsažena velká síla a moudrost. Jsou pro lidstvo osudové ! Jsou funkční.

Právě na ně se pokouší útočit houfy, jež předpovídaly tmu. Ještě se ukážou a nejen takovým způsobem, jako v nadávkách poslaných adresně k Anastasii. Ukážou se různě. Množství neduživých kazatelů, kteří kolem sebe shromáždí hrstku stoupenců, bude hlásat jakoby pravdu lidem, líným samostatně myslet.

Anastasia o nich předem řekla: ‚Hej, vy, kteří jste se nazvali učiteli lidských duší, zkroťte svůj zápal, ať vědí všichni: Stvořitel každému všechno dává od věků, od věků každý ve své duši má Pravdu. A stačí pouze nezakrývat Stvořitelovy velké výtvary tmou postulátů a výmyslů, které jste vymysleli ve svůj prospěch.‘ Právě oni se vrhnou na Anastasii. Protože Anastasia ničí jejich koncepci. Svou filozofickou koncepcí ruší předpovězený konec světa. A je to naše dnešní realita, jsme svědky a účastníky překrásného dění. Na prahu nového tisíciletí vstupujeme do nové reality. My v této realitě již žijeme."

„Počkejte, Nikolaji Fjodoroviči. O realitě a o činech jsem to nepochopil. No, ať něco řekl nějaký jeden filozof, nebo dva, Anastasia také mluví. Co s tím má společného realita a činy? Pouze samá slova. Filozofové mluví, ale život běží dál.“

„Život každé lidské společnosti se vždy vyvíjel a vyvíjí se i teď pod vlivem filozofických koncepcí. Filozofie judaistů je jeden způsob života, filozofie křesťáků - druhý. Hitler měl svou filozofii a my za sovětské vlády - svou. Revoluce není nic jiného než výměna jedné filozofické koncepce druhou. Ale to všechno jsou detaily, způsobené lokálností. To, co již stvořila Anastasia, je globálnější. Bude mít vliv na celou lidskou společnost a na každého člověka zvlášť. Řekla: ‚Přenesu lidstvo přes úsek temných sil.‘ Ona to udělá, Vladimíre. Pro každého člověka položila most přes propast a každý se může svobodně rozhodnout: zdali po něm půjde, nebo ne.“

Jsem filozof, Vladimíre, teď to dobře vidím, a nejen to, já to cítím. Na prahu nového tisíciletí zazářila její filozofie jasným paprskem. A každý člověk, tak nebo onak, svými činy každou minutu koná podle svých filozofických názorů. Jestli se filozofická přesvědčení mění, mění se i činy. Tak například já, seděl jsem ve své pracovně, četl jsem různé filozofické práce, litoval jsem celé lidstvo beznadějně se pohybující ke svému konci. Přemýšlel jsem o tom, kde budu pohřben, přijedou-li synové s vnuky na pohřeb, nebo zda přijet k dědovi nadělá vnukům mnoho starostí. Litoval jsem lidstvo a myslel na svou smrt. Potom - Anastasia, úplně jiná filozofická koncepce a mé činy jsou jiné.“

„Jaké, například, jiné činy?“

„Takové... Ihned... Ihned vstanu a začnu konat díky nové filozofické koncepci.“

Nikolaj Fjodorovič se opřel rukama o stůl, a drže se jednou křesla, podruhé skříně, s námahou, ale na svých nohou se přiblížil k jedné z knižních polic. Prohlížel názvy na hřbetu knih, potom vytáhl jednu knihu v drahé vazbě a přidržuje se nábytkem, namířil ke krbu. Dostal se ke krbu, hodil do ohně knihu, kterou sundal z police, a sdělil:

„Předpovědi Nostradama o všelijakých kataklyzmatech a konci světa. Pamatujete si, Vladimíre, Anastasiina slova? Musíte si je pamatovat. I já jsem si je zapamatoval: ‚Nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. A lidskou myšlenku do děje toho strašného jsi zapojil. Vznáší se myšlenka tvá, strašící lidi svou bezvýchodností.‘ To mohl říci pouze veliký filozof a myslitel, který chápe, že předpovědi nejsou nic jiného než modelování budoucna. Čím více lidé uvěří ve všeobecný konec, tím větší množství lidských myšlenek jej začne modelovat a on se uskuteční.“

Může se uskutečnit, protože lidská mysl je materiální a tvoří materiální. A v různých koncích světa se upalují celé sekty, upalují se ti, kteří uvěřili v konec, žijí ti, kteří věří v budoucnost. A ona, navzdory bezvýchodnosti, prohlašuje, zničujíc myšlenku konce světa: ‚Ale teď se nevyplní, ať se tvá myšlenka utká s mou. Jsem - člověk. Anastasia. A jsem silnější.‘ A ještě říká: ‚Všechno zlo světa, odlož svou práci, vrhni se na mě a střetni se se mnou, zkus to.‘ A ještě: ‚Za jeden okamžik zničím svým paprskem tmou odvěkých postulátů.‘ Sama vyšla do boje s nesčetnými zástupy. S miliony těch, kdo modelují záhubu všeho lidstva, vyšla. A při tom nás do boje nezavléká. Pouze chce, abychom byli šťastní, proto také ve své modlitbě k Bohu říká:

*,Všechny budoucí věky Budou žít ve Tvé touze.
A tak to bude ! Tak to chci !
Jsem dcera Tvá, Můj Otče, všude přítomný.'*

A svého dosáhne. Její filozofie je neobyčejně silná. A nadcházející věky budou žít v Boží touze, v překrásných rajských zahradách. A nikoho neodvrátí vzpomínkou na sebe. Nebudou se jí stavět pomníky a nebude se na ni vzpomínat, když všichni pochopí, v čem je lidská podstata. Lidé se budou opájet božským stavem, nevzpomenou na ni. Ale v různých zahradách budou kvést květiny a mezi nimi - jedna překrásná květina jménem Anastasia.

Jsem starý, ale chci i dnes být jejím řadovým vojákem. Říkáte, Vladimíre, že filozofie jsou pouze slova. Ale tato slova, pronesená někde daleko v tajze, byla s nadšením přijatá mým srdcem a tady jsou konkrétní, materiální činy, nehoří v ohni lidstvo, ale hoří předpovědi záhuby lidstva. Právě proto se vzbouřili a zaútočili přívrženci konce. Vzbouřili se ti, kteří na tomto stavěli svou filozofii, vydírali lidi jakoby neodvratitelným koncem světa."

„A copak nikdo před Anastasií nevystupoval proti konci světa ?"

„Byly nesmělé pokusy, a proto nevýznamné. Nikdo si jich ani nevšiml. Nikdo ještě nemluvil tak, jako ona. Lidská srdce nevnímala ještě ničí slova s takovou připraveností a radostí. A ještě nikdy žádná filozofická koncepce tak nepřitahovala lidi. Její ale přitahuje. Vítězí nad tmou odvěkých teorií.

Jak se jí to daří, zatím nemůžeme pochopit. V jejích slovech je i neobvyklý rytmus, i velká logika a možná, že i ještě něco jiného. Možná, že... Ano ! Nepochybně ! Tohle je její věta:... Tvůrce zazářil nějakou novou energií, jež mluví jinak o tom, co vidíme každodenně...! Nepochybně se ve vesmíru objevila nová energie a začínají ji vlastnit stále další a další lidé naší doby. Jde o to, že na rozšiřování významné filozofické koncepce jsou zapotřebí desetiletí, a možná i staletí. A ona pouze za pár let... Ohromné ! Myslel jste si, Vladimíre, že její slova jsou jenom slova. Ale její slova jsou tak silná, že tyto ruce," zvedl jednu ruku, podíval se na ni a dodal: „dokonce mé staré ruce materializují její slova. A hoří „konec světa" v plamenech. A život bude pokračovat. Právě tyto ruce nějak mohou přispět pokračování života. Ruce řadového vojáka Anastasie."

Nikolaj Fjodorovič, přidržující se nábytku, přiblížil ke stolu a vzal do rukou karafu s vodou. Opíraje se jednou rukou o zeď, zamířil k oknu. Pomalu se s námahou dostal k oknu, na kterém stál krásný květináč. Ze země v květináči vyrůstal úplně malinký zelený výhonek.

„Tady, konečně vzešel můj cedřík. A hned ho mé ruce zalijí, napojí, materializují slova, blízká srdci."

Nikolaj Fjodorovič se opřel bokem o parapet, vzal do obou rukou karafu s vodou a pronesl: „Není pro tebe studená ?" Zamyslel se, pak nabral do úst vodu, trochu ji v ústech podržel, opřel se rukama o parapet a slaboučkým pramínkem vypustil vodu z úst do země vedle zeleného výhonku.

Po dobu našeho rozhovoru se Galina nacházela v pracovně. Stále si vymýšlela nějakou práci, aby byla v kabinetu. Buď přinesla čaj, nebo začala utírat prach, při tom stále pro sebe brumlala, komentovala to, co viděla a slyšela. Poslední činy Nikolaje Fjodoroviče komentovala hlasitěji:

„Je to možné, vymýšlet tohleto ? Vždyť všichni dobří lidé se podiví. Je to zapotřebí, na stará kolena začínat takové trampoty ? Na vozíku jezdit nechce, staré nožičky trápí, nutí je, nemocné, chodit. Proč se jen těm lidem nechce žít ? V domě je teplo, všeho dostatek, ale jim stále něco chybí, stále jim něco nestačí.“

Vzpomněl jsem si, jak mě Galina prosila, bojíc se o zdraví Nikolaje Fjodoroviče, abych ho varoval, jenže teď jsem nechápal, před čím, a zeptal jsem se:

„Co jste vymyslel, Nikolaji Fjodoroviči ?“

S chvěním, ale jistě pronesl:

„Mám na vás velkou prosbu, Vladimíre. Jenom prosím, prokažte úctu starému člověku.“

„Mluvte, jestli to bude v mých silách, vaši prosbu splním.“

„Slyšel jsem, že plánujete shromáždit lidi přející si začít budování ekologické osady. Chcete pro ně zaopatřit hektar půdy pro zřízení rodového statku.“

„Ano, je to tak. Fond již napsal žádosti a odevzdal je na úřady několika krajů. Ale zatím otázka o přidělení půdy není vyřešena. Dávají malé příděly pro několik rodin, ale je třeba minimum 150 hektarů vcelku, jinak nelze vybudovat infrastrukturu.“

„Půdu, Vladimíre, přidělí. Určitě přidělí.“

„Bylo by dobře. A v čem spočívá vaše prosba ?“

„Když začnou přidělovat půdu pro rodové statky a budou ji nepochybně přidělovat v každém regionu Ruska, prosím vás, Vladimíre, neodmítejte starého člověka. Přijměte i mě do společenství těchto lidí. Také chci před smrtí vytvořit svůj kousek vlasti.“

Nikolaj Fjodorovič se vzrušil a začal mluvit s nadšením a rychle:

„Vytvořit pro sebe. Pro své děti a vnuky. Tuhle v květináči pěstuji cedřík, abych vlastníma rukama zasadil sazeničku na kousíčku své vlasti. Nebudu lidem na obtíž. Na svém hektaru všechno zařídím sám, založím zahradu, vysadím živý plot. Dokážu pomoci sousedům. Mám nějaké úspory, dodnes mi přicházejí honoráře za různé články. Synové... Ti mi nikdy neodpírali materiální pomoc. Postavím si tam nevelký domeček i sousedům poskytnu finanční prostředky na budování.“

„Bylo třeba, aby se to stalo ?“ ještě hlasitěji než předtím začala mluvit Galina. „Ten člověk vůbec nemyslí. Jak lze vysazovat zahradu, když nohy nechodí. A ještě se chystá pomáhat sousedům. Oh, kdyby to slyšeli dobří lidé... Co si pomyslí dobří lidé ? Synové mu postavili takový dům, žij a raduj se, děkuj synům a Bohu. Vlezlo mu to do hlavy. Je to možné, na stará kolena si tohle vymyslet ? Co si mohou o takovém člověku pomyslet dobří lidé ?“

Nikolaj Fjodorovič slyšel slova Galiny, ale nevšímal si jich, nebo dělal, že si jich nevšímá, pokračoval:

„Chápu, Vladimíre, že mé řešení lze ohodnotit jako příliš emocionální, ale není tomu tak. Mé řešení je důsledek dlouhodobých úvah. To pouze navenek se můj život může jevit překrásný: vila se všemi výhodami, jako zámek, pomocnice v domácnosti, synové zaujímají významné místo ve společnosti, ale do seznámení s Anastasií jsem ve skutečnosti byl mrtvý. Ano, Vladimíre, je to tak. Představte si, žiji tady již pátý rok. Většinu času trávím ve své pracovně. A nikomu nejsem

potřebný, absolutně na nic nemám vliv. Na mé syny také čeká stejný úděl, i na vnuky. Úděl pociťovat svou smrt ještě za života.

Člověk se, Vladimíre, považuje za mrtvého, jestliže jeho tělo přestane dýchat, ale není tomu tak. Člověk umírá, jakmile přestává být potřebný a nic na něm nezávisí. Sousedé kolem mé vily mají domky prostší, ale nemám mezi nimi své přátele. Synové mě také žádali, abych neříkal své příjmení ani sousedům. Mnoho závistivců kolem se zajímá o to, čím je to vila jako zámek. Jestli se dozví - čím, budou promítat v tisku: z jakých prostředků byla postavena, A člověk těžko dokáže, že z osobně vydělaných. Proto tady sedím, jako uvězněný, jako zemřelý, sedím ve své pracovně, do prvního patra ani nejdu - nemá to smysl. Bylo vydáno mnoho mých prací na filozofická témata, ale po seznámení s Anastasií... Teď vám něco povím, Vladimíre, neberte to prosím jako výplod stařecké fantazie, dokážu vám správnost následujícího úsudku. Rozumíte, Vladimíre, právě teď, v tomto okamžiku se koná Boží soud.

„Soud ? Ale kde a jak probíhá ? Proč o tom nikdo neví ?“

„Rozumíte, Vladimíre, po dlouhou dobu jsme si představovali tento soud jako příchod strašlivé bytosti seshora a s hrozivým doprovodem. A že tato nejvyšší bytost bude každému říkat, v čem byl tento člověk bohulibý a v čem - nebyl. Potom tato nejvyšší bytost určí pro každého míru potrestání a pošle odsouzence do pekla nebo do ráje. Takhle primitivně jsme si představovali Boží soud. Ale Bůh není primitivní. Nemůže takhle soudit. Dal člověku věčnou svobodu a jakýkoliv soud -je násilím na osobě, je to připravení o svobodu.“

„Tak proč jste v tom případě řekl, že jakoby se v tomto okamžiku koná Boží soud ?“

„A zopakuji to opět. Boží soud se koná právě teď. A každému je ponecháno soudit sám sebe. Pochopil jsem, co stvořila Anastasia. Její filozofie, síla a logika zrychlují proces. Představte si, Vladimíre, že mnozí jí uvěří a uskuteční ideu překrásných božských osad. A ti, kteří uvěřili, se octnou v rajské zahradě. Ostatní neuvěří a zůstanou tam, kde jsou teď. Všechno na světě je relativní.“

Zatím nemáme tu možnost porovnat svůj život s jiným, myslíme si, že je snesitelný. Ale když vedle bude jiný, když ti, co neuvěřili, pochopí, uvidí sebe v pekle. Někteří sebe považují za šťastné jen proto, že nevědí, do jaké míry jsou nešťastní. Právě teď se koná Boží soud, neobvyklý pro naše chápání.

Tohle není pouze můj objev. Psycholožka z Novosibirska, jež prováděla výzkum reakce různých skupin lidí na Anastasiiny výroky, řekla fakticky totéž. Neznáme se, ale přečetl jsem její závěry a jsou shodné s mými.

Lidé z různých měst cítí a chápou velikost toho, co se děje. Profesor Jerjomkin, jehož básně jsou publikované v lidovém sborníku, také mluví o jevu Anastasie prostřednictvím skvělých básní. Připomenu Vám, Vladimíre, úryvek básně věnované Anastasii:

*„Uviděl jsem v tobě člověka
Možná z konce jiného veka
Kde má vnoučata mezi bohyněmi
Budou ztělesněním tvým.“*

Umím tyto řádky nazpaměť. Chci, aby i má vnoučata žila mezi bohyněmi, a proto je chci zabezpečit touto možností, začít pro ně vytvářet kousíček překrásné vlasti. Pro mě není problém koupit půdu, a nejen hektar, ale kdo bude žít kolem mě, to má velký význam. Proto také chci zvelebit půdu v kruhu stejně smýšlejících. Zvelebit pro své vnuky. Některý z nich tam určitě bude chtít žít. I synové budou chtít přijet do překrásné otcovy zahrady, aby si odpočinuli od každodenního shonu. Teď mě navštěvují velmi zřídka, ale na mou zvelebenou zahradu přijedou. Požádám je, aby mě pohřbili na této zahradě. Přijedou synové...

Mluvím o vnučích, o synech, ale nejprve potřebuji vytvořit pro sebe to, co je vlastní lidské podstatě, jinak... Rozumíte, Vladimíre, ... Najednou chci žít, konat. Dokážu to. Jako řadový voják se postavím do útvaru za Anastasii."

„Vždyť i tady lze žít. Proč by se tady klidně nežilo ?" pronesla Galina.

A tentokrát se Nikolaj Fjodorovič rozhodl odpovědět na její slova. Otočil se k ní a řekl:

„Chápu vaše obavy, Galino Nikiforovno. Bojíte se, že ztratíte práci a střechu nad hlavou. Nedělejte si starosti, prosím, pomohu vám vystavět nevelký domek v sousedství, budete mít svůj domek a svoji půdu. Provdáte se, najdete si vám souzeného."

Galina se najednou celá napřímila, hodila na konferenční stůl bílou utěrku, kterou po celou dobu našeho rozhovoru jako by utírala ze stolu prach, opřela ruce o kypré boky, chtěla něco říci, ale nedokázala to, z rozhořčení jí jako by došel dech, potom přece nabrala sílu a tiše pronesla:

„A možná, že si nepřeji žít v sousedství... Domek si mohu postavit sama, až dostanu půdu. Ještě jako děvče jsem pomáhala otci se srubem. I peněz jsem trochu naspořila. A zdejší práce mi není po chuti. Pro koho denně uklízím na patrech? Nikdo tam nebývá a jako hlupák uklízím. Nepřeji si žít v sousedství, jestli sousedé nejsou rozumní."

Galina se najednou prudce otočila a rychle šla do svého pokoje. Vbrzku se ale dveře otevřely. Galina držela v rukou dva květináče, v nichž byly vidět stejné zelené výhonky, jako v krásném květináči Nikolaje Fjodoroviče. Přiblížila se k oknu a postavila své květináče na parapet vedle jeho. Potom se vrátila do svého pokoje a vynesla velký koš naplněný množstvím malinkých hadrových uzlíků. Postavila koš u nohou Nikolaje Fjodoroviče a řekla:

„Jsou to semena. Opravdová, protože jsem je sbírala po celé léto a podzim v lese. Z různých pravých bylinek, léčivých. A ty, co se vysévají na polích, pro prodej v lékárnách, takovou sílu nemají. Když je svou rukou rozhodíte na své zemi, budou zdravé a zmnoží vaši sílu. I když budou růst, i když z nich budete pít odvar. A cedříku samotnému se bude stýskat, je třeba, aby nebyl sám, tady jsou jeho kamarádi a bratři," ukázala Galina na okno, kde již stály tři květináče s výhonky, pomalu šla k východu a za chůze dodala: „Mějte se, filozofové. Možná, že znáte filozofii smrti. Ale filozofii života se ještě musíte učit."

Ze všeho bylo vidět, že Galinu něco silně urazilo a že odcházela navždy. Nikolaj Fjodorovič udělal krok za ní a zakymácel se. Protože udělal krok, aniž by se za něco držel. Zakymácel se a pokusil se opřít rukou o opěradlo židle, ale ta spadla. Nikolaj Fjodorovič zavrával, rozhodiv ruce do stran. Vstal jsem, abych ho přidržel, ale zpozdl jsem se. Galina, která již byla u východu z pokoje, se rychle otočila

kvůli hluku padající židle, uviděla vrávorajícího Nikolaje Fjodoroviče a bleskurychle se octla vedle něho. Svýma silnýma rukama stihla obejmout staříka sesouvajícího se na podlomených nohou a držela, tisknouc ho ke své bujné hrudi. Potom uvolnila jednu ruku, podložila ji pod nohy Nikolaje Fjodoroviče a odnesla ho, jako dítě, k pojízdnému křeslu, usadila ho na něj, vzala deku a začala mu zabalovat nohy, při tom pronášela:

„No, jakéhopak chabého vojáka má Anastasia. Ani ne voják, ale pouze branec.“

Nikolaj Fjodorovič položil svou ruku na ruku Galiny a pozorně se dívaje na ženu se sklopenýma očima, jež seděla u jeho nohou, v řeči přešel na „ty“:

„Promiň mi Galino. Myslel jsem si, že se vysmíváš mému úsilí, ale ty...“

„Já že se směji? Copak jsem úplně bez rozumu?“ rychle promluvila Galina. „Vždyť já každý večer myslím pouze na své tajné přání. Jak zaseji bylinky - opravdové, léčivé, přemýšlím, jak je dám napít sokolu milovanému, jak se mu vrátí síla. Uvařím pravé šči z čerstvého, které nevoní všelijakou chemií. Dám mu napít čerstvě nadojené mléko, ne odstředěné, a když můj milovaný nabere mužnou sílu, tak mu možná porodím děťátko. Vůbec jsem se nevysmívala. Říkala jsem tohle proto, abych viděla, jak je pevné rozhodnutí, jestli se nezmění na půli cesty.“

„Je pevné, Galino, nezmění se.“

„A když je tomu tak, když je tomu tak, neodháněj mě do sousedství. Nepředpovídej mi jiného souzeného.“

„Neodháněl jsem tě, Galjo. Jenom jsem nepředpokládal, že bys souhlasila být vedle mě, když by to nebylo v přepychově zařízené vile. Mám radost z tvého přání, Galjo. Jsem ti za ně moc vděčný. Nepředpokládal jsem...“

„A co se tady nedá předpokládat? Jakápak ženská pohlédne na jiného, když má tak rozhodnutého vojáka? Když jsem si přečetla o Anastasii, když jsem to přečetla... I když jsem to četla dlouho, po slabikách, zato jsem hned pochopila. My všechny, ženské, teď musíme být jako Anastasia. Proto jsem se rozhodla být pro tebe trochu něco jako Anastasia. My, všechny ženské, musíme alespoň trochu být jako Anastasia. Zatím nemá vojáky, pouze nezmužnělé brance. My, ženské, je posílíme a opět postavíme na nohy.“

„Děkuji ti, Galino. Takže vy jste, Galino Nikiforovno, četla... A po večerech jste si uvědomovala smysl...“

„Četla. Přečetla jsem si všechny knížky o Anastasii a po večerech jsem přemýšlela. Jenom se teď není třeba obracet na mě jako na cizí. Dávno jsem chtěla poprosit. Radši budu Galja.“

„Dobře, Galjo, jak zajímavě jste to řekla, když jste se urazila, ano, jak zajímavě: ‚Filozofii smrti znáte, ale filozofii života se ještě musíte učit.‘ Jak objemná definice dvou protikladných filozofických směrů. Velmi přesná definice: filozofie smrti, filozofie života. Úžasné! Anastasia - to je filozofie života. Ano! Samozřejmě, že je to tak, úžasné!“

Nikolaj Fjodorovič nadšeně se vzrušením a něžností pohladil ruku Galiny a dodal:

„Jste filozof, Galino, a já jsem to ani nepředpokládal.“

Potom začal mluvit ke mně:

„Nepochybně, ještě si máme mnohé uvědomit i z filozofického hlediska, i pomocí ezoterických definicí. Snažím se hodnotit Anastasii jako člověka, člověka, jakým máme být my všichni. Ale tomu, abychom ji plně vnímali jako nám podobného člověka, překáží některé její nevysvětlitelné schopnosti.

Vy jste, Vladimíre, popsal epizodu, ve které na dálku zachraňuje lidi před mučením. Zachránila je, ale sama, pamatujete se, sama ztratila vědomí, zbledla a kolem ní zbledla zelená tráva. Co je to za mechanismus? Proč i ona i tráva kolem zbledly? S ničím podobným jsem se nikdy nesešel, i když jsem se pokoušel mluvit s ezoteriky. Ani filozofové, ani fyzici, ani ezoterici podobný jev neznají."

„Jak to neznají," skočila do rozhovoru Galina sedící na podlaze u profesorových nohou, „nad čím se tady zamýšlet, když je jim třeba vyškrábat oči,"

„Komu vyškrábat, Galino? Copak i ohledně tohoto fenoménu máte své mínění?" udiveně se zeptal Nikolaj Fjodorovič, oslovuje Galinu.

A ona ihned pohotově prohlásila:

„Vždyť je to všem jasné jako Boží den. Když na nějakého člověka útočí nečisté síly, s nějakou špatnou zprávou, výhružkami nebo zlobou, člověk bledne. Bledne, ano. Bledne tehdy, když tuto zlobu neodráží, ale spaluje v sobě, trápí se, spaluje v sobě a bledne. V životě je hodně takových příkladů. A Anastasia toto zlo v sobě spaluje a travička bledne, protože se snaží pomoci. A podle mě je třeba každé nečisté síle vyškrábat oči."

„To je ale, skutečně. Mnozí lidé blednou," udiveně pronesl Nikolaj Fjodorovič, pozorně se dívá na Galinu a dodal: „a máte pravdu, člověk bledne, když neodráží nepříjemnosti, ale snaží se je v sobě přežít. Spaluje to v sobě, jak se zdá. Správně! Jak je to ve skutečnosti jednoduché. Anastasia spaluje v sobě energii nasměrovanou agresory adresně k ní. Pokud by ji odrazila, v prostoru neubude a dostane se ještě k někomu. Anastasia nechce, aby šla k někomu. A bude na ni mnoho nasměrováno. Mnoho, nastřádané po staletí a také teď produkované stoupenci filozofie smrti. Kdo může vydržet podobný nátlak? Kdo? Vydrž to, Anastasie. Vydrž to, velký bojovníku."

„A také vydrží. My jí teď pomůžeme. Když jsem v tržnici začala rozdávat knížky, ženské, které si je přečetly, se teď začaly shromažďovat na rohu. Také jsem jim dala cedrová semínka. Zasadily je. A také jsem jim pověděla o léčivých bylinkách. Ženské říkají: „Je třeba něco dělat. Samozřejmě, že chlapy bít nebudeme, jak to navrhovala jedna na tom rohu... Ale rozmyslíme si, s kým budeme mít dítě."

„Tak jak je to, Galino?" podivil se Nikolaj Fjodorovič. „Vy již máte i svou stranickou buňku?"

„Ale ne. Jakápak buňka? My si jenom trochu postojíme na rohu a popovídáme si o životě."

„A proč jste se chystaly mlátit chlapy? Jakými argumenty jste se řídily?"

„Jak to jakými? Co jsou zač? Nutí nás rodit dítě, my rodíme, ale hnízdo pro naše ptáčata není. A když nemůžeš udělat hnízdo, proč chceš dítě? Která ženská bude spokojená s chlapem, když se před jejíma očima dítě trápí jako bludná duše. Již dvakrát za námi přišla učitelka. Říká, že jim v tom překáží nějaký psychický faktor, aby uvěřili v sebe, stále čekají na kredit nějakého fondu ze zámoří. Říká, že je

to syndrom. Nevíra v sebe. Tento psychický syndrom vymýšlí různé příčiny, jen aby se nestavělo hnízdo.

A ještě učitelka vyprávěla ženským, že tento úvěr za několik roků bude třeba vrátet. Možná za dvacet, možná za třicet, to si nepamatuji. Pamatuji si pouze to, že bude třeba vrátit trochu víc, než nám dají. Tak copak to vychází, že dnešní chlap začal prodávat své děti ?"

„Proč takové přirovnání, Galino ?“

„No, jak to - proč ? Dnes chlapi zhloupli, půjčují si peníze. A kdo tyto peníze bude muset vrátet ? Děcka, která jsou teď úplně malinká, budou muset vrátet půjčku. Ano, děcka, která se ještě nenarodila. A k tomu se bude muset vrátet trochu víc, než dostaneme. Když ženské tuto situaci pochopily, začaly bojovat za svá děcka. Chtěly jim dát přes hubu. A já jsem si pomyslela, že nemáme čekat na pomoc odněkud, je na čase, abychom jim, chudáčkům, samy pomohly. Já, když jsem jednou ochutnala salám ze zámoří, srdce se mi zalilo slzami a tak silně se mi zachtělo poslat kus ukrajinské slaniny a domácí klobásu tomu, kdo dělal tento salám. Bože můj milostivý ! Už si lidé v těchto zemích ani nepředstavují, jak má chutnat klobása. U takovýchto si nelze brát úvěr, budou to špatné peníze, nebude z nich žádný užitek, pouze samá škoda. A mlátit, vždyť říkám, to pouze jedna navrhovala seřezat chlapy, ženské s tím nesouhlasily. A proč souhlasit ? Takhle by mohli přijít i o poslední kousek rozumu. I bez toho si ženské povídají, jak blbý život zařídili jejich chlapi. A já se chlubím, říkám: můj už přišel k rozumu. Hnízdo se rozhodl urobiť.“

„Tvůj ? Kdo to je ?“

„Jak to, kdo ? Vždyť jsem jim vyprávěla o tobě. Jak pěstuješ cedřík, jak jsi mě požádal, abych přivezla rýsovací prkno a velké pravítko. No, tohle, na stojanu,“ Galina ukázala na kreslicí prkno se zařízením stojící u psacího stolu, „vyprávěla jsem jim, jak ses mě ptal, které stromy je nejlepší zasadit kolem hektaru, kreslil jsi na stole na papírech krásnou osadu, kde budou žít dobří lidé. Nestačilo ti místo, tak jsi mě požádal, abych ti přivezla velké listy, prkno a pravítko. Když jsem o tom pověděla ženským, všechny společně jsme šly vybírat prkno. Vybraly jsme to největší a nejlepší - drahé. Ženské říkaly: ‚Nešetři, Galino.‘ Pomáhaly mi a v očích měly závist. Závidí, potvůrky, že se mé dítě narodí v krásné zahradě, na rodové půdě a mezi dobrými lidmi. A já se na ně nezlobím za jejich závistivé oči, chci štěstí pro všechny. Složily se mi na fotoaparát a poprosily, abych vyfotografovala nakreslené. Vzala jsem fotoaparát, objasnily mi, kde mám zmáčknout tlačítko a do jakého okénka se mám dívat. Jenomže já jsem si stále netroufala poprosit tě o svolení a tlačítko jsem nemačkala.“

„A udělala jste to správně, Galino, že jste nepořídila snímek projektu bez svolení. Až to ukončím, tak ho možná i zveřejním, jako jednu z variant budoucí osady.“

„Vždyť to tak rychle neukončíš a ženské již nemohou vydržet, aby se alespoň jedním okem nemrkly na krásnou budoucnost. Povedl se ti krásný obraz na velkém archu.“

„Proč si myslíš, že to rychle neukončím ? Všechno je skoro hotové k publikování, i kresby, i barevný nákres.“

„Vždyť ti říkám, že se ti povedl krásný obraz. Jenomže ho nelze publikovat, aby

to tak dělali lidé, ženským, s kterými se scházím, ho lze ukázat. Vysvětlím jim, že je trochu nesprávný."

Nikolaj Fjodorovič se rychle přisunul ke kreslicímu prknu se zařízením a já jsem se přiblížil k němu. Bylo tam nakresleno barevné schéma několika pozemků budoucí osady. Na kresbě byly domky, zahrady a živý plot z různých stromů, a rybníčky... Celkově všechno bylo rozmístěné skvěle a krásně.

„Kdepak jsi uviděla chybu nebo nepřesnost ?" zeptal se Nikolaj Fjodorovič Galiny stojící vedle.

„Nenakreslil jsi na obraze slunce. A kdybys ho nakreslil, musel bys kreslit i stín. A kdybys nakreslil stín, pochopil bys, že nelze ze strany východu slunce sázet vysoké stromy, protože budou stínit záhonky. Je třeba přesadit je na jinou stranu."

„Ano ? Je to možné... Mohla jsi to říci dříve. Ale já jsem to zatím rozmístil pouze schematicky... Takže ty, Galino, se chystáš porodit dítě ?"

„A jak jinak. Ty zatím dělej svou rozčvičku, a když si stoupneš na rodnou půdu, vyjdeš ze svých katakomb, když tě nakrmím tím, co vyroste na rodné zemi, napojím léčivým odvarem, až přijde jaro, uvidíš, jak všechno na rodné zemi ožije, rozkvetne, pocítíš svou sílu. Tehdy i porodím."

Galina si opět sedla na koberec u nohou Nikolaje Fjodoroviče, položila své dlaně na ruku starého profesora filozofie, ležící na opěradle křesla. I když nebyla nejmladší, ale zdravá, silná a s kyprým tělem, zdála se být dokonce něžná a krásná. Jejich rozhovor se stával stále laskavější, jako by se nořili do nějaké filozofie života a já jsem stál v nějakém nepochopení, jako nadbytečný, proto jsem se vklínil do rozhovoru:

„Musím jet, Nikolaji Fjodoroviči. Musím už jet, jinak nestihnu letadlo."

„Tak já hned nachystám pirožky a zavařeninu," zvedla se Galina, „a rychle tě odvezu."

Nikolaj Fjodorovič pomalu vstal z křesla, jednou rukou se opřel o stůl, druhou natáhl k rozloučení. Stisk jeho ruky již nebyl stařecký.

„Pozdravujte ode mě Anastasii, Vladimíre. A vyřídte jí, prosím. Určitě u nás zvítězí filozofie života. Děkuji jí."

„Vyřídím."

(1 4 4 .)

KDO ŘÍDÍ NÁHODY

Od okamžiku prvního vydání knihy o Anastasii se objevilo nemálo různých vědeckých článků, charakterizujících jev Anastasie. V mnohých z nich se mluvilo o mně. Když jsem o sobě slyšel nebo četl nelichotivé posudky, zpravidla, i když mě to vykojelo, tak ne nadlouho: na den, dva, no, maximálně na týden. V duchu se pohorším a zapomenu na to... Ale tentokrát...

Jeden z čtenářů mi při setkání v Moskvě předal audiokazetu. Řekl, že je na ní nahrán referát z vědecko-praktické konference vedoucího výzkumné skupiny vědců, zabývajících se studiem jevu Anastasie.

Po několika dnech jsem si audionahrávku poslechl. To, co jsem uslyšel, bylo bezprecedentní. Potom, co jsem pochopil uslyšené, mě to nejenže vyhodilo z kolejí, ale zdálo se mi, že mě zničilo navždy. Zničilo v první řadě před sebou samým. Před poslechem kazety jsem se chystal do tajgy k Anastasii a ke svému synovi, ale potom, co jsem si ji poslechl, jsem na Sibiř nejel. Uvedu tady to, o čem se mluvilo na audiokazetě, trochu zkráceně.

„Vážení kolegové, předložím vám některé úsudky a závěry, ke kterým došla skupina vědeckých spolupracovníků, v jejichž čele jsem byl, na základě více než tříletých výzkumů jevu pod dohodnutým názvem „Anastasia“.

Ve svém referátu budu používat jméno „Anastasia“ nejen pro lakoničnost vyjadřování, ale i proto, že jev, který prozkoumáváme, se sám představil pod tímto jménem. Přitom do budoucna nevykládám možnost dát mu přesnější a typičtější vědeckou definici. Udělat to dnes je obtížné, poněvadž podle mého přesvědčení jsme přišli do kontaktu s „něčím“, vycházejícím za meze tradičních vědeckých směrů, a možná i současné vědy celkově. Předem jsme určili tři směry výzkumu: věrohodnost výkladu událostí v knihách autora V. Megreho, samotné knihy V. Megreho a reakce společnosti na knihy V. Megreho.

Po půlroce bylo jasné, že věrohodnost nebo nevěrohodnost událostí, představených v knihách, nemají význam. Bouřlivá emocionální reakce většiny čtenářů, kteří přichází do styku s knihami V. Megreho, probíhá nezávisle na pravdivosti popsaných událostí. Reakci společnosti vyvolávají zcela jiné faktory. Avšak doba, již jsme vynaložili, prostředky a intelektuální potenciál nás přece přivedly ještě k jednomu, z mého pohledu zajímavému, závěru: přání jednotlivých lidí, včetně sociologů a vědeckých kruhů, brát v pochybnost existenci Anastasie, jsou ve skutečnosti potřebná pro samotný jev.

Právě zveličování otázky „existuje - neexistuje“ dalo jevu možnost bez překážek proniknout do všech vrstev naší společnosti. Popírání existence Anastasie ve skutečnosti neutralizuje odpor proti jejím zámyslům. Jestliže neexistuje, tak, podle toho, není ani objekt výzkumů, není čemu odporovat. Avšak společenská reakce na Anastasiina prohlášení svědčí o nutnosti výzkumů, určení její významnosti a intelektuálních možností.

Co se týká věrohodností událostí předložených v knihách, je možno konstatovat následující:

Vykládaje události, autor nejenže se představuje pod vlastním jménem, ale také nešetří lidi, jež ho obklopují v okamžiku popsaných událostí. Nemění jejich stávající jména, místa činů a nevhlednost některých situací. Tak, například, se úplně potvrdila epizoda popsaná v první knize, ve které V. Megre za přítomnosti kapitána lodi flirtoval s vesnickými děvčaty, jež přišla na loď v době jedné z plaveb. Členové posádky lodi potvrzují, že se skutečně téhož večera objevila klidná a mlčenlivá mladá žena, zavinutá do šátku. V. Megre ukazoval této ženě loď, potom se s ní vzdálil. Z knihy se dovídáme, že tohle bylo první objevení sibiřské poustevnice Anastasie na velitelské lodi V. Megreho. První setkání podnikatele Vladimíra Megreho a sibiřské poustevnice Anastasie, jejich první dialog.

Údaje svědků a dokumenty potvrzují chronologii mnohých událostí popsaných v knize. Mimo to se rýsují i více neobvyklé situace, jež úmyslně nebo z nějakého jiného důvodu V. Megre vynechává. Zvláštní pozornost zasluhuje, například,

fakt pobývání V. Megreho v nemocnici města Novosibirsk, chorobopis zaznamenaný v kartě, rozbory, vleklá nemoc a náhlé zlepšení zdraví.

Zjistili jsme, že uzdravení nastoupilo ihned po lékařské aplikaci cedrového oleje, který přinesla do nemocnice neznámá žena ?!

Neskrývám, že uchvácení hledáním věrohodnosti událostí popsaných v knize, máme možnost používat i služby kriminalistiky, mohli bychom potvrdit nebo vyvrátit mnohé. Ale byli jsme zastaveni faktem, že se v naší společnosti objevila bouřlivá a neobvyklá reakce na knihy V. Megreho, přesněji na Anastasiiny výroky vyložené v nich. Pro většinu nebyly důležité podrobnosti intimních vztahů Megreho, lidi vzrušovaly Anastasiiny monology.

Již první výzkumy dané reakce, tím spíše její dnešní projev, věrohodně ukazují: „něco“, co sebe nazývá Anastasia, zjevně působí na dnešní společnost.

Oblast vlivu se stále zvětšuje i v současné době. A my se musíme zachovat pozorněji k závěrům, byť by se nám zdály nepraděpodobné, pokusit se je pochopit a prozkoumat. Jev „Anastasia“ podle všeho vlastní sílu nebo možnost, jež naše vědomí a rozum nejsou schopny úplně pochopit.

V kapitole „Přes úsek času temných sil“, publikované v první knize V. Megreho, jev předpovídá nejen objevení knihy, ale i jak, prostřednictvím čeho ovládne rozum a vědomí lidí. Ve svém monologu Anastasia tvrdí, že z různých časů sebrala nejlepší spojení zvuků, jež se nachází ve vesmíru, a ony budou pozitivně působit na lidi. Tvrdí, že je to jednoduchý proces: ‚Jak vidíš, je to pouze překlad spojení znaků z hlubin věčnosti a nekonečna vesmíru, přesný podle smyslu, významu a cíle.‘

Všichni členové naší skupiny přišli k jedinému názoru: daný výrok je výmysl. Náš názor se zakládá na, jak jsme se domnívali, následujícím logickém a nesporném úsudku. I kdyby v knize existovala nějaká neobvyklá spojení, nemohla by působit na čtenáře, jelikož neexistuje nástroj je reprodukuje. Kniha nemůže vydávat zvuky a tedy - donést k našemu sluchu „zvuky vesmíru“, jakoby sebrané Anastasií.

Avšak později Anastasií byla dána následující odpověď: ‚Ano, kniha nezní. Slouží jako notový list. Čtené zvuky člověk mimovolně vyslovuje uvnitř sebe. Takovým způsobem spojení schovaná v textu zní v jeho duši v nezkreslené, původní podobě. Nesou i pravdu, i vyléčení. To, co zní v duši, není schopen vytvořit žádný umělý nástroj. Ve své třetí knize „Prostor Lásky“ V. Megre uvádí tento dialog Anastasie s vědci. Ale z neznámých důvodů ho předkládá ve zkrácené formě. Nebo, jestli vezmeme v úvahu, že se na objevení knih se podílí i sám jev, tak je možné, že právě on záměrně vynechává pokračování své odpovědi vědcům. Proč? Možná proto, aby nevěřící zůstali ve stavu nečinnosti? Ale je skutečností, že důkazy neuvěřitelného prohlášení Anastasie existují. Uvedu zde pokračování dialogu Anastasie s vědci. Na tvrzení oponenta:

‚Nikde a nikdy nebyl zaznamenán fakt sloučení nějakých zvuků uvnitř člověka, cizích orgánům řeči.‘

Zazněla následující Anastasiina odpověď:

‚Byl zaznamenán. Mohu uvést příklad.‘

‚Ale tento příklad musí být známý mnohým lidem.‘

„Dobře. Ludvík van Beethoven.“

„A co říká toto jméno?“

„„Óda na radost“ - tak se jmenuje devátá symfonie Ludvíka van Beethovena. Je napsána pro symfonický orchestr a velký sbor.“

„Připustíme, jak ale toto může potvrdit vaše tvrzení o vzniku zvuku uvnitř čtenáře? Tyto zvuky nikdo neslyší.“

„Zvuky, vznikající uvnitř toho, kdo čte knihu, slyší pouze sám čtoucí.“

„Tak vidíte?! Pouze sám. Tedy důkazy nejsou. A váš příklad s Beethovenovou je nepřesvědčivý.“

„Ludvík van Beethoven, jenž napsal devátou symfonii „Óda na radost“, byl hluchý...“ odpověděla Anastasia.

Životopis Beethovena tento fakt potvrzuje. Mimo to se hluchý skladatel postavil u dirigentského pultu při premiéře své symfonie.

Po seznámení s daným historickým faktem následující Anastasiin výrok již nevyvolával pochybnosti: „Každé vyslovené písmeno nebo spojení písmen jakéhokoliv textu se mohou proměňovat ve zvuky. Jakoukoliv textovou stránku lze přirovnat k notové stránce. Otázkou je pouze to, kdo a jak dokáže rozmístit písmena-noty. Jestli vytvoří velkou symfonii nebo zvukový chaos. A ještě je otázkou - zda všichni mají dostatečně dokonalý nástroj schopný uvnitř sebe vytvářet úplnou instrumentaci.“

Posléze badatelé naší skupiny došli k závěru: „Anastasiiny výroky ohledně součástí tvořících výbuch, způsobu pohybu pomocí vytváření vakua, očisty vzduchu, agrotechnických postupů, významu cedrového oleje při léčení mnohých nemocí, ohledně energie produkované lidskou myslí a mnohé další si zasluhují největší pozornost vědeckých kruhů.“

Činíc takový závěr, naše skupina si nedělá nárok na prvenství vynálezu. Současně, nebo trochu dříve než my, ho udělali novosibirští vědci. O tomto svědčí projev vedoucího sdružení novosibirských vědců - Speranského. Ve zveřejněné práci novosibirské psycholožky Zutikové pod názvem „Je lepší uvěřit“ je na základě jí provedeného sociologického výzkumu udělán následující závěr:

„Vztah k samotné Anastasii nezáleží na přítomnosti nebo na nepřítomnosti vysokoškolských diplomů a vědeckých hodností, ale silně záleží na charakteru člověka, na jeho prioritě hodnot, na uvědomělých nebo neuvědomělých orientacích, to znamená, na osobnosti člověka, na všech jejích tvořících součástech; záleží na tom, zdali tento člověk chce, aby Anastasia byla realitou, nebo nechce; záleží na tom, do jaké míry je otevřeno vědomí člověka, do jaké míry je připraveno přijmout podivuhodné, vycházející za rámce obvyklého. To, co se před námi otvírá (a jak se otvírá), záleží na svéráznosti naší doby a odpovídá úrovni našeho sebeuvědomění.“

Možná, že se mohly výzkumy novosibirských vědců posunout značně dál než naše, ale sibiřské oddělení Akademie věd je nefinancovalo. Naše skupina, jež dostala objednávku, a tedy i určité finanční možnosti, je již dnes schopna s jistotou a průkazně konstatovat tento fakt: naše civilizace se setkala s jevem, jenž se dříve nepodroboval výzkumům, a jako důsledek toho nemá v současné době vědeckou

definici. Výzkumy se mají konat s využitím jak současných vědeckých směrů, v první řadě fyziky a psychologie, tak i ezoteriky. Procesy, jež se dnes konají v naší společnosti pod vlivem jevu „Anastasia“, jsou zjevné a reálné a my nemůžeme, nemáme právo je nechat bez povšimnutí.

Některé události popsané v knihách Vladimíra Megreho vypadají na první pohled jako výmysl a my jsme se snažili o nich pochybovat. Zatímco následující události, jež se stávaly autorovi a nejsou uvedeny v knihách, jsou více neuvěřitelné. Ale toto neuvěřitelné se koná. A my jsme nuceni dělat závěry, kterým sami těžko uvěříme.

Jeden z takových závěrů: Vladimír Megre neexistuje. Studium jeho životopisu pro objasnění toho, co se koná, je nesmyslný.

Na první pohled neuvěřitelný závěr ve skutečnosti vylučuje a objasňuje celou řadu neuvěřitelností, a to: jakým způsobem obyčejný sibiřský podnikatel najednou dokázal napsat knihu, a teď již ne jednu, a tyto knihy se staly jedněmi z nejpopulárnějších v Rusku? Verze uváděné v tisku se při důkladnějším zkoumání stávají neopodstatněné: ‚Podnikatel, jenž přišel na mizinu, se rozhodl vylepšit svou situaci literární činností.‘ Ale podnikatelů, kteří zkrachovali, máme mnoho. Avšak žádný z nich se nestal známým spisovatelem.

‚Dokázal vymyslet senzační námět.‘ I námět tady nemá co do činění. Ezoterické publikace se každý týden zabývají pouze tím, že publikují senzační materiály o neobvyklých jevech, super léčitelích, létajících talířích a mimozemšťanech - společnost na ně téměř nereaguje. Ale vždyť přípravou těchto materiálů se zabývají profesionální novináři a spisovatelé.

‚Megreho knihám byla udělána silná popularizace.‘ Všechno je naopak, teď se mnohé publikace snaží dosáhnout popularizace díky knihám V. Megreho. Naprosto přesně jsme zjistili, že se první kniha skutečně prodávala dokonce mimo knihkupectví. Všechny tři knihy V. Megreho byly vydány dokonce ne nakladatelstvím disponujícím prodejní sítí, ale v jedenácté Moskevské tiskárně, která se vůbec nezabývá knižním prodejem. Avšak na knihy Megreho se vytvářely fronty a distributoři platili peníze předem.

Podle mínění řady knihkupců se Megreho knihy šířily v rozporu s obecně platnými pravidly knižního byznysu a bořily představu odborníků o existující spotřebitelské poptávce.

Tak copak to vychází: z Vladimíra Megreho se najednou z ničeho nic stal génius? Ne najednou. Opakuji, Vladimír Megre - podnikatel, jehož dobře znali na Sibiři, dnes naprosto neexistuje. Důkazy tohoto úsudku lze spatřit ještě v první knize při pozorném přečtení Anastasiiných výroků. Vzpomeňme si na její slova, vztahující se k Vladimírovi:

‚Budeš psát tuto knihu, řídit se výhradně city a poslouchat svou duši. Jinak ani nebudeš moci, neboť neovládáš techniku psaní, ale s city je možné všechno. Tyto city již jsou v tobě. I mé, i tvé.‘

Všimněte si posledních Anastasiiných slov: ‚Tyto city jsou již v tobě. I mé, i tvé.‘ Takže k smyslovému vnímání světa Vladimíra Megreho se dodalo smyslové vnímání světa Anastasie. Nebudeme zkoumat jak a díky čemu je dosaženo dodání. Přijmeme jej jako fakt, z něhož následuje další logický závěr: jestli se k jedné dané veličině přidává druhá, souhrnem dvou veličin se vytvoří třetí samostatná veličina.

Tedy za datum narození nynějšího Megreho nelze považovat datum zaznamenaný v oficiálních dokumentech o jeho narození. Více opodstatněným bude datum kolem roku 1994, v době setkání V. Megreho s Anastasií.

Nové individuum, navenek odpovídající vzhledu předchozího Megreho, přece není schopno zakrýt zarážející odlišnosti, k nimž patří schopnost literární činnosti, schopnost v průběhu dlouhé doby - pěti a více hodin - udržovat pozornost publika, což bylo dvakrát zaznamenáno očitými svědky při jeho výstupech na čtenářské konferenci ve městě Gelendžik Krasnodarského kraje.

Tento fakt se odrazil v řadě centrálních periodických publikací.

Mnozí analytici, novináři zaujatí porovnáváním a zkoumáním událostí spojených s činností Vladimíra Megreho, se snaží pouze z popisů v knihách, s podvědomou nebo otevřenou agresivitou udělat závěr: ‚Tohle není možné.‘

Vážení kolegové, jsem nakloněn a ne bezdůvodně předpokládat, o čemž se budete moci přesvědčit z následujících sdělení, že dané tvrzení není nic jiného, než ochranná reakce organismu těch, jejichž vědomí a rozum nejsou schopny postihnout podstatu konajícího se.

Sám Vladimír Megre, nebo přesněji řečeno část jeho vlastního já, v ještě větší míře není schopná postihnout události spojené s ním. Jednoduše si na ně postupně zvyká, začíná pokládat nejneuvěřitelnější za všední nebo zákonité, což jej také chrání před psychickou nalomeností. Předpokládám, že on, stejně jako mnoho čtenářů, nepřiložil žádný význam Anastasiině větě pronesené již při prvním setkání v tajze. Na námitku Vladimíra Megreho: ‚Nebudu se ani pokoušet něco psát,‘ Anastasia odpověděla: ‚Budeš. ONI už zjevně sestavili celý systém okolností, které tě to donutí udělat.‘

Tento dialog je uveden již v první knize, ale v následujících knihách Megreho není ani pokus o návrat k otázce: ‚Kdopak jsou tito tajemní ONI?‘ Po získání určité informace se kolegové naší skupiny ještě jednou pozorněji seznámili s dialogy uvedenými v první knize a vybrali zmínky o nějakých „ONI“, rozházené po stránkách. Uvedu vám tyto zmínky slovy Anastasie:

‚Kdyby se nepostarali ONI a trochu já, tvá druhá expedice by se neuskutečnila.‘

‚Chci, aby ses očistil. Proto jsem vymyslela tenkrát cestu po svatých místech a knihu, kterou v budoucnu napíšeš. ONI to přijali a s nimi vždy temné síly bojují, ale v tom nejdůležitějším ne ví těží.‘

‚Můj plán a uvědomění bylo přesné a reálné a ONI je přijali.‘

‚Jsou podřízeni pouze Bohu.‘

Z Anastasiiných výroků lze udělat závěr - neznámé síly budou vytvářet pro Megreho nějaké životní okolnosti, jež ho donutí konat podle něčího programu. A je-li tomu tak - role osobnosti Megreho se v jeho činech omezuje na nulu, nebo přinejmenším je velmi nepatrná. Jemu se jednoduše všechno podává jako na talíři přes systém jakoby náhodných životních okolností. Právě tím je na osobnosti bývalého Megreho spácháno zjevné násilí.

Rozhodli jsme se, že jestli se nám podaří zjistit některé anomálie v chování Megreho, nebo přesněji řečeno existenci systému okolností tak zvaných náhod, tak jejich existence potvrdí nebo vyvrátí reálnost toho, co se stalo v tajze, míru účasti

osobnosti Megreho v odehrávajících se společenských událostech, spojených s vydáním jeho knih, důvěryhodnost existence nějakých sil, schopných vytvářet náhody, působící na osud člověka.

Nejdetailněji, až do jednotlivých nuancí, se nám podařilo seznámit se s chováním Megreho na Kypru v červnu roku 1999 v době, kdy pracoval na čtvrté knize „Stvoření“. Přesněji řečeno se pokoušel pochopit již zapsané Anastasiiny monology o stvoření země a člověka. To, s čím jsme se museli setkat na Kypru, lze charakterizovat jednou krátkou větou: „Co je to?“ Seznámím vás s některými událostmi.

Koncem května roku 1999 přiletěl Vladimír Megre na Kypr letadlem „Transavia“. Nebyl členem turistické skupiny. Neměl na Kypru známé. Neuměl komunikovat žádným z cizích jazyků rozšířených na Kypru. Hostitelé - firma „Leptos“ - ubytovala ruského turistu-jednotlivce ve druhém patře nevelkého hotelu v jednolůžkovém pokoji. Z balkonu pokoje se otvíral pohled na velký bazén, kolem kterého odpočívali a bavili se turisté, většinou z Německa a Anglie. Ruská firma, která zabezpečila cestu Vladimíra Megreho, sdělila manažerovi firmy „Leptos“, že Megre je ruský spisovatel. Avšak pro velkou turistickou společnost Kypru, jíž je firma „Leptos“, zvyklá přijímat osobnosti světových jmen, tato informace vůbec nic neznamenal. Pro ně byl Megre obyčejným turistou. Avšak již druhý den pobytu na ostrově nabídl hlavní manažer společnosti, jež dohlížela na ruský turistický trh, že mu ukáže město a čtvrtě, vybudované jejich firmou. Výletu se zúčastnila firemní tlumočnice ruského jazyka. Seznámím vás, vážení kolegové, s rozhovorem, který nám poskytla tlumočnice firmy „Leptos“ Marina Pavlova:

„Doprovázela jsem manažera firmy „Leptos“ Nikose a Megreho. Tlumočila jsem jejich rozhovory. Megre se lišil od mnohých ruských turistů, příjezdějících na Kypr, svou nekompromisností, která hraničila s netaktností. Například, stojíme na kopci. Před námi je překrásný výhled na moře a město Páfos. Nikos říká obvyklou větu: „Podívejte se, jak je kolem překrásná příroda, jak úžasný je to pohled.“ Překládám větu a Megre říká: „Žalostný pohled. Teplo... Moře... A rostlinstvo je úplně chřadnoucí, pouze řídké keřky. Pro takové podnebí je tohle nepřírozené.“ Nikos začal objasňovat: „Dříve tady byly samé cedrové lesy, ale Římané, když se zmocnili ostrova, stavěli tady své lodě a vykáceli les. A navíc na ostrově málo prší.“ Megre opět prohlašuje: „Římané tady byli před mnoha staletími, za tuto dobu tady mohl vyrůst nový les, ale vy ho ne vysazujete.“ Nikos se snaží objasnit, že na ostrově málo prší a že dokonce pitnou vodu jsou nuceni shromažďovat do speciálních rezervoárů.

Ale Megre ostře odpověděl: „Voda není proto, že nemáte les, vítr zanáší oblaka mimo. Kdyby tu byl les, zpomalil by pohyb nižších vzduchových proudů, tedy i pohyb oblaků nahore. Na ostrově by pršelo častěji. A les, myslím si, se zde nevysazuje proto, že se všechna půda prodává pro stavění.“ Když to řekl, tak se otočil a zmlkl v zádumčivosti, také jsme mlčeli. Pauza byla nějaká tísnivá. Nevěděli jsme, co říci.

Další den, když jsme obědvali v restauraci, na otázku Nikose, co by mohl udělat pro lepší odpočinek Vladimíra, Megre seriózně odpověděl: „Ať se na ostrově více mluví rusky. V restauracích ať se podává normální ryba a ne nějaká plotice. Na pokoji ať je ticho, poblíž - les a nefalešné úsměvy.“

Potom se uskutečnilo setkání Megreho s ředitelem firmy „Leptos“. Jak se mohlo uskutečnit - nechápu. Ředitel se nikdy s turisty nesetkával, dokonce ho osobně neznají ani všichni zaměstnanci firmy. Byla jsem přítomna setkání jako tlumočnice. Ale i na tomto setkání Megre řekl, že firma by měla změnit rozvržení pozemků a budujících se čtvrtí. Každý člověk má mít ne méně než hektar půdy, na kterém by mohl vysazovat stromy a pečovat o ně, tehdy se přemění celý ostrov. Jestli to neudělají, ostrov v nejbližší době přestane být přitažlivý pro turisty a firma „Leptos“ přijde o komerční perspektivy.

Ředitel firmy neodpověděl a s trochou sebevědomí začal vyprávět o legendárních pozoruhodnostech ostrova a o největší z nich - lázni bohyně Afrodity. Na konci vybídl Megreho, aby vyjádřil svou prosbu ohledně zlepšení podmínek jeho pobytu. Ředitel firmy „Leptos“ by dokázal vyhovět přání mnohých západních milionářů, ale to, o co požádal Megre, bylo neočekávané, podobalo se výsměchu nebo žertu. Megre bez úsměvu pronesl: „Potřeboval bych se setkat s vnučkou bohyně Afrodity.“ Pokusila jsem se přeložit tuto větu jako žert, ale nikdo se nezasmál, zaskočení všichni nějakou dobu mlčeli.

Stalo se to, že informace o podivínství turisty z Ruska se dostala k zaměstnancům hotelu, v kterém žil Megre, a oni se mu začali posmívat. V rozhovoru se mnou Nikos řekl, že v chování Megreho jsou očividné elementy nenormálnosti.

Každé ráno jsme s Nikosem přicházeli do hotelu služebně a pokaždé se Nikos s úsměvem ptal recepčního, zdali se nebytovala vnučka bohyně Afrodity. Recepční, pochechtává se, odpovídal, že se zatím nebytovala, ale že pokoj pro ni je vždy připraven.

Megre podle všeho cítil na sobě posměšné pohledy zaměstnanců, když scházel ze svého pokoje večer do baru nebo ráno na snídani, a myslím, že mu nebylo příjemně. Mně, jako Rusce, také nebylo příjemné vidět posměšky vůči mému rodákovi, ale již se nedalo nic dělat.

Ráno v poslední den pobytu Megreho na Kypru jsme s Nikosem jako obvykle zajeli do hotelu. Nikos se chtěl rozloučit s Megrem. Jako vždy se hned přiblížil k recepčnímu se svým již tradičním žertem, ale recepční odpověděl Nikosovi netradičně. Trochu vzrušeně sdělil, že Megre nenocoval ve svém pokoji a teď v hotelu není. Posléze recepční bez úsměvu nebo náznaku žertu seriózně dodal, že v předchozí den večer přijela osobním autem k hotelu vnučka bohyně Afrodity, odvezla Megreho spolu s jeho věcmi, sdělila recepčnímu řecky, aby si nedělali starosti, pokoj použili podle svého uvážení, jelikož Megre se již do hotelu nevrátí. Lístek na zpáteční cestu nerezervovali a Nikosovi vzkázala, že Megreho přiveze na desátou ráno proto, aby se s ním mohl rozloučit. Recepční zopakoval, že vnučka Afrodity mluvila se zaměstnanci hotelu řecky a s Megrem - rusky. Nic nechápající, posadili jsme se s Nikosem do křesel v hale hotelu a mlčky jsme začali čekat do desáté.

Přesně v deset hodin se dveře hotelu rozevřely: uviděli jsme Vladimíra Megreho a vedle něho mladou krásnou slečnu. Viděla jsem ji i dříve. Byla to Ruska, Jelena Fadějevová, bydlela a pracovala na Kypru jako představitelka moskevské cestovní kanceláře. Řekla jsem, že jsem ji poznala, ale to se nestalo hned. Tohoto rána Jelena Fadějevová vypadala neobyčejně krásně. Byla oblečená do lehkých dlouhých šatů, s krásným účesem a šťastným zábleskem v očích. Zaměstnanci hotelu, kteří se nacházeli v hale, si hned všimli urostlé mladé dívky, jdoucí vedle

Megreho. Barmani, pokojské a vrátní ztuhli a zahleděli se na ně. V rozhovoru jsme se s Nikosem dozvěděli, že Megre se rozhodl zůstat na Kypru ještě měsíc. Když Megre pro něco odešel k barovému pultu, na poznámku Nikose, že Megre je velice náročný a že jeho požadavky nedokázal splnit ani on, ani ředitel firmy „Leptos“, Jelena odpověděla: „Splnila jsem všechna jeho přání. Myslím, že se mi povede splnit i jiná, jestli se objeví.“

Nikos se dál vyptával Jeleny, jak mohla za pouhých dvanáct hodin splnit nespíitelné. Jak dokázala udělat to, že na Kypru se objevila Megreho oblíbená ryba ze sibiřských řek, jakým způsobem za dvanáct hodin mohou na Kypru vyrůst cedry a všichni Kypřané najednou začnou chápat rusky mluvícího Megreho? Kde ho dokázala ubytovat tak, aby mu nikdo nepřekážel v osamocení, když si to bude přát?

Jelena odpověděla, že právě všechno potřebné pro Megreho náhodou měla. Ubytovala Vladimíra ve své vile, v tu dobu náhodou prázdné, nedaleko Páfosu, na kraji vesnice Peia, a tam ho nikdo nevyruší. Opatřila mu dopravní prostředek - půjčila speciálně pro něj skútr. Sladkovodní rybu ze Sibíře měla náhodou její známá Alla, ta je také z Ruska, pracuje na Kypru. Cedry rostou na kopci poblíž její vily a dva maličké, sibiřské cedry, přivezl Megre s sebou v květináčích a ona je postavila u vchodu do vily. Jazykové problémy Megre teď také nemá, jelikož ve všech podnicích, obchodech a restauracích jsou telefony a ona vždy má zapnutý mobil, takže v případě potřeby pro něj může přeložit všechno, co Megre bude chtít někomu sdělit.

Když Jelena a Vladimír za upřených pohledů přítomných šli k východu, připomněla jsem Nikosovi, že se zapomněl zeptat, jakým způsobem Jelena dokáže splnit prosbu Megreho ohledně vnučky bohyně Afrodity? Nikos se na mě udiveně podíval a odpověděl: „Jestli tato ruská dívka není živým vtělením Afrodity nebo její vnučka, tak určitě duch Afrodity je v ní teď přítomný.“

Vážení kolegové, po seznámení s výše uvedenými událostmi ze života Vladimíra Megreho v období jeho návštěvy Kypru, sama od sebe vznikla otázka: je náhodný řetězec náhod, jež ihned splnily všechny dřívější požadavky Megreho, nebo někdo - Anastasia, tajemní ONI, o kterých se zmiňuje - vytváří tyto náhody? Všimněte si, jakmile se lidé obklopující Megreho v hotelu podivili tomu, co se stalo, nastala situace, při které Megre byl odstraněn ze zorného pole lidí, kteří ho pozorovali. Přestěhoval se do vily Jeleny Fadějevové. Čímž pro okolí neobyčejný řetězec náhod skončil. Ale pro nás bylo zajímavé, zdali skončil ve skutečnosti, a tak jsme si co nejpodrobněji vybavili následující události. Udělali jsme to i za pomoci vyprávění jak známých Jeleny Fadějevové, tak i bezprostředně samotné Jeleny. A co se stalo? Ukázalo se, že řetězec neobyčejných náhod nejenže neskončil, ale stal se ještě tajemnějším. Předložím pouze některé jednotlivé části.

Takže V. Megre žije osamoceně v malinké útulné vile Jeleny Fadějevové. Nejspíš se snaží pochopit Anastasiiny výroky o Bohu, o stvoření země a člověka, o předurčení člověka. Právě tuto část knihy měl napsanou v té době. Ale sám ne všechno chápal. A kvůli své povaze, dříve než bude vydána kniha, chce někde nebo v něčem najít alespoň nějaká potvrzení neobvyklých Anastasiiných výroků. Čas od času volá Jelene a prosí ji, aby přijela za ním a odvezla jej někam autem. Dívka pokaždé neprodleně splní prosbu Megreho. Splní, dokonce i když musí

odložit svou práci, počítaje v to i uvítání turistů příjíždějících z Ruska. Byly dva případy, kdy předala svou práci známým a sama přišla o výdělek.

Kam jezdí Megre ? Zjistili jsme, že mimo míst obvyklých pro turisty navštívil dva kostely, ve kterých, dá se říci, nikdo z příjíždějících nebyval. Klášter, nenavštěvovaný turisty, prázdný zámek v horách Troódos. Několikrát vycházel na horský hřbet poblíž vily Fadějevové. Procházel se sám mezi cedry rostoucími na něm. Jelena na něj čekala u cesty. Také jsme zjistili, že všechny cesty Megreho do kostela a kláštera měly neplánovaný, ale spontánní charakter. Přesněji, byly součástí stejného řetězce náhod. Takhle Jelena Fadějevová vypráví o Megreho noční návštěvě kostela:

„Přijela jsem k Vladimírovi kolem deváté hodiny večer, ihned po jeho telefonátu. Řekl mi, že se chce jednoduše projet městem, nasedl do mého auta a jeli jsme do města Páfos. Tento večer byl Vladimír zádumčivý a skoro nemluvil. Jezdili jsme asi hodinu. Když jsme projížděli kolem množství restaurací na nábřeží, nabídla jsem Vladimírovi povečeřet, odmítl to. Na otázku, co by chtěl navštívit, odpověděl: „Potřeboval bych si zajít do nějakého prázdného kostela.“

Otočila jsem auto a z nějakého důvodu jsem velkou rychlostí jela do malinké vísky. Věděla jsem, že je tam málo navštěvovaný kostel. Přijeli jsme přímo ke vchodu, vystoupili z auta. Kolem nebyla živá duše, noční ticho rušil pouze šum moře. Přiblížili jsme se ke vchodu kostela. Ve tmě, pod klikou jsem nahmatala velký klíč trčící ze dveří a otevřela dveře kostela. Vladimír vešel a dlouho stál uprostřed pod kopulí. Zůstávala jsem u vchodu. Potom šel Vladimír do sakristie, odkud vycházejí kněží, a zřejmě tam něco zapálil. Něco tam začalo jasně zářit a v chrámě se udělalo světlo. Chvilí jsem stála a potom šla k autu, za nějakou dobu se objevil Vladimír a odjeli jsme.'

Tady je druhý případ, který nám pověděla Jelena Fadějevová:

„Chtěla jsem Vladimírovi ukázat vzdálenou vísku, aby se seznámil s místním způsobem života. Horská silnice, kterou jsme jeli, měla mnoho různých odboček a já jsem zřejmě omylem někde nesprávně zabočila, protože jsme se nedostali do vísky, ale auto se vbrzku octlo před bránou malinkého kláštera. Vladimír tam okamžitě chtěl vejít a poprosil mě, abych ho následovala kvůli překladu, když bude mluvit s mnichy, ale já jsem řekla, že tam nemohu vkročit. Byla jsem v krátké sukni a s nepokrytou hlavou, a takhle se chodit do kostela a kláštera nesmí. Zůstala jsem u vchodu. Dívala jsem se, jak Vladimír šel klášterním dvorem. Před ním se objevil mladý mnich. Zastavili se proti sobě a začali mluvit. Potom se přiblížili ke mně. Uslyšela jsem, jak mnich mluvil s Vladimírem rusky, potom k nim vyšel šedý stařec, opat tohoto kláštera, dlouho spolu seděli na lavičce a o něčem si povídali. Stála jsem s mnichy opodál a neslyšela, o čem se bavili. Potom nás šli opat a mniši vyprovodit. U východu z kláštera se Vladimír zastavil, ostatní se také zastavili. Vladimír se otočil a šel dvorem kláštera do chrámu, nikdo za ním nešel, všichni jsme čekali u vchodu, až vyjde z prázdného klášterního chrámu.'

Takže řetězec náhod pokračuje. Připomenu. V. Megre se snaží pochopit to, co řekla Anastasia o Bohu. A je snad náhoda, že právě v tomto okamžiku, kdy chtěl navštívit prázdný chrám, se vedle něj náhodně octla Jelena Fadějevová, která věděla o takovém chrámu ? Zdali náhodně trčel klíč z dveří prázdného kostela ? Náhodně Jelena sjela z cesty a přivezla Megreho do málo navštěvovaného kláštera ? Náhodně mu naproti vychází rusky mluvící mnich ? Jde tady

o řetězec událostí, životních situací, ve skutečnosti jakoby náhod poslopně seřazených, ale vedoucích k nějakému určitému cíli.

Je-li možno potom, co jsme se s nimi seznámili, mluvit o náhodnosti filozofických závěrů v Megreho knihách? Možná, že v jednom z chrámů, kde, jak teď víme, Megre stál sám pod kopulí, se v něm utvrdila slova Boha, posléze uvedená ve čtvrté knize „Stvoření“.

Nejednou jsme se snažili znovu a znovu do detailu prozkoumat sled náhod, dějících se s Megrem. Mezi množstvím jiných nás zaujalo i takzvané náhodné setkání Vladimíra Megreho s Jelenou Fadějevovou. Nebudeme hádat, zdali do této mladé dívky vstoupil duch bohyně Afrodity. Ať se podobnými úvahami zabývají ezoterici. Ale pojďme popřemýšlet, proč tato dívka odkládala svou práci a na první vyzvání spěchala za Megrem, vařila mu boršč, vozila ho po Kypru ve svém autě? Proč, když se potkala s Megrem, najednou se změnila dokonce i zevně? Proč se najednou Jelene, jak to tvrdí lidé, kteří ji znají, po setkání s Megrem rozzářily oči? Je to setkáním se slavnou osobností? Ale Jelena pracuje jako představitelka cestovní kanceláře pro Moskevskou estrádu a měla možnost komunikovat s většími osobnostmi, než je Vladimír Megre. Peníze? Ale Megre nemohl mít mnoho peněz, jinak by se nejprve neubytoval v tříhvězdičkovém hotelu. Nabízí se pouze jeden závěr, Jelena se do Megreho zamilovala. A jedna její věta, kterou sdělila své známé, tohle potvrzuje. Na otázku:

„Nezamilovala ses náhodou do tohoto Megreho?“ Lena odpověděla: „Nevím, mám takový zvláštní pocit... Ale kdyby chtěl...“

Takže se stala ještě jedna neuvěřitelná náhoda. Třidvacetiletá dívka, urostlá, sympatická, samostatná a pragmatická, zahrnována pozorností mnohých mužů, se najednou na první pohled zamilovala do devětačtyřicetiletého muže. Souhlasíte, že takové náhody se stávají velice zřídka.

Pokusili jsme se důkladněji, s přesností do minuty, proanalyzovat okamžik setkání Vladimíra Megreho a Jeleny Fadějevové. Mluvili jsme se zaměstnanci restaurace „Maria“, před jejichž očima se odehrával. Rekonstruovali jsme den setkání ze slov Jeleniných známých a jí samotné. V důsledku toho jsme zjistili ještě jednu náhodu, ale jakou! Díky ní se Jelena mohla zamilovat do Megreho několik minut předtím, než ho uviděla. Náhoda, schopná působit současně jak na vědomí, tak i na podvědomí člověka.

Představte si, Jelena Fadějevová jede lázeňským městem za volantem auta do restaurace „Maria“. Z restaurace jí zavolala známá servírka a požádala, jestli je to možné, aby se stavila v restauraci, protože u stolku sedí nějaký Rus a je nervózní. Na vývěsním štítu byl ruský název, v jídelním lístku - ruské názvy jídel, což slibovalo rusky mluvícího číšníka, ale ten tam nebyl. Jelena to ze začátku odmítla, ale vbrzku se v jejím rozvrhu náhodou objevila krátká přestávka. Usedla za volant svého auta a jela do restaurace, kde u stolku sedí nějaký Rus. Za jízdy si pudruje opálený nos, namátkou bere nějakou kazetu a vkládá ji do radiomagnetofonu. Reproduktory zaplňují auto melodií a slovy v Rusku populární písně. Teď předložím slova tohoto textu a vy, vážení kolegové, si udělejte svůj názor. Tady jsou slova, která zazněla z reproduktorů jejího auta několik minut před setkáním s Megrem sedícím v restauraci:

*Jsem mladý bůh dosti
Možná bez zkušeností
Ale, dívkenko má, mohl bych ti pomoci
A na tvůj život vylít slunce svit.*

*Času nemáš ani chvilku
V práci přestávka - o ničem
Ale napudruješ svůj nos, na oběd vyjdeš
A za stolkem kavárny se s ním setkáš.*

*Někam daleko běží vlaky
Letadla z cest uhýbají
Odejde-li, tak navždy
Jednoduše ho nenech odejít.*

*Pročpak mlčíš najednou
Pohlédni v jeho oči a neboj se:
Tento kruh jsem tolik dlouhých let uzavíral
To já na setkání s tebou jsem ho přivedl.*

A ona, nebo někdo skrze ni ho nenechal odejít. A ona, nebo někdo skrze ni splňoval jeho všechna přání, poskytoval stále novou a novou informaci, utvrzuje filozofické závěry. Vrátil se do Ruska a odevzdal do nakladatelství rukopis své čtvrté knihy „Stvoření“.

Tedy život V. Megreho se skutečně podobá životu hloupého Ivánka z ruských lidových pohádek, pouze s tím rozdílem, že události spojené s Megrem jsou absolutně reálné.

Přesvědčivše se o věrohodnosti existence daného jevu, nemůžeme nepředpokládat existenci nějakých sil, schopných cílevědomě působit na osud jednotlivého člověka. Vznikají otázky - mají tyto síly možnost působit na osud celého lidstva? Do jaké míry byly aktivní tyto síly v minulosti, zdali jejich aktivace neproběhla v našem století? Co je to za síly? Probíhající události nás nutí, abychom se pozorněji zachovali k výrokům Anastasie.

Vážení kolegové, většina členů naší výzkumné skupiny se přiklání k následující verzi: sibiřská poustevnice Anastasia, zatím ponechávajíc ve svých funkcích vlády různých států, fakticky přebírá na sebe řízení celé lidské společnosti. Všimněte si, nezmocňuje se vlády, ale přebírá na sebe řízení.

Po seznámení se s knihami V. Megreho projevila většina čtenářů přání změnit svůj způsob života, čtenářů je již více než milion a jejich počet se neustále zvětšuje, při dosažení kritického počtu jsou schopni zapůsobit na řešení vládních struktur. Ale již teď jsou ve vládních strukturách obdivovatelé závěrů udělaných v knihách.

Tedy naše společnost se stane stejně řízenou, jako je řízen V. Megre. O tom, že V. Megre je substance, plně řízená nějakými silami, doufám, vážení kolegové, teď nemáte žádné pochybnosti. Myslím si, že společnými snahami si musíme udělat jasno, kdo je sibiřská poustevnice Anastasia? Kde se nachází ve skutečnosti? Jaké jsou její schopnosti? Jaké síly jí pomáhají? Kam se snaží přivést naši společnost? Právě na tyto otázky by měla odpovědět současná věda."

Z L O M

Dvakrát jsem si poslechl referát pro mě neznámého člověka, jehož hlas zněl na audiokazetě. Bylo mi úplně jedno, kdo je tento člověk. Ale závěry, které udělal, na mě zapůsobily tak silně, že jsem nejen ztratil přání psát dál, ale i samotný život mi připadal nesmyslný.

Anastasiina koncepce o významnosti člověka, o tom, že každý člověk je milované dítě Boha, že může být šťastný již na zemi, se mi začínala líbit. Je třeba pouze pochopit své předurčení. Uvěřil jsem Anastasii, že je možné změnit k lepšímu náš současný život prostřednictvím změny způsobu života a budováním nových osad. Všechna víra ztroskotala po poslechnutí kazety. Jde o to, že referentem předložená fakta o náhodách, spojených se mnou, které se podle jeho slov stávaly zákonitostí, byla důvěryhodná. Všechno se ve skutečnosti stalo právě takhle, a bylo toho dokonce i víc. To, co jsem věděl já, ale co se nepodařilo zjistit jim.

Všechno právě takhle bylo a to znamenalo, že jsem jednoduše loutka v něčích rukou. Není důležité v čích - Anastasiiných nebo nějakých sil, energií - tohle není důležité. Důležité je, že já jako člověk ve skutečnosti nejsem nic - neexistuji. Existuje mé tělo, někým lehko ovladatelné pomocí seřazených „náhod“. Nevadilo by, kdybych byl řízený pouze já. Ale zcela jistě mohou být manipulováni i jiní lidé, řízení někým seshora, nebo možná někdo seshora řídí celé lidstvo a ono je hračkou pro někoho neviditelného a neuvědomeného naším lidským rozumem.

Nechtělo se mi být loutkou v něčích rukou, ale fakta předložená v referátu nesporně dokazovala: nejsi nic, jsi manipulovaný a je to zřejmé, potvrzuje se to nespornými a tobě dobře známými fakty.

Všechno, co se mi přihodilo na Kypru, nelze považovat za špatné, spíš naopak - za dobré. Ale to není důležité! Jestli někdo neviditelný vytvořil řetězec překrásných náhod, tak zítra někoho jiného napadne vybudovat jiný a vůbec ne překrásný řetězec náhod. Přitom je člověk jako loutka. A celé lidstvo? Jak jsem to nepochopil dřív, že si nějaké síly pohrávají s celým lidstvem, jako děti s olovenými vojíčky.

Když Anastasia v taj ze mluvila o Bohu, o stvoření, díky jejím slovům se přede mnou jako by rozhrnula nějaká clona.

Poprvé v životě jsem si představoval Boha ne jako nějakou amorfní, nepochopitelnou bytost nebo starouška sedícího na obláčku, ale jako jedinečnost, schopnou cítit, prožívat, toužit a tvořit. Pocity, vyvolané jejím vyprávěním, byly jasnější a srozumitelnější než všechno, co jsem dříve četl nebo slyšel na toto téma. A ještě. Když mluvila, bylo mi v duši dobře a méně osaměle. Takže On je! Je srozumitelný a koná. Je dobrý a moudrý. A jako důkaz - Jeho výtvořiny kolem - cedry, tráva, ptáci a zvířata. Tam, v taj ze, na Anastasiině louce jsou všechny nějaké dobré, ne agresivní. A my jsme si tak zvykli na jeho výtvořiny, že je jakoby nevidíme, stále se pokoušíme o Někoho mluvit prostřednictvím něčeho jiného. Prostřednictvím nějakých jakoby tajných učení. A pobíháme po planetě, hledáme tajná místa, hledáme učitele, hledáme učení. No, to je prostě absurdní. Úplná nepřítomnost logiky. Jestliže mluvíme o Bohu jako o našem dobrém Otci, jak můžeme předpokládat, že před svými dětmi bude schovávat něco dobrého?

Ale On nic neschovává před lidmi, svými dětmi, nic před nimi nezatajuje a vždy se snaží být nablízku. Jakápak síla stojí proti Němu, jaká síla nás omámila do takové míry, že jsme svým způsobem života přivedli celou planetu, Jím darovanou překrásnou Zem, k nebezpečí katastrofy ? Jaká síla si s námi pohrává ?

Večer co večer svítí okna našich mnohopatrových domů. Za každým oknem plynou něčí životy. A kolik jich, těch životů, je v tomto světě skutečně šťastných ? Mluví se o morálce, o lásce a kultuře, každý se snaží vypadat slušně. Ale co ve skutečnosti ? Ve skutečnosti přinejmenším každý druhý chlap navenek slušný potají zahýbá se ženskými. Za zády své rodiny, navenek jakoby slušné. Co je v našem státě jednou z nejvýnosnějších položek ? Vodka a cigarety. Stát se stále stará o monopolizaci jejich prodeje. A kdo pije ? Alkoholici, kteří se válejí u plotu nebo na chodbách domů ? Oni samozřejmě také pijí. Ale nemají tolik prostředků, aby zabezpečili prosperitu stovek továren vyrábějících řeky lihovin. Hlavními konzumenty jsou lidé, navenek slušní a ctihodní.

Udržujeme obrovský počet policistů. Vše možných ochranných a pátracích služeb. Na co ? Aby sbírali alkoholiky a výtržníky ? Nesmysl ! Vždyť je s takovým počtem policistů lze posbírat všechny během jednoho dne. Boj se vůbec nevede s nimi, ale s navenek slušnými.

To jsou věci, existuje celá armáda speciálních služeb a nejsou bez práce. To znamená, že existuje celá armáda, která jim vzdoruje. Takže probíhá nepřetržitá válka a my jsme na rozmezí těchto válečných událostí. Financujeme obě proti sobě stojící armády. Snažíme se vylepšit technickou vybavenost jedné strany - našich orgánů chránících právo, ale druhá strana okamžitě zlepšuje svou vybavenost a prostředky na ni bere také od nás. Peníze mají vždy jeden zdroj - lidskou práci.

A válka pokračuje, jenomže na technicky pokročilejší úrovni. A tak to trvá ne jeden rok a ne dva. Trvá to po tisíciletí. A není známo, kde je začátek této války a kdo ji může ukončit. A my jsme uprostřed tohoto boje a nikdo z nás není neutrální, všichni se účastníme. Účastníme se neustálé války. Někdo přímo, někdo ji vědomě, či nevědomě financuje, někdo pro ni vyrábí zbraně. Ale chodíme s maskou slušnosti. Mluvíme o vědě, o technice, o kultuře.

My, intenzivně se vyvíjející rozumná civilizace, s moudrou tváří pronášíme slova o vědecko-technickém pokroku. A pročpak ti z kohoutku teče páchnoucí voda, rozumná civilizace ? Jak jsi dokázala, a navíc s moudrou tváří, dosáhnout toho, že pitnou vodu je třeba kupovat ? A tato voda je každým dnem dražší.

Nechceme ze sebe sundat masky slušnosti. Ale proč ? Proč si tak nevyhnutelně rok od roku komplikujeme svůj život ? Proč tak neodvratně směřujeme do nějaké smrduté jámy ? Směřujeme, ale nechceme to uzнат. Proč nikdo nezastaví tento pohyb ?

Máme množství náboženských konfesí. A žádná z nich není schopná zastavit tento pohyb. Možná, že ho úplně zastavit nemůže, ale přece ho trochu přibrzdí ? Jestli ano, tak toto je už sadizmus prodlužující dobu mučení. Stále se pokládáme za rozumnou a slušnou civilizaci, ale proč v této rozumné civilizaci u žen mizí přání rodit děti ? I statistika již mluví o tom, že národ vymírá. Tak jaképak síly dělají z člověka úplného blbce ?!

Uběhl celý týden totální deprese a apatie ke všemu. Ten týden jsem pouze ležel na posteli a skoro nic nejedl. Koncem týdne mě najednou zaplavila zloba nebo dokonce vzteklost.

Dostal jsem chuť udělat něco proti těmto silám. Není důležité jakým, světlým nebo temným. Jen aby to bylo proti nějakým silám, které nás řídí... Dokázat jim, že se člověk může dostat zpod jejich kontroly. A co lze udělat proti nim ? Jestli oni, nebo Anastasia chtějí, abych psal, tak nebudu psát. Nemá se jíst maso, já ho ale budu jíst, budu kouřit a pít. Soudě podle jejich činů, něco takového se jim nelíbí, tak ať zkusí vzdorovat.

Celý měsíc jsem každý den pil alkohol. V podnapilém stavu se mi ulevovalo, ale ráno přicházela střízlivost a opět mě sužovaly různé mrzuté myšlenky. Proč jsem psal ? Snažil jsem se být upřímný, ale stal jsem se jednoduše hračkou v něčíh rukou.

Již opilý jsem se plížil podél stěny k posteli. A tolik jsem chtěl zakřičet, a tak, aby uslyšeli oni, mí vnuci a pravnucci. Uslyšeli a pochopili. Pochopili ! Psal jsem proto, že je mi protivná maska lži ! Hledal jsem jinou cestu !

(1 4 6 .)

POKUS O ROZKÓDOVÁNÍ

Občas jsem si po ránu přál dostat se z opileckých mrákot. A tehdy jsem šel do koupelny, abych si oholil strniště narostlé za několik dnů. Vzpomínal jsem na Anastasii, pokoušel jsem se nemyslet na špatné, ale na to dobré, co dokázala udělat. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že dělala dobré, ale život podvrhoval stále nové a nové drtivé argumenty. Stejně i toho rána, při dalším pokusu dostat se z opileckých mrákot, zazvonil můj dobrý známý u dveří bytu, který jsem si pronajímal. Bylo časně ráno, dokonce jsem se nestihl oholit, otevřel jsem s namydlenou tváří.

Vladislav byl trochu rozrušený, pozdravil mě a sdělil:

„Je třeba si seriózně popovídat. Dokončuj svou ranní toaletu a já začnu mluvit.“

Zatímco jsem se holil, vyprávěl mi o tom, že si konečně přečetl knihu. Že ho vzrušila a že ve spoustě věcí souhlasí s Anastasií. Její logiku pokládá za železnou, ale že ho více znepokojilo něco jiného:

„Takže ty ses kvůli setkání rozešel s rodinou, přišel jsi o byznys a pokračovat v podnikání nechceš, že ?“

„Ano.“

„A snažil ses založit společenství podnikatelů s čistšími úmysly, jak se vyjádřila ? Píšeš další knihu ?“

„Teď zatím nepíši. Pokouším se udělat si v něčem jasno.“

„No právě, tady je třeba si udělat jasno. Tak čeho jsi dosáhl za pět let po seznámení s touto poustevnicí, čeho jsi dosáhl ?“

„No, jak čeho ? Například tady na Kavkaze již jsou záblesky ve změně vztahů lidí k dolmenům. Dovedeš si představit, kolik vědeckých prací bylo napsáno, ale lidé se jimi nijak nevzrušovali. Rabovali je, rozkrádali. To, co řekla Anastasia,

ihned zapůsobilo. Přečetli si mou knihu pouze v jednom penzionu „Družba“ a ihned jeho zaměstnanci jeli k dolmenům položit květiny. I na jiných místech lidé změnili svůj vztah k předkům, začali se zamýšlet...”

„Zastav. Úplně s tebou souhlasím. Její slova mají vliv. A ten fakt, který jsi uvedl, tomu nasvědčuje. Jako i jiné. Ona tě uhranula a vůbec, ty již nejsi ty.”

„Proč myslíš ?”

„Všechno je jednoduché. Ty jsi podnikatel, který už na začátku perestrojky dokázal realizovat velké komerční projekty, dokonce bez počátečního kapitálu. Jsi prezident Asociace podnikatelů Sibiře. A tu náhle přestáváš podnikat, sám si pereš a vaříš. Takže tohle již nejsi ty, dřívější.”

„Takovéhle důvody jsem již slyšel, Vladislave. Ale mě nadchlo to, co řekla Anastasia. Má krásný sen: ‚Přenést lidi přes úsek času temných sil.‘ Věří v něj. Požádala mě, abych napsal knihu. Slíbil jsem to. Vždyť je úplně sama, čeká a touží. Zřejmě nějak spojuje knihu se svým snem. Vždyť to říkáš sám, že síla působení toho, co Anastasia řekla v knize, je velká.”

„Právě o to tady jde, že tohle ještě jednou potvrzuje její zásah. Posud’ to sám. Pro všechny neznámý autor, podnikatel, najednou píše knihu. A o čem. O dějinách lidstva. O vesmíru. O Vesmírném rozumu. O výchově dětí. Začíná působit na lidi v praktickém reálném životě, působí na jejich činy.”

„Ale vždyť působí pozitivně.”

„Možná. Ale o to tady nejde. Přemýšlel jsi, kde jsi najednou získal schopnost psát knihy ?”

„Anastasia mě naučila.”

„Jakým způsobem to udělala ?”

„Vzala klacek a nakreslila na zemi písmenka. Celou abecedu. A říká: ‚Tady jsou písmena, která znáš. Z těchto písmen se skládají všechny vaše knihy, dobré i špatné. Všechno záleží na tom, jak a v jaké posloupnosti bude rozestavěno těchto 33 písmen. Existují dva způsoby jejich rozestavování.‘”

„Takže všechno je tak jednoduché. Je třeba pouze rozestavět 33 písmen v určité posloupnosti ? Ty je rozestavuješ a lidé potom jdou v celých skupinách do hor, aby položili k dolmenu květiny ? To je neuvěřitelné. Nejde to do hlavy. Je to přítomnost nějaké neznámé síly. Ona tě buď uhranula, nebo přeprogramovala, nebo zhypnotizovala, nevím. Ale něco určitě udělala.”

„Sama Anastasia, když jsem ji nazýval vědmou nebo říkal taková slova jako „mystika“, „fantastika“, „neuvěřitelné“, se velmi rozrušovala, začínala dokazovat, že je obyčejný člověk, obyčejná žena, pouze má v sobě mnoho informace. Ale to je mnoho podle našich měřítek. Říká, že takové schopnosti vlastnili lidé Původních Pramenů... A kromě toho... Vždyť mi porodila syna.”

„A kdepak je tvůj syn teď ?”

„V tajze s Anastasií. Říká, že v podmínkách našeho technokratického světa je složitější vychovávat dítě a udělat z něj člověka. Protože umělé předměty dítě nechápe. Odvádí jej od Pravdy. Lze je ukazovat teprve tehdy, až si uvědomí tuto Pravdu.”

„A ty, proč nejsi v tajze ? Proč nejsi s ní ? Nepomáháš vychovávat syna ?”

„Normální člověk tam žít nemůže. Rozdělávat oheň nechce, stravuje se svérázně. A k tomu říká... Zatím nesmím komunikovat s dítětem.”

„Takže tady, v našich normálních podmínkách žít nechce. Ty nemůžeš žít tam. A co tedy dál ? Přemýšlel jsi o tom ? Sám, bez rodiny... A co, když onemocníš ?”

„Zatím jsem zdravý, již druhý rok mi nic není. Trochu mě vyléčila.”

„Tak copak, teď nikdy neonemocníš ?”

„Zřejmě onemocním. Anastasia řekla, že se všechny nemoce pokusí vrátit, jelikož v člověku je mnoho temného a zhoubného a ve mně samozřejmě také. Kouřím. Začal jsem pít. Ale to není podstatné. Ona říká, že v člověku je málo světlých myšlenek a úmyslů. A v podstatě právě ony čelí nemocím.”

„Takže se budoucnost, jako u všech normálních lidí, ve tvém životě nedá předvídat. Přišel jsem za tebou s praktickou nabídkou. Já tě rozkóduji, probudím z hypnózy a až přijdeš do normálního stavu, napovíš mi... Pomůžeš mi vylepšit situaci v mé firmě. Vždyť jsi měl zkušenosti, podnikatelský talent. Máš kontakty.”

„Nedokážu ti pomoci, Vladislave. Na byznys teď ani nemyslím. Má hlava je zaměstnaná něčím jiným.”

„To je jasné, že teď nemyslíš. Je třeba nejdřív přijít do normálního stavu. Jenom mi uvěř. Prosím tě jako přítele. Potom mi poděkuješ. Nakonec, až budeš v normálním stavu, dokážeš sám ohodnotit, co se ti stalo.”

„Jakým způsobem lze určit nejvíc normální stav ?”

„Velice jednoduchým. Prožiješ alespoň několik dnů normálním, přirozeným lidským životem. Rozptýlíš se s děvčaty. A potom se podíváš na poslední roky svého života. Jestli ti budou vyhovovat - pracuj a žij dál jako teď. Jestli v normálním stavu uvidíš, že jsi byl zhypnotizován, opět se dáme do podnikání. Tobě bude dobře a pomůžeš i mně.”

„Nedokážu s prostitutkami.

„Nač s prostitutkami, najdeme takové, které chtějí samy. Uspořádáme večírek - hudba, společnost. Můžeme si zajít do restaurace nebo do přírody. Všechno zorganizuji sám, jen to neodmítej.”

„Chci si udělat jasno sám v sobě. Musím si to rozmyslet.”

„Dej pokoj s přemýšlením. Vem mou nabídku jako experiment. Prosím tě jako kamaráda - dej mi týden a potom přemýšlej.”

„Budiž - zkusíme to...”

Další den jsme jeli autem do sousedního městečka, kde žily, jak se vyjádřil Vladislav, pěkné holky, jeho dávné známé.

(1 4 7 .)

NAŠE SKUTEČNOST

Žena, jež nám otevřela dveře, byla vábivá a lákaví. Podle vzhledu jí bylo něco málo přes třicet, žensky jemná, trochu rozpačitá baculka. Nebyla tlustá. Její

tělo si zachovávalo, a dokonce zdůrazňovalo tvary, které vždy vzrušovaly muže. Tenké propínací šaty je neskrývaly. Její hlas, podobající se dětskému, přívětivý úsměv hned získaly mou sympatii.

„Dobrý den, poutníci. Pojdte dál, pojdte dál, prosím. Světlana mi o vás vyprávěla. Řekla mi, že si chcete prohlídnout město, povečeřet v dobré restauraci.“

„Chceme. Všechno chceme rozhodně s vámi, krasavice,“ zabřebentil Vladislav. „Jak se má moje Světlanka, byla mi věrná?“

„Ale kdy a s kým máme flámovat? Zřejmě nám zůstalo po celý život čekat...“

„A na co čekat? Tady jsem s sebou přivezl kamaráda. Sibiřan, podnikatel na sto procent. Seznamte se.“

Upravila si pevný tmavý cop, stydlivě zvedla sklopená víčka otvírajíc oči, lesknoucí se jakoby vášní a touhou, a natáhla ruku:

„Jsem Lena. Dobrý den.“

„Vladimír,“ představil jsem se, tiskna baculatou ruku.

Zatímco Lena připravovala pro všechny kávu, umyli jsme si v koupelně ruce a prohlédli jsme si její dvoupokojový byt. Moc se mi líbil. Obyčejné rozvržení, jako u většiny lidí, ale upravenost, čistota a útulnost byly neobvyklé. Všechno mělo své místo, nic zbytečného. V ložnici byly tyrkysové tapety s kytičkami, na okně byly závěsy s volány podle barvy tapet, koberec byl barevně sladěn s příkrývkou na široké posteli. Tato barva a nějaká pečlivost uklidňovaly, jako by lákaly člověka, aby si lehl. Posadili jsme se do křesel ve větším pokoji, Vladislav zapnul podle všeho drahý magnetofon a zeptal se:

„No, jak se ti líbí paní domu?“

„Je hezká. Proč ale není vdaná?“

„A proč nejsou vdány miliony jiných žen? Copak jsi neslyšel, že nás, mužů, není pro všechny dost?“

„Slyšel, ale ona není jako všechny. Je hezká a svůj byt dokázala proměnit v útulné hnízdečko.“

„Ano, dokázala. Docela dobře vydělává. Je prvotřídní kadeřnice. Dokonce nejen kadeřnice, ale také návrhářka. Zúčastňuje se různých soutěží, objednávají se u ní dopředu bohatší dámičky a dobře ji platí.“

„Možná, že je lehká ženská?“

„Není. Světlka mi vyprávěla, že ještě na škole se Lenka kamarádila s jedním čtyřkařem z vyšší třídy, potom po škole ho opustila, ale on za ní dlouho dolézal, pral se s každým, kdo se ji pokoušel doprovodit domů. Před Lenčinými očima se svými kamarády surově mlátil její kluky. Dokonce stál před soudem za výtržnictví. Ona jej litovala, nikdy proti němu nesvědčila. Vždy říkala, že byla napůl v bezvědomí a nic si nepamatuje. Proto v podstatě pouze jednou byl zavolán před soud kvůli zmrzačení jednoho synáčka vysoce postaveného tatky.“

„V tom případě je frigidní, nepotřebuje muže.“

„To je dobré, frigidní. Copak sis nevšiml, jak na tebe hned mrkla svými kukadly. Jako hroznýš na králíka. Jako by byla připravená jít hned do postele.“

„Nepřeháněj.“

„A ty nehledej vady, raději se bav, využívej situaci. Domluvili jsme se, že se odvážeme, takže dělej, uvolňuj se.“

Lena přinesla šálky s kávou na hezkém tácu. Byla převlečená do obepínajících letních šatů a lehce nalíčená. Vypadala ještě lépe než předtím. Nabídla:

„Jestli se chcete najíst, mohu to rychle připravit.“

„Ne,“ odpověděl Vladislav, „najíme se v restauraci. Zavolej tam, kde je to u vás lepší, objednej stůl pro čtyři.“

Zatímco jsme pili kávu, Lena zavolala do restaurace. Prostřednictvím nějakého svého, zřejmě známého, provozního, protože si s ním tykala, objednala stůl. Zdůrazňovala:

„Postarej se, aby to bylo na dobrém místě, protože budu s velice příjemnými společníky.“

Do restaurace jsme přijeli večer, poté co jsme jezdili městem a v okolí, prohlízejíce místní pozoruhodnosti. Ochotný vrátný v drahé uniformě širokým gestem rozevřel před námi dveře do restaurace. Vrchní číšník nás dovedl ke stolu na protější straně od vchodu do sálu. Bylo to skutečně dobré místo, na nevelkém vyvýšení, bylo dobře vidět celou restauraci a jeviště. Sál s krásnými štukovými ozdobami na stěnách a stropě podle všeho luxusní restaurace byl téměř zaplněn. Se vši pravděpodobností si tady mohli dovolit odpočinek pouze zámožní lidé. Také jsme se rozhodli v ničem se neomezovat, objednali jsme si drahé předkrmy, dobré víno a já pro sebe - láhev vodky. Když orchestr zahrál taneční hudbu, nějaké tango, Vladislav hned nabídl, abychom všichni šli tancovat, a tak jsme šli. Přítulné tělo Leny se měkce pohoupávalo pod mýma rukama.

Již lehce podnapilého mě ještě více omamovala vůně jejího parfému a její oči. Sklopená víčka se čas od času zvedala a její laskavé oči se na mě upřeně dívaly a zdálo se, že mluví ohněm nadcházející vášně. A, jako by se zastyděla vášně tohoto pohledu, se víčka opět sklopila.

Když jsme se vrátili ke stolu, již jsem zapomněl na všechna svá trmácení a hledání. Bylo mi opojně dobře a byl jsem vděčný Vladislavovi, Leně a vůbec všem. Takže lze dobře žít, jestli se nebudeš hrabat v životě, ale používat jeho blaha.

Nalil jsem všem víno, sobě vodku a jen co jsem chtěl navrhnout, abychom se napili, a pronést přípitek, Vladislav mi v tom zabránil. A vůbec po tanci se svou Světlanou se vrátil nějaký nervózní. Hned si zapálil, popelem z cigarety se trefil do salátu, nečekaje na nikoho upil vína a začal sebou šít na židli. Jakmile jsem chtěl vzít do rukou skleničku, pronést přípitek, zabrebentil:

„Počkej, tady je jeden... Problém. Pojdme ven. Je třeba si promluvit,“ nečekaje na mou odpověď se prudce zvedl. „Vy si tady, děvčata, zatím pokláboste. Za chvíli jsme zpátky.“

Vyšli jsme do rozlehlé haly restaurace. Vladislav mě odvedl do vzdáleného koutu za fontánou a se zlostí tlumeným hlasem vypálil:

„To je ale mrcha ! Ne nadarmo jsi... To je mrcha.“

„Kdo je mrcha ? Jestli ses pohádal se svou Světkou, tak nekaz večer ostatním.“

„Ne Světka... Lenka nás vypekla, přesněji řečeno tebe, ale schytám to zároveň i já. Nenechám tě v tom.“

„Můžeš mi to srozumitelně objasnit, jak mě, nebo nás vypekla ? Jak, proč ?“

„Během tance mi to Světka pověděla. Vždyť jsem jí o tobě vyprávěl. Tak jí tě bylo líto... Když tě uviděla... A během tance mi všechno pověděla.“

„O čem ti pověděla ?“

„Lenka je mrcha. Zdá se, že trpí mazochizmem. Je zvrhlá. Představ si to, chlapi se na ni lepí, ona si s nimi koketuje a potom jdou do restaurace. Stůl objednává pokaždé sama, přes svého známého, a ten práskač to hned sděluje mafiánovi.“

„Jakému mafiánovi ?“

„No, tomu propadlíkovi, s kterým se kamarádila ještě na škole. Vyprávěl jsem ti, že ještě v mládí se svými kamarády mlátil její nápadníky. A teď je něco jako mafián, nebo se zabývá vydíráním. No zkrátka, ona ví, že jakmile objedná stůl přes svého známého, ten to určitě sdělí tomu mafiánovi. A on přímo v restauraci, ale častěji potom na skrytém místě, se svými gaunery číhá na Lenčiny nápadníky a mlátí je až do bezvědomí. Celá tato exekuce se rozhodně má konat před Lenčinými očima. Prožívá u toho velkou slast a možná se i udělá. Světka říkala, že se to u ní proměnilo v nemoc. Jednou se jí Lenka svěřila, že občas díky těmto scénám prožívá orgasmus.“

„A on, tento bývalý propadlík, proč tohle dělá ?“

„Bůhví proč. Možná, že ji stále miluje, možná, že tím také dosahuje nějakého zvrhlého uspokojení. Světka říká, že Lenka se tváří jako nepřičetná, on ji po této bitce doprovází domů, zůstává u ní přes noc. A co tam dělají, není známo.“

„Tak proč se s ní neožení ?“

„Co je ti po tom, proč se neožení ? Říkám, že u Lenky je to něco jako nemoc. Něco jako pokračování mládí. A když se vezmou, zůstane pouze všednost. Tady ale prožívá slast a jaká je slast ve všednosti ? Světka říká, že Lenka je nemocná. Ale co je nám po tom, je třeba myslet na sebe, jak z toho ven.“

„Pojďme, odejdeme z této restaurace, když říkáš, že to mohou sdělit bývalému propadlíkovi.“

„Je pozdě. Už je tady se svými pomocníky. Pozorují nás... Světka říká, že nejdřív přijde k našemu stolu a požádá o svolení zatančit si s Lenkou, zatančí si, jestli mu neodmítnou, jestli odmítnou, v klidu odejde. Ale konec je vždy stejný, počíhají si na ně a budou bít až k smrti, pokud má člověk nějaké cenné věci, jeho pochlebníci je potom sundají. Už jsem dal Světce své hodinky „Rollex“. Jestli také máš něco podobného, dej mi to, já to předám.“

„Nemám nic cenného. Poslyš, jak to, že se nebojí policie ?“

„Vždyť ti říkám, že to všechno tak narafičí... má svého právníka... A co víc, ještě to všechno mohou podat tak, že jako by bránili ženu před násilníkem.“

„A Lena tedy jako svědek mlčí ?“

„Mlčí, mrcha, dělá, jako by si nic nepamatovala, jako by byla v šoku nebo v bezvědomí. Je to moje vina. Dostali jsme se do pěkné bryndy, ale myslím si, že jsem něco vymyslel... Vymyslel jsem to. Pojď, něco provedeme,

popere se, pohádáme se mezi sebou, aby nás sebrala policie. Radši strávíme nějaký čas na záchytce, zaplatíme pokutu, ale nebudeme zmrzačení."

„To tedy ne. Nebudu si kvůli nim dělat potíže. Odejďme nějakým zadním vchodem, potom zavoláš své Světce a objednáš pro ni taxíka."

„Neodejdeme, už tam sedí. Jestli odejdeme, vrátí nás. Dostaneme dvakrát tolik. Ještě to podají tak, že jsme chtěli zdrhnout bez zaplacení."

„Jestli není východisko, pak se pojďme dobře bavit. Alespoň těm netvorům podrásáme nervy. Škoda, že se takový večer pokazil, bylo mi tak dobře."

„Ale jak se teď máme bavit, jak ?"

„Pořádně se namažeme, aby nám bylo všecko fuk, uvolníme se, dokud máme čas. Jen to nedávej najevo, nebuď předčasně nervózní."

„Copak jsem nervózní kvůli sobě ? Mám strach o tebe."

„Pojďme."

Šli jsme k našemu stolu. Velká luxusní restaurace zářila velkolepostí elegantních dámských šatů, jejich zřejmě pravými ozdobami. Na mnohých úplně mladičkých krasavicích mezi důležitými muži také zářily klenoty. Bavili se ti, komu se říká „noví Rusové". Ale oni jsou také Rusko. Takže bavilo se Rusko, tak, jak jen to umí. S rozmachem a udatností. Tento rozmach se ještě určitě ukáže, ale zatím všechno bylo s důstojnou velkolepostí a luxusem. Když jsme se posadili za náš stůl, hned jsem naplnil sklenice po okraj a řekl:

„Navrhuji připít na potěšení. Ať každý z nás zde sedících alespoň na okamžik potěší toho druhého. Na potěšení."

Vypili jsme s Vladislavem až do dna, ženy pouze do poloviny. Přisunul jsem svou židli těsně k Lenině, rychle jsem ji objal, položil jsem ruku na její polonahá prsa ve výstřihu a začal jsem tiše mluvit do jejího ucha.

„Jsi krásná a mladá, Leno, mohla bys být dobrou manželkou a matkou."

Mé objetí a ruka, ležící na jejích prsou, ji ze začátku jako by přivedly do rozpaků, pokusila se uhnout, ne však razantně a naopak ihned lehce naklonila ke mně hlavu. Tak začala hra podle jejich nebo jejích pravidel. A já jsem jí nahrával, jak jsem mohl, sám si ještě neuvědomuje, proč to dělám, jakoby schválně v zájmu někoho, nějakých temných sil, přibližuje smutné rozřešení. A ono nastoupilo.

U stolu poblíž jeviště se zvedl hřmotný chlap s býčí Šíjí. Nějakou dobu se ustavičně díval směrem k nám, a když začala hrát taneční hudba, zapnul sako a s jistotou namířil ke stolu, u kterého seděla naše parta. V polovině cesty se najednou zastavil a stejně tak ustavičně se začal dívat jiným směrem. A mnozí sedící v sále začali otáčet hlavy. Několik žen a mužů se dokonce nadzvedlo ze svých míst, jako by je něco překvapilo. Také jsem se podíval tam, kam se všichni zadívali a ztuhl jsem překvapením.

Od vchodu k jevišti šla Anastasia. A její volná, dokonce vyzývavě volná chůze a to, jak byla oblečena, nemohly neomračovat. Oblečena ! Měla na sobě pouze svůj starý čistý svetřík, sukni a mámin šátek, ale tentokrát vypadaly tak, jako by nejproslulejší světový návrhář v zápalu nadšení vytvořil speciálně pro ni super model, jenž zastínil všechno, co se dosud považovalo za elegantní, moderní šatstvo

Možná to tak působilo proto, že její obyčejné šaty doplňovaly neobvyklé ozdoby nebo chůze, způsob chování ?

Z lalůčků Anastasiiných uší visely jako klipsy dvě malinké zelené větvičky s chundelatými jehličkami. Čelenka, upletená do copánku z nějakých bylin, jako diadém, obepínala její hlavu, přidržujíc hustou záplavu zlatavých vlasů. Na čele do ní byla vpletená malinká květina zářící jako rubín. A byla nalíčená, měla zelené stíny. Na sobě měla tutéž sukni, jako dřív, ale s rozparkem až ke stehnům. Pás měla ovázaný šátkem ve tvaru mašle. Nepředstavitelný komplet doplňovala supermoderní kabelka, v níž se proměnil její plátěný uzlík. Z obou stran klacíku, neočištěného od kůry, přivázala konce látky, upletla z trávy pásek a povedla se hippie-kabelka. A v tomto všem ještě nějak volně a jistě kráčela jako supermodelka nebo manekýna, nevím.

Anastasia došla k tanečnímu parketu, kde několik párů začínalo tancovat nějaký rychlý tanec, a najednou několikrát vesele zakroužila do taktu hudby, svíjejíc se celým tělem. Přitom její ohebné tělo všemi svými částmi vytvořilo krásné pohyby, potom prudce zvedla ruce nad hlavu, tleskla do dlaní a zasmála se, sál se naplnil potleskem mužů. A Anastasia namířila směrem k našemu stolu. Přiběhli dva číšníci a na něco se jí zeptali, ukázala rukou směrem k našemu stolu a jeden z číšníků popadl vyřezávanou židli a šel za Anastasií. Procházejíc kolem Lenina známého s býčí šíjí, jenž se chystal přijít k nám, Anastasia se pozastavila, podívala se mu do tváře, zdálo se, že na něj mrkla, a šla k nám.

A já jsem seděl, objímaje Lenu, jako oněmělý a pozoroval, co se děje. I všichni ostatní u stolu mlčeli - pozorovali.

Anastasia se přiblížila k našemu stolu, jako by se nic nedělo, jako by měla přijít, a pozdravila:

„Budte zdraví, přeji příjemný večer. Bud' zdrav, Vladimíre. Dovolíte ?.. Nebudete mít nic proti tomu, když si k vám na chvílku přisednu ?“

„Ano, samozřejmě, posad' se, Anastasie,“ vzpamatoval jsem se z jejího nečekaného objevení a vstal jsem, abych jí nabídl své místo, ale ochotný číšník jí již přisunul přinesenou židli. Druhý číšník odsunul můj talíř, položil před Anastasii čistý a nabídl menu.

„Děkuji,“ poděkovala Anastasia, „zatím nemám hlad.“

Vsunula ruku do své hippie-kabelky, vyndala plody brusnice a klikvy, zabalené do velkého listu, položila je na talíř, položila jej doprostřed stolu a řekla, obracejíc se k nám:

„Nabídněte si, prosím.“

„Jakpak ses tady najednou octla, Anastasie ? Copak chodíš do restaurací ?“ zeptal jsem se.

„Přijela jsem k tobě na návštěvu. Pocítila jsem, že jsi tady, tak jsem se rozhodla sem zajít. Ne vyrušila jsem vás moc ?“

„Vůbec jsi nevyrušila. Jenom proč ses tak neobvykle neparádila, nalíčila ?“

„Nejdřív jsem se nenaparádila a nenalíčila jsem se, ale když jsem se přiblížila ke dveřím restaurace a chtěla do nich vejít, člověk stojící u dveří mě nepustil. Jiné lidi vpouštěl, otvíral před nimi dveře, klaněl se jim, ale mně řekl: „Odejdi,

ženská, tady není žádná putyka.' Odešla jsem do stínu a pozorovala, proč vpuští ostatní. Pochopila jsem, jsou jinak oblečení a chovají se jinak než já. Rychle jsem všechno pochopila. Našla jsem tam dvě vhodné větvičky, rozštípla jsem je koncem nehtu a připevnila ozdoby k uším. Podívej," Anastasia se otočila ke mně bokem a ukázala svůj vynález, „tak jak, dobře se to povedlo ?"

„Dobře."

„Kabelku jsem udělala rychle, pásek - z šátku a natřela jsem se šťávou z lístečku a okvětního lístku, jenom je škoda, že jsem si musela roztrhnout sukni ve švu..."

„Neměla jsi trhat tak silně, skoro ke stehnům."

„Chtěla jsem, aby všechno bylo co nejlépe, aby mě pustili."

„A kde jsi vzala rtěnku ? Na rtech máš pravou rtěnku."

„Tohle se stalo již tady. Když člověk u vchodu rozevřel přede mnou dveře, přišla jsem k zrcátku, abych se na sebe podívala. Vždyť je to zajímavé. Ženy stály u zrcadla a dívaly se na mě. Jedna se přiblížila a nějak vzrušeně řekla: ‚Kdepak jsi splasila takové oblečení ? Pojd' si všechno prohodit. Svůj prsten a cetky ti také dám. Chceš-li, doplatím doláči.'"

Vysvětlila jsem jí, že takové oblečení si může udělat sama, nejdřív jsem jí ukázala větvičku-klipsu. Ostatní ženy nás obklopily a také se dívaly. Jedna stále říkala: ‚To je ale, to je ale.' Druhá se vyptávala, kde je k dostání časopis, v kterém jsou takovéto modely, navržen takový styl. A ta, co přišla první, ještě řekla, že jestli tady budu šlapat, ona je šéfka a neuznává žádné pasáky, protože jsou svobodné a ona si poradí s jakoukoliv pasáckou ochrankou."

„To byla Anka-šlapanka," sdělila Světa, „je odvážná, všichni se jí skutečně tak trochu bojí. Jestliže se někdo začne do někoho navážet, dokáže zorganizovat takové vyřizování, takové intriky, tak je všechny mezi sebou rozeštvé, že z toho nebudou mít radost."

„Odvážná..." zádumčivě pronesla Anastasia, „ale oči má smutné, bylo mi jí líto. Chtěla jsem pro ni alespoň něco udělat. Když ke mně přivoněla a zeptala se na parfém, darovala jsem jí tyčinku, uvnitř které je éterický cedrový olej, naučila jsem ji, jak se má s tím zacházet, hned navoněla i své kamarádky a mně darovala rtěnku a tužtičku, abych zdůraznila okraje rtů. Ze začátku se mi to nedařilo a smály jsme se, potom mi pomohla a řekla: ‚Kdyby něco, obracej se na mě.' Nabízela mi místo u jejich zvláštního stolu, ale odpověděla jsem, že jsem přišla jen pozdravit svého..." Anastasia se zarazila, potom popřemýšlela a řekla: „Abych tě pozdravila, Vladimíre, vás také. A možná, že se budeš moci projít se mnou městem ? Na nábřeží fouká mořský větřík, je tam lepší vzduch. Nebo ještě chceš zůstat se svými přáteli, Vladimíre ? Počkám, než všechno dokončíš. Nebo jsem... nevyrušila jsem vás moc ?"

„Vůbec jsi nevyrušila, Anastasie, velice rád tě vidím. Jenom jsem ze začátku zblbnul z tvého nečekaného objevení."

„Opravdu ? Tak možná se v tom případě půjdeme projít podél moře ? My dva, nebo všichni společně ? Jak to chceš ?"

„Pojďme, Anastasie. Pojďme my dva."

Ale jen tak jednoduše odejít se nám nepovedlo. Ke stolu se blížil Jelenin známý. Zřejmě se také dlouho zotavoval z nečekaného objevení Anastasie. „Měli jsme odejít dříve, ihned," pomyslel jsem si, ale již bylo pozdě. Přistoupili ke svému zvrhlému scénáři. A Jelena, jako by se vnitřně připravila, nějak se vzpřímila, sklopila svá očka, strojeně si začala upravovat vlasy.

Přiblížil se ke stolu, ale ne ke své Jelene - k Anastasii. Lehce se uklonil, nikoho si nevšímaje, kromě Anastasie. Jelena dokonce otevřela pusou, když nabídl Anastasii:

„Slečno, dovolte, abych vás požádal o tanec."

Anastasia vstala, usmála se a opověděla:

„Děkuji moc za vyzvání. Přisedněte si, prosím, na mé místo. Chybíte tady. Teď nejsem naladěna tancovat. Před chvílí jsme se s mým... s mým společníkem rozhodli, že se půjdeme projít na čerstvý vzduch."

Podvolil se jejím slovům a neodtrhávaje pohled od Anastasie, posadil se na její židli. My dva jsme šli k východu.

Rozhodl jsem se odejít trochu dál od restaurace, trochu se projít, jak to chtěla Anastasia, a potom zavolat taxíka a odjet do bytu. Bylo asi deset večer. Ze stinné aleje jsme sešli ke kamenitému břehu moře. Ani jsme nestačili dojít k vodě, když jsem uslyšel skřípění brzd a otočil jsem se. Nahoře na kraji silnice zastavil džíp a směrem k nám šlo pět silných chlapů. Když nás obstoupili, uviděl jsem mezi nimi propadlíka s býčí šjí. Zastavil se trochu dál od čtveřice, jež nás obklopila, a začal mluvit:

„Radši by ses měl, chlape, vrátit do lokálu. Dámě je tam bez tebe smutno."

Neodpověděl jsem mu a on opět začal mluvit:

„Copak jsi hluchý, říkám ti, že by ses měl vrátit ke své dámě. A ty sis ji spletl s jinou a odešel. Pomůžeme ti, aby ses vrátil."

Nabouchaný chlap, jenž stál nejbliže ke mně, udělal krok mým směrem a já jsem se rozhodl... Zakřičel jsem: „Utíkej, Anastasie," a rozhodl jsem se vrazit mu jako první a prát se až do konce, aby Anastasia stihla utéct. Pokusil jsem se první udeřit toho, co se ke mně přiblížil, ale chytil mě za ruku a udeřil na solar, potom do obličeje. Padal jsem na kameny. Zřejmě bych se o ně uhodil do hlavy, ale Anastasia podložila svou dlaň a ztlumila úder. Točila se mi hlava a těžce jsem dýchal. Ležel jsem a viděl, jak se k mému obličejí přibližují nohy nabouchaného, obuté do okovaných polobotek. „Teď bude pracovat nohama," proletěla mou hlavou myšlenka. Přiblížil se, rozmáchl se nohou a najednou Anastasia udělala to, co v podobné situaci je vlastní většině žen, ona zakřičela. Ale její křik !.. Pouze v prvním okamžiku byl normální. Jeho zvuk ihned zmizel, a její bezzvučný křik šíleně řízl do bubínků. Viděl jsem, jak všem z rukou padají nějaké předměty a jak se chytají za uši. Tři z nich spadli na kolena a začali se svíjet bolestí. A ona svými dlaněmi stiskla mé uši, nadechovala se a opět křičela. Její křik se podobal nějakému ultrazvuku, nutil všechny, kteří se k nám přiblížili, svíjet se bolestí. Necháпали, co se děje, odkud vychází tento nesnesitelně ostrý zvuk. I já jsem skrz dlaně cítil jeho ostré působení, možná ne tak silně jako ostatní, ale stejně to bolelo.

Potom jsem uviděl, jak seshora od silnice k nám běží skupina žen. Anastasia přestala křičet, povolila ruce a já jsem si sedl na kámen. Ženy běžící k nám

byly ozbrojeny: některá láhví, některá montážními klíči od auta, jedna běžela s policejním pendrekem, druhá - s masivním svícem. V popředí byla Anka-šlapanka, v ruce měla hrdlo rozbité láhve od šampaňského. Od dvou „žigulíků“, stojících vedle džípu, kterými přijeli, šla pomalu ještě jedna baculka v županu, zřejmě přímo z postele, nestihla se obléct jak se patří. Nějakým způsobem náčelnice jako na poplach svolala všechny své kamarádky z byznysu.

Odvážná, rozcuchaná Anka se zastavila asi pět metrů od naší skupiny, která se vzpamatovávala, malebně sedíc a ležíc na kamenech. Stála pouze Anastasia, právě k ní promluvila Anka:

„Nějak mnoho chlapů jsi odvedla, kamarádko, nemáš jich plné zuby ?“

„Chtěla jsem mluvit s jedním,“ klidně odpověděla Anastasia.

„A copak v tom případě tady dělají ostatní ?“

„Z nějakého důvodu přišli. Nevím, co chtějí.“

„Ty to nevíš. Já ale vím, co chtějí ty zrůdy,“ odpověděla Anka a vychrlila ze sebe nadávky směrem k Lenčině známému. „Kolikrát ti, pitomče, mám říkat, aby ses nedotýkal, ty dobytku jeden krvelačný, mých děvčat.“

„Není tvá,“ tiše odpověděl bývalý propadlík.

„Všechny, které jsou kolegyně, jsou mé, rozumíš, habáne ? Tobě a tvým pacholkům rozšmelcuju huby, jestli se jen podíváš na některou mou kamarádku, držko pasácká. Zapamatuj si to. Nesnesu žádného pasáka na mém teritoriu, žádnou zrůdu nesnesu. Nestačí ti pít krev z podnikatelů ? Ještě bys chtěl obchodovat s námi ?“

„Jsi nějaká drzá. Není tvá. Je tady nová. Jenom jsem si s ní chtěl popovídat sám. A ty, Anko, jsi překročila všechny meze. Co se do toho pleteš ? Co je ti po ní ?“

„Je to má kamarádka. Jasně ? A povídání máš dost se svou sadistkou.“

„Úplně ses zbláznila, brzy všechny baby budou tvé kamarádky, že ?“ vůdcův hlas již nebyl vystrašený. A pochopil jsem proč.

Zatímco s ním Anka mluvila, jeho kamarádi se vzchopili a nevysoký mladík, jenž se postavil vedle vůdce, držel v ruce pistoli mířící na Anku. Druhý již vzal na mušku své pistole skupinu lehkých děvčat stojících za Ankou. Skupina mladých žen, ozbrojených jak se dalo, stála před hlavními gaunerských pistolí. Potyčka se zjevně vyvíjela v jejich neprospěch. Bylo absolutně jasné: ještě okamžik a budou zlomeny morálně, zmrzačené fyzicky, už nemluvě o tom, že ztratí svobodu nebo výdělek. Moc jsem chtěl alespoň nějak ovlivnit tuto situaci, nedopustit strašný konec. Zatahal jsem za ruku Anastasii, jež stála vedle a soustředěně pozorovala situaci, rukama jsem si zakryl své uši a rychle řekl:

„Křič, Anastasie. Honem křič.“

Pustila mou ruku a zeptala se:

„Nač křičet, Vladimíre ?“

„Copak to nevidíš, chtějí je vyřídit. Za chvíli budou ty ženy rozmaširované, zmrzačené. Prohrály to. To je jejich konec.“

„Ne pro všechny. Duch tří z nich ještě bojuje.“

„Co je platný duch před pistolemi, jsou přemožené.“

„Ještě nejsou přemožené, Vladimíre. Dokud bojuje jejich Duch, nikdo se do toho nemá míchat. Cizí zásah může napravit danou situaci, ale naplní je nevírou v sebe a mnohé další situace v tomto životě se rozřeší v jejich neprospěch. Začnou čekat na pomoc zvenčí.“

„Vykašli se na svou filozofii alespoň teď. Vždyť ti říkám, že situace je jasná...“ zmlkl jsem, chápal jsem, že přesvědčit Anastasii není možné. A bohužel jsem si pomyslel: „Ech, kdybych uměl takhle křičet...“

Jelenin nápadník a pasák se ušklíbl, když uviděl pohotovost svých přítelíčků, a již s pocitem, že má situaci pod kontrolou, začal mluvit:

„Vždyť jsem ti to říkal, Anko-šlapanko, jsi příliš drzá. Ale tentokrát jsme vyhráli. Nuže, odhodte své „zbraně“, buchtý. Odhodte a svlíkejte se, teď vás všechny popořádku ojedeme.“

Anka přešla pohledem gaunery, stojící s pistolemi, a odpověděla s povzdechem:

„Možná, že není třeba všechny, možná, že vystačím já sama ?“

„Aha, mrcho. Jinak jsi začala mluvit,“ za smíchu svých kamarádů odpověděl vůdce. „Ty nám nestačíš, všem vám tady dáme za vyučenou, teď budete pracovat na nás, čubky.“

„Kdepak vezmete tu mužskou sílu na nás na všechny ? Nevím, jestli stačí na jednu,“ rozesmála se Anka.

„Drž hubu, mrcho. Všechny ojedeme.“

„Pochybuji, myslím, že nezvládnete ani jednu.“

„Až do rána všechny budeme ojíždět.“

„Už tě mám plné zuby, holoubku, s tvými sliby, nevěřím jim, nevěřím ve vaši mužskou sílu.“

„Hned uvěříš, čubko. Rozmlátím ti držku,“ zachraptěl již rozzuřený vůdce a udělal krok k Ance, navlékaje na ruku boxera.

Anka udělala krok dozadu a vykřikla na své kamarádky:

„Holky, odejděte stranou.“

Skupina lehkých dívek udělala několik kroků dozadu, pouze zachmuřená baculka v županu zůstala stát stranou jako přikovaná, a když habán udělal další krok směrem k Ance, mlčenlivá baculka najednou mdle pronesla:

„Anko, slyšíš Anko, co je s tebou ? Začínáme, nebo co ?“

„Opět se nemůžeš dočkat, Máško,“ odpověděla odstupující Anka. „Tak začni, když hoříš nedočkavostí.“

Baculka klidně a graciózně trhla šosy svého županu, knoflíky se rozletěly. Obnažila se její prsa a úplně uzounké kalhotky, a také se odhalil... Pod županem baculky byl samopal Kalašnikov s tlumičem a optickým zaměřovačem pro noční vidění. Natáhla závěr, přitiskla pažbu samopalu k rameni, tváří se přitiskla k pažbě a upřeně se zahleděla do zaměřovače.

„Jenom ne celou dávku, Mášo. Tady není ohnisko konfliktu. Jednotlivě. Víš to sama.“

Každá kulka stojí peníze," poradila Anka.

„Hm," odpověděla baculka neodpoutávajíc se od zaměřovače a ihned pětkrát jednotlivě vystřelila, asi v sekundovém intervalu. Ale jak! První kulka utrhla podpatek na botě vůdce a možná, že mu i zranila nohu. Odskočil směrem k moři, pokulháváje. Čtyři další kulky pleskly vedle každého z gaunerů. Hned se začali schovávat za kameny, kdo neměl poblíž sebe kámen, zaléhal na zem obličejem dolů.

„Anko, řekni, ať se plazí k vodě. Nebo je zmrzačí odražené kulky," promluvila baculka, neodkládajíc samopal.

„Slyšeli jste, holoubkové? Musíte do vody. Za odražené kulky se Máška zatím nenaučila zodpovídat," laskavě sdělila Anka vyděračům-gaunerům, kteří se již stejně plazili k vodě.

Za minutu všichni společně se svým náčelníkem stáli po pás v mořské vodě.

Aňa se přiblížila k Anastasii, nějakou dobu se na sebe mlčky dívaly. Stály a dívaly se, nic neříkajíce. Potom Aňa tiše a s nějakým smutkem řekla:

„Chtěla ses tady, kamarádko, projít se svým přítelem. Tak se projdi. Večer je krásný, tichý a teplý."

„Ano, Na město fouká dobrý vzduch," odpověděla Anastasia a přidala, „jsi unavená, možná by sis měla odpočinout na své zahradě?"

„Možná... ale je mi líto děvčat a drásá mě zlost na tyto... chlapy. A ty jsi přijela z vesnice?"

„Ano."

„Je ve tvé vesnici dobře?"

„Dobře. Ale ne vždy klidně, když na jiných místech není úplně dobře, jako tady, teď."

„Nevšímej si toho. Přijed'. A já půjdu, musím pracovat. Klidně se tady procházejte."

Aňa šla k autu, za ní - její parta. Když procházely kolem baculky sedící na kameni, na jejíchž nahých kolenou ležel samopal, Aňa řekla:

„Zatím si tady odpočiň, Mášenko. Potom pro tebe pošleme auto."

„Čeká na mě zákazník, vždyť jsem přiběhla přímo od něj. A on již zaplatil."

„Obsloužíme tvého zákazníka. Řekneme, že tě bolí břicho. Že šampaňské nebylo kvalitní."

„Pila jsem vodku, pouze půl sklenky."

„Tak řekneme, že jsi něco snědla..."

„Nejedla jsem. Zajedla jsem to jedním bonbónkem a zákusky."

„To je ono, zákusky nebyly čerstvé. Kolik jsi jich snědla?"

„Nepamatuji se."

„Vždyť méně než čtyři najednou nejí," řekla jedna z dívek. „Vid', Mášo?"

„Možná, že ano. Tak mi tu nechtě cigaretu, protože tady je nuda."

Aňa položila vedle baculky krabičku cigaret, zapalovač a děvčata odešla.

„Hej," zazněl hlas z vody, „proč tady tuhleto necháváte na kameni ?"

„Necháváme, holoubkové, necháváme," odpověděla Aňa, „vždyť jsem vám prve říkala, že jedna bude stačit. Chtěli jste všechny, ale s vámi se i jedna nudí."

„Až se ostatní chlapi dozví o vašem zvěrstvu... Až se to dozví... Vždyť s vámi potom žádný nepůjde. Nepůjde, i kdybyste samy doplácely."

Od kamene zaznělo pět tlumených třesnutí ve stejných krátkých intervalech. Ve vodě vedle každého ze stojících se ozvalo postupně pět šplouchnutí a donutilo je couvnout do moře. Aňa se otočila:

„Jenom tady, kluci, nezlobte Mášenu. Ke komu je třeba, k tomu budeme laskavé a něžné. Budeme věrné, jako pejskové. S kým je třeba, jasně? A s kým by..." najednou Aňa zazpívala zvučným a zoufalým hlasem šplhající nahoru k silnici:

*Pozarůstaly stezky-cestičky,
Kde chodívaly milého nožičky.*

A stejným tónem, s intonacemi zoufalství a smutku, se přidaly mladé lehké dívky šplhající nahoru:

*Pozarůstaly mechem, trávou
Patrně chodí milý s jinou.*

*Kde že milý chodí, kde se ztrácí:
Nešťastné srdce pláče, se trápí.*

Odjížděly se svou písní o stezkách-cestičkách, odjížděly za svou prací.

(1 4 8 .)

TVÁ PŘÁNÍ

Spolu s Anastasií jsme se dostali do mého bytu skoro o půlnoci. Při odemykání dveří jsem pocítil, jak silně jsem se unavil za tento den naplněný událostmi. Uviděl jsem postel a řekl jsem Anastasii, že se mi chce moc spát, a ihned jsem odešel do sprchy. Když jsem se vrátil, Anastasia mi sdělila: „Ustlala jsem ti postel, sama si lehnu na balkoně." „Zřejmě je jí v paneláku dusno," pomyslel jsem si a šel se podívat, jak si ustlala na balkoně. Na podlahu položila běhoun, na něj - bílý papír, jenž si majitelé bytu připravili na olepování zdi pod tapety. Místo polštáře složila svůj svetrík a u hlavy položila malinkou větvičku.

„Jakpak je možné se tady vyspat, je to tvrdé, bude ti zima. Vezmi si, Anastasie, alespoň deku."

„Nedělej si starosti, Vladimíre, tady je dobře. Vzduch je svěží, je vidět hvězdy. Jak hvězdné je dnes nebe, podívej! A také vane laskavý větrík, teplý - nezmrznu. Ty si lehni, Vladimíre, na chvíli se posadím vedle tebe na krajíčku tvé postele, jakmile usneš, lehnu si také."

Lehl jsem si do postele ustlané Anastasií a myslel jsem si, že únavou hned usnu, ale kdepak. Myšlenka, nebo uvědomění toho, že člověk, všichni lidé, jsou jen loutky v rukou nějakých náhod, jako by ožehovala všechno uvnitř, nedávala pokoj. Potom jsem pocítil rostoucí rozčilení na ty, kdo tyto náhody vytváří, a na Anastasii. Na Anastasii proto, že se, jak jsem si myslel, také může klidně podílet na vytváření těchto náhod alespoň v mém životě.

„Něco ti dělá starosti, Vladimíre ?“ tiše se zeptala Anastasia, dokonce jsem se nadzvedl.

„Ještě se ptáš ? Uvěřil jsem ti... Chtěl jsem ti věřit... Obzvlášť tomu, že člověk, každý člověk je schopen sám si vybudovat šťastný život. Obzvlášť jsem uvěřil myšlence o ekologických osadách, v kterých budou žít lidé zabezpečení prostřednictvím rodové půdy. Vychovají šťastné děti. Budou tam pro děti dobré školy. Uvěřil jsem ti, že každý člověk je milovaným dítětem Boha. ‚Člověk je vrchol tvoření‘ - tak jsi to říkala ? Říkala jsi to ?“

„Ano, Vladimíre, říkala jsem ti to.“

„Jak by ne. A jak přesvědčivě jsi mi všechno dokázala.“

Nejenže jsem ti uvěřil, začal jsem konat, organizovat osadu. Na různé úřady jsou rozeslány papíry. Ve Fondu se již přijímají žádosti od lidí. Objednali jsme projekt, plánování zahrad a celkové výsadby. Nevadilo by, kdybych pouze uvěřil, ale vždyť jsem s radostí začal konat. Věděla jsi to ! Věděla jsi, že budu konat !“

„Ano, Vladimíre, věděla jsem to. Vždyť jsi podnikatel. Vždy jsi připraven k reálným činům, k realizaci...“

„Jsem vždy připraven ? Jak je to všechno jednoduché. Samozřejmě. Tady ani není třeba být prorokem. Každý podnikatel, jestli něčemu uvěří, začne konat. I já, jako hlupák, jsem začal.“

Dál už jsem nemohl ležet, vyskočil jsem z postele, šel jsem k oknu a otevřel ventilačku, protože v pokoji, nebo uvnitř mě, se udělalo horko.

„Pročpak své činy pokládáš za hloupé, Vladimíre ?“ klidně se zeptala Anastasia.

A její klid, přetvářka, jak jsem si tehdy myslel, mě ještě více rozčílily.

„A ty tady takhle klidně mluvíš ? Klidně ! Jako bys ani nevěděla, že člověk je ve skutečnosti šroubkem v něčích rukou. Člověk je řízen různými okolnostmi. Někaké síly mohou lehce řídit každého člověka. Budou-li chtít, uvrhnou do války půl lidstva. Uvrhnou a dívají se odněkud seshora, nebo ze strany, jak se lidé navzájem zabíjejí. A chtějí-li, podvrhnou nějaké náboženství a opět pozorují, jak lidé různých náboženství bojují za svou víru. Chtějí-li, mohou si pohrát s jedním člověkem. Přesvědčil jsem se o tom. Přesvědčil jsem se díky lidem, kteří jsou schopní analyzovat to, co se odehrává, díky moudrým lidem.“

„A jakýmpak způsobem se moudrým lidem podařilo přesvědčit tě o tom, že člověk je pouze loutkou v rukou nějakých sil ?“

„Poslechl jsem si jeden referát. Mluvílo se tam o mně. Moudří lidé se začali zajímat o to, co způsobují mé knihy ve společnosti. Zajímat se o tebe a o mě. Prozkoumali každý den mého pobytu na Kypru, když jsem psal čtvrtou knihu. Všechno si zaznamenali a potom proanalyzovali. A představ si, že za sledování se na ně nezlobím. Jsem jim dokonce vděčný, že mi konečně otevřeli oči. Ukázali, jak se s člověkem pohrává. Náhody nejsou, někdo je nastražuje, o tom jsem se přesvědčil z vlastních zkušeností.“

„Z jakých zkušeností, copak jsi prováděl výzkumy, Vladimíre ?“

„Já jsem neprováděl, prováděli je se mnou. Když jsem byl na Kypru, zmínil jsem se o sladkovodních rybách - objevily se ryby. Řekl jsem o cedrech - objevily se cedry.

532 Chtěl jsem v noci do kostela - objevil se kostel a kostelní dveře se v noci

otevřely, ještě mnoho dalšího se dělo, jen abych psal zřejmě to, co oni potřebují. Ale, hlavně, že se objevila vnučka bohyně Afrodity. Řekl jsem některým lidem na Kypru, že se chci setkat s vnučkou, protože jsem měl plné zuby jejich Afrodity. Všude jsou nalepeny plakáty s jejími lázněmi, mluví se o ní s pýchou. Zkrátka, řekl jsem jim, že se setkám s vnučkou bohyně Afrodity. Řekl jsem a za několik dnů se objevila dívka se zářícíma očima, no, zkrátka okolnosti se poskládaly tak, že všechno bylo vyřešeno - Afrodita poslala svou vnučku, skrz tuto dívku se děly zázraky a sama se také přeměnila. A kdo ukládal tyto okolnosti jednu za druhou ? Kdo ? Nic jsem neukládal. Jestli by se náhodně uskutečnilo pouze jedno přání, ale tady - všechno, a všechno není náhoda, ale zákonitost. K tomuto závěru přišli vědci. O správnosti takového závěru jsem přesvědčen i já. Teď to také nemůžeš popřít."

„Ale já ani nechci popírat zákonitost toho, co se odehrálo, Vladimíre," klidně poznamenala Anastasia.

Všechno uvnitř mě ochladlo, po posledních slovech Anastasie se mě okamžitě zmocnila nějaká apatie. Měl jsem naději, slabou, ale přece naději, že dokáže rozptýlit uvědomění úplné bezvýchodnosti člověka a celého lidstva, zakotvené v mém vědomí, ale neudělala to. A vlastně jak, kdo může popírat příliš zjevné ? Lhostejný ke všemu jsem stál u okna pokoje osvětleného pouze měsícem, díval jsem se na hvězdy.

Někde tam, možná na jedné z těchto hvězd, žijí ti, co nás řídí, pohrávají si s námi. Oni žijí ! A copak lze nazvat životem naši existenci ? Loutka podřízená něčí vůli nemůže samostatně žít a tedy nežijeme i my. Mnohé je nám úplně jedno.

Anastasia opět začala mluvit tichým a klidným hlasem. Ale její hlas ve mně nevyvolal vůbec žádné emoce, zněl jako nějaký zbytečný zvuk.

„Vladimíre, ty a lidé, kteří ti poslali audiokazety s referátem, to určili správně: skutečně existují energie schopné, pohybující časem, spojovat do jediného řetězce různé události, nebo jak se to stalo s tebou, vytvořit řetězec okolností, potřebný pro dosažení určitého cíle. Stoprocentní náhody nejsou, mnohým je to již jasné. Náhody, dokonce i kdyby se zdály jako nejneuvěřitelnější, jsou programovány. Programuje se všechno odehrávající se s každým člověkem. I to, co se přihodilo tobě na Kypru, je názorným příkladem pro badatele a pro tebe a samozřejmě také bylo naprogramováno a potom vtěleno do reality. Řekni mi prosím, Vladimíre, chtěl by ses teď dozvědět, kde se nachází programátor přímo tvých náhod ?"

„Jaký je v tom rozdíl, kde se nachází. Je mi to jedno. Na Marsu, na Měsíci... Jestli se má dobře, nebo špatně."

„Je v tomto pokoji, Vladimíre."

„Takže jsi to ty ? Pokud je tomu tak, stejně se nic nemění. Ani se nedivím, ani se nezlobím. Je mi to jedno. Jsme řízení a v tomto je tragická bezvýchodnost všech lidí."

„Vůbec nejsem hlavním programátorem tvých náhod, Vladimíre. Mohu jenom trošinku zapůsobit."

„A kdopak je hlavním ? V pokoji jsme pouze dva. Nebo je tu někdo třetí, neviditelný programátor ?"

„Vladimíre, tento programátor je v tobě samém, jsou to tvá přání."

„Jak to ?“

„Pouze přání, usilování člověka mohou zapnout ten nebo jiný program činů. Takový je zákon Stvořitele. Nikdo a nikdy, žádné vesmírné energie nemohou porušit tento zákon. Poněvadž člověk -je vládce všech vesmírných energií ! Člověk !“

„Ale na Kypru jsem nic nezapínal, Anastasie. Všechno probíhalo samo, náhodně, beze mě.“

„To nevýznamné, co bylo součástí podstatnějšího, vedoucího k realizaci hlavního, se konalo bez tebe. Ale hlavním událostem předcházela tvá přání. Copak jsi to nebyl ty, kdo si přál setkat se s vnučkou Afrodity ? Dokonce jsi své přání vyjádřil před svědky a opakoval ho několikrát.“

„Ano, vyjádřil jsem...“

„A jestli si to pamatuješ, jak tedy můžeš sluhům, kteří plní vůli pána, říkat vládci a pána nazývat loutkou v jejich rukou ?“

„Ano, bylo by to hloupé. A vůbec všechno nějak zajímavě vychází. To je ale... Přání... A proč se v tom případě nesplňují všechna přání ? Mnozí lidé si něco přejí, ale nesplní se to.“

„Hodně záleží na významu cíle. Shoduje-li se přání s tím světlým nebo s temným. Na síle přání. Čím je cíl podstatnější a světlejší, tím více světlých sil bude zapojeno ke splnění. Na jeho dosažení.“

„A jestli je cíl temný, no, například opít se, poprat se, zahájit válku ?“

„Pak se do práce zapojí temné síly, svými přáními jim člověk dá možnost konat. Ale, jak vidíš, jako prvotní a hlavní je stejně přání člověka ! Tvé přání, Vladimíre.“

Začal jsem si uvědomovat to, co řekla Anastasia, a na duši se mi dělalo lépe a lépe. Velice příjemné měsíční světlo zaplňovalo celý pokoj a zdálo se, že hvězdy na nebi svítily ne nějakým chladným, ale teplým světlem. A Anastasia, sedící na kraji postele, jako by vypadala lépe. Řekl jsem jí:

„Víš, Anastasie, abych byl upřímný, tam na Kypru jsem ze začátku málem začal flámovat. Protože se mi všechno ze začátku nelíbilo. Nikdo nemluvil rusky. Pracovat jsem nemohl - kolem samé mejdany. Říkal jsem si: proč jen mě to sem zaneslo, možná proto, abych se seznámil s prostitutkami ? Je tam hodně žen, víš, takových lehčích mravů, jsou z Ruska, Bulharska.“

„Tak vidíš, Vladimíre, měl jsi přání a ony se hned objevily. A opil ses vodkou a domluvil sis s nimi setkání. S ženou z Bulharska a z Ruska. Ale nejdřív ses chtěl setkat s vnučkou Afrodity, tvé první přání bylo silnější a ona se objevila, zachránila tě od všeho zhoubného a pomohla ti.“

„Ano, pomohla. A odkud víš o Bulharce ?“

„Ze svých neklidných pocitů, Vladimíre.“

„Nechápu, ale to není důležité. Raději mi řekni, ta dívka, no, Jelena Fadějevová, vždyť není vnučka Afrodity, je Ruska, prostě pracuje na Kypru pro cestovní kancelář. A já jsem mluvil o vnučce Afrodity. Takže pro tyto světlé síly bylo těžké ukázat pravou vnučku Afrodity ?“

„Vůbec to nebylo těžké. A také ji ukázaly. Bohyně Afrodita je teď energií. Je schopná na nějakou dobu se spojit s energií jakéhokoliv člověka. Jestli

se předpokládá, že to má náležitý význam. Jelena Fadějevová, když byla s tebou, právě vlastnila dvě energie. V ty dny byla schopna zvládnout mnohé. Mnohé dokázala udělat, aby ti pomohla."

„Ano. Děkuji jí. I bohyni Afroditě děkuji."

Zmizela všechna má trápení a nepříjemné pocity, které jsem měl, když jsem si myslel, že všichni lidé jsou pouze loutkami v rukou nějakých sil. Teď, po rozhovoru s Anastasií, jsem získal jistotu a uklidnění.

Nějakou dobu jsem se mlčky díval, jak v měsíčním světle na kraji postele sedí Anastasia s rukama pokorně položenýma na kolenou, a potom... Doteď sám nemohu pochopit, jak se to stalo, ale najednou jsem řekl:

„Pochopil jsem, Anastasie, ty jsi velká bohyně," a klekl jsem před ni.

Z Anastasiiných úst se vydral výkřik zoufalství a bolesti. Rychle vstala, couvla ode mě, přitiskla se ke zdi a složila na hrud' své ruce, jako při úpěnlivé prosbě.

„Vladimíre, snažně tě prosím, vstaň, nesmíš mě zbožňovat. Ach, Bože, Bože, co jsem to udělala, pospíchala jsem, promiň mi nesrozumitelnost objasnění Tvým synům. Vladimíre, před Bohem jsou si všichni rovni, neměli by se lidé sklánět jeden před druhým, jsem jednoduše žena, jsem člověk !"

„Moc se lišíš od ostatních lidí, Anastasie, a jestli jsi prostě člověk, kdopak jsme v tom případě my, kdo jsem já ?"

„Jsi také člověk, jenomže prožívaje svůj život ve shonu, ještě jsi nedokázal pomyslet na své předurčení."

„Kdo je Mojžíš, Ježíš Kristus, Mohamed, Ráma, Buddha, jaký máš k nim vztah ?"

„Řekl jsi jména mých starších bratrů, Vladimíre. Jejich konání nemám právo soudit, řeknu jen jedno: nikomu z nich se nedostalo pozemské lásky v plné míře."

„Tohle není možné, každý z nich má dokonce i teď miliony vyznavačů."

„Ale uctívání neznamená lásku. Obírá uctívatele o sílu mysli, vlastní pouze člověku. Egregor mých bratrů je velký, v průběhu milionů let ho nabíjelo množství lidí a při tom každý uctívatel zmenšoval svou energii. Po staletí se objevovalo nemálo lidí, kteří měli zájem odsoudit mé bratry. A já jsem nechápala, nač tak pečlivě nabíjeli svůj egregor, po tisíciletí strádali energií. Nikdo nemohl rozluštit jejich tajemství, dokud nepřišla dnešní doba. A bratři učinili rozhodnutí - rozdat svou energii lidem, žijícím nyní na zemi. Blíží se nové tisíciletí na Zemi, v kterém Zemi budou obývat bohové - ti lidé, jejichž uvědomění jim dovolí přijmout tuto energii."

Vladimíre, snažně tě prosím, vstaň ! Pro milujícího Otce je bolestivé vidět Svého syna zotročeného a skloněného. Pouze to temné se vždy snažilo ponížít význam člověka. Vladimíre, vstaň, nezrazuj sebe. Neoddaluj se ode mě."

Anastasia se silně rozrušila, splnil jsem její prosbu, vstal jsem z kolenou a řekl:

„Vždyť jsem se neoddaloval, naopak, zdá se mi, že jsem tě začal chápat. Jenomže nesouhlasím s tím, že uctívání překáží lásce. Všichni věřící naopak říkají, že milují Boha. I já jsem se sklonil před tebou jako před bohyní a ty ses z nějakého důvodu lekla, začala ses rozrušovat."

„Známe se již víc než pět let, Vladimíre. Od té noci, kdy byl počat náš syn, uběhlo nemálo dnů, ale od té doby v tobě ani jednou nevzniklo přání dotknout

se mě, podívat se na mě tím pohledem, který jsi daroval jiným ženám. Nepochopení a teď i uctívání nedovolí lásce rozvinout se. Z uctívání se děti nerodí."

„Tak tohle všechno je proto, Anastasie, že ses teď stala jakoby ne ženou, ale jakýmsi shlukem informace. Nejenom já, ale i jiní hned nechápou, co říkáš. Co znamená, například, „nezrazuj sebe“ ? Proč jsi to o mně řekla ?"

„Napsal jsi dopis ruskému prezidentovi, Vladimíre, ale přitom jsi sám o sobě zapochyboval, málem jsi zahynul. Přestal jsi tvořit a přeložil jsi problémy na jiného k tomu ještě na jediného prezidenta."

„Tak to je proto, že on jediný u nás v Rusku může něco uskutečnit."

„Jeden to nedokáže, je potřebná vůle většiny. A navíc, proč jsi oslovil pouze jednoho prezidenta ? Jsou prezidenti na Ukrajině, v Bělorusku, v Kazachstáně..."

„Vždyť jsi mluvila pouze o Rusku, Rusko je mou vlastí."

„Ale ve tvém pasu je napsáno, že jsi Bělorus."

„Ano, Bělorus. Můj otec byl Bělorus."

„A celé dětství jsi strávil na Ukrajině."

„No ano, strávil. A je to to nejlepší, co si pamatuji ze svého dětství. Bílou chatičku pokrytou slámou a hať, kde jsme s kluky ze sousedství chytali piskoře. A dědeček a babička se přede mnou nikdy nehádali a nikdy mě netrestali."

„Ano, ano, Vladimíre, a vzpomeň si, jak jsi se svým dědečkem na zahrádce vysazoval malinké sazeničky..."

„Pamatuji si... Babička je zalévala z vědra."

„Ale i teď, ve vsi Kuzdničiči na Ukrajině, ve vsi, kde ses narodil, se uchoval sad, jeho zvrásněné stromy stále plodí, čekají na tebe."

„Tak kdepak je má vlast, Anastasie ?"

„Je v tobě."

„Ve mně ?"

„V tobě ! Materializuj ji na věky na zemi tam, kde ti to napoví duše."

„Ano, je třeba nějak si v sobě udělat jasno, zatím ale mám takový pocit, jako bych byl roztroušen po zemi."

„Vladimíre, jsi unavený, minulý den nám přinesl mnoho emocí. Lehni si, usni, spánek tě k ránu naplní novými silami a přijde nové chápání..."

Lehl jsem si do postele, pocítil jsem, jak Anastasia vzala mou ruku do svých dlaní. Za chvíli přijde hluboký spánek, již jsem to věděl - ona dokáže udělat spánek hlubokým a klidným, aby ti ráno bylo dobře, ale než jsem usnul, stačil jsem říci:

„Víš, Anastasie, udělej prosím, abych opět uviděl překrásnou budoucnost Ruska."

„Dobře, usínej, Vladimíre, uvidíš ji."

Anastasia zazpívala tichým hlasem beze slov, jakoby ukolébavku. „Přece je to skvělé, že si lidé sami všechno mohou programovat," stačil jsem si pomyslet, ponořuje se do příjemného a klidného snu o budoucím Rusku.

MÁME PŘED SEBOU VĚČNOST

Vycházející slunce svítilo skrz nezatažené záclony přímo na postel, právě ono mě vzbudilo. Skvěle jsem se vyspal ! Uvnitř jako by se objevily nějaké neobyčejné síly, dokonce jsem dostal chuť udělat rozcvičku nebo nějakou jinou fyzickou práci. I nálada byla výborná. A z kuchyně se ozývalo cinkání nádobí. „Je to možné,“ pomyslel jsem si, „cožpak se Anastasia pokouší připravit snídani ? Vždyť neví, jak se má zacházet s kuchyňskými přístroji a jak se zapíná plyn. Možná, že je třeba pomoci ?“ Oblekl jsem si sportovní soupravu, otevřel jsem dveře do kuchyně a jakmile jsem uviděl Anastasii, ihned uvnitř mě jako by proběhla teplá vlna.

Poprvé jsem viděl poustevnici z tajgy Anastasii ne v sibiřském lese, na jejím paloučku, ne na mořském břehu, ale v nejobvyklejším prostředí pro obyčejnou městskou ženu - v kuchyni. Sklonila se nad plynovým sporákem a pokusila se nastavit hořák. Jednou přidávala, podruhé ubírala tlak plynu, ale starý sporák se nedal plynule regulovat.

V kuchyni Anastasia vypadala jako úplně normální žena. Proč jen jsem ji včera polekal svým pokleknutím, zřejmě jsem toho hodně vypil nebo jsem byl silně unavený.

Anastasia pocítila, že se na ni dívám a otočila se ke mně. Jedna její tvář byla lehce zašpiněna moukou, na malinko zpoceném čele se přilepil pramínek vlasů, jenž vylezl zpod čelenky na hlavě. Anastasia se usmála. A hlas... její překrásný hlas...

„Přeji ti krásný, dobrý nastávající den, Vladimíre. Již jsem připravila skoro všechno k snídani. Za chvíli to bude.“

Než se umyješ, všechno bude hotové. Zatím se umyj, neboj se, já tady nic nezničím, pochopila jsem...”

Nešel jsem do koupelny ihned. Stál jsem jako začarovaný a díval jsem se na Anastasii. Poprvé za pět let naší známosti jsem skutečně uviděl, jak je tato žena neobyčejně krásná. Tuto krásu nelze popsat. Dokonce s tváří zašpiněnou moukou, dokonce bez účesu, s vlasy jednoduše svázanými do copu, i v jednoduchém nemoderním oblečení, byla stejně neobyčejně krásná.

Šel jsem do koupelny, pečlivě jsem se oholil, osprchoval jsem se, ale Anastasia mi pořád nešla z hlavy svou krásou. Z koupelny jsem šel do pokoje, posadil jsem se na již ustlanou postel a do kuchyně jsem nešel, z nějakého důvodu jsem vzrušeně přemýšlel o ní, o Anastasii.

Pět let znám tuto ženu - poustevnici ze sibiřské tajgy. Pět let... A jak se za tyto roky všechno změnilo ! Vidíme se zřídka, ale jako by byla stále nablízku. A je to její zásluhou ! Samozřejmě díky ní se normalizoval můj vztah s dcerou. Teď máme překrásný vztah. A manželka, i když jsem ani jednou za pět let nebyl doma, ale volal jsem jí a podle hlasu jsem cítil, že začala se mnou mluvit bez pocitu ukřivdění a bez chladu v hlase. Říká, že je doma všechno v pořádku.

Anastasia... Vždyť to ona mě vyléčila. Doktoři to nedokázali, ale ona - ano. Sám jsem chápal, že mohu zemřít, ale ona mě vyléčila, také ona mě udělala slavným. Teď mi za knihy nabízejí velké honoráře, ale vždyť jsou tam její slova. A také mluví vždy laskavě, nikdy se nezlobí. Stává se, že se na ni nechtěně rozčílím a ona

se stejně nezlobí. Samozřejmě, že podstatně změnila můj život, ale změnila ho k lepšímu. To ona mi porodila syna ! Samozřejmě, že situace je nestandardní v tajze na jejím paloučku žije můj syn, ale jemu je s ní zřejmě dobře. Je velice dobrá. Je třeba jí říci něco hezkého a udělat pro ni něco dobrého. Ale co ? Nic nepotřebuje. To je ale situace - i kdybys vlastnil půl světa, ona jako by pořád měla víc. Ale stejně jsem jí chtěl alespoň něco darovat. Již dávno jsem pro ni koupil náhrdelník z perel. Ne z umělých, ale z pravých velkých perel. Rozhodl jsem se - teď půjdu a daruji jí to. Vyndal jsem z kufru futrál, vzal jsem náhrdelník a místo toho, abych hned šel do kuchyně, z nějakého důvodu jsem se začal převlékat. Místo sportovní soupravy jsem si vzal kalhoty, bílou košili a ještě kravatu. Potom jsem dal náhrdelník do kapsy, ale z nějakého vzrušení jsem nemohl vkročit do kuchyně. Celý vyšňořený jsem si stoupl k oknu a stojím. Potom jsem se přece ovládl. „Copak je to konec konců," myslím si v duchu, „za hloupé chvění," a šel jsem do kuchyně.

Anastasia, sedící v očekávání u prostřeného stolu, se zvedla mě vstříc. Byla již učesaná a pečlivě upravená. Vstala a mlčky se dívala na mě svým laskavým pohledem šedomodrých očí. A já jsem stál a nevěděl, co mám říci. Proto jsem jí z nějakého důvodu začal vykat:

„Budte zdráva, Anastasie." Toto „vy" mě úplně zmátlo. A ona, jako by si ničeho nevšimala, vážně odpověděla:

„Bud' zdrav, Vladimíre. Posad' se prosím, již na tebe čeká snídaně."

„Hned se posadím... Napřed jsem ti chtěl říci... Říci, že..." ale nemohl jsem si vzpomenout na slova.

„Jen mluv, Vladimíre."

Ale zapomněl jsem to, co jsem chtěl říci. Přiblížil jsem se těsně k Anastasii a políbil jsem ji na tvář. Celé tělo jako by vzplanulo nějakým žářem. A Anastasiiny tváře zčervenaly zamrkala víčky rychleji než obvykle. A já jsem promluvil nějakým, jakoby ne svým, přidušeným hlasem:

„To je pro tebe od všech čtenářů, Anastasie. Mnozí jsou ti vděční."

„Od čtenářů ? Velké díky všem čtenářům. Moc velké díky," tiše zašeptala Anastasia.

A tehdy jsem ji rychle políbil na druhou tvář a řekl:

„Tohle je ode mě. Jsi velice hodná a dobrá, Anastasie. Jsi, Anastasie, velmi krásná. Děkuji ti za to, že jsi."

„Myslíš si, že jsem krásná, Vladimíre ? Děkuji... Myslíš si to ?.."

Byla také nesvá. Nevěděl jsem, co dělat dál. Ale potom jsem si vzpomněl na náhrdelník z perel v kapse. Rychle-rychle jsem ho vyndal, začal jsem rozepínat uzávěr:

„Tohle je dárek pro tebe, Anastasie. Jsou to perly... pravé... nejsou umělé. Víím, že nemáš ráda nic umělého, ale to jsou pravé perly."

Zámeček se nepodvoloval, trhl jsem jím, nit se přetrhla a všechny perly se rozsypaly na kuchyňskou podlahu, rozkutálely se po podlaze do různých stran. Sedl jsem si na podlahu, abych je posbíral, a Anastasia také začala sbírat, šlo jí to rychleji. Díval jsem se, jak skládá do své dlaně perličky, pozorně každou

prohlíží, a se zalíbením jsem se díval na její pohyby. Sedím na podlaze, opíraje se o zeď, a dívám se jako začarovaný. Seděl jsem a v duchu přemýšlel, jak je obyčejné prostředí standardní kuchyně, ale jak neobyčejné a překrásné je všechno v duši. Čím to je? Zřejmě tím, že v této kuchyni je ona - Anastasia. Je úplně blízko, ale nemám odvahu ji obejmout. Tato žena, jež se mi ze začátku, tehdy v tajze, ještě před pěti lety zdála být ne úplně normální, mi připadala jako hvězda, která se na minutku spustila z nebe. Je úplně blízko, ale jako hvězda je nedosažitelná. A roky... Och, mé roky... Nehnutě jsem se díval, jak Anastasia vstala, jak skládala do talířku na stole perly. Potom otočila hlavu směrem ke mně. A já, jako očarovaný, jsem stále seděl na kuchyňské podlaze opřený o zeď a díval se do jejích šedomodrých očí. Neuhnula svým laskavým pohledem.

„Jsi vedle mě, Anastasie, a dotknout se tě teď nemohu. Mám takový pocit, jako bys byla dalekou hvězdou na nebi.“

„Hvězdou? Takový pocit? Proč? Tady! Hvězdička je u tvých nohou, stala se obyčejnou ženou.“

Anastasia si rychle klekla a posadila se na podlaze vedle mě. Položila obě ruce na mé rameno a přitiskla svou hlavu. Uslyšel jsem, jak buší její srdce, jenomže mé tlouklo mnohem silněji. Její vlasy voněly tajgou. Její dech jako teplý větřík omamoval vůní květin.

„Proč jen jsem tě nepotkal, Anastasie, když jsem byl mladý? Jsi tak mladá a mně už je tolik let. Prožil jsem skoro polovinu století.“

„Vždyť já jsem k tvé bloudící duši procházela staletími, neodháněj mě teď od sebe.“

„Brzy zestárnu, Anastasie. A můj život skončí.“

„Ale než zestárneš, stihneš zasadit rodový strom, založit společně s lidmi město překrásného budoucna, úžasnou zahradu.“

„Pokusím se. Škoda, že sám nebudu moci dlouho žít v té zahradě. Uplyne ne jeden rok, než vyrostе.“

„Jestli ji založíš - věčně tam budeš žít.“

„Věčně?“

„Samozřejmě. Tvé tělo zestárne a zemře, ale Duše vzlétne.“

„Duše zemřelého vzlétne, to vím. Duše vzlétne - a tím to končí.“

„O, jak je překrásný dnešní den! Pročpak, Vladimíre, vytváříš neradostnou budoucnost? Vytváříš sám pro sebe.“

„Tohle nevytvářím já. Tohle je objektivní realita. Pro všechny přichází stáří, potom smrt. A dokonce i ty, můj milý snílku, nic jiného nevymyslíš.“

Anastasia sebou trhla, trochu uhnula, veselé a dobré oči se dívaly do mých a zářily, zářily radostnou jistotou navzdory všemu.

„Nemám důvod si vymýšlet, Pravda je vždy jedna. Existuje smrt těla - to je jasné všem. Těla! Jinak smrt - to je spánek, Vladimíre.“

„Spánek?“

„Ano, spánek.“

Anastasia poklekla a začala mluvit, hledíc mi přímo do očí. Ale mluvila nějak tak, že v kuchyni zmlklo rádio, ztichly hlasy a šum za oknem, když Anastasia ne moc hlasitě pronesla:

„Můj milovaný ! Před námi je věčnost. Život vždy uplatňuje svá práva. Sluneční paprsek zableskne na jaře, do nového se oblékne Duše. Ale i pomíjející tělo se ne nadarmo pokorně obejme se zemí. Nové květiny a tráva na jaře vzejdou z našich těl. Věčně budeš slyšet zpěv ptáků, pít kapky deště. Věčná oblaka na modrém nebi oblaží tě svým tancem. Jestliže chránice nevíru, se rozvaneš jako prach po nekonečném vesmíru, z prachu, bloudícího ve věčnostech, můj milovaný, tě začnu sbírat. A pomůže mi strom, jenž zasadíš, raným jarem svou větvičku natáhne tam, kde tvá Duše v bezcitném klidu přebývá. A ten, komu jsi na zemi daroval to dobré, si pomyslí na tebe s láskou. Jestliže všechna pozemská láska nestačí pro tvé nové vtělení, tak jedna, znáš ji, na všech úrovních vesmírného bytí, vzplane pouze jedním přáním - „vtěl se, milovaný“, a na okamžik zemře sama.“

„Budeš to ty, Anastasie ? Jsi si tím jistá, že to dokážeš udělat ?“

„Toto je schopná udělat každá milující žena, jestli dokáže vtisknout Logos do citů.“
/Logos - slovo, mysl, rozum, božská podstata duše/

„A copak ty, Anastasie ? Kdo pomůže tobě se opět vrátit na zem ?“

„Dokážu to sama, nikoho neobtěžujíc.“ „A jak tě poznám ? Vždyť již bude úplně jiný život.“ „Když se opět vtělíš na zem, stane se z tebe dospívající chlapec. Na sousední zahradě uvidíš zrzavou, usmrkanou holčičku. Řekni té maličké s mírně křivýma nožičkami dobré slovo, všimni si jí. Vyrosteš, bude z tebe mladík, začneš svým pohledem provázet krásy. Nepospíchej s nimi spojovat svůj osud. Na sousední zahradě dospívá holčička, zatím není krasavice - samá piha. Jednou si všimneš, jak se potají za tebou dívá. Ale nesměj se jí, neodháněj, až se nesměle přiblíží k tobě, aby tě odpoutala od dospělé krasavice. Uplynou pouze tři jara a ze sousední holčičky se stane krásná dívka. Jednou se na ni podíváš a vzplaneš láskou k ní. A budeš s ní šťastný. A bude šťastná ona. Vladimíre, v té tvé šťastné vyvolené bude žít právě má Duše.“

„Děkuji ti za krásný sen, Anastasie, má milá vyprávěčko.“

Opatrně jsem ji vzal kolem ramen, přitiskl k sobě. Chtělo se mi poslouchat, jak horoucně jí buší srdce, cítit, jak voní vlasy překrásné ženy, jež věří pouze v to dobré, v nekonečnost. A možná, že jsem se chtěl držet, jako stébla, jejích neuvěřitelných snů. Z jejích slov o budoucnu se všechno kolem stalo radostnějším.

„I kdyby to, co říkáš, Anastasie, byla pouhá slova, stejně jsou překrásná a na duši se dělá radostněji, když je slyším.“

„Slova touhy uvádějí do pohybu velkou energii. Svou touhou a úmysly člověk sám tvoří svoji budoucnost. Uvěř mi, Vladimíre, všechno se stane přesně tak, jak jsem to slovy nakreslila pro nás dva. Ale ve své touze jsi volný a všechno můžeš změnit, proneseš-li jiná slova. Jsi volný, svobodný a každý sám je sobě tvůrce.“

„Ve tvých slovech nic měnit nebudu, Anastasie. Pokusím se jim uvěřit.“

„Děkuji.“

„Za co ?“

„Za to, že jsi nezničil věčnost pro dva.“

V tento překrásný, slunečný den jsme se koupali v moři, opalovali jsme se na liduprázdném mořském břehu. Večer Anastasia odešla. Jako vždy, požádala mě, abych ji nevyprovázel. Stál jsem na balkóně a díval se, jak šla po chodníku podél domu, se šátkem na hlavě, v jednoduchém oblečení, s plátěnou kabelkou vlastní výroby. Šla, snažíc se nevynikat mezi ostatními chodci, žena, jež stvořila překrásnou budoucnost celého státu. Ona určitě nastane, její touhu materializují lidé a sami začnou žít v překrásném světě.

Před tím, než odbočila za roh domu, se Anastasia zastavila, otočila se mým směrem a zamávala rukou. Také jsem jí zamával na rozloučenou. Již jsem nemohl rozeznat její tvář, ale byl jsem přesvědčen - usmívala se. Vždy se usmívá, protože věří a tvoří pouze to dobré. Možná, že je to tak třeba? Také jsem jí zamával a zašeptal pro sebe: „Děkuji ti, Nastěnko.“

RODOVÁ KNIHA

*Tato kniha ze série „Zvonící cedry Ruska“
utvrzuje v nás radostné předtuchy.*

(150.)

KDO VYCHOVÁVÁ NAŠE DĚTI ?

Na dveřích ordinace soukromé polikliniky visela tabulka informující o tom, že zde ordinuje doktor lékařských věd, specialista v oblasti dětské psychologie. Bylo tu uvedeno příjmení, jméno a jméno po otci doktora, který mi byl doporučen jako jeden z nejlepších věhlasných odborníků v otázkách vzájemných vztahů mezi dětmi a rodiči. Objednal jsem se k němu jako poslední, abychom nebyli omezeni časem: pokud se rozhovor ukáže být prospěšný, za příplatek navrhnou doktorovi prodloužení pro mě důležitého rozhovoru.

V ordinaci u stolu seděl člověk důchodového věku se smutnou tváří. Unaveně ukládal do desek popsané listy papíru. Nabídl mi, abych se posadil, položil před sebe čistý list papíru a pronesl:

„Poslouchám vás. Jaké máte problémy ?“

Abych mu nemusel vyprávět dlouhý příběh spojený s událostmi, jež se staly po setkání s Anastasií v tajze, pokusil jsem se vyložit podstatu mé otázky co nejstručněji:

„Alexandře Sergejeviči, potřebuji navázat kontakt s dítětem, se svým synem, kterému zanedlouho bude pět let.“

„Myslíte, že jste ztratil kontakt se svým synem ?“ zeptal se unaveně a lhostejně psycholog.

„Uvědomělý kontakt jako takový skoro ani nebyl. Stalo se, že jsem se svým dítětem po jeho narození skoro vůbec nekomunikoval. Viděl jsem ho ještě v kojeneckém věku a potom... Nikdy jsem s ním nemluvil, zkrátka, začal si uvědomovat život beze mě. Žili jsme odděleně, ale teď mám před sebou setkání a rozhovor s mým pětiletým synem. Možná, že existují nějaké techniky, které pomáhají získat si dítě ? Vždyť jsou případy, když se muž žení se ženou, která již má dítě, a navazuje s ním kontakt, stává se mu otcem a kamarádem.“

„Postupy samozřejmě jsou, ale ne vždy jsou stejně účinné. Ve vztahu mezi dětmi a rodiči mnoho záleží na individualitě, na povahách.“

„Chápu, ale přesto bych chtěl tyto konkrétní postupy znát.“

„Konkrétní... Nu což... Když se objevíte v rodině, a je třeba pochopit, že dokonce jedna žena s dítětem je již rodina, pokuste se co nejméně rušit ten způsob života, který vytvořili. Nějakou dobu pro svého syna budete cizím člověkem a s

tímto je třeba se smířit. Z počátku si potřebujete na všechno zvyknout a nechat je, aby si zvykli na vás. Pokuste se spojit svůj příchod se splněním doposud nesplněných přání a tužeb dítěte. Zeptejte se jeho matky, po jaké hračce toužil, ale ona mu ji nemohla koupit. Není třeba, abyste ji kupoval sám. Navažte s dítětem nějak rozhovor o svém dětství, o svých hračkách a řekněte mu, že jste po ní toužil. Jestli rozhovor podpoří a sdělí vám své přání mít stejnou, nabídněte mu, že společně pojedete do obchodu a koupíte vytouženou hračku. Důležitý je samotný rozhovor, společná cesta. Chlapec se vám musí svěřit se svou touhu, dovolit, abyste se zúčastnil jejího splnění."

„Příklad s hračkami se mi moc nehodí. Můj syn zatím neviděl hračky, které se prodávají v obchodech."

„To je divné... Takže se nehodí?.. Pojdte, můj drahý, budeme mluvit otevřeně. Pokud chcete slyšet radu, užitečnou pro vás, povězte mi podrobněji o svém vztahu se ženou, která vám porodila syna. Kdo je? Kde pracuje, kde žije? Jak je zajištěná její rodina? Co, podle vás, bylo příčinou vaší roztržky?"

Pochopu jsem, že chci-li slyšet od psychologa konkrétnější rady, budu mu muset povědět o svém vztahu s Anastasií, v kterém i já sám jsem zatím neměl jasno. Proto jsem ani neměl ponětí, co o něm mám vyprávět psychologovi. Aniž bych řekl její jméno, sdělil jsem mu následující:

„Žije ve velice vzdáleném kraji na Sibiři. Seznámil jsem se s ní náhodou, když jsem tam byl s obchodní expedicí. Se začátkem perestrojky jsem se pustil do podnikání na Sibiři: po řece Ob jsem lodí vozil různé zboží do vzdálených míst, zpátky - ryby, kožešiny, divoce rostoucí plody."

„Chápu. Takže, jako Paratov: po sibiřské řece kupec vesele putoval k závisti všech."

„Ne vesele putoval, ale pracoval. Podnikatelé mají vždy problémy."

„Připusťme, že mají, ale pobavit se vy, podnikatelé, stiháte."

„U mě s touto ženou vůbec nešlo o zábavu. Zachtělo se mi od ní mít syna. I dříve jsem chtěl syna, potom jsem jako by zapomněl na své přání. Ubíhala léta... A když jsem ji viděl... Jak je zdravá, mladá a krásná... Teď jsou skoro všechny ženy nějaké neduživé, nemocné, ale ona - zdravá, kvetoucí. Proto jsem si pomyslel, že dítě také bude krásné a zdravé. Porodila mi syna. Jezdil jsem za nimi, když byl ještě úplně malinký, ještě nemohl mluvit a chodit. Měl jsem ho v náručí. Potom jsem se s ním nestýkal."

„A proč jste s ním nekomunikoval?"

Jak jen jsem měl během krátké besedy objasnit tomuto člověku všechno, o čem jsem napsal v několika knihách. Jak jsem mu měl povědět, že Anastasia odmítla opustit svůj palouček v tajze a odstěhovat se se synem do města, a já nejsem přizpůsobený životu v tajze. A to, že právě ona mi nedávala možnost nejenže darovat mu obvyklé hračky, ale ani se s ním stýkat. Každé léto jsem přijížděl do sibiřské tajgy, chodil jsem na louku, kde žije Anastasia a můj syn, ale vidět syna se mi stále nedařilo. Pokaždé byl někde pryč, u dědy a pradědy, kteří žili v sousedství, v hloubi bezmezného sibiřského tajgy. Anastasia mě odmítala odvést k nim na návštěvu a co víc: pokaždé houževnatě trvala na tom, že nejdříve se mám připravit na rozhovor se svým synem.

Ve snaze dotknout se tématu výchovy dětí jsem dával mnohým svým známým stejnou otázku, která, i když byla úplně jednoduchá, vždy vyvolávala podiv a nepochopení: „Promluvil sis někdy vážně se svým dítětem ?“

A nakonec se ukázalo, že témata rozhovorů jsou u všech stejná: „Jdi jíst... Je na čase spát... Nevyváděj... Posbírej své hračky... Udělal jsi domácí úkoly ?..“

Dítě roste, jde do školy, ale na to, aby se s ním pohovořilo o smyslu života, o předurčení člověka, nebo alespoň o tom, jakou životní cestu má před sebou, mnohým lidem buď nestačí čas, nebo podobný rozhovor nepovažují za důležitý. Možná si myslí, že je to předčasné, že to ještě stihnou. Ale nestíhají. Dítě vyrůstá...

Ale když se my sami nesnažíme mluvit se svými dětmi seriózně, kdo je v tom případě vychovává ? Proč mi Anastasia po všechna ta léta nedovolovala komunikovat s mým vlastním synem ? Nevím, čeho se bála nebo něčemu chtěla zabránit ?

A pak přišel den, kdy se najednou zeptala: „Vladimíre, cítíš se být připravený, aby ses setkal se svým synem a pohovořil s ním ?“ Odpověděl jsem, že se chci setkat, ale nedokázal jsem pronést slova „jsem připravený“.

Po celá ta léta jsem o vztazích mezi rodiči a dětmi četl všechno, co se mi podařilo najít. Psal jsem knihy, mluvil jsem na konferencích v různých státech, ale nepsal jsem a nemluvil jsem o tom nejdůležitějším, co mě zajímalo celou tuto dobu - o výchově dětí a o vzájemném vztahu mezi nimi a starší generací.

Promýšlel jsem množství rad z literatury o výchově dětí, avšak stále častěji se mi vybavovala Anastasiina věta: „*Výchova dětí - je výchova sebe.*“

Dlouhou dobu jsem nechápal úplně smysl této věty, ale nakonec jsem si pro sebe udělal pevný závěr: naše děti nevychovávali rodičovská kázání, škola nebo univerzita. Naše děti vychovává způsob života: *naš způsob života, způsob života společnosti celkově. A ať rodiče, učitelé ve škole nebo jiné osvětářské instituce říkají cokoli, používají jakékoli moudré výchovné systémy, děti budou následovat způsob života vytvořený kolem nich většinou lidí.*

Tedy výchova dětí zcela závisí na tvém vlastním chápání světa, na tom, jak žiješ ty sám, tví rodiče a celá společnost. V nemocné, nešťastné společnosti se mohou rodit pouze nemocné a nešťastné děti.

„Pokud mi podrobně nepovíte o vzájemném vztahu mezi matkou vašeho syna a vámi, bude pro mě těžké dát vám účinnou radu,“ přerušil dlouhou pauzu psycholog.

„Bylo by to dlouhé povídání. Ale stručně řečeno, život se vyvinul tak, že jsem několik let nekomunikoval se svým synem, a to je všechno.“

„Dobře, v tom případě mi řekněte, pomáhal jste nějak materiálně v průběhu těchto let matce vašeho dítěte ? Myslím si, že pro podnikatele je materiální pomoc nejjednodušším projevem pozornosti k rodině.“

„Ne, nepomáhal jsem. Myslí si, že je vším potřebným zajištěna.“

„Copak je velice bohatá ?“

„Prostě všechno má.“

Alexandr Sergejevič prudce vstal a rychle pronesl:

„Žije v sibiřské tajze. Vede poustevnický způsob života. Jmenuje se - Anastasia, váš syn - Vladimír a vy sám - Vladimír Nikolajevič. Poznal jsem vás. Četl jsem všechny vaše knihy, a ne jednou.“

„Ale...“

Alexandr Sergejevič začal nervózně chodit po pokoji, potom opět řekl:

„Ano... ano... Opravdu jsem na to přišel ? Rozluštil jsem to. Odpovězte mi, prosím, na jednu otázku. Odpovězte mi ! Je to pro mě velice důležité. Pro vědu... I když ne, neodpovídejte. Řeknu to sám. Začínám chápat. Jsem přesvědčen, že po celá ta léta po setkání s Anastasií jste intenzivně studoval psychologii, filozofii. Stále jste přemýšlel o výchově dětí. Je to tak ?“

„Ano.“

„Ale závěry, jež jste udělal po přečtení „moudrých“ knih a článků, vás neuspokojily. A tehdy jste začal hledat odpovědi sám v sobě, nebo jinými slovy, přemýšlet o dorůstající generaci, o výchově dětí ?“

„Zřejmě ano. Ale víc o svém synu.“

„To je nerozlučně spjato. Přišel jste ke mně v zoufalství a nemáte moc velkou naději, že dostanete odpovědi na otázky, jež před vámi vyvstaly. Když je nedostanete ode mě, budete pokračovat v hledání.“

„Zřejmě.“

„Ano... Ohromující... Řeknu vám jméno člověka, který je nesrovnatelně silnější a moudřejší než já.“

„Kdo je ten člověk a jak se mám k němu dostat ?“

„Tento člověk je vaše Anastasia, Vladimíre Nikolajeviči.“

„Anastasia ? Ale poslední dobou velice málo mluví o výchově dětí. A to právě ona mi neumožňovala komunikovat se synem.“

„Právě - ona. Také jsem do tohoto okamžiku nemohl logicky objasnit její chování. Neuvěřitelný čin. Milující žena najednou prohlašuje budoucímu otci, že on nesmí komunikovat se svým synem. Nestandardní situace, která se dříve nikde nevyskytovala. Ale ten důsledek !.. Důsledek je ohromující ! Vždyť se jí podařilo donutit... Ne, toto slovo v dané situaci není vhodné. Anastasii se povedlo přimět... A koho ? Promiňte, přimět nepřiliš vzdělaného podnikatele, aby se zajímal o psychologii, filozofii, o otázky výchovy dětí. O tomto jste přemýšlel celou dobu, samotný fakt, že jste přišel ke mně to potvrzuje. Po celá ta léta Anastasia vychovávala syna, ale současně vychovávala i vás. Připravovala setkání otce se synem.“

„Syna skutečně vychovávala sama. A co se týká mě - nemyslím si to. Vídáme se celkem zřídka. Setkání jsou také krátká.“

„Ale o informaci, kterou dává v průběhu těchto, jak říkáte, krátkých setkání, je třeba přemýšlet až dodneška. Ohromující informaci. Vy, Vladimíre Nikolajeviči, říkáte, že Anastasia málo mluví o výchově dětí, ale není tomu tak.“

Alexandr Sergejevič se rychle přiblížil ke stolu, vytáhl ze zásuvky silný šedivý sešit, šetrně ho pohlídl a pokračoval:

„Z vašich knih jsem v určité posloupnosti vypsál všechny Anastasiiny výroky o narození a výchově dětí. Dějové podrobnosti jsem vynechal. I když jsem možná zbytečně vytrhl citát z kontextu. Námět je samozřejmě důležitý, pro snazší pochopení. V Anastasiiných výrociích je ukryt velikánský, řekl bych, filozofický smysl, moudrost starodávné kultury. Jsem ochoten předpokládat, a nejen já, že tyto teorie jsou vyloženy v nějaké starodávné knize, jejíž stáří se počítá na miliony let. Anastasiina vyprávění vynikají hloubkou, přesností vyjadřování podle nás nejzávažnějších myšlenek, vyložených v starodávných manuskriptech i soudobých vědeckých pracích. Když jsem zvláště vypsál všechno, co se týká narození a výchovy člověka, tak... nakonec vznikl traktát, kterému ve světě není rovno. Jsem přesvědčený, že na jeho základě bude obhájeno množství disertací, uděleno nemálo vědeckých hodností, budou udělány ohromující objevy, ale to hlavní je v něčem jiném - na Zemi se objeví nová rasa, jejíž jméno je „Člověk“ !”

„Vždyť člověk existuje i teď.“

„Myslím, že z pohledu budoucnosti lze o faktu existence člověka pochybovat.“

„Jak to ? Vždyť vy i já existujeme, jak tedy lze pochybovat o naší existenci ?”

„Existují naše těla, říkáme jim „lidé“. Ale obsah, psychický stav lidských bytostí se v budoucnu bude významně lišit od našeho, tudíž, vzhledem k odlišnostem, je nutné změnit název. Možná, že dnešní lidé budou pojmenováni „člověkem určité doby“, nebo nějak jinak budou nazváni ti, kdo se narodí v budoucnu.“

„Cožpak je opravdu všechno tak vážné ?”

„Vážné i nepochybné. Například vy jste přečetl mnoho knih o výchově dětí, které napsali vědci. Teď mi řekněte, kdy začíná výchova dítěte ?”

„Někteří autoři se domnívají, že je třeba začít od jednoho roku.“

„No právě. V lepším případě - od jednoho roku. Ale Anastasia ukázala, jak se člověk formuje již před... Jsem si jistý, že jste si teď pomyslel: „V matčině lůně.“ Ale ona dokázala, že rodiče mohou vytvářet budoucí dítě již před setkáním spermatozoidu s vaječnou buňkou. A toto lze vědecky objasnit. Anastasia stojí výš než všichni současní nebo dřívější psychologové. Její výroky jsou pádné, zahrnují všechna období vývoje dětí: před početím, při početí, nitroděložní a další.

Dotýká se témat, jež nedokázali plně pochopit ani mudrcové v minulosti, ani dnešní vědci. Zdůraznila to, bez čeho není možné porodit a vychovat plnohodnotného člověka.“

„Na nic takového si nevzpomínám. Nepsal jsem o obdobích.“

„Psal jste knihy, svědčil o událostech. Anastasia pochopila, že budete psát právě takto. A potom - následující krok: sama začala formovat tyto události, fakticky odívala velikou vědeckou práci do poutavé vyprávěcí formy. Tvořila vaši knihu svým životem, přinášela lidem drahocenné znalosti.

Většina čtenářů toto cítí intuitivně. Mnozí jsou nadšení z knih, ale nemohou si úplně uvědomit příčinu nadšení, přijímají informaci, kterou dříve neznali, na podvědomé úrovni. Ale lze ji vnímat i uvědoměle. Hned vám to dokážu. Takže, máme před sebou konspekt Anastasiiných výroků o narození člověka. S mým kolegou jsme je důkladně propracovali a prokomentovali. Je kandidát lékařských věd, sexuolog, ordinuje v sousední ordinaci. Provedli jsme experimenty a proanalyzovali situaci.“

Alexandr Sergejevič otevřel svůj sešit a trochu s rozechvěním a slavnostně začal mluvit:

„Tak tedy začátek... *Období před početím*. V nedávné minulosti ani v současnosti jej společnost nepovažuje za aspekt výchovy dítěte. Dnes je však zcela zřejmé, že na Zemi nebo někde v nekonečných prostorech vesmíru existovala nebo existuje kultura, kde vzájemné vztahy mezi mužem a ženou byly mnohem dokonalejší než dnešní. A období předcházející početí bylo důležitou, možná, že i hlavní součástí výchovy člověka.

Anastasia v duchu kulturních zvyků civilizace, již neznáme, provádí určitou přípravu dříve, než je dítě počato. Otupila vaši sexuální touhu. Podle událostí, popsanych v první knize, to jako psycholog dobře vidím. Připomenu jejich poslušnost.

Zastavili jste se s Anastasií v tajze, pijete koňak, svačíte, Anastasia se jídla a alkoholu, které jste jí nabídl, ani nedotkla. Svléká vrchní oblečení, lehá si na trávu. Jste uchvácen její přirozenou krásou, probouzí se ve vás samozřejmě přání ovládnout překrásné ženské tělo. V sexuálním vzrušení se pokoušíte o sblížení, dotýkáte se jejího těla a... ztrácíte vědomí.

Nebudeme zabíhat do podrobností toho, jak odpojila vaše vědomí. Důležité je něco jiného - v důsledku tohoto jste Anastasii přestal vnímat jako objekt uspokojení sexuální potřeby. I vy sám o tom vyprávíte, zapsal jsem si vaši větu: „Neměl jsem ani pomyšlení...“.

„Ano. Je to tak, po události při odpočinku jsem už nepocítil sexuální touhu ve vztahu k Anastasii.“

„Teď druhá etapa - *početí* - vyprávění o kultuře početí dítěte.

Nocleh v útulné zemi, vůně suché trávy a květin. Ale pro vás je neobvyklé spát sám v noci v tajze a žádáte Anastasii, aby si lehla vedle vás. Již chápete: jestli bude nablízku, nic špatného se vám nestane. Anastasia si lehla vedle vás.

Takže ve velice intimním prostředí se vedle vás ocitá překrásné mladé ženské tělo, které se Mší ještě jednou zvláštností - vyzařuje zdraví. Na rozdíl od mnoha ženských těl, jež jste viděl dříve, skutečně kypí zdravím. Cítíte aroma Anastasiina dechu, ale přitom se ve vás neprobouzí žádná sexuální touha. Je z vás vyhnána. Prostor je očištěn pro jiný psychický stav - snahu o pokračování rodu. Myslíte na syna! Na syna, jenž zatím není. Tady je vaše věta z knihy: „Bylo by dobře, kdybych měl s Anastasií syna. Je tak zdravá. Dítě by také pochopitelně bylo zdravé a krásné.“ Mimovolně dáváte ruku na Anastasina prsa, hladíte je, ale to už je jiné láskání. Ne sexuální. Jako byste hladil svého syna. Potom píšete o doteku rtů, o lehkém Anastasiinu dechu, a dál... úplné vynechání jakýchkoliv podrobností. Potom hned popisujete jitro, překrásnou náladu, pocit neobyčejné události. Jsem si jistý, že vám vydavatelé pro větší popularitu knih nejednou nabízeli, abyste popsal tuto noc detailněji.“

„Ano, skutečně mi to nejednou nabízeli.“

„Nicméně, tuto noc jste nepopsal v žádném ze svých nových vydání knihy, proč?“

„Protože...“

„Stop! Prosím, nemluvte. Chci prověřit sám sebe, správnost svých závěrů. Sexuální podrobnosti té noci jste nepopsal proto, že po doteku Anastasiiných rtů

se jednoduše absolutně na nic nepamatujete."

„Ano, nepamatuji se, ani teď si nemohu na nic vzpomenout, kromě neobyčejných pocitů ráno."

„To, co vám teď řeknu, budete pokládat za neuvěřitelné. V tu překrásnou noc jste neměl s Anastasií žádný sex."

„Neměl ? A co syn ? Sám jsem ho viděl."

„V tu noc jste se skutečně fyzicky sblížili. Byly spermatozoidy... zkrátka všechno to, co k početí dítěte patří, ale sex to nebyl. Nejednou jsme s kolegy analyzovali to, co se vám přihodilo. Stejně jako já jsou přesvědčeni o tom, že jste s Anastasií sex neměl. Samotným slovem „sex" se v naší době myslí uspokojení tělesných potřeb, snaha o dosažení tělesného uspokojení. Ale v kontextu události noci v tajze daný cíl chybí, myslím tím, že jste se nesnažili docílit tělesného uspokojení. Snaha a cíl byly jiné - dítě. Tudíž i název události má být jiný. Tady nejde jen o terminologii, tady jde o kvalitativně jiný způsob narození člověka.

Ještě jednou chci zopakovat: *je to kvalitativně jiný způsob narození člověka.* Mé tvrzení není abstraktní, lze jej lehce dokázat vědeckými srovnáními. Posudte sám, nikdo z dnešních psychologů nebo fyziologů nebude popírat vliv vnějších psychických faktorů na formování zárodku v matčině lůně. Mezi jiným má velký, a dosti často dominantní, význam chování muže k těhotné ženě. Také nemůžeme popírat vliv chování muže k ženě v okamžiku tělesného sblížení na formování budoucího člověka. V jednom případě je to vztah jako k objektu uspokojení tělesné vášně. V druhém - jako k společnému tvůrci. Tudíž i výsledek bude různý. Je možné, že dítě počaté za takových podmínek, se bude úrovní intelektu lišit tak výrazně, jak se liší dnešní člověk od opice.

Sex a s ním spojené uspokojení při stvoření nejsou cílem, jsou pouze prostředkem. Jiné psychické energie budou řídit těla, také jinak se bude formovat stav dítěte.

Z výše řečeného vyplývá první pravidlo: žena, která si přeje porodit plnohodnotného člověka, vytvořit pevnou a šťastnou rodinu, musí vycítit okamžik, kdy se muž bude chtít s ní sblížit s cílem narození dítěte a bude si představovat své budoucí dítě, přát si jeho narození.

Za těchto podmínek muž a žena dosahují psychického stavu, který jim dává možnost dosáhnout nejvyšší spokojenosti ze sblížení. A budoucí dítě dostává energie, které nemají děti narozené tradičním, přesněji, náhodným způsobem."

„A jak žena vycítí tento okamžik ? Jak se dozví o myšlenkách muže ? Vždyť myšlenky jsou neviditelné."

„Laskání ! Podle něj to lze určit. Psychický stav se vždy vyjadřuje vnějšími příznaky. Ve stavu radosti se člověk směje, má na tváři úsměv. Když je mu smutno, bude mít odpovídající výraz očí, pózu a tak dále. V tomto případě, myslím si, nebude tak těžké odlišit čistě sexuální láskání od toho, kdy se muž dotýká ženy, jako by se dotýkal budoucího dítěte. Pouze při takovém přístupu se stává něco, co ze všech bytostí, žijících na Zemi, je schopen pocítit pouze člověk. Popsat, vědecky objasnit toto „něco" nikdo a nikdy nedokáže. V okamžiku, kdy se toto stává, není možné analyzovat. Jako psycholog můžu pouze předpokládat, že podstatným v této události nebude spojení dvou fyzických těl, ale něco nezměrně většího: splynutí dvou myšlenek vjedno. Ještě přesněji: splynutí

dvou komplexů citů vjedno. Dosažené uspokojení a prožité blaho budou značně předstihovat pouhé sexuální uspokojení. Nepomíjí tak rychle, jak je to při obyčejném sexu. Nepochopitelný příjemný stav může trvat měsíce, dokonce i roky. Právě tento stav formuje pevnou, láskyplnou rodinu. Právě o tomto mluví Anastasia. To znamená, že muž, který jednou něco takového pocítí, nedokáže proměnit získaný pocit na pouze sexuální uspokojení. Nedokáže, nebude mít přání být nevěrný své manželce. Své milované. Právě od tohoto okamžiku se začíná formovat rodina. Šťastná rodina !

Existuje takový výraz: „Sňatky se uzavírají na nebesích.“ V daném případě se tento výraz úplně shoduje s událostí. Posudte sám. Co je dnes všeobecným důkazem nebeského sňatku ? Papír, vydaný občanským matričním úřadem, nejrůznější církevní rituály. Je to směšné, že ? Směšné a smutné.

Anastasia dává přesnou definici: důkazem sňatku, uzavřeného na nebi, může být pouze neobyčejně překrásný stav muže a ženy, jehož důsledkem je narození nového plnohodnotného člověka.

Sám za sebe mohu dodat: většina dětí, dnes narozených, jsou nemanželské. A teď... Teď vám přečtu komentáře mého kolegy sexuologa:

„Sexuální vztahy muže a ženy, popsané v knize „Anastasia“, odhalují úplně jiný význam sexu. Všechny dnes existující příručky na toto téma, počínaje starořeckými, indickými a konče současnými, jsou naprosto naivní a směšné ve srovnání s významem toho, co řekla Anastasia. Všechna starodávná a také současná veledíla o sexu, jež k nám došla, všechna pojednání se omezují na hledání všemožných póz, na techniku láskání a vnější atributy. Ale fyziologické, psychické schopnosti a možnosti lidí jsou různé.

Pro každého konkrétního jedince může být nejvíce efektivní a přijatelná pouze jedna poloha, vlastní pouze jeho charakteru a temperamentu, určité vnější atributy.

Stěží se ve světě najde odborník schopný z množství existujících způsobů přesně určit nejvhodnější pro každého konkrétního člověka. Pro splnění podobného úkolu musí odborník znát tisíce existujících způsobů s různými nuancemi, prostudovat fyzické, psychické schopnosti konkrétního člověka a to je nemožné.

Důkazem toho, že problém teorie sexuálních vztahu mezi mužem a ženou dnešní věda nevyřešila, je stále větší pokles potence u většiny mužů a žen dnešní společnosti. Narůstá počet manželských párů sexuálně neuspokojujících jeden druhého. Smutná situace může být změněna.

To, co ukázala Anastasia, je důkazem toho, že v přírodě existuje nějaký mechanismus, nějaké vyšší síly, jež jsou schopny vyřešit zdánlivě neřešitelný problém okamžitě. Tento mechanismus, nebo nějaké síly prostřednictvím určitého stavu dvou lidí - muže a ženy - speciálně pro ně vyhledávají stav a způsoby pohlavních vztahů, vhodné pouze pro ně.

Nepochybně, v tomto případě bude uspokojení svou úrovní dosahovat nejvyššího bodu. Je zcela možné, že muž a žena, kteří prožijí podobné uspokojení, budou vždy chránit manželskou věrnost nezávisle na tom, jakými zákony a rituály bude podmíněna.

Manželská věrnost ! Manželská nevěra. Zrada." Alexandr Sergejevič vstal od stolu a mluvil dál vestoje: „Anastasia poprvé ukázala podstatu tohoto jevu, pamatují si nazpaměť některé věty i celé monology. Poslechněte si, jak říkala: *Všemi možnými způsoby vnucují člověku, že uspokojení lze lehce dosáhnout, myslí pouze na tělesná potěšení. A tím člověka odvádějí od Pravdy. Chudinky zklamané ženy, jež o tom nevědí, se celý život trápí a hledají ztracené blaho. Hledají na špatném místě. Žádná žena nemůže uchránit muže před mravní zpustlostí, pokud si sama dovolí oddat se mu jenom kvůli uspokojení tělesných potřeb.* A tady ještě... Hned... Ano... *Potom se budou snažit ovládat stále nová a nová těla nebo používat všedně a odsouzeně jenom svá těla a jen intuitivně si budou uvědomovat, že skutečná slast opravdového svazku se od nich neustále vzdaluje.*’

Absolutně přesně uvedená příčina manželské nevěry. Mohu to objasnit i jako psycholog. Všechno je logické: muž a žena, tak zvaní manželé, se zabývají sexem pro sex. Intuitivně cítí, že nedosahují dostatečného uspokojení, obrací se na odborníka, čtou doplňkovou literaturu. Doporučují se jim různé polohy, laskání, zkrátka, aby se pustili do hledání většího uspokojení prostřednictvím změny sexuálních technik.

Všimněte si - pustit se do hledání. Toto ani nemusí být vysloveno, ale oni sami, jak to přesně vystihla Anastasia, intuitivně vědouce o existenci vyššího blaha, začnou hledat. Ale kde jsou meze tohoto hledání ? Copak se omezuje pouze na změnu poloh ? Jeho absolutně logickým pokračováním je změna těl.

„Och !’ křičí ve společnosti. „Je to manželská nevěra.’ Není tady žádná nevěra. Není proto, že nejsou manželé !

Sňatek, stvrzený papírem, není manželským svazkem. Jsou to pouze konvence vymyšlené společností.

Manželský svazek má být uzavřen mezi mužem a ženou prostřednictvím dosažení toho nejvyššího stavu, o němž pověděla Anastasia. Nejenže o něm pověděla, ale i ukázala způsoby jeho dosažení. Je to nová kultura vzájemného vztahu mezi mužem a ženou."

„Copak, Alexandře Sergejeviči, navrhuje mladým lidem, aby začínali s intimním stykem ještě před oficiálním uzavřením manželství ?"

„Většina lidí se právě takhle chová. Jenom se stydíme o tom mluvit otevřeně. Ale já navrhuji nevěnovat se sexu pro sex ani před, ani po registraci manželského svazku.

Považujeme se za svobodnou společnost. Máme možnost svobodně se zabývat mravní zkázkou. A také se jí zabýváme ! Zvrhlost se stala průmyslem. Kino a množství různorodé pornografické produkce, prostitute, gumové ženy ze sexshopů jsou toho důkazem.

Na pozadí této bakchanálie, jež svědčí o úplné nemohoucnosti současné vědy pochopit přírodu a předurčenost mechanismů, zpevňujících svazek dvou, se jako blesk objevil vynález.

Já jako psycholog jsem pochopil grandióznost toho, co odhalila Anastasia. Ukázala novou kulturu vzájemných vztahů mezi mužem a ženou.

Hlavní role v nich náleží ženě. Anastasia dokázala i vás přivést k chápání této kultury. Dokázala to udělat, používajíc, možná intuitivně, poznatky nějaké starodávné civilizace. Ale... my... Přesněji můj kolega, dokázal v praxi... Dokázal, že muž také může...

Je sexuolog. Společně s ním jsme analyzovali Anastasiiny výroky. To on jako první hovořil o nové, pro nás neznámé, kultuře vzájemných vztahů. A nejvíc ho ohromil Anastasiin výrok... Musíte se na něj pamatovat. Anastasia řekla: *„Který člověk by se chtěl objevit na světě jako důsledek tělesného potěšení? Každý by chtěl být stvořen velkým návaem lásky, touhou ke stvoření, ne objevit se na světě jako důsledek tělesných radovánek.“*

Ale naše děti se objevily na světě právě jako důsledek tělesných radovánek. Chtěli jsme s manželkou dítě, zabývali jsme se sexem. Ani nevím, který den jsme počali. Konkrétněji jsme začali na dítě myslet, když byla těhotná. Ale Anastasia říká, že musí být určitý stav a snaha právě v okamžiku předcházejícím intimnímu sblížení.

Zkrátka můj kolega z jejích výroků zřejmě pochopil víc než já. Nebo víc pocítil. Chtěl prožít tento stav. Chtěl, aby se jim narodilo dítě, syn. Mému kolegovi je přes čtyřicet, manželka je mladší o dva roky. Mají dvě děti. Sexem, jak se mi svěřil, se v posledních letech zabývali zřídka. Ale začal mluvit s manželkou o dítěti. Nejdřív se podivila jeho přání. Říkala, že rodit je již pro ni pozdě. Ale své chování k manželovi změnila k lepšímu. Dal jí přečíst knihu s Anastasiinými výroky. A žena již sama začala zavádět rozhovor, ne, ne o svém přání mít dítě, ale o tom, jak správně je to řečeno v knize. Jednou v noci můj kolega začal laskat svou ženu. Nemyslel při tom na sex, ale na svého budoucího syna. Zřejmě to dokázal udělat tak, jak jste to dělali vy. Rozdíl je pouze v tom, že vás k tomuto přivedla Anastasia, a on toho dosáhl sám. Je to náhoda, nebo není - těžko říci, ale jemu se podařilo dosáhnout, podle všeho, právě stejného stavu. Manželka mu odpověděla stejným láskáním. Nejsou mladí, samozřejmě, nepocítovali tak silnou sexuální touhu, jako zamlada. Myšlenky na dítě zřejmě úplně odsunuly do pozadí myšlenky na techniku sexu. V důsledku... v důsledku se stalo „něco“. Ani můj kolega, ani jeho manželka si nemohli vzpomenout na podrobnosti intimního sblížení. Nepamatují se na ně stejně jako vy. Ale stejně jako vy mluví o nezapomenutelných, překrásných pocitech po ránu. Můj kolega říká, že za celý svůj život ani při sblížení se svou manželkou, ani při sblížení s jinými ženami, a měl jich nemálo, nic podobného nezažil.

Jeho čtyřicetiletá manželka je teď těhotná, v sedmém měsíci. Ale tohle není to nejdůležitější. Podstatné je něco jiného - jeho manželka se zamilovala."

„Do koho ?“

„Do svého manžela, Vladimíre Nikolajeviči. Jen si to představte, tato dříve bručivá a trochu nedůtklivá žena teď občas přichází do naší kliniky a čeká, kdy její manžel ukončí ordinaci. Sedí ve vestibulu a jako zamilovaná dívenka čeká. Nenápadně jsem dosti často pozoroval výraz její tváře. Také se změnil, objevil se lehce znatelný úsměv. Znáám tuto rodinu dlouho. Přibližně osm let. Sklíčená, obtloustlá žena najednou omládlá asi o deset let. Zkrásněla, nehledě na jasně viditelné těhotenství.“

„A chování vašeho kolegy k manželce se také změnilo, nebo zůstalo jako dřív ?“

„Sám se změnil. Úplně přestal pít, i když to dříve moc nepřeháněl, nechal kouření. Nejoblíbenější činností se pro ně s manželkou stalo kreslení.“

„Kreslení ? A copak kreslí ?“

„Kreslí svůj budoucí rodový pozemek, o němž mluvila Anastasia. Chtějí získat půdu a vystavět na ní... Špatně jsem se vyjádřil, ne vystavět dům, ale založit základ rajského koutku pro své budoucí děti.“

„Pro budoucí ?“

„Ano, pro budoucí. Jeho manželka teď lituje pouze toho, že se početí dítěte neuskutečnilo na vlastním statku, jak to říká Anastasia, v Prostoru Lásky, stvořeném vlastníma rukama, v kterém se má žena nacházet v průběhu těhotenství a v kterém se má uskutečnit porod, ale v bytě. Manželka mého kolegy je přesvědčená, že dokáže porodit ještě jedno dítě. Můj kolega si tím je také jistý.

Jsem přesvědčený, že instinkt pokračování rodu, vlastní zvířatům, se liší od lidského tím, že se zvířata páří, řídíce se pouze voláním přírody. Zabývá se tak zvaným sexem, stává se člověk podobný zvířatům. Dítě, jež se objeví na světě v důsledku tohoto procesu, bude napůl člověk - napůl zvíře.

Skutečný člověk se může narodit pouze tehdy, když se stvoření zúčastní energie a city, vlastní pouze člověku: láska, schopnost vidět budoucnost, uvědomění si tvořeného. Slovo „sex“ se tady moc nehodí. Zneuctívá daný čin. Přesnější tady bude slovo „stvoření“. Když muž a žena dosahují stavu, při kterém se uskutečňuje stvoření, právě tehdy se mezi nimi uzavírá svazek na nebesích. Tento svazek není potvrzený papírem nebo obřadem, je upevněný něčím nezměrně větším a významnějším, proto bude pevný a šťastný. A není třeba si myslet, že vstoupit do takového svazku mohou pouze mladí. Příklad mého kolegy dokazuje, že je to dostupné lidem v každém věku. Takový svazek je možný v tom případě, jestli oni dokážou pochopit význam toho, co řekla Anastasia.“

„Tak copak z toho vyplývá ? Všichni lidé, kteří mají v občanském průkazu razítko o registraci sňatku, nejsou ve skutečnosti ženatí ?“

„Razítko v občanském průkazu - to je pouze konvence, vymyšlená společnost. Papíry, všemožné obřady v různých dobách u různých národů se navenek lišily, ale jejich podstata je stejná - působení na psychiku, snaha umělou cestou stvořit alespoň zdání svazku dvou lidí. A Anastasia to přesně určuje, když o něm říká: *„Falešný svazek je strašný. Děti ! Rozumíš, Vladimíre, děti ! Ony cítí umělost a lživost takového svazku. A začínají pochybovat o všem, co říkají rodiče. Děti podvědomě cítí lež již ve svém početí. A je jim z toho špatně.“*

Ukázalo se, že v přírodě existuje ne umělý, ale přirozený, Božský svazek. Jak ho lze dosáhnout, je právě ukázáno dnešním lidem.“

„Takže fakticky je třeba, aby ženatí lidé, tím myslím ty, kteří mají razítko v občanském průkazu, uzavírali sňatek se svým manželem nebo manželkou podruhé ?“

„Přesněji řečeno ne podruhé, ale opravdově.“

„Pro mnohé lidi to bude těžké pochopit. Ve všech zemích jsou zvyklí, že sex je největší potěšení a zabývají se jím všichni, jeden jako druhý, pro rozkoš.“

„Tohle všechno je lež, Vladimíre Nikolajeviči. Devadesát procent mužů není schopno uspokojit ženu. Mýtus o tom, že mnozí lidé při sexu dosahují nejvyšší rozkoše je pouze psychologická sugesce. Sexuální touhy člověka jsou využívány komerčním průmyslem. Masa legálních a nelegálních pornografických časopisů - to jsou finanční toky. Právě ony balamutí lidské hlavy. Filmy, v kterých supermani různého druhu lehce uspokojují své partnerky, jsou také byznys.

Jednoduše se bojíme, stydíme se přiznat jeden druhému, že nemáme vhodné partnery. Ale nepopiratelný fakt zůstává. Šedesát procent uzavřených manželských svazků se rozpadá. Zbylých čtyřicet procent rodin má daleko k dokonalosti. Stálé manželské nevěry, rozkvět prostituce jsou toho důkazem.

To uspokojení, které dnes prožíváme při sexu, není zdaleka úplné. Je pouze malinkou částí uspokojení, charakteristického pro člověka, když dva skutečně naplňují božské předurčení, které marně hledáme po celý život.

„Hledáme na špatném místě !“ Správnost tohoto výroku nepopiratelně potvrzuje sám život.

Anastasia - představitelka kultury nějaké starodávné civilizace, o které naši historici zřejmě nemají ani potuchy - ruší ustálené stereotypy. O dokonalosti této kultury lze soudit i podle vztahu k těhotné ženě. Jistou podmínkou této kultury je to, že se těhotná žena má nacházet devět měsíců na tom místě, na kterém počala dítě a tamtéž i porodit. Do jaké míry je to důležité ?

Za pomoci informací, které má současná věda, a srovnávací analýzy lze dokázat přednost tohoto tvrzení. Místo, kde se má uskutečnit početí a kde má matka donosit své budoucí dítě, je nazváno statkem. Na něm muž a žena vlastnoručně založí zahradu s různými rostlinami. Fyziologové nebudou popírat důležitost správného stravování těhotné ženy. Na toto téma je napsáno mnoho vědeckých a amatérských prací. A co ? Každá těhotná žena je má studovat ? Zapomenout na všechno a usilovně studovat literární prameny: co a kdy má jíst ? Tohle je těžké si představit.

Dokonce i kdyby každá těhotná žena prostudovala tyto vědecké teorie, vyvstal by před ní určitě druhý neřešitelný úkol: kde má dostat doporučený produkt.

Představme si velice bohatý současný manželský pár. Jeho materiální možnosti mu dovolují koupit cokoli. Je to iluze ! Nejsou a ani nemohou být peníze, dovolující koupit to, co bude chtít těhotná žena a právě v ten okamžik, kdy to bude chtít. Myslím tím to, že za žádné peníze se nedá koupit například jablko, jež je blízke svou hodnotou tomu, které může utrhnout žena z jablonky ve své zahradě a ihned je sníst.

Následující aspekt je psychologického rázu, a je neméně závažný, než fyziologický. Pojdme si představit a porovnat dvě situace.

První - standardní, která se stává většinou. Vezmeme mladou rodinu průměrně nebo trochu více než středně bohatou. Těhotná žena žije s manželem v bytě. Může se dost hodnotně stravovat ? Ne ! Dnešní, dokonce drahé supermarkety nám nemohou nabídnout hodnotnou stravu. Konzervované, zmražené potraviny jsou pro člověka nepřírodní. Tržnice ! Ale i tam mají potraviny, jemně řečeno, nedůvěryhodnou kvalitu. I soukromníci se naučili používat všemožné chemické přípravky při pěstování potravin. Když je pěstují pro sebe - to je jedna věc, ale když na prodej, tak je snaha dosáhnout co největšího výnosu nutí používat

různé stimulatory. Toto chápe každý a samozřejmě vzniká pocit neklidu při přijímání stravy neznámého původu.

Pocit neklidu ! Je to stálý průvodce dnešního člověka.

Na těhotnou ženu doléhá nekonečný proud informací o ustavičných sociálních kataklyzmatech, ekologických neštěstích. V jejím vědomí a podvědomí narůstají obavy o osud budoucího dítěte. A kde, v čem jsou pozitivní faktory ? Jednoduše nejsou a ani nemohou být v hrozných bytových podmínkách, k nimž se sami odsuzujeme.

Dokonce i v dobře zařízeném bytě si zvykáme na zařízení a ono přestává těšit náš zrak novotou. Zvykáme si i na to, že v bytě se všechny věci ničí a stárnou, stejně jako si zvykáme na to, že voda z kohoutku není vhodná na pití. Ale toto všechno najednou jasně začíná cítit těhotná žena. Nezbyvá jí nic jiného než doufat ve „snad“.

Tohle je jediné, s čím může počítat, nacházejíc se pod tlakem bezvýchodnosti.

V druhém případě - žena, obklopená Prostorem Lásky, jak ho nazývá Anastasia, kromě uspokojení fyziologických potřeb dostává velice silné psychické dobíjení.

Dnešní věda může objasnit a dokázat správnost skoro všech Anastasiiných výroků. Jsou velice jednoduché a logické. Nezbyvá než se divit, proč my, kteří pronášíme mnoho moudrých řečí, jsme na ně nezaměřili svou pozornost.

Avšak Anastasia mluví i o tajemných jevech, jež nemůže objasnit dnešní věda:

„Rodiče mají poskytnout svému stvoření tři hlavní body, tři první aspekty bytí.“

Dále říká, že pro spojení třech tajemných bodů bytí vjedno na jednom místě a právě na rodovém statku, se musí stát následující: *Myšlenky dvou v lásce splynou vjedno... Tady je první bod, říká se mu rodičovská mysl... Druhý bod, nebo spíš aspekt lidského bytí, se zrodí a rozsvítí na nebi novou hvězdou, když v lásce a s myšlenkami na překrásné stvoření, dvě těla splynou vjedno... A třetí bod neboli nový aspekt se zrodí tehdy, když se porod uskuteční na tom místě, na kterém bylo počato dítě. A otec má být u toho. Pak nad třemi pozvedne věnec náš velký milující Otec.*

Nepochybně, přednosti početí, donošení a narození dítěte na jednom místě - překrásném rodovém statku - mohou vědecky dokázat fyziologové a psychologové. Avšak Anastasia mluví o něčem větším. Říká, že v tomto případě se dosahuje úplného spojení narozeného člověka s Kosmem. Proč ? Prostřednictvím čeho ? Do jaké míry je pro osud budoucího člověka důležitý daný přístup k jeho narození ? Současní vědci to mohou jen předpokládat.

Pokusil jsem se porovnat to, co řekla Anastasia, s tím, co prorokují horoskopy moderní v dnešní době. Sama od sebe se naskytla otázka, který ze třech bodů lze pro narození dítěte považovat za hlavní: myšlenku, fyziologické početí nebo příchod dítěte z matčina lůna na svět.

Všeobecně se za datum narození člověka považuje okamžik, kdy dítě opustilo matčino lůno. Od tohoto okamžiku se sestavují horoskopy. Ale věda teď ví, že plod, který se zatím nachází v těle matky, již žije, cítí. A když je tomu tak, tak člověk již existuje. Již je narozený. Hýbe se - matka cítí pohyby jeho nožiček a ručiček. Možná, že přesnějším datem narození člověka je okamžik oplodnění vaječné buňky

spermatozoidem ? Z hlediska fyziologie tento okamžik přesněji určuje datum narození člověka. Ale... Setkání spermatozoidu s vaječnou buňkou není příčinou, ale důsledkem. Předchází mu úmysly dvou. Možná, že právě ony jsou určením data narození ? V současné době se ze třech aspektů za datum narození obvykle považuje okamžik objevení plodu na světě. Zítra to třeba bude něco jiného. Podle Anastasiiny teorie to vypadá, že datum narození člověka je okamžik spojení třech složek vjedno, všech výše vyjmenovaných okamžiků. A toto má svou nepopíratelnou logiku. Ale my, mám na mysli jak dnešní vědu, tak i náboženství, se bojíme dokonce se o tomto zmiňovat."

„A čeho se tady bát ?"

„Je čeho... Víte, Vladimíre Nikolajeviči, jestli uznáme nepochybnost Anastasiiných tvrzení, rovněž budeme muset uznat, že ve srovnání s lidmi té kultury, již Anastasia představuje, nejsme plnohodnotní lidé. Většině dnešních lidí bude chybět jedna nebo dvě složky, charakteristické pro plnohodnotného člověka. Právě proto se nejen bojíme o tom mluvit, ale i pomyslet na to. A bylo by třeba se zamyslet..."

„Ale možná o těchto tvrzeních nemluvíme a nepřemýšlíme proto, že jsou sporná ?"

„Naopak ! Jsou zcela nesporná !

Zaprvé. Zamyslete se, kdo bude popírat, že nejmorálnější a psychologicky nejnasyčenější bude situace, kdy spojení spermatozoidu s vaječnou buňkou bude předcházet nikoli mravní rozklad, ale myšlenka na budoucí dítě.

Zadruhé. Absolutně nesporné je i to, že se těhotná žena má plnohodnotně stravovat, vyhýbat se stresům. Ideálně se k tomu hodí vlastní statek, o němž mluví Anastasia.

Zatřetí. Porod ve známém prostředí, na obvyklém místě je příznivější pro rodičku a hlavně - pro novorozence. Tohle je také nesporné faktum jak pro psychology, tak i pro fyziology. Souhlasíte s každým z těchto tří bodů ?"

„Samozřejmě, souhlasím."

„Tak vidíte, jsou nesporné a nejen pro vědce. Tudíž, nemůžeme popírat pozitivní působení splynutí těchto třech pozitivních složek do jediného celku.

Jako psycholog mohu předpokládat, že při takovém spojení v prostoru probíhá psychická reakce. Reaguje na ni celý vesmírný prostor. Přijímá novorozeného a navazuje s ním informační spojení."

„Možná. Ale jaký význam přitom má přesnost určení data narození člověka ?"

„Obrovský ! Globální ! Určuje úroveň našeho vlastního vnímání světa. Pokud na první místo klademe příchod plodu na svět, pak v našem cítění světa je prvotní hmota.

Pokud na první místo klademe okamžik splynutí úmyslů muže a ženy, v našem vnímání světa je prvotní vědomí. Budou se tedy formovat různé kultury určující obraz života. V prvním případě se dává přednost hmotě, v druhém - duchu. Veřejný a neveřejný spor na toto téma probíhá již dlouho. Ale teď je pro mě očividná nesmyslnost takového sporu. Anastasia mluví o splynutí vjedno nejen těchto dvou pojmů, ale i třetího. Na základě jejích tvrzení lze vybudovat teorii o narození plnohodnotného člověka a také možnost její realizace. Je to jednoduché

a dostupné pro každého. Ale proč nerealizujeme své možnosti ? Proč máme chaos ve svém vědomí a život probíhá ve shonu ? Tohle je otázka."

„Myslím si, že za datum narození je přece možno považovat den a hodinu, kdy dítě vyjde z matčina lůna na svět. Jen je to třeba nazvat přesněji: hodina příchodu na svět."

„Možná. Je to jistě možné. Ale na okamžik narození se přece zeptejte Anastasie."

„Zeptám se, pro mě samotného je také zajímavé dozvědět se, kdy jsem se narodil, kdy se narodil můj syn."

„Váš syn... Přišel jste ke mně pro radu a já tady o svém... Promiňte, zapovídal jsem se. Měl jsem toho hodně na srdci."

Pochopte, ordinuji třikrát týdně. Lidé sem přicházejí se svými problémy. Všichni mají standardní otázky: jak vychovat dítě, jak navázat kontakt se synem nebo s dcerou ? A dítěti je již pět, deset nebo třeba i patnáct let.

Říci člověku: ‚Je pozdě, milý brachu, vychovávat,‘ znamená zničit v něm poslední naději. Proto se vlastně musím zabývat utěšováním."

„Vždyť mému synovi je také skoro pět let. Takže jsem také přišel pozdě ?"

„U vás, Vladimíre Nikolajeviči, je to jiné. Vedle vašeho syna je Anastasia. Ne nadarmo nedovolila, abyste uvrhl dítě do podmínek našeho světa. Ona ho také vychová v souladu s jinou kulturou."

„Takže my se synem jsme představitelé různých kultur, a tudíž si nikdy nebudeme rozumět ?"

„Rodiče a děti jsou vždy představiteli jakoby různých kultur, různých světonázorů. Každá generace má své priority. Pravda je, že rozdíl není tak zarážející, jako ve vašem případě. Dám vám radu, dříve, než budete komunikovat se synem, poradte se s Anastasií, jak to nejlépe udělat. Pozorně sledujte, co bude říkat. Vždyť jste hodně četl o výchově dětí, přemýšlel jste. Teď pro vás bude jednodušší ji pochopit."

„Ne vždy se daří ji pochopit, dokonce i po dlouhé době. Některé výroky vyvolávají pochybnosti. Jsou mystické a nepodložené. Mnohé z toho, co říká, se vůbec snažím nepublikovat, protože se to často více podobá fantastice a..."

Alexandr Sergejevič najednou udeřil dlaní do stolu a ostře, dokonce hrubě mě přerušil:

„Nemáte právo se takhle chovat. Jestli vám rozum neumožňuje něco pochopit, dejte tu možnost druhým."

Příkrost psychologova hlasu a smysl toho, co řekl, se mi nelíbily. Podobná vyjádření na svou adresu jsem slyšel a četl již nejednou. Podle nich to vycházelo, že jsem nějaký hlupák a má role se omezuje jen na co nejpřesnější vyložení všeho, co řekla poustevnice z tajgy. Ale vědátoři, kteří podobné věci prohlašují, nepřihlédli ke všemu. Rozhodl jsem se usměrnit psychologa, jenž najednou začal být agresivní:

„Vy si samozřejmě myslíte, že patříte k těm druhým - schopným pochopit všechno řečené. Nejsem psycholog s vědeckou hodností, ale dokonce i pro mě je pochopitelná jednoduchá pravda: pokud začnu publikovat všechny

neodůvodněné mystické výroky, tak se celkově ke všemu, co jsem napsal v knihách, budou chovat jako k pohádce. A bude pohřbeno všechno racionální, co lze použít již v dnešním životě. Tím, že nepublikuji některé mystické výroky, možná zachraňuji to racionální."

„A můžete mi říci konkrétněji, o jaké mystice mluvíte ?“

„Třeba o tomhle. Anastasia řekla, že posbírala z vesmíru nejlepší spojení tónů, schovala je v textu knihy a ony budou blahodárně působit na čtenáře.“

„Ano, pamatuji se na to. Velmi dobře se na to pamatuji. Je to napsáno již v první knize. Tamtéž je řečeno, že se působení zesílí, pokud čtenář při čtení bude naslouchat zvukům přírody.“

„Takže si to pamatujete ? A také to, že tato slova jsou nejen v textu samotné knihy, ale také jsou umístěna na vnitřní straně přebalu. Pamatujete se na to ? Poradili mi to vydavatelé, aby se nalákali čtenáři. Tak jsem to také udělal...“

„Správně jste to udělal.“

„Správně ? A víte o tom, že tento výrok na přebalu knihy mnohé čtenáře od knihy odradil ? Mnozí ho pochopili jako reklamní trik, psalo se o tom i v tisku. V některých vydáních jsem to z přebalu odstranil. Mnozí lidé ho považují za mystické, vymyšlené.“

„Idioti ! Copak... Copak rozum společnosti do takové míry atrofoval ? Nebo lenost rozumu odpojuje logické myšlení mas ?“

„Co s tím má společného lenost rozumu, jestli to není možné dokázat ?“

„Dokázat ? Copak se tady má dokazovat ? Tento výrok není nic jiného, než psychologický test geniální svou jednoduchostí a účinností, který okamžitě a jednoduše určuje hlupáky s atrofovanými rozumovými schopnostmi. Jestli při tom ještě vystupují v médiích, tak tím ukazují: dívejte se, jsme všichni hlupáci. Geniální test !“

„Co s tím má společného test ? Tento výrok není dokazatelný.“

„Myslíte, že není dokazatelný ? Ale vždyť tady není co dokazovat. To, co řekla Anastasia je axiom. Posudte to sám. Text jakékoliv knihy, všimněte si - jakékoliv knihy, jakéhokoliv dopisu, jakéhokoliv ústního projevu se skládá právě ze spojení zvuků. Je to jasné ? Souhlasíte s tím ?“

„No, celkem ano, souhlasím. Skutečně, texty všech knih se skládají ze spojení...“

„Vidíte, jak je všechno jednoduché ? A na této jednoduchosti ti, kteří jsou líní logicky myslet, ztroskotali.“

„Možná. Ale vždyť Anastasia řekla, že našla a sebrala z vesmírného prostoru nejlepší spojení a že ona budou mít blahodárny vliv na čtenáře.“

„Ale i na tomto není nic mystického. Posudte to sám. Když čtete tu nebo onu knihu, článek v novinách nebo v časopisu, copak to na vás nijak nepůsobí ? Text vás může nezaujmout, vyvolat podráždění, uspokojení, zlobu nebo radost. Je to tak ? Rozumíte mi ? Souhlasíte ?“

„Ano.“

„To je dobře. A co se týká blahodárného vlivu Anastasiiných textů, je dokázaný

tím, jak čtenáři reagují na knihy. Tady nejde o recenze, které se mohou udělat i na objednávku. Fakt blahodárného vlivu se potvrzuje tvůrčím nadšením. A jeho důkazem je množství básní a písní, jež napsali vaši čtenáři. Vždyť jsem koupil sadu pěti kazet s písněmi, věnovanými Anastasii. Napsali je obyčejní lidé nebo, možná, naopak - neobyčejní. Koupil jsem tyto nahrávky, poslouchal jsem je. Samotný život potvrdil to, co řekla Anastasia. Vždyť se básně zrodily pod vlivem přečteného. A vy říkáte „mystika“. Nemáte právo být cenzorem Anastasie."

„Dobře. Mějte se. Děkuji za rady."

Již jsem se chytl kliky na dveřích, abych opustil ordinaci psychologa.

„Počkejte, prosím, Vladimíre Nikolajeviči. Vidím, že jste se urazil. Promiňte mi, jestli můj tón byl poněkud ostrý. Nechci, aby naše loučení bylo takové."

Alexandr Sergejevič stál uprostřed místnosti, trochu zavalitý starší člověk. Pečlivě zapnul knoflíky svého pláště a pokračoval:

„Pochopte, musíte psát všechno, co říká Anastasia. I když něco z toho nechápete vy, já nebo ještě někdo. Budiž. Důležité je, aby to pochopily ony !"

„Kdo, ony ?"

„Mladé ženy, jež jsou zatím schopné rodit zdravé děti. Když to pochopí, určitě se všechno změní... Avšak nějak málo jsme mluvili o vašem synu, vy jste ale ke mně přišel právě kvůli němu."

„Samozřejmě, přišel jsem kvůli němu."

„Nic konkrétního vám poradit nemohu. Příliš nestandardní situace. Možná, že byste mu měl přinést nějaké knihy s obrázky. O dějinách, například. Hezky se obléknout. Možná, že teď říkám hlouposti, ale prostě chci, abyste mu představil naši skutečnost nepřiliš drsnou."

„A jakou ? Upravenou a přikrášlenou ?"

„O to tady nejde. Vždyť se mu ukážete jako představitel naší skutečnosti, čímž se zkompromitujete před dítětem."

„A proč mám odpovídat sám za všechny zvrhlosti naší společnosti ?"

„Jestli synovi ukážete svou neschopnost změnit něco v naší společnosti k lepšímu, ukážete mu svou bezmocnost. Zkompromitujete se před synem. Myslím si, že je vychován tak, že nechápe existenci něčeho nemožného pro člověka."

„Zřejmě máte pravdu, Alexandře Sergejeviči. Děkuji za dobrou radu. Skutečně, je lepší před dítětem naši skutečnost trochu přikrášlit. Ano, stojí to za to, jinak si pomyslí..."

Stiskli jsme si ruce, a jak se mi zdálo, rozloučili jsme se bez zloby.

(151 .)

ROZHOVOR SE SYNEM

Prošel jsem sám celou cestu od řeky k Anastasiině louce, blížil jsem se ke známým místům s pocitem, jako bych šel domů. Tentokrát mě nikdo neuvítal. A mně se dokonce líbilo jít tajgou sám, bez průvodce.

Nevolal jsem Anastasii, možná, že se zabývá svými věcmi; až si vše vyřídí, pocítí, že jsem přišel, přijde sama.

Uviděl jsem mé oblíbené místo na břehu jezera, kde jsme s Anastasií často seděli, a dříve, než bych se posadil a odpočinul si po cestě, rozhodl jsem se, že se převléknu.

Vyndal jsem z batohu tmavošedý nemačkový oblek, tenký bílý svetr a nové boty. Když jsem se chystal do tajgy, chtěl jsem si vzít i bílou košili s kravatou, ale potom jsem si řekl, že se košile pomačká a v tajze není možnost ji vyžehlit. Oblek mi v obchodě složili tak, že se nepomačkal.

Rozhodl jsem se, že se ukážu synovi jako elegantní a sváteční, proto jsem tolik času a sil ztratil s promýšlením svého zevnějšku.

Vzal jsem s sebou i holicí strojek, zrcátko. Umístil jsem ho na stromě, oholil jsem se, učesal jsem se. Potom jsem se posadil na nevelký pahorek, vyndal jsem blok a propisku, abych k plánu setkání se synem přidal to, co jsem promyslel cestou.

Mému synovi brzy bude pět. Samozřejmě, již mluví. Když jsem ho viděl naposledy, byl úplně malinký, zatím nemluvil, a teď by toho měl hodně chápat. Zřejmě po celé dny žvatlá s Anastasií, s dědečky. Pevně jsem se rozhodl: jakmile se uvidím s Anastasií, hned jí povím, jak plánuji setkání se synem a co se mu chystám říci.

Pět let jsem pečlivě studoval různé systémy výchovy dětí a vzal jsem si z nich, podle mě, všechno nejlepší a srozumitelné. Po rozhovorech s pedagogy a dětskými psychology jsem si udělal důležité závěry. Teď, dříve než se setkám se synem, chtěl bych probrat s Anastasií plán, který jsem vypracoval, a udělané závěry. Společně s ní ještě jednou všechno detailně promyslet. Ať mi Anastasia poradí, jaká první slova mám říci synovi, jakou polohu při tom mám zaujmout. Poloha je také důležitá, řekl jsem si, otec se musí zdát svému dítěti důležitý. Ale nejdřív mě Anastasia musí představit.

V mém bloku, jako první bod, bylo napsáno: „Anastasia mě představuje synovi.“

Ať mě představí jednoduchými slovy jako: „Tady, synku, před tebou stojí tvůj otec.“ Ale musí to říci velmi svátečně, aby dítě z jejího tónu vycítilo důležitost otce, aby ho potom poslouchalo.

Najednou jsem pocítil, že všechno kolem utichlo, jako by se nastražilo. Nepolekal jsem se ticha, jež se náhle rozhostilo. Tohle se vždy stávalo před setkáním s Anastasií v tajze. Tajga se všemi obyvateli jako by zatajovala dech, naslouchala, nastražovala se a hodnotila, zdali cizinec nepůsobí jejich paní nějakou nepříjemnost? Když nebyla pocítna, všechno se uklidnilo.

Podle ticha, jež vzniklo, jsem pochopil, že se zezadu tiše přiblížila Anastasia. Nebylo těžké ji pocítnout ještě i proto, že zezadu jako by něco začalo ohřívát má záda. A dívat se zahřívajícím pohledem může pouze Anastasia. Neotočil jsem se hned. Někou dobou jsem dál seděl, pocítoval příjemné a radostné teplo. Pak jsem se otočil a uviděl...

Přede mnou pevně stál na trávě bosýma nožičkama můj malinký syn. Povyrostl. Jeho rusé vlasy již spadaly v kudrlinkách k ramenům. Byl oblečený do krátké košile, upletené z vláken kopřiv, bez límce. Podobal se Anastasii, možná, trochu mně, ale hned se to nerozpozná. Jak jsem se otočil, opřený rukama o zem, tak jsem se také na něj díval, strnulý na čtyřech a zapomněl jsem na všechno

na světě. Také se na mě mlčky díval pohledem Anastasie. Možná, že z překvapení bych dlouho nedokázal nic říci, ale on promluvil první:

„Přeji zdraví tvým světlým myšlenkám, můj tatínku !“

„Ano ? Tobě též, samozřejmě, přeji zdraví,“ odpověděl jsem.

„Promiň mi, tatínku.“

„Co ti mám prominout ?“

„To, že jsem přerušil tvé důležité úvahy. Nejdřív jsem stál trochu dál od tebe, abych nepřekážel, ale chtělo se mi blíž a být vedle tebe. Dovol mi, tatínku, zatím, než skončí tvé úvahy, tiše sedět vedle.“

„Ano ? Dobře. Samozřejmě, posed'.“

Rychle se přiblížil, posadil se půl metru ode mě a znehybněl. Dál jsem rozpačitě stál na všech čtyřech, ale zatím, co se usazoval, stihl jsem si pomyslet: je třeba zaujmout hlubokomyslnou pózu, abych se zatím, než skončí mé, jak si myslí, důležité úvahy, rozhodl, jak se mám chovat dál.

Zaujal jsem důstojnou pózu a nějakou dobu jsme seděli vedle sebe a mlčeli. Potom jsem se otočil ke svému malinkému synovi, tiše sedícímu vedle mě, a zeptal jsem se:

„No, jak se tady věci mají ?“

Když slyšel můj hlas, radostně se vzchopil a začal se mi dívat přímo do očí. Podle jeho pohledu jsem cítil: snažil se, ale nevěděl, co má odpovědět na mou jednoduchou otázku. Potom přece promluvil:

„Já, tatínku, nemohu odpovědět na tvou otázku. Nevím, jak se věci mají. Tady, tatínku, jde život. Je krásný, život.“

„Je třeba nějak pokračovat v rozhovoru,“ pomyslel jsem, „není možné pouštět iniciativu.“ A položil jsem ještě jednu standardní otázku:

„No a jak se máš ty ? Posloucháš mámu ?“

Tentokrát odpověděl ihned:

„Vždy s radostí poslouchám, když mluví máma. I když dědečkové mluví, je pro mě zajímavé poslouchat. Také k nim promlouvám a oni mě poslouchají. A máma Anastasia si myslí, že hodně mluvím, je třeba více přemýšlet, říká máma Anastasia. Ale mně se rychle myslí a mluvit se mi chce různě.“

„Jak to různě ?“

„Skládat slova za sebou, jak dědečkové, jako máma, jako ty, tatínku.“

„A odkud víš, jak skládám slova ?“

„Maminka mi to ukázala. Když začíná mluvit tvými slovy, je to pro mě moc zajímavé.“

„Ano ? To je ale... No a čím chceš být ?“

Opět nepochopil tuto nejjednodušší otázku, kterou dávají všichni dospělí dětem, a po nevelké pauze odpověděl:

„Vždyť já už jsem, tatínku.“

„Chápu, že jsi, ale mám na mysli, čím se chceš stát ? Až budeš dospělý, co budeš dělat ?“

„Budu tebou, tatínku, až vyrostu. Dokončím to, co teď děláš ty.“

„Odkud víš, co dělám ?“

„Maminka Anastasia mi o tom pověděla.“

„A copak ti o mně pověděla ?“

„Mnohé. Maminka Anastasia říká, jaký jsi... Jak je to slovo... ano, vzpomněl jsem si, jaký jsi hrdina, můj tatínku.“

„Hrdina ?“

„Ano. Je to pro tebe těžké. Maminka chce, aby ses měl lépe. Aby sis odpočinul v lidských podmínkách, ale ty odcházíš tam, kde se mnohým lidem těžko žije. Odcházíš proto, aby tam bylo dobře. Bylo pro mě moc zarmucující dozvědět se, že jsou lidé, kteří nemají svůj palouček, a že je vždycky někdo straší, nutí žít jinak, než chtějí oni sami. Nemohou si sami vzít potravu. Musí... ano, pracovat, tak se tomu říká. Musí postupovat jinak, než chtějí sami, tak, jak jim to někdo nařídí. A za tohle jim dávají papírky - peníze, potom lidé tyto peníze mění na jídlo. Jednoduše trochu zapomněli, jak žít jinak a jak mít radost ze života. A ty, tatínku, odcházíš tam, kde je lidem těžko, abys tam udělal dobře.“

„Ano ? Odcházím... Je třeba, aby všude bylo dobře. Ale jak plánuješ dodělávat to dobré, jak se na to připravuješ teď ? Vždyť se je třeba učit.“

„Já se učím, tatínku. Moc se mi líbí učit se a snažím se.“

„Co se učíš, který předmět ?“

Opět hned nepochopil otázku, ale potom odpověděl:

„Všechny předměty se učím. Jakmile ji zvýším na maminčinu rychlost, ihned pochopím všechny předměty nebo všechny předměty. Ano, správněji se řekne všechny předměty.“

„Co zvýšíš na maminčinu rychlost ?“

„Svou mysl. Ale zatím není tak rychlá. Rychlost maminčiny myšlenky je větší. Je rychlejší než u dědečků a u slunečního paprsku. Je tak rychlá, že pouze On ji má rychlejší.“

„Jaký on ?“

„Bůh - náš Otec.“

„Ano. Samozřejmě. Tak se snaž. Ano, je třeba se snažit, synku.“

„Dobře, tatínku, budu se snaživě snažit.“

Abych nějak pokračoval v rozhovoru o studiu, ale řekl něco rozumného a významného, namátkou jsem z batohu vyndal jednu z knih, jež jsem přinesl. Byla to učebnice pro 5. ročník „Dějiny starověku“. Řekl jsem synovi:

„Vidíš, Volodě, je to jedna z mnoha knih, které píšou současní lidé. V této knize se dětem vypráví o tom, jak se na Zemi zrodil život, jak se vyvíjel člověk, společnost. Je tady hodně barevných obrázků a tištěný text. V této knize jsou vyloženy dějiny lidstva. Vědci - jsou to takoví moudří lidé, no, moudřejší, než

ostatní - v této knize popsali život prvních lidí na Zemi. Když se naučíš číst, budeš se moci z knih dozvědět hodně zajímavých věcí."

„Já umím číst, tatínku."

„Ano... Jak ? Maminka tě učí číst ?"

„Maminka Anastasia mi jednou na písěčku nakreslila písmena a hlasem zobrazila jejich název."

„A copak sis hned zapamatoval všechna písmena ?"

„Ano. Je jich velice málo. Bylo mi smutno, když jsem se dozvěděl, jak je jich málo."

Zpočátku jsem nepovažoval za významné to, co řekl o počtu písmen. Chtěl jsem si poslechnout, dokáže-li ve skutečnosti můj syn přečíst tištěný text. Otevřel jsem knihu na první straně, podal jsem mu ji a vybídl jsem ho:

„Tady, zkus to přečíst."

Překroucená představa dějin

Vzal si otevřenou knihu, z nějakého důvodu levou rukou, nějakou dobu se mlčky díval na tištěný text, pak začal číst: „Starodávni lidé žili v tropických krajích, kde nebyly mrazy a zima. Nežili jednotlivě, ale ve skupinách, kterým vědci říkají lidská stáda. Ve stádě se všichni, děti i dospělí, zabývali sběračstvím. Po celé dny hledali jedlé kořeny, divoce rostoucí plody a vejce ptáků."

Po přečtení tohoto textu zvedl hlavu od knihy, nějak tázavě se mi zadíval do očí. Mlčel jsem, nechápage otázku. Volodě začal mluvit trochu znepokojeně:

„Ve mně, tatínku, nevzniká představa."

„Jaké představa ?"

„Žádná představa nevzniká. Buď se porouchala, nebo si nemůže představit to, co je napsáno v knize. Když mluví maminka Anastasia nebo dědečkové, tak si všechno jasně představuji. Když čtu Jeho knihu, ještě jasněji se mi všechno představuje. Ale od toho, o čem se píše v této knize, je představování nějaké zkomolené. Nebo se ve mně porouchalo."

„A proč si potřebuješ představovat ? Proč ztrácet čas na představy ?"

„Vždyť představy vznikají samy, když je pravda... ale teď nevznikají, takže... Hned to zkusím prověřit. Možná, že oni, ti lidé, o kterých se píše v knize, jak si po celý den hledali potravu, neměli oči ? Proč si celý den hledali potravu, když se stále nacházela kolem nich ?"

Dál se s dítětem začalo dít něco nepochopitelného. Najednou zamhouřil oči a jednou rukou začal ohmatávat trávu kolem sebe. Něco tam našel, utrl a snědl. Potom se postavil, a neotvíraje oči, pronesl: „Možná, že neměli nos." Stiskl prsty nozdry a šel stranou ode mě. Popošel asi patnáct metrů, a nepouštěje prsty od nosu, si lehl na trávu a vydal zvuk podobající se „a-a".

A ihned se všechno kolem jako by dalo do pohybu. Ze stromu dolů na zem skočilo hned několik veverek. Skákaly na trávu s roztaženými tlapkami a načechranými ocasy, jako padáky, běžely k dítěti, ležícímu na trávě, něco skládaly vedle jeho

hlavičky, skákaly trávou ke stromům, šplhaly na ně a opět se snášely k zemi.

Tři vlci, stojící opodál, také přiběhli k dítěti, ležícímu na trávě, a začali vedle něj nějak znepokojeně přešlapovat.

Uslyšel jsem praskání větví a z keřů, kvapně se belhaje, se vynořil mladý medvěd, potom další, trochu menší, ale čipernější.

První medvěd očuchal hlavu dítěte a olízl jeho ruku, která stále tiskla nos. Z keřů dál vylézala různá malá a velká zvířata tajgy. Všechna stejně tak znepokojeně přešlapovala kolem malého člověka, ležícího na trávě, vůbec si nevšímající jeden druhého. Zvířata zjevně nechápala, co se s ním děje.

Také jsem ze začátku nechápal synovy podivné činy. Potom jsem na to přišel. Zobrazoval bezmocného člověka bez zraku a čichu. Zvuk „a-a“, jenž občas pronášel, sděloval všemu okolí, že chce jíst.

Veverky stále přibíhaly a odbíhaly, přinášejíce a skládající vedle dítěte cedrové oříšky, suché houby a ještě něco. Jedna veverka se postavila na zadní tlapy, v předních držíc cedrovou šišku, a zoubky z ní rychle začala vyndávat oříšky. Další veverka je rozkousávala a skládala na hromádku jádra očištěná od slupek.

Ale člověk si jídlo nebral. Stále ležel se zavřenýma očima, stisknutým nosem, stále pánovitěji vydával zvuk „a-a“s Z keřů prudce vyběhl sobol - krásné chlupaté zvířátko s měňavě se třpytícím kožichem. Dvakrát oběhl dítě, ležící na trávě, vůbec si nevšiml zvířat, jež se seběhla. A zvířata, jejichž pozornost byla zcela zaujata neobvyklým chováním dítěte, také si jako by nevšimla sobola. Ale když se najednou prudce zastavil u hromádky cedrových oříšků, očištěných veverkami, a začal je jíst, zvířata zareagovala. První vycenili zuby a naježili srst vlci. Medvěd, jenž přešlapoval z tlapy na tlapu, nejdřív ztuhl, ustavičně se dívaje na sobola, pak ho plácl tlapou do boku. Sobol odletěl stranou, překulil se, ale ihned se vzchopil, rychle přiběhl k ležícímu dítěti a předními tlapami se mu postavil na hrud'. Jakmile se dítě pokusilo pronést své další „a-a“, sobol ihned přiblížil čumáček k otevřené puse člověka a zjevně do ní vložil přežvýkanou stravu.

Nakonec se Volod'ja posadil, otevřel oči a uvolnil nos. Projel pohledem stále ještě vzrušená zvířata, postavil se na nohy a začal je uklidňovat.

Zvířata podle nějakého, pouze jim známého, hierarchického řádu postupně přicházela k dítěti. Každý dostával svou odměnu. Vlci - poplácání po zátylku, jednoho medvěda Vladimír oběma rukama poplácal po tlamě, druhému z nějakého důvodu chvíli třel nos. Sobola, jenž se stále točil u jeho nohou, lehce přitiskl nohou k zemi, a když se převrátil na záda, podrbal mu břicho.

Každé zvířátko, jež dostalo svou odměnu, se ihned taktně vzdálilo.

Volod'ja vzal z trávy hrst oloupaných oříšků a dal veverkám nějaké znamení, které, podle všeho, znamenalo, že je na čase přestat se svými dary. Nehledě na to, že je uklidňoval, zvířata ho stále chtěla krmit, teď ale ihned přestala.

Můj malinký syn se přiblížil ke mně, natáhl hrst oříšků a řekl:

„V představování, jež ve mně vzniká, první lidé, kteří začali žít na Zemi, se nepotřebovali po celé dny zabývat sběračstvím a hledáním potravy. Oni vůbec nemysleli na jídlo. Promiň mi, tatínku, mé představování, mé představování není takové, jak to napsali moudří vědci v knížce, kterou jsi přinesl.“

„Ano. Chápu, je úplně jiné.“

Opět jsem se posadil na pahorek, Volod'ja se ihned usadil vedle a zeptal se:

„Ale proč jsou jiná - má představování a to, co vzniká z napsaného v knize?“

Zřejmě i mé myšlení zapracovalo, jako nikdy dříve, urychleně. Skutečně, proč v knize, v učebnici pro děti je napsaný takový nesmysl? Dokonce dospělému člověku, ne příliš obeznámenému s divokou přírodou, je jasné, že v teplém podnebí, tím spíše v tropickém, je plno různé potravy. Je jí tolik, že dokonce i obrovská zvířata - mamuti, sloni - si lehce nacházela obživu. Nehladověla i drobná zvířata. Ale člověk, intelektuálně nejvyvinutější bytost mezi nimi, si těžce nacházel obživu. Tohle skutečně ani není možné si představit. Vypadá to tak, že většina lidí naprosto nepřemýšlí nad smyslem toho, co je napsáno v historických knihách. Neporovnávají přečtené s elementárnější logikou, vnímají historickou minulost tak, jak je jim podaná.

Povězte, například, zahrádkáři, jenž má pouze šestiarový pozemek, že jeho sused po celý den chodí mezi potravou, která tam roste, a nijak si nemůže najít jídlo. Zahrádkář si o svém susedovi pomyslí, že je to člověk, který, jemně řečeno, onemocněl.

I dítě, jež vyrostlo v tajze, ochutnalo různé rostliny a plody, si nedokázalo představit, proč je třeba je hledat, když se vždy nacházejí poblíž? A navíc, okolní zvířata jsou připravená mu kdykoliv posloužit, čímž ho zbavují potřeby lézt na strom pro oříšky, nebo je dokonce loupat.

Dříve jsem pozoroval ještě jeden fenomén. Všechny samice zvířat, žijících na teritoriu Anastasiiny rodiny, vnímají její děťátko, jako své vlastní. Tento fenomén jsem popsal nejen já. Je známo hodně případů, kdy zvířata kojila lidské děti. Stejně tak, zřejmě, mnozí lidé pozorovali, jak fenka kojí koťátko. Kočka - štěně. Ale k člověku mají zvířata zvláštní vztah.

Zvířata v tajze vždy označují své teritorium. Na jimi označeném teritoriu žije Anastasiina rodina, a proto je k ní také zvláštní vztah. Proč jsou všechna zvířata přitahována k člověku a s velkou radostí jsou připravena mu sloužit? Proč každé z nich potřebuje lásku člověka? Například, jako v domě, v současném bytě žijí různá zvířata: kočky, psi, papoušci a každý se snaží dostat od člověka alespoň nějakou pozornost a, jako nejvyšší hodnocení, lásku. Dokonce žárlí, když člověk k někomu z domácích zvířat projevuje větší pozornost, než k ostatním. Připadá nám to jako běžné a obvyklé.

Tady v tajze tohle vypadá trochu neobvykle a fakticky je to tentýž unikátní jev: všechna zvířata se snaží získat blahodárné, neviditelné světlo, jdoucí od člověka, nebo city, nebo ještě nějaké záření. Není důležité, jak pojmenujeme toto nesporné faktum. Důležité je něco jiného: v přírodě to existuje a je třeba přesně vědět proč. Bylo to tak od začátku, nebo člověk po staletí ochočoval zvířata? Možná, že ochočil absolutně všechna. Vždyť i dnes na všech kontinentech množství různých zvířat a ptáků slouží člověku. Znají svého pána. V Indii - sloni, opice, ve Střední Asii - velbloudi, osli. Skoro všude - psi, kočky, krávy, koně, slepice, husy, sokoli, delfíni. Je těžké všechny spočítat. Důležité je něco jiného - ona slouží, tento fenomén zná skoro každý. Ale kdy se to stalo: před třemi tisíci let, před pěti, deseti? Nebo možná to bylo vymyšleno Stvořitelem původně, již při tvoření přírody? Nejspíš od počátku. Vždyť i v Bibli je řečeno: dát předurčení

každému tvoru. A pokud to bylo vymyšleno a uskutečněno na počátku, pro člověka skutečně neexistovaly problémy s obstaráváním potravy. Ale v tom případě, proč se v dějepisných knihách pro děti a dospělé píše úplný opak? A je to nejen u nás, v našem státě, po celém světě se lidem vnucuje tento nesmysl. Je to chyba? Nejspíš ne! Za tím stojí něco důležitějšího, než jednoduše chyba. Úmysl! A někdo ho velice potřebuje. Kdo? Proč? A co kdyby se to napsalo jinak? Kdyby se napsala pravda? A po celém světě v učebnicích napsat tohle, například: „První lidé, již žili na Zemi, neměli žádné problémy se stravováním. Obklopovala je velká rozmanitost potravy, prvotřídní a prospěšné pro zdraví.“ Ale tehdy... Tehdy v mnohých lidských hlavách vznikne otázka: „Kam se poděla tato rozmanitost a přebytek? Proč dnešní člověk za kousek chleba musí pracovat jako otrok?“ A to nejdůležitější je, že může vzniknout následující otázka: „Do jaké míry je dokonalá dnešní cesta vývoje lidské společnosti?“

Jak teď mám odpovědět synovi, proč v „moudré“ knize - v učebnici - je napsaný takový nesmysl? Lidé tropických zemí se po celé dny zabývali hledáním potravy? On, žijící v tajze mezi oddanými zvířaty, si nemůže představit to, co napsali „moudří lidé“.

A vzpomněl jsem si na Anastasiina slova: *„Skutečnost je třeba vnímat pouze sebou.“* Pokusil jsem se vymotat ze situace a řekl jsem synovi:

„Tato kniha není jednoduchá. Musíš svým představováním prověřit všechno, co je tady napsáno. Proč psát to, co se ti i tak jasně představuje? Právě proto se píše opak. Abys mohl svým představováním prověřit, kde je pravda a kde - opak. Je třeba být pozornější. Rozumíš mi, Volodó?“

„Pokusím se, tatínku pochopit, proč se píše nepravda. Zatím to nechápu. Některá zvířata zametají ocáskem své stopy. Jiná dělají falešné doupě. A jsou i taková, která dělají nástrahy. Ale proč lidé potřebují různé úskoky?“

„Vždyť ti říkám, aby se vyvíjeli.“

„A copak se pravdou nelze vyvíjet?“

„Lze i pravdou... Ale jinak.“

„Tam, kde žiješ, tatínku, se lidé vyvíjí pravdou nebo nepravdou?“

„Různě, snaží se dosáhnout efektivity ve vývoji pravdou i nepravdou. A ty, Volodó, často čteš knihy?“

„Každý den.“

„Jaké? Kdo ti je dává?“

„Maminka Anastasia mi dala přečíst všechny knihy, které jsi napsal, tatínku. Velice rychle jsem je přečetl. Ale každý den čtu jiné knihy. Ty, v kterých jsou veselá a různá písma.“

Ze začátku jsem si ani nevšiml jeho slov o nějakých divných knihách s veselými a různými písmeny.

Do mámy ses zamiloval, ale lásku jsi nepoznal

Hlavou mi probleskla strašná domněnka: „Jestli syn přečetl všechny mé knihy, tak je překrásně informovaný o mém chování k Anastasii v prvních dnech naší známosti. Ví o tom, jak jsem jí nadával a dokonce chtěl zmlátit klackem. A které milující dítě může odpustit tak hrubiánské chování k jeho matce? Nepochybně, pokaždé, když si vzpomene na přečtené, bude na mě můj syn myslet s nepřízní. Proč jen mu dala přečíst mé knížky? Raději kdyby vůbec neuměl číst. Nebo ji možná napadlo vytrhnout z knih stránky, které vypráví o mém neslušném chování? Chytl jsem se této naděje a opatrně jsem se zeptal Volodí:

„Takže ty jsi, Volodó, přečetl všechny mé knihy?“

„Ano, tatínku, přečetl.“

„A pochopil jsi všechno, co je v nich napsáno?“

„Nepochopil jsem všechno, ale maminka Anastasia mi objasnila nepochopené a pochopil jsem to.“

„Co ti objasnila? Můžeš mi uvést alespoň jeden příklad toho, co jsi nepochopil?“

„Můžu. Nepochopil jsem hned, proč ses zlobil na maminku Anastasii, chtěl jsi ji uhodit. Je velice dobrá, hodná a krásná. Miluje tě. A ty jsi ji vůbec neměl rád, když jsi jí nadával. Ale maminka mi potom všechno pověděla.“

„Co? Co ti pověděla?“

„Maminka Anastasia mi objasnila, jak ses do ní silně zamiloval, ale nepoznal jsi svou lásku. Ale stejně, i se svou nepoznanou láskou, když ses vrátil tam, kde se lidem těžko žije, začal jsi dělat to, o co tě prosila maminka. Říká, že jsi, tatínku, všechno dělal po svém, jak jsi považoval za vhodné sám. Ale když sis vzpoměl na maminku, napsal jsi knihu, která se líbila lidem. Lidé začali psát básně a písně. Začali myslet na to, jak mají udělat to dobré. Je jich teď stále víc - lidí, kteří myslí na to dobré. Znamená to, že na celé Zemi bude dobro. A také tobě nadávali za knížky, a také ti záviděli. Ale ty jsi, tatínku, napsal ještě jednu a potom další a další. Někteří lidé ti začali velice silně nadávat. Ale jiní, když jsi k nim přicházel, ti tleskali, chápali to, co jsi napsal v knihách. Cítili: takové knihy ti pomáhá psát energie Lásky, kterou jsi zatím nepoznal. I já jsem se narodil, protože jsi moc chtěl mě vidět, Láska to chtěla také. Ty jsi, tatínku, psal knížky, protože jsi k mému narození chtěl připravit lepší svět. Ale trochu jsi ho nestihl připravit, když jsem se narodil. Protože svět je moc velký. Maminka Anastasia řekla, že mám být hodný tebe a světa. Musím vyrůst a všechno pochopit. A ještě maminka řekla, že se nikdy na tebe nezlobila. Ona ihned poznala energii Lásky. Potom ti maminka Anastasia přečetla knížku, napsanou nesmutnými písmeny. Nepřečetla ti ji celou. Ale to, co ti přečetla, jsi dokázal napsat písmeny, jež jsou srozumitelná mnohým lidem. A skoro všechno se ti povedlo správně.“

„Jakou knížku říkáš, že ti maminka přečetla? Jak se jmenuje?“

„Nazývá se ‚Stvoření‘.“

„Stvoření?“

Kniha Původních Pramenů

„Ano, ‚Stvoření‘. Čtu ji rád každý den. Ale ne tvými písmeny, tatínku. Maminka mě naučila číst tuto knihu jinými písmeny. Líbí se mi různá a veselá písmena. Lze ji číst po celý život. V ní se povídá o všem. A brzy se na Zemi objeví nová kniha. A ty, můj tatínku, popíšeš novou knihu.“

„Vyjádřil ses nesprávně, Volodě, je třeba říkat „napíšeš“.“

„Ale svou devátou knihu, tatínku, nebudeš psát. Budou ji tvořit mnozí dospělí lidé a děti. Bude živá. Bude se skládat z množství kapitol - rajských statků. Lidé budou psát tuto knihu na Zemi veselými písmeny svého Otce. Bude věčná. Maminka mě naučila číst tato živá a věčná písmena, skládat z nich slova.“

„Počkej,“ přerušil jsem syna. „Musím popřemýšlet.“

Ihned pokorně zmlkl.

„To je neuvěřitelné,“ říkal jsem si, „takže někde tady v tajze, u Anastasie je starodávná kniha, napsaná písmeny lidem neznámými. Ona tato písmena zná, naučila z nich syna skládat slova a číst. Z této knihy mi přečetla kapitoly pro knihu „Stvoření“. Kapitoly o tom, jak Bůh tvořil Zem a člověka, a já jsem je zapsal. Tak se to stalo, podle slov syna. Ale nikdy jsem nevěděl, že by Anastasia brala do rukou nějakou knihu. A syn řekl, že z této knihy pro mě přeložila písmena. Je třeba se o všem dozvědět prostřednictvím syna.“

A zeptal jsem se ho:

„Volodě, víš o tom, že ve světě existuje mnoho jazyků? Například anglický, německý, ruský, francouzský a hodně dalších?“

„Ano, vím.“

„Ve kterém jazyce je psaná tato kniha, ta, kterou umí číst maminka a také ty?“

„Je napsaná ve svém jazyce, ale její písmena mohou mluvit kterýmkoliv jazykem. Překládají se i do toho, kterým mluvíš ty, tatínku. Jenomže nelze přeložit všechna slova, protože ve tvém jazyce je příliš málo písmen, tatínku.“

„Můžeš mi přinést tu knihu s veselými a různými písmeny, jak říkáš?“

„Přinést celou knihu, tatínku, nedokážu. Lze přinést některá malinká písmena. Jenomže proč je nosit, vždyť pro ně je lepší, aby zůstala na svých místech. Jestli chceš, tatínku, mohu přečíst písmena i z tohoto místa. Jenomže neumím číst tak rychle jako maminka.“

„Přečti, jak to umíš.“

Volodě se zvedl, a ukazuje prstíkem do prostoru, začal číst kapitoly z knihy „Stvoření“:

„Vesmír představuje mysl. Z ní se zrodila touha. Částečně je viditelná v hmotě. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořivé touhy.“

Četl po slabikách. Pozoroval jsem výraz jeho tváře. Při každé slabice se lehce měnil: jednou byl udivený, podruhé pozorný, potřetí veselý. Ale pozorně jsem se díval tam, kam ukazoval svým prstíkem, a žádná písmena, tím spíše slabiky, jsem v prostoru neviděl, proto jsem také přerušil synovu podivnou četbu:

„Počkej, Volodó. Takže ty vidíš v prostoru nějaká písmena ? Ale proč já je nevidím ?“

Podiveně se na mě podíval. Nějakou dobu přemýšlel, pak nejistě pronesl:

„Copak, tatínku, nevidíš tamhletu břízku, borovici, cedr, jeřabinu ?“

„Vidím je, ale kde jsou písmena ?“

„Vždyť tohle právě jsou písmena, kterými píše náš Stvořitel !“

A slabikoval dál, ukazuje prstíkem na různé rostliny. A pochopil jsem neuvěřitelné. Celá tajga kolem jezera, na jehož břehu jsme seděli se synem a nejednou s Anastasií, byla naplněna rostlinami. Název každé rostliny začínal určitým písmenem, a některé měly několik názvů. Název k názvu, písmeno k písmenu - vznikala slabika, potom slovo, věta. Až potom jsem se dozvěděl, že celý prostor tajgy kolem Anastasiiny louky není obklopen stromy, keři a bylinami jen tak chaoticky rostoucími. Obrovský prostor kolem Anastasiiny louky je skutečně popsán živými písmeny-rostlinami. Zdálo se, že neuvěřitelnou knihu lze číst donekonečna. Vypadalo to tak, že ze stejných názvů rostlin, když se četlo ze severu na jih, se vytvářela jedna slova a věty. Ze západu na východ - jiná. Přesně po obvodu - další. A ještě se z názvů rostlin skládala slova, věty a obrazy podle pohybu slunce. Vypadalo to tak, že sluneční paprsky jako by hýbaly ukazovátkem po písmenech. Pochopil jsem, proč Volodá říkal těmto písmenům veselá. V obyčejných knihách si jsou všechna tištěná písmena podobná. Ale v tomto případě rostliny-písmena, dokonce i tytéž vždy byly různé. Z různého úhlu osvětlené sluníčkem, hýbající listím, vítaly člověka. Dívat se na ně bylo skutečně možné donekonečna.

Ale kdo, kdy, kolik staletí psal tuto podivnou knihu ? Generace Anastasiiných předků ? Nebo ?.. Posléze jsem od Anastasie uslyšel krátkou a lakonickou odpověď: *„Generace mých předků po tisíciletí chránila písmena této knihy v jejich původní posloupnosti.“*

Díval jsem se na syna a horečně jsem hledal téma rozhovoru, při němž by bylo možné dosáhnout plného vzájemného porozumění.

Jedna plus jedna vychází tři

Aritmetika ! Matematika. Samozřejmě, že taková přesná věda nemůže vyvolat žádný rozpor. Jestli Anastasia naučila syna počítat, rozhovor na toto téma v sobě nebude skrývat žádný rozpor nebo převahu. Dva krát dva je vždy čtyři, v každém jazyce a ve všech dobách. Rozradostněný svým nápadem jsem se s nadějí zeptal:

„Volodó, a počítat, sčítat, násobit tě maminka učila ?“

„Ano, tatínku.“

„To je dobře. Tam, kde žiji, je taková věda - matematika. Má moc velký význam. Mnohé se zakládá na výpočtech a propočtech. A aby se jednodušeji sčítalo, odečítalo a násobilo, vynalezli lidé množství přístrojů, bez kterých je těžké se teď obejít. Přivezl jsem ti jeden z nich, jmenuje se kalkulačka.“

Vyndal jsem malinkou japonskou kapesní kalkulačku na sluneční baterii, zapnul jsem ji a ukázal synovi.

„Vidíš, Volodó, tento malinký přístroj toho hodně dokáže. Víš, například, kolik je dvě krát dvě ?“

„Chceš, tatínku, abych řekl „čtyři“ ?“

„Správně, čtyři. Ale tady nejde o to, že já to chci. Ono to tak je. Vždy dvě krát dvě bude čtyři. A tento malinký přístroj také může počítat. Podívej se na displej. Tady mačkám tlačítko „dva“, na obrazovce se rozsvítí číslice „dva“. Teď mačkám znaménko označující násobení a opět číslice „dva“. Dále mačkám tlačítko se znaménkem rovnítko, abych se dozvěděl, jaký je výsledek. A tady prosím - na obrazovce se rozsvítí číslice „čtyři“. Ale tohle je velice jednoduchý matematický úkon. Tento přístroj dokáže počítat tak, jak to nedokáže člověk. Tady, například: sto třicet šest vynásobíme jedním tisícem sto třiceti šesti. Teď zmáčknu tlačítko se znaménkem „rovnítko“ a dozvíme se, kolik to dělá.“

„Sto padesát čtyři tisíce čtyři sta devadesát šest,“ pronesl Volodá, předběhnou kalkulačku.

Dále jsem začal násobit a dělit čtyř-, pěti-, šestimístná čísla, ale syn pokaždé předbíhal kalkulátor. Výsledek oznamoval hned a bez napětí. Soutěž s kalkulačkou se podobala hře, avšak syna vůbec neuchvacovala. Jednoduše oznamoval číslice a myslel na něco svého.“

„Jak to děláš, Volodó ?“ podiveně jsem se zeptal. Kdo tě naučil tak rychle počítat z paměti ?“

„Nepočítám, tatínku.“

„Jak to, že nepočítáš ? Říkáš výsledky, odpovídáš na otázky.“

„Prostě říkám čísla, protože v mrtvé rovině vždy jsou neměnná.“

„Možná jsi chtěl říci - v přesné rovině.“

„Lze říci „v přesné“, ale to je totéž. Číslice jsou vždy neměnné, jestli si představíme znehybnělý prostor a čas. Ale ony jsou vždy v pohybu, jejich pohyb mění číslice a tehdy je zajímavější počítat.“

Potom Volodá začal jmenovat nějaké neuvěřitelné vzorce a aritmetické úkony, které se nedaly pochopit. Zapamatoval jsem si pouze to, že vzorec byl velice dlouhý, vůbec neměl konec. Hbitě vypočítával výsledky aritmetických úkonů, ale ty vždy byly meziprostorové. Pokaždé, když vypočítal číslo, Volodá oživeně dodával: „Nacházej se v součinnosti s časem, toto číslo činí...“

„Počkej, Volodó,“ přerušil jsem syna, „tvá rovina je nepochopitelná. Jedna plus jedna bude vždy dva. Podívej se, beru jeden klacíček.“

Vzal jsem z trávy malinkou větvičku a položil jsem ji před syna. Potom jsem našel druhou větvičku, položil vedle první a zeptal jsem se:

„Kolik je větviček ?“

„Dvě,“ odpověděl Volodá.

„No právě - dvě a jinak to ani nemůže být v žádné rovině.“

„Ale v živé rovině je úplně jiné počítání, tatínku. Viděl jsem ho.“

„Jak to - viděl ? Můžeš mi ukázat na prstech počítání jiné roviny ?“

„Ano, tatínku.“

Zvedl přede mnou svou malinkou ručičku s prstíky sevřenými v pěst a začal ukazovat. Nejdřív zvedl jeden prstík a pronesl: „Máma.“ Zvedl druhý prstík: „Přidat - táta, vyšel jsem - já,“ a zvedl třetí prstík. „Vyšly tři prstíky. Aby zůstaly pouze dva, je třeba jeden ubrat. Ale mně se nechce ubírat žádný z prstíků. Chci, aby jich bylo víc, v živé rovině je to možné.“

Také jsem nechtěl, aby byl odstraněn některý ze tří prstíků. Ať radši existuje tato jiná - živá rovina, jak to říká. A ať se zvětšuje počet. No to je ale. Jedna plus jedna vychází - tři. Je to nějak neobvyklé. Ale přece nejneepochopitelnější pro mě byla kniha tajgy se svými písmeny.

Udělám šťastnou holčičku-vesmír

Díval jsem se na svého malinkého syna, jenž uměl číst neobyčejnou a zřejmě nejživější knihu na světě, a mně ji otevřel. Chápal jsem, že na to, aby se přečetla celá, je třeba velké množství času. A navíc je třeba znát názvy všech rostlin. Ale z nějakého důvodu mi bylo příjemně na duši již proto, že existuje - tato kniha s veselými a různými písmeny, podle synova vyjádření. A on ji bude číst. A co potom? Až vyrostete? Odpověděl: „Budu jako ty, tatínku.“ Takže přijde do našeho světa. Do světa, ve kterém jsou války, drogy, zločinnost a otrávená voda. Proč tam potřebuje jít? Ale vždyť se tam chystá. Chystá se do našeho světa, až vyrostete, a chce udělat něco dobrého. Zajímalo by mě, co? Zeptal jsem se:

„Volod'ó, až vyrosteteš, jaká práce pro tebe bude nejdůležitější?“

„Maminka Anastasia mi to říkala. Nejdůležitější, až vyrostu... Mám udělat šťastnou jednu holčičku-vesmír.“

„Koho? Jaký vesmír nebo holčičku?“

„Každá holčička, žijící na Zemi, je podobou vesmíru. Ze začátku jsem to nechápal. Potom jsem začal číst, a pochopil jsem. Každá holčička se podobá vesmíru. V každé holčičce jsou všechny vesmírné energie. Holčičky-vesmíry mají být šťastné. A já rozhodně musím jednu z nich udělat šťastnou.“

„A jakým způsobem chceš uskutečnit svůj záměr, až vyrosteteš?“

„Půjdu tam, kde žije mnoho lidí, a najdu ji.“

„Koho?“

„Holčičku.“

„Bude, samozřejmě, neobyčejně krásná?“

„Zřejmě. A možná, že bude trochu smutná, a ne všichni lidé ji budou pokládat za krásnou. Možná, že bude nemocná. Tam, kde žiješ, tatínku, jsou mnozí lidé nemocní kvůli životním podmínkám.“

„Proč potřebuješ ne nejkrásnější a ne úplně zdravou holčičku?“

„Vždyť právě já, tatínku, mám udělat svou holčičku-vesmír nejkrásnější, zdravou a šťastnou.“

„Ale jak? I když do té doby, než povyrosteteš, se zřejmě naučíš dělat šťastným druhého člověka - svou holčičku. Ale zatím, Volod'ó, nevíš všechno o tom

světě, v kterém žiji. Vždyť se může stát, že holčička, již si vybereš, ani nebude chtít s tebou mluvit. Víš, koho si všimají dnešní holčičky ? Nevíš. Já ti to povím. Krásné i méně krásné, nemocné i zdravé si v první řadě všimají těch, kteří mají mnoho peněz, auta, těch, kteří se hezky oblékají a mají postavení ve společnosti. Ne všechny, samozřejmě, ale většina z nich je taková. A kde vezmeš mnoho peněz ?"

„Mnoho - to je kolik, tatínku ?"

„Například, řekněme, alespoň milion. A nejlépe v dolarech. Znáš peněžní jednotky ?"

„Maminka Anastasia mi vyprávěla o různých papírcích a mincích, jež mají lidé rádi. Říkala mi, že lidé je vyměňují za oblečení, potravu a různé věci."

„Vyměňují. A víš, kde je berou ? Pro získání těchto mincí je třeba někde pracovat. Ne, jenom pracovat je málo na to, aby jich bylo mnoho. Je třeba se zabývat nějakým byznysem nebo něco vynalézt. Například ty, Volodó, můžeš vynalézt něco potřebného pro lidi, to, co jim moc chybí ?"

„A jaký vynález nejvíce chybí lidem, tatínku ?"

„Jaký ? Mnohé. Například v mnohých regionech začíná energetická krize. Nestáčí elektrická energie. Atomové elektrárny budovat nechtějí: jsou nebezpečné, protože explodují. Ale bez nich se nelze obejít."

„Atomové ? Jejichž radiace zabíjí lidi a rostliny ?"

„Ty víš o radiaci ?"

„Ano, vždyť je všude. Je to energie. Je dobrá. Potřebná. Jenom ji nelze shromažďovat ve velkém množství na jednom místě. Dědeček mě naučil řídit radiaci. Ale o tom nelze vyprávět, někteří lidé dobrou radiaci proměňují ve zbraň, aby mohli zabíjet ostatní lidi."

„Ano. Je lepší nevyprávět. Vypadá to tak, že skutečně dokážeš něco vynalézt a vydělat pro svou holčičku mnoho peněz."

„Zřejmě dokážu. Ale peníze nedělají člověka šťastným."

„A copak, podle tebe, dělá člověka šťastným ?"

„Prostor, který sám tvoří."

Představil jsem si, jak se z mého malinkého syna stane mladík. Naivní, ať znající množství neobvyklých věcí, různých jevů. Umějící zacházet dokonce i s radiací, ale stejně naivní vůči intrikám našeho života, půjde hledat svou holčičku, aby ji učinil šťastnou. Navenek se bude snažit nevynikat mezi ostatními lidmi. Tak to vždy dělá Anastasia, když vychází z tajgy k lidem. Bude se snažit nevynikat a stejně nedokáže být úplně takový jako všichni. Připravuje se, nasává do sebe obrovské znalosti, snaží se stát fyzicky zdravým a toto všechno kvůli nějaké jedné holčičce. Myslel jsem si, že Anastasia připravuje syna na velká konání a kvůli tomu mu přece předává znalosti a schopnosti. A tady to vypadá, že hlavní věc v životě muže - je učinit šťastnou pouze jednu ženu. Syn je přesvědčený, že každá žena je podobou celého vesmíru. Copak je tomu skutečně tak ? Neobvyklá filozofie, ale ať je tomu jakkoliv, můj syn je o tom přesvědčený a bude považovat za jednu z hlavních věcí svého života učinit šťastnou pouze jednu dívku, kterou navíc nezná. Možná, že se ještě ani nenarodila. Možná, že se již batoh nebo dělá první

kroky. A možná, že žádná dívka ani nebude chtít, nebo, přesněji, nedokáže se do něj zamilovat ?

Ze začátku, když splní její přání a přinese jí peníze, možná bude předstírat, že ho miluje. O, kolik jich je, takových žen, v našem světě ! Kvůli penězům jsou dokonce připravené provdat se za starého muže. Naučili se předstírat lásku.

Můj syn vyroste, potká podobnou, bude plnit její přání, ona mu bude říkat, že ho miluje, ale co se stane, až začne mluvit o nutnosti tvoření Prostoru Lásky, zakládání zahrady... Vysměje se tomu ? Bude to považovat za nenormální. Nebo to pochopí ? Možná, že pochopí. Ale možná... Ne, lepší je varovat ho před tím horším:

„Rozumíš, Volodě, když najdeš tuto holčičku a podaří se ti ji učinit zdravou a krásnou, nejkrásnější, jak to říkáš, může se stát to, co vůbec neznáš. Nejkrásnější děvčata našeho světa se snaží stát manekýnami, herečkami, odejít do showbyznysu. Líbí se jim, když jim všichni muži kolem lichočí. Jen si to představ, že bude chtít před publikem zářit jako královna, a ty jí začneš nabízet tvoření Prostoru Lásky. Možná, že tě vyslechne, a to je celé. Odejde tam, kde je mnoho světla, poklon a potlesku, a tobě ještě, nedej bože, zanechá dítě, co potom budeš dělat ?”

Volodě nepřemýšleje odpověděl:

„Tehdy budu budovat Prostor sám. Ze začátku sám, potom s dítětem, které mi ponechá, budeme chránit v tomto prostoru Lásku.”

„Pro koho ji budete chránit ?”

„Pro sebe, tatínku, a pro holčičku, která, jak říkáš, odejde za umělými ohni.”

„Tak proč potřebuješ právě pro ni připravovat nebo chránit Prostor Lásky ? Vidiš, jak jsi naivní v těchto otázkách ? Bude třeba hledat jinou. A být napříště opatrnější.”

„Jestli budu hledat jinou, kdopak v tom případě učiní šťastnou holčičku, která odešla ?”

„Ať to udělá, kdo chce, nač si s ní potřebuješ lámat hlavu ? Odešla a hotovo.”

„Ona se vrátí. A uvidí překrásný les, sad. Udělám to tak, aby se jí všechna zvířata podvolovala a sloužila. Všichni a všechno v tomto prostoru ji bude upřímně milovat. Zřejmě se vrátí unavená. Umyje se čistou vodou, odpočine si. Stane se ještě krásnější a víc už nebude chtít opustit svůj Prostor Lásky. Náš prostor. Stane se šťastnější. I hvězdy nad ní budou jasnější a šťastnější. Ale kdybys ty, tatínku, nevymyslel, nevytvořil svou myšlenkou takovou situaci, že má odejít, neodešla by.”

„Já ? Já jsem vytvořil ?”

„Ano, tatínku. Vždyť ty jsi to tak řekl. Tvá myšlenka. Člověk tvoří svou myšlenkou různé situace, ty jsi ji také stvořil.”

„Ale ty, tvá myšlenka, copak nemůže změnit situaci ? Zvítězit nad mou ? Vždyť jsi říkal, že je rychlá, skoro jako u Anastasie.”

„Může zvítězit.” „Tak zvítěz.”

„Nechci, aby má myšlenka bojovala s tvou, tatínku. Budu hledat jiné východisko.

Jak zdolat překážku ?

Nemohl jsem dál mluvit se svým synem. Všechna má slova automaticky prověřoval svým představováním, které lehce určuje pravdu a lež. Dokonce vyvrátil závěry historiků vyložené v učebnici. Nijak se nedařila převaha otce nad synem, rozhovor nezvyšoval mou autoritu a zřejmě rušil i tu, která byla vytvořena díky Anastasii. A navíc, jeho podivné přesvědčení o síle mysli mě lekalo a oddalovalo od něho. Jsme různí. Kontakt s dítětem, jako otce se synem, se nedařil. Necítil jsem v něm svého syna. Vůbec mi připadal jako jiná bytost. Mlčeli jsme. A najednou jsem si vzpomněl na Anastasiina slova: „K dětem je každopádně třeba být upřímný a pravdivý.“ Z bezvýchodnosti situace jsem se dokonce začal zlobit: „Takže upřímný ? Pravdivý ?“ Snažil jsem se, a co vyšlo ? Vždyť kdybych měl být úplně upřímný a pravdivý... A vůbec, v dané situaci lze říci nejen tohle. A řekl jsem to, vypálil jsem jedním dechem:

„Volodó, abych byl upřímný, nedaří se nám rozhovor, jako u otce se synem. Jsme různí. Máme různé pojmy, informace a znalosti. Necítím, že jsi můj syn. Dokonce se tě bojím dotknout. V našem světě je možno své dítě jen tak polaskat a dokonce potrestat, nařezat za provinění. A já na tohle vůči tobě nemohu ani pomyslet. Mezi námi je nepřekonatelná překážka.“

Zmlkl jsem. Sedím, mlčím, nevím, co a jak mám říkat dál. Sedím a dívám se na svého malinkého syna s trochu podivným myšlením.

Otočil ke mně svou kudrnatou hlavičku a opět promluvil první, ale tentokrát jsem v jeho hlase pocítil stíny smutku:

„Mezi mnou a tebou je nějaká překážka, tatínku ? Pro tebe je těžké mě vnímat jako svého rodného syna ? Dlouho býváš tam, v jiném světě, kde je všechno trochu jinak, než tady. Víím, že tam rodiče občas bijí své děti... Všechno je tam trochu jinak. Napadlo mě, tatínku... Hned jsem zpátky...“

Rychle se zvedl, někam běžel, pak se vrátil s větví se suchými jehličkami a podal mi ji:

„Vezmi, tatínku, tu větev a zmláť mě. Jak to dělají rodiče v tom jiném světě, v kterém tak dlouho býváš.“

„Zmlátit ? Tebe ? Proč ? Copak jsi to vymyslel ?“

„Vím, tatínku, že v tom světě, v kterém jsi nucen dlouho žít, rodiče mlátí pouze své vlastní děti. Jsem tvůj syn, tatínku. Zmláť mě, aby ses cítil jako můj vlastní otec. Možná, že takhle to pro tebe bude jednodušší pocíit. Jenom do této ručičky a nožičky nebij, ta ručička a ta nožička necítí bolest, jsou trochu strnulé. A zbytek těla bolest pocítí. Jenomže já, zřejmě, nedokážu brečet, jak to dělají děti. Ještě jsem nikdy nebrečel.“

„Nesmysl ! Úplný nesmysl. Nikdo a nikdy, dokonce v tom, jak říkáš světě, nebije děti jen tak. No, občas je rodiče potrestají, zlehka naplácají. Ale pouze v tom případě, kdy neposlouchají své rodiče, dělají to, co se nesmí.“

„Ano, samozřejmě, tatínku. Když si rodiče myslí, že se děti chovaly nesprávně.“

„Právě.“

„Tak si, tatínku, pomysli, že nějaký můj skutek je nesprávný.“

„Co to znamená, pomysli si? Když je skutek nesprávný, všem je jasné, že je nesprávný, a ne že se někomu zachtělo ho považovat za nesprávný, a proto to udělal. Nesprávnost musí pochopit všichni.“

„I děti, které jsou bité?“

„I děti. Právě proto jsou bité, aby pochopily svou chybu.“

„A před bitím to pochopit nemohou?“

„Vypadá to, že nemohou.“

„Rodiče jim to vysvětlují, ale oni nemohou?“

„Nemohou a v tomto je jejich vina.“

„A ten, kdo nesrozumitelně vysvětluje, není vinen?“

„A ten, vypadá to, že není... Úplně jsi mě popletl svým nechápáním!“

„To je dobře, když nechápu, tak mě zmlať. A nebude mezi námi překážka.“

„Pročpak nedokážeš pochopit: trest může následovat tehdy, například... Například... Maminka ti přísně říká: ‚Volodě, tohle dělat nelze.‘ A ty, nehledě na zákaz, najednou uděláš zakázané. Teď jsi to pochopil?“

„Pochopil jsem.“

„Dělal jsi alespoň jednou to, co ti máma zakazuje?“

„Ano, dělal. Dvakrát jsem to dělal. A budu pokračovat, ať mi to maminka zakazuje kolik chce.“

Rozhovor se synem se dále vyvíjel jinak, než jsem to plánoval předem. Nijak se mi nedařilo představit dnešní civilizovanou společnost a sebe v tom nejlepší světlo. Další synovy důvody mě natolik rozladily, že jsem bouchl pěstí do kmene stromu. A řekl jsem mu... nebo spíše sobě:

„Ne všichni rodiče v našem světě trestají své děti bitím. Mnozí, naopak, hledají správný systém výchovy. I já jsem hledal, ale nenašel jsem. Když jsem chodil k vám do tajgy, byl jsi ještě úplně malinký. Vždy jsem tě chtěl obejmout, přitisknout. Ale Anastasia říkala: ‚Ani láskáním se nesmí dítě vyrušovat. Myšlenkový proces dítěte - je velice důležitý proces.‘ Tak jsem se na tebe pouze díval a ty jsi byl stále něčím zaměstnaný. A tak teď nechápu, jak mám s tebou mluvit.“

„A teď, tatínku, mě už nechceš obejmout?“

„Chci, ale nemohu, všechno se mi v hlavě smíchalo kvůli těm systémům výchovy.“

„Pak mi dovolíš, abych to udělal já, tatínku? Vždyť naše myšlenky jsou teď stejné.“

„Ty? Ty mě chceš také obejmout?“

„Ano, tatínku!“

Udělal krok ke mně. Klekl jsem si na koleno a vůbec jsem se nějak sesunul k zemi. Jednou rukou mě silně objal kolem krku a přitiskl hlavičku k mému ramenu. Uslyšel jsem tlukot jeho srdce. A mé zprvu začalo tlouct rychle a nepravidelně. Začalo se mi trochu těžce dýchat. Zřejmě za několik vteřin nebo minutu srdce, jež tlouklo nepravidelně, najednou začalo vyrovnávat svůj rytmus, jako by se přizpůsobovalo tlukotu jiného srdce. Začal jsem velice lehce dýchat. Pocítil jsem takový stav... Chtěl jsem říci nebo zakřičet: „Jak je všechno kolem pěkné ! Jak překrásný je život člověka ! Děkuji tomu, kdo vymyslel tento svět !“ A ještě hodně dobrého jsem chtěl říci. Ale slova se skládala pouze uvnitř mě. Pohládl jsem syna po vlasech a z nějakého důvodu jsem se zeptal šeptem:

„Ale co, řekni mi, synku. Co jsi, natolik zakázaného maminkou, mohl natropit ? A ještě to chceš opakovat ?“

„Když jsem jednou uviděl maminku Anastasii...“ odpověděl Volodě, také nejdřív šeptem a nezvedaje hlavičku z mého ramena, „když jsem uviděl...“ Odtáhl se ode mě, posadil se na zem a pohládl trávu. „Bylinky jsou vždy zelené, když je jim dobře.“

Nějakou dobu mlčel. Pak zvedl hlavičku a pokračoval.

Zachráním svou maminku

„Jednou byla maminka dlouho pryč. Pomyslel jsem si: ‚Kde je ?‘ A usoudil jsem, že je na vedlejším paloučku, podobném našemu, ale není na něm tak dobře. Šel jsem na vedlejší palouček. Uviděl jsem tam maminku. Ležela bez pohybu a byla celá bílá. A všechna tráva kolem maminky byla bílá.“

Nejdřív jsem stál a přemýšlel: ‚Proč se to děje, maminčin obličej a tráva nemají být bílé.‘ Potom jsem se rozhodl, že se dotknu mámy, s námahou otevřela oči, ale nepohnula se. Tehdy jsem ji vzal za ruku a začal jsem ji táhnout z bílého kruhu. Pomáhala mi svou druhou rukou a přetáhli jsme se z bílého kruhu.

Maminka, když začala vypadat jako dřív, mi řekla, abych se jí nikdy nedotýkal, pokud se tohle ještě stane. Zvládne to sama, já ale ne. Po tom, co jsem byl v bílém kruhu a táhl maminku, má ručka a nožka ochrnuly a dlouho se zotavují. Maminka rychle vypadá jako dřív, ale má ručka a nožka se zotavují dlouho.

Když jsem uviděl mámu ve stejném kruhu podruhé... Jak tam ležela úplně bílá. Nedotýkal jsem se jí sám. Zakřičel jsem a přivolal silnou medvědici, na které jsem spal, když jsem byl malinký. Nařídil jsem medvědici, aby táhla maminku. Medvědice si stoupla na bílé a upadla, teď již nežije. Zůstaly pouze její děti. Medvědice, když stoupla na bílé, ihned zemřela. Na bílé trávě všechno umírá.

Tehdy jsem opět šel sám do bílého kruhu a začal jsem táhnout maminku Anastasii. Společně jsme se vytáhli z mrtvé trávy. Ale má ručka a nožka již nebyly tak ochrnuté, jako poprvé, pouze se mi trochu klepalo celé tělo. Teď se neklepe. Vidíš, tatínku, mé tělíčko se neklepe, poslouchá mě. Ručka se také brzy bude zvedat, kdy se mi bude chtít. Již teď se trochu zvedá. A dříve se vůbec nezvedala.“

Zaraženě jsem poslouchal synovo vyprávění. Vzpomněl jsem si, jak jsem jednou viděl Anastasii v podobné situaci a také jsem se intuitivně pokusil vytáhnout ji

z bílého kruhu. Vzpomněl jsem si, jak o tomto jevu mluvil starý filozof Nikolaj Fjodorovič.

Ale proč se vystavuje takovému nebezpečí? Dokonce riskuje ztratit syna. Cožpak je to skutečně tak důležité - spalovat v sobě nějakou neviditelnou energii?

Neobvyklé kruhy pravidelné geometrické formy byly nejednou ukazovány v televizi. Objevovaly se v různých zemích, nejvíce na polích s obilninami. Mezi normálně rostoucími stébly lidé objevovali kruh, v kterém byla stébla přitisknutá k zemi. Ne chaoticky pomačkaná, ale nakloněná jedním směrem a vytvářející geometrické tvary. Vědci studují tyto geometrické jevy, ale zatím to neobjasnili. A v případě Anastasie jde také o kruh, také přimáčkutá tráva, ale na rozdíl od toho, co se ukazovalo v televizi, tráva je navíc bílá, jako by jí chybělo sluneční světlo.

Anastasia říkala, že to je negativní energie vyprodukovaná lidmi. Připusťme, proč je ale nasměrována přesně na Anastasii? Kteří lidé ji posílají? Zapomněl jsem se a řekl nahlas:

„Proč s ní bojuje? Kdo to potřebuje? Komu od toho může být lépe?“

„Trošičku všem,“ uslyšel jsem synův hlas, „maminka říká, že jestli dokáže zmenšit množství zlobné energie, spalujíc ji v sobě, a neodrážejíc do prostoru, bude jí méně. Ti lidé, kteří ji produkují, se stanou hodnější.“

„Ukaž, kolik jich je, těch bílých kruhů? Kde jsou?“

„Vedle naší loučky je úplně malinký palouček. Právě tam se vždy objevují bílé kruhy. Potom se v nich tráva opět zazelená, ale teď se zatím nezazelenala všechna a je vidět bílé kruhy. Jestli chceš, pojďme, ukážu ti je, tatínku.“

„Pojďme.“

Rychle jsem se zvedl a vzal jsem za ručičku svého synka. Dítě spěšně cupitalo malinkýma nožičkama, ale všiml jsem si, že lehce pokulhává, a snažil jsem se jít ne tak rychle.

Čas od času se Volodě snažil podívat do mých očí a stále něco za chůze brebentil. Ale já jsem myslel na ty podivné kruhy a na nepochopitelné Anastasiino chování, na smysl jejích činů a vůbec na tento podivný jev.

Abych nějak udržoval rozhovor se synem, zeptal jsem se ho:

„Volodě, proč nazýváš maminku jednou maminka a podruhé maminka Anastasia?“

„Znám hodně maminek, které žily na Zemi dřív. Vyprávěla mi o nich maminka Anastasia. Lze jim říkat babičky, ale lze i maminky. Babičky porodily mámu. Lze jim také říkat mámy. Cítím a vidím je, představuji si je, když poslouchám vyprávění o nich, a občas si je sám představuji. A abych se nepopletl, občas mamince říkám Anastasia. Všechny maminky jsou hodné, ale maminka Anastasia je pro mě nejbližší a nejhodnější, je krásnější než květiny a oblaka. Je velice zajímavá a veselá. Ať je vždy. Já brzy natolik rozběhnu svou mysl, že ji vždycky dokážu vrátit...“

Nedoposlechl jsem ho do konce a neuvědomil jsem si to, co řekl. Přišli jsme na malinkou loučku a uviděl jsem na trávě čtyři bělavé kruhy. Kruhy o průměru asi pět až šest metrů. Byly sotva viditelné, ale jeden se lišil svou bělostí, zřejmě se vytvořil úplně nedávno. A pochopil jsem, proč mě Anastasia neuvítala

a proč teď není s námi. Takže je někde úplně vysílená. A nechce, aby ji někdo litoval a rozrušoval se z jejího vzhledu.

Díval jsem se na bílé kruhy a mé myšlenky, proplétající se, letěly rychle. Samozřejmě, mnozí lidé blednou z nepříjemných situací, které na ně dolehnou. Skoro vždy blednou, když je na ně nečekaně nasměrována zloba. Ale tady? Copak je skutečně možné takhle, na velké vzdálenosti, cítit? Copak je skutečně možné, aby se lidská zloba koncentrovala do jediného obrovského množství? Tak obrovského, že bledne nejen sám člověk, ale i rostlinstvo kolem? Takže, zřejmě, to možné je. Tady jsou - stopy zlobných pokusů. A opět jsem si vzpomněl na Anastasii. Slova, která jsem uvedl ve třetí knize: „Všechno zlo na světě, odlož svou práci, vrhni se na mě, zkus to. Jsem před vámi sama, zkuste mě porazit. Abyste zvítězili, pojďte všichni na mě. Bitva bude bez boje.“ Myslel jsem si, že jsou to pouze slova. Všechno se splňuje. I knihy jsou, jak to předpověděla, i bardovské písně, i básně... Ona jen tak nemluví. Ale v tom případě proč „bitva bude bez boje“? Nakonec se všechnu zlobu jednoduše pokouší spalovat v sobě. Snaží se sama! Ale podle mě je třeba se zlem opravdově bojovat! Tak, aby dostalo přes hubu... Ale ona sama... Ne! Nebudeš sama, Anastasie! Alespoň něco málo... Alespoň trochu toho hnusu převezmu na sebe. A utkám se s ním. Ech, kdybych mohl mluvit tak jako ona. Já bych jim řekl. Zřejmě jsem se rozpálil pořádně, protože jsem najednou vypálil nahlas:

„Pojďte, zlobné síly, valte se ke mně, já také alespoň trochu z vás spálím!“

Malinký Vladimír najednou vytrhl svou ručičku z mé, předběhl mě a udiveně a pozorně se mi podíval do očí. Pak dupnul nožkou, uchopil se zdravou ručičkou za zatím oslabenou, zdvihl obě ručky vzhůru a stejným tónem jako já vykřikl:

„I na mě se valte, zlobné síly. Tady se má ručička uzdravuje. Maminka Anastasia není sama. Tady jsem já a stále rychleji poletí mysl má. Pospíchejte, zlobné síly, zanechte svou práci, pospíchejte ke mně. Tady jsem, podívejte se, jak rostu.“

Stoupl si na špičky ve snaze zvednout ruku ještě výš.

„Tak, slavní vojíni, odvážní a smělí. S kým se chystáte bojovat, bohatýři?“

Otočil jsem se a uviděl jsem Anastasii sedící pod cedrem s hlavou přikloněnou k jeho kmenu. Zjevně byla velice unavená, dokonce svou hlavu opřela o kmen. Ruce a ramena měla svěšené k zemi. Tvář - bledou s lehce zamhouřenýma očima.

„Povstali jsme s tátou proti zlu, mami,“ odpověděl místo mě Volodá.

„Ale na to, abyste bojovali se zlem, je třeba vědět, kde a v čem je. Je nutné si představovat nepřítele do detailů,“ povídala Anastasia tiše a s námahou.

„Ty si tady zatím odpočiň, maminko, my si to s tátou zkusíme představit. Jestli si to nedokážeme správně představit, napovíš nám.“

„Tvůj tatínek je po daleké cestě, synku. Nejdřív by si měl odpočinout.“

„Odpočinul jsem si, Anastasie. A téměř ani nejsem unavený. Buď zdráva, Anastasie. Jak se tady máš?“

Z nějakého důvodu, když jsem viděl její bezmocný vzhled, znehybněl jsem na místě a začal jsem mluvit zmateně, nevěda, jak se mám chovat dál, co mám dělat a říkat. Volodá ke mně přistoupil, vzal mě za ruku a pokračoval, promlouvaje k Anastasii:

„Dám tátovi po cestě najíst a vykoupeme se v čisté vodě v jezeře. Také natrhám očistující bylinky. Ty si zatím, maminko, tady odpočiň. Neztrácej sílu na rozhovory. Všechno udělám sám. Pak s tatínkem přijdeme za tebou. Ať se ti co nejrychleji vrátí síly...“

„Také se s vámi vykoupu, počkejte. Půjdu s vámi.“

Anastasia, chytajíc se rukama kmenu cedru, pokusila se zvednout. Trochu se nadzvedla a opět, klouzajíc dlaněmi po kmenu stromu, se bezmocně spustila na zem a sotva slyšitelně zašeptala:

„O, cože jsem tak ochabla. Nemůžu se zvednou vstříc synovi a lásce?“

A opět se začala, opírajíc se o kmen cedru, s námahou zvedat z trávy. Zřejmě i tentokrát by se jí nepodařilo vstát. Ale najednou se stalo něco neuvěřitelného. Obrovský cedr o jehož kmen se Anastasia opírala, najednou začal nasměrovávat jehličky svých spodních větví směrem k ní.

Jehličky, nasměrované dolů, začaly vydávat sotva viditelné modravé záření. Pomalu, skoro neviditelně, zahalovalo Anastasii. Pak jsem uslyšel, jak se seshora snáší popraskávání, podobající se tomu, které lze slyšet, když stojíte pod sloupy s vedením vysokého napětí. Zvedl jsem hlavu vzhůru a uviděl jsem, že jehličky všech cedrů v okolí také začaly svítit sotva viditelným modravým světlem. Ale tohle ještě není všechno. Všechny jehličky byly nasměrované k tomu stromu, pod kterým se snažila vstát Anastasia. Tento strom jehličkami vrchních větví přijímal světlo jdoucí ze sousedních cedrů. A záření nižších jehliček se stále zesilovalo. Trvalo to přibližně dvě minuty. Potom zajiskřil modrý záblesk a cedrové jehličky přestaly svítit. Zdálo se mi, že trochu zvadly. Anastasia byla sotva viditelná v modrém záření, jež ji zahalilo. Když se rozptýlilo, nebo vešlo do ní, nechápu, uviděl jsem...

Pod cedrem stala dřívější, plná sil, neobyčejně krásná Anastasia. Usmívala se na mě a na syna. Zvedla hlavu a tiše pronesla: „Děkuji.“ Potom... To je neuvěřitelné, co provedla tato dospělá žena.

Anastasia zlehka na místě vyskočila a bez námahy, prudce běžela k největšímu bílému kruhu. U jeho okraje opět, ale již vysoko vyskočila, udělala trojitě salto a octla se v centru bílého kruhu. A opět, povyskočila, udělala provaz, jako baletka. Zasmála se svým zvonivým, vábivým smíchem a začala tančit nad bílými kruhy.

Okolní les, jako by se oživoval, doprovázel ji veselým vzrušením. Přeskakující z větve na větev se kolem proháněly veverky. V keřích se leskly korálky očí nějakých dalších zvířat. Úplně nízko nad loukou, pod větve stromů se prudce spustili jeden za druhým dva orlové a opět nabrali výšku, a opět kroužili dolů, pak opět nahoru.

Anastasia se smála a tančila jako akrobatka a baletka. A tráva pod jejíma nohama začínala pomalu zelenat. Dokonce nejbělejší kruh se stal sotva viditelným. Od jejího tance, smíchu a všeho kolem mi bylo na duši stále veseleji a najednou... Najednou se můj malinký syn rozeběhl a na ještě lehce bílém kruhu udělal dva kotrmelce, rychle vyskočil a začal kroužit ve snaze napodobit Anastasiin tanec. Nedokázal jsem se udržet a také jsem začal vedle nich tančit a jednoduše radostně skákat.

„Kupředu, k vodě ! Kdo mě dokáže předběhnout ?“ vykřikla Anastasia a prudce běžela k jezeru, my se synem jsme také hned běželi za ní.

Od skoků jsem se trochu zadýchal a trochu jsem zůstal pozadu. Ale viděl jsem, jak Anastasiino tělo vyskočilo, udělalo nad vodou kotrmelec a ponořilo se do jezera. Za ní, trochu později, s rozběhem poskočil a plácl zadečkem o vodu synek.

Svlékal jsem se při běhu, cestou odhazoval oblečení, a uchváceně, aniž bych stačil sundat tílko, kalhoty a boty, jsem se ponořil do jezera a vynořil jsem se za hlasitého Anastasiina smíchu. A z přemíry citů se smál a plácal ručičkou o vodu náš syn.

Z vody jsem vyšel první. Začal jsem ze sebe stahovat mokré oblečení a ždímat ho. Anastasia vyšla z vody, přímo na mokré tělo rychle oblékla své šatičky a začala mi pomáhat věšet na keř kalhoty, aby rychle uschly ve větru. Potom jsem vyndal z batohu sportovní soupravu a oblékl jsem se do ní.

Anastasia stála vedle mě a její šaty již byly suché. Chtěl jsem ji obejmout, ale chyběla mi odhodlanost.

Přistoupila velice těsně ke mně, šlo od ní teplo. Chtěl jsem jí říci něco hezkého, ale nenacházel jsem slov a řekl jsem pouze dvě:

„Děkuji, Anastasie.“

Usmála se, položila své ruce na má ramena, sklonila hlavu k ramenu a odpověděla:

„Já ti také děkuji, Vladimíre.“

„Skvěle !“ zazněl veselý synův hlas. „Teď odcházím.“

„A kampak ?“ zeptala se Anastasia.

„Odcházím ke staršímu dědečkovi a dovolím mu, aby pohřbil své tělo, a pomohu mu. Odcházím.“

Rychle a skoro nekulhaje Volod'a odešel.

(1 5 2 .)

POZVÁNÍ DO BUDOUCNA

„Co znamená dovolím dědečkovi pohřbít své tělo,“ zeptal jsem se udiveně.

„Všechno uvidíš sám. Pochopíš,“ odpověděla Anastasia.

A za nějakou dobu jsem uviděl živého Anastasiina praděda, ale neviděl jsem žádný pohřeb. Tak také zůstal v mé paměti živý a nevyzpytatelný.

Anastasia první pocítila, že se blížíli dědečkové. V ten okamžik jsme oba šli loukou. Najednou se Anastasia zastavila, gestem zastavila i mě a otočila se směrem, kde rostly nejvyšší a nejmohutnější cedry. Podíval jsem se tím směrem, nikoho jsem tam nespatriil, chtěl jsem se jí zeptat: „Co se děje ?“, ale nepodařilo se to. Vzala mě za ruku a lehce stiskla mou dlaň, jako by mě prosila, abych nepronášel ani slovo.

Zanedlouho jsem mezi majestátními cedry uviděl postavu Anastasiina pradědečka. Vznešený stařec byl oblečený do dlouhé světle šedivé košile pod kolena. Když pomalou, ale jistou, a vůbec ne stařeckou chůzí vyšel na louku, uviděl jsem,

že vedle něj, ruku v ruce, cupital náš syn a jeho pravnuke - Volodě. Opodál ťel dědeček - starcův syn.

Zdalo se, že všichni, dokonce i já, chápali slavnostnost nadcházejícího okamžiku setkání, pouze dítě, jež ťlo vedle starce, se chovalo přirozeně a nenuceně. Volodě stále něco vyprávěl pradědovi, jednou ho předbíhal a díval se mu do očí, podruhé se náhle zastavil, poušťel starcovu ruku, skláněl se nad trávou, zajímaje se o něco, a tehdy se zastavoval i stařec. Potom ho Volodě opět bral za ruku, živě něco vyprávěl o tom, co viděl, a táhl ho směrem k nám.

Když byli úplně blízko, uviděl jsem, že obvykle přísný a vznešený stařec se lehce usmívá. Jeho světlá tvář vyzařovala nějaké blaho a zároveň i slavnostnost. Zastavil se několik kroků před námi, pohled měl nasměrovaný někam do dále. Všichni mlčeli, pouze Volodě rychle mluvil:

„Tady, dědečku, před tebou je můj tatínek a maminka. Jsou hodní, tvá očička nevidí, dědečku, ale ty všechno cítíš. A má vidí. Dívej se mýma očičkama, dědečku, na to dobré, a bude ti také dobře.“

Potom, obraceje se na nás, Volodě najednou ještě radostněji prohlásil:

„Maminko a tatínku, před chvílí, když jsme se spolu koupali... pochopil jsem a dovolil tělu dědečka Mojžíše zemřít. Již jsme našli místo, kde pohřbím tělo svého dědečka Mojžíše.“

Celým svým tělíčkem a hlavou se Volodě přitiskl k pradědovým nohám. Vznešený šedivý stařec něžně a opatrně pohladil po vlasech svého pravnuka. V jejich vztahu byla cítit láska, něžnost, vzájemné porozumění a radost. Za těchto okolností se mi rozhovory o pohřbu zdály podivné. Jak to chodí u nás, chtěl jsem zastavit syna, říci, že pradědeček vypadá dobře a má ještě před sebou dlouhý život. Vždyť to vždycky říkávame, dokonce i velmi starému a nemocnému člověku. Také jsem to chtěl říci, dokonce jsem se nadechl, ale Anastasia najednou stiskla mou dlaň a nepronesl jsem ani slovo.

Začal mluvit praděd, obraceje se na Anastasii:

„Čím tvá mysl, vnučko Anastasie, omezuje prostor, jenž tvoříš ?“

„Mysl a touha splynuly vjedno, nepotkávající omezení,“ odpověděla Anastasia.

A praděd ihned položil další otázku:

„Svět, jenž tvoříš, přijímají lidské duše, pověz mi, jakou energií konáš ?“

„Tou, která dává růst stromům, rozevívá poupata, proměňujíc je v květiny.“

„Jaké síly mohou zabránit tvé touze ?“

„Když toužím, nemodeluji překážky. Na cestě vidím pouze překonatelné.“

„Jsi volná ve všem, má vnučko Anastasie. Poruč mé duši, aby se vtělila do toho, co považuješ za vhodné.“

„Ničí duši si nemohu dovolit poroučet. Duše - Stvořitelův výtvar - je volná. Ale budu toužit, aby si tvá duše, milý dědečku, našla vhodné vtělení v překrásné zahradě.“

Vznikla pauza. Nové otázky pradědeček nedával a tu opět, obraceje se na dědu, rychle začal mluvit Volodě:

„Také ti nebudu poroučet, dědečku. Jenom tě snažně prosím. Rychleji se opět vtěluj svou duší na Zem. Opět se staneš mladým a budeš mým nejlepším přítelem. Nebo ještě někým se staneš pro mě... Neporoučím... Jenom říkám... Ať tvá duše, můj dědečku Mojžíši, bude ve mně, vedle mě.“

Při těchto slovech se vznešený stařec otočil k Volodovi, pomalu klekl před ním nejdřív na jedno koleno, potom na druhé, sklonil svou šedivou hlavu, donesl ke svým rtům malinkou dětskou ruku a políbil ji. Voloda ho chytl kolem krku a rychle mu začal něco šeptat do ucha.

Potom se praděd zvedl z kolenou, a pomáhalo mu, velice starému člověku, pouze jedno dítě. Dokonce teď, i když jsem na to už mnohokrát vzpomínal, nemohu pochopit, jak se to stalo. Jednoduše se drželi za ruce a praděd se zvedl, aniž by se o něco opřel. Potom udělal krok naším směrem, poklonil se, a aniž by pronesl slovo, otočil se, podal vnukovi ruku a spolu odešli, povídajíce si. Trochu opodál šel druhý dědeček, nepřerušuje jejich besedu.

Pochopil jsem: Anastasiin pradědeček odcházel navždy, odcházel umírat.

Bez hnutí jsem se díval za odcházejícím dítětem a starcem. Ještě dříve, z Anastasiiných slov, jsem věděl o jejím vztahu k současným pohřebním rituálům a pohřbům, dokonce jsem o tom psal v předchozích knihách. Ona a tedy i všichni její blízcí, žijící v tajze, si myslí, že hřbitovy nemají být. Podobají se smetištím, na které se odhazují nikomu nepotřebná, neživá těla. Jsou toho názoru, že se lidé bojí hřbitovů proto, že se tam děje něco proti přírodě. Jsou toho názoruže právě příbuzní zesnulého člověka svou myšlenkou, svými představami o něm, jako o nenávratně odešedším, překáží jeho duši, aby se opět vtělila do svého nového vtělení.

Když jsem analyzoval zhlédnuté pohřby, také jsem se začal přiklánět ke stejné myšlence. Je v nich příliš mnoho falešnosti. Och, jak truchlí po zesnulém příbuzní a už za několik let... Pokud půjdeš na hřbitov, málokde najdeš deset až dvacet let starý hrob, aby byl upravený. Na místě zanedbaných hrobů pracovníci hřbitova již ryjí další.

Pohřbený člověk je všemi zapomenutý. Po jeho přebývání na Zemi nezůstalo nic, dokonce památku na něj nikdo nepotřebuje. Proč se narodil, když má takový konec? Anastasia říká, že těla zesnulých je třeba pohřbívat na vlastních statcích, neoznačujíc jejich hrobečky speciálními náhrobky. Tráva a květiny, stromy a keře, jež vzejdou, budou pokračováním života těla. Přitom se duši, jež opustila tělo, dává velká možnost překrásných nových vtělení. Za života myšlenka zemřelého člověka tvořila na statku Prostor Lásky. V tomto Prostoru zůstávají žít jeho potomci, kteří jsou v kontaktu se vším, co na něm roste, čímž se dotýkají myšlenek svých rodičů, chrání to, co stvořili oni. Ale prostor také chrání lidi žijící v něm. Zajišťuje tak věčné pokračování zemského života.

A co mají dělat lidé žijící ve městech? Jak se mají obejít bez hřbitovů? Ale možná, že jejich způsob života je donutí, aby se alespoň ve stáří zamysleli nad tím, že nelze prožívat život tak nezodpovědně vůči věčnosti.

A já souhlasím s Anastasiinou filozofií. Ale jedna věc je souhlasit v myšlenkách, úplně jiná - vidět ve skutečnosti, jak probíhá loučení s umírajícím pradědem. I když on, přesněji jeho duše v daném případě nezemře. Zjevně zůstane někde tady, nebo se velice rychle vtělí do nového života a rozhodně - do dobrého. Vždyť

nikdo z nich, ani Anastasia, ani malinký syn, ani dědeček, ani sám pradědeček dokonce v myšlenkách neprojektují tragedii, chápou smrt jinak než my. Není pro ně tragedií, ale pouze přechodem do nového překrásného bytí.

Stop ! Nebyl smutný ani praděd. Spíš naopak. Ano ! Tady je rozluštění. „Když usínáš a trápí tě temné, těžké a nepříjemné myšlenky, zpravidla se ti bude zdát tíživý sen. Při světlých myšlenkách před spánkem uvidíš ve snu něco překrásného,“ říkala Anastasia. A ještě: „...smrt - není tragédie, je pouze krátký sen, nebo trochu delší, to není podstatné. Do jakéhokoliv snu se člověk má nořit s myšlenkou na překrásné, tehdy jeho duše se nebude trápit. Svými myšlenkami člověk může pro svou duši sám vybudovat ráj, nebo něco jiného.“

Praděd to také věděl. Netrápil se. Ale co mu na poslední chvíli udělalo tak očividnou radost ? Něco se stalo. Nemohl se usmívat jen tak, bez příčiny. Ale co se stalo ? Otočil jsem se k Anastasii a uviděl jsem...

Stála trochu opodál mě, natáhla ruce ke slunci a šeptala, jak se mi zdálo, nějakou modlitbu. Sluneční paprsky se jednou skrývaly za mraky, podruhé jasně svítily a odrážely se v slzičce, kutálející se po Anastasiině tváři. Při tom výraz její tváře nebyl smutný, byl klidný. Jednou něco šeptala, podruhé poslouchala, jako by jí někdo odpovídal. Stál jsem a čekal, z nějakého důvodu jsem se neopovažoval přiblížit se k ní, nebo jednoduše pronést slovo. Až když se otočila, uviděla mě a přiblížila se, zeptal jsem se:

„Pronášela jsi modlitbu pro nalezení věčného klidu dědečkovy duše, Anastasie ?“

„Pradědečkova duše bude přebývat ve velkém klidu a opět na ni čeká pozemský život, až to sama bude chtít. A já jsem prosila za našeho syna, aby mu Stvořitel dal větší sílu. Náš syn, Vladimíre, uskutečnil činy, jichž jsou hodní nemnozí dnešní lidé. Nabral do sebe všechnu pradědečkovu sílu, on mu ji odevzdal svou duší. Pro něho, zatím dospívajícího, bude těžké udržet v sobě velké množství energie v jednotě.“

„Ale proč, kdy se to všechno stalo, ničeho neobvyklého jsem si u syna nevšiml ?“

„Předtím, než praděd před ním klekl, náš syn, Vladimíre, pronesl slova, jejichž smysl je jasný pouze těm, kdo ví, jak tvořil náš Stvořitel. Dítě to možná úplně nechápal, ale upřímně s jistotou řeklo pradědečkovi, že je schopno nechat na Zemi i jeho duši. Nedovolila bych si říci něco podobného. Necítím v sobě podobnou sílu.“

„A praděd, já jsem si všiml, po těchto slovech zazářil ještě silněji.“

„Ano, ne mnozí ve vysokém věku měli možnost slyšet něco podobného. Vždyť praděd dostal pozvání do budoucna z úst dítěte - vtělení Budoucna.“

„A co, měli se moc rádi ?“

„Náš syn, Vladimíre, prosil pradědečka, aby zůstal žít, když už žít nemohl. A pradědeček žil, nemaje sílu dítěti odmítnout.“

„Ale jak je možné něco podobného ?“

„Velice jednoduše. A zároveň i ne vždy. Vždyť doktoři také umí probrat člověka z bezvědomí, z nebytí. Ale nejen doktor, blízký člověk také může přivolat, probudit člověka z bezvědomí nebo mdlob a člověk zůstane žít. Pradědečkova vůle a láska mu dovolily na vnukovo přání si prodloužit život. Pradědeček je potomek těch

žreců, kteří po staletí konali velké skutky. Svou vůlí a svým pohledem dokonce jednou zastavil nevídaný výbuch."

„Jak to pohledem ? Copak je možné pohledem zastavit výbuch ?"

„Je to možné, jestli se člověk bude dívat uvědoměle, s přesvědčením o lidské síle, s neobyčejnou vůlí. A pradědeček věděl, kde bude to neštěstí, a přišel tam. Trochu se opozdil se svou předpovědí a došlo k prvnímu výbuchu. Stál před tím smrtelným jevem a pohledem uklidňoval již do prostoru vymrštěný projev temných sil. Uskutečnil se pouze jeden výbuch a to neúplný, ještě mohlo dojít ke dvěma dalším. A kdyby pradědeček alespoň jednou mrknul... Vladimíre, zabránil výbuchu. Ale oslepl."

„Proč ale máš takové starosti ze synových schopností, které dostal od praděda ?"

„Myslela jsem si, že mu budou stačit mé a tvé. Učila jsem ho, jak se má skrývat přebytek, to, co se může zdát lidem neobyčejné. Chtěla jsem, aby náš syn odešel žít do světa a dokázal se navenek nelišit od ostatních lidí. Vždyť se dá tvořit mnohé, nevynikaje mezi ostatními. Ale stalo se něco příliš neobvyklého. Kdo je teď náš syn, v čem je jeho předurčení - ty a já to musíme pochopit. A prosila jsem Stvořitele, aby mu dal sílu ještě alespoň trochu být pouze dítětem."

„Teď si děláš starosti, Anastasie. A já si myslím, že ve velké míře je to tvá vina, tvá výchova. Hodně mluvíš o duši, o předurčení člověka. Naučila jsi dítě číst neobyčejnou knihu o stvoření. Proto se u něj vytvořilo vlastní, obrazné vidění světa. Nač dítě v takovém věku potřebuje vědět o duši, o Bohu ? Představ si, že mě nazývá tátou a přitom říká, že má ještě otce. Pochopil jsem, že svým otcem nazývá Boha. Ale tohle všechno pochopit je složité i pro mě, a ty jsi tak zatížila dítě. Vinná je tvá výchova, Anastasie."

„Vladimíre, pamatuješ se, jak jsem řekla pradědečkovi, že nemohu poroučet ničím duši ? A náš syn slyšel mou odpověď. Ale přece síly, vyšší než já, mu dovolily, aby se zachoval jinak. Ale nedělej si starosti. Dokážu pochopit to, co se stalo, i když je možné, že i mě teď syn bude vnímat jinak. Vbrzku bude silnější než my dva dohromady."

„To je dobře. Každá generace má být silnější a rozumnější než předchozí."

„Ano. Máš pravdu, samozřejmě, Vladimíre, ale je v tom také smutek, když je někdo silnější a uvědomělejší než jeho generace."

„Co ? Nepochopil jsem, o jakém smutku mluvíš, Anastasie ?"

Neodpověděla mi, sklonila hlavu a výraz jejích očí zesmutněl. Málokdy bývá smutná nebo se rmoutí. Ale tentokrát... Pochopil jsem... Pochopil jsem velkou tragédii překrásné poustevnice ze sibiřské tajgy - Anastasie. Je osamělá. Neuvěřitelně osamělá. Její světonázor, znalosti a schopnosti ji podstatně odlišují od ostatních lidí. A čím větší jsou, tím tragičtější je osamělost. Žije v jiné rovině uvědomělosti. Ať je tato rovina překrásná, ale je v ní sama. Samozřejmě, že by se mohla spustit k lidem, být jako všichni. Ale neudělá to. Proč ? Proto, že kvůli tomu by musela zradit sama sebe, své principy, a možná, že i Boha. A tehdy se Anastasia rozhodla pro neuvěřitelné. Pozvala do této překrásné roviny ostatní lidi. A někdo ji dokázal pochopit. Zdá se, že i já ji začínám chápat a cítit. Minulo šest let, ale teprve teď ji začínám chápat. A ona trpělivě čeká, nezlobí se. Vytrvalá, neochvějná ve své naději. Stejně tak, zřejmě, byl osamělý Ježíš Kristus.

Samozřejmě, měl své žáky, stále ho chodili poslouchat lidé. Ale kdo mohl být přítelem? Přítelem, chápaným beze slov, pomáhajícím v těžké chvíli. Neměl vedle sebe ani jednu blízkou duši. Ani jednu.

Bůh! Jak si ho představuje většina lidí? Jako nepochopitelnou, amorfni a bezcitnou bytost. Všichni jen: „Dej!“ a „Rozsud!“ Ale jestli je Bůh náš Otec, jestli stvořil celý svět, který nás obklopuje, tak přirozeně hlavním přáním Rodiče může být pouze smysluplný život Jeho dětí, jejich chápání podstaty vesmíru a společné tvoření se svými dětmi. Ale o jaké uvědomělosti lze mluvit, když zašlapáváme všechno, co je stvořené kolem nás Bohem, zašlapáváme Jeho myšlenky a přitom se různě někomu klamme, ale ne Jemu. Jenže On ani nepotřebuje zbožňování, čeká na spolupráci. Ale my... Nemůžeme pochopit dokonce tak jednoduchou pravdu: jestli ty - syn Boha, jsi schopný chápat Otce, vezmi pouze jeden hektar půdy a udělej na něm ráj, potěš Otce. Ale ne! Celé lidstvo, jako pomatené, se někam žene, ale kam? Kdo z nás stále dělá bláznů? A jak se cítí On, náš Otec, když se dívá na zemskou bakchanálii? Dívá se a čeká, kdy se k jeho pozemským synům a dcerám vrátí uvědomělost. Dívá se a sluncem ozařuje celou Zem, aby mohly dýchat Jeho děti.

Jak máme pochopit podstatu bytí? Jak si máme uvědomit, co se s námi děje ve skutečnosti? Masová psychóza? Nebo je to záměrné působení nějakých sil? Jakých? Kdy se osvobodíme? Kdo jsou?

(153.)

CIVILIZACE POHROUŽENA VE SPÁNEK

Tento rozhovor se konal na druhý den. Seděli jsme s Anastasií na místě, již dávno oblíbeném, na břehu jezera a mlčeli jsme. Blížil se večer, ale zatím nenastoupil večerní chládek. Sotva znatelný větrík stále měnil svůj směr, ovíval naše těla a jakoby úmyslně, pro naše potěšení přinášel rozmanité vůně tajgy.

Anastasia se dívala se sotva viditelným úsměvem na hladinu jezera. Jako by čekala na ty otázky, na něž jsem chtěl dostat odpověď. Jenom se mi nedařilo zformulovat tyto otázky tak, aby byly krátké a konkrétní. Měl jsem pocit, že zformulované v hlavě neodráželo to hlavní, o čem jsem se chtěl dozvědět. Proto jsem také začal zeširoka:

„Rozumíš, Anastasie, píšu knihy, v kterých je mnoho tvých slov, ne všechna jsou pro mě hned nepochopitelná, ale nejvíc ze všeho ne slova, ale reakce na ně je pro mě nepochopitelná.

Před setkáním s tebou jsem byl podnikatel. Pracoval jsem, chtěl jsem mít, jako všichni, co nejvíc peněz. Mohl jsem si dovolit napít se a odvázat se ve veselé společnosti, ale nikdo se na mě, ani na zaměstnance mé firmy nevrhal s kritikou tak, jak se teď vrhla média.

Nějak to divně vypadá, tehdy mě nikdo neobviňoval kvůli vydělaným penězům, ale jakmile vyšly knížky, nějaká individua začala tisknout články a říkat, že jsem vypočítavý podnikatel, div že ne šarlatán a tmář. Nevadilo by mi, kdyby uráželi pouze mě, ale urážejí i mé čtenáře: říkají jim zpátečníci, sektáři. A o tobě vůbec

bůhví co pletou. Jednou dokazují, že vůbec neexistuješ, podruhé tvrdí, že prý jsi hlavní pohanka.

Celkově to nějak divně vypadá: tady na Sibiři žijí různé národnostní menšiny, mají různou kulturu, vyznání, zachovali se ještě i šamani. Nic špatného se o nich neříká, naopak, prý je třeba chránit kulturu těchto národností. Ty tady žiješ sama, ještě dědeček a pradědeček, teď také syn. Nic pro sebe nežádáte, ale slova, která pronášíte, vyvolávají bouři emocí. Jedni lidé se radují z tvých slov, projevují nadšení, začínají konat, druzí se na tebe s nějakou přímo zlobnou zuřivostí vrhají, proč je tomu tak ?"

„A sám bys, Vladimíre, dokázal odpovědět na tuto otázku ?"

„Sám ?"

„Ano, sám."

„V mé hlavě vznikají velice divné myšlenky. Mám takový dojem, jako by v lidské společnosti existovali lidé nebo nějaké neznámé síly, které mají velký zájem na tom, aby se lidé trápili. Tyto síly potřebují války, narkomani, prostituci, nemoci. A aby se tyto negativní jevy zesilovaly. Jak jinak to lze objasnit ? Na knížky o vraždách, na časopisy s polonahými ženami se nevrhají, ale knihy o přírodě, o duši se jim nelíbí. S tebou je to ještě nepochopitelnější. Vyzýváš, aby se budovaly rajske statky pro šťastné rodiny, a mnozí lidé tě podporují. Podporují tě nejen slovy. Začínají konat. Sám jsem viděl lidi, kteří si již obstarali půdu, zvelebují ji, jak jsi to říkala, budují své rodové statky. Jsou mezi nimi mladí i starší, chudí a bohatí. Ale někomu se to velice nelíbí. A stále se snaží v tisku překroutit to, co jsi řekla. Zkrátka, jednoduše lžou. Nemohu pochopit, proč slova člověka, jenž žije v tajze a ani nikomu nepřekáží, jsou tak účinná. A proč s nimi někdo začíná přímo bojovat ? Ještě se říká, že jako by za těmito slovy, které pronášíš, stála nějaká velká síla, okultizmus, tak nějak."

„A co myslíš ty, stojí za nimi nějaká síla, nebo jsou to pouze slova ?"

„Myslím si, že nějaká okultní síla v nich přece je. Říkají to i někteří ezoterici."

„Zkus, Vladimíre, oddělit to, co někdo říká. Zkus si poslechnout své srdce, svou duši."

„Vždyť to také zkouším, jenom mi chybí informace."

„Jaká konkrétně ?"

„No, například, jaké jsi národnosti, Anastasie, ty a tví příbuzní, jaké jste víry ? Nebo nemáte národnost ?"

„Máme," odpověděla Anastasia a vstala, „ale jestli teď pronesu toto slovo, zneklidní všechno temné a zaječí strachem. Potom se pokusí vrhnout celou svou moc beze zbytku nejen na mě, ale pokusí se bodnout i tebe. Dokážeš vydržet, pokud si nevšimneš jejich úsilí a odevzdáš svou mysl překrásné skutečnosti. Ale pokud se budeš považovat za bezbranného před zlem, vezmi zpátky svou otázku a do pravé chvíle na ni zapomeň."

Anastasia stála přede mnou se spuštěnými rukama. Podíval jsem se na ni zezdola a mimovolně jsem si všiml, jak má hrdé, překrásné a vzpurné držení těla. Její laskavý a tázající se pohled čekal na odpověď. Nepochyboval jsem, že slovo, které pronese, skutečně dokáže vyvolat nějakou neobvyklou reakci. Nepochyboval

jsem proto, že za roky známosti s ní jsem se nejednou přesvědčoval o bouřlivé reakci mnohých lidí na její slova. A proto jsem také nepochyboval o možném nebezpečí, ale odpověděl jsem:

„Nebojím se. I když jsem přesvědčen, že všechno se stane tak, jak říkáš. Možná, že to dokážu vydržet, ale vždyť nejsem sám... Máme syna. Nechci, aby mu něco hrozilo.“

A najednou se k Anastasii přiblížil náš syn. Zřejmě tiše stál někde nablízku, poslouchal náš rozhovor a nepřekážel. Ale když se začalo mluvit o něm, pravděpodobně uznal za vhodné se objevit.

Voloděa vzal do svých ručiček Anastasiinu ruku, přitiskl se tváří k ní, zvedl hlavičku a řekl:

„Anastasio-maminko, odpověz na tátovou otázku. Ubráním se sám. Není třeba skrývat dějiny před lidmi kvůli mně.“

„Ano, zřejmě jsi silný a s každým dnem budeš ještě silnější,“ pohládila Anastasia dětskou hlavičku. Zvedla svou hlavu, podívala se mi přímo do očí a jasněji než obvykle, pronášejíc hlásky, jako by se poprvé představovala, řekla:

„Jsem Ved-rus-sa, Vladimíre.“

Slovo pronesené Anastasii skutečně vyvolalo uvnitř mě nějaký neobvyklý pocit: jako by celým mým tělem proběhl příjemným teplem slabý elektrický proud, jenž něco oznamoval každé buňce mého těla. I v okolním prostoru, jak se mi zdálo, se stalo něco neobvyklého. Samotné slovo mi nic neříkalo, ale z nějakého důvodu jsem vstal, když jsem ho slyšel. Stál jsem, jako bych na něco vzpomínal.

A opět, již radostně, mluvil Voloděa:

„Jsi, maminko-Anastasio, krasavice Vedrusa a já jsem Vedrus.“

Potom se podíval na mě s radostným úsměvem a řekl:

„Jsi můj táta. Jsi, jako já, Vedrus, jenom spící. Opět hodně mluvím, ano mami? Tak už půjdu. Vymyslel jsem pro tebe a tátu něco překrásného. Nestihne zapadnout slunce za stromy a já již stvořím vymyšlené,“ a když viděl Anastasiino schvalující kývnutí, běžel hopsavě pryč.

Díval jsem se na Anastasii, stojící přede mnou, a přemýšlel jsem: „Vedrusové jsou zřejmě jednou z nečetných jugorských národností, které i dodnes žijí v oblastech Dálného severu a Sibiře.“

V roce 1994 se v Chantymansijském národnostním okruhu konal mezinárodní festival dokumentárních filmů, pojednávajících o jugorské národnosti. Na žádost vedení okruhu byla větší část účastníků filmového festivalu umístěna na mé lodi. Komunikoval jsem s nimi, díval jsem se na soutěžní filmy, vyjížděl jsem společně s nimi do vzdálených sibiřských osad, kde se ještě zachovali šamani. Moc toho v mé paměti nezůstalo o kultuře a zvycích těchto nepočetných národností. Ale z nějakého důvodu se mi vtiskl do paměti smutný pocit z uvědomění toho, že tyto národnosti vymírají. A že se lidé na ně dívají, jako na exotický předmět, který vbrzku úplně zmizí z povrchu zemského.

O vedruské národnosti jsem na filmovém festivalu, který lze považovat za národnostní, od jeho účastníků nic neslyšel, proto také jsem se zeptal

„Tvůj národ, Anastasie, vymřel ? Přesněji, zůstalo z něj jen málo lidí ? A kde sídlil dříve ?“

„Náš národ nevymřel, Vladimíre, on usnul. Náš národ šťastně bděl na teritoriu, které je teď vymezené hranicemi takových států jako Rusko, Ukrajina, Bělorusko, Anglie, Německo, Francie, Indie, Čína a mnoho dalších velkých a malých států.

Zcela nedávno, pouze před pěti tisíci léty, v reálném světě ještě šťastně bděl náš národ na teritoriu od Středozevního a Černého moře k nejsevernějším šířkám.

Jsme Asiati, Evropané, Rusové a ti, kteří se nedávno nazvali Američany - ve skutečnosti lidé-bohové z jedné vedruské civilizace.

Na naší planetě byla doba života, která se nazývala Vedická. Ve Vedické době svého života na Zemi lidstvo dosáhlo úrovně smyslových poznatků, jež mu dávaly možnost tvořit energetické obrazy společnou myšlenkou. A lidstvo uskutečnilo přechod do nového období svého života - Obrazného.

Pomocí energetických obrazů, tvořených společnou myšlenkou, dostávalo lidstvo možnost tvoření ve vesmíru. Mohlo by na jiných planetách budovat život, podobný zemskému. Mohlo by, kdyby procházejíc Obrazným obdobím, neudělalo žádnou chybu.

Ale v době Obraznosti, která trvala devět tisíc pozemských let, se vždy dělala chyba ve tvoření jednoho nebo několika obrazů. Chyba se dělala, když na Zemi v lidské společnosti zůstávali lidé s nedostatečnou čistotou úmyslů, kulturou citů a myšlenek. Ona zakrývala možnost tvoření ve vesmírných prostorech a převáděla člověka k Okultizmu.

Okultní období života lidstva trvá pouze jeden tisíc let. Začíná se intenzivní degradací lidského vědomí. V důsledku degradace vědomí, nedostatečná čistota úmyslů při vysoké úrovni vědomostí a možností vždy přiváděla lidstvo k planetární katastrofě.

Tak se to opakovalo mnohokrát v průběhu miliard pozemských let.

Teď je na Zemi Okultní období života lidstva. A, jako vždy, mělo dojít k planetární katastrofě. Mělo, ale její lhůta již prošla. Konec Okultního tisíciletí minul. Teď je třeba, aby každý člověk pochopil předurčení, svou podstatu a kde se stala chyba. Pomáhajíc jeden druhému, v myšlenkách projít celou cestu historie zpět, najít chybu a tehdy nastane éra šťastného života na Zemi. Taková, která v dějinách planety ještě nebyla. Vesmír na ni čeká se zatajeným dechem a velkou nadějí.

Zatím ještě žijí, převládajíc nad ostatními, síly temna a horečně se snaží vládnout lidskému rozumu. Ale poprvé si nevšimly, jak neobvykle se zachovali Vedrusové ještě před pěti tisíci lety.

Když zkresleným vědomím na Zemi byl zrozen obraz, jenž chtěl vládnout všem lidem, začala mezi lidmi první válka. A lidé, hnaní obrazem, začali zabíjet jeden druhého. Takhle na Zemi bylo mnohokrát před planetární katastrofou. Ale tentokrát... Poprvé do bitev na nemateriální úrovni nevstoupila civilizace Vedrusů.

Na velkých i malých teritoriích, odpojújíc část vědomí a pocitů, Vedrusové usínali. Člověk na Zemi jako by dál žil dřívějším životem: rodily se děti, stavěla se obydlí, plnila se nařízení útočníků. Zdálo se, že se Vedrusové pokořili temnému,

ale v tomto bylo velké tajemství: nepokoření a usnuvší Vedrussové zůstávali žít na všech úrovních bytí. A šťastná civilizace spí až do dnešního dne a bude spát, dokud nespící nenajde chybu v obrazném tvoření. Tu chybu, která přivedla pozemskou civilizaci ke dnešnímu dnu.

Když se chyba určí s absolutní přesností, slova nespícího člověka mohou uslyšet i ti spící a začnou jeden druhého probouzet ze sna.

Kdo vymyslel takový tah, nemohu říci, zřejmě byl velice blízký Bohu.

Zkus i ty, Vedrusse, alespoň trochu se probudit, podívej se na průběh dějin.

Na různých kontinentech náš národ usínal.

Ještě před třemi tisíci lety náš národ bděl pouze na teritoriu dnešního Ruska. Již tehdy na celé Zemi nastoupila doba temných sil. A pouze na ostrůvku, který se teď jmenuje Rusko, šťastně žili dál Vedrussové.

Moc potřebovali vydržet ještě jedno tisíciletí. Rozhodnout se, jak mají předat znalosti budoucnu, pochopit to, co se děje na Zemi a jak neopakovat chybu v budoucnu. Dokázali se udržet na tomto ostrůvku ještě půldruhého tisíce let. Odráželi útoky na nemateriální úrovni. Již po celé Zemi lidským rozumem vládla tma. Žrecové, kteří se povýšili nad Boha, se rozhodli vytvořit svůj okultní svět. Dokázali omámit již třetinu světa.

Ale všechny temné síly nedokázaly nic špatného udělat s naším národem na ostrůvku, který se teď nazývá Rusko.

Teprve před půldruhým tisícem let usnul poslední ostrůvek. Zemská civilizace, národ, který znal Boha, usnul, aby se probudil předúsvitní novou skutečností.

Síly tmy si myslely, že navždy dokázaly zničit kulturu, znalosti a snažení duší. Právě proto se i nyní pokouší skrýt před všemi lidmi na Zemi dějiny ruského národa.

Ve skutečnosti se za tímto skrývá něco mnohem většího. Zatajováním ruské historie, která je schůdkem do překrásného světa, se ve skutečnosti snaží skrýt zemskou civilizaci, jež šťastně žila. Kulturu, vědomosti a pocit znalosti Boha nejšťastnější civilizace, v níž žili tví prarodiče."

„Anastasie, počkej. Můžeš mi o této vyhynulé nebo, jak říkáš, ve spánek pohroužené civilizaci povědět všechno podrobněji jednoduchým, srozumitelným jazykem? A dokázat její existenci?"

„Mohu to zkusit, budu volit jednoduchá slova. Bylo by však stokrát lepší, kdyby se ji každý pokusil uvidět sám."

„Copak je možné, aby každý uviděl to, co bylo před deseti tisíci lety?"

„Je to možné. Jenom v různé míře, do různých detailů. Ale celkově to každý může pocítit, dokonce i své prarodiče, uvidět sebe v tom šťastném světě."

„Jak to má udělat každý? Jak to mám udělat například já?"

„Všechno je velice jednoduché. Pro začátek, Vladimíre, zkus události, pro tebe známé, ohodnotit a porovnat pouze svou logikou. Až vzniknou otázky, najdi na ně odpověď sám."

„Co to znamená - logikou? Jak se lze logikou, například, dozvědět o dějinách

Ruska ? Ano, mimochodem, řekla jsi, že ruské dějiny a kultura jsou zničené nebo se někde skrývají před lidmi celé Země... Ale jak se mohu já sám a i ostatní lidé přesvědčit o tvých slovech pouze pomocí své logiky ?"

„Pojď, pokusíme se uvažovat společně. Jen ti trochu pomohu dotknout se dějin.“

„Pojďme. Co je třeba udělat pro začátek ?“

„Nejdřív si odpověz na otázku.“

„Na jakou ?“

„Na jednoduchou. Tady jsi, Vladimíre, přivezl našemu synovi učebnici o dějinách. Nazývá se „Dějiny starověku.“ Jsou v ní kapitoly, v nichž se vypráví o dějinách starověkého Říma, Řecka, Číny. Je popsáno, jaký byl Egypt před pěti tisíci lety. Ale nic se v ní neříká o tom, jaké v tom období bylo Rusko. Ale co budeme povídat o období pět tisíc let starém. Dokonce tisíc let staré dějiny Ruska, jeho kultura jsou přísně utajovány. Učebnice je psaná v ruštině, určená ruským dětem, ale o Rusku, pouze dva tisíce let starém, tam není ani slovo. Proč ?“

„Proč ?.. Skutečně, vypadá to velmi podivně. V ruské učebnici o dějinách starověku se skutečně nemluví o Rusku. Nemluví se o životě ruského národa nejen v období starověkého Říma a Egypta, ale i o pozdějších dějinách. Je to divné. Velice divné, jako by v té době ruský národ ani nebyl.“

Ve snaze si vybavit v paměti všechno, co jsem znal o dějinách, jsem si vzpomněl, že jsem slyšel o existenci starověkých filozofů Říma, Řecka, Číny. Nečetl jsem jejich práce, jen jsem o nich slyšel. Také vím, že jejich práce jsou uznány společností za významné a geniální. Ale nic se mi nevynořovalo v paměti o alespoň jednom ruském filozofovi nebo básníkovi stejného období. A skutečně, proč ?!

Pochopil jsem, že Anastasia chce, abych se pokusil na tuto otázku odpovědět sám, a řekl jsem:

„Odpovědět na tuto otázku nedokážu ani já, ani nikdo jiný, Anastasie. Odpovědět na ni, zřejmě, není možné.“

„Je to možné. Jenomže člověk nesmí být líný uvažovat logicky. Vždyť tady je první závěr: dějiny ruského národa nejsou známy nejen světu, ale i Rusům. Souhlasíš s tím, Vladimíre ?“

„No, možná, že nejsou úplně známy. To, co bylo před jedním tisícem let, je přece popsáno.“

„Popsáno velice překrouceně a pod cenzurou. A navíc komentáře všech událostí jsou stejné. Poslední tisíciletí Rusi je podáno jako jeden den dějin. Je to období křesťanství. Ale i dnes je na Rusi křesťanství, a řekni mi o tom, co bylo před ním ?“

„Říká se, že před ním byla Rus pohanskou. Lidé se klaněli různým bohům. Ale mluví se o tomto nějak letmo. Neznáme ani písemnictví toho období, ani legendy. Není popsáno ani státní zřízení, ani způsob života lidí.“

„Teď jsi udělal druhý závěr: Kultura ruského národa byla jiná. Teď, aby ses řídil svou logikou, řekni, v jakém případě vzniká snaha skrýt nebo zneuctit dějiny ?“

„No to je jasné, kdy je snaha o falsifikaci dějin. Dělá se to tehdy, když je třeba ukázat převahu nového zřízení, nové vlády, nové ideologie. Ale aby byly utajeny dokonce zmínky... To je neuvěřitelné !“

„Neuvěřitelné se stalo, Vladimíre. Tento fakt je nepopiratelný. Teď mi ještě řekni, nebuď líný, prosím, popřemýšlet. Stalo se to samo od sebe, nebo je to důsledek něčího záměrného úsilí ?“

„Soudě podle toho, že se knihy vždy spalovaly na ohni, když byla potřeba zničit znalosti nebo ideologii, není to náhoda, že někdo zničil také všechny vědomosti o ruské kultuře předkřesťanské doby.“

„Co myslíš, kdo ?“

„Zřejmě ti, kteří zaváděli na Rusi novou kulturu, náboženství.“

„Lze to říci i takhle. Ale vždyť nové náboženství a ty, kdo ho uváděli, možná, také někdo řídil ? A měl svůj cíl ?“

„Ale kdo ? Kdo může řídit náboženství ? Řekni !“

„Opět hledáš odpověď zvenčí, jsi líný ji najít v sobě. Já mohu odpovědět, ale to vnější se ti bude zdát neuvěřitelné, bude vyvolávat pochybnosti. Uslyšet odpověď může každý sám v sobě, když osvobodí svou duši a logiku, probudí se ze spánku alespoň na malilinko.“

„Nejsem líný. Jednoduše to zabere mnoho času, pokud ji budu hledat v sobě. Radši pověz sama, co víš o dějinách. Když začnu mít pochybnosti, zeptám se. Tvé vyprávění nebudu poslouchat jako dogma, ale ihned nebo potom všechno prověřím svou logikou, jak to žádáš.“

„Budiž tak, jak chceš ty. Ale já ukážu pouze náčrtek. Představit si, nakreslit historickou kresbu ať zkusí každý sám. Skutečnost dnešního dne, minulost a budoucnost je třeba hodnotit pouze sebou, svou duší.“

(154.)

DĚJINY LIDSTVA PODLE ANASTASIINA VYPRAVĚNÍ

Vedizmus

„Lidé žijí na Zemi miliardy let. Všechno na Zemi je původně stvořené jako dokonalé. Strom, bylina, včela a celý živočišný svět.“

Všechno existující je spojené mezi sebou a s celým vesmírem. Vrcholem všech výtvorů - je člověk. Také on byl stvořen harmonickým ve velké původní harmonii.

Předurčením člověka je poznání všeho kolem a tvoření překrásného ve vesmíru. V jiných galaxiích tvořit podobu zemského světa. A každým novým stvořením své překrásné do pozemského vnášet.

Cesty k tvoření na jiných planetách budou otevřeny tehdy, až člověk dokáže zdolat pokušení. Až velké energie vesmíru, jež v sobě má, dokáže udržet v jednotě. A ani jedné z nich nedovolí dosáhnout převahy nad ostatními.

Znamením, že cesty tvoření ve vesmíru jsou otevřeny, bude den, kdy se celá Zem bude skvívat jako rajska zahrada. A člověk, jenž pochopí harmonii Země, dokáže do toho vnést své překrásné.

Výsledek svých konání hodnotí sám člověk jednou za milion prožitých let. Jestli udělal chybu, jestli dopustil, že nad množstvím energií, které v sobě má, převládala jedna, ostatní přitom potlačila, na Zemi se stávala katastrofa. Potom se všechno dělo od začátku. Takhle to bylo mnohokrát.

Jedno období lidstva, vymezené milionem let, se vnitřně dělilo na tři. První - *Vedické*. Druhé - *Obrazné*. Třetí - *Okultní*.

Délka prvního období života lidské společnosti na Zemi - Vedického - je devět set devadesát tisíc let. Člověk tohoto období žije v ráji jako šťastné dítě, jež dospívá pod rodičovskou péčí.

Ve Vedickém období člověk zná Boha. Všechny Boží city jsou přítomné v člověku a jejich prostřednictvím je člověk schopný poznat jakoukoliv Boží radu. A jestli najednou udělá chybu, Bůh má právo ji napravit, neporušuje harmonii, neomezuje člověka, ale pouze poskytuje náповědu.

U člověka Vedického období nevznikají otázky: kdo a jak stvořil svět, vesmír, galaxie, jeho překrásnou planetu - Zem !

Všichni lidé vědí: všechno, co je obklopuje, viditelné a neviditelné je stvořené jejich Otcem - Bohem.

Otec je všude ! Všechno rostoucí a žijící kolem - jsou Jeho živé myšlenky a Jeho programy. A s myšlenkami Otce lze komunikovat vlastní myslí. A lze Jeho program zdokonalovat, když se předtím pochopí do detailů.

Bohu se člověk neklaněl, množství náboženství, jež posléze vznikla, ve Vedickém období neexistovala. Byla kultura života. Způsob života lidí byl božský.

Tělesné nemoci neexistovaly. Stravuje se a oblékaje se do božských oděvů, na potravu a oblečení člověk nemyslel. Jeho mysl byla zaměstnána jiným. Mysl přebývala v nadšení z objevů. A nad lidským společenstvím nebyli vládci a nebyly hranice, určující dnešní státy.

Lidské společenství na Zemi se skládalo ze šťastných rodin. Na různých kontinentech žily rodiny. Všechny je spojovala snaha o stvoření překrásného prostoru.

Bylo mnoho objevů a každá rodina, jež objevila překrásné, cítila potřebu podělit se o to s ostatními.

Energie Lásky vytvářela rodiny. A každý věděl: nová rodina stvoří ještě jednu překrásnou oázu na rodné planetě.

Lidé Vedického období měli množství obřadů, svátků a karnevalů. Každý z nich byl naplněný velkým smyslem, procítěností a chápáním reálného pozemského božského bytí.

Každý z obřadů byl velkou školou a zkouškou pro člověka, jenž se ho zúčastnil. Zkouškou před lidmi, před sebou a tudíž i před Bohem.

Ukážu ti jeden z nich a budu o něm vyprávět. Obřad sňatku nebo přesněji uznání svazku dvou v Lásce - dívej se. Zkus porovnat úroveň znalostí a kultury s dnešní.

Svazek dvou - sňatek

Obřad sňatku, spojující dva ve svazek, se konal za účasti celé osady a občas se ho zúčastnilo několik osad: sousedních nebo vzdálených.

Setkání dvou budoucích zamilovaných probíhalo různě. Stávalo se, že se do sebe zamilovali mladí z jedné osady. Ale častěji se na jednom ze společných svátků najednou spojily pohledy dvou a v srdcích zaplanuly city.

Přibližoval se k ní nebo ona k němu - to není důležité. Mnoho si mohly povědět pohledy dvou. Ale byla i slova, při překladu do dnešního jazyka zněla asi takto:

„S tebou, překrásná bohyně, bych dokázal stvořit Prostor Lásky navěky,“ říkal mládenec své vyvolené.

A jestli dívčí srdce odpovídalo láskou, zněla odpověď:

„Můj bože, jsem ti připravená pomáhat ve velkém stvoření.“

Potom oba zamilovaní vybírali místo pro svůj budoucí dům.

Odcházeli za osadu, ve které žil on se svými rodiči, potom - za vísku, kde žila ona. A nebylo nutné, aby zamilovaní sdělovali rodičům své záměry. Stejně v osadách každý chápal a znal nadcházející dění.

Když místo pro život zamilovaní ve shodě určili, často pouze ve dvou na něj odcházeli.

Stávalo se, že nocovali pod širým nebem, nebo ve zbudované chýši, vítali úsvit, provázeli den. Ne nadlouho se vraceli do domu svých rodičů a opět pospíchali na své místo. Zvalo je a přitahovalo stejně tak, jako děťátko nevysvětlitelně přitahuje své milující rodiče.

Rodiče se netázali mladých zamilovaných. Jen s rozechvěním a velkou radostí čekali na otázky dětí, hledíce, jak jejich syn nebo dcera přebývají v hlubokém přemýšlení. A děti opět odcházely do svého velkého osamocení. Takhle to mohlo trvat měsíce, rok nebo dva. A po celou tuto dobu mezi zamilovanými nebyl fyzický, intimní kontakt. Lidé vedických osad věděli: dvě milující srdce tvoří velký projekt, energie Lásky je inspiruje.

On a ona, od dětství přejímající od svých rodičů způsob života, znalosti, chápání vedické kultury, mohli vyprávět o hvězdách, zářících na nočním nebi, o květině, jež s úsvitem otvírá lístečky, i o předurčení včely, o energiích přebývajících v prostoru.

On a ona, od dětství pohlížející na překrásné statky, oázy a rajské sady, které jejich rodiče v lásce tvořili, se teď snažili stvořit své.

Na vybraném pozemku, velikosti hektar nebo víc, zamilovaní projektovali reálný život. Měli před sebou úkol: v myšlenkách vyprojektovat dům, rozmístit množství rostlin, aby všechno bylo ve vzájemném vztahu a pomáhalo jeden druhému.

Všechno rozmístit tak, aby rostlo samo, bez fyzického úsilí člověka. Při tom je třeba vzít v úvahu množství detailů: rozmístění planet, každodenní pohyb vzdušných proudů.

Na jaře a v létě rostliny libě voní, vydávají étery. Zamilovaní se snažili rozmístit rostliny tak, aby při závanu větríku do jejich obydlí vcházelo aroma sestavené z množství různých éterů.

Tak se rodil nevídaný komplex. Byl sestavený z božských výtvorů. Navíc místo, vybrané zamilovanými, se mělo proměnit v překrásný obraz těšící zraky. Ne na plátně, ale na živé půdě se v myšlenkách tvořila živá kresba.

I dnešní člověk si může představit, jak je uchvácená a koncentrovaná mysl, když projektuje svůj dům. I zahrádkáři to bude jasné, jak, obzvláště na jaře, se lze nadchnout myšlenkou na budoucnost svého pozemku. Promýšleje svůj budoucí obraz, talentovaný malíř také ví, do jaké míry je schopna myšlenka uchvátit.

Všechna tato snažení se právě koncentrovala ve dvou milujících srdcích. Znalosti se zesilovaly energií Lásky, jež rodila nadšení.

Právě proto ani nemysleli na to, čemu se dnes říká tělesné potěšení.

Když byl projekt v myšlenkách ukončen, zamilovaní šli nejdřív do osady, v které žil ženich. A vcházel do každého domu. Zvali hospodáře k sobě na návštěvu. Se vzrušením a chvěním očekával každý dům jejich příchod.

Lidé Vedické kultury věděli: když přicházejí zamilovaní, jejich statek alespoň na okamžik navštěvuje energie božské Lásky. A překrásný prostor každého statku obdaří úsměvem mladou lásku. Není to výmysl nebo okultní náboženské představy. Vždyť i dnes pro každého člověka je příjemnější, když se vedle něj nachází dobrý člověk, ne zlý.

Zamilovaní nemohou být zlí, obzvláště, když k vám přichází ve dvou. Ale byla také nervozita v každé rodině osady. Když mladý pár navštívil zahradu, dvůr nebo dům, neřekl hospodářům mnoho slov. Pouze jednu větu. Třeba, jako tahle: ‚O, jak je překrásná vaše jabloňka‘ nebo ‚Oduševnělý pohled kočky‘, ‚Je taktní a pracovitý váš medvěd.‘

Pro každého, kdo slyšel, jak zamilovaní chválili stromeček, rostoucí v zahradě, nebo kočku, žijící u nich, to znamenalo uznání důstojného života starých generací mladými. Hodnocení vždy bylo upřímné, vždyť věta chválicího znamenala, že by chtěl u sebe mít stejný stromeček nebo medvídka.

A s hrdostí a s velkou radostí před celou osadou se každý snažil darovat mladým to, co oni poctili svou chválou. A s nedočkavostí čekal na den určený mladými, aby jim přinesl svůj dar.

A mladí šli od domu k domu již v osadě nevěsty. Stávalo se, že jim stačily tři dny, aby obešli statky obou osad. Stávalo se, že nestačil ani týden. Když bylo obcházení statků ukončeno a nastával určený den, z obou osad k nim za úsvitu pospíchali na návštěvu staří i mladí.

Lidé stávali po obvodu pozemku, jenž mladí vytyčili suchými větvemi. Uprostřed, vedle chýše, zdvíhal se ze země pahorek ozdobený květinami.

Podívej se, teď uvidíš neobyčejný obraz !

Tady je ! Podívej se ! Před obyvatele obou osad vychází mládenec. Je překrásný jako Apollem. Rusovlasý, modrooký vyšel na pahorek. Radomír, tak se jmenuje mladík stojící před všemi, je nervózní. Pohledy všech shromážděných lidí jsou upřené pouze na něj. A v tichu, které se rozhostilo, začíná svou řeč.

Přede všemi vykládá o projektu nového prostoru, jenž stvořil se svou milovanou. Ukazuje rukou, Radomír vypráví, kde bude růst jabloňka, višně nebo hruška. Kde

bude růst lesík z borovic, dubů, cedrů a olší, jaké mezi nimi mají růst keře, obsypané plody. Jaké bylinky budou vydávat aroma.

S jakým pohodlím v lesíku včely mohou stavět svůj dům. A kde v zimě bude spát pracovitý medvěd.

Vykládaje o tom, co vymysleli, mluví velice rychle a nadšeně. Jeho řeč bude trvat kolem tří hodin. Se zatajeným dechem a s rozechvěním mu lidé budou po celou tuto dobu naslouchat. A pokaždé, když mladík ukáže na místo, kde má růst rostlina podle jeho grandiózního plánu, z kruhu naslouchajících vychází dopředu člověk a staví se na to místo, kde bude růst jabloň, hruška nebo višně. Stává se, že vychází žena, muž nebo stařík. Ale může vyjít i dítě s očima plnými oduševnělosti, moudrosti a radostné spokojenosti.

Lidé vycházející z kruhu drží ve svých rukou právě tu rostlinu, kterou mládenec jmenoval a ukázal na místo, kde má vyrůst překrásné.

A každému člověku, jenž z kruhu vycházel, klaněl se lid. Vždyť byl poctěn chválou mladých, když obcházeli statky, za to, že dokázal vypěstovat překrásné. A tudíž byl vyznamenán chválou Stvořitele - Otce všeho, všech milujícího Boha.

Takový závěr nebyl způsobený pověrou. Je logický.

Lidé Vedické kultury se chovali k mladým zamilovaným, tvořícím projekt překrásné oázy, jako k božstvu. Jejich chování bylo oprávněné.

Stvořitel tvořil v návalu nadšení, lásky. A mladí, také nadšení láskou, stvořili překrásný projekt.

Podívej se, mládenec ukončil své vyprávění, sestoupil z pahorku, přešel tam, kde stála jeho dívka, jež se vzrušením a rozechvěním sledovala všechno, co se dělo. Bere ji za ruku a vede ji na pahorek. Teď stojí oba na vyvýšenině.

A mládenec před všemi říká:

„Prostor Lásky jsem tady netvořil sám. Vedle mě a před vámi je mé překrásné nadšení.“

Dívka ze začátku sklopila oči, ale je lepší ji nazvat děvou.

Každá žena má svou krásu. Ale v životě každé ženy mohou být okamžiky, kdy nade všemi vyniká. V dnešní kultuře již toto není. Ale tehdy...

Podívej se! K lidem pozdvihla svůj pohled Eubomila, tak se jmenuje dívka, jež vystoupila na pahorek. Výkřik nadšení všech lidí, stojících před ní, splynul vjedno. Na tváři děvy zazářil ne drzý, ale smělý úsměv. Přepřelovala ji energie Lásky. Silněji, než obvykle, hrál rumělec na tvářích. Tělo, vyzařující zdraví, a jasné oči teplem zalily lidi a celý okolní prostor. Na okamžik všechno kolem zatajilo dech. Mladá bohyně před lidmi zářila v celé své kráse.

A proto rodiče děvy v doprovodu starých a mladých členů celé rodiny až po chvíli důstojně přistoupili k pahorku, na němž stáli zamilovaní. Zastavili se u návrší, nejdřív se poklonili mladým, pak se matka zeptala dívky - své dcery:

„Všechna moudrost našeho rodu je v tobě, řekni nám, dcero má, vidíš budoucnost půdy, kterou jsi vybrala?“

„Ano, maminko, vidím,“ odpovídala dcera.

„Řekni mi, dcero má,“ pokračovala matka, „líbí se ti všechno z ukázaného budoucna?“

Na tuto otázku mladá děva mohla odpovědět různě. Nejčastěji:

„Ano, maminko. Tady bude překrásná rajská zahrada, živý dům.“

Ale tady, podívej, mladá temperamentní dívka s ruměncem, hrajícím na tvářích, na matčinu otázku dává netradiční odpověď:

„Vyložený projekt není špatný, líbí se mi. Ale přece bych chtěla vnést něco svého.“

Najednou rychle seskočila s návrší, běžela mezi lidmi ke kraji budoucí zahrady. Zastavila se a pronesla:

„Tady má růst jehličnatý strom a vedle něj bříza. Když z této strany zavane větrík, setká se s větvemi sosny, potom břízy a pak poprosí větvičky zahradních stromů, aby mu zazpívaly melodii. Ani jednou se nezopakuje přesně, ale pokaždé bude potěšením pro duši. A tady,“ děva běžela trochu stranou, „tady mají růst květiny. Nejdřív ať zaplápolá červená barva, tady - fialová, trochu později, a tady - vínově červená.“

Uzardělá děva jako víla tancovala budoucí zahradou. A opět se dávali do pohybu lidé, kteří zůstali v kruhu, se semínky v rukou pospíchali k těm bodům na půdě, které určila vášnivá děva.

Po ukončení svého tance opět běžela k návrší, stoupla si vedle svého vyvoleného a pronesla:

„Teď bude tento prostor překrásný. Nádherný obraz vypěstuje země.“

„Řekni všem lidem, dcero, má,“ opět promluvila k dívce matka, „kdo bude korunou tohoto překrásného prostoru? Koho ze všech lidí, žijících na Zemi, bys mohla svou rukou korunovat?“

Dívka přeběhla pohledem lidí, stojící kolem a držící v rukou sazenice a semena. Každý z nich stál na tom místě, které jim ukázal mládenec, vykládající svůj projekt, a dívčina, která nakreslila překrásné. Ale nikdo nevkládal semínko do půdy. Posvátný okamžik ještě nepřišel. Najednou se dívka otočila k mladíkovi, jenž stál vedle ní na pahorku, a zpěvně pronesla slova:

„Přijmout korunu si zaslouží ten, čí mysl dokáže tvořit překrásnou budoucnost.“

Při těchto slovech se dívka dotkla ramena mládence, stojícího vedle ní. Klekl před ní na jedno koleno. A dívka mu na hlavu položila krásný věnec, upletený dívčí rukou z voňavých bylin. Potom pravou rukou třikrát přejela vlasy korunovaného a levou lehce přiklonila jeho hlavu k sobě. Pak dala znamení a mládenec se zvedl z kolenou. Dívka seběhla s pahorku a zlehka pokorně sklonila hlavu.

V tento okamžik ke korunovanému, nad všemi vyvýšenému mláďenci šel otec v doprovodu celé rodiny. Přišli k pahorku, zastavili se v úctě a po malé pauze otec promluvil, obrátiv na syna svůj pohled:

„Kdo jsi, čí mysl dokáže tvořit Prostor Lásky?“

A mládenec odpovídal:

„Jsem tvůj syn a syn Tvůrce.“

„Věncem položený na tebe je zvěstovatelem velkého poslání. Co budeš dělat, korunovaný, mající nad svým prostorem vládu?“

„Budu tvořit překrásnou budoucnost.“

„Kde budeš brát sílu a nadšení, můj synu a korunovaný synu Tvůrce?“

„Z Lásky.“

„Energie Lásky je schopna bloudit po celém vesmíru. Jak dokážeš vidět odrazení vesmírné Lásky na Zemi?“

„Je jedna dívka, tatínku, která je pro mě odrazem vesmírné Lásky na Zemi,“ při těchto slovech sestoupil mládenec k dívce, vzal ji za ruku a vyvedl na vyvýšení.

Dívali se, držíce se za ruce, jak dvě rodiny splývaly v jednu skupinu, objímaly se, žertovaly a smály se malé děti a staříci. Opět všechno utichlo, když mládenec zvedl ruku a prohlásil:

„Děkuji každému, kdo mě uslyšel. Duše pověděla o stvoření nového prostoru. Děkuji všem poznávším energii Lásky. Ať vzejde ze země jako výhonek, co touha duše vymyslela!“

Tato slova přivedla lidi, stojící kolem, do radostného pohybu. S hrdostí, s radostí a s velkým rozechvěním sázeli lidé sazenice a semena do půdy. Každý sázel pouze jednu sazenici na tom místě, které ukázal mládenec, vykládaje svůj projekt. Ti lidé, kterým nebylo ukázáno místo sázení, šli po obvodu dříve určeného pozemku a za zpěvu chorovodové písně */chorovod - sborový tanec doprovázený zpěvem; chorovodová píseň - píseň zpívaná při chorovodu/* házeli do půdy semena, jež s sebou přinesli.

Uplynulo pouze několik minut a byla založena zázračná zahrada - prostor vytvořený touhou.

A všichni lidé opět ustoupili za hranice pozemku. Pouze dvě rodiny obklopily pahorek, kde stáli on a ona - dva zamilovaní.

Na zem spadly kapky deště. Tento deštiček byl neobyčejný a velice krátký - to oči Stvořitele ronily slzy radosti a dojetí, omývaly překrásný prostor vytvořený Jeho dětmi.

Co může být milejší pro rodiče, než zázračné tvoření Jeho dětí?

A korunovaný mládenec opět zvedl ruku a do ticha pronesl:

„Tvorové, darování Tvůrcem člověku, ať žijí vedle nás, v přátelství s námi.“

Mládenec a děva sešli z pahorku a směřovali k chýši, v které přebývali, když tvořili svůj projekt.

A po těchto slovech z kruhu stojících lidí přišel k mladým člověk, vedle něhož šel starý pes se štěnětem. Byl to pes, který poznal mladé při obcházení a moc se jim zalíbil.

S poklonou člověk daroval nevěstě štěně. Starému psovi dal povel a ten zalehl u nohou mladíka s věncem. Tento pes byl vycvičený tak, aby pomáhal člověku cvičit všechna ostatní zvířata.

Mládenec nařídil psovi, aby sedl u vchodu, a dívka pustila štěně do chýše.

A přicházeli k boudě ostatní lidé jeden za druhým, nesouce v rukou kotě nebo jehně, vedouce na krátké otěži hříbátko nebo medvídko.

Z proutěných dílů lidé rychle přistavovali k chýši ohradu. A brzy obydlí, v němž úplně nedávno spali lidé, bylo zaplněné mladými zvířaty. A v tomto byl velký smysl. Pomíchavše se mezi sebou, budou věčně žít v přátelství, starat se a pomáhat jeden druhému. Není to mystika, tohle je zákon Stvořitele přírody. Vždyť i dnes je možno se o tomto přesvědčit. Když štěně a kotě vyrůstají spolu, v dospělosti zůstávají přáteli.

Vedická doba je ještě charakteristická tím, že lidé znali předurčení různých tvorů. A všechna zvířata sloužila člověku.

Krmením zvířat se člověk neobtěžoval - ona krmila jej. Domácí zvířata a člověk Vedické doby byli vegetariáni a nikdy nejedli maso, dokonce nedokázali pomyslet na takovou stravu. Rozmanitost všeho, rostoucího kolem, s přebytkem uspokojovala chuť člověka a zvířat, žijících spolu s ním.

A v tomto případě lidé dvou osad přinesli mladým to nejlepší, co měli.

Po přijetí darů mladí opět vystoupili na pahorek:

„Děkuji všem,“ pronesl korunovaný ženich, „děkuji všem za tvoření prostoru. Můj rod ho bude chránit po staletí.“

„Děkuji matkám, porodivším tvůrce,“ řekla dívka-nevěsta, a obraceje se k mládenci, dodala: „Pro radost Stvořitele Slunce, Měsíce, roztroušených hvězd a překrásné Země stvořím všechno, na co dokážeš pomyslet ty.“

„S tebou, překrásná bohyně, a s lidmi,“ odpovídal nevěstě mládenec a dodal: „Pouze ty jediná jsi schopna podněcovat mé touhy.“

Mladí opět sestoupili s pahorku. A každého z nich obklopila rodina s blahopřáním.

Lidé, tančící chorovod kolem pozemku, začali zpívat radostnou píseň.

Blížil se večer. Se svými příbuznými se mladí vzdálili každý do svého domu. Teď se nebudou vidět jeden den a dvě noci.

Po příchodu domů mládenec-tvůrce, jenž věnoval mnoho sil tvoření, usne hlubokým spánkem. Usne ve své dívčí posteli krasavice-nevěsta.

Lidé, kteří zůstali na místě, kde se konalo tvoření, v lásce budou zpívat písně a tančit. A vzdalující se v párech, staří lidé vzkřísí v sobě vzpomínky na to, jak se u nich všechno konalo v podobný den.

A nejlepší řemeslníci ze dvou osad, za doprovodu písní a tanců, vystaví nevelký dům, těsně položivše jeden na druhý dřevěné trámy. Mezi nimi - mech a buket voňavých bylin. A další den ženy z obou osad položí v novém domě plody.

Dvě matky přikryjí postel lněnou pokrývkou. A na druhou noc všichni do jednoho opustí pozemek.

Když slunce vyjde nad zemí, ozáří radostí a jásotem otcovský dům, vzbudí se po první noci spánku mládenec-ženich. První, na co pomyslí, bude věnec. Vezme ho na hlavu a na všechny se usměje, jako blažený.

V doprovodu bratrů a sester půjde k potoku, aby se omyl pramenitou vodou. Jda zahradou k domu, Radomír uvidí svou matku. Se zatajeným úsměvem se matka

potěší pohledem na syna. Nevydrží mládenec, plný sil, a projeví nadšení z pohledu na vlastní matku. Chytí ji do rukou, jása je, a zakrouží s ní jako dítě a vzkřikne:

„Jak je život kolem překrásný, maminko, maminko !“

„Och !“ vzkřikne matka a zasměje se.

Ve vousech schovává úsměv, zasměje se děd. K jásajícím přijde babička s krásným vyřezávaným džbánem a řekne:

„Náš mladý bože, zastav se. Šetři svou jásající energii. Napij se odvaru z uklidňujících bylin, aby tě nespálila energie. Její doba přijde za jednu noc.“

A mládenec, jenž se napije odvaru, začne besedovat s dědou o smyslu života, o vesmíru, ale vbrzku ho odvar schýlí ke spánku. A na vyšité pokrývce se ponoří do hlubokého spánku mládenec, kterého babička nazvala bohem.

Co se děje ? Proč babička nazvala vnuka bohem ? Přehnal to, pohlížejíc se zalíbením na vnučův jást ? Ani kapku ! Jde o to, že její vnuk uskutečnil dílo, důstojné Božího jména.

Bůh stvořil Zem a všechno na ní rostoucí a žijící. A mládenec, jenž do sebe nasál všechno vědění předků, rozpoznal předurčení množství výtvorů, k velké radosti Tvůrce. Pochopil předurčení množství výtvorů a stvořil z nich překrásnou živou oázu, jež dokáže přinést radost do života jeho milované, generaci jejich dětí a lidem, kteří po staletí budou pohlížet na překrásný výtvor lásky.

Která z lidských konání mohou být pro Boha nejpříjemnější ? Co lepšího a závažnějšího může udělat člověk, jenž prožil jeden lidský život na Zemi ?

Svatební svátek Vedické kultury není okultní obřad. Je v něm velký reálný smysl - usilování o podobu božského bytí.

Ukazuje lidem své úsilí a znalosti, zamilovaný mládenec jako by skládal zkoušku před lidmi. Svými činy ukázal, že má v sobě znalosti všech generací od původních pramenů. Ale vnesl i něco svého. Jeho výtvořené všichni lidé ocenili náležitě, s velkou radostí sázeli stromy a byliny na místě jim ukázaném. A každým jarem bude stále krásněji rozkvétat překrásný společný výtvor.

V žádném sousedovi však nevzklíčí závist při pohledu na něj. Vždyť každý do tvoření vložil svůj díl. Každý má v tom překrásném svůj výhonek, jenž zasadil. Když se začnou množit podobné statky, Země se oblékne do kvetoucí božské zahrady. A každý ve Vedické kultuře věděl - člověku je dán věčný život a překrásný život se opakuje tehdy, když žijící člověk usiluje o překrásné !

Statky ! Statky Vedické kultury ! Vždyť právě ony, posléze, když se ztratí velké znalosti, se budou v okultních knihách nazývat rájem, jenž lze vidět jen v nadoblačných výšinách. Tohle všechno je proto, aby se přisoudila významnost tomu, čemu se říká současná přední věda, ve skutečnosti však, aby se ubohost mysli ospravedlnila.

Podobný spor bez činů je nesmyslný. A činy pro jeho odstranění jsou jednoduché. Ať například všichni věhlasní odborníci žijící dnes na Zemi, kteří si zasloužili úctu, zkusí vytvořit alespoň jednu jedinou oázu pro jednu rodinu. A přitom splnit úkoly, které zvládal každý zamilovaný mládenec Vedické kultury.

Statek, v němž bude žít šťastná rodina, má kdykoliv uspokojovat potřebu jídla všech, kdož na něm žijí.

Nedopustit ani propuknutí nemocí. Každou chvíli zpříjemňovat pohled člověka, měně realitu obrazu. Má obšťastňoval sluch různorodostí zvuků a čich - vůněmi květů.

A dávat éterickou potravu pro duši. Starat se o narozené dítě, chránit navěky lásku. A přitom členové celé rodiny nemají tratit úsilí, jejich mysl má zůstat svobodná. Je daná všem lidem pro tvorbu.

Vědecký svět je pyšný na to iluzorní:

„Dívejte se, do kosmu míří rakety pro blaho lidí.“ Opravdu pro blaho ?

„Dívejte se, explodují bomby pro vaši záchranu.“ Ale je to pro záchranu ?

„Dívejte se, váš život zachraňuje moudrý doktor.“ Ale předtím se život každou chvíli ničil způsobem žití. Zachraňuje se život otrokovi, aby se prodloužilo jeho trápení.

Vědecký svět nedokáže stvořit ani podobu překrásného statku i proto, že existuje zákon vesmíru. Jediný Tvůrce, láskou nadšený, je silnější než všechny vědy, lásky zbavené.

Korunovaný mládenec spal již druhou noc. Nic nerušilo jeho hluboký spánek. Pouze obraz milované zářil jako světlo hvězd. Ve snu se ztotožňoval se stvořeným prostorem, s moci a mnohotvárností vesmíru.

Radomír se vzbudil před úsvitem. Nikoho nevyrušoval, dal si na hlavu věnec, vzal s sebou košili, již vyšila matka. Běžel k potoku, prýstíčímu z pramene.

Měsíc mu osvětloval předúsvitní cestu, girlandy hvězd ještě mrkaly ve výši. Umyl se v potoce, navlékl si košili a rychle šel k drahému výtvoř. Nebesa se vyjasňovala.

A teď stojí sám na tom místě, které tvořil svou touhou, kde byl nedávno svátek dvou jásajících osad.

Jakou sílu citů a pocitů může mít člověk v takový okamžik - to nedokáže vypovědět ten, kdo ani jednou neprožil něco podobného.

Je možno říci, že v člověku vzplály božské pocity a city. A narůstaly v rozechvělém očekávání červánkového paprsku, v kterém... Tady je ! Ona, jeho překrásná Eubomila ! Ozářena paprskem úsvitu běžela na schůzku s ním a s výtvořem svým.

Ztělesněný obraz pospíchal k Radomírovi. Dokonalost nemá meze, samozřejmě, ale najednou se čas pro dva zastavil. V mlze svých citů vešli do nového domu. Vzácná krmě na stole, lákající aroma suchých květin šířilo se od přikrývky s výšivkou.

„Na co teď myslíš ?“ zeptala se ho horkým šeptem. „Na něj. Na naše budoucí dítě,“ zachvěl se Radomír při pohledu na Eubomilu. „O, jsi tak krásná !“ Nepotlačoval city, velmi opatrně se dotkl jejího ramena a tváře.

Oba zahalil horký dech Lásky a unesl je do neznámé výše.

Ani za miliony let nikdo nedokáže do detailů popsat, co se děje s ní a s ním, když ve vzájemném zápalu lásky, pro stvoření splývající vjedno, naplňují podobu svou a Boha.

Ale lidé-bohové Vedické kultury přesně věděli: když se koná nevysvětlitelný

zázrak, spojující dva, zůstanou posléze každý sám sebou. Ale zároveň se v nevysvětlitelný okamžik vesmír zachvěje, hledě na vidění: Duše děťátka bosky po hvězdách, cupitajíc nožičkami, směřuje k Zemi, *sebou vtělujíc dva a třetího v jednom*.

Sňatek dvou zamilovaných Vedické kultury nelze řadit k okultním obřadům. Je racionální. Odpovídal jejich způsobu života. O úrovni této kultury vypovídal stále narůstající pocit lásky jednoho k druhému v každém rodinném páru.

Dnes skoro vždy pocit lásky jednoho k druhému v rodinných párech uhasíná. Energie Lásky je opouští. A lidská společnost to bere jako samozřejmost. Ale taková situace je pro člověka nepřírozená. Vypovídá o tom, že způsob života dnešních lidí je nepřírozený.

Ne rozumem, ale srdcem a duší zamilovaní Vedického období chápali, že záblesk citů lásky je výzva k božskému tvoření.

Všimni si toho, o co zamilovaní usilovali nejdřív. Oba ve vzplanutí nadšení v myšlenkách tvořili projekt. Projekt prostoru pro svou lásku. V prostoru, jež vytvořili, počínali dítě. Tři hlavní pocity lásky spojovali v jeden a věčný. Vždyť nevysvětlitelně pro sebe sama ze všeho nejvíc člověk miluje rodné místo - svou vlast, své dítě a ženu, s kterou tohle všechno vytvořil. Pouze tři city lásky, ne jeden, mohou žít věčně.

Narození syna a dcery v rodině Vedického období je také slavný svátek a obřad se životním smyslem. A mnoho dalších svátků bylo v ty časy. A neexistovala manželská nevěra. Miliony šťastných rodin byly ozdobou Země. To až potom řada dnešních historiků, pochlebujíc vládcům, řekne, že prvobytný člověk byl hloupý. Zabíjel zvířata, zběsile požíral maso a oblékal se do kůže. Příšernou lež potřebuje ten, kdo chce ospravedlnit obludnost vlastních činů.

Výchova dětí Vedické kultury

Lidstvo stále hledá dokonalý systém pro výchovu dětí. Snaží se vyhledat nejmoudřejší učitele a dát jim své děti na výchovu. Ty také, Vladimíre, připravuje se k rozhovoru se synem, jsi pět let hledal nejlepší systém výchovy dětí, který by ti všechno objasnil a naučil tě komunikovat s tvým vlastním synem. A stále jsi prosil o radu uznávané učitele a různé vědce. Ale žádná rada, žádný systém tě neuspokojily a nezdály se ti dokonalé. Stále častěji v tobě vznikaly pochybnosti: ‚Kdyby alespoň jeden systém výchovy dětí byl dokonalý, každopádně by ho použilo mnoho lidí. A někde na Zemi by žil šťastný národ. Ale ve všech státech jsou pouze podobné nebo různé problémy. Šťastnou rodinu je třeba hledat jako jehlu v kupce sena. Znamená to, že není zázračný systém na výchovu dětí, hledání je zbytečné, když není co hledat.‘

Promiň mi, prosím, jiné východisko tehdy nenacházejíc, jsem stále sledovala tvou mysl. Přes tebe jsem se snažila pochopit, co odvádí lidi od zřejmého.

A jednou jsem pocítila tvou myšlenku: ‚Nevíra, strach před vlastními chybami nutí lidi, aby odevzdávali své děti do škol a akademií, aby potom obvinili učitele, ale ne sebe.‘

Jednou jsem viděla, jak jsi zbledl a znehybněl, když se v tobě zrodila myšlenka: ‚Děti se vychovávají způsobem života rodičů a společnosti.‘ Myšlenka byla správná a přesná.

Ale polekal ses jí, stále ses snažil na ni zapomenout. Avšak zapomenout na očividné se nedařilo.

Pak ses pokoušel zápasit se svou myšlenkou. Uvažoval jsi takhle: ‚Jak se lze stát vědcem, malířem nebo básníkem? Jak se lze naučit matematiku, astronomii nebo se dozvědět o dějinách bez studia ve speciální škole?‘

Ale přemýšlel jsi nad znalostmi různých oborů, jenže ony ve výchově nejsou to hlavní.

Nesmírně důležitější je kultura citů, jež dokáže stěsnat všechny znalosti v semínko. Jsi jasným důkazem mých slov, mohl bys to všechno pochopit. Vždyť jsi dokázal napsat knihu bez studia ve speciální škole.

Pouze tři dny jsme spolu strávili na louce a teď jsi spisovatel známý v různých státech. Dokážeš vyjít na pódium před sál zaplněný lidmi. Jsou mezi nimi učitelé, básníci a známí léčitelé. A ty dokážeš před nimi mluvit třeba tři hodiny. A lidé tě s velkou pozorností poslouchají. Často se tě ptají: ‚Jak dokážeš udržet v paměti informace, jejichž objem je bezmezný, jak dokážeš bez papíru přesně recitovat stránky knih nazpaměť?‘ Odpovídal jsi na podobné otázky nesrozumitelně. Ale pro sebe ses rozhodl, že jsem jako by na tebe působila nevidanými čarami. Ve skutečnosti se ve tvém případě všechno dělo podstatně jednodušeji.

Když jsi se mnou trávil první tři dny v tajze, současně po celé tři dny na tebe působila právě vedická škola. Je nevtíravá a nedotěrná, nemá v sobě teorie, postuláty. Všechnu informaci je schopna předat prostřednictvím citů.

Jednou ses zlobil, podruhé jsi projevoval nadšení nebo ses lekal. A s každým vzniklým pocitem do tebe vcházela informace. Její objem je velký a rozevívá se později, když si vzpomeneš na pocity, jež v tobě vznikly v ty dny.

Vždyť city jsou ohromným objemem koncentrované informace. Čím jasnější a silnější je pocit, tím víc vesmírných znalostí má v sobě.

Vzpomeň si, například, jak ses probudil po první noci v tajze a uviděl vedle sebe medvědici. Okamžitě ses polekal. Všimni si, prosím, a vmysli se do slov „okamžitě ses polekal“. Ale co je to pocit strachu? Pojd', zkusíme ho převést do informace. Jak to bude vypadat? Myslel jsi: ‚Vedle mě je obrovské lesní zvíře. Jeho váha značně převyšuje váhu mého těla. Síla jeho tlapy je větší než síla svalů mých rukou. Lesní zvíře může být agresivní, může na mě zaútočit a roztrhat mě. Jsem beze zbraně. Je třeba vyskočit a běžet.‘

Tento objem informace při uvědoměném pochopení zabere ne jeden okamžik, ale značně více času. Ale informace, stěsnaná do citů, v tomto případě - pocit strachu, dává možnost reagovat na situaci okamžitě. Zajeden okamžik prožívání silného pocitu člověkem prochází velký objem informace. Při jejím popisování vznikne vědecký traktát, jehož bezcitové pochopení může trvat roky.

Správný souhrn citů, jejich správná posloupnost mohou mnohokrát zvětšit objem znalostí, které člověk již má.

Například tvůj strach z medvědice pominul také okamžitě. Proč ale? Vždyť to je

nepřirozené. Stále jsi zůstával v tajze, stále jsi byl bez zbraně a medvědice neodešla daleko a v tajze mohlo být hodně dalších zvířat.

Ale pocit strachu se v tobě okamžitě proměnil na pocit bezpečí. Toto bezpečí jsi cítil ve větší míře, než když ses nacházel na své lodi nebo ve městě, obklopený ozbrojenou ochrankou.

Pocit bezpečí v tobě vznikl také okamžitě. Stalo se to, když jsi viděl, že medvědice s potěšením plní mé rozkazy, reaguje na má slova a gesta. Pocit bezpečí ti dal možnost nově vnímat informaci. Podrobné popisování všeho, co se ti stává, může zaplnit nemálo stránek celého traktátu. I ve svých knihách jsi nemálo slov věnoval vztahu mezi člověkem a zvířaty. Ale toto téma je nekonečné. A v pocitu je uložené v jeden okamžik.

Ale stalo se ještě něco významnějšího. Pouze za několik vteřin se dva protikladné pocity octly v absolutní rovnováze. Stala jsem se pro tebe člověkem, v jehož blízkosti ses cítil zcela v bezpečí, a zároveň i nepochopitelným a trochu tě lekajícím.

Rovnováha citů je velmi důležitá, svědčí o vyváženosti člověka a zároveň, jako by neustále pulzovaly, rodí city stále nové a nové informační proudy.

Kultura, způsob života každé rodiny Vedické civilizace a způsob života celého lidského společenství byly velikánskou školou pro dospívající generaci, pro intenzivní zdokonalování člověka, pro jeho posun k tvoření v bezmezných prostorách vesmíru.

Děti Vedického období se nevychovaly tak, jak to probíhá v současných školách, ale účastí ve veselých svátcích a obřadech. Byly to svátky jedné rodiny nebo ty, jichž se zúčastnili lidé celé osady, anebo i několika, rozmístěných v sousedství.

Lze to říci ještě přesněji: množství svátků Vedického období bylo seriózní zkouškou pro děti a dospělé a prostředkem informační výměny.

Způsob života v rodině a příprava k těmto svátkům - právě toto dávalo možnost získání obrovského systematického objemu znalostí.

Znalosti se dítěti podávaly bez přinucení, nebylo nuceno proti své vůli sedět a poslouchat učitele. Proces výuky pro rodiče a jejich děti probíhal každou chvíli, vesele a nevťiravě. Byl chtěný a zajímavý.

Ale byly v něm také postupy pro dnešní svět neobvyklé. Dnešní vědci, neznající jejich obrovský význam pro člověka, by je mohli nazvat pověrou nebo okultními činy rodičů Vedického období.

Například, ty sis to také pomyslel a pobouřil ses, když jsi viděl, jak našeho úplně malinkého syna, zatím bezmocného a dokonce neumícího se postavit na nohy, uchopil mohutný orel. Ve velkých drápech děťátko držel, jednou vysoko, podruhé nízko nad loukou kroužil.

Něco podobného se provádělo s dětmi ve všech vedických rodinách. Ne vždy se pro tento cíl přivolával orel. Ukázat dítěti zem z výšky lze i z vrcholu hory, pokud taková hora je vedle domu. A občas otec s malým děťátkem vylézal na vysoký strom. Stávalo se, že se pro tento cíl stavěla speciální věž. Ale přece účinek byl mnohem větší, když orel kroužil s dítětem nad zemí. V tomto okamžiku do děťátka, jež prožívalo celou stupnici pocitů, prudce vcházelo velké množství znalostí. A až vyroste a bude se mu chtít, neboli vznikne potřeba, tyto znalosti v sobě přes city

dokáže otevřít.

Například, vzpomeň si, ukázala jsem ti, jak krasavec Radomír s nevěstou Eubomilou tvořil nejdokonalejší projekt statku. Už jsem ti říkala: dnešní vědci, kteří jsou považováni za nejsilnější v současné vědě, nedokážou stvořit něco podobného. Nedokážou, i kdyby se spojili dohromady.

Ale jakpak mládenec dokázal sám udělat takový zázrak? Odkud v sobě má znalosti všech rostlin, významu větrů, předurčení planet a mnoho jiného? Vždyť v obyčejných školních lavicích neseděl. Vědy nestudoval. Odkudpak mládenec poznal předurčení každé z pěti set třiceti tisíců druhů rostlin? Použil z nich pouze devět tisíc, ale přitom přesně určil vzájemný vztah mezi nimi.

Samozřejmě, že Radomír od dětství viděl statek svého otce a sousedů. Ale vždyť si nic nezapisoval a nenapínal paměť pro zapamatování. Neptal se svých rodičů, co a proč roste, a oni ho také neobtěžovali kázáním. A přece zamilovaný mladý Radomír vytvořil něco svého a něco lepšího, než měli rodiče.

Prosím, Vladimíre, nediv se! Pochop to! Vždyť Radomír ve skutečnosti nebudoval sad, racionální zahradu, i když právě takový se mu vydařil statek. Ve skutečnosti Radomír svými city kreslil překrásný obraz pro milovanou ženu a své budoucí děti. A jeho vzplanutí lásky a nadšení pomáhal let s orlem nad rodovým statkem.

Když jako dítě Radomír pohlížel z výšky ptačího letu na krajinu statku, jeho podvědomí, jako na film, natáčelo obraz. Zatím svým rozumem nedokázal pochopit překrásný obraz. Ale pocity! Svými pocity navěky jako by skenoval celou informaci mnohotvárného prostoru. A právě city, ne hlavou nebo rozumem, vnímal jako překrásné to, co viděl.

Stávalo se to ještě i proto, že v té krajině, již viděl z výšky, stála usmívající se máma. Co může být pro dítě krásnější než úsměv maminky? A matka mu mávala rukou. Ona! V jejichž prsou je životadárné, teplé mléko. Není nic překrásnějšího pro děťátko. A z výšky ptačího letu se pro malinkého Radomíra všechno, co viděl, zdálo být neoddělitelným od matky, jediným celkem. V záblesku pocitu nadšení se v něm okamžitě objevovaly částečné znalosti vesmíru.

Velké znalosti prokázali mladí lidé v takových současných vědách jako zoologie, agronomie, astronomie. Jejich umělecký vkus byl také oceněn lidmi.

Samozřejmě, ve Vedickém období také byli speciální učitelé.

V zimě do osad přicházeli starší lidé, zvláštní znalci různých věd. V každé osadě byl společný dům, ve kterém své vědy vykládali. A jestli někdo z poslouchajících dětí najednou projevoval zvláštní zájem o astronomii, šel učitel do domu jeho rodičů. V tom domě byl učitel srdečně uvítán. Vědec si povídal s dítětem o hvězdách tak dlouho, jak dítě chtělo. A nelze říci: kdo od koho při besedách získával více znalostí. Vždyť starý vědec s velkou úctou kladl dítěti otázky. Mohl s ním debatovat bez poučování. Ve Vedickém období nebyl smysl v zapisování besed nebo jejich závěrů. Paměť, osvobozená od každodenního shonu a množství starostí dnešních lidí, dokázala do sebe nasát mnohem více informací, než to dokážou nejlepší z dnešních počítačů.

Navíc, vynálezy, pokud byly racionální, hned sloužily všem lidem, zaváděly se do praxe.

Rodiče a členové rodiny také mohli poslouchat moudré besedy. Občas sami taktně vstoupili do rozhovoru. Ale přece vždy nejdůležitější bylo dítě. A když mladý astronom, podle mínění dospělých, dělal o planetách nesprávné závěry, mohli mu říci: ‚Promiň, nemohu tě pochopit.‘

Dítě se to snažilo vysvětlit. A často se stávalo, že dokázalo, že má pravdu.

Před jarem se ve společném domě scházeli obyvatelé celé osady. Poslouchali všechno o dosažených úspěších svých dětí. V tyto dny zněly referáty. Šestiletý chlapeček mohl všechny ohromit, vyprávěje o smyslu života, jako filozof. V ty dny děti ukazovaly dospělým své nádherné výrobky. Někdo potěšil sluch shromážděných svým zpěvem nebo neobvyklým tancem. Lze to nazvat zkouškou nebo svátkem pro všechny, na tom nezáleží. Důležitější je něco jiného - všichni měli radost z tvoření. Řada pozitivních emocí, vynálezů těchto dnů se do života zaváděla s radostí. Jak odpovědět na otázku: kdo byl hlavní ve výchově dětí? Lze s jistotou říci - kultura, způsob života rodin Vedického období.

Co z té kultury lze převzít pro dnešní děti? Jaký z existujících dnešních systémů výchovy dětí lze uznat za lepší? Posuď to sám, jsou všechny nedokonalé. Vždyť jsme překroutili dějiny lidstva, čímž nutíme děti lhat samy sobě. A násilně nutíme mysl, aby šla lživou cestou. Právě proto se trápíme sami a působíme trápení svým dětem.

Nejprve se všichni lidé mají dozvědět pravdu o sobě. Bez pravdy, v lživých teoriích se život podobá hypnotickému spánku.

V dětských učebnicích je třeba změnit posloupnost tří obrázků. O dějinách lidí, žijících na Zemi, je třeba dětem povědět pravdu. Pravdivost je třeba prověřovat sám sebou. Potom s dětmi, jež poznají nezkomolenou podstatu, vybírat novou cestu.

Tři obrázky v dětských knihách o dějinách vývoje Země a lidí, žijících na ní, nejsou nevinné. Podívej se, co jim od malička vnucují.

První - je na něm zobrazen pračlověk. Podívej se, jak vypadá: v kožešině s holí stojí mezi kostmi zvířat, jež zabil, má neinteligentní pohled a vyceněné zuby.

A tady druhý: člověk stojí s mečem ve zbroji, leskne se zdobená helma, s vojskem dobývá města, otrocký dav před ním sklání tvář k zemi.

Tady je třetí: člověk v obleku má inteligentní, šlechetný výraz a zdravě vypadá. Kolem sebe má množství přístrojů a zařízení. Dnešní člověk je krásný a šťastný.

Všechny tři obrázky jsou lživé a jejich posloupnost - nesprávná. Houževnatě, přísně a cíleně se celá tato lež vnucuje dětem. Potom ti povím, kdo tohle dělá a na co potřebuje takovou lež. Ale nejdřív prověř svou logikou, do jaké míry jsou tyto obrázky pravdivé.

Posuď to sám: stromy, byliny a keře i dnes mají původní vzhled. Je jim miliardy let. Ale i dnes jsi při pohledu na ně schopný obdivovat jejich dokonalost.

O čem tohle všechno vypovídá? Stvořitelovy výtvořiny jsou od prvopočátku stvořeny jako dokonalé. A copak člověka, svůj milovaný výtvor, stvořil ošklivého? Není to pravda! Od prvopočátku se mezi překrásnými výtvořiny na Zemi objevil člověk jako nejdokonalejší výtvor Stvořitele.

A první obrázek musí zobrazovat historickou pravdu: má na něm být rodina nejšťastnějších lidí s dětsky čistým pohledem. Lásky na tvářích dvou rodičů. Lidská těla, v harmonickém vztahu s okolím, oslňují svou krásou a blahodárnou silou ducha. Kolem je kvetoucí zahrada. Všechna zvířata jsou v kterémkoliv okamžiku připravena jim vděčně sloužit.

A také na druhém obrázku je třeba dětem zobrazit celou historickou pravdu. Na něm v ohybných zbrojích dvě vojska letí proti sobě. Vojevůdci stojí na vyvýšenině. Poučují je žrecové. Na tvářích vojevůdců je zmatek a strach. A jiní, kteří podleli poučením žreců, mají zvířecí, fanatický vzhled. Za okamžik se začne šílená řež. Lidé budou zabíjet sobě podobné.

Třetí obrázek - den současných lidí. Skupina lidí chorobného a bledého vzhledu nachází se v místnosti mezi množstvím umělých věcí. Jedni jsou obézní, druzí shrbení, tváře mají zádumčivé a smutné. Takové lze vidět u většiny chodců ve městě. Za oknem na ulici explodují auta. A z nebe se sype popel.

Dítěti je třeba ukázat všechny tři pravdivé obrázky z dějin a zeptat se ho: „Který život se ti líbí nejvíce?“

Obrázky - jsou to pouze symbolické ilustrace. Samozřejmě, je potřebné upřímné vyprávění, pravdivé a umné. Dítě má znát dějiny lidstva bez lživých překroucení. Až potom lze začít s výchovou. Je třeba se dítěte zeptat: „Jakpak lze změnit současnost?“

Odpověď mu nepřijde hned, v jednom okamžiku. Ale dítě ji najde! Zapne se jiná myšlenka - tvořivá. O, výchova dětí! Pochop Vladimíre, pouze jediná upřímná otázka, přání uslyšet odpověď svého dítěte, je schopna navěky spojit rodiče s dětmi - udělat je šťastnými. Společné směřování ke štěstí je nekonečné. Ale dokonce i jeho začátek již lze nazvat štěstím.

Všichni lidé by dnes měli poznat svou pravdivou historii.

Obřady

Později okultní žrecové vynaložili nemálo sil, aby zneuctili a překroutili smysl obřadů-činů Vedických dob. Například se šířily pověsti o tom, že Vedové nepředložené uctívali vodní živel. A že dokonce obětovali své nejkrásnější dívky, jež zatím nepoznaly lásku. Házeli je do jezer a řek, přivázali je k voru, strčili od břehu a odsoudili k smrti.

S vodním živlem, jezerem nebo řekou Vědy skutečně spojovalo mnoho různých činů. Ale jejich smysl byl úplně jiný - pomáhal životu, ne smrti. Povím ti jen o jednom. Jeho vnější podoba se zachovala i do dnešního dne. Ale pouze podoba. Jeho velký racionální poetický smysl byl vyměněn za nepochopitelnost okultizmu.

V různých zemích je i dnes svátek spojený s vodou, kdy se po vodě pouštějí věnce nebo malý vor s krásnou lampičkou nebo svíčkou, odstrkávají se od břehu a pouštějí se na cestu, při tom prosí vodu o štěstí. Ale podívej se, odkud pochází tento svátek a jak racionální a poetický je jeho původní smysl.

Ve Vedických časech se stávalo, že jedna nebo několik dívek, to není podstatné, si nenašly milovaného v rodné osadě a v průběhu velkého svátku hned několika osad se jim nedařilo vybrat toho, kdo jim byl osudem souzen. Vůbec

ne proto, že by byl omezen výběr. Na slavnostech před nimi zářili překrásní mládenci s oduševnělými pohledy bohů, ale dívčí srdce, duše čekaly na jiného. Láska je nenavštěvovala. Dívka o někom snívala, ale o kom? Sama to nechápala. Nikdo až doposud nedokázal objasnit záhadnost, svobodu výběru energie Lásky.

Právě proto v určený den šly dívky k řece. U říčního zálivu spustily na vodu nevelký vorek. Po krajích byl ozdobený girlandou z květin. Doprostřed postavily nevelký džbáněček s nápojem - moštem nebo vínem. Džbáněček obkládaly ovocem. Připravovat nápoj měla dívka sama a ovoce měla utrhnout ze stromů, jež vlastnoručně sázela v rodové zahradě. Ještě mohla položit na vorek čelenku, upletenou z lněných vláken, nebo nějakou jinou věc, ale rozhodně zhotovenou vlastníma rukama. Jako poslední se na vorek stavěla malinká lampička.

Kolem hranice, hořící na břehu, dívky tančily svůj chorovod a zpívaly píseň o milovaném, kterého zatím neznaly. Potom vzaly z ohně hořící větvičky a zapálily lampičku. Popostrkovaly vorečky ze zátoky řeky tam, kde se jich zmocnil proud a opatrně nesl do neznámé dále řeky.

A dívčí pohledy s nadějí provázely své vorečky, v dálce byly vidět pouze plamínky lampiček a i ty se zmenšovaly. Ale srdce dívek se zapalovalo ohněm naděje. Narůstal radostný, něžný cit neznámo ke komu.

Dívky běžely do svých domovů, odcházely do ústraní a s chvěním se připravovaly na setkání. Ten vytoužený přícházel buď za úsvitu, nebo při západu slunce, to není podstatné. Ale jak to? Copak ho přivádělo? Pomáhala jejich setkání mystika nebo racionalita? A možná znalosti, kterých se svými pocity dotýkali Védové, posuď to sám.

Vždyť dívčí vorky, nesené proudem řeky, pluly v určité dny, o kterých se vědělo ve všech, dokonce ve vzdálených osadách. Na cestě mohly být den, nebo dva, nebo tři. Po celé tyto dny a měsíčné noci na březích řeky na ně osamoceně a s nadějí čekali mládenci, kteří nepoznali lásku.

Tu uviděl v dále světélka, nesená proudem řeky. A ihned se nořil do vody a plaval naproti ohýnkům lásky. Rozpálené mladíkovo tělo proud průhledné říční vody neožehoval, ale laskal. Ohýnky a obrysy vorků bylo vidět stále víc a víc - jeden krásnější než druhý. Vybral si jeden z nich. Není jasné, proč považoval svůj výběr za nejsprávnější.

Směřoval vorek ke břehu řeky, postrkoval ho rukou nebo se dotýkal jeho okrajů tváří. Zdálo se, jako by si s ním hrál proud řeky. Ale tělo se naplňovalo stále větší silou, hry řeky si již nevšímalo a mysl již byla na břehu.

Mládenec svůj vorek opatrně položil na zem, sfoukl lampičku, ochutnal nápoj a s nadšením šel rychle domů, aby se připravil na cestu. Všechno, co leželo na vorku, mládenec bral s sebou. Cestou ochutnával plody a radoval se z jejich chuti. A vbrzku přicházel do osady, z které byl vyslán vorek, bezchybně nacházel sad a strom, jehož plody mu byly potěšením na cestě.

„Och,“ podiví se lidé, „přece se to tady bez mystiky neobešlo: jakpak mládenci bezchybně nacházeli své milované?“

Lze říci, že je Láska vedla cestičkou, kterou zná pouze ona. Ale mohu to zjednodušit: pomáhala také lampička. Na malinkou nádobku, v níž hořel v olejčku plavající knot, se dělaly rýhy. Podle nich každý mohl určit, jak

dlouho hořel oheň v lampičce. Rychlost proudu řeky znal také každý. Úplně jednoduchý úkol - a lehce se řešil. Najít v osadě stromek, z něhož ochutnával plody, nebylo pro mládence Vedického období vůbec těžké.

Pouze nepozornému člověku se plody mohou zdát podobné. Plody stejných rostlin, dokonce rostoucích vedle sebe, se liší tvarem, barvou, vůní nebo chutí.

Pouze jednu věc nejde objasnit přesně. Jak, od čeho se on a ona při prvním shledání určitě do sebe zamilovali? A jejich láska byla neobyčejně vášnivá.

„Všechno je jednoduché,“ odpoví dnešní filozof. Jejich pocity se ještě před shledáním rozpalovaly vlastní touhou,

Ale na podobnou otázku Véd, ozdobený šedinami, s lišáckým úsměvem by odpověděl pouze toto: „Naše řeka byla vždy čtverácká.“

Samozřejmě, kdyby chtěl, mohl by Véd podrobně rozebrat a přesně určit předurčení každého okamžiku obřadu, o němž jsem pověděla. Napsat velký traktát. Ale žádný Véd nebude utrácet svou mysl na takovou činnost. Jde o to, Vladimíre, že oni... *Nerozebírali život, oni ho TVOŘILI!*

Výživa těla

Lidé Vedického období neznali žádnou nemoc lidského těla. Dokonce ve věku sto padesáti až dvě stě let byli stále duševně svěží, optimističtí a úplně zdraví. Neměli doktory a léčitele, jichž je dnes mnoho. Nemoci těla nebyly možné proto, že způsob života na vlastním statku, v jimi vytvořeném přirozeném Prostoru Lásky, úplně reguloval jejich stravování. Organizmus člověka byl zásobený vším nezbytným v potřebném množství a v nejvhodnější dobu pro požití produktu, při nejpriznivějším rozmístění planet pro příjem stravy.

Všimni si, Vladimíre, ne nadarmo je to v přírodě zařízeno tak, že v průběhu celého jarního, letního a podzimního období v určité posloupnosti dozrávají a dávají své plody různé rostliny.

Nejdřív se objevují bylinky, například pampeliška, také bývají příjemné a chutné, obzvláště, když se smíchají se zimní stravou.

Dozrává raný rybíz, lesní jahody a malina: rané - na sluníčku, pozdní - ve stínu. Třešně, později višně a mnoho dalších plodů a bylin, jež přesně vybírají své období a vynasnaží se přitáhnout lidskou pozornost svým neobvyklým tvarem, barvou a vůní.

Věda o stravování tehdy neexistovala. Nikdo ani nemyslel na to, co, v jakém množství a v jakou dobu je třeba jíst. Avšak člověk používal k jídlu vše potřebné pro organizmus, na gram přesně.

Každá bylinka a plod mají svůj den, čas a minutu, kdy mohou přinést organizmu člověka největší užitek. Kdy se v nich ukončí proces růstu spojený s vesmírnými planetami. Když přihlédnou k charakteru podzemí a okolních rostlin, ohodnotí člověka, jenž je obdařil pohledem, a určí, co je pro něho nejvíce potřebné. A právě v ten den, kdy budou připravené posloužit člověku, prokáže jim úctu svým přijmutím, dovolí dokonalosti, aby se stala jeho potravou.

Říkala jsem ti, že těhotná žena má být devět měsíců ve své zahradě, v prostoru, jenž vytvořila se svým milovaným. Není to okultní tajemství, je v tom velká racionalita božského bytí. Posud' to sám. V přírodě je množství rostlin schopných dokonce bezbolestně přerušit těhotenství ženy. Například česnek, dobromysl, kaprad' samec, podražec a mnoho dalších. A jsou rostliny, jež napomáhají harmonickému vývoji plodu v matčině lůně. Nikdo a nikdy neřekne, které a v jakém množství je třeba použít. O tomto ví pouze on - ten, kdo se nachází v lůně matky. Stará se nejen o sebe, ale i o svou matku. Právě proto se často stává, že žena, která porodí dítě, zkrásní, jakoby omládne.

Pro tohle je nutné, aby se těhotná žena nacházela ve své zahradě, kde ji zná každá bylinka a plody rostou pouze pro ni. Ona je také obeznámena s jejich chutí a vůní. Právě její přirozená přání nejlépe určí, kolik čeho je třeba použít k jídlu.

Na cizím statku nebo zahradě taková přesnost není možná. I když dokonce cizí zahrada bude mnohokrát bohatší a její rostlinstvo rozmanitější. A ideální stravování v cizí zahradě není možné také proto, že dříve, než použije k jídlu nějaký plod nebo bylinku, žena ho nejdřív ochutná.

Například, má chuť na jablko, utrhla ho a nakousla. Kousíček spolkla a ihned v něm nepotřebnost pro svůj organizmus vycítila. Čímž sobě a dítěti uškodila. A proč se to stalo? Jde o to, že dokonce plody chuťově stejné, jak se zdá, mívají různý obsah látek. Ve své zahradě, nejednou ochutnávajíc její plody, by žena chybu neudělala. V cizí zahradě - je nevyhnutelná.

Jaké znalostí, jaký zákon tak přesně pomáhaly člověku toho času při stravování? Neexistence zákonů a teorií! Mohl spoléhat pouze na to božské.

Ted' se říká, že člověk je součástí přírody. Ale v čempak je ted' ta celistvost, popřemýšlej? Když člověk používá k jídlu umělou stravu, pouze tu stravu, která se mu nabízí a je výhodná pro systém. A doba přijímání stravy je uměle určena umělým systémem.

Tehdy, ve Vedickém období života člověka, všechno za něj řešily pocity, darované Bohem. A prostor uspokojoval i ten nejmenší pocit hladu. Vždyť pocit hladu člověka, jenž žije v souladu se svým Prostorem Lásky, jako nejdokonalejší mechanismus nebo nejmoudřejší teorie právě určoval, kdy a co je třeba jíst.

Člověk se procházel svým stvořeným prostorem, jeho svobodná mysl mohla tvořit nebo řešit vesmírné úkoly. Kolem plody, lákající svou krásou. Intuitivně si utrl jeden z nich, nebo dva, nebo tři, snědl je, aniž by odváděl svou mysl na to, co pro potěšení je mu Bohem dáno.

Tehdy člověk nemyslel na potravu. Stravoval se tak, jak my dnes dýcháme. Jím stvořený prostor spolu s jeho intuicí přesně řešily úkol, jak, kdy a čím se má stravovat tělo.

V zimě se množství rostlin osvobozovalo od plodů, listů a odpočívalo. Zima je přípravou k budoucímu jarnímu tvoření.

Ale i v zimě člověk nezaměstnával svou mysl potravou, i když si nic nepřipravoval do zásoby. Toto všechno s velkou snahou dělala pro něj domácí zvířata. Veverky připravovaly do zásoby houby, oříšky. Včely sbíraly med a květový pyl. Medvěd na podzim ryl sklep a skládal do něj okopaniny. A časně na jaře se probudil a šel k obydlí člověka, bručel nebo tlapou lehce klepal na dveře. Medvěd volal

člověka, aby mu člověk ukázal, který ze sklepů má vyhrabat. Možná, že medvěd zapomněl, kde schoval potravu? Možná, že zatoužil po komunikaci? Mohl k němu vyjít kdokoliv z rodiny, ale častěji to bylo dítě. Poplácalo čumák vzbudivšího se pracanta, šlo k místu označenému kůlem a dupalo nožkou. Na tom místě medvěd začínal pečlivě hrabat a vyrýval zásoby. Když je uviděl, radoval se, skákal, tlapou je vyndával na povrch, jako první nejedl, čekal, kdy si alespoň něco člověk vezme do obydlí.

Lidé si také dělali nějaké zásoby, ale to nebyla práce, spíše umění. V mnohých rodinách se z různých plodů vyrábělo víno a mošty. Toto víno nebylo silné a opojné jako vodka. Bylo velice léčivým nápojem.

Z živočišné stravy mohl člověk použít i mléko, ale ne každého zvířete. Bral pouze od toho, které se považovalo za dobré, laskavé, inteligentní a vyjadřovalo potřebu pohostit člověka svým produktem. Například, jestli někdo z dětí nebo ze starších členů rodiny přistoupil ke koze nebo krávě, dotkl se vemene a zvíře uhnulo, pít mléko takového zvířete, jež si nepřije podělit se o něj, člověk nebude. Neznamená to, že si ho zvíře neoblíbilo. Často se stávalo, že zvířata pro ně neznámým způsobem určovala: v tomto okamžiku složení mléčné směsi je pro tohoto člověka nevhodné.

Lidé Vedické civilizace se stravovali různou rostlinnou potravou pouze ze svého pozemku a tou, kterou jim dávala domácí zvířata. Takový přístup nebyl určen nějakou pověrou nebo zákonem. Byl důsledkem velkých znalostí.

I když slovo „znát“ a „vědět“ - není totéž. Vždyť „vědět“ znamenalo víc než „znát“. Vědět - znamená nejen znát, ale i cítit sebou, tělem a duší množství jevů, předurčení Božích tvorů a Jeho systém.

A každý člověk Vedizmu věděl, že to, co používá k jídlu, vyživuje nejen jeho tělo, ale také naplňuje jeho duši uvědomělostí. A osobně jemu nese informaci ze všech vesmírných světů.

Právě proto vnitřní energie, bystrost rozumu a rychlost mysli těch lidí mnohokrát převažovala dnešní.

Svět zvířat a rostliny, žijící v prostoru lidské rodiny, reagovaly na člověka jako na boha. Zvířata, bylinky a stromy - všechny toužily po laskavém pohledu člověka nebo po něžném doteku.

A tato síla pocitové energie omezovala přebytečný růst plevelu na zahradě nebo v sadu. I teď je mnohým lidem známo: domácí květina najednou může zvadnout, když se přestane líbit někomu z rodiny. A naopak, dokáže bujně rozkvést, když pocítí k sobě lásku a komunikaci.

Právě proto se vedičtí lidé nedotýkali své zahrady motykou. Dnes také existuje výraz: „zlý pohled“ nebo „uřknout“ nebo „uhranutí“. Zůstalo z těch dob. Svou citlivou energií ti lidé dokázali tvořit mnohé.

Představ si, že člověk jde svým pozemkem. Všechno okolí vnímá jeho laskavý pohled. Podíval se na plevel a pomyslel si: „Nač jsi tady?“ A zanedlouho plevel zvadl smutkem. A naopak, jestli se někdo usmál na višničku, v jejích žilkách dvakrát energičtěji začaly proudit půdní živiny. A když se stávalo, že se někdo z lidí Vedické civilizace vypravoval na dalekou cestu, člověk se nezatěžoval břemenem potravy. Cestou si nacházel dostatek potravy. Když vcházel do osady,

pohlížeje na překrásné statky, mohl poprosit o jídlo nebo pití. Podat poutníkovi nápoje, ovoce nebo chutné okopaniny se považovalo za čest.

Život bez loupeží a krádeží

Mezi lidmi Vedické civilizace se za tisíce let její existence nestala ani jedna loupež, krádež nebo jednoduše rvačka. Dokonce ve slovní zásobě neměli urážlivá slova. A přitom nebyly zákony, jež by trestaly za podobné činy.

Zákony nikdy neuchrání člověka před zločiny. Ale znalosti a kultura Vědu nepřipouštěly konflikty ve vzájemných vztazích.

Posud' to sám, Vladimíre, vždyť každá rodina, žijící ve svém statku, věděla o tom, že jestli se někomu dokonce cizímu člověku na teritoriu statku, vedle něj nebo dokonce na okraji osady stane nějaká nepříjemnost, utrpí celý prostor.

Vesmírná energie agrese zapůsobí na všechno rostoucí a existující v něm. Změní se rovnováha energií. Agresivní energie může narůstat, odrazit se na dětech nebo dospělých, může zasáhnout potomstvo nemocí.

Naopak, jestli poutník, procházející kolem, zanechá po sobě radostný pocit, prostor zazáří větší krásou. Navíc člověk, přišedší do osady, fyzicky nemohl sníst plod, svévolně utržený nebo zvednutý ze země v zahradě, jež patřila někomu jinému.

Lidé Vedické kultury byli vysoce citliví. Jejich organizmus ihned rozlišoval rozdíl plodu, svévolně utrženého, od podaného mu dobrou rukou. To dnes v současných obchodech potrava často nemá vůni a chuť původního produktu. Je bezduchá, lhostejná k člověku. Je ničí a nikomu neoddaná. Je prodejná.

Kdyby dnešní člověk ochutnal a porovnal stravu, která byla ve Vedické době, nedokázal by jíst dnešní produkty.

Přichozí člověk nemohl ani pomyslet na to, aby si vzal něco cizího bez optání. Každý předmět, dokonce i kámen, má v sobě informaci a pouze rodina, žijící na statku, věděla jaká je.

Každý statek Vedické civilizace byl nepřístupnou pevností pro zlo, v jakémkoliv projevu. A zároveň byl mateřským lůnem pro rodinu žijící na něm. Nikdo nebudoval vysoké zdi, území statku se ohrazovalo živým zeleným plotem. A tato ohrada a všechno rostoucí za ní chránily rodinu před různými pro lidské tělo a duši negativními projevy.

Již jsem ti říkala, že se těla zemřelých lidí pohřbívala pouze v sadu nebo lesíku na jejich vlastním statku. Ti lidé věděli: lidská duše je věčná, ale i materiální těla nemizejí beze stop. Každý předmět, dokonce navenek bezduchý, má v sobě nemálo vesmírné informace.

V božské přírodě nic nikam nemizí. Mění pouze svůj stav a formu.

Těla zemřelých se nepřikrývala deskami z kamene, dokonce se nijak neoznačovalo místo pohřbívání. Velkou památkou na ně byl prostor stvořený jejich rukou a duší.

A měníce svůj stav, již bezduchá těla sebou vyživovala stromy, bylinky a květiny. Mezi nimi chodily narozené děti ! Duch předků se nad tím prostorem vznášel. Děti miloval a chránil.

K prostoru své vlasti se děti chovaly s láskou. Mysl nevytvářela Muži konce života. Život Védův je nekonečný.

Duše vzlétala, všechny vesmírné úrovně bytí navštívila a opět se do lidského zevnějšku vtělila.

V zahradě ve své vlasti se vzbudí a opět usměje se dítě. Celý prostor mu odpoví úsměvem. Sluneční paprsek a větřík, šelestící listím, květina a vzdálená hvězda s nadšením vydechnou: ‚Jsme jeden celek, tebou vtělený, dítě božského bytí.‘

Dnes se přání starých lidí, žijících v cizině: ‚Když zemřu, pochovejte mě v mé zemi,‘ považuje za nevysvětlitelné. Tyto lidé intuitivně cítí, že vrátit je na zem do rajské zahrady je schopná pouze vlast. Cizina odtrhává duše.

Lidé se snaží pohřbívat svá těla ve své vlasti. Jejich duše o to žádají tisíciletí. Ale copak lze nazvat hřbitov vlastí, byť v jakémkoliv státě ?

Hřbitovy vznikly úplně nedávno s úmyslem utrápit peklem lidské duše, ponížít je, zotročit a donutit, aby se klaněly.

Podobají se... Jsou jakoby smetiště, kam se lidé snaží vyhodit nepotřebný krám. Nad hřbitovem se duše zemřelých trápí. A živí lidé se těchto míst bojí.

Představ si statek těch časů. Jsou na něm pohřbená těla mnohých generací. Každá bylinka se snaží polaskat, být užitečnou pro tělo člověka, jenž na něm žije. Pro agresivního přichozího každá bylinka a plod ze zahrady budou jedovaté. Právě proto nikomu ani nepřišlo na mysl vzít něco svévolně.

Zmocnit se statku silou bylo nemožné. Koupit ho nelze za žádné peníze. Kdopak vztáhne ruku na to, co je schopno ho zničit ?

A každý sám se snažil tvořit svou překrásnou oázu. S každým rokem byla planeta stále krásnější.

Kdyby se dnes člověk seshora podíval na současné město, co uvidí ? Hromady umělých kamenů pokrývají zem. Do výšky a šířky rostou domy. Jednou tady, podruhé tam stále větší prostory jsou zahaleny kamennou krajinou. Není tam čistá voda a je znečištěný vzduch. Kolik šťastných rodin žije mezi kamennými kolosy ? Pokud bychom porovnávali s rodinou Vedické kultury, tak žádná. A lze říci ještě víc: mezi kamennými umělými kolosy lidské rodiny nežijí, ale spí.

Ale přece v jejich hypnotickém spánku jedna buňka bloudí v těle jako živé semínko. Jednou se zastaví, podruhé se zmítá, dotýkajíc se tisíců a tisíců dalších. Tato buňka se stále snaží vzbudit spící, jmenuje se Touha. Vzbudí je ! A tehdy lidské rodiny opět začnou tvořit překrásné oázy na Zemi.

Jako bylo dříve, bude zas. A jestli se podíváme na Zem seshora, náš pohled bude očarován množstvím živých obrazů. A každý překrásný obraz bude znamenat: na tomto místě se země dotkla ruka vzbudivšího se Věda. A opět ve své vlasti žije rodina šťastných lidí, již poznali Boha, smysl života a cíl.

Védové věděli, nač jsou v nebi hvězdy. Bylo mezi nimi mnoho básníků, malířů. Nepřátelství mezi osadami neexistovalo. Nebyl důvod k loupežím a krádežím. A nebyly úřednické struktury. Na náměstích dnešních států Evropy, Indie, Egypta a Číny vzkvétala Vedická kultura a nebyly hranice mezi různými územími. Neexistovali ani velcí, ani malí vládcí. Řada velkých svátků byla přirozeným vládnutím. Lidé Vedického období vlastnili nezměrně větší znalosti

o uspořádání vesmíru, než dnešní člověk. Jejich vnitřní energie jim dávala možnost zrychlovat růst jedněch rostlin a zpomalovat růst jiných. Domácí zvířata se nesnažila plnit povely člověka proto, aby dostala jídlo, kterého i bez toho byl dostatek, chtěla dostat od člověka odměnu - blahodárnou energii vycházející z něho.

Teď je také dobré slovo člověka příjemné každému: člověku, zvířeti i rostlině.

Ale dříve energie lidí byla nezměrně silnější, k ní, jako ke sluníčku, se táhlo všechno živé.

(1 5 5 .)

OBRAZNOST. ZKOUŠKA

Již ke konci Vedického období lidského života byl učiněn velký objev. Objev, který nemá sobě rovné v celé historii lidské civilizace na Zemi.

Lidé zjevně pocítili sílu společné myšlenky.

A tady je třeba říci, co je to lidská myšlenka ? Myšlenka člověka - je energie, jež nemá sobě rovné v prostoru. Je schopna tvořit překrásné světy nebo zbraň, která dokáže zničit celou planetu. A všechna hmota, bez výjimky, již dnes vidíme, je stvořena myšlenkou.

Příroda, svět zvířat, sám člověk - ve velkém nadšení byli stvořeni Boží myšlenkou.

Množství umělých předmětů, auta, mechanismy, jež dnes můžeme vidět, vytvořila myšlenka člověka. Možná si myslíš, že to produkuje lidská ruka. Ano, dnes člověk musí používat ruce. Ale přece nejdřív každý detail tvoří myšlenka.

Dnešní myšlení člověka se považuje za dokonalejší, než ho měl dřívější člověk. Ale zdaleka tomu tak není.

Mysl každého člověka Vedické civilizace svou rychlostí a informativní naplněností miliónkrát předstihovala myšlení dnešního. Důkazem toho může být i to, že znalosti o používání rostlin pro léčení a pro jídlo bereme z minulosti. A přírodní mechanismus je mnohokrát dokonalejší než umělé věci.

Člověk nejenže přivolával na službu množství zvířat. Nejenže stanovil předurčení všech rostlin. Když pochopil sílu společné myšlenky, viděl, že její pomocí lze řídit počasí. Způsobit tryskání vodního pramene z útroby Země. Jestli se myšlenka použije neopatrně, může srazit ptáka v letu. A ovlivnit život daleké hvězdy - pěstovat na hvězdách zahrady, nebo je zničit. Není to výmysl, je to realita a tohle všechno bylo dáno lidstvu.

Dnes každý ví, jak člověk, který nastoupil technokratickou cestu, se snažil stvořit raketu, schopnou letět k hvězdám.

Létalo se na Měsíc - ztratilo se nemálo sil a prostředků na škodu Zemi. Ale na Měsíci se nic nezměnilo. Podobný způsob je odsouzený k neúspěchu, je neperspektivní a nebezpečný pro všechny lidi Země a pro ostatní planety. Existuje jiný způsob, mnohem dokonalejší. Pouze samotnou myslí lze vypěstovat na Měsíci květinu, vytvořit atmosféru vhodnou pro člověka, založit zahradu a octnout se v ní se svou milovanou. Ale před tím myšlenka musí celou Zem proměnit v rajskou zahradu. A tohle je třeba udělat společnou myslí.

Kolektivní myšlenka je silná, v celém vesmíru neexistuje energie, která by byla schopná překážet jí v konání. Hmota a technika dnešního dne jsou odrazem společné myšlenky. Vynalezla všechny dnešní mechanismy a zbraně.

Ale vzpomeň si, říkala jsem, že v těch Vedických časech energie mysli každého člověka byla nezměrně silnější. Už devět lidí mohlo společně přemísťovat mnohotunové kameny. Aby používání společné myšlenky bylo jednodušší a užitečné pro většinu lidí a přitom se neztrácel čas na shromažďování množství lidí na jednom místě, vytvářely se obrazy různých bohů. Jejich pomocí se začala řídit příroda.

Objevil se obraz boha Slunce, Ohně, Deště, Lásky a Plodnosti. Všechno, co lidé potřebovali pro život, tvořili prostřednictvím obrazů, v nichž byla zkoncentrována lidská mysl. Konala mnoho užitečných činů. Například déšť byl potřebný pro závlahu a jeden člověk směřoval svou myšlenku k obrazu boha Deště. Jestliže byl déšť skutečně potřebný, mnoho lidí směřovalo svou energii do obrazu deště. Když obraz dostával dostatečné množství energie, shromažďovala se oblaka a padal déšť, zavlažuje osevy.

Božská příroda dává člověku bezmeznou možnost. Kdyby lidstvo dokázalo přemoci pokušení neomezené moci a udrželo v sobě všechny vesmírné energie v rovnováze, i v jiných galaxiích by vznikly zahrady - plod lidské myšlenky. A člověk by dokázal obšťastnit světy. Období, jehož název je Obraznost, vzkvétalo. V něm člověk tvořil, cítil se být bohem. A čím jiným může být Boží syn ?

V období, jehož název je Obraznost, je člověk podobný Bohu a začíná tvořit obrazy. Toto období trvá devět tisíc let. Bůh nezasahuje do činů člověka. Různorodé energie vesmíru se probouzejí, pokoušejí se člověka.

Člověk má v sobě Částičky všech vesmírných energií. Je jich velké množství a jsou protikladné. Ale všechny částičky všech vesmírných energií mají být v člověku vyvážené a spojené do jediného harmonického celku.

Když jen jedna z nich nabude převahy, ostatní se ihned ponížují, harmonie je porušena a tehdy... Tehdy se Zem přeměňuje, stává se disharmonickou.

Obraz může vést lidi k překrásnému, ale dokáže je přivést i k zničení, když se uvnitř ruší jednota.

Ale co je to obraz ?

Obraz - to je energetická bytost, vymyšlená člověkem. Může ji vytvořit jeden člověk nebo několik lidí.

Výrazným příkladem společného tvoření obrazu je hra herce. Jeden člověk popisuje obraz na papíře, druhý zobrazuje na pódiu.

Co se stává s hercem, jenž zobrazuje vymyšlený obraz ? Herec na nějakou dobu vyměňuje vlastní city, usilování a přání za ty, které jsou vlastní vymyšlenému obrazu. Při tom herec může změnit svou chůzi, výraz tváře, obvyklé oblečení. A takto vymyšlený obraz načas nachází tělo.

Schopností tvořit obrazy je obdařen pouze člověk.

Obraz, vytvořený člověkem, může žít v prostoru pouze do té doby, dokud si ho člověk představuje svou myšlenkou. Jeden nebo hned několik. Čím větší množství lidí svými city živí obraz, tím silnějším se stává.

Obraz, stvořený společnou lidskou myšlenkou, může mít obrovskou ničivou nebo tvořivou sílu. Má zpětnou vazbu s lidmi a může vytvářet povahu, způsob chování větších a malých skupin lidí.

Využívající svých velkých možností, lidé s nadšením tvořili život planety.

Ale stalo se, že ještě na začátku Obrazné doby lidského života pouhých šest lidí nedokázalo udržet v sobě v rovnováze vesmírné energie, jež Bůh dal člověku při stvoření. Možná, že se měli objevit, aby bylo vyzkoušeno celé lidstvo.

Nejdřív pouze v jednom ze šesti zvítězila energie povýšenosti, pýchy, pak v druhém, v třetím a v šestém.

Ze začátku se neznali a žili každý sám. Ale podobné bylo přitaženo podobným, A svou myšlenku nasměřovali na to, jak se stát vládcem všech lidí na Zemi. Bylo jich šest, před lidmi řekli, že jsou žrecové.

Reinkarnující se ze století do století, žijí i dodnes. Národům celé Země dnes vládne šest lidí - jsou to žrecové. Jejich dynastiím je deset tisíc let. Z generace na generaci předávají svým dědicům okultní znalosti, umění obraznosti, jež částečně znají. Před ostatními lidmi vedické znalosti pečlivě skrývají.

Mezi šesti je hlavní - jmenuje se vrchní žrec, považuje se za hlavního velitele lidského společenství dnešní doby.

Vrchní žrec pouze z několika vět, jež jsem pronesla a ty jsi je uvedl v knihách, a z reakce mnohých lidí na ně začal se domnívat, kdo jsem ve skutečnosti. Jen tak, pro každý případ, se pokusil mě zničit nepatrnými silami. Nepovedlo se mu to. Podivil se. A pokusil se použít více svých sil, ještě ne úplně věře, kdo jsem.

Teď jsem pronesla slovo „Vedrussa“, čímž jsem se celá odhalila. Vrchní žrec, dnes žijící na Zemi, se bojí dokonce tohoto slova. Představ si, jak se teď rozklepal, když ví, co stojí za ním. Teď k mému zničení vyšle všechny své vojíny, bioroboty a síly všech okultních věd. A sám každou chvíli bude vytvářet plán zničení. Ať vytváří, zato však nebude mít čas se zabývat ostatními.

Mluvil jsi o hněvu současných médií, Vladimíre. Teď uvidíš, jak se zesílí. A bude ještě vytríbenější. Uslyšíš provokace a pomluvy. Uvidíš celou zásobu technik, které po tisíciletí používaly temné síly pro zničení kultury mého národa. Ale to, co budeš vidět na začátku, je pouze špičkou ledovce. Ne všichni lidé mohou vidět okultní útoky. Ale ty je pochopíš, pocítíš, uvidíš je. Neboj se jich, prosím tě. Před nebojácným je to strašné bezmocné. To, co uvidíš, ihned zapomeň. Ať je netvor jakkoliv silný, když na něj zapomeneš - přestane vůbec existovat.

Je to neobvyklá situace a vidím v tobě pochybnosti. Nepospíchej odevzdávat se pochybnostem. Sám v klidu popřemýšlej.

Vždyť dokonce malinká skupina lidí, kteří se společně rozhodnou něco vybudovat, vždy má vůdce, pojmenujeme ho vládcem.

Nevelký podnik má oficiálního vedoucího. Velký podnik má několik ředitelů a hlavního nad nimi. Je mnoho vládců všelijakých teritorií, kterým se říká různě: kraj, oblast, stát, krajinský spolek, republika, to není podstatné. Každý stát má vládce a on - množství pomocníků. Vládce státu - to je všechno? Mnozí si to myslí. Což, vypadá to, že lidskou společnost nikdo neovládá? A není nikdo, kdo by si přál usednout na zemský trůn?

Zájemci byli a jsou. Z nedávných dějin je ti známo množství jmen vojevůdců, kteří se silou pokoušeli zmocnit celého světa. Ale nikdy a nikomu z nich se to nepodařilo. Když se jen přibližovali k absolutní moci, určitě se alespoň něco stalo. Nakonec byla armáda a претенdent na světovládu zničeni.

A stát, jenž se pokoušel ovládnout celý svět a před tím se považoval za pevný a vzkvétající, se najednou stával obyčejným.

Za posledních deset tisíc let to probíhalo vždycky takhle. Ale proč? Všechno proto, že již dávno je na světě vládce, který se skrývá. Hraje si se státy, s jejich vůdci, s jednotlivými lidmi.

Nazývá se vrchní žrec celé Země a jeho pět pomocníků si říká žrecové.

Ještě si všimni jedné věci, Vladimíre. Popřemýšlej sám, po tisíciletí na různých koncích Země mezi lidmi stále byly války. V každém státě se krádeže, nemoci a kataklyzmata zvětšují s každým dnem, ale jedna otázka je přísně zakázaná: *zda lidská civilizace skutečně jde cestou vzestupu, nebo degraduje s každým dnem?*

Odpověď na tuto otázku je jednoduchá. Ale nejdřív se podívej, jak postupovali ke své moci žrecové a jak se jim daří udržet si ji dodnes.

Jejich prvním úspěchem, vedoucím k tajnému cíli, bylo stvoření Egyptského státu. Dnešní dějiny o něm mluví nejvíce. Ale když z dějin vezmeš fakta, komentáře a odstraníš mystiku, dokážeš se přiblížit mnohým tajemstvím.

První fakt. V dějinách je faraón nazván vrchním vládcem. A je popsáno množství faraónových vojenských úspěchů a porážek. A doteď jejich majestátní hrobky ohromují představy vědců a lákají je k rozluštění tajemství. A zatím majestátnost pyramid oddaluje člověka od hlavního tajemství.

Faraón se považoval nejen za vládce celého lidu, byl také uctíván jako bůh. Na něj se národ obracel s prosbami o úrodný rok, o to, aby začalo pršet a nebyly zlé větry. Dějiny mohou vyprávět o množství reálných činů faraónů, ale když se o nich dozvíš, zeptej se sám sebe: mohl někdo z faraónů skutečně být vládcem velkého státu a bohem nad lidmi? A když porovnáš fakta, uvidíš - faraón byl pouhým biorobotem v rukou žreců.

A fakta jsou následující, také jsou známá z dějin.

V období faraónů byli v majestátních chrámech také žrecové a mezi nimi - jeden vrchní žrec. Pod jejich dohledem se vždy připravovalo několik kandidátů na místo faraóna. Všechno, co chtěli, vštěpovali žrecové mladým chlapcům. Mimo jiné jim vštěpovali, že faraón je vyvolený Bohem. Přitom také říkali, že hlavní žrec sám slyšel tuto řeč v tajném chrámě. Potom se žrecové rozhodovali, kdo z kandidátů má být faraónem.

A přicházel ten den. Na majestátní trůn, drže v rukou symboly a oblečený do zvláštního oděvu, se posadil nový faraón. Před lidmi byl všemu vládnoucím králem, bohem. Jen žrecové věděli - na trůně je jejich biorobot. A přesně věděli, od dětství prostudovavše jeho povahu, jak bude vládnout a jakými dary vyhoví žrecům.

Občas se stávalo, že se někteří faraóni pokoušeli dostat se zpod vlády vrchního žrece. Ale nikdy a žádnému z faraónů se nepodařilo stát se svobodným člověkem. Vždyť vláda žreců není viditelná, jako jsou viditelné faraónovy oděvy. Vždyť

žrecova moc nepotřebuje slovní příkazy nebo zjevnou komunikaci. Žrecova vláda nad každým vládcem neslábne ani na okamžik. A ve většině poddaných se usazuje v podobě lživé sugesce o uspořádání světa. Kdyby faraón mohl v klidu přemýšlet, zbavit se vnucených obrazů, možná, že by dokázal stát se člověkem. Ale všechno od počátku bylo vymyšleno tak, že faraón neměl možnost osvobodit se od každodenních pout - od shonu.

Shon ! Proudý informací z různých koutků rozlehlého státu na něj směřují přes kurýry, písaře, náčelníky. Je třeba se rychle rozhodnout. A k tomu všemu válka, zabírá všechny myšlenky. A faraón se žene na svém voze, kára nebo odměňuje své poddané, a často se sám pořádně nevyspí. A žrec mezitím v klidu přemýšlí a v tomto je jeho převaha.

Žrec snuje plány, jak má ovládnout celý svět. A zamýšlí dokonce víc, jak by měl vytvořit svůj svět, odlišný od toho, který stvořil Bůh.

A co je pro něj hloupý chlapeček faraón nebo davy jeho poddaných ? Pro žrece jsou všichni hračky.

Vědu obraznosti žrecové tajně studovali. Zákony přírody lidské masy stále více zapomínaly.

To oni, Vladimíre, energii vztahu člověka k božskému živému výtvoru přírody převedli na jimi vymyšlené chrámy, živilo se jí - lidskou energií a zpět ji nevraceli.

Co bylo pro každého člověka Vedické kultury zjevné, najednou se stalo tajné. Národ začal usínat, jako v hypnóze nebo v polospánku, bez přemýšlení plnil nařízení. A ničil svět božské přírody. Budoval umělý, v zájmu žreců. Žrecové svou vědu udržovali v přísné tajnosti. Všechno se nesmělo ani zapisovat na svitky. Pro svou komunikaci vytvořili jiný jazyk, o tomto faktu se také můžeš dozvědět z dějin. Jiný jazyk potřebovali proto, aby se náhodou při jejich komunikaci nikdo nedotkl jejich tajemství. A takhle se až dodneška předávají generacím žreců tato nesložitá tajemství.

Před šesti tisíci lety vrchní žrec, jeden z těch šesti, se rozhodl ovládnout celý svět.

Přemýšlel: ‚Cestou války, armádami faraónů se vlády nezmocním, i kdybych naučil vojevůdce používat dokonalejší zbraň, než ostatní. Co může armáda hloupých vojáků ? Narabovat zlata, ale toho je i tak přebytek. Otroků je víc než dost, ale od nich jde neblahodárná energie, není dobré brát jídlo z rukou otroků. Je nechutné a škodlivé. Je třeba zmocnit se lidských duší, nasměrovat na sebe energii jejich chvějící se lásky. Ale k tomu není potřebná armáda, ale vědecká myšlenka. Věda obraznosti - to je má neviditelná armáda. Čím více ji poznám, tím věrnější mi bude armáda. Čím méně o ní bude vědět lidský dav, ponořený do nereálného a okultního světa, tím více mi bude oddaný.‘

Vrchní žrec vytvořil svůj plán. Do dnešní doby se odráží v dějinách šesti tisíců let.

Tobě a každému člověku jsou známé nedávné události. Liší se pouze svým výkladem. Ale zkus udělat svůj, tehdy odhalíš pravdu. Dívej se.

Na radě šesti žreců se vykládá plán, jehož pokračování znají mnozí lidé. O tomto mluví Bible - Starý zákon. Žrec Mojžíš na povel vrchního žrece vyvádí z Egypta židovský národ. Národu je slíbený překrásný život v Zaslíbené zemi, připravené pro židovský národ Bohem.

Židovský národ se před Bohem prohlašuje za vyvolený. Lákavá zvěst zneklidňuje rozum a část národa jde za Mojžíšem. Čtyřicet let z kraje do kraje vodí lidi po poušti. Žrecovi pomocníci stále kážou o vyvolenosti, nutí lidi, aby válčili, rabovali města, a tohle všechno jménem Boha.

Když se někdo probere z psychózy a žádá o návrat k předchozímu životu, označují ho za hříšníka a dávají mu lhůtu pro napravení. Když se nenapraví, tak ho zabijí. Ne svým jménem, ale Božím konáním se zaštiťují žrecové.

Nevykládám ti výmysl nebo sen. Každý člověk se o tom může přesvědčit a najít odpovědi v Bibli - ve Starém zákoně. Ve velké historické knize. Uvidět pravdivě historické události dokáže každý člověk, jenž se alespoň trochu vzbudí z hypnotického spánku mnoha tisíciletí. Uvidět jak a pomocí čeho byl zakódován židovský národ a proměněn v žrecovo vojsko. Potom se svůj národ pokoušel rozkódovat Ježíš. Měl schopnost poznání a pokusil se zabránit úmyslům žreců. Cestoval mezi mudrci ve snaze po špetkách poznat vědu obraznosti. Když poznal mnohé, rozhodl se zachránit svůj židovský národ. Dokázal stvořit své náboženství, aby čelilo tomu strašnému.

Toto náboženství nebylo pro národy celé Země. Bylo určené jen pro židovský národ. Ježíš sám o tom mluvil nejednou. Jeho slova zapsali žáci, můžeš si je přečíst i dnes. Například tady, Evangelium podle Matouše, kapitola 15., verš 22-28: „A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův ! Má dcera je zle posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí !“ On odpověděl: „Jsem poslán JEN ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“

Co znamenají slova: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského ?“ Proč Ježíšovo učení je pouze pro Židy ? Proč považuje židovský národ za ztracený ?

Ubezpečuji tě, Vladimíre, Ježíš chápal, že v průběhu čtyřicetiletého kódování v Sinajské poušti větší část židovského národa byla ponořena do hypnotického snu. Tato část a sám Mojžíš se stali zbraní v rukou vrchního žrece. Jsou jeho vojíni, kterým uložil zmocnit se lidí celého světa pro potěšení své ješitnosti.

A budou po tisíciletí bojovat v různých koutech Země. Jejich zbraní nebude primitivní meč nebo kulka, ale vychytralost a vytváření způsobu života, při kterém se všechny národy pokoří okultizmu, a tudíž, žrecově ješitnosti.

„Ale jakýkoliv boj předpokládá existenci vzdorujících stran,“ pomyslel sis. „A když je tomu tak, kde jsou oběti ? Při bitvě mají být oběti z obou stran.“

Jejich důkazy bys mohl najít sám podle dat událostí, o nichž se zmiňují různé historické prameny.

Pro snazší hledání těch strašných událostí ti uvedu jen několik z nich. Jestli si budeš přát, sám dokážeš najít jejich historické potvrzení.

Dnes je všem známo i tobě, Vladimíre, jak v Izraeli hynou děti i staříci v důsledku terorizmu. Úplně nedávno, o tom víš, byla válka, které se říká Velká vlastenecká válka. A dokonce se zachovaly dokumenty o tom, jak během této války byli cílevědomě likvidováni Židé: staříci a děti, matky a mladé ženy, nosící v sobě plod, a mládenci, kteří ještě nepoznali lásku, byli upáleni v pecích, otráveni plynem a zaživa pohřbeni ve společných hrobech.

Zahynul ne jeden člověk, sto nebo tisíc lidí, miliony jich bestiálně ubili v průběhu krátké doby. Dějiny obviňují Hitlera. Ale kdo byl vinen v jinou dobu: rok 1113, Kyjevská Rus. Najednou vypuklo národní vzbuření proti Židům. Rabovaly se židovské domy v Kyjevě a v jiných městech Rusi, upalovali se a zabíjeli se Židé, neslitovali se ani nad dětmi. Národ Rusi, zachvácený strašnou nenávistí, byl připravený smést i vládnoucí knížata. A knížata se sešla na radu, rozhodli se vydat zákon: ‚Nyní je třeba z celé ruské země všechny Židy vypovědět a napříště nepouštět. Ty, kteří sem tajně vejdu, rabovat a zabíjet.‘

V roce 1290 najednou začíná fyzické ničení Židů v Anglii. Vládcí jsou nuceni vypudit židovský národ ze státu.

V roce 1492 začaly židovské pogromy ve Španělsku. Všem Židům, žijícím ve Španělsku, hrozilo nebezpečí fyzického zničení, a oni byli nuceni opustit stát.

Od okamžiku, kdy Židé opustili Sinajskou poušť, národy různých zemí je začaly nenávidět. V mnohých národech se hromadila nenávist, jednou tady, podruhé tam se vtělovala do surových pogromů a vražd.

Uvedla jsem pouze ta data surových pogromů, která můžeš najít sám v dějinách napsaných lidmi. Kromě těchto dat měl židovský národ množství konfliktů. Každý jednotlivě je samozřejmě méně významný, než ty všem známé. Ale jestli se množství nevelkých konfliktů spojí v jeden, bude nevídaný svou velikostí a nejstrašnější ze všech.

Když se tohle stává již nejedno tisíciletí, je možno udělat závěr - židovský národ je vinen před všemi národy. Ale v čem je jeho vina? Dřívější i dnešní historici tvrdí, že osnuje spiknutí proti vládě. Snaží se podvést každého člověka, od malého po velkého. Nebohatého podvodem alespoň něco málo obrat, bohatého - úplně ožebračit. Potvrzením toho je fakt, že mezi Židy je mnoho bohatých lidí, schopných působit dokonce na vlády.

Ale je jedna otázka, polož si ji. Do jaké míry je spravedlivý ten, kdo byl podveden Židy? Ten, kdo hromadil bohatství, získal tohle všechno poctivou cestou? A ten, kdo vládne, je dostatečně rozumný, když se nechá lehce podvést?

A navíc, většina vládců je závislá a právě Židé to jasně ukázali. Na toto téma lze dlouze debatovat, ale odpověď je jednoduchá: v okultním světě žijí všichni lidé ve lži. Takže stojí za to odsuzovat toho, kdo mezi ostatními dosáhl lepšího výsledku?

A co se týká židovského národa, na jeho místě by mohl být kterýkoliv z dnešních národů. Kterýkoliv, pokud by byl podroben nevídanému kódování. V průběhu čtyřiceti let putování v poušti, ovlivňován jen okultizmem, nevídaného Bohem.

Ježíš se pokoušel zachránit svůj národ, zbavit ho tohoto kódování. Vymyslel pro něj nové náboženství, odlišné od předchozího. Například, jako protiváha tomu, kde se praví: ‚Oko za oko a zub za zub,‘ říkal: ‚Kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou.‘ Jako protiváha tomu, kde se říkalo: ‚Jsi vyvolený národ mezi ostatními‘ říkal: ‚Jsi sluha Boží.‘

Ježíš by mohl povědět svému národu pravdu. Povědět o Vedické době, o tom, jak člověk může šťastně žít na svém statku, v kontaktu s výtvoří Otce Stvořitele. Ale židovský národ již byl zakódován. Věřil pouze okultním činům, jeho vědomí

bylo pod tlakem nereálného světa. A Ježíš se rozhodl konat okultním způsobem. Stvořil okultní náboženství.

Vrchní žrec dokázal rozluštit Ježíšovy úmysly. Nejednou rok napínal svou mysl, dokud nenašel řešení, a zdálo se mu to velice geniální, když se rozhodl: ‚Nemá smysl bojovat proti Ježíšovu učení. Rozumem svých židovských vojáků je třeba ho uvést mezi národy celé Země, přitom pro Izrael nechat staré náboženství.‘

Tak se také stalo, jak to vymyslel vrchní žrec.

A začaly existovat v jednom čase dvě v podstatě různé filozofie.

Jedna říká: Židé jsou vyvoleným národem, jak tomu učil Mojžíš, a všichni se mu musí podříditi. Druhá mluví slovy Ježíše: před Bohem jsou si všichni rovni. A lidé se mezi sebou nemají vyvyšovat, a svého bližního, dokonce nepřítele, je třeba milovat.

Žrec chápal, že jestli se podaří rozšířit po celém světě křesťanské náboženství, které vyzývá všechny lidi k lásce a pokoře, a přitom zachovat judaismus, který vyvyšuje jednoho nade všemi, svět bude podmaněn. Svět se skloní před Židy, ale oni jsou pouze vojáci. Svět se skloní před žrcem.

A žrecovi hlasatelé šli do světa, ve snaze upřímně nést nové učení.

Ježíšovo? Ne zcela. Teď v něm bylo nemálo toho, co dodatečně vnesl žrec. Co bylo dál, to víš. Padl Řím. Velkou říši nezničil vnější nepřítel. Řím se zhroutil zevnitř, uznáv křesťanství. A císaři si mysleli, že křesťanství upevňuje jejich moc. Velice jim lichotil jeden z postulátů: jakákoliv moc je od Boha, vládce - císař je Boží milostí pomazaný k vládnutí.

Ve čtvrtém století křesťanství oficiálně a fakticky zvítězilo v Římě. Jásaje, vrchní žrec dal tajný, bezkontaktní příkaz byzantskému císaři. A křesťanský Řím na popel spálil Alexandrijskou knihovnu. /Alexandrijská knihovna - nejvýznamnější antická knihovna, obsahující všechny práce, které jen existovaly v té době. V Césarových časech čítala kolem 700 tisíc svazků. V období krutých konfliktů mezi pohany a křesťany, kteří v r. 391 zničili Saparisův chrám, v němž byla knihovna... (Antický slovník, vydavatelství PROGRESS, r. 1989)/

Celkem bylo spáleno sedmdesát tisíc třicet tři svazky. Ohně z knih a starodávných svitků hořely v různých městech. Spalovaly se knihy pohanského období, ale byly mezi nimi i ty nečetné, v nichž se popisovaly znalosti vedických lidí. Nebyly spáleny, byly zabaveny, schovány a studovaly se v úzkém kruhu mezi zasvěcenými a teprve potom byly zničeny.

Vrchní žrec si myslel, že teď, kdy se lidé stále více vzdalovali vědění Původních Pramenů, nebude mít na své cestě překážky. Nabyl odvahy a vydal ještě jedno neviditelné nařízení, a v důsledku toho byla na II. Konstantinopolském koncilu uvalena klatba na učení, jež se nazývá reinkarnace. Proč, zeptáš se? Proto, aby se lidé nezamýšleli nad podstatou pozemského života.

Aby si mysleli, že šťastný život existuje pouze mimo Zem. A takhle si to začaly myslet mnohé národy Země.

Žrec jásal. Věděl, co bude dál. Uvažoval: mimozemský život člověk neviděl. Jak se dostat do ráje, kde je dobře, nebo se neoctnout v pekle není známo. Právě tady mu okultně napovím, v zájmu svého plánu.

A tak až dodnes po celém světě žrecové napovídají ve svém zájmu. Ale ovládnout svět úplně se jim nepodařilo hned, dokonce i tehdy, když, jak se jim zdálo, byla zničená nejmocnější bašta pohanské kultury - Řím. Přece na Zemi zůstával pouze jeden ostrůvek nepodřízený běžným kouzlům. Ještě před Římem a před objevením Ježíšova učení se vrchní žrec snažil zničit kulturu posledního vedického státu - Rusi.

(156.)

TAJNÁ VÁLKA S VEDICKOU RUSÍ

Válka s vedickou Rusí začala dlouho před objevením Ježíše na Zemi, pádem Říma. Tisíciletá válka se nevedla pomocí kovového meče. Okultizmus útočil na nemateriální úrovni.

Do Rusi šli šířitelé okultního náboženství, o desítkách jejich jmen se můžeš dozvědět z dnešních církevních knih. Ale byly jich desítky tisíců. Nenesli vinu za své omyly. Byli fanatici, a tudíž, svou myšlenkou nemohli obsáhnout ani milióntinu vesmíru. Byli to žrecovi vojáci, již pokorně a s posvátnou úctou plnili jeho příkaz, nadšeně se pokoušeli objasnit lidem, jak je třeba žít. Snažili se říkat totéž, co říkali v římském státě, kdysi majestátním.

Pokoušeli se zavést rituál. A navrhovali budovat chrámy. Nevšímat si pozemského bytí, přírody. Tehdy pro každého člověka nastane království nebeské. Nebudu tě obtěžovat jejich kázáními. I dnes, když se ti zachce, si můžeš přečíst o tom, co se tehdy říkalo. Budu ti vyprávět, proč se jim po tisíciletí nedařilo nic udělat s vedickou Rusí.

Každý druhý člověk, žijící v té Rusi, byl básníkem a vtipálkem. Také byli bardy, v té Rusi, tehdy se jim říkalo bajani. A v těch dobách to vypadalo takhle. Žrecovi vojáci v průběhu mnoha desetiletí propagují, jak je třeba uctívat Boha. A v některých místech je lidé začínají poslouchat a přemýšlet nad jejich slovy. Bajan, když tohle uvidí, zasměje se a složí pověst, zazpívá ji. A pověst se rychle roznese po Rusi. A asi dalších deset let se Rus žrecovým kázáním v dobrém směje. Žrec ve vzteku znovu útočí. Ale na Rusi se opět zrodí pověst a opět se směje Rus. Z mnoha pověstí těch časů ti budu vyprávět tři.

V kterém z chrámů má přebývat Bůh (první Anastasiina pověst)

„V jedné z mnoha osad na Zemi šťastně žili lidé. Bylo tam devadesát devět rodin. Každá rodina měla překrásný dům ozdobený zvláštní řezbou. Zahrada kolem domu každoročně dávala plody. Sama rodila zeleninu a ovoce. Lidé radostně vítali jaro a vychutnávali si rozkoše léta. Řada veselých a přátelských svátků rodila písně a chorovody. V zimě odpočívali od každodenního jásání.

A pohlížejíce na oblohu, pokoušeli se řešit otázku - je-li možno z hvězd a měsíce vytvořit lepší vzory, než jsou.

Jednou za tři roky, v červenci, se tito lidé scházeli na louce na okraji své osady. Jednou za tři roky na jejich otázky Bůh odpovídal obyčejným hlasem.

Obyčejným očím neviditelný, projevoval se Bůh každému v pocitech. A společně s každým obyvatelem osady řešil, jak lépe budovat další život. Rozhovor lidí s Bohem byl filozofický, ale občas úplně jednoduchý, žertovný.

Například vstal muž středního věku a oznamoval Bohu:

„Copak, že jsi nás, Bože, o svátku v tomto létě, když jsme se všichni za úsvitu scházeli, začal smáčet deštěm? Dopoledne lilo, jako vodopád nebeský, teprve v poledne zazářilo slunce. Copak jsi dopoledne spal?“

„Nespal jsem,“ odpovídal Bůh, „od úsvitu jsem přemýšlel, co mám udělat, aby se svátek povedl. Viděl jsem, že někdo z vás, než šel na svátek, byl líný omýt se čistou vodou. Co jsem měl dělat? Svým vzhledem by hříšníci zkazili svátek. A rozhodl jsem se nejdřív všechny omýt, pak rozehnat oblaka a nechat paprsky slunička, aby polaskaly lidská těla, omytá vodou.“

„Tak dobře, když je tomu tak...“ souhlasil muž, nenápadně setřel drobky jídla z vousů a začal utírat synovi pusku od borůvek.

„Řekni mi, Bože,“ ptal se starší muž - zádumčivý filozof, „nad námi v nebi je mnoho hvězd, co znamená jejich zvláštní kresba? Mohu-li, když si vyberu hvězdu, jež se zalíbí mé duši, a život na Zemi mě omrzí, ubytovat se tam se svou rodinou?“

„Kresba nebeských těles, blikajících ve tmě, vypovídá o životě celého vesmíru. Uvolněnost a koncentrace duše dovolí přečíst knihu nebe. Kniha nebe se neotevívá prázdnotě zvědavosti, ale pouze čistým a závažným úmyslům. Ubytovat se na hvězdě můžeš. A každý si pro sebe může vybrat nebeskou planetu. Přitom je třeba dodržet pouze jednu podmínku. Je třeba se stát schopným - stvořit na vybrané hvězdě lepší výtvořky, než jsou na Zemi.“

Z trávy vyskočila úplně mladičká dívenka. Upravila si rusý cop, zvedla nahoru tvářičku s ohrnutým nosánkem, drže si dala ruce v bok a najednou oznámila Bohu:

„Mám k tobě požadavek, Bože. Netrpělivě jsem dva roky čekala, abych Ti svůj požadavek přednesla. Teď to řeknu. Nějaký nepořádek, nenormálnost se děje na Zemi. Všichni lidé žijí, jak se patří, zamilovávají se, berou se a radují se. A čím jsem se provinila já? Jakmile přijde jaro, na tvářích se mi objevují pihy. Nejdou ani smýt, ani zabarvit. Copak jsi to vymyslel pro zábavu, Bože? Žádám, aby příští jaro se na mně neobjevila žádná piha.“

„O, dcero má. To, co se na jaře objevuje na tvé překrásné tvářičce - nejsou pihy. Ale budu jim říkat tak, jak si přeješ.“

Když své pihy považuješ za nepohodlné, příští jaro je odstraním.“

V tu ránu se na druhém konci louky zvedl statný mládenec, skloniv hlavu, potichu řekl, obraceje se na Boha:

„Na jaře toho máme hodně udělat. Ty se, Bože, snažíš zúčastnit všeho. Nač potřebuješ ztrácet pozornost na pihy. Navíc, jsou tak překrásné, že si nemohu představit nic krásnějšího než obraz mladé děvy s pihami.“

„Tak copak mám dělat?“ zádumčivě řekl Bůh. „Prosila mě děva, slíbil jsem jí...“

„Jakpak „Co mám dělat?““ najednou skočila do rozhovoru děva, „vždyť lid říká: „ne pihami, ale jinými důležitými věcmi je třeba se zabývat“... A když už se bavíme o pihách, tak můžeš přidat ještě dvě, jen tak, pro souměrnost, tady na pravé tváři.“

Bůh se usmál, bylo to vidět podle úsměvů lidí. Všichni věděli, že v jejich osadě se vbrzku narodí nová překrásná rodina.

Takhle žili lidé s Bohem v té obdivuhodné osadě. A najednou k nim přišlo sto mudrců. Pohostinní obyvatelé vždy vítali hosty rozličnými pokrmy. Mudrcové ochutnávali různé plody a obdivovali jejich neobyčejnou chuť. Potom jeden z nich řekl:

„O, lidé, máte překrásný, spokojený život. V každém domě - pohodlí a dostatek. Ale nemáte kulturu komunikace s Bohem. Nemáte oslavování a uctívání Boha.“

„Ale proč?“ znepokojeně se pokusili obyvatelé namítnout. „S Bohem rozmlouváme tak, jako rozmlouváme mezi sebou. Komunikujeme jednou za tři roky. Ale on každodenně vstává v podobě sluníčka. Od jara v podobě včelíčky pracuje v zahradě kolem každého domu. V zimě pokrývá zem sněhem. Chápeme jeho konání a každou roční dobu máme rádi.“

„Nemáte to dobře zařízeno,“ řekli mudrcové. „Přišli jsme vás učit komunikaci s Bohem. Po celé Zemi jsou pro něho vybudovány paláce a chrámy. Lidé v nich mohou každý den komunikovat s Bohem. Vás to naučíme také.“

Tři roky obyvatelé osady naslouchali mudrcům. Každý ze sta obhajoval svou teorii, jak je lepší postavit pro Boha chrám a co je třeba v chrámu dělat každý den. Každý z mudrců měl svou teorii. Obyvatelé osady nevěděli, jakou ze sta moudrých teorií mají vybrat. A navíc, jak se mají zachovat, aby neurazili mudrce? A rozhodli se, naslouchajíce všem, že vybudují všechny chrámy. Po jednom na každou rodinu. Ale v té výsce bylo devadesát rodin, mudrců ale - sto. Znervózněli, když slyšeli rozhodnutí všech obyvatel. Takže někdo chrám nedostane a někdo z nich nebude mít dary. A začali se mezi sebou hádat, čí teorie uctívání Boha je efektivnější. A zatahovali do sporu obyvatelé vesnice na komunikaci s Bohem. Nesešli se, jako dřív, na louce v určený den.

Minuly další tři roky. Kolem osady stálo devadesát devět majestátních chrámů a jen domky již nezářily svou novostí. Část zeleniny zůstala nesklizená. A ovoce v zahradě začali požírat červi.

„Všechno je proto,“ hlásali v různých chrámech mudrcové, „že nemáte v sobě dostatečnou víru. Přinášejte do chrámu více darů, pilněji a častěji uctívejte Boha.“

A pouze jeden mudrc, ten, který zůstal bez chrámu, jednou tomu obyvateli, podruhé jinému potají sděloval:

„Všechno jste udělali špatně. Máte špatnou konstrukci chrámu. A ve svých chrámech Boha nesprávně uctíváte, špatná slova v modlitbách pronášíte. Pouze já vás mohu naučit, jak lze s Bohem každý den hovořit.“

Jakmile se mu zdařilo někoho přemluvit, stavěl se nový chrám, přitom ihned chátral jeden z existujících. A opět jeden z mudrců zůstával bez darů a potají před lidmi se snažil zneuctít ostatní.

Uplynulo nemálo roků. Jednou si lidé vzpomněli na dřívější setkání na louce, kde slyšeli Boží hlas. Shromáždili se opět na té louce a začali se tázat s nadějí, že je Bůh uslyší a jako dříve jim odpoví:

„Odpověz nám, proč se stalo to, že naše sady dávají červivé plody? A proč

na zahradách neroste zelenina každý rok ? A proč se lidé mezi sebou hádají, perou se a přou, ale vybrat víru nejlepší pro všechny nemohou ? Řekni nám, v kterém z chrámů, pro tebe vystavených, žiješ ?'

Bůh dlouho neodpovídal na jejich otázku. A když v prostoru zazněl hlas, nebyl veselý, ale unavený. Bůh odpověděl shromážděným lidem:

„Synové moji a dcery mé, vaše domy, obklopené zahradami, jsou dnes zpustlé proto, že to sám nestíhám. Všechno bylo původně vymyšlené tak, že pouze společně s vámi mohu tvořit překrásné. Ale částečně jste se odvrátili od domu-zahrady. Sám nestíhám tvořit, tvoření má být společné. A ještě vám všem chci říci: láska a svoboda volby je ve vás samotných, svou touhou jsem připravený následovat vaše snažení. Ale odpovězte mi, milí synové a dcery mé, v kterém z chrámů se mám usídlit ? Předemnou jste si všichni rovni, tak kdepak se mám nacházet, aby nikdo nezůstal uražený ?

Když vyřešíte otázku, v kterém z chrámů se mám usídlit, budu následovat vaši společnou vůli.'

Takhle Bůh všem odpověděl a zmlkl. A lidé osady, která kdysi byla překrásná, i dodnes stále pokračují ve sporu. Jejich domy jsou zpustlé a chátrají. Kolem - stále vyšší chrámy a ostřejší spor."

„No, Anastasie, vyprávěla jsi nějakou nereálnou pohádkovou pověst. Nějací moc hloupí lidé byli v té osadě. Copak nechápali, že Bůh se chce společně s každým starat o zahradu ? A navíc říkáš, že tito hloupí lidé se v osadě i dnes stále hádají. A kde je tato osada, v kterém státě ? Můžeš to říci ?"

„Mohu."

„Tak to řekni."

„Vladimíre, ty a lidé různých států dnes žijete v této osadě."

„Ano ?.. Vždyť je to přesné, my ! Samozřejmě, že my. Stále se hádáme, či víra je lepší. A v zahradách - červivé plody !"

Nejlepší místo v ráji (pověst druhá)

„Ke hrobečku přišli čtyři bratři, aby uctili památku svého otce, který zemřel před mnoha léty. Chtěli se dozvědět, zdali jejich otec v ráji nebo v pekle přebývá. Současně si přáli, aby se jim otcova duše zjevila a pověděla, jak se jí žije na onom světě. A objevil se před bratry obraz otce v překrásném záření. Podivili se bratři, byli nadšení zázračným zjevením, a když se vzpamatovali, zeptali se: ‚Řekni, náš otče, přebývá tvá duše v ráji ?'

„Ano, synové mí,' odpověděl jim otec, ‚má duše si užívá zázračného ráje.'

‚Řekni, náš otče,' tázali se dále bratři, ‚kde se octnou naše duše po smrti našich těl ?'

Každému z bratrů otec položil otázku: ‚Povězte, mí synové, jak hodnotíte své pozemské činy vy sami ?'

Jeden po druhém mu bratři odpovídali. Starší syn řekl: ‚Stal se ze mě velký vojevůdce, otče. Bránil jsem před nepřítelem rodnou zem a nestoupla na ni

nepřátelská noha, chudým a slabým jsem nikdy neubližoval, snažil jsem se chránit své vojíny, vždy uctíval jsem Boha, a proto mám naději dostat se do ráje.'

Druhý syn odpověděl otci: ‚Byl jsem známým kazatelem. Kázal jsem lidem o tom dobrém, učil jsem je uctívat Boha. Dostal jsem se vysoko mezi sobě podobnými, dosáhl jsem vysokých hodností, proto mám naději dostat se do ráje.'

Třetí syn odpověděl otci: ‚Stal se ze mě známý vědec. Vymyslel jsem množství zařízení, jež ulehčují lidský život. Postavil jsem mnoho budov užitečných pro lidi. Vždy, když začínám se stavbou, vzdávám chválu Bohu, Jeho jméno chápu a uctívám, proto mám naději se dostat do ráje.'

Mladší bratr otci odpověděl: ‚Já se, otče, starám o sad, pracuji na zahradě. Z překrásné zahrady posílám svým bratrům zeleninu a ovoce, snažím se nedělat nic špatného, Bohu nemilého, proto mám naději se dostat do ráje.'

Otec odpověděl synům svým: ‚Vaše duše, synové mí, po smrti těla budou přebývat v ráji.'

Otcovo zjevení zmizelo. Minuly roky, zemřeli bratři a jejich duše se potkaly v rajské zahradě, pouze duše mladšího bratra nebyla mezi nimi. Tehdy tři bratři začali volat svého otce, a když se jim zjevil ve svém úžasném záření, zeptali se: ‚Řekni nám, otče, proč mezi námi v rajské zahradě není duše mladšího bratra? Od té doby, když jsme s tebou hovořili u tvého hrobečku, uběhlo sto pozemských let.'

‚Nedělejte si starosti, mí synové, váš mladší bratr přebývá v rajské zahradě také, ale vedle vás teď není proto, že v tomto okamžiku rozmlouvá s Bohem,‘ odpověděl otec synům.

Minulo dalších sto let, opět se bratři potkali v rajské zahradě. Ale opět mezi nimi nebyl mladší bratr. A začali bratři volat svého otce, a když se zjevil, zeptali se: ‚Uběhlo dalších sto let, ale mladší bratr nepřišel na setkání s námi, nikdo ho neviděl v rajské zahradě. Řekni nám, otče, kde je náš mladší bratr?'

Otec odpověděl svým třem synům: ‚Váš mladší bratr rozmlouvá s Bohem, proto také není mezi vámi.'

A tři bratři začali prosit otce, aby jim ukázal, kde a jak hovoří s Bohem jejich mladší bratr.

‚Dívejte se,‘ odpověděl bratrům jejich otec. A uviděli bratři Zem, na ní překrásný sad, jenž obdělával jejich mladší bratr za života. V úžasném pozemském sadu jejich mladší bratr, omládlý, něco vysvětluje svému dítěti. Vedle něj se točí žena-krasavice. Podivili se bratři a zeptali se svého otce: ‚Náš bratr je stále ve své pozemské zahradě, ne ale v rajské, jako my. Čím se provinil před Bohem? Proč tělo našeho mladšího bratra neumírá? Uplynulo ne jedno století v pozemském letopočtu a my ho stále vidíme jako mladého? Vypadá to, že Bůh změnil vesmírný řád?'

Otec odpověděl svým třem synům:

‚Bůh nezměnil vesmírný řád, ve velké harmonii a nadšené lásce stvořený původně. Tělo vašeho mladšího bratra umíralo a ne jednou. Ale pro duši je lepší ta rajská zahrada, která je stvořená vlastníma rukama a duší. Stejně jako pro milující matku a otce vždy je nejkrásnější jimi stvořené dítě. Podle Božího řádu se duše vašeho mladšího bratra má dostávat do rajské zahrady, a jestli tato zahrada je na Zemi,

tak se také ihned objevuje v novém těle v pozemské zahradě pro ní milé.'

„Pověz nám, otče,“ pokračovali bratři, „říkal jsi, že náš mladší bratr rozmlouvá s Bohem, ale v jeho zahradě vedle něj Boha nevidíme?“

Otec odpověděl svým třem synům: „Váš mladší bratr, mí synové, se stará o Boží výtvoř - stromy a trávu - to jsou materializované myšlenky Stvořitele. Dotýká se jich s láskou a uvědoměním, váš mladší bratr rozmlouvá s Bohem.“

„Řekni nám, otče, vrátíme se někdy na Zem v tělesné podobě?“ zeptali se synové a uslyšeli odpověď: „Vaše duše, synové moji, teď přebývají v rajské zahradě, pozemskou tvář dostanou pouze tehdy, jestli někdo pro ně stvoří na Zemi zahradu podobnou rajské.“

Vykřikli bratři: „Pro cizí duše se zahrady s láskou netvoří. My sami, když dostaneme tělo, vypěstujeme na Zemi rajský sad.“

Ale otec odpověděl svým synům: „Taková možnost již vám byla daná, synové moji.“

Otec domluvil a začal se tiše vzdalovat. Ale tři bratři opět vykřikli a zeptali se otce: „Náš rodný otče, ukaž nám své místo v rajské zahradě, proč se nám vzdaluješ?“

Otec se zastavil a odpověděl třem synům svým: „Dívejte se! V zahradě vedle vašeho mladšího bratra kvete košatá jabloň. Pod ní je malinká kolíbka, v ní již zahýbalo ručičkou překrásné tělíčko děťátka, začíná se budít, v něm žije má duše. Vždyť tuto překrásnou zahradu jsem zakládal já...“

Nejbohatší ženich (pověst třetí)

„Tuto pověst lehce změním, předělám ji na dnešní způsob.“

V jedné vsi žili dva sousedé. Jejich rodiny se přátelily, s potěšením pracovali na své půdě. Na jaře kvetly sady na dvou pozemcích a u každého vyrůstal nevelký lesík. Každému z dvou kamarádů se narodil syn. Když jim synové vyrostli, jednou u svátečního stolu se dvě rodiny pevně rozhodly: všechno odevzdají do řízení svých synů.

„Co se má stát a kdy, ať se teď rozhodují naši synové. A my oba, můj kamaráde, teď ani pohledem, ani náznakem nebudeme odporovat svým synům,“ řekl jeden.

„Souhlasím,“ odpověděl druhý, „ať naši synové, když se jim bude chtít, předělají podle sebe i dům. Ať si sami vybírají oblečení, ať se sami rozhodují, jaký potřebují dobytek a jaké svršky.“

„Dobře,“ pravil první, „ať se naši synové osamostatní. A ať si sami vyberou důstojné nevěsty. Namlouvat nevěsty pro naše syny, můj kamaráde, půjdeme spolu.“

Takhle se pevně rozhodli dva sousedé-kamarádi. Jejich počin podpořily manželky a rodiny začaly žít pod vedením dospělých synů. Ale od té doby se život dvou rodin vyvíjel odlišně.

V jedné rodině byl syn činorodý, vážil si každého, a proto se mu ve vesnici začalo říkat první. V druhé byl syn zádumčivý, všem se zdál být pomalý, říkalo se mu druhý. První pokácel mladý les, zasazený otcem, a odvezl ho na trh. Výměnou za koně koupil auto a malinký traktor. Syn prvního souseda se považoval

za podnikavého. Podnikatel určil, že v příštím roce se prudce zvedne cena česneku, a v tomto se také nezmýlil. Vytrhal ze své půdy všechno rostlinstvo a osázal pole česnekem. Otec a matka, když už dali slovo, snažili se synovi ve všem pomáhat. Česnek rodina prodala s velkým ziskem. Najali stavitele a začali budovat velký dům z moderního materiálu. A syn-podnikatel pokračoval dál, od rána do večera počítal, čím by bylo užitečnější ošít pole na jaře. A ke konci zimy vypočítal, že nejvýhodnější je osázet pole cibulí. A opět výhodně prodal svou úrodu, koupil si auto, jež bylo považováno za přepychové.

Jednou se na polní cestě potkali synové dvou sousedů. Jeden jel autem, druhý na voze, taženém rychlou kobyolkou. Úspěšný podnikatel zastavil své auto a mezi dvěma sousedy se zapředl rozhovor:

„Podívej se, sousede, já jedu v elegantním autě a ty stále na voze. Já stavím velký dům, a ty - žiješ ve starém otcově. Naši otcové a naše matky se vždy kamarádili, mohl bych ti také, jako souseď, pomoci. Jestli chceš, napovím ti, čím je výhodnější ošít celé pole.“

„Děkuji za ochotu pomoci,“ odpověděl druhý souseď z vozu, „ale já si vážím svobody svých myšlenek.“

„Vždyť já si nedělám nárok na svobodu tvých myšlenek. Jen ti chci upřímně pomoci.“

„I za upřímnost ti děkuji, dobrý sousede. To neživé bere člověku svobodu myslí, například auto, v kterém sedíš.“

„Jak může auto něco brát? Snadno předjede tvůj vůz a zatím, než dojeděš do města, já si stihnu vyřídit záležitosti. A všechno díky autu.“

„Ano, tvé auto, samozřejmě, může vůz předjet, ale ty přitom sedíš za volantem, ustavičně se ho musíš držet, za jízdy stále něco přepínat, celou dobu se dívat na přístroje a na cestu. Má klisna běží pomaleji než auto, ale přitom s ní nemusím nic dělat, čímž vlastně nevyrušuji svou mysl. Mohu třeba usnout a klisna přiběhne domů sama. Říkal jsi, že jsou potíže s benzinem, klisna si pastvu najde sama. A navíc, řekni mi, kam teď svým autem tolik pospícháš?“

„Chci si do zásoby nakoupit součástky. Víím, co se brzy může pokazit v mém autě.“

„Takže ty jsi poznal techniku tak dobře, že dokonce předvídáš budoucí poruchu?“

„Ano, dobře! Tři roky jsem studoval techniku ve speciálních kurzech. Pamatuješ se, také jsem tě zval na tyto kurzy“

„Této technice jsi na tři roky odevzdal svou mysl. Té, která se porouchá a stárne.“

„Tvá klisna také zestárne a umře.“

„Ano, samozřejmě, že zestárne. Ale před tím stihne porodit hříbě. Vyroste a já pojedou na něm. To živé vždy slouží člověku, mrtvé mu zkracuje věk.“

„Tvé názory jsou směšné celé vesnici. Mě všichni považují za úspěšného, bohatého, tebe - za žijícího pouze z toho, co nahromadil otec. Dokonce jsi na otcově půdě ani trochu nezměnil druhy stromů a keřů.“

„Ale já jsem si je zamiloval. Snažil jsem se pochopit jejich předurčení a vzájemný vztah. A ty, které začaly schnout, povzbudil jsem pohledem a dotekem. Teď“

všechno v harmonii na jaře kvete, samo, nežádá o pomoc, pouze touží v létě a na podzim odevzdat své plody.'

„Skutečně, kamaráde, jsi divný,“ povzdechl podnikatel, „stále chodíš a kocháš se pohledem na svůj statek, zahradu a květiny. Takže tím, jak říkáš, dáváš svobodu svým myšlenkám.“

„Ano.“

„A nač potřebuješ svobodnou mysl? Jaký je užitek ze svobodné mysli?“

„Je zapotřebí proto, abych poznal všechny velké výtvary. A bych ti pomohl být šťastnější.“

„Mně?! To se ti povedlo! Mohu si vzít za manželku nejlepší dívku z vesnice, každá si mě vezme. Všechny chtějí být bohaté: žít v prostorném domě a jezdit mým autem.“

„Být bohatý - neznamena být šťastný.“

„A chudý?“

„Ani chudým není dobře být.“

„Ani chudým, ani bohatým, a jakým tedy?“

„Všichni potřebují dostatek. Je ještě dobré být soběstačný. Chápat všechno, co se děje kolem. Vždyť štěstí nepřichází k lidem náhle.“

Podnikatel se ušklíbl a rychle odjel. Za rok se otcové-sousedé sešli na poradu. Rozhodli se, že je na čase namlouvat svým synům nevěsty. Když se jich zeptali, koho z vesnických dívek by si chtěli vzít za manželky, syn-podnikatel odpověděl svému otci:

„Líbí se mi starostova dcera, chci si ji vzít za manželku.“

„Vidím, můj synu, že jsi pašák. Starostova dcera je nejkrásnější v celém okolí. Všichni hosté, kteří přijíždějí do naší vesnice na návštěvu z blízkých i vzdálených míst, jsou nadšení, když ji vidí. Ale také je náladová. Rozum této dívky je neobyčejný, ani rodiče ji nemohou pochopit. Může se zdát i divná, ale stále více žen z různých vesnic chodí za ní pro radu a pro vyléčení z nemoci, přináší k této mladé dívce své děti.“

„A co z toho, otče? Také nejsem žádné dřevo. Na vesnici není prostornější dům, lepší auto než mé. Navíc jsem dvakrát viděl, jak dlouze a zádumčivě se na mě dívala.“

Druhému otci na otázku: „Kdo se ti ve vesnici nejvíce líbí, synu?“ mládenec odpověděl:

„Miluji starostovu dceru, otče.“

„A jak se k tobě chová, synku? Viděl jsi její zamilovaný pohled?“

„Ne, otče. Když jsem ji náhodou potkal, dívka sklopila zrak.“

Dva sousedé se rozhodli současně namlouvat nevěstu svým synům. Přišli, důstojně se usadili. Starosta vesnice zavolal svou dceru a řekl jí:

„Tady, dcero má, zavítali k nám starosvati. Hned od dvou mladíků, kteří si přejí vzít si tě za ženu. Společně jsme se rozhodli - ty máš určit vyvoleného. Můžeš nám

ho jmenovat teď, nebo budeš přemýšlet do úsvitu ?'

„Strávila jsem nemálo úsvitů v touhách, otče,“ řekla tiše mladá dívka, „mohu vám teď odpovědět.“

„Tak mluv, všichni netrpělivě čekáme.“

Krasavice odpověděla starosvatům následovně:

„Děkuji vám všem, otcové, za pozornost. Synům starosvatů děkuji za přání spojit svůj život s mým. Vychovali jste překrásné syny, otcové, a mohlo by být těžké vybrat, komu ze dvou svěřit svůj osud. Ale chci porodit děti a aby byly šťastné. Aby mohly žít v dostatku, svobodě a v lásce, proto jsem se zamilovala do toho nejbohatšího.“

Podnikatelův otec se hrdě zvedl. Druhý otec seděl se svěšenou hlavou. A dívka přistoupila k druhému otci, klekla si před ním, a nezvedajíc oči, řekla:

„Chci žít s vaším synem.“

Zvedl se ze svého místa i starosta vesnice, chtěl vidět svou dceru žijící v domě, který byl považován za nejbohatší, a proto přísně řekl:

„Říkala jsi správná slova, dcero má, otcovo srdce potěšila tvá rozvážnost. Ale nepřistoupila jsi a neklekla jsi před nejbohatšího ve vesnici. Nejbohatší je někdo jiný. Tady je.“

Starosta ukázal na otce podnikatele a dodal:

„Jeho syn postavil rozlehlý dům. Mají auto, traktor, peníze.“

Dívka přistoupila k otci a odpověděla na přísná rozpačitá slova:

„Samozřejmě, máš pravdu, tatínku. Ale mluvila jsem o dětech. Jakýpak užitek budou mít děti z těch věcí, které jsi vyjmenoval? Traktor se zničí, zatímco budou růst. Auto zrezaví, dům zchátrá.“

„Budiž, uznávám, že tvá slova jsou správná. Ale děti budou mít mnoho peněz a pořídí si nový traktor, auto a šatstvo.“

„A kolikpak „mnoho“, chtěla bych vědět?“ Podnikatelův otec hrdě uhladil knír a bradu, důstojně a pádně odpovídaje:

„Můj syn má tolik peněz, že když to bude třeba, může koupit najednou tři taková hospodářství, jaká již máme. A takové koně, jako má soused, můžeme pořídít nejen dva, ale celé stádo.“

Dívka pokorně sklopila oči a odpověděla: „Přeji vám a vašemu synovi štěstí. Ale na Zemi nejsou takové peníze, za které by bylo možno koupit otcovskou zahradu, kde se každá větvička natahuje s láskou pouze k pěstiteli. A za peníze nelze koupit oddanost koně, jenž si jako hříbě hrával s dítětem. Váš statek produkuje peníze, statek mého milovaného - hojnost a lásku.“

Žrec měnil taktiku

V tisícileté válce žrec nejednou měnil svou taktiku, ale stále bezúspěšně. Rus se okultním pokusům stále smála. Těmto kazatelům říkal lid ubožáci. Tehdy

se ubohostí nemyslela fyzická vada, ale okultizmus. Ubohé kazatele lidé Rusi litovali, poskytovali jim potravu a útulek, ale jejich řeči nebrali vážně.

Za čtyři sta let si žrec uvědomil, že nezdolá nad vedickým státem. Přesně určil, v čem spočívá neobyčejná síla Vedizmu.

Vedizmus se pevně zakládal na božské kultuře. Způsob života každého člověka byl také božský. A každá rodina na svém statku tvořila Prostor Lásky, cítila celistvost přírody, a tudíž, všechno, co stvořil Bůh.

Fakticky v době Vedizmu lidé mluvili s Bohem prostřednictvím přírody. Neuctívali Ho, ale snažili se pochopit a milovali Boha tak, jak syn nebo dcera milují své dobré rodiče.

A žrec vytvořil plán, schopný přerušit dialog s Bohem. Pro tento účel bylo zapotřebí oddělit lidi od jejich statků, od Božských zahrad a společného tvoření s Otcem. Celé teritorium, na němž žili Védové, rozdrobit na státy a jejich kulturu zničit.

Na Rus přišli jiní kazatelé. Jejich činy byli jiné. Teď začali hledat lidi, v nichž by pýcha - nadutost - alespoň trochu převládala nad ostatními energiemi citů. A když takového člověka našli, snažili se v něm rozvíjet pýchu. Dělali to takhle.

Představ si, že do domu, kde šťastně žije rodina, přijde skupina starců příjemného zevnějšku. Ale nepokoušejí se, jako dříve, kázat a učit, jak je třeba žít. Naopak, najednou začnou projevovat úctu ke hlavě rodiny, dávat mu nevídané dary a říkat: „V daleké zemi jsme vyšli na vysokou horu. Vyšší horu nenajdeš na celé Zemi. Když jsme stáli na vrcholu, vyšším než oblaka, z nebe jsme slyšeli hlas o tobě. A bylo nám řečeno, že jsi nejmoudřejší na Zemi. Jsi jediný vyvolený a je nám ctí poklonit se ti, přinést dary a uslyšet tvé moudré slovo.“

A když viděli, že člověk podléhá úskoku, pokračovali ve své záludné řeči: „Musíš obšťastnit všechny lidi - řekl nám to hlas na hoře. Nemáš ztrácet drahocenný čas na jiné činy. Musíš řídit lidi, ve všem za ně rozhodovat je svěřeno pouze tobě. A tady máš nebeskou pokrývku hlavy.“

Při tomto se člověku, jako největší poklad, podávala pokrývka hlavy ozdobená klenoty.

A člověku, jenž uvěřil ve svou velikost, vyvolenost, byla dána pokrývka na hlavu. A ihned mu všichni příchozí ve velké úctě padali k nohám. A začínali velebit nebesa za to, že mají tu velkou čest - poklonit se. Pak příchozí tomu člověku budovali zvláštní dům, podobající se chrámu.

Tak se objevila první knížata ve Vedické Rusi. Sousedé se šli podívat na člověka, jenž se usadil na trůn v chrámu, jako na zvláštnost. Dívali se, jak se před ním skláněli cizozemci, jak vyhovovali každému jeho rozmaru, a dávali mu různé otázky.

Ze začátku přijali sousedé toto dění jako zámořskou hru, jeden ze zvědavosti, druhý z lítosti se rozhodli nahrát cizozemcům i svému sousedovi. Ale postupně si lidé zvykali na tuto hru. A postupně se ocitali v područí. Aniž by si toho všimli. Jejich myšlenky se odváděly od stvoření.

Žrecovi vyslanci museli vynaložit nemálo úsilí, aby se zrodila knížectví. Ze začátku, více než sto let, byly pokusy neúspěšné. Ale přece se to stalo, nakonec se Vedická Rus rozdělila na knížectví.

Následoval přirozený proces: knížata se začala prát o prvenství, vtahovat své sousedy do bratrovražedných svárů.

Potom historikové napíší, že prý se na Rusi našla velká knížata, která spojila jednotná knížectví v mocný stát. Popřemýšlej sám, Vladimíre, zda je to tak? A o jakém spojení mluví historici? Vždyť ve skutečnosti je všechno velice jednoduché. Jeden kníže dokázal zavraždit nebo podmanit ostatní. Spojit lidi může pouze kultura, způsob života.

Určení hranic vždy svědčí o oddělení. Když se vytvořil stát, založený ne na kultuře způsobu života, ale na umělé velikosti jednoho nebo několika lidí a na síle jejich armády najednou vzniklo mnoho problémů: jak udržet hranice a případně je rozšířit. Vystala nutnost velké armády.

Jeden člověk nemůže řídit velký stát - hned se objevili a rozmnožili správci, písaři a dodnes se jejich počet stále zvětšuje. Knižata, správci, písaři, kupci a všechna obsluha - to je kategorie lidí odtržených od výtvorů Boha. Teď je jejich předurčením stvoření umělého světa. Ztratili schopnost vnímat skutečnou realitu, jsou půdou pro okultismus.

Ještě před pouhým tisícem let se Rus považovala za pohanskou. Pohanství ještě trochu zachovávalo smysl božské Vedické kultury. S objevením knížat, nevelkých údělných knížectví, potom větších, vládcové potřebovali větší sílu, než je armáda. Sílu schopnou vytvořit typ člověka náchylného k němému pokoře.

Žrecovi poslové také tady přišli knížatům a vládcům na pomoc a nabídli vhodné náboženství.

Podstata nového náboženství se knížatům líbila. Třebaže toho nového tam bylo málo. Všechno v něm bylo jako v Egyptě před pěti tisíci let.

Kníže, stejně jako faraón, se považoval za chráněnce Boha. Okultní služebníci nového náboženství, jeho rádcové, i tohle jako v Egyptě. Všichni ostatní - pouzí otroci. Vštípit něco podobného do hlav svobodných lidí, jejichž paměť zatím uchovávala svátky Vedické kultury, nebylo jednoduché. A opět knížatům přišel na pomoc žrec. Jeho vojíni začali šířit lživé zvěsti o tom, že se někde u pohanů stále častěji slouží Bohu obětováním.

Říkalo se, že svým božstvům přinášejí jako oběť nejen různá zvířata, ale i krásné dívky, mládence a třeba i malé děti. Tak se tato lživá pověst dostala i do dnešního dne. Tato pověst stále více zlobila pohanský národ. A k tomu se ještě nabízelo nové náboženství, které přísně zakazovalo obětování. Mluvilo o rovnosti a bratrství, samozřejmě vyjma knížat. Takhle se postupně v pohanské Rusi zavádělo nové náboženství. Potom jeden z vládnoucích knížat nařídil ho uznat za jediné a správné, Rus přejmenovat na křesťanskou a všechna ostatní náboženství zakázat.

Teď ať se každý člověk, jehož předkové - matky a otcové - před pouhým tisícem let byly pohany, zeptá sám sebe. Zda skutečně pohané obětovali zvířata nebo lidi v zájmu bohů? A před každým člověkem, který je schopný alespoň devět minut popřemýšlet, vyvstane pravdivá podstata toho, co se dělo.

Ty také, Vladimíre, můžeš uvidět pravdu sám, když přivoláš svou logiku na pomoc. Lehce ti napomohu.

Nejdřív si polož logickou otázku. Jestli pohané přinášeli oběť Bohu, z čehož jsou obviňováni, proč dokonce pověst o obětování pobuřovala jejich rozum a city? Logičtější by bylo něco podobného uvítat a s horlivým snažením to opakovat. Nerozhořčovat se a nové náboženství nepřijímat. Ale národ byl pobouřen, proč? Samozřejmě proto, že ani v myšlenkách pohané nepřijímali obětování zvířat, tím spíše lidí.

Právě proto dosud nikdo nemůže předložit ani jeden pramen, který by potvrdoval, že mezi lidmi pohanské Rusi existovalo přinášení obětí. Mluví o tom pouze kronikáři křesťanství. Ale vždyť oni v pohanské Rusi nežili. Vždyť ani neovládají jazyk pohanské Rusi. A kdepak jsou prameny a rukopisy té - pohanské Rusi? Částečně jsou schované, částečně - zničené, jako v Římě. A copak rebelského bylo v těch svitcích? Co oznamovaly? Dokonce i bez jejich čtení na to může přijít každý dnešní člověk. Odhalily by lživost obviňování pohanství. A mohly by předat vedické znalosti. Jde o to, že lidé celé pohanské Rusi nejenže neznali krvavé obětování. Oni vůbec nejedli maso. Nemohli na to ani pomyslet. Se zvířaty se pohané kamarádili. Jejich jídelníček byl rozmanitý, ale obsahoval pouze rostlinnou potravu. Kdo může předložit alespoň jeden recept ruského starodávného jídla, kde by byla zmínka o mase? Nikdo!

Dokonce v pohádkách se mluví o tom, jak se na Rusi cenila vodnice, pilo se medové pivo. Ať se dnešní lidé, kteří dokonce konzumují maso, zkusí napít teplého medového nápoje s květovým pylem a bylinami. Po něm člověk nechce jíst nejen maso, ale vůbec nic. A když ho k tomu donutí silou, mnozí po masu mohou zvracet.

A navíc, posuď to sám, Vladimíre, proč měli konzumovat maso, když kolem bylo množství lehce stravitelné, kalorické potraviny.

Včela se v zimě stravuje pouze medem a pylem. A přitom v úlu přes celou zimu nekálí. Organizmus včely stravuje celý produkt.

A lidé svým hostům, hned po příchodu do domu, dávali nápoj svařený s medem. A kdopak po sladkém bude jíst maso? Masitou stravu rozšířili do světa kočovníci. V pouštích a stepích toho moc k jídlu najít nemohli. Právě proto kočovníci zabíjeli dobytek. A konzumovali maso těch zvířat, která společně s nimi snášela těžkosti kočování, vozila jejich majetek, dávala jim mléko a svou kožešinu pro oblečení.

Takhle byla zničena kultura našich prarodičů a Rus byla ponořena do náboženství. Kdyby byla zaručeně pouze Kristovou, možná, že by teď byl jiný život. Ale žrec do Kristova náboženství zavedl své úskoky. Jedno náboženství se začalo různě vykládat. A křesťanský svět se dělil na množství konfesí, jež mezi sebou měly konflikty. Nemálo sil utratil vrchní žrec na Rus. V jiných částech Země lidé rozpoznali jeho činy a nepustili jeho šířitele na své území. Japonsko, Čína a Indie se nestaly křesťanské. Ale vrchní žrec je pokořil jinými způsoby. Tisíciletí okultizmu začalo před jedním tisícem let. Žili v něm lidé celé Země. A žijí i dodnes...

(157.)

OKULTIZMUS

„Trvá pouze jedno tisíciletí.

V období okultizmu je lidstvo ponořeno do nereálného světa.

Začíná odevzdávat obrovské množství energie vymyšleným obrazům a abstraktním světům, jež se nacházejí za mezemi reálného života. Reálný svět se vši svou mnohotvárností dostává stále méně lidského tepla. Existuje díky zásobám minulosti a božskému prvotnímu nabití.

Lidstvo přestává plnit své hlavní předurčení. Stává se nebezpečným pro vesmír a dochází k planetárním katastrofám.

I dnes celé lidstvo žije v okultním světě. Ale ten skončil v roce dva tisíce. Samozřejmě, že ve skutečnosti název roku není dva tisíce.

Víš, že letopočet byl změněn teprve nedávno. Minulý časový předěl byl miliontým výročím pozemské civilizace.

A, jako vždy, mělo dojít k planetární katastrofě. Přesněji, lidstvo mělo začít nový pokus v přípravě k ovládnutí vesmíru pomocí vlastní dokonalosti. Ale katastrofa se nestala v žádném z okultních roků.

Pouze tři z nespících Vedu dokázali sejmout z dnešních lidí část okultních uspávajících kouzel. Vzpomeň si, jak se srdce tvých čtenářů začala chvět a vzpomínat si na svou lásku k zemi. Přebývají zatím ve spánku, ale síla Boží Vedické kultury se jim vrací. A k Bohu se vrací naděje. Ještě se ne zcela vzbudili, ale svou láskou zabránili katastrofě. Teď k ní na naší planetě nikdy nedojde.

Vbrzku se všichni lidé budou probouzet z hypnotického okultního snu. Začnou se vracet do reality.

Divíš se tomu, že lidstvo je pohroužené do hypnotického spánku nebo žije v nereálném světě? Myslíš si: „Jakpak je to možné? Tady jsem já a ve městech, velkých a malých, žije množství lidí. V ulicích jezdí auta.“

Nepospíchej s údivem nad mými slovy, Vladimíre. Popřemýšlej sám, uvaž, v jaké době, v kterém dnu nebo hodině reálného světa přebývají dnešní lidé. Vzpomeň si, například, kolik různých náboženství existuje ve světě. Různě objasňují podstatu člověka, uspořádání vesmíru a každé má svou sadu rituálů, odlišných od ostatních.

Připusťme, že jedno z náboženství je nejsprávnější. Ale to znamená, že ostatní budují nereálný svět. Ale lidé v ně také věří. A jestli věří, tak právě žijí podle nereálných zákonů.

Po celé Zemi se stále větší množství lidí snaží získat co nejvíce peněz. Ale co jsou to peníze? Vždyť je to symbol. Říká se, že za peníze se dá koupit všechno. Iluze. Ještě si nikdo za peníze nekoupil skutečnou energii Lásky, city matky, vlast a chuť plodů, jež jsou předurčené pouze tomu, kdo je s uvědoměním vypěstoval.

Peníze jsou symbolem a lze za ně koupit pouze symbolickou lásku. A obklopit se množstvím bezduchých věcí, odsuzující svou duši k osamělosti.

V okultním tisíciletí je lidstvo úplně dezorientováno vzhledem k prostoru, stvořenému Bohem. A lidské duše se zmítají, jako by byly ve tmě.

Podívej se pozorněji, Vladimíre. Jak prudce, pouze za poslední století, ve státě, v němž teď žiješ, společnost měnila svou orientaci.

Byl car, společenské zákony a úctyhodní lidé byli odměňováni různými odznaky, medailemi, řády s barevnými stužkami. Chodili v ozdobených stejnokrojích. A stavěly se kláštery a chrámy po celém státě, v němž teď žiješ.

A najednou to všechno bylo prohlášeno za zřůdnost. Stejnokroje a řády se stužkami se začaly považovat za oblečení pro klauny. Chrámy - za tmářství. A služebníci těch chrámů - za podvodníky.

A lidé s nadšením ničili chrámy, zběsile vraždili okultní služebníky. Potom všem bylo oznámeno, že za to nese vinu vláda sovětů. Ano, vláda se obrátila s výzvou k lidu. Ale vždyť lid se tomu nevzepřel, reagoval na výzvu vůdců-idolů.

Vždyť z dokumentů, existujících dodnes, víš, jak na Kubáni bylo brutálně zavražděno dvačtyřicet křesťanských kněží. Byli nejen zabiti, ale brutálně mučeni. Jejich těla se házela na smetiště. Tohle všechno nedělali vůdcové, sám národ chtěl takové činy. Vůdcové jen tohle dovolili. V důsledku toho se v různých končinách státu po tisících vraždily duchovní osoby. Kdo nemohl utéct, vzdával se víry. V těch časech se nemnohým podařilo zachránit svůj život a víru.

Většina lidí ve státě se stala upřímnými ateisty. Změnili oblečení: odznaky a stužky nabyly jiného tvaru a barvy. Nemálo analytiků a historiků napsalo knihy o sovětské době, ale... Jestli později lidstvo uslyší o Leninovi a Stalinovi, potomci řeknou jen jedno: „Poprvé lidstvu bylo zjevně ukázáno to, že se okultizmus stal přežitkem. Okultní náboženství lid nepřijímá ani náhodou, okultizmus se udržuje násilnou, nepřirozenou cestou.“ Ale vždyť víra v Boha nebyla zničena. Pouze byl ponížěn okultizmus, jenž pronikl do víry.

Za poslední tisíciletí se pouze v samotném Rusku povedlo tak radikálně změnit filozofii v národě. Značně ponížít náboženství, přeměnit ho na víru v komunismus, třebaže to je také víra.

Úplně nedávno, jsi toho svědkem, opět národ tvého státu mění orientaci. Cesta, kterou nadšeně kráčeli všichni obyvatelé celého státu, je uznána za nesprávnou. A opět se mění priority.

Národ si vybral novou cestu? Ani náhodou! Pro národ cesta vůbec není jasná. V okultním, nereálném světě si národy nevolí cestu samy. Vždy ji někdo ukazuje. Kdo? Vrchní žrec, který i dnes řídí svět.

Jak řídí lidi dnešního světa? A proč ho nikdo nemůže svrhnout? Kde se nachází? Dívej se. Mohu ti ho ukázat."

Žrec, který i dnes řídí svět

„Teď vidíš staršího člověka. Nediv se jeho prostému zevnějšku. Svým oblečením a způsobem chování se neliší od většiny lidí. Jak vidíš, ve svém každodenním životě je obklopen obyčejnými věcmi. I jeho dům není tak velký, dva lidi - celé služebnictvo. Má rodinu: manželku, dva syny. Ale dokonce ani rodina neví, kdo ve skutečnosti je. A přece má jednu vnější odlišnost od všech lidí. Když ho pozorně sledujeme, lze vidět, že celý den tráví v osamocení. A na jeho tváři je vidět hluboké zamyšlení. Když jí, povídá si s manželkou, i když rozhovor neprobíhá často, jako by jeho oči byly zakryté mlhou. Dokonce i když se dívá na televizi, jsou jeho oči lehce přivřené, nikdy se nepodiví a nezasměje se. Ve skutečnosti se na televizi skoro nedívá. Pouze dělá, že se dívá, v tuto dobu intenzivně přemýšlí o svém. Snuje grandiózní plány. A řídí konání celých států. Je to vrchní žrec z dynastie žreců, jenž zdědil okultní znalosti, které také dokáže předat jednomu

ze svých synů. Pouze za jeden rok dokáže všechno ústně říci dědicovi, jehož připravuje tajně, aniž by o tom věděl: již dávno ve svém synovi rozvíjí určité schopnosti.

Všechny peníze světa patří vrchnímu žrecovi. Všechny peníze světa pracují pro něj. Dokonce i ty, které teď leží ve tvé kapse. Nediv se. Ukážu ti, jak to probíhá a pomocí čeho, a proč vrchní žrec nedává přednost životu na zámku, není obklopený mnohonásobnou ochrankou, ale dává přednost všednosti před přepychem.

Ochranku vrchní žrec nemá proto, že velice dobře ví: čím větší je viditelná moc, tím větší je potřebná ochranka. Ale žádnou ochrankou z lidí, byť statisícovou, se nedokáže žádný pozemský vládce ubránit. Stávalo se, že samotná ochranka zradila vládce nebo ho zavraždila. A navíc, s ochrankou je mnoho starostí. V určité okamžiky se vládce musí podřídit podmínkám ochránců. A sdělovat jim své záměry, například o plánovaných přesunech.

S ochrankou je člověk vždy pod dohledem, a proto je pro něj složitější přemýšlet.

Jistější a jednodušší je skrývat svou podstatu. Čímž vyloučí výpady protivníků, soupera o moc nebo fanatiků vůči své osobě.

Teď si myslíš: ‚Jakpak je možné řídit obrovský počet lidí a přitom nemít pomocníky, správce, místodržící, nepsat zákony a netrestat viníky za nesplnění povinností?‘

Všechno je velice jednoduché. Již dávno je většina lidí pohroužena do okultizmu.

Vrchní žrec zná techniky okultizmu. Má své pomocníky, správce, písaře zákonů, popravčí a věznice. Má armády a vojevůdce, ale ani jeden z těch, kteří plní jeho vůli, netuší, kdo jej neviditelně řídí a jakým způsobem rozdává příkazy.

Ale neviditelný a bezkontaktní systém řízení je přitom jednoduchý.

V každém státě jsou ve velkých a malých městech lidé, kteří najednou začínají slyšet hlasy, znějící neznámo odkud. A hlas neznámého původu může nařídít člověku, aby uskutečnil nějaký čin, a člověk se podvoluje příkazu.

Stává se, že člověk sám nerozumí, co se s ním děje: vzniká nějaké neobvyklé přání a člověk koná podle příkazu.

Podobný jev současná věda zná. Psychiatři a představitelé jiných věd se dávno pokouší poznat jeho podstatu, ale marně.

Dnešní věda podobný jev uznala za psychickou nemoc. Lidi, které přijdou k lékaři a sdělí mu, že slyší hlasy neznámého původu, jež jim dávají příkazy, se doktoři každopádně snaží dát do nemocnice. Do jaké? Říká se jí psychiatrická léčebna. V mnohých státech se podobá věznicí. Takových nemocných je velké množství v dnešní Americe, Evropě a v Rusku. Lidé jsou tam léčeni různými prášky, injekcemi, aby se uklidnila jejich psychika. A od těchto léků člověk dlouhou dobu spí, stává se malátný, mnohé pocity se v něm otupují. A někteří lidé skutečně přestávají slyšet hlas. Drazí se před lékaři přetvařují, aby se dostali z věznicenemocnice.

Ale ne všichni lidé, slyšící hlasy, se obrací na lékaře. Teď si představ, že člověk, podřízený hlasu, ovládá atomovou raketu, nebo je velitelem armády, nebo ochraňuje nádobu se smrtónosnými bakteriemi. A hlas mu dá určitý povel...

Věda nedokázala určit podstatu tohoto neobvyklého jevu. Dnes zjevně existuje a lidé se ho bojí dávat na odiv, škoda. A zatím je dávno třeba zamyslet se nad takovou prostou věcí: když existuje přijímač, jenž chytá signál, někde musí být i vysílač.

Vrchnímu žrecovi a jeho pomocníkům jsou známy způsoby předávání hlasů-příkazů. Také ví, jaký druh člověka je schopno vytvářet náboženství. Vždyť právě žrecové jsou zakladatelé náboženství, okultizmu. Potřebují ho, aby řídili lidi. Fanatik, jenž uvěří v nereálný svět, se podobá biorobotovi, je náchylný k slyšení hlasu k pokornému splnění jakéhokoliv příkazu.

Vrchní žrec a jeho pomocníci vědí, jak mají rozeštvát, donutit válčit mezi sebou lidi různých náboženství.

Příčiny válek jsou různé, ale vždy, v jakémkoliv válce, hlavní zbraní byly odlišnosti v náboženských představách.

Technické prostředky, všechno to, co šíří nepřírozenou informaci, je také podřízené žrecům prostřednictvím lidí. A k tomu nepotřebují řídit každý pořad v televizi nebo hýbat rukou člověka, jenž píše. Postačí vytvořit všeobecné podmínky, při kterých všechna média budou pracovat za peníze. Například, reklama různého zboží se v televizi stává stále vytríbenější, dotěrnější a agresivnější. Kterýkoliv psycholog ti řekne, že to není nic jiného než agresivní sugesce, směřovaná na člověka. Často ne pro blaho člověka, ale na škodu. Ale lidem se tvrdí bez uzardění, že bez reklamy to nejde, protože prý vydělává pro televizi peníze. A zatím jakoukoliv reklamu financuje člověk, jenž se dívá na televizi a kupuje zboží pod vlivem reklamy. V ceně zboží jsou zahrnuté peníze na reklamu. Co může být smutnějšího než taková situace ?

A peníze jsou obrovskou, mohutnou pákou žrecova vlivu.

Řekla jsem ti, že dokonce ty peníze, jež leží ve tvé kapse, slouží vrchnímu žrecovi. Podívej se, jak to všechno probíhá.

Ve velice pomotaném bankovním systému je jedna zákonitost. Peníze, jež někdo vybere v bance, zvětšují její kapitál. Například Rusko si vezme půjčku v Mezinárodní bance. Vrátit má s úroky podstatně více, než vzalo. Kde se bere rozdíl ? Ty platíš daně, a když dokonce nepracující stařík si kupuje čtvrtku chleba, tak v její ceně je také zahrnuto daňové procento. A toto procento bude odevzdáno, nebo alespoň jeho část, do Mezinárodní banky. Takhle vzkvétá kapitál, ale čím ? Vrchního žrece. Je schopný směřovat proudy peněz na války, okultní věci nebo vyrábět smrtonosné léky, aniž by se dotýkal kapitálu.

A jeho cíl je jednoduchý ! Převládá v něm pýcha, která se snaží stvořit vlastní svět, odlišný od toho, jenž stvořil Bůh, a držet ho v pokoře. A žrecům se částečně daří dosáhnout svého přání. Shon mezi lidmi jim v tom pomáhá. A oni ho sami mezi lidmi vytvářejí.

Všimni si, ve shonu si lidé nevšímají, že se jim podává stále méně informací. Stále víc se zakazuje jedna otázka: je cesta, kterou teď směřuje celé lidstvo, správná ?

Kdyby se lidé osvobodili od shonu, mnozí by poznali: jestliže se mezi lidmi s každým rokem zvětšuje počet nemocí, nekončí války a katastrofy jsou stále větší, pak cesta, kterou kráčíme, je pochybná. Ale shon ! Nedovoluje přemýšlet. A žrec

přemýšlí každou chvíli a sprádá plány a vtěluje je prostřednictvím množství lidských rukou..."

Dlouho jsem poslouchal Anastasiino vzrušené vyprávění, nepřerušoval jsem ji, na nic jsem se neptal, nedával jsem upřesňující otázky. Tentokrát jsem byl v tajze déle než obvykle. Když jsem odcházel, pochopil jsem, že jsem přeplněný informací a bude pro mě těžké vyložit ji v knize. Navíc mluvila o dosti neobvyklých věcech, dotýkala se náboženství, vlády. V náboženských konfesích je velké množství různých fanatiků. Jsou připravení vrhnout se na kohokoliv, jenž sahá na jejich víru ! Nač potřebují tyto problémy ?

(1 5 8 .)

JE TŘEBA PŘEMÝŠLET

Když už jsem byl doma a připravoval knihu k tisku, do poslední chvíle jsem se nemohl rozhodnout, jestli mám zařadit do rukopisu všechno, co řekla.

Když Anastasia mluvila o překrásném budoucnu Ruska, jež lze dosáhnout prostřednictvím zakládání rodových statků, všechna její slova jsem chápal. Její idea byla podchycena čtenáři. Lidé začali konat.

Když v knize „Kdo vlastně jsme ?“ stejně vzrušeně odpovídajíc na otázku, nazvala Ježíše Krista svým starším bratrem a já jsem o tom napsal, někteří čtenáři, většinou věřící křesťané, začali vyjadřovat nespokojenost.

V předchozí knize jsem psal, jak na otázku „dokáže-li ji pochopit alespoň někdo z duchovenstva“ odpověděla, že jí pomůže římský papež Jan II.. Tehdy začali pochybovat čtenáři-katolíci.

Kvůli podobným výroky mě neopouštěly pochybnosti: stojí za to psát v knihách o Anastasiiných neobvyklých činech, slovech a chování ? Přinášejí užitek nebo škodu ? Zdalipak nezačnou někteří čtenáři pochybovat o zjevných reálných ideách zřízení společnosti prostřednictvím zlepšení blahobytu a způsobu života jednotlivých rodin ?

A navíc, také jsem pochyboval o jejích slovech. To je ale: „sestra Ježíše Krista“, „pomůže papež Jan II..“

Kdybychom prohlédli celou Bibli, nenajdeme tam dokonce zmínku o tom, že Ježíš Kristus měl nějaké bratry nebo sestry.

A najednou se stala událost, kterou lze nazvat supersenzační, a v této souvislosti mě i Anastasiiny výroky opět a opět nutily zamýšlet se nad velikostí skutečných možností člověka.

Najednou se ke mně dostala informace o tom, že Vatikán zveřejnil informaci o dvou sestrách Ježíše Krista. Jen jsem nepochopil, zda jsou to vlastní nebo nevlastní... Slyšel jsem krátké sdělení, když jsem byl ve svém bytě a zabýval se nějakou domácí prací.

Současně byly puštěné rádio a televize, proto nemohu přesně říci, odkud zazněla. Podle mě v televizních zprávách.

Po tomto sdělení jsem po každé, když jsem se posadil za psací stůl, z nějakého

důvodu bral do rukou Anastasiiny neobvyklé výroky, jež jsem se dříve rozhodl nezařazovat do nové knihy. Mezi těmito výroky bylo i následující:

„Prezident USA George Bush svým jedním nestandardním činem, sám to nechápaje, zachrání svůj stát před strašlivou katastrofou a celý svět před válkou nevídanou svým ničícím účinkem na všechno živé.“

Tenhle Anastasiin výrok se po ničivých teroristických útocích a vojenských operacích jedenáctého září a válce v Afghánistánu s bezprostřední účastí USA, zdál být úplným protikladem ke skutečnosti. Avšak při analýze informací z tisku a televize jsem se stále utvrzoval v domnění, že události, jež se staly v Americe jedenáctého září, mají pootevřít lidem důležité tajemství. Zabránit větším a globálnějším teroristickým akcím v různých zemích. A bude jim zabráněno pouze v tom případě, jestli toto tajemství bude odhaleno. Opět a opět jsem pročetl všechny Anastasiiny neobvyklé výroky. Vypadalo to takhle.

Jedenáctého září roku 2001 se ve Spojených státech amerických uskutečnila řada velkých teroristických akcí. Někým řízená dopravní letadla s lidmi na palubě vzletla z newyorského letiště a ihned změnila svůj směr. Letadla jedno za druhým vrážela do mrakodrapů obchodního centra a jiných strategicky důležitých objektů.

O tom všem slyšeli lidé různých zemí. Nejednou byly v televizi ukázány scény hroutících se budov. Brzy po této události byl určen hlavní viník - Usáma bin Ladin a jeho organizace. O něco později prezident a vláda USA za souhlasu a účasti řady evropských států a Ruska začali bombardovat Afghánistán, kde se podle jejich informace nacházel hlavní terorista a členové jeho organizace.

Tak v čempak je tajemství? Vždyť se záběry o následcích teroristických akcí a průběhu antiteroristické vojenské operace ukazovaly, a doteď se ukazují, v reportážích několikrát denně.

Tajemství je v úplné neznalosti nebo zatajování příčin teroristických útoků, v naprosté nepřítomnosti logiky v činech ne samotných vykonavatelů teroristických útoků, ale jejich organizátora.

Tajemství tkví také v tom, že média se ani nepokoušejí víceméně důkladně analyzovat příčiny toho, co se stalo, jako by dostala zákaz tuto otázku vysvětlit. Každodenně nám ukazují fakta a mluví se pouze o tom, co se stalo. Stálá opakování proměňují něco velmi neobyčejného na všední, obvyklé, jako každodenní reportáž o nehodách na cestách.

Podle sdělení informačních prostředků se vytvořil následující obraz. Nějaký velice bohatý terorista, podle všeobecné verze - Usáma bin Ladin, připravil a prostřednictvím vykonavatelů uskutečnil řadu bombastických teroristických útoků, které byly doprovázeny velkým počtem obětí s dříve nevídaným účinkem na lidi celého světa.

Čehopak v důsledku dosáhl hlavní organizátor teroristických útoků? Část světového společenství na úrovni hlav států se spojila proti němu. Používá nejdokonalejší technické prostředky a dobře vyškolené útvary pro jeho chycení a zničení.

Podle existující verze, terorista číslo jedna se schovává v horských jeskyních Afghánistánu. Letadla bombardují tyto hory a také vojska talibů, kteří se považují za pomocníky teroristy číslo jedna.

Nejrozvinutější státy v čele s USA se zároveň chystají skoncovat se všemi teroristickými organizacemi, ať jsou v jakémkoliv státě.

Mohl člověk, jenž je organizátorem teroristické akce, nepředvídat podobný vývoj událostí? Úplný nesmysl! Samozřejmě chápal, že se právě tohle stane. Pro něj, schopného dlouhou dobu se skrývat před speciálními oddíly, připravovat a uskutečňovat teroristické akce, potřebující důkladnou analýzu a propočty, nebylo těžké předpokládat podobný vývoj událostí.

Pak to vypadá, že na jednu stranu je moudrý stratég a taktik, výborný analytik, na druhou - úplný blbec. Vypadá to tak, že svými teroristickými činy přivolal svou záhubu, záhubu své organizace a všech teroristických organizací, dokonce i těch, kteří nejsou s ním spojeni.

Situace je nelogická, a tudíž činy světového společenství v boji proti terorismu mohou být neefektivní a v podstatě i nebezpečné. Logika napovídá o tom, že hlavní organizátor teroristických akcí zůstává mimo podezření.

Ať je to, jak je, jasné je jedno: z faktů, jež nám podávají informační zdroje, se vytváří právě takový nelogický obraz.

Samozřejmě, stejně jako mnozí lidé, i já jsem si toho ze začátku nevšiml, ale... To, co se stalo v USA, oživilo v mé paměti hned několik Anastasiiných výroků, které jsem, opět z důvodu jejich neobvyklosti a podivnosti, nechtěl publikovat. Ale teď, po amerických událostech, právě ony mi mnohé objasnily. Třebaže zdaleka ne hned. Tady, například, je jeden z nich:

„Vládcové velkých a malých států, ještě od doby egyptských faraónů, jsou nejnesvobodnější lidé na Zemi. Větší část svého času tráví v umělém informačním poli, jsou nuceni řídit se všeobecně uznávanými rituály chování. Stále se jim dodává obrovský objem typické, jednotvárné informace, ale faktor času jim ani nedovoluje analyzovat ji. Přemístění vládce státu z umělého informačního pole do přirozeného, byť na tři dny, je nebezpečné pro žreče různé úrovně. Včetně světských konkurentů vládce, Nebezpečí tkví v tom, že vládce může začít samostatně analyzovat mnohé situace, osvobodí se zpod moci okultních působení a osvobodí od nich svůj národ.

Přirozeným informačním polem je příroda, její vzhled, vůně a zvuky. Úplně ochránit člověka před okultním působením může příroda vlastního statku - místo, ve kterém se flora a fauna chovají k člověku s láskou.”

Teď, když jsem seděl u psacího stolu z cedru, jenž mi darovala Anastasia, vzpomněl jsem si právě na tento výrok, který se mi nezdál být, jako dříve, divný.

A skutečně, podívejte se, co se děje třeba s naším prezidentem. Stálá setkání jednou s hlavami zahraničních států, podruhé s úředníky našeho. Všichni přicházejí ne na čaj, ale s různými problémy, k tomu ještě žádají jejich okamžité řešení. A tisk? Jen co se ve státě stane nějaká neobyčejná událost, ihned se píše: „A jaká je reakce prezidenta?“ Nebo ještě lépe: „Proč na místo události nejel prezident?“ A chválí se, když jede na místo, kde došlo k záplavám nebo k něčemu dalšímu. Je to dobře?

A kdy tedy má v klidu přemýšlet, analyzovat přicházející informace? Jakmile se něco stane - „Chceme prezidenta!“ žádá národ. Tak už to chodí. Tak je to

zavedeno. Ale co kdyby to bylo jinak. Prezident nemusí nikam vyjíždět, jako hasič. Nemusí přijímat úředníky, ztrácet čas na porady.

Je třeba mu dát možnost sedět ve své zahradě, odtud pozorovat to, co se děje ve státě a analyzovat přicházející informace. Zřídka přijímat nějaké řešení. Možná, že tehdy i národ by začal žít lépe. „Co je to za blbost ?“ pomyslí si zřejmě mnozí lidé, stejně jako já jsem si myslel ze začátku. Blbost ? A to, že člověku nedávají možnost přemýšlet, je tedy normální ? Někomu moc vyhovuje, aby prezidenti různých států co nejméně mysleli. Co se stane s naším státem, jestli dáme možnost našemu prezidentovi v klidu přemýšlet ? Nebudeme ho vyrušovat. Dáme mu možnost alespoň na čas vyjít z umělého informačního pole.

A najednou ! Při této myšlence jako by mým tělem projel elektrický proud a psací stůl se zahřál. Neuvěřitelná domněnka... Z rozrušení jsem z nějakého důvodu chytl telefonní sluchátko a aniž bych vytočil číslo, protože telefon nemá, jsem vykřikl: „Anastasio !“

Sluchátko nevydávalo obvyklé zvuky. A za okamžik jsem zřetelně slyšel známý, čistý a klidný Anastasiin hlas, odlišný od všech hlasů na světě: „Buď zdrav, Vladimíre. Pokus se vícekrát tak silně nerozrušovat. Vidíš to sám, jak nepřírozené činy vyvolává přebytné vzrušení. Nebudu s tebou mluvit telefonicky. Prosím, uklidni se. Vstaň od stolu, vyjdi na čerstvý vzduch do lesíka, jenž je vedle tvého domu.“

Ve sluchátku se ozvalo pípání. Položil jsem ho.

„To jsou věci,“ pomyslel jsem si, „tolik jsem se rozrušil. Zajímalo by mě, zda to skutečně mluvila Anastasia, nebo se mi to v rozrušení zdálo ? Opravdu je třeba vyjít na čerstvý vzduch a uklidnit se.“

Za nějakou dobu jsem se oblékl a šel do lesa, jenž roste vedle mého domu, zašel jsem do něj. A uviděl jsem... Anastasia stála pod borovicí, trochu stranou od cestičky, a usmívala se. Dokonce jsem nereagoval na její neobvyklé objevení, ihned jsem začal mluvit.

Kdo zachránil Ameriku

„Anastasio, pochopil jsem... Proanalyzoval jsem, porovnal jsem tvé výroky s událostmi, které se staly v Americe, a je mi to jasné... Poslouchej, pokud udělám chybu, oprav mě. Řada teroristických akcí, které se uskutečnily jedenáctého září v Americe, nebyla úplná. Jejich organizátoři připravovali něco značně většího. Je to tak ? Ano ?..“

Samozřejmě, že je to tak. Jenomže si nemohu představit detaily. Celkově... zdá se mi, jsem se to naučil. Ale do detailů... Můžeš mi to povědět podrobněji ?“

„Mohu.“

„Tak to pověz.“

„Hlavní organizátor plánoval postupně zapojit šest teroristických skupin. Každá z nich měla konat samostatně v určenou dobu. Nic o sobě nevěděly. Jejich vedoucí také nevěděli, kdo je hlavní organizátor a jaký je konečný cíl. Do každé skupiny byli zařazeni náboženští fanatici, připravení jít na smrt.“

Pouze jedna skupina se skládala z lidí, kteří souhlasili s uskutečněním zločinu za peníze.

První skupina se měla zmocnit všech osobních letadel, jež se ve stejnou dobu nacházela ve vzduchu nad státem, vzlétajících z letišť a přibližujících se ke státu. Plánovalo se nasměřovat všechna letadla na zničení objektů důležitých pro stát.

Šest dnů před tím měla jiná skupina nakazit vodu v rozvodech dvaceti největších hotelů. Byl vymyšlen způsob, při kterém skoro není možné určit, kde se nachází zdroj nákazy nebo zločinec-vykonavatel. Vykonavatel se měl ubytovat v jednom z pokojů velkého hotelu. Nasadit na kohoutek se studenou vodou speciální zařízení a otevřít kohoutek. Voda by z něj nevytékala. Naopak, tlak vzduchu by vytlačil do rozvodu smrtonosný prášek. Potom se kohoutek zavře a další den se úkladný zločinec přemísťuje do hotelu v jiném městě.

Bakterie, jež se dostaly do vody, se stanou lepkavými. Budou se lepit na stěny potrubí, nabobtnávat, množit se a stékat dolů. Za dvanáct dnů jich bude hodně. V obyčejném přirozeném vodním prostředí by se množit nemohly. Zničily by je jiné bakterie. Ale ve vodovodním systému takové vyvážení neexistuje. Člověk zbavil vodu mnohých přírodních vlastností.

V době velké spotřeby vody, když se ráno lidé budou mýt, proud vody bude odtrhávat část bakterií a z kohoutku poteče nakažená voda. Člověk, jenž se jí umyje, ze začátku nic nepocítí. Ale za osm nebo dvanáct dnů se na jeho těle začnou objevovat vřidky. Stále víc a víc. Budou se zvětšovat, hnisat. Nemoc je nakažlivá a její léčení velice obtížné. Organizátoři teroristické akce mají protijed. Nemocní lidé se měli objevit v mnohých státech. Vbrzku by se zjistilo, že byli ubytováni v hotelích. O tomto se lidé měli dozvědět již po spadnutí letadel.

Je mi nepříjemné vyprávět, jaké zločiny měli spáchat jiní zločinci. Důsledkem všech teroristických akcí měly být strach a panika.

Mnozí lidé by začali s rodinami odjíždět ze státu, snažili by se převést svůj kapitál do bank států, podle jejich mínění, méně nebezpečných pro život. Ale ne každý stát by souhlasil s přijímáním uprchlíků z USA. Děs a strach by se zmocnily obyvatelstva většiny států: když nedokázala odolat země, jež se považovala za nejsilnější..."

„Zastav, Anastasie. Zkusím to sám. A po těchto akcích by se objevili, no, hlavní organizátoři. Myslím tím to, že by přes nějaké prostředníky vznesli své požadavky.“

„Ano.“

„Ale nepovedlo se jim uskutečnit všechny zamýšlené teroristické akce. Nepovedlo se jim zastrašit Američany úplně. Proto nedokázali uskutečnit vše, co zamýšleli, byli nuceni začít značně dřív, než byla dokončena úplná příprava. Proto jim to vyšlo nelogicky. Teroristické útoky jsou, ale požadavky nejsou. Nepovedlo se jim to ! A já se domnívám proč. Protože ti hlavní, nejhlavnější, jsou mezi žreci dnes žijícími. A oni se polekali Bushova chování a byli nuceni začít dříve. Je to tak ?“

„Ano. Oni...“

„Počkej, Anastasie, musím na všechno přijít sám. Naučit se chápat. Jestli to dokážu já, tak také lidé, stejní jako já, dokážou vidět realitu, v které žijeme. Tudíž, všichni pochopí, co je třeba udělat pro zlepšení života.“

„Ano, Vladimíre, jestli jsi to dokázal ty, dokážou to i ostatní. Někdo dříve, někdo později, ale lidé začnou budovat život v překrásné realitě. Mluv jenom klidněji, není třeba se tak silně rozrušovat.“

„Už jsem skoro klidný. I když ne. Tady je to těžké bez rozrušení. To je neuvěřitelné. Prezident Ameriky Bush, připravil jim takový poplach. Pochopil jsem: vyděsili se, když... Když prezident Ameriky Bush najednou odjel na svůj ranč ve státě Texas. Jen půl roku po tom, co se stal prezidentem. Najednou si bere dovolenou a odjíždí skoro na měsíc ! A kam odjíždí ? Ne do reprezentativních lázní. Ne na nějaký exotický zámek. Odjíždí na ranč do nevelkého domu. Není tam ani prezidentská linka. Pouze jeden obyčejný telefon. A mnoho televizních programů chybí. Protože není kabelová anténa. Novináři-analytikové mluvili o těchto faktech, ale co stojí za nimi, nikdo nepochopil. Četl jsem na internetu všechno, co se týkalo Bushovy cesty na jeho ranč. Uváděl se pouze samotný fakt. Ano, vyvolalo to údiv, proč si vzal tak brzy dovolenou. Proč na tak dlouhou dobu. Šestadvacet dnů strávil na svém ranči. Nepouštěl tam novináře, nezval tam žádné úředníky.“

A nikdo ! Nikdo to nepochopil. Prezident Ameriky George Bush udělal velký skutek, který před ním neudělal žádný prezident za celou dobu existence státu. A možná, že tohle uskutečnit, vůbec nenapadlo žádného vůdce za posledních pět nebo deset tisíc let.“

„Ano, nenapadlo.“

„A jeho grandióznost tkví v tom, že poprvé se vládce velkého, nejdůležitějšího státu na světě, ke zděšení všech druhů žreců, najednou vytrhl z umělého informačního pole. Jednoduše a klidně z něj vyšel. A tudíž vyšel zpod kontroly okultistů. Teď jsem to pochopil: vládcové jsou vždy pod kontrolou. Jsou bedlivě sledováni ve svých každodenních vyjádřeních, v intonacích hlasu a výrazu tváře. Jejich činy jsou korigovány a podvrhuje se jim všemožná informace. A Bush z tohoto pole vyšel. Zděsili se. Pokoušeli se ho dostat okultním způsobem. Jak jsi říkala, na dálku diktovat hlasem. Ale kdepak, nedostali ho ! Říkala jsi to, pamatuješ se ? Mluvila jsi o tom, že příroda, flora, fauna - to je přirozený svět, který nepřipouští k člověku škodlivé okultní působení. Chrání člověka, pokud je v kontaktu s přirozeným světem. Sám ho vytváří.“

„Ano. Je to skutečně tak.“

„George Bush zjevně nevytvářel svět rostlin na svém ranči. Ale sám vybral toto místo. Zachoval se k němu s láskou. K přírodě, která je tam, je to vidět z mnoha faktů. Ona, příroda, reagovala na jeho lásku. Odpověděla mu tímtež. Ubránila ho stejně tak, jako rostlinstvo rodového statku. Je možné, Anastasie, že ono reaguje, i když ho nevysazuješ sám ?“

„Je to možné. Občas reaguje, jestliže se člověk sám zachová k okolí s upřímností a s láskou. V daném případě s Georgem Bushem se tohle stalo.“

„Ano. I já jsem to pochopil. Prezident se nacházel na svém ranči. Všichni si mysleli, že je připraven o informace. Ale ve skutečnosti se zmenšil proud informací umělého světa. A proud přirozené informace z okolního světa značně vzrostl. Prezident ho přijímal prostřednictvím šelestu listoví, pleskotu vody, zpěvu ptáků a závanu větříku a přemýšlel. Analyzoval ! Myslel ! Tento fakt se mnozí pokusí ututlat, zapomenout. Odpoutat od něj pozornost. Nepovede se jim to ! Stejně vejde

do dějin tisíciletí. Pochopil jsem to, Anastasie. Lze pronášet hodně rozumných projevů. Napsat mnoho písní a veršů, jako biblický král Šalamoun. A lze se zachovat výrazněji a přesvědčivěji, jak to udělal Bush, čímž vlastně řekl světu: „Dívejte se, lidi, jsem bohatý, mám nejvyšší moc nad nejsilnějším státem na světě. Ale tohle všechno není nejdůležitější pro lidskou podstatu. Lidské duši, její božské podstatě se líbí něco jiného: ne umělé stvořený svět, ale přirozený, stvořený Bohem. Můj ranč je mi milejší než zlato a technokratické vymoženosti. A proto jedu na ranč. Přemýšlejte i vy, lidé, nad snaženími ve svém životě!“ Prezident Ameriky udělal nejlepší a nejpřesvědčivější reklamu rodovým statkům, o nichž jsi mluvila. Budoucím ruským rodovým statkům. Statkům celého světa. A jestli po tomto lidé nepochopí, tak lidstvo skutečně spí. Nebo skoro všichni lidé jsou někým zhypnotizováni. A proto se trápí, jsou nemocní, užívají drogy a válčí, vraždí jeden druhého.

Jestli se lidstvo nedostane z této hypnózy po tvých slovech, po Bushových činech, pak je potřebná katastrofa. Bush je prezident. Je neinformovanější člověk technokratického světa, protože má přístup ke speciálním informačním službám, informace mu dodávají analytické ústavy. A on zná informace přirozeného světa. Může porovnávat, analyzovat. Porovnal ji a svými činy ukázal... Stop. Opět neuvěřitelná náhoda. Ne, celý řetězec náhod, jestli jsou to náhody. Říkala jsi... Ty mluvíš a potom se stává... Ruský prezident začátkem nového tisíciletí vydá zákon o půdě, aby se všem lidem, každé ruské rodině dal hektar půdy bezplatně.

21. února 2001 se ve všech televizních zprávách vysílala reportáž ze zasedání Státní rady za vedení prezidenta V. V. Putina. Na zasedání se projednávala otázka půdy. O soukromém vlastnictví půdy, včetně zemědělské. Názory guvernérů, kteří se sešli na radě, byly různé. Většina z vedení regionů - členů Státní rady - se přiklonila k tomu, že je třeba dát Rusům půdu do soukromého vlastnictví.

Prezident, soudě podle jeho poznámek, projevu a podle toho, že právě on předložil na Státní radě otázku půdy, je také pro přidělení půdy lidem do soukromého vlastnictví s právem dědění.

Výsledek zasedání: vládě je nařizeno do května roku 2002 připravit projekt nového zákonodárství o půdě a předložit ho k projednání ve Státní dumě.

Samozřejmě, že jde o prodej, ne o bezplatné přidělení půdy pro rodové statky, a zemědělské půdy se nedotýkají, ale přece, zřetelný pohyb kupředu je cítit.

Anastasie, je to řetězec náhod, nebo to ty nějak působíš na lidi? Ano? Také můžeš na dálku řídit hlasem? Samozřejmě. Můžeš. A také to děláš. Mluvíš s nimi?”

„Vladimíre, se žádným člověkem, kromě tebe, a to pouze dnes po telefonu, jsem na dálku nemluvila, jak si to myslíš. A nikdy nepoužiji možnost násilného působení.“

„Ale vždyť jednou, když jsem byl v Moskvě, slyšel jsem tvůj hlas, Anastasie. Nebyla jsi vedle mě, ale hlas zněl.“

„Tenkrát vedle tebe byl dědeček, Vladimíre.“

Mnozí lidé mohou zachycovat myšlenky, existující v prostoru. Je to přirozená schopnost člověka. Dříve ji měli všichni lidé a na tomto není nic špatného. Jelikož v tom není násilí. Na dálku se může jeden člověk svým paprskem-myšlenkou

dotknout druhého člověka - zahřát ho, a tím zrychlit jeho myšlenkový proces. Paprsek-myšlenka je v každém člověku, pouze jeho síla je různá."

„Ale tvůj paprsek je velice silný, zkoušela ses jím dotýkat lidí ?"

„Ano, ale neřeknu ti jejich jména."

„Proč ?"

„Dotek paprsku není pro tyto lidi důležitý. To podstatné je v jejich schopnostech vnímat skutečnost."

„Dobře, neříkej jejich jména. Jenom... To jsou věci ! Víš, co mě napadlo ? To je grandiózní. Vždyť můžeš na dálku nejen ohřát svým paprskem, ale i spálit. Dokonce kámen proměnit v prach. Vždyť jsi to jednou ukázala. Tak spal ty, kdo připravují teroristické akce. Spal žrece a vůbec všechno nečisté. Vždyť jsi to říkala. Pamatuji si to, psal jsem to: ‚V mžiku zničím svým paprskem tmou odvěkých postulátů. Nestůjte mezi Bohem a lidmi...‘ No a tak dále. Pamatuješ se na tato svá slova ?"

„Ano, pamatuji se."

„Tak pročpak otálíš ? Proč je nezničíš ? Vždyť jsi to říkala."

„Mluvila jsem o postulátech. Ale spalovat paprskem lidi si nikdy nedovolím."

„Ani hlavní organizátory teroristických akcí ?"

„Ani je."

„Proč ?"

„Popřemýšlej sám, o čem mluvíš, Vladimíre."

„O čem tady mám přemýšlet ? Všem je jasné, že organizátory teroristických akcí a jejich napomahače je třeba okamžitě zničit. Do toho už jsou zapojeny armády různých států. Speciální služby. Hynou lidé."

„Jejich úsilí je marné. Opravdové organizátory nenajdou a nezničí. Teroristickým akcím se takovým způsobem nezabrání."

„Tím spíše. Jestli můžeš určit a spálit v jeden okamžik hlavní organizátory a jejich napomahače, udělej to. Spal je !"

„Vladimíre, a mohl bys ještě popřemýšlet a určit, kdo jsou napomahači hlavních organizátora a kolik jich je ?"

„Popřemýšlet je, samozřejmě, možné. Jenom to stěží určím. Jestli víš, řekni to, vyjmenuj jejich jména."

„Dobře. Mezi napomahači teroristů jsi ty, Vladimíre, tví sousedé, přátelé, známí."

„Cože ? Co to říkáš, Anastasie ? O sobě a o svých přátelích vím absolutně přesně - nejsme napomahači."

„Způsob života většiny lidí, Vladimíre, je živnou půdou pro teror, nemoci a různá kataklyzmata. Copak ten, kdo pracuje v továrně, jež vyrábí samopaly a náboje k nim, není napomahačem vražd ?"

„Ten, kdo vyrábí zbraň, je možná nepřímým napomahačem. Ale mluvila jsi o mně. A já nepracuji tam, kde se vyrábí zbraně."

„Ale ty kouříš, Vladimíre."

„No ano. A co s tím má společného kouření ?“

„Kouření je škodlivé, což znamená, že terorizuješ své tělo.“

„Své ?.. Ale jde o něco jiného...“

„Pročpak by mělo jít o něco jiného. Ať každý člověk pozorně proanalyzuje svůj způsob života. Obzvláště ti lidé, kteří žijí ve městech. Copak lidé jedoucí v autě nevědí, jakým smrtelným plynem zamožuje vzduch jejich auto ? Copak lidé žijící ve velkých domech, rozdělených na množství bytů, nevědí, že žít v těchto bytech je škodlivé a nebezpečné ? Uspořádání života velkých měst je zaměřené na zničení člověka, na dezorientaci člověka vůči přirozenému prostoru. Většina lidí, žijících takovým způsobem, jsou právě napomahači terorizmu.“

„Připusťme. Teď to ale mnozí lidé začínají chápat a chtějí změnit svůj způsob života. Tak jim pomoz, spal svým paprskem hlavního organizátora teroru.“

„Vladimíre, na to, abych splnila tvou prosbu, svým paprskem musím nasměřovat mnoho zlobné energie, schopné zničit člověka.“

„No a co ? Tak to udělej. Vždyť tento člověk je hlavní organizátor teroristických útoků.“

„Chápu to. Ale dříve, než nasměřuji zlobnou energii na někoho jiného, musím v sobě zkoncentrovat a vyprodukovat velký objem této energie. Potom se může ve mně opět usídlit nebo se po částech umístit v jiných lidech. Zničím vrchního žrece, ale jeho program bude účinkovat dál. A to zlobné si najde jiného žrece a ten bude ještě silnější než zničený. Pochop, Vladimíre, terorismus, vraždy a loupeže jsou mnoho tisíc let staré. V Egyptě žrecové otrávilí faraóna za to, že se pokusil vzepřít jejich činům. Když vědci v minulém století našli jeho hrobku, určili, že Tutanchamonovi bylo pouze osmnáct let. Z Bible víš o válce žreců. Vzpomeň si sám, co se o tomto mluví ve Starém zákonu. Před tím, než všichni Židé vyšli z Egypta, mezi žreci vznikl spor. Žrec Mojžíš žádal o neomezenou vládu nad Židy, ale jiní žrecové mu nechtěli vyhovět, a tehdy sarančata napadla osení Egypta. Pak mor postihl všechny děti. Lidi a dobytek potkalo mnoho nemocí. A faraón pustil Židy. Ze strachu jim obyvatelé Egypta dávali svůj dobytek, zbraň, zlato a stříbro.

Ve Starém zákonu se říká, že tyto činy konal Bůh.

Mohou být podobné činy od Boha ? Samozřejmě že nejsou. Bůh tvoří šťastný život pro všechny. A teroristické akce v Egyptě žrecové produkovali, když mezi sebou dělili moc. A ze svých zločinů obviňovali Boha. Ještě si, Vladimíre, vzpomeň, jak byl ukřižován Ježíš. Kdo byl vedle něho, ukřižovaného, na sousedních křížích ? Lupiči ! Mluví o tom Nový zákon. A tohle bylo víc než před dvěma tisíci let. Ale i tehdy mezi lidmi byly loupeže. Lupiči byli trestáni. A jaký je výsledek ? k loupežím dochází i dnes. Každým dnem je jich víc a víc. Proč ? Po tisíciletí žijíce ve shonu, si lidé neuvědomili, že nejde bojovat proti zlu zlem. V takové válce se zlo bude pouze zvětšovat. Právě proto, Vladimíre, nemohu na zlo odpovědět zlem.“

„Nemůžeš nebo nechceš, zkrátka, to není podstatné. Když mluvíš, Anastasie, tvé důvody jsou pádné. Skutečně lidstvo nedokázalo za tisíce let zvítězit nad zločinností. Možná, že jsme bojovali špatnými způsoby. Jenomže když se člověk dívá na dnešní situaci ve světě, nic jiného ho nenapadá, než přemoci teroristy vojenskou silou. Teď stále častěji zní výraz: „náboženský extremismus“. Slyšela jsi o tom ?“

„Ano.“

„A ještě se říká: „islámský náboženský extremismus“. Je považován za nejsilnější náboženský extremismus.“

„Ano, říká se to.“

„Tak co máme dělat ? Vždyť islámské náboženství se šíří rychleji než ostatní. Mezi mými známými jsou muslimové a nejsou to špatní lidé, ale z druhé strany, mezi islamisty jsou také extremisté. Uskutečňují velké teroristické útoky. A jak jinak lze s nimi bojovat než pomocí vojenské síly ?“

„Nejprve, nelhat.“

„Komu nelhat ?“

„Sobě.“

„Jak to ?“

„Rozumíš, Vladimíre, slyšel jsi o muslimském náboženském extremismu. Mnozí lidé byli prohlášeni za teroristy. Víš o tom nejen ty, tato zpráva se usilovně roznáší po světě. Vnutit takovou myšlenku mnohým lidem není těžké, když se teroristické akce konají a zúčastňují se jich muslimové. Ale když se mluví o muslimském terorizmu, zamlčuje se jiný pádný argument.“

„Jaký ?“

„Ti lidé, kterým se říká extremisté a teroristé, si myslí, že právě oni se snaží zastavit teror, zachránit svůj národ před utrpením. A jejich důvody jsou pádné. Myslí si, že zachraňují celý svět před morem, který vnáší západní, nemuslimský svět.“

„Říkala jsi, že jejich argumenty jsou pádné. Ale já jsem o jejich argumentech vůbec nic neslyšel. Jestli je znáš, pověz mi o nich.“

„Ano, povím. A ty zkus rozsoudit, potom mi řekneš, na které straně ze dvou bojujících je pravda. Muslimští duchovní učitelé říkají svým věřícím přibližně následující: „Dívejte se, lidé, dívejte, co nám přináší jinověrci. Západní svět podlehl mravní zkáze a smilstvu. Svými strašnými nemocemi chtějí naočkovat i naše děti. Alláhovi vojíní musí zastavit vpád jinověrců.““

„Počkej, Anastasie, vždyť to jsou pouze slova, v čem spočívají jejich argumenty ?“

„Uvádějí fakta o tom, že v západních zemích, nemuslimských zemích je prostopášnost, prostituce a vzkvétá cizoložství. Dochází k loupežím. A s každým dnem stále větší množství lidí užívá drogy. A nemohou zastavit strašné nemoci, například AIDS a pití.“

„A u nich, v muslimských státech, tohle není ?“

„Vladimíre, v muslimském světě je mnohem méně opilců a kuřáků. Nezměrně méně nemocných na AIDS. Neklesá porodnost a v porovnání s jinými státy je mnohem méně manželských nevěr.“

„Vypadá to, že obě strany jsou přesvědčené o tom, že bojují za pravdu ?“

„Ano.“

„A co do budoucna ?“

„Žrecové si myslí, že udělali všechno pro to, aby se začala velká válka. Západní státy se sjednotily, křesťané se spojili proti muslimskému světu. Po čemž se spojí k boji muslimský svět. Ale síly budou nerovné: muslimové nemají současné zbraně. Tehdy oni, vidíce jak hynou jejich souvěrci, začnou připravovat tisíce teroristů, aby donutili západní svět zastavit se. Válka se začne, ale bude zastavena, nedají jí možnost rozvinout se.“

„Kdo ?“

„Tví čtenáři. Formuje se v nich nový světonázor, odlišný od toho, který existoval za poslední tisíce let. Teď tvoří ve svých touhách. Když se touhy začnou vtělovat do reality, všechny války a nemoci budou ustupovat.“

„Myslíš, že se to stane, když se začne zakládání rodových statků ? Ale co mají společného statky se zastavením konfliktů, náboženských sporů po celém světě ?“

„Dobrá zpráva se o nich roznese po celém světě. Lidé celé Země se osvobodí z hypnotického zajetí, vzbudí se z tisíciletého spánku. Změní svůj způsob života a po celé Zemi začnou nadšeně budovat božský svět.“

„Samozřejmě, když se to začne dít a navíc na všech místech, svět se skutečně změní. Víím, Anastasie, že po tom toužíš. Věříš své touze a nikdy ji nezradíš. Mnozí lidé také pochopili tvou ideu o rodových statcích. Tito lidé skutečně začínají konat. Ale ty, Anastasie, nevíš všechno. Pojdme ! Pojdme do mého bytu, do mé pracovny. Přímo teď ti ukážu jednu věc a uvidíš, pochopíš sama, s čím se lidé střetli.“

„Pojďme, Vladimíre, ukážeš mi, co tě tolik rozrušilo.“

Kdo je pro a kdo je proti

Když jsme vešli do bytu, Anastasia sundala svou vatovanou vestu, šátek, po jejích ramenech se rozestřely zlatavé vlasy. Lehce pohodila hlavou a byt se naplnil úžasnou vůní tajgy.

Vzal jsem židli a postavil vedle svého křesla u psacího stolu v pracovně, zapnul jsem počítač a zadal program připojení k internetu.

Ne všichni lidé v Rusku ví, co je to. Proto krátce objasňuji. Internet - to je informační síť, která se intenzivně vyvíjí v mnohých zemích světa. Pomocí počítače se lze napojit na tuto síť, přes telefonní linku se spojit se serverem - to je speciální, výkonný počítač, jenž obsahuje množství různých informačních sdělení. Na většině serverů lze umístit i vlastní sdělení.

Vladimírský Fond kultury a podpory tvorby „Anastasia“ společně s moskevskou firmou „Ruský expres“ také vytvořily své webové stránky a svůj server, jehož název je „Anastasia.ru“.

Tedy čtenář, jenž má počítač, může vytkat dané slovo na klávesnici a dostat se na naše webové stránky, vyjádřit své mínění ohledně přečteného, poslat textovou zprávu, seznámit se s názorem jiných čtenářů, diskutovat nebo probírat nějakou otázku.

Ti lidé, kteří nemají vlastní počítač, mohou udělat totéž, když se obrátí najeden

z internet-klubů, které teď fungují ve všech oblastních a krajových centrech a zřejmě i ve většině měst Ruska.

Občas jsem se pomocí svého počítače připojoval k internetu a seznamoval jsem se s vyjádřeními čtenářů. Nedělal jsem to často, protože jsem nestíhal odpovídat na poštu, která přicházela na mé jméno. A na webové stránky „Anastasia.ru“ za poslední rok přišlo více než čtrnáct tisíc zpráv. Lidé probírali konkrétní otázky, spojené s Anastasiinými ideami o rodových statcích. Navrhovali projekty oprav ústavy, chtěli uskutečnit referendum na toto téma.

V dopisech čtenářů prezidentovi se podstata Anastasiiny ideje přidělit každé rodině, jež si to přeje, neméně než hektar půdy pro založení rodového statku, vykládala přesněji a více odůvodněně, než jsem to udělal já ve svém dopisu, který jsem publikoval v knize „Kdo vlastně jsme ?“. Ostatně, posudte to sami. Pro ty čtenáře, kteří nemají možnost přístupu k internetu, uvedu výňatek z jednoho dopisu.

Otevřený dopis prezidentovi Ruské federace Vladimíru Vladimíroviči Putinovi

Vážený Vladimíre Vladimíroviči !

Za roky sovětské moci, na které i teď ještě mnozí lidé vzpomínají jako na nejlepší roky svého života, se patrně stalo, řekl bych, to nejstrašnější: my, občané velkého státu - Ruska, jež se v dějinách ukázalo jako mocná země, která zvítězila v strašné druhé světové válce a dokázala během fantasticky krátkého období obnovit ekonomiku, rozvrácenou válkou, aniž bychom si toho všimli, proměnili jsme se ve... slabochy... parazity a příživníky.

Podívejte se - všichni jsme chodili do práce, bez jakýchkoliv starostí o volné pracovní místo, a dostávali jsme pravidelný plat, za nějž se dalo normálně žít. Dávali jsme své děti do škol a věřili jsme v jejich budoucnost. Věděli jsme, že po dosažení důchodového věku dostaneme stabilní důchod a v klidu prožijeme stáří... A tato stabilita, tento mohutný totalitní systém si s námi zle zažertoval. Teď, když jsme si zvykli na sociální pasivitu a sociální apatii - lhovost, již nemajíce tak stabilní materiální základ pro život, začali jsme se bouřit.

Podívejte se, nezačali jsme konat a zlepšovat svůj život, ale jednoduše jsme začali nadávat a spílat, až hrůza, na dnešní vládu - každého dalšího prezidenta a další vládu, považující je, a pouze je, za viníky Skutečnosti. Vždyť si myslíme, že nám někdo musí pravidelně dávat výplatu, pečovat o náš dnešek a budoucnost. A my si jednoduše budeme užívat... a nic nedělat pro udržení této Stability a Blahobytu. Jistě souhlasíte, že jednostranný pohyb - je parazitismus. Když člověk chce dostávat, aniž by přitom něco dával na oplátku, je to pozice příživníka.

A najednou se stalo něco ZÁZRAČNÉHO: tisíce a desetitisíce Rusů se nadchli v zápalu - VYBUDOVAT, VYTVOŘIT ! VYTVOŘIT - překrásný kvetoucí koutek své vlasti - RUSKA; VYTVOŘIT - překrásnou Skutečnost a Budoucnost pro sebe a své děti; VYTVOŘIT - svůj Materiální a Duchovní Blahobyť; VYTVOŘIT - z Ruska nejbohatší a vzkvétající stát !

A tito lidé pro tohle potřebují, všeho všudy, malinký pozemek velikosti jednoho hektaru. A jistotu, že nikdo jim tuto půdu nevezme, jejich Vlast, kde budou navěky tvořit PROSTOR LÁSKY pro sebe a své děti, v kterém splynou všechny kvetoucí

koutky nezměrného Ruska a zvěstují celému světu o velkém zázraku - Obrození velkého Ruska !

Myslím si, že právě teď se v Rusku vytvořila situace, o níž by mohl snít kterýkoliv vládce, nazveme ho prezidentem svého státu: situace, kdy sami lidé chtějí pracovat a tvořit pro sebe svůj materiální a duchovní blahobyt, nežádající od státu nic, kromě pozemku a symbolu stability, zahrnutého v zákoně.

Není to snad touha kteréhokoliv státu - otevřít NEVYSYCHAJÍCÍ PRAMEN bohatství a blahobytu uvnitř sebe, získat STABILITU v sobě samém a nezávislost na vnějších nepříjemnostech !

Vážený Vladimíre Vladimíroviči ! Já, stejně jako tisíce občanů Ruska, ještě jednou potvrzuji svůj záměr VYTVOŘIT svůj malinký koutek Vlasti, Ruska, udělat z něj kvetoucí zahradu pro mnoho generací potomků.

Stejně jako i tisíce občanů Ruska, ještě jednou potvrzuji svůj záměr pracovat pro blaho své rodiny a blaho své vlasti.

Stejně jako tisíce občanů Ruska, přestal jsem bezmyšlenkovitě a bezuzdně kritizovat jak Vás, tak i naši vládu, chápaje složitost a zodpovědnost Vaší práce.

Stejně jako tisíce občanů Ruska, věřím ve vaši moudrost a prozíravost, v to, že se vši zodpovědností ohodnotíte vzniklou situaci.

Konečně je na čase, abychom společně vytvořili jeden přátelský kolektiv, kolektiv stejně smýšlejících lidí, kdy budeme chápat a vnímat Vás jako blízkého přítele, Vy budete cítit naši lásku a podporu a také s láskou se starat o nás, jako o Národ Vám svěřený.

A SPOLEČNĚ VYTVOŘÍME SKUTEČNOST A PŘEKRÁSNOU BUDOUCNOST NAŠICH DĚTI, NAŠEHO RUSKA !

Vadim Ponomarjov,
občan Ruska 20.07.2001

Takže oni očernili naše prarodiče

Jednou jsem zapnul vyhledávač, který podle klíčových slov určuje počet webových stránek, jež používají uvedená slova. Napsal jsem slovo „Anastasia“. Na monitoru se mi objevila velká číslice: 246 ruskojazyčných webových stránek a byly uvedeny jejich adresy. Zatím nevěře, že se všechny týkaly sibiřské Anastasie, začal jsem postupně otvírat tyto adresy a seznamovat se s jejich obsahem. Jak se ukázalo, drtivá většina posuzovala v různém rozsahu právě sibiřskou Anastasií. Na mnohých webových stránkách se její idea přijímala pozitivně. Nejdřív mě tento fakt potěšil, ale když jsem se začal nořit do informací na internetu, narážel jsem na ještě neuvěřitelnější fakta. Řada webových stránek obsahovala soubor článků z tisku a anonymní sdělení, v nichž se hovořilo o tom, že hnutí, spojené s Anastasií, je sekta. Všichni čtenáři knih jsou sektáři. Na jedněch z webových stránek byl lakonický seznam všech nebo většiny sekt existujících v Rusku, mezi nimi se uváděla Anastasia a ti lidé, kteří ji podporují. Z jakého důvodu bylo uděláno takové prohlášení a kdo šíří tyto pověsti, o tom se nemluvilo, jednoduše se to uvádělo jako existující fakt, dávno všem známý.

Články a krátké noticky z různých centrálních a regionálních vydání, rozmístěné na jednotlivých webových stránkách, si byly velice podobné a vždy obsahovaly jeden závěr: hnutí „Zvonící cedry Ruska“ je sekta nebo byznys. Hnutí „Anastasia“ se porovnávalo s takovými sektářskými organizacemi jako „Om Shinrihyo“. Mluvílo se o tom, že čtenáři jsou totalitní sektou. Používala se i taková slova jako „tmáři“, „destruktivismus“. Žádná konkrétní fakta se neuváděla - jednoduše byl udělán závěr a hotovo.

Neznal jsem přesnou formulaci slova „totalitarismus“, proto jsem otevřel velký encyklopedický slovník a přečetl jsem tam následující: „Totalitarismus - jedna z forem vládnutí, které je charakterizováno úplnou kontrolou všech oblastí života společnosti, faktickou likvidací ústavních práv a svobod, represáliemi vůči opozici a odlišně smýšlejícím lidem (například, různé formy totalizmu ve fašistickém Německu, Itálii, komunistický režim v SSSR).“

To jsou věci. Vypadalo to tak, že já nebo Anastasia jsme vůdcové takové totalitní sekty, jež je připravena svrhnout vládu, rušit ústavní svobody a nastolit fašistický režim. Ale já vůbec nestojím v čele žádné organizace. Anastasia - tím spíše. Posledních šest let pracuji pouze na knihách, jednou nebo dvakrát do roka vystupuji na čtenářských konferencích, přístupných všem zájemcům. Mé výstupy se nahrávají a každý člověk, jenž si to přeje, se s nimi může seznámit.

Ale proč, s jakým cílem se rozšiřuje tato zjevná lež? Například v jednom z novinových článků, ve Vladimírské příloze ke „Komsomolské pravdě“, se vůbec mluví o tom, že Anastasia v knihách vyzývá lidi, aby opouštěli své byty a odcházeli do lesa.

„Jakpak je to možné?“ přemýšlel jsem. „Vždyť Anastasia mluví o úplně opačných věcech. Tady jsou její konkrétní slova: ‚Není třeba odcházet do lesa, nejdřív uklid' tam, kde jsi udělal nepořádek.‘ A vyzývá lidi, aby vedle měst budovali své rodové statky, postupně měnili způsob života na civilizovanější, více přijatelný pro fyzické zdraví a pro duši.“

Neměl jsem možnost seznámit se s obrovským objemem informací sám, a tím spíše je proanalyzovat, proto jsem se obrátil na několik známých odborníků-politologů, aby nezávisle na sobě proanalyzovali situaci a udělali svůj závěr. Za svou práci požadovali nemalý honorář, jelikož každý musel přečíst všech pět dílů a také rozsáhlé informace na internetu spojené s knihami. Musel jsem souhlasit.

Za tři měsíce jsem dostal závěry prvního odborníka a za nějakou dobu i ostatní. Vykládaje své myšlenky, nezávisle jeden na druhém, jelikož se neznali, udělali přibližně stejné závěry. Uvedu tady výňatek z jednoho, typického:

„Proti idejím, vyloženým v sérii knih „Zvonící cedry Ruska“, se vede účelová zřetelná kampaň s cílem zabránit jejich šíření ve společnosti... Základními ideami knih je posílení státu, dosažení největší shody mezi různými sociálními vrstvami společnosti prostřednictvím blahobytu každé jednotlivé rodiny. Blahobyť se dosahuje tím, že každé rodině, jež si to přeje, se přidělí neméně než hektar půdy na doživotí. V kontextu knih tato idea zní dosti přesvědčivě, dominuje nad ostatními. Tudíž, oponenti, uvádějí-li jakékoliv argumenty, ve skutečnosti vystupují právě proti této ideji.“

Další otázka, jíž se dotýkají knihy ze série „Zvonící cedry Ruska“, - božská podstata člověka, její duchovní základy - může vyvolat nepřijetí u mnohých náboženských konfesí. Hlavní hrdinka knihy tvrdí, že rajský život se má budovat na Zemi a samotným člověkem. Člověk je věčný, pouze mění své tělo z věků do věků. Všechna příroda, která nás obklopuje, je stvořena Bohem a je Jeho živými myšlenkami. Pouze v kontaktu s přírodou člověk může pochopit program Boha, podstatu svého předurčení na Zemi...

Daná koncepce, její odůvodněnost a přesvědčivost nemohou nevyvolat odpor, obzvláště mezi náboženskými fanatiky, kteří věří, že konec světa a přechod jedněch lidí do nadpozemského ráje, druhých do pekla je nevyhnutelný. Taková koncepce je výhodná pro mnohé lidi, neschopné si vybudovat šťastný život v podmínkách pozemského bytí.

Odpor vůči idejím hlavní hrdinky série knih „Zvonící cedry Ruska“, Anastasii, se uskutečňuje cestou šíření pověstí v médiích o příslušnosti čtenářů, kteří projeví iniciativu v uskutečnění projektů, vyložených v knihách, k nějaké totalitní sektě.

Daný postup nebyl zvolen náhodou, je totiž schopný izolovat vládu od kontaktů s iniciativními čtenáři, od zvažování jejich konkrétních návrhů a také od toho, aby byly v informačních zdrojích projednávány problémy, o nichž se mluví v knihách, je schopný zabraňovat šíření knih a idejí v nich obsažených. Je nutné poznamenat, že opoziční strana svého cíle dosáhla. Podle existující informace je v mnohých administrativních orgánech rozšířen názor o příslušnosti čtenářů k sektě.

Cíle opoziční strany vypadají nejasně a velice záhadně.

Zpravidla je při používání nečistých praktik v konkurenčním boji kandidátů na vládu lehké určit zákazníka. V ekonomické sféře, jíž je vlastní konkurenční boj mezi jednotlivými firmami, také není těžké určit zákazníka diskreditace, tím spíše cíl. Ten je vždy jasný - odstranit nebo oslabit konkurenta.

Anastasia mluví o novém vědomí člověka, o novém způsobu života, změně uspořádání státu na dokonalejším základě.

Kdo může klást odpor danému snažení? Pouze síly, jež mají zájem o destruktivní stav jednotlivých rodin, států a celé společnosti. Fakt existence takových sil se projevuje díky zřetelné opozici, jež v tomto případě tkví v organizaci činů, směřovaných jak proti Anastasii, její idejím, tak i proti čtenářům knih „Zvonící cedry Ruska“. Konají, podle všeho, prostřednictvím struktur, jež jsou pod jejich přímou nebo nepřímou pravomocí, a prostřednictvím jednotlivé osoby."

Ukázal jsem Anastasii jednotlivé úryvky z projednávání tématu na internetových webových stránkách, přečetl jsem závěry odborníků s nadějí, že vzniklá situace se jí dotkne, znepokojí ji a ona ji začne nějak napravovat.

Ale Anastasia klidně seděla s rukama v klíně na židli vedle mě, její tvář neprojevovala žádné vzrušení, naopak, dokonce se lehce usmívala.

„Proč se usmíváš, Anastasie?“ zeptal jsem se. Copak tě vůbec nerozčiluje to, že tví čtenáři jsou pomlouváni? Jak se blokují jejich iniciativy ohledně získání půdy pro rodové statky?“

„Těší mě, Vladimíre, nadšené vzplanutí mnohých lidí, chápání podstaty a významnosti nadcházejících činů. Dívej se, jak uvědoměle vykládají své myšlenky a budují plány do budoucna. I dopis prezidentovi zformulovali lépe, než ty ve

své knize. Také chtějí uspořádat konferenci s dobrým názvem „Vyber si svou budoucnost !“ Je velice dobré, když lidé začínají přemýšlet o své budoucnosti."

„Ano, chtějí. Ale copak nevidíš, jak se jim dělají překážky? Jak chytrý tah je vymyšlen proti nim: všechny pojmenovali sektáři, čímž polekali národ a odradili administrativní orgány. Copak si toho nevšímáš ?“

„Všímám si. Ale nic chytrého a nového v takovém odporu není. Právě takovým způsobem byla zničena kultura způsobu života a vědění našich prarodičů. I teď temné síly jednájí podle starých metod. Dále budou vymýšlet i provokace, potom šířit zastrašující pověsti. Tohle již bylo, Vladimíre.“

„No právě, bylo. Zvítězily. Vždyť to sama říkáš, že zničily kulturu našich prarodičů. Překroutily dějiny. Takže i teď, konajíce prověřeným způsobem, zvítězí. Jestli už nezvítězily. To je neuvěřitelné, takovou jednoduchou otázku, jako přidělení hektaru půdy pro každou rodinu, jež si to přeje, není možné vyřešit již rok. Nevadilo by to, kdyby se tento hektar žádal pro něco nepotřebného. Ale není možné dostat půdu pro vytvoření svého rodového statku, normálních podmínek pro život a stravování. Podívej, uprchlíci již více než tři roky žijí ve stanovém městečku. A kdyby se jim dalo, no, těm, kdo si to přeje, po hektaru půdy, za tyto tři roky by si již zařídili víceméně lidský život. Hodně jsem přemýšlel, Anastasie, o tom, jaké obrovské změny by mohly nastat v našem státě, kdyby se lidem nekladly překážky, ale pomáhalo by se těm, kteří se snaží založit své statky. Ale taková jednoduchá otázka se neřeší.“

Dobrá zvěst

„Tato otázka vůbec není jednoduchá, Vladimíre. Právě ona má za následek globální změny na naší planetě a ve vesmíru. Když miliony šťastných rodin začnou uvědoměle proměňovat planetu v kvetoucí zahradu, harmonie, jež zavládne na Zemi, zapůsobí na jiné planety a vesmírný prostor. Teď z naší planety do kosmu vychází zapáchající čmoud. A na zemské dráze se hromadí stále více špíny. A ze Země vychází zlobná energie. Když se uvědomění pozemšťanů změní, bude vycházet jiná energie. A blaho, jdoucí ze Země, daruje ostatním planetám kvetoucí zahrady.“

„To je ale, jak je to grandiózní ! A copak v dějinách lidstva dříve taková možnost nebyla ? Vždyť i v Rusku před revolucí statkáři měli své pozemky. A v mnohých zemích je i dnes půda v soukromém vlastnictví. U nás jsou také farmáři, dává se jim do nájmu půda na dlouhou dobu. Ale nic dobrého to nepřináší. Proč ?“

„Nebyla ta uvědomělost, která dnes v mnohých lidských duších a rozumech prorůstá jako božský klíček. To, co jsi nazval „jednoduchá otázka“, Vladimíre, ve skutečnosti bylo největším tajemstvím okultních tisíciletí, jež chránili žrecové. Mnoho náboženství všech dob mluví o Bohu, ale žádné z nich nehovoří o tom zjevném. Když člověk uvědoměle komunikuje s přírodou, přibližuje se Boží mysli. Pochopit prostor - znamená pochopit Boha. A dokonce myšlenka, touha po rodovém statku, kde všechno je v harmonii s tebou, má v sobě větší sblížení s Bohem, než množství důmyslných rituálů. Člověku se budou otevírat všechna vesmírná tajemství. Najednou pocítí v sobě takové schopnosti, o kterých se mu

dnes ani nezdá. A stane se vskutku podobný Bohu, ten člověk, který začne kolem sebe tvořit božský svět.

Popřemýšlej, proč se o tomto nikde nezmiňují mudrcové. Všechno je proto, že člověk, který pochopí svou pozemskou podstatu a své možnosti, se osvobodí od okultních čar. Zmizí moc žreců. Nikdo a nic nebude vládnout člověku, jenž kolem sebe vytvořil Prostor Lásky. A Stvořitel pro takového člověka nebude krutým a přísným soudcem, ale otcem a přítelem. Právě proto se po staletí vymýšlelo množství úskoků, aby se člověk vzdálil od hlavního předurčení. Půda ! Taková jednoduchá otázka, říkáš, Vladimíre. Ale popřemýšlej, proč ubíhají staletí a člověk rodovou půdu nemá ? Mluvil jsi o farmářích, statkářích. Ale vždyť oni na své rodové půdě nutili pracovat ostatní lidi. Ze své půdy se snažili vytěžit co největší zisk. Ti lidé, kteří pracovali ne na své půdě, nemohli se k ní chovat s láskou. A semena se často házela do země se zlobou, a to zlobné vyrůstalo. Po tisíciletí se před lidmi skrývaly jednoduché pravdy. Rodové půdy se nemají dotýkat cizí ruce a myšlenky násilnou cestou. Vládcové různých dob dávali lidem takové pozemky, aby lidé nepochopili smysl pozemského dění.

Jestliže dají člověku malou plochu půdy, například čtvrtinu hektaru, rodina na ní nedokáže vytvořit oázu, která by jí sloužila, nežádajíc lidského úsilí. Velkou plochu člověk nedokáže samostatně řídit svou myslí a pozve pomocníky, přitáhne cizí myšlenky. A tak chytráctvím a úskoky byl člověk stále odváděn od toho hlavního."

„A copak to vychází, že v průběhu tisíců let žádné náboženství nevyzvalo lidi k vytváření božských oáz na zemi ? Naopak stále zvala lidi někam od země ? Takže náboženství..."

„Vladimíre, nepoužívej nelichotivá slova o náboženstvích. Tvůj duchovní otec, mnich Feodorit, tě přivedl k dnešnímu dnu. A my jsme se spolu jednou potkali z velké části díky němu. Dnes přišla doba, kdy věřící všech náboženství musí popřemýšlet, jak mají zachránit své duchovní vůdce před neštěstím."

„Před jakým neštěstím ?"

„Takovým, které se dělo v minulém století. Kdy lidé ničili chrámy a vydávali na smrt sloužící různých věr."

„Máš na mysli za sovětských časů, ale vždyť teď je demokracie, svoboda vyznání a vláda projevuje loajalitu ke všemu, alespoň co se týká hlavních náboženství. Z čeho by se najednou měly opakovat události minulých let ?"

„Pozorněji se podívej na dnešní události, Vladimíre. Je ti známo, že mnohé státy se spojily v boji s terorizmem."

„Ano."

„Určily jiné státy, jež rodí terorismus. Jmenovaly podněcovatele. Mezi jinými byli obvinění i duchovní a náboženští vůdcové. Je na ně zahájena honba speciálními vojsky. Ale to je pouze začátek. Již existuje nejedná zpráva pro vládcy velkých a malých států, v kterých se odhaluje podstata mnohých náboženství. V těchto zprávách se uvádějí příklady o tom, že války na Zemi a teror vytvářila ona - náboženství. Zprávy jsou připraveny. Analytikové v nich všechno vyložili přesvědčivě a přesně. Posléze se postupně budou zveřejňovat fakta mnohých zločinů, jež připomenou lidem nekonečnou řadu křížových válek, intrik, zvráceností a chamtivosti mezi okultními sloužícími. Když v mnohých lidech dozraje

hněv, všude mohou začít pogromy a ničení chrámů. Teď se sloužící mnohých náboženství pokoušejí zastavit náboženský extremismus a činí prohlášení o tom, že extremisté s nimi nemají nic společného a otevřeně odsuzují extremismus. Jejich prohlášením se zatím naslouchá. Přesněji, vládcové se tváří, jako by tomu nerozuměli... a že prohlášení je uspokojující. Mezitím je v tajných hlášeních již shrnuto: náboženství kódují lidi, nezáleží na tom pod jakou záminkou. Záminky mohou být kladné a vyzývat k tvorbě dobra. Ale víra v to, co člověk nevidí a přitom pokorně přijímá jako pravdu od kazatele, vždy hrozí tím, že dává možnost přesměrovávat zakódovaného věřícího podle vůle kazatele. A z věřícího člověka je vždy možné udělat sebevražedného teroristu. A jako důkaz takového závěru se v tajném hlášení uvádí množství různých fakt z minulé a dnešní doby. Vbrzku se vládcí shodnou ve svém mínění - vybrat jedno náboženství a vzít ho pod svou úplnou kontrolu. Všechna ostatní uznat za destruktivní a zničit je. Posléze, když se nepovede zaujmout všechny národy jedním náboženstvím, zničit všechna náboženství alespoň ve svých státech. Podobné řešení povede k nepřetržité válce. Fakticky již je položen začátek takové války, ta již probíhá. Je třeba ji zastavit. A udělat to lze pouze jedním způsobem - vyvolat u duchovních vůdců uvědomělost: pouze radostná zvěst může po celé Zemi obnovit mír. Ti, kteří přijmou radostnou zvěst, oznámí ji ve velkých a malých chrámech, zaplní je množstvím lidí. Ti, kteří ji nepřijmou, octnou se v prázdných a rozpadajících se chrámech."

„Jakou zvěst máš na mysli, Anastasie ? Řekni to nějak jednodušeji."

„Ti, kteří si říkají duchovní učitelé, mluví o Bohu a vyučují děti v současných školách, mají uznat za bohulibý čin stvoření Prostoru Lásky na vlastním statku každou rodinou na Zemi žijící. Uznat to a spolu s farníky vytvářet projekty budoucích statků. Společně s lidmi se snažit o vracení znalostí Původních Pramenů. Toužit a projednávat, zdokonalovat projekt v detailech. Proces tvoření touhou zabere ne jeden rok. Potom, když se všechno začne uskutečňovat na Zemi, lidé budou žít v harmonii, v reálném a božském prostoru."

„Anastasie, pochopil jsem. Chceš, aby ve všech chrámech, k tomu ještě různých náboženských směrů, na základních a vyšších školách se začala studovat příroda. Studovat vědu stvoření rodového statku podle speciálního projektu. Připusťme, že tohle opravdu může spojit různé náboženské konfese a ne ve slovech, ale ve skutečnosti."

Připusťme, že opravdu dokáže probudit lidi z hypnotického spánku, zastavit terorismus, narkomanií a mnohé další negativní procesy ve společnosti."

Připusťme. Ale... Jakým způsobem dokážeš přesvědčit všechny patriarchy, všechno duhovenstvo k tomu různých duchovních konfesí ? Jak dokážeš přesvědčit všechny světské školy ? Mnohé se ti daří, Anastasie, ale to, o čem teď mluvíš, je více než nereálné."

„Je to reálné. Již nemají jinou cestu."

„Ale to si myslíš ty. Pouze ty. To jsou tvá jednoduchá slova."

„Ale Ten, kdo mi dovoluje, jak jsi řekl, Vladimíre, pronášet tato jednoduchá slova, má nepřekonatelnou sílu. Vzpomeň si, před více než sedmi lety, tehdy jsi ještě podnikal, nakreslila jsem ti klackem do písku u jezera v tajze písmena."

„Ano, pamatuji si to, no a co ?"

„A začal jsi najednou psát knihy, již je čte množství lidí. Co myslíš, či je to zásluha? Písku u jezera v tajze nebo klacku, kterým jsem kreslila, nebo slov, jež jsem pronášela, nebo tvá ruka sama stvořila všechny knihy? Potom poezie začala tryskat v lidských srdcích svatým pramenem. Kdo byl hlavním Tvůrcem toho všeho?“

„Nevím, možná, že tady nějak zapůsobily všechny faktory.“

„Uvěř mi, Vladimíre, prosím, pochop. U všeho, co se stvořilo, stála Jeho energie. To ona podněcovala lidská srdce. A také bude podněcovat dál.“

„Možná, ale je nějak těžké uvěřit, že duchovenstvo začne jednat tak, jak říkáš.“

„Musíš tomu věřit. A modelovat radostnou situaci v sobě, tehdy se také zhmotní. Tím spíše, že teď to pro tebe není těžké. Vzpomeň si, jak k tobě přijížděl kněz z venkovské pravoslavné církve, aby podpořil tvého pokleslého ducha. Další kněz kupoval tvé knížky a sám je roznášel po věznicích. A tvůj otec Feodorit ti o mnohém povídal... Pamatuješ se?“

„Ano.“

„Ještě pochop, sluhové církve nejsou stejní ve svém světonázoru. Najdou se mezi nimi ti, kteří ponese radostnou zvěst.“

„Ano, myslím si, že se najdou. Ale budou i jiní, kteří se budou stavět na odpor. Navíc vrchní žrec, o němž jsi vyprávěla, a jeho okultní pomocníci vymyslí ještě nějakou nástrahu.“

„Vymyslí, samozřejmě, ale teď všechna snažení temných sil budou marná. Proces, který začal, je již nezvratný. Lidé poznají zemský ráj. Říkáš, že pronáším jednoduchá slova. Podívej, teď vyslovím dvě obyčejná slova, a část toho temného se ozáří světlem. Ostatní ať se třesou, skrývajíce svá jména a ztrácejíce možnost vtělení ve skutečnost. A slova jsou úplně jednoduchá: „RODOVÁ KNIHA“.“

(159.)

RODOVÁ KNIHA

„Skutečně, slova jsou obyčejná, a nechápu, proč by se temné síly měly před nimi zatřást?“

„Bojí se toho, co stojí za těmito slovy. Víš, kdo napíše tuto knihu? A kolik v ní bude stran?“

„Kolik? A kdo ji napíše?“

„Uplyne jen málo dnů a miliony otců a matek, v různých koncích Země, budou tvořit Rodovou knihu, zaplňujíce stránky svou rukou. Bude jich velké množství - Rodových knih. A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro děti své. Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne historická lež.“

Představ si, Vladimíre, co by se stalo, kdybys dnes mohl vzít do rukou knihu, kterou osobně pro tebe začal psát tvůj dávný prarodič. Pak v ní pokračoval druhý, potom - dědeček, tvůj otec a matka.

Dnes člověk čte knihy, mezi nimiž je množství těch, které se píšou za určitým cílem: překrucují dějiny, podstatu života. Mnoho lživých teorií speciálně dezorientuje

člověka v prostoru. Nelze se v tom hned vyznat. Ale ihned se objevuje jasnost, když syn přečte knihu svých prarodičů, v níž pokračovali otec a matka osobně pro něho."

„Ale, Anastasie, počkej, vždyť ne každý člověk umí psát knihy."

„Dokáže to každý, jestli pocítí její potřebnost. Jestli bude chtít ochránit své děti a v budoucnu i sebe od lživých postulátů. Ve Vedických dobách každý otec a matka psali rodovou knihu pro své budoucí děti a vnoučata. Nebyla ze slov, ale z činů. Stvořený prostor děti mohly číst jako knihu a chápat činy a úmysly svých rodičů a byly šťastné, přejímající šťastný prostor. Pouze jedno nebylo v té knize - varování dětí před okultním světem.

Všechno znající Vedové o něm nevěděli. Teď, když celé lidstvo poznalo zhoubné projevy okultních teorií na sobě, dokáže před nimi zachránit své děti.

I když neexistují statky, na jaře rozkvétající, myšlenky o nich již žijí v mnohých lidských duších. Právě o svých úmyslech je třeba začínat psát knihu pro děti."

„A proč má psát každý rodič? Třeba já píši knihy o statcích, architekt z městečka Medvídkovo pracuje na projektu celého statku, na internetu se toto téma bouřlivě projednává, copak tohle nestačí?"

„Nestačí, Vladimíre. Pozorněji se podívej na vzniklou situaci. Ty píšeš knihy, ale někdo jiný také píše, jako protiklad tvým. Knih je tolik, že jeden člověk za jeden život nestihne přečíst ani polovinu z nich. A vždyť se ještě na člověka každodenně vylévají proudy informací nejen z knih. A zdají se být různorodé, a zatím, všechny informace říkají jen jedno - oslavují a obhajují okultní, nereálný svět. Co může pomoci člověku, jenž opět přišel na svět, vyznat se, kde je pravda a kde lež? Pomůže mu v tom hlavní svatyně rodiny - Rodová kniha. V ní otec a matka napíší svému synovi a své dceři o tom, že to nejdůležitější pro štěstí v životě je třeba stvořit. Děti budou pokračovat v Rodové knize. Na celé zemi nebude pro rodinu moudřejší a pravdivější kniha. Splynou v ní všechny znalosti Původních Pramenů."

„Anastasie, ale jakpak se mohou znalosti Původních Pramenů objevit v knihách, jež začnou psát dnešní lidé? Kde mají získat tyto znalosti? Vždyť jsi říkala, že kultura našich předků a jejich knihy byly zničeny."

„Ti, kteří začnou psát, mají tyto znalosti v sobě. Jsou uchovány uvnitř každého. Když se lidé zamyslí a začnou psát ne pro někoho, ale pro své děti, všechny znalosti Původních Pramenů se v nich uvědoměle rozjasní."

„To znamená, že dříve než se začne psát, je třeba přemýšlet, aby v knize hned z prvních stránek byly vyloženy moudré myšlenky?"

„První strany mohou být navenek jednoduché."

„Jaké, například?"

„Kdy se narodil člověk, jenž začal psát rodovou knihu? Jak se jmenoval? Proč a s jakými myšlenkami se začal dotýkat perem stránek nejdůležitější knihy, co se chystal tvořit v budoucnu?"

„Začít psát takovou knihu je lehké pro toho člověka, který byl, například, známým hercem nebo guvernérem, vědcem nebo solidním podnikatelem. A co mají dělat ti lidé, kteří žili prostě? Například člověk chodil do práce, aby vydělal na chléb

a oblečení, sotva vycházel s penězi. Co může napsat svým dětem, co jim může poradit?"

„Dnešním vládcům a tomu, kdo zářil před lidmi v paprscích slávy, a tomu, který vydělal hodně peněz, bude složitější ospravedlnovat se před dětmi v budoucnu. Na uskutečněné činy lidé rychle zapomínají. Ale to, co člověk vnesl do budoucna, ocení budoucí generace. Copak ty, nebo někdo jiný často vzpomínáte na dřívější státníky, významné herce nebo na podnikatele?"

„Ne často, přesněji, vůbec na ně nemyslím. Dokonce ani neznám jejich jména. Ale jejich děti s hrdostí budou vzpomínat na činy svých rodičů.“

„A děti se pokusí na ně zapomenout, budou se stydět za zmínky o jménu svých rodičů.“

„Proč se děti mají stydět?"

„Osud poskytl rodičům velké možnosti, ale oni nedokázali pochopit: možnosti se vždy dávají, aby se tvořila budoucnost. V jednom svém životě se člověk má snažit tvořit další, tehdy se opět vtělí a bude žít věčně.“

Na statek a Prostor Lásky může každý člověk pomyslet již dnes, vytvořit svůj projekt a vynasnažit se dostat půdu, vzít několik sazenic nebo semínek a vypěstovat na té zemi rodové stromy. Ať nestihne vyrůst háj, zelený plot, překrásná zahrada. Ať chudý starý člověk nedokáže položit ani základ domu. Ale napíše v rodové knize svým vnukům a dětem svým: ‚Byl jsem chudý, teprve ke stáří jsem začal přemýšlet nad smyslem života, nad tím, co jsem dal svým dětem. A stvořil jsem projekt prostoru našeho rodu, popsal jsem ho v knize pro vás, děti mé. Sám jsem dokázal, stihl zasadit devět ovocných stromů a pouze jeden strom na tom místě, kde má být háj.‘

Minou roky, vnuk bude číst tu knihu a vzpomínat na dědečka, přistoupí k mohutnému, majestátnímu cedru nebo dubu, jenž roste mezi množstvím jiných stromů na půdě rodového statku.

Do prostoru vzlétne vnukova myšlenka, plná lásky a vděčnosti, splyne s dědečkovou myšlenkou a tehdy se zrodí nový aspekt bytí pro dva. Člověku je v plné míře dán život ve věčnosti. Pochopení Země, vesmírných planet není nic jiného než přerod každým člověkem sebe sama.

Rodová kniha pomůže předat radostnou zvěst potomkům, duši člověka, jenž ji začne psát, pomůže opět se vtělit na Zemi.“

„Ty, Anastasie, přikládáš tak velký význam této knize, že se mi také chce začít s jejím psáním pro mé potomky. Intuitivně cítím, že se ve tvé ideji o knize skrývá něco grandiózního a velkého. To je ale, takový název - „Rodová kniha“, „Kniha rodu“, „Nejsvětější kniha pro rodinu“. Ale na čem se má psát? Na obyčejném papíře, tak ten se rychle opotřebuje, ztrouchniví. A svázané v sešitcích nebo blocích vždy vypadá primitivně. Ale vždyť jestli kniha předurčená potomkům, jak to říkáš, má velký význam, tak papír i vazba mají být odpovídající. Co myslíš, jaké?"

„Takové, například,“ a ukázala pohledem na knihu ležící na mém stole. Podíval jsem se směrem jejího pohledu a za okamžik jsem držel v rukou něco neobyčejného...

Před nějakým časem mi Sergej z Novosibirsku poslal knihu „Anastasia“. Obyčejná

vydavatelská vazba byla uříznutá a stránky byly vloženy do jiné... Chtěl jsem říci „vazby pro knihu“, ale to, do čeho byly vloženy stránky, již nebylo možné nazvat vazbou pro knihu. Sibiřský řemeslník stvořil umělecký výtvar. Přebal, včetně hřbetu, byl udělán z cenných druhů stromů. Po krajích - buk, uprostřed - cedr. Všechny části byly ozdobeny dovednou řezbou: ornamentem, textem a obrázky. Tohle všechno se těžko dalo nazvat obvyklým slovem „přebal“. Zřejmě, přesnější pojmenování by bylo - obložení. Přední a zadní část se spojovaly hřbetem a z druhé strany - malinkým zámečkem. Všechny součástky byly k sobě přesně přizpůsobeny. V zavřeném stavu papírové stránky byly stlačovány ideálně rovně k sobě horní a dolní částí obložení, nenechajíce papír, aby se krabatil při zvýšené nebo snížené vlhkosti. Nedeformovaly se ani v průvanu, jak to bylo s knihami, které jsem dával vedle pro porovnání. Mnozí lidé, kteří viděli tento výrobek, ho dlouho drželi v rukou, prohlíželi ho a projevovali nadšení.

Podíval jsem se směrem Anastasiina pohledu, vzal jsem do rukou knihu v dřevěném obložení, pocítil jsem její teplo a pochopil. Pochopil jsem, možná díky tomuto neobyčejnému výtvaru, nevídanou významnost Rodové knihy, o níž mluvila Anastasia.

Seděla skromně na židli vedle mě, pokorně položivši ruce na klín. Ale měl jsem pocit, že je moudřejší než všichni žreci, kteří vychovávali své dynastie od hlubokého starověku, moudřejší než současní analytici. A svou moudrostí, čistotou úmyslů je schopna přemoci všechny negativní projevy v lidském společenství. Odkud má v sobě takové schopnosti? Jaká škola, jaký systém výchovy je schopný obdařit člověka něčím podobným?

No to je ale, vymyslet takový nestandardní, neuvěřitelný tah s Rodovou knihou! Mimovolně a rychle jsem začal přemýšlet a... Posudte sami, co vymyslela.

Nikdo nedokázal čelit proudu všemožných ovlivňování, jež se každou chvíli sypou na lidi v různých zemích, a v první řadě na naše děti.

Ovlivňování! V televizi se neustále ukazují akční filmy, jakoby pro zábavu publika, ale ve skutečnosti se ukazuje, jak překrásně lze zabezpečit svůj blahobyt pomocí násilí.

Ovlivňování! Jak je pěkné být známou zpěvačkou. Zářit v moři světél a potlesku, jezdit ve velkolepém autě na recepce. Ovlivňování! Jinak bychom zároveň museli ukázat jiné, časově značně větší úseky života těchto lidí. Velice těžká každodenní práce, neustále intriky show-konkurentů, neustálé všemožné útoky závistivců a lidí z tak zvaného svobodného tisku, kteří si přejí vydělat na známé osobnosti.

Nestvůrné ovlivňování - agresivní vychytralá reklama, připravená propagovat vše, co je libo, jen aby se platily peníze.

Ovlivňování! Nepřetržitě zprávy o různých mezinárodních dobročinných fondech, zázračných politicích -au lidí se vytváří dojem, že pouze díky nim v domech může být teplo, útulně a hojnost všeho. A když v nějakém domě ochladne radiátor, lidé se již ani nepokouší myslet na to, jak by měli změnit svůj život, stát se nezávislími na ústředním topení, zásobování vodou a elektrickou energií. Lidé, jako šílení, vychází do ulic s heslem „Dejte!“ Sugerování vlastní bezmocnosti! Dospělým i dětem se vnucují lživé teorie.

Děti! O jaké výchově dětí lze vůbec mluvit, jestli my všichni - rodiče - stojíme stranou této výchovy? Dovolujeme někomu a v nějakých institucích přijímat

naše děti při porodu. Potom dovolujeme někomu je vzdělávat ve školce a škole. Dovolujeme, aby se na početných pultech před nimi rozkládala pornografická literatura otevřeného i skrytého charakteru.

Dovolujeme, aby někdo doporučoval našim dětem knihy, učebnice. Dovolujeme někomu, aby pro ně vytvářel televizní programy.

Komu? Komu vyhovuje držet všechnu výchovu našich dětí ve svých rukou? Možná není důležité, komu to dovolujeme. Možná je důležité to, že cítíme svou úplnou bezmocnost a nicotnost? Cítíme nemožnost zastavení bakchanálií. Ale to není pravda! Udělat to může každý rodič! Když se mu zachce. Když se zamyslí. Rodová kniha! Skvěle vymyšleno! Konec bakchanálie vypočítavého ovlivňování. Ať se tato bakchanálie ještě trochu pocvičí, předvede se. Ale vbrzku člověk vezme do svých rukou Rodovou knihu a tam bude napsáno rukou dědečka, babičky, otce a matky, v čem je předurčení člověka. My, dnešní rodiče, si rozhodně dokážeme udělat jasno „v čem“. Rozhodně! Jsme zkušení, již jsme toho mnoho viděli, slyšeli a vyzkoušeli sami na sobě. Je třeba se pouze trochu pozastavit, odvrátit se od proudu ovlivňování a sami, svou hlavou popřemýšlet. Rozhodně je třeba, aby se každý rodič zamyslel. Sám! Jenom sám. Je marné hledat odpovědi na otázky ve velice moudrých knihách minulého století. Ať budou jakkoliv vychvalovány a propagovány. Také je marné hledat odpovědi v pracích mudrců, uznávaných v průběhu tisíciletí.

Oni - mudrcové - byli velkými kazateli a mesiáši. Snažili se kázat a psát své práce pro budoucí generace. Ale ani jednu! Ani jednu z těchto prací nikdy neuvidíme. Jsou mistrovsky zničeny. Lze to lehce pochopit, jestli se zastavíme a popřemýšlíme.

Ale posudte sami, stačí pouze přesunout čárku v nevelké větě, a smysl řečeného se změní. Vzpomeňte si na známý příklad: „Popravit nelze, omilostnit!“ - „Popravit, nelze omilostnit!“ A kolik podobných změn bylo uděláno v pracích starověkých myslitelů? Uděláno záměrně i neúmyslně přepisovači, překladateli, vydavateli a historiky. A tady nejde jen o přehození rozdělovačích znamének, vynechávaly se celé kapitoly, stránky, psaly se vlastní výklady. V důsledku toho žijeme v nějakém iluzorním světě. Lidstvo neustále válčí. Lidé zběsile zabíjejí jeden druhého a nemohou pochopit, proč nepřestávají války. A jak se mohou zastavit, jestliže lidstvo ani jednou nedokázalo určit původce války? Nedokázalo proto, že nemyslí samostatně, přijímá vnucené jako pravdu.

Kdo začal druhou světovou válku? Kdo s kým válčil? Kdo zvítězil? Celé světové společenství ví: válku začalo hitlerovské Německo v čele s Hitlerem. Zvítězil Sovětský svaz v čele se Stalinem. A tato polopravda, a přesněji nesmysl, je většinou lidí vnímána jako absolutní, všem jasný historický fakt.

A pouze několik historiků-badatelů se občas zmiňuje o Hitlerových duchovních vůdcích, například o ruském lámovi Hudžijejovi, jenž konal prostřednictvím Karla Haushofera. Další Hitlerův duchovní učitel - Dietrich Eckart. Historikům jsou také známé kontakty těchto duchovních učitelů s výše postavenými, s vyšší hierarchií. A tady již jména nikdo neřekne, badatelé pouze mluví o tom, že stopy vedou do Himalájí a Tibetu k tajným a otevřeným okultním spolkům, jež existovaly v Německu, a o tom, že Hitler byl jejich členem.

V Německu byla zřízena organizace „Německý řád“, společenství „Thule“, symbolem posledního byl hákový kříž s věncem a mečem.

Někdo zjevně a účelně vytvářel v Německu zvláštní, dříve neznámou ideologii. Vychovával v lidech určitý druh světonázoru. A důsledek - velká válka, množství lidských obětí, Norinberský proces, v němž byli souzeni Hitlerovi spolubojovníci. Ale před soud předstoupili vojáci, a i kdyby byli v hodnosti generálů nebo polních maršálů, stejně by to byli vojáci, včetně Hitlera. Vojáci neviditelného žreče, jenž vytvořil ideologii. A o něm - o hlavním stratégovi a organizátorovi - není v soudních protokolech ani zmínka. Kdo je? Kde jsou jeho nejbližší, tajní spolupracovníci a pomocníci? A je to tak důležité o nich vědět? Je to důležité! Neobyčejně důležité! Vždyť to právě oni vyvolali válku. A zůstávají ve stínu, začnou ji opět. Po zkušenostech budou nové války vytříbenější a rozsáhlejší.

Co ve skutečnosti chtěli, když vyvolali druhou světovou válku? Možná, že pochopení následujícího faktu nás může přiblížit k rozluštění?

Pro ideology nacizmu, jenž existoval v té době v Německu, sbírala organizace „Ahnenerbe“ starodávné knihy po celém světě. V první řadě se zajímali o staroruská vydání předkřesťanské doby. Vzniká podivný řetězec: Himaláje, Tibet, lámové, tajná společenství a v důsledku - honba za vědění našich předků z pohanské Rusi. Nám se zdály nepotřebné, ale pro někoho jiného - životně důležité. Proč? Jaká tajemství jsou uchována v těchto vědění? A tato tajemství jsou zjevně solidnější než všechno to, co znají tibetští mniši. Jak se ale máme přiblížit alespoň k jednomu z těchto tajemství? Pouze k jednomu! A jestli se ukáže důležité, jaký ztracený svět se může otevřít našim dnešním lidem, jestli se zveřejní ještě několik dalších nebo všechny? Ale kde, v jakých tisíciletích je třeba hledat rozluštění?

Řím! Starověký Řím! Také se tam dělo něco neobvyklého před čtyřmi tisíci lety. Neobvyklejšího než dobývání římských legií. Ano! Tady je toto neuvěřitelné! Římští senátoři, vyšší šlechta té doby, jež měla otroky, najednou začali dávat svým otrokům, kteří uměli a chtěli pěstovat potraviny... Začali dávat půdu... na doživotí s právem dědění. Rodině otroka se přidělovaly prostředky na stavbu domů. Rodinu otroka nebylo možné předat jinému majiteli bez jeho půdy. Byla neoddělitelnou částí otrokovy rodiny.

Ale jak to, že se najednou otrokáři rozhodli pro takový humánní a altruistický čin? Z dobrých šlechtitných pohnutek, nebo něco dostávali na oplátku? Dostávali - deset procent úrody pro svůj stůl. Zřejmě to byla nejmenší daň za celou dobu, kterou známe. Vzniká otázka: proč se římská šlechta rozhodla pro takový krok? Vždyť otrokář mohl donutit své otroky, aby pracovali na polích v potu tváře, a vzít si tolik, kolik by uznal za vhodné. Ale ne! Proč? Proto, že v pohanském Římě ještě byly uchovány vedické znalosti. A patricijové a senátoři věděli: stejný produkt, vypěstovaný otrokem na cizí půdě, se výrazně liší od toho, který vyrůstá na vlastní půdě a pěstuje se s láskou.

Tehdy se ještě vědělo, že všechno rostoucí na zemi nese v sobě také psychickou energii. Aby člověk byl zdravý, musí používat k jídlu hodnotné plody. O tomto se vyprávělo také v některých starodávných knihách Alexandrijské knihovny, jež byla zničena. Jaké další znalosti, jaká modrost byla zatajena spolu s těmito knihami?

Anastasia říká, že je možné v sobě vzkřísit znalosti a všechnu moudrost, počínaje od Původních Pramenů. Každý člověk to může udělat. Chtělo by se mi věřit takovému tvrzení, ale úplně mu nevěřím. Kde mám najít důkazy, že tohle je možné, jaká fakta mám vydolovat z paměti, abych jí úplně uvěřil ?

Mám si vzpomenout na všechno, co jsem slyšel od otce a matky, co se vyučovalo ve škole, co jsem za celý život přečetl ? Ale v mých vzpomínkách nejsou pádné, absolutní důkazy. Mám si vzpomenout na všechno, co mi vyprávěl duchovní otec Feodorit ? Ale ten mnoho nemluvil, více poslouchal a dával mi číst starodávné knihy, ale ani tam nejsou důkazy. Jak tedy ? Jak může současný člověk najednou v sobě otevřít tyto skryté znalosti Původních Pramenů ?

Může !!! Přece jsou, zřejmě, ve vzpomínkách každého člověka typické příklady a důkazy ! Ve svých jsem jeden našel.

Hodná a pozorná babička

Babička ! Má babička byla čarodějnici. Ne pohádkovou, ale reálnou, skutečnou, bílou čarodějnici. Staří lidé se možná pamatují na její neuvěřitelná kouzla. Žila na Ukrajině ve vesnici Kuzniči Horodňanského okresu Černigovské oblasti. Jmenovala se Jefrosinie a příjmení - Verchuša. Jednou v raném dětství jsem byl přítomný při jejích kouzlech.

Tehdy jsem toho málo pochopil, ale teď je mi jasné absolutně všechno. Ach Bože, taková jednoduchost v nejpohádkovější neuvěřitelnosti. Myslím si, že polovina dnešních lidí, obzvláště léčitelé, by klidně dosáhli jejích výsledků. Abych byl důkladnější, stalo se následující.

Celé rané dětství jsem strávil v ukrajinské vsi, v malinkém bílém domečku pokrytém slámou. Rád jsem pozoroval, jak má babička kuchtí u pece. Jednou, když jsem se pohádal s nějakým ze svých vrstevníků, uslyšel jsem urážlivé: „A tvá babička je čarodějnice.“ Ostatní se hned začali zastávat mé babičky: „Mamka říká, že je hodná.“

Nejednou jsem viděl, jak babička léčila lidi. Nepřikládal jsem tomu žádný význam. V těch dobách na vesnicích bylo hodně léčitelů. Někomu se lépe dařilo léčení jedné nemoci, někomu - druhé. A nikomu se neříkalo čarodějnici. Ale babiččiny schopnosti nezapadaly do rámce obyčejného léčitelství. Má pologramotná babička, jak se ukázalo, lehce léčila mnohá zvířata. Děkala to navenek neuvěřitelným způsobem. Na čtyřadvacet hodin zmizela spolu s nemocným zvířetem, potom se vracela s uzdraveným, nebo téměř zdravým a říkala majiteli, jak má probíhat další léčení.

Když jsem slyšel od vrstevníka urážlivé slovo „čarodějnice“ na adresu mé babičky, i když jsem se bál různých čarodějnů, nikterak hůř jsem se nezačal chovat k mé hodné babičce. Ona, nebo spíše její činy, jen ve mně vyvolaly zájem.

Jednou k babičce přivedli předsedova koně - čistokrevného, nedávno koupeného pro služební cesty předsedy kolchozu. My, místní děcka, jsme se vždy kochaly pohledem na koně, když kolem projížděl předseda. Vzpřímeně držel svou hlavu, běžel mnohem rychleji a krásněji než všichni ostatní vesničtí koně. Ale tentokrát nebyl zapražen do lehké bryčky a nebyl osedlán. Tentokrát byl přiveden k babičce skleslý pomalu se pohybující, pouze na uzdě. Pro mě to byla nevídaná událost -

předsedův kůň na našem dvoře, a já jsem se zájmem pozoroval všechno, co se dělo. Babička přistoupila ke koni, začala ho hladit jednou po lysině, podruhé za uchem a něco laskavého mu klidně šeptala. Potom babička odstrojila koně, vynesla z domu na dvůr lavici, rozložila na ní svazky bylin, přivedla k lavici koně a začala mu postupně nabízet různé suché bylinky. Kůň si některých nevšiml a odvracel se, k jiným si přivoněl, a dokonce je trochu ochutnal. Ty svazky, kterých si kůň všiml, babička hodila do železnáčku s vodou, jenž stál na uhlicích, a také tam dala svůj čepec.

Slyšel jsem, jak řekla lidem, kteří přivedli koně: „Přijďte pozítří ráno.“ Když lidé odešli, pochopil jsem, že se babička opět chystá někam zmizet spolu s koněm, a začal jsem ji prosit, aby mě vzala s sebou. Babička, která vždy plnila má přání, mě ani tentokrát neodmítla, ale stanovila podmínku: jít spát dříve než obvykle. Podvolil jsem se.

Babička mě vzbudila za úsvitu. Před domem stál kůň, pokrytý nevelkým plátěným přehozem. Babička omyla můj obličej vývarem ze železnáčku, dala mi nevelký uzlík s jídlem, vzala do rukou krátkou otěž, jež byla připevněna k uzdě, a šli jsme po mezi, rozdělující zelinářské zahrady, k lesíku, jenž začínal za zahradami. Po kraji lesa jsme šli velice pomalu. Abych byl přesnější, babička šla vedle koně a pokaždé se zastavila, jakmile kůň sklonil hlavu k trávě a ochutnával nějaké bylinky. Uzdu babička držela tak lehce, že občas vyklouzla z jejích rukou, když si kůň najednou něčeho všiml v trávě a prudce odklonil hlavu stranou.

Občas babička přece vedla koně za sebou, ale když jsme přišli na nové místo, opět mu dávala úplnou volnost. Jednou jsme šli po okraji lesa, podruhé jsme zašli hlouběji. Již odpoledne jsme se dostali k hati (bahnitému místu uprostřed pole). U malého stohu po prvním kosení jsme se usadili, abychom si odpočinuli a naobědvali se. Trochu jsem se najedl chleba s mlékem a unavený z dlouhé cesty jsem chtěl spát. A k tomu ještě babička vyndala ze svého uzlíku nevelký kožíšek, ustlala ho u stohu a navrhla: „Lehni si, vnoučku, prospí se. Určitě ses unavil.“

Ulehl jsem a začal jsem zápasit se spánkem ve strachu, že babička spolu s koněm tajně zmizí beze mě, ale spánek mě přemohl.

Když jsem se vzbudil, viděl jsem, jak babička trhá nějaké bylinky vedle koňského čumáku a dává je do svého uzlíku. Zanedlouho jsme zamířili směrem k domu, ale šli jsme již jinou cestou. Když se začalo stmívat, opět jsem chtěl spát a babička mě uložila na kožíšek. Vzbudila mě ještě za tmy a pokračovali jsme v cestě domů. Slyšel jsem, jak babička čas od času koňovi něco říkala. Význam slov jsem si nezapamatoval, ale jasně si pamatuji intonace jejího hlasu: klidné, laskavé a radostné. Doma babička ihned napojila koně vodou, přidavši do kýblu vývar ze železnáčku.

Potom jsem viděl, jak dávala lidem, kteří přišli pro koně, svazky bylin natrhaných v průběhu našeho cestování a něco jim vysvětlovala.

Trochu veselejší kůň s nechutí šel z našeho dvora, již opět byl na uzdě a natahoval otěž, otáčeje hlavu k babičce.

Několik dnů jsem se zlobil na babičku za to, že mi neukázala čarodějnické zmizení a pouze jen pásala koně, trhala bylinky a vázala je do svazků.

Na pochod a čarodějnictví bych zapomněl rychleji, ale když jsem řekl tomu chlapci, jenž nazval mou babičku čarodějnici, že moje babička nikam nemizí

a jednoduše pase nemocná zvířata, on, jenž byl trochu starší než já, uvedl pádný argument, proti němuž jsem nemohl mít žádné námitky ani já, ani ti vesničtí kluci, kteří byli na mé straně: „A pročpak pokaždé, když předseda projíždí kolem vašeho dvora, přestává kůň běžet, prochází mimo pouze krokem a dokonce nereaguje na bič ?“

Nepamatuji se, jak mi to vysvětlila babička. Příčinu jsem pochopil až teď. Jsem pevně přesvědčen o tom, že léčit zvířata tak, jak to dělala ona, by mohlo mnoho lidí, kteří mají dobré srdce, pozorně se chovají k přírodě a ke zvířatům.

Teď jsem pochopil: dávajíc nemocnému koni ochutnávat svazky různých bylin, babička jednoduše určovala, které byliny potřebuje nemocné zvíře, a podle toho také volila takovou cestu, na které by rostly tyto byliny a navíc ty, jež neměla doma.

Odcházet na čtyřadvacet hodin potřebovala proto, že každá rostlina má nejvhodnější dobu používání k jídlu. Otěž měla povolenou, aby kůň mohl určit, které a kolik bylin potřebuje požit. Zvířata to nepochopitelným způsobem cítí. Jelikož vývar byl z bylin, jež vybralo samo zvíře, umývání se a namáčení čepce se zřejmě dělalo pro větší přízeň zvířete k člověku. Tedy ve skutečnosti je to všechno jednoduché. Není jasné, odkud toto všechno pologramotná babička věděla ? A jak jsme tuto jednoduchost zkomplikovali ! Snad ne proto v Evropě řádí rozsáhlé epizootie (hromadné onemocnění zvířat) a současná věda nedokáže vymyslet nic lepšího, než po desetitisících spalovat zvířata.

Uvedl jsem pouze jeden příklad, vypovídající o tom, že úspěchy naší medicíny jsou iluzorní, ale lze uvést množství podobných příkladů iluzornosti úspěchů dnešní společnosti. Ale nač potřebujeme podrobnosti a detaily, když je možné mluvit hned o tom hlavním.

Život v překrásné realitě

V jaké společnosti vůbec dnes žijeme ? O co usilujeme ? Co předpokládáme vybudovat v budoucnu ? Drtivá většina lidí bez váhání řekne: „Žijeme v demokratickém státě a snažíme se vybudovat demokratickou společnost, jako ve vyvinutých, civilizovaných západních zemích.“

Právě takhle odpoví většina politiků a politologů.

Právě tak se mluví z televizních obrazovek a píše se na stránkách novin.

Právě takto uvažuje většina lidí našeho státu.

Právě toto mínění většiny je důkazem Anastasiina tvrzení, že část lidí současné civilizace v dnešní době spí, druhá je zakódovaná a je biorobotem v ruce skupiny žreců, kteří si o sobě myslí, že jsou vládci světa.

Kdyby se člověk trochu pozastavil v každodenním horečném a jednotvárném shonu a popřemýšlel samostatně, pochopil by následující.

Demokracie ! A co to vůbec je ? Jaký jev určuje samotné slovo ? Většina lidí odpoví úryvkem ze známého Velkého encyklopedického slovníku nebo z výkladového slovníku ruského jazyka, v kterých jsou přibližně stejná a lakonická objasnění:

„Demokracie - forma státního politického zřízení společnosti, založena na uznání lidu jako pramene vlády. Základní principy demokracie - vláda většiny, rovnoprávnost občanů...“

A většinou hlasů lidé vyvinutých demokratických států volí parlamenty a prezidenty.

Volí?! Úplný nesmysl! Úplná iluze! Nejsou žádné volby. Ani jednou, v žádném státě, jenž se považuje za demokratický a civilizovaný, lid nevládl.

A volby? Jsou úplně iluzorní! Vzpomeňte si, co se vždy děje před volbami v kterémkoliv tak zvaném demokratickém státě. Bojují mezi sebou skupiny politologů různých kandidátů, využívajíce obrovské finanční prostředky, vytříbené metody psychologického působení na lidi prostřednictvím informačních prostředků, televize, názorné agitace.

A čím vyvinutější je stát, tím vytříbenější, v technickém smyslu, jsou způsoby ovlivňování.

Úplně jasný je ten fakt, že vítězí skupina těch politologů, která dokázala nejvíce zapůsobit, ovlivnit. Teprve potom, pod vlivem tohoto ovlivnění, lidé jdou a volí. Myslí si, že volí podle svého přání. Ve skutečnosti plní něčí vůli.

Tedy současná demokracie - je iluze lidských mas. Jejich víra v nereálné vybudování společenství, v nereálný, iluzorní svět.

Jde o to, že podřizování většině v přírodě neexistuje. Všechna společenství rostlin, zvířat, hmyzu se mohou podřizovat instinktu, pohybu planet, přírodnímu řádu, vůdci smečky. Lidskou společnost také vždy řídila menšina.

Ne většina dělala revoluce a způsobila války, ale pod účelovým působením menšiny se zúčastňovala revolucí a válek. Tak to bylo a tak to je.

Demokracie je nejnebezpečnější iluze, které je vystaveno obrovské množství lidí. Nebezpečná proto, že v demokratickém světě skutečně jeden nebo několik lidí mohou lehce řídit všechny demokratické státy. Potřebují na to pouze mnoho peněz a dobrou skupinu psychologů a politologů.

A my - dnešní rodiče, nacházejíce se pod vlivem působení iluze, se ještě snažíme vychovávat své děti. Ale fakticky je sami uvádíme, vtlačujeme jejich vědomí do iluzorního světa... Fakticky je odevzdáváme někomu do drápů... Ale ne Bohu. Odevzdáváme je nějakému protikladu.

Svět Boha není iluzorní, je reálný a překrásný. Má svou nepřekonatelnou vůni, květiny, tvary a zvuky. Brána do tohoto světa je vždy otevřená, vždy lze do ní vejít, pokud by se člověk dokázal oprostít od iluzí, jež spoutávají naše vědomí.

Také budu psát svou RODOVOU KNIHU pro své potomky, pro sebe. A mimo jiné v ní napíšu: „Já, Vladimír Megre, jsem žil v období, kdy lidstvo nežilo v reálném světě. Jeho tělo se živilo dary reálného světa, ale vědomí bloudilo v iluzorním. Bylo to velice nelehké období života lidí. Teď se snažím vrátit své vědomí do reálného božského světa. Tento božský svět přírody byl poškozen vědomím lidí. Silně poškozen. Pochopil jsem to a pokusím se ho napravit. Kolik toho dokážu, kolik stihnu, možná, že pouze vytvořím projekt svého statku. Možná, že pouze jeho část. Důležité je - pochopit a aby to pochopily děti.“

Anastasia stále tiše seděla vedle mě a poslouchala jak přemýšlím nahlas. Když jsem zmlkl, vstala a přistoupila k oknu:

„V nebi se začínají rozsvěcovat hvězdy. Musím odejít, Vladimíre. V mnohém máš pravdu. Ale ať nová vidění skutečnosti nevyvolají v tobě přání řídit lidi. Překonej pokušení a nevstupuj do žádné organizace. Jiní lidé také vidí realitu. Zorganizují se a udělají na Zemi to významné. Své předurčení v životě pochopíš.“

„Nesnažím se někam vstupovat a někoho řídit, Anastasie. Ale o jakém mém předurčení mluvíš?“

„Přijde čas, pocítíš ho sám. Teď si lehni do postele, usni a odpočiň si. Jsi rozrušený. Netrénované srdce by nemuselo vydržet vzrušení.“

„Ano. Já vím. Ale když usnu, odejdeš. Vždy odcházíš. Občas moc chci, abys neodcházela. Chci, abys vždy byla vedle mě.“

„Vždy jsem vedle tebe. Když na mě vzpomínáš. Brzy to začneš cítit a pochopíš. Teď se umyj a usni.“

„Nedokážu usnout. Vůbec v poslední době špatně usínám. Myšlenky mi nedají spát.“

„Pomohu ti, Vladimíre, chceš, abych ti přečetla básně, které posílají čtenáři, a zazpívala ukolébavku?“

„Dobře, zkus to, možná, že skutečně usnu.“

Když jsem se umyl a lehl do již připravené postele, Anastasia se posadila vedle mě a položila ruku na mé čelo. Pak mě pohládila po vlasech a tiše zazpívala píseň, kterou napsala jedna čtenářka z Ukrajiny. Anastasia zpívala úplně tiše, ale měl jsem pocit, že její hlas slyší mnozí lidé a hvězdy. Slyší její čistý hlas a slova:

*Tady je má ruka
Zas vyjde slunce zář
Zítřa, a prozatím
Přitiskni svoji tvář.*

*Ať se ti každou noc,
Spát v klidu podaří,
Chci sejmout smutku moc
Z tvých tmavých kadeří.*

*A nahodím modř,
Vyšíváné hvězdy.
Žiji tady tak dlouho,
Abys nemrzнул.
Pokud si mě pamatuješ.*

*Věk co věk přicházet
Tak budu za noci.
V rukou mám nadání,
Co bolest zahání. Pokud mi věříš.*

*Padá kámen shora dolů,
Okolo tvých ramen.
Co bude, vím předem,*

*Brány paláců a chrámů
Jsou ti, hrdino můj, zotvírány.
Všechny krásné dámy jsou
Zastíněny mnou.*

*I já také budu žít
V černobílém světě,
By nebyly potřebné
Ni střely, ni meče.*

*Jestliže, jestliže
Jestli se do mě zamiluješ.*

*K jeřábovi pouštím
Sýkoru, co prošla houštím.
Miluji tě příliš jemně
Aniž by ses ve snu poutal ke mně.*

Předtím, než jsem se ponořil do hlubokého a klidného spánku, stihl jsem si pomyslet: „Samozřejmě, zítra bude další den. Bude lepší. Popíšu úsvit nového dne. A mnozí lidé ve svých Rodových knihách začnou psát, jak se začínal nový překrásný úsvit lidstva. A budou to největší historické knihy pro potomky na tisíce let. A mezi nimi - jedna má. Zítra začnu psát novou knihu, teď již nebudu psát tak zmateně. A nová kniha bude o tom novém, o historickém obratu pozemských lidí k překrásné božské realitě.“

Na shledanou, vážení čtenáři, v nové překrásné realitě !

Vladimír Megre

ENERGIE ŽIVOTA

Lidský osud...

*Mnozí si myslí, že je vytvářen někým shůry.
Ale ten někdo jednoduše dává každému člověku
k dispozici nejsilnější vesmírnou energii,
která je schopna vytvářet osud svého majitele
a tvořit nové galaxie. Tato energie se jmenuje -
„lidská mysl“.*

(1 6 0 .)

TVOŘIVÁ MYSL

Lidský život ! Na čem nebo na kom závisí ? Proč se jedni lidé stávají císaři, vojevůdci, jiní sbírají na smetištích odpadky ?

Říká se, že osud každého člověka je předurčený od narození. Jestli je to pravda, pak je člověk pouze bezvýznamný šroubek v systému nějakého mechanismu, ne ale vysoce vyvinutý Boží výtvar.

Existuje i jiný názor: člověk je soběstačný výtvar, jenž v sobě má absolutně všechny vesmírné energie.

Ale má v sobě jednu energii, charakteristickou pouze pro něj, jmenuje se „energie mysli“. A pokud člověk pochopí, co vlastní, naučí se ji v plné míře používat, stane se vládcem celého vesmíru.

Tak které z těchto dvou tvrzení, jež se vzájemně vylučují, je pravdivé ?

Abychom si v tom udělali jasno, připomeňme si starý příběh, jenž se stal téměř vtipem.

Člověk, rozzlobený na svůj život, běžel do lesíka na kraji města, zvedl nahoru ruce sevřené v pěsti a zakřičel k Bohu:

„Nemohu takhle dál žít. Na Tvém pozemském hospodářství vládne nespravedlnost a chaos. Jedni lidé jezdí městem v drahých autech, přejídají se v restauracích, druzí sbírají na smetištích odpadky. Například já nemám peníze ani na boty. Jestli jsi, Bože, spravedlivý, jestli vůbec existuješ, zaříd' to tak, abych vyhrál v loterii hodně peněz.

Na nebi se rozptýlily mraky, sluneční paprsek se teple a laskavě dotkl volajícího člověka a z nebe zazněl klidný hlas:

„Uklidni se, Můj synu, Jsem připravený splnit tvé přání.“

Člověk se zaradoval. Jde ulicí, usmívá se, s potěšením si prohlíží výlohy obchodů,

představuje si, jaké věci si pořídí za vyhrané peníze.

Uplynul rok. Člověk nic nevyhrál. A došel k závěru, že ho Bůh oklamal.

Velice rozzlobený přišel do lesa na to místo, kde slyšel Boží slib, a zakřičel:

„Neplníš své sliby, Bože. Zklamal jsi mě. Čekal jsem celý rok. Toužebně jsem myslel na nákup, který udělám za vyhrané peníze. Ale rok minul a žádnou výhru jsem nedostal.“

„Och, Můj synu,“ zazněl z nebe smutný hlas. „Chtěl jsi vyhrát mnoho peněz v loterii. Tak pročpak sis za celý rok nepořídil ani jeden los?“

* * *

Tento krátký příběh se vypráví mezi lidmi jako vtip. Všichni se smolaři vysmívají:

„Jak to, že nepochopil, že pro splnění přání, aby vyhrál v loterii, bylo třeba nejprve koupit alespoň jeden los. Ale člověk neudělal ani tu nejsamozřejmější věc.“

Tady není důležitá pověst jako taková, není důležité, jestli se to, o čem se v ní vypráví, skutečně stalo. Podstatné je něco jiného - postoj lidí vůči událostem, jež se odehrály.

To, že se lidé smějí nechápavosti člověka, vypovídá právě o tom, že intuitivně, možná podvědomě chápou: jejich vlastní budoucí život záleží nejen na nějakých Vyšších Silách, na Boží vůli, ale na nich samotných.

A teď ať každý zkusí rozebrat svou životní situaci. Udělali jste všechno pro splnění svých snů ?

Dovolím si tvrdit, a ne bezdůvodně, že se jakákoliv touha, dokonce i zdánlivě nereálná a úplně fantastická, splní, jestli člověk, který chce, aby se splnilo to, co si přeje, udělá jednoduché a postupné kroky vstříc této touze.

Toto tvrzení lze doložit množstvím příkladů. Tady je jeden z nich.

(1 6 1 .)

NEVĚSTA ANGLICKÉHO LORDA

Jednou jsem se v malinké tržnici města Vladimír stal náhodným svědkem sporu mezi mladou dívkou-prodavačkou a podnapilým zákazníkem.

Dívka prodávala cigarety, zřejmě to byly první dny její práce a zatím se špatně orientovala ve zboží, které prodávala, pletla se ve značkách cigaret, a proto obsluhovala zákazníky pomalu. Vytvořila se nevelká fronta - asi tři lidé. Podnapilý muž stojící na jejím konci hlasitě řekl dívce:

„Mohla by ses hýbat rychleji, nekňubo ?“

Dívčí tváře se zarděly. Několik lidí procházejících kolem se zastavilo, aby si mohli prohlédnout neobratnou prodavačku.

Podnapilý muž hlasitě pokračoval ve svých nelichotivých komentářích. Chtěl si koupit dvě krabičky cigaret „Prima“, ale když byl na radě, dívka ho odmítla obsloužit. Zrudlá rozpaky, a zjevně sotva zadržujíc slzy, sdělila kupujícímu:

„Chováte se hrubě, odmítám vás obsloužit.“

Kupující muž nejdřív ztuhl od nečekaného zvratu, pak se obrátil ke zvětšující se skupině zevlounů a vychrlil ze sebe ještě více urážející výrazy:

„Jen se podívejte na to nešikovné tintidlo. Až se vdáš, tak s tebou mužský bude mluvit ještě tvrději, pokud se v kuchyni budeš pohybovat jako vařené kuře.“

„Já ale nedovolím manželovi, aby mě urážel,“ odpověděla dívka.

„Kdo si myslíš, že jsi, tintidlo vrtošivé,“ ještě hlasitěji a podrážděněji vykřikl podnapilý muž, „nedovolí manželovi. Snad se nechystáš provdat za anglického lorda?“

„Možná že i za lorda, to je moje věc,“ stručně odpověděla dívka a otočila se.

Situace se zostřovala. Žádná ze stran nechtěla polevit. Již pořádný dav lidí ze stálých návštěvníků malinké tržnice čekal na rozuzlení. Shromáždění lidé začali vykřikovat výsměšné jízlivé poznámky ohledně úmyslu prodavačky tržnice provdat se za anglického lorda.

Od vedlejšího pultu přišla další dívka a postavila se vedle kamarádky. Mlčky se postavila a hotovo.

Tiše stály - dvě mladé dívky, podle všeho čerstvé absolventky střední školy - stály před shromážděnými lidmi, kteří probírali jejich drzé chování a domýšlivost. Nejvíce vtipů se týkalo neuskutečnitelnosti přání vdát se za lorda, přeceňování zevnějšku a možností.

Situaci zmírnil mladý muž - majitel stánků v tržnici. Přišel a nejdřív přísným tónem požádal, aby dívka prodala cigarety zákazníkovi, ale když byl odmítnutý, rychle našel východisko, jež všechny uspokojilo. Vyndal z kapsy peníze a pronesl, obraceje se k dívce-prodavačce:

„Vážená, buďte tak laskavá, prodejte mi prosím, pokud vás to neobtěžuje, dvě krabičky cigaret „Prima“.“

„Prosím,“ odpověděla dívka a podala mu cigarety.

Mladý muž dal cigarety zákazníkovi a konflikt byl vyřešen, dav lidí se rozešel. Ale tato událost měla pokračování, a dosti nečekané.

Pokaždé, když jsem přišel do tržnice pro potraviny, jsem si mimovolně všiml dvou mladých prodavaček. Pracovaly stejně hbitě jako jejich starší kolegové, ale zároveň se značně lišily. Štíhlé, skromně, ale hezky oblečené, bez nadbytečné kosmetiky na obličeji, s elegantnějšími pohyby než ostatní. Pracovaly v tržnici skoro rok a najednou současně zmizely.

Po uplynutí dalšího půl roku, v létě, ve stejné tržnici jsem si všiml elegantní mladé dámy, jež šla podél pultů s ovocem. Mezi ostatními vynikala svým hrdým držením těla a moderním, drahým oblečením. Za atraktivní ženou šel důstojný muž s košíčkem plným různého ovoce.

Poznal jsem v mladé ženě, jež přitahovala nadšené pohledy mužů a zjevně závistivé pohledy žen, kamarádku prodavačky cigaret.

Přistoupil jsem k mladému páru a objasnil jsem jim, hlavně společníkovi slečny, který zbystřil pozornost, příčinu své zvědavosti. Mladá žena mě nakonec poznala. Posadili jsme se v kavárně pod širým nebem a Nataša, tak se jmenovala, mi pověděla o událostech, jež se staly za posledního půldruhého roku.

„Ten den, kdy před očima mnohých stálých návštěvníků tržnice došlo ke konfliktu Káti se zákazníkem, jsme se rozhodly dát výpověď, aby se nám nevysmívali. Pamatujete si, Káťa tehdy řekla, že se provdá za anglického lorda. A lidé se smáli tomu, co řekla. Tak jsme si myslely, že i napříště se budou smát a ukazovat na nás prstem.

Ale najít jinou práci se nedafflo. Vždyť jsme tehdy teprve skončily školu, na vysokou jsme se nedostaly. Mně by to až tak nevadilo, učila jsem se průměrně, ale Káťa byla téměř výborná žákyně. Zkoušky také udělala dobře, ale na školu se nedostala. Počet bezplatných míst na vysoké byl snížen a platit za studium neměla možnost: její máma vydělává málo a otce nemá. Proto jsme šly pracovat do tržnice, na jiných místech nás nevzali.

Pracovaly jsme a připravovaly jsme se ke zkouškám na vysokou na příští rok. Ale týden po té události v tržnici mi Káťa najednou řekla: „Musím se připravovat na to, abych byla důstojnou manželkou anglického lorda. Chceš, abychom se připravovaly spolu?“

Myslela jsem si, že kamarádka žertuje, ale kdepak. Káťa byla i na škole vytrvalá. Našla v knihovně program dívčího šlechtického ústavu a předělala ho na současný způsob. A se zaujetím jsme se začaly připravovat podle Kátina programu.

Věnovaly jsme se tancování, aerobiku, studovaly jsme dějiny Anglie, jazyk, pravidla slušného vystupování, způsoby chování. Poslouchaly jsme televizní politické diskuse, abychom mohly rozmlouvat s chytrými lidmi. Dokonce i v práci jsme se začaly chovat jako na společenském rautu, aby naše chování bylo přirozené.

Braly jsme výplatu, ale na své potřeby jsme neutrácely. Nekupovaly jsme si ani kosmetiku - šetřily jsme. Spořily jsme peníze, abychom si nechaly ušít slušné oblečení a na turistický zájezd do Anglie. Káťa řekla, že angličtí lordi na malinkou vladimírskou tržnici nechodí. Takže musíme jet do Anglie. Tehdy se šance značně zvětší.

Přijely jsme s turistickou skupinou do Anglie. Dva týdny utekly rychle. Samozřejmě, jak sám chápete, angličtí lordi nás nevívali a nedoprovázeli. Vždyť jsem vůbec s ničím ani nepočítala, všechno jsem dělala ze solidarity s Káťou. Ale ona stále doufala. Je vytrvalá. Stále se dívala do tváří Angličanů, hledala svého souzeného. Dokonce jsme dvakrát šly do tanečního klubu, ale nikdo nás ani nepožádal o tanec.

V den odjezdu jsme již šly z hotelu k autobusu, který nás měl odvézt na letiště, a Káťa stále věřila, stále se rozhlížela kolem. Najednou se zastavila na schodech, položila svou tašku, dívá se stranou a říká: „Tady jde.“

Dívám se: po chodníku jde ke vchodu do hotelu mladý člověk, o něčem přemýšlí, na nás se ani nedívá. Jak jsem předpokládala došel k nám a minul nás, aniž by se podíval na Káťu.

A najednou Káťa - představte si - na něj zavolala. Mladý muž se otočil k nám. Káťa k němu pomalu, ale jistě přistoupila a říká anglicky: „Jmenuji se Káťa. Jsem z Ruska. Teď odjíždím autobusem na letiště se svou turistickou skupinou. Oslovila jsem vás... pocítila jsem, že bych vám mohla být dobrou manželkou. Zatím vás nemiluji, ale dokážu to a vy se do mě zamilujete také. Budeme mít hodné děti.“

Chlapečka a holčičku. Budeme šťastní. A teď, jestli chcete, můžete mě doprovodit na letiště.'

Mladý Angličan se na Káťu díval velice vážně a nic neříkal, zřejmě překvapením ztratil řeč. Potom řekl, že má důležitou pracovní schůzku, popřál nám šťastnou cestu a odešel.

Celou cestu na letiště se Káťa mlčky dívala z okna autobusu, neřekly jsme si ani slovo. Obě jsme se cítily trapně před turisty, kteří viděli tuto scénu u vchodu do hotelu. Úplně jsem cítila, jak se jí lidé vysmívají, odsuzují ji.

A když jsme přijely na letiště, Káťu, která vystupovala z autobusu, s velkou kyticí uvítal tento mladý Angličan.

Upustila tašku na asfalt, ne - ona ji jednoduše zahodila, květiny si nevzala, ale přitiskla se k jeho hrudi a zaplakala.

Kytice mu vypadla z rukou a květiny se rozsypaly. My se skupinou sbíráme květiny, oni - stojí. A Angličan hladí Kátiny vlasy. A jako by nikdo nebyl kolem, rychle jí říká, jaký je hlupák, že málem promeškal svůj osud a že kdyby to nestihl, trápil by se po zbytek života, a stále děkoval Kátě, že ho našla.

Odlet letadla se zdržel. Nebudu vyprávět jak, ale zařídila jsem to já.

Její Angličan, jak se ukázalo, byl synem anglického diplomata a sám se chystal pracovat na nějakém velvyslanectví.

Když jsme se vrátily do Ruska, volal jí každý den. Mluvili dlouhou dobu. Teď je Káťa v Anglii, je těhotná. Myslím si, že se skutečně milují. A já jsem uvěřila v lásku na první pohled."

Nataša, jež mi pověděla neobvyklou historku, se usmála na svého společníka, který seděl u stolu. Zeptal jsem se, jak dlouho se znají. A mladý muž odpověděl:

„Vždyt' jsem byl také v té turistické skupině. Když Angličan rozsypal květiny a Nataša je začala sbírat, pomáhal jsem jí. Teď za ní nosím košíček s ovocem. Na anglické lordy nemáme !"

Nataša něžně položila ruku na jeho rameno a s úsměvem řekla:

„To oni nemají na vás, na ruské muže." Pak se šťastná dívka otočila ke mně a řekla: „Před měsícem jsme se s Andrejem vzali, teď jsme přijeli na návštěvu k mým rodičům."

Po seznámení s příběhem těchto dívek si mnozí pomyslí: měly štěstí nebo - nestandardní situace. Ale dovolím si tvrdit, že v tomto případě situace byla naprosto standardní a zákonitá. A co víc, tvrdím, že opakující posloupnost Kátiných a Natašiných činů, výsledek podobné situace si mohou předpovědět i jiné dívky. Odlišnosti ve jménech, charakterech vyvolených, lhůtě splnění toho, co se zamýšlelo, jsou samozřejmě možné, ale do podobné situace by se dostaly i ostatní, je předurčená. Kým? Samotnými dívkami, jejich způsobem myšlení a následujícími posloupnými činy.

Posudte sami. Káťa zatoužila nebo si vytvořila cíl - provdat se za Angličana. Není důležité, pod vlivem čeho o tom začala snít. Nejspíš jí byla nepříjemná atmosféra tržnice, podnapilí zákazníci, hrubost a možná posměšky nakupujícího výtržníka.

A tak se zrodila touha. No a co ? Hodně mladých dívek touží po princovi v bílém „Mercedesu“ a stejně se vdávají za obyčejné smolaře. Většinu z nich se jejich touhy nesplní.

Souhlasím. Samozřejmě, že se nesplní, ale pouze proto, že se jejich činy nebo spíše nečinnost vůči své touze podobá vtipné situaci s losem. Kdy člověk touží po výhře, dokonce žádá o pomoc Boha, ale tak jednoduchý čin, jako pořízení alespoň jednoho losu, neudělá.

Dívky začaly konat a vytvořila se určitá posloupnost: touha - mysl - činy. Zkuste z daného řetězce vypustit pouze jeden článek a osud dívek bude úplně jiný.

(1 6 2 .)

SVŮJ OSUD JSI VYTVOŘIL SÁM

Lidský osud ! Mnozí si myslí, že je vytvářen někým shůry. Ale tento někdo jednoduše každému člověku dává k dispozici nejsilnější vesmírnou energii, která je schopná vytvářet osud svého majitele a tvořit nové galaxie. Tato energie se jmenuje - „lidská mysl“.

Pouhý poznatek, že je tomu tak, nestačí: tento jev je třeba si uvědomovat a cítit. Na tom, jak plně jsme schopní si tohle uvědomit, pocítit a pochopit, záleží to, do jaké míry se nám budou otevírat tajemství vesmíru, mechanismus zázraků, přesněji řečeno, zákonitých jevů.

Pouze uvědomění a přijetí energie mysli dovolí každému člověku udělat svůj život a život svých blízkých šťastným. A právě šťastný život na zemi je člověku předurčen.

Tedy potřebujeme se utvrdit v přesvědčení o nepochybnosti následujících závěrů.

Zprvé, člověk je myslící bytost.

Zadruhé, **ve vesmíru neexistuje nic, co by se svou silou vyrovnalo energii mysli: všechno viditelné a také my sami jsme stvoření energií mysli.**

I kdybychom vyjmenovali názvy miliónů předmětů od primitivního kladívka po kosmickou loď, vzniku každého z nich bude předcházet mysl.

Představa vytváří materiální předmět v prostoru, jenž je pro nás neviditelný, zatím nevidíme materializaci, ale to vůbec neznamená, že tento předmět neexistuje. Již je vytvořen v myšlenkovém prostoru a to je významnější než následující materializace.

Kosmická loď se vytváří myslí jednoho člověka nebo několika lidí. Zatím je neviditelná, nemůžeme se jí dotknout, ale již existuje ! Existuje v rovině, jež je pro nás neviditelná, a posléze se materializuje a nabude podoby viditelné pro náš obyčejný zrak.

Co je významnější ve stvoření kosmické lodi ? Myšlenka vynálezce, konstruktéra nebo činy dělníka, jenž soustruhuje součástky podle předložených výkresů ? Samozřejmě, že v tomto případě každá práce je potřebná, ale přece prvotní je mysl.

Skutečná kosmická loď může havarovat a příčina vždy bude v nějaké vadné součástce a nepřesně pracující mysli. Lidově se tomu říká nerozvážnost.

Mysl může předpokládat všechny nehody. Pro ni neexistují nepředvídané situace. Ale různé nehody, zmatky se stávají. Proč? Uspěchala se materializace, nebylo umožněno mysli, aby ukončila projekt.

Když takhle popřemýšlíme, každý sám se přesvědčí o nepochybnosti závěru: všechny předměty, které kdy byly vyprodukovány na Zemi, jsou materializací mysli.

Ted' si je třeba uvědomit, že naprosto všechny životní situace, včetně samotného života, se nejdřív vytváří v myšlenkách.

Svět živé přírody, jenž vidíme, včetně samotného člověka, prvotně vytvořila Boží myšlenka.

Člověk stejně jako Bůh je schopný svou myslí vytvářet nové předměty a vlastní životní situace.

Pokud je vaše mysl slabě vyvinutá nebo z nějakých příčin nemá možnost svobodně využívat energii a rychlost, jež jsou jí vlastní, na vaše životní situace bude působit cizí mysl, možná vašich blízkých, známých, celkové zaměření společnosti.

Ale i v druhém případě se vaše životní situace vytváří nejdřív lidskou myslí. A můžete za to vy sami, že jste potlačili, uvěznili svou vlastní mysl, čímž jste se podřídili vůli myšlenek jiného člověka a vaše nezdary nebo úspěch již budou záležet na tom druhém nebo druhých.

Přesvědčit se o výše řečeném je možno na četných životních příkladech. Zamyslete se, co dělá člověk dřív, než se stane známým hercem? Samozřejmě nejdřív po tom touží, pak v myšlenkách vytváří plán dosažení cíle a potom koná: amatérské působení, odpovídající vzdělávací instituce, nástup do práce v divadle, filmovém studiu nebo filharmonii.

Někdo může namítnout, že všichni touží stát se nejznámějšími herci, ale dokážou to pouze jedinci a někteří vůbec jsou nuceni hledat práci v jiné oblasti, jež není spojená s hereckou kariérou: kromě touhy je potřebný talent. Ano, je potřebný. Ale vždyť talent se také vytváří silou mysli.

Fyzické a vrozené předpoklady? Samozřejmě, jsou důležité, ale opět, mysl není tak hloupá, aby beznohému člověku vytvářela plán cesty na baletní školu.

Jakpak je to možné, pomyslí si čtenář, jestli všechno, dokonce povolání a blahobyt záleží na vlastních myšlenkách, pak by všichni lidé byli významní a bohatí, nebyli by ti, kteří živoří, hrabou se na smetištích při hledání potravy.

Nuže, pojďme na smetiště v pravém smyslu tohoto slova.

M Y S L N A S M E T I Š T I

Udělal jsem to následujícím způsobem. Nechal jsem si narůst strniště, rozcuchal jsem si vlasy, půjčil jsem si od známého malíře staré montérky, vzal jsem igelitovou tašku, hůl a šel jsem k jedné z popelnic. Chvilku jsem se hrabal holí v odpadcích, spatřil jsem několik prázdných láhví, dal jsem je do igelitky a šel jsem k další popelnici u vedlejšího domu. Mé úsilí bylo korunováno úspěchem. Za deset až patnáct minut se na mě u druhé popelnice málem vrhl muž s kovovou tyčí v rukou:

„Nesahej na cizí," řekl tónem nepřipouštějícím žádné námitky.

„Takže to je tvé území?" klidně jsem se zeptal, ustoupil jsem od popelnice a zároveň jsem mu dal igelitku s láhvemi.

„A čípak?" již méně agresivně odpověděl muž, vzal si mou igelitku, a nevíš máje si mě, začal rozhrabávat obsah popelnice.

„Ukázal bys mi, kde je tady volno?" zeptal jsem se a dodal jsem: „koupím ti flašku."

„Vodky," otočil se ke mně neoficiální majitel popelnice.

Šel jsem do obchodu, koupil jsem láhev vodky a něco na zakousnutí. Při pití jsme se seznámili a Pavel mi pověděl o mnohých důmyslnostech jeho živnosti, a těch je nemálo.

Je třeba vědět, kdy se musí obzvlášť důkladně hlídat, aby sem nevtrhli náhodní zájemci, jako já, a neukradli tvé vlastnictví. Jsou to dny po svátcích, kdy se vyhazuje obzvlášť mnoho láhví. Také je třeba vědět, které vyhozené věci obsahují barevné kovy a jak je sbírat. Která výkupna platí víc za láhve a barevné kovy. Kam se dává vyhozené, ale ještě použitelné oblečení.

Snažil jsem se převést rozhovor na jiná témata.

Pavel byl schopný vyjádřit své názory ohledně politiky, vlády, ale s podstatně menším zájmem. Jeho mysl pracovala jedním směrem - popelnice.

Abych se o tom úplně přesvědčil, nabídl jsem mu následující:

„Víš, Pavle, tady jeden chlap staví vilu, potřebuje přes zimu hlídače, a kdyby se mu ještě s něčím pomohlo na stavbě, tak by ještě připlatil. Také by zajistil pro hlídače jídlo. Jeho řidič každý týden dováží brambory, cibuli, různé kroupy. Jsi hodný chlap, vezme tě. Chceš, dojdeme tam a promluvíme s ním?"

Přiopilí jsme se, a jak to chodí, stali se z nás přátelé. O to neočekávanější pro mě byla prudká změna jeho nálady. Pavel nejdřív asi půl minuty napjatě přemýšlel. Pak si mě dalších půl minuty s nepřízní mlčky prohlížel a nakonec řekl:

„Myslíš, že když jsem se napil, tak mi to nemyslí? Copak sis to, zrůdo, usmyslel udělat ze mě hlídače a sám se zmocnit mých popelnic?"

Ani se nezeptal, jaký plat bude dostávat hlídač, jaké bude mít ubytování, jakou práci přesně je třeba udělat na hospodářství za příplatek. Jeho mysl byla úplně zaměřena na popelnice, rozhodovala se, jak se má s nimi zacházet, jak se zachránit před konkurencí.

Proto také vychází, že člověk sám zaměřil svou mysl na řešení otázky své existence prostřednictvím popelnic a sám následoval svou mysl.

Je možno uvést velké množství dalších příkladů, jež potvrdí nespornost toho, že stvoření všech předmětů, životních situací, společenských jevů předchází energie mysli.

Pomocí vlastní mysli může jeden člověk zapůsobit na druhého. O tom svědčí starodávná vyprávění a pověsti. Poslechněte si, co o lidské mysli vyprávěl Anastasiin dědeček.

(1 6 4 .)

MANŽELKA-BOHYNĚ

„Ano, Vladimíre, lidská mysl vlastní nepřekonatelnou energii. Mnohé výtvořené této energie lidé hodnotí jako zázrak, který podle jejich představ konají Vyšší Síly.

Například existují zázračné ikony. A proč se najednou staly zázračné? Proč se najednou kousek dřevěné desky se zobrazením, jež na ni zakreslila lidská ruka, stal zázračným? Stává se to tehdy, když člověk, jenž maluje ikonu, do ní uloží dostatečné množství své psychické energie. Pak další lidé, kteří se budou na ni dívat, přidají tu svou. Existuje pojem „namodlená ikona“, jinými slovy lze říci: „ikona, do níž je vloženo mnoho energie lidských myšlenek“.

Dříve lidé, kteří malovali ikony, věděli o vlastnostech velké energie. Předtím, než začali malovat, mistři hladověli, očišťujíce svůj organizmus od nepotřebného, a tak posilovali svou mysl. Pak se dostávali do stavu vzdálení se od světa a koncentrovali svou energii na jedinou věc - na malování ikony. Když byla dokončená, po dlouhou dobu se dívali na své dílo. Tak se občas stávaly zázraky.

Občas lidé vidí neobvyklé jevy, různé anděly. Ale všimni si, vidí vždy pouze ty, na které myslí. Vždy vidí pouze obrazy těch, v koho věří.

Křesťané, například, mohou uvidět pouze své svaté. Muslimové pouze své. Je to proto, že vidí to, co vytvořili svou nebo kolektivní myslí.

Ještě před půldruhým tisícem let existovali lidé, kteří chápali vlastnosti a sílu energie lidské mysli, vypráví o tom také pověsti. „Chceš, povím ti jednu z nich?“

„Ano.“

„Přeložím ji ze starodávného jazyka do současného a předměty, jež se v ní uváděly dříve, zaměním na současné, aby podstata byla srozumitelnější. Jenom mi řekni, co nejčastěji dělají dnešní muži, kteří už jsou několik let ženatí? Co dělají, když se vrací domů?“

„No, mnozí, pokud nepijí, sedají si u televize, čtou noviny, dívají se na televizi. Mohou jít vynést odpadky, jestli je o to požádají manželky.“

„A ženy?“

„Ženy, to je jasné co - připravují v kuchyni večeři, potom myjí nádobí.“

„Jasně. Bude to jednoduché předělat starodávnou pověst na současný způsob.“

* * *

„Žili na světě obyčejní manželé. Manželka se jmenovala Jelena, manžel - Ivan.

Manžel se vracel z práce, sedal si do křesla u televize, četl noviny. Jeho manželka Jelena připravovala večeři. Podávala mu ji a bručela, že nic pořádného doma nedělá, vydělává málo peněz... Manželčino bručení Ivana znervózňovalo. Ale neodpovídal jí hrubostí, pouze si pro sebe myslel: „Sama je šmudla neupravená a ještě mě poučuje. Když jsem se oženil, byla úplně jiná - krásná, laskavá.“

Jednou, když bručící manželka požádala, aby Ivan vynesl odpadky, neochotně se odtrhl od televize a šel ven. Vraceje se, zastavil se u dveří domu a v myšlenkách se obrátil na Boha:

„Bože můj, Bože můj! Nevydařil se mi život. Copak mám celý svůj život strávit s takovou bručivou a nehezkou manželkou? Vždyť to není život, ale stálé trápení.“

A najednou Ivan slyšel tichý Boží hlas:

„Mohl bych ti s tvým neštěstím pomoci, můj synu: dát ti za manželku krásnou bohyni, ale když sousedé uvidí náhlé změny v tvém osudu, budou velice ohromeni. Udělejme to následovně: postupně budu měnit tvou manželku, naplňovat ji duchem bohyně a zlepšovat zevnějšek. Ale zapamatuj si, jestli chceš žít s bohyní, tvůj život se musí stát důstojným bohyně.“

„Děkuji Ti, Bože. Kterýkoliv chlap změní svůj život kvůli bohyni. Jenom mi řekni: kdy začneš měnit mou manželku?“

„Trochu ji změním hned teď. A postupně ji budu vylepšovat.“

Ivan vešel do domu, posadil se do křesla, vzal do rukou noviny a opět zapnul televizi. Ale nějak se mu nečte, nemůže se dívat na film. Nemůže se dočkat, až se podívá na manželku - zdali se alespoň trochu mění?

Zvedl se, otevřel dveře do kuchyně, opřel se ramenem o veřej a začal si pozorně prohlížet svou manželku. Stála zády k němu a myla nádobí, jež zůstalo po večeři.

Jelena najednou pocítila mužův pohled a otočila se ke dveřím. Jejich pohledy se střetly. Ivan si prohlížel svou ženu a přemýšlel: „Ne, žádné změny se v mé manželce nekonají.“

Když Jelena viděla neobvyklou manželovu pozornost, ničemu nerozuměla, upravila si najednou své vlasy, začervenala se a zeptala se:

„Proč se, Ivane, na mě tak pozorně díváš?“

Manžel nevěděl, co má říci, sám přišel do rozpaků a najednou řekl:

„Možná, že bych ti měl pomoci s nádobím? Z nějakého důvodu se mi zdálo...“

„S nádobím? Pomoci mně?“ tiše se zeptala udivená manželka, sundávajíc zašpiněnou zástěru, „vždyť jsem ho již umyla.“

„To je neuvěřitelné, takhle se mění před očima,“ pomyslel si Ivan, „najednou zkrásněla.“

A začal utírat nádobí.

Další den po práci Ivan netrpělivě pospíchal domů. Och, nemohl vydržet, až se podívá, jak je jeho bručící manželka proměňována v bohyni.

„A co když už se v ní objevilo hodně toho z bohyně? A já jsem se stále nijak nezměnil. Pro případ koupím květiny, abych se neztrapnil před bohyní.“

Dveře domu se otevřely a okouzlený Ivan přišel do rozpaků. Před ním stála Jelena ve svátečních šatech, právě v těch, které jí koupil před rokem. V pečlivě upravených vlasech měla stuhu. Ivan znejistěl a nějak nešikovně podal květiny, nespouštěje z Jeleny oči.

Vzala květiny, lehce povzdechla, sklopila oči a začervenala se.

„Och, jak překrásné řasy mají bohyně ! Jak mírnou mají povahu ! Jak neobyčejná je jejich vnitřní krása a zevnějšek !“

A zase povzdechl Ivan, jenž uviděl na stole příbory ze soupravy, dvě hořící svíčky, dva poháry a jídlo lákající svou vůní.

Když si sedl ke stolu, Jelena také zaujala místo naproti, ale najednou vyskočila:

„Promiň, zapoměla jsem ti zapnout televizi a tady jsem ti obstarala čerstvé noviny.“

„Nepotřebuji televizi, noviny se mi také nechce číst, stále tam píší to samé,“ upřímně odpověděl Ivan, „radši mi řekni, jak bys chtěla strávit zítřejší sobotní den.“

Úplně zaražená Jelena se zeptala:

„A ty ?“

„Náhodou jsem pro nás koupil dva lístky do divadla. Ale možná, že přes den se budeš chtít projít po obchodech. Když už máme navštívit divadlo, tak je třeba zajít do obchodu a koupit ti důstojné šaty.“

Ivan se málem prořekl: „šaty, důstojné bohyně,“ zarazil se, podíval se na ni a opět byl udivený. Před ním u stolu seděla bohyně. Její tvář zářila štěstím, oči se leskly. Sotva znatelný úsměv byl trochu tázavý.

„O Bože, jak jen jsou krásné bohyně ! A když je ona ze dne na den krásnější, dokážu já být důstojný bohyně ?“ pomyslel Ivan a najednou jako by mu blesklo hlavou: „Je třeba to stihnout ! Stihnout, dokud je vedle mě bohyně. Je třeba ji žádat a úpěnlivě prosit, aby mi porodila dítě. Dítě bude mé a překrásné bohyně.“

„Na co myslíš, Ivane, na tvé tváři vidím nervozitu ?“ ptala se manželka Jelena.

A on seděl rozrušený, nevěděl, jak má říci o tom nejtajnějším. Copak je to tak jednoduché - prosit bohyni o dítě ?! Takový dárek mu Bůh neslíbil. Ivan nevěděl, jak má vyslovit své přání, vstal, a žmoulaje ubrus, zrudlý pronesl:

„Nevím... Bylo by možné... Chtěl jsem... říci... Již dávno... Ano, chci od tebe dítě, překrásná bohyně.“

Jelena přistoupila k manželovi Ivanovi. Z očí naplněných láskou se po růžové tváři kutálela slza štěstí. Položila svou ruku na Ivanovo rameno, ovanul jej její dech...

„To byla noc ! A to ráno ! Ten den !.. O, jak je překrásný život s bohyní !“ myslel Ivan, oblékaje na vycházku druhého vnuka.

* * *

„Co jsi, Vladimíre, pochopil z této pověsti ?“

„Všechno jsem pochopil. Bůh nepomáhal Ivanovi. Boží hlas se mu jenom zdál. Ivan ze své manželky udělal bohyni svou myslí.“

„Samozřejmě, správně: Ivan si stvořil štěstí svou myslí. Ze své manželky udělal bohyni a také se změnil sám. Ale Bůh Ivanovi pomáhal.“

„Kdy ?“

„Již tehdy, když všechno odevzdával každému. Když zamýšlel tvoření člověka. A vysvětloval prvnímu ze stvořených. Vzpomeň si na Boží slova ze „Stvoření“: ‚Můj synu, jsi nekonečný, věčný. V tobě jsou tvé tvořící touhy.‘

Tato slova, Vladimíre, platí až dodnes. Tvořící touhy jsou v každém člověku. Otázkou je pouze to - kam jsou směřovány ? A jak silná je myšlenka a její energie v Jeho synech a dcerách žijících dnes na Zemi ?“

(1 6 5 .)

ČÍM JE TEĎ ZAMĚSTNÁNA VAŠE MYSL ?

Nebudu unavovat čtenáře dalšími příklady, každý si může samostatně na příkladu ze svého života určit, které úseky vytvořila jeho mysl a které - cizí.

Abychom udělali tečku za touto otázkou, zkusme přijmout jako základ očividné: myšlenka je prvotní.

Již jsem říkal: tomu, kdo si tohle dokáže nejen uvědomit, ale i procítit, se budou otevírat mnohá tajemství vesmíru. Především se mu vybaví jasný obraz stvoření.

Bůh pomocí touhy, energie své mysli stvořil svět, v němž žijeme. Stvořil člověka, dal mu plnou svobodu činů a podaroval každého nejsilnější energií, která je schopna tvořit podobné světy nebo možná dokonalejší než pozemský.

Aby člověk dokázal tvořit nové světy nebo zdokonalovat již existující, musí rychlost jeho mysli odpovídat rychlosti mysli Boží.

Avšak když se dnes podíváme na svět, jenž tvoří lidská společnost, jasně uvidíme, že je nedokonalý a co víc, představuje stále větší hrozbu pro existenci. Dochází tudíž k zjevné degradaci vědomí, přesněji řečeno, zpomaluje se rychlost mysli.

První lidé se vyznačovali rychlostí mysli, jež se rovnala Boží. Jinak to ani nemohlo být, jelikož Boha, jako kteréhokoliv Stvořitele-rodíče ani nenapadlo stvořit své dítě méně hodnotné, než je Sám.

Jaképak síly dokázaly zapůsobit na lidské vědomí a nasměrovat ho na cestu degradace ? Jestli někdo je toho schopný, znamená to, že předstihuje energii lidské a Boží mysli. Ale taková bytost neexistuje ani na Zemi ani v mimozemském bytí.

Podobné tvrzení má jednoduchý důkaz. Pokud by existovala bytost, ovládající větší rychlost mysli než člověk, již dávno by stvořila svůj svět a mohli bychom ho vidět.

Přesměrovat, zotročit energii lidské mysli může pouze lidská mysl. Jinými slovy, jeden člověk, vyznačující se větší rychlostí mysli než ostatní lidé a přející si podmanit si je, to za určitých okolností může dokázat.

Dnes je lidská společnost podřízena potomkům egyptských žreců, kteří uchovali znalost vědy obraznosti a pomocí speciálních cviků si udržují schopnost myslet rychlostí podstatně větší, než mnozí lidé žijící na zemi.

A existují pro to i důkazy.

Existuje jeden člověk schopný sám čelit žrecům.

Mluvím samozřejmě o Anastasii, poustevnici ze sibiřské tajgy. A všimněte si, dosahuje znatelných výsledků bez pomoci nějakého vojska nebo moderního technického zařízení, a to pouze silou své mysli.

To, že začátkem nového tisíciletí lidstvo začíná směřovat do světa překrásné a Božské civilizace - je pro mě osobně nesporné faktum. Chtěl bych se také se čtenáři podělit o radostné zprávy.

Mám informaci o tom, že několik vědeckých skupin nezávisle na sobě začalo pracovat na programu rozvoje státu, jehož obraz stvořila Anastasia. Na těchto programech pracují jak lidé s vědeckou hodností, tak i studenti.

Na přípravu takového programu je třeba přibližně dva až tři roky vytrvalé práce celé skupiny odborníků. Ale s prvními návrhy se můžete seznámit již teď.

Například na internetových stránkách www.anastasia.ru je publikován referát studentky čtvrtého ročníku ukrajinské univerzity, v němž se předkládá program rozvoje Ukrajiny. Základem je Anastasiina idea o rodových statcích. Lidé z různých regionů a států SNS posílají návrhy stanov budoucích osad. Nechci hodnotit dokonalost referátu ukrajinské studentky, je významný již proto, že je první z publikovaných. Velmi důležitý je také fakt, že vědci začali pracovat na těchto programech ne na něčí objednávku, ale z vlastní vůle.

Nebude trvat dlouho a budeme se seznamovat s jejich solidními pracemi, diskutovat o nich. Myslím si, že tyto projekty budou navrženy k celonárodní diskusi a zkoncentrují se v krátkém názvu - „národní idea“.

Tyto řádky jsem mohl napsat již ve své předchozí knize, po rozhovoru s Anastasiiným dědečkem. Ale nenapsal jsem je. Zdálo se mi, že je to předčasné. Stejně to, co tvoří Anastasia, mnozí považují za fantazii nebo pohádku.

A rozhovor s dědečkem mi objasnil ještě neobvyklejší jevy než ty, které dříve předvedla Anastasia. A vůbec, díky němu se mi sama Anastasia ukázala v novém světle. Teď, když události v lidské společnosti začaly potvrzovat to, co bylo řečeno v sibiřské tajze, uvedu část rozhovoru se sibiřským starcem.

(1 6 6 .)

ROZHOVOR S ANASTASIINÝM DĚDEČKEM

Rozhovor se konal den po odchodu praděda.

Obvykle, když odcházejí ze života blízcí, příbuzní vyjadřují soustrast. Poslední dobou Anastasiin dědeček vytrvale pobýval vedle svého otce. Teď, když zůstal sám, rozhodl jsem se ho najít, pohovořit s ním, abych rozptýlil jeho smutek, jak se to běžně dělá. Věděl jsem přibližně, kde se může nacházet, a šel jsem na sousední louku.

Anastasiin dědeček nehybně stál na kraji palouku, díval se a poslouchal, jak na větvích štěbetají ptáčkové. Byl oblečený do dlouhé košile z kopřivových vláken, přepásané nějakou šňůrou, bosý.

Věděl jsem, že u obyvatel tajgy není zvykem přerušovat přemýšlení druhého člověka. A začal jsem chápat, jak vysoká je úroveň kultury takové komunikace. Vypovídá o úctě k myšlenkám druhého člověka.

Za nějakou dobu se dědeček otočil a šel směrem ke mně. Když se přiblížil, uviděl jsem, že na jeho tváři není smutek, byla jako obvykle pokojná.

„Bud' zdrav,“ podal mi ruku, pozdravili jsme se. V rozhovoru vždy používal současná, často až příliš běžná slova, občas žertoval, dobíral si mě. Ale nebylo to urážlivé. Naopak, získával si mě tak, že jsem měl pocit, jako bych mluvil se svým příbuzným. A dalo se s ním rozmlouvat na jakákoliv témata, dokonce i o tom, o čem muži obvykle mluví v nepřítomnosti žen.

Je nepochybné, že mnohé schopnosti Anastasia zdědila po rodičích, prarodičích a samozřejmě po dědečkovi, jenž se bezprostředně zúčastnil její výchovy.

Jaképak životní znalosti a schopnosti se skrývají v tomto šedivém starci, jenž prožil více než sto let, uchoval si bystrost rozumu a mladickou pohyblivost? Mluví se mnou úplně prostým jazykem, ale jednou jsem slyšel, jak mluvil se svým otcem. Víc než polovinu slov jsem nikdy dříve neslyšel. Takže při komunikaci s jinými lidmi používá, z úcty ke společníkovi, pouze jeho slovní zásobu a způsob vytváření jazykových obrátů.

„No, tak jak se věci mají? Ve tvé civilizované společnosti? Začínají se probouzet?“ žertovně se zeptal dědeček.

„Věci se mají normálně,“ odpověděl jsem. „Anastasiiny ideje zaujaly vědce. Různé skupiny pracují na státních programech, jejichž základem jsou její návrhy. Pracují nejen v Rusku, ale i v jiných zemích. Ale kdy se všechno překrásné, jak to řekla ona, uskuteční u nás i v jiných státech, není zatím jasné.“

„Všechno se již stalo, Vladimíre. To podstatné je uděláno.“

„Co myslíte slovem „podstatné“?“

„Anastasia vyprodukovala myšlenku, obraz budoucího státu, udělala to s pečlivostí jí vlastní, vzala v úvahu nejmenší detaily a situace, jež vzniknou při materializaci myšlenky v budoucí realitě.

Teď ty a mnozí lidé budete pozorovat materializaci překrásného budoucna. Energie její mysli je neobyčejně silná a nemá v prostoru sobě rovné. Energie její mysli je dokonalá a přesná, ale nejdůležitější je, že sílí díky myšlenkám jiných lidí. Teď není sama.

Tak ty říkáš, že skupiny vědců v různých zemích pracují na státních programech, podnikatelé začínají zakládat rodové statky, na které ona pomyslela, její myšlenku přijali mnozí staří i mladí. A tito lidé, kteří přišli do styku s jejími myšlenkami, produkují své. Myšlenky mnohých lidí splývají v jedno a zaplňují prostor energií nebývalé síly, tato energie materializuje překrásnou budoucnost.“

„A co když někdo záměrně začne klást překážky uskutečnění budoucna? Například žrecové, kteří teď řídí svět, co když sám vrchní žrec začne klást překážky?“

„Nebude překážet, bude pomáhat.“

„Proč jste si tím jistý?“

„Slyšel jsem rozhovor a viděl jsem jeho myšlenky.“

„Jaký rozhovor, jak viděl ?“

„Vladimíre, zřejmě ses dovtípl, že můj otec byl jedním z šesti žreců.“

„Nic podobného jsem ani nepředpokládal.“

„Ale mohl bys to předpokládat. Vždyť vnější prostota, umění skrývat své schopnosti a možnosti je jedním z důležitých aspektů jejich moci. Nemají důvod se chlubit silou své zbraně, jak to dělají vládcové velkých států. Mohou je lehce nasměrovat, kam se jim zachce, řídit mysl vládců, vytvářet odpovídající situace. A také si nikdy nedávali za cíl chlubit se před lidmi.“

Jejich hlavním, tajným cílem v průběhu tisíciletí bylo dosažení dialogu s Bohem.

Když konali, nebáli se Božího trestu, protože věděli, že Bůh, jenž dal každému plnou svobodu, neporuší svůj zákon. Řídili lidstvo, trýznili ho a tak ukazovali Bohu, že jsou schopnější než všichni ostatní, že na nich záleží osud zemské civilizace.

Toto mělo, jak si mysleli, vyprovokovat Boha k dialogu s nimi. Ale dialog se nekonal. A teď je jasné, proč se nemohl uskutečnit dialog Boha a žreců.

(1 6 7 .)

DĚKUJI

Když se narodila Anastasia a také potom, kdy ještě drobnou dítě, jež neumělo chodit, zůstalo bez rodičů, začala se vedle ní objevovat ohnivá koule.

Můj otec, stejně jako jiní žrecové, znal mnoho přírodních jevů, těch, které se našim dnešním vědcům zdají být tajemné a nevysvětlitelné. Ale moc této ohnivé koule pochopit nedokázal.

Nepochopitelná energie se mohla v okamžiku rozptýlit v prostoru, proměnit se v drobnou jiskřičku a stejně rychle se spojit v jediný celek. Velice tenký paprsek, jenž se vytrhával z ohnivé koule, v okamžiku mohl proměnit obrovský kámen nebo skálu v prach. Tentýž paprsek se mohl něžně dotýkat nožky broučka lezoucího po lístečku květiny, aniž by mu ublížil.

Ale to nejpodstatnější a nejepochopitelnější spočívalo v tom, že tento žmolek veliké energie reagoval na city a přání malinké Anastasie. A tudíž sám vlastnil city a mysl.

Ve své plné míře je mysl vlastní pouze člověku. Ale ohnivá koule nebyla člověkem. Kdo to tedy je ? Proč má city, jež jsou charakteristické pro člověka ? Odkud bere velkou sílu a moc ?

Vyprávěl jsem ti a ty jsi to napsal ve své knize, jak koule lokálně měnila gravitaci Země, když se Anastasia učila chodit. Vystřelovala ze sebe tisíce paprsků, rozčesávala zlatavé vlasy na hlavičce malinké holčičky.

Otec předpokládal, projevem jakých sil může být tato ohnivá, mocná a myslící koule, ale nikdy o tom nemluvil nahlas. Předpoklady potřebují potvrzení.

Když Anastasia povyroستla, slyšeli jsme jednou její rozhovor s koulí. Přesněji, vždy mluvila vnučka. Koule nikdy nepronášela slova, ona reagovala na slova dítěte svými činy.

Otec se zeptal Anastasie na kouli a ona mu krátce odpověděla: „To je dobré.“ Odpověď byla pro otce nepostačující, ale víckrát s ní už o kouli nemluvil ani tehdy, ani později.

Z té prvotní odpovědi bylo jasné: Anastasia si nepřeje definovat ohnivou kouli nebo hodnotit její činy, nejspíš ji vnímala svými city. Ale z nějakého důvodu bylo pro mého otce důležité si vysvětlit jev, ke kterému docházelo v souvislosti s Anastasií.

Od okamžiku objevení koule se přestal zúčastňovat konání žreců a soustředil své úsilí na rozluštění tajemství. Žrecové vědí, jak se utvrdit ve svých předpokladech, nebo je vyvrátit. Je třeba zveřejnit jev tím nejméně pravděpodobným popsáním a čekat na reakci a úsudky lidí. Přičemž se těchto lidí nelze ptát nebo dávat jim zadání, aby vyjádřili své názory. Definice se mají rodit svobodně, na úrovni citů, nejen na úrovni rozumu, tehdy budou nejpřesnější.

Potom jsem ti na přání svého otce pověděl o Anastasiině dětství včetně její komunikace s tajemným jevem. Napsal jsi o tom v knize, aniž bys zkreslil to, co jsi slyšel, ale co je velmi důležité, nevyslovil jsi žádný svůj úsudek.

S rozechvěním jsme čekali na reakci lidí, kteří čtou knihy. Následovala okamžitě a projevila se nejen obvyklými výroky, ale i emocionálními vzplanutími pocitů. Lidé mluvili a psali o tom, co v průběhu mnohých let předpokládal můj otec, to o čem nemluvil nahlas, skrýval před mnohými žreci.

Zveřejnil jsi básně čtenářů, v nichž se nepsalo podle něčí objednávky, ale podle hlasu srdce... Připomenu ti začátek jedné z nich:

*Ke své milované Nástěnce
Se Bůh dostavil
Na narozeniny...*

Otec se utvrdil ve svém předpokladu. Ohnivá koule, jež čas od času komunikuje s Anastasií, není nic jiného než jeden z Božích projevů.

Bůh má mnoho projevů, jakákoliv bylinka je projevem Jeho myšlenek. Ale koule byla když ne hlavním, tak skutečně velkým projevem, složeným z množství součástí, včetně energií rozumu a citů.

A jednou... Stalo se to až potom, co jsi napsal pátou knihu. Když byla zveřejněna její slova, přesněji když jako ohnivý meč probodlo temný prostor její emocionální vzplanutí, obsažené ve slovech: ‚Všechno zlo na světě, odlož svou práci, vrhni se na mě...‘

V Anastasiiných ústech nemají slova jen význam slov. Ty, ale i ostatní lidé jste nejednou měli možnost se o tom přesvědčit. A zlo začalo neviditelnou energií útočit na Anastasii.

A objevily se bílé kruhy, zbělávala tráva. Stávalo se i to, že Anastasia na okamžik ztrácela vědomí. A my jsme nevěděli, jak jí máme pomoci. Vnučka nás o pomoc nežádala.

A když nežádala, znamenalo to, že si s tím rozhodně musí poradit sama.

V poslední době jsme si všimli, jak se zvětšila síla útoků na Anastasii. Jakoby v agónii se zlo pokoušelo udělat poslední výpady. Ale zároveň rostla vytrvalost naší vnučky. V poslední době sebou pouze škubala od dalších ran a šla na břeh jezera.

Nějakým způsobem jí voda v jezeře rychle vracela síly. Šplouchala se ve vodě, potápěla se a vycházela plná sil, jako dřív.

Také toho dne jsme viděli, jak po dalších ranách, opatrně našlapujíc, šla Anastasia k jezeru. Když se zastavila, opřela se o kmen cedru, aby si odpočinula, otec znepokojeně řekl: ‚Dnes vnučka musela překonat něco neobvyklého. Bylo to pro ni těžké, podívej, ve zlatých vlasech se objevil šedivý pramen.‘

Potom jsme viděli, jak se Anastasia odrazila od kmene, udělala jeden krok směrem k jezeru, druhý, zakymácela se a opět se zastavila.

A vtom se před ní v prostoru objevila ohnivá koule. Ale tentokrát blesky třpytící se v ní měnily barvu a jako by uvnitř koule klokotala sopka. A najednou neviditelný obal prorazily hrozné ohnivé střely, jejich proudy se vytrhávaly z koule a mizely v prostoru. Nicméně koule se přitom nezmenšovala, ale zvětšovala se v průměru a energie uvnitř ní se zjevně zintenzivňovaly a stále silněji klokotaly. A také sama nevisela nehybně v prostoru, ale jako srdce se jednou rychle smršťovala, podruhé rozšiřovala. Najednou znehybněla, jako by chtěla přijmout rozhodnutí. A tisíce energií-blesků se vrhly směrem k Anastasii.

My s otcem jsme si nevšimli, v kterém okamžiku stihla zesláblá vnučka pozvednout ruku, i když jsme vše pozorovali, snažíce se ani nemrknout. Znali jsme smysl tohoto gesta, zastavovala blesky směřující k ní. Proč? Tehdy jsme to ještě nemohli pochopit.

Bylo nám jasné: koule v ní svou energií mohla obnovit všechny síly a co víc, mohla obdařit Anastasii novou energií, aby žádné vnější útoky vnučce neuškodily. Ale proč se rozhodla zachovat po svém?

Zachvěly se tisíce paprsků, směřujících k ní, ale Anastasia, jež stála se zvednutou rukou, se nedotkly. Jednou mizely v kouli bouřící energiemi, podruhé se opět vrhaly směrem k Anastasii a opět se jí nedotýkaly.

A najednou se pomalu a laskavě Anastasia obrátila k paprskům a ke kouli:

„Prosím, zadrž nápor Své energie. Nedotýkej se mě. Dokážu se zotavit ve tvém jezeře. Musím se k němu dostat.“

Koule okamžitě stáhla své paprsky, celá se zachvěla a zapulzovala jako srdce. Vrhla se do výše, zajiskřila, jako by explodovala a opět se stěsnala. Nesčíslné množství jejích paprsků se vrhlo k zemi a dotklo se všeho, co bylo na cestičce, jež vedla od Anastasiiných nohou k jezeru. A objevil se nový úkaz. Cestička vedoucí k jezeru zazářila miliony pulzujících barev a nad ní se vytvořil oblouk různobarevných duh. Část cesty k jezeru vypadala jako zázračný obraz. A pod tímto vítězným obloukem měla projít Anastasia.

Udělala krok, ale stranou. A nešla cestou, kterou jí připravila ohnivá koule. Pomalu se dostala k jezeru a ponořila se do vody, vyplula, a rozhodivši ruce, prostě ležela na vodě, pak se začala šplíchat - síly se k ní vrátily.

Anastasiin vztah k ohnivé kouli a fakticky k Bohu byl mimo naše chápání. Ale to, co se stalo potom, lze srovnat s převratem vědomí celého lidstva nebo se změnou rovnováhy vesmírných energií. To, co se stalo potom...

Anastasia si oblekla šaty na ještě vlhké tělo, pečlivě na nich narovнала záhyby, upravila si vlasy, pak přitiskla ruce k hrudi a začala mluvit do prostoru:

,Otče můj, všudypřítomný, jsem dcera Tvá mezi Tvými dokonalými výtvy. Musím zastavit spor vesmírných bytostí o tom, do jaké míry jsou dokonalé Tvé výtvy a zdali nemají vadu.

Otče můj, všudypřítomný. Splnil jsi mou prosbu a nedotkl ses mě. Teď nikdo z nich neřekne, že pozemský ráj je možno vrátit pouze tehdy, když Bůh vylepší své nedokonalé výtvy.

Nic nemusíš opravovat. Všechno Jsi stvořil od prvopočátku jako dokonalé. Nejsem sama, Otče můj, všudypřítomný. V různých koncích země jsou Tvé dcery a synové Tví. Jejich snažení je silné. Vráti Zemi překrásné původní kvetení.

Otče můj, všudypřítomný, jsme synové a dcery Tvé. Tebou stvoření, jsme dokonalí. Teď všem ukážeme své schopnosti. Ať tě potěší naše činy.'

Když Anastasia pronesla tato slova a zmlkla, ohnivá koule, jež znehybněla ve výši, se vrhla k zemi. Asi tři metry od Anastasiiných nohou se rozsypala na miliony droboučkových jiskřiček a v mžiku se spojila v jediný celek.

Ale tento jediný celek již nebyl ohnivou koulí.

Před Anastasií stálo asi sedmileté dítě podle pozemského letopočtu. Těžko říci, zdali to byl chlapeček nebo holčička. Přes dětská ramena byla přehozena modrá látka s fialovým nádechem, jakoby udělaná z mlhy. Vlasy dítěte splývaly na ramena. Výraz dětské tváře byl oduševnělý, jistý a vnášející klid... Přesněji řečeno, výraz tváře dítěte není možné popsat slovy, lze jej sdělit pouze city, a ty přeplňovaly duši.

Dítě stálo bosýma nožkama na trávě, ale nepošlapávalo ji.

Anastasia před Ním klesla, posadila se na trávu a bez mrknutí se zadívala na Jeho neobyčejnou tvář. Měli jsme pocit, že ještě okamžik a oni se obejmou. Nestalo se to.

Dítě se na Anastasii usmálo a pečlivě vyslovujíc každou hlásku, proneslo: ‚Děkuji synům a dcerám za jejich snažení.‘ Pak se rozplynulo v prostoru a ve výši se opět objevila koule, jež zářila nevídaným, radostným světlem. Rychle udělala nad jezerem několik kruhů a asi pět minut teplé krůpěje deště oblažovaly hladinu jezera a všechno rostoucí kolem. Tato vláha byla životodárná. Několik krůpějí padlo na mou ruku, ale neskutálely se, roztály, naplňující tělo blažeností.

Můj otec, vždy klidný v jakékoliv situaci a ovládající své emoce, byl ohromen. Šel tajgou, jako by necítil své tělo, následoval jsem ho.

Šel několik hodin, pak se zastavil a otočil se ke mně. Po jeho tváři se kutálela slzička. Pro něj, jednoho z vrchních žreců, nebyly podobné emoce charakteristické. Ale viděl jsem jeho slzy. Klidně a s jistotou řekl: ‚Dokázala to ! Anastasia přenesla lidi přes úsek času temných sil. Po celé zemi budou rozsypána semínka radostného, šťastného snažení.‘

Pak se mnou otec dlouho a vzrušeně mluvil. Nepodivil se ani činům koule, ani tomu, že jeden z Božích projevů, možná Jeho hlavní projev, se objevil před Anastasií v podobě dítěte.

Můj otec - žrec, a ne obyčejný, uměl z viditelných událostí vyčlenit to hlavní. A vůbec ho nezajímalo samotné zjevení.

Hlavní bylo objevení myšlenky v prostoru.

Myšlenka, vyprodukovaná Anastasií, nezazněla od dob stvoření, nebyla vyjádřena v žádném traktátu. Maximálně jednoduchá a zároveň i vznešeně neobyčejná, proměňovala známé traktáty v naivní výmysly, jež nemají nic společného s Božskou podstatou. Anastasia uvedla do vědomí lidí pojem Boha, jenž jim chyběl."

„V čem spočívá ?"

(1 6 8 .)

BOŽSKÁ VÍRA

„Je ti známo, že Země a všechno, co na ní roste a žije, všechny probíhající procesy, déšť, sníh a vítr vymyslel od prvopočátku On.

Náš Stvořitel - Velký rozum - v návalu nadšení stvořil velký výtvar. A na závěr dokázal stvořit něco podobného Sobě - člověka.

Ale od dob stvoření se mnohé bytosti nemohly vzdát pochybností, zdali je doopravdy člověk stvořený Bohem jako nepřekonatelný výtvar ve vesmíru. Zda je pravdivé Boží tvrzení, že se člověk rovná nejen mnohým bytostem, ale i samotnému Bohu. Jak to prohlásil sám Bůh: „Je podoba a obraz Můj. Všechno Jsem mu odevzdal a také mu odevzdávám pomyšlené v budoucnu."

Bůh chtěl vidět svůj výtvar - člověka - podobným Sobě.

Teď se podívej na dnešní lidstvo. Mnozí mluví o Bohu. O síle své lásky ke Stvořiteli. A přitom lžou sami sobě. Neboť nelze někoho milovat, když Ho nevidíš, necítíš, nechápeš.

Mnozí říkají: ‚Věřím v Boha.‘ A v co konkrétně věří ? Věř, že Bůh existuje ? Ale vždyť je to úroveň velmi primitivního vědomí. Člověk, jenž říká: ‚Věřím, že Bůh existuje,‘ fakticky uznává to, že necítí, nechápe Boha, ale pouze věří v Jeho existenci.

Pokud pod vírou v Boha mají na mysli to, že Bůh je všemohoucí, dobrý a milující rodič, tak co, kromě slov, dělají pro Boha ? Ničí Jeho výtvary, vzdalují se světu stvořenému jejich Otcem za kamennými zdmi klášterů. Navymýšleli, napsali tisíce traktátů. A všude se říká o tomtéž. V traktátech se tvrdí, že je třeba se Bohu klanět. Klanět se neznámo komu.

A teď si, Vladimíre, představ rozpoložení Boha, který se dívá na všechnu tu bakchanálii. S trochou snahy si lze tento stav představit. Vždyť Bůh vlastní všechny lidské city, jsou u Něj jen silnější, ostřejší a čistší. Ale i svými dnešními city, lidskými, rodičovskými si lze představit stav našeho rodiče, našeho Stvořitele.

Dívá se na Své děti a ty jenom volají: ‚Milujeme Tě, jenom nám ještě dopřej Své milosti. Jsme Tví otroci, jsme slabí a nerozumní, jsme hloupí, pomoz nám, Pane.‘

Copak se tak mohou chovat tvorové podobní Bohu ? Co může rodičům způsobit větší bolest, než bezmocné sténání jejich dětí ? Proto se u vesmírných bytostí objevily pochybnosti o dokonalosti Božích výtvarů."

„Ale kdo a jak dokázal tak obalamutit člověka ?"

„Obalamutit člověka může pouze jemu rovný silou mysli - sám člověk.

Žrecové nasměřovali lidi na cestu degradace. Rozhodli se dokázat Bohu, že jsou schopni řídit veškeré lidstvo. A sténání, lidské trápení donutí Boha, aby s nimi zahájil dialog. Mysleli si to proto, že věděli: Bůh nikdy a s nikým nemluví, nemíchá se do lidských osudů, všechny osudy jsou určeny vlastní volbou cesty.

Ale když lidstvo bude přivedeno k záhubě, Bůh, aby zabránil úpadku, může přistoupit k najednání s těmi, kdo vedou lidstvo k propasti, s těmi, kdo působí na lidskou psychiku. Udělá to kvůli všemu lidstvu.

Míjela tisíciletí. Ale Bůh nepřistupoval k najednání se žreci a nevytvářel nové zázraky, aby přivedl lidi k rozumu. Teď jsme můj otec a potom i já pochopili proč.

Pokud by to udělal, pokud by se Bůh vměšoval do lidského života, právě On sám by potvrdil domněnky vesmírných bytostí, že člověk je nedokonalý.

Ale nejdůležitější je to, že Jeho vměšování by definitivně zničilo víru člověka v sebe sama. Člověk by jednou provždy přestal v sobě objevovat Božské základy v naději pouze na pomoc zvenčí.

A čekal, věřil ve Svě děti, pohlížeje na všechno, co se děje, trápil se a snášel posměšky a zneuctění, věřil ve Svůj výtvar - člověka. Jeho víra je doopravdy Božská.

Žrecové doufali, že rozuzlení může nastat v okamžiku před velkou katastrofou. Očekávali, že se uskuteční to, co zamýšleli. A nikdo z nich neočekával, že pouze jeden člověk, mladá žena, během několika let zničí jejich plány, tisíciletá úsilí a navrátí lidstvo k božským Původním Pramenům.

* * *

Anastasia uskutečnila tento obrat. Ukázala vesmíru sílu Božího výtvaru, Boží moudrost. A možná, že poprvé... Jen se nad tím zamysli, představ si, Vladimíre, velkolepost a závažnost této události. Poprvé od okamžiku zemského stvoření náš Otec uslyšel slova o dokonalosti Svého výtvaru.

Překrásná budoucnost, kterou vymodelovala Anastasia, již žije v prostoru, každým okamžikem je konkretizována množstvím lidí, kteří začínají chápat svou podstatu a předurčení, a nevyhnutelně dojde k materializaci."

„Ale kdy se uskuteční ? Vždyť žrecové také mohou konat a klást překážky."

„Ale ne vrchní. Teď je třeba překonat program, jenž vytvořili žrecové. Před svým odchodem můj otec mluvil s jedním z nich. Žrecové se nikdy nesetkávají. Žijí v různých koutech Země, ale mohou komunikovat na dálku, pociťujíce úmysly jeden druhého.

Můj otec stál na nevelkém pahorku. Paprsek úsvitu již klouzal korunami cedrů, osvětloval otcovu tvář, jeho postavu. Slyšel jsem, jak v prostoru zněl bezhlasý dialog:

„Jsem Mojžíš, potomek té dynastie, která po tisíciletí řídila osudy národů. Jsem jejich potomek a praotec. Tebe, jenž ses nazval vrchním, vzývám bez prosby. Netrať své úsilí na odpor proti Anastasii. Všechna vnuččina snažení se neshodují s našimi úmysly. Anastasiin nesoulad se líbí mně a mé duši. Jsem Mojžíš, žrec, svou silou jsme si rovni, ochráním vnučku sebou.'

A odpověď vrchního žrece byla:

„Ano, Mojžíši, silou jsme si rovni. A proto vím: nečekáš ode mě, že se vzdám útoků, očekáváš - radu.“

Jsem ten, který teď přemýšlí, jak jí pomoci, jak zastavit obludnost systému. Stvořili jsme monstrum a je silnější než my. Vždyť ses také zúčastnil jeho tvoření. Nejedno tisíciletí požíral děti, mrzačil lidská těla. Teď jsou na jeho zastavení zapotřebí století našich úsilí.

Ale mysl tvé vnučky je rychlejší než naše. Za rok tvoří tisíciletí. Teď jí nikdo z nás nedokáže pomoci nebo uškodit.

Jediné, v čem jsem si jistý, je to, že musíme tvořit vlastní způsob života podle obrazu nakresleného tvou vnučkou. Všechny své znalosti vložit do stvoření, stát se názorným příkladem pro lidi.'

Žrecové si povídali stručně, ale řečené nabylo velkého smyslu."

„Myslím si, že ne každý pochopí dialog žreců. Například já nechápu, co je to za netvora, který požírá děti. A proč ve snaze pomoci Anastasii váš otec a vrchní žrec zároveň říkají, že jí nedokážou pomoci ?“

„Všechno záleží na rychlosti mysli, Vladimíre.“

„Na rychlosti ? Ale proč je tak důležitá ? Jak to souvisí ?“

(1 6 9 .)

RYCHLOST MYSLI

„Teď už je známo, že charakteristickým rysem člověka, ve srovnání se vším rostoucím a žijícím na Zemi, je schopnost myslet. Ale mysl, byť ve stádiu zrodu, vlastní také zvířata a rostliny. Rychlostí mysli člověk převyšuje všechny ostatní.“

Původně se rychlost mysli člověka velmi blížila rychlosti Boží mysli a za určitého způsobu života se mohla zvětšit a převýšit ji. Alespoň tak si to přál náš Rodič. Pokud by rychlost mysli dosáhla Boží, člověk by mohl tvořit živý harmonický svět na jiných planetách.

Významnost rychlosti mysli - to je velké tajemství chráněné žreci. Všemi možnými způsoby se snažili odstranit dokonce nepřímé výrazy, v nichž se zmiňovalo o rychlosti mysli.

Možná, že jsi slyšel takové výrazy jako „těžkopádný“, „než ti to dojde“. O čem vyprávějí ? O tom, že s člověkem, jehož mysl pracuje pomalu, je těžké a nezajímavé mluvit.

Každý člověk žijící na zemi má jinou rychlost mysli. Ale rozdíly mohou být jak nepatrné, tak i značné. Pomocí značné převahy v rychlosti myšlení si jeden člověk může podmanit množství lidí, celé národy.

Představ si milion lidí, kterým je zadán nějaký početní úkol. Jako první ho zvládne člověk, který má větší rychlost mysli než ostatní. Může úkol vyřešit dříve než ostatní o 10, 20 až 30 vteřin, nebo o minutu, anebo o 10 minut. Tento jednoduchý příklad vyprávějí o tom, že jeden člověk bude znát odpověď o 10 minut dříve než ostatní. O 10 minut dříve než ostatních 999 tisíc lidí. Dozví se o něčem novém, rychle získá znalosti.

S aritmetickými úkony to vypadá jako neškodný příklad, ale...

Ted' si představ, že před lidmi celé země stojí nějaký úkol, na jehož řešení je zapotřebí 1000 let. Lidé ho začínají řešit. Ale jeden člověk rychlostí myšlení předstihuje ostatní třikrát. Tudíž v tomto časovém úseku jako jediný bude znát dříve než ostatní všechna konání lidstva.

To, co lidstvo bude řešit 900 let, on vyřeší za 300. Tedy 600 let může mít pod kontrolou a řídit činy všech lidí. Někomu napovědět správné řešení, a tím ho přiblížit k výsledku, někomu podvrhnout chybné přechodné řešení, a tak ho vrhnout zpátky. Nebo, což je pro něj jednodušší, ukázat všem na začátku chybné řešení, zavést je do slepé uličky a pak před všemi udělat objev, jinými slovy - vládnout.

Již před sedmi tisíci lety žrecové pochopili, jaké možnosti se otvírají člověku, jenž má větší rychlost myšli než ostatní lidé. Dali si za cíl mnohokrát zvětšit rozdíl. Pomocí speciálních cviků se pokoušeli zvětšit rychlost své myšli ve srovnání s ostatními lidmi, ale v těch časech dosáhnout značného rozdílu nedokázali. A tehdy vymysleli systém, který zpomaluje rychlost myšli každého narozeného člověka. Jimi zavedený systém se zdokonaloval nejedno tisíciletí, funguje i dnes.

Podívej se pozorně na způsob života většiny současných lidí, analyzuj ho a uvidíš: většina úsilí je směřovaná na to, aby se přibrzdil pohyb tvé myšli. Anastasia začala odhalovat před lidmi tajemství žreců. Pověděla o tom, že ani malé dítě nelze vyrušovat při jeho činnostech, a tudíž zastavovat pohyb jeho myšli.

Pak ti ukázala řadu dalších cviků na zrychlení myšlení dítěte. Pověděla ti o tom, že výchova dítěte u nás spočívá ve správně položené otázce. Když se dítěti klade otázka, jeho mysl začíná hledat odpověď, a tak se stále více zrychluje. Tímto se rychlost myšli stále zvětšuje a v jedenácti letech již bude mnohokrát převyšovat rychlost myšlení člověka zpracovaného systémem, který brzdí mysl.

Podívej se, co se děje v současném světě. Již od dětství je dítě obklopeno umělými předměty. Jakýkoliv předmět je vtělením něčí myšlenky. Takže dítěti se podbízí něčí mysl k tomu primitivní, například chrastítko. Trochu dospělejší dítě dostává panenku nebo mechanické autíčko. Děti si rády hrají a jsou závislé, hrají si s tím, co se jim podbízí...

Vladimíre, podívej se na rozdíl. Tvá dcera, když byla malinká, drnčela chrastítkem, pak si prohlížela panenku. Tvůj syn, kterého porodila Anastasia, si také rád hraje, jako všechny děti. Ale jeho hračkami byly veverky, vlčice, medvědice, hádě a mnohé jiné, jež stvořil On...

Ted' to porovnej, jenom si představ míru různosti v rychlosti myšli toho, kdo stvořil pro dítě chrastítko nebo panenku a Toho, kdo stvořil veverku.

Takovým způsobem je jedno dítě v kontaktu s předměty, v nichž je obsažena primitivní mysl, druhé komunikuje s předmětem stvořeným Bohem. Rychlost myšli dvou dětí, jež komunikují s tak různými předměty, se bude výrazně lišit. Které dítě ji bude mít větší, to si dokážeš domyslet sám.

Když vaše děti začínají mluvit, určujete, co smějí dělat a co nesmějí. Dítěti se fakticky vnucuje, že nemá myslet samo, že za něj už je všechno vyřešeno. Tudíž není třeba myslet, musí následovat něčí myšlenky.

Když dítě přichází do školy, učitel stojící před ním mu vysvětluje podstatu věcí, pravidla chování a uspořádání světa. Nejen mu to vysvětluje, ale žádá po dítěti, aby myslelo stejně tak, jak myslel někdo jiný. A opět tím brzdí vývoj rychlosti mysli. Nebo, přesněji řečeno, zakazuje dítěti, aby myslelo samostatně.

Ve vaší škole chybí nejdůležitější předmět, jehož předurčením je zvětšení rychlosti mysli. Tento hlavní předmět je změněn na množství jiných, jejichž předurčením je zpomalování již existující rychlosti mysli."

(170 .)

TRÉNOVÁNÍ MYSLI

Když jsem poslouchal dědečkovu vyprávění, pochopil jsem, že i Anastasia, komunikujíc se synem, mu stále vymýšlí cvičení, trénuje rychlost jeho myšlení. Navenek to vypadá jako hra, ale mysl se trénuje i tehdy, když to vypadá, že si dítě při hře rozvíjí jen fyzické schopnosti.

Už jsem vyprávěl, jak si ráno hrála s vlčicí, běhala s ní o závod a udělala tento trik. Přivolala k sobě vlčici a rychle od ní utíkala pryč. Vlčice se vrhla za ní. Ale když ji skoro dostihla, Anastasia najednou v běhu vyskočila na kmen nejbližšího cedru, odrazila se od něj nohama, udělala salto a běžela opačným směrem. Vlčice ale ze setrvačnosti proběhla kolem.

Viděl jsem, jak můj syn také závodil s vlčetem. Mladý vlk doháněl dítě, ať se snažilo běžet seberychleji. Vlček ho trochu předběhl, otáčel se a šikovným pohybem stíhal olíznout nohu nebo ruku dítěte, jež rychle běželo. Volodě ihned zastavoval, nějakou dobu odpočíval, pak se opět snažil utéct vlkovi a zvíře ho opět dostihovalo.

Když Anastasia ukázala synovi trik se skokem na kmen cedru a s prudkou změnou směru běhu, tento cvik se dítěti moc líbil a ono se ho snažilo zopakovat. S rozběhem skočil nohama kupředu na kmen cedru, avšak udělat salto a ihned běžet opačným směrem se mu nijak nedařilo. Když se Volodě odrazil od kmenu stromu poprvé, spadl na všechny čtyři. Když sebou plácl po druhém pokusu, tázavě se podíval na matku. Anastasia mu tiše řekla:

„Volodě, dříve než skočíš na strom, v myšlenkách si musíš představit své další činy.

„Představil jsem si to, maminko. Vždyť jsem viděl, jak jsi to dělala."

„Viděl jsi, jak to udělalo mé tělo, ale nepředstavil sis a nepocítil, jak se má zachovat tvé, čemu se má podřídit. Nejdřív ho chvílku trénuj svou myslí."

Jakým způsobem lze myšlenkou dělat fyzické cviky jsem vůbec nechápal. Avšak dítě přistoupilo ke kmenu, nějakou dobu vedle něj stálo, jednou zavírajíc oči, podruhé dělajíc nohama a rukama mimovolné pohyby. Pak odešlo a rychle se rozběhlo ke kmenu cedru.

Volodě běžel rychleji než obvykle. Dokonce jsem se lekl, co když se mu najednou něco nepodaří: udeří se o kmen stromu, zraní se. Ale jemu se to vydařilo. Odrazil se a udělal salto, při dopadu se lehce zakymácel, ale dokázal okamžitě běžet zpátky. Volodě tento cvik několikrát zopakoval a pokaždé mu to vycházelo stále lépe.

„Dobrý cvik,“ pomyslel jsem si a řekl jsem Anastasii: „Vytvoří si všechny svaly.“

„Ano,“ odpověděla, „vytvorí si svaly a hlavně zrychluje mysl.“

Neptal jsem se, jak čistě fyzické cvičení může zrychlovat mysl, ale vbrzku jsem pochopil, že právě tento úkol stanovila Anastasia, když ukázala dítěti svůj trik. Stalo se následující.

Volodá přivolal svého partnera ve hře - vlka, a běželi. Vlk už skoro doháněl Volodu, ale ten udělal svůj skok s během zpátky. Zvíře, které neočekávalo takový zvrat, proletělo kolem cedru. Zatímco se vlk zastavoval ve snaze pochopit, co se stalo, Volodá již rychle běžel zpátky a jásal. Smál se, mával rukama, skákal a cítil se být vítězem.

Avšak mladý vlk se ukázal jako neobyčejně rozumný a chápavý soupeř. Když Volodá udělal totéž popáté, ve chvíli, kdy se jeho kamarád blížil ke kmenu cedru, vlk najednou zpomalil svůj běh, a aniž by přiběhl ke stromu, zastavil se. Když Volodá udělal salto a měl v úmyslu běžet zpátky, vlk ho šikovně olízl při dopadu na zem, začal poskakovat na místě a vrtět ocasem. Teď jásal on a Volodá se udiveně a rozpačitě na něj díval.

Seděli jsme s Anastasií nedaleko a pozorovali jsme tuto scénu. Volodá se ještě jednou pokusil přechytračit zvíře stejným způsobem, ale opět se mu to nepodařilo. Rozumný vlk se pokaždé předem zastavoval, klidně si počkal na dopad dítěte, stíhal ho olíznout a již nejednou.

Volodá se zamyslel. Jeho tvář zvažněla. Dokonce stáhl obočí. Zřejmě však nemohl nic vymyslet. Zádumčivý se přiblížil k nám s otázkou v očích. Anastasia ihned řekla:

„Teď musíš, Volodó, brát v úvahu nejen svou mysl, ale i vlkovi.“

A syn šel opět přemýšlet. Také jsem začal uvažovat o situaci. A došel jsem k pevnému názoru - jestli vlk pochopil synův manévr, tak se nedá nic dělat. Vlk předvídá činy, a dokud je dítě skutečňuje, jednoduše na něj čeká, a i kdyby Volodá udělal svůj trik dvakrát rychleji, vlk ho stejně stihne olíznout, a žádná mysl tu nepomůže. Když jsem na tváři přibližujícího se syna viděl, že i on přišel ke stejnému názoru, řekl jsem Anastasii:

„Proč trápíš dítě? Vždyť je jasné, že teď vlkovi neuteče. Ani ty mu neutečeš. To tvá vlčice, když jsi jí utíkala, to nijak nemohla pochopit, ale tenhle mladý vlk je rozumnější než jeho matka.“

„Ano, je rozumnější než jeho matka, ale člověk musí být vždy rozumnější. Netrápím dítě, nabídla jsem mu, aby popřemýšlel, vzal v úvahu vlkovi mysl a došel k rozhodnutí.“

„Vždyť je to jasné: není tady žádné řešení. Pokud je, tak ho ukaž. Nemohu se dívat na smutnou synovu tvář.“

Anastasia se zvedla a gestem přivolala mladého vlka. Ihned k ní radostně běžel a vrtěl ocasem. Anastasia ho popleskala po zádech, udělala přivolávající gesto a začala utíkat.

Dívali jsme se se synem, jak rychle a lehce běžela. Podivuhodně lehké a volné pohyby již dospělé ženy-matky ohromovaly svou krásou a prudkostí. Avšak běh mladého vlka byl trochu rychlejší. Anastasia mu několikrát uhnula, prudce

měnic směr svého běhu, zvíře trochu zaostávalo, ale vbrzku opět skoro dohánělo utíkající Anastasii. Bylo jasné, že ji nakonec dostihne.

Najednou se Anastasia prudce rozběhla přímo k tomu cedru, od kterého se odrážel Volodá. Několik metrů před cedrem vlk přibrzdil svůj běh, a když Anastasia vyskočila, sedl si a připravoval se olíznout její nohu nebo ruku v okamžik dopadu, jenže...

Anastasia vyskočila, ale neodrazila se od cedru. Její tělo proletělo centimetr od kmene stromu. Pokračovala v běhu, vzdalovala se od cedru a zmatený vlk stále seděl v pohotovosti a snažil se pochopit, co se stalo.

Volodá poskočil na místě, zatleskal a radostně pronesl:

„Pochopil jsem, tatínku, pochopil. Je třeba rychle myslet jak za sebe, tak za vlka. Myslet rychle za sebe a stíhat myslet za vlka rychleji, než myslí on, a všechno stíhat. Pochopil jsem, jak se to dělá.“

Když přišla Anastasia, sdělil to i jí: „Děkuji, maminko, nikdy mě nedostihne.“ Volodá vlkovi utíkal, nejdřív kličkoval jako Anastasia, ale potom udělal celou kaskádu všemožných triků: jednou se za běhu chytal kmene nevelkého stromu a takto rychleji měnil směr běhu než zvíře, jež ho dohánělo, podruhé přeskakoval přes silnou větev ulomenou větrem, potřetí k ní běžel a jenom poskočil nahoru ve chvíli, kdy vlk dělal prudký skok dopředu.

To je pouze jeden příklad, je jich velké množství, ale to hlavní není množství příkladů, ale pochopení podstaty úkolu.

(171.)

NEJZAKÁZANĚJŠÍ TÉMA

„Nejen děti, ale i dospělé dnes zaplavuje systém jakoby důležitými informačními proudy, ale ve skutečnosti cílem všech sdělení je - odpojení člověka od informace.

Například ty, díváš se na televizi a v každém programu se vypráví, jak se jeden úředník setkal s dalším nebo se jeden vládce setkal s jiným vládcem. Jejich setkání se podává jako novinka. Ale když trochu popřemýšlíš, pochopíš, že nic nového na tomto není.

Úředníci se potkávají již po tisíceletí. Každou chvíli. V průběhu tisíceletí se stále vedou jednání mezi vládci různých států. Ale v důsledku těchto jednání se nic, absolutně nic v tom hlavním nemění.

Nemění se proto, že se nikdy nemluví o tom hlavním. Nikdy se nemluví o skutečné příčině války. Mluví se pouze o výsledcích.

Ale tebe uvádějí v omyl, podávajíc každé setkání jako novinku. Všimni si, nejzakázanější téma v celém světě je téma cesty vývoje lidstva.

Můžeš si představit pasažéry letadla, kterým by bylo absolutně jedno, kam letadlo letí a jestli může přistát? Pomyslel sis, že takoví pasažéři nejsou. Každý si předem představuje, jak dlouho bude letadlo na cestě a v jakém městě má přistát. Ale zeptej se jednoho, dvou, tisíců lidí žijících na planetě Zemi, zeptej se milionu a nikdo ti neřekne, o co usiluje lidstvo.

System stvořený žreci zablokoval lidskou mysl. Dnešní člověk svým zpomaleným myšlením nejenže není schopen určit správnost cesty vývoje celého lidstva, jednotlivého státu, ale není s to vytvořit model dokonce vlastního života.

Všichni známí vládcové na zemi ve skutečnosti nic, absolutně nic důležitého neřídí. V žádném státě světa neuvidíš plán rozvoje státu, jenž by byl srozumitelně vyložen. Není možné ho udělat, dokud se jasně a přesně neurčí cesta vývoje celého lidstva planety Země.

V důsledku jednoduchých kombinací žreců při vytváření jejich systému jsou všichni vládcové dozorcí fungování systému. Všichni vládcové jsou znepokojení tak zvaným rozvojem vědeckotechnického pokroku ve svém státě, vojenskou mocí, strachují se o vlastní moc. Kvůli tomu nedbají ve svém státě na čistotu vzduchu, vody. A všichni dohromady - ve světě. Jsou v moci systému, který stvořili žreci. Vládcové, stejně jako většina lidí žijících na zemi, jsou aktivními šroubky tohoto systému. Jejich mysl je zpomalená stejně tak, jako u ostatních lidí.

Rychlost myšlení ! O, jak bych chtěl, aby sis ty nebo někdo z tvých čtenářů nejen uvědomil chladným rozumem, ale i pocítil každou buňkou svého těla, jak je rychlost mysli důležitá pro vesmír.

Není jednoduché najít vhodná slova, uvést příklady potřebné pro chápání. Příklady ! Anastasia přirovnala současný počítač k protéze pro mozek. Tudíž k protéze pro mysl. Zřejmě dříve než ostatní důležitost rychlosti myšlení nejen pochopí, ale i pocítí ti lidé, kteří dobře znají vlastnosti počítače. Vždyť ty, Vladimíre, také můžeš pracovat na počítači. A možná, že díky počítači si dokážeš rychleji představit katastrofálnost důsledků zpomalenosti lidského myšlení.

Každý člověk obeznámený s počítačem ví, že pro počítač jsou velice důležité objem paměti a rychlost jeho práce. Všimni si - rychlost práce !

Teď si představ, co se může stát, jestli se zpomalí rychlost práce počítače, jenž řídí letící letadlo nebo kontroluje práci jaderného systému. Počítač může zapříčinit havarijní situaci a dojde ke katastrofě.

Živý biologický počítač, jenž vlastní každý člověk, je nesrovnatelně dokonalejší než ručně stvořený. Je povolán pomáhat v řízení nezměrně dokonalejšího a většího mechanismu - vesmírných planet.

Řízení je možné tehdy, když se jeho rychlost přiblíží původní, nebo se zvětší. Ale ona je zmenšena. Stále se snižuje. Každý to může vidět sám, když se podívá na situaci trochu pozorněji.

Pokud bychom dokonce nejdokonalejšímu počítači každodenně zadávali nejrůznější informace, není důležité jaké, jenom aby se zadávaly, bude nakonec pracovat pomaleji a může se i stát, že vůbec nebude reagovat na informaci, jež se do něj ukládá.

Stává se to, když se objem paměti počítače zaplní natolik, že už nebude moci přijímat další informace.

Většině lidí se stává něco podobného. A systém vytvořený žreci se vymkl kontrole. Začal pracovat sám podle sebe. Když jsi slyšel o netvorovi, jenž požívá děti, měl jsem na mysli systém, jenž se vymkl kontrole. Pozorně se podívej: kdo ihned přijímá do svých pevných drápů dítě porozené pozemskou matkou ? - Systém.

Kdo určuje, co má jíst ? - Systém.

Kdo určuje, jaký vzduch má dýchat a jakou má pít vodu ? - Systém.

Kdo určuje volbu životní cesty ? - Systém.

Žrecové ztrácejí kontrolu nad systémem utváření života pozemské společnosti, ale znají zákony, podle kterých funguje a přece ještě mohou působit na život planety. I dnes dokážou přibrzdit nebo aktivovat vývoj jednotlivých situací.

Když byla vydána první kniha s Anastasiinými výroky, žrecové o ni projevili zájem. Aby ne ! Vždyť tyto výroky zazněly z úst žrecovy vnučky, již byly známy tajné mechanismy řízení, k tomu mladé ženy, která vede způsob života, jenž dává možnost zrychlovat práci mysli.

Pochopili, že Anastasia si vytyčila cíl přenést lidi přes úsek času temných sil. Teoreticky je to možné. Přenesení v čase - to je změna vědomí. Něco podobného lze uskutečnit s jedním člověkem.

Významné změny vědomí lidstva - to je proces, který trvá tisíciletí, zúčastňuje se ho mnoho generací. Ale proces trvajících tisíciletí nelze nazvat přenesením přes úsek času.

Přenést přes úsek času znamenalo změnit vědomí již dnešních lidí na to vědomí, které budou mít za podmínek božského rajskeho bytí.

Žrecové se pokusili stanovit plán, podle něhož Anastasia bude konat. Určili ho a rozhodli se, že je naivní, obsahující množství nesprávných řešení. Způsob dodání informace pouze prostřednictvím knihy jim připadal zjevně nedostačující. Pro pochopení informace dnešním člověkem je zapotřebí její mnohonásobné opakování.

Také se dozvěděli, že autorem knihy je podnikatel, který nejenže nemá ani minimální autoritu mezi duchovně myslícími lidmi, ale není v těchto kruzích známý.

Tudíž se žrecové rozhodli, že touto cestou sibiřská poustevnice v lidské společnosti nic významného stvořit nedokáže. Totéž si myslel i můj otec.

První údiv a ostražitost žreců vyvolal fakt, že se začaly naplňovat události předpovězené v první knize.

Anastasia říkala: ‚Přivedu k tobě množství lidí, kteří ti vysvětlí nepochopitelné.‘ A začali za tebou chodit lidé, kteří byli schopní nejen něco objasnit. Lidé začali konat.

Anastasia říkala: ‚Malíři budou malovat obrazy, básníci skládat básně.‘ A objevily se obrazy a množství básní o novém překrásném lidském bytí.

Anastasia říkala: ‚Kniha, kterou napíšeš, se bude vydávat v různých zemích.‘ A kniha je vydána v mnoha jazycích.

Žrecové nevěděli, pomocí jaké síly a jakých mechanismů se uskutečňuje to, co předpověděla Anastasia. Uskutečňuje se před očima všech lidí. Chápali, že ona začíná vtělovat do života vymyšlené, ale nemohli rozpoznat, jakým způsobem dosahuje vytýčených cílů.

Tohle znamenalo pouze jedno - rychlost Anastasiina myšlení značně předstihuje rychlost myšlení žreců. Složitě kombinace, které vytváří svou mysl, jsou

nepochopitelné. Znamená to, že žrecové mohou definitivně ztratit možnost působit na lidskou společnost. Něco podobného nemohli žrecové dopustit.

Zatímco přemýšleli nad protiútokem, stalo se něco ještě neuvěřitelnějšího. Velké množství lidí začalo usilovat o vytvoření statků, o kterých povídala Anastasia.

A tehdy na ni byly nasměrovány všechny způsoby protiútoků. Jedním z neefektivnějších byla dezinformace pomocí magického slova „sekta“. Ve vašem tisku se objevily články, v nichž se vyprávělo o různých strašných sektách a ihned se uvádělo, že mezi ně patří sekta „Anastasia“, používala se taková slova-symboly jako „totalitami“, „destruktivní“.

Tento způsob útoků žrecové používali od pradávna. Jeho pomocí bylo na Rusi změněno náboženství.

Tento způsob fungoval vždy bezvadně. I tentokrát, jak si mysleli žrecové, zabral. Ty a mnozí čtenáři, jak komunikující mezi sebou, tak i ti, kteří se navzájem neznali, jste s podivem zjistili, že se vám říká sektáři.

Lživé pověsti byly šířeny šikovně a intenzivně. Úřady kvůli tomu neřešily tuto otázku. Iniciativa ohledně půdy pro založení rodových statků narazila na zjevný i skrytý odpor. Systém zabral. Žrecové nižší vrstvy se domnívali, že s Anastasií je konec. To, že tomu tak není, jako první pochopil vrchní žrec... Pochopil: Anastasiina mysl, jež vytvořila budoucnost, nejenže počítala s protiútoky systému, ale také je přeměnila ve prospěch.

Stalo se následující. Statky založené na principech, jež vyložila Anastasia, nejde vytvořit tradičním způsobem. Je zapotřebí detailní projekt zařízení. Je třeba vypracovat dlouhodobý program, který někomu zabere ne méně než rok, někomu značně více času. Nepromyšlenost činů může vést k diskreditaci idejí.

Žrecové přibrzdili proces získání půdy, a tím zabránili ukvapeným činům. Přibrzdili proces získání půdy, ale nedokázali zničit sen o budoucnu, zabrzdit práci myslí množství lidí, vytvářejících obraz budoucna svého statku, budoucna státu a překrásného budoucna celého lidstva.

Anastasia, když mluvila o prvenství Ruska v budování překrásného budoucna, dobře chápala: není možné vytvořit ráj pouze v jednotlivé osadě nebo dokonce státě. Proto její touhu stále více přijímala srdce lidí v jiných zemích. Můžeš to určit podle popularity tvých knih vydaných v těchto zemích. Dnes je velká, ale nejde ji porovnat s budoucí. Až si lidé začnou uvědomovat...

Teď si to uvědomili žrecové. Anastasia začíná odhalovat tajemství, s jejichž rozluštěním se oni namáhali nejedno tisíciletí. Tady je jedno z nich."

(172.)

BOŽSKÉ STRAVOVANÍ

„V rozhovoru s mým otcem vrchní žrec řekl: „Tvá pravnučka, Mojžíši, zná tajemství bytí, která nám byla neznámá. Zná tajemství výživy těla i ducha. Ty jsi to, samozřejmě, také určil podle jejich slov: **„Jez, jako dýcháš.“** Tato slova naši předkové přečetli na zdech svých tajných chrámů. Přisuzovali jsme jim význam, ale tajemství dosud není rozluštěné. Bude-li poodhaleno lidem, kteří budou tvořit své statky, vytvoří tak podmínky, za kterých rychlost myšlení lidí z nových statků

předstihne naši. Ve srovnání s dětmi narozenými na jejich statcích budeme jako hloupí chlapečci. Anastasia vytvořila svou kombinaci, a tím nám ukázala jediné východisko - každý z nás by měl budovat statek, o němž pověděla všem lidem. Budeme je budovat, budeme se snažit, aby byly lepší a dokonalejší, než u ostatních lidí, máme k tomu velké možnosti.

Odhaluje tajemství bytí všem lidem, ale my se o nich dozvíme již majíce své statky, zatímco ostatní budou začínat s jejich tvořením. A rozdíl v rychlosti myšlení nám opět umožní předvídat, a tudíž i kontrolovat život planety. Takto jsem uvažoval a chci slyšet tvé mínění, Mojžíši.'

Můj otec odpověděl:

„Chceš uslyšet mé mínění proto, že máš pochybnosti. Chceš předem odhadnout, jakou situaci vytvoří Anastasia v případě, že žrecové a ty, který se nazýváš vrchním, začnete jako první tvořit statek, přibližující se k božskému bytí? Chceš se dozvědět, zdali její mysl vzala v úvahu podobnou situaci?“

Jsem si jistý, že vzala,' odpověděl otcí vrchní žrec, „ona to ani neskrývá. Ale chci slyšet tvé mínění: proč nás otevřeně provokuje, dávajíc nám možnost opět obnovit naši moc nad světem?“

„Vše je proto,' odpověděl otec vrchnímu žreci, „že vnučka Anastasia s vámi nemíní bojovat. Když žrecové - vládcové země - začnou tvořit své statky, jejich úmysly se změní. Jejich duše zazáří světlem.“

* * *

„Děkuji ti, Mojžíši! Naše myšlenky se ztotožnily. A raduji se z uvědomění, že budeme žít v jiné realitě. Možná, že v té, kde každý člověk může mluvit s Bohem.“

Skláním se s úctou před myslí tvé vnučky, Mojžíši. Ať Anastasia dokáže najít v sobě síly, které by porazily systém námi stvořený jako lité zvíře. Pomoz jí, jestli to dokážeš, Mojžíši!'

„Pokus se pomoci sám. Zaostávám za mladou myslí. Považoval jsem její činy za nelogické.“

„Já také, Mojžíši. Ona se stravuje, jako dýchá. My své tělo přecpáváme. Nemohu žít svého ducha, jak to dělá ona. Pouze předpokládám, co jí pomáhá.“

* * *

Způsob života lidí původních pramenů se lišil od dnešního. Nejenže znali přírodu, ale také ji usměrňovali. Prostřednictvím zvuků přírody, síly světla nebeských těles dokázali využívat informační bázi vesmíru. Získávali informaci nejen rozumem, ale i prostřednictvím citů. Rychlost jejich mysli mnohokrát předstihovala dnešní.

Dříve žrecové chápali: lidstvo dokáže absolutně ovládat jen tehdy, když budou myslet značně rychleji než ostatní lidé, ale jak toho dosáhnout? Jeden ze starodávných žreců při tajném dialogu s vrchním řekl:

„Nemůžeme zrychlit svou mysl s dostatečným předstihem nad všemi ostatními lidmi. Pomocí speciálních technik však dokážeme zpomalit mysl celého lidstva.“

„Řekl jsi celého lidstva, takže i vlastní?“ poznamenal hlavní žrec.

„Ano, v důsledku i svou, ale ve značně menší míře. Rozdíl bude obrovský. Převaha bude na naší straně.“

„Když ses o tom zmínil, znamená to, že jsi našel způsob umožňující zpomalovat mysl celého lidstva. Vyprávěj o něm.“

„Je jednoduchý. Je třeba skrýt před lidmi existující božský způsob stravování. Donutit je k tomu, aby používali k jídlu stravu, která ne zrychluje, ale zpomaluje mysl. To je hlavní podmínka. Dále začne řetězová reakce. Degradace mysli bude mít za následek množství faktorů působících na rychlost mysli. Ve srovnání s námi budou všichni lidé neplnohodnotní.“

„Jak je možné skrýt to, co každému dává Bůh?“

„Vyhlásit nutnost odvděčení se Bohu za to, co dal.“

„Pochopil jsem. Pomyslel jsi na to strašné, ale nepřekonatelné. Lidé budou souhlasit s poděkováním Stvořiteli a neshledají na tom nic špatného. Vymyslíme rituály, které odvedou lidi od bezprostředních Božích výtvorů...“

Budou si myslet, že děkují Bohu. Ale čím více času budou ztrácet na děkování, shromažďující se kolem soch námi vymyšlených, tím méně budou komunikovat s výtvary stvořenými Bohem a tím více se budou vzdalovat informaci jdoucí bezprostředně od Boha.

Budou dostávat informaci jdoucí od nás, ale budou si myslet, že tak to chce Bůh. Jejich mysl půjde lživou cestou. Myji povedeme lživou cestou.“

* * *

Míjela staletí a lidé stále více času utráceli na rituály, vymyšlené žreci, a přitom se domnívali, že projevují úctu Bohu. Stále méně přitom komunikovali s bezprostředními výtvary Stvořitele, a tudíž ani nemohli přijímat v plné míře vesmírné informace. Jeho informace. Působili Bohu bolest a trápení, ale mysleli si, že mu přinášejí radost.

A žrecové mezitím začali vyprávět lidem, jaké stravě je třeba dávat přednost. Zároveň stvořili tajnou vědu o stravování. Potřebovali ji pro udržování svého mozku, ducha, fyzického stavu, a tudíž své mysli ve výkonnějším stavu než u ostatních lidí.

Tedy lidem radili, aby vysévali jedny rostliny, ale sami se živili jinými. Přesněji řečeno rozmanitěji než ostatní lidé. Blížila se strašná degradace lidského vědomí.

Člověk poznal nemoci těla a ducha. Lidé intuitivně cítili významnost stravování a v průběhu tisíciletí se snažili udělat si v této otázce jasno.

Objeví se mudrcové, kteří se pokoušeli dávat rady, jaké potraviny jsou nejprospěšnější. Začalo se objevovat množství učení o stravování. Ani v knihách, jež znáš - Bibli, Koránu, tato otázka není vynechána. Například ve Starém zákonu se o stravování píše:

„Nesmíš jíst nic ohavného. Smíte jíst tato zvířata: býka, ovci a kozu, jelena, gazelu, daňka, kozorožce, antilopu díšona, tura stepního a divokou kozu, zkrátka všechna zvířata, která mají kopyta rozdělaná tak, že jsou obě kopyta úplně rozpolcená, přežvýkavce mezi zvířaty; ty jíst smíte. Z přežvýkavců, z těch, co mají kopyta rozdělaná rozpolcením, nesmíte však jíst velblouda, zajíce a damana. Jsou to přežvýkavci, ale kopyta nemají úplně rozdělaná; budou

pro vás nečistí. Ani vepře; má sice kopyta rozdělaná, ale nepřezvykuje; bude pro vás nečistý. Jejich maso nesmíte jíst, jejich zdechlina se nedotknete.

Ze všeho, co je ve vodě, smíte jíst toto: všechno, co má ploutve a šupiny. To smíte jíst. Co nemá ploutve a šupiny, jíst nesmíte; bude to pro vás nečisté.

Smíte jíst všechno čisté ptactvo. Jen tyto z nich jíst nesmíte: orla, orlosupa a orla mořského, luňáka, jestřába a různé druhy supů, žádný druh havranů, pštrosa, sovu, racka a různé druhy sokolů, kulicha, výra a sovu pálenou, pelikána, mrchožrouta a kormorána, čápa a různé druhy volavek, dudka a netopýra. Nečistá bude pro vás i létající havěť; nesmí se jíst. Všechno čisté ptactvo jíst smíte.

Nesmíte jíst žádnou zdechlina. Buď ji dáš bezdomovci, který žije v tvých branách, aby ji jedl, nebo ji prodáš cizinci. Vždyť jsi svatý lid Hospodina, svého Boha." (Pátá Mojžíšova 14, 3-21)

* * *

V průběhu tisíciletí se psaly různé knihy, v nichž se radilo lidem, co a jak je třeba jíst, aby byl člověk zdravý. Ale v žádné knize, žádnému mudrci ani všem vědcům dohromady se nepodařilo tuto otázku zcela objasnit. Důkazem toho je stále se zvětšující počet nemocí lidského těla a ducha.

Začalo se objevovat množství knih, které radí, jak léčit nemoci. Dnes také existuje taková věda - medicína. Říkají ti, že se stále zdokonaluje. Ale zároveň můžeš pozorovat, jak se zvyšuje počet nemocných lidí.

Tak co v tom případě zdokonaluje lékařská věda? Výsledek mluví sám za sebe - zdokonaluje nemoci.

Vidím, že takový závěr se ti zdá divný. Ale popřemýšlej sám, proč většina zvířat v přirozených přírodních podmínkách není nemocná, ale člověk, jenž se považuje za vysoce vyvinutou bytost, si nijak nemůže poradit s vlastními nemocemi?

Vaše věda, jejímž úkolem je léčit, se za celou dobu své existence ani jednou nedotkla prapříčiny všech nemocí. Vždy se věnovala důsledku. Nemocní lidé samozřejmě potřebují doktory. Ale v podmínkách dnešního uspořádání světa doktoři stejně tak potřebují nemocné...

Ale i u samotných žreců se rychlost mysli zmenšovala. I když ne tak jako u všech ostatních lidí, ale přece se zmenšovala. Tato skutečnost žrece nejvíce znepokojovala. Stále více času věnovali tajemstvím božského stravování, ale nemohli je rozluštit.

Jeden ze žreců, jemuž bylo nařízeno zabývat se vědou o stravování, zřejmě něco pochopil a napsal na zdi tajného podzemí, do kterého nikdo, kromě několika hlavních žreců, nesměl vcházet, následující: **„Jez, jako dýcháš.“**

Starý žrec zemřel, aniž by dopsal poslední písmeno této věty. Nestihl sdělit rozluštění významu této věty svému následovníku ani žádnému z ostatních žreců.

Všechna následující tisíciletí se žrecové usilovně snažili rozluštit tajemství věty „Jez, jako dýcháš.“ Báli se, že se o této větě dozví někdo další a dokáže ji rozluštit dříve než oni.

Smazali ji, vysekali ze stěn svého chrámu. Ale předávali ji ústně generacím svých následovníků v naději, že ji rozluští v budoucnu. Marně!

Problémem stravování se zabývali hvězdopravci, zaříkávači a mudrcové, kteří po tisíciletí stáli po boku vládců. Na rozluštění nikdo nestačil. Kdyby alespoň někdo z vládcových mudrců dokázal pochopit, jak se má stravovat člověk, vládcové, kteří se považovali za nejmocnější na světě, by přestali být nemocní, délka jejich života by se prodloužila. Pokud by někdo z pozemských vládců věděl, jak by se měl stravovat, stal by se z něj absolutistický vládce na zemi. Dokázal by rychlostí myšlení předstihnout žrece.

Ale všichni vládcové země jsou nemocní a umírají. Jejich život není delší než u obyčejných lidí. Třebaže vedle sebe mají nejlepší zaříkávače a mudrce. Degradace lidské společnosti pokračuje.

Anastasia jakoby jen tak pronesla větu: „Jez, jako dýcháš.“ Zveřejnil jsi ji v knize. Uvedl jsi ji v kontextu událostí a nedával jsi jí žádný význam. Ale pro dnešní žrece se zveřejnění této věty, jež byla smazaná ze stěn chrámu před pěti tisíci lety, stalo důvodem velkých starostí.

Mnohokrát pozorně četli knihy s Anastasiinými výroky a pochopili: ona nejenže zná tuto větu, ale má dokonalé znalosti o božském stravování.

Člověk, jenž má takové znalosti, bude přirozeně rychlostí myšlení značně předstihovat všechny žrece dohromady, a tudíž bude schopný řídit celé lidstvo, včetně žreců. Ale proto je třeba utajit informaci, ona ji však naopak všem poskytuje. Takže osvobozuje lidi zpod vlivu žreců, tudíž přibližuje je bezprostředně ke komunikaci s myšlenkami Boha.

Pochopili to, když zjistili, jak Anastasia mezi svými větami rozdává informaci o stravování Adama. Uváděl jsi Anastasiina slova o stravování lidí původních pramenů ve své knize „Stvoření“:

„Kolem bylo mnoho rozmanitých plodů, chuťově různých, a bylin, vhodných k jídlu. Ale v první dny Adam necítil hlad. Byl nasycený vzduchem.

Tím vzduchem, který dýchá člověk, se teď vskutku nelze stravovat. Dnešní vzduch je umrtvený a dosti často bývá škodlivý pro duši a tělo. Mluvil jsi o pořekadle, že se vzduchem nelze nasytit, ale je i jiné: „Samotným vzduchem jsem se krmil.“ Právě ono odpovídá tomu, co bylo dáno člověku zpočátku. Adam se narodil v překrásné zahradě a ve vzduchu, jenž ho obklopoval, nebyla žádná škodlivá částice. V tom vzduchu byl rozpuštěný pyl a krůpěje nejčistší rosy.’

„Pyl ? Jaký ?’

„Květinový pyl a bylinkový, šířící étery ze stromu a plodů. Z těch, co byly poblíž i přinesené větříkem ze vzdálených míst. Tehdy problémy jídla nijak neodváděly člověka od důležitých záležitostí. Všechno okolí jej vyživovalo prostřednictvím vzduchu. Stvořitel původně udělal všechno tak, že všechno živé na zemi se v zápalu lásky snažilo posloužit člověku. Vzduch, voda a větřík životodárné byly...’

Samozřejmě, jídelníček lidí božských původních pramenů obsahoval nejen posilující vzduch, používali také mnoho jiného, ale vzduch a voda živily jejich tělo a ducha ve značné míře.

Napsal jsi Anastasiina slova o stravování a žrecové strnuli v úžasu: jak to, že je tato jednoduchá pravda nenapadla. A chápali, proč nemohla.

Když se vzdalovali do svých chrámů, nemohli dýchat vzduch nasycený pylem. Když shromažďovali lidi na rituály, kde dav pouze zvedal prach, dýchali prach svých výmyslů.

Žrecové chápali důležitost stravování: v jejich jídelníčku byly odvary z mnoha léčivých bylin, rozmanitá zelenina a ovoce. Mezi jiným přikládali velký význam cedrovému oleji, který jim dodávali sluhové ze vzdálených míst. Ve svém jídelníčku také vždy měli med, květový pyl, jenž sbírají včely. Ale Anastasia ukázala, že to je nedostačující. Byl to různý pyl. Samozřejmě květový pyl, jenž sbírají včely a ukládají do buněk plástů, přinášel nemalý užitek, ale také se výrazně lišil od té rozmanitosti, která může být ve vzduchu rodového prostoru.

Vždyť včely sbírají pyl z poměrně nevelkého množství květin. Ale ve vzduchu je všechna rozmanitost a liší se od včelího svou jemností a rychlostí vstřebatelnosti. Pyl, který se nachází ve vzduchu, je živý, schopný oplodňovat. S každým dechem do člověka vcházel a rozpouštěl se, vyživoval jeho tělo i mozek.

Když žrecové viděli, že Anastasia mluví o statcích, o hektaru rodové půdy pro každou rodinu, pochopili: vrací lidi ke způsobu života původních pramenů.

Pochopili to hned: rodové statky jsou schopny zajistit lidem nejen materiální blahobyt, důležité je něco jiného. V kontextu toho, co řekla Anastasia, lidé mohou vytvořit prostor schopný živit jejich tělo, duši a ducha. Schopný všem lidem ukázat pravdy božského vesmíru.

Dozrává situace, při které se lidstvo může octnout současně ve dvou světech. Bude mít možnost používat jak vymoženosti technokratického, umělého světa, tak i božských původních pramenů. Porovnávající oba světy ne z doslechuale majíce možnost posoudit podle svého vlastního stavu, lidé si mohou vybrat nebo stvořit nový svět. Stvořit svou překrásnou budoucnost.

Anastasia ukázala lidem nejen význam a podstatu božského stravování, ale i jak k němu dojít. Její rodové statky...

Představ si, Vladimíre, jitro. Člověk se probouzí za úsvitu a vychází z domu do zahrady svého rodového pozemku, ve které roste více než tři sta druhů rostlin, které potřebuje. A stává se pro něj zvykem každé jitro obcházet svůj statek.

Člověk jde stezkou a jeho pohled těší rozmanitost bylinek, stromů a květin. Rozhodně těší, daruje pozitivní emoce. Nic nemůže způsobit větší emocionální energii než živý rodový prostor.

Uplynulo mnoho století. V každém z nich bylo lidstvo upoutáváno všemi možnými hodnotami. Člověk se radoval z velkého domu, nového oblečení, nového auta a dalších věcí. Člověk se radoval z peněz a svého postavení ve společnosti. Ale všechny tyto radosti jsou relativní a rychle pomíjející. Přinášejí potěšení a radost pouze zpočátku, již po krátkém čase se stávají všedními, začínají způsobovat starosti a občas i podrážděnost.

Rychle stárnoucí a chátrající dům začíná vyžadovat opravu. Auto se také porouchá. Oblečení se opotřebovává.

Člověk vždy intuitivně cítil opravdovou krásu a dokonalost věčného, a proto dokonce král, jenž byl obklopen přepychem a vlastnil chrámy, vždy potřeboval zahradu. Toto je pravda, jež zůstala neotřesitelná po miliony let lidského života na Zemi.

Skutečného potěšení a uspokojení lze dosáhnout pouze na svém rodovém statku.

Ráno jde člověk svým rodovým statkem a každá bylinka mu přináší radost, reaguje na člověka. A každou chvíli blahodárného života jeho zahrada nechátrá, ale vzkvétá. Člověk si uvědomuje, že program, jenž zadal - stromy, keře, bobulovité rostliny vybrané a zasazené jeho rukou - se nebude hroutit, ale žít po staletí. Mohou žít věčně, pokud člověk nepomyslí na něco jiného.

Ráno jde člověk svým rodovým statkem, dýchá jeho vzduch a s každým vdechem do něj vcházejí malinké neviditelné částičky - pyl z různých rostlin. Vzduch je jimi nasycený, vcházejí do člověka, rozpouštějí se v něm beze zbytku, vyživují tělo vším potřebným. Vzduch rodového statku vyživuje nejen tělo. Svými étery živí ducha a zrychluje mysl.

Ráno jde člověk svým rodovým statkem a najednou se zastaví, utrhne tři plody černého rybízu a sní je. Proč se zastavil právě u rybízového keře? Proč utrl právě tři plody? Ve které moudré knize člověk přečetl, že právě dnes potřebuje tyto tři plody?

A on je skutečně potřeboval. Potřeboval je právě v tento den, v tuto chvíli a právě v takovém množství.

Pak člověk udělal ještě několik kroků, naklonil se a přivoněl ke květině. Proč to udělal? Kdo mu napověděl nutnost vdechnout aroma právě této květiny?

Popošel ještě dál a utrl...

Člověk šel ráno svým rodovým statkem, usmíval se, přemýšlel o něčem a zároveň se sytil plody, nemyslel na ně, ale cítil je. **Člověk se stravoval, jako dýchal.**

Tak kdopak s tak neuvěřitelnou přesností určil pro člověka jeho stravování? Kde napsal všechnu informaci pro každého pozemského člověka? A tato informace, věř mi, Vladimíre, a pochop, všechna tato informace je v každém člověku na zemi narozeném. Dívej se.

V každém člověku je mechanismus, jiné slovo jsem nedokázal najít. Mechanismus vyvolávající pocit hladu, který signalizuje, že tělo nebo duch potřebují něco z vesmírných látek. Nebudeme mluvit o tom, co konkrétně, v jakém poměru a v jakém množství - určit něco podobného rozumem nikdo nedokáže. Ale jedině tvůj organismus ví a vybírá mezi různorodostí rostlin pouze tři plody rybízu.

Ale aby mu byla dána možnost správného výběru, musí mít organismus o nich všechnu informaci. A pouze rodový statek mu ji může poskytnout.

Představ si, přicházíš do obchodu, kde je na pultech vyloženo množství plodů. Chceš jablko. Vidíš mnoho druhů. Pro jaký z nich se rozhodneš? A přesný výběr není možný. Vždyť tvůj organismus, schopný udělat přesný výběr, nemá informaci o jablkách ležících na pultech. Neochutnával je. Nezná jejich chuť a vzájemný poměr látek. Kdy byla utržena, tohle je také moc důležité.

A důsledek, jablka, jež sis koupil, budou možná užitečná, ale jejich užitek nebude tak velký, jako by mohl být, pokud by tvůj organismus měl celou informaci o produktu, k jehož stravení jsi ho donutil.

Ale tento produkt může být také škodlivý. Jako důsledek se objevuje nemoc. Na vlastním statku něco podobného není možné. Vždyť víš přesně, která z jabloní tvé zahrady má kyselejší nebo sladší jablka a kdy jsou pro tebe nejvhodnější.

Tvůj organizmus dostává informaci o všech plodech tvého rodového statku.

Dostával o nich celou informaci už tehdy, když ses nacházel v matčině lůně. Pak, když jsi pil mléko z jejích prsou. Vždyť tvá maminka vychutnávala stejné plody. A ony spoluvytvářely její mléko.

Teď již dospělý člověk...

Člověk procházel rodovým statkem, ochutnával jeho plody - všechno to, co bylo obsahem mléka jeho matky. U vás existuje přesvědčení - používat čerstvé produkty je velmi prospěšné. Ale co jsou to čerstvé produkty ?

Ne zmražené, sušené, pevně uzavřené ve sklenkách nebo v sudech, ale ve své přirozené podobě, tak jsi to myslel. A vypěstovali jste množství odrůd-hybridů, které si uchovávají po mnoho dnů vzhled jakoby čerstvého produktu. Jsou škodlivé svým zdáním čerstvosti, věř mi.

Teď si můžeš to, co jsem řekl, ověřit sám na sobě.

Skoro všechny plody jsou čerstvé pouze několik minut. Třešně, višně, jablka - ne více než hodinu. A stejně se každou chvíli mění, transformují se v něco jiného.

Zkus utrhnout višničku a nechat ji ležet pouze jednou noc, pak s ní přijď ke stromu, sněz ji a ihned utrhni z větvičky jinou. Dokonce se zavřenýma očima pocítíš ten rozdíl, která višnička je čerstvější a chutnější. U maliny to poznáš za hodinu, u něčeho jiného druhý den. A uvidíš to, pochopíš: ten, kdo nemá rodový statek, ať je jakkoliv mocný a bohatý, nemůže používat k jídlu čerstvé produkty a jako důsledek - nemůže rychle myslet.

Již dávní mudrcové se v traktátech snažili vykládat své úvahy, jaký produkt a v kterém ročním období je užitečný pro člověka. A je to velmi důležité. Ale mezitím z celého množství traktátů je pouze jeden neotřesitelný. Ten, který je sestavený Bohem pro každého člověka.

Podívej se sám, jak postupně, počínaje jarem, přinášejí rané rostliny plody. Pak další již začátkem léta a na podzim přichází řada na jiné.

Tak co je třeba tady psát, když všechno je názorně určeno, co a kdy je třeba jíst. A ne po měsících a ročních obdobích. Náповěda je udělaná po minutách; Jen se do toho vmysli, Vladimíre, a pochop. Náš Stvořitel je připravený krmit každého člověka jakoby lžičkou. Jen se vmysli, jak dokonalý a přesný je Jeho program.

Je roční období, v kterém plod dozrává. V tentýž čas se planety dostávají do určitého seskupení. A tento čas je nejvhodnější pro to, aby člověk požil plod.

A právě v tuto vhodnou chvíli, určenou Bohem, si člověk bral plod - tak to najednou chtěl jeho organizmus. A přitom člověk nedělal žádné propočty. Nezatěžoval se otázkou, kdy a čím se stravovat. Jednoduše jedl. Jedl proto, že se mu chtělo. A v té době se jeho mysl věnovala společnému tvoření. Hnala se kupředu, nezabývala se tím, co již promyslel Otec, chtěla tvořit něco většího pro radost všech z pozorování nového díla.

A jásal Otec: ‚Můj syn je tvůrce,‘ a odchoval Své dítě Svými výtvary."

SPOLEČNOST SCHIZOFRENÍKŮ ?

Poslouchal jsem vyprávění Anastasiina dědečka o tom, jak a čím se má stravovat člověk a mimovolně jsem to porovnával se stravou dnešního člověka, dokonce bohatého, jenž žije v takzvané civilizovaném světě. Vytváří se velice záhadná situace. Pojdme si v tom konec konců společně udělat jasno.

Tedy všichni víme, že pro člověka je prospěšné jíst čerstvé, ekologicky čisté produkty.

Všichni víme, že v přírodě existují rostliny schopné léčit jakékoliv nemoci lidského těla. Stop, tady je třeba upřesnit: **v přírodě existují rostliny schopné nedopustit vzniku nemoci lidského těla.** Tak pročpak nejsou po ruce? Proč a pod vlivem koho si vybíráme způsob života ničící naše tělo a rozum? Vždyť se nám jednoduše někdo vysmívá a ještě nás nutí k tomu, abychom nazývali tento způsob života civilizovaným.

Pokud používáme termín „civilizovaná země“, „civilizovaný stát“ a tím míníme společnost lidí, jež dosáhla určité, samozřejmě správné úrovně vývoje, tak tento vývoj by se měl odrazit také ve způsobu stravování. Dokonce ne „také“, ale v první řadě.

Teď pojdme, společně navštívíme supermarket, rusky - obchod, dnešního takzvané civilizovaného státu. Ti, kteří nebyli v západních zemích, mohou navštívit i naše. Ve velkých městech se jejich sortiment moc neliší.

Uvidíme, že většina produktů je hezky zabalená a má dlouhodobou trvanlivost. Uvidíme množství vysušených, zmražených a koncentrovaných produktů. Celý tento sortiment nelze nazvat čerstvým produktem.

V supermarketech ještě můžeme vidět tak zvanou čerstvou zeleninu - vzhledově krásná rajčata, okurky a jiné. Ale dnes už je všeobecně známo, že hybridy - speciálně šlechtěné odrůdy schopné po dlouhou dobu zachovávat krásný vzhled - svou kvalitou značně zaostávají za normálním, přirozeným plodem.

V evropských zemích to ví skoro každý dospělý člověk. Tam se již objevila síť obchodů s ekologicky čistými produkty a jejich cena je mnohem vyšší než v obyčejných obchodech. Tudíž společnost uznala, že v ostatních obchodech, jichž je většina, produkty nejsou ekologicky čisté.

Ale nazývejme věci pravými jmény. Společnost uznala, že většinou používá k jídlu produkty škodlivé pro zdraví.

Stop! Ale co v tom případě s termínem „civilizovaný stát“? Copak mohou lidé civilizovaného státu požívat nekvalitní, zdraví škodlivou stravu? Přesnější definice takového státu je „přihlouplý stát“ nebo „stát s obalamutěným obyvatelstvem“.

V „přihlouplých státech“, jimž se snaží tak pečlivě podobat i Rusko, se rýsuje určitý systém obalamutění obyvatelstva.

Podívejte se, co se děje. Člověk používá k jídlu nekvalitní produkty a začíná být nemocný.

Nemocný člověk se dostává do rukou systému pod názvem „zdravotnictví“. Tento

systém disponuje obrovským množstvím léčivých přípravků, nemocnic, vědeckých center. Je placený. Říká se nám, že se neustále zdokonaluje.

Ale všimněte si: podle statistiky se každým rokem zvětšuje počet nemocných lidí. Přičemž se objevují nové nemoci, s nimiž se lidstvo dříve nesetkalo. Objevilo se množství psychických chorob, objevilo se takové moderní povolání jako psychoterapeut.

Je logické se zeptat: co je příčinou zhoršení zdraví obyvatelstva „civilizovaných zemí“? Nepodílí se na tom samo zdravotnictví?

To, že se zhoršuje fyzický stav člověka, je fakt, o němž se v případě potřeby může přesvědčit každý člověk, když porovná údaje z různých pramenů.

Mluvíme o fyzickém stavu, ale nebezpečnějším faktorem je psychika. Stačí se pouze odpoutat od dotěrných, jednotvárných informací, jež nedávají člověku možnost zamyslet se nad podstatou toho, co se děje, a lze, jemně řečeno, zapochybovat o normálnosti většiny obyvatelstva „civilizovaných států“. Způsob života zvolený společností ohodnotit jako důsledek schizofrenické nemoci. Posuďte to sami.

Člověk, jenž žije na svém statku, pocítil přání sníst například jablko. Co udělá? Půjde na zahradu, utrhne čerstvý plod a sní ho. Teď se podíváme na činy jiného člověka, jenž žije v městském bytě rozvinutého státu. Také dostal chuť sníst jablko. Člověk vezme peníze, jde do obchodu, koupí si jablko, ale již ne čerstvé. Kupuje jablko, které někdo vypěstoval, potom zabalil. Někdo další toto jablko transportoval autem nebo letadlem. Pak někdo postavil obchod a vyložil tato jablka na pult. Všechny tyto úkony, počínaje pěstováním a konče prodejem, zaznamenávají určití lidé, sestavují se evidenční listiny, vybírají se daně, do atd.

Takovým způsobem je zapojený celý řetězec, v němž se lidé jakoby zabývají důležitou věcí: dávají možnost sobě podobným, aby ochutnali plod jabloně. A ten, kdo ochutnává tento plod, dříve, než uspokojí svou potřebu, musí někde pracovat, aby nejdřív dostal papírky-peníze a zaplatil celý řetězec někým vymyšlený a stojící mezi větví jabloně a člověkem.

A společnost tento jev považuje za normální. Obalamutěná společnost netuší, že někdo si velmi přál odvést lidi od jejich pravého předurčení, donutit je, aby se zabývali něčím nesmyslným. Do takové absurdnosti byli lidé vedeni postupně. Rychle to nejde. Pokud by se to udělalo rychle, tak i slabomyslný člověk uvidí bláznivost toho, co se děje.

Jen si představte paradoxnost situace: jednoho překrásného dne jste se jako obvykle rozhodli přistoupit ke své jabloni a utrhnout si plod. Udělali jste krok se schůdku svého domu směrem k jabloni a uviděli jste řadu lidí.

„Kdo jsi?“ ptáte se člověka, jenž stojí nejbližší vás.

„Jsem prodavač jablek,“ odpovídá člověk.

„A kdo jsou ti za tebou?“ divíte se dál a slyšíte odpověď:

„Za mnou stojí člověk, který dováží jablka do mého obchodu, za ním je ten, který je sklízí a kolem každého z nás vidíš lidi v čistých oblecích - jsou to ti, kdo eviduje počet jablek, jenž projde za hodinu našima rukama.“

„Copak jste se zbláznili, chlapi ?“ bouříte se. „Proč se zabýváte takovými nesmysly. Kdo vám poděkuje za takové bláznovství ?“

Na to vám odpoví:

„Ty nám budeš děkovat, budeš nám všem platit peníze a my si za ně také budeme kupovat jablka.“

„A kdepak mám vzít tolik peněz ?“

„Jdi k sousedově hrušce - tam je volné místo účetního. Staň se účetním, budeš dostávat peníze, platit nám a jíst jablka, kdy se ti zachce.“

Řeknete, že je to úplný nesmysl, schizofrenie. Samozřejmě že nesmysl, samozřejmě že schizofrenie. Ale něco podobného se právě s námi děje.

Ty nejočividnější podmínky pro zdravý život se musí vykládat ve formě traktátu. Nu což, tady je malinký traktát.

Zaprvé: Každý člověk žijící na zemi musí mít pro zabezpečení svého organismu kvalitní stravou vlastní statek, vlastní prostor.

Zadruhé: Ve vlastním prostoru má člověk zasadit, nejlépe vlastnoručně, rostliny, jež přinášejí plody. Ty rostliny, které mu, podle jeho názoru, budou chutnat a budou pro něj prospěšné. Jestli, například, člověk dopředu ví, že mu nechutná červený rybíz, tak ani není třeba ho sázet ve velkém množství. Celkem má být na statku zasazeno ne méně než tři sta druhů mnoholetých rostlin. Nebudu opakovat neobvyklý způsob sázení a komunikace s rostlinami, jsou popsány v první knize, když Anastasia mluvila o zahrádkářích. Samozřejmě, že něco podobného není možné uskutečnit za jeden rok, řekněme za dva nebo tři. Ale je to naprosto možné a dětem zůstane fakticky ideální pramen výživy.

Zatřetí: Každé ráno po probuzení se má člověk projít svým rodovým statkem, a když si to bude přát, sníst plod, který dozrál v tomto okamžiku, nebo bylinku. Toto se má dělat vyloženě podle přání, ne ale podle doporučení nějakého dietologa, byť dokonce akademika. Váš organismus, jenž je obeznámený se všemi chuťovými hodnotami rostlin vašeho statku, vytvoří pro vás dietu ideální svou kvalitou, množstvím a dobou užívání potravy. Vycházet na svůj statek je třeba nejen ráno nebo v dobu někým přesně určenou pro příjem potravy, ale tehdy, když si budete přát.

V současné době mnozí lidé nemají možnost stále žít na statku, ani tehdy, když ho vlastní. Ale je vhodné na něj jezdit alespoň jednou týdně.

A v případě nemoci, dříve než začnete brát léky, je nejvhodnější jednoduše přijet na několik dnů do svého rodového prostoru a trochu tam pobýt.

Pokud jste už vytvořili vlastní prostor, pokud váš organismus disponuje informací o rostlinách v něm rostoucích, dokáže absolutně přesně vybrat to potřebné pro vaše uzdravení.

Podle Anastasiina tvrzení neexistují nemoci lidského těla, které by nedokázal přemoci vámi stvořený Prostor Lásky. Samozřejmě se tady rozumí ne prostor městského bytu, ale statek založený podle jejích principů.

* * *

Zformuloval jsem tato pravidla ve svém bloku, přečetl jsem je Anastasiinu dědečkovi a zeptal jsem se:

„Nevynechal jsem něco ?“

Odpověděl mi:

„Jestli stručně, tak pro začátek je to dobré. Ale rozhodně je třeba říci také něco o sousedech.“

„A co s tím mají společného sousedé ?“ nepochopil jsem ze začátku.

„Jak to, „co mají společného“ ?“ podivil se dědeček otázce, „zapřemýšlej sám: pokud hned za plotem tvého statku bude umístěna továrna čoucí smrtónosnou spáleninu a vítr ji bude přinášet do prostoru tvého statku, co budeš dýchat ?“

„Nikdo nebude zakládat svůj statek vedle továrny,“ odporoval jsem a zmlkl jsem.

Vzpomněl jsem, že ve městě Novosibirsk, pouze pět set metrů od hutního závodu, jsou rozmístěné zahrádkářské pozemky. A v Německu jsou zemědělská pole vedle dálnice s osmiproudovým provozem.

Pomyslel jsem si: to je ale, tak jednoduchá věc, jako pěstování zemědělských produktů pro stravování člověka, je možná pouze v ekologicky čistém místě, nejlépe ne poblíž velkých měst... Tak jednoduchá pravda nijak nemůže člověku dojít. Skutečně, je třeba napsat ještě jeden bod:

Začtvrté Váš pozemek se má nacházet v ekologicky čisté zóně. Má být obklopen statky stejně smýšlejících lidí vytvářejících rajske rodové oázy. Větrík odnese k sousedům životodárný pyl z vašeho statku, ale i od nich k vám jiný větrík přinese životodárný vzduch.

(174 .)

OPOZICE

O existenci opozice proti harmonickému, fyzicky, a duchovně zdravému způsobu života se již mohlo přesvědčit mnoho čtenářů knih ze série „Zvonící cedry Ruska“. Už jsem nejednou psal o tom, že se ke mně dostávala sdělení, že údajně ruská pravoslavná církev vystoupila proti Anastasii. A že se jakoby právě z podnětu duchovenstva šíří v administrativních orgánech pověsti o tom, že všichni čtenáři knih „Zvonící cedry Ruska“ jsou sektáři.

Ze začátku jsem těmto sdělením nevěřil. Ale vbrzku mi členové novosibirského čtenářského klubu pověděli, že za vedením Domu kultury přicházeli představitelé církve a žádali vedení, aby zabránilo uskutečnění čtenářské konference.

Pak mi ukázali, jak na jedněch z pravoslavných webových stránek člověk, jenž si říká „doktor teologie“, různě napadá Anastasii a přitom používá zdaleka ne teologické výrazy. Čtenáři s ním začali polemizovat, snažili se vysvětlit, že Anastasiiny ideje jsou pozitivní. Ale „doktor teologie“ zřejmě nebyl schopný diskutovat na toto téma, mnohem více se zajímal o to, zdali mé příjmení je skutečné, anebo je to literární pseudonym.

Pak mi z regionů začali posílat novinové články, jež se podobaly jako vejce vejci. Podle způsobu výkladu, standardních výrazů a zlobných výmyslů bylo možné jednoduše určit, že hlavní autorství pochází z jednoho pramene..

Nakonec - zcela mimořádný fakt. Petrohradské divadlo „Setkání“ uvedlo divadelní představení na motivy knih „Zvonící cedry Ruska“, jež se jmenuje „Anastasia“. 23. července roku 2002 přijela divadelní skupina do města Vladimír a předvedla divadelní hru v koncertním Tanějevově sále.

25. července se divadlo mělo prezentovat v Tule. Ale 24. července se na první straně tulských novin objevila výzva k lidu podepsaná misionářským oddělením Tulského biskupství, v níž se lidé vyzývali, aby nechodili na představení, mluvilo se také o tom, že knihy a hra vyzývají lidi k návratu k pohanství...

Tedy pokoušeli se zastrašit lidi něčím děsným. Nicméně se divadelní představení v Tule konalo a sál byl plný. Ale když mi ředitel divadla „Setkání“ přivezl tento článek, u mě a také u ostatních lidí, kteří se s ním obeznámili, se ihned objevily stejné otázky na misionářské oddělení Tulského biskupství.

Jak je možné kritizovat představení, které jste neviděli? Jediná inscenace byla ve Vladimíru teprve před dvěma dny. Ve skutečnosti v Tule byla premiéra.

A v Petrohradu duchovenstvo přišlo na představení a potom děkovalo hercům za vysoce duchovní hru. Říkali: „Chtělo by to víc takových představení!“

Nabízí se závěr. Takový jev, jako Anastasia, je pozorně sledován nějakou opoziční silou. Tato síla se může nacházet jak na teritoriu Ruska, tak i za jeho hranicemi, disponuje nějakou rozvětvenou sítí schopnou reagovat na procesy probíhající v lidských masách - rozvíjet je nebo brzdit podle svého.

Anastasiino a také dědečkově vyprávění o žrecích nabývá stále reálnějších a konkrétnějších obrysů. Začaly se projevovat v konkrétních událostech dnešního dne.

Dědeček mluvil o tom, že vrchní žrec, jenž vytváří ideologii celých národů, se vzdal opozice proti Anastasii, bude klást odpor systému, který byl po staletí vytvářen žreci. A toto také našlo své potvrzení.

* * *

Horliví opozičníci na různých místech ukázali svou neschopnost vniknout do podstaty toho, co se děje. Konají jako podle programu předem do nich uloženého, neopodstatněně obviňují Anastasii z činů, které pro ni vůbec nejsou charakteristické. Například na otázku: „Máme všichni jít do lesa?“ Anastasia odpovídala: „Není třeba odcházet do lesa. Nejdřív uklid tam, kde jsi našpinil.“

Avšak v tisku se objevují tvrzení, že jakoby Anastasia vyzývá lidi, aby se vzdali městských obydlí, svých dětí a odešli do lesa.

* * *

Takže lze udělat závěr, že nějaké struktury se aktivně snaží zabránit posunu Anastasiiných idejí a zejména tomu, aby každá ruská rodina získala hektar půdy pro zařízení rodového statku.

* * *

Samozřejmě, o této hlavní ideji se Anastasiini oponenti snaží nezmiňovat a dávají přednost zastrašování lidí svými lživými výmysly.

Samozřejmě, chtěl jsem bránit jak samotnou myšlenku, tak i čtenáře knih před pomluvami a jinými překážkami k dosažení cíle. Bránit. Ale jak? A před kým

konkrétně? Vždyť pomlouvači musí mít konkrétní jména, příjmení, své pány a zájmy, samozřejmě, musí je mít. Ale existuje analytické centrum stoupců Anastasiiných idejí. Zdaleka ne všechny členy tohoto centra znám osobně. Ale jejich definice a závěry jsou velice zajímavé. Například:

„Opozice není směřována bezprostředně proti Anastasii, ale na národní ideu, jež se zrodila v Rusku. Opozice vychází z jednoho vedlejšího bodu. Jako na povel se k ní přidávají na různých místech přívrženci vzájemně nekontaktující. Jsou z různých sociálních vrstev, včetně církevních.

Způsob je primitivní: pomluva, šíření vědomých lží. V případě potřeby, provokace cestou postavení se do čela hnutí a jeho diskreditace.“

* * *

Z analytického centra mi sdělili, kdo konkrétně se snažil odcizit počítač s textem knihy, co stálo za odcizením webových stránek. Jak a kdo se snažil vyměnit knihy o Anastasii za jiné, jakoby podobné, ale ve skutečnosti šikovně odvádějící od ideje.

Také mi sdělili, že stejné síly a stejným způsobem organizovaly štvanci proti Anastasii, škole akademika Ščetinina a zpěváku Baskovovi. „A co s tím má společného Baskov?“ podiví se čtenář. Příjemný mladý člověk, má silný a krásný hlas. Vždyť právě to je také rozčiluje. Představte si, že tento mladý Rus svým překrásným hlasem najednou zazpívá:

Ve větvíčkách zvonícího cedru svítá.

Slunce porod panny-země paprskem svým vítá.

Nebesa jí vzdechem lásky ku pomoci spějí.

A vesmírné větry hýčkají sen šalmajemi.

V každém zrnku sídlí síla rodící se.

Každé dítě se svou misí narodí se.

V bílém paprsku Rus celá obrodí se,

Anastasia, Rusko, spas nás Bože.

Tuto píseň zpíval dětský sbor na prezentaci knihy „Kdo vlastně jsme?“ v koncertním sále Oktábrský v Petrohradu. Mohli jste ji slyšet v podání bardů a ve videofilmu „Vraťte si, lidé, svou vlast“. Napsal ji učitel z Běloruska a zdá se, že se stává lidovou. Možná, že zpěvák Baskov zazpívá i jiné patriotické písně a ony vyburcují lidi... Proto se také někdo bojí ruského počínu. Ruského obrození.

Přátelé mě žádali, abych si nedělal starosti a nemluvil o tom, co se děje, ujišťovali mě, že se poprvé objevila možnost prozkoumat mechanismus a pojmenovat konkrétní vykonavatele ideologických diverzí proti pozitivním směrům v Rusku.

Nemluvil bych o tom. Ať se jimi zabývají kompetentní orgány. Ale promiňte, o jedné věci mlčet nemůžu, bez ohledu na slib. Když o tom budu mlčet, po celý zbytek života ztratím úctu k sobě samému.

Není možné dál zamlčovat útoky na školu akademika Ščetinina, na její učitele, celkově na pedagogy-novátory a hlavně na děti.

Žáci Ščetininovy školy spolu s pedagogy se rozhodli vybudovat ještě jednu školu. V Bělgorodské oblasti. Za souhlasu místního vedení začali rekonstruovat

místnost, jež jim byla poskytnuta. Zvyklí pracovat, umějící projektovat a budovat rychle zvládli zadaný úkol. Chtěli, aby se i jiné děti mohly učit v normální škole... Ale museli opustit zrekonstruovanou místnost. Proč? Protože provokatéři nespí...

Ze stejného zdroje, který organizoval šíření pověsti o tom, že jakoby všichni čtenáři knih o Anastasii jsou sektáři, vyšlo přesně takovéto obvinění: „Ščetininova škola je totalitami sekta.“

* * *

Stejně jako i v případě s Anastasií, jako na povel nějací pravoslavní kněží začali tuto zvěst potvrzovat. A opět standardní věty, neopodstatněná, nepotvrzená obvinění.

Jistý otec Alexej píše, že žáci Ščetininovy školy „...nemají žádné zkušenosti s penězi“. To je lež, chlapi, mají. Jenomže nejsou na ně tak fixovaní jako vy.

„Ve Ščetininově škole se používá metoda „vyvolávání do kruhu“, kdy se provinilý žák ocitá před celou skupinou, jež je vůči němu negativně naladěna a odsuzuje ho.“

To je ale obvinění! Copak kozáci nepředvolávali „provinilého do kruhu“? Předvolávali, ale nejen pro důtku, bili ho také karabáčem. A copak naše demokratické a komunistické strany nepředvolávaly do svého „kruhu“ provinilé? A copak církve nepředvolávají do „kruhu“ své provinilé a nezbavuje je hodností? Církve to dělala i tvrději - upalovala na hranicích. A tady důtka...

Možná že ten, kdo psal o takovém faktu jako o negativním, si myslel, že se „kruh“ může vytvářet pouze z jeho vlastní osoby? Ale v tom případě to nebude kruh, ale skutečně totalitarismus.

Ještě se v různých člancích jako o negativním faktu mluví o tom, že Ščetininova škola je střežena kozáky a že ne vždy se na její teritorium lze dostat bez překážek.

Ale, pánové, teď jsou mnohé školy střežené. A nejen v našem státě. A také co byste dělali ve Ščetininově škole? Proboha. Šetřete své zdraví. Vždyť se zděsíte, když uvidíte, že děti této školy nepijí, nekouří, samy staví nové budovy a dobře se učí. Zřejmě vám dělá dobře, když se ve školách fetuje a sprostě nadává.

Nebudu vyjmenovávat všechno blouznění napsané o překrásné škole. Ty, kteří to psali, odsoudili dokonce jejich kolegové.

Podívejte se, co ve svém článku napsal Alexandr Adamský. Uvedu z něj výňatky:

V sobotu 1. dubna autorská televize (AUT) natočila pořad „Press-klub“, jenž byl věnován nejednoznačným, jak se teď říká, článkům o škole Michaila Petroviče Ščetinina z městečka Tekos Krasnodarského kraje. Organizátoři „Press-klubu“ se rozhodli shromáždit novináře, kteří píší na školské téma, a pedagogy, aby se všechno prodiskutovalo.

Z profesionálního a světonázorového hlediska Ščetininův systém, jako unikátní jev dnešního školství, samozřejmě vyvolává spory. Ale argumenty „pedagogických nájemných vrahů“ (výraz Alexandra Radova) se liší od argumentů, jež by mluvily k věci.

Nájemní vrazi nediskutují, ti se snaží ničit.

Co existuje pedagogika, od časů Sokratových výrazně talentovaní učitelé-filozofové byli trestáni za to, že zneklidňovali mládež a vyučovali ne podle standardu.

Takže další pokus o zničení Ščetinina není náhoda. Jak řekl na zasedání „Press-klubu“ Alexandr Radov, jestli se dříve organizací pogromů zabývali úředníci, tak teď to dělají celkem milí novináři. Milí chlapci a děvčata se setkávají s tím, co nezapadá do jejich obvyklých představ, s tím, co se tak nepodobá té škole, jakou podle jejich mínění má být škola nebo jakým má být pedagog nebo jak má být zřízený systém školství, nejsou schopní existovat s tímto nepochopitelným jevem, jenž nepojme jejich vědomí. To, co nechápou, nemá právo na existenci - tohle je jejich jednoduchá a zdrcující logika.

To starý svět vychrstnul to, co zůstalo na dně, to poslední, hustou usazeninu totalitarizmu, jenž je agresivní a neotřesitelný ve své nenávisti k něčemu jinému, co se mu nepodobá. Starý svět, v němž není místo pro toleranci, kde děti mají být všechny stejné a učitelé mají vyučovat stále totéž. Začátek diskuse v „Press-klubu“ byl typický. Jeden z těch, kdo publikovali útoky na Ščetinina, řekl, že má důvody k obviňování, ale nejdřív by si chtěl poslechnout argumenty „pro“. Je překvapující, jak životaschopná je stalinská logika, podle níž kterýkoliv člověk se nejdřív má bránit a obviňovatelé se potom rozhodnou, do jaké míry je vinen ten, který se brání. O tom, že je vinen, nejsou pochyby, otázka je, do jaké míry je vinen a jak moc ho mají potrestat.

Hádat se s autory je nesmyslné, jmenovat je, znamená dělat jim reklamu a těšit jejich ješitnost, o což jim právě jde - zviditelnit se. Je třeba to vydržet, chápat, že jejich ústy mluví starý, dožívající svět, jejich rukou hýbe do nebe volající nevzdělanost a zloba. A oni sami, po pravdě řečeno, za nic nemohou, stejně jako za nic nemůže dítě, jež si hrálo se sirkami a zapálilo dům, v kterém žilo. Ale copak bude se školou, s budoucnem našeho školství ?

Podle našeho mínění Ščetinin udělal obrovský objev ve vzdělávání, kterého si samozřejmě nevšimli jeho odpůrci. Objevil jeho nový smysl. Ve své škole, na svém pedagogickém ostrůvku, vytvořil takový řád, který se stal právě obsahem vzdělávání. Samozřejmě, program, výukové předměty tady jsou, děti studují matematiku, biologii. Jenže to je materiál, ale obsahem je způsob života Tekosu. Stavění domů, obstarávání potravy, ochrana obydlí, umění, vzájemné vztahy. A ještě něco: všichni mluví o tom, že děti jsou různé a mají nejen odlišný rytmus studia, ale i různé oblasti, v nichž mohou naplno rozvinout své schopnosti. Ale zatím pouze Ščetinin dokázal to, že různé děti ve svém studiu postupují vyloženě individuálním tempem. A proto ščetininský žák může studovat fyziku 9. ročníku, ale architekturu podle vysokoškolského programu. Právě toto je neustálým vzděláváním.

Kdo dokázal něco podobného ?

Tohle je těžké si představit, natož to vymyslet a uskutečnit.

Samozřejmě, Ščetinin je génius. Samozřejmě, Michail Petrovič je umělec, myslitel, vynikající pracovník naší kultury.

Ale právě proto jeho umění ani jeho samotného nelze zařadit do předem určených rámců a klišé - ani do pochvalných, ani do hanlivých. Se Ščetininem

Ize a je třeba diskutovat, lze se od něj učit, je třeba ho jednoduše chválit - umělec nemůže žít bez chvály a bez uznání.

Ale se Ščetininem nelze jednat sprostě.

Vůbec, s nikým nelze jednat sprostě. A nikoho nelze ničit. Protože dříve nebo později se budeme stydět. To pouze mezi zločinci se praktikuje sebeutvrzování zničením toho druhého, ale v normálním společenství se lidé sebeutvrzují úctou a láskou nejen k sobě, ale i k ostatním.

Ideologičtí nájemní vrazi byli odsouzeni, ale co je to platné ? Je to pro ně odměna. Jejich páni jim všechno kompenzují. A budou se ještě více snažit. A vždy zůstanou nepotrestáni. Jak je potrestat ? Lidé jenom vyjádřili své mínění. Jednoduše udělali chybu, za chybné mínění se žádný trest nestanoví.

Jenže oni se nezmýlili. Když pojmenovali školu totalitní sektou, sledovali tím přesný cíl - odradit administrativní orgány od podpory nového překrásného počínu v Rusku. Vždyť všichni úředníci nepojedou do školy, aby si vyjasnili skutečný stav věci. Ale určitě se pokusí vyhnout se všem kontaktům. A co když ve škole je skutečně něco špatného ? A tak je škola bezbranná, fakticky je ponechána napospas, a nájemní vrahové se ihned budou snažit, co jim síly stačí, metodicky nanášet své údery.

A co my ? Vždyť před našima očima nejen pedagogy, ale i děti... Chápete, více než tři sta ruských dětí je již po dobu dvou let zadupáváno do špíny, pomlouváno a ponižováno.

Nevěřím, že tohle dělají Rusové. Není to v ruské povaze. Ale díváme se na tuto štvanici. Dívají se na to vysoce postavení úředníci i prostí lidé. Díváme se na očividné sprostáctví a morální ubíjení dětí. Kým ?..

Ať o tom promluví ruští důstojníci. Ale nedej Bože, abychom museli svým dětem říci: „Žili jsme v té době, kdy ještě existovala škola akademika Ščetinina v Tekosu a učilo se tam tři sta dětí, jež toužily po překrásném Rusku.“

Musíme svým vnukům, jež budou žít na ruských statcích, říci: „A tahle škola, do níž teď s radostí chodíš, začínala za nás. Zachránili jsme ji.“

To všechno bude potom. A teď !

Michaile Petroviči, pedagogové Tekosu, pedagogové-novátoři ! Máte to těžké, samozřejmě... Ale velice dobře víte, že „k pravdě se nedostaneme loudajíce se“. A ještě děti ! Děti školy z Tekosu. Promiňte mi, mladí Rusové, jestli nedělám všechno, co bych měl... Ale já to dokážu. I mnozí ostatní lidé to dokážou. Je teď u vás teplo ? Dobře, jestli je teplo. Ať častěji nad vámi svítí sluníčko, ohřívá touhu každého z vás.

* * *

V naději, že dostanu radu, jak mám konat, pověděl jsem Anastasiinu dědečkovi o vzniklé situaci. Stařík stál opřený o hůl-samorost, která mu zůstala po otci, a pozorně poslouchal mé vyprávění. Po jeho ukončení a na mou prosbu o radu, co mám dělat ve vzniklé situaci, stařík nějakou dobu mlčel. Měl soustředěnou tvář. Pak zvedl hlavu, přimhouřil oči, jako by skenoval prostor, a začal mluvit:

„Nikomu nebylo jasno, ani mně, ani otci, ani vrchnímu žreci, jak se vnučce Anastasii podaří odhalit největší z tajemství a odpovědět na otázku, proč

se země začala proměňovat v něco zapáchajícího. Proč člověk dovolil, aby jím byla vyprodukována tělesná trápení a zmítání lidských duší.

Jestli dřívější pozemské civilizace byly považovány za velice rozumné, tak proč nezachovaly pro své děti šťastný způsob života ?

Teď je možnost vrátit svět původně stvořený Bohem. Nikomu nebylo jasno, jak ho zachránit a nezopakovat dřívější chyby. A tady, prosím, stvořila svou myslí neuvěřitelnou kombinaci a ihned ji materializovala. Na všechny otázky budou dány odpovědi.

Anastasia stěsnává do jednoho století události, jež se vyvíjely v tisíciletích. Ona je opakuje. Teď každý člověk tvého státu sám v sobě pocítí dějiny země. Ohodnotí je, udělá závěr a napíše ho do rodové knihy. Sebou, svými city, svou duší člověk dokáže poznat události tisíciletí.

Stejně tak, jako je teď pomlouvána Anastasia, byli na Rusi pomluvení tví praotcové, když se ničila jejich kultura. Pohanství, vedizmus starodávné Rusi byl pojmenován barbarstvím, bezbarvou kulturou. Jak je možné dát lidem pocítit, pochopit, co se tam ve skutečnosti dělo ?

Svým příkladem vnučka ukázala snažení ruských praotců a na sobě teď snáší údery potomků těch, kteří je očernili před současností, před dětmi a vnuky.

Nabídla všem lidem žijícím na zemi, aby si jako v divadelním představení, v historické hře, vybrali pro sebe roli. Potom ji zahráli a podívali se na situaci s odstupem. A dokonce ti, kteří vše budou pozorovat jako diváci, hrát roli diváka, prožívat a hodnotit události, sami budou usilovat o činy.

Zachoval jsem se ukvapeně. Chtěl jsi uslyšet odpověď, kdo klade překážky a vysílá urážky. Nuž, odpovím ti, pro žrece to není složité.

V cestě všem těm, kteří pochopili, zahořeli idejemi, jež vyslovila vnučka Anastasia, se snaží stát lidé. Ale nejsou to obyčejní lidé. Jsou to bioroboti, řízení malinkou sektou, jež vznikla dávno, a ne v Rusku."

„Ale já mám novinové výstřižky, jsou tam podpisy lidí, kteří psali články, v jednom se říká konkrétně, že proti Anastasii se postavilo misionářské oddělení Tulského biskupství. Mám sdělení lidí z různých regionů, v nichž se mluví o špatném vztahu některých křesťanských farností. Copak tam také jsou, jak říkáte, bioroboti, kteří se podřizují nějaké sektě ?"

„Lidé-bioroboti sami nevědí o své podřízenosti. Jednoduše je do nich již dávno uložen program. A tento program nepředvídal objevení Anastasie, a proto silně selhal. Určil své zničení."

„Taková informace mi nejde do hlavy. Kde mám hledat její potvrzení ?"

„Když ti to nejde do hlavy, tak to v klidu všechno zvaž svou logikou a důkazy také ve své logice najde každý, kdo je schopný myslet."

„Zvážit logikou ?"

„Ano. Jednoduchá a všem známá fakta. Podívej se, jak lze uvažovat, opíraje se pouze o fakta."

„Jak ?"

„Nejdřív si ujasni, co všem Anastasia navrhla udělat."

„No, navrhla všem lidem, aby si vzali ne méně než hektar půdy a zřídili na něm statek pro svou rodinu a pro budoucnost svého rodu. Anastasia říká, že když každá rodina vybuduje svůj rajský koutek, celá zem se promění v ráj. Ještě pověděla, jak lze sázet jedlé rostliny, aby zápasily s nemocemi člověka. Vyprávěla o zdravém způsobu života, o výchově dětí, o šetrném zacházení s přírodou, tvrdila, že v přírodě jsou rozptýleny myšlenky Boha. Zkrátka, vytvořila model, podle kterého se Rusko může stát vzkvétajícím státem, v němž budou žít šťastné rodiny.“

„Vyprávěním o rodových statcích Anastasia ve skutečnosti odhalila veliké tajemství božského bytí. Ukázala cestu návratu člověka do ráje. Je to jasné, pokud spojíme vjedno její výroky rozeseté v různých knihách.

Odhalila tajemství, jež po tisíciletí bylo utajováno silami temna. Zničily všechno, co by mohlo pomoci lidem, kdyby se o něm dozvěděli.

V druhém století takzvané vaší éry byla zničena poslední kniha napsaná ještě runovým písmem. V této knize se vyprávělo o božském způsobu života člověka. Mluví se v ní také o možnosti ovládnutí vesmíru prostřednictvím harmonického osvojení pozemku své rodové půdy a potom i celé planety, jež se jmenuje Zem.

Člověku, jenž dokonale ovládl Zem, otvírala se možnost osvojení jiných planet vesmíru. Tento způsob ovládnutí jiných planet nebyl technokratický, ale psychotelepatický.“

„Ale cožpak nikdo z velkých mudrců ani jednou nemluvil o půdě tak jako ona ?“

„V žádném z dnes existujících traktátů, Vladimíre, nenajdeš zmínku o vynálezu, který přinesla lidem Anastasia. A co víc, po šest tisíc let jsou lidé odváděni od porozumění půdě. Podvrhují se jim všemožná učení a tvrdí se, že pravda je v nich. Člověk vystuduje jedno učení, vbrzku zjistí, že pravda v něm není a jemu se ihned podsouvá další. Studuje druhé, třetí... tak ubíhá život, ale podstatu života člověk nepochopil ani v okamžiku smrti.

Mezitím intuitivně přece tíhne k půdě, k jejímu velkému poznání. Když síly tmy pochopily, že se jim tuto touhu nepodaří vytrhnout z lidských duší (s kořeny), rozhodly se zkompromitovat přitažlivost půdy.

Celkově bylo v dějinách množství úskoků. Ale v průběhu posledních šesti tisíc let se půdou nikdo uvědoměle nezabýval.“

„Uvědoměle, to je tak, jak říká Anastasia ?“

„Ano, tak, jak to říká a tak, jak ji lidé chápou.

Anastasia obrátila celou lidskou společnost na překrásnou cestu. A teď jí v tom nikdo nedokáže zabránit. Její touhu ve svých srdcích již nese množství lidí.“

„Ale vždyť někdo dělá potíže, pomlouvají čtenáře i Anastasii. Kdyby chápali, že se tomu nepodaří zabránit, nepomlouvali by.“

„Teď se, Vladimíre, prostřednictvím těch, kteří pomlouvají, vyšší hierarchie pokouší nedopustit začátek nové éry bezprostředně v Rusku. O něco později v jiném státě představí tuto ideu ve znetvořené formě. A pokusí se ji znevážit.

Anastasia dokázala toto všechno předvídat. A její tah, jenž předem vymyslela, právě porazil vrchního žrece. Anastasia chápala: potom, co odhalí podstatu člověka a země, zdaleka ne všichni lidé dokážou odolat okamžitému kontaktu s půdou.

Spěch může uškodit, vždyť nejdřív je rozhodně třeba vytvořit svůj prostor v myšlenkách.

Teď v Rusku pomluvači kladou překážky, ale vždyť lidé touhu nezrazují a neústupně v myšlenkách vytvářejí svůj prostor.

Samozřejmě, systém je silný, ale nelze neodůvodněně obviňovat všechny lidi. Mezi duchovenstvem kolují různé názory na Anastasii."

„Vím to, nejednou jsem se setkával s duchovenstvem, které chápe a podporuje Anastasii."

„Ty a tví čtenáři potřebujete chápat, pro koho je nevýhodná informace, jež se objevila v Rusku."

„Myslím si, že mnohé státy, jež se považují za rozvinuté, by si nepřály najednou uvidět jiný stát rozvinutější."

„Je to logické. Ale v každé zemi žije mnoho lidí a co si myslíš, sledují všichni pozorně události v Rusku, analyzují je ?"

„Samozřejmě, že ne všichni. Ale jsou konkrétní zájemci."

„Například, kdo ?"

„Kdo ? Například ti, kteří obchodují s léky, dovážejí je do Ruska ve velkém množství. Je pro ně nevýhodné, aby Rusové přestali být nemocní."

„Ještě."

„Ještě... Dováží se k nám z ciziny velké množství potravin a při uskutečnění Anastasiina plánu to bude naopak, Rusko bude dodávat potraviny mnohým státům. A nebude v tomto mít konkurenci."

„Takže Anastasiin plán není nevýhodný pro obyvatele různých zemí, ale pro určitou kategorii lidí a ti se mohou nacházet v jakémkoliv státě včetně samotného Ruska ? Ano ?"

„Ano. V podstatě je to tak."

„Teď mi pověz, může mít tato kategorie lidí, vlastníci velký kapitál, své služby, jež sledují tendence rozvoje světa ?"

„Samozřejmě, všechny velké společnosti mají takové služby. Jinak zkrachují. Dokonce existují školy, jež připravují takové lidi."

„Dobře. Takže velké společnosti mají služby, jež se zabývají rozvojem svého byznysu v různých zemích. A mohou působit na vytvoření pro ně vhodných podmínek."

„Ano."

„Souhlasil jsi. Dobře. Další logický řetězec tě přivede právě k tomu, že podobné služby mohou vlastnit vlády celých států. V dějinách takových příkladů bylo hodně a nejvýznamnější ze všech se týká právě malé židovské skupiny, jejíž pomocí je teď řízena Amerika, Evropa a Rusko. I když ony byly pouze nástrojem ve žrečovských rukou."

„V jakém vztahu jsou křesťanská biskupství, jež vystoupila proti Anastasiiným idejím, a tato skupina ?"

„Vždyť jsem ti říkal, že ti, kdo vystoupili jako bioroboti, jsou určitým typem lidí. Je vytvořen pod vlivem programu žreců a rozptýlené malinké židovské skupiny.“

„Kde se dají najít důkazy podobných tvrzení ?“

„V historických faktech. Podívej se na ně pozorně a nezaujatě.“

(175.)

K ŽIDŮM, KŘESŤANŮM A NEJEN K NIM

Obraceje se na židy a křesťany, doufám v chápavost alespoň části stoupenců těchto dvou ideologií, které se vzájemně vylučují. Chápu, že zdaleka ne všichni si uvědomují cíl, kvůli kterému jsem nucen dotknout se daného tématu. Jakmile jsem se v předchozí knize zmínil o židech a křesťanech, ihned se někteří cítili uražení. I když podstata toho, co řekla Anastasia, má pouze jeden cíl - odhalit příčiny konfliktů mezi národy. Konflikty, ke kterým dochází nepřetržitě po dobu pěti tisíc let.

Když jsem pracoval na této knize, zdravý rozum mi napovídal, že by bylo lepší, kdybych se židovského a křesťanského tématu nedotýkal. Nač dráždit část čtenářů, a co víc, štvát je proti sobě? Nicméně, disponuji určitou informací a myslím si, že nejsem oprávněn ji zatajovat, i kdyby se někomu zdála jakkoliv nepříjemná.

Když jsem uváděl informaci o hebrejských pogromech, ke kterým dochází již nejedno tisíciletí, zmínil jsem se pouze o historických faktech, snažil jsem se, jak jen to šlo, nekomentovat popsané události a nehodnotit je subjektivně.

Cíl je jediný - pokusit se zabránit dalšímu obrovskému pogromu v několika státech najednou.

Tento pogrom svými rozměry může být značně větší než ten, který byl uskutečněn v dobách hitlerovského Německa. Je skoro neodvratný. Zabránit mu dokáže pouze jedině - dostatečná úroveň chápání příčin předchozích pogromů a patřičné činy na odstranění těchto příčin.

Pokusím se neodvolávat se na tvrzení poustevníků ze sibiřské tajgy - Anastasie a jejího dědečka, nehledě na to, že osobně pro mě se rok od roku stávají stále pádnější. Jiným lidem mohou připadat jako výmysl. Pokusím se sestavit důkazy ze všech známých faktů nebo těch, o jejichž existenci se může každý přesvědčit.

Takže, jak je známo z historických pramenů, pogromy Židů začaly v období egyptských žreců. V průběhu posledního tisíciletí k nim docházelo pravidelně přibližně jednou za sto let. Probíhaly v různých zemích, jež se v té době staly křesťanskými. A s každým stoletím byly stále rozsáhlejší. Poslední velká akce na zničení Židů byla uskutečněna hitlerovským Německem v letech 1939-1945. Židé byli upalováni v pecích koncentračních táborů, stříleni, udušeni plynem. Podle různých pramenů bylo během tohoto období vyhubeno kolem šesti milionů Židů.

Pravidelnost opakujících se událostí spojených s likvidací Židů národy různých zemí již v průběhu tisíciletí jasně a přesvědčivě napovídá o existenci nějakých příčin, jež vyvolávají tyto události. Ale právě skutečné příčiny se někdo důkladně snaží skrýt.

Veřejné sdělovací prostředky - tisk, rádio a televize - se snaží tohoto velice ožehavého tématu nedotýkat. Pouhá zmínka o podobném tématu v médiích se považuje za podněcování národnostní nesnášenlivosti.

Ve skutečnosti ale podněcování národnostní nesnášenlivosti spíš může posloužit zamlčování palčivých otázek, jež znepokojují společnost.

A o tom, že židovská otázka společnost zneklidňuje, svědčí množství faktů.

Mnozí lidé vědí o vystoupení ruského generála, poslance Státní dumy, jenž na jednom z veřejných shromáždění prohlásil: „Všichni Židi z Ruska pryč.“

Řada poslanců Státní dumy generála odsoudila. V tisku mu, samozřejmě, slovo nedali. Nikdo s ním nepolemizoval. Proč? Možná, že tento generál je jediný člověk v Rusku, jenž má takové mínění, a stojí zato utrácet drahocenný čas vysílání na spor celé společnosti s jediným člověkem?

Dovolují si tvrdit, že není jediný. A je jich mnoho mezi generály, úředníky a mezi mládeží. Počet lidí, kteří si myslí, že všechno neštěstí pochází od Židů, se zvětšuje ze dne na den. Mlčení tisku dává možnost narůstání kritické masy. Uvedu čísla, jež tomu více než výmluvně nasvědčují.

Počínaje rokem 1992 bylo v Rusku různými vydavatelstvími vydáno více než padesát knih usvědčujících Židy. Do toho dosti solidního počtu nepatří samizdatové materiály, početné noviny a časopisy.

Tyto publikace neleží na pultech obchodů, nepráší se na ně v knižních skladech. Jdou na odbyt z rukou do rukou. Mnohé z nich jsou čtením úplně roztřepené, jak se říká, až do děr. Po těchto publikacích je poptávka. A to, že se o otázce, která zneklidňuje množství lidí, nediskutuje v tisku, tito lidé hodnotí jednoduše - „všechn tisk je v rukou Židů.“ Argumenty těchto lidí jsou takové, že nepřipravený člověk těžko může s nimi diskutovat.

* * *

Do kupé ve vlaku, kterým jsem se vracel z Petrohradu do Moskvy, vešli dva muži a mladá dívka. Muži byli oblečení do tmavých košilí a opásaní širokými důstojnickými řemeny. Podle všeho unavení nějakými bouřlivými událostmi zalehli na vrchní lůžka.

S dívkou, jež také byla stroze oblečená, jsem se dal do řeči. Ukázalo se, že se vracejí ze sjezdu, jak se vyjádřila, „patriotických sil Ruska“.

„A co bylo tématem na vašem sjezdu?“ zeptal jsem se dívky.

„Boj se židovským světem,“ hrdě odpověděla.

„Jak můžete bojovat v Rusku s někým, kdo se nachází, například, v Evropě, Americe?“

„Máme své přívržence v Evropě i Americe. Nejsme se všemi v kontaktu, ale známe mnohá hnutí, jež sdílejí naše názory. Vbrzku se proti světovému židovství spojí patrioti různých zemí.“

Dívka mluvila ochotně a odvážně, buď na něčí příkaz nebo z vlastní iniciativy plnila roli agitátora svého, jak byla přesvědčena, „patriotického“ hnutí.

Zeptal jsem se dívky:

„Řekněte mi, vám osobně Židé nějak ublížili ?“

„Samozřejmě, že mi ublížili. Kvůli nim jsem nucena žít v chudém a špinavém státě, jenž se plazí před Západem a jí po něm zbytky.“

„A proč si myslíte, že příčinou neštěstí ve státě jsou Židé ?“

„Proto, že mají zvláštní program. Podvést, okrást jeden stát, potom druhý, třetí. A když se první zotaví, opět ho okrást. Vždyť nás nepovažují za lidi. Přečtěte si, co je tady napsáno. Jsou to výpisy některých citátů z Talmudu,“ podala mi tenkou brožuru.

Otevřel jsem ji a začal jsem číst. Nebudu uvádět tyto citáty, protože tehdy v průběhu rozhovoru, bylo pro mě těžké posoudit, do jaké míry odpovídají tomu, co se říká v Talmudu. Ale to, že se podle Starého zákona Židé vybízejí, aby se považovali za vyvolený národ, jsem věděl. Tady jde o něco jiného. Žasl jsem nad zuřivou agresí mladé „patriotky“ a pomyslel jsem si, že je třeba se konec konců podívat pravdě do očí.

Příčiny nepřetržitých konfliktů uvnitř mnohých států se skrývají v tom, že ve stejnou dobu a ve stejné společnosti existují dvě náboženství-ideologie, jež se navzájem vylučují.

Pojďme se zamyslet, co je to náboženství ? V první řadě je to ideologie, která **vytváří určitý typ člověka a zapojuje ho do určitého programu činů.**

Náboženství, v tomto případě židovského národa, definuje tento národ jako jediný Bohem vyvolený, a dokonce konkretizuje, diktuje jeho činy vůči ostatním národům.

V křesťanství se říká, že člověk-křesťan je otrok a teprve po pozemském životě někteří budou mít možnost si odpočinout v ráji. Bohatí se do ráje dostanou těžko. Je třeba milovat bližního svého a rozdělit se s ním o svůj majetek.

V Talmudu se říká: „Všechno je tvé“, v Bibli - „Všechno odevzdej.“ To je dobrá kombinace. Tyto dvě ideologie, jež se vzájemně vylučují, jak je nám známo, pochází z jednoho zdroje, z Izraele. Ale neznamena to, že je zpracovali právě Židé. Důležité je něco jiného - nevyhnutelnost konfliktu.

To, že konflikt mezi přívrženci dvou ideologií je nevyhnutelný, lze dobře vidět na chování dokonce malých dětí. Jestli jednomu dítěti řekneme, že všechny hračky, jež vidí, patří pouze jemu a druhému vsugerujeme, že hračky, které mu patří, musí odevzdat, když je někdo bude potřebovat, co se stane ?

Dítě možná jednou nebo dvakrát bude souhlasit s tím, že odevzdá své hračky, ale určitě nepocítí lásku k tomu, kdo mu je vezme. Pak bude chtít vrátit alespoň něco, natáhne ručičku, ale nic nedostane. Nakonec začne plakat nebo se pokusí použít sílu.

Vypadá to tak, že se pomocí dvou rozdílných ideologií předurčuje konflikt dokonce mezi dětmi, jež se narodí v budoucnu.

Národnost v tomto případě nemá žádný význam. I kdybychom ze všech Židů udělali křesťany a ze všech křesťanských národů Židy, budou vznikat stejné konflikty.

Neustálý boj neprobíhá mezi různými národnostmi, ale mezi různými ideologiemi, jež „využívají“ národnost !

Nejednou jsme mohli slyšet, dokonce od velice kulturních a vzdělaných lidí, o toleranci vůči různým náboženstvím. Státní дума přijala zákon trestající ty lidi, kteří podněcují k národnostní a náboženské nesnášenlivosti. V televizi vidíme, jak vůdcové různých náboženských konfesí se společně účastní vládních společenských akcí.

Zdalo by se, že všechno je v pořádku, inteligentně a správně. Avšak extremismus se tím nezmenšuje. A jsou nám ukazovány zaminované plakáty s nápisem „Bijte je !“ a slyšíme informace o explozích u veřejných institucí...

Tak o co jde ? Všechno je velice jednoduché. Samotnými krásnými slovy a provoláními není možné situaci změnit.

A nejen to, díky nim se jen zhoršuje, šikovně se za těmito slovy skrývá. Skrývá se, aby v čase „X“ byl vyhozen do povětří a zničen stát.

* * *

„Je třeba se chovat tolerantně ke všem náboženstvím.“ Dobře. Například já, a myslím si i mnozí další lidé, nejsme proti tolerantnímu chování.

Ale co se přitom děje se samotnými náboženstvími ? Děje se následující. Každé z nich se ze všech sil co nejrychleji snaží získat větší moc, přitáhnout na svou stranu co nejvíce přívrženců. Když nakonec pocítí, že dosáhly dosti pevné pozice, dvě ideologie se nevyhnutelně pouštějí do boje. O tomto jasně svědčí dějiny nekonečných konfliktů. Ale lidstvo, jako zakódované, v průběhu mnoha století dopouští se stále stejné chyby.

Věděli o tomto žrecové - tvůrci dvou ideologií ? Věděli. Nemohli to nevědět ti, kteří jsou schopní působit na miliony lidí různých zemí. Ti, kteří jsou schopní kódovat lidi.

Skutečně chtěli obšťastnit hebrejský národ, když mluvili o jeho vyvolenosti ? Dějiny ukazují, že cíl byl úplně jiný. Po staletí byl židovský národ používán jako loutka, jako obětní beránek, jako štít, jenž lidem nedává možnost, aby si všimli těch, kteří „hrají svou hru“, v níž využívají židy a křesťany jako pěšáky v nesložité partii. Jedněm i druhým toto kódování přináší pouze utrpení.

Posudte sami, kam teď všechno směřuje. Ve světě se hromadí stále více agresivní energie. Pokračuje konflikt mezi Izraelem a Palestinou. Při použití vojenské techniky a podpory USA může Izrael okupovat a donutit Palestinu, aby se podřídila jejich požadavkům. Ale to vůbec nebude znamenat vznik vzájemné úcty mezi dvěma národy, jež žijí v sousedství. Všechno je naopak, v celém muslimském světě prudce poroste množství agresivní energie vůči Židům. Tato energie se rozhodně projeví až nekonečnými teroristickými útoky na teritoriu Izraele a USA. Ale tady nejde konkrétně o izraelsko-palestinský konflikt.

Mnohým lidem žijícím na planetě začíná být stále očividnější bezvýchodnost cesty vývoje pozemské civilizace.

AIDS, narkomanie, zločinnost, technogenní katastrofy požírají lidi. Drtivá většina lidí je zbavena možnosti používat potraviny, které by neškodily zdraví, pít čistou, a ne znečištěnou vodu, dýchat čistý, a ne škodlivý vzduch.

A co když tyto masy budou disponovat informací o skutečné příčině sociálních

a technogenních kataklyzmat. Objeví se vůdcové, kteří jim ukážou na skutečné viníky skličující planetární situace, odhalí jejich hru, cíle, úkoly ?

Právě tohoto se bojí světoví ideologové. Proto ve snaze nedopustit vznik všenárodního hněvu podvrhují stále tutéž prověřenou kartu - Židy. Prý mohou za všechno - chyťte je. Rozhněvané masy se vrhají na všechny Židy bez rozmyslu.

To už se v minulosti nejednou stalo. Vrhají se na ně v domněnání, že likvidují zlo. Ve skutečnosti jenom „vypouštějí páru“.

(176.)

DO HLUBIN HISTORIE

Vyprávění Anastasiina dědečka mě zasáhlo svou neobvyklostí a jednoduchostí důkazů. Posléze jsem porovnával jeho závěry s jinými prameny a byl jsem ohromený shodou faktů. Faktů, jež přiváděly logické myšlení k určitým závěrům. A ve svém následujícím vyprávění se pokusím spojit závěry Anastasiina dědečka s jinými prameny.

V prvním století našeho letopočtu se drobné skupiny věřících i nevěřících Židů, kteří žili jak v Izraeli (Palestina), tak i na území Římské říše, začaly spojovat do samostatného hnutí uvnitř judaismu - vznikla malinká křesťanská obec z lidí, kteří svatě věřili odkazům Ježíše Krista a v jeho brzké vzkříšení. Tento fakt se potvrzuje množstvím historických monografií, včetně samotné Bible.

Jednoduše řečeno, fakt, že mocné křesťanské učení začalo schůzkami malinké židovské obce, je potvrzen.

Ale teď se pokusme určit, jakým způsobem učení této malinké obce najednou bylo zavedeno v Římské říši, dnešní Evropě a v Rusku ? Jak se vůbec o něm dozvěděli v mnohých zemích, jestli dokonce v samotném Izraeli o něm věděli nemnozí ?

Podle slov Anastasiina dědečka, žrecové, kteří řídili Židy toho období, postřehli, že při určitém dopracování, nebo přesněji přepracování může křesťanské učení vytvářet otrocký typ člověka, jehož lze jednoduše řídit. Tento typ částečně nebo téměř úplně odpojuje vlastní logické myšlení a člověk začíná věřit tomu, co říkají kněží nebo ještě někdo další. Přesněji - vytváří se člověk-biorobot podřízený zadanému programu.

(Člověk-biorobot - to je člověk, jenž je svolný, samozřejmě ne zcela dobrovolně, ale pod vlivem speciálního okultního programu, věřit v nereálný svět. A jelikož nereálný svět někdo buduje a za určitým cílem, pak tento někdo tvrdí, že zná zákony nereálného světa a žádá člověka, aby se jim podřizoval. Ale fakticky ho podřizuje sobě.)

Dále žrecové judaismu, kteří v té době měli nejen znalosti, ale i praktické zkušenosti jak uvádět učení pro ně potřebná mezi lidské masy, připravili stovky hlasatelů křesťanů, zásobili je penězi a poslali do různých zemí šířit potřebné učení.

Nepřímým potvrzením podobného faktu je následující.

Koncem druhého století našeho letopočtu hebrejské křesťanské obce najednou rozvinuly obrovskou misionářskou činnost v různých zemích. A této činnosti předcházela intenzivní evangelizace (vydání a šíření křesťanské židovské Bible).

Všem je dobře známo, že vydání knih i dnes potřebuje peníze. V starodávných časech byly na výrobu každé knihy zapotřebí velké peníze. Nemalé prostředky byly zapotřebí i na cestování do jiných zemí. Takové cesty si mohli dovolit kupci nebo bohatí vznešení lidé.

Takže takovou finančně náročnou a rozsáhlou akci uskutečnila obec, jež se z větší části skládala z vesničanů ?

Samozřejmě že dostali odbornou teoretickou přípravu a nemalé finance. Pozornost ze strany žreců, morální a materiální podpora dělaly z obyčejného věřícího křesťana fanatika.

Jen si představte izraelského rolníka, kterému se najednou říká: „Vidíme v tobě velkého misionáře a hlasatele. Nějaký čas budeš studovat, pak dostaneš peníze a budeš učit lid, ale... Ale ne v naší zemi. Musíš jít do jiných zemí.“

A tak se zaškolili, dostali peníze a šli. Šli do jiných zemí. A jaký byl výsledek ? Dosáhli úspěchu ? Ani trochu. Obyvatelstvo všech zemí odmítalo židovské hlasatele. A nejen odmítalo, ze začátku je lidé poslouchali, potom žádali, aby odešli, příliš neodbytné bili, pošťvali na ně psy.

Důkazem toho jsou četná fakta z dějin Římské říše té doby, kam byly nasměrovány hlavní síly hlasatelů.

Důsledkem rozsáhlé akce bylo pouze vytvoření sítě křesťanských obcí v řadě míst Římské říše. Ale ty nijak neovlivňovaly základy tradičních náboženství.

Starověký Řím byl dál pohanský. Tyto sekty neměly žádný vliv ani na politický život impéria, ani na vytváření člověka nového typu, otroka-biorobota, o kterém snili žrecové. Hlasatelé první vlny nebyli v oblibě u římských císařů.

Císař Nero, jenž klidně reagoval na různé pohanské náboženské představy, neměl v lásce pouze křesťany. Ze svých území křesťany vyháněli císaři Dionisius (249-251), Diokletianus (284-285) a Galerius (305-311) - jeden z jejich hlavních pronásledovatelů.

Úspěchu dosáhli teprve hlasatelé druhé vlny. Šířitelé druhé vlny již nebyli náboženští fanatikové. Žrecové je připravili takovým způsobem, že na jedné straně uměli krásně mluvit o víře, na druhé - měli psychologické znalosti a mohli působit na člověka, využívající jeho snažení ve svůj prospěch.

Úkolem hlasatelů druhé vlny bylo působení výhradně na vládcu. Vládce byl ujišťován o tom, že křesťanská víra upevní jeho vládu, udělá ji věčnou, stát bude pod kontrolou, plně řízený a vzkvétající.

S tímto cílem byly uvedeny doktríny: „Veškerá moc pochází od Boha“, „Vládce je zástupce Boha na zemi.“

Zpověď umožňovala kontrolovat myšlenky, tužby a činy každého obyvatele státu. Jedním slovem, začalo se s ujišťováním vládců, že pokřesťanštění státu vytvoří nejlepší podmínky pro vládnutí.

Navenek to vypadalo skutečně tak, ale pouze navenek. Vládcové, kteří podlehli těmto úskokům, netušili, že se v podstatě sami ocitají pod vládou jiných sil.

Pozice křesťanství v Římské říši se začala výrazně upevňovat od roku 312, kdy se podařilo přesvědčit císaře Konstantina o jeho vlastním prospěchu z křesťanských

kostelů ve státě. Konstantin byl ochoten vzít je pod záštitu, nicméně podporoval také chrámy římských bohů.

V důsledku toho se pozice křesťanství v Římské říši výrazně zlepšila, bohatství se zmnožilo a následující generace křesťanských biskupů získaly moc římských senátorů.

Tento fakt a mnoho dalších vypovídají o tom, že se dané učení nebylo schopno vyvíjet a nějak výrazně působit na společnost bez podpory světských vládců. Jeho vůdcové vždy sami usilovali o vládnutí.

Moc římské církve je velká i dnes, ale Římská říše již neexistuje. Je to náhoda? Výjimka z pravidel nebo zákonitost? Odpovědět na tuto otázku mohou dějiny států následujících století, až do dnešního dne.

Nikdo nedokáže jmenovat ani jeden stát na naší planetě, který by s příchodem křesťanství začal vzkvétat. A naopak, lze vyjmenovat řadu států, jež postihl smutný osud Římské říše.

A ještě jeden zajímavý historický fakt. Absolutně ve všech zemích, jež přijaly křesťanství, se vbrzku objevovali Židé nekřesťanského náboženství a vyvíjeli velice zvláštní činnost. Neuvěřitelně lehce bohatli.

Jejich činnost ve všech křesťanských zemích nabírala takového rozsahu, že si jí nemohli nevšimnout jak lid, tak i vlády těchto států. Když v nějaké zemi tato činnost dosahovala kulminačního bodu, lid začínal bít Židy. Vláda je vyháněla ze státu.

Již od začátku druhého tisíciletí našeho letopočtu jsou známá početná fakta o protižidovských pogromech v různých křesťanských zemích.

V roce 1096 byly na Rýnu vyhnány a zničeny desítky židovských obcí. V roce 1290 byli Židé vyhnáni z Anglie. Na konci XIV. století bylo ve Španělsku popraveno více než 100 000 Židů. (Pravda je, že za nějakou dobu se opět tiše vraceli do těchto zemí.)

Tento seznam historických faktů lze značně zvětšit. Ale nač? I bez toho je absolutně jasno, že situace, jež se stále opakují po dobu mnoha století a podobají se, jsou naprogramovány.

A jelikož následky nesou představitelé křesťanského světa i samotní Židé, musí existovat třetí osoba, která je nenese. Pro tuto třetí osobu je typ člověka křesťanského světa i žida-Hebrejce pouhým biorobotem, kterým lze velice jednoduše manipulovat.

Kdo je tato třetí osoba? Historikové-badatelé, kteří se snaží přijít na podstatu, dostat se ke kořenům bakchanálie ve světě, která přetrvává již po tisíciletí, vždy ukazují pouze na Židy. Prý mohou za všechno. Ale jestli existuje třetí síla, tak Židé, stejně jako křesťané, jsou pouze loutkami-bioroboty v rukou této třetí síly.

Je dnes možné určit a dokázat její existenci? Samozřejmě, že je. Pomocí čeho? Pomocí historických faktů a logického myšlení. Posuďte to sami.

* * *

Mezi židovskými stavy je jeden rod, stav, národnost, kasta, lze ho pojmenovat jakkoliv, vždyť podstata není v názvu. Pro stručnost je pojmenujeme „Levitové“.

Existují historické prameny, jež mluví o tom, že praotci Levitů jsou egyptští žrecové. Opíraje se o více známé prameny, konkrétně o Starý zákon, můžeme zjistit, že Levitové měli zvláštní postavení.

Například podle izraelských zákonů se nezúčastňovali vojenských akcí. Nikomu nemuseli platit žádné daně. Soupisu izraelského obyvatelstva, o němž se zmiňuje Starý zákon, Levitové nepodléhali.

Během pochodů, při stavění stanů se izraelské rody, jež čítaly od padesáti do sto padesáti tisíc lidí, rozmísťovaly do kruhu. Každý měl předem určené místo. Postavit svůj stan na jihu, severu, západu nebo východu tábora, a kde postavit hlídku. Levitové byli vždy umístěni v centru. Povinností všech izraelských rodů ve skutečnosti byla ochrana Levitu.

A čím se vlastně zabývali představitelé tohoto stavu Levitů ?

Jejich povinností bylo určit ze svého středu kněze, dohled nad dodržováním zákonů ustanovených pro Židy. Přičemž tyto zákony určovaly, co se má jíst, jak se má zacházet s nevěrnými, kam se má chodit.

Přísná a konkrétní reglamentace, jež zachycovala celý den od rána do večera a také nařizovala kdo a kde, v jakých zemích se má nacházet. S kým se má válčit.

Takže Levitové byli faktickými správci židovského národa. A podle všeho velice kvalitními správci.

Těžko říci, zdali sami Levitové byli Židy. Zdaleka ne všechny zákony, které má dodržovat každý Žid, se vztahovaly na Levity. Například na rozdíl od židovského zákona, povinného pro všechny, se u nich nesmělo dělat obřizku osmý den po narození.

Takže znajíce tajné vědy egyptských žreců, majíce možnost experimentovat, pozorovat a přemýšlet, Levitové, zbavení vojenské povinnosti a obyčejných prací, mohli z generace na generaci až do dnešního dne zdokonalovat své znalosti. Jak to „až do dnešního dne“, může někdo zapochybovat, nějak jsme neslyšeli o takové národnosti nebo stavu - Levitové. Angličané, Rusové, Francouzi jsou mnohým povědomí, ale z nějakého důvodu o nejrozumnějších k tomu všechno řídících Levitech málokdo ví.

Vždyť je to proto, že stejně jako egyptští žrecové mají zůstat ve stínu. A když se něco stane, veškerá nelibost padá na Židy, vykonavatele jejich vůle.

Proto jsou také v různých zemích světa Židé v průběhu tisíciletí ničení. Za co ? Za to, že se všemožnými způsoby snaží mít co nejvíce peněz. A toto se mnohým z nich daří.

A co s tím mají společného Levitové ? Jaký je jejich zájem nebo užitek z toho, že v Anglii, Španělsku nebo Rusku Židé udělají svou politiku a převedou do své banky podstatnou část státních nebo soukromých prostředků ? Jedním slovem, přivlastní si je ? Lid, vládcové toho či onoho státu uvidí nepěkné činy, začnou bít Židy, prostě se k nim špatně chovat. Vždyť se takhle lze dostat i k Levitům. Tudíž může se zdát, že v činech moudrých Levitů není žádná logika. A nemají důvod k tomu, aby moudře radili Židům, vytvářeli své důmyslné kombinace. Manipulovali celými státy.

Vypadá to, že mají. Přímý zájem, jednoduchý a konkrétní. Peníze ! Bohatí Židé,

ať jsou v jakémkoliv státě, mají povinnost platit část svého zisku Levitům. Důkazy ? Prosím ! Podle Starého zákona Izraelci mají odevzdávat desetinu svého výnosu Levitům. Naprosto přesně to zní takhle:

„...Všechny oběti pozdvihování svatých darů, které pozdvihují Izraelci k Hospodinu, dávám tobě a s tebou i tvým synům a dcerám provždy platným nařízením. Je to smlouva potvrzená solí, provždy platná před Hospodinem pro tebe i pro tvé potomstvo. Hospodin řekl Áronovi: ‚V jejich zemi nebudeš mít mezi nimi dědictví ani podíl. Tvůj podíl i tvé dědictví uprostřed Izraelců jsem já.

Léviovcům dávám v Izraeli za dědictví všechny desátky za jejich službu, neboť oni konají službu při stanu setkávání. Izraelci ať se už ke stanu setkávání nepřibližují, aby se neobtěžili hříchem a nezemřeli. Službu při stanu setkávání budou konat pouze léviji; sami budou odpovědní za každou svou nepravost. To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení. A nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví. Zato dávám lévijcům za dědictví desátky Izraelců, které pozdvihují k Hospodinu v oběť pozdvihování. Proto jsem jim řekl, že nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví.’

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Mluv k lévijcům a řekni jim: Když převezmete od Izraelců desátky, které vám od nich dávám do dědictví, budete z nich pozdvihovat v oběť Hospodinu desátý díl z desátku. To vám bude uznáno za vaši oběť pozdvihování, jako by šlo o obilí z humna a o šťávu z lisu. Tak budete pozdvihovat také vy oběť pozdvihování Hospodinu, totiž ze všech svých desátků, které od Izraelců přijmete, a z nich odevzdáte Hospodinovu oběť pozdvihování knězi Áronovi. Ze všech darů vám náležejících budete pozdvihovat každou oběť pozdvihování Hospodinu, svatý díl ze všeho nejlepšího. Dále jim řekneš: Když budete pozdvihovat to nejlepší z nich, bude to lévijcům uznáno jako výtěžek z humna a lisu. Smíte to jíst spolu se svými rodinami kdekoli, neboť to je vaše mzda za vaši službu při stanu setkávání. “(Čtvrtá Mojžíšova 18, 19-31)

Někdo si pomyslí, co má společného dva tisíce let starý zákon se současným dnem ? Na což lze odpovědět. Copak dnes mezi Židy nejsou věřící, kněží a rabíni ? Samozřejmě, že jsou ! A samozřejmě většina Židů se drží náboženských kánonů. A jestli je tomu tak, zkuste si představit, jak obrovský kapitál, rozptýlený v bankách různých států, vlastní Levitové.

Přičemž si nemusí dělat starost o nedotčenost a znásobení svého kapitálu. Mnozí bankéři v různých státech - jsou Židé, a je to jejich úkol. Samozřejmě, v pravý okamžik mohou Levitové napovědět, do čeho je lepší vložit peníze. Jaká zřízení, uskupení, jakou opozici má podporovat vláda nebo naopak, zničit je za pomoci finančních intrik.

Anastasiinu informaci o tom, že lidské společenství na celé zemi řídí pouze několik žreců, bylo možné zpochybnit. Ale teď, když se vytvořil logický řetězec, lidé, kteří jsou schopní logicky myslet, nemohou mít pochybnosti. Fanatiky nepočítám.

A logika tkví v následujícím.

Z Egypta vychází pod vedením žreců kolem milionu Židů. Nejbližšími pomocníky žreců jsou Levitové, jejichž úkolem je vytvářet z Židů určitý typ lidského individua. Za tímto účelem je stvořeno ideologické náboženství, jež nabízí sérii obřadů a svérázný způsob života.

Levitům se daří zvládnout jim určený úkol. Ideologie, jež byla vytvořena před několika tisíci lety, vládne Židům i dnes. Odlišuje je od lidí mnohých národností na zemi.

Jedním z hlavních postulátů této ideologie je tvrzení, že mezi ostatními národnostmi, obývajícími zemi, jako vyvolený národ Bůh vybral pouze Židy.

A tak ideologie existuje i dnes, existují Židé, pokračují konflikty, mnozí o nich slyšeli. Ale kdepak jsou Levitové? Slyšíme o nich často? Téměř vůbec ne. A v tomto je jejich vychytralost nebo moudrost, lze to pojmenovat jakkoliv, ale oni jsou.

Teď si představte, na zemi existuje nepočtené společenství lidí vlastních ve větší míře než všichni ostatní lidé ezoterické znalosti a v průběhu tisíciletí získávají stále větší zkušenosti v praktickém působení na masy. Může se jim vyrovnat nějaký ústav, jenž se zabývá problémy vývoje státu, vytvářením ideologie?

Toto není možné z mnoha příčin. Hlavní z nich jsou následující.

Levitové předávali svým potomkům ezoterické znalosti z generace na generaci, předávají je i dnes. Současná věda ezoterické znalosti neuznává. A tudíž jejich zkoumáním se přinejmenším seriózně nezabývá.

Taková absurdní situace není náhoda. Proč absurdní? Posudte to sami.

Z jedné strany stát oficiálně uznává některá náboženství, ale vždyť to je také úplná ezoterika. Stát dokonce vytváří zvýhodněné podmínky pro jejich materiální situaci. Z druhé strany, nevytváří své vědě podmínky pro výzkum ezoterických směrů. Tudíž na teritoriu takového státu jsou legalizované struktury schopné působit na psychiku obyvatelstva. Ale světská vláda má velice matnou představu o tom, v co vyústí toto působení v reálném životě. Tak kdopak a koho v tom případě řídí?

A dále, vláda a všichni myslící lidé státu se mohou pokusit vzít si ponaučení z dějin. Dějiny jsou velice dobrou školou života. Ale na to je třeba dějiny znát. Velice dobře je znají ti, kteří řídí svět. Ale většině lidí, včetně vlády, dějiny jejich státu nejsou známé, a co víc, jsou překroucené. Na příkladu Ruska je možno to dobře vidět.

* * *

Zcela nedávno se na školách, univerzitách, v umění, obzvláště v literatuře, a vůbec všude tvrdilo, jak hrozný život měly naše babičky a dědečkové v carském Rusku. Většina lidí tomuto svatě věřila. Nejen věřila, ale také obdivovala ty, kdo nás zbavil hrůzy carizmu. Pro mnohé lidi se komisaři v kožených bundách stali hrdiny a idoly. A symbolem tmářství - kněží.

A najednou se před našima očima, všimněte si, ne za dvě až tři generace nebo za několik století, ale přímo před našima očima dějiny změnily.

Komisaři v kožených bundách, jak se ukázalo, byli banditi, prováděli genocidu. A my jsme po carizmu žili v nejděsnějším, nejttotalitnějším státě ve světě. A opět tomu většina uvěřila. A opět většina obdivuje ty, kteří nás zbavili útlatu totalitárního státu.

Nemám v úmyslu hodnotit, které zřízení je lepší nebo horší. Ale chtěl bych, abychom se všichni společně zamysleli nad fenoménem změny, protichůdné změny našeho vědomí během velice krátkého časového úseku. Zamysleli jste se nad tím,

proč se tak mění ? Uskutečňují se tyto změny samy, nebo pod něčím vlivem ?

Tady také není těžké pochopit: na naše vědomí se již dávno a snadno působilo a působí se i dnes. Jsme jako pokusní králíci v něčích rukou.

Pouze mistři působení mezi sebou zápasí. Právě oni nás zbavují schopnosti vnímat historickou skutečnost.

Ale pojďme, zkusíme se alespoň dozvědět, jaká je tato skutečnost doopravdy. Zkusíme určit historickou skutečnost ne podle něčích slov, ale prostřednictvím svého vlastního přemýšlení.

Všimněte si, každý den v televizi máme možnost vidět několik pořadů o tom, jak rafinovaně muži podvádějí ženy a naopak. Nabízí se nám prodiskutování množství nepodstatných problémů, ale nedej Bože, aby se někdo z politiků, novinářů nebo spisovatelů dotkl důležitého tématu. Může se mihnout, ale ihned se ztratí v množství pomluv, seriálů plných střelení, v psychotronní reklamě a klevetě.

Je zapotřebí důkladná analýza toho, co jsme prožili, kritická analýza dnešního stavu života lidí na planetě a vypracování plánu pro budoucnost. Je zapotřebí nová ideologie. Ideologie, která by nesrážela čely celé národy, ale spojovala je.

Ale i kdyby se to tisíckrát řeklo, že je potřebná, i kdyby se dokonce tisíckrát zakřičelo, neobjeví se. I kdyby se sešli všichni přední vědci světa, aby ji vypracovali, také se nic nepodaří. Vznikne jen nekonečný spor.

Kdyby věda mohla vytvořit takovou ideologii, již dávno by ji předložila alespoň na území jednoho státu.

Anastasia. Teď již není důležité, kdo je. Důležité je něco jiného.

Na pozadí bakchanálie, jež se děje, darovala Anastasia světu ideu rodových statků. Teď je již jasné, že jednoduchými slovy vyložila filozofii, novou ideologii, která byla a je nezvratná v lidských srdcích od dob stvoření světa.

Císař i žebrák, křesťan i Hebrejec, muslim i šintoista, Rus, Číňan nebo Američan nacházeli největší uklidnění duše v lůně božské přírody.

Anastasiina filozofie - to je filozofie sjednocení zájmů všech národů ne slovy, ale činy. Jak ukázal život, přijímají ji lidé různých národností, včetně Židů. A mám na to dokumentární důkazy.

A navrhuji, aby její ideje a její filozofická snažení prodiskutovali židovští a křesťanští analytici a ideologové patriotických hnutí. Vůdcové a řadoví věřící velkých a malých konfesí. Samotné projednávání - to již je tvůrčí proces, který může způsobit spojení protikladů. Který může přivést „**ke společnému tvoření a radosti pro všechny z jeho pozorování**“, jak to chtěl Bůh.

(177.)

**SUNDEJTE Z KŘÍŽE
JEŽÍŠE KRISTA**

Říkám hned, nesmíme si plést učení Ježíše Krista, obětavou činnost stařešinů ruské

církve s tou okultní řadou obřadů, s nimiž se dnes setkáváme. Tak lze nejkrásnější učení znehodnotit okultními technikami.

Jak sami chápete, Ježíš Kristus k nim žádný vztah nemá. A nejen to, sám dodnes visí na kříži díky úsilí okultistů a našemu nepochopení.

Není to náhoda, že jsem několik kapitol věnoval energii lidské mysli, jejíž pomocí lidé mohou formovat obrazy. Pokud to chápete, řekněte mi, jaký nejjasnější obraz Ježíše Krista je ve vašich myšlenkách, v myšlenkách většiny věřících? Dotazování ukazuje obraz Ježíše Krista na kříži.

Zobrazení krucifixu lze spatřit v každém pravoslavném nebo katolickém chrámě. Kdo a s jakým cílem vymyslel takový okultní trik? Chtěl sám Ježíš Kristus, aby právě toto zobrazení převažovalo nad všemi ostatními? Samozřejmě, že nechtěl.

Ale my, právě my silou svých myšlenek pokračujeme v projektování krucifixu, všimněte si, ne zmrtvýchvstání, ale krucifixu. A líbáme ne vzkříšení, ale krucifix. A tak ho držíme na kříži.

Tento velice jednoduchý okultní trik využívá energii kolektivní lidské mysli při vytváření obrazu.

A Ježíš Kristus bude dál viset na kříži do té doby, dokud to nepochopíme a nesundáme ho svými myšlenkami. Dokud nepřestaneme podléhat okultním úskokům.

Už od samého začátku se při vytváření náboženství žrecové snažili do každého z nich uložit své okultní rituály a doktríny. Kterékoliv náboženství, dokonce i to nejčistější, jež vyzývá k tomu dobrému a krásnému, se při zavádění žrecovských nuancí stávalo pro ně mohutnou zbraní. Pomocí tohoto mechanismu žrecové bezvýhradně podmaňovali celé národy, štváli je proti sobě, až do úplného sebezničení. Takto bylo a tak to je i dnes. V mnohých náboženstvích jsou i dnes okultní rituály a doktríny, jejichž smysl a míra působení na lidstvo jsou známy pouze žrecům.

Promítání ukřižování Ježíše Krista v myšlenkách lidí se koná díky okultním rituálům. Ale i samotní lidé, kteří si něco podobného promítají, a přesněji jejich duše, budou ukřižovány do té doby, dokud budou promítat ukřižování.

Kolektivní myšlenka o ukřižování je natolik silná, že dokonce proniká do těla dnešních lidí. Krvácející rány Ježíše Krista se periodicky objevují na těle některých věřících, říká se tomu „tajemství stigmat“. Mnozí vědci si myslí, že stigmata - krvácející rány - jsou důsledkem psychické nemoci. K tomu bych dodal, že to není nemoc jednotlivého člověka, ale části společnosti a prapříčinou je okultní rituál zavedený žreci.

Ale místo toho, aby se ohledně tohoto jevu udělalo jasno, podnikaví lidé na něm budují svůj byznys.

Například v argentinském městě San Nicolas žije žena se stigmaty Gledis Motta. Kolem jejího domu se čile obchoduje se vším, co je s ní přímo nebo nepřímo spojené.

Sibiřský stařec řekl:

„To, že se lidé navzájem zabíjejí a to, čemu říkáte terorismus, je důsledkem

doktríny žreců, zavedené do množství velkých a malých náboženských konfesí.

To oni vymysleli doktrínu o tom, že opravdový božský život člověka není na zemi, ale někde v jiných rovinách. To oni vymysleli obraz ráje mimo zem stvořenou Bohem. Díky této doktríně u mnoha náboženských fanatiků vzniká opovržení vůči pozemskému životu, při téměř neznatelném působení na jejich psychiku jsou připraveni zabít sebe i ostatní.

Prostřednictvím mnohých vět, různých slov se nám Anastasia snaží předat tuto informaci. Ne všichni pochopí to, co řekla. Ne všichni pochopí má slova. Ty, Vladimíre, a tví čtenáři máte o tom pozorně popřemýšlet, uvést své příklady a důvody. Různé jazyky spojené v jedno dokážou osvobodit lidi.

Podívejte se pozorně na původ dnešních válek a teroristických projevů a jasně uvidíte působení strašné doktríny."

* * *

Ještě nějakou dobu sibiřský stařec mluvil na toto téma. Zdálo se mi, že byl trochu nervózní, občas se zastavoval, rychle hladil kousíček cedru, jenž visel na jeho hrudi, a opět se vracel k tomu, že my sami musíme uvidět, pocítit projev okultních rituálů a doktrín.

„Žádní duchovní učitelé nedokážou zbavit lidi těchto doktrín, dokud se lidé sami nezačnou zamýšlet a nenaučí se je rozpoznávat," řekl dědeček.

Myslím, že jsem pochopil důležitost jeho tvrzení a rozhodl jsem se podívat se na jev terorizmu v našem životě. Do budoucna si v tom musíme společně udělat jasno. Já to jenom začnu.

(178.)

TEROR

Takže v posledních letech mnohé státy zaplavila vlna teroristických akcí. U mnohých dnešních lidí ještě nejsou vymazány z paměti tak velké útoky jako 11. září 2001 v Americe. Zcela nedávno byl uskutečněn strašný teroristický útok v našem státě. 23.-26. října 2002 se teroristé zmocnili více než 800 lidí, kteří se přišli podívat na kabaret „Nord-Ost" do moskevského divadelního centra v Dubrovce. Mezi těmito dvěma rozsáhlými teroristickými útoky se v různých koncích země uskutečnily méně „nápadné", jež stály lidské životy.

Pokaždé vlády různých států s hněvem odsuzují teroristy. Speciální služby hovoří o nevyhnutelnosti potrestání viníků a činí stále přísnější bezpečnostní opatření. Již je vytvořena mezinárodní koalice pro boj s terorizmem. Avšak ten se nezmenšuje ani dnes. Naopak, stává se rafinovanější a rozsáhlejší. Vytváří se dojem, že vlády a speciální služby mnohých států jsou stále někým směřovány nesprávnou cestou.

Skutečný pramen a hlavní organizátor mnohých teroristických útoků, k nimž ve světě dochází, byl jemně naznačen v Rusku úplně nedávno. V průběhu akce 23.-26. října 2002 jsme měli možnost sledovat množství komentářů a rozhovorů s vedoucími televizních programů.

Mimo jiné se podávala informace jménem krizového štábu. Hovořil také náměstek ministra vnitra Ruska. Upravený šedovlasý člověk mluvil stručně, téměř vojensky.

V jeho řeči nebyla zbytečná slova, zvuky jako „e-e-e“. Věty se vyznačovaly promyšleností a citlivostí a to znamenalo, že jeho mysl pracuje dostatečně rychle a přesně. Právě on, jako jeden z prvních, řekl: „Máme co do činění s náboženskými fanatiky.“ Mnozí lidé si možná této věty ani nevšimli. Pro nemnohé chápající znamenala „udeřil blesk z čistého nebe“. Poprvé k tomu z úst náměstka ministra vnitra byl pojmenován svým jménem jeden z hlavních základů terorizmu.

Po teroristickém útoku zazněla ještě jedna myšlenka: „Islámský fundamentalismus.“ Začalo se mluvit o tom, že islámští fundamentalisté vyhlásili válku křesťanům a židům, přesněji Izraeli, Rusku a USA.

Vzniká otázka: jak lze bojovat proti náboženskému fanatismu? Navrhuji uklidnit se, prozkoumat situaci hlouběji.

Nejdřív si pojďme vyjasnit, zda je náboženský fanatismus charakteristický pouze pro samotný islám, nebo je i v jiných náboženstvích? Samozřejmě že je. Připomeňme si dějiny. Připomeňme si četné křížácké výpravy. Připomeňme si obraz „Bojarka Morozovová“. Připomeňme si jména mnohých mučedníků, kteří kvůli nějakým náboženským dogmatům byli připraveni obětovat vlastní život. Po smrti byli svatořečení.

Úplně zřetelný je ten fakt, že ne náboženství jako celek, ale konkrétní dogmata obsažená v různých náboženstvích nutí lidi, aby opovrhovali vlastním životem. Náboženský fanatik - sebevrah je přesvědčený o opaku, že neopovrhuje životem, ale přechází do skutečného.

Jak k tomu dochází? Mezi věřícími muslimy nebo křesťany, to není důležité, vždy lze vyčlenit skupinu lidí nejvíce nakloněných jakýmkoliv dogmatům. A potom za pomoci okultních rituálů zesílit jejich víru, dovést ji k fanatismu. A tak vytvořit biorobota, jenž věří v to, co sám nevidí a není schopný pochopit to svou logikou.

Potom ten, kdo zná zákony psychiky, velmi dobře vidí, jaká tlačítka lze mačkat na biorobotovi, a mačká je. Ne prstem, samozřejmě. Jednoduše ukazuje objekt, který je třeba zničit kvůli světlému životu. Bioroboti začínají sami vypracovávat plán zničení a uskutečňují ho. Vlastní pozemský život pro ně nemá žádný význam. Vždyť jsou přesvědčení o svém přechodu do lepšího, nebeského.

A dokud existuje doktrína o blahu ne na zemi, ale někde jinde, žádné speciální služby a armáda nezlikvidují teroristy-sebevrahy.

Představme si následující situaci. Speciální služby předních států se spojily a společným úsilím zničily všechny teroristy do jednoho. No a co se tím změní? Narodí se noví. Vždyť existuje doktrína, která je produkuje.

Tak kdepak je východisko? Samozřejmě je třeba přijmout nutná opatření. Ale zároveň je třeba pochopit zhoubnost a likvidovat doktrínu, jež rodí stále nové teroristy-sebevrahy.

Pochopit! To je teď to nejdůležitější! Jinak se boj proti terorizmu promění v anekdotickou situaci.

Představte si následující situaci. Náboženský fanatik, terorista-sebevrah, se zmocňuje letadla a směřuje ho na nějaký důležitý objekt ve městě. S teroristou se jedná, sděluje se mu, že jsou připraveni splnit nějaké jeho požadavky. Ale vyjednávači ani netuší, že požadavky náboženského fanatika nejsou jeho cílem.

Jeho cílem je - zahynout a přenést se do představovaného nadpozemského ráje.

Dogma o nadpozemském ráji působí i na nevěřící lidi. Promítá se v kolektivní myslí lidí různých náboženství. Velice zhoubně působí na celé lidské společenství již nejedno tisíciletí.

* * *

To, co teď řeknu, se může ukázat jako nesplnitelné, dokonce fantastické. Avšak jediným nekrvavým řešením problému může být následující.

Patriarchové, muftiové, stařešinové náboženských směrů a v první řadě křesťané, katolíci a muslimové musí nutně uspořádat koncil, pozorně zhodnotit situaci, jež vznikla ve světě, a ve svých náboženských učeních změnit doktrínu, která ničí životy. Je třeba pomoci náboženským fanatikům opět nalézt lidské vnímání světa, je třeba prohlásit: „Tady, na zemi je Otec, a ne někde jinde.“

A co když se duchovní vůdcové nesejdou ? Co když neudělají podobné prohlášení ?
Nic se neděje.

Už se to stalo !

Na prosté prohlášení duchovních konfesí „Pojďme žít v přátelství“ již nikdo nereaguje. Pouhým prohlášením, že s terorem nemají nic společného, již málokdo věří, je zapotřebí radikálnější krok.

Řekl jsem, že podobný koncil a jeho prohlášení se můžou zdát jako nereálné. Ale v tom případě popřemýšlejme, proč tak jednoduchý a konkrétní čin se zdá nereálný ?

Proč nevěříme tomu, že vysoce duchovní lidé, pověřeni vysokými hodnostmi, se mohou dohodnout ? Jestli to nemohou oni, co se v tom případě dá čekat od řádových věřících ?!

Jestli se nedokážou dohodnout sami, je třeba jim pomoci prostřednictvím zdravě myslící veřejnosti a vlád.

Je třeba, aby se dohodli ! Jestli se to nestane, vší silou začnou mluvit bomby.

Tak ať radši mluví lidský rozum. Rozum Božích dětí.

* * *

Na první pohled se může zdát, že pozitivní změny v Rusku a také v jiných státech, vyvolané Anastasiinými idejemi, se mohou uskutečnit pouze po dlouhé době, že se lidské vědomí mění postupně. Avšak praxe ukázala, že se u mnohých čtenářů mění okamžitě.

Pojďme se podívat, co by se stalo s Čečenskem, kdyby vláda Ruska, Státní дума projednaly a přijaly zákon o přidělení hektaru půdy pro založení svého statku každé rodině, jež si to přeje. Takového statku, o kterém mluvila Anastasia.

Co by se stalo s Čečenskem ? Tohle.

Dvacet tisíc uprchlíků, kteří již tři roky žijí s rodinami ve stanech, by dostalo své statky. Za tři roky stejné stany, jež teď stojí ve špinavých stanových městečkách, by již stály v překrásných zahradách. A někdo by již stihl postavit dům.

Kdo brání v uskutečnění něčeho podobného teď? Ten, komu nevyhovuje mír, ale něco jiného. Ten, kdo se pokouší nedopustit jakékoliv pozitivní změny v Rusku.

Marně se snažíte, hoši! Stěží si někdo z vás alespoň matně představuje, kdo je Anastasia a ztělesněním jakých sil je.

Řeknu jen jedno: nejenže stvoří to, co vymyslela, ona to již stvořila. Teď probíhá materializace, vaše opozice je toho důkazem. Odpad bývá na každé stavbě, ale potom se určitě uklízí a sází se květiny.

(179.)

POHANÉ

Hlavní obvinění na adresu Anastasie se zakládá na tom, že je pohanka. Bez jakýchkoliv důkazů nebo prodebatování idejí poustevnice z tajgy. Třebaže se Anastasia přesně a jasně označila za Vedrussu.

No a co vyplývá z toho, že je pohanka? Japonsko je i teď téměř pohanský stát. Římská říše v době svého rozkvětu také byla pohanskou. Naši otcové a matky také byli pohané. A nejen obyčejní pohané. V době rozkvětu egyptského státu a Římské říše byla na Rusi ještě zachovaná vedická kultura.

A máme se teď stydět za své dějiny a svůj původ, nebo být na ně hrdí?

Je nám vnucováno, že se máme stydět za svůj původ. Slova „pohanství“, „pohan“ se změnila v slova-symboly. Symboly něčeho špatného, děsného. Slovo „křesťan“ se také stalo slovem-symbolem. Ale symbolizuje duchovnost, slušnost, prosvětlenost rozumu, přiblížení k Bohu.

Dnes můžeme vidět typ člověka-křesťana. Mluví za ně činy.

Můžeme to posoudit podle vlastního dnešního způsobu života?.. Nemůžeme posuzovat nic! Jednoduše ho nemůžeme porovnat se způsobem života našich otců a matek-pohanů, který je tak haněn. Je nám utajován.

V důsledku toho nám z dějin našeho státu bylo vsugerováno následující.

Naši předkové byli hrozně zaostalí lidé, ale přišli osvícení, přinesli ideologii, vypracovanou v Izraeli - křesťanství. Ruský kníže Vladimír se rozhodl a pokřtil celou Rus.

Nedávno jsme oslavili tisíciletí pokřtění Rusi. Ale co je to tisíc let? Mžik na pozadí miliardy let. No, představme si ne mžik, ale jeden den. Je to velice důležité - umět zhušťovat čas. Teď uvidíte, co z toho vychází.

Jednoho krásného slunečného dne jste se vzbudili a na prahu vašeho domu vidíte návštěvu. Hosté vám vyprávějí o tom, že vaši rodiče jsou špatní, hrozní pohané, že je třeba být křesťany a nekomunikovat s přírodou, ale modlit se za odpuštění svých hříchů, protože vaši rodiče se do takové míry prohřešili, že jejich hříchy přešly i na vás.

A vy ihned souhlasíte s příchozími, jdete za nimi do chrámu a líbáte jim ruce. Žádáte je o požehnání a snažíte se ani nemyslet na své rodiče. Vymazáváte je ze své paměti, ponechavše si pouze pojem - „hrozní pohané“.

Při obrazném zhuštění času vzniká takový obraz.

Za posledních tisíc let je naše pozornost připoutávána k množství různých událostí: vypráví se, kdo a s kým válčil, jak krásné budovy se stavěly, kdo z knížat nebo carů se s kým ženil, kdo a jak se dostal k moci. Ale ve srovnání se vztahem ke svým rodičům, k jejich kultuře to nemá žádný podstatný význam. Všechny ostatní události, kataklyzmata a nezdary budou pouze důsledkem toho hlavního - zrady svých rodičů.

„Ale my jsme nezradili rodiče," řekne mi někdo, „vždyť se události odehrávaly před více než tisíci lety. V té době žili úplně jiní lidé."

Nu což, mohu to říci jinak, mohu rozšířit čas. Ale podstata se stejně nezmění, jestli se to řekne takhle.

Vaše vzdálená, velice vzdálená pramaminka byla pohanka. Milovala a chápala přírodu. Zнала vesmír a význam vycházejícího sluníčka. Porodila vás... Vás, velice vzdáleného, porodila v překrásné zahradě. A radovala se vaše krasavice-pramaminka a váš otec byl také šťastný z vašeho objevení.

A vaši prarodiče chtěli, abyste vy, velice vzdálený od vás dnešního, udělal překrásný prostor ještě krásnějším. Udělali to tak, aby tento překrásný prostor přišel k vám dnešnímu, přišel z generace na generaci zlepšený a vy, dnešní člověk, byste mohl žít na Zemi proměněné v božskou rajskou planetu. Dělali to právě pro vás. Byli pohané, dokázali prostřednictvím přírody chápat Boží myšlenky. Vaši vzdálení, velice vzdálení matka a otec věděli, jak vás udělat šťastným. Věděli, protože byli pohané.

Váš otec zahynul v nerovném zápasu s cizími žoldnéry, když bojoval za vaši budoucnost. Vaše maminka byla upálena na hranici za to, že nechtěla proměnit vaši překrásnou budoucnost na dnešní den.

Ale dnešní den nastal...

A potomci pohanů dnes v pokleku líbají ruce potomků těch lidí, kteří upalovali matky a zabíjeli otce. Líbají a skládají písně o nepoddajnosti Ruska. Zpívají píseň o ruském duchu a přitom se otrocky plazí na kolenou již druhé tisíciletí.

Jaká svoboda? Vzpamatujte se, vy, kdož se nachází pod tisíciletým útlakem, omámení cizí ideologií jako drogou!

Vzpamatujte se, kdo to dokážete, a zamyslete se. Jak se to mohlo stát, že Anastasia - sibiřská poustevnice, Ruska, jež řekla pouze několik slov o ruských dějinách, ihned narazila na opozici ne někde jinde, ale v Rusku?!

Jestli tento stát, jak si myslíme, neovládají cizí ideologie, kdo potom klade odpor? Vypadá to tak, že se samotní Rusové staví na odpor dokonce vzpomínce na svou minulost, na své rodiče. Jako by se oni - Rusové - úplně zbláznili.

Ale ne, ne úplně, a o tomto vypovídají početné dopisy, písně a básně, milionové náklady knih s Anastasiinými výroky. Srdce Rusů začínají bít v souzvuku se srdci jejich vzdálených a blízkých rodičů, kteří toužili po štěstí svých dětí. Odpor je provokován žoldnéry a jejich pomocníky. Jakými žoldnéry? Jakými pomocníky?

Copak si skutečně myslíte, že způsob života celého ruského národa změnil svým slovem nějaký ruský kníže Vladimír? Který navíc ne příliš pevně seděl ve svém knížecím křesle. Takhle asi seděl, seděl a najednou říká: „Myslím si, hoši, že mi všichni bychom měli zapomenout na kulturu svých rodičů a nechat se přeměnit

na křesťany."

A národ s nadšením odpovídá: „Ano, samozřejmě, už nás nebaví kultura našich předků, pojďme, kníže, pokřti nás."

Nesmysl? Samozřejmě, že nesmysl. Ve skutečnosti se kníže Vladimír snažil upevnit svou moc cestou změny náboženského světonázoru starodávných Slovanů a za tímto účelem stvořil panteon pohanských bohů. Avšak pohanské náboženské představy nemohly osvětlit vytvářející se sociální vztahy: ospravedlnit majetkovou a sociální nerovnost, vykořisťování člověka člověkem, „bohem stanovenou" moc knížat. Toto všechno, pro uspokojení svých politických ambicí, donutilo knížete Vladimíra, aby pro ruský národ zvolil cizí náboženství. A není to tajemství, že výběr padl na byzantskou variantu křesťanství, jelikož fakticky předpokládala podřízenost duchovenstva moci knížat, nehledě na právní podřízenost Konstantinopolskému patriarchátu. A my jsme byli ujišťováni, že on to udělal pro osvícenost a spokojenost Rusi.

Všichni víme, že změna ideologie je spojená se sociálními kataklyzmaty a krveprolitím. Ale tady se stala nejen změna ideologie, rázně se změnilo náboženství, kultura a způsob života, sociální zřízení.

Kdybychom to, co se stalo v té době, porovnávali s revolucí sedmnáctého roku, byla by to „revoluce na kvadrát". A jestli se po ní uskutečnila občanská válka, tak to byla „občanská válka na kvadrát".

Ale občanská válka v těch starodávných časech nebyla. Nejen proto, že v pohanském Rusku byli pouze pohané. Vykládá se nám o opozici, včetně ozbrojené opozice křesťanů a pohanů Rusi. Ale jestli celá Rus byla pohanskou, odkud se na ní v tom případě vzali křesťané? Přišli s žoldnéry zvenčí. Kníže Vladimír v té době zdaleka nebyl nejmocnějším knížetem. Samozřejmě, že udržoval družinu. Ale z dějin víme, že na alespoň trochu závažnější vojenské činy tato družina nestačila. Vždy byla zapotřebí podpora národa. Vojenská hotovost */(hist.) domobrana ve staré Rusi/* ve staré Rusi vždy byla hlavní vojenskou silou.

Ale o jaké vojenské hotovosti se dá mluvit, jestli celý národ byl proti pokřtění?

Žoldnéři zvenčí? Samozřejmě! Ale v knížecí pokladně stěží bylo tolik prostředků, aby se najala celá armáda a zaplatila se její práce. Samozřejmě že nebylo! Ale kníže je dostal. Od koho? Od římských patriarchů, kteří v té době byli dostatečně bohatí, a od jiných pokřesťanštěných států.

Takovým způsobem před tisíci lety napůl ruský kníže Vladimír výměnou za posílení své moci dovolil, aby cizí emisaři vedli na Rusi propagandu, organizovali intriky a provokace. A posléze i fyzické násilí na ruském národu.

Rus se ukázala odolnější než Římská říše a propagaci příliš nepodléhala. Právě tehdy byla posílena vojenská hotovost prostřednictvím žoldnéřů a byla zničena část nepokorného obyvatelstva.

Je to pouhá verze, mohou mi říci oponenti. Ne, pánové ideologové, je to objektivní historie. Lze ji dokázat i bez fenomenálních Anastasiiných schopností, jejích znalostí dějin. Teď vám to mohu dokázat i já, řadový člověk a to znamená, že i mnoho dalších řadových lidí si v tom dokáže udělat jasno.

Řekněte mi, pánové přívrženci okultních ideologií, kolik milionů ruských otců a matek jste za živa upálili na hranicích? Uvedte svůj odhad, byť snížený.

Nebo řeknete, že to nebylo ? Bylo ! Připomíná se to i ve vašich pramenech. Vzpomeňte si.

Již v XV. století položili zavolžští patriarchové na koncilu otázku o zrušení trestu smrti kacířů. Všimněte si, uplynulo již pět set let od pokřtění, a Rusiči se stále stavěli na odpor. Trest smrti nebyl zrušen a zavolžské patriarchy postihl nezáviděníhodný osud.

Ale pokud to, co jsem řekl, chcete považovat za verzi, prosím. Ale v tom případě považujte za verzi i vaše tvrzení a obě je porovnáme.

Při porovnání se okamžitě zjistí, že vaše nemá žádnou logiku: je založena pouze na tvrzeních, jež vydáváte za pravdu. A navíc, nemůžete předložit absolutně žádné dokumenty, jež by potvrzovaly, například, lidské oběti pohanů Rusi.

Ukažte lidem archeologické důkazy, proveďte vykopávky obětiště. Nepodaří se to, protože nebyly.

Ukažte knihy pohanů, v kterých se vykládaly jejich názory na svět. Ať lidé sami porovnají kulturu dvou civilizací.

Neukážete ? Proč ? Proto, že když se lidé seznámí s texty, uvidí celou nesmyslnost dnešního způsobu života.

Takže důkazy vaší utopické verze nejsou, proto po všech požadujete - věř a hotovo. Věř nám, a jestli se ti nebude chtít, dostaneš cejch nevěřícího, neduchovního člověka.

Důkazy o tom, že Rus byla zotročena pomocí intrik a síly, existují. Nebudu uvádět všechny, pro příklad uvedu jeden.

Od té doby až dodnes lze Rus považovat za zotročenou. I dnes na Rusi převládá cizí ideologie. I dnes Rus platí daň. Jenom způsob placení je jiný - přelévání peněz, prodej nerostných surovin, převaha cizích nevhodných potravin. I dnes se velice pozorně sleduje ideologická složka.

Pouhá vzpomínka na kulturu staré Rusi uvádí do pohybu mechanismus odporu. A nepřestávají intriky a útoky na Anastasii.

Mluvíte o svobodě slova, pročpak se tolik bojíte jejích slov ? Snažíte se obelhat národ a nedát mu možnost, aby se seznámil s kulturou svého státu ? Je to proto, že kultura našich předků je překrásná, radostná a vysoce duchovní.

* * *

Ve své předchozí knize, jež se jmenuje „Rodová kniha“, jsem uvedl Anastasiino vyprávění o svatebním obřadu dvou zamilovaných. Před pouhými dvěma tisíci let tento obřad ještě na Rusi existoval. Po této publikaci následovaly závěry vědců-výzkumníků. Už jsem říkal: v poslední době jsou Anastasiiny výroky zkoumány vědci různého zaměření. Jedni to dělají otevřeně, a dokonce se snaží publikovat své práce, druzí je jenom posílají do *Fondu /Vladimírský fond podpory kultury a tvorby „Anastasia“ založený Vladimírem Megrem/* pro informovanost. Abych nevystavil útokům i je, nebudu tady uvádět jména, uvedu podstatu jejich výroků.

* * *

„Svatební obřad, jenž existoval v kultuře staré Rusi a který představila Anastasia, je unikátní drahocenný dokument, jenž svědčí o velice vysoké úrovni znalosti

starodávných Rusů. Celý obřad je založen ne na víře v něco nadpřirozeného, ale právě na znalostech toho, čemu dnes říkáme nadpřirozené.

Jednotlivé prvky tohoto sňatku lze spatřit u různých národů i dnes. Ale v dnešním provedení jsou čistě rituální, neuvědomělé a neúplné, a tudíž nepomáhají upevnění svazku dvou zamilovaných do takové míry, do jaké byly účinné při jejich uvědomělém prožívání.

V současném provedení některé z nich vypadají jako nesmyslné, založené na nějakých pověrách, a v lepším případě přecházejí do kategorie takzvaných ezoterických činů. Sňatek představený Anastasií přivádí neuvědomělost k uvědomění veliké racionality a vypovídá nejen o znalostech, ale také o nepřekonatelné úrovni duchovnosti předchozích slovanských generací.

* * *

Při porovnávající analýze dnešních svateb a obřadu, o kterém pověděla Anastasia, vzniká pocit, že dnešní obřady jsou spíše charakteristické pro zaostalou prvobytnou společnost a staroruský - pro civilizaci nejvyspělejší po všech stránkách. Například.

U řady národností, včetně ruské, existuje rituální čin - obsypávání mladého páru, jenž se vzal v kostele nebo uzavřel sňatek na úřadě, zrním. Jedna z matek novomanželů, babiček nebo příbuzných rozsypává zrní před vstupem mladých do domu nebo přímo házejí zrní na mladé, předpokládajíce daným činem blahobyť budoucí rodiny.

Tyto současné činy lze zařadit mezi pověry nebo ezoteriku. Jinak to pochopit nelze. O jaké racionalitě můžeme mluvit, když semena, jež upadla na podlahu, asfalt nebo cestičku u vchodu do domu, budou ihned rozšlapána ?

V obřadě představeném Anastasií se také používá zrní. Ale má v sobě hned několik velice uvědomělých prvků. Všichni lidé, kteří přišli na svatbu - příbuzní, známí nebo přátelé - přináší s sebou semena nejlepších rostlin a každý vlastnoručně zasévá přinesené semínko na místě určeném mladými.

Pokud bychom mluvili o blahobyti, tak ten se nejen předpokládá, ale fakticky dosahuje daným činem. Během velice krátkého období, hodiny nebo dvou, novomanželé dostávají budoucí zahradu nejlepších bobulnatých a ovocných rostlin, zelenářskou zahradu a zelený plot, obklopující jejich prostor.

* * *

Neméně důležitý je druhý, psychologický aspekt daného činu. Mnozí z nás mohou zaznamenat zlepšení psychického stavu při vycházkách do přírody. Příjemné pocity se zesilují při kontaktu ne s cizími zahradními rostlinami, ale právě s těmi, které patří vám. Jaká má být síla ducha, úroveň emocionálního stavu člověka, jenž vchází do zahrady, v které každý strom, keřík, bylinka jsou stvořeny jeho rodiči, příbuznými, přáteli jako dar bezprostředně jemu, dnes můžeme jen předpokládat, protože stěží někdo z lidí dnes žijících na zemi má podobný prostor.

Podle všeho, nejen materiální blahobyť, ale právě vnitřní pozitivní emoce, jež byly důsledkem daného činu, plnily hlavní roli.

* * *

V současné ezoterické literatuře se hodně mluví o energii kundalíni, o čakrách. Podávaná informace v podstatě jenom soustřeďuje pozornost na možnost existence čaker. O existenci energie Lásky, energie pohlavní přitažlivosti muže k ženě a naopak pochybuje málokdo.

Drtivá většina lidí pociťovala působení této energie na sobě. Avšak ani teoretikové minulosti, ani dnešní věda neukazují na možnost člověka řídit tuto energii.

V obřadě, o němž vyprávěla Anastasia, je poprvé ukázáno, jak člověk může řídit, transformovat a uchovávat tuto energii.

* * *

Mladí zamilovaní fakticky materializují energii Lásky, jež k nim sešla nebo do nich vešla. Pomocí této energie vytvářejí kolem sebe viditelný a hmatatelný prostor. Proč u nich to bylo možné, ale v naší realitě ne? Pojdte, porovnáme činy dvou zamilovaných párů minulé a dnešní doby.

Průměrný současný zamilovaný pár tráví svůj čas navštěvováním zábavných podniků, vyhledává soukromí na procházkách a doma, dosti často ještě před uzavřením manželství začínají s pohlavním stykem.

Hlavním cílem většiny zamilovaných je oficiální registrace jejich vztahu ve světských institucích nebo v kostele. Jak ukázaly výzkumy, dosti jasné a konkrétní plány pozdějšího života zamilovaní nebudují. I když se někdo snaží určit další společné činy po uzavření manželství, jejich plány mají dosti abstraktní charakter. Jak poznamenávají psychologové, každý má naději, že po spojení jejich život bude vylepšený partnerem nebo partnerkou.

Každý má naději, že vznešený naplňující stav lásky se zachová i po uzavření sňatku. Ale láska odchází. Okolní prostor se stává všedním a nejenže nepřipomíná stav zamilovanosti, ale začíná dráždit svou všedností a primitivismem.

Podrážděnost vzniká i ve vztahu k partnerovi. Málokdo tuší, že tato podrážděnost není příčinou chování zamilovaných po uzavření manželství. Nespokojenost vzniká v důsledku neschopnosti využívat stav zamilovanosti.

* * *

Jak ukázala praxe, zachovat mezi manželi lásku nebo dokonce úctu nejsou schopné žádné společenské zákony a žádná náboženská zastrašování.

Teď se pojdme podívat na chování dvou zamilovaných z Anastasiina vyprávění a pokusíme se ho logicky, vědecky vysvětlit.

Nejprve ohromuje samotné vyznání lásky:

„S tebou, překrásná bohyně, bych dokázal stvořit Prostor Lásky navěky,“ říkal mládenec své vyvolené. A jestli dívčí srdce odpovídalo láskou, zněla odpověď: „Můj bože, jsem ti připravená pomáhat ve velkém stvoření.“

Porovnáme to s vyznáním lásky, jež vylíčil známý básník a které nejpřesněji charakterizuje podstatu dnešního zacházení s energií Lásky: „Miluji vás, a co víc, co ještě mohu říci...“

Jak je vidět, v prvním vyznání se ihned předpokládá jasně definovaný velký záměr - vytváření Prostoru Lásky. Fakticky je to vědecká materializace Lásky.

V druhém vyznání se konstatuje fakt „miluji vás“, ale dále se nepředpokládají žádné činy. On a ona jednoduše nevědí, jak a na co používat energii Lásky.

* * *

Zamilovaní z Anastasiina vyprávění, když si řekli své „ano“, začínali s vytvářením Prostoru Lásky pro sebe a pro budoucí generace. vzdalovali se všem, dokonce mohli nocovat v chýši postavené na vybraném pozemku, ale k pohlavnímu styku mezi nimi nedocházelo. Co je to, rituální zdrženlivost ?

S podobnou zdrženlivostí se můžeme setkat v náboženství mnohých národů. Jsou i ve společenské etice. Mladí zamilovaní nemají vstupovat do pohlavního styku před registrací manželství nebo uzavřením sňatku v kostele. Avšak drtivá většina zamilovaných opovrhne náboženským zastrašováním a společenským odsuzováním, vstupují do pohlavního poměru před uzavřením manželství ve společenské instituci nebo v kostele. Proč ? Jako nejpravděpodobnější odpověď může posloužit nepřítomnost logiky ve společenských nebo náboženských požadavcích. Nepřítomnost srozumitelného vysvětlení, přesněji řečeno, znalostí podstaty energie Lásky.

Energie Lásky aktivuje v člověku celý komplex citů, zrychluje myšlenkové procesy. A tuto energii lze porovnat s vrcholem nadšení, jež předpokládá další činy.

Zamilovaní staré Rusi, díky vysoké kultuře mezilidských vztahů a znalostem, přirozeným způsobem směřovali energii Lásky a pohlavní přitažlivost do stvoření prostoru pro budoucí společný život."

* * *

„Stěží je možno si pomocí vědeckých vymožeností představit to, co tvořili dva zamilovaní. O daném předpokladu svědčí i následující Anastasiino tvrzení:

„Vědecký svět nedokáže stvořit ani podobu překrásného statku také proto, že existuje zákon vesmíru. Jediný Tvůrce, láskou nadšený, je silnější než všechny vědy, lásky zbavené.""

„Všechny činy účastníků událostí v Anastasině vyprávění o svatebním obřadu byly naplněny logikou, racionalizmem, vysokou duchovností a kulturou bytí. A jak uboze vypadá v porovnání s ním současná svatba, kde jako nejdůležitější je zábava u stolu s konzumací velkého množství jídla a pití."

„Anastasiino vyprávění a obřady starodávné pohanské nebo, jak se vyjádřila Anastasia, vedické Rusi svou emocionální obsahovou a informační naplněností předstihují všechna nám známá starodávná vyprávění, jež charakterizují historickou minulost. Ve srovnání s nimi bledne dokonce velice známé „Slovo o pluku Igorově"."

„Svým vyprávěním o vedické Rusi nám Anastasia fakticky otvírá vysoce duchovní kulturu civilizace dříve neznámé. Od základu mění představu vědy o dějinách nejen našeho státu, ale i celého lidstva.

Tak neočekávaný a vážný zvrat, jednoduchost, s kterou byl uskutečněn, přivedl do rozpaků mnohé věhlasné odborníky dnešní vědy. A aby se nějak udrželi v rámci dosažené vědecké pozice, mnozí se snaží tvářit, že se nic nestalo, že s danou informací nejsou obeznámeni. Podobají se pštrosovi, který schovává hlavu

do písku. Informace existuje, je vsutku drahocenná a senzační, stále více ji využívá společnost."

* * *

Uvedl jsem, vážení čtenáři, názory jednotlivých vědců. Jak vidíte, potvrzují důležitost a informační závažnost Anastasiiných výroků. Také se mluví o rozpačitosti vědeckého světa.

Ale rozpačitost je jedna věc. Odpor, úsilí zabránit šíření této informace, jež odhaluje dějiny našeho státu, našeho národa - je něco naprosto jiného.

Někoho velice silně leká naše možnost dotknout se kultury a znalostí našich prarodičů. Koho? Pod čím tlakem a jakým programem se řídí ti, kteří i dnes říkají našim prarodičům barbarští pohané, kteří proměnili velké slovo „pohan“ v něco, čím se rozumí to strašlivé a zaostalé?

A copak naši historici s touto definicí souhlasí? Souhlasí, ale v tom případě to nejsou naši historici.

A jsou to vůbec historici? Jestli nám dodnes nemohou říci nic srozumitelného o dějinách pouze tisíc let starých, ale přitom urážejí, nebo souhlasí s diskreditací té doby, v tom případě to nejsou historici Ruska, ale zrádové nebo žoldnéři konající v něčím zájmu.

A není třeba na ně více spoléhat. Je třeba společným úsilím po špetkách, podle analogií obnovit vlastní minulost a rehabilitovat své prarodiče, sebe. A pokud to neuděláme...

* * *

Mnozí z čtenářů knih ze série „Zvonící cedry Ruska“ již začali psát pro své děti Rodovou knihu. Někdo třeba bude chtít vyjádřit svůj názor na dějiny Starodávné Rusi. Povědět svým dětem od koho pocházíme. Ale co můžeme napsat o své minulosti? Copak skutečně budeme psát ty nesmysly, které nám byly vsugerovány?!

Možná že není třeba psát o minulosti, jako by ani nebyla? Nepodaří se to. Pak ji našim dětem opět budou podávat tak, jak se to někomu hodí.

Někdo si pomyslí: „Jakpak my, obyčejní lidé, ne vědci-dějepisci, dokážeme obnovit dějiny dva tisíce let staré? Dokážeme! Protože to budeme dělat ne podle objednávky, ale na povel rozumu a srdce. Pokusím se začít, ale pojďme společně shromáždit vyprávění, fakta a analogie, kdo jaké dokáže, a začneme vytvářet dějiny svého rodu.

Pojďme společně přemýšlet a uvažovat. A opakuji, dokonce podle analogie je možné mnohé obnovit. Dělá se to takhle. Dívejte se.

* * *

Před více než dvěma tisíci lety existovala mocná Římská říše. Existovalo římské právo, senát, císaři. Města říše byla zdobena epochálními budovami a v hlavním městě již byl vodovod. Byly knihovny a rozvíjelo se umění. Římská říše uskutečnila nemálo válek.

Ve srovnání s rozvinutými státy předkřesťanské doby skoro neexistují informace o ruském státě. O jeho státním zřízení, teritoriích, kultuře.

Možná že neexistoval ? Samozřejmě že existoval, z historických pramenů je nám známo, že v době pokřtění byla již na Rusi města, knížectví. A kníže Vladimír, za jehož vlády byla pokřtěna Rus, nebyl zdaleka první kníže. Stejně prameny mluví o jeho otci Svjatoslavovi.

Takže v době Římské říše Rus existovala. Existovala její města a množství bohatých osad. Právě velice bohatých, protože se města staré Rusi nevytvářela pouze jako hlavní města knížectví, ale i jako řemeslná a obchodní centra, jež zásobovala množství osad v okolí.

Při chudých osadách není možné zrození města. Jeho stavbu by jednoduše neměl kdo financovat a využívat to, co by město v budoucnu vyrobilo.

* * *

A teď se pokusme určit: byla předkřesťanská Rus mocným nebo slabým státem ? Předpokládejme, že velice a velice slabým. Navíc historikové tvrdí, že Rus byla rozdělena na drobná údělná knížectví, jež stále mezi sebou válčila.

Ale opět vzniká otázka - jestli předkřesťanská Rus byla slabým státem, jenž byl zmítán domácími konflikty, proč se ji v tom případě nepokusily podmanit mocnější státy ?

Podmanit, proměnit v kolonii a vybírat daně od slabého, ve srovnání s jinými, nemluvě o samotné Římské říši, ruského státu nebyl žádný problém. Ale právě tady začínají tajemství a záhady.

V historických dokumentech Římské říše a jiných mocných státních útvarů té doby nejsou zaznamenána fakta útoků na Rus. Jak je známo, před pokřtěním byla Rus samostatným, nikým nepodmaněným státem. Tak pročpak se nikdo nepokoušel ji podmanit ? Možná, že vlastnila obrovskou, dobře organizovanou a zásobenou armádu ? Ne, nevlastnila. Dokonce v období knížat existovaly pouze družiny, které se svým počtem nevyrovnaly římským legiím.

Nikdy se nedozvíme historickou pravdu, jestli vezmeme jako základ lživý výmysl o pohanské a tím spíše o vedické Rusi.

A naopak, všechno zapadne na svá místa, jestli přijmeme a pochopíme to opačné.

Vedická předknížecí Rus byla vysoce duchovní a vysoce organizovaná civilizace. Právě ta „ztracená“ civilizace na Zemi, o níž posléze budou vyprávět legendy.

Schválně jsem nepojmenoval starou Rus státem, ale civilizací, protože se za etalon státnosti té doby považuje Egypt, Řím, které byly řízeny vrchními vládci, žreci a šlechtou, jež zbohatla díky otrokům.

Společenské zřízení Rusi bylo dokonalejší a civilizovanější než v Egyptě a Římě.

* * *

Na Rusi té doby vůbec nebylo otroctví. Nebyla ani údělná knížectví, jež by žila v nepřátelství. Rus se skládala z překrásných rodových statků. Řešení se přijímala na věče - shromáždění lidu. Informaci šířili volchvové */(na staré Rusi) kněží, zaříkávači, kteří byli považováni za čaroděje/.*

Ale podívejte se, jak byly zaměněny pojmy a zkreslen smysl slova „civilizace“. Egypt, v kterém celý národ byl řízen žreci a faraóny, byl nazýván mocným,

vysoce vyvinutým, civilizovaným státem, ale Rus té doby - zaostalou, necivilizovanou a nemající státnost. To jsou věci! Jestliže nebylo otroctví, vládcové-despoti, znamená to, že nebyl stát, že je to necivilizovanost?

A opět tatáž otázka.

Pročpak si v tom případě nikdo Rus nepodmanil?

Pokusy podmanit Vedrusy tu samozřejmě byly. Ale ti, kteří se o to pokoušeli, se vždy snažili, dokonce ve své paměti, vymazat důsledky těchto pokusů.

O jednom z takových pokusů, více než dva tisíce let starém, Anastasia pověděla následující.

(180.)

BITVA

„V těch časech na Rusi zatím převládala kultura vedického způsobu života. Tehdy ještě Vedrusové neměli města. Ale Rus se skládala z množství osad bohatých neobyčejnou potravou, radostí a světlými lidmi, kteří žili na rodových statcích. A v týchž časech byly jiné státy, jež se vychloubaly svými městy, stále více v nich moc peněz převládala nad lidskými snahami. A byly velké armády, jejichž pomocí se vládci snažili si podmanit celý svět. A mnoho zemí se pokořilo temné síle.

Na Rus byla poslána vybraná římská legie. K hranicím první osady přistoupilo pět tisíc vojáků. A postavili hrozný tábor u kraje nevelké osady.

Vojevůdci k sobě povolali stařešiny. Přišli beze strachu před hroznou silou. A vojevůdci jim vysvětlili, že jsou z nejmocnějšího ze všech států, a proto jim mají všechny osady splácet daň. Ten, kdo to nezvládne, bude zotročen.

Stařešinové nevelké osady jim odpověděli, že pro ně není vhodné krmit nedobré lidi, a takto živit hromadu temných sil.

Hlavní mezi vojevůdci řekl nejstaršímu osady:

„Věděl jsem o barbarství a o vašem neobvyklém způsobu života. Váš rozum není schopný ohodnotit ani poměr sil. S takovým rozumem v civilizované říši nikdy nebudete svobodní. Buď se stanete otroky, anebo vůbec přestanete existovat.“

Stařešina vedrusské osady mu odpověděl:

„Přestane existovat ten, kdo není schopný používat k jídlu to božské. Dívej se.“

S těmito slovy stařík-vedruss vyndal z kapsy dvě krásná, stejná a čerstvá jablíčka. Přejel pohledem vojevůdce, kteří zářili svou zbrojí, ale zastavil se na mladém vojínovi. Přišel k němu, podal mu jedno z jablíček a řekl:

„Vezmi si ho, synku, ať se tento plod líbí tvé duši.“

Římský vojín vzal plod a nakouzl ho před zraky kolemstojících. Blaženost ozářila tvář mladého vojína k závisti ostatních.

Stařešina, jenž držel v ruce druhé krásné jablíčko, se opět otočil k vojevůdci, přišel k němu a pronesl:

„Má duše neprahne po tom, dát překrásný plod i tobě. Zkus pochopit sám, co to znamená.“

A stařík-vedruss položil druhé jablko k vojevůdcovým nohám.

Jak si to dovoluješ, staříku, odmlouvat vojevůdci zasloužilému v bojích ?' vykřikl římský posel, rychle zvedl jablko a podiveně vzdychl.

A všichni hodnostáři a jejich sluhové znehybněli při pohledu... Před jejich očima v rukou posla krásné jablko hnilo. Před jejich očima hnijící plod najednou pojídaly mušky. A stařík-vedruss pokračoval:

„Nikdo nedokáže koupit za zlato nebo získat silou blaho božských plodů. Můžeš si říkat vládce, naplnit se jistotou, že podmaňuješ státy, a přitom budeš zakoušet pouze hnilobu.'

* * *

Není to mystika, Vladimíre, pochop, plody vypěstované s láskou mohou odevzdat své blaho pouze tomu, kdo do nich lásku vkládal a tomu, komu je z vlastní vůle předal ten, který je pěstoval. Tak je to všechno zařizeno ve vesmíru a jako důkaz se pozorně podívej na dnešní den. Lidé jsou odsouzení zakusovat nečerstvé plody."

„No a bohatí ? A ti, kteří řídí svět ?"

„Mají ještě větší problém stravování. Bojí se otrávených plodů a vytříbených jídel. A předtím, než začnou jíst, nutí své důvěrníky, aby ochutnávali jejich stravu. Staví ochranku u potravin a speciální služby, ale marně... Mnoho vládců v mukách umíralo od špatného jídla. Všimni si, dnes se mnozí snaží vyrábět velice léčivý cedrový olej. Ale olej se liší svou léčivostí proto, že se liší úmysly výrobců.

A ten stařík-vedruss nebyl mystik, pouze řekl to, co ve vedické Rusi vědělo každé dítě.

* * *

Ale Vedruss vyvolal hněv a byl zadržen. Zavřen do klece, aby mohl pozorovat, jak byly zapáleny domy jeho osady a zahrady. Kráčeli před ním muži, ženy a děti v okovech.

Vojevůdce zlobně říkal:

„Dívej se, staříku. Tví soukmenovci jsou teď otroci. Před celou družinou jsi se mnou špatně zažertoval, plod, který jsi mně dal, jsi v okamžiku nechal shnit. Teď všichni tví soukmenovci jsou otroci, ze strachu před smrtí budou pěstovat nehnijící plody.'

„Ze strachu před smrtí může vyrůst pouze to smrtonosné, byť jeho vzhled bude příjemný. Jsi primitivní. Pokořit mou zem nedokážeš. Vypustil jsem holubičku se vzkazem o tobě. Když ji uvidí volchvové, poví všem...'

Římský vojevůdce vydal příkaz. Jeho poslové zamířili do všech vedrusských osad. V příkazu se požadovalo, aby se z každé osady dostavili důstojní lidé a podívali se, jak jsou silná, zkušená ve válce a vybavená jeho vojska. A jak jsou schopní setřít z povrchu zemského vzpurné osady a zotročit děti a mladé ženy. A aby všichni přinesli daň hrozným vojínům. Do budoucna, aby na podzim shromažďovali daň pro jeho stát a sami ji dodávali do jeho země.

V určený den za úsvitu stálo před obrovským vojenským táborem devadesát vedrusských mládenců. Vepředu byl Radomír, jehož znáš. V košili, kterou s láskou vyšila Lubomila. Mládenci za ním také byli ve světlých košilích. Rusovlasé hlavy nebyly pokryty kovovou helmou. Lemovaly je věnce z bylin. A také neměli

štíty, které by je chránily před smrtelnými rány. Pouze u pasu každého mladého Vedrussa visely dva meče. Mlčky stáli a drželi za uzdy své koně, mnozí klusáci nebyli osedlaní.

Vojevůdcové pětitisícové vyškolené armády se sešli na radu a dívali se na devadesát mládenců. Hlavní vojevůdce přistoupil ke kleci, do které byl umístěn Vedruss vypálené osady, a zeptal se:

„Co mají znamenat tito mládenci? Dal jsem povel, aby přede mne předstoupili stařešinové všech osad, aby jim byl oznámen zákon císaře mého státu.“

Vedruss sedící v kleci odpověděl:

„Stařešinové ví, co chceš povědět. Tvé řeči jsou pro ně nepříjemné. A rozhodli se nejít k tomu nepříjemnému. Před táborem tvé armády je pouze devadesát mládenců ze sousední osady. U pasů mají meče, možná, že chtějí podstoupit boj.“

„Tupohlaví barbaři,“ přemýšlel hlavní vojevůdce, „poslat část vojínů do boje s nimi a všechny je posekat, to není, samozřejmě, velký problém. Ale jaký je užitek z mrtvých těl? Nebylo by přece lepší jim všechno objasnit a přivést císaři zdravé otroky?“

„Poslyš, staříku,“ promluvil vojevůdce na Vedrussa, „vždyť mladí k tobě chovají úctu. Vysvětli jim nesmysl nerovného boje. Navrhni jim, aby se vzdali. Zachráním jim život. Samozřejmě, že všechny vezmu do zajetí a zotročím. Ale nebudou žít v barbarském státě, dostanou oblečení a stravu, jestli se stanou poslušnými otroky. Vysvětli jim, staříku, všechnu nesmyslnost krveprolití nerovného boje.“

Vedruss odpověděl:

„Zkusím to. Vysvětlím. Sám vidím, že se mladá krev Vedrussů rozbouřila.“

„Tak mluv, staříku.“

Vedruss začal mluvit nahlas, aby ho slyšeli mladí Vedrussové stojící před táborem:

„Vidím u vašich pasů po dvou mečích, synové mí. Vedle vás vidím horkokrevné klusáky. Držíte je za uzdy, nezatěžujete svým tělem, ale šetříte jejich síly pro bitvu. Rozhodli jste se vstoupit do boje, vašim vůdcem je moudrý Radomír. Odpovězte mi.“

Vůdcové a vojíni armády viděli, jak vystoupil dopředu Radomír, hluboce se poklonil stařešinovi zavřenému do klece a odpověděl, potvrzuje Vedrussova slova.

„Myslel jsem si to,“ řekl stařík-vedruss a pokračoval: „Jsi vůdce, Radomíre, věřím tomu, že chápeš: před tebou jsou síly nerovné tvým.“

A opět se Radomír poklonil slovům Vedrussa, dávaje kladnou odpověď.

Vojevůdcové byli spokojeni s dialogem. Ale to následující je nepopsatelně udivilo. Stařík-vedruss pokračoval:

„Radomíre, jsi mladý, tvá mysl letí rychle, zachraň život vetřelcům. Nezapíjej je všechny. Donuť je k tomu, aby odešli, složili zbraň a nikdy si s ní nehráli.“

Zpočátku ztratili vojevůdcové řeč z neobvyklých Vedrussových slov. Potom ten hlavní rozčileně vzkřikl:

„Pomátl ses! Zbláznil ses, staříku! Nechápeš, kdo komu tady může zachránit život. Své soukmenovce jsi odsoudil k smrti. Dám povel...“

,Zpozdil ses, podívej, Radomír stál v přemýšlení, ale poklonil se mým slovům a to znamená, že je pochopil a zachrání vám život.'

V následujícím okamžiku vojevůdcové uviděli, jak devadesát mládenců stojících před táborem vyskočilo na koně a velmi rychle se hnalo směrem k táboru. Vojevůdce stihl dát povel části lučištníků, kteří včas dorazili, aby se připravili uvítat vedrusské jezdce krupobitím šípů.

Ale jezdci, kteří se octli ve vzdálenosti, kdy je mohly zasáhnout šípy, najednou seskočili se svých konů a běželi vedle nich.

Když se těsně přiblížili k římskému vojsku, mladí Vedrussové vytvořili ovál uprostřed kterého byla polovina oddílu a koně, druhá polovina se vklínila do římských řad a vstoupila do boje.

Vojín-vedruss měl v každé ruce meč. Stejně šikovně zacházeli pravou i levou rukou. Ale nesráželi nepřitele, pouze vyráželi zbraň z jejich rukou a působili jim lehká zranění.

Zranění a odzbrojení římských legionářů překáželi, a tak nebylo možné je ihned nahradit novými vojáky.

Nevelký oddíl Vedrussů si prudce prorazil cestu ke stanu hlavního vojevůdce. Radomír mečem rozsekal závoru na kleci, v které se nacházel stařík-vedruss, poklonil se mu, pak ho vzal kolem pasu, s lehkostí ho zvedl a posadil na koně. Dva mladí vojáci z Radomírova oddílu uchopili hlavního vojevůdce, hodili na hřbet druhého koně a zatáhli do středu svého oválu.

Odvážný oddíl si rychle prorážel cestu, jenže ne zpátky, ale kupředu, a vbrzku se dostali z tlačence římského vojska, vyskočili na své koně, ale za nějakou chvíli se zastavili na nevelkém pahorku, slezli z koní, skoro všichni si lehli na trávu a znehybněli.

Zajatý římský vojevůdce s podivem uviděl: Vedrussové ležící na trávě tvrdě spali. Blažené úsměvy rozjasňovaly jejich tváře, vedle každého spícího mládence klidně škubal trávu jeho klusák. Pouze dva členové hlídky pozorovali, co dělají římská vojska.

Když římské vojevůdcové zůstali bez svého velitele, nějakou dobu se dohadovali a obviňovali jeden druhého z toho, co se stalo, pak se dohadovali o tom, kdo se má ujmout velení a co mají udělat.

Nakonec se rozhodli, že pošlou za oddílem Vedrussů tisíc jezdců, téměř celé své jízdní vojsko. Zbytek měl postupovat stejným směrem pro případ nepředvídaných událostí nebo doplnění oddílu Vedrussů novými silami. I když hlavní příčinou řešení byl strach.

Tisícový oddíl dobře vybavených jezdců se pustil za Vedrusy. Jakmile jezdecké řady začaly vyrážet z tábora, jeden z vojínů Radomírova oddílu, jenž seděl na koni, zatroubil na trubku.

Vedrussové ležící na zemi ihned vyskočili, vzali za uzdy své koně a běželi. Odpočnutí po boji, běželi velice rychle, ale jízdní vojsko, jež se za nimi hnalo, je pomalu, velice pomalu, ale přece dohánělo.

Velitel jezdecký v očekávání, že se jim utíkající podaří dostihnout, dal povel zatroubit ke zrychlení cvalu. Trubač zatroubil.

Tisíc popohnaných zpěněných koní zrychlilo i bez toho šílený cval, zkracující vzdálenost od utíkajících Vedrusů. Zůstalo úplně malinko...

Vzrušený velitel ještě jednou nařídil zrychlit pronásledování. A opět zatroubil trubač... Od šíleného cvalu upadlo několik zchvácených římských koní. Nikdo si jich nevšímal, římsští jezdci již vytahovali z pochev meče, aby porazili prchající, ale najednou...

Na signál trubky všichni běžící Vedrusové vyskočili na své koně... Vzdálenost se začala zvětšovat.

Zajatý římský vojevůdce pochopil: Vedrusové ušetřili síly svým koním a teď je není možné dohnat. Vyměnili koně pod staříkem-vedrussem i pod ním. Ještě Říman uviděl, že Vedrusové neseděli, ale tvářemi dolů leželi na trupech svých koní, drželi se za hřívky a opět spali.

Říman si pomyslel: „Proč teď potřebují obnovovat síly?“ Ale až za chvíli to pochopil...

Římané vzrušení honbou vztekale bili své koně, klusáci pod nimi padali, ale i ti nejvytrvalejší, kteří v průběhu honby měli na sobě jezdce v těžké zbroji, nemohli dohonit odpočaté koně Vedrusů.

Velitel jízdy, když pochopil, že nedokáže dohonit oddíl Vedrusů, přikázal, aby se všichni zastavili a slezli z koní. Ale bylo pozdě, část koní se již zchvátila a padala na kolena.

Všichni odpočívat," dal povel velitel římské jízdy. A najednou vojíni, kteří slezli z unavených koní, uviděli, jak přímo na ně letí, jako smršť, oddíl Vedrusů.

V každé ruce měli mladí jezdci připravené meče. Uháněli podél uskupení Římanů, kteří seskočili z koní, a zraňovali je, vyráželi jim z rukou zbraň. Zděšení se zmocnilo římské legie. A všichni běželi k posile, která za nimi šla pěšky. A za prchajícími uháněl na koních vedruský oddíl, ale z nějakého důvodu je nedoháněl. Vedrusové neubližovali římským vojínům padajícím únavou.

Houf vojáků, kteří již neběželi, ale stěží šli a kymáceli se únavou, se najednou zastavil, když před sebou uviděl Radomíra s dvěma meči a za ním klidné jezdce, plné sil.

Římané klesli k zemi a ten, kdo ještě měl zbraň, položil ji před sebe. A vysílení začali čekat, jak se s nimi vypořádají Vedrusové.

Radomír se svými přáteli šel mezi římské vojáky sedící na trávě. Vedruské meče spočívaly v pouzdrech. A Radomír se svými přáteli si povídali s vojáky o životě. Sundávali čelenky upletené z bylin a dávali je zraněným vojákům Říma, aby si přiložili k ránám životadárné byliny.

A zastavovala se krev, jež tekla z ran, mizela bolest. A hlavní vojevůdce byl předán římské legii.

* * *

Vyrovnané kolony vcházely do Říma, vracely se z pochodu na vedickou Rus.

Císař byl informován jízdními posly o podivných událostech, jež se přihodily elitním legiím Říma. Když sám uviděl své vojáky a velitele, byl několik týdnů celý nesvůj.

Pak vydal tajný rozkaz. Všechny oddíly vojáků a velitelů, kteří se zúčastnili pochodu na vedickou Rus, propustit z armády. A rozsídlit je v různých koncích Říše. A přísně jim zakázat, aby dokonce v kruhu přátel a nejbližších příbuzných mluvili o tom pochodu.

Sám císař již nikdy neposílal válečné výpravy na Rus. A v tajné knize svým následníkům napsal: „Pokud chcete zachovat císařství, ani v myšlenkách nevedte válku s Vedrussy.“

Císař nebyl hloupý. Když viděl vojíny, kteří se vrátili z výpravy, pochopil: armáda se vrátila celá a nepoškozená, ale bez válečné kořisti, bez zloby ve tvářích a bez chuti sloužit. Kdyby takoví vojíni zůstali v císařské armádě, kdo ví, možná že by podobnou nechutí vstupovat do boje byli schopní nakazit celou armádu.

* * *

Ale nástupce císaře se přece pokusil opět přemoci Vedrussy. Od lidí, kteří se s nimi stýkali, získal mnoho informací o jejich taktice. Poslal desetitisícovou válečnou výpravu na Rus. A opět se vojíni přiblížili k nevelké vedruské osadě, utábořili se a rychle postavili opevnění. Poslali kurýry, aby svolali stařešiny.

A v určenou dobu vojevůdci uviděli: z vedruské osady jde k jejich hroznému táboru pouze asi desetiletá dívenka a s ní - chlapeček kolem pěti let. Vojíni se před nimi rozestoupili a děti, dohadující se mezi sebou, šly do středu tábora. Chlapeček tahal sestru za sukni a říkal:

„Když mi, Palašečko-sestřičko, nedáš možnost, abych jednal sám, budu si o tobě myslet něco špatného.“

„Copak špatného si o mně pomyslíš, divochu?“ zeptala se sestra.

„Pomyslím si o tobě, Palašečko-sestřičko, že ses narodila jako velice neposlušná holka.“

„Nehodí se takhle myslet.“

„Nehodí se, tak mi umožni, abych jednal s nepřítelem.“

„Když s tím budu souhlasit, co si o mně budeš myslet?“

„Pomyslím si, že jsi má nejkrásnější, nejrozumnější a nejhodnější Palašečka-sestřička.“

„Začni jednání, bratříčku. Nehodí se, abych komunikovala s hlupáky.“

Děti si odvážně stouply před vojevůdce a mladší bratr bez jakéhokoli rozechvění řekl:

„Můj táta mi nařídil, abych vám sdělil, že v naší osadě v chrámě se teď koná svátek. Koná se tam každoročně.“

A každý rok se lid veselí v chrámě. Není to dobré, řekl můj táta, aby se vyrušoval ze slavnosti a vedl s vámi prázdné rozhovory. Poslal mě, tady se mi na paty nalepila sestra...“

Kvůli drzým chlapcovým řečem hlavní vojevůdce dokonce zaječel. Zbledl a chopil se meče.

„Ty čertovo plémě, jak si dovoluješ říkat mi něco takového? Do konce svého života budeš otrokem u mých koní... Tvá sestra...“

„Och, strýčkové,“ vmísila se do rozhovoru sestra, „och, strýčkové, rychle odhodte své hračky - meče, štíty a kopí, a co nejrychleji běžte domů. Běžte, co vám síly stačí. Blíží se mrak, s cizinci se vůbec nebude bavit. Bez rozmýšlení může vstoupit do boje.“

Dívka rozvázala svůj uzlík, vzala špetku nějakého pylu, posypala jím bratra a zbytky posypala sebe.

A velmi nízko nad zemí prudce letěl k římskému táboru mrak, hučel a stále se zvětšoval. Zahalil tábor. A vbrzku římská zbroj - štíty, kopí a meče - ležela na zemi. Vojenské stany byly prázdné. Uprostřed římského haraburdí stály děti a bratříček říkal své starší sestře:

„Přece jsi mi neumožnila promluvit s nepřítelem. Neřekl jsem jim všechno, co jsem chtěl“

„Ale začal jsi. Nezlob se, jestli jsem ti to, Vedrussovi-vojínovi, obránci rodné země, trochu pokazila.“

„Tak dobře. Stejně si budu myslet, že mám poslušnou, krásnou a hodnou sestřičku.“

Mezi pohozenou zbrojí šli ke své osadě sestra-krasavice a bráška.

Mizející oblak se vůbec nezdál být velký. Nevelký, ale všech deset tisíc římských vybraných vojáků, zahalených do něj, zděšeně utíkalo domů. A padali, a opět vstávali. A opět běželi, zachvácení hrůzou.

Nemysli si, Vladimíre, že je v tom mystika. Vedrussové učinili jednoduché rozhodnutí. Na každém statku, a bylo jich v osadě více než dvě stě... Každý na svém statku otevřel po deseti kládách s včelami... Každá kláda čítala přibližně patnáct tisíc včel. Sám spočítej, kolik jich bylo v oblaku. Po velkém množství včelích bodnutí pocítí člověk nejdřív svědění, bolest. Potom může usnout a jeho sen bude smrtelný.

* * *

A tak Vedrussové dál šťastně žili, neznajíce války, neznajíce neštěstí. Po staletí se nebáli žádného vnějšího nepřítele. Ale přece byla Rus podmaněna. Když podlehl chytráckým úskokům a sama proti sobě vytvořila sílu."

Takže Anastasia vyprávěla několik pověstí o životě vedické Rusi. Možná, že ještě někdo další má informace o životě lidí té doby ve formě starodávných vyprávění. Spoléhat na rukopisné prameny je marné, protože, jak víme z dějin, byly pečlivě zničeny. Spalovaly se v Itálii, Anglii, ve Francii a obzvlášť horlivě v Rusku.

Ale ti, kteří zuřivě ničili kulturu našich prarodičů, nedokázali ji vykořenit z hloubi srdce a lidských duší.

Musíme znát svou historii. Znat a ctít. Ale také musíme chápat: vedizmus, pohanství, křesťanství - toto všechno jsou etapy naší historie. Žádnou z těchto etap nemáme přehlížet.

Když zaútočíme na jednu z nich, opět zaútočíme proti sobě. Ke křesťanství se také máme chovat s pochopením a úctou. A k jiným náboženstvím též. Pouze tehdy všechny etapy naší historie budou pevným základem překrásného budoucna. Ale stane se to, jestli budeme vědět a chápat.

Jestli ohodnotíme etapy našich dějin jako ponaučení při budování budoucna. Jinak budeme žít v absurdním světě.

V řadě států vládci a zákonodárci bojují s terorizmem. Vydávají zákony, jež zakazují podněcování rasové a náboženské nesnášenlivosti. Ale zároveň jsou v těchto státech oficiálně povolena a podporují se náboženství, která jakoby jménem Boha uskutečňují rozsáhlé teroristické akce kvůli dosažení politických cílů.

(1 8 1 .)

KRÁSNÉ VEDRUSSKÉ SVÁTKY

Do určité míry můžeme o vedické kultuře soudit i podle některých svátků, jež se zachovaly dodnes. I nyní jsou mezi lidmi nejoblíbenější a nejpopulárnější, nehledě na to, že v nich zůstaly jen části původních dějů. Jaké jsou to svátky ? Nový rok, masopust a svatodušní svátky. Z celého množství uvedu nejznámější příklad. Největší změny zaznamenalo oslavování svatodušních svátků.

Tento svátek se koná začátkem června. Jak víte, v dnešní době o svatodušních svátcích jdou lidé na hřbitov ke hrobům svých příbuzných. Jdou tam, zvelebují hrobečky, opravují ohrádky. Mnozí s sebou berou alkohol, který požívají u hrobečku a také nechávají ve skleničce s kousíčkem chleba pro zemřelého. Povídají si mezi sebou, vzpomínajíce na život zemřelého. Mnozí považují za nutnost u hrobečku chvíli plakat. Jako důkaz, že tento vyloženě pohanský svátek zaznamenal velké změny, slouží následující.

V období vedizmu a posléze i pohanství nebyly truchlivé, smutné svátky. Každý svátek dával lidem náboj pozitivní energie, předával mladým znalosti předků.

A památný den ve vedických dobách se značně lišil od dnešního. Nekonaly se výpravy na hřbitovy, neoplakávali se zemřelí.

Ve vedických dobách vůbec neexistovaly hřbitovy. Zemřelí byli pohřbíváni na rodových statcích, přitom se místo neoznačovalo náhrobní deskou nebo hrobkou. Dělal se nevelký pahorek, který se po určitém čase srovnával se zemí.

Vedrusové byli přesvědčení, že nejlepší vzpomínkou na člověka má být to, co udělal za života.

Znalost přírody, znalost síly lidské mysli je přiváděla k závěru - jestliže všichni příbuzní budou ve svých myšlenkách modelovat smrt, jejich mysl neumožní duši zemřelého, aby získala tělo.

V památný den ráno se všichni členové rodiny scházeli na nejstarším statku. V jejich přítomnosti přicházel nejstarší člen rodiny, obvykle to byl dědeček nebo pradědeček, k mladší generaci, k dětem. Začínal s nimi mluvit přibližně následovně:

„Když tvůj otec byl stejně starý jako ty,“ říkal dědeček asi šestiletému vnukovi, „zasadil malinkou sazeničku. Uplynul čas a teď je z ní tato velká jabloň, jež přináší plody,“ dědeček přiváděl vnuka k jabloni a dotýkal se jí, vnuk ji hladil také.

Pak dědeček přistupoval k jiným rostlinám a vyprávěl o tom, kdo je zasadil. Všichni členové rodiny mohli pomáhat dědečkovi svými vzpomínkami, vyprávět při tom veselé historky nebo mluvit o pocitech, které prožili.

Nakonec členové rodu přicházeli k nejdůležitějšímu - rodovému stromu - cedru nebo dubu.

„A tento strom," pokračoval ve svém vyprávění stařešina rodu, „zasadil pradědeček mého pradědečka."

Dále začínala společná diskuse: proč byl vybrán tento druh stromu, a ne jiný. Proč vzdálený předek zasadil strom právě na tomto místě, a ne více doprava nebo doleva. Jedni kladli otázky, druzí na ně odpovídali. Občas se rozhořel spor. A často se stávalo, že v zápalu sporu najednou některé z dětí, aniž by si toho samo všimlo, proneslo divnou větu: „Copak to nechápete, vždyť jsem tady ten strom zasadil proto..."

Dospělí členové rodiny ihned chápali, jejich chlapeček má v sobě duši, city a znalosti vzdáleného předka. A byli hrdí na to, že se jeho duše netrápí ve vesmírných prostorech. Nerozpadla se na drobné částičky, ale žije dál v dokonalosti, žije věčně.

Pohanství a tím spíše vedizmus je těžké nazvat náboženstvím. Správněji by se dalo říci „kultura způsobu života". Vyspělá kultura vysoce duchovní civilizace, jež žila na zemi. Tato civilizace nemusela věřit v Boha.

Lidé této civilizace znali Boha.

Lidé této civilizace rozmlouvali s Bohem, chápali Stvořitelovy myšlenky.

Lidé této civilizace znali předurčení bylinky, mušky a planet.

Lidé této civilizace i dnes spočívají v našich duších. Určitě se vzbudí. Veselí, radostní tvůrčové překrásné planety, děti Boha - Vedrussové.

Toto nejsou neodůvodněná slova. Důvodů je spousta. Jeden z nich - Japonsko.

Jak je známo, v XVI. století křesťané dosti usilovně začali šířit svou ideologii v Japonsku. Avšak tehdejší japonský vládce Iejasu Tozugawa, po chvíli pozorování důsledků činnosti křesťanských misionářů, křesťanství zakázal.

Japonsko i dnes, se svým šintoizmem, je státem nejvíce blízkým pohanství.

V překladu znamená "šintoizmus" „cesta bohů". Podle šintoizmu je cílem člověka harmonické soužití s přírodou.

A co? Způsob života Japonců je snad strašný, necivilizovaný? Právě tak je vysvětlován život člověka pohanského období. Lež. Všechno je úplně jinak.

Mnozí Japonci píšou básně, šetrně se chovají k přírodě. Právě japonskou ikebanou je nadšený celý svět. Ale vždyť zájem o toto umění není údělem pouze profesionálních japonských výtvarníků. Ikebanu lze spatřit skoro v každém japonském obydlí.

Zvláštní vztah mají Japonci ke svým dětem. Dospělí vynakládají maximum úsilí, aby jim zabezpečili plnou svobodu.

Zdálo by se, že básníci, výtvarníci... Ale úroveň japonských technologií předstihuje dokonce nejvyvinutější státy. Je těžké jim konkurovat i v oblasti elektroniky, i v oblasti automobilového průmyslu. Když mluvíme o současném pohanském státě, takovém jako Japonsko, mluvíme pouze o elementech pohanství. A jaký typ člověka mohl být za pravé pohanské kultury?

Je jasné pouze jedno, úroveň znalostí by značně předstihoval současného člověka. Ale někdo moc potřeboval dělat z nás hlupáky a vnucovat nám pravý opak.

Japonsko není výjimka a není jediný příklad. Z hloubky tisíciletí k nám došla jména takových geniálních básníků, myslitelů a vědců, jako Archimedes, Sokrates, Demokritos, Herakleitos, Platon, Aristoteles. Žili dvě stě až šest set let před narozením Krista. Kde žili? V Řecku - tehdy ještě také pohanském státě.

Japonsko, Řecko, Řím, Egypt, jejich starodávné chrámové stavby, antické umění, svátky a tradice i dnes zjevně svědčí o kulturní úrovni těchto národů.

A co mohou předložit naši dějepisci o Rusi stejného období? Nic.

Jak máme najít zřetelné důkazy toho, že ve vedické Rusi žili lidé-umělci, lidé-básníci, slavní bojovníci, kteří nikdy na nikoho neútočili, ale skvěle ovládali zbraně.

Řekl jsem Anastasii:

„Jestli nebudou nalezeny zřetelné důkazy kultury vedické Rusi, nikdo v ni neuvěří. Tvá vyprávění o ní budou definována jako legendy. Hledat v pracích dějepisců, jak jsem se přesvědčil, je nesmyslné. Zůstala jsi pouze ty. Dokážeš ukázat na zřetelné důkazy, Anastasie?“

„Ano. Dokážu. Neboť důkazů je velké množství.“

„Pak řekni, kde je třeba dělat vykopávky?“

„Pročpak ihned vykopávky? Důkazem kultury Vedrussů je množství lidských obydlí.“

„Jakých obydlí? Co tím myslíš?“

„Všimni si, Vladimíre, dnešních domů, které staví lidé, a porovnej je s domy vybudovanými na vesnici, v níž teď žiješ. Skoro všechny domy této vesnice jsou zdobeny řezbou. Také jsi viděl starší domy, když jsi byl ve městě Suzdal.“

„Ano, všechny jsou zdobeny ještě lepší řezbou. A nejen domy, vrata, branky jsou také téměř umělecké výtvoř.“

„Takže čím více se noříš do minulosti národa svého státu, tím krásněji zdobené obydlí člověka vidíš.“

V muzeích můžeš ještě vidět přeslici, zdobenou krásnou řezbou, hrnek na pití a jiné náčiní, jež bylo v domácnosti člověka před třemi sty až pěti sty lety. Jak vidíš, Vladimíre, čím dál směřujeme do hloubky století, tím více roste umění výtvarníků.

V žádném státě světa v průběhu mnoha staletí nespatříme tak masovou tvorbu národa. Všimni si, Vladimíre, ne jednotlivých výtvarníků, kteří plnili objednávky bohatých velmožů, ale absolutně celého národa. Posud' to sám, když vidíš v muzeu obyčejnou přeslici, není to předmět cara, carevny nebo nějakého velmože. Vidíš předmět, jenž se nacházel v každém domě. S láskou byly zdobeny krajkovou řezbou všechny domy, včetně ohrady, všechny potřeby pro domácnost byly zdobeny malbou, vyšívalo se oblečení. Nedělali to speciální mistři-výtvarníci, bylo by jich zapotřebí nepředstavitelné množství. Dělal to každá vedrusská rodina samostatně.

Celý národ se zabýval tvorbou. A toto vypovídá o tom, že celý národ žil v dostatku. Na to, aby se člověk zabýval tvorbou, potřebuje čas. Vaši historikové říkají nepravdu, když mluví o tom, že za starodávných časů lidé nedělali nic

jiného, než pracovali bez ustání na svých pozemcích. Kdyby to odpovídalo skutečnosti, neměli by čas na tvorbu. Ale oni ho měli. Co se týče ovládní zbraně, posuď to sám, jestli dokázali sekyrkou dělat tak krásné zámky, tak ji zřejmě ovládali jako malíř štětec.

Víš, jakou zábavnou soutěž vymýšleli o masopustu? Zasazovali do země dvě vysoká břevna, vzdálená tři metry od sebe. Dva soutěžící muži se přibližovali k těmto břevnům. V každé ruce měli po sekyrce. Mužům se zavazovaly oči. A oni pracovali oběma rukama současně, soutěžili, kdo rychleji podetne břevno. Ale toto ještě není všechno, měli ho tak podetnout, aby spadlo přesně na to stojící vedle a povalilo ho."

(1 8 2 .)

DŮLEŽITÉ KNIHY

Jednou jsem se zeptal Anastasiina dědečka, zdali se mu stávalo, aby četl nějaké duchovní nebo vědecké knihy. Následovala velice podivná odpověď:

„Tak, abych je bral do rukou, listoval stránky a četl napsaná slova - pouze jednou. Ale všechno, co je napsáno v důležitých knihách, znám."

„Odkud to znáte? A co je to důležité knihy? Jestli jsou důležité, znamená to, že jsou i nedůležité."

„Ano. A proč si s tím vším lámeš hlavu?"

„Jak to - proč? Kulturní, inteligentní člověk má být sečtělý. Když vystupuji na čtenářských konferencích, stává se, že se lidé ptají, zdali jsem četl tu nebo onu knihu. A já jsem jich za svůj život moc nepřečetl. Proto bych chtěl vědět, jaké knihy je třeba číst nejdřív? I kdyby se člověk zabýval čtením od rána do večera, na přečtení všech knih mu jeden život nestačí. Proto chci vědět o důležitých knihách, abych nevypadal jako úplný laik."

„Víš, Vladimíre, když se tě na tvých čtenářských konferencích lidé zeptají, jaké knihy jsi přečetl, odpověz jim, že znáš všechny."

„Takhle odpovědět nejde, když jsem všechny knihy nečetl. Mohou se mě zeptat, co ve své knize řekl nějaký konkrétní autor. Když jsem jeho knihu ani neměl v rukou, tak ani nedokážu nic odpovědět."

„Odpověz jim jednoduše: ‚Tento autor nic podstatného neřekl.‘ Ať ten, kdo se tě ptá na nějakou knihu, dokáže opak. Rozumíš, Vladimíre, ono se jenom zdá, že knih je velké množství. Ve skutečnosti těch důležitých není dohromady ani deset."

„A jak se dá určit důležitost knihy?"

„Pomocí klasifikátoru."

„Můžete mi ho dát? Alespoň na nějakou dobu?"

„Samozřejmě že mohu, i tobě i všem tvým čtenářům. Jde o to, že klasifikátorem důležitosti knih je způsob života lidí."

„Jak to - způsob života? Co s tím má společného?"

„V různých koncích země žijí lidé. Vznik lidských společenství je vyvolán odlišností států. Kultury národů různých zemí jsou odlišné. Liší se i způsob života, jeho

délka. Kultura různých národností se vytváří, mimo jiné, i pod vlivem důležité knihy. Zpravidla takové, která působí na filozofii národa, vytváří určitý druh náboženství, a tudíž i způsob života.

Například v Číně se za důležité považuje Konfuciovo učení. Od starodávných časů se v Číně vyvíjel zvláštní obraz světa, krátce řečeno, obraz, jenž vysvětluje svět jako živý systém.

Částí tohoto kosmického systému jsou představy o „jin“ a „jang“. Jestli tě zajímá způsob života čínského národa, jestli v něm vidíš příklad pro celé lidstvo, tak si přečti knihu, kterou napsal Konfucius.

Jestli tě zajímá světonázor Japonců, jejich životní úspěchy, přečti si knihu, v které se vypráví o tradičním náboženství tohoto státu - o šintoizmu. Z velké části vytvořilo způsob života japonského národa.

Jestli se ti zdá, že nejšťastnější lidé žijí v křesťanském světě, pak čti Bibli. Důležité knihy - jsou ty knihy, které vytváří ten nebo onen způsob života části lidského společenství."

„Ale vždyť v křesťanském světě je kromě samotné Bible velké množství duchovní literatury."

„Ano, je. Ale není v ní absolutně nic nového. Zpravidla v každé důležité knize je jedna až dvě hlavní myšlenky nebo filozofické závěry. Všechny ostatní knihy na podobné téma jednoduše opakují tuto myšlenku a nic nového do tvého světonázoru nevnáší.

Tak například jednou z hlavních myšlenek v Bibli je myšlenka, že Boha je třeba uctívat nebo plnit jeho příkazy. Dále vzniká množství knih, v nichž se vypráví, jak to udělat lépe. V jedněch se vypráví o nutnosti křižování dvěma prsty, v druhých - třemi. Jaké chrámy podle vnějšího vzhledu je lepší stavět. Uvádí se stovky příkladů uctívání, jež byla uskutečněna různými lidmi, přívrženci uctívání. Mluví o válkách a sporech kolem způsobu uctívání.

Lidé zabředávají do těchto sporů, ztrácejí schopnost definovat hlavní myšlenku. Přestávají porovnávat hlavní myšlenku s jinými. Vypadá to tak, že při čtení množství knih stále o tomtéž nedostávají lidé novou informaci a pouze brzdí své analytické možnosti. A ani se nepokouší určit - zdali skutečně Bůh chce po člověku, aby ho uctíval ? Nebo, možná, že Bůh chce něco úplně jiného ?

Jak vidíš, v průběhu dvou tisíc let mluví statisíce „duchovních“ knih fakticky stále o tomtéž.

Objevení nové zdůvodněné myšlenky o vzájemném vztahu mezi Bohem a člověkem znamená objevení, poprvé za dva tisíce let, nové důležité knihy. Když se objevila, tak předchozí kniha z kategorie důležitých přešla do kategorie historických."

„Mluvíte o objevení nové důležité knihy ? Jak se jmenuje ?"

„Stvoření.' Má v sobě nové myšlenky. A jsou zdůvodněné. Hlavní myšlenka této knihy jasně a opodstatněně říká, co Bůh očekává od člověka, v čem je předurčení člověka... Psal jsi tuto knihu z Anastasiiných slov a vzpomeň si, Vladimíre, co odpověděl Bůh na otázku vesmírných bytostí: ‚Co si tak vášnivě přeješ ?' ptali se všichni. A On jim odpovídal, jistý ve své touze: **‚Společné tvoření a radost**

pro všechny z jeho pozorování.'"

„Ale kde jsou důkazy toho, že tato věta vyjadřuje právě Boží přání ?“

„Důkazy jsou všude. V samotné větě. V duši a v srdci člověka. V logice myšlení. Posud' to sám, když jako základ vezmeme tvoření Země a člověka Bohem, tak následující Boží city budou odpovídat citům člověka rodiče svých dětí. Každý milující rodič si přeje společné tvoření se svými dětmi.

Druhá část věty říká, jaké tvoření si právě Bůh přeje: ‚a radost pro všechny z jeho pozorování.‘ A teď řekni, jaké tvoření může přinést radost absolutně všem ?“

„Odpovědět na tuto otázku je těžké. Někdo se raduje z dobrého auta, druzí jsou k autům lhostejní. Jedni si rádi dají maso, druzí ho vůbec nejí. Dokonce mezi lidmi existuje rčení: ‚Proti gustu žádný dišputát‘ Sotva se najde věc, která by se líbila všem.“

„Nicméně možné to je. Například vzduch, voda, květiny...“

„Ale vždyť už jsou stvořeny, a tady jde o společné tvoření“.

„Ano, vzduch, voda a rostliny jsou stvořeny. Ale bývají různé. Člověk je schopný udělat to, že vzduch bude naplněn prachem, spáleninou, smrtícími plyny, anebo naplnit ho étery, aromátem, květinovým pylem. Voda též bývá různá. Lze například používat vodu zavánějící chlorem, ale je možno pít životodárnou. Mezi rozmanitostí rostlin je také možno vytvořit smetí a nepořádek, ale lze vytvářet i neobyčejně krásné živé obrazy, které potěší zrak a vábí. O tomto se mluví v knize ‚Stvoření‘.“

„Jestli je kniha ‚Stvoření‘, jak říkáte, důležitá, měla by také změnit život společnosti nebo nějak na ni zapůsobit ?“

„Ano, takový je zákon. Nová myšlenka se každopádně materializuje jako nový způsob života společnosti.“

„Ale kdy se to stane ? Od jejího vydání uplynuly již dva roky.“

„Správně by se mělo říct ne „již“, ale „pouze“. Ale i během tohoto relativně krátkého období toho již hodně stvořila, vždyť jsi sám říkal, že mnozí lidé se již pokouší vytvářet nový obraz svého života. Dokonce připravují programy státního zřízení.“

„Ano, to jsem říkal, tyto projevy skutečně existují.“

„Tak vidíš. Na viditelné projevy křesťanské ideologie bylo zapotřebí tři sta let, a tady pouze dva roky. Anastasiiny myšlenky se materializují v reálném způsobu života mnohých národů, spojují lidské snažení do jediného tvůrčího nadšení společného tvoření.

Vypustila do prostoru nové myšlení a to je událost vesmírného rozsahu. Tudíž odpovídající hodnocení dostane také kniha, v které tyto myšlenky poprvé zazněly.“

„Takže i já budu jedním z významných spisovatelů ?“

„Nebudeš jedním z... Budeš nejvýznamnějším, Vladimíre, vnučka na vedlejší roli pro svého milovaného ani nepomyslí.“

„Není to úplně tak, v populárních novinách ‚Argumenty a fakta‘ bylo zveřejněno hodnocení knih a ‚Rodová kniha‘ byla v Rusku umístěna na druhou pozici.“

„S postupem času si mnozí lidé uvědomí důležitost tvých knih. A tehdy pro ně pouze první místo bude málo. Od napsání první knihy uplynulo pouze šest let, nikdo tě neznal, ale dnes jsi nejen známý. Slyšel jsem, že ti byl předán diplom a udělen titul národního akademika.“

„Ano. Ale není to titul tradiční akademie, ale společenské.“

„No právě, společenské. Važ si toho titulu, je vyšší než tradiční. Své slovo řekl národ. Lidé, kteří si uvědomili důležitost toho, o čem jsi hovořil ve svých knihách, určili také tvou významnost, fakticky pochopili Anastasiiny myšlenky, náležitě je ohodnotili. Udělali to nevšední lidé, dokážou pochopit, vtělit a materializovat myšlenky. Tak to bude. Jenom nezpychni, vydrž do určité doby bez pýchy.“

„Pokusím se. Ještě jednou si přečtu Anastasiiny výroky. Detektivky, různou beletrii pochopitelně číst nebudu. Skutečně neobsahují důležité myšlenky. Je to pouhá zábava. Ale jedna otázka mi není jasná. Určit, zdali je kniha důležitá nebo není, lze pouze po jejím přečtení. Ale knih je napsáno obrovské množství, zajdeš do knihovny a tam na policích leží desítky tisíc knih. Mnohé mají nápadné názvy, dokonce takové jako ‚Rozhovor s Bohem‘, ‚Otevření pravdy‘, ‚Všechna tajemství života‘. Ale ve skutečnosti, člověk to čte, čte a žádnou novou myšlenku tam nespátří. Možná, že mezi deseti tisíci je jedna významná, ale pravděpodobnost, že na ni narazím, je jedna ku deseti tisícům. Co mám dělat?“

„Vždyť ti říkám: předtím, než začneš číst, podívej se na život planety, z života národa si vyber situace, které se ti nejvíce zalíbí a čti jeho knihu, přemýšlej.“

„A jestli se mi nic nebude líbit? Všechny národy mají podobná neštěstí. Existují samozřejmě odlišnosti, ale celkově... Ekologie, například, po celé zemi se zhoršuje...“

„Jestli se ti nic nezalíbí, začni přemýšlet, jak vytvořit příjemný život, když to vymyslíš, napíšeš knihu sám.“

„Sám? Aníž bych něco četl?“

„Ale proč sám sebe pleteš, Vladimíre? Říkáš, že nemůžeš najít náležitě knihy. Za nápaditostí názvu je pouhá řada slov bez smyslu a bez nové myšlenky. A zároveň pochybuješ, myslíš si, že člověk nemůže být rozumný, aniž by nepřečetl nějaký nesmysl. Mimo jiné ti povím, že se každý člověk od narození pokouší číst nejdůležitější knihu. Její jazyk se liší od tištěných písmen, vzpomeň si: ‚Tento jazyk má vůni a barvu...‘“

„Pochopil jsem.“

„Tak ji čti a přemýšlej.“

(183.)

CVIČENÍ PRO TELEPORTACI

„Ano, máš pravdu, Vladimíre, při dnešním stavu vědomí většiny lidí se to, co tvoří Anastasia, zdá být neuvěřitelné. Ale až přijdou uvědomělost a stav, jež byly charakteristické pro lidi původních pramenů, lidé se sami budou smát dnešnímu údivu.“

Ted' ti povím pouze o jednom cviku, jehož pomocí jednoduše dokážeš teleportovat své druhé „Já“. Přenést se do jiného města, státu nebo doby. Dokáže to každý, když nebude líný.

Jednou jsi viděl, jak Anastasia, plnice tvou prosbu, v okamžiku přenesla své tělo z jednoho břehu jezera na druhý. Pak ho přemístila zpátky. A neskrývala, jak může člověk dokázat něco podobného. Je třeba si v myšlenkách představovat všechny buňky těla, tak drobné, že je není vidět ani mikroskopem, rozptýlit je v prostoru svou myslí a vůlí myslí je všechny sebrat vjedno, ale na novém místě. Dojem z takovéto podívané je ohromující.

Uskutečnit něco podobného může člověk, jehož rychlost myslí mu dovoluje v jednom okamžiku představit si do detailů své tělo. Stačí mikroskopická chyba a po rozptýlení se nedokážeš „složit“ zpátky.

Během svého života jsem toto prodělal pouze třikrát, přitom jsem se pokaždé připravoval neméně než rok. Ted' už něco podobného nedokážu. Trochu jsem zestárl nebo jsem zlenivěl... Ale dokonce i vnučka, když ti jednoduše předvedla své přemístění, řekla: „Není třeba to dělat, pokud to není obzvlášť nutné.“ A vysvětlila proč.

Mezitím tě nejednou přenášela do různých dob a měst. Viděl jsi obrazy a cítil svou přítomnost v těch situacích. Řekl jsem to správně ?”

„Ano, správně. Když jsem popsal, jak přenesla mě a sebe na jinou planetu bez těl, ta zůstala na Zemi, mnozí neuvěřili v možnost podobného činu.“

„Uvěří tomu, když sami dokážou uskutečnit něco podobného. Hned tě tomu naučím. Jenom pozorně poslouchej a zkus si uvědomit to, co ti povím.“

Člověk se skládá z množství energií vytvářejících jeho podstatu. City, mysl, představivost - to je také člověk. Ale tyto energie není vidět. Nebudeme mluvit o tom, zdali jsou tyto části těla materiální nebo nejsou. V tomto případě jejich míra materiálnosti není tak důležitá. Důležitější je něco jiného, ony jsou a jsi to také ty - člověk.

Materiální lidské tělo - je jednou z mnoha součástí člověka. Člověk může žít i bez materiálního těla, ale tehdy mu budeme muset říkat nějak jinak. Materiální tělo dává možnost definovat míru harmonické rovnováhy všech ostatních energií.

Ted' si představ, že ty nebo někdo jiný svou vůlí oddělil od těla všechny své energie, celý komplex a přemístil je do jiného prostoru.“

„A copak něco takového může dokázat každý ?”

„Může. Částečně se to stává každému ve snu. Ale nerozptyluj se, poslouchej dál. Řekl jsem: svou vůlí je člověk schopný přemístit celý komplex citů. K tomu je zapotřebí pouze nevelký trénink. Tady je cvik pro trénování.“

Jé třeba vybrat místo, kde tě nikdo nevyruší. Může to být i obyčejný pokoj, postel. A do tohoto pokoje by se neměly dostávat zvuky, které by tě vyrušily při tréninku. Leháš si na postel a uvolňuješ své tělo. Zkontroluj, aby ruce, nohy a hlava volně a pohodlně ležely. Pak bez pohnutí, jen svou vůlí zkus nasměrovat do prstů jedné ruky větší proud krve než do ostatních částí těla. Nepodaří se to hned, opakuj to do té doby, pokud nepocítíš lehké píchání v konečcích prstů té ruky, do které jsi nasměroval více krve, své energie. Podobné pokusy je třeba dělat ne déle než

třicet minut denně, ale dělat to do té doby, dokud nedokážeš svobodně, podle svého přání, směřovat proud energie, krve, do jedné ruky, do druhé, do chodidel. Když dosáhneš vytouženého výsledku, dokážeš směřovat energii i do mozku.

Ten, kdo ovládne podobné umění, získá nemalý užitek pro své zdraví. Například bude moci odstranit boláček nebo vrídek na své ruce, noze nebo jiné části těla, vyživit vypadávající vlasy. A hlavně dokáže dát svému mozku dodatečnou energii. Ještě je třeba říci, že pro dosažení něčeho podobného je třeba několik dnů před začátkem tréninku přestat konzumovat maso. Strava má být rozmanitá, lehce stravitelná a čerstvá, s étery. V podmínkách, v nichž žiješ, je těžké získat takovou stravu. Ale mnoho chybějícího ti vynahradí následující potraviny: ráno si dej asi deset gramů cedrového oleje, pak dvacet gramů medu a kolem pěti gramů květového pylu. Totéž je třeba zopakovat tři hodiny před spánkem.

Když ovládneš první část cviku, můžeš přistoupit k druhé; Ale nejdřív mi řekni, co nejčastěji dělá člověk každý den doma ?"

„Zřejmě nejčastěji připravuje jídlo. Samozřejmě, každý den většina lidí připravuje jídlo. Například loupají brambory."

„Tak si vyber takovou činnost, která se nejčastěji opakuje. Není důležité jakou, hlavně aby ti byla velice známá. Uvedl jsi loupání brambor, pro někoho je to nejobvyklejší činnost, někdo další si vybere něco jiného.

Vem si hodinky a na začátku činnosti zaznamenej čas. Při práci se snaž nemyslet na nic jiného, zapamatovávej si detaily a své pocity. Například, když loupáš brambory, zapamatuj si, jak jsi držel nůž, kam padaly slupky, jak jsi je myl a jaké byly pocity z vody. Zapamatuj si, jak jsi pokládal brambory do nádoby na vaření a dával na oheň, zapamatuj si, jak jsi po všem uklízel odpadky.

Když se rozhodneš, že tvá činnost je ukončena, podívej se na čas, zapamatuj si nebo zapiš, kolik minut jsi na ni potřeboval. Dejme tomu, že uběhlo pouze dvacet minut. Vem budík a nařid' ho tak, aby zazvonil přesně za dvacet minut. Odejdi do pokoje, v kterém sis osvojil první část cviku. Lehni si na postel, uvolni se, zavři oči a představ si, že jsi v kuchyni, kde jsi loupal brambory.

Všechno si je třeba představovat do nejmenších detailů. Jestli si všechno představíš správně, postupně a do detailů, budík zazvoní po ukončení tvého představování.

Jestli budeš líný a vynecháš mnohé detaily, myšlenkové představování se ukončí, ale budík nezazvoní.

Pokud ve svých myšlenkách budeš mdlý, pomalý, budík zazvoní dřív.

Na takový trénink bude někdo potřebovat rok, někdo dva a někdo se to může naučit i za měsíc. Ten, kdo se tomu naučí, jehož čas v představách se bude shodovat s reálným, se téměř přiblíží k teleportaci. Může začít s třetí částí cviku.

V třetí části cviku je třeba v myšlenkách přejít do jiného pokoje svého bytu a uskutečnit nějakou činnost, kterou děláš velmi zřídka. Teď zaznamenáváš čas svých činů v představách. Například vcházíš do pokoje, naléváš vodu do nějaké nádoby a zaléváš květiny. Když v myšlenkách zaliješ květiny a zastavíš se, podívej se na hodiny, zapamatuj si nebo si někde napiš, kolik času jsi potřeboval na představy.

Pak vejdi do pokoje, v němž jsi nedávno byl ve svých myšlenkách, a zopakuj zalévání květin. Čas má být na minutu stejný. Rozdíl opět vypovídá o tom, že potřebuješ trénovat. Když se čas bude shodovat, svým druhým „Já“ dokážeš uskutečnit mnohé, bývat nejen v pokoji svého bytu, ale i v sousedním domě a státě. K tomu budeš potřebovat pouze důvěryhodné detaily. Když je podrobíš analýze, dokážeš vytvořit celou situaci do detailů a bývat tam.

Ne každý tohle dokáže, ale mohu tě ujistit, že jestli jsi jednou byl v nějakém městě cizího státu, můžeš se tam dostat podruhé, potřetí, když tam přemístíš své druhé „Já“.

Ten, kdo toho dosáhne, by měl pamatovat na jedno nebezpečí - své druhé „Já“ nelze oddělovat od těla nadlouho...”

Tady odbočím a povím podrobněji o nebezpečí.

Ze zvědavosti jsem provedl cviky, o nichž mluvil Anastasiin dědeček, a když jsem dosáhl úspěchu, zkusil jsem se přemístit nebo teleportovat své druhé „Já“ na Kypr do městečka Páfos, kde jsem měl možnost být.

Lehl jsem si na pohovku ve své pracovně, uvolnil jsem se, představil jsem si, jak jedu na letiště, nasedám do letadla, přilétám do Lárnaky, ubytovávám se ve známém hotelu. Pak se sprchuji a jdu na procházku k moři.

Večerní káva, místní hudba, ráno pláž, koupání v moři...

Vrátil jsem se nebo probral jsem se, nevím, jak se to v tomto případě přesněji řekne, za tři dny. A sotva jsem se dokázal zvednout z postele. Tělo, jemně řečeno, dlouho chtělo na toaletu, ale nikdo ho tam neodvedl. Ještě se mu chtělo jíst, ale nikdo ho nekrmil. S námahou jsem se zvedl a podíval jsem se do zrcadla. Odraz v zrcadle se mi nelíbil. Na tváři mi narostlo třídenní strniště a výraz tváře byl pohoršený a neradostný. Bylo mi moc líto svého těla, které bylo tři dny opuštěné.

Z toho, co se stalo, jsem udělal závěr, že lidské tělo - je absolutně bezmocná hmota bez energie druhého nebo možná prvního lidského „Já“. Ale i když je bezmocné, tak přece nejmilejší a není třeba ho opouštět ani kvůli cestování do zámořských lázní.

A ještě něco, když cestuješ bez těla, jsou pocity jakoby plné, cítil jsem i mořskou vodu, i teplo slunečních paprsků, ale tělo se neopálilo.

Ze začátku mi bylo líto času, který jsem ztratil na trénink. Ale potom, pomocí svého druhého „Já“, se mi povedlo účelně využít možnost vidění některých událostí, jež se zatím nestaly. Takovým způsobem jsem napsal několik námětů, jež tady představím.

(1 8 4 .)

DEJTE DĚTEM VLAST

Na Ukrajině je město Charkov. A je v něm dětský domov. Pěkný dětský domov: útulné místnosti, krásné akvárium, velký bazén. Místní vláda se vynasnažila, pomohli také podnikatelé. Vedoucí městského odboru pro vzdělávání mi ukazoval místnosti a vyprávěl o tom, že děti tohoto dětského domova chodí do běžné školy. Díval jsem se z okna. Děti se ve skupinkách vracely ze školy. Pouze jedna malinká holčička šla stranou od ostatních.

„Je to Soňa. Chodí do první třídy," vyprávěl mi ředitel. Vždy chodí sama. Myslí si, že ji brzy adoptuje židovská rodina."

„Proč židovská, nepodobá se židovskému dítěti, má světlé vlasy, spíš je Ukrajinka."

„Někdo jí ve škole řekl, že Soňa - je židovské jméno, a tudíž je židovka. Soňa souhlasila s takovou národností a ihned se rozhodla, že ji adoptuje určitě židovská rodina. A stále chodí sama, protože si myslí, že když bude chodit ve skupině, budoucí rodiče si jí nevšimnou."

Pěkný dětský domov je v Charkově. I v jiných městech Ukrajiny, Běloruska, Ruska jsou dětské domovy. Žijí v nich děti. A bez ohledu na to, do jaké míry jsou útulné místnosti v dětských domovech, touží děti po tom, aby měly rodiče, rodinu.

Po asfaltovém dvoře důležitě kráčela v šedivých botičkách malinká hubeňoučká Soňa z první třídy, odděleně od skupiny vrstevníků. A snila obyvatelka dětského domova, Soňa...

Uběhl jeden den, druhý, pak měsíce. Soňa ještě nevěděla, že dětské útulky existují dávno a v různých zemích a že ne všechny děti jsou adoptovány. Že většina z nich je odsouzena k životu bez rodičů. Nebyla adoptována ani Soňa.

Avšak její život se vyvinul netypicky. V té době se skupina obyvatel města Charkova rozhodla vybudovat nedaleko města osadu. Povedlo se jim dostat sto padesát hektarů půdy a sto dvacet rodin si vzalo po hektaru a rozhodlo se založit své rodové statky.

Jeden příděl na kraji zůstal bez majitele a lidé se ho rozhodli dát někomu z obyvatel dětského domova. A stalo se to, že výběr padl na malinkou Soňu. Holčička byla přivezena autem spolu s vychovatelkou na svůj pozemek. A vychovatelka začala dítěti vysvětlovat:

„Vidíš, Soňo, tady jsou zatlučeny kolíky a mezi nimi natažena šňůra. Za touto šňůrou je tvá půda, celý hektar. Darovali ti ji lidé, kteří si také vzali po hektaru půdy vedle tebe a budou na ní zakládat zahrady a budovat domy. Až povyrosteš, také budeš moci vystavět dům a založit zahradu. Tvá půda na tebe bude čekat."

Holčička přistoupila ke šňůře, dotkla se jí a zeptala se vychovatelky:

„Takže za touto šňůrou je má půda a já tam mohu dělat všechno, pro co se rozhodnu ?"

„Ano, Soněčko, je to tvá půda a pouze ty jediná můžeš rozhodovat, co na ní vyroste."

„A co na ní vyroste ?"

„No, zatím, jak vidíš, tu rostou jen různé traviny. Ale na sousedních pozemcích, podívej se, lidé již zasadili jablůňky, hrušky a mnoho dalších ovocných stromů, jejich zahrady budou brzy kvést. A ty, když povyrosteš, rozhodneš se, co a kde zasadíš na své půdě, aby tu bylo krásně jako u ostatních."

Soňa se sklonila a prolezla pod šňůrou na svůj hektar půdy, udělala několik kroků podél šňůry, pozorně prohlížejíc travu a všechno, co v ní pobíhalo a cvrkalo. Došla k malinké bříze, jež rostla na pozemku, a dotkla se zatím slaboučkého kmene stromu. Otočila se k vychovatelce a z nějakého důvodu se rozechvěle zeptala:

„A stromeček ? Břízka ? Je také jen moje ?"

„Ano, Soněčko, břízka je teď také pouze tvá, když roste na tvé půdě. Až vyrostěš, budeš tady moci zasadit i jiné stromy, ale teď musíme jet, brzy bude oběd a já mám být ve třídě.“

Holčička se otočila tváří ke svému pozemku a začala se na něj mlčky dívat.

Ti lidé, kteří mají děti, vědí, že když si děti hrají, ohrazují si z různých věcí improvizované pokoje nebo na vesnici budují malinké chýše a hrají si v nich. Z nějakého důvodu má každé dítě potřebu ohradit od velkého světa svůj malinký, vytvořit svůj prostor. Děti z dětského domova mají společný prostor a tento společný prostor, i když je dobře zařízený, působí na ně depresivně.

Soňa, jako i ostatní děti z dětského domova, nikdy neměla svůj, byť sebemenší koutek.

A teď stojí za šňůrou, kde všechno patří jí. Tráva, živí koníci v ní i malinká břízka. Hubeňoučká holčička se otočila k vychovatelce a začala mluvit. V jejím hlase se spojily intonace úpěnlivé prosby a odhodlanosti:

„Prosím vás, velice-velice prosím, dovolu mi, abych tu zůstala. Vyjedte, já přijdu sama.“

„Jakpak ujdeš třicet kilometrů?“

„Ujdu,“ odhodlaně odpověděla Soňa. „Ujdu a přijdu. Možná přijedu autobusem. Prosím, dovolu mi, abych byla sama na své půdě.“

Když slyšel tento rozhovor majitel sousedního pozemku, řidič „žiguliku“, navrhl:

„Ať tady děvčátko zůstane do večera. Odvezu vás a večer přivezu i ji.“

Vychovatelka popřemýšlela a souhlasila. Nesouhlasit nemohla, protože se podívala na tvář holčičky, jež stála za šňůrou a čekala na její rozhodnutí:

„Dobře, Soňo, buď tady do večera, oběd ti pošlu po řidiči.“

„Nač posílat. My se se sousedkou o oběd rozdělíme,“ vážně řekl řidič „žiguliku“, s úctou pronášeje slovo „sousedka“. „Slyšíš, Klavo,“ zakřičel na svou manželku, která kuchtila oběd na verandě domu, jenž se stavěl, „připrav oběd pro čtyři, dnes s námi bude sousedka.“

„Dobře,“ odpověděla manželka, „stačí pro všechny.“ A dodala: „Ty, Soňo, kdybys něco potřebovala, klidně se ozvi.“

„Děkuji,“ odpověděla neskonale šťastná Soňa.

Když „žigulik“ odjel, šla Soňa podél šňůry natažené mezi kolíky. Šla pomalu, občas se zastavovala, sedala si na bobek a rukama se dotýkala něčeho v trávě, pak opět šla. A takhle obešla po obvodu celý svůj pozemek. Pak se postavila uprostřed hektaru, rozhlédla se na všechny strany. Najednou rozpřáhla ruce, a poskakujíc a kroužíc, se rozběhla.

Po obědě, když Klava viděla, jak se děvčátko unavilo běháním po svém pozemku, nabídla jí, aby si lehla u nich na lehátko a chvíli si spala. Ale unavená Soňa odpověděla:

„Jestli je to možné, dejte mi něco ze starého oblečení, abych si dala pod sebe. Lehnu si na své půdě u břízky.“

Nikolaj postavil lehátko s matrací a dekou u břízky na Sonině pozemku. Holčička si lehla a ihned se ponořila do hlubokého spánku. Byl to její první spánek na vlastní rodové půdě.

V dětském domově vznikl, jak to ze začátku vypadalo, neřešitelný problém. Každý den Soňa žádala vychovatele, aby jí dovolili jet na její hektar půdy. Vysvětlování, že je ještě malinká na to, aby sama jezdila autobusy a vychovatelé že ji vozit nemohou, protože nemohou opustit ostatní děti, nepomáhalo.

Soňa oslovila ředitele dětského domova. Vysvětlila mu, že rozhodně musí navštěvovat svou půdu. Rozhodně, protože na sousedních pozemcích lidé již sází stromy a brzy jim začnou kvést zahrady. A její půda, jak to vypadá, je opuštěná. Nic na ní nepokvete.

Nakonec ředitel dětského domova vymyslel pro Soňu přijatelné řešení a řekl:

„Teď, Soňo, není možné vozit tě na tvůj pozemek, jelikož se mimo jiné máš ještě půl měsíce učit. Za čtrnáct dní začnou prázdniny, promluvím s tvými sousedy, a když budou souhlasit, že na tebe dohlídnou, tak tě o prázdninách na nějakou dobu odvezeme na tvůj pozemek. Na týden nebo možná na déle. Mimochodem, těch čtrnáct dní bys mohla využít ve prospěch své půdy. Tady si vem dvě brožury, přečti si je. V jedné se píše o tom, jak se mají dělat záhonky, v druhé - o léčivých rostlinách. Jestli se budeš dobře chovat, připravím ti na prázdniny také různá semena.“

Soňa se chovala vzorně. Pečlivě si připravovala úkoly a po celý, absolutně celý volný čas četla dvě brožury, které jí daroval ředitel. Když šla spát, snila, představovala si, jak krásně na jejím pozemku budou růst různé rostliny. Noční vychovatelka si jednou všimla, jak Soňa, když všechny děti spaly, kreslila při měsíčním světle, které vnikalo oknem, stromy a květiny.

Sousedé souhlasili, že na děvčátko dohlídnou, a když začaly letní prázdniny, sám ředitel pomáhal nakládat do kufru „žiguliku“ dávku potravin na dva týdny, lopatku, hrábě, balík se semeny...

Nikolaj si nechtěl vzít potraviny z dětského domova, ale ředitel mu řekl, že Soňa je nezávislá holčička, nechce nikomu být zátěží a je lepší, když bude vidět, že má i své potraviny.

A navíc dostala nový spací pytel. Nehledě na to, že rodina souseda Nikolaje pro holčičku z dětského domova připravila nevelký pokoj v již postaveném přízemí svého domu a postel.

Když Soňa nasedala do auta, vyprovodit ji vyšli nejen pracovníci, kteří ten den měli službu, ale i mnozí lidé, kteří tam přišli schválně, aby se podívali na štěstím zářící tvář děvčátka.

První tři noci Soňa spala v domě sousedů, v pokoji pro ni určeném, celé dny trávil na svém vlastním hektaru půdy.

Třetí den měl Nikolaj narozeniny a přijela k němu početná návštěva. Jeden mladý pár přijel se svým stanem. Následující den se hosté rozjeli, ale stan zůstal.

„To je dárek pro tebe,“ řekli mladí Nikolajovi.

A Soňa přišla k Nikolajovi s prosbou, aby jí dovolil spát ve stanu. Nikolaj souhlasil:

756 „Samozřejmě, spi, když se ti chce. Je ti snad v pokoji dusno?“

„V pokoji je dobře," odpověděla holčička, „ale všichni lidé spí na své půdě a moje přes noc zůstává osamělá. Na mnohých pozemcích svítí světýlka, ale na mém je tma."

„Takže ty chceš, abych ten stan postavil na tvůj pozemek ?"

„Moc chci, strýčku Koljo, aby byl vedle břízky. Pokud budete mít čas, jestli vás to neobtěžuje..."

Všechny následující noci Soňa spala ve stanu, postaveném u břízy na jejím hektaru.

Ráno po probuzení šla ihned k vědru s vodou, jež stálo u stanu, nabírala hrníčkem do pusu vodu a pouštěla ji slaboučkým proudem do nastavených dlaní, umývala se.

Pak vzala album, na jehož stránkách byly vlastnoručně nakreslené obrázky plánu pozemku a prohlížela si je. Potom šla dělat květinové a zeleninové záhonky.

Nevelká polní lopatka, darovaná ředitelem dětského domova, i když byla ostrá, nešla Soně stejně nijak zapíchnout do půdy na hloubku rýče, dokázala to pouze do poloviny. Avšak záhonky se jí stejně povedly.

Soused Nikolaj jí nabídl, že ta místa, na která ukáže, na jejím hektaru přeorá, ale Soňa to kategoricky odmítla. A vůbec, chovala se žárlivě ke každému vtrhnutí na teritorium jejího hektaru. Lidé to cítili a snažili se bez jejího vědomí nepřekračovat hranici vymezenou kolíky se šňůrou nataženou mezi nimi. Dokonce soused Nikolaj, když se ráno vzbudil a chtěl pozvat Soňu ke snídani, docházel pouze ke šňůře a odtud oslovoval Soňu.

Nějaká přímo neobvyklá snaha malinké holčičky být samostatná nebo strach být někomu na obtíž jí nedovolovaly o něco prosit, dokonce i tehdy, když se jí někdo z obyvatel osady snažil nabídnout buď oblečení, bonbóny nebo nářadí, zdvořile děkovala, ale vzít si to kategoricky odmítala.

Během dvou týdnů strávených na své půdě Soňa přerýla a osázela tři zeleninové záhonky a uprostřed udělala velký květinový.

Poslední ráno dvoutýdenního Sonina pobytu na její půdě přišel Nikolaj jako obvykle k hranici jejího pozemku, aby ji pozval na snídani. Holčička stála u svého záhonku, na kterém ještě nic nevzešlo, dívala se na něj, a aniž by se otočila, odpověděla Nikolaji:

„Strýčku Koljo, není třeba mě dnes zvat k jídlu, já dnes nechci."

Nikolaj vyprávěl, že v hlase děvčátka vycítil nějaké zklamání a těžko potlačovaný pláč. Nezačal zjišťovat, co se stalo. Vrátil se k sobě a začal pozorovat Soňu dalekohledem.

Holčička chodila po pozemku, dotýkala se rostlin, něco upravovala na záhoncích. Pak přišla ke své břízce, chytila se jí ručkama a její ramínka se zachvívala.

V poledne za Soňou přijel starý mikrobus z dětského domova. Řidič zastavil u vjezdu na Nikolajovu usedlost a zatroubil.

Potom Nikolaj vyprávěl:

„Když jsem se podíval dalekohledem, jak sbírala své prosté věcičky, lopatku a hrábě, a jak sklíčeně mířila k nám, když jsem viděl její tvář, nevydržel jsem to, popadl jsem mobilní telefon. Dobře, že se mi ihned povedlo spojit se

s ředitelem dětského domova. Řekl jsem mu, že podepíšu jakékoliv papíry, převezmu na sebe zodpovědnost za dítě, vezmu si dovolenou, nepřetržitě budu na pozemku, jen aby se děvčátko mohlo nacházet na svém hektaru do konce prázdnin.

Ředitel nejdřív začal vysvětlovat, že všechny děti dětského domova mají odjet na léčení a odpočinek do letního tábora u moře. Že se o takovou možnost dlouho snažil a teď, díky sponzorům, jedou. Řekl jsem mu něco jako chlap, ale neurazil se, také mi odpověděl ostře. A ihned dodal: ‚Dejte telefon řidiči, zítra přijedu sám.‘

Vyběhl jsem ven, dal jsem řidičovi telefon a sám mu říkám:

‚Dělej, kamaráde, rychle odjed.‘

Řidič odjel a Soňa, jež přišla, se zeptala:

‚Strýčku Koljo, pro mě tu byl náš autobus ? Proč ale odjel ?‘

Rozhovor s ředitelem mě z nějakého důvodu silně rozrušil, zapaluji si, ruce se mi klepou a říkám jí:

‚Zrovna pro tebe. Přijel jen tak, aby se zeptal, zdali nepotřebuješ nějaké potraviny, anebo ještě něco, řekl jsem mu, že si vystačíme.‘

Pozorně se na mě podívala, zdálo se, že něco pochopila, tiše řekla:

‚Děkuji, strýčku Koljo,‘ nejdřív šla a potom rychle běžela na svou půdu.

Ředitel dětského domova přijel ráno, ale já už jsem na něj čekal. Jenže nešel ke mně, ihned mířil ke stanu. Nestihl jsem mu říci, aby bez pozvání nepřekračoval šňůru. Ale on, chlapík, domyslel se sám, zjevně, aby nenapínal dítě, jen co mu děvčátko vyšlo v ústrety, ihned řekl:

‚Dobrý den, Soňo, zajel jsem pouze proto, abych se zeptal, odjíždíme k moři a co ty: zůstaneš tady nebo pojedesh s námi ?‘

‚Tady,‘ neřekla, ale vykřikla Soňa.

‚Myslel jsem si to,‘ odpověděl ředitel, ‚proto jsem ti přivezl jako potravinový přiděl...‘

‚Není třeba si dělat starosti a utrácet čas. Já nic nepotřebuji.‘

‚Není třeba ? A co mám, s dovolením, dělat ? Na každého svěřence stát poskytuje peníze. A ty se tady vychováváš sama, sama se stravuješ. Jak mám v takové situaci skládat účty ohledně státních peněz. Ne, jen si to laskavě vem. Pojd'. Alexejiči, vykládej. Dovol, abychom vešli, Soňo. Ukázala bys nám své hospodářství ?‘

Soňa se nějakou dobu dívala na ředitele ve snaze pochopit situaci úplně. Pak viděla, jak řidič mikrobusu vykládá nějaké těžké tašky, a když si byla naprosto jistá, že zůstává na své půdě do konce prázdnin, radostně vykřikla:

‚O, copak jsem to... Pojdte dál, tady jsou dvířka, provázek tady není. Pojdte na návštěvu. Ukážu vám své hospodářství. Pojdte také, strýčku Koljo.‘

Přivedla nás ke svému stanu a ihned nabídla, abychom se napili vody z vědra stojícího u stanu:

‚Tady je voda, mám ji z pramene, je chutná, lepší než z kohoutku. Napijte se, prosím.‘

„Neodmítanu,“ odpověděl ředitel, nabral si půl hrníčku a s chutí se napil, „je dobrá.“

I já jsem se napil, i řidič a chválili jsme Soninu vodu, k jejímu velkému potěšení. Zřejmě poprvé v životě Soňa vlastnila něco svého. Byť pouze vodu, ale svou a toto své mohla poprvé dávat dospělým. Soňa začínala cítit svou sounáležitost se světem. Pak jsme asi půldruhé hodiny nebo i dvě poslouchali Sonino nadšené vyprávění o tom, co už zasadila a co se chystá zasadit. A ukazovala nám kresby svého rodového statku. Jenom domeček v jejích plánech-kresbách nebyl.

„Už musíme jet,“ řekl Soně ředitel, „ty věci si už vybal sama. Přivezl jsem ti i lampu na baterii. Lze jí svítit do dálky, a jestli ji přepneš na denní režim, je při ní možné i číst. A ke čtení teď toho máš hodně. Přivezl jsem ti časopis o zahradní architektuře, knihy o pěstování všeho možného a o lidovém léčitelství.“

„O, opět jsem zapomněla,“ spráskla ruce Soňa. „Okamžik.“

Odhrnula závěs stanu a uviděli jsme svazky různých bylin, jež visely na natažené šňůře. Sundala několik svazků a podala je řediteli.

„Je to vlaštovičník. Taková bylinka. Je to pro Káťu z naší skupiny, potřebuje to uvařit a pít. Je často nemocná. Přečetla jsem si o tom v brožuře, kterou jste mi dal. Nasušila jsem.“

„Děkuji...“

Zkrátka, ten ředitel je hodný člověk a má rád děti. Pak jsem s ním mluvil, vyptával se mě na Sonino chování, dával užitečné rady.

A Soňa takhle strávila celé léto ve stanu na hektaru své půdy. Její záhonek uprostřed pozemku rozkvetl překrásnými květy. Na zeleninových záhoncích vzešly cibulka, ředkvičky a jiné.

Po večerech, když dny byly kratší, jsme často pozorovali, jak bliká světlo ve stanu pod břízkou. Každý večer Soňa četla knížky o lidovém léčitelství a ve svém albu stále kreslila budoucnost své půdy.

Když koncem léta pro ni přijel starý mikrobus z dětského domova, pomáhal jsem nakládat Soniny zásoby. A bylo co nakládat. Samotných bylin nasušila kolem dvou set svazků. Pytel brambor, tři tykve, zkrátka, naložili jsme mikrobus. Zeptal jsem se Soni:

„Co plánuješ na příští rok? Mám schovat tvůj stan?“

„Příští prázdniny určitě přijedu. Hned první den přijedu na svou půdu. Jste dobrý soused, strýčku Koljo. Děkuji vám za dobré sousedství!“

I ruku mi podala jako dospělá, byla to pevnější ruka. A i samotná Soňa se přes léto nejen opálila, ale i zesílila, stala se sebejistější.

Příští rok přijela se sazeničkami ovocných stromů, s nějakou sadbou a ihned se dala do práce.

Lidé naší osady se na schůzce rozhodli, že postaví Soně malinký domeček. A Zina, manželka podnikatele, jenž stavěl největší vilu, trvala na tom, aby nebyl malinký:

„Stydím se dívat lidem do očí. Všichni v osadě zakládají domy jako paláce a jedno samotné dítě žije ve stanu. Návštěvy přijíždějí, pomyslí si o nás bůhví co.“

Znajíce povahu děvčete, její choulostivý vztah k různým darům, vést s ní jednání

ohledně stavby poručili mně.

Přišel jsem k ní a říkám:

„Soňo, lidé v osadě se na schůzi rozhodli postavit ti nevelký domeček, jenom ukaž místo, kde se má postavit.“

A ona se mě nějak obezřetně ptá:

„Strýčku Koljo, a kolik bude stát nevelký domeček?“

Nic netuše jsem odpověděl:

„Kolem dvou set tisíc, no, zkrátka dva tisíce z každé rodiny.“

„Dva tisíce? Vždyť je to hodně peněz. Takže lidé koupí svým dětem něčeho méně. Utratí za mě. Strýčku Koljo, moc vás prosím, řekněte lidem, že zatím nepotřebuji domeček. Ještě jsem pro něj nevymyslela ani místo. Prosím vás, strýčku Koljo, vysvětlete, prosím, lidem...“

Byla rozrušená a já jsem pochopil proč. Soňa, když dostala svůj hektar, se poprvé v životě pocítila být nezávislá. Nahradil jí rodiče, potřeboval ji a ona jeho. Nějakým vnitřním citem děvčátko pocítovalo, že její půda nechce, aby se jí dotýkal někdo cizí. A nedej Bože, aby jí to po stavbě domečku někdo vytkl, byť dokonce mlčky. Nezávislost pro ni je dražší než vlastní dům.

Začal jsem všechny přesvědčovat, aby nevnucovali holčičce žádné dárky. Ale brzy došlo k nečekané situaci. Kolem Sonina pozemku běželi kluci od jezera, vepředu na fešáckém kole podnikatelův syn Edík. Stále si z ní dělal legraci, říkal jí špuntík, nehledě na to, že sám byl pouze o tři roky starší.

„Hej, špunte,“ křičel Edík na Soňu, „stále se zabýváš krajinářským designem, nemáš toho ještě dost? Raději pojd' s námi, kouknem se na podívanou.“

„Na jakou podívanou?“ zeptala se Soňa.

„Můj taťka teď bude zapalovat stavební maringotku. Vidíš? Už k nám pro každý případ přijelo i hasičské auto.“

„A proč se má spálit?“

„Proto, aby nekazila vzhled.“

„Ale potom, až shoří, na zemi nebude dlouho nic růst.“

„Pročpak nebude?“

„Protože shoří všechny užitečné žížaly a broučci. Tady u stanu jsem rozdělávala oheň a podívej: na tom místě teď nic nevyrostlo.“

„To je neuvěřitelné jaký jsi, špunte, všímavý. Tak zachraň naše žížaly. Vem si starou maringotku, protože taťka neví, jak se jí zbavit.“

„Jakpak si ji mohu vzít, vždyť je těžká?“

„Jak, jak? Jeřábem, samozřejmě. Pozitří k nám přijede jeřáb. Bude se stavět větrník. Zkrátka, buď to vezmeš, anebo za chvíli bude grandiózní oheň.“

„Dobře, Edíku, vezmu si vaši maringotku.“

„Tak pojdme.“

Dospělí sousedé a mnoho děcek se shromáždili u usedlosti Edíkových rodičů. Hasičská obsluha byla v pohotovosti. A najednou se Edík přibližuje k otci, jenž šel k maringotce s kanystrem benzínu a ke zklamání děcek a radostnému údivu dospělých říká:

„Taťko, není třeba spalovat tu maringotku.“

„Co znamená „není třeba“? Pročpak?“

„Protože jsem ji daroval.“

„Komu?“

„Špuntovi.“

„Jakému špuntovi?“

„No Soně z krajního pozemku.“

„A copak, souhlasila? Souhlasila, že to od tebe přijme?“

„Copak mi, taťko, nevěříš, tak se jí zeptej.“

Edík vzal za ruku Soňu, jež stála v davu dětí, a přivedl ji k otci:

„Řekni, že si vezmeš tuto boudu. Řekni.“

„Souhlasím,“ tiše odpověděla Soňa.

Och, nedokázal podnikatel skrýt hrdost na svého syna, jež ho naplňovala. To je neuvěřitelné, od nikoho si nic nevezme a pouze od jeho Edíka se rozhodla přijmout dar vrtošivá Soňa.

Když se děcka rozešla, zavolal podnikatel celou partu, která prováděla dokončovací práce na jeho vile, a říká jejich vedoucímu:

„Tak, hoši. Použijte jakékoliv materiály, pracujte dvacet čtyři hodiny denně, platím dvakrát tolik, ale aby za dva dny uvnitř této maringotky byl byt podle evropských standardů. Navenek ať zůstane taková ošoupaná. Ale uvnitř...“

Za dva dny na Sonině pozemku vedle břízky, na místě stanu, stála na cihlovém základu ošoupaná stavební maringotka. Odřená, ale připravená stavebníky k natírání, finské barvy a štětce byly uvnitř.

Soňa ji potom sama natřela - svůj první vlastní domeček v životě, jenž stál na rodné půdě. Tento domeček se příští rok proměnil v pohádkový zámeček. Ovinutý břechtanem a divokým vínem, obklopený květinovými záhonky."

* * *

Uplynulo deset let. Soňa ukončila školu a již rok žila na svém statku. V osadě, tonoucí v zeleni a kvetoucích zahradách, se tyčily vily. Ale nejlepší a nejkrásnější byla Sonina usedlost. Když její vrstevníci opouštěli dětský domov, odcházejíce do neznáma, snažice se dostat alespoň na nějaké učiliště, jen aby byli na internátě, najít alespoň nějakou práci, aby měli na živobytí - Soňa již byla samostatným člověkem. Obyvatelé osady odevzdávali manažerovi nadbytek ovoce a zeleniny. Produkty vypěstované v osadách se skupovaly za dosti vysoké ceny. Exportovaly se do států Evropské unie, do speciálních obchodů, v kterých se prodávaly ekologicky čisté potraviny. Soňa také odevzdávala manažerovi to, co vypěstovala na svém statku. I když větší část její produkce byla skupovaná lidmi, kteří, když

slyšeli o neobyčejném děvčátku a o jejím zázračném statku, začali přijíždět z města přímo k ní.

A ještě Soňa sbírala léčivé byliny a pomáhala mnohým lidem dostat se z nemoci.

Jednou ke svým rodičům, kteří teď nastalo žili na svém statku, přijel Edík. Již tři roky studoval na prestižní americké univerzitě. Měl před sebou složitou lékařskou operaci. Zřejmě zámořská voda a stravování mu působily potíže s játry a ledvinami. A Edík se rozhodl přijet k rodičům na týdenní návštěvu před operací. Zinaida, Edíkova matka, mu navrhla:

„Synku, co kdybychom zašli za naší místní léčitelkou. Třeba ti pomůže.“

„Co je to s tebou, matko, v jakém století žijeme? Tam na západě je medicína dávno na nejvyšší úrovni. Co je zapotřebí - vyříznou a vymění. Nedělej si starosti. Nepůjdu k nějakým babkám-zaříkávačkám. Vždyť to je jak v minulém století.“

„Ale já ti ani nenabízím jít k babkám. Pojd', zajdeme za... Pamatuješ se na malinkou holčičku z dětského domova, která na kraji naší osady k údivu všech sama zvelebovala darovaný hektar půdy?“

„Jo, ten špunt? Trochu si vzpomínám.“

„Teď už není špunt, synku, ale velice vážená osoba. Za to, co vypěstuje vlastníma rukama, jsou manažeři připraveni platit dvojnásobnou cenu. A pro bylinky, jež sklízí, přijíždějí lidé ze vzdálených míst. Aniž by si dělala nějakou reklamu.“

„Odkud má špunt takové znalosti?“

„Vždyť od první třídy každé léto trávila na svém pozemku a přes zimu každodenně četla různé knížky o zahrádkářství a lidovém léčitelství. Dětský rozum je bystrý, dobře všechno vnímá. Z knih, samozřejmě, načerpala hodně. Ale lidé říkají, že víc toho chápala sama. A ještě se povídá, že rostliny jí rozumí. Povídá si s nimi.“

„To je ale špunt! Kolikpak peněz bere za léčení?“

„Občas bere, ale stává se, že někomu pomůže zadarmo. Třeba minulý podzim jsem ji potkala u rybníka. Podívala se mi do očí a říká: ‚Teto Zino, nemáte v pořádku bělma očí, vezměte tuto bylinku, udělejte si odvar a pijte, přejde to.‘ A přešlo. Bělma jsem skutečně neměla v pořádku, protože mě bolela játra. Teď už nebolí. Pojdme, synku, zajdeme za ní, možná že i tvým játrům pomůže.“

„Vždyť mě, matko, trápí nejen játra. Již je určena diagnóza - budou mi odstraňovat ledvinu. A žádné odvary tady nepomohou. Avšak pojdme k ní, jsem zvědavý na její statek. Povídá se, že se podobá ráji.“

* * *

„Ano! Pěkně to tady zařídila,“ nešetřil nadšením Edík, když se s matkou přiblížili k Sonině statku. Zatímco lidé v osadě odevzdávali všechny síly na stavbu vil a kamenných ohrad, ona skutečně tvořila ráj. „Podívej, matko, jaký plot vypěstovala ze zeleně!“

„Kdybys viděl její zahradu, ještě více bys byl okouzlen. Jenomže ona tam málokoho pouští,“ poznamenala Zina.

Pootevřela dvířka a nahlas zavolala:

„Soňo, jestli jsi doma, pojd' ven. Soňo, jsi doma?“

Dveře domečku - bývalé maringotky - se otevřely a na schody vyšla dívka. Ladným pohybem přehodila pevný rusý cop na záda. Uviděla Zinaidu v doprovodu syna a na jejích tvářích vzplanul ruměnc. Zapnula vrchní knoflíček na halence, jež obepínala pružná prsa, jemnou, lehkou a zároveň graciózní chůzí mladá kráska sešla po schůdcích a mířila cestičkou ke dvířkům, za nimiž stáli Zinaida a Edík.

„Dobrý den, teto Zino. Vítejte, Eduarde. Jestli si přejete, vejděte do mého domu nebo zahrady.“

„Děkujeme za pozvání, s radostí vejdeme,“ odpověděla Zinaida.

A Edík nic neřekl, dokonce ji ani nepozdravil.

„Víš, Soňo,“ pokračovala Zinaida cestou k zahradě, „můj syn má problém, čeká ho operace. I když ho budou operovat v Americe, tak stejně, jako matka, cítím nějaký neklid.“

Soňa se zastavila, otočila se a zeptala se:

„Copak vás bolí, Eduarde?“

„Srdce,“ přidušeným hlasem odpověděl Edík.

„Jak srdce?“ vykřikla Zinaida. „Vždyť jsi říkal játra, ledviny. Takže jsi lhal, uklidňoval jsi mě?“

„Nelhal jsem. Ale teď, matko, srdce mi tluče, poslouchej, jak tluče,“ vzal matčinu ruku a přitiskl ji ke své hrudi, „slyšíš, za chvíli vyskočí a roztrhá se, jestli nepřemluvíš tuto krásnou dívku, aby se ihned za mě provdala.“

„To je ale vtipálek,“ zasmála se Zinaida, „málem jsi mě k smrti vylekal.“

„Nežertuji, matko,“ vážně odpověděl Edík.

„Jestli nežertuješ,“ pokračovala vesele Zinaida, „tak bys měl vědět, že k Soně již polovina osady posílala starosvaty. Ale všechno bezvýsledně: nechce se vdávat. Tak se zeptej, proč nechce, ale matku do toho nezatahuj.“

Edík přistoupil k Soně a tiše se zeptal:

„Soňo, proč jste se za nikoho neprovdala?“

„Proto,“ tiše odpověděla Soňa, „protože jsem čekala, na tebe, Edíku.“

„To jsou vtipálkové, proč se vysmíváte matce?“

„Požehnej nám, matko, ihned, já nežertuji,“ odhodlaně řekl Edík a vzal Soňu za ruku.

„Já také nežertuji, teto Zino,“ vážně pronesla Soňa.

„Nežertujete... Takže i ty, Soňo... Nežertuješ... Jestli nežertuješ, proč mi říkáš teto, a ne mámo?“

„Dobře. Budu vám říkat maminko,“ chvějícím se hlasem odpověděla Soňa, a udělavši krok k Zinaidě, nejistě se zastavila.

Zina nebyla schopná ihned pochopit, co se stalo - je to šprým, žert? Vážně se zadívala jednou na Soninu tvář, podruhé na synovu, a opět... V nějakém okamžiku pochopila vážnost záměru mladých lidí, vrhla se směrem k Soně, objala ji a začala plakat:

„Soňo, Soněčko, dceruško, pochopila jsem, že to myslíte vážně.“

Chvěla se také Sonina ramena, přitiskla se k Zinaidě a opakovala:

„Ano, maminko, vážně. Ano, velice vážně.“

Pak se mladí vzali za ruce a pomalu, aniž by si někoho kolem všímali, šli ulicí osady ke statku Edíkovy rodiny. Vepředu šla Zinaida. Smála se a zároveň plakala, přibíhala ke každému, koho potkali, a neustále brebentila:

„Přišli jsme... A oni: raz dva - a zamilovali se do sebe... A já jsem: raz dva - a požehnala jsem jim... Ze začátku jsem si myslela, že je to žert. Ale oni se ihned zamilovali. A já jim říkám... A oni mně: svatbu, maminko, dnes. Dobří lidé, jak je to možné? Je třeba se připravit, je třeba oficiálně. Vždyť takhle to nejde.“

Když její manžel-podnikatel, Edíkův otec, jenž vyšel naproti, uslyšel přibližně stejně zmatené vyprávění, podíval se na mladé a řekl:

„Ty, Zino, jako vždy brebentíš. A co to znamená, že nejde udělat svatbu dnes? Vždyť se podívej na tyto mladé. Ne že nejde udělat svatbu dnes, bude hned teď.“

Edík přistoupil k otci a objal ho:

„Díky, táto.“

„Proč... Děkovat... Proč se objímat. Je třeba křičet: ‚Pusu !‘“

„Pusu ! Pusu !“ zakřičeli lidé, kteří se shromáždili kolem.

Edík a Soňa se před obyvateli osady poprvé políbili. Na svatbu se sešli všichni, kdo v té době byli doma. Improvizovaný stůl na čerstvém vzduchu prostírali také společně. Svatba „nehlučela“, jak to chodí na ruských hodech, ale zpívala do pozdní noci.

Nehledě na přemlouvání rodičů, mladí se neubytovali ve vile, podobající se paláci, ale v nevelkém Sonině domku.

„Pochop, otče,“ říkal Edík, „postavili jsme tady na polovině hektaru palác s různými přístavbami. Ale takovou krásu, jako je na Sonině statku, a vzduch nemáme. Polovinu z toho je třeba rozbourat.“

Podnikatel pak celý týden pil. Ale k údivu všech obyvatel začal rozbourávat přístavby. A doprovázel to slovy:

„Postavili to tady z hlouposti, vnuci se nebudou chtít ubytovat v takových katakombách.“

* * *

Šťastný život Soni a Edíka...

Stop ! Tohle už jsem začal vyprávět o budoucnu. A ono určitě bude překrásné. A co současnost ?..

V současném městě Charkově je hezký dětský domov. Žije v něm holčička Soňa. Již šla do třetí třídy, ale vlastní hektar půdy nemá, stejně jako ho nemá Táňa, Serjoža, Káťa... a ostatní statisíce dětí z dětských domovů. Ukrajinská Rada ještě nepředložila na pořad otázku: zda dávat k doživotnímu užívání obyvatelům svého státu, včetně dětí-sirotků, po hektaru půdy, na kterém by založili rodové statky. Ani běloruská Duma nepředložila, ani ruská...

Odpustí jim to děti ? Dokážou odpustit dnešní poslanci sami sobě ?

VĚZENÍ BUDOUCNA

Nikolaj Ivanovič - ředitel nápravného zařízení se zvláštním režimem, lidově - věznice, již pátý večer neodcházel ze svého kabinetu včas. Když byl pracovní den u konce, vypínal telefony a v zamyšlení chodil po své pracovně sem a tam. Občas se posadil za stůl, bral do rukou zelené desky a již pokolikáté pročítal jejich obsah.

Jménem skupiny odsouzených občanů, uvězněných do cely číslo dvacet šest, odpykávajících si trest podle článku 931 Trestního zákoníku Ruské federace, se na něj obracel vězeň jménem Chodakov s návrhem, jenž se na první pohled zdál být nemožný.

Navrhoval, aby nápravné zařízení vzalo sto hektarů zanedbané nebo nepoužívané orné půdy. Tato půda aby byla obehnaná ostnatým drátem, v rozích postaveny strážní věže, zkrátka, aby byla udělána všechna opatření proti útěku. Na tomto stu ohrazených hektarů má pracovat, zabývat se zemědělstvím devadesát vězňů. Žádosti všech zájemců byly ve stejných deskách.

Takže tito vězni se ve svých žádostech zavázali zásobovat celé nápravné zařízení zeleninou, odevzdávající pro potřeby věznice polovinu úrody, jež sklídí. Druhá polovina se podle žádostí měla posílat jejich rodinám. Na tom nebylo nic nemožného. V různých nápravných zařízeních pracují vězni v podnicích. Jedni dělají něco jednoduchého v dílnách na zpracování dřeva, druzí se zabývají oděvním průmyslem, si ji jednoduché věci, vatované vesty, spodky a dostávají za svou práci menší plat. Ohodnocení není velké proto, že jejich práce je málo produktivní.

V deskách ležel návrh: vězni se chtěli věnovat zemědělství. Tak což, jde to také. Placení polovinou úrody je možné, nebude třeba se starat o realizaci, dávat produkci do komise a potom měsíce čekat na převod peněz. Ale to následující...

Vězeň Chodakov jménem ostatních vězňů žádal, aby sto hektarů bylo rozděleno na pozemky po jednom hektaru, za něž bude zodpovědný konkrétní vězeň.

Dále se navrhovalo dát možnost každému vězni, aby si na přiděleném pozemku postavil celu pro samovazbu.

Potom, po uplynutí doby odpykávání trestu, pro ty, kteří budou chtít zůstat na svém pozemku, se žádalo, aby jim byla dána taková možnost. Nebrat, ale již kupovat od nich zbytky úrody a poskytnout jim možnost zvětšení jejich cel.

Zelené desky s danými návrhy nebo prosbou byly předány Nikolaji Ivanoviči už před půl rokem. Kromě devadesáti žádostí a textu návrhu v nich ležely plány budoucích pozemků, krásně nakreslené barevnými tužkami. Na kresbách byly zobrazeny strážní věže, ostnaté dráty a vstupní brána.

Po prvním přečtení odložil Nikolaj Ivanovič desky do spodní zásuvky stolu, čas od času se v myšlenkách vracel k jejímu obsahu, ale žádnou odpověď vězňům nedával.

Avšak určité okolnosti donutily ředitele nápravného zařízení k tomu, aby již v průběhu pěti večerů intenzivně přemýšlel o návrzích vězňů.

Tyto okolnosti tkvěly v následujícím. Ze Správy přišlo nařízení: příští rok začít s rozšířením věznice, vybudovat dodatečné cely a do konce příštího roku být

přípravě na přijetí sto padesáti dalších občanů. Společně s nařízením přišel projekt přístaveb k existujícím budovám, uváděly se termíny financování. Navrhovalo se využít při výstavbě práci vězňů.

Nikolaj Ivanovič přemýšlel takto: „Finance budou, jako vždy, přicházet pozdě, budou problémy s levnými materiály. Rozpočet se dělá podle jedné cen na stavební materiály, a když se začne stavba - již jsou jiné. Práce vězňů je málo produktivní. Nařízení je jistě nesplnitelné. Ale neplnit ho také nejde. Do důchodu mu zbývá pět let. Vysloužil si hodnost plukovníka. Dvacet let je ředitelem nápravného zařízení a neměl žádný trest. A tu máš nařízení.

Ale tyto okolnosti nebyly tím hlavním v plukovníkových úvahách. Zelené desky ! Vězeň Chodakov ve svém dopisu tvrdil, že při věznění trestanců podle jeho projektu bude splněn hlavní úkol podobných institucí - převýchova zločinců.

To, že v současných nápravných zařízeních se zločinci nepřevychovávají, ale spíše naopak - stávají se zkušenější, Nikolaj Ivanovič velmi dobře věděl. Jinak by nebyli trestáni podruhé a potřetí. Právě tato okolnost silně deprimovala Nikolaje Ivanoviče, jenž odevzdal službě mnoho sil a času.

Život utíká, služba končí, co ale dokázal ? Vypadá to, že vychovával zločince.

Zelené desky ! Jako na potvoru. Kdyby byl alespoň pevně přesvědčen o tom, že návrh, vyložený v nich, je nepřijatelný, ale něco uvnitř mu nedovoluje, aby ho zavrhl. Ale také nemá sílu, aby ho přijal. Neobvyklý návrh, nestandardní.

Následující ráno plukovník v první řadě nařídil, aby do jeho kabinetu byl přiveden vězeň Chodakov z cely dvacet šest.

„Posadte se, občane Chodákové," ukázal Nikolaj Ivanovič na židli vězňovi, jenž vešel s ozbrojeným doprovodem. „Tady jsem prolistoval obsah vašich desek. A mám k vám konkrétní otázku."

„Poslouchám vás, pane řediteli," rychle odpověděl vězeň, zvedaje se ze židle.

„Sedět !" zavelel ozbrojený doprovod.

„Jen sed', proč vyskakuješ, jako bys byl u soudu," klidně pronesl ředitel nápravného zařízení, a obrací se na strážného, dodal: „Počkej zatím venku."

„Takže vy, Chodákové Sergeji Jurijeviči, předkládáte tak podivný návrh ?"

„Jenom na první pohled vypadá podivný. Ve skutečnosti je návrh velice racionální."

„Tak mi rovnou povězte, jakou vychytralost jste vymysleli ? Chcete vytvořit podmínky pro masový útěk ? Mezi vašimi devadesáti žádostmi se doba trestu pohybuje od pěti do devíti let. Takže si chcete přiblížit svobodu ?"

„Jestli je v daném návrhu vychytralost, tak s útekem, pane řediteli, nemá spojitost," opět se zvedl rozrušený vězeň, „špatně jste mě pochopil..."

„Jen si klidně sed'. A neoslovuj mě „pane řediteli". Jmenuji se Nikolaj Ivanovič. Ty jsi, jak vím ze spisu, Sergej Jurijevič. Byl jsi psychologem. Obhájil jsi disertaci, pak ses dal do byznysu. Dostal jsi trest za rozkrádání velkého rozsahu. Je to tak ?"

„Dostal jsem... Nikolaji Ivanoviči, vždyť víte, jak to bylo na začátku „perestrojky" ... Nestihneš si zvyknout na jedny zákony a již vycházejí jiné..."

„Tak dobře, teď o to nejde. Vysvětli mi svůj výmysl s tím zemědělským vězením

za ostatními dráty."

„Pokusím se to vysvětlit, Nikolaji Ivanoviči. Jenže kvůli jedné okolnosti to pro mě bude těžké udělat."

„Kvůli jaké ?"

„Víte, přečetli jsme si knihu, jmenuje se „Anastasia". Potom - další, pokračování. Zkrátka, v knize se povídá o předurčení člověka. O tom, že jestli si každý člověk, jenž žije na zemi, vezme hektar půdy a vytvoří na ní rajský koutek, celá zem se promění v ráj. V knize se o tom říká jednoduše a přesvědčivě."

„Jednodušší to ani být nemůže. Jestli si každý vezme a vytvoří, tak se samozřejmě celá zem promění... Ale co s tím máte společného vy ?"

„Vždyť říkám: v těchto knihách je všechno vyloženo přesvědčivě. Možná, že je někdo přečetl letmo a nepochopil všechno. My ale máme čas: četli jsme, diskutovali a pochopili jsme."

„No a co z toho ?"

„Mnozí lidé si po přečtení těchto knih budou přát, aby získali půdu a vytvořili na ní rodovou rajskou oázu. Jsou na svobodě, je to pro ně reálné. Proto jsme se rozhodli: být za ostatním drátem, ale také si vezmeme po hektaru, budeme na něm pracovat, zvelebovat ho... Jako trest budeme odevzdávat pro potřeby věznice nebo společnosti polovinu, nebo dokonce větší část produkce. Ale máme prosbu: aby se po ukončení doby trestu nebral pozemek těm, kteří na něm budou chtít zůstat."

„Cožpak takhle budete za ostatními dráty, pod dohledem strážců dožívat svůj život ?"

„Když skončí doba trestu, můžete dát pryč ohradu z ostatních drátů a přenést je spolu se strážními vězemi na jiné místo. Na novém místě ubytovat nové vězně, kteří budou chtít založit svůj statek. A my zůstaneme na svých."

„Hm. A když jim uplyne doba trestu, dráty se strážní věži přenést na nové místo a oni zůstanou na svobodných statcích. Tak ?"

„Ano, tak."

„Nějaká fantazmagorie. Copak já, ředitel nápravného zařízení, budu vytvářet pro vězně rajské oázy ? A vy věříte, že se něco takového může stát ?"

„Jsem naprosto přesvědčen o úspěchu. Jsem přesvědčen jako psycholog. A také to cítím srdcem. Posudte to sám, Nikolaji Ivanoviči. Člověk odsedí svých devět let, vyjde na svobodu. Přátele nemá. Jsou ve vězení a v celách. Rodina ho nepotřebuje. Společnost také ne. Kdo přijme na dobré místo bývalého trestance ? I bez toho je plno nezaměstnaných s různými profesemi, stojí ve frontě na úřadech práce a mají slušné životopisy... Žádná práce pro bývalého trestance není ve společnosti připravena. Jediná cesta: chopit se toho starého. A chytají se, a opět se ocitají u vás."

„Tuto situaci znám... Co mi vykládáš to očividné. Řekni mi jako psycholog, proč se trestanci po přečtení těchto knih najednou změnili, rozhodli se ujmout se půdy dokonce za ostatními dráty ?"

„Vždyť se před každým otevřela perspektiva věčnosti. Všichni si myslí, že člověk, i když je v cele, tak ještě žije. Ve skutečnosti neexistuje. Zemřel. Protože nemá životní perspektivu.“

„Co je to za perspektivu věčnosti ?“

„Vždyť říkám, že je pro mě těžké povědět najednou všechno, o čem je psáno v knihách...“

„Dobrá, přečtu si ty knihy, ujasním si, co vás navedlo na takovou lyriku. Pak si popovídáme. Stráž, odvedte ho.“

Vězeň Chodakov vstal, založil ruce za záda a zeptal se:

„Dovolíte, abych udělal ještě jednu poznámku ?“

„Mluv,“ souhlasil plukovník.

„Když jsme vypracovávali projekt této věznice, vzali jsme v úvahu existující pokyny o věznění trestanců. Žádná porušení instrukcí v projektu nejsou.“

„Neuvěřitelné, vzali v úvahu... Instrukce... Nejsou porušení... Prověřím to. Odvést,“ přikázal Nikolaj Ivanovič ozbrojenému doprovodu.

Pak zavolal právníka a předal mu desky se slovy:

„Vezmi si to. Seznam se s tím a urči: v čem je tady porušení pokynů o věznění, za dva dny mi podáš zprávu.“

Za dva dny právník seděl v kabinetu ředitele věznice. Svou zprávu začal neurčitými formulacemi, pro právníka neobvyklými:

„Jde o to, Nikolaji Ivanoviči, že z úhlu pohledu zákona a instrukcí, jež reglementují věznění občanů v tak zvaných nápravných zařízeních, daný projekt nelze vykládat jednoznačně.“

„Co mi tady pleteš hlavu, Vasiliji, jako právník u soudu ? Známe se patnáct let.“ Nikolaj Ivanovič vstal od stolu. Z nějakého důvodu byl trochu nervózní. Prošel se kabinetem, opět si sedl: „Mluv konkrétně, v čem je porušován zákon a instrukce ?“

„Konkrétně... Abych byl konkrétní, musím to vzít všechno po pořádku.“

„Vykládej to po pořádku.“

„Budujeme věznici. Projekt předpokládá izolaci teritoria od vnějšího světa. Dvě řady ostnatých drátů ohrazují sto hektarů věznice. Také se předpokládají strážní věže. Zkrátka, ohrazení teritoria věznice plně odpovídá instrukcím. Dále se v projektu navrhuje rozdělit věznici na jednotlivé pozemky o velikosti jednoho hektaru a každý pozemek připsat jednomu vězni. No, co na to říci ? Podle instrukce také musíme navykat neodpovědné občany na práci, budovat dílny na jednodušší výrobu, zřizovat pomocná hospodářství a částečně přecházet na samofinancování. Vždyť zákon dovoluje zřizovat instituce podobné naší, se zvláštními podmínkami hospodářské činnosti a mnohoúčelovým využíváním lesního fondu. V našem případě projekt předpokládá pomocné hospodářství, které bude zabezpečovat naše svěřence zeleninou a je možné, že zbude i na prodej. Zatím jsme v rámci zákona.“

„Nerozváděj to, povídej dál. V čem překračujeme rámeček ?“

„Dál se navrhuje, aby se na každém pozemku vybuodovala jednotlivá cela, v níž bude žít vězeň, který je zodpovědný za pracovní místo - hektar půdy.“

„No právě, pro každého zvláštní cela na jeho hektaru. Nestačí nám prostředky na normální postele. A oni chtějí samostatnou celu se všemi vymoženostmi a nábytkem. Utopie.“

„Zřejmě ses nepozorně obeznámil s projektem, Nikolaji.“

„Co znamená „nepozorně“ ? Vždyť si ho pamatuji nazpaměť.“

„Nevím, nevím... Tady se ale přikládá nákres a popis tak zvaného vnitřního interiéru této jednotlivé cely. Všechno je přesně podle instrukce. Postel, splachovací záchod, stůl, židle, police na knihy, noční stolek. Kovové dveře s okénkem a vnější závorou, na oknech mříže. A co se týká financování, tak tady je jasně řečeno: každý vězeň sám financuje stavbu své cely pro samovazbu.“

„Nic takového v projektu nebylo, když jsem si ho prohlížel.“

„Nevím... Nevím... Podívej se, je to tady. Kresba, pracovní náčrty pro stavitele a popis.“

„Co znamená „je“ ? Když jsem ti předával desky, aby ses s projektem obeznámil, tohle tam nebylo. Pamatuji si přesně, že tohle tam nebylo. Tyto desky jsem prohlížel od začátku až do konce asi desetkrát. Takže jsi... Během dvou dnů...“

„Ano, Koljo. Já. Jenomže ne během dvou dnů. Již před třemi měsíci mi předali stejné desky. Nedávno jsem udělal své úpravy a doplnění, souhlasili s nimi.“

„Proč jsi mi o tom nic neřekl ?“

„Ale vždyť ty jsi mě také požádal, abych vyjádřil svůj názor, teprve před dvěma dny.“

„Tak dobře, mluv, co si myslíš o tom všem ?“

„Myslím si toto, Nikolaji. Pokud ten projekt bude uskutečněn, zmenší se ve státě počet věznic a tábora a klesne zločinnost. A ty, Nikolaji Ivanoviči, vejdeš do světových dějin jako geniální reformátor.“

„Přestaň s dějinami. Pojď mluvit k věci. O zákonnosti.“ Nikolaj Ivanovič se opět zvedl a začal chodit po kabinetu.

Právník se otočil k řediteli nápravného zařízení, jenž zádumčivě chodil sem a tam, a pronesl:

„A z čeho jsi najednou, Nikolaji, tak nervózní ?“

„Já že jsem nervózní ? Proč bych měl být nervózní ? Avšak... Máš pravdu, Vasiliji. Jsem nervózní. Jsem nervózní proto, že nevím, jak mám v krátkém hlášení podat zprávu generálovi o tomto projektu.“

„To je ono. Takže ses přece jen rozhodl postrčit ho, když se chystáš ke generálovi ?“

„Chystám se. Myslel jsem si, že projekt zkritizuješ a přesvědčíš mě, abych za generálem nechodil. Spadl by mi kámen ze srdce. Ale vypadá to, že ho podporuješ ?“

„Podporuji.“

„Takže budu muset jít," nějak radostně shrnul vše Nikolaj Ivanovič, jako by se bál, že jeho kamarád zkritizuje obsah desek. Ředitel nápravného zařízení přistoupil ke skříni, vyndal láhev koňaku, citron, dvě skleničky: „Pojď, Vasiliji, připijeme si na úspěch. A kdy tyto zelené desky vzbudily tvé sympatie ?"

„Ne hned."

„U mě také ne hned."

„Má dcera studuje práva. Píše diplomovou práci, jejíž téma je ‚Vliv věznění občanů v nápravných zařízeních na vykořenění zločinnosti.' Dala mi svou práci přečíst. Přečetl jsem si ji a bylo tam napsáno: ‚Devadesát procent občanů, kteří odpykali svůj trest ve věznicích, páchá trestné činy opakovaně. Hlavními příčinami smutné statistiky trestných činů je následující:

- výchova člověka, jež ho přivedla ke spáchání zločinu;
- složitost adaptace ve společnosti po pobytu člověka ve věznicích;
- vytváření zločinného světonázoru v době, kdy se člověk nacházel ve zločinném prostředí !'

Můžeš si představit, Nikolaji, co napsala ? Vypadá to, že my dva, když poctivě sloužíme, vytváříme zločinný světonázor ?"

„Nic nevytváříme. Konáme podle stanov, zákonů a instrukcí. I když víš co, cítím nějakou nespokojenost. Snažil jsem se jí zbavit. Myslel jsem si, že se mě to netýká. A když se objevily tyto zelené desky... Půl roku jsem přemýšlel. Teď jsem se rozhodl - půjdu za generálem. Jenomže už jsem se několikrát posadil, abych co nejrozumněji napsal hlášení, ale nejde to."

„Pojď to zkusit společně. Myslím si, že nejdůležitější je, abychom nepolekali ředitelství originalitou, neobvyklostí projektu. Chtělo by to napsat nějak jednodušeji."

„Souhlasím s tím, je to třeba udělat jednodušeji. Ale jak, když vězni žádají, aby každému, kdo odpracuje svůj trest na jemu svěřeném hektaru, po propuštění tato půda byla přenechána na doživotí ?"

„Ano. Tento bod je zatím nesplnitelný. Zatím ve státě nemáme zákon o přidělení půdy na doživotí. Přemýšlel jsem nad tímto bodem. Je třeba jim to poctivě říci. Po uplynutí doby trestu se otázka přenechání pozemku propuštěnému bude řešit v rámci platného zákona, jenž bude existovat v okamžiku osvobození. Myslím si, že to pochopí. Všem je jasné, že zákon nepřeskočíš. My zákony nevymýšlíme. Ale o existující tendenci je také třeba se zmínit. Všechno teď směřuje k tomu, že bude existovat zákon povolující vlastnit půdu."

„Kéž by," Nikolaj Ivanovič opět naplnil skleničky koňakem. „Dejme si ještě panáčka na úspěch."

Přitukli si a najednou Nikolaj Ivanovič položil svou skleničku na stůl a opět začal chodit po kabinetu.

„Opět ses rozrušil ?" zeptal se právník.

„Rozumíš, Vasiliji," s neklidem v hlase, aniž by se zastavil, mluvil Nikolaj Ivanovič, „my tady oba, jako malí kluci, toužíme po vyšších věcech... Zasnili jsme se a zapomněli jsme na to, že jde o zločince. Jsou mezi nimi samozřejmě

i takoví, kteří jednoduše šlápli vedle. Možná, že chtějí vylepšit svůj život v rámci zákona. Ale hlavní kontingent tvoří darebáci. Mají v úmyslu něco naprosto jiného a je za tím nějaká záludnost."

„Také jsem o tom přemýšlel, Nikolaji. A co kdybychom je prověřili a potom se rozhodneš, zdali máš jít za generálem s hlášením, nebo nemáš."

„Jak je prověříme ?"

„Takhle. Řekni mi, kdy ti předali tyto zelené desky ?"

„Přibližně před půlrokem."

„Takže tento projekt prodiskutovali více než před půlrokem, dělali kresby, náčrty. Pak to všechno vložili do desek a připojili k tomu devadesát žádostí. Pojdme ty, co napsali žádosti, nečekaně, bez varování svolat do kulturního sálu. Pozveme odborníky, dejme tomu, agronomy, pěstitele zeleniny, aby je vyzkoušeli. Ať se jich zeptají na to, co a kdy je třeba sázet do půdy, a my se podíváme, kolik jich bude chtít odpovědět. Rozumíš, jestli to myslí vážně a tato jejich idea je bez úskoku, pokud je to jejich touha, nemohli jednoduše sedět a půl roku čekat na odpověď na svůj návrh. Rozhodně museli studovat zemědělské technologie."

„Jsi dobrý, Vasiliji. Aby darebáci půl roku studovali, jak se mají sázet květinčky a okurčičky... Nechce se mi tomu věřit. Možná, že někdo vesnický dokáže odpovědět. Ale aby..."

„Vždyť ti říkám, prověříme je dříve, než se rozhodneš, zda jít za generálem, nebo ne."

V kulturním sále nesedělo devadesát, ale dvě stě vězňů. Než ředitel věznice pozval odborníky v oblasti agrotechnologií - dva profesory zemědělské vysoké školy a jednoho ze střední - počet zájemců o ubytování v nové věznici se zvýšil na dvě stě lidí.

Když vězni obsazovali místa v sále, nepředpokládali, že za chvíli budou zkoušeni. Viděli, že u stolu na pódiu sedí tři muži, ale netušili, kdo jsou. Ředitel nápravného zařízení vyšel na pódium a sdělil:

„Vzhledem k tomu, že máme v úmyslu zorganizovat pomocné hospodářství, potřebujeme lidi, kteří jsou obeznámeni se zemědělstvím. Zkrátka, představuji vám profesory odborných škol, položí vám otázky, po kterých se rozhodneme, komu lze pozemek svěřit..."

Nikolaj Ivanovič po pořádku představil profesory a vybídl je, aby se tázali shromážděných vězňů. Jako první položil otázku starší profesor zemědělské střední školy, jenž seděl po pravé straně:

„Kdo z vás, vážení, by mi dokázal povědět: v jakém období se mají sít semena rajčat pro pěstování sadby? Kdy vysazovat sazenice do půdy? A pokud znáte takový pojem jako pikýrování, sdělte mi, prosím, co naznačuje jeho nutnost?"

„Ten tomu dal," pomyslel si Nikolaj Ivanovič, „v jedné otázce hned několik, na toto, řekl bych, z paměti neodpoví ani má žena, vášnivá zahrádkářka. Předtím, než něco zasadí vždy se dívá do knih. Proto i sál sedí mlčky, ani se nepohne."

Mlčení v sále Nikolaje Ivanoviče rozrušilo. Potají chtěl, aby projekt, který vězni představili v zelených deskách, byl uskutečněn. Nechoval se tak pedantsky k projektu proto, že by ho zavrhoval, nýbrž chtěl dopředu odstranit všechny

vady a nedostatky. Mlčení sálu vypovídalo o nezodpovědném vztahu jeho samotných hlavních účastníků k projektu a to znamenalo nemožnost uskutečnění toho, co je popsáno v zelených deskách.

„To je ale, mlčí, copak tady není ani jeden vesnický chlap ? I když se na vesnici záhonky nezabývají chlapi, ale ženy.“

Aby nějak zkrátil dlouho trvající pauzu, Nikolaj Ivanovič se zvedl a přísně řekl:

„Copak jste nepochopili otázku ?“

„Pochopili jsme,“ odpověděl mu mladý vězeň sedící v první řadě.

„A pokud jste pochopili, tak na otázku odpovídejte.“

„Kdo má odpovídat ? Vždyť jste k tabuli nikoho nevyvolali.“

„Jak to „kdo“ ? Jaká tabule ? Kdo zná odpověď, ať zvedne ruku.“

A v jeden okamžik všech dvě stě vězňů sedících v sále vysoko zvedlo ruku. A zkoušející profesori, kteří si povídali, ihned ztuhli. Nikolaje Ivanoviče zaplavily smíšené pocity. Byla tady i hrdost na své svěřence, i vrácená naděje na uskutečnění projektu, i neklid: zdali dokáže někdo z těch, co zvedli ruku, dostatečně správně odpovědět na otázku.

„Odpověz ty,“ ukázal na upovídaného mladého vězně v první řadě.

Mladý muž se zvedl. Tetovanou rukou pohladil oholenou hlavu a bez zadrhnutí začal rychle mluvit:

„Doba setí semen rajčat pro pěstování sadby nemůže být stejná každý rok. Záleží na tom, kdy nastane stabilní počasí bez mrazíků. A toto počasí je každý rok jiné. Pokud vezmeme v úvahu nutnost výsadby sazeniček do půdy před kvetením a vegetativní období, můžeme vypočítat dobu setí semínka pro pěstování sadby v skleníkových podmínkách nebo na okně.“

„Stačí, mladý muži,“ přerušil projev vězně profesor střední odborné školy. „Zvedněte ruku, kdo může pokračovat ?“

Opět sedící v sále zvedli dvě stě rukou. Profesor ukázal na staršího vězně, podle zevnějšího ostříleného zločince se zlatou korunkou v puse. Ten se rychle zvedl a začal důstojně mluvit:

„Je zapotřebí normální půda, nejen tak nějaká jalovina. Je třeba vzít humus zpracovaný žížalami, nebo rašelinu. Jenomže do takovéto rašelinové půdy nelze dávat semena. Rychle si na ni zvyknou, a když je potom zasadíte na zahradě, zblbnou, jelikož to pro ně bude jiné prostředí. Proto je zapotřebí k rašelině přidat trochu písku a smíchat ho ne méně než napůl s půdou ze zahrady. A půdní hnízdečko pro semínko je třeba ohřát asi na dvacet pět stupňů, předtím než ho dáme do půdy...“

„Stačí,“ přerušil vystupujícího profesor, „v podstatě jste řekl všechno správně. Ať pokračuje další,“ a ukázal na navenek inteligentního vězně v brýlích z třetí řady.

„Takže předchozí kolega se zastavil u toho, že předtím, než budeme dávat semínko rajčete do půdy pro něj připravené, je zapotřebí... Je třeba udělat co ?“

Vězeň, jenž se zvedl ze svého místa, si poopravil brýle a pokračoval:

„Předtím, než budeme sázet semínka do připravené půdy, je třeba je vzít do pusy

a držet ve svých slinách pod jazykem nejméně devět minut."

Zkoušející profesori a ředitel nápravného zařízení, sedící za stolem, z neočekávané situace ztuhli a upřeli pohled na vězně v brýlích. Po nevelké pauze se profesor vysoké školy zeptal:

„Chtěl jste říci, že před sázením do půdy je třeba semínka namočit do vody ?”

„V žádném případě, ne do vody, obzvlášť chlórované nebo převařené, kde jsou zabité všechny živé bakterie. Je třeba je namočit ve vlastních slinách, aby se nasytily informacemi o člověku. V puse člověka, v jeho slině při třiceti šesti stupních, jež jsou charakteristické pro lidské tělo, se semínko během devíti minut vzbudí ze spánku a ihned pochopí, co má dělat. Pro koho má zrodit plod. Pokud člověk má nějaké choroby, odchylky, semínko se pokusí zrodit plod, jenž odstraní odbočení z normy.”

Profesori sedící u stolu oživeně rozmlouvali, pak se všichni tři otočili k Nikolaji Ivanoviči a profesor střední odborné školy se zeptal:

„Kdo vyučoval vaše svěřence, z jaké instituce jste zvali odborníky ?”

Dokonce po uplynutí několika dnů ředitel nápravného zařízení nedokázal pochopit, proč na tuto otázku plácl:

„Z jaké, to si nepamatuji, tímto jsem se nezabýval já, ale vím, že z hlavního města. Přijížděl jeden takový proslulý profesor.”

Vězni sedící v sále ihned ocenili výmysl ředitele. Pochopili: zastává se jich, nedává možnost, aby se vystupujícím vysmáli. A s vděčností jej mlčky podpořili. A mladý vězeň z první řady, jenž jako první odpovídal na otázku, dodal:

„Mysleli jsme si, že to není profesor, ale akademik. A ještě toho hodně ví o sibiřské tajze, o životě.”

„Ano,” dodal vězňův soused, „byl to velice rozumný chlap, moc vzdělaný.”

Z různých konců sálu zazněly pochvalné výkřiky na adresu velkoměstského profesora, kterého jaktěživ nikdo neviděl.

Profesor vysoké školy, jenž seděl u stolu a po celou tuto dobu mlčel, najednou začal mluvit s moudrou tváří:

„Ano, kolegové, nějak letmo jsem prohlížel tuto teorii, pravda je, že se nepamatuji na pramen. Věda teď tento směr zkoumá. Myslím si, že je na tom něco, co vzbuzuje zájem: třicet šest stupňů... Živá lidská slina nasycená různorodostí živých bakterií... něco na tom bude...”

„Ano, ano. Vzpomínám si,” zádumčivě a také s moudrou tváří pronesl profesor střední školy, tvářil se, jako by také něco slyšel, Je to jeden z nových směrů v pěstování zeleniny. Věda ho teoreticky, samozřejmě, zdůvodňuje, ale v praxi je třeba se podívat...”

Vězni sedící v sále bez zadrhnutí odpověděli na mnoho otázek z oblasti agrotechniky. Jejich odpovědi nebyly vždy standardní. Ale pozvaní zkoušející se již nesnažili jim oponovat, naopak, poslouchali se zájmem.

Když zástupce ředitele věznice vyprovázela profesory, Nikolaj Ivanovič zůstal mlčky sedět sám u stolu před ztichlým sálem. Listoval v zelených deskách a v sále bylo hrobové ticho. Pak ředitel zvedl hlavu, přešel pohledem sál a začal mluvit:

„Řeknu vám, chlapi, následující. Nechápu úplně váš záměr... Ano. Ne zcela... A proto jsem se rozhodl... Zkrátka, ještě nevím, jak to dopadne. Zkusím to popohnat na ředitelství.“

Ztichlý sál, jako na povel, se najednou zvedl a vybuchl potleskem. Nikolaj Ivanovič, jenž neočekával takovou reakci, se také zvedl. Z nějakého důvodu se zarazil, na duši mu bylo příjemně a radostně. Ale ve snaze nevyjít z role přísného, dokonce drsného ředitele pronesl:

„Co je to za hluk? Zaujmout svá místa,“ sám pocítil nevhodnost přehnané přísnosti v dané situaci a dodal: „a profesora z hlavního města je přece třeba pro vás pozvat.“

Ředitel Správy nápravných institucí generál Posoškov přijal Nikolaje Ivanoviče a ihned začal mluvit k věci:

„Nejen ty, ale i jiní mají před sebou rozšíření svých ústavů: někteří o pět až deset míst, někteří o sto padesát. A již za rok se připravte na příjem dodatečného kontingentu. Všichni hlásí, že je to těžké a nereálné, i bez toho jsou věznice přeplněné. A co mám dělat já? Mám příkaz ministra: zabezpečit dodatečný příjem šesti tisíc vězňů. Ale ty jsi mi udělal radost, Nikolaji Ivanoviči. Takže říkáš, že budeš připravený k přijetí v přesně stanovenou lhůtu.“

„Ano, budu. Jenomže je třeba změnit projekt, v hlášení jsem to vyložil.“

„Četl jsem to, četl. Ale ne všechno ve tvém hlášení chápu. Chceš se zabírat zemědělstvím. Je to chvályhodné. Každému vězni přidělit jednotlivý pozemek: a kdo ti v tom překáží, nač je tady zapotřebí mé svolení? Ale to, že na každém pozemku chceš budovat samostatné cely, vypadá nějak divně, neracionálně. Postav společný barák nebo dva. Ráno v doprovodu strážných - do práce. Také bude méně výdajů. Na samostatné cely dodatečné financování nedostaneš.“

„Vždyť o to ani nežádám.“

„A o co žádáš?“

„Schválení jednotlivých cel na každém pozemku a celkového plánu.“

„A kde vezmeš peníze na stavbu těchto jednotlivých cel?“

„Pomohou sponzoři.“

„Máš nějaké divné sponzory. No dobře, nemám čas na zkoumání podrobností. Na tvém projektu píšu: ‚Projednat a dopracovat‘... ale sám jim také zavolám, aby si v tom udělali jasno, jak se patří, a dopracovali... bez průtahů. A to je všechno?“

„Mám ještě jeden problém.“

„Jaký?“

„Nemám půdu, na níž by se dalo takto hospodařit.“

„Tak jdi za guvernérem, popros ho.“

„Byl jsem za zástupcem. Projednává se to, ale zatím je to pouhé projednávání.“

„Dobře, pomůžu ti s tím. Zavolám... Je to všechno?“

„Ano.“

„Tak se čiň. Buď zdrav.“

Půdu, dvě stě hektarů, dostala instituce Nikolaje Ivanoviče na podzim. Na pozemkový příděl vzdálený od obce se stihl přivést ostnatý drát a pětmetrové sloupy pro ohradu. Nikolaj Ivanovič chápal, že pokud nebudou postaveny na podzim, jarní práci na pozemcích nebude možno začít. A jak je postavit, jestliže dva kilometry před přiděleným pozemkem končí dokonce vozová nedlážděná cesta. Nejde tam dopravit ani techniku pro vrtání jam pro sloupy, ani pracovní sílu.

O tomto problému se dozvěděli vězni. A obrátili se na ředitele věznice s nabídkou: kopat jámy pro sloupy ručně a dvoukilometrové bezcestí zdolávat v pěší koloně za doprovodu strážných.

Dokonce v studeném podzimním dešti, nahodivše na sebe vlastnoručně vyrobené pláštěnky spleené z igelitu, kolona z padesáti vězňů každý den mířila k přidělené půdě. Zájemců bylo víc, ale pro nedostatek strážných se do práce chodilo po padesáti věznicích. Budoucí hospodáři pozemků pracovali s plným nasazením. S příchodem mrazů byly postaveny všechny sloupy a vybudované strážní věže, natažené ostnaté dráty. Byl zhotoven a postaven srub pro strážnici.

Na podzim byla udělána objednávka domků - cel pro samovazbu, v nichž měli žít vězni. Cena každého dělala třicet tisíc. Peníze na jejich pořízení už nezbyvaly. A vězni sami, kdo jak dokázal, vyhledávali prostředky na jejich výrobu. Někomu, samozřejmě, zůstaly na svobodě úspory, někomu pomohli příbuzní, ale byli i tací, kteří neměli odkud vzít takovou částku. Obraceli se na ředitele věznice se sdělením o ochotě žít ve stanech. Ale toto bylo v protikladu s instrukcemi, a proto se jim nevyhovělo.

Sto osmdesát domků bylo přivezeno do nové věznice po sněhu a postaveno na sloupky, připravené na podzim. Sto osmdesát vězňů se časně na jaře ubytovalo v těchto jednoduchých domcích s mřížemi na oknech.

Za jarního slunečného dne stál ředitel nápravného zařízení na strážní věži a pozoroval neobvyklé dění. Na ploše dvě stě hektarů, ohrazené ostnatými dráty, bylo označeno sto osmdesát pozemků. Oddělovaly je kolíky, větve, místy hranice pozemků načrtával natažený drát.

„Toto zřejmě mají majetní,“ pomyslel si ředitel věznice, „příbuzní jim dali peníze nejen na celu, ale přihodili i na ohrazení.“

Mezi pozemky byly průchody-cestičky, uprostřed věznice - volný prostor pro schůzky. V dolících na zemi ještě místy neroztál sníh. Ale na vršcích se již zelenala první stebélka trávy. Skoro na každém pozemku se černaly osamělé lidské postavičky.

V teplých věžeňských bundách, plátěných čepicích s ušima a hrubě ušitých „kirzových“ /kirza - *několikavrstvová impregnovaná tkanina na boty, náhražka kůže/ holínkách se zdáli být stejní a bezvýrazní.*

Co mohou udělat tyto postavičky na pusté půdě? Proč nesedí v celách? Ředitel věznice přiložil k očím dalekohled a začal si prohlížet jednu z těch bezvýrazných postaviček. Věžeň Chodakov, zarýváje lopatu do půdy, jež ještě úplně nerozmrzla, dělal jamku. Nikolaj Ivanovič přejel pozemek dalekohledem a napočítal devatenáct jamek, již vykopaných v zmrzlé půdě po obvodu pozemku.

Na dalších pozemcích postavičky v tmavých bundách dělaly totéž - kopaly jamky po obvodu svých pozemků.

„Proč kopají tolik jamek?“ pronesl nahlas Nikolaj Ivanovič.

„Přece pro sazenice a keře, které vytvoří každému pozemku zelenou ohradu,“ vysvětlil strážný.

„Chápu. Ale mohli počkat týden až dva, aby půda rozmrzla úplně, a pak by se jim lehčeji kopalo.“

„Také jsem jim to říkal, ale nechtějí čekat. Obávají se, že to nestihnou. Aby každý osázel čtyři sta metrů zelené ohrady - to není legrace. A když země rozmrzne, budou muset pracovat na zahrádkách.“

Ještě dlouho je ředitel věznice pozoroval. S jakým zájmem, dokonce vypětím pracují jeho svěřenci a přemýšlel:

„Zjevně existuje nějaké kosmické spojení lidské duše s duší Země. Pokud toto spojení existuje - člověk přebývá v harmonii s planetou. Pokud toto spojení není - není také harmonie. Začínají zvrácenosti, roste zločinnost.“

Samozřejmě, tato kniha „Anastasia“ - je nějak neobyčejná. Přečetli si ji trestanci a v jejich duších vzplanulo něco nevysvětlitelného. Se mnou je to stejné: přečetl jsem ji a začal jsem se dívat na život jinak. Samozřejmě, kniha má svůj význam, teď ji čtou ve všech věznicích. Ale vždyť síla knihy tkví právě v tom, že ukazuje na spojení člověka s půdou. Takže to hlavní je spojení, nelze ho přetřáhat. A všechny ty rozhovory o vysoké morálce, duchovnosti - jsou pouze prázdnými žvásty, bez tohoto záhadného, zatím nepoznaného spojení !“

* * *

Na podzim všechny pozemky nové věznice, jak ji pojmenovali samotní vězni, byly lemovány zatím nevelkými sazenicemi jabloní, hrušní, jeřábů, břízek a všemožnými rostlinami, které různorodostí podzimního zbarvení svých lístečků vytvářely obraz příjemný pro oko. Přibližně patnáct až dvacet arů bylo osázeno lesními sazenicemi. Již první podzim se dojem z pozorování dvou set hektarů z věže výrazně lišil, v lepším slova smyslu, od jarního obrazu pusté černé půdy. Bylo zřetelně vidět: za řadami ostnatých drátů vzniká neobyčejná zelená oáza.

A po celé léto se do vězeňské jídelny dodávala čerstvá zelenina, okurky, rajčata, červená řepa.

Na podzim každý vězeň z pozemku, jenž mu byl svěřen, odevzdal pět pytlů brambor, několik desítek sklenic s naloženými okurkami a rajčaty. Vězeňský stravovací úsek byl na celou zimu zabezpečený červenou řepou, mrkví, ředkví...

Neobvyklou situaci bylo možno pozorovat u strážní budky nové věznice. Na rozdíl od všech vězeňských institucí světa, kde u strážních budek probíhá příjem balíků pro uvězněné občany, v nové věznici se uskutečňoval výdej balíků z věznice.

Vojáci vydávali příšedším příbuzným vězňů sklenice s konzervovanou zeleninou. Mnozí přijížděli auty a odjížděli s bohatou úrodou.

Ti vězni, kteří neměli nablízku příbuzné, prostřednictvím vojáků odevzdávali svou část úrody překupníkům, dostávající slušný zisk.

A k vězni Chodákovi nikdo nechodil, neměl příbuzné. Byl z dětského domova a požádal, aby jeho část úrody byla odevzdána do nejbližšího dětského domova.

Nikolaj Ivanovič dostal od vedení uznání za úspěšné splnění úkolu. Byl jediný, kdo dokázal uskutečnit dodatečný příjem sto osmdesáti vězňů bez toho, aby se zhoršily podmínky věznění ostatních.

Uplynulý rok byl pro Nikolaje Ivanoviče nejtěžší za celých dvacet let služby. Kromě obvyklých starostí musel shánět jednou ovocné sazenice, podruhé semena. Ale pokaždé, když přijížděl starý vězeňský nákladák vrchovatě naložený malinkými sazenicemi, měl radost.

* * *

Uplynulo dalších pět let. Jednoho slunečného červencového dne se na nebi nad novou věznicí objevil vrtulník a začal kroužit. Nikolaj Ivanovič stál u strážní budky, díval se, jak vrtulník obléává novou věznicí. Věděl, že na palubě vrtulníku je generál Posoškov a členové komise Ministerstva spravedlnosti. Buď někdo napsal stížnost, anebo se svět začal naplňovat zvěstmi o neobvyklém věznění zločinců.

Komise vysoce postavených úředníků vystupovala z vrtulníku, jenž přistál na ploše u strážnice.

A Nikolaj Ivanovič stále stál a myslel na ohrazení věznice:

„Ano, tady mi bude vytčeno zjevné porušení předpisů. Proč jsem jen dovolil, aby pro ohrazení byly zasazeny tyto vinoucí se vytrvalé květiny? Ovinuly asi na tři metry do výšky ostnaté dráty, vytvořily zelenou ohradu a to tak, že kvůli květinám není vidět ostnatý drát.

Prý jim dráty vytváří neestetický vzhled. Strážní věže také osázeli popínavými květinami. Až k samotné budce strážného se vinou květinčky. Teď se to všechno nepodobá vězení, ale nějaké rajske oáze uprostřed polí, jež zarůstají plevellem.“

„No prosím, je to tady, máme první porušení předpisů,“ řekl generál z ministerstva. „Co je to za ohrazení věznice? Vždyť takové ohrazení, ovinuté liánami, dokáže kdokoliv přelézt,“ řekl generál a otočil se k řediteli Správy Posoškovovi, „to vám řekne každý voják. Mám pravdu?“ obrátil se představitel ministerstva na službu konajícího poručíka u vchodu do strážní budky.

„Smím odpovídat, pane generále?“ postavil se do pozoru službu konající poručík.

„Odpovídejte, když se vás ptají. Jsou tady porušené instrukce?“

„Nikoli, pane generále. V tomto případě můžete pozorovat takticky zdokonalené ohrazení věznice, v které se vězní zločinci.“

„Co prosím?“ podivil se člen komise ministerstva, „jaképak taktické zdokonalení? Co to melete?“

Všichni členové komise se zastavili vedle poručíka stojícího v pozoru.

„To je ale vtipálek,“ pomyslel si úplně rozrušený Nikolaj Ivanovič, „tenhle poručík Prochorov věčně skáče do řeči se svými žertíky. Kdyby alespoň při komisi nechal svých šprýmů. Teď již mi zajisté neodpustí ty vtipky. A on se postavil do pozoru a ani se nezačervená za svou drzost.“

Zřetelně vyslovuje slova, začal poručík mluvit:

„Dovolte, abych odpověděl na otázku zdokonalení.“

„Odpovídejte, pokud to dokážete,“ přikázal generál z ministerstva. „Takže vaše květinčky jsou taktickým zdokonalením?“

„Přesně tak, pane generále. Zločinec, jenž bude chtít utéct a rozhodne se přelést dané ohrazení z ostatných drátů ovinutých květinami, může přelést, ale nedokáže odejít daleko.“

„Pročpak?“ podivil se generál.

„Dokud bude překonávat ohrazení, ovinuté voňavými květinami, celý se nasákne vůněmi tak, že dokonce málo vycvičený pes ho lehce vystopuje a přivede zpátky.“

„Takže se nasákne...“ rozesmál se generál a spolu s ním se zasmáli i všichni členové komise, „a pes, tedy, podle vůně květin... Pašák poručík, vynalézavý. A kolikpak uprchlíků vrátili vaši psi takovým způsobem?“ zeptal se se smíchem generál.

„Žádného,“ odpověděl poručík a velice vážně pokračoval: „Zločinci, cháпajíce úplnou nemožnost překonání ohrazení, se během pěti let ani jednou nepokusili o útěk.“

Svým prohlášením a vážným vzhledem poručík ještě víc rozveselil členy komise.

„Takže z této věznice během pěti let nebyl uskutečněn žádný pokus o útěk?“ zeptal se předseda komise ředitele Správy.

„Ano, žádný,“ odpověděl Posoškov.

Členům komise se zjevně líbily důvtipné odpovědi poručíka a položili mu další otázku:

„Řekněte, poručíku, jestliže se zločinci ani nepokoušejí utéci z tohoto vězení, proč v tom případě potřebujete hlídací věže s ozbrojenými vojáky?“

„Pro ochranu vězení před vnějším světem,“ odpověděl poručík.

„Co znamená ochrana před vnějším světem? Někdo se snaží proniknout do této věznice?“

„Přesně tak,“ sdělil poručík. „Ženy mnohých vězňů projevují přání žít společně se svými manžely v celách. Některé prosí o strávení léta v cele společně i s dětmi. Ale přísné dodržování instrukcí věznění zločinců našim přísným ředitelem nepřipouští podobný nepořádek. Tehdy se jednotlivé nerozumné ženy pokouší se svými dětmi prolézt skrz zelené ohrazení nebo se snaží podkopat. Ale hrdinná ochranka věznice nepřipouští podobné drzé pokusy.“

Nechápaje, zda poručík o pokusech proniknutí do věznice manželek a dětí trestanců žertuje nebo mluví vážně, předseda komise se zeptal Nikolaje Ivanoviče:

„Takové případy se skutečně staly?“

„Ano,“ odpověděl Nikolaj Ivanovič, „bylo zabráněno dvěma pokusům. Dostal jsem devadesát šest žádostí žen s prosbou o strávení léta spolu s dětmi na pozemcích jejich mužů. Ale mimo stanovených schůzek nic podobného dovolit nemůžeme.“

„A copak je tolik přitahuje k věznici a navíc s dětmi?“ zeptal se předseda komise a dodal: „však pojďme, pánové, projdeme se a podíváme se.“

Dřevěná vrata, zdobená řezbou, se rychle otevřela, členové komise vešli na území věznice a po několika krocích, aniž by se domlouvali, se najednou zastavili.

Z okénka vrtulníku vypadala věznice jako krásná zelená oáza. Ale tady byly nejen krásné cestičky z posekané trávy nejen různobarevné živé ploty, které ohromily členy komise. Jemné aroma letních květin a rostlin zahalilo svou blahodárností lidi, kteří byli zvyklí na špatný vzduch svých pracoven a velkoměstských ulic. Ticho bylo rušeno pouze zpěvem ptáků a bzučením hmyzu. Tyto zvuky nerozčilovaly, ale oblažovaly lidský sluch.

„Bylo by vhodné, abychom vešli na pozemek,“ tiše pronesl předseda komise, jako by se bál někoho vyrušit.

Vysoce postavení úředníci šli cestičkou prvního pozemku k domku-cele. Kolem celého dřevěného domku byla kovová mříž. Ale všimnout si toho bylo možné pouze zblízka. Zdaleka se podobal zelenému pahorku. Ovinutý různými rostlinami, obklopený květinovými záhonky harmonicky zapadal do okolního prostoru.

U vchodu do domku, zády k příchozím stál člověk v bílém tričku. Vězeň promazával kovovou závoru a energicky jí škubal sem a tam. Závora se sotva pohnula a člověk, uchvácený prací, si příchozích ihned nevšiml.

„Bud' zdrav, Charlamyči,“ zavolal na něj Nikolaj Ivanovič, „přivítej návštěvu, představ se.“

Člověk se rychle otočil, když uviděl příchozí, trochu znejistěl, ale rychle se dal dohromady a představil se:

„Vězeň Charlamyč, odsouzený podle paragrafu 102 Trestního zákoníku Ruské federace na dvanáct let, odpykal jsem si trest v délce šesti let. V nové věznici se nacházím pět let.“

„A copak jste to dělal se svými dveřmi?“ zeptal se vězně předseda komise.

„Promazával jsem venkovní závoru, pane řediteli. Začala úplně špatně fungovat, vyrábí se teď mizerný kov, rychle rezaví.“

Předseda komise přistoupil ke dveřím cely, přivřel je a pokusil se zastrčit závoru. Ne na první pokus, ale povedlo se mu to. Tehdy se otočil, významně se podíval na ředitele Správy generála Posoškova a pronesl:

„Takže vy tvrdíte, že všechny směrnice po zacházení s vězni jsou dodržovány. Takže po ukončení práce jsou všichni zavřeni do cel?“

Ředitel Správy mlčel. Všem bylo jasné - kovová závora zrezavěla a s námahou se zavírala proto, že ji jednoduše nikdo nepoužíval.

Vězeň Charlamyč pochopil, že zklamal své vedení. A jeho hlavou se začaly honit myšlenky.

„Již dávno bylo třeba opravit tu prokletou závoru. No, jak máme vysvětlit lidem, že ta závora není vůbec potřebná? Nikdo ani nemyslí na to, aby opustil tuto věznici, opustil svůj pozemek. Kvůli čemu? Kam máme jít? Tady je mé rodné místo, tady je má vlast. Tady mě každé ráno vítají hlasy ptáků a větve stromů, jež jsem zasadil, mě zdraví máváním. Pořídil jsem si kozičku Nikitu, deset slepic a dva úly. Jiní také mají své teritorium, trochu jinak zařízené, ale srdci blízké hospodářství. A teď jsem zklamal svého ředitele s tou prokletou závorou.“

Charlamyč se vážně rozrušil, začal mluvit rychle, s chvěním:

„Jsem největší padouch s tou závorou, pane řediteli. A nezasloužím si žádné odpuštění, pokud jsem přivolal neštěstí mým přátelům. Jen to pochopte, dovolte mi říci poslední slovo. Ano... řeknu to. Změnil se mi celý život... Dokonce ne že se změnil, ale teprve tady začal. Tady je má svoboda. A tam, za vraty - nesvoboda, horoucí peklo. Tady na věžích stojí vojáci, jsou pro nás jako andělé. Modlíme se, ať andělé nedopustí, aby sem pronikly různé špatnosti..."

Nervózní hlas vězně Charlamyče a význam toho, co řekl, svérázně zapůsobil na lidi stojící před ním. Žena, poslankyně Státní dumy, jež byla členkou důležité státní komise, také s menší nervozitou najednou vypálila:

„Pročpak jste se chytli této nešťastné zástrčky ? Copak nevidíte, že v noci přšlo ? Rozeschla se."

Předseda komise se podíval na kovovou zástrčku, pak na ženu a rozesmál se:

„Rozeschla se ? Jak to, že jsem to dříve nepochopil ? Vždyť přšlo, proto je rozeschla a zrezavěla... A na věžích tedy stojí andělé ?" otočil se k vězni Charlamyčovi.

„Andělé," odpověděl Charlamyč.

„No a kdy vám končí doba trestu ?"

„Za jedenáct měsíců a sedm dnů."

„Jak se chystáte žít dál ?"

„Napsal jsem žádost, aby mi byla prodloužena doba..."

„Co prosím ? Jak to prodloužena ? Proč ?"

„Protože tam není svoboda, na té svobodě je nepořádek. Svoboda neexistuje bez půdy."

„A kdo vám brání vrátit se na svobodu, vzít si půdu a vytvořit stejné hospodářství, ale na svobodě ? Pořídít si rodinu ?"

„Ach, pane řediteli, také to vůbec nemohu pochopit. Kdopak nám v Rusku překáží, abychom každému Rusovi dali po hektaru půdy ? Vůbec to nemohu pochopit. Patří ruská půda Rusům, nebo nepatří ?"

„Teď podle zákona, jenž přijala Státní дума, si půdu může koupit každý člověk," sdělila žena-poslankyně.

„A jestli já nemám tolik peněz, abych koupil aspoň hektar půdy, znamená to, že nemám vlast ? Vypadá to tak, že nemám a nebudu mít ? Vypadá to, že se někdo zmocnil mé vlasti, celé, do posledního hektaru a teď po každém Rusovi žádá výkupné. Jsou to nějaké banditské figle. Není to ani podle zákona, ani podle logiky. Dejme tomu vy, pane řediteli," obrátil se Charlamyč na předsedu komise, „jste generál, vidím to podle lampášů. Tak vysvobodte naši vlast od toho, kdo se jí zmocnil a žádá výkupné. Nebo ho také budete platit za svůj kousíček vlasti ?"

„Vězni Charlamyči, dost s těmi řečmi," vstoupil do rozhovoru Nikolaj Ivanovič.

Viděly jak zrudla jizva na tváři bývalého válečného generála, jak se mu sevřely pěsti. Generál udělal krok k vězni, stojí a dívají se sobě do oči. Dívají se a mlčí. Pak generál tiše pronesl:

„Ukaž své hospodářství, Ruse," a úplně tiše, jakoby pro sebe, dodal: „svůj kousíček vlasti za ostnatým drátem."

Charlamyč ukazoval členům komise mladou zahradu se zárodky plodů na větvích, pohostil je rybízem, malinami. Záhonky s rajčaty, více než dva ary vysázených okurek. Ukázal jezírko vykopané lopatou. Vedle jezírka byly pečlivě složeny soudky.

„A tady je Charlamyčovo hlavní „know how", vysvětlil členům komise Nikolaj Ivanovič a ukázal na soudky. Každoročně nakládá do soli sto padesátilitrových soudků s okurkami. Má výborné nakládačky, nepřekonatelné. Také vymyslel originální způsob uchovávání. Zaplňuje sud okurkami s nálevem, utěsní ho a dává do jezírka, pod vodu. A tak se tam uchovávají do jara. Jakmile přijedou nákupčí z moskevských restaurací, Charlamyč vydlabe led a táhne soudek ke strážníci. Prodáváme po pěti stech rublech za soudek. Dvě stě padesát patří Charlamyčovi a zbytek je pro potřeby věznice."

„A jakýpak zisk přináší vaší instituci každé hospodářství?" zeptal se jeden z členů komise.

„Průměrně asi sto tisíc ročně," odpověděl Nikolaj Ivanovič, „ale polovina, jak je stanoveno podle kontraktu, patří těm, kdo pracují na pozemcích."

„Sto tisíc?" podivil se člen komise. „A celkem máte sto osmdesát hektarů, takže každoročně z nich dostáváte devadesát milionů čistého zisku?"

„Ano, dostáváme."

„Takže pro vězně to vychází po padesáti tisících ročně?"

„Ano, tak to vychází."

„V našem státě je ve vězeních víc než milion občanů. Bylo by dobře, kdyby všichni dostávali takový plat. Stát by měl takový zisk a také by se podle všeho zmenšil počet zločinců."

„Dostávali... všichni?" vstoupil do rozhovoru další člen komise, „tady jde o něco jiného. Aby se tato věznice nezavřela. Proč jsme sem byli posláni? Abychom vyjasnili situaci. Vypadá to nějak nenormálně - vězni žijí v lepších podmínkách než svobodní lidé. A tito vězni, ať říkáme co chceme, jsou zločinci. A také co budete dělat, Nikolaji Ivanoviči, až těmto lidem vyprší doba trestu?"

Ředitel nápravného zařízení bez přemýšlení odpověděl:

„Kdyby to byla má vůle, tak bych po propuštění hospodářství každému nechal. Dráty bych sundal a přenesl na nové místo, začal bych zakládat novou věznici."

V hlášení na ministerstvo členové komise sdělili, že nezjistili žádná porušení instrukcí věznění zločinců.

„A co se sdělením o tom, že zločinci žijí v lepších podmínkách než svobodní občané?" zeptal se ministr.

„Je třeba zlepšovat život svobodných občanů," poznamenal předseda komise, „je třeba dát lidem půdu. Ne slovy, ale ve skutečnosti."

„To nepatří do naší kompetence," mávl rukou ministr, „mluvte k věci."

„Když k věci, tak je třeba realizovat tuto zkušenost ve všech nám svěřených

institucích," rozhodně prohlásil předseda komise.

„Také s tím souhlasím," podpořila předsedu poslankyně Státní dumy a dodala: „a ještě jsem se pevně rozhodla předložit Státní dumě k posouzení návrh zákona o přidělení každé ruské rodině, jež si to přeje, hektaru půdy na doživotí pro založení svého rodového statku."

Duma přijala zákon. V společném zápalu miliony ruských rodin začaly zakládat zahrady a lesíky na své rodové půdě. A rozkvétalo Rusko...

V jakém roce se to stalo ? Co ? Ještě se to nestalo ? Proč ? Kdo tomu brání ? Kdo stojí v cestě rozkvětu Ruska ?

(1 8 6 .)

ZÁKON PRO POSLANCE ZVOLENÉ NÁRODEM

Chápal jsem: Anastasiin dědeček má nejen nebývalé psychoanalytické schopnosti, ale i konkrétní informaci o sociálním zřízení různých států. Ale do jaké míry přesně ví o státních institucích ? Vždyť žije v tajze; rádio, telefon a televize tady nejsou. Tak odkud dostává informaci, řekněme o orgánech vlády našeho státu ? Odnikud. Tudíž konkrétní informaci nemá. Ale přece jsem se zeptal:

„Víte o tom, že v našem státě, v Rusku, existuje takový orgán jako Státní дума ?"

„Vím," zazněla odpověď.

„A o tom, kdo a jak v ní pracuje, také víte ?"

„Ano."

„Víte o každém poslanci ?"

„O každém."

„A jaké vydávají zákony, je vám též známo ?"

„Nejen ty zákony, které vydávají, ale i ty, které vydají - jsou dopředu známy. Ale pročpak se opět divíš, Vladimíre ? Pro žrece je to nejjednodušší úkol, nevyvolává ani zájem."

„Divím se proto, že nechápu, jakým způsobem můžete vědět o každém poslanci a o tom, jaké zákony vydá Státní дума v nejbližší době ? Je to nějaká nepochopitelná mystika."

„Není tady žádná mystika i úkol to je primitivní."

„Mohl byste vysvětlit tento jev ? No, takovou informovanost."

„Můžu, samozřejmě, všechno je tady maximálně jednoduché. Dívej se.

Již před pěti tisíci lety měli faraóni Radu. V Římské říši - senát. Bojarská дума - u carů. Co ještě k tomu říci ? Názvy jsou různé, ale podstata je vždy stejná. Zákon nezáleží na názvu, ale na tom, jakým vlivům je podroben poslanec. Do jakých životních podmínek byl uvězněn k jaké perspektivě odsouzen. A všechny podmínky jsou pro něj naprogramovány již dávno. Když člověk zná tento program, je pro něj jednoduché dopředu vědět, co a jak budou schopni řešit."

„Co s tím má společného zákon a životní podmínky poslanců ? Jak můžou být spojeni s globálním programem ? A navíc, co můžete vědět o životních podmínkách dnešního poslance ?“

„Velice jednoduše. Samozřejmě nebudu mluvit o tom, jak spí, co jí a do čeho se obléká jeden, druhý nebo třetí poslanec. Nepotřebuji to a také to není zajímavé. Ale řeknu to podstatné.“

Jsem si jistý, že se dnes, stejně jako dříve, do poslaneckých křesel dostávají lidé, kteří prošli množstvím intrik. Zaprvé. Když usilují o vládnutí, mnozí z nich se dostávají do závislosti na těch lidech, v jejichž rukou je materiální moc. Ale i když projdou všemi zkouškami, jsou jako ve spárech. Program se pokouší je odpojit od důležité informace.

Co dostává poslanec ? Myslím si, jsem si jistý, že stejně jako dřív, dostává zvláštní pracovnu, nové obydlí, teď zřejmě i auto. Ještě má dva nebo tři pomocníky a někdo i víc.“

„Ano, přibližně tak. A cožpak toto všechno odpovídá programu, který byl vypracován před tisíciletími ?“

„Samozřejmě, že odpovídá. Ale počkej, nech mě mluvit dál. Kontroluj mě, abych v současnosti neudělal chybu. Myslím si, že poslanec musí každý den pracovat, jak to dělají mnozí lidé. Chodit na zasedání do sálu, vydávat zákony.“

„Ano, tak to je.“

„A pro každého je určena lhůta - čtyři nebo pět let...“

„Teď čtyři.“

„Budiž čtyři. Jakmile lhůta uplyne, musí být opět volen. Ale i před dobou nových voleb každý na ně myslí.“

„Ano, myslí.“

„Počkej, počkej a jak to víš ? Vždyť ses divil, když jsem ti řekl, že znám, jaké zákony budou vydány. A sám tady tvrdíš, že jakoby víš o tom, co si myslí poslanci o svém budoucnu. Copak ses stal jasnovidcem ? Nebo nějakým věhlasným prorokem ?“

„Nikým jsem se nestal. Vždyť toto pochopí i hlupák. Když se blíží volby, každý, kdo chce být opět zvolen, bude na ně myslet a dělat odpovídající činy.“

„Jen nespíchej. Všimni si toho, co jsi řekl: ‚Bude myslet na volby‘.“

„Ano, řekl jsem to.“

„Ale vždyť poslanec má myslet na nové zákony.“

„No ano, současně myslí i na zákony.“

„Kdy ? V jaké části dne ? Zkrátka, věř mi, na přemýšlení jim program nenechává čas. Je ti také známo, že lidé ne jedno století volí poslance a očekávají moudré zákony z jejich strany. Lid nechápe, že program, vymyšlený dříve, jim nedává možnost myslet.“

Popřemýšlej o tom někdy sám.“

* * *

Posléze jsem nejednou přemýšlel nad touto situací. A všemi uznávané zákony o volbách a povinnostech poslanců se mi skutečně zdály být nesmyslem.

Pojďte, zkusíme analyzovat vzniklou situaci. Relativně rozumný člověk, dokonce trochu rozumnější než ostatní se rozhodl stát se poslancem Dumy. Zúčastnit se vydávání moudrých zákonů, jež by měly přispět k dobrému životu.

Dokud prochází mlýnem volební kampaně, někdo se ve větší a někdo v menší míře dostává do závislosti na kapitálu. Tohle vůbec neznamena, že každému kandidátovi někdo z bohatých tohoto světa poskytuje finanční pomoc za budoucí služby. Stačí vidět, jaké páky mohou být zapojeny pomocí peněz. Vidíme to a slyšíme o takzvaných nečistých praktikách v novinách a z televizních obrazovek. Jenže my se na tyto situace díváme očima nestranných pozorovatelů. Člověk, jenž se zúčastňuje volební kampaně, není nezaujatý pozorovatel. Pociťuje na sobě útoky negativní reklamy. Pokud to někdo necítil, tak jednoduše dokáže předpokládat, jaká zbraň může být použita proti němu pomocí peněz. A zcela přirozeně dojde k záchranné reakci - za každou cenu si zaopatřit zázemí. Tímto zázemím je právě velký kapitál. Takže je třeba se přidat k nějakému finančnímu proudu. Nebo, jak se to dnes říká, k oligarchiím.

Nebo se dostává do závislosti na nějaké straně. Není důležité na jaké, podstatné je, že tuto závislost je třeba potom odpracovat.

A co s moudrými zákony? Nic. Na jejich vydání jednoduše nejsou vytvořeny odpovídající podmínky.

Samozřejmě, že poslanci mají řadu zvýhodnění. Dokonce poslaneckou imunitu. Ale zůstává otázka. Jestli dáme na jednu misku vah zvýhodnění poskytnutá poslancům a na druhou - nervozitu, spojenou s jejich prací, intriky, intenzitu práce, není známo, co převáží.

Je tady ještě jedna paradoxní okolnost. Dějiny lidstva neznají žádnou lidskou bytost, žádného „super mudrce“, jenž by byl schopný stále, dennodenně přijímat výhradně jenom moudrá řešení. Dokonce významní vládci, jak je známo, dělali chyby.

Rozvrh práce poslanců je udělán tak, že každodenně musí zasedat. Všimněte si, každodenně po několik hodin. Na každém zasedání musí přijímat několik návrhů zákona k tomu z různých oblastí života společnosti. Ani teoreticky, ani prakticky, jak to ukázaly dějiny, při takovém rozvrhu práce není možno přijmout moudré zákony. Není to možné z důvodu nedostatku času na přemýšlení. Nicméně, právě takový nesmyslný rozvrh práce zákonodárců existuje ve většině států na všech kontinentech. Kdo ho zavedl? Nějak se zavedl sám, pomyslí si mnozí. Ne nějak a ne sám. Je jaksi velmi dobře promyšlen a cílený. A k tomu se ani trochu vážně neprojednává.

Můžeme jakkoliv odůvodněně mluvit o jeho zhoubnosti. Můžeme ji dokázat vědecky, pomocí analytiků. Je to samozřejmě důležité, ale není to hlavní. Hlavně je třeba pochopit, jaká je alternativa. Ale jako alternativa v hlavě nic nevzniká. A také u koho by to mělo vzniknout, jestliže se tento zvyk skoro ve všech státech ustanovil jako zákon.

Ale když Anastasiin dědeček začal mluvit o této otázce jako první, jestli zná práci zákonodárných shromáždění podobných dnešnímu v průběhu tisíciletí, možná, že by dokázal předložit alternativu. A tak jsem se zeptal:

„Mohli byste předložit svou variantu voleb a následné organizace práce zákonodárců ?“

Jako odpověď jsem uslyšel následující:

„Mluvit o samotných volbách je nesmyslné, dokud se nezmění podmínky práce a životní podmínky zákonodárců.“

„A jaké, podle vašeho názoru, by měly být jejich podmínky práce a života ?“

„Nejprve je třeba, aby poslanci byli alespoň částečně vyvedení z umělého informačního pole. Zabezpečit je potravinami, jež jsou schopny podporovat plnohodnotnou práci mozku. Stvořit obraz, jenž má autoritu ve společnosti, je schopný vést za sebou každého poslance.“

„Co znamená - stvořit obraz ?“

„Podle toho, co jsi vyprávěl o poslancích, jejich vnější atributika vypovídá o tom, že mezi lidmi existuje celkový negativní obraz úředníka a poslance zvlášť.“

„Ano, celkově je mezi lidmi negativní obraz.“

„To je velmi špatné. Lidé vytváří negativní myšlenkové formy ve vztahu k poslancům, tudíž, fakticky sami je tvoří negativními. A obraz - to je velice silná, koncentrovaná energie myšlenek množství lidí.“

„A proč o nich lidé mají myslet pozitivně, jestliže se život nezlepšuje ?“

„Tak vidíš, vytváří se bludný kruh. Pokaždé volíte jakoby nejlepší z lidí, ale jakmile jsou zvoleni, ihned je hodnotíte jako ty nejhorší.“

„Ale jak konkrétně se máme dostat z tohoto bludného kruhu ?“

„Lepší způsob, než navrhla Anastasia, za poslední pět tisíc let nebyl a v dohledném budoucnu se nepředpokládá.“

„Co tím myslíte ?“

„Půdu.“

„Jenže ona říkala, že je třeba dávat ne méně než jeden hektar půdy každé rodině, jež si to přeje. Dávat ho na doživotí pro založení svého rodového statku. Ale o poslancích nic neříkala.“

„Ano, správně. Každé rodině, jež si to přeje. Ale copak poslanci nemají rodiny ?“

„Mají.“

„Takže možná je třeba začít u nich ?“

„Lidé na to řeknou: překročili všechny meze, nestačí jim výhody.“

„Lidem je třeba vysvětlit, pro koho se to dělá. Je třeba jim vysvětlit, za jakých podmínek se mohou objevit zákony, na které čeká lid.“

„A jak jim dávat půdu, za všeobecných podmínek nebo za zvýhodněných ?“

„Za všeobecných a ne úplně. Každý poslanec má dostat ne méně než sto padesát hektarů půdy, na kterých se má vytvořit osada nového typu. Založená na principech, o nichž mluvila Anastasia. Ze sto padesáti hektarů poslanců může být jeden, pokud nemá velkou rodinu a nepředpokládá se její zvětšení. Pokud poslanec má děti, které vytvořily své rodiny, a ty chtějí založit své statky, je třeba

přidělit hektar pro každou rodinu jeho dětí. Takže poslanec může dostat do vlastnictví jeden hektar, tři nebo pět, podle velikosti jeho rodiny."

„A co s ostatními hektary ? Vždyť jste říkal o sto padesáti."

„Třicet procent může rozdat těm lidem, kteří si to budou přát. Na ostatních mají být ubytováni lidé z různých vrstev společnosti - vojáci, vědci, malíři, podnikatelé. V každé osadě jeden nebo dva hektary je třeba poskytnout dětem z dětského domova, uprchlíkům. Ale nemá se poskytovat půda dvěma poslancům v jedné osadě."

„Ale copak to ? Jestli každý poslanec bude mít svůj rodový statek, zákony selepší ?"

„Samozřejmě, že selepší. Ve státě se objeví nejmoudřejší zákony na světě."

„Prostřednictvím čeho ?"

„Teď poslanci hodně času tráví ve svých pracovnách a na zasedáních, jsou odtrženi od lidí. Teď nedostávají vděk za dobré zákony nebo odsuzování za špatné. Teď, sledující přirozené přání, se snaží zajistit materiální blahobyt své rodiny. Když končí jejich poslanecký mandát, mohou změnit bydliště, přestěhovat se do jiného města, kde jim nikdo nebude nic vyčítat nebo je pronásledovat v případě porušení nějakých společně uznávaných norem. Změna bydliště nebo státu neovlivní jejich blahobyt. Všude, pokud má člověk peníze, lze pořídit přístřeší, potraviny, oblečení. Ale není možné pořídit za peníze rodový statek, vlast. Teď je pojem vlasti zkomolený. Vlastí se nazývá území, jehož hranice někdo určil. Ale vždyť vlast se vždy začíná od rodové půdy a rozšiřuje se o lidi, kteří jsou ti blízcí duchem. Ti, kteří začnou zakládat své pozemky, získají vlast a věčnost. Ztráta rodového statku - to je ztráta vlasti a věčnosti. Je to největší tragédie pro rodinu. Ne zákony, ne morálka budou ochraňovat poslance před nesprávnými rozhodnutími, ale rodový statek. A pro lidi, mající vlast, peníze přestanou být prvořadě důležité. Pouze na rodovém statku může člověk mít potřebný vyživující komplex, vhodný také pro práci mozku. Vždyť to je velice důležité pro lidi, kteří musí hodně přemýšlet.

Zasedání Státní dumy se mají konat maximálně třikrát týdně. Zbytek času mají poslanci trávit na svém rodovém statku. Tam budou přemýšlet. Tam bude probíhat hlavní proces tvorby zákonů. Ženy poslanců nemají být zaměstnané tím, co není spojené s činností manželů-poslanců. Rodový statek alespoň na čas ochrání poslance před působením informací umělého světa, před umělými informacemi. Pomůže myšlenkovému procesu. V hlavách velkých filozofů se rodily velké myšlenky v podmínkách osamocení, ale ne v okamžiku jejich veřejného projevu."

„Ale co když si část poslanců nebude chtít vzít půdu a založit na ní svůj rodový statek ?"

„Právě teď jsme se dostali k volbám vyvolenců lidu. Jestli někdo z poslanců nebude chtít vytvářet svůj rodový statek, lidé ho nemají volit na další období. I když má občanství státu, v kterém byl volen, ve skutečnosti je cizinec. Nepotřebuje tuto vlast. A ať se o něm říkají jakkoliv hezká slova, ve skutečnosti svou činností pro lid nic neudělal."

„Ale co když, věduce o tom, že voliči budou dávat přednost kandidátům, kteří mají rodové statky, si někteří poslanci vezmou půdu, vystaví na ní domy-zámky,

tenisové kurty, cihlové ohrady a nebudou vysazovat les, zahradu, živý plot, jak to říká Anastasia ?"

„Tehdy ukážou svou podstatu. I v tomto případě budou lidé moci správně vybrat. Víš, proč se na Rusi každému člověku říká jménem po otci ? Ještě dříve na Rusi, když se člověk představoval, říkal: jsem Ivan z Nikitova statku, přitom uváděl jméno svého otce nebo děda - zakladatele rodového statku. Znamená to, že statek byl něčím proslaven. Když ho člověk jmenoval, maximálně informoval o sobě, o své povaze a schopnostech. Ten, kdo nemohl s hrdotí ukázat svůj statek, se považoval za odrodilého.“

Čím více Anastasiin dědeček mluvil o rodových statcích, tím silněji se v mém vědomí rýsoval radostný obraz budoucího státu. Jen si to představte. Představte si to ! Každý z tří set šedesáti poslanců Státní dumy si bere sto padesát hektarů půdy a organizuje založení tři sta šedesáti překrásných osad nového typu. Každý z nich nejen slovy, ale i ve skutečnosti ukazuje, čeho je schopen.

A v Rusku se objeví prvních tři sta šedesát oáz, kde v lidských podmínkách začnou žít Rusové. Pak tito poslanci budou vydávat zákony. A, přirozeně, nebude schválen žádný zákon, který by škodil ekologii.

Napíší zákony, jež ve skutečnosti budou garantovat každému občanovi právo na získání svého kousíčku vlasti. Budou ochránci tohoto práva, protože budou mít svou vlast.

(187.)

KE ČTENÁŘŮM SÉRIE KNIH „ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA“

Mí vážení čtenáři !

Velice vám děkuji za pochopení a morální podporu. Děkuji všem těm, kteří otevřeně vyjadřují svůj názor na webových stránkách a v publikacích almanachu, pokouší se organizovat prodiskutování idejí vyložených v knihách ze série „Zvonící cedry Ruska“ prostřednictvím tisku.

Děkuji vám, ruští vědci. A v první řadě Borisovi Mininovi, jenž veřejně vyšel na pódium Domu kultury „Podmoskovje“ a důstojně ohodnotil Anastasiiny ideje.

Zvláštní vděčnost patří skvělému herci, zasloužilému umělci Ruska Alexandru Michajlovovi, jenž se zúčastnil konference.

Děkuji Viktoru Medikovovi, doktoru ekonomických věd, který napsal a vydal nejednu práci, jež prozkoumává ideje, které našly svůj odraz v knihách.

Děkuji Anatoliji Jerjomenkovi, řádnému členu Akademie pedagogických věd, za překrásné básně.

K božství

*Navzdory létům, zdraví, k lenošení sklonům
Skláním se před tebou až ke kolenům.*

*A to jen proto, že života vítězství
Jsem spatřil v tobě. Jsi - božství.*

*Chiméry, co zjevily se z polosféry temna
Jsi rozehnala mžikem blesku.*

*Dala jsi zapomenout mému stesku
Když načrtla jsi budoucna svatou desku.*

*Jsi člověk, jak tě tak znám
Z jiného času, co přišel k nám
Kde vnoučata má mezi bohy
Pokvetou tobě do podoby.*

*V duši jen tichounce protestuji
Proti slovům tvým: „Já existuji“.
Vždyť o tvém zjevení hříchem není
Myslet a hovořit mezi všemi.*

*Proto já paprsek ze svého srdce
Posílám tobě, své žijící touze
A jako odpověď - ať bdím či sním
V tajze tvůj obraz uvidím.*

K ruským starcům

*Vy moudří starci Rusi širé
Což nemáte co říci, ani pár vět ?..*

*Vždyť ty oči krásné azurovou modří
Se neunaví ozařovat svět.*

*Neunaví se lidskou vlnou
Nerozumné plémě budit.*

*Zůstane-li bez možnosti mluvit
Bude cedr na kousičky dělit.*

*A jako manu nebeskou, tajně
Bude rozdávat jdoucím ve věčnost
Aby nás všechny vyzývala
V nadcházející budoucnost.*

*Abychom narovnali kolena
Okamžitě napřímili hled
Abychom se zbavili neklidu a lenosti
Ne zítra, ale hned.*

*A uslyšeli bychom hlas staletí
Jenž shora přerývavě zní:*

*„Přírody vy jediné jste děti
Pro něž smrt není koncem všech dní.*

*Koncem není ani zkáza domu
Ani špína uliček blátivých.*

*Všem, kdo živé Učení přijmou
Pomůže s přírodou spojení.*

*Energií nebes rukou netělesnou
Bohu pozemských i nebeských
Předány nám budou jejich síly
Které láska v srdci vybudí.*

*Abychom my, jak rodní bratři
Napjali tětivy svých duší,
Otevřeli každému svou náruč
A vyslali zářivý paprsek.*

*A tehdy v sadech vzplanou znova
Bílé květy, jam i ratolesti
A pro lidská pokolení nová
Vstanou již všechna neštěstí"...*

*Vy moudří starci Rusi širé
Pospěšte už říci slovo své
Ať radost Nastasie živé
Září jak modro nebeské.*

Děkuji Viktoru Pavloviči Garkavcovi - vedoucímu Správy vzdělávání města Charkova, pedagogům, zaměstnancům a vedení traktorové továrny tohoto ukrajinského města, v němž bylo organizováno krásné setkání s čtenáři.

Děkuji všem organizátorům čtenářských konferencí v jiných městech.

Děkuji ruským emigrantům v Německu a v Kanadě.

Děkuji bardům, kteří napsali již více než pět set písní, a malířům, kteří posílají své obrazy. Již jsou umístěny na webových stránkách www.anastasia.ru, ty nejlepší budou publikovány v almanachu „Zvonící cedry Ruska“. Jeden z takových obrazuje umístěn na přebalu této knihy.

Děkuji desítkám tisíců lidí, kteří vyjádřili svůj názor na mé knihy v upřímných a nadšených dopisech.

Děkuji vám za otevřenou podporu, bez ní by se mi hůř psalo !

Avšak chci se s vámi podělit, a obzvláště s těmi lidmi, kteří se zatím chystají veřejně vystoupit na podporu Anastasiiných idejí, o následující myšlenky.

Měli byste chápat, že existuje i opozice proti těmto idejím. Je plánovaná a organizovaná. Ještě není úplně jasno, kdo konkrétně a pomocí jakých pák šíří lživé pověsti. Musíte o tom vědět, abyste se rozhodli: zdali stojí za to otevřeně podporovat ideje vyložené v knihách.

Z vlastní zkušenosti vím, do jaké míry jsou nepříjemné pomluvy a provokace, ale je pro mě mnohokrát složitější, když jsou směřovány proti vám - mým čtenářům. O to víc, když jsou cílené a rozsáhlé, jako například proti dětem a pedagogům školy akademika Ščetinina.

Nechtěl bych, aby se i někdo další stal cílem útoků.

Jsem si nejen jistý, ale teď také přesně vím: síla idejí, vyložených Anastasií, je tak velká, že je není možné zneuctít. Lze, samozřejmě, dočasně přibrzdit jejich

materializaci, ale stejně se budou znovu obrozovat v lidech se stále větší silou.

Podle mého názoru, dnes tím nejpotřebnějším a nejdůležitějším je následující.

Zaprvé. Organizace školení, kurzů, seminářů. Je zapotřebí přizpůsobit všeobecné projekty rodových statků a osad ke konkrétní krajině.

Je třeba studovat léčivé vlastnosti bylin a rostlin, rostoucích bezprostředně ve vašem okolí. Jsou zapotřebí znalosti toho, která zelenina a plody mohou růst v přirozených podmínkách ve vašem podnebí.

Je třeba připravit pracovní projekty svých rodových pozemků konkretizované do nejmenších detailů.

Zadruhé. Je třeba zapojovat do práce na vytvoření programu rozvoje ruského státu vědce, kteří chápou podstatu toho, co se děje. Má to být všeobsáhlý program, v kterém se mají prostřednictvím založení rodových statků řešit otázky sirotků, uprchlíků, chudých rodin, v kterém prostřednictvím blahobytu každé jednotlivé rodiny bude vytvořen blahobyt státu celkově.

Svou touhu je třeba konkretizovat do detailů, tehdy se určitě vtělí.

Ať každý člověk udělá v tomto směru všechno, co může, vycházející ze svých schopností.

Mají se zrodit desítky, stovky projektů rodových pozemků, osad. Projekty ekonomického, ekologického a duchovního rozvoje jednotlivých regionů a celého státu.

Víte, když jsem poprvé uviděl Anastasii, stála na břehu sibiřské řeky Ob. Byla oblečena do dlouhé obnošené sukně, vatované vesty, zavínutá do šátku a obutá do gumových galoší naboso. Tiše a osaměle tehdy vypadala poustevnice z tajgy.

A teď mám takový dojem, že to naše Rusko stálo v sibiřské hlubince v gumových galoších naboso. To naše touha o budoucnu osaměle stála na pustém břehu sibiřské řeky. Ale teď je v nás !

A určitě přijde doba, kdy naše touha v překrásných plesových šatech svobodně a otevřeně půjde celým Ruskem a nejen Ruskem.

V této touze je největší energie - ENERGIE ŽIVOTA !

Pokračování příště...

NOVÁ CIVILIZACE

1. část

*Ať mysl tvá, Vladimíre, a mysl ostatních lidí
zkusí poznat Boží výtvary a Jeho touhu.
Tehdy tvůj život a život lidské společnosti
vytvoří jiný program.*

(1 8 8 .)

POCITY PŘED SVÍTÁNÍM

Anastasia ještě spala. A nad nekonečnou sibiřskou tajgou se před svítáním rozjasňovalo nebe. Tentokrát jsem se vzbudil první, ale zůstával jsem tiše ležet vedle ní na svém spacím pytli, kochal jsem se její klidnou krásnou tváří a pлавnými obrysy postavy. Stále více je bylo možné rozlišit v jemném světle nastávajícího jitra. Je dobře, že tentokrát zařídila nocleh pod širým nebem. Zřejmě věděla, že nadcházející noc bude teplá a tichá, proto také neustlala postel ve své útulné zemljance, ale před vchodem do ní. Pro mě ustlala spací pytel, který jsem přivezl při své minulé návštěvě, a vedle zřídila krásné lože ze suchých bylin a květin pro sebe.

Vypadala na tomto lůžku v tajze pěkně, oblečená do tenkých lněných šatů ke kolenům, které jsem jí přivezl jako dárek od čtenářů. Možná, že si je oblékala jenom v mé přítomnosti, jinak mohla spát i nahá. Čím je v lese chladněji, tím více suché trávy lze podestlat - vždyť v kupě sena není chladno ani v zimě. I obyčejný člověk, který není tak otužilý jako Anastasia, dokáže spát v seně bez teplého oblečení. Zkoušel jsem to. Ale tentokrát jsem ležel na spacím pytli. Ležel jsem, díval jsem se na spící Anastasii a představoval jsem si, jak by mohla tato scéna vypadat v hraném filmu.

...Palouček v hloubi širé tajgy. Ticho před úsvitem je jen zřídka rušeno sotva slyšitelným šelestem větví v korunách majestátních cedrů. A krásná žena nerušeně spí na lůžku z bylin a květin. Jejího dechu, velice vyrovnaného a sotva slyšitelného, si bylo možné všimnout pouze díky tenké rostlince, která se přiklonila k hornímu rtu a lehce se chvěla, když Anastasia vdechovala a vydechovala léčivý vzduch sibiřské tajgy...

Nikdy dříve jsem neměl možnost vidět Anastasii spící v tajze, vždy se probouzela první. Ale teď...

Bylo příjemné dívat se na ni. Opatrně jsem se nadzvedl, opřel jsem se o ruku, a prohlížíje si její tvář, zamyslel jsem se a řekl jsem si pro sebe:

„Jsi stále krásná, Anastasie. Brzy to bude deset let, co jsme se poznali. Za tu dobu jsem samozřejmě zestárnul, ale ty ses skoro nezměnila. Vrásky také nepoznamenaly tvou tvář. Jen ve zlatých vlasech se objevil jeden šedivý pramen. Zřejmě se s tebou dělo něco neobvyklého. Soudě podle rozsahu kampaně, jež se proti tobě a tvým ideám rozvinula, podle vyjadřování tisku a úřednických struktur se v táboru temných sil něco děje. Mě se snaží rozzlobit, ale s jakou radostí by dostali tebe. Jenomže zřejmě jsou na to krátcí...

Šedivý pramínek se ale ve tvých vlasech přece objevil. Nekazí však tvou neobyčejnou krásu. Víš, teď je moderní některé prameny vlasů odstíňovat různými barvami. Naše mládež si myslí, že zesvětlení některých pramínků je moderní a hezké. A ty ani nemusíš do kadeřnictví: sám se ti objevil. Také jizvička od kulky, kterou na tebe vystřelili, se téměř zacelila.

Nebe ještě více zjasnělo, ale jizvička na spánku je i z blízka skoro neviditelná, brzy úplně zmizí.

Klidně tady spíš, na čerstvém vzduchu, ve své tajze, ale tam, v našem světě se dějí velmi důležité věci. Badatelé jim říkají „informační revoluce“. Možná, že díky tobě, možná, že na povel svých duší lidé našeho technokratického světa začínají tvořit své rodové statky, zvelebovat zem. Celou svou duší přijali tvůj obraz, Anastasie, překrásný obraz budoucnosti své rodiny, státu, a možná i celého vesmíru. Pochopili tě a sami budují tuto překrásnou budoucnost.

Také se snažím pochopit. Snažím se, jak jen to jde. Zatím jsem nepochopil úplně, co pro mě znamená. Naučila jsi mě psát knihy, porodila jsi syna, udělala jsi ze mě proslulého člověka, vrátila jsi mi úctu dcery - mnoho jsi udělala. Ale to není to podstatné. Podstatné je v něčem jiném. Možná, že se skrývá někde uvnitř.

Víš, Anastasie, nikdy jsem nemluvil o vztahu k tobě, ani se sebou, ani s tebou. A vůbec, za celý život jsem ani jedné ženě neřekl: miluji tě.

Neříkal jsem ti to proto, že bych byl úplně bezcitný, ale proto, že tato slova považuji za divná a nesmyslná. Vždyť jestli jeden člověk miluje druhého, jeho láska by se měla projevovat v chování k milované. Pokud jsou zapotřebí slova, znamená to, že city nejsou skutečné, nejsou vidět činy. Ale vždyť ony jsou důležitější než slova."

...Anastasia se lehce pohnula, hluboce povzdechla, ale nevzbudila se. V duchu jsem k ní mluvil dál:

„Ani jednou jsem ti neřekl o lásce, Anastasie. Ale kdybys mě požádala, abych ti přinesl hvězdu z nebe, vylezl bych na vršek největšího stromu, odrazil bych se od poslední větvičky a skočil bych k té hvězdě. Kdybych spadl dolů, tak bych se při pádu chytil větve a opět lezl na vršek a znovu bych skočil.

Nežádala jsi ode mě hvězdy z nebe, Anastasie. Jenom jsi prosila, abych napsal knihy. Píši je. Ne vždy se mi daří. Občas spadnu. Ale vždyť jsem je ještě nedokončil. Ještě jsem nenapsal svou poslední knihu. Budu se snažit, aby se ti líbila."

...Anastasii se zachvěly řasy, na tváři se objevil lehký ruměnek. Laskavý pohled šedomodrých očí... Bože, jaké teplo vždy vyzařují tyto oči, obzvlášť když jsou tak blízko. Anastasia se na mě dívala mlčky, její oči zářily, jako by byly naplněné vláhou.

„Dobré ráno, Anastasie ! Zřejmě jsi poprvé tak dlouho spala, dříve ses vždy vzbudila první," řekl jsem.

„Také ti přeji dobré ráno a krásný den, Vladimíre," tiše, téměř šeptem odpověděla Anastasia. „Chtěla bych si ještě trochu pospat."

„Takže ses ještě nevyspala ?"

„Vyspala jsem se a velmi dobře. Ale sen... Sen před svítáním byl tak příjemný..."

„Jaký sen ? O čem se ti zdálo ?"

„Zdálo se mi, že jsi se mnou mluvil. O vysokém stromu a o hvězdě, o pádu dolů a o dalším vzlétnutí nahoru. Mluvil jsi o stromu a o hvězdě, ale ta slova jako by byla o lásce."

„Ve snech se často objevují nejasnosti. Jaká spojitost může být mezi stromem a láskou ?"

„Spojitost a velký smysl může být ve všem. Tady jsou podstatné city, ne slova. S úsvitem mi den přinesl neobyčejný pocit. Jdu ho pozdravit a obejmout."

„Koho ?"

„Překrásný den, jenž mi daroval neobyčejný pocit."

Anastasia se pomalu zvedla, popošla několik kroků od vchodu do zemljanky a... Každé ráno dělala své svérázné cviky. Stejně i teď - rozhodla ruce do stran a trochu vzhůru. Jednu až dvě vteřiny se dívala na nebe a najednou se začala točit. Pak se rozběhla a udělala své neuvěřitelné salto. Opět se zatočila. Ležel jsem na svém spacím pytli u vchodu do zemljanky, kochal jsem se prudkými Anastasiinými pohyby a přemýšlel jsem: „To je ale ! Vždyť už není děvčátko, ale jak se rychle, krásně a energicky pohybuje, jako mladá gymnastka. Zajímalo by mě, jak pocítila, o čem jsem mluvil sám se sebou, když spala. Možná, že jsem se měl přiznat ?"

A zakřičel jsem:

„Anastasie, nebyl to pouze sen."

Ihned se zastavila uprostřed palouku, pak prudce udělala kotrmelec, potom ještě jeden, a když se octla vedle mě, rychle se posadila na trávu a začala radostně mluvit:

„Nebyl to pouze sen ? Proč to nebyl pouze sen ? Okamžitě mluv. A velice podrobně."

„Rozumíš, také jsem jako by přemýšlel o tom stromu. V duchu jsem mluvil o hvězdě."

„A kde, řekni mi, kde jsi vzal taková slova ? Odkud ta slova pramení ?"

„Možná, že z citů ?"

Náš rozhovor byl přerušen křikem Anastasiina dědečka:

„Anastasie ! Anastasie, ihned mě poslouchej, pochop !"

Anastasia vyskočila, i já jsem se rychle zvedl.

VÍTĚZSTVÍ NAD RADIACÍ

„Volodá opět vymyslel něco neobvyklého ?“ zeptala se Anastasia dědečka, jenž přiběhl k nám.

Jen letmo se na mě podíval, prohodil krátké: „Ahoj, Vladimíre,“ a vysvětlil:

„Je na břehu jezera. Potopil se a vynesl ze dna kamínek. Teď tam stojí a tiskne ho v ruce. Předpokládám, že mu kámen pálí ruku, ale nechce ho pustit. A já nevím, co mu mám poradit.“

Potom se otočil ke mně a přísně řekl:

„Tvůj syn je tam, jsi otec... pročpak stojíš ?“

Aniž bych úplně chápal, co se děje, běžel jsem k jezeru. Vedle mě běžel dědeček a vysvětloval:

„Ten kamínek je radioaktivní. Není velký, ale má v sobě mnoho energie. Tato energie se podobá radiaci.“

„Odkudpak se vzal na dně jezera ?“

„Je tam již dávno. Už můj otec o něm věděl. Ale nikdo se k němu nemohl dostat.“

„A jak to Volodá dokázal ? Odkud se o tom dozvěděl ?“

„Potápět se jsem ho naučil já.“

„Proč ?“

„Nedával mi pokoj, stále mě o to žádal. Vždyť na výchovu dítěte nemáte čas, všechno necháváte na starých.“

„A kdo mu pověděl o kameni ?“

„Kdopak by mu to kromě mě pověděl ? Já jsem to byl.“

„Proč ?“

„Chtěl vědět, co brání jezeru, aby v zimě zamrzlo.“

Když jsme přiběhli k jezeru, uviděl jsem svého syna stojícího na břehu. Jeho vlasy a košile byly mokré, ale voda z nich již stekla. „Takže takhle stojí dlouho,“ pomyslel jsem si.

Můj syn Volodá stál s rukou nataženou dopředu, prsty stisknuté do pěsti, a bez mrknutí se na ni soustředěně díval. Bylo zřejmé, že v ruce tiskne ten neblahý kamínek ze dna jezera. Udělal jsem pouze dva kroky směrem k synovi. Rychle ke mně otočil hlavu a řekl:

„Nepřibližuj se, tatínku.“

A když jsem se zastavil, dodal:

„Přeji zdraví tvým myšlenkám, tatínku. Jenom odejdi co nejdál, možná, že bude lepší, když si s dědečkem lehnete na zem. Pak se dokážu v klidu soustředit.“

Dědeček si ihned lehl, také jsem se položil vedle něj, aniž bych věděl proč. Nějakou dobu jsme se mlčky dívali na Volodá, jenž stál na břehu, pak mě napadla úplně jednoduchá myšlenka a řekl jsem:

„Volodó, jednoduše jej zahod' co nejdál."'

„Kam nejdál ?" zeptal se syn, aniž by se otočil.

„Do trávy."

„Do trávy to nejde, mnohé tam může zahynout. Cítím, že jej zatím nelze odhodit."

„Copak takhle budeš stát den, dva ? Co dál ? Budeš tu stát týden, měsíc ?"

„Přemýšlím, jak se mám zachovat, tatínku. Budeme mlčet, mysl nechť najde řešení, nebudeme jí překážet."

Mlčky jsme s dědečkem leželi a dívali jsme se na Volodů. Najednou jsem uviděl, jak z protějšího břehu pomalu, vzhledem k situaci velmi pomalu přichází Anastasia. Asi pět metrů od Volodí se zastavila, a jako by se nic nedělo, usedla na břeh jezera, spustila nohy do vody a chvíli takhle zůstala. Pak se otočila k synovi a naprosto klidně se zeptala:

„Pálí to ručku, synku ?"

„Ano, maminko," odpověděl Volodá.

„Na co jsi myslel, když jsi vyndával kámen, a na co myslíš teď ?"

„Kámen ze sebe vydává energii, jež se podobá radiaci. O ní mi vyprávěl dědeček. Ale z člověka také vychází energie. Vím to. A lidská energie je vždy silnější, žádná jiná nad ní zvítězit nemůže. Vyndal jsem kamínek a držím ho. Ze všech sil se snažím potlačit tuto energii. Zahnat ji zpátky, dovnitř. Chci ukázat, že člověk je silnější než jakákoliv radiace."

„A daří se ti ukázat převahu tvé energie ?"

„Ano, maminko, daří se.. Ale kámen se zahřívá stále silněji. Trochu mi pálí prsty a dlaň."

„Proč ho neodhodíš ?"

„Cítím, že to nemohu udělat."

„Proč ?"

„Cítím to."

„Proč ?"

„On... Vybouchne, maminko. Vybouchne, jakmile rozevřu dlaň. Výbuch bude silný."

„Správně, vybouchne. Z kamene vychází energie, kterou obsahuje. Svou energií jsi potlačil její proud a nasměroval ho dovnitř, myšlenkou jsi uvnitř kamínku vytvořil jádro, teď se tam shromažďuje tvá a jeho energie. Nemůže se to dít věčně. Již se uvnitř jádra, které jsi vytvořil v myšlenkách, bouří a zahřívá se a kámen pálí tvou ručku."

„Pochopil jsem to, proto nerozvírám prsty."

Navenek byla Anastasia úplně klidná, její pohyby byly pomalé a pлавné, mluvila také rozvážně a s přestávkami, ale cítil jsem, že je neuvěřitelně soustředěná a její mysl zřejmě pracuje rychle jako nikdy předtím.

Anastasia se zvedla, nějak mdle se protáhla a klidně řekla:

„Takže jsi, Volod’o, pochopil, že pokud kamínek odkryješ najednou, může dojít k výbuchu ?“

„Ano, maminko.“

„Znamená to, že energii je třeba vypouštět postupně.“

„Jak ?“

„Potichoučku, nejdřív mírně rozevři palec a ukazováček, odkryješ tak část kamene. Ihned si v duchu představ, jak z něj do výše vychází paprsek energie, kterou jsi vpustil do kamene. A za tvou energií začne směřovat i energie kamene. Jen buď opatrný, paprsek musí mířit pouze do výše.“

Volod’a se soustředěně díval na pevně stisknutou pěst, potichoučku uvolnil palec a ukazováček. Bylo slunečné ráno, ale i za denního světla bylo vidět paprsek vycházející z kamene. Pták, letící ve výši, se dotkl toho paprsku a proměnil se v kotouč dýmu. Malinký obláček, po němž sklouzl paprsek, jako by vybuchl a změnil se v páru. Za několik minut byl paprsek téměř neviditelný.

„To jsem se tu s vámi ale zdržela,“ řekla Anastasia, „možná bych měla připravit snídani, zatímco se tady bavíte.“

Odcházela také velice pomalu. Po několika krocích se lehce zakymácela, přistoupila k vodě a omyla si obličej. Za zdánlivým klidem zřejmě Anastasia skrývala neuvěřitelné napětí. Skrývala, aby nepolekala syna a neškodila jeho činům.

„Odkud jsi věděla, jak se bylo třeba zachovat, maminko ?“ vykřikl za vzdalující se Anastasií Volod’a.

„Odkud ?“ parodoval Volod’u rozveselený dědeček, který se již zvedl ze země. „Jak to odkud ? Z fyziky měla tvá máma ve škole jedničku.“ A rozchechtal se.

Anastasia se otočila směrem k nám, také se zasmála a odpověděla:

„Nevěděla jsem o tom dříve, synku. Ale ať se stane cokoli, vždy je třeba hledat a nacházet řešení. Netřeba ochromovat svou mysl strachem.“

Když už paprsek vůbec nebylo vidět, Volod’a rozevřel prsty. Na jeho dlani klidně ležel podlouhlý kamínek. Nějakou dobu se na něj díval a jako by si něco brumlal: „To, co je v tobě uložené, není silnější než člověk.“ Pak opět sevřel prsty v pěst, rozběhl se, a tak jak byl - v košili, se potopil do jezera. Neobjevoval se asi tři minuty, a když se vynořil, ihned plaval ke břehu.

„To já jsem ho naučil takhle šetřit vzduchem,“ řekl dědeček.

Když Volod’a vyšel na břeh, chvíli skákal, setřepáváje vodu, pak přišel k nám. Nevydržel jsem to a řekl jsem:

„Víš snad, co je to radiace, synku ? Nevíš. Kdybys věděl - nelezl bys tam a nepotápěl by ses pro ten kámen. Copak tu pro tebe není jiné zaměstnání ?“

„Vím, co je radiace, tatínku. Dědeček mi vyprávěl o tom, k jakým katastrofám u vás dochází v atomových elektrárnách, jakou máte zbraň a jaké problémy teď vznikly se skladováním jaderných odpadů,“ odpověděl Volod’a.

„No a co s tím má společného tento kámen, který ležel na dně jezera ? Co ?“

„No právě, co ?“ vstoupil do rozhovoru dědeček. „Uděl mu výchovnou lekci,

Vladimíre. Aspoň si trochu odpočinu. Protože poslední dobou mi tvůj syn předkládá mnoho požadavků."

Dědeček se začal vzdalovat, zůstali jsme se synem sami. Volodě stál přede mnou ve své mokré košili. Zjevně byl rozrušen tím, že způsobil všem starosti. Již jsem na něj nechtěl být přísný. Jednoduše jsem stál a mlčel. Volodě začal mluvit první:

„Rozumíš, tatínku, dědeček mi řekl, že tato úložiště jaderných odpadů skrývají v sobě velké nebezpečí. Podle teorie pravděpodobnosti mohou způsobit nenapravitelnou škodu mnohým státům a lidem, kteří v nich bydlí, Dokonce i celé planetě."

„Mohou, samozřejmě, ale co ty máš s tím společného ?"

„Vždyť pokud si lidé myslí, že problém je jakoby vyřešen, ale nebezpečí stále trvá, znamená to, že úloha je vyřešena nesprávně."

„No a co, že nesprávně."

„Dědeček říkal, že správné řešení mám najít já."

„No a ? Našel jsi ?"

„Teď ano, tatínku."

Můj devítiletý syn stál přede mnou mokrý, se zraněnou rukou, ale jist sám sebou. A o řešení problému skladování jaderných odpadů mluvil klidným a jistým tónem. Bylo to velmi zvláštní. Vždyť není vědec, jaderný fyzik, nenavštěvuje ani obyčejnou školu. Velice divné. Na břehu jezera v tajze stálo mokré dítě a uvažovalo o bezpečném skladování jaderných odpadů. Nedoufal jsem, že vyřeší tento problém aspoň s minimálním úspěchem, a jen proto, abych udržel rozhovor, jsem se zeptal:

„No k jakým konkrétním závěrům jsi došel ?"

„Z mnoha variant je, myslím si, nejúčinnější jejich rozptýlení."

„Nechápu, rozptýlení čeho ?"

„Odpadů, tatínku."

„A to jak ?"

„Pochopil jsem, že v malých dávkách není radiace vůbec nebezpečná. V nevelkém množství je všude: v nás, v rostlinách, ve vodě, v mracích. Ale když se zkoncentruje na jednom místě, vzniká reálné nebezpečí. Na jaderných úložištích, o nichž vyprávěl dědeček, jsou radioaktivní předměty zkoncentrovány umělým způsobem na jednom místě."

„O tom všichni vědí. Radioaktivní odpady se svážejí do speciálně postavených skladů, které jsou pečlivě chráněné před teroristy. Speciálně vyškolený personál sleduje, aby nebyla porušena technologie skladování."

„Správně, tatínku. Ale nebezpečí stejně existuje. A katastrofa je neodvratná, její příčinou je něčí záměrná myšlenka, která lidem vnucuje nesprávné řešení."

„Tímto problémem, synku, se zabývají vědecké instituce, v nichž pracují lidé s vysokými vědeckými hodnotami. Nejsi vědec, neznáš vědu, a proto nemůžeš řešit tak závažný problém. Jeho řešením se má zabývat současná věda."

„Ale výsledek, tatínku ? Vždyť právě v důsledku řešení současné vědy se lidstvo vystavuje velkému nebezpečí. Já se, samozřejmě, neučím ve škole, neznám vědy, o kterých mluvíš, ale...”

Volodá zmlkl a sklonil hlavu.

„Co znamená tvé „ale“ ? Proč jsi zmlkl ?”

„Nechci se, tatínku, učit v té škole a učit se tu vědu, kterou máš na mysli.”

„Proč nechceš ?”

„Protože, tatínku, tato věda vede ke katastrofám.”

„Ale vždyť jiná není.”

„Je. ‚Skutečnost je třeba hodnotit pouze sebou‘, říká máma Anastasia. Pochopu jsem, co je to, a studuji nebo hodnotím. Zatím nevím, jak to mám říci přesněji.”

To je neuvěřitelné, jak je neústupný ve svých přesvědčeních, pomyslel jsem si a zeptal jsem se:

„A jaká je podle tebe pravděpodobnost katastrofy ?”

„Stoprocentní.”

„Jsi si tím jistý ?”

„Podle teorie pravděpodobnosti a faktu neodporování zhoubné myšlenky je katastrofa nevyhnutelná. Stavění velkých jaderných úložišť je možné srovnat se stavěním velkých bomb.”

„Takže tvá myšlenka se postavila na odpor zhoubnému ?”

„Ano, vypustil jsem do prostoru svou myšlenku. A ta zvítězí.”

„A konkrétně, jak vyřešila tvá mysl otázku bezpečného skladování jaderných odpadů ?”

„Všechny jaderné odpady shromážděné ve velkých úložištích je třeba rozptýlit - to je má myšlenka.”

„Rozptýlit - znamená rozdělit na sta tisíce, nebo dokonce milióny malinkých kousíčků ?”

„Ano, tatínku.”

„Jednoduché řešení. Ale zůstává hlavní otázka - kde se mají skladovat tyto malé kousíčky ?”

„Na rodových statcích, tatínku.”

To, co jsem uslyšel, bylo tak nečekané a neuvěřitelné, že jsem nějakou dobu nevěděl, co mám říci. Pak jsem vykřikl:

„Nesmysl ! Vymyslel jsi úplný nesmysl, Volodó.”

Pak jsem trochu popřemýšlel a již klidněji řekl:

„Samozřejmě, že pokud jaderné kousíčky budou rozptýleny po různých místech, globální katastrofě bude možno předejít. Jenomže nebezpečí budou vystaveny milióny rodin, které se rozhodnou žít na statcích. Ale vždyť všichni lidé chtějí žít v ekologicky čisté krajině.”

„Ano, tatínku, všichni lidé chtějí žít na ekologicky čistých místech. Ale taková místa na zemi již téměř nezůstala.“

„A tady, v tajze, také není ekologicky čisté místo ?“

„Toto místo je poměrně čisté. Ale není ideální, není původní. Ideální již nezůstala. Stává se, že mraky z různých míst sem přinášejí kyselé deště. Bylinky, stromy a keře je zatím zvládají, ale znečištěná místa jsou každým dnem ještě špinavější. A počet takových míst každým dnem roste. Právě proto teď nesmíme ustupovat, musíme je měnit.“

„Musíme vytvářet čistá místa,“ tak říká máma.

Z mnoha možných variant má mysl vybrala jednu, jinou nemá. Rozptýlit malinké kousičky, „ovládnout“ je, získávat z nich užitek pro život a uchovávat po jednom na statku je bezpečnější - tak říká má mysl.“

„A kde na statku ? V komoře ? V trezoru ? Má se tato kapsle s radioaktivním obsahem uchovávat ve sklepě ? Tvá mysl ti to ještě nenapověděla ?“

„Kapsli je třeba uchovávat zakopanou pod zemí, ne méně než devět metrů.“

Zamyslel jsem se nad synovým návrhem, navenek neuvěřitelným, a stále víc jsem se přikláněl k myšlence, že přece je v něm racionální jádro. Přinejmenším varianta uchovávání jaderných odpadů, již navrhl, skutečně úplně vylučuje možnost rozsáhlých katastrof. Co se týče znečištění na konkrétním místě, lze se mu vyhnout k tomu ještě získat užitek. Možná, že vědci vymyslí něco podobného malinkému reaktoru. Nebo ještě něco jiného.

Najednou mě napadla myšlenka. To je ale ! To je ono ! Je tady ještě jeden důvod, vysvětlující potřebu rozptýlení úložišť radioaktivních odpadů. Peníze ! Cizí státy utrácí velké peníze za skladování těchto odpadů. Za ně se staví skladiště, financuje se obsluhující personál a celé bezpečnostní služby. Část peněz, jak to chodí, mizí neznámo kam. Ať se tyto peníze platí každému statku, v němž budou uloženy kapsle s radioaktivními odpady. To je skvělé ! Bezpečí před zamořením bude garantované a přitom se ještě lidem budou platit peníze.

V dnešní době nikdo nemůže garantovat bezpečí dokonce ani lidem, kteří žijí daleko od úložišť. Když došlo k havárii v Černobylské atomové elektrárně na Ukrajině, zamořena byla nejen část Ukrajiny, ale také Ruska i Běloruska. Mraky mohly roznést znečištění na stovky, dokonce i tisíce kilometrů.

Takže synův návrh, byť zatím konceptuální a potřebující upřesnění, si přece zaslouží soustředěnou pozornost vědeckého světa, vlád a hlavně veřejnosti.

V zajetí svých myšlenek jsem se procházel podél jezera a úplně jsem na syna zapomněl. Ale ten mlčky stál na stejném místě a pozoroval mě. Výchova mu nedovolovala, aby na mě promluvil první. Přerušit myšlenky přemýšlejícího člověka se tu považovalo za nepřipustné.

Rozhodl jsem se převést rozhovor na jiné téma.

„Takže ty stále přemýšlíš o různých problémech, Volodě ? Máš také nějaké povinnosti ? Plníš nějaké pracovní úkoly ?“

„Úkoly ?.. Plnit ?.. Vždy se zabývám tím, čím se mi zachce. Úkoly ? Co se rozumí slovem pracovní úkoly, tatínku ?“

„Pracovní úkoly - to je, když něco děláš a platí ti za to peníze. Nebo děláš něco, co je užitečné pro celou rodinu. Třeba mně, když jsem byl ve tvých letech, rodiče nařídili starat se o králíky. A já jsem se o ně staral. Trhal jsem pro ně trávu, krmil jsem je, čistil jsem klece. A králíci přinášeli rodině zisk.“

Volodě mě vyslechl, pak najednou trochu rozechvěle řekl:

„Tatínku, teď ti povím o jedné povinnosti, kterou jsem si nařídil sám. Je to velice radostná povinnost. Ale rozhodni sám, zda ji lze nazvat prací, nebo ne.“

„Pověz mi o ní.“

„V tom případě pojďme, ukážu ti jedno místo.“

(190.)

„HUSY, HUSY !“ - „GAGAGA“ ANEB SUPERZNALOSTI, KTERÉ ZTRÁCÍME

Začali jsme se se synem vzdalovat od jezera. Volodě šel vepředu. Nějak se změnil: z rozvážného a soustředěného chlapce se proměnil v radostně vzrušeného. Občas se za chůze otočil, poskočil a rychle vyprávěl:

„O králíky jsem se nestaral, tatínku. Dělal jsem něco jiného. Jak bych to pojmenoval? Rodil jsem... to se nehodí. Tvořil? To se také moc nehodí. Ano, vzpomněl jsem si. U vás se tomu říká vysedávat vajíčka. Takže jsem vysedával vajíčka.“

„Jak to vysedával? Vejce vysedává kvočna nebo nějaký jiný pták.“

„Ano, já vím. Ale potřeboval jsem je vysedět sám.“

„Proč? Pověz mi všechno po pořádku.“

„Po pořádku. Dobře, všechno se udalo takhle. Požádal jsem dědečka, aby mi našel několik vajíček divokých kachen a hus. Dědeček nejdřív trochu brumlal, ale za tři dny mi přinesl čtyři velká husí vajíčka a pět menších - kachních.“

Dál po pořádku: vykopal jsem nevelkou jamku, na dno jsem položil sobí hnůj s trávou, všechno jsem přikryl suchou trávou a nahoru jsem dal všechna vejce, jež přinesl dědeček.“

„Nač jsi potřeboval hnůj?“

„Dává teplo. Vejce potřebují teplo, aby se z nich vylíhla ptáčata. Seshora také potřebují teplo. Shora jsem si občas lehal sám a přikrýval jsem jamku svým břichem. Když bylo chladno nebo pršelo, nařídil jsem medvědovi, aby ležel nad jamkou.“

„A jak to, že medvěd nerozmačkal vejce?“

„Přece je velký, ale jamka s vejci malinká. Vždyť ležel nad jamkou a vejce - na dně. Jednou jsem nařídil vlčici, aby ochraňovala vejce, podruhé jsem sám spal vedle nich, až dokud se nezačala klubat. Je tak potěšující dívat se, jak se klubají. Jenomže ne všechna se vylíhla. Z devíti vajec se narodila dvě housátka a tři káčátka. Krmil jsem je semínky trávy, rozdrcenými oříšky a dával jsem jim

vodu. Pokaždé, když jsem je krmil, zval jsem různá zvířata, která žijí na našem území."

„Proč ?“

„Aby viděla, jak o ně pečuji, a pochopila, že jim nesmí ublížit, ale naopak, že je třeba chránit je. Také jsem spal vedle jamky, v níž se narodila káčátka a housátka, a když nastaly chladné noci nebo pršelo, nařizoval jsem medvědovi, aby spal vedle ní. Ptáčata se schovávala v jeho teplé srsti a bylo jim dobře.

Dál po pořádku... Kolem jamky jsem zapíchal kolíčky a upletl jsem proutěný plot, nahoře jsem také přikryl hnízdo větvemi. Housátka a káčátka povyroستla a naučila se vylézat ze své jamky. Chodil jsem kolem hnízda a takhle přerývaně pohvizdoval: ‚Pi-pi-pi.‘ Ihned vylézala a běžela za mnou. Snažila se také běhat za medvědem, ale odnaučil jsem je to. Medvěd může zajít daleko a ona by mohla zahynout.

Ale nic se jim nestalo. Povyrostla, objevilo se u nich peří, naučila se létat. Házet jsem je nahoru, aby se to naučila. Pak začala někam odlétat, ale vracela se do svého hnízda.

Když přišel podzim a různí ptáci se začali shromažďovat do hejn a připravovat se k odletu na jih, mé dospělé kachny se přidaly k hejnu kachen, husy - k husímu hejnu. A všechny odletěly do teplých krajů. Ale předpokládal jsem, byl jsem si téměř jist, že na jaře se vrátí. Vrátily se. Jak skvělé to bylo, tatínku ! Když se vrátily, uslyšel jsem jejich radostný křik: ‚Ga-ga-ga.‘ Běžel jsem k hnízdu a také jsem začal křičet: ‚Pi-pi-pi.‘ Krmil jsem je semínky trávy a rozdrčenými jádřerky ořísků, jež jsem předem připravil. Braly krmivo z mých rukou. Radoval jsem se a místní zvířata, jež přiběhla na zavolání, se také radovala.

Podívej, tatínku, už jsme tady. Podívej !"

Na skrytém místě mezi dvěma keři rybízu jsem uviděl hnízdo, vytvořené mým synem. Ale nikdo poblíž nebyl.

„Říkáš, že se vrátily, ale nikdo tady není.“

„Teď není, odletěly někam na výlet, aby se nakrmily. Proto tady nejsou, ale dívej se, tatínku.“

Volodá rozhrnul větve, aby bylo lépe vidět, a já jsem spatřil tři jamky-hnízda. V jedné bylo pět menších vajec, zřejmě kachních. V druhé - jedno větší - husí.

„To je ale, takže se vrátily a snášejí vejce... Ale málo.“

„Ano !“ nadšeně vykřikl Volodá. „Vrátily se a snášejí vejce. Mohly by snést i víc, pokud by se vajíčka z hnízda sbírala a nosnice se častěji přikrmovala.“

Díval jsem se na synovu šťastnou tvář, ale nemohl jsem úplně pochopit příčinu jeho radostného vzrušení. Zeptal jsem se:

„Z čeho se tolik raduješ, Volodó ? Víím, že nikdo z vás, ani dědeček, ani maminka, ani ty vajíčka nekonzumujete, tudíž tvé činy nelze nazvat prací, protože nepřinášejí praktický užitek.“

„Ano ? Ale vždyť jiní lidé jí ptačí vejce. Máma říká, že lze konzumovat všechno, co zvířata odevzdávají člověku sama. Obzvlášť se to týká lidí, kteří jsou zvyklí se stravovat nejen rostlinnou stravou.“

„A co mají společného lidé a tvé činy ?“

„Rozhodl jsem se, že je zapotřebí udělat to tak, aby se lidé žijící na statcích nezatěžovali starostmi o své hospodářství, nebo se zatěžovali co nejméně. Aby měli čas na přemýšlení. Je to možné, pokud člověk pochopí myšlenku Boha, jenž stvořil náš svět. Líbí se mi věda poznávání Jeho myšlenek. Je to největší věda a je třeba ji poznávat. Například pochopit, proč Stvořitel udělal to, že ptáci na podzim odlétají na jih a nezůstávají v teplých krajích, ale opět se vracejí. Hodně jsem nad tím přemýšlel a došel jsem k závěru, že Bůh to udělal proto, aby se člověk v zimě neobtěžoval. V zimě si ptáci nemohou najít potravu a odlétají. Ale nezůstávají na jihu, vracejí se, chtějí být pro člověka užiteční. Tak to vymyslel Bůh. Člověk by měl pochopit mnoho z toho, co vymyslel náš Tvůrce.“

„Takže ty, Volodě, předpokládáš, že na každém statku nebo na mnohých mohou žít kachny a husy, snášet vejce, samy se krmit, na podzim odlétat na jih a na jaře se vrátet ?“

„Ano, lze to takhle udělat. Vždyť mně se to podařilo.“

„Tobě se to podařilo, souhlasím. Ale je tady jedna okolnost... Zřejmě tě zarmoutím, ale i přesto ti musím povědět pravdu. Abys se svým návrhem nevyvalil směšně.“

„Pověz mi pravdu, tatínku.“

„Existuje taková věda - ekonomika. Ekonomové propočítávají, jaké racionální kroky se mají udělat při výrobě různého zboží, v tomto případě - vajec. V našem světě je vybudováno mnoho drůbežářských farem. V nich je velké množství slepic na jednom místě. Ty snášejí vejce, která se potom dodávají do obchodů. Člověk přichází do nákupního střediska a v klidu si nakoupí potřebné množství vajec. Všechno je uděláno tak, aby byly na výrobu jednoho vejce potřebné co nejmenší náklady a čas.“

„Co jsou to náklady, tatínku ?“

„Je to množství vynaložených prostředků a práce na výrobu jednoho vejce. Je třeba pozorně počítat, jak se zachovat efektivněji, tudíž lépe.“

„Dobře, pokusím se to spočítat, tatínku.“

„Až to spočítáš, pochopíš sám. Ale pro výpočet jsou zapotřebí údaje o nákladech. Pokusím se je obstarat u nějakého ekonomy.“

„Ale já dokážu všechno vypočítat teď, tatínku.“

Volodě se trochu zamračil nebo se namáhal a za minutu řekl:

„Minus dva do nekonečna.“

„Co je to za vzorec ? Co znamená ?“

„Efektivita božské ekonomiky se vyjadřuje nekonečnou řadou čísel. Vědecká ekonomika dnešního člověka dokonce od základního bodu klesá o dvě jednotky.“

„Máš nějakou zvláštní metodu výpočtu, nepochopitelnou. Můžeš mi vysvětlit, jak jsi počítal ?“

„Představil jsem si výchozí bod, vyjádřený v tomto případě nulou. Všechny náklady, spojené se stavěním drůbežářských farem, s chovem a dodáním vajec do obchodů, se vyjádří číslem minus jedna.“

„Proč minus jedna ? Tyto náklady se mají vyjadřovat v rublech a kopejkách.“

„Peněžní jednotky jsou vždy různé a symbolické, proto v dané metodě nejsou podstatné, je třeba je brát všechny společně pod symbolickým označením „minus jedna“. Pokud náklady existují, znamená to, že od nulového bodu je lze vyjadřovat minus jedna.“

„A odkud se vzala druhá minusová jednotka ?“

„To je kvalita. Vejce nemůže být hodnotné. Nepřirozené podmínky chovu a nepřítomnost různorodé potravy zmenšují hodnotu vajec, tak se objevuje ještě jedno číslo - minus jedna. V součtu - minus dva.“

„Dobře, dejme tomu, že to tak bude. Ale vždyť i v tvém případě jsou velké časové náklady. Tak mi, Volodě, třeba řekni: kolik času jsi vynaložil, než jsi, jak říkáš, vyseděl vejce, pak vykrmoval své kachničky a housata, ochraňoval je ?“

„Devadesát dní a nocí.“

„Takže devadesátkrát dvacet čtyři hodiny. A toto všechno kvůli tomu, abys až za rok měl pouze několik desítek vajec. Pro lidi žijící na statcích bude mnohem racionálnější koupit si kuřátka v tržnici nebo je vyvádět v zimě pomocí elektrického inkubátoru, za čtyři až pět měsíců začnou snášet. Druhým rokem, předtím než začne zima, je lidé zpravidla zabijí, protože nosnost třetí rok klesá. Proto je zabíjejí a pořizují nová. Taková je technologie.“

„Je to technologie stále se opakujících starostí. Slepice je třeba každý den krmit, připravovat zásoby krmiv na zimu k tomu ještě po roce pořizovat nové.“

„No ano, krmit a pořizovat nové, ale podle moderní technologie to není tak pracné jako v tvém případě.“

„Ale vždyť devadesát dní - to je doba na spuštění věčného programu. Po návratu budou ptáci sami vyvádět své potomky, učit je chování k lidem a návratu do svého rodiště. Budou to dělat po tisíciletí. Člověk, jenž spustí tento program, ho daruje svým budoucím pokolením... Vráti pro ně malinkou částičku božské ekonomiky. Devadesátidenní náklady v rozpočtu na jedno vyrobené vejce budou za sto let představovat minuty a zmenšovat se s každým rokem.“

„Ale přece to náklady jsou a ty jsi je ve svých výpočtech nevzal v úvahu.“

„Práce, kterou jsem vynaložil, má velkou protiváhu, která je stejně významná jako ptačí produkt.“

„Jakou protiváhu ?“

„Když na jaře ptáci ze vzdálených krajů přilétají do lesů, na rodná pole, lidé se radují. Pod vlivem blahodárné radostné energie ustupují z lidského těla mnohé nemoci. Ale tato energie bude devadesátkrát silnější, když ptáci nejen jednoduše přiletí z jihu, ale když se vrátí právě k tobě a radostným křikem nebo nadšeným zpěvem začnou vítat každého člověka žijícího na statku. Jejich zpěv přinese radost a sílu nejen člověku, ale i celému prostoru.“

Volodě mluvil nadšeně a s jistotou. Další debatování s ním by vypadalo hloupě. Tvářil jsem se, jako že přemýšlím a něco si v duchu propočítávám. Trochu mě mrzelo, že nic nemohu synovi poradit, nebo jej něčemu naučit.

Co je to tady za Výchovu a zvláštní výuku. Předě mnou stojí můj syn, ale jako by byl dítě z jiné civilizace nebo jiné planety. Má odlišnou představu o životě, odlišnou filozofii a rychlost mysli. Dělá okamžité výpočty. A je zřejmé a jasné, že i kdyby se rok počítalo na počítači, jeho výpočty stejně budou přesnější. Všechno v něm je jakoby postavené na hlavu. Nebo možná přesněji: do jaké míry jsme my překroutili svůj život? Jeho pojmy a smysl. Díky tomu zkreslení dochází ke katastrofám.

Všechno je bez pochyby tak. Ale přece. Moc bych chtěl alespoň v něčem být prospěšný synovi. Ale v čem? Již jsem neměl žádnou naději a klidně, s jistou lhostejností, jsem řekl:

„Budu o tvé ekonomice přemýšlet. Možná máš pravdu... ale řekni mi, synku. Řešíš tady různé úlohy, hraješ si. A máš vůbec nějaký problém?“

Volodě si hluboce a nějak velice nešťastně povzdechl, chvíli mlčel, pak odpověděl:

„Ano, tatínku, mám velký problém. A pouze ty mi ho můžeš pomoci vyřešit.“

Volodě byl smutný, ale já jsem se naopak zaradoval, že potřebuje mou pomoc:

„Tak v čempak je tvůj velký problém?“

(191.)

VELKÝ PROBLÉM

„Pamatuješ si, tatínku, jak jsem při tvé minulé návštěvě vyprávěl, že se připravuji odejít do vašeho světa, až vyrostu?“

„Ano, pamatuji si. Říkal jsi, že přijdeš do našeho světa a najdeš svou holčičku-vesmír, abys ji udělal šťastnou. Budeš s ní budovat statek, vychovávat děti. Pamatuji si, jak jsi to říkal. A což, nevzdal ses své myšlenky?“

„Nevzdal jsem se. A často přemýšlím o budoucnosti, o své holčičce a o statku. Představuji si do detailů, jak spolu budeme žít. A jak vy s mámou k nám přijedete na návštěvu, uvidíte, jak se naše myšlenky proměňují v realitu.“

„No a v čem je problém? Bojíš se, že nenajdeš svou holčičku?“

„Ne. Holčičku hledat budu a najdu ji. Pojděme, ukážu ti ještě jeden palouček. A pochopíš všechno sám, pocítíš ten problém.“

Přišli jsme se synem na nevelký palouk, který se nacházel hned vedle Anastasiiny louky. Když jsme se zastavili uprostřed palouku, Volodě mě vybídl, abych se posadil, sám ze svých ručiček vytvořil „hláskou troubu“, pak hlučně a táhle zakřičel: „A-a-a.“ Nejdřív křičel jedním směrem, pak druhým a třetím. Doslova za dvě až tři minuty v korunách stromů kolem palouku začal pohyb: z větve na větev začaly prudce skákat veverky. Shromažďovaly se ve velkém počtu na jednom cedru. Některé si jednoduše sedly na jednu z větví a dívaly se naším směrem, jiné, zřejmě nejvíce neposedné, dál skákaly z větve na větev.

Za několik minut z keřů vyběhli tři vlci, posadili se na kraji palouku a také se na nás začali dívat.

Na to asi tři metry od vlků zalehl sobol. Objevily se dvě kozy, nelehly si, ale stály na kraji palouku a upřeně se na nás dívaly. Brzy potom na palouk vyšel jelen. Jako

poslední se hlučně prodíral křovím obrovský medvěd. Nejdřív se také posadil na kraji palouku, těžce dýchal a po jazyku mu stékala slina. Zřejmě byl daleko a musel dlouho běžet.

Volodá celou dobu stál za mými zády, s rukama položenýma na mých ramenech. Pak na několik kroků odešel stranou, utrl nějaké bylinky, a když se vrátil, řekl:

„Otevři ústa, tatínku, dám ti několik bylinek. Aby zvířata viděla, jak tě krmím z rukou a aby se nerozrušovala při pohledu na cizího člověka.“

Vzal jsem do pusy přinesené bylinky a začal jsem žvýkat.

Volodá si sedl na bobek vedle mě, položil hlavu na mou hrud' a řekl:

„Pohlad' mé vlasy, tatínku, aby se zvířata úplně uklidnila.“

S potěšením jsem hladil synovy rusé vlasy. Pak se posadil vedle mě a začal vyprávět:

„Tatínku, pochopil jsem: Bůh stvořil celý svět jako kolébku pro svého syna - člověka. Rostliny, vzduch, voda a oblaka - všechno je stvořeno pro něj. Zvířata jsou také s velkou radostí připravena posloužit člověku. Ale my jsme na to zapomněli, a teď je třeba pochopit, jakou službu mohou konat zvířata, v čem je jejich poslání a předurčení. Teď ještě mnozí lidé chápou, že pes má chránit bydliště, nebo hledat ztracenou věc, nebo dohlížet na pořádek na hospodářství.

Že kočka má lovit myši, pokud kradou zásoby potravin. Kůň - vozit. Ale i všechna ostatní zvířata mají své předurčení. Je třeba ho pochopit. Začal jsem hledat, chtěl jsem stanovit předurčení těchto zvířat. Teď sedí a čekají na můj povel. Již třetím rokem je cvičím, ve snaze objevit jejich předurčení. Například medvěd. Má velké a silné tlapy. Může vyrýt jámu pro sklep, složit do ní zásoby potravin a pak je vykopat. Může sbírat med.“

„Ano, vím, Volodó, Anastasia mi vyprávěla, že dříve lidé. využívali v hospodářství medvědy jako pracovní sílu.“

„Máma mi o tom také vyprávěla. Ale podívej se, co jsem naučil medvěda.“

Volodá vstal, pravou ruku natáhl směrem k medvědovi. Ten se celý napnul, dokonce jako by přestal dýchat. A když Volodá plácl rukou po své noze, obrovský medvěd udělal několik prudkých skoků a lehl u synových nohou. Volodá si sedl na bobek vedle hlavy obrovského zvířete a poplácal ho, podrbal za uchem. Medvěd s uspokojením mručel. Volodá vstal a ihned vedle vyskočil medvěd, jenž se pozorně díval na syna.

Volodá šel ke kraji palouku, našel suchou větev a asi deset metrů ode mě ji zastrčil do země. Pak se opět vrátil ke kraji palouku, přiblížil se k malinkému, asi metr vysokému cedru, dotkl se ho a dvakrát zatleskal. Medvěd ihned běžel k cedru a očuchal ho. Dál se dělo něco neuvěřitelného.

Spolu se synem, jenž si sedl vedle mě do trávy, jsme začali pozorovat následující výjev.

Medvěd nějakou dobu očuchával malinký cedřík, odběhl od něj, jako by něco zkoumal, pak běžel k místu, kde trčela suchá větev, kterou zastrčil do země Volodá. A najednou tam, kde ze země trčela suchá větev, začal předními tlapami hrabat půdu.

Mohutnými tlapami s velkými drápy za několik minut vyryl jámu přibližně osmdesát centimetrů v průměru a asi půl metru hlubokou. Prohlédl si svou práci, dokonce zastrčil do jámy svou hlavu, zřejmě ji očuchával.

Potom zvíře běželo k cedru, na který ukázal Volodě, a začalo rýt zem kolem něho. Když vzniklo něco jako příkop, medvěd se posadil na zadní tlapy vedle cedru, přední zastrčil do příkopu a vytáhl cedr spolu s velkou hroudou půdy. Pak vstal a šel po zadních nohách, v předních měl tu hroudu země, šel k jámě, již předem vykopal. Přiblížil se, opatrně se posadil a vložil hroudu do ní. Jáma se povedla asi o patnáct centimetrů větší, než bylo zapotřebí. Medvěd poodešel, podíval se na svou práci. Opět vytáhl cedr, odložil ho, přisypal do jámy půdu a opět zasadil cedr. Teď bylo všechno v pořádku.

Medvěd ustoupil a opět si prohlížel svou práci. Zřejmě byl spokojený, protože začal zasypávat skulinu mezi hroudou půdy, z které rostl cedr, a krajem vyryté jámy. Přihrabával zem, zatlačoval ji do skuliny a plácal tlapou, udusávaje půdu kolem právě zasazeného stromku.

Pozorovat to bylo dosti zajímavé, ale i dříve jsem měl možnost vidět, jak veverka nosily Anastasii suché houby a ořechy. Nebo jak si s ní hráli vlci, jak ji bránili před divokými psy.

Mnozí lidé také měli možnost vidět při návštěvě cirkusových představení všemožné triky s různými zvířaty. Fenka jménem Cedra, jež u mě žije, s potěšením plní množství povelů.

To, co se dělo na paloučku v tajze, se navenek také podobalo cirkusovému představení, jenomže se nepředvádělo v aréně, ohrazené vysokou sítí, ale v přirozených podmínkách. A účastnila se ho ne cirkusová zvířata, jež žijí v těsných klecích, ale svobodní, jak jim říkáme, divocí obyvatelé tajgy. To pro nás jsou divocí, ale pro syna jsou to jednoduše přátelé a pomocníci. Jako naše domácí zvířata.

Ale jeden tajemný a neuvěřitelný rozdíl tady přece byl. Věrnost domácích zvířat lze objasnit tím, že je člověk krmí, napájí a poskytuje jim přístřeší. Lidé, kteří navštěvují cirkusová představení se zvířaty, mohou také pozorovat, jak je po každém zdařilém triku, jež splní lev nebo tygr, krotitel odměňuje z pytlíku, který visí u pasu, nebo z kapsy vyndává pochoutky a dává je zvířatům. Cirkusová zvířata, jež svůj život tráví v klecích, nemají možnost získávat potravu sama. Jsou úplně závislá na člověku. Ale tady, v tajze, jsou zvířata úplně svobodná, sama si nacházejí potravu a přístřeší. Nicméně reagují na povel. Nejenže reagují, ale rychle přiběhnou na zavolání člověka a plní jeho přání. Plní je s velkou ochotou, dokonce s podlézavostí. Proč? Co dostávají na oplátku? Volodě žádné jídlo medvědovi nedal. Nicméně medvědova radost byla podstatně větší, než jakou mají cirkusová zvířata, která dostávají vytoužený pamlsk.

Medvěd, jenž na Voloděův povel zasadil stromek, přešlapoval z nohy na nohu, pozorně se na něj díval, jako by chtěl zopakovat právě udělanou práci, nebo splnit ještě nějaký úkol. Je to divné, obrovský medvěd moc chce ještě něco udělat pro člověka, navíc pro dítě.

Volodě nedal medvědovi nový úkol. Gestem ho přivolal k sobě, oběma rukama se chytl srsti na tlamě, lehce ji pocuchal, pak pohládl medvědí tlamu a řekl:

„Jsi můj šikulka, ne jako kozičky,“

Medvěd potěšeně mručel. Jeho mručení mělo takové zabarvení, jako by strašné zvíře bylo na vrcholu blaženosti.

Anastasia říkala: „Z člověka může vycházet nevídaná blahodárná energie. Všechno živé na zemi ji potřebuje jako vzduch, slunce a vodu. Dokonce sluneční světlo je pouze odrazem velké energie vycházející z lidí.“

Naše věda objevila množství energií, a dokonce se naučila sama produkovat elektrickou energii, štěpit atom a dělat bomby. Ale do jaké míry pokročila věda v tom nejvýznamnějším a podstatném - ve výzkumu energie vycházející z člověka? Existuje vůbec vědecký směr, který by zkoumal tuto energii, její tajemné možnosti? Celkově možnosti člověka a jeho předurčení v našem světě a ve vesmíru?

Možná, že někdo se snaží všemi možnými způsoby zabránit člověku v poznání sebe sama. Ano, zabránit.

Vždyť není možné, v žádném případě to není možné, aby předurčením člověka bylo mnoholeté vysedávání v kasinu nebo baru u skleničky vodky. Mnoholeté sezení u pokladen v obchodě nebo jako manažer v kanceláři. Dokonce topmodelka, prezident nebo popovy zpěvák mají daleko k hlavnímu předurčení člověka.

Ale právě tyto současné profese a vydělávání peněz jsou nám „někým“ všemožně vnucovány jako to nejdůležitější v životě člověka. Mluví se o nich ve většině filmů a televizních pořadů... Chybí ale úvahy o podstatě bytí. Člověk je proměňován v hlupáka.

Není to snad příčinou válek, které vznikají na různých místech? A stále více se znečišťuje země. A zmatení lidé, kteří nevidí smysl života, pijí vodku a užívají drogy.

Kdo má zastavit bakchanálii, jež probíhá na zemi? Věda? Ale ta mlčí. Náboženství? Které? Kde jsou výsledky? Možná, že by si měl každý všechno promyslet? Sám. Promyslet! Aby si člověk něco promyslel, musí přemýšlet. Ale kde? Kdy? Vždyť náš život je nepřetržitý shon.

Dokonce pokusy o uvažování na téma smyslu lidského bytí se okamžitě zastavují. Chcete prodávat časopisy s polonahými chlípnými těly - prosím. Chcete vychutnávat sexuální zvrhlosti - prosím. Chcete ukazovat a vyprávět o zvěrstvech maniakálních zvrhlíků - prosím. Chcete psát a vyprávět ve vysílání o prostitutkách - prosím.

Ale při tom se stále méně a méně dotýkáme tématu smyslu života člověka a jeho předurčení. Stává se stále více zakázaným ovocem.

Přerušil jsem své přemýšlení a podíval jsem se na syna. Seděl vedle mě na trávě a pozorně mě sledoval. Zřejmě mi chtěl ještě něco ukázat, pomyslel jsem si, a zeptal jsem se:

„Co jsi to říkal medvědovi o kozách, Volodó?“

„Nijak se mi nedaří, tatínku, definovat jejich předurčení.“

„Vždyť to není žádný úkol. Všem je jasné předurčení koz - dávat člověku mléko.“

„Ano, mléko. Ale možná by se dalo naučit je ještě něčemu.“

„Čemu? Proč?“

„Pozoroval jsem je. Kozy mohou sloupávat ze stromů a pařezů kůru. Také mohou okousávat keře. Na statek je nelze pustit, mohou uškodit rostlinám. A aby se to nestalo, snažím se je naučit stříhat zelený plot na statcích.“

„Stříhat ?“

„Ano, tatínku, stříhat. Vždyť lidé stříhají keře pro krásu, někdy dělají rovnou stěnu, jindy z nich dělají figury. Dědeček mi o tom vyprávěl, u vás se tomu říká zahradní architektura. Ale kozičky nemohou nijak pochopit, co po nich chci.“

„A jak je učíš ?“

„Hned ti ukážu.“

Volodě vzal přibližně třímetrovou šňůru, upletenou z kopřivových vláken, jeden konec přivázal k nevelkému stromu a natáhl ji podél keře. Pak gestem přivolal dvě kozičky, každou pohladil, dotkl se rukou keřů, a dokonce ukousl malinkou větvičku. Něco kozičkám řekl a ty začaly s vervou okousávat větve keřů. Jakmile se přiblížily k hranici určené šňůrou, Volodě několikrát škulbl šňůrou a vydával nespokojené zvuky. Kozy se na nějakou dobu zastavily, vytáhly čumáčky a tázavě se dívaly na syna, ale brzy se opět daly do okousávání keřů, nevšímajíce si šňůry.

„Tak vidíš, tatínku, nejde to. Nechápu, že je třeba stříhat keřiky rovně podle šňůry.“

„Ano, vidím. Tak v tom spočívá tvůj problém ?“

„To není hlavní problém, tatínku. Hlavní je v něčem jiném.“

„V čem ?“

„Všiml sis, tatínku, s jakou radostí různá zvířata přiběhla na mé volání ?“

„Ano.“

„Věnuji se jim ne jeden rok, jsou zvyklá na mou společnost, pouze na mou. Čekají na komunikaci, potřebují lásku.“

A když odejdu do tvého světa, bude se jim stýskat. Protože k nim nepřijde člověk a nikdo je k sobě nepřivolá, o nic je nepoprosí. Pocítil jsem, že komunikace s člověkem a služba člověku se pro ně staly hlavním smyslem jejich života.“

„A s Anastasií by nemohla komunikovat ?“

„Máma má svůj kruh, svá zvířata, s nimiž se přátelí. A navíc je zaneprázdněná, nestačí jí čas pro všechny. Ale tyto,“ Volodě ukázal na zvířata, jež stále seděla na kraji palouku, „jsem si vybíral sám a jen já sám jsem se jim věnoval několik let. Již před třemi měsíci jsem požádal dědečka, aby byl pokaždé při vyučování se mnou. Dědeček, i když bručí, přece vždy byl přítomný, ale nedávno mi řekl, že mě nedokáže nahradit.“

„Proč ?“

„Nemám takový zájem o cvičení jako ty,“ řekl dědeček. A ještě začal bručet, že jsem jim neměl věnovat tak mnoho času sám. A že nebylo třeba je tolik laskat. A ještě mě tato zvířata považují nejen za svého vůdce, ale i za dítě, protože starší z nich mě viděla jako malinkého a hrála si se mnou. Zkrátka, někde jsem udělal chybu, teď je třeba ji napravit, ale sám to již nedokážu.“

Díval jsem se na zvířata, která stále seděla na palouku a podle všeho čekala na nějaký Volodův povel, nebo že se jim bude věnovat. Představil jsem si, jak se jim bude stýskat. Jak se stýská mé fence Cedre, když na několik dnů nebo týdnů odjíždím ze svého domu na venkově. Má teplou boudu a ani ji nepřivazuji, může se procházet v poli, v lese nebo vískou. Soused jí každý den dává najíst. Vaří jí kaši a dává kosti, ale říká: „Stýská se jí bez vás, Vladimíre Nikolajeviči. Často sedí u branky a dívá se na cestu, kterou se vracíte, občas kňučí.“ Když přijíždím, Cedra rychle běží ke mně, otírá se mi o nohy a občas vyskakuje a snaží se olíznout mi tvář. Při tom svými tlapami špiní mé oblečení. A nijak ji nemohu naučit, aby vyjadřovala své emoce zdrženlivěji.

Ale tato zvířata, sedící na palouku... Mlčela a stále se navenek zdrženlivě dívala, dokud jsme se synem mluvili. Na co čekají? Vždyť je nikdo nenutí takhle sedět a čekat na nějaký povel člověka... Bože můj... Hlavou mi bleskla myšlenka a sevřela mi srdce. Vždyť nejen tato zvířata, sedící na palouku v tajze... Ale také všechna zvířata na zemi mají své předurčení a čekají na kontakt s vyšší bytostí planety - s člověkem. Jsou pro to stvořena, aby pomáhala člověku plnit jeho důležitou misi. Bůh je stvořil, stejně jako všechno živé, aby pomáhala člověku v plnění jeho velké mise... Ale člověk...

Díval jsem se na zvířata a začínal jsem chápat: synovi skutečně vznikl vážný problém. Nedokáže jen tak opustit tato zvířata a také se nedokáže vzdát své touhy po holčičce, s kterou bude budovat statek.

„Ano, Volodó, skutečně je to problém. A vypadá to, že nemá řešení. Nelze najít východisko,“ řekl jsem synovi.

„Je jedno východisko, tatínku, ale nezáleží na mně.“

„A na kom?“

„Pouze ty můžeš vyřešit tento problém, tatínku.“

„Já? A jakpak? Nic s tím neudělám, synku.“

(192.)

VÝCHODISKO EXISTUJE

„Myslím si, že bys mi mohl pomoci, pokud to budeš chtít,“ tiše pronesl Volodá.

„Myslíš? Ale já nevím, co mám udělat, rozumíš? Ty si to myslíš, ale já to nevím.“

Seděl jsem na trávě. Můj syn stál přede mnou a díval se mi do očí prosebným pohledem a jeho rty něco neslyšně šeptaly. Podle pohybu rtů tiše pronášel nějaké jedno slovo. Pak jasně, aniž by odvedl pohled, pronesl:

„Sestřičku. Snažně tě prosím, tatínku, dejte mně s mámou sestřičku. Sám ji vyiplám a vychovám. Zvířata mi pomohou. Nebudeme vás s mámou vyrušovat z vašich záležitostí. Všemmu ji naučím, jakmile trochu povyroste. Povím jí to. Zůstane s mými zvířaty a prostorem. Dejte mi s maminkou sestřičku, tatínku. Samozřejmě pokud nejsi nemocný... nebo unavený. Pokud, samozřejmě, můžeš. Dědeček mi vyprávěl, že ze způsobu života, nelidského vzduchu a špatné vody jsou muži vašeho světa často nemocní, rychleji stárnou. Je ti trochu víc než padesát, tatínku. Ale pokud jsi unavený... pokud jsi ztratil hodně sil, stačí tři dni. Pouze tři dni. Všechno jsem připravil, vrátí se ti mnoho sil.“

Syn byl vzrušený, a tak jsem ho přerušil:

„Počkej, Volodě, uklidni se. Samozřejmě, že jsem trochu unavený. Ale myslím si, že se síly najdou. O to nejde. Nemám celkem vůbec nic proti tomu, abys měl sestřičku, ale pro narození dětí je zapotřebí přání dvou rodičů.“

„Jsem si jist, tatínku. Víím určitě, že máma to neodmítne. Pokud souhlasíš, pojď, abychom neztráceli zbytečně čas, přímo teď se začneme připravovat na narození sestřičky. Nastudoval jsem to. Dědeček mi s tím pomohl. Všechno jsem propočítal a připravil. Tři dny a tři noci buď se mnou, nikam neodcházej a ničím se nerozptyluj, tatínku. Přibude ti energie a síly.“

„Jak jsi na to přišel, že jich mám málo, Volodě?“ „Myslím si, že jich máš dost, ale bude jich ještě víc.“ „Dobře, celé tři dny budu s tebou, ale je třeba předem upozornit mámu.“

„Vysvětlím jí to sám, tatínku. Řeknu jí, že máme společné záležitosti. Nebude se na nic ptát ani tomu nebude bránit.“ „Tak dobře, pojďme začít.“

Dokonce jsem pocítil zvědavost, co tak zvláštního připravil syn, co za pouhé tři dny může člověku vrátit mnoho sil a energie. Říkám vám rovnou, že procedury, jež připravil, se mohou zdát divné, ale za tři dny po nich je takový pocit, že není jednoduché jej popsat ústně ani na papíře. Říci, že člověk omládne o deset nebo dvacet let, to také nejde. Navenek to možná vypadá, že jste omládl pouze asi o pět let. Ale uvnitř... Všechno uvnitř začalo fungovat nějak jinak. Síly byly nové a svět kolem byl trochu jiný.

(193.)

NÁVRAT DO MLÁDÍ

První „mučení“

Jakmile jsem souhlasil s procedurami, jež vymyslel syn, hned dal povel svým zvířatům, aby se vzdálila. Chytl mě za ruku a běželi jsme k jezeru. Cestou jsme se několikrát zastavili. Na různých místech Volodě trhal bylinky, mnul je a dělal z nich kuličky. Když byla kulička hotová, vybídl mě, abych ji snědl. Snědl jsem to. A už za několik minut se stalo následující: z nosu mi začalo vytékat množství hlenu a začal jsem zvracet. Zvracel jsem tak, že jsem měl pocit, jako by ze žaludku vyšla všechna šťáva. Zvracel jsem, nemohl jsem mluvit a Volodě mi vysvětloval:

„To je dobře, tatínku, neboj se. To je dobře. Ať z tebe vyjde všechno nepotřebné. A zůstane pouze to čisté. To se dělá při otravě.“

Fyzicky jsem nebyl schopný mu něco odpovědět, ale v duchu jsem si řekl: „Skutečně, při otravě se berou prášky, jež vyvolávají nevolnost a zvracení, také existují projímadla, například ricinový olej. Ale nač potřebuji tuto proceduru? Vždyť jsem se neotrávil?“

Jako by slyšel mou otázku, Volodě vysvětlil:

„Ty ses, samozřejmě, neotrávil, tatínku, ale jíš takovou potravu, která je na hranici otravy. Ať z tebe vyjde všechno nepotřebné.“

Po zvracení, vyměšování hlenu z nosu a vydatném slzení jsem dostal průjem a asi pětkrát jsem na dlouhou dobu utíkal do křoví. Tohle všechno trvalo kolem dvou až tří hodin. Pak přišla úleva.

„Teď je ti lépe, tatínku ? Lépe než bylo ? Ano ?“

„Ano,“ potvrdil jsem.

Druhé „mučení“

Volodě mě opět chytl za ruku a běželi jsme k jezeru. Tam mě vybídl, abych se umyl a chvíli si zaplavával. Když jsem vyšel z vody, viděl jsem, jak vyndává ze země jeden a půl litrový hliněný džbán.

„Teď je třeba, tatínku, aby ses napil této vody. Jmenuje se mrtvá voda. Protože je v ní velmi málo mikrobů. Takovou vodu nelze pít, pokud je znečištěný vzduch. Ale tady je vzduch čistý a mrtvou vodu lze pít. Propláchne ti vnitřnosti, vyčistí je, vymyje z organismu mnohé mikroby a bakterie. Vypij ji tolik, kolik budeš moci, tatínku. Až ji vypiješ všechnu, dám ti ještě jeden džbán s mrtvou vodou. Když ho vypiješ také, dám ti třetí džbán - s živou vodou. A všechny potřebné mikroby a bakterie se v tobě objeví v potřebné rovnováze.“

Hned vysvětlím, že za mrtvou vodu oni považují tu, která se nachází velice hluboko pod zemí a obsahuje minimum bakterií. Myslím si, že naše sodovka v láhvích je právě mrtvá. A vůbec, myslím si, že pijeme pouze mrtvou vodu, proto naše děti, obzvláště novorozené, trpí disbakteriózou.

Za živou se považuje povrchová voda z čistého potoka nebo vodojemu. Takové potůčky a vodojemy se ještě v hloubi sibiřské tajgy zachovaly.

U tohoto bych se chtěl pozastavit. Dědeček mi potom vysvětlil, že pramenitá voda v okamžiku, když ji člověk pije z pramene, se nepovažuje za živou. Aby z ní byla živá, je třeba ji dát přibližně na tři hodiny do hliněné nebo dřevěné nádoby s širokým hrdélkem. „Živá voda má do sebe nasáknout sluneční světlo. Tak se v ní rodí organizmy, potřebné pro život člověka. Říkáte jim mikroby a bakterie.“

Potom by tato voda měla stát ve stínu nejméně tři hodiny. Pak ji lze pít jako živou vodu.

Třetí „mučení“

„Vodu pij tehdy, tatínku, když se budeš chtít napít, mezitím přistoupíme k následující proceduře. Lidem, kteří jsou znečištěni vnějším světem, je třeba tyto procedury dělat devatenáct dnů a ještě lépe třicet tři, řekl to dědeček. Ale ty nemáš čas, tak jsem ti všechno zkrátil do tří dnů, zvládneme to. Pojdme na jiné místo, připravil jsem tam jedno zařízení.“

Vzdálili jsme se asi sto metrů od jezera a tam, mezi stromy, jsem uviděl lehátko připravené ze suchých bylin. Vedle něj ležely čtyři šňůry z kopřivových a lněných vláken.

Jeden konec šňůry končil smyčkou a druhý byl přivázán ke stromu. Když jsem si lehl na bylinkové lehátko, Volodě na mé ruce a nohy navlékl smyčky, lehce

je utáhl a pomocí klacků, jež byly uprostřed každé šňůry, je začal napínat. Trochu je napnul, jako by čtvrtil mé tělo, a chvíli lehce tahal za každou ruku a nohu. V kloubech bylo slyšet popraskávání. Pak ještě víc napnul šňůru a řekl:

„Tatínku, teď potřebuješ takhle ležet alespoň hodinu na břicho a hodinu na zádech, a aby ses nenudil a aby byl účinek větší, budu ti dělat ozdravující masáž. A ty, pokud chceš, si můžeš pospat, uvolnit se.“

Tuto proceduru jsme se synem dělali vždy dvě hodiny v průběhu tří dnů. Jak jsem se potom dozvěděl od dědečka, pomocí této procedury se zlepšuje činnost všech kloubů. Je obzvláště důležitá pro starší lidi. Její pomocí lze dokonce zvětšit výšku, jelikož se narovná páteř. Ale nejdůležitější je to, že se zlepšuje činnost kloubů. Když chodíme, běháme, cvičíme v posilovně, abychom zpevnili svaly, skoro všechny cviky jsou spojené se zvýšenou zátěží kloubů. Tady je to naopak - zátěž se odstraňuje.

Během procedury natahování mi Volodá pokaždé dělal masáž. Druhý den mi natřel tělo nějakou lehce nasládlou šťávou nebo lektvarem a na mě se začalo slézat množství hmyzu. Už od Anastasie jsem věděl: čistí póry na pokožce. V našich podmínkách je možné pročistit póry pomocí parní lázně s březovou metlou. Když se člověk paří a potí se, také se pročišťují póry.

Mezi procedurami se symbolickým názvem „natahování“ jsme dělali dosti obvyklé cviky: běhali jsme, koupali jsme se, přitahovali jsme se k větví jako na hrazdě. Asi třikrát denně mi Volodá nabízel, abych chvíli stál na rukou hlavou dolů, kolik vydržím. A stál jsem s nohama opřenýma o kmen stromu. Tato procedura je velice zajímavá, do obličeje přitéká mnoho krve, ten se napíná a vrásky se vyrovnávají.

Všechny tři dny jsme se živili cedrovým mlékem, květinovým pylem, cedrovým olejem, ovocnými plody a trochou suchých hub (tohle všechno je reálné v našich podmínkách). A vůbec, v průběhu procedur, jež mi nabídl syn, jsem je v myšlenkách přizpůsoboval našim podmínkám a došel jsem k závěru - všechno lze úspěšně použít také doma. Prostředky pro očištění organismu si lze obstarat v lékárně. Použít hladovku, močopudné prostředky. Získat mrtvou vodu není složité, teď je v láhvích všechna mrtvá. Živou lze získat, pokud je někde nablízku čistý pramen.

Uzdravení rozhodně přijde.

Záhadná procedura

Ale v komplexu, jež mi nabídl syn, přece byla jedna záhadná procedura, kterou je problematické splnit v našich podmínkách. Popíši ji podrobně. Možná, že ji někdo rozluští a napoví, jak ji provést v našich podmínkách. Spočívá v následujícím: třikrát denně - ráno, před obědem a přibližně těsně po třetí hodině odpoledne - mi Volodá dával nápoj, jež připravil. Pokaždé, když přicházela doba jeho užití, běžel Volodá do svého úkrytu, vyndával z jamky džbánček s tímto nápojem a dával mi napít, ale ne víc, než jeden doušek. Když mi ho dával poprvé, řekl:

„Napij se, tatínku, tohoto nápoje a zapamatuj si, jak velký doušek jsi udělal. Ihned po spolknutí si lehni na trávu, budu poslouchat, co se děje s tvým srdcem.“

Napil jsem se, lehl jsem si na trávu, Volodá položil svou ruku na mou hrud' a znehybněl. Již za několik okamžiků jsem na různých místech těla pocítil jakési zahřívání nebo popíchávání. Srdce mi začalo bušit silněji. Ne že by bušilo častěji, ale měl jsem pocit, že se srdeční sval uvolňuje jako obvykle, ale smršťuje se mnohem prudčeji a silou vyrazí krev.

Odborníci mi potom vysvětlili, že při silnějším a prudším pohybu krve na místech, kde jsou vlasečnice částečně ucpané, mohou vzniknout pocity zahřívání nebo popíchávání.

Několik minut Volodá poslouchal bušení mého srdce, pak řekl: „Vše je v pořádku, tatínku. Tvé srdce může vydržet i větší doušek. Ale je lepší neriskovat. Napříště jej udělej trochu menší.“

Když jsem se zeptal syna, proč mi dává tento nápoj a jaké má složení, odpověděl následující:

„Tento nápoj, tatínku, ti přidá mnoho sil, pomůže ti vyléčit se z nemoci, pokud je máš. Ale nejdůležitější je, že se v tobě obrodí síla a objeví se energie potřebná pro narození mé sestřičky.“

„Copak si myslíš, že mi nestačí?“

„Možná, že stačí. Ale teď již určitě máš mnoho síly a všechny tvé energie budou v potřebném poměru.“

„Budou navždy, nebo je spotřebuji na narození jednoho dítěte?“

„Pro narození dalších dětí budeš muset opět pít tento nápoj. Vždyť oni to dělají pokaždé.“

„Kdo oni?“

„Soboli a jiná zvířata. Sledoval jsem pouze sobola. Dědeček mi poradil, kdy, v jakou dobu a kolik dní je třeba sledovat právě jeho.“

„A odkud tohle všechno ví dědeček?“

„Vždyť náš dědeček, tatínku, ovládá všechny znalosti, jež měli velcí žrecové. Dokonce i ty, které jsou zapomenuté dnešními žreci. A také ty, které i před mnoha tisíci lety byly tajemstvím. Tento nápoj žrecové používali před narozením svých dětí a před smrtí, aby zůstali nesmrtelní.“

„Co znamená, před smrtí, aby zůstali nesmrtelní?“

„Nu, je to tak. Aby si všichni mysleli, že oni zemřeli. Ve skutečnosti pouze měnili těla, ihned se vtělovali a zůstávali v nich všechny znalosti a informace. Existují i jiné způsoby převtělení, ale je velmi málo způsobů, jak v sobě ponechat informaci. Právě proto se lidé opět rodí a musí studovat život, všechno poznávat, nemohou dnešní svět porovnat s minulostí. A proto se ve svém životě matou, jelikož nemají znalosti o životě a schopnost cítit Boha.“

„Takže v dědečkovi je zachována všechna informace o minulosti?“

„Ano, tatínku. Náš dědeček je velký žrec a mudrc. Je pouze jeden člověk, dnes žijící na zemi, který ho svou silou nesmírně předstihuje.“

„Kde teď žije ten nejsilnější a nejmoudřejší, víš to? Zřejmě je to hlavní žrec?“

„Je to naše máma Anastasia, tatínku.“

„Anastasia ? Ale jak, odkud může mít větší informace a znalosti, než měl pradědeček ?”

„Dědeček říká, že příliš velký objem informace mu překáží. A že na něco může zapomenout. Ale mámě ani trochu nepřekáží, protože v ní není žádná informace.”

„Jak tomu mám rozumět ? Jednou ví víc, podruhé vůbec nemá informace ?”

„Špatně jsem se vyjádřil, tatínku. Máma Anastasia má všechnu informaci... No, zkrátka... Májí mnohem víc, jenže je stěsnána do citů. A v potřebný čas je schopna okamžitě pocítit to, nad čím dědeček musí přemýšlet den nebo dva, a možná, i víc.”

„Ne vše jsi řekl srozumitelně, ale zajímavě. Povídej dál. A co ty ? V tobě tedy informace o minulosti není, když se radíš s dědečkem ?”

„Asi ne, když se radím.”

„A proč ? Vypadá to, že jsi duševně slabší než pradědeček a dědeček. A co ti ohledně toho říkají ? Dědeček asi říká, že je to mojím vinou ?”

„Nic takového mi dědeček neříkal.”

„A máma ? Co říkala ?”

„Ptal jsem se mámy, proč vím méně než má pradědečková. Také méně než ona a ty, tatínku. Máma mi odpověděla: „Všechny Vesmírné pravdy, synku, všechna informace, strádána od původních pramenů, se vždy každému člověku dávala bez zatajení. Ne všichni lidé jsou schopní ji pochopit a použít, protože cíl jejich života a snažení duše neodpovídají vesmírnému snažení. Člověk je volný, má úplnou svobodu a právo si vybrat svou cestu, ne vesmírnou. Ale Bůh má také právo se rozhodnout, kdy, komu a jak napovědět. Nebud' smutný z toho, že v tobě nejsou dostatečné znalosti. Hledej svou touhu a věř, že ti všechno bude dáno vrchovatou měrou, pokud touha v tobě zrozena bude důstojná stvoření.”

„Hm... A copak, jsi, Volod'bo, pochopil z toho, co řekla maminka ?”

„Když se má touha a životní cíl do detailů vytvoří, všechny znalosti pro vtělení touhy se ve mně samotném narodí.”

„A zatím se tedy budeš radit s dědečkem ?”

„Ano, s dědečkem, s mámou, s tebou a sám se budu snažit přemýšlet.”

„Takže na recept neobyčejného nápoje, který jsi mi dával pít po celé tři dny, je třeba se zeptat dědečka ?”

„O něm ti, tatínku, mohu všechno povědět i já.”

„Tak mi to pověz.”

„Tento recept je sestaven z rostlin rostoucích v tajze. Abych se dozvěděl, jaké byliny a v jakém poměru mám použít, tři dny a tři noci jsem sledoval sobola. Sobola, který se také chtěl stát tátou. Dědeček mi pověděl, že sobolí samička nechce k sobě sobola pustit, dokud se on nepřipraví. A sledoval jsem, které bylinky jí v těchto dnech a kterou dobu volí pro jejich utrnutí. To se také ukázalo jako důležité. Sbíral jsem všechny bylinky, které jedl sobol, jenomže ve větším množství. Protože vážíš, tatínku, podstatně víc než sobol.

Všechny bylinky, jež jsem sbíral po částech, jsem dával do moždíře a roztíral jsem je, dokud se neobjevila šťáva. Při tom jsem myslel pouze na to příjemné: na tebe, tatínku, na mámu, na mou budoucí sestřičku. Pak jsem vytvořenou kašičku skladoval v hliněném džbánu. Zalil jsem to vodou, dodal jsem cedrový olej, aby se nahoře vytvořil povlak. Když jsi vypil jeden doušek nápoje, tatínku, a tvé srdce začalo tlouct trochu rychleji, pochopil jsem, že se nápoj podařil."

Vyslechl jsem syna a pomyslel jsem si: „V přirozených podmínkách se málokomu naskytne možnost pozorovat sobola. Ale možná, že by se dalo zjistit, jaké bylinky jí například kocour nebo pes. Proto je třeba je odnést anebo odvézt do lesa a pozorovat jejich chování, a pokud to bude možné, určit, jaké bylinky jí."

Moc mě zaujal recept nápoje, který připravil syn, protože už po jeho třídenním užívání se projevila citelný efekt. Ale mluvilo se o tom, že úplná ozdravná kúra má trvat devatenáct nebo třiatřicet dnů. Takže po úplné kúře ve spojení s ostatními cviky se člověk skutečně může vyléčit z mnoha chorob, pozastavit stárnutí organismu nebo v určitém smyslu omládnout. Opakuji: praxe pouhého třídenního použití potvrzuje takový efekt.

Ale existuje také lidová moudrost a vědecké zdůvodnění.

Lidé samozřejmě vidí v lékárnách bylinné směsi, které nabízí naše farmacie pro léčení různých nemocí. To, že v přírodě existuje množství léčivých rostlin, vědí mnozí. Ale ne všichni vědí o tom, že skutečného léčebně-profilaktického nebo ozdravného efektu lze docílit tehdy, když rostlina bude sklízená v určitý den a čas.

Co se týče směsí z bylin, tak tady je, kromě jiného, důležitý poměr léčivých bylin. Jak je vidět, pro získání podobné směsi je třeba znát velké množství aspektů. A je velice pochybné, zda je alespoň někdo ze současných bylinkářů zná všechny.

Tentokrát jsem moc chtěl pro své čtenáře přivést jako dárek recept ozdravení organismu, který se nikdy dříve ve světě nepublikoval, a aby nebyl tak složitý jako synův, ale jednoduše přístupný pro většinu lidí.

Jakmile skončila třídenní ozdravovací kúra, rozpracovaná synem, a on mi sdělil, že si chce jít co nejdříve lehnout (jak se ukázalo, tři noci nespavíc než dvě až tři hodiny), a usnul, hned jsem šel na Anastasiin palouk. Nejvíc mě zajímaly dvě otázky: proč náš syn nemá znalosti o minulosti jako dědeček. A druhá - zda je možné zjednodušit recept nápoje, který pro mě připravil ?

Zjevení

Ale myšlenka na recept se postupně posouvala do pozadí. Začal jsem přemýšlet o budoucí dceři. Z jedné strany by vůbec nebylo špatné, kdyby Anastasia porodila ještě i dceru. Ale z druhé strany, dcera povyroste, bude mít svůj prostor nebo zdědí ten, který vytvořil můj syn, a vyvstanou před ní stejné problémy jako teď před Volodou. A navíc, za koho se tady, v tajze, provdá ?

Odejít do našeho světa nebude jednoduché. Odejít - znamená vzdát se svého prostoru, svých věrných kamarádů-zvířat. S životem v tajze stěží bude souhlasit někdo z mladých lidí: pro člověka, jenž přišel zvenčí do vzdálené tajgy, tady není příliš komfortně. Abych byl upřímný, také se tady necítím moc pohodlně. Komunikovat s Anastasií je zajímavé, dokonce mě nějak k sobě přitahuje:

když jsem vedle ní, pociťuji klid v duši a radost. Ale když zůstávám sám, když vedle mě není, necítím se dobře, a dokonce mám trochu strach.

Zvířata se chovají k Anastasii a synovi úplně jinak než ke mně. Samozřejmě že na mě neútočí, ale když se setkáváme, dívají se na mě s napětím. Zkoušel jsem za přítomnosti Anastasie dát povel veverkám, aby přinesly cedrové šišky. Dělal jsem stejná gesta, jako Anastasia, ale veverky nereagovaly. Jednou jsem se pokoušel přivolat vlčici. Stejně jako Anastasia jsem natáhl ruku jejím směrem a poplácal se po noze. Ale vlčice, místo aby přiběhla ke mně, zůstala stát na místě a srst se jí agresivně naježila. A já jsem ztratil jakékoliv přání s těmito zvířaty nadále komunikovat. Pochopil jsem: navždy mohou být věrná pouze jednomu konkrétnímu člověku.

Z toho vyplývá, že když přijde k dceři na návštěvu nějaký mladý člověk, nebude se v jejím prostředí cítit dobře. Nepomyslel Volodě na budoucnost své sestřičky. Pochopte, lituje zvířata, ale vypadá to, že sestru ne. Také jsem na to nepomyslel, nerozvážně jsem v něm vzbudil naději.

Zamyšlen, ani jsem si nevšiml, že jsem se octl na Anastasiině palouku. Udělal jsem několik kroků směrem k známé zemi, uviděl jsem Anastasii, jež stála napůl otočená ke mně a rukama rozčesávala vlasy, a zastavil jsem se: nepodobala se té ženě, kterou jsem znal již deset let. A když se ke mně otočila, nohy se mi podlomily, srdce mi začalo bušit zrychleně a pochopil jsem, že se nemohu pohnout.

Deset až patnáct kroků ode mě stála žena jako pohádkové zjevení. Měla na sobě tenké světlé šaty, jakoby plesové, dlouhé ke kotníkům a obepnuté páskem na štíhlém pase. Hlavu zdobil jako diadém věnec z bylin a květín. Zlatavé kadeře splývaly po ramenou. Ale to nebylo to hlavní. Její urostlá postava a tvář byly tak překrásné, že se to nedalo popsat.

Bál jsem se pohnout. Upřeně jsem se díval na Anastasii a zdálo se mi, že když odvrátím pohled, ztratím vědomí. Zatočila se mi hlava, ale dál jsem se na ni díval bez mrknutí. Vší silou jsem začal nehty do ruky, aby mě bolest vyvedla z neobvyklého stavu. Ale téměř jsem ji nepocítil. A když se neobyčejně krásná žena pomalu a graciózně pohnula směrem ke mně, přestal jsem cítit nejen bolest, ale i celkově své tělo. Pomalu se přiblížila téměř ke mně. Pamatuji si, jak jsem pocítil okouzující aroma jejího těla, její lehký dech a... ztratil jsem vědomí.

Probral jsem se na trávě. Anastasia, sedící vedle mě, mi masírovala spánek a kořen nosu. Již neměla na hlavě věnec-diadém, vlasy, odhozené na záda, byly ovázané bylinou. Dívá se do jejích laskavých šedomodrých očí, jež mi byly tak blízké, jsem se téměř uklidnil. A úplně jsem se vzpamatoval, když jsem uslyšel její hlas:

„Co se ti přihodilo, Vladimíre? Vyčerpal ses, nebo tě rozrušil náš syn?“

„Syn? Naopak, celé tyto tři dny mě léčil. Dělalí jsme různé procedury.“

„A vyčerpali jste se?“

„Volodě se vyčerpal. Usnul. Já jsem se naopak začal cítit velmi dobře.“

„Tak proč jsi ztratil vědomí? Srdce ti bušilo zrychleně, teď také není úplně klidné.“

„Proto... Ale proč ses, Anastasie, tak neobvykle vystrojila? Vlasy sis nějak jinak učesala. A také tvá chuze, když jsi šla ke mně, byla neobyčejná.“

„Chtěla jsem, aby ses cítil příjemně, Vladimíre. Vždyť jsi zvyklý dívat se na pěkně oblečené ženy. Myslela jsem si, že se spolu projdeme tajgou nebo podél jezera. Ale ty tu ležíš. Pokud si chceš odpočinout, pojďme do zemianky, trochu si zdřímneš.“

„Nejdřív se pojďme projít. Jak jsi to chtěla,“ řekl jsem a vstal. „Jenomže, Anastasie, jdi prosím za mnou.“

„Proč?“

„Proto. I když je pro mě, samozřejmě, obvyklejší dívat se na pěkně oblečené ženy, pro tebe je lepší se tak nestrojít. Ani dělat takový účes není třeba, ani se tak zdobit.“

„Nelíbilo se ti to, Vladimíre?“ zeptala se Anastasia, jdoucí za mnou.

„O to nejde. Líbilo se mi to. Ale napříště všechno dělej postupně. Nejdřív, například, účes. A takhle chod' nějakou dobu. Pak si vezmi svůj věnec, za den až dva - šaty, ale bez pásku, potom si jej ovaž kolem pasu. Je to nezvyk, když uděláš všechno najednou. Nějak to vypadá neobvykle.“

„Neobvykle? Takže jsi mě nepoznal, Vladimíre?“

„Poznal jsem tě. Ale... Jednoduše jsem zpitoměl z tvé krásy, Anastasie.“

„Aha, přiznal ses. Přiznal ses. Takže mě považuješ za krásnou? Ano?“

Pocítil jsem její ruce na mých ramenech a zastavil jsem se. Pak jsem zavřel oči, otočil jsem se a odpověděl:

„Jsi, Anastasie, nejen krásná. Jsi...“

Přivinula se ke mně a položila hlavu na mé rameno.

„Náš syn, Anastasie, chce mít sestřičku,“ pokračoval jsem šeptem.

„Také chci, Vladimíre, abychom měli dceru,“ tiše odpověděla Anastasia.

„Ať se podobá tobě, Anastasie.“

„Také tobě ať se podobá naše dcera...“

* * *

Tu noc nedokážu popsat. A ráno také. Není možné je vylíčit. Ale jen jedno bych chtěl říci mužům: pokud se alespoň někomu podaří ve známé ženě uvidět bohyni, budou božskými noc a den a mnoho-mnoho dní a nocí. Před nimi zblednou trápení minulosti. A nikdy nepřijde nečas. Nejedná se tu o přílišné city, o krásná slova vyznání lásky. Tady jde o to...

Avšak, ať si v tom každý sám udělá jasno, pokud to dokáže nebo pokud se mu bude chtít.

(194.)

BOŽSKÉ STRAVOVÁNÍ

Teprve za několik dní jsem si vzpomněl, že jsem se chtěl zeptat Anastasie na recept na léčivý nápoj a celkově na způsob stravování nebo dietu pro čtenáře. A je dobře, že jsem si na to vzpomněl. Vypadá to, že Anastasia znala velice neobvyklý a unikátní způsob stravování, vhodný dokonce i pro městské podmínky.

K mému překvapení Anastasia místo toho, aby mi ihned dala recept na nápoj, začala mluvit o schopnostech člověka, o nemocných lidech a o léčiteli. Již nejednou jsme spolu o tom hovořili, ale to, co řekla tentokrát, bylo velice zajímavé.

„Skutečnost, Vladimíre, je třeba hodnotit pouze sám sebou. Každý člověk, žijící na zemi, je schopný vidět život lidí minulých tisíciletí, nahlédnout do budoucna a vybudovat svůj budoucí život. Každý má v sobě tuto velkou schopnost, je třeba ji pochopit, pak tě nikdo od pravdy neodvede. Lidé dospějí k dohodě a nekonečné války přestanou.

Bylo vynaloženo mnoho úsilí, aby se překroutila pravda o minulosti. Možnost překrucovat se objevuje tehdy, když si člověk nevytváří představu o minulosti sám, ale z něčích závěrů a slov.“

„Nechápu tak úplně, Anastasie, jak se každý člověk, žijící na zemi, může sám dozvědět o životě lidí minulých století, tím spíše tisíciletí. Existuje celá věda, která se zabývá právě dějinami lidstva, ale i dnes se vědci dohadují o původu člověka, o jeho předurčení. Historické události se vykládají různě.“

„Různě, to znamená, že existuje nesprávný a správný výklad? A možná, že všechny mluví o minulosti chybně? Obvykle se chyby vytváří v něčem zájmu. Ale když sám, pouze ty sám v sobě oživiš obrazy minulosti, uvidíš pravdu, své předurčení a určíš své místo ve vesmíru.“

„Ale jak dokážu uvidět, například, historické obrazy minulých tisíciletí?“

„Musíš si je představit, uvažuje logicky. Pak se před tebou objeví dokonce život vedruské civilizace.“

„O čem mám logicky přemýšlet?“

„O lidských obrazech, jež jsi viděl ve svém životě v průběhu půl století, jaké změny v nich probíhaly.“

„Nechápu moc, jak mám přemýšlet?“

„Pokud nebudeš líný, pochopíš to. Pojď, začneme společně, Vladimíre, pak budeš pokračovat sám a každý člověk dokáže oživit obrazy minulosti, aby do budoucna vnesl to lepší.“

„Pojďme, ale začni jako první.“

„Začnu. Dívej se a sám, pokud to dokážeš, doplňuj detaily, jsou důležité. Dnes můžeš vidět množství nemocnic, lékáren s léky na tisíce nemocí.“

„Ano, to pozoruje každý, no a co?“

„Vzpomeň si, bylo jich třeba jen před třiceti lety méně?“

„Ano, samozřejmě.“

„A kolik jich bylo před sto, dvě stě lety?“

„Mnohem méně. Všem je známo, že současné medicíně je pouze o něco víc než dvě stě let.“

„Tak vidíš, právě tvá logika tě přivedla k závěru: v nedaleké minulosti vůbec nebyly nemocnice. Teď popřemýšlej, vzpomeň si: kdo léčil lidi v případě nemoci?“

„Kdo?“

„Vždyť jsi bydlel na vesnici a viděl jsi, jak tvá babička dávala pít tvému otci a matce odvary z bylin.“

„V té vesnici uměla léčit nejen moje babička, uměli to také jiní.“

„A v každé lidské osadě rozhodně byli lidé, kteří sbírali a uchovávali léčivé byliny. A každý člověk mohl dostat okamžitou pomoc v případě lehké nevolnosti nebo vážné nemoci. Plat za pomoc byl mizerný, často se platilo slovem „děkuji“.“

„No ano, vždyť všichni byli sousedy. A bylin kolem bylo plno.“

„Ano, bylo mnoho užitečných bylin. A mnozí lidé věděli o jejich vlastnostech.“

„Samozřejmě, věděli. Také jsem o některých věděl, ale teď si to nepamatuji.“

„Tak vidíš, zapomněl jsi to, mnozí lidé také zapomněli. Když se dnes na lidském těle objeví ranka, co člověk udělá?“

„Půjde do lékárny, koupí si obvaz nebo antiseptickou náplast a zalepí ranku.“

„Utratí čas na cestu do lékárny a také peníze. Zatímco každé dítě v minulosti vědělo: když se na ranku přiloží list jitrocele, rychle se zahojí a nedojde k infekci.“

„Také o tom vím, ale teď je na mnohých místech tráva znečištěná. Kolem je plno výfukových plynů, prachu, kyselých usazenin.“

„Ano, je to tak. Ale jde o něco jiného. Mluvíme o minulosti a můžeš udělat závěr: poznatky člověka o léčení v minulosti předstihovaly znalosti dnešních lidí.“

„Vypadá to, že ano.“

„Ve tvém hlase, Vladimíre, jsou slyšet známky pochybnosti nebo nejistoty. Tak před tebou obraz nevznikne. Jistota má být absolutní. Nepřijetí také. Sleduj dál v myšlenkách logiku.“

„Rozumíš, Anastasie, všechna logika nasvědčuje právě tomu, že lidé minulosti měli značně větší znalosti než dnešní člověk. Dokonce lze říci, že nezměrně větší. Vypadá to, že díky těmto znalostem zdravotnická péče byla značně dokonalejší než dnešní. Ale je těžké si uvědomit, že všechny nemocnice, lékárny a vědecké instituce jsou nepotřebné. To je neuvěřitelné, jak se vyvíjí situace! Člověk vedruské civilizace, náš předek, v případě churavosti snědl bylinku, vypil odvar a neuh byl pryč. Člověk dnešní civilizace, když onemocní, jde do nemocnice, platí doktorovi peníze za vyšetření, ten mu předepíše nějaké prášky nebo injekce, člověk opět platí peníze za léky a dosti často velké. Přitom je mnoho případů, když se léky ukážou jako padělek. Úředníci z ministerstva říkají, že se v lékárnách prodává třicet procent padělků. A také se objevují různé nevléčitelné nemoci. Jako by někdo schválně zničil dokonalé znalosti a nahradil je iluzorními nebo méně efektivními. Mimochodem, oficiální medicína se i teď k lidovým léčitelům chová ostýchavě, zřejmě proto, že jsou jejími konkurenty. Ale proč stát a společnost nechápou, že pokud se po staletí, po tisíciletí lidstvo efektivně léčilo za pomoci lidové medicíny, za staletí nastrádalo obrovskou zkušenost, je třeba ji rozvíjet, studovat? Vždyť tyto znalosti by se mohly vyučovat ve školách.“

Ale tehdy se celý byznys, kterým se zabývá současná medicína, zhroutí... neuvěřitelné! Anastasie! To je neuvěřitelné. Zdá se mi, že začínám chápat: dnešní medicína se ve větší míře zabývá nejobyčejnějším podnikáním, nežli léčením. A pokud je to podnikání, tak pro ty korporace, jež vyrábí prášky, je výhodnější, aby lidé byli nemocní. Čím více nemocných, tím větší zisk.

Podle zákonů byznysu se při takové situaci množství nemocných bude neustále zvětšovat. Je to nemravný systém. Začínám se utvrzovat v tom, že zdravotnictví daleké minulosti bylo značně racionálnější a efektivnější, Ale mé úplné jistotě brání některá historická fakta."

„Jaká fakta ?“

„Například. Dějiny znají vlny epidemií moru, neštovic, lepry. V některých učebnicích dějin se mluví o tom, jak vymíraly celé osady. Bylo to tak ?“

„Ano, bylo.“

„Ale teď jsou pomocí současné medicíny mor, cholera a neštovice přemoženy. Například proti neštovicím se provádí očkování a hotovo. Znamená to, že lidové léčitelé minulosti nemohli bojovat s těmito nemocemi, ale současná medicína to dokázala.“

„Není tomu tak, Vladimíre. Sám se podívej na dobu a porovnej jednoduchá fakta. Vlny epidemií, o nichž mluvíš, začaly vznikat tehdy, když byli léčitelé pronásledováni. Mnozí byli dokonce popraveni. V okultních stoletích nevyhovovali moci. Dříve i teď se tvrdí, že pohané uctívali přírodu a nebyli duchovními lidmi. Není to tak, pohané si vážili přírody jako Božího výtvoru. A znali mnoho Božích výtvorů, jež jsou dnes lidem neznámé.“

„Stačí, Anastasie, už nemám pochybnosti. Dnešní lékařská věda má velice daleko k vědě lidové medicíny. Jsem o tom přesvědčen. Ale proč ses tolik snažila mě o tom přesvědčit ?“

„Chtěla jsem, abys nejen ty, ale také tví čtenáři porovnali fakta a dokázali to pochopit.“

„Ale proč ?“

„Když se jeden fakt stává nesporným, vyplývají z něj jiné nesporné závěry. Mohou se zdát neuvěřitelné, ale nediv se, prosím, Vladimíre.“

„Jaké závěry, například ?“

„Nejdřív mi odpověz na otázku. Řekni mi, co si myslí většina lidí: odkud mělo lidstvo v dávných dobách tak obrovské znalosti o přírodě ?“

„Jak to odkud ? Pokud máš na mysli recepty lidové medicíny, všem je jasné, že se předávaly z pokolení na pokolení.“

„Budiž tak, posléze se předávaly. Ale uznej, že každý z tisíce receptů musí mít původního autora.“

„Logicky vzato, musí, ale teď není možné zjistit autorství těchto receptů.“

„Je to možné ! Všechny znalosti velkého tvoření dal Stvořitel všem lidem bez výjimky. Dokáži ti to, Vladimíre, a všem lidem také. Počkej, nezpochybňuj to, co jsem řekla.“

„Pokusím se, mluv.“

„Existuje názor, že původně byl člověk značně hloupější než teď. Není to tak, Vladimíre. Znalosti lidí původních pramenů byly od prvopočátku božské.“

„Ale jakpak od prvopočátku, Anastasie ? Copak Bůh sám napsal různé bylinkářské recepty ? Historici tvrdí, že lidstvo po staletí strádalo své znalosti.“

„Ale kdybychom uvažovali logicky až do konce, tak z tohoto tvrzení vyplývá jiný závěr.“

„Jaký ?“

„Vyplývá z toho, jakoby člověk nebyl dokonalým Božím výtvorem, ale nejzaostalejším ze všech bytostí žijících na Zemi.“

„Z čeho to vyplývá ?“

„Posud' to sám. Tvůj pes ví, kterou bylinku je třeba sníst, když onemocní. Kočka to také ví: běží do lesa, aby našla potřebnou bylinku, ale vždyť pro ně nikdo recepty nepsal. Včela ví, jak má z květiny získat nektar. Jak budovat plástve, uchovávat v nich med, sbírat pyl. A jak má vychovávat potomky. Pokud by se z řetězce znalostí, jež jsou dány včelí rodině, vyndal jen jeden článek, rodina zahyne.“

Ale včely existují i dnes. A to znamená jen jedno - všechny znalosti dává Stvořitel od prvopočátku, v okamžiku stvoření. Proto včely nezahynuly, ale žijí již miliony let a své unikátní plástve teď budují stejně jako v prvním okamžiku stvoření. Stejně tak mravenci budují své domy. Také kvítek otvírá za úsvitu své lístečky jako v první den stvoření. Také jabloňka, višnička a hrušeň přesně znají, jakou půdní šťávu potřebují, aby vydaly své plody. Všechny znalosti jsou dány na počátku v okamžiku stvoření. A člověk není výjimkou.“

„Ano... Neuvěřitelné. Všechna logika skutečně vede k tomuto závěru. A to znamená... Počkej, a kdepak jsou tyto znalosti teď ?“

„Uchovávají se v každém člověku. A ozdravný recept léčivého nápoje z bylin si každý člověk může vytvořit sám.“

„Ale jak ?“

„Vždyť byl od prvopočátku Bohem dán člověku. Může vyléčit lidské tělo od množství nemocí a prodloužit život. Je maximálně jednoduchý a zároveň není. Každý člověk ho má pochopit svým rozumem. Začnu od prehistorie.“

Ve vedruské civilizaci žili všichni lidé víc než sto let. A jejich tělo neznalo žádnou nemoc. Stravovali se podle Božího receptu. Ne nadarmo, ne jen tak, ale záměrně veliký Stvořitel udělal to, že byliny, zelenina a ovocné plody nedozrávaly všechny najednou, ale jeden po druhém v přesné posloupnosti.

Jedny brzy na jaře, druhé v létě, nebo pozdě na podzim. Jejich doba dozrávání se určovala tím okamžikem, kdy daný produkt mohl přinést člověku největší užitek. Člověk, jenž žil na svém statku a stravoval se podle Božího receptu, nemohl být nemocný. Čas užívání a druh potravy pro člověka určil Bůh. Množství stravy určoval sám člověk, ale ne rozumem, jedl, kolik chtěl. A jeho organizmus přesně do gramu určoval potřebné množství jídla.

Na podzim si každá rodina dělala zásoby ovoce, okopanin, bylin, ořechů a hub. V zimě stála v každém domě na stole plochá mísa. Na ní menší hromádky z letních zásob. Každý člen rodiny se zabýval svými záležitostmi, ale když pocítil hlad nebo žízeň, přišel ke stolu a bez přemýšlení si vzal potřebný produkt. Všimni si, Vladimíre, vzal si bez přemýšlení. Jeho organizmus přesně věděl, jaký produkt potřebuje a v jakém množství - tato schopnost byla Bohem dána každému. Tuto schopnost lze obnovit i teď, na to je zapotřebí pouze informace.

Upravila jsem vedruský způsob stravování pro dnešní lidi. Zkus jej, ať to zkusí ostatní. Je následující.

* * *

Člověk žijící v současném bytě si musí obstarat menší množství, asi sto nebo dvě stě gramů, veškeré zeleniny, ovoce a jedlých bylin, jež rostou v oblasti, v níž žije.

Před použitím těchto produktů je třeba po celý den nic nejíst. Pít pramenitou vodu a v poledne vypít sklenku šťávy z červené řepy. Po požití této šťávy je vhodné nevycházet z domu. Žaludek a střeva se začnou intenzivně čistit.

Následující den, až se člověk probudí a pocítí hlad, je třeba položit na talíř jakoukoliv zeleninu, ovoce nebo bylinku, posadit se ke stolu, pozorně se podívat na produkt, jenž leží na talíři, pak si k němu přivonět, olíznout jej, v klidu ho rozžvýkat a sníst. Je vhodné, aby byl člověk v místnosti sám a izolován od zvuků umělého světa. Po požití jednoho produktu pocit hladu nezmizí nebo se za krátkou dobu opět objeví. Tehdy je třeba užít jakýkoliv jiný produkt a sníst jej stejným způsobem jako první.

Všechny obstarané produkty musí člověk ochutnat v libovolné posloupnosti, ale v nevelkém časovém intervalu.

Dobu použití dalšího produktu určí pocit hladu.

Je nutné začít ráno.

V průběhu dne člověk vyzkouší všechny produkty, jež rostou v oblasti, v níž žije. Pokud rozmanitost produktů bude velká a jeden den nestačí, je třeba pokračovat ve stravování stejným způsobem také následující den.

Tato procedura je velice důležitá. Umožňuje organizmu mnohých lidí, možná poprvé v životě, seznámit se s chuťovými hodnotami a vlastnostmi produktu. Určit, do jaké míry a v jakém množství je potřebný pro člověka v tomto okamžiku.

Po tom, co se organizmus seznámí se všemi produkty, je třeba vzít velký talíř, nakrájet na plátky každou zeleninu a rozložit ji na talíři. Na stejný nebo na jiný talíř položit svazečky bylin a bobulovitého ovoce. Obsah talíře s rychle kazícími se produkty zalít pramenitou vodou.

Ještě je třeba dát na stůl med, květinový pyl, cedrový olej, pramenitou vodu. Člověk se může zabývat svými záležitostmi. Když pocítí hlad, může přijít ke stolu, vzít do ruky nebo dřevěnou lžičkou produkt, jenž se mu zalíbí, a sníst jej.

Může se stát, že nějaké produkty budou zkonsumovány úplně a některé zůstanou nedotčené. Znamená to, že tvůj osobní nejmoudřejší lékař, dietolog přidělený ti Stvořitelem, tvůj organizmus odebral to, co je pro tebe teď nejdůležitější, a nepotřebné zatím nechal nedotčené. Následující den je možno nedávat na stůl to, co se nesnědlo. Ale za tři dny na něm opět musí být celý sortiment produktů. Možná, že teď organizmus bude potřebovat něco jiného.

Postupně dokáže člověk určit: které produkty lze na nějakou dobu vyloučit z jídelníčku úplně, aby se zbytečně nezatěžoval jejich obstaráváním. Ale za nějakou dobu mohou být pro člověka opět potřebné, a proto je vhodné čas od času dávat na stůl celou nabídku.

Vím, že člověk žijící ve vašem světě musí často odcházet ze svého bydliště, ale v tomto případě se také lze přizpůsobit. Například, obstarat si nebo vyrobit

z březové kůry nádobku s víkem a dát do ní část jídla ze stolu. Organismus si odebere potřebné.

Pokud se stane, že člověk musí někam odjet na delší dobu, je třeba na novém místě začít stejným způsobem seznamovat organismus s produkty, jež rostou na novém teritoriu, jelikož, nehledě na stejné názvy, mohou být chuťově odlišné.

V tomto způsobu stravování je třeba pochopit to hlavní, Vladimíre. Nejen všem zvířatům jsou dány schopnosti určit, jaký produkt bude nejvíce prospěšný jejich organismu, v jakém množství a v jaký okamžik jej potřebují. Takové znalosti jsou také v nitru každého člověka.

Náš syn vymyslel všechno správně: aby pro tebe udělal léčivý nápoj z bylin z tajgy, začal sledovat sobola. Ale kdybys sám znal chuť každé bylinky, tvůj organismus by dokázal přesněji než sobol odebrat potřebné rostlinky. Až se vrátíš do svého bytu, dej mu poznat chuť těch produktů, které jsou lehce dostupné. Nemíchej je dohromady a nesol, jinak tvůj organismus nedokáže určit hodnotu a význam produktů."

Způsob, jehož pomocí si každý člověk sám může sestavit dietu nebo recept léčebného stravování, se mi zdál velice originální a logický. Samozřejmě, že co se týče množství a sortimentu produktů, nemohou být potřeby různých lidí stejné. Tudíž nemůže být nějaký standardní, jediný recept nebo dieta pro všechny. Pomocí způsobu, jež nabídla Anastasia, si každý člověk může sestavit individuální dietu, která bude maximálně přesná a prospěšná pro organismus. Vypadá to tak, že recepty, jež vymyslelo lidstvo, jsou ne vždy prospěšné zdraví. Jsou spíše technologické a pohodlné pro výrobce a organizátory současného potravinářského průmyslu. Například, McDonald's - jedna z nejmocnějších, vlivných a také všeobecně známých korporací - probudila chuť celého světa jíst stejné hamburgery a cheesburgery se smaženými brambory v sáčkích a dohnala tak všechny lidi k jedinému standardu. Pro výrobce je bezpochyby takový systém pohodlný - stejné produkty, stejné zařízení a technologie přípravy. Jak daleko má tato stejnost k přirozenému způsobu stravování a jak je škodlivá. Stále více lidí na celé planetě to začíná chápat. Středa 16. října roku 2002 se stala oficiálním dnem protestu proti síti podniků McDonald's (Celosvětový den stravování OSN) - protestem proti šíření odpadků pod záminkou, že je to strava, proti používání agresivní reklamy orientované na děti, proti krutému vykořisťování pracujících, neetickému zacházení se zvířaty, proti ničení životního prostředí a nadvládě světových korporací nad našimi životy.

McDonald's je stále širším okruhem protestujících lidí na celém světě pokládán za symbol dnešního kapitalizmu. Po celém světě probíhají soudní procesy proti americkým korporacím, jež prodávají „stravu z odpadků“ - McDonald's, Kentucky Fried Chicken, Burger King, Wendys - jménem milionů spotřebitelů, kteří jsou uváděni v omyl soustavným a neetickým šířením produktů škodlivých zdraví, v důsledku čehož trpí obezitou, srdečními chorobami a různými jinými problémy se zdravím. Všude v Evropě a USA narůstají obavy před nebezpečím pro lidské zdraví, které je spojeno s onemocněním hovězího dobytka (například šílenství krav) a používáním geneticky upravených krmiv pro zvířata, obzvláště geneticky upravených produktů (brambory, kukuřice) a jejich elementů v jiných produktech (čokoláda, cukrářské výrobky).

Není snad systém stravování vytvářen jen ve prospěch něčího zisku ? A co dnešní státní útvary ?

Například dnešní demokratické společnosti - je tak ideální pro život lidí ? Moc mě zajímalo, co si o tom myslí Anastasia.

„Řekni mi, Anastasie, pokud někdo pro vlastní prospěch a na úkor mnohých lidí dokázal vybudovat systém stravování, nemohl někdo stejně pro vlastní prospěch vymyslet také společenský řád ?“

„Samozřejmě že mohl. Posud' to sám, Vladimíre: miji století, mění se názvy společenských útvarů, ale podstata zůstává stejná - vykořisťování lidí.“

„No, ne všechno je stejné. Například dříve byl otrokářský řád, teď je demokracie. Myslím si, že za demokracie je mnohem méně vykořisťování než za otrokářského řádu.“

„Chceš, Vladimíre, ukážu ti obraz z minulosti a povím ti pověst ?“

„Chci.“

„Tak se tedy dívej.“

(195 .)

DÉMON KRACIOS

„Jeden za druhým šli pomalu otroci a každý nesl obroušený kámen. Čtyři řady, každá půl druhého kilometru dlouhá, od brusičů kamení k místu, kde začínala stavba města-pevnosti, byly střeženy hlídači. Na deset otroků se počítal jeden ozbrojený hlídač. Stranou od otroků, na vrcholu třináctimetrového pahorku, jenž byl ručně vytvořen z obrovských kamenů, seděl Kracios - jeden z vrchních žreců; v průběhu čtyř měsíců mlčky pozoroval události. Nikdo jej nevyrušoval, nikdo ani pohledem nesměl přerušit jeho přemýšlení. Otroci a stráž vnímali pahorek s trůnem na vrcholu jako neoddělitelnou část krajiny. A člověka, který seděl nehybně na trůně nebo se procházel po plošině na vrcholu pahorku, si již nikdo nevšiml.“

Kracios si dal za úkol přebudovat stát, na tisíciletí upevnit moc žreců, podmanit si všechny lidi na zemi a všechny je zotročit, včetně vůdců států.

* * *

Jednou Kracios sestoupil dolů a na trůně nechal svého dvojníka. Žrec změnil oblek, sundal paruku. Náčelníkovi stáže nařídil, aby jej zakovali do řetězů jako obyčejného otroka a postavili do řady za mladým a silným otrokem jménem Nard.

Kracios se pátravě díval do tváří otroků a všiml si, že tento mladý člověk má zvědavý a hodnotící pohled, ne ale těkavý a vzdálený jako mnozí ostatní. Nardova tvář byla jednou soustředěně zamyšlená, podruhé rozechvělá. „Takže nosí v hlavě nějaký svůj plán,“ pochopil žrec, ale chtěl se přesvědčit, do jaké míry přesný byl jeho postřeh.

Dva dny Kracios pozoroval Narda, mlčky nosil kameny, seděl vedle něj při jídle a spal vedle na palandě. Třetí noc, jakmile zazněl povel „Spát“, otočil se Kracios k mladému otrokovi a šeptem s hořkostí a zoufalstvím vyslovil otázku, která

směřovala neznámo ke komu: ‚Cožpak to takhle bude pokračovat po zbytek života ?‘

Žrec viděl, jak sebou mladý otrok škubl a okamžitě se otočil tváří k žrecovi, jeho oči zářily. Jiskřily se dokonce při slabém světle hořáků ve velkém baráku.

‚Nebude to dlouho trvat. Domýšlím plán. A ty, staříku, se můžeš zúčastnit také,‘ zašeptal mladý otrok.

Jaký plán ?‘ lhostejně a s povzdechem se zeptal žrec.

Nard se zápalem a s jistotou začal vysvětlovat:

‚Ty, staříku, a já a my všichni brzy nebudeme otroky, ale svobodnými lidmi. Počítej, staříku: na každou desítku otroků je jeden strážník. A patnáct otrokyň, jež připravují jídlo, šijí oblečení, pozoruje také jeden strážník. Pokud se ve smluvený čas my všichni vrhneme na stráž, porazíme ji. Ať jsou strážníci ozbrojení a my jsme zakováni do řetězů. Ale je nás deset na každého a řetězy lze také využít jako zbraň, pokud by se nastavovaly pod úder mečů. Odzbrojíme všechny strážníky, svážeme je a zmocníme se zbraní.‘

‚Ech, mladíku,‘ opět povzdechl Kracios a jakoby lhostejně pronesl: ‚tvůj plán není domyšlený: strážníky, kteří nás hlídají, je možné odzbrojit, ale vládce brzy přijde nové, možná že dokonce celou armádu, a zabije otroky, kteří povstali.‘

‚Na to jsem také pomyslel, staříku. Je třeba zvolit dobu, kdy tady armáda nebude. A tato doba se blíží. Všichni vidíme, jak se armáda připravuje na výpravu. Dělají se zásoby proviantu na tři měsíce. Znamená to, že za tři měsíce armáda přijde na určené místo a zahájí boj. V bitvě se oslabí, ale zvítězí a zajme mnoho nových otroků. Pro ně se již staví nové baráky. Musíme začít odzbrojovat stráž, jakmile armáda našeho vládce zahájí boj s jinou armádou. Poslové budou potřebovat měsíc, aby donesli sdělení o nutnosti okamžitého návratu. Oslabená armáda se bude vracet nejméně tři měsíce. Za čtyři měsíce se dokážeme připravit k uvítání. Nebude nás méně než vojáků v armádě. Zajatí otroci se budou chtít připojit k nám, až uvidí, co se stalo. Všechno jsem promyslel správně, staříku.‘

‚Ano, mladíku, se svým plánem a myšlenkami můžeš odzbrojit stráž a zvítězit nad armádou,‘ odpověděl žrec již povzbudivě a dodal: ‚ale co potom začnou dělat otroci a co se stane s vládci, strážníky a vojíny ?‘

‚O tomto jsem moc nepřemýšlel. A zatím mě napadá jedině: všichni, kteří byli otroky, se stanou svobodnými, všichni, kteří dnes nejsou otroky, stanou se jimi,‘ nepřiliš jistě odpověděl Nard, jako by přemýšlel nahlas.

‚A žreci ? Řekni mi, mladíku, kam zařadíš žrece, když zvítězíš: k otrokům nebo ke svobodným ?‘

‚Žreci ? O tomto jsem také nepřemýšlel. Ale teď si říkám: ať zůstanou tam, kde jsou. Poslouchají je otroci a vládci. I když je těžké je občas pochopit, ale myslím si, že jsou neškodní. Ať vypráví o bozích, ale jak máme nejlépe prožít svůj život, to víme sami.‘

‚Jak nejlépe prožít... to je dobře,‘ odpověděl žrec a tvářil se, že se mu chce hrozně spát.

Ale Kracios tuto noc nespál. Přemýšlel. ‚Samozřejmě,‘ říkal si, ‚nejjednodušší je povědět vládci o spiknutí, mladý otrok bude zadržen, zjevně je vůdcem

ostatních. Ale to nevyřeší problém. Otroci si vždy budou přát osvobodit se z otroctví. Objeví se noví vůdcové. Vypracují nové plány, a pokud je to tak, hlavní nebezpečí pro stát vždy bude existovat uvnitř státu.'

Před Kraciem stál úkol: vypracovat plán zotročení celého světa. Chápal, že se nepodaří dosáhnout cíle pouze pomocí fyzického násilí. Je zapotřebí psychologické působení na každého člověka, na celé národy. Je třeba transformovat lidskou mysl, vštípit každému, že otroctví je nejvyšší blaho. Je třeba spustit automatický program, který bude celé národy dezorientovat v prostoru, čase a pojmech. A hlavně - v adekvátním vnímání skutečnosti. Kraciová mysl pracovala stále rychleji, přestal cítit tělo, těžké okovy na rukou a nohou. Najednou, jako blesk z čistého nebe, vznikl program. Zatím nebyl podrobný a nedal se vysvětlit, ale již byl čitelný a oslepující svou velikostí. Kracios se cítil být neomezeným vládcem světa.

Žrec ležel na palandě, zakovaný do okovů, a obdivoval sám sebe: ‚Zítř ráno, až budou všichni odváděni do práce dám znamení a náčelník stráže zavelí vyvést mě z řady otroků a sundat okovy. Dopracuji do detailů svůj program, pronesu několik slov a svět se začne měnit. Neuvěřitelné ! Pouze několik slov a celý svět se podvolí mně, mé mysli. Bůh skutečně dal člověku sílu, která nemá ve vesmíru sobě rovné, tato síla je lidská mysl. Produkuje slova a mění běh dějin.

Vytvořila se neobyčejně příznivá situace. Otroci připravili plán povstání. Tento plán je racionální a zjevně může přivést otroky k pozitivnímu přechodnému výsledku. Ale stačí několik vět a zotročím na příštích tisíc let nejen dnešní otroky, ale také jejich potomky a pozemské vládce.'

Na Kraciovu znamení mu ráno náčelník ochrany sundal okovy. A již následující den bylo na jeho pozorovatelskou plošinu pozváno ostatních pět žreců a faraón. Před shromážděnými Kracios začal svou řeč:

‚To, co teď uslyšíte, nesmí být nikým zapsáno nebo vyprávěno. Kolem nás nejsou stěny a má slova nikdo mimo nás neuslyší. Vymyslel jsem způsob proměny všech lidí v otroky našeho faraóna. Není možné toho dosáhnout pomocí početného vojska a vyčerpávajících válek. Ale udělám to několika větami. Uběhnou pouze dva dni po jejich pronesení a uvidíte, jak se začne měnit svět. Dívejte se: dole dlouhé řady otroků, zakovaných do řetězů, nesou po jednom kameni. Střeží je mnoho vojáků. Vždy jsme si mysleli, že čím více otroků, tím je to lepší pro stát. Ale čím více otroků, tím více se musíme obávat jejich vzpoury. Posilujeme ochranu. Jsme nuceni dobře krmit své otroky, jinak nedokážou vykonávat těžkou fyzickou práci. Ale stejně jsou líní a mají sklon k buřičství. Dívejte se, jak se pomalu pohybují, a zlenivělá stráž je nepopohání karabáčem a nebije ani zdravé a silné otroky. Ale budou se pohybovat mnohem rychleji. Nebudou potřebovat stráž. Strážci se také promění v otroky. Udělat něco takového lze následovně. Ať dnes před západem slunce hlasatelé rozšíří faraónovo nařízení, v němž bude řečeno: „S úsvitem nového dne se všem otrokům daruje úplná svoboda. Za každý kámen přinesený do města bude svobodný člověk dostávat jednu minci. Mince bude možné vyměnit za jídlo, oblečení, příbytek, palác ve městě nebo za samotné město. Odedneška jste svobodní lidé.“

Když si žrecové uvědomili to, co Kracios řekl, jeden z nich, nejstarší, řekl:

„Jsi démon, Kracie. To, co jsi vymyslel, zaplaví démonizmem množství pozemských národů.“

„Ať jsem démon a to, co jsem vymyslel, ať lidé v budoucnu nazývají demokracií.“

* * *

Při západu slunce bylo otrokům ohlášeno nařízení, které je ohromilo a mnozí celou noc nespali a přemýšleli o novém šťastném životě.

Následující ráno žrecové a faraón opět vyšli na plošinu umělé hory. Obraz, jenž vyvstal před jejich očima, byl ohromující. Tisíce lidí, bývalých otroků, o závod tahaly stejné kameny, co dřív. Zalévajíce se potem, mnozí nesli dva kameny. Jiní, kteří měli jeden, běželi a zvedali prach. Někteří strážci také tahali kameny. Lidé, kteří si mysleli, že jsou svobodní - vždyť jim byly sundány okovy - se snažili získat co nejvíce vytoužených mincí, aby si vybudovali šťastný život.

Ještě několik měsíců Kracios strávil na své plošině, s uspokojením pozoroval to, co se dělo dole. Změny byly obrovské. Část otroků se spojila do menších skupin, udělala si vozíky, naplnila je až nahoru kameny, a zalévajíc se potem, tlačila tyto vozíky.

„Vynaleznou ještě mnoho zařízení,“ s potěšením si v duchu říkal Kracios, již se objevily vnitřní služby: roznášecí vody a jídla.“ Část otroků jedla přímo za chůze, nepřála si ztrácet čas na cestu do baráku, aby se najedla, a platila lidem za obsluhu vydělanými mincemi. „To jsou věci: i lékaři se u nich objevili, přímo za chůze poskytují pomoc zraněným, a také za mince. Dokonce si zvolili hlídku dopravní bezpečnosti. Brzy si zvolí náčelníky, soudce. Ať volí: vždyť si myslí, že jsou svobodní, ale podstata se nezměnila, stále tahají kameny...“

A takhle běží tisíciletími, v prachu, zalévají se potem a tahají těžké kameny. I dnes potomci těch otroků pokračují ve svém nesmyslném běhu...”

„Zřejmě máš na mysli prosté zaměstnance, Anastasie? Patrně s tím lze souhlasit, ale nelze zařadit do kategorie otroků vedoucí podniků, úředníky, podnikatele.“

„Vidíš v nich nějaký rozdíl, Vladimíre, tak ho zformuluj, v čem spočívá?“

„Vtom, že jedni pracují, tahají kameny jako otroci. Druzí řídí toto tahání, moderně řečeno - výrobní proces.“

„Ale vždyť řízení je také práce a dosti často složitější než nošení kamenů.“

„Celkově ano, podnikatelé musí víc přemýšlet. Jejich mysl je od rána do večera zaměstnána prací. Z čehož plyne, že faraón, prezident a kancléř jsou také otroci?“

„Ano, je to tak. Stali se otroky také žrecové, kteří vykonali osudný čin.“

„Ale pokud existují otroci, musí existovat otrokáři. Kdo jsou? Když mezi ně nezařazuješ ani žrece?“

„Otrokářem je umělý svět, vytvářený lidmi. A strážci u většiny lidí sedí uvnitř nich, šlehájí je karabáči a nutí je vydělávat mince.“

„Smutný obraz a vypadá bezvýchodně. V uplynulých tisíciletích vznikaly a zanikaly celé říše, měnila se náboženství, zákony, ale v tom hlavním se nic nezměnilo: jak byl člověk otrokem, tak jím zůstal. Copak doopravdy není možné takový stav napravit?“

„Je to možné.“

„Jak ? A kdo je schopen tohle udělat ?“

„Obraz.“

„Co znamená obraz ? Jaký ?“

„Obraz, který ukáže lidem jinou situaci. Posud' to sám, Vladimíre, ti lidé, kteří dnes prostřednictvím peněz řídí svět, si myslí, že štěstí mohou člověku přinést pouze moc a peníze. A většina lidí, která se snaží vydělávat mince, je o tom přesvědčuju. Ale často, velice často vítězové nesmyslného závodu trpí. Dosahují iluzorních výšin a pociťují víc než ostatní nesmyslnost svého života. Ukážu ti obrázek z budoucího života, popiš jej, ať se promění ve skutečnost.“

(196.)

MILIARDÁŘ

„Miliardář John Heitsmann umíral ve čtyřicátém druhém podlaží svého úřadu. Celé patro bylo zařízené jako jeho apartmá. Dvě ložnice, posilovna, bazén, přijímací pokoj a dvě pracovny se za poslední tři roky staly jeho útočištěm. Během tohoto období ani jednou neopustil své apartmá. Ani jednou nesjel svým rychlostním výtahem dolů do jedné z místností, kde pracovaly služby jeho finančně-průmyslového impéria. Ani jednou nevyšel na střechu, kde stála jeho helikoptéra a posádka byla neustále připravena splnit šéfovo nařízení, ale ten se za poslední tři roky ani jednou neobjevil.

Třikrát týdně přijímal John Heitsmann v jedné ze svých pracoven pouze čtyři své nejbližší pomocníky. Během krátkých porad, jež netrvaly více než čtyřicet minut, bez zvláštního zájmu poslouchal jejich zprávy, občas dával krátké instrukce. Miliardářova nařízení se neprodiskutovala, plnila se bezpodmínečně a rychle. Finanční stav impéria, jehož výhradním vlastníkem byl John Heitsmann, se každoročně zvětšoval o 16,5 procenta. Ani během posledního půlroku, kdy Heitsmann úplně přestal pořádat jakékoliv porady, se zisk nezmenšil. Jeho sladěný systém řízení nikdy neselhával.

Nikdo nevěděl o skutečném stavu miliardáře. Jeho jméno se v tisku téměř nepřipomínalo. Heitsmann se přísně držel pravidla: ‚Peníze nemají rády shon.‘

Už otec učil mladého Heitsmanna: ‚Ať se ti šplhouni z politiky míhají na televizních obrazovkách a na novinových stránkách. Ať prezidenti a guvernéri mluví s lidem a ubezpečují ho o šťastném životě. Ať veřejní miliardáři jezdí luxusními auty v doprovodu ochranky. Ty, Johne, tohle všechno nedělej. Vždy máš být ve stínu a pomocí své moci, moci peněz, řídit vlády a prezidenty, miliardáře a žebráky různých států. Ale oni nesmí tušit, kdo je řídí.‘

Maximálně jednoduché schéma. To já jsem stvořil měnový fond, jenž čítá mnoho vkladatelů. Ve skutečnosti je tam pod různými jmény sedmdesát procent mého kapitálu. Navenek, pro hloupý dav, je fond stvořený pro podporu rozvojových zemí. Ve skutečnosti jsem jej stvořil jako mechanismus výběru daní ze všech zemí.

Například. Začíná válečný konflikt mezi dvěma státy, jeden z nich, ale častěji oba potřebují peníze. Ať berou, vracet budou s úroky. Probíhají v nějaké zemi sociální otřesy a opět jsou potřebné peníze - ať berou, vracet budou s úroky. Dvě

politické strany zahájily boj o moc, jedna z nich prostřednictvím našich agentů dostane peníze a opět budou vracet s úroky. Jen samotné Rusko nám každoročně platí tři miliardy dolarů.'

Ve dvaceti letech se mladému Johnu Heitsmannovi obzvlášť líbilo hovořit s otcem. Dříve vždy přísný a málo sdílný otec ho jednou pozval k sobě do pracovny, nabídl mu křeslo u krbu, sám nalil do šálku Johnovu oblíbenou kávu se šlehačkou a s opravdovým zájmem se zeptal:

„Líbí se ti studium na univerzitě, Johne?“

„Ne vždy je to pro mě zajímavé, otče. Zdá se mi, že profesori ne zcela jasně a srozumitelně vysvětlují zákony ekonomiky,“ poctivě odpověděl John.

„Dobře. Trefná poznámka. Ale přesněji řečeno: dnešní profesori nemůžou vysvětlit zákony ekonomiky, protože o nich nemají ponětí. Myslí si, že ekonomika je úděl ekonomů. Ale není to tak. Světovou ekonomiku ovládají psychologové, filozofové a hráči.“

Když jsem dovršil dvaceti let, můj otec a tvůj děda mě zasvětil do tajemství procesu řízení. Je ti již dvacet, Johne, a pokládám tě za důstojného dědice těchto znalostí.'

„Děkuji ti, otče,“ odpověděl John.

A tak prostřednictvím besed u krbu začalo vyučování zákonů ekonomiky, jiných než na univerzitě. Otec učil svého syna svérázným způsobem. Celé vyučování probíhalo v důvěrných besedách, laskavě, s příklady a prvky hry. Informace, kterou Johnovi odhaloval otec, byla neuvěřitelná a, samozřejmě, nebylo ji možné získat na žádné, dokonce i té nejprestižnější univerzitě na světě.

„Řekni mi, Johne,“ ptal se otec, „víš kolik bohatých lidí je v našem státě nebo ve světě?“

„Jejich jména se publikují v ekonomických časopisech v posloupnosti podle velikosti majetku,“ klidně odpověděl John.

„A na jakémpak místě tohoto seznamu jsme my?“

Poprvé otec neřekl „já“, ale „my“. Znamená to, že již považuje Johna za spoluvlastníka? I když nechtěl působit otci bolest, John odpověděl:

„Tvé jméno, otče, v těchto seznamech není.“

„Ano. Máš pravdu. Není. Třebaže už jen náš roční příjem převyšuje všechny majetek mnohých lidí na těchto seznamech. A naše jméno tam není proto, že peněženka nesmí být průhledná. Mnozí z těchto lidí přímo nebo nepřímo pracují pro naše impérium, pro tvé a pro mé, synku.“

„Otče, jsi, zřejmě, génius v ekonomice. Ani mi to nejde do hlavy, jak bylo možno bez jakéhokoliv vojenského zásahu donutit tak obrovské impérium, aby nám každoročně platilo daň? Dokázal jsi vypracovat tak grandiózní ekonomickou operaci.“

Heitsmann starší vzal krbové kleště, prohrabal dříví, pak mlčky nalil do sklenek sobě a synovi lehké víno. Upil malinký doušek a až potom dopověděl:

„Nevypracovával jsem vůbec žádnou operaci. Kapitál, jež kontroluji, umožňuje pouze nařizovat - plní ostatní. Mnozí analytici, géniové různých států

a prezidenti by se velice podivili, kdyby se dozvěděli, že dnešní stav jejich států nezáleží na jejich činnosti, ale na mém přání.

Centra politických technologií, analytické a ekonomické ústavy, vládní struktury mnohých států si neuvědomují, že pracují přesně v intencích, jež vypracovaly mé týmy. A ty jsou přitom málopočetné. Například, celá sociálněekonomická politika, vojenská doktrína Ruska jsou určeny a kontrolovány jedním týmem, který tvoří čtyři psychologové. Každý z nich má čtyři referenty a žádný neví o práci ostatních.

Ukážu ti, jak probíhá řízení, je to dosti jednoduché. Ale nejdřív, Johne, bys měl pochopit opravdové ekonomické zákony, o nichž se nikdy nedozvíš od univerzitního profesorstva. O jejich existenci jednoduše neví. Zákon je takový: v podmínkách demokratické společnosti prezidenti, vlády, banky, velcí a malí podnikatelé všech zemí pracují pouze na jednoho podnikatele, jenž stojí na vrcholu ekonomické pyramidy. Pracovali na mého otce, teď na mě a vbrzku budou pracovat pouze na tebe.'

John Heitsmann se díval na svého otce a nemohl si plně uvědomit to, co mu řekl. Ano, věděl, že jeho otec je bohatý. Ale v tomto případě šlo nejen o bohatství, ale o supermoc, kterou měl zdědit on, John. Fantastickou informací bylo těžké zcela pochopit. Jakým způsobem v svobodné demokratické společnosti všichni, počínaje prezidentem a konče stovkami tisíců velkých a malých podniků, jež jsou samostatnými právníckými osobami, ve skutečnosti pracují pouze na jednoho člověka, na jeho otce ?

„Když jsem slyšel od tvého dědy to, co jsem teď sdělil tobě, nemohl jsem tomu hned porozumět, ty také všemu nerozumíš, Johne, ale pochop následující,“ pokračoval Heitsmann starší. „Na světě jsou bohatí lidé. Ale nad každým bohatým je ještě bohatší. A je jeden nejbohatší. Na něj, na nejbohatšího, pracují všichni ostatní bohatí, a tudíž také všichni jejich podřízení. Takový je zákon systému, v němž žijeme.“

Všechny rozhovory o nezištné pomoci rozvojovým zemím - úplný bluf. Ano, bohaté státy prostřednictvím mezinárodních fondů poskytují půjčky rozvojovým, ve skutečnosti však proto, aby za ně dostaly solidní úroky - aby dostaly peníze.

Například, Rusko každoročně platí tři miliardy dolarů Mezinárodnímu měnovému fondu, ale tato částka - to jsou pouze úroky z půjčky, kterou si Rusko vzalo. Mnozí ekonomové vědí: hlavní finance Mezinárodního měnového fondu (MMF) vytváří kapitál USA. Je jim jasné, že vyděračské úroky za poskytnuté půjčky odcházejí do USA. Ale komu konkrétně - nikdo neví. Jako stát jsou USA pouze pohodlnou zástěrkou ve hře kapitálu. A jsou na něm nejvíce závislé. Řekni mi, Johne, víš o tom, že Amerika má státní dluh ?'

„Ano, otče, vím. Velikost dluhu je astronomická. Za minulý rok činí... Procenta, jež se platí za dluh, činí...“

„Takže je ti jasné, že stát, který poskytuje půjčky jiným zemím, si sám bere velké půjčky ? Ale u koho si je bere ? To ti je jasné ?“

„Ve vlastní Centrální bance ?“

„A komu patří tato Centrální banka ?“

John nikdy nepřemýšlel, komu dluží Amerika, ale odpovídaje na otcovy otázky, pochopil: v USA každý plátce daně platí Centrální bance. Ale ona... Ona - Centrální banka USA - je soukromá banka. Tudíž celá Amerika platí stovky miliard dolarů nějakým soukromým osobám... nebo jedné osobě...

Ve svém životě byl Heitsmann vždy vyrovnaný. Vedl, jak se říká, zdravý způsob života, nepil, nekouřil, dodržoval ozdravné diety, každodenně cvičil v posilovně. Až posledního půl roku ji přestal navštěvovat. Půl roku ležel na posteli jedné ze svých prostorných ložnic, nacpaných supermoderními lékařskými přístroji. Ve vedlejším pokoji se střídali lékaři a ve dne v noci drželi službu. Ale John Heitsmann současné lékařské vědě nedůvěřoval. Nepovažoval ani za potřebné s doktorem mluvit. Pouze jednoho profesora psychologie občas poctil krátkými odpověďmi. Heitsmann se ani nezajímal o to, jak se jmenují lékaři, včetně toho profesora, ale všiml si, že tenhle je nejupřímnější a nejpoctivější. Profesor mluvil hodně, v jeho řeči často zněla nejen lékařská tvrzení, nýbrž i úvahy a přání najít příčiny nemoci. Jednou přišel poněkud vzrušený a přímo ode dveří začal mluvit:

'Dnes v noci a celé ráno jsem přemýšlel o vašem stavu. Zdá se mi, že rozluštím příčinu vaší nemoci, a tudíž, pokud by se odstranila příčina, bychom mohli hovořit o rychlejším vyléčení. Och, promiňte, pane Heitsmanne, zapomněl jsem pozdravit. Dobrý den, pane Heitsmanne. Trochu jsem se nechal unést svými úvahami.'

Miliardář neodpověděl na profesorův pozdrav, neotočil se k němu, ale tak se choval ke každému lékaři. Občas doktorovi, jenž vešel, mírným pohybem ruky dával znamení a všichni věděli, že toto gesto znamená „odejděte“.

Profesorovi takové znamení nedal, a proto profesor vzrušeně pokračoval ve svých úvahách:

'Nesouhlasím s kolegy v tom, že je ve vašem případě nutná transplantace jater, ledvin a srdce. Ano, tyto vaše orgány teď nefungují dost efektivně. Ano. Nedostatečně. Je to fakt. Ale transplantované orgány také nebudou fungovat naplno. Příčina jejich neefektivity se skrývá ve vaší hluboké depresi. Ano, v depresi. Několikrát jsem pročetl záznamy lékařského pozorování vašeho organismu. A zdá se mi, že jsem objevil něco velice vážného. Váš ošetřující lékař je šikulka, všechno zapisoval velice podrobně. Pokaždé zaznamenával váš psychický stav. Práce vnitřních orgánů se zhoršovala, jakmile jste upadal do depresivního stavu. Ano. Stav... Teď hlavní otázka: zda selhání činnosti vnitřních orgánů vyvolává depresi nebo naopak, deprese vyvolává selhání činnosti orgánů celého organismu? Jsem si jist! Jsem si naprosto jist, že prvotní příčinou je deprese. Ano. Vaše velice hluboká deprese. Stav, kdy člověk přestává o něco usilovat, ztrácí zájem o dění kolem sebe, nevidí smysl existence. Pak mozek začíná dávat slabé nebo neúplně důrazné povely celému organismu. Celému! Čím silnější je deprese, tím slabší jsou povely a na určité úrovni deprese může mozek přestat dávat tyto povely vůbec a tehdy přichází smrt.

Takže, prvotní příčina je deprese, jak se jí úplně zbavit však dnešní medicína neví. Obrátil jsem se na lidovou. A teď jsem přesvědčen, že příčinou vaší velice hluboké deprese je uhranutí. Ano. Přesněji řečeno, uhranuli vás a já jsem připraven dokázat to množstvím faktů.'

Miliardář chtěl udělat rukou gesto znamenající „odejděte“. Neměl v oblibě různé současné léčitele-ezoteriky, kteří se zabývali zaříkáváním a slibovali zbavit

člověka uhranutí, uřknutí. Považoval je za drobné podnikatele nebo podvodníky. Vypadá to, že profesor z bezmocnosti dnešní medicíny také spadl do této kategorie takzvaných léčitelů. Miliardář nestihl dát znamení „odejděte“. Profesor jej předstihl slovy, které vyvolaly bytí mdlý, ale přece zájem:

„Cítím, že jste připraven poslat mě pryč. Možná, navždy. Prosím vás. Úpěnlivě prosím, dejte mi ještě pět až šest minut. Až pochopíte, co vám řeknu, možná se dokážete uzdravit a já udělám velký objev. Přesněji řečeno, už jsem ho udělal, jen se v tom potřebuji definitivně utvrdit.“

Miliardář neudělal gesto, jež znamenalo „odejděte“.

Profesor se tři vteřiny bez mrknutí díval na ruku člověka, jenž ležel bez hnutí. Pochopil, že může pokračovat a opět začal rychle mluvit:

„Lidé se jeden na druhého dívají různě. Lhostejně, s láskou, s nenávisí, se závistí, se strachem, s úctou. Ale vnější výraz očí nehraje hlavní roli. To vnější může být nejobyčejnější maskou, jako falešný úsměv číšníka nebo prodavače. Důležité jsou opravdové vztahy, opravdové city jednoho člověka vůči druhému. Čím více pozitivních emocí lidé směřují na toho nebo onoho člověka, tím více pozitivní energie se v něm shromažďuje. A naopak, pokud v okolí vůči člověku převládají negativní emoce, shromažďuje se v něm to negativní, ničivé.“

Lidově se tomu říká uhranutí. Právě na tomto jevu zakládají svou činnost zaříkávači. Zdaleka ne všichni z nich jsou šarlatáni. Jde o to, že člověk, jenž dostal od okolí příliš mnoho negativní energie, ji může neutralizovat sám, jinými slovy, vyvážit ji. Zaříkávač, když říká člověku, že pomocí nějakých činů jej zbavuje uhranutí, mu pomáhá uvěřit, že je očištěn. Pokud člověk zaříkávači uvěří, skutečně sám v sobě vyváží poměr pozitivního a negativního. Pokud neuvěří, nestane se to.

Vy nevěříte zaříkávačům, a tudíž vám nepomohou. Ale neznamená to, že nemáte v sobě přebytek negativní energie, jež ničí váš organizmus a psychiku. Proč negativní? No proto, že na člověka ve vašem postavení se celé okolí může dívat jen se závistí, a ne malou. Navíc se na vás mohou dívat, přesněji, chovat se k vám s nenávisí. Jsou to ti, které jste propustil, nebo jim nezvedáte plat. Mnozí pociťují vaši moc a chovají se k vám se strachem. Jak vidíte, tohle všechno je negativní energie. Jako protiklad potřebuje pozitivní. Jejím zdrojem mohou být členové rodiny, příbuzní. Ale ženy vás zradily, děti a přátelé nemáte, s příbuznými nekomunikujete. Kolem vás nejsou prameny pozitivní energie. I sám člověk v sobě může produkovat dostatečné množství pozitivní energie. Ale na to musí mít toužebný cíl - sen, jehož postupné naplňování bude vyvolávat pozitivní emoce. Mnohého jste dosáhl a teď to vypadá, že nemáte cíl-touhu.

A to je velmi důležité - mít cíl a snahu o jeho dosažení. Analyzoval jsem fyzický a psychický stav podnikatelů různé úrovně. Člověk, jenž zadělal těsto, upekli pirožky a prodal je, má radost z toho, že získal možnost obstarat si potřebné zboží, a touží po rozvoji svého podniku. Vždyť pouze díky němu dostává množství výtobytků civilizace. Velký bankéř nebo majitel prosperujícího koncernu se také snaží o rozvoj svého byznysu, o zvětšení zisků, ale často s menším nadšením než prodavač nebo výrobce pirožků. Je to paradoxní, ale fakt - s menším. S menším proto, že má před sebou méně vábivých rozkoší než prodavač pirožků. Většina vymožeností civilizace pro něj není rozkoší, ale všedností. Pokud se nepřilíš bohatému člověku naskytne možnost koupit si auto, koupě v něm vyvolá

pocit uspokojení, nebo dokonce nadšení. Relativně bohatý člověk se nebude radovat ze supermoderního auta. Pro něj je to maličkost. Je to paradoxní, ale bohatí lidé mají opravdu méně důvodů k radosti než ti chudší. Je ještě jeden faktor, jenž přináší uspokojení - vítězství nad konkurencí. Ale vypadá to, že vy, pane Heitsmanne, konkurenty nemáte.

Takže na vás působí výhradně negativní energie, je jich hodně. Ano, ještě jsem zapomněl říci, že velké množství negativních energií může porazit pouze jedna, ale neuvěřitelně silná, jmenuje se energie lásky. Je to tehdy, když se nacházíte ve stavu zamilovanosti a někdo vás také miluje. Ale, bohužel, vůbec nemáte ženu a vypadá to, že se o ně nezajímáte a ve vašem věku a stavu se již zajímat nebudete.

Pro mé úsudky existuje mnoho důkazů. Porovnal jsem statistické údaje o délce života bohatých lidí, velkých politiků a prezidentů za posledních sto let. Výsledek je dosti přesvědčivý. Délka života mocných tohoto světa není velká ve srovnání s prostými lidmi, často je i menší.

Je to paradoxní, ale fakt zůstává faktem. Prezidenti a miliardáři, kteří jsou pod stálým lékařským dohledem, mají možnost využívat nejnovější technické prostředky a léky, mají možnost jíst výhradně kvalitní produkty, jsou nemocní a umírají stejně jako ostatní. Tato fakta výmluvně vypovídají o tom, že negativní energie okolí má obrovskou sílu a žádná, ani supermoderní medicína jí není schopna čelit.

Takže to vypadá, že situace je bezvýchodná? Východisko existuje, i když malinké, jediné, ale existuje! Ano. Existuje. Vzpomínky! Vážený Johne Heitsmanne, prosím vás, pokuste se vzpomenout si na etapy svého života. Ty etapy, které ve vás vyvolaly příjemné pocity.

A to nejdůležitější, jestli jste někomu něco vážně slíbil a nesplnil to, vynasnažte se, pokud to jde, slib splnit. Prosím vás, kvůli sobě, kvůli vědě alespoň dva tři dni se pokuste vzpomínat na to dobré. Přístroje zaznamenávají práci mnohých vašich orgánů. Zaznamenávají každou minutu. Pokud začnete dělat to, o co vás žádám, a přístroje ukážou pozitivní výsledky, objeví se šance najít cestu k uzdravení. Ano. Najít! Určitě ji najdu. A možná, že vy ji najdete také. Nebo se sama... Život ji najde,' profesor zmlkl a opět se začal dívat na ruku člověka, jenž nehybně ležel. Za vteřinu svérázné gesto přimělo profesora, aby se vzdálil.

* * *

John Heitsmann, stejně jako mnozí jiní lidé, vzpomínal na to, co prožil. Profesorovy výroky do jisté míry chápal. Je možné pokusit se najít hezké okamžiky v minulosti, a možná že zapůsobí pozitivně, ale problém je právě v tom, že všechno, co prožil, mu teď nepřipadalo jako příjemné, ale jako nezajímavé, a dokonce nesmyslné.

Heitsmann si vzpomněl, jak se na otcovu radu oženil s dcerou miliardáře, a tak doplnil kapitál impéria. Sňatek mu nepřinesl uspokojení, ukázalo se, že manželka je neplodná a po deseti letech společného života zemřela na předávkování drogami. Pak se oženil s proslulou mladou modelkou, která si hrála na vášnivě zamilovanou ženu, ale za pouhého půl roku společného života mu ochranka předložila fotografie, na nichž se manželka veselila se svým bývalým milencem. Nepromluvil si s ní, jednoduše nařídil ochrance zařídít to tak, aby mu nikdy víc nepřišla na oči a nic ji nepřipomínalo.

Ve svých vzpomínkách se dostal Heitsmann k začátku své činnosti v otcově impériu, ale nedokázal najít ani jeden příjemný okamžik, u kterého by chtěl pozastavit své vzpomínky a získat pozitivní emoce.

Existoval pouze jeden příjemný okamžik. Když dokázal otci, že není nutno, aby se stal jediným vlastníkem měnového fondu. Ostatní vkladatelé, kteří dávají svůj kapitál fondu a přejí si ho zvětšit, budou využívat svou myšlenkovou energii na zvětšení celkového kapitálu fondu, a tudíž pracovat na ně, na Heitsmanny.

Otec, jenž byl skoupý na chválu, několik dní přemýšlel a jednou při obědě pronesl:

„Souhlasím s tvým návrhem ohledně fondu, Johne. Je správný. Jsi dobrý. Ještě popřemýšlej o jiných směrech. Je na čase, aby ses postavil ke kormidlu.“

Několik dní měl John Heitsmann povznesenou náladu. Posléze přijal ještě několik rozhodnutí a zvětšil zisk finančně-průmyslového impéria. Avšak zvláštní radost již nepocítil.

Výkazy s vyššími zisky než dříve jej nevzrušovaly. Nebylo již od koho očekávat chválu. Otec zemřel a chvála podřízených radost nepřináší. Tak se ve svých vzpomínkách John Heitsmann dostal do období dětství. Mysl si mdle vybavovala epizody občasných kontaktů s otcem. Zpravidla přísný otec ho poučoval za přítomnosti chův a učitelů.

Najednou tělem miliardáře, jenž ležel bez hnutí, proběhla vlna tepla. Tělo se zachvělo v příjemných pocitech. V Heitsmannových vzpomínkách vyvstal zářivý, velice jasný obraz. Vzdálený kout zahrady a asi dva metry vysoký domeček s jedním okénkem, stíněný nevelkým akátem.

Nepochopitelná touha téměř všech dětí zařídit si svůj malinký domek, svůj prostor. Tato touha nezáleží na tom, zda má dítě v rodičovském domě svůj vlastní pokoj, nebo žije ve společném s rodiči. Vždy a skoro u všech přichází období, kdy začíná vlastnoručně stavět svůj koutek. Zřejmě je v člověku gen, který uchovává nějakou starodávnou informaci, jež mu říká: „Musíš si sám zařídit svůj prostor.“ Člověk, dítě, poslechne volání z hlubin věčnosti a začíná jej budovat. A i když to, co vybuduje, je nedokonalé ve srovnání s apartmány moderního světa, stejně ve vlastnoručně vystavěném vznikají v člověku blaženější pocity než v přepychových apartmánech.

A devítiletý John Heitsmann, jenž měl pro vlastní potřebu dva prostorné pokoje ve vile, se přesto rozhodl vlastnoručně vybudovat svůj malinký domeček.

Vybudoval ho z plastových truhlíků na sazenice. Tyto truhlíky se ukázaly jako vhodný stavební materiál. Byly různobarevné a John vystavěl stěny z modrých a ze žlutých udělal po celém obvodu proužek. Truhlíky zasazoval do sebe, ty zapadaly do drážek, a tak se spojovaly. Jednu zeď Johnny složil tak, že truhlíky dal na sebe bočními částmi, dno truhlíků bylo vidět zvenku a uvnitř po celé stěně bylo množství poliček. Pro zastřešení domku John použil prkna, jež posléze pokryl igelitem, který připevnil k prknům mechanickou sešíváčkou.

Svůj domeček budoval celý týden, využívaje na to tři hodiny denně, jež mu byly přiděleny pro vycházky na čerstvém vzduchu. Sedmý den, jakmile přišla doba vycházky, šel Johnny ihned ke svému výtvaru ve vzdáleném koutě zahrady. Rozhrnul větve akátu, uviděl domeček, který postavil, a ztuhl překvapením. Vedle vchodu do domku stála malinká holčička a dívala se dovnitř jeho výtvaru.

Byla ve světle modré sukničky pod kolena a bílé blůzičky s volány na rukávech. Kaštanové vlasy v kudrlinkách splývaly po jejích ramenech.

Johnny nejdřív rozhořčeně reagoval na přítomnost cizího člověka u jeho výtvaru a nespokojeně řekl:

„Co tady děláš?“

Holčička otočila k Johnnymu svou krásnou tvářičku a odpověděla:

„Kochám se.“

„Čím?“

„Tímto zázračným a moudrým domečkem.“

„Jakým že?“ zeptal se udivený Johnny.

„Zázračným a moudrým,“ opakovala holčička.

„Zázračné domy být mohou, ale že by byly moudré, to jsem neslyšel. Moudří mohou být pouze lidé,“ hlubokomyslně poznamenal Johnny.

„Ano, samozřejmě, moudří mohou být lidé. A když moudrý člověk dělá domeček, tak se také vydaří moudrý domeček,“ oponovala holčička.

„Co moudrého vidíš na tomto domečku?“

„Velmi moudrá zeď uvnitř. Má mnoho, mnoho poliček. Lze do nich umístit hodně potřebných věcí a hraček.“

Johnovi se zalíbila holčiččina uvažování, lichotila mu a možná, že se mu zalíbila také holčička.

„Je krásná a moudře uvažuje,“ poznamenal pro sebe. A nahlas řekl:

„Tenhle domeček jsem postavil já.“ A ihned se zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Jsem Sally, je mi sedm let. Žiji tady v domě pro služebnictvo, protože můj tatínek tady dělá zahradníka. Ví hodně o rostlinách a mě také učí. Už také vím, jak se pěstují květiny a očkují větvičky stromů. A jak se jmenuješ ty, kde žiješ?“

„Žiji ve vile. Jmenuji se Johnny.“

„Takže jsi syn našeho pána?“

„Ano.“

„Pojď, Johnny, budeme si v domečku hrát.“

„Jak si hrát?“

„Hrát si tak, jakože v domečku žijeme, jak žijí dospělí. Ty budeš pánem, když jsi pánův syn, a já budu tvou služebnou, protože můj tatínek patří mezi služebnictvo.“

„Takhle to nejde,“ poznamenal Johnny, služebnictvo má žít v domku pro služebnictvo, ve vile mohou žít jen manžel, manželka a jejich děti.“

„Pak budu tvou manželkou,“ vypálila Sally a zeptala se: „můžu chvíli být tvou manželkou, Johnne?“

Johnny nic neodpověděl, vešel do domku, porozhlédl se, pak se otočil k Sally, jež stála venku u vchodu, a lhostejně řekl:

„Budiž, pojď sem jako manželka. Je třeba popřemýšlet, jak to tady uvnitř zařídit.“

Sally vešla do domku, laskavě a nadšeně se podívala do Johnnyho očí a téměř šeptem pronesla:

„Děkuji, Johnny. Budu se snažit být dobrou manželkou.“

Ne každý den Johnny navštěvoval svůj domeček. V době, která byla vymezena na procházky, mu nebylo pokaždé dovoleno hrát si v zahradě.

Obklopený ochrankou a vychovateli navštěvoval buď městský park, Disneyland, nebo absolvoval vyjížďky na koních.

Ale když se mu podařilo přijít ke svému domku, téměř vždy tam na něj čekala Sally. S každou novou návštěvou Johnny se zájmem pozoroval změny, jež probíhaly v domku. Nejdřív se na podlaze objevil kobereček, který přinesla Sally. Pak záclonky na okenním otvoru a nad vchodem.

Pak se objevil malý kulatý dětský stoleček s prázdným rámečkem na fotografii, stojícím na stolku, a Sally řekla:

„Stále méně přicházíš do našeho domku, Johne. Čekám tady a ty tu nejsi. Dej mi svou fotografii, vložím ji do toho rámečku. Budu se na ni dívat a bude pro mě veselejší na tebe čekat.“

Johnny tam nechal svou fotografii, když se přišel rozloučit s domečkem a se Sally. Stěhoval se s rodiči do jiné vily.

* * *

John Heitsmann, multimiliardář, ležel na posteli svého apartmá a usmíval se, vzpomínal si na stále větší podrobnosti své dětské komunikace s malinkou holčičkou Sally. Až teď pochopil: tato holčička jej milovala. Milovala svou první, ještě dětskou, odvážnou a neopětovanou upřímnou láskou. Možná, že ji také miloval, možná, že se mu jenom líbila. Ale ona jej milovala tak, jako jej, zřejmě, již nikdo nemiloval za celý jeho život, a proto vzpomínky spojené se stavěním domku na zahradě a chvílemi se Sally v něm i teď vyvolávaly příjemné a teplé pocity. S těmito pocity, jež zahřívaly tělo, se mu udělalo dobře.

Se Sally se viděl ještě jednou, jedenáct let po svém odjezdu. Ale toto setkání... Nové pocity vzrušily celé tělo. John Heitsmann se dokonce lehce zvedl na posteli. Jeho srdce se stále větší silou začínalo pohánět krev v žilách. Toto setkání... Zapomněl na něj. Nikdy nevzpomínal... Ale teď právě ono ovládlo všechny jeho myšlenky a vzrušilo ho.

Znovu přijel do vily, v níž strávil své dětství, až po jedenácti letech a pouze najeden den. Víc času neměl. Po obědě vyšel na zahradu a nějak mimovolně zamířil do vzdáleného koutu zahrady, kde v dětství mezi akáty stavěl svůj domeček. Rozhrnul větve, udělal krok na malinký palouček a překvapeně se zarazil. Domeček, jenž vybudoval z plastových truhlíků před jedenácti lety, stál jako dřív na stejném místě. Ale kolem... kolem byly malinké záhonky s květinami, ke vchodu vedla cestička posypaná pískem a u vchodu stála malinká lavička. I samotný domeček byl ověnčen květinami. „Dříve tu lavička nebyla, teď je,“ řekl si v duchu již dospělý Johnny, odhrnul záclonu, jež zakrývala vchod, sklonil se a vkročil do domku. Ihned pocítil nedávnou přítomnost člověka. Na stolku jako dříve stála jeho dětská fotografie. Na poličkách byly pečlivě rozloženy

Sallyiny dětské hračky. Na jedné z poliček, vedle stolku, na malé mističce leželo čerstvé ovoce. Na podlaze - nafukovací matrace pokrytá přikrývkou. Asi dvacet minut stál John v domečku a vzpomínal na příjemné dětské pocity. Přemýšlel: „Proč se to stává ?“

Jejich rodina má mnoho luxusních vil, má zámek. Ale ani vily, ani zámek nepřináší ty příjemné pocity, které se rodí tady v domku z obyčejných plastových truhlíků od sazenic.

Když vyšel z domku, uviděl Sally. Mlčky stála u vchodu, jako by se neodvažovala rušit vzpomínky, jež zaplavily Johna. Podíval se na ni a Sally se zarděla. Stydlivě sklopila oči a měkkým, sametovým, neobyčejně něžným a chvějícím se hlasem pronesla:

„Bud' zdrav, Johne !“

Neodpověděl ihned. Stál a kochal se neobyčejně krásným tělem dospělé Sally. Tenké šaty, obepínající postavu, se zlehka „třepotaly“ ve větríku. Skrz šaty se rýsovaly obrysy již ne dětské, ale dívčí půvabné a pružné postavy.

„Ahoj, Sally,“ přerušil John pauzu, jež se protáhla. Jako dříve tady udržuješ pořádek ?“

„Ano. Vždyť jsem to slíbila. Je tam ovoce, je omyté. Dej si. Je pro tebe.“

„Hm... ..Pro mě... Tak pojďme, dáme si spolu.“

John odhrnul na stranu záclonu a pustil Sally dopředu. Vešla, sedla si na bobek, vzala mističku s ovocem a postavila ji na stůl vedle fotografie v rámečku.

Židle v domku nebyly, a tak si John sedl na kobereček, natáhl se ke hroznu vína a neúmyslně se dotkl Sallyina ramena. Otočila se, jejich pohledy se střetly a Sally se nějak prudce nadechla. Prudkým nadechnutím se rozepnul knoflík na pevných prsou. John vzal Sally kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Neodporovala. Naopak, celým svým planoucím tělem se k němu přivinula. Sally neodporovala ani tehdy, když ji John pomalu a opatrně položil na kobereček, ani když laskal a líbal její rty, prsa, ani když...

Sally byla dívka... Ani před tím, ani potom neměl John intimní styk s dívkami. A teď, po čtyřiceti pěti letech, jež minuly od toho posledního setkání, on, John Heitsmann, najednou pochopil, že to bylo jediné skutečně překrásné sblížení se ženou, které zatemňovalo rozum... Přesněji s dívkou, z níž udělal ženu.

Pak na nějakou dobu usnuli. Když se vzbudili, o něčem mluvili. O čem ? John Heitsmann namáhal paměť. Moc se mu chtělo vzpomenout si alespoň na část rozhovoru. A vzpomněl si.

Sally mluvila o tom, jak je život překrásný. Říkala, že její otec spoří peníze a koupí jí pozemek a že možná na tomto pozemku, pokud budou stačit peníze, postaví nevelký dům. A Sally sama udělá na pozemku krajinářský design, zasadí mnoho různých rostlin a bude žít šťastně, vychovávajíc své děti.

John se tehdy rozhodl, že Sally pomůže. „To jsou věci,“ říkal si v duchu. „Pouze nějaký pozemek a domek potřebuje tato dívka ke štěstí. Taková maličkost. Je třeba, abych nezapomněl a pomohl jí obstarat půdu a dům.“

Ale John na své přání zapomněl. Úplně zapomněl na Sally. Život ho uchvátil svými kouzly. Nová jachta, soukromé letadlo přinášely radost v první dny svého

objevení. Nadlouho jej upoutávala jen hra na finanční kombinace, upoutávala a zvětšovala o miliardy otcův majetek, který posléze zdědil sám. Tato záliba, zneklidňující city a nervy, trvala přes dvacet let. Převládala nad vším ostatním. Jakoby mimochodem skončilo jedno manželství, pak druhé. Ženy v něm nezanechaly žádnou stopu. Po čtyřiceti letech ho hra na finanční kombinace přestala těšit a začala stále častěji se opakující depresivní období, která vyústila v hlubokou krizi.

Ale teď John Heitsmann nebyl v depresi. Vzpomínky na Sally jej příjemně zneklidnily. A zároveň rozzlobily: ‚Jakpak se to stalo? Sám jsem si dal slovo, že pomůžu Sally, dívce, jež mě milovala, získat půdu a dům, ale zapomněl jsem.‘ John Heitsmann, jenž byl zvyklý plnit sliby, obzvláště ty, které dal sám sobě, chápal: neuklidní se, dokud... Zmáčkl knoflík na přivolání svého sekretáře. Když sekretář vešel, John Heitsmann, jenž seděl na posteli, s námahou poprvé za půl roku promluvil:

‚Před více než padesáti lety jsem žil ve vile. Přesnou adresu si nepamatuji. Je v archivu. V této vile pracoval zahradník. Jeho jméno si nepamatuji, ale v archivu v účetních dokladech je. Zahradník měl dceru. Jmenovala se Sally. Je třeba zjistit, kde teď Sally bydlí. Informaci potřebuji nejpozději zítra ráno. Pokud ji získáte dřív, dodejte mi ji v kteroukoliv dobu. Provedte !‘

Sekretář zavolal za úsvitu. Když vešel do pracovny, John Heitsmann seděl na kolečkovém křesle stojícím u okna. Byl oblečený do trojdílného tmavě modrého obleku, učesaný a oholený.

‚Pane, zahradník byl propuštěn před čtyřiceti lety a brzy zemřel. Před smrtí stihl koupit dva hektary půdy na opuštěném ranči ve státě Texas. Na tomto pozemku začal budovat dům, strhal se na stavbě a zemřel. Jeho dcera Sally dobudovala dům a teď v něm žije. Tady je adresa. Víc informací zatím nemáme. Ale pokud to nařídíte, získáme všechny informace, které potřebujete.‘

John Heitsmann vzal z rukou sekretáře lístek, pozorně si jej přečetl, pak pečlivě složil, vsunul do vnitřní kapsy obleku a pronesl:

‚Helikoptéra musí být připravena k odletu za třicet minut. Přistát musí pět až deset kilometrů od domu ve státě Texas. Na místě přistání na mě bude čekat auto. Auto střední třídy, bez ochranky, pouze s řidičem. Provedte.‘

* * *

Ve tři hodiny odpoledne pomalu šel John Heitsmann, kulhaje a opíraje se o hůl, po cestičce zpevněné štěrkem k nevelkému rodinnému domku, jenž se utápěl v zeleni. Nejdřív ji uviděl zezadu. Starší žena stála na nízkých štaflích a myla okno. John Heitsmann se zastavil a začal si prohlížet ženu s krásnými popelavými vlasy. Ucítila pohled a otočila se k němu. Nějakou dobu si pozorně prohlížela staříka, stojícího na cestičce, pak najednou seskočila z žebříku a běžela k němu. Běžela lehce a vůbec nevypadala stará. Zastavila se asi metr před Johnem Heitsmannem a tichým chvějícím se hlasem pronesla:

‚Bud' zdrav, Johne,‘ a ihned sklopila oči, oběma rukama zakryla zčervenalé tváře.

‚Bud' zdráva, Sally,‘ pronesl John Heitsmann a zmlkl. Přesněji řečeno mluvil, ale jenom pro sebe, ne nahlas: ‚Jak jsi krásná, Sally, a jak jsou krásné tvé zářící oči a jemné vrásky kolem nich, jsi stejně krásná a hodná.‘ A nahlas řekl:

„Cestou jsem se zastavil, Sally. Dozvěděl jsem se, že tady žiješ. Rozhodl jsem se tě navštívit. A možná, že i přenocovat, pokud tě neobtěžuji.“

„Ráda tě vidím, Johne. Samozřejmě, zůstaň přes noc, teď jsem sama, až zítra mi na týden přivezou vnoučata. Jsou dvě: vnučka - je jí devět let a vnouček - je mu již dvanáct. Pojdme, Johne, do domu, nabídnu ti odvar. Víím, jaký odvar potřebuješ. Pojdme.“

„Takže jsi byla vdaná, Sally ? Narodily se ti děti ?“

„I teď jsem vdaná, Johne. Narodil se nám syn. A vnoučata jsou dvě,“ radostně odpověděla Sally. „Jestli chceš, posad se u stolku v besídce, přinesu ti odvar.“

John Heitsmann se posadil na plastové křeslo na verandě domu, a když Sally přinesla velkou sklenici s nějakým odvarem, zeptal se:

„Proč jsi řekla, že víš, jaký odvar potřebuji, Sally ?“

„Vždyť můj otec pro tvého sklízela byliny, sušil je, pak dělal odvary a ty tvému otci pomáhaly. Také jsem se naučila sklízet byliny. A můj tatínek říkal, že u tebe, Johne, je to dědičná nemoc“

„Ale jak ses dozvěděla, kdy přijedu ?“

„Nevěděla jsem to, Johnny. Jen tak jsem to sklízela pro každý případ. A jak šel tvůj život, Johne ? Čím se zabýváš ?“

„Život se vyvíjel různě. Věnoval jsem se různým věcem, ale teď na to nechci vzpomínat. Je tady u tebe dobře, Sally, krásně, mnoho květin, zahrada.“

„Ano, dobře, moc se mi líbí, jenže vidíš, z pravé strany je zahájena stavba, bude to továrna na zpracování odpadků, a z levé strany se také má stavět nějaká továrna, doporučují nám přestěhovat se. Ale jsi unavený z cesty, zřejmě z daleké, Johnny. Vidím, jak moc jsi unavený, ustelu ti postel u otevřeného okna, lehni si, odpočiň. Jenom dopij odvar.“

John Heitsmann se s námahou svlékal. Byl skutečně unavený. Ochablé svaly těla, jež půl roku leželo bez pohybu, jej sotva držely na nohou. S námahou se přikryl pokrývkou a ihned usnul. Poslední dobou vůbec nedokázal usnout bez uspávacích prostředků. A tady ihned...

Jitro neviděl, protože se vzbudil téměř v poledne. Osprchoval se a vyšel na verandu. Sally připravovala oběd v letní kuchyni a pomáhali jí chlapeček a holčička.

„Dobrý den, Johne. Zřejmě se ti dobře spalo. Vypadáš nějak mladší. Seznam se s vnuky, to je Emmie a mladík se jmenuje George.“

„A já jsem John Heitsmann, dobré ráno !“ podal ruku chlapci.

„Tak jste se seznámili, než s Emmy připravíme oběd, mohli byste se, muži, projít po zahradě a dostat chuť k jídlu,“ navrhla Sally.

„Jsem připraven vám ukázat zahradu,“ řekl George Heitsmannovi.

Stařík a chlapec šli překrásnou zahradou. Chlapec ukazoval na různé rostliny a nepřetržitě mluvil o jejich vlastnostech. Heitsmann myslel na své věci. Když byli na konci zahrady, chlapec sdělil:

„Za tímto akátem je mé apartmá, vybudovala mi jej babička.“

Heitsmann odhrnul větev a uviděl... Na malinkém paloučku za akátem stál jeho domeček. Ze stejných plastových truhlíků od sazenic. Jenom střecha byla udělána jinak. Také záclona, jež zakrývala vchod, byla jiná. Heitsmann ji odhrnul, lehce se sklonil a vešel do domečku. Všechno zařízení bylo jako dříve, jen na stolku stála fotografie z obou stran zaletována do plexiskla. Byl na ní Sallyin vnuk. ‚Vše je správně - teď má domeček jiného majitele a jinou fotografii.‘ Heitsmann vzal do rukou fotografii, a aby alespoň něco řekl, pronesl:

‚Dobře ses na té fotce povedl, Georgi.‘

‚Ale to není má fotografie, strýčku Johne. Je na ní zobrazen chlapec, s kterým se babička přátelila v dětství, jenom se mi podobá.‘

* * *

John Heitsmann se snažil jít stezkou zahrady co možná nejrychleji, kulhal, opíral se o hůl a klopýtal. Přišel k Sally, a rychle dýchaje, se trochu nesouvisle zeptal:

‚Kde je teď? Kde je teď tvůj manžel, Sally? Kde?‘

‚Uklidni se, prosím, Johne, nesmíš se tak vzrušovat. Posad' se, prosím,‘ tiše pronesla Sally. ‚Bylo to tak, Johne, že ještě v dětství jsem jednomu hodnému chlapečkovi slíbila být dobrou manželkou...‘

‚Ale to byla hra,‘ téměř vykřikl John Heitsmann a vyskočil z křesla, ‚dětská hra.‘

‚Budiž. Takže berme to tak, že ji hraji i teď. Jen tak, ne doopravdy tě považuji za svého manžela,‘ pronesla Sally a tiše dodala: ‚za manžela a milovaného.‘

‚George se velmi podobá mně v dětství. Takže jsi po té noci porodila, Sally? Porodila jsi?‘

‚Ano, porodila jsem našeho syna, Johne, podobá se mně. Ale má velmi silné tvé geny a náš vnuk je tvou kopií.‘

John Heitsmann se díval jednou na Sally, podruhé na chlapce a holčičku, kteří připravovali na verandě stůl, a již nemohl mluvit, myšlenky a pocity se mu pletly. Potom velice strohým hlasem, aniž by sám chápal proč, pronesl: ‚Nutně musím odejít. Na shledanou, Sally.‘ Udělal dva kroky po cestičce, otočil se a přiblížil se k mlčky stojící Sally. John Heitsmann se opřel o hůl, s námahou poklekl před Sally na jedno koleno, vzal její ruku a pomalu políbil.

‚Sally, mám velmi důležité a naléhavé záležitosti. Okamžitě musím odejít.‘

Položila mu na hlavu svou ruku, lehce rozčuchala vlasy: ‚Ano, samozřejmě, je třeba jít, když máš důležité záležitosti, problémy. Pokud budeš v nesnázích, Johne, přijď do našeho domu. Náš syn je teď ředitelem malinké firmy s krásným názvem „Lotos“, která se zabývá krajinářským designem. Nemá speciální vzdělání, ale učila jsem ho sama a on vytváří velice zdařilé projekty, téměř stále má zakázky. Pomáhá mi finančně, každý měsíc mě navštěvuje. Ty máš zřejmě problémy s penězi? A trochu se zdravím. Přijď, Johne. Víím, jak ti vylepšit zdraví, s penězi také vystačíme.‘

‚Děkuji, Sally... Děkuji... Musím to stihnout! Musím...‘ Šel cestičkou k východu, v myšlenkách ponořený do svého plánu. Sally se dívala na vzdalující se Johnovu postavu a v duchu si šeptala: ‚Vrať se, můj milovaný!‘ Tuto větu opakovala jako zaklínadlo i po uplynutí hodiny. Zapomněla na vnoučata a nevšimla si, jak nad

jejich pozemkem s malým domečkem a krásnou zahradou víc než půl hodiny kroužil vrtulník.

* * *

Helikoptéra Johna Heitsmanna teprve přistávala na střechu budovy společnosti, ale nejbližší pomocníci a sekretáři se již nacházeli v konferenčním sále, horečně porovnávali čísla a připravovali se podat šéfovi hlášení. Již odvykli poradám za jeho přítomnosti. A teď čekali na šéfa s určitým rozechvěním a strachem.

John Heitsmann vešel, všichni vstali. Začal mluvit, aniž by došel ke svému křeslu v čele stolu:

„Posadte se. Žádná hlášení. Pozorně mě poslouchejte, nic nebudu opakovat. Čas nečeká. Takže. Ve státě Texas je rodinný dům, tady je adresa. Nařizuji skoupit všechnu půdu v okruhu sto mil kolem tohoto domu. Skoupit všechny podniky, jež jsou na této půdě, i kdyby se za ně měla zaplatit trojnásobná cena. Kdo je zodpovědný za nákup a prodej nemovitostí, může opustit sál a okamžitě zahájit operaci. Pokud to bude potřebné, zapojte všechny své agenty. Celá akce nesmí trvat déle než jeden týden.“

Jeden z pomocníků vyskočil a svižným krokem zamířil k východu.

John Heitsmann pokračoval:

„Všechny budovy, podniky a továrny, jež jsou na této půdě, musí být demontovány ve lhůtě ne delší než jeden měsíc, i kdyby se do toho měli zapojit stovky stavebních firem. Na jejich místě musí být za měsíc zaseta tráva.“

Pomocníkovi, jenž zůstal v sále jako poslední, John Heitsmann řekl:

„Ve státě Texas je malinká firma s krásným názvem „Lotos“. Podepište s ní smlouvu na pět let. Nařídte této firmě, aby se ujala projektování osady na pozemku koupeném kolem rodinného domu v Texasu, částku, o kterou si řekne firma, zdvojnásobte. Provedte to.“

Za dva týdny John Heitsmann vystupoval před posluchačstvem čítajícím půl druhého tisíce lidí. V sále seděli odborníci v krajinářském designu, biologové, agronomové shromáždění za pomoci agentů. Všichni chtěli dostat práci. Tím spíše, že v reklamě byla uvedena částka dvakrát převyšující průměrnou.

John Heitsmann vyšel na pódium a začal mluvit kategorickým, dokonce trochu ostrým způsobem, jenž mu byl vlastní:

„Podle smluv, které vám byly předloženy, každému bude bezplatně přidělen na doživotí pozemek o velikosti dvou hektarů. Bude vám předloženo několik projektů montovaných rodinných domů podle vašeho výběru a na účet společnosti, domy budou postaveny na každém pozemku na místě, které určíte. V průběhu pěti let bude společnost každému dospělému členovi rodiny vyplácet částky dohodnuté ve smlouvě. Vaším úkolem je zvelebit území, které jste dostali na doživotí. Založit zahrady a květinové záhony, udělat rybníky a cestičky. Všechno udělat krásně a dobře. Společnost zaplatí náklady na sazenice a jakákoliv semena podle vaší objednávky. To je vše. Pokud nejsou otázky, zájemci mohou podepsovat smlouvu.“

Ale v půldruhá tisícovém sále bylo naprosté ticho. Nikdo se nezvedl ze svého místa a nenamířil ke stolkům, kde seděli sekretáři s připravenými smlouvami. Po minutě úplného mlčení se zvedl starší člověk a zeptal se:

„Rekněte, pane, ta krajina, kterou nám nabízíte pro usídlení, je smrtelně zamořená ?“

„Není,“ odpověděl jeden z Heitsmannových pomocníků, „tato krajina naopak vyniká čistým prostředím a má dost úrodnou půdu.“

„V tom případě poctivě odpovězte, jaký pokus chcete provádět na lidech ?“ vyskočila z místa mladá žena. „Mnozí z nás mají děti a já například nechci své dítě zatáhnout do bůhvíjakého experimentu.“

Sál zahučel, začaly se ozývat výkřiky: „podvodníci“, „je to nelidské“, „netvoří“, lidé se zvedli ze svých míst a jeden po druhém začali opouštět sál. Heitsmannovi pomocníci se něco pokoušeli vysvětlit, odpovědět na nějaké otázky, ale marně. Heitsmann se beznadějně díval na lidi, kteří opouštěli sál. Chápal, že s jejich odchodem se zhroutí jeho naděje. Nebo dokonce víc... Tolik se mu chtělo udělat něco příjemného pro Sally, pro svého syna a vnoučata. Chtěl, aby vedle útulného Sallyina domu nebyly čoudící komíny. Aby kolem kvetly zahrady a žili dobří sousedé. Skoupil půdu, na jeho povel byly zbourány čoudící komíny. A byla zasetá tráva. Jenže půda může krásnět pouze tehdy, když na ni vstoupí dobří lidé. Ale oni odcházejí. Nepochopili to. Jenže jak mají pochopit, jak mají uvěřit ? Stop ! Heitsmann najednou dostal nápad. Vždyť o ničem nevědí, proto také nevěří. A co kdybych jim řekl pravdu ? John Heitsmann se zvedl a tiše, zatím nejistě, promluvil:

„Lidi. Pochopil jsem. Je třeba vysvětlit motivaci těchto činů společnosti. Ale vysvětlit ji není možné. Nijak to nejde. Je to proto, že... Rozumíte, tato motivace... přesněji všechny tyto smlouvy mají osobní charakter. Nebo, jak bych to řekl...“

Heitsmann se zamotal a nevěděl, jak má pokračovat. Ale lidé se zastavili. Stáli v uličkách a ve dveřích východu ze sálu. Pozorně se dívali na Heitsmanna. Lidé mlčeli a on nevěděl, jak má mluvit dál. A přesto se vzchopil a pokračoval:

„V dětství... V mládí... Zamiloval jsem se do jedné dívky. Ale tehdy jsem nevěděl, že jsem se zamiloval. Byl jsem ženatý s jinými ženami. Věnoval jsem se byznysu. S touto dívkou jsme se neviděli padesát let. Nevzpomínal jsem na ni. Nedávno jsem si vzpomněl. Pochopil jsem, že je jediným člověkem, který mě upřímně miloval. Miluje i teď. Ale nevěděl jsem o tom. Dokonce jsem na ni nevzpomínal. A ještě jsem pochopil, že pouze ji jedinou bych mohl milovat. Setkali jsme se s touto dívkou. Teď už je, samozřejmě, v pokročilém věku. Ale pro mě zůstala taková, jaká byla. Miluje zahradu. Všechno dělá krásně. A mě se zachtělo, aby kolem ní byla krása. A dobří sousedé. Je lepší, aby kolem žili dobří, šťastní sousedé. Ale jak to udělat ? Věnoval jsem se byznysu a shromáždil jsem nějakou částku peněz. Koupil jsem půdu, rozdělil ji na pozemky, vymyslel tyto smlouvy. Udělal jsem to pro svou milovanou. Ale možná, že jsem to udělal pro sebe ?“ Poslední větu John Heitsmann pronesl, jako by se ptal sám sebe, a mluvil dál, jako by neviděl lidi stojící před ním, jako by uvažoval nahlas sám se sebou. „Pro něco žijeme. Pro co ? O něco usilujeme. O co ? Brzy zemřu, co po mně zůstane ? Jen prach. Ale teď nezemřu, dokud neuskutečním svůj projekt. A zanechám po sobě něco věčného, zanechám zahradu pro svou milovanou. Zanechám zahrady. Nejdřív jsem chtěl jednoduše najmout mnoho pracovníků nebo podepsat smlouvu s velkou firmou, jež se zabývá krajinářským designem. Podepsat smlouvu, aby se pracovníci starali o rostliny. Ale potom jsem pochopil. Krása, pokud není něčí, vypadá nějak neživě. Proto jsem se také rozhodl udělat to tak, aby byla něčí. Proto vám

odevzdávám pozemky a domy, a na oplátku vás žádám pouze o krásu pro svou milovanou. Neuvěřili jste v reálnost podmínek, jež se nabízejí ve smlouvě. Necháпали jste, jaký cíl sleduje strana, která nabízí takové smlouvy. Teď ho znáte.'

John Heitsmann zmlkl. Mlčeli také lidé stojící v sále. Jako první přerušila ticho žena, která předtím vyjadřovala největší nedůvěru. Nejdřív rychle šla k řadě stolů u pódia s rozloženými smlouvami, požádala jednoho ze sekretářů, aby napsal její jméno, a podepsala kontrakt, aniž by jej přečetla, pak se otočila k lidem stojícím v sále a řekla:

„Ano, podepsala jsem. Podepsala jsem první. Tím vejdu do dějin. Protože jsem první. Jen se nad tím zamyslete: žádný muž, ať byl jakkoliv bohatý, nezařídil větší dárek pro svou milovanou, než tento člověk stojící na pódiu. A víc udělat není možné.'

„Nikdo nedokázal ani vymyslet něco většího. Kam až lidská paměť sahá,' vykřikla ze sálu další žena.

„Miluji vás,' vykřikla třetí.

„Chci pozemek vedle vaší milované, jak se jmenuje ?' zeptala se čtvrtá.

„Jmenuje se...' začal Heitsmann a pokračoval: „možná, že není třeba, aby o tom věděla. Ať si myslí, že je to vůle osudu.'

Lidé v sále jedinou vlnou zamířili ke stolům u pódia. Vytvořila se fronta. Lidé radostně žertovali a říkali si navzájem ne jinak než soused, sousedka, ale většina z nich, obzvláště ženy se dívaly na člověka stojícího na pódiu, zářícími, zamilovanými pohledy.

John Heitsmann poprvé v životě pocítil na sobě energii dobra, lásky a upřímného obdivu, jenž vycházel z množství lidských duší. Energii, která léčí jakékoliv nemoci a nad vším vítězí.

Z pódia odcházel již bez kulhání. A několik měsíců se sám osobně čile účastnil demontáže podniků, jež stály na koupené půdě, projednával detaily projektu celé osady kolem Sallyina domu, varianty krajinářského designu jednotlivých pozemků a celé infrastruktury.

Když se za rok opět přiblížil k brance Sallyina domu, kolem, co oko dohlédlo, již lidé sázeli malinké sazeničky budoucích velkých zahrad a vedle Sallyiny branky stálo několik sazenic s pečlivě přikrytými kořeny. Sally, jako by vycítila jeho příchod, vyběhla mu vstříc:

„Johne, je skvělé, že jsi přijel ! Jak je to skvělé ! Buď zdrav, Johne !'

Přiběhla k němu, rychlá a vášnivá jako holčička. Uchopila Johna za ruku, odvedla do domu pít čaj a po celou dobu bez ustání radostně mluvila:

„Víš, Johne ! Kolem se děje takový zázrak ! Jsem šťastná ! Neobyčejně šťastná. Nebudou teď kolem našeho domu čoudit komíny. Budou ale dobří sousedé. Život kolem kypí ! Krásně kypí ! Pokud máš nějaké problémy s podnikáním, nevzrušuj se, Johne. Vykašli se na všechno a žij tady. Teď jsme bohatí, náš syn podepsal velice výhodnou, dokonce neobyčejně výhodnou smlouvu. Teď tady řídí celý projekt rozvržení a designu. Také jsme si vzali ještě trochu půdy. Náš syn si na ní bude stavět nový dům. A my spolu, pokud budeš chtít, budeme žít tady.'

„Budu chtít,' odpověděl John Heitsmann, „děkuji ti, Sally za pozvání.'

„Ale proč byste měli žít ve starém domě?“ zazněl za zády Johna Heitsmanna hlas. Otočil se a uviděl svého syna. Hned pochopil, že je to syn. A mladý muž pokračoval: „Chápu to tak, že jste můj otec? Když mi George pověděl, že fotografii mámina přítele z dětství jste pokládal za jeho, pochopil jsem, kdo byl na návštěvě. Máma se také nenaučila skrývat své city.“

Zatím k vám samozřejmě necítím to, co máma, ale jsem připravený svým šťastným rodičům financovat stavbu nového rodinného domu.“

„Děkuji ti, synku,“ pronesl John Heitsmann tlumeným hlasem. Chtěl se přiblížit a obejmout svého syna, ale z nějakého důvodu se neodvážil.

Mladý muž sám udělal krok k němu, podal ruku a představil se:

„John.“

„To je dobře! Je skvělé, že jste se seznámili. Až se poznáte víc, tak si jeden druhého oblíbíte, teď pojďme pít čaj,“ řekla Sally.

A u stolu Sally opět bez zastavení vzrušeně mluvila o neobvyklých událostech, jež se děly poslední měsíce.

„Jen si to představ, Johne. Jen si to představ. Tady se vypráví taková historka, podobá se nejkrásnější legendě na světě, legendě, která se mění ve skutečnost. Představ si, Johne, lidé vyprávějí, že všechnu tu půdu kolem koupil jeden člověk. Pak ten člověk pozval nejlepší designéry, agronomy a zahradníky a každému dal bezplatně na doživotí několik hektarů půdy. Řekl jim, aby své pozemky zkrásnili. Bezplatně jim poskytl všechny sazenice a semena k tomu jim bude pět let platit za zvelebení jejich pozemků. Představ si, ještě jim bude platit. Ten člověk vložil do tohoto projektu všechn svůj kapitál do posledního centu.“

„No, možná, že ne všechn,“ namítl Heitsmann.

„Lidé říkají, že všechn. A víš, proč to všechno udělal?“

„Proč?“ klidně se zeptal Heitsmann.

„Právě v tom je celá krása. Udělal to proto, aby uprostřed té krásy žila jeho milovaná. Říkají, že se také zabývá krajinářským designem. A někde tady bude také její vila. Jenomže nikdo neví, kde je a kdo je. Můžeš si představit, Johne, co se stane, když se lidé dozví, kdo to je?“

„Co?“

„Jak co? Vždyť se všichni lidé hned budou chtít na ni podívat, a dokonce se jí dotknout, jako bohyně. Například já bych se jí chtěla dotknout. Zřejmě je nějaká zvláštní. Možná, že je zvláštní navenek, anebo uvnitř. „Žádná žena na světě není schopná nadchnout muže pro tak neobyčejný a krásný čin,“ říkají všichni kolem. Proto ji také budou chtít uvidět, a dokonce se dotknout takového muže a jeho neobyčejné ženy.“

„Zřejmě budou chtít,“ souhlasil John Heitsmann a dodal: „no a co s tím budeme dělat, Sally?“

„Proč my?“ podivila se Sally.

„Proto, že tato neobyčejná žena, kvůli níž se všechno kolem děje, jsi ty, Sally.“

Sally se bez mrknutí dívala na Johna ve snaze uvědomit si to, co uslyšela. Něco

pochopila, protože pustila z rukou šálek, ale zvuku rozbitého skla si nikdo nevšiml. John Heitsmann se otočil za zvukem padající židle, když jeho syn v nějakém návalu prudce vyskočil ze svého místa. John mladší se přiblížil k otci a příjemným barytonem vzrušeně pronesl:

„Otče ! Otče ! Mohu tě obejmout ?!“

John Heitsmann objal syna jako první a uslyšel, jak buší jeho srdce. John mladší objímal otce a nadšeně šeptal:

„Tak silné vyznání lásky bez slov o lásce ještě svět neslyšel. Jsem pyšný ! Jsem na tebe pyšný, otče !“

Když se otec a syn vrátili k Sally, ještě stále se snažila pochopit, co se stalo. Najednou na jejích tvářích vzplanul ruměnc, který jako by vyhlazoval vrásky. Z jejích očí tekly slzy. Kvůli slzám Sally zrozpačitěla, rychle se přiblížila k Johnovi staršímu, chytla jej za ruku a odvedla k východu z verandy. John mladší pozoroval, jak se jeho rodiče vzali za ruce, nejdřív šli pomalu po cestičce směrem k akátu, za kterým stál jejich dětský domeček, ale potom se najednou rozběhli jako děti.

Po deseti letech omládlý John Heitsmann seděl v klubové kavárně mezi ostatními muži osady a se smíchem vysvětloval:

„Nebudu kandidovat na žádné prezidenty, nepřemlouvejte mě. A nejde tady o věk. Stát lze řídit i bez toho, aby byl člověk prezidentem. Stát lze řídit z vlastní zahrady. Vždyť jste ukázali na vlastním příkladu, jak je třeba budovat skutečný život, a celá Amerika se teď proměňuje v kvetoucí zahradu. Pokud se to takhle bude vyvíjet dál, možná, že doženeme Rusko.“

„Doženeme ! Doženeme,“ potvrdila Sally, jež vešla, „ale teď pojd' prosím domů, Johne. Dítě bez tebe nechce usnout,“ pak už jen šeptem dodala: „a já také...“

Stinnou, libě vonící alejí šli k svému domu a drželi se za ruce dva mladí lidé - John Heitsmann a Sally. Na jaře vždy měli pocit, že jejich život teprve začíná. Stejně jako začínal skutečný život po celé Americe.“

* * *

„Tvůj příběh má velice krásný konec,“ řekl jsem Anastasii, když ukončila své vyprávění o budoucnu. „A všechny tvé povídky pouze dodávají naději. Ale stane se něco podobného ve skutečnosti ? V realitě ?“

„Rozhodně se to stane, Vladimíre. Tohle není vymyšlená povídka, ale projekce budoucna. Nejsou v ní důležitá jména a místo činu. Důležitá je podstata, idea a touha ! A pokud mé vyprávění vyvolalo pozitivní pocity, lidé určitě promítnou podstatu do budoucna, mnoho lidí vlastními detaily dodá obrazu velký smysl a velké uvědomění.“

„Jak se to všechno stává ?“

„Podívej se, jak je to jednoduché. Líbila se ti historka ?“

„Mně ? Ano.“

„Chceš, aby se to stalo v budoucnu ?“

„Chci, samozřejmě.“

„A když ji povíš lidem, co si myslíš, budou chtít vidět ve skutečnosti něco podobného ?“

„Myslím si, že budou.“

„Tak vidíš, budou to chtít také lidé, kteří v této historce převezmou na sebe roli nejen pozorovatele, ale také účastníka. A vylíčené se promění ve skutečnost.“

„Ano, zdá se mi, že chápu. Ale je mi trochu líto, že jsi tak krásné obrazy nakreslila o cizích podnikatelích, ale ne o ruských.“

„Vladimíre, o ruských podnikatelích již samotný život kreslí překrásné, reálné obrazy. Přesněji řečeno, mnozí z nich tvoří božskou věčnost. O tomto bys mohl povědět sám.“

„Sám ? No ano. Skutečně znám mnohé ruské podnikatele, kteří si obstarali ne jeden, ale několik hektarů půdy a budují na nich své statky. Takové, o jakých jsi mluvila. Jenomže jejich příběhy nejsou tak romantické.“

„O každém člověku, který se s uvědoměním dotkne půdy, je třeba napsat vznešená slova. To vyprávění bude nevyčerpitelné. Dívej se, tady je jen jeden příběh, poznej v něm známá jména.“

(197.)

PORODÍM TĚ, MŮJ ANDĚLI

„Podnikatel Viktor Čadov se probudil za úsvitu. Po jeho boku sladce spala jeho mladá milenka. Tenká pokrývka obepínala souměrnou ženskou postavu.

Pokaždé, když se spolu objeví na banketu nebo v hotelu luxusních lázní, její tvary upoutávají buď závistivé nebo smyslné pohledy mužů.

A navíc Inga - tak se spící kráska jmenovala - měla okouzující úsměv a na své okolí působila dojmem moudré a sečtělé ženy. Viktorovi se líbilo stýkat s ní, proto koupil ještě jeden čtyřpokojevý byt, zařídil ho supermoderním nábytkem, dal Inze klíče a občas, když to dovoloval jeho nabitý program, zůstával s ní přes noc nebo dvě. Byl vděčný této pětadvacetileté ženě za krásné noci a za společnost, ale oženit se s ní neměl v úmyslu. Necítil k Inze zvláštní lásku. A navíc chápal, že mu je třicet osm, jí dvacet pět. Uplyne pár let a mladá žena, samozřejmě, bude chtít mladšího milence. S jejím zevnějškem a rozumem to nebude složité. Najde si mladého a ještě bohatšího, a tohle všechno díky němu. Vždyť pokud se s ní ožení, uvede ji do okruhu vlivných podnikatelů.

Inga se otočila k němu, usmívajíc se ve snu, sklouzlá pokrývka trochu odhalila svůdná ženská prsa dokonalého tvaru. Ale Viktor Čadov nepocítil, jako obvykle, vzrušení při pohledu na polonahé tělo. Opatrně přikryl spící Ingu. Tiše, ve snaze nevzbudit ji, vstal z postele a šel do kuchyně.

Uvařil si a vypil kávu. Zapálil si cigaretu, a jakoby v mrákotách, začal chodit sem a tam po prostorné kuchyni.

Sen ! Neobvyklý sen, jenž se mu v noci zdál, znepokojoval jeho city. Právě city, ne rozum. Viktorovi se zdálo, že jde nějakou stinnou alejí a usilovně promýšlí účelnost další komerční dohody. Před ním a za ním je jeho ochranka, jejíž přítomnost jej dráždila a bránila mu v plném soustředění. Ještě mu

v urovnávání myšlenek vadil hluk aut, jež se proháněla za ohradou parku. A najednou zmizela ochranka, ztichl hukot aut. Viktor uslyšel zpěv ptáků, uviděl, jak překrásné je listoví na jarních stromech aleje a květy keřů. Zastavil se, vychutnáváje blažené pocity, jež vznikly uvnitř. Bylo mu dobře jako nikdy před tím. A tehdy uviděl: zdáli mu alejí běží vstříc chlapeček. Slunce svítilo zezadu, vytvářejíc kolem něj aureolu, a Viktorovi se zdálo, že alejí mu běží vstříc malinký anděl.

V následujícím okamžiku jej osvítilo: vstříc mu běží jeho malinký syn. Chlapeček běžel k němu, pečlivě pracoval malinkýma ručkama a nožkama. V radostné předtuše si Viktor sedl na bobek, široce rozevřel ruce pro objetí a jeho malinký syn také rozevřel za běhu ručičky. Ale najednou se chlapeček, aniž by doběhl k Viktorovi, zastavil asi tři metry před ním. Na dětské tváři zhasl úsměv a vážný pohled dětských očí vyvolal u Viktora zesílené bušení srdce.

„Tak pojd' ke mně ! Pojd' sem, obejmu tě, synku.“

Chlapeček se smutně usmál a odpověděl:

„Nedokážeš to, tatínku.“

„Proč ?“

„Proto,“ se smutkem v hlase odpověděl chlapeček, „proto, tatínku, mě nedokážeš obejmout, že není možné obejmout svého nenarozeného syna. Vždyť jsi mě nezplodil, tatínku.“

„V tom případě pojd' ke mně a obejmi ty mě, synku. Pojd' sem.“

„Není možné obejmout otce, jenž tě nepřivedl na svět.“

Chlapeček se pokusil usmát skrz slzy, po ruměné tváři se pomalu skutálela slzička. Pak se otočil, sklonil hlavu a pomalu se vzdaloval alejí.

Viktor klečel na kolenou a neměl sílu se pohnout. Chlapeček odcházel. A spolu s ním mizel příjemný a blahodárný vnitřní pocit. Jakoby zdálky opět začal zesilovat hluk aut. Viktor se nemohl hýbat ani mluvit, ale z posledních sil vykřikl:

„Neodcházej, kampak jdeš, synku ?“

Chlapeček se otočil a Viktor uviděl druhou kutálející se slzičku.

„Odcházím do nicoty, tatínku. Do nekonečné nicoty.“ Chlapeček sklopil oči, chvíli mlčel, pak dodal: „Je mi smutno, tatínku, že když se nenarodím, nedokážu tě opět znovuzrodit sebou.“

Malinký anděl se skloněnou hlavou se od něj vzdaloval a vbrzku zmizel, jako by se rozptýlil v slunečních paprscích...

Sen skončil, ale vzpomínky na překrásné, blahodárné pocity zůstaly. Jako by jej vyzývaly něco podniknout.

Viktor dokouřil třetí cigaretu, náhle a rázně ji uhasil a vešel do ložnice. Za chůze nahlas pronesl:

„Probud' se, Ingo. Probud' se.“

„Však já nespím. Jen si tak ležím. Hovím si. A říkám si, kam ses poděl ?“ odpověděla kráska ležící na posteli.

„Ingo, chci abys porodila. Mohla bys mi porodit syna ?“

Odhodila příkrývku a vyskočila z postele. Běžela k němu, chytla jej kolem krku, přitulila se k němu celým svým krásným pružným tělem a horkým šeptem pronesla:

„Nejpříjemnější a nejkrásnější vyznání lásky je, když muž žádá ženu, aby mu porodila dítě. Děkuji ti, pokud nežertuješ.“

„Nežertuji,“ rozhodně odpověděl Viktor.

Oblékajíc se do županu, Inga odpověděla:

„Pokud nežertuješ, ale myslíš to vážně, je to nepromyšlené rozhodnutí. Zaprvé, chci, aby mé budoucí dítě mělo otce, ale ty jsi ženatý, můj drahý a milovaný.“

„Rozvedu se,“ odpověděl Viktor, nehledě na to, že již třetí měsíc byl rozvedený se svou manželkou, ale z určitých důvodů to Inze nesdělil.

„Až se rozvedeš, pak si můžeme popovídat o dítěti. Ale řeknu ti to hned, Viktore. I když se rozvedeš, ještě není na čase mluvit o dětech. Zaprvé, potřebuji ještě rok, abych dokončila doktorát. Zadruhé, jsem z toho studia tak otrávená, že po ukončení bych se chtěla rok nebo dva rozptýlit, jezdit do lázní, pobavit se. A dítě... Děti tomu všemu mohou udělat konec jednou provždy,“ napůl žertovně a napůl vážně uvažovala Inga.

„Dobrá, byl to žert,“ přerušil její úvahy Viktor. „Musím jít, mám před sebou důležitou schůzku. Už jsem zavolal auto. Tak zatím.“

Viktor odešel, ale ne na schůzku, a žádné auto nevolal. Pomalu šel po chodníku a prohlížel si ženy pospíchající proti němu. Díval se na ně novým, dokonce pro něj nezvyklým pohledem. Vybíral ženu, která by byla hodná porodit mu syna. Od které by chtěl mít dítě.

Hned vyloučil moderní, namalované dívčiny, jež dříve upoutávaly jeho pozornost. Úplně zavrhl všechny polonahé ženy v oblečení minimálních rozměrů nebo v obepínajících šatech a vystavujících na ukázkou své tvary.

„Je jasné, proč to dělají, co mají na mysli. A ještě se snaží o oduševnělý výraz tváře,“ řekl si v duchu. „Lákají muže různými částmi těla, možná, že se někdo chytne. Také se chytají, samozřejmě, ale ne proto, aby si obstarali děti. Toto je lov na samce, ne ale na ploditele. Jen kručte svými zadky, husičky.“

Dvě dívky, jež se mu dostaly do cesty, za chůze kouřily a jedna měla v ruce otevřenou láhev piva.

„Nu, tyhle vůbec nejsou pro rození dětí. Jen idioti mohou od takových chtít dítě.“

A ještě si Viktor všiml, že mezi ženami a dívkami, jež se mu dostávaly do cesty, bylo málo úplně zdravých. Jedny se hrbily, druhé měly výraz tváře, jako by dostaly koliku, třetí - se zjevnými příznaky obezity nebo nezdravé hubenosti.

„Ne. Takové nemohou rodit děti,“ říkal si v duchu Viktor. „To jsou věci, každá z těchto žen zjevně touží, aby za ní přijel princ v bílém mercedesu, ale udělat pro toho prince elementární věc nemohou. Nedokážou porodit zdravé dítě, když samy nejsou příliš zdravé.“

Viktor nevolal svého řidiče a dostal se do kanceláře trolejbusem. Cestou si po celou dobu prohlížel ženy ve snaze vybrat mezi nimi tu, která by byla hodná porodit mu syna, ale marně.

V průběhu dne a polední přestávky, když zůstal ve své kanceláři sám, nepřestával myslet na ženu, která mu porodí syna.

Občas měl pocit, jako by vybíral ženu, která bude rodit jeho samotného. Nakonec přišel k závěru, že ideální matku pro syna nenajde, je třeba ji vytvořit. Pro tohle je třeba najít víceméně zdravou, mladou ženu příjemného, nebo alespoň neodpudivého zevnějšku, s dobrou povahou, vytvořit jí podmínky pro všemožné tréninky a vylepšení zdraví v nejlepších lázních. Ale hlavně - poslat ji na studium do nejlepší školy, kde by mohla dostat znalosti o přípravě na těhotenství, o průběhu těhotenství, o samotném porodu a předškolní výchově.

* * *

Na konci pracovní doby si zavolal právníčku firmy Valentinu Petrovnu, ženu se životními zkušenostmi. Nabídl jí křeslo a začal zeširoka:

„Mám na vás trochu neobvyklou otázku, Valentino Petrovno. Je jakoby osobní, ale pro mě velice důležitá. Jedna má příbuzná mě požádala, abych zjistil... Zkrátka, chystá se provdat a chce si obstarat dítě. Požádala mě, abych zjistil, kde v našem státě je dobrá škola, na níž by se vyučovalo, jak je nejlepší žít v průběhu těhotenství, jak dítě porodit a posléze vychovávat. A jak se má chovat otec.“

Valentina Petrovna jej pozorně vyslechla, nějakou dobu mlčela, pak řekla:

„Jak víte, Viktoro Nikolajeviči, mám dvě děti a vždy mě zajímala literatura o porodu, výchově dětí, ale o existenci takové školy v našem státě nebo v cizině jsem nikdy ani neslyšela.“

„To je divné. Všem se vyučuje, ale téhle, nejdůležitější otázce se ve školách ani na univerzitách nikdo nevěnuje? Proč?“

„Ano, je to divné...“ souhlasila Valentina Petrovna, „o tom jsem nějak ani nepřemýšlela, teď se mi takový stav věcí zdá také divný. Státní дума snad otázku sexuální výchovy na školách projednávala, ale otázka vyučování toho, jak správně rodit a vychovávat děti, se nezdůrazňovala.“

„Takže každý manželský pár je nucen experimentovat na svém dítěti?“

„Vypadá to tak. Experimentovat. Existuje samozřejmě množství všemožných kurzů, na nichž jsou rodiče vyučováni tomu, jak se mají chovat u porodu, komunikovat s novorozencem, ale jelikož vědecký výklad tohoto procesu neexistuje, určit, jaký kurz skutečně pomůže a jaký uškodí, je prakticky nemožné,“ odpověděla Valentina Petrovna.

„A vy jste byla na kurzu, Valentino Petrovno?“

„Mladší dceru jsem se rozhodla rodit doma ve vaně s pomocí porodní asistentky. Teď to tak dělá mnoho žen. Má se zato, že přicházet na svět v domácích podmínkách za přítomnosti rodičů je pro dítě komfortnější. Říká se, že novorozeně cítí, kdy se k němu chovají s láskou a kdy s nezájmem, jak to často bývá v porodnicích. Vždyť tam to je jako na běžícím pásu.“

Rozhovor s Valentinou Petrovnou Viktorovi nedodal naděje, ale naopak, přivedl ho do skličujícího stavu. Dva týdny veškerý volný čas věnoval přemýšlení o problému rození dětí. Dva týdny, když chodil městem pěšky, navštěvoval luxusní restaurace, bary, divadla, stále si hodnotícím pohledem prohlížel ženské tváře. Dokonce jezdil na vesnici, ale tam také nenašel nikoho, kdo by se mu hodil.

Jednou přijel svým džípem k pedagogické fakultě a přes tónovaná okna se díval na kolemjdoucí děvčata. Za tři hodiny se všiml mladé dívky s krátkým, ale pevným rusým copem, s urostlou postavou, a jak se mu zdálo, nehlopou tváří, jež vyšla na schody. Když procházela kolem džípu k autobusové zastávce, otevřel Viktor okno a zavolal na ni:

„Slečno, promiňte, prosím, čekal jsem tady na přítele, ale nedočkal jsem se, nemohla byste mi ukázat, jak bych se nejlépe dostal do centra města, pak vás odvezu domů, pokud si budete přát.“

Dívka se hodnotivě podívala na džíp a klidně odpověděla:

„Proč ne, ukážu.“

Když se usadila na předním sedadle a seznámili se, ukázala Ljusja na krabičku cigaret a řekla:

„Máte dobré cigarety, můžu si zapálit?“

„Ano, prosím, zapalte si,“ odpověděl Viktor a zaradoval se, když zazvonil mobilní telefon. Sdělení nebylo důležité, ale po ukončení rozhovoru Viktor udělal znepokojenou tvář a sdělil Ljusje, jež lačně vtahovala cigaretový kouř:

„Okolnosti se změnilly. Musím naléhavě odjet na obchodní jednání. Tak mě omluvte.“

Vyložil kouřící Ljusju s rozhodnutím, že nedovolí otravovat svého syna kouřem.

Tyto dva týdny se Viktor nescházel se svou milenkou a nevolal jí. Rozhodl se: pokud nechce rodit, pokud se chce jenom bavit a jezdit do luxusních lázní, nepotřebuje ji.

Samozřejmě, že bylo velice příjemné trávit s ní čas, s krásnou a chytrou, ale teď se jeho životní plány značně změnilly. „Nechám jí být, přece mi tato žena nějakou dobu zpříjemňovala život,“ rozhodl se Viktor a zamířil na univerzitu, na které studovala Inga, aby jí odevzdal svůj svazek klíčů. Cestou jí zavolal z mobilního telefonu:

„Ahoj, Ingo.“

„Ahoj,“ odpověděl z telefonu známý hlas, „kde teď jsi?“

„Přijíždím k tvé univerzitě, končíš brzy?“

„Již deset dní nechodím na univerzitu a zdá se, že v dohledné době tam již chodit nebudu.“

„Stalo se něco?“

„Ano.“

„Kde jsi teď?“

„Doma.“

Když Viktor svými klíči odemkl dveře a vešel do bytu, Inga ležela na posteli v domácím županu a četla nějakou knihu. Podívala se na Viktora:

„Káva a sendviče jsou v kuchyni,“ řekla Inga, aniž by vstala, a opět se zahlubala do čtení.

Viktor šel do kuchyně, upil dva doušky kávy, zakouřil si, položil na stůl klíče, pak přistoupil ke dveřím do ložnice a sdělil Inze, jež stále četla:

„Odjíždím možná nadlouho, nebo dokonce navždy. Nechám ti byt. Sbohem. Buď svobodná a šťastná.“

Namířil k východu. Inga jej dohonila až u dveří:

„Ale ne, počkej, darebáku,“ pronesla beze zloby a chytila Viktora za rukáv. „Takže odcházíš. Zničil jsi mi celý život a teď sbohem?“

„Čímpak jsem ti zničil život?“ podivil se Viktor. „Bylo mi s tebou dobře, ale i tobě, myslím si, nebylo nikterak špatně. Teď budeš mít vlastní byt, plno oblečení. Žij si a raduje se, jak jsi to chtěla. Nebo bys ještě chtěla také peníze?“

„Skutečně jsi darebák. To je jako bys mi plivl do tváře. Byt, oblečení, raduj se...“

„Ale přestaň. Nedělej scény - mám důležité záležitosti. Sbohem.“

Viktor se chopil kliky u dveří, ale Inga jej chytila za ruku a opět přidržela:

„Ale ne, drahý, počkej. Řekni mi, prosím. Žádal jsi, abych ti porodila dítě? Žádal?“

„Žádal jsem, ale odmítla jsi.“

„Ze začátku jsem odmítla. Pak jsem dva dni přemýšlela a souhlasila jsem. Vzdala jsem se aspirantury, nechala jsem kouření, ráno cvičím a tady se mi ještě dostaly do rukou knihy o životě, o dětech, nedokážu se od nich odpoutat: studuji, jak je lepší родit a on: „Sbohem.“ Jenom tebe si představuji jako otce našeho...“

Když si Viktor uvědomil to, co slyšel, prudce objal Ingu a přidušeným šeptem opakoval: „Ingo, Ingo...“ pak ji vzal do náruče a odnesl do ložnice. Opatrně, jako největší klenot, ji položil na postel a rychle se začal svlékat. Vášnivě, jako nikdy dřív, objal Ingu ležící na posteli, začal líbat její prsa a ramena a snažil se sundat z ní župan, ale Inga najednou mlčky odporovala a začala jej odstrkovat:

„Uklidni se, prosím. Tady jde o něco jiného. Zkrátka žádný sex spolu dnes mít nebudeme. Ani zítra, ani za měsíc nebude,“ sdělila Inga.

„Jak to, že nebude? Vždyť jsi řekla, že chceš porodit?“

„Řekla jsem to.“

„Ale jak můžeš porodit bez sexu?“

„Sex má být úplně jiný, zásadně jiný.“

„Jak to?“

„Takto. Řekni mi, můj drahý, budoucí milující otče, proč chceš, aby se narodilo tvé dítě?“

„Jak to proč?“ udiveně se na posteli posadil Viktor. „To je všem jasné. A žádné varianty tu nejsou.“

„Říkáš, že je to jasné. Ale pojďme si přesto upřesnit, co chceš a jakou variantu zvolíš. Chceš, aby se tvé dítě narodilo jako důsledek, jako vedlejší efekt tvého nebo našeho společného potěšení? Nebo jej chceš vidět jako vytoužený plod naší lásky?“

„Myslím si, že pro dítě není příjemné být vedlejším produktem.“

„Takže plod lásky. Ale vždyť nejsi do mě zamilovaný. Líbím se ti, samozřejmě, ale to ještě není láska.“

„Ano, Ingo, moc se mi líbíš.“

„No vidíš, také se mi líbíš, ale to ještě není láska. Musíme si zasloužit lásku jeden druhého.“

„Zřejmě jsi četla příliš mnoho něčeho divného, Ingo. Láska je takový cit, který sám přichází neznámo odkud a odchází neznámo kam. Zasloužit si lze úctu, ale ne lásku...“

„My ale si máme zasloužit právě lásku jeden druhého a pomůže nám v tom náš syn.“

„Syn ! Cítíš, že budeme mít syna ?“

„Proč budeme, již existuje.“

„Jak to existuje ?“ vyskočil Viktor. „Takže ty už máš dítě ? Takže jsi to tajila. A od kohopak ? Kolik mu je ?“

„Od tebe. Zatím nemá žádný věk.“

„Takže ještě není ?“

„Je.“

„Poslouchej, Ingo, vůbec ti nerozumím. Mluvíš o nějakých podivných věcech. Můžeš se vyjadřovat nějak jasněji ?“

„Zkusím to. Projevil jsi, Viktoro, přání mít dítě a začal jsi o něm přemýšlet. Pak jsem chtěla i já a také jsem začala na něj myslet. Teď je známo, že lidská mysl je materiální. Tudíž, pokud si v myšlenkách představujeme své dítě, znamená to, že již existuje.“

„A kdepak je teď ?“

„Nevím. Možná, že v nějaké jiné, neznámé rovině. Možná, že v nějaké vesmírné galaxii běhá bosýma nožkama po hvězdách a pozoruje modrou Zemi, na níž se má vtělit do materiálu. Možná, že teď si vybírá místo, kde se má narodit a za jakých podmínek, a nějak nám chce o tom povědět. Neslyšíš, necítíš jeho prosby ?“

Viktor se díval na Ingu udivenýma očima, jako by ji viděl poprvé. Nikdy takhle neuvažovala. Nemohl pochopit, zda žertuje, nebo mluví vážně. Ale věta „možná, že si teď vybírá místo, kde se má narodit“ ho přiměla k zamyšlení.

Lidé se rodí na různých místech: stává se, že v letadle, na lodi nebo v autě, mnozí se rodí v porodnicích, někteří doma, ve vaně. Rodí se, jak se to povede, ale kde by se chtěly rodit děti ? Například on, Viktor, kdyby měl možnost volby, kde by se chtěl narodit ? V Rusku, nebo v nejlepší porodnici Anglie, Ameriky ? Ale žádná z variant ho nějak zvlášť nezaujala.

Inga přerušila Viktorovo přemýšlení:

„Mám přesný plán naší společné přípravy na setkání s naším synem.“

„Co je to za plán ?“

„Poslouchej mě pozorně, můj drahý.“ Inga mluvila rázně, odhodlaně jako nikdy dříve, jednou si sedla do křesla, podruhé se procházela po pokoji. „Nejdřív

musíme dát do úplného pořádku svůj fyzický stav. Ód tohoto okamžiku nebudeme kouřit a pít alkohol. Pomocí odvarů a půstu očistíme organismus, v první řadě ledviny a játra. Už jsem vybrala metodu.

Od tohoto okamžiku a nadále budeme pít pouze pramenitou vodu - je to velice důležité. Už se mi denně dováží pět litrů pramenité vody, pravda, je dvakrát dražší než v obchodě, ale to nevadí, zvládneme to.

Potřebujeme každodenní fyzickou zátěž, aby se upevnily svaly a intenzivněji kolovala krev v žilách. Ještě je potřebný čerstvý vzduch a pozitivní emoce, uskutečnit to není tak jednoduché.'

Viktorovi se líbila Ingina odhodlanost a její plán, a aniž by ji vyslechl do konce, prohlásil:

„Koupíme si nejlepší přístroje pro posilování, objednáme si nejlepší maséry. Každý den budu jednoho ze svých řidičů posílat pro pramenitou vodu. Pro vzduch také bude jezdit řidič do lesa, bude ho tlakovat kompresorem do láhví a my jej potom budeme potichoučku vypouštět v bytě. Jenom nevím jak si máme obstarat pozitivní emoce. Možná, že nějakou dobu budeme jezdit do dobrých lázní, jako na svatební cestu ? Právě na svatební.'"

Viktorova nálada se zvedala každou chvílí. Zlepšila se jednak z odhodlaného a promyšleného Ingina přístupu k narození dítěte a pak z toho, že chce porodit dítě od něho. A také proto, že budoucího syna, jehož viděl ve snu, neporodí nějaká vypočítavá lehkomyšlná žena, ale Inga, která k tomu přistupuje tak vážně a zodpovědně. A tolik se mu chtělo udělat něco velice příjemného pro Ingu, kterou již považoval za matku svého budoucího syna ! Viktor se zvedl, rychle si vzal oblek, přistoupil k Inze a slavnostně pronesl:

„Ingo, vezmi si mě !"

„Samozřejmě, že si tě vezmu,' stejným tonem odpověděla Inga, zapínajíc župánek. „Náš syn musí mít oficiální rodiče. Jenomže není třeba jet na svatební cestu do luxusních lázní, neodpovídá to mému plánu přípravy na porod dítěte.'"

„A co odpovídá ? Kde ještě můžeme získat pozitivní emoce ?"

„Musíme objet okolní vesnice a najít místo, jež by se nám zalíbilo. Musí se zalíbit tobě i mně, a tudíž našemu synovi také, až ho uvidí. Na tomto místě si koupíme hektar půdy a postavíš tam menší domek, v kterém počneme naše dítě. Na tomto místě budu po celých devět měsíců, možná jen občas nakrátko odejdu. Na své půdě zasadíme novou zahradu. Rodit našeho syna nebudu v porodnici, ale v malinkém domku na našem rodovém statku.'"

Viktor nemohl uvěřit tomu, že Inga - mladá, efektní žena, která tak ráda navštěvovala elitní kluby a proslulé lázně, je schopná tak rázně změnit svůj způsob života. Z jedné strany mu lichotily Inginy plány, vždyť myslela na jeho dítě, ale z druhé strany, nejsou v těchto záměrech prvky nenormálnosti ? Od jednoho svého známého slyšel o existenci knih, v nichž se vypráví o neobvyklé přípravě na porod dítěte. Známý mu vyprávěl o významu vlastního hektaru půdy pro každou rodinu a daroval mu knihu v zelené vazbě pod názvem „Rodová kniha". Nestihl ji přečíst, ale slyšel, že tyto knihy vyvolávají bouřlivou reakci ve společnosti. Lidé, kteří si je přečtou, začínají měnit svůj způsob života.

Najednou se Viktorův pohled zastavil na hromádce knih v zelené vazbě, jež ležely na nočním stolku. Šel blíž a přečetl název série: „Zvonící cedry Ruska“. Mezi nimi byla také „Rodová kniha“. Viktor pochopil: všechny neobvyklé nápady přípravy na narození dítěte, na samotný porod vzala Inga z těchto knih a má v úmyslu se jimi přísně řídit. Nechápal, zda je to dobré, nebo špatné.

Znepokojovalo ho neobvyklé, bezpodmínečné Ingo předsvědčení. Jako by někdo neviditelný změnil její názory na život, její světonázor. ‚Ale změnil tyto knihy Ingu k lepšímu, nebo z ní udělaly poněkud divného člověka ?‘ Viktor si stále kladl tuto otázku a začal jí oponovat:

‚Vím, Ingo, že jsi ideje převzala z těchto knih. Slyšel jsem o nich. Někdo je jimi nadšený, někdo říká, že je v nich mnoho pohádkového, neprokazatelného. Možná, že není třeba slepě věřit všemu, co je v nich napsáno. Posud' to sama, proč si máme brát nějaký pozemek, budovat na něm nevelký domek a dřít při sázení stromů ?‘

‚Mé prostředky nám umožňují koupit pěkné vily na zvelebeném pozemku, s bazénem, trávnikem, cestičkami a zahradou, pokud to takhle chceš.‘

‚Koupit, samozřejmě, je možné dokonce i imitaci lásky, ale chci, abychom zahradu založili sami,‘ z nějakého důvodu velice vzrušeně vypálila Inga. ‚Pouze sami ! Protože svému synovi, až vyroste, chci říci: Tuto jabloňku, synku, hrušeň a višničku jsem zasadila a zalévala sama, když jsi byl ještě úplně malinký. Udělala jsem to pro tebe. Když jsi byl úplně malinký, stromečky byly také malinké. Ted' jsi povyrostl a ony vyrostly též, začaly pro tebe dávat plody. A celý prostor kolem tvé malé vlasti jsem se snažila udělat pro tebe příjemným a krásným.‘

Ingo vášnivé vyjádření bylo přesvědčivé a Viktorovi se líbilo. Dokonce pocítil lítost, že nikdo na světě jej nemůže přivést do takové zahrady a říci: ‚Tuto zahradu zasadili a vypěstovali pro tebe tví rodiče.‘

‚Ano, samozřejmě že má Inga pravdu, avšak proč mluví jen o sobě, jako by on neexistoval ?‘ pomyslel Viktor a nějak se uraženě zeptal:

‚A pročpak, Ingo, dospívajícímu synovi budeš vyprávět jen o sobě ?‘

‚Vždyť ty nechceš vysázet zahradu,‘ klidně odpověděla Inga.

‚Co znamená „nechceš“ ? Samozřejmě, že chci, pokud je to potřebné pro budoucnost.‘

‚V případě, že to všechno budeme dělat spolu, našemu synovi řeknu: „Tuto zahradu jsme s tatínkem zasadili pro tebe.“‘

‚No právě,‘ uklidnil se Viktor.

* * *

Dva měsíce po celé víkendy křížem krážem jezdili v okolí města a vyhledávali místo pro založení svého budoucího rodového statku. Tato činnost byla velice zajímavá a tehdy se Viktorovi zdálo, že v životě není nic důležitějšího než hledání jediného místa na světě, které se má zalíbit jeho duši, a tudíž také budoucímu synovi.

A jednou se zastavili na kraji opuštěné vísky, jež se nacházela třicet kilometrů od města.

‚To je ono,‘ tiše řekla Inga a jako první vystoupila z auta.

„Také tady něco cítím,“ odpověděl Viktor.

Pak na toto místo přijeli ještě jednou, strávili tam celý den, prohlíželi okolí a povídali si s místními obyvateli. Dozvěděli se, že půda není moc úrodná: poblíž byla spodní voda. Avšak Viktora to nezneklidňovalo, stále víc v něm rostl pocit, že tato půda, malinké břízky rostoucí na ní, nebe a oblaka jsou mu blízké. Pro něho a jeho budoucího syna. Pro jejich vnoučata a pravnoučata. A nepříliš úrodná půda není neštěstí - udělá z ní úrodnou.

Vyřizování dokladů na koupi dvou hektarů půdy nezabralo mnoho času a již za čtyři měsíce stál na pozemku krásný dřevěný dům jako z pohádky.

V nevelkém domě byla sauna, ekotoaleta, teplá a studená voda, jež se čerpala přímo ze studny vykopané na pozemku. Ve druhém patře byla útulná ložnice, z jejíchž oken byl výhled na jezero a les.

Celkové zařízení v domě promýšlela Inga, také rostliny na pozemku plánovala ona, spolu vysazovali cedry, jedle, borovice po obvodu pozemku a malinké sazenice ovocných stromů. Každý večer Viktor pospíchal ke svému domku na svém budoucím statku, kde naplno hospodařila budoucí matka jeho dítěte.

Všechny ženy, jež Viktor znal dříve, se jednoduše odsunuly do pozadí, pro něj naprosto neexistovaly. Nestandardní Ingin přístup k narození dítěte v něm zrodil nové pocity. Ještě je úplně nechápal, možná, že se podobaly obyčejné lásce, ale rozhodně věděl, že se s ní nikdy nedokáže rozejít a že pouze ona...

Jenom s ní lze vybudovat budoucnost. Spolu jezdili do Moskvy na kurz o porodu dětí v domácích podmínkách. Ale jedna zvláštnost v Ingině chování Viktora zneklidňovala: kategoricky odmítala intimní styk s ním, odvolávajíc se na to, že jejich dítě se nemá narodit jako důsledek tělesného potěšení, ale v důsledku jiného, nesmírně většího a významnějšího přání člověka.

Přehnal to autor těchto zelených knížek. To jsou věci: ne jako důsledek tělesného potěšení. Copak je něco takového možné ?

Ale jednou, když ležel na posteli vedle Ingy a již neměl žádnou naději na sex, v myšlenkách pouze na budoucího syna se dotkl jejích prsou, Inga se najednou k němu přitulila a objala ho...

Ráno, když Inga ještě spala, zamířil Viktor k jezeru. Okolní svět již byl úplně jiný: neobvyklý a radostný.

To, co se stalo v noci, nikdy dříve nezažil ani s Ingou, ani s jinými ženami. To nebyl obyčejný sex. Bylo to nadšené vzplanutí tvoření. Vypadá to, že se lidé rodí a umírají, ale za celý život nic podobného neprožijí. Proměškají ve svém životě možná to nejdůležitější. Ale on to nepromeškal díky Inze.

A zrodil se v něm nový, teplý, dokonce spalující cit k jeho jediné ženě v životě - k Inze.

* * *

Všech devět měsíců svého těhotenství strávila Inga na statku, jen zřídka vyjížděla do města. Plánovala, kde bude stát kočárek, postýlka, a dokonce donutila Viktora zasít malinký trávníček, po němž se bude procházet jejich malinký syn. Ale porod začal o týden dříve, než určoval termín. Zřejmě jejich syn spěchal objevit se v překrásném pozemském prostoru.

Z informací, jež získal na kurzech porodu dítěte, Viktor věděl, co musí dělat otec při porodu, ale jedinou rozumnou věcí, kterou mohl podniknout, bylo to, že přivolal známou porodní asistentku a zavolal sanitku, pro každý případ. Inga si musela sama naplnit vanu vodou, připravit ručník, měřit teplotu vody, on ale pobíhal po pokoji ve snaze si vzpomenout, co důležitého má udělat, ale nijak si na to nedokázal vzpomenout.

Inga, nespolehající na mužovu pomoc, sama vlezla do vany. Porodní bolesti přetrvávaly, ale ona, když napínala síly, svým krásným hlasem vydávala radostné a slavnostní tóny.

Nakonec, z množství informací získaných na kurzu, si Viktor vzpomněl na pozitivní emoce. Podíval se na parapet a uviděl, jak rozkvétá květina, kterou zasadila Inga. Popadl květináč, běžel s ním do koupelny a stále rozechvěle opakoval:

„Dívej se, Ingo, rozkvetla tvá květina ! Rozkvetla tvá květina ! Rozkvetla, jen se podívej.“

A takhle stál s touto květinou, když se ve vaně objevilo malinké tělíčko jeho syna.

Porodní asistentka dorazila, když si již Inga položila na břicho toto drobounké tělíčko. Když viděla Viktora, který stál s květináčem v rukou, rychle se zeptala:

„Co děláte ?“

„Rodím syna,“ odpověděl Viktor.

„Aha...“ chápavě souhlasila porodní asistentka. „Tak položte svůj květináč na parapet a doneste mío...“

„Je třeba všem mužům sdělit...“ říkal si Viktor, když pokolikáté obíhal kolem domku.

Skutečná a věčná láska přichází jen tehdy, když spolu se svou milovanou rodíš vytoužené dítě.“

(1 9 8 .)

TO JSOU VĚCI

To jsou věci. Život utíká a my se ani nesnažíme udělat si jasno o podstatě společenského zřízení. Ale vždyť to je jedna z nejdůležitějších životních otázek. Již dávno mi nedávala pokoj. Chtěl jsem, aby si Anastasia prohlédla dokumenty o budování statků, které jsem přivezl, a také můj dopis prezidentu Ruska a projekty zákonů připravené čtenáři.

Avšak po troše přemýšlení jsem se rozhodl, že je nebudu ukazovat Anastasii: nějak se mi nechtělo ji rozrušovat. Tím spíše, že pokud otěhotněla, potřebuje pozitivní a ne negativní emoce.

Nakonec jsem celý balík dokumentů, jež jsem přivezl, odevzdal dědečkovi a požádal jsem ho, aby vyjádřil svůj názor.

„Oho,“ pronesl dědeček, když přebíral z mých rukou těžký svazek, a poznamenal: „copak, Vladimíre, chceš, abych si to všechno přečetl ?“

„Ano, chci slyšet vaše mínění ohledně vzniklé situace.“

„Proto, abych určil své budoucí činy.“

„Ale své činy máš určovat sám, bez různých rad.“

„Takže nechcete číst ?“

„No dobře, přečtu si to, nebo se ještě urazíš.“

„Neurazím se. Jaký význam má čtení s tak zjevnou neochotou ?“

„Význam ? Význam je v tom, aby se zbytečně neutrácel čas na nepotřebné věci.“

Dědeček se posadil na trávku u cedru, otevřel balík a začal rozvázně překládat listy. Občas se jeho pohled zastavil na nějaké stránce. Občas se letmo podíval a otočil další stránku. Za nějakou dobu mi řekl:

„Vladimíre, potřebuji si pozorně všechno prohlédnout, mohl by ses zatím projít ?“

Odešel jsem asi dvacet metrů od dědečka, začal jsem se procházet sem a tam a čekal jsem, až ukončí čtení přivezených dokumentů a článků připravených pro almanach. S jejich textem bych chtěl seznámit také vás, vážení čtenáři.

Rozhovor s prezidenty

Řekněte mi, prosím, vážení pánové, prezidenti, premiéři a kancléři, kdo ve skutečnosti řídí státy ?

Na první pohled tato otázka vypadá divně, dokonce školák na ni odpoví: „Stát řídí prezident, vláda, Duma.“

Ale taková odpověď svědčí jen o velké iluzi lidských mas, a to nejen v našem státě. V této iluzi žijí jak obyčejní lidé, tak i samotní vládcové. Pomocí logického přemýšlení ji lze rozptýlit a je třeba to udělat. Ti, kteří si to nedokážou uvědomit, se narodí na zemi a zemřou, aniž by prožili svůj život, protože jejich tak zvaný život je iluzorní.

Takže - rozptýlit ! Pojdme si nejdřív ujasnit, co je to „řízení státu“. Jako hlavní a možná jediné je to řízení společenských procesů a jevů, jež se dějí v sociologické sféře. Za hlavního člověka v tomto řízení je považován prezident.

Tak se pojdme zeptat:

„Pane prezidente, odpovězte, prosím, řídíte rozvoj narkomanie ve vašem státě ?“

„Ne,“ odpoví prezident, „tento proces neřídím.“

„A prudký rozvoj prostituce ?“

„Ne, neřídím.“

„A co rozvoj korupce ?“

„Ne, neřídím.“

„A vymírání národa ?“

„Kdepak ! Neřídím vymírání.“

Lze položit velké množství otázek, na něž dostaneme odpověď „Ne, neřídím“. Dát jinou odpověď není možné, protože by charakterizovala vládcy jako zločince.

Proto také vychází: ve společnosti probíhají výrazné rozsáhlé procesy, jež ovlivňují život každého člověka, ale vrchní vládce a celá armáda podřízených úředníků s těmito procesy nemají nic společného. V tom případě, co řídí ?

Pokud bychom se pozorně zadívali, mimovolně, aniž by to sami tušili, řídí skrývání skutečných vládců, kteří, jak chápete, se mají před čím skrývat.

Mimochodem, žádný prezident, kancléř nebo premiér ani teoreticky, ani prakticky nemůže být správcem státu, pouze plní cizí vůli, již vnímá jako svou. A tohle mohou vědecky zdůvodnit například psychologové.

Pochopit to můžeme také my, pokud pozorně rozebereme svůj život.

Copak náš život není ovlivněný někým ve školce, škole, na univerzitě ? Jestli se jim bude chtít, vychovají z nás komunisty nebo fašisty anebo demokraty, jak je to teď.

A prostřednictvím této výchovy vyvolají patřičné společenské procesy.

„Skutečnost je třeba hodnotit pouze sebou," řekla Anastasia. Skvělá a správná slova. Ale aby skutečnost byla pochopená, je třeba přemýšlet. Jenže existující způsob života neposkytuje čas na přemýšlení. Proto používáme cizí hodnocení skutečnosti, nám vštípené.

A hlava státu má mnohem méně času na přemýšlení než obyčejní lidé. Jeho rozvrh dne je rozepsán do hodin a minut, a často někým jiným.

Dějiny, jež známe, také mluví o nemožnosti řízení státu prezidentem, který je stále na veřejnosti.

Je známo, že ve starodávném Egyptě byl faraón vychováván žreci a těm, samozřejmě, byla dopředu známa mnohá budoucí faraónova rozhodnutí. Ale i v období jeho vlády mu stále dávali rady. Fakticky faraón jen plnil cizí vůli.

Na Východě také měli vládcové mudrce u dvora a radili se s nimi.

Žrecové starodávného Egypta, východní dvorní mudrcové a naši volchvové vedruského období se neobtěžovali státními věcmi. Jejich hlavní úloha tkvěla v analýze a úvahách.

To, že takovou možnost nemají dnešní vládcí a poslanci, je připravuje o možnost efektivního vlivu na procesy probíhající ve společnosti, připravuje je o moc.

Potvrdil mi to jeden dobrý známý poslanec třech volebních období, doktor ekonomických věd, profesor. Ale potvrdil to až tehdy, když se vzdal svého poslaneckého mandátu a získal možnost přemýšlet, analyzovat.

Potvrdila to skandální situace, o níž se psalo v tisku, kdy se poslanec dnešní Dumy obrátil na Ústavní soud se stížností, že zástupce hlavy administrace prezidenta nekorektně poradil skupině poslanců Státní dumy, aby neuvažovali, ale dělali to, co je jim nařízeno.

Je to paradoxní, ale tento člověk se octl, možná intuitivně, nejbližší pravdě. Pro něj je jednodušší operativně a efektivně se rozhodovat sám, než pozorovat, jak přešlapuje kolem těchto řešení dav, jenž nemá možnost přemýšlet. Že je tomu tak, potvrzuje skutečnost, že dnešní strany, jež vešly do Státní dumy, nemají program, který by byl aspoň trochu srozumitelný a jasný pro lid. Situace s Anastasiiným

programem a ideami, které již zazněly, nejzřetelněji ukázala neschopnost existujícího systému přijmout samostatná řešení.

Anastasiin program podpořilo mnoho lidí, a jak ukázala analýza, jsou to z větší části lidé, kteří vedou střízlivý způsob života a přemýšlí. Spousty lidí v různých regionech státu, zdolávající překážky, přistoupily k jeho uskutečnění. Ale lidé ve vládě se ukázali jako neschopní dokonce pochopit, co se stalo mezi lidmi.

A co víc, vznikl odpor, který odhalil vliv vnějších sil na Rusko, ukázal, že stát není vůbec řízen vlastní vládou.

Samozřejmě že tento odpor není na úrovni žreců, kteří zakládají program na století a na tisíciletí. Je jednodušší, konkrétnější a je výplodem dnešního systému zřízení světa, v němž je pro Rusko vymezené místo surovinného přívěšku Západu a trhu pro nekvalitní produkty.

Pod slovem Západ není třeba chápat obyvatelstvo Evropy, Ameriky. Je to skupina transnacionálních společností a finančníků, kteří se zajímají o svůj zisk.

Jak se všichni můžeme přesvědčit, za poslední desetiletí se jejich plány intenzivně uskutečňují a naši vládcové, jemně řečeno, jejich uskutečnění nebránili. Což je dalším zjevným potvrzením toho, že nemají skutečnou moc.

Jedinou možností zabránit ničení státu a značné části jeho obyvatelstva je Anastasiin program.

„Ale,“ může odůvodněně poznamenat většina čtenářů, „pročpak se dále obrácíte na ty, kteří nemají moc a nejsou schopní něco měnit?“ Odpovím.

Zaprvé. Vážení čtenáři, vždyť se neobracím jen na vládu, ale v první řadě na vás, s nadějí, že společným úsilím dokážeme pochopit situaci, v níž jsme se ocitli. S nadějí, že tuto situaci interpretujete ve svých rodových knihách. Je třeba to určitě udělat. Jinak nezáviděníhodná budoucnost čeká nejen na nás, ale i na naše děti.

Zadruhé. Pamatuji si Anastasiinu otázku: „Kdo je vinen v nepřijetí pravdy: ten, který ji sděluje, nebo ten, kdo ji nepřijímá?“ Myslím si, že v tom, že ze strany státu není dostatečná podpora těch lidí, kteří začali budovat své statky, je také má vina. Nedokázal jsem vyložit myšlenku jazykem, který by chápali úředníci. Zdá se, že ruský jazyk je jeden, ale různé vrstvy ho používají odlišně a vkládají do slov různý smysl.

Takže jazyk, který by chápali úředníci, neovládám.

V administraci prezidenta, ve vládě a Dumě jsou stejní lidé jako já a vy. Také mají děti, manželky a vnuky, pro něž, stejně jako všichni rodičové, chtějí světlou budoucnost. A pokud dokážou pochopit situaci, získají skutečnou moc a dokážou podstatně ovlivnit pozitivní procesy ve společnosti. Ale kde, jak mám najít slova schopná zastavit neustálý shon? Je třeba hledat. Jinak přijdou noví politici, ale ti se také dostanou do stejného systému, jenž blokuje mysl. Proto se obracím na vás, mí čtenáři, s prosbou: pojďme společně hledat slova srozumitelná všem vrstvám společnosti.

Proto opět hájím své stanovisko a obracím se na našeho prezidenta a vládu.

Prezidentovi a vládě Ruské federace

Bezpochyby, Vy, jako vrchní vládce ruského státu, více než kdokoliv jiný máte zájem o rozvoj naší země. Jako kterákoliv hlava státu chcete získat uznání lidu a zanechat vzpomínku na období své vlády jako na to nejkrásnější, co položilo základy pro rozkvět státu a jeho lidu.

Stejně tak si i každá ruská rodina chce zařídit svůj život a životní podmínky důstojné lidské existence. Také každá matka, jež porodila dítě, touží po jeho šťastné budoucnosti, chápajíc, že ta je možná v tom případě, když stát celkově zamíří jasným a zaručeně dobrým směrem. Snažíte se na to nasměrovat státní instituce, vládu, ministerstva, regionální vlády. Avšak nehledě na upřímnost Vašeho přání a úsilí státních orgánů, ve státě přetrvává korupce, narkomanie, prostituce, dětská zločinnost a mnoho dalších negativních jevů.

Zhoršuje se ekologická a demografická situace. Rozpadávají se rodiny. Každoročně se zmenšuje počet obyvatelstva. Lid jednoduše vymírá.

Všechno, co děláte, je velice důležité: posílení vlády, reorganizace státního aparátu, reforma armády, znásobení HDP v ekonomice. Všechny ukazatele ve státě jsou v plusu, tempo je pozitivní, ale lidé to necítí. Pro lidi našeho státu - sousedy, kolegy v zaměstnání, příbuzné, rodiče a děti - je stále složitější se navzájem pochopit, najít citlivá a dobrá slova, budovat své vztahy na základě poctivosti, slušnosti a důvěry. Strach ze zítřejšího dne, z budoucnosti svých dětí se nezmenšuje. Copak tohle nejsou hlavní ukazatelé ?

Boj s negativními jevy se vede stále aktivněji, ale negativum se nezmenšuje. Proč ? Proč se přání lidu a prezidentovo úsilí neshodují se skutečností ?

Zdali není na čase, abychom se všichni podívali pravdě do očí a udělali závěr: boj se vede pouze s následky, ale ne s příčinami, jež je způsobují. Zdali není na čase, abyste otevřeně uznal fakt, že v našem státě existuje ideologie, která je společnosti cizí, a pochopil, že mnohé negativní procesy jsou inspirovány určitými silami. Jako čekista z povolání to nemůžete nevědět.

Národy, jsou těmito silami obalamutěny do takové míry, že začínají neadekvátně vnímat skutečnost. Nejjednodušší příklad je reklama. Odborní psychoanalytikové i obyčejní lidé chápou, že masová reklama není nic jiného než obrovský mechanismus působící na psychiku člověka. Pomocí tohoto mechanismu lze donutit lidi mnohých států, aby se živilí zdraví škodlivými produkty, nosili nepohodlné oblečení, volili určité politiky. A tento mechanismus obrovského působení na masy se jakoby nachází ve Vašich rukou, v rukou vlády státu. Je to tak ? Vůbec ne ! Má jiné majitele. Za pokus udělat pořádek v této otázce se ihned posypou obvinění z porušení svobody slova. Tato obvinění vznesou ti, kdo ve skutečnosti ani nepředpokládají svobodu slova pro lid. Informační prostředky se ve skutečnosti nachází v rukou finančních magnátů. Schovávají se za cynická vyjádření, že zadavatelé reklamy financují celou televizi, všechny pořady, „tolik vámi oblíbené“, a vnucují všem národům přišernou lež. Ale práci televize nefinancují žádní zadavatelé reklamy. Pouze předávají televizi část peněz, vybraných od lidí, jež jsou zakomponovány do ceny jejich zboží jako přídatek pro zaplacení reklamy v televizi, rádiu, v dopravních prostředcích a na ulici. Tudíž celý národ financuje práci televize tím, že kupuje chemické potraviny a nekvalitní spotřební zboží.

Financuje ubohé a zjevně vulgární televizní programy a seriály, jež vnucují obraz maniakálně posedlého neandrtálce.

Věda o obraznosti a v číh rukou je ideologie státu

Po všechny časy se ideologie státu vytvářela pomocí mechanismu působení na lidskou společnost prostřednictvím obrazů a starodávných znalostí vědy o obraznosti, jež byly zatajeny. Někdo z učených mužů třeba namítne, že taková věda neexistuje. Ale ona je. Její existence není určena přáním vědců, ale samotnou podstatou člověka. Člověk je tak uspořádaný, že myslí a jeho myšlenky vytvářejí obraz.

V poslední době je existence vědy o obraznosti často spojována se starověkým Egyptem. Z dějin jsou známa fakta, jak se pomocí obrazů vytvořených žreci osvobozovaly státy nebo se dobývala moc nad celými národy.

Podobné znalosti se pokoušely ovládnout speciální služby hitlerovského Německa. V sovětských dobách - třinácté speciální oddělení KGB.

Dnešní politologové Západu a teď již i naši intuitivně používají prvky této vědy. Odsud pochází výrazy: „stvořit image“, „způsob života“, „způsob myšlení“, „obraz kandidáta“.

Pro politology není důležité, jaké vnitřní cíle má kandidát, jaký je člověk, zda je dobrým odborníkem. Za peníze a pomocí informačních prostředků politologové vytvářejí obraz, jenž se má zalíbit lidu. A při volbách lidé nevolí ani tak člověka, jako obraz vytvořený politickými technology. Uběhne ještě trochu času a budeme volit gumového poslance a prezidenta.

Největším uměním politologů podstatně vyšší třídy je vytváření obrazu státu a celých národů.

V letitých dějinách lidstva je množství příkladů řízení státu pomocí obrazů.

Nejzřetelnějším a pochopitelným příkladem činnosti politologů vyšší třídy, „dnešních žreců“, „může být pro současného člověka situace, jež se stala s naším státem a jeho národy za poslední století.

Rozpadl se Sovětský svaz - jedno z nejmohutnějších impérií na světě. Ale co předcházelo vytvoření SSSR a jeho následnému rozpadu ?

Před vznikem SSSR byl vytvořen lákavý obraz budoucího socialistického a posléze komunistického státu. Statkáři, továrníci začali být představováni jako zloduchové, kteří trýzní pracující lid. V Rusku ještě vládl car. Monarchie se zdála být neotřesitelná. Ale zároveň již působil obraz, jenž získával své stoupence, a ti nacházeli všemožné cesty zničení monarchie a stvoření nového státu. Podle nového obrazu.

Rozpadu Sovětského svazu také předcházelo vytvoření obrazu SSSR jako totalitního státu a projednávala se nutnost stvoření nového - šťastného, svobodného, demokratického státu západního typu. Vláda státu začala být představována v roli krvelačného potlačovatele svobod a lidu. Socialistický řád - jako nepřijatelný a bezvýchodný. Obrazy komunistů, vytvořené režiséry,

herci a malíři, na nichž se vychovávaly celé generace, byly odsunuty stranou. A co namísto toho ?

Vzniklé vakuum začaly zaplňovat obrazy prosperujících podnikatelů, zločinců, prostitutek, hollywoodských krasavic. Mládež se snaží napodobovat jejich zvyky a mravy. Kritériem blahobytu se bezpodmínečně stává materiální dostatek. Kdo a jak jej získal, to není důležité. Celému národu bylo sděleno, že je nutno budovat rozvinutý demokratický stát, ale při tom byly a jsou zatajovány nepřekonatelné problémy, jež existují v zahraničí: narkomanie, obrovská korupce, zhoršení ekologie, psychická deprese, pokles porodnosti a mnohé jiné.

Ženy odmítají rodit, když nevidí budoucnost pro své děti.

Národy demokratických států nevidí jasnou budoucnost, ale současní žrecové potřebují představit existující demokracii jako jediný přijatelný řád pro lidskou společnost. Proč ? Protože v podmínkách dnešní demokracie se nejjednodušeji řídí. Nejjednodušeji se lze schovat za svobodu slova, svobodu podnikání, svobodu volby a předhodit lidu bulvár. A nedělá se to náhodně, ale cílevědomě a s úmyslem. S jakým obrazem sympatizujete, takovým se stanete.

Tito politologové znají, co bude dál s celým lidem. Určit iniciátory kataklyzmat, jež se dějí v Rusku, není složité. Stačí prozkoumat, kam pokaždé mizí cenné lidské a materiální zdroje.

Po revoluci roku 1917 obrovský emigrační proud odnesl z Ruska na Západ solidní kapitál, historické cennosti a tradice, ale nejdůležitější - lidský potenciál.

Po rozpadu sovětského impéria reformy a lákavý obraz úspěšných civilizovaných států nás okradl a stále okrádá o naše materiální a intelektuální zdroje.

Ale nejsmutnější je současný obraz, vytvořený pro naši zem, který má zničit stát a národy, jež v něm žijí. Pro tohle vůbec není potřebná vojenská intervence. Působí významnější síla než zbraň. Působí obraz. Vybudovaná kombinace, kterou by mohli určit analytikové již dnes, vůbec není složitá. Zkusme chvíli uvažovat.

Co teď budujeme ? Kam kráčíme ? Politologové říkají: „Budujeme rozvinutý demokratický stát podle západního vzoru. A tudíž, až jej vybudujeme, všichni budeme bohatí a šťastní.“ „Ale,“ odůvodněně poznamenávají milióny občanů, „pokud na zemi již existují rozvinuté, demokratické a šťastné státy, není jednodušší hned teď tam odjet ?“ A odjely milióny lidí do Německa, Izraele, Ameriky a jezdí dál, dodávajíce těmto státům intelektuální a materiální kapitál. A stávají se tam otroky. Obraz působí !

A co mají dělat ti, kteří zůstali v Rusku ?

„Budovat rozvinutý demokratický stát a bohatnout,“ říká obraz. Ale co má pro toto budování dělat zaměstnanec státní dopravní inspekce ? Prodavač v obchodě ? Úředník ? Mnozí to nechápou. Jak má člověk zbohatnout, když dostává výplatu tři až pět tisíc rublů, také není jasné. Ale vždyť mnozí to nějak dokázali, jezdí drahými auty, budují přepychové vily, jezdí do drahých lázní. Nějak to dokázali...

A začíná se to dařit celému státu. Prodavačům a zákazníkům, dopravní policii a úředníkům, důstojníkům a vojákům, učitelům a studentům. Ale ti, kteří znají vědu o obraznosti, se takovému úsilí pouze vysmívají: „Dělejte, chytejte si vlkodlaky v náramenících, pak budete vytvářet bezpečnostní službu uvnitř bezpečnostní služby.“ Necelíme příčinám, ale důsledkům, obraz již odvedl

svou práci. Je schopný bez překážek pronikat do mysli politiků, generálů, vysokých úředníků i obyčejných lidí. Je to obraz. Neexistují pro něj pohraniční hlídky, zavřené dveře kabinetů. Naláká ruskou dívku ze vzdálené vísky do zámořské země, naláká ji na jakoby šťastný život a donutí k prostituci na Kypru, v Izraeli nebo New Yorku. Kvůli tomuto, jakoby šťastnému životu, donutí úředníka k tomu, aby bral úplatky a policajta - aby se domluvil se zločinci. On - obraz - je velká energie. A naši politikové stále opakují a opakují: „rozvinutý demokratický stát“, „civilizovaný Západ“. Tím posilují obraz zhoubný pro stát.

Lidé si uvědomují, že se se státem děje něco špatného, proto také projevují pochopení, když se Vy, Vladimíre Vladimíroviči, snažíte udělat pořádek, ale jak toho dosáhnout? Samotné upevnění struktury vlády tady nestačí. Upevnili jste strukturu vlády, ale tímto jste upevnili nejen svoji moc, ale také moc obrazů.

Tisíce úředníků dostali větší moc, ale jsou pod vlivem obrazu, a aniž by si to uvědomovali, budou konat v jeho zájmu. V zájmu těch, kdo jej vytvořili. A tvůrci se již rozhodli, že osud Ruska je předurčen. Jejich činy se staly bezuzdnými a nepokrytě drzými. Pro upevnění své moci, pro podporu image, zhoubného pro stát, jsou do Ruska posláni speciálně připravení odborníci. Oficiálně prohlašují, že na území Ruska působí speciálně vyškolení lidé, jejichž úkolem je sledování a v případě potřeby korigování ideologické složky státu. Myslím, že Vy to také víte.

Pojďme se zamyslet, proč za poslední roky v krásné literatuře, kinematografii, televizi našeho státu vzniklo tak málo pozitivních obrazů? Obrazů, jež jsou schopné nadchnout lidi, vést je, pomáhat v budování překrásné budoucnosti pro děti. My si je ještě pamatujeme a žijeme těmito obrazy, ale co naše děti?

Jsme ujišťováni, že je to zájem většiny: všichni lidé se chtějí dívat jen na hollywoodské krasavice, pořady o vyřizování účtů mezi zločinci, slyšet informace o krvavých událostech. Lež! Lidé to nechtějí! Říká se nám: nechceš - nedívej se, nelíbí se ti - neposlouchej. Prý, svoboda volby. Není to úplně tak. Přesněji, vůbec to tak není. Volba ve skutečnosti neexistuje! Nemají ji děti ani dospělí, a už vůbec ne starší lidé. Pokud nejsi zatvrzelým, cynickým a bezduchým člověkem, cesta k nakreslenému blahobytu je uzavřená. A jiná cesta neexistuje. Copak to tak kolem vás není? Nebo kolem nás? Celá tato bakchanálie se podsouvá záměrně. Již dávno jsou vypracovány speciální, skryté mechanismy výběru. Básníci pedagogové-novátoři, režiséři, spisovatelé, kteří si dovolí stvořit pozitivní obrazy Ruska, jsou tvrdě pronásledováni. Pro ně jsou jednoduše všechny dveře zavřené.

Dělají to západní speciální služby také pod záminkou boje proti sektářství. Podobná prohlášení lze slyšet nejen z úst důstojníků ruských speciálních služeb, ale také veřejných a politických činitelů. Z úst vyšších úředníků administrace prezidenta Ruské federace - Vaší administrace.

Například, zástupce hlavy administrace Surkov ve svém rozhovoru pro jednu noviny sdělil:

„Proti Rusku se vede tajná válka těmi kruhy v Americe, Evropě a na Východě, jež považují náš stát za potenciálního nepřítele. Za svou zásluhu považují téměř nekrvavý kolaps Sovětského svazu a snaží se tento úspěch rozvinout. Jejich cílem je zničení Ruska a zaplnění jeho obrovských prostorů početnými kvazistátními útvary, neschopnými činnosti.“

Podobná tvrzení jsou absolutně logická již proto, že síly, jež rozbouraly Sovětský svaz, existují, a je přirozené, že se po vítězství v určité etapě neuklidní, ale určitě budou pokračovat v ničivém působení.

A tady není příliš důležité konstatování faktů, ale pochopení mechanismu, jehož prostřednictvím se uplatňuje ničivý vliv.

Již víme, že rozpad Sovětského svazu se neuskutečnil pod vlivem ozbrojeného vpádu, ale v důsledku ideologického zpracování obyvatelstva. Ideologie - to je hlavní mechanismus, s jehož pomocí lze zničit nebo posílit jakýkoliv stát. Ale jakákoliv ideologie může působit na dav, pokud je dobře vybudovaná a nastavená struktura vlivu. Ona existuje a není naše: jejím prostřednictvím nepracují naše obrazy. Ale kam zmizely naše ? Zničili jsme je !

V SSSR kromě ideologických ústavů a vysílacích center, ideologických oddělení Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu a Ministerstva kultury, kromě tisku existovala obrovská síť paláců a domů kultury, okresních a vesnických klubů.

Tyto instituce umožňovaly miliónům mladých občanů bezplatně navštěvovat kroužky umělecké tvořivosti. Konaly se tam přednášky, schůze. Lidem se předávala a vysvětlovala ideologie přijatá státem.

Na začátku perestrojky, když se změnila ideologie, síť těchto institucí byla likvidována a přerušilo se její financování.

Je těžké si představit, že by řidič, jenž jede po silnici a najednou se dozví, že se pohybuje špatným směrem, místo toho, aby se otočil a namířil správným směrem, začal rozebírat své auto na části. Ale právě něco podobného se stalo v našem státě. Když společnost usoudila, samozřejmě ne bez pomoci určitých sil, že jedeme špatným směrem, místo toho, aby se otočila a použila již existující mechanismus, jednoduše jej zničila. A co místo toho ?

Hlavní roli v duchovní výchově obyvatelstva, a v první řadě mládeže, se předpokládalo svěřit Ruské pravoslavné církvi. Objevuje se však stále více důkazů toho, že v první řadě je třeba vychovávat větší část samotného duchovenstva.

Ruská pravoslavná církev, jako instituce duchovnosti, katastrofálně nesplnila očekávání. Proč ? Jednoduše proto, že už za několik let se ukázalo možné, za podpory státu, vystavět dvacet tisíc kostelů, ale na výchovu dvaceti tisíc vysoce duchovních kněží, skutečně schopných utěšovat a vychovávat lidi, jsou zapotřebí století a určité podmínky.

A ne takové podmínky, kdy stát rozhazuje úlevy a finance, což pouze kazí morálku, přivolává konjunkturalisty a podvodníky. V takové situaci nevyhrávají skuteční duchovní pastýři, ale ti, kteří jsou mazanější a nacházejí se blíže u koryta. Nevítězí ta farnost, v jejímž čele je vysoce duchovní kněz, ale ta, která dokázala získat financování.

Celý proces získávání farníků a zvyšování jejich duchovnosti je dlouhodobý, trvající léta. A tak si vesnický kněz záplatuje své roucho, nemá možnost koupit si nové, zatímco jiný jezdí cizím drahým autem.

O mamonářství a chamtivosti, jež zasáhly duchovenstvo Ruské pravoslavné církve, mluvil také Jeho Svatost patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij II. 15.

prosince roku 2004 v Sále církevních koncilů Katedrálního chrámu Krista Spasitele na každoročním zasedání Biskupského koncilu města Moskvy:

„Dnes jsme nuceni pozorovat řadu negativních jevů: je to celková statická státnost církevních zvyklostí, nepřítomnost dynamiky v životě farnosti, malá návštěvnost chrámových mší, nepřítomnost náboženských zájmů u dospívající generace.“

„Zneklidňujícím příznakem odumírání pravoslavného vědomí, poklesu zbožnosti a duchovního nadšení je stále zvětšující se komercializace mnohých stránek farního života... Materiální zájem stále častěji vystupuje do popředí, zastiňuje a zabíjí všechno živé a duchovní. Dosti často chrámy, podobně jako komerční firmy, obchodují „církevními službami“.“

„Nic tak neodtrhává lidi od víry, náboženství, jako hamižnost kněží a duchovenstva. Ne nadarmo se chamtivost považuje za ohavnou, zhoubnou vášeň a jedinou zradu před Bohem, smrtelný hřích.“

Patriarcha zakázal vybírat poplatky za církevní svátosti - svatost oltářní, sňatek, udělování posledního pomazání a pohřební obřad - a obchodovat „církevními službami“. Ale zda se duchovenstvo podvolí zákazu, jež uvalil vysoký církevní hodnostář, pokud již překročilo něco vyššího - Boží přikázání ?

Ruská pravoslavná církev, ale zdali je ruská ?

Mimo jiné na Ruskou pravoslavnou církev snad nejzoubitěji zapůsobily západní zvláštní služby. To bylo samozřejmě možné předpokládat, pokud by se to někomu nařídilo. Chápeme, že změnám v našem státě vždy předchází ideologické zpracování. Copak mohly oddíly západních speciálních služeb, jež jsou zodpovědné za přeměny v Rusku výhodné pro jejich pány, nechat bez povšimnutí tak důležitou instituci, jako je Ruská pravoslavná církev ? Samozřejmě, že ne ! Jinak by jejich práce nebyla odborná. Tím spíše, že situace pro ideologickou diverzi v Rusku se vyvíjela více než příznivě. Naše speciální služby byly, jemně řečeno, zaměstnané vnitřním vyřizováním a myslím si, že teď se mu stále ještě věnují.

Nelze posuzovat všechny operace západních speciálních služeb, jež byly uskutečněny prostřednictvím struktur Ruské pravoslavné církve. Ale jedna z nich měla velkou odezvu ve společnosti. Její zhoubné následky pocítily a stále pocítují miliony Rusů, včetně duchovenstva.

Jedná se o strukturu zřízenou pod záštitou Ruské pravoslavné církve (RPC), která očerňuje světské i náboženské organizace Ruska a vyvolává v nich nepřátelství vůči RPC.

„Sektoborci“ konali jménem církve, a podle jejich vyjádření, dokonce s požehnáním patriarchy Alexije II. Jako odpověď na jejich činy lidé, kteří se dříve chovali k církvi loajálně, nebo dokonce navštěvovali chrámy a byli pokřtěni, jednoduše začali strhávat z krků své křížky.

Ještě jedna vychytralost „sektoborců“: pod pláštěm odhalování „sekt“, které si vymysleli, fakticky kritizovali Ruskou pravoslavnou církev a vysmívali se jí.

Takovým způsobem byla církvi zasazena těžká rána.

Posléze se rozhodli řídit také vyšší orgány státní moci Ruské federace.

Lidé, kteří srdcem a duší přijali ideu překrásného budoucna Ruska vyličeného v knihách, se v různých oblastech Ruska obraceli a stále se obrací na místní správní úřady s prosbou, aby přidělily jejich rodinám pozemky pro vytvoření rodových statků.

A co je zvláštní, poprvé lidé nežadají úlevy, přídavky, ale nevelkou část přírody svého státu, kde si sami vytvoří podmínky pro život, ne pro přežití. Zdálo by se, že nadšení, jež se objevilo mezi lidmi, může být pouze vítané. A toto nadšení není krátkodobé. Poslední čtyři roky nasvědčují tomu, že přání těchto lidí je promyšlené a trvalé. Idea uchvacuje různé vrstvy obyvatelstva: studenty, vědce a podnikatele, učitele, lékaře a důchodce, vojáky a politiky, malíře, básníky a spisovatele. Jsou mezi nimi také akademici, guvernéri a manželky prezidentů bývalých sovětských republik.

Pomocí těchto lidí je možné vyřešit mnohé sociálněekonomické úlohy ve státě, rázně změnit demografickou situaci, problémy s bezpečností potravin, se zaměstnaností obyvatelstva a zdravím národa. Ale to hlavní - spojit se s obrovskou silou lidu, který, vytvářeje svůj prostor, posiluje milovanou zem a stát, jenž mu dal takovou možnost.

Ale zřejmě se někomu velice nelíbilo pozitivní zaměření vzniklé v ruském národě.

Okupanti v akci

Do výkonných „orgánů subjektů“ /*samosprávní územní jednotky (celkem 89)*/ Ruské federace, a dokonce i městských útvarů přišlo nařízení, aby čtenáři mých knih byli považováni za sektáře a teroristy, a tudíž aby se bránilo jakýmkoliv jejich počinům, obzvláště těm lidem, kteří projeví přání založit na venkově svůj rodový statek.

Aby se v informačních prostředcích, dokonce pod hrozbou výpovědi novinářům, nevyprávělo o tomto počinu. V případě, že by se o nich hovořilo, pak pouze jako o lidech, kteří se zbláznili a volají všechny lidi do lesa, zpátky do minulosti.

Aby se kladly překážky pracovníkům kulturních institucí v uskutečnění akcí spojených s knihami a ideami, které jsou v nich vyložené.

Zpráva přicházející od čtenářů zjevně svědčí o tom, že na území našeho státu působí nějaké společenství, jež má své agenty ve státních a náboženských strukturách a provádí svou destruktivní politiku.

Není to jen mé tvrzení. Mluví o tom také analytikové, kteří se seznámili se shromážděnými materiály.

Dokonce se objevil termín „kult Anastasie“. Ale co a kdo se myslí těmito slovy ? Já - jako spisovatel ? Má kniha s názvem „Anastasia“ ? Hrdinka knih, jež se jmenuje Anastasia ? Milióny čtenářů ? Nebo jejich snaha uskutečnit Anastasiinu ideu o překrásném, šťastném Rusku ? Vypadá to, že všichni a všechno najednou.

Je smutné pozorovat, jak zámořští i domácí diákoní, ani ne křesťanského náboženství, okupovali pravoslavnou církev a působí na úředníky státního aparátu. Křesťanství je pro ně pouze pohodlnou zástěrkou, jejich činy zřetelně svědčí o tom, jak daleko mají ke křesťanské morálce. Jejich metody jsou staré. Stejnými

způsoby lži a násilí se ničila kultura starodávné Rusi a vštěpovala se lidu cizí ideologie. Psal jsem o tom ve svých knihách. Hned jsem byl obviněn z pohanství. Ale co je to obviněn z pohanství? Není to nic jiného, než obvinění z přání znát dějiny své země, kulturu svých prarodičů.

Avšak jsou také velice radostné a povzbuzující události. Život stále častěji začal vytvářet situace, které jakoby osvětlují neviditelným paprskem jejich neslušné činy. Dostává je, dá se říci, do anekdotické situace. Posudte to sami.

(199.)

RODOVÁ KNIHA A RODINNÁ KRONIKA

V roce 2002 vydalo nakladatelství DILJA další knihu ze série Zvonící cedry Ruska s názvem „Rodová kniha“, v níž čtenářům sdělilo: „Pro naše vydavatelství se stala blízkou a jasnou idea o RODOVÉ KNIZE. Když jsme tuto knihu tiskli, rozhodli jsme se neprodleně přistoupit k vydání RODOVÉ KNIHY pro vedení osobní rodinné kroniky.“

Vbrzku po vydavatelství DILJA vytisklo v roce 2003 vydavatelství RUSKÝ DŮM knihu s názvem „Rodinná kronika“, jedním z jejích autorů je archimandrita Tichon (Ševkunov). Na začátku knihy vystoupil s radami prezident Ruska V. V. Putin a patriarcha moskevský a celého Ruska Alexij II.

„Rodinná kronika“ - není pouhé povídání o několika lidských osudech, nebo dokonce o celém rodu, je to vyprávění o dějinách celého státu. Osud Ruska - to jsou příběhy rodin, jez se střídají v radě pokolení.“

„Tyto znalosti jsou zapotřebí proto, aby si každý ruský občan uvědomoval své kořeny, svou sounáležitost s dějinami naší velké Vlasti.“

Prezident Ruska V. V. Putin: *„Atmosféra rodiny, rodinného krbu, vzájemné vztahy s příbuznými, vzpomínka na předky a výchova potomku - to všechno má obrovský význam pro mravní zázemí osobnosti, a tudíž také státu. Ne nadarmo se u mnohých národů říká, že láska k Vlasti začíná rodinou.“*

Patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij II.

Ale jako první tuto ideu vyslovila Anastasia: *„Uplyne jen málo dnu a milióny otců a matek v různých koncích Země budou tvořit Rodovou knihu, zaplňující stránky svou rukou. Rodových knih bude velké množství. A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro naše děti. Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne historická lež.“*

Anastasia

Nebudeme se pouštět do podrobností, jak a díky komu vydavatelství RUSKÝ DŮM následovalo vydavatelství DILJA. Důležitá je realizace samotné myšlenky. Teď vidíme, že ideu podpořili prezident Ruska, patriarcha a předseda Státní dumy, jenž předával školákům „Rodinnou kroniku“ v Den vědění.

A copak teď mají dělat chudáci pomlouvači? Zařadit prezidenta, patriarchu a předsedu Státní dumy k sektářům? A zároveň také bývalého prezidenta

Ukrajiny, jenž podepsal nařízení o rolnickém hospodářství, podle něhož se Ukrajincům poskytuje ne jeden, ale dva hektary.

A také guvernéra Ajackova, jenž v rozhovoru na NTV (nezávislá televize) o anastasiovcích řekl: „Na nich je budoucnost státu," a vyzval úředníky svého aparátu, aby si vzali půdu a budovali rodové statky.

A také guvernéra Kemerovské oblasti Tulejeva, jenž přidělil půdu pro osadu.

A také Vrchního muftího Ruska Talgata Tadžuddina, který na otázku korespondenta studia „Stvoření": „Jaký máte vztah ke knihám ze série Zvonící cedry Ruska ?" odpověděl:

„Mám rád tyto knihy, čtu je a mnoho mi přinášejí. Cítím, že při čtení těchto knih se člověk upevňuje ve víře v Boha. Vždyť víra v Boha potřebuje každodenní potravu. Jenže pro tohle nemají být otevřené pouze oči, ale, co je nejdůležitější, - otevřené srdce. Srdce je dané pro to, aby člověk miloval, a knihy Vladimíra Nikolajeviče Megreho pomáhají milovat Boha. Tuto pravdu předává lidem prostřednictvím Anastasiiných slov. Možná, že pro teology jsou tam sporné otázky, možná někdo třeba řekne, že je to jakoby hypotéza, ale víra v Boha a co víc - láska k Bohu, se hromadí ze začátku po špetkách, až potom se stává nezměrnou. A člověk se stává šťastným již v tomto světě, ještě než odejde do onoho světa. Knihy ze série Zvonící cedry Ruska nám v tomto pomáhají."

Den před těmito událostmi, zjevně pod tlakem intrik a zastrašování stále týchž „sektoborců", jeden z pravoslavných arcibiskupů (nebudu ho jmenovat, aby se nezapsal do dějin) podepsal dopis, v němž vyhrožoval vyloučením z církve všem, kteří budou číst a šířit knihy ze série Zvonící cedry Ruska.

Takže arcibiskup „vylučuje" z církve samotného patriarchu, jenž podpořil ideu vytvoření „Rodinné kroniky" a spolu s prezidentem podepsal svou výzvu. Připusťme, že patriarcha mé knihy ani neměl v rukou, to není důležité, vždyť v knize nejsou důležité papír s natištěnými písmeny, ale myšlenky, jež jsou v nich vyloženy. Jedna z idejí je podpořena a jsem si jist, že vbrzku budou podpořeny na státní úrovni také ostatní. Ale zatím...

Možná, že je na čase, aby právní orgány zaměřily svou pozornost na to, čím ve skutečnosti jsou takzvaní „sektoborci". Jaké metody a intriky používají, usídlivše se pod klenbami Ruské pravoslavné církve. Je zřejmé, že vůbec ne proto, aby se modlili ! Rozpoutávání nešváru mezi náboženstvími, diskreditace orgánů státní moci - to je to, čím se zabývají.

A je hloupé předpokládat, že nějaká skupina „sektoborců" je silně znepokojená mým osobním duchovním zázemím. Jejich činy jasně svědčí o tom, že pracují na zakázku a nemají dopustit jakékoliv pozitivní změny v Rusku. Jejich ideologická diverzní práce se názorně ukazuje také na následujícím příkladu.

Židovská otázka

Poslední dobou opět, již pokolikáté v posledním tisíciletí, se rozněcují vášně.

Stále častěji se mluví o nárůstu extremistických postojů v Evropě a Rusku, a to rovněž proti Židům. Kongres židovských klanů, jež se konal v Evropě, tuto situaci dává do souvislosti s růstem muslimského obyvatelstva v evropských

zemích, které prý je agresivně naladěno vůči Židům. Ale množství konkrétních historických příkladů svědčí o tom, že agrese může být vyprovokována. A tohle teď dělají určité kruhy velice aktivně. Podněcovatelé se mohou nacházet také mezi samotnými Židy.

Vzniká dojem, že organizace pogromů je objednána. Židovské pogromy jsou pro někoho výhodné, i materiálně. Extremistickým organizacím nemohou pogromy přinést materiální prospěch, spíše utrpí ztráty. Ale státy, do nichž se uchýlí část židovské finanční oligarchie, ve snaze zachránit se před pogromy, legalizovat mnohomiliardové zisky a získat mezinárodní imunitu, získají znatelný užitek.

A kvůli svému prospěchu jsou připraveni vystavit úderu obyčejné Židy, žijící na území Ruska, kteří za nic nemohou.

Tak už bylo nejménou v dějinách mučednického židovského národa.

Na co jsou potřebné pogromy? Jednoduchá logika. Ve společnosti narůstá nespokojenost vůči oligarchům a velkým finančním podnikavcům. Podle údajů státního statistického úřadu přibližně sedmdesát procent obyvatelstva země si myslí, že je třeba je neprodleně připravit o moc a soudit. Prezident, vláda i prokuratura Ruska se v rámci zákona pokoušejí vyšetřit činnost řady oligarchů. Je vyhlášen boj s korupcí a při nejmenším v nejbližších čtyřech letech mohou oligarchové přijít o svůj kapitál. Za takové situace se samozřejmě snaží opustit Rusko. Ale vzniká problém, jak legalizovat kapitál převedený na Západ. Nejjistější způsob - vyprovokovat takový pogrom, aby to otřásl celým světovým společenstvím. Dále je všechno jednoduché. Finanční magnáti, kteří se v době pogromů octnou v jedné ze západních zemí, se prohlásí za politické uprchlíky a samozřejmě dostanou politický azyl a legalizaci kapitálu. Zároveň si prostřednictvím nastrčených nebo pověřených osob zachovají, byť částečnou, kontrolu nad surovinami a továrnami.

A tady je třeba se obrátit na všechny Rusy, v první řadě na organizace, jež se považují za patriotické. V žádném případě se nenechte vyprovokovat a nedopouštějte se ničení synagog. Hráli byste podle cizího scénáře.

Nelze obviňovat všechny Židy z intrikánství a špatných činů. Mezi Židy, stejně jako mezi Bělorusy, Ukrajinci a Rusy, jsou různí lidé. Jako důkaz vám povím následující. Když jsem vystupoval na čtenářské konferenci v Kazani, kde v sále byli přítomní lidé různých národností včetně mnoha muslimů, přečetl jsem kapitolu z knihy židovského spisovatele a básníka Jefima Kušnëra „Nekrvavá revoluce“. Předtím, než jsem začal číst, jsem řekl, že je to židovský spisovatel, který žije v Izraeli, ale píše o Rusku, o jeho budoucnosti. Přečetl jsem kapitolu, a když jsem byl na konci, zazněl v sále bouřlivý potlesk.

Muslimové tleskali židovskému spisovateli a básníkovi.

Proč se to stalo? Proč muslimové, kteří jsou považováni za agresivní, aplaudovali židovskému spisovateli?

No proto, že ve své knize vypráví o překrásné budoucnosti Ruska, jež spojuje s ideami vyloženými v knihách Zvonící cedry Ruska. Vyzývá ruskou vládu k přijetí programu založeného na těchto ideách.

Ihned řeknu, že to není jediný ze Židů, který přijímá a podporuje Anastasiinu koncepci vyloženou v knihách.

V Izraeli je klub čtenářů knih o Sibiřance Anastasii. Izraelci skládají písně v ruském jazyce a v hebrejštině o hrdinech ze série Zvonící cedry Ruska. Celkově mám dojem, že do čela hnutí za realizaci těchto idejí se nakonec postaví Židé a povedou za sebou lid mnohých států.

Přinejmenším mám informaci o tom, že právě v Izraeli jsou poskytnuty nemalé prostředky na budování ekologicky čistých osad. „Och, jsou to chytráci. Zmocnili se ruské ideje," řekne se potom.

Vždyť se ničeho nezmocňují, ale zachraňují. Řekněte mi laskavě, kdo brání ruské vládě v realizaci idejí vyložených v knihách ? Ale vždyť právě na ni se obraceli a obrazení téměř v průběhu pěti let s kolektivními a individuálními dopisy Rusové z blízkého i vzdáleného zahraničí.

Vzniká komická situace. Řada analytiků mluví o vzniku nacionální ideje v ruském národě. Ale realizovat se za současných okolností bude muset nejdřív v Izraeli. Kdo je vinen ?

Celkově úvahy o židovské otázce, přinejmenším ty, které jsem měl možnost přečíst v publikacích na toto téma, jsou dosti primitivní. Skoro všechny se omezují na obyčejné konstatování faktů: „Židé se zmocnili tisku v různých zemích.", „Televize je bez výjimky židovská.", „Většina finančních toků je kontrolována Židy."

Bez pochyby je to tak, včetně dnešního Ruska. Ale to je pouhé konstatování faktů, nic víc. Podstatně zajímavější je zjistit, proč podobné situace vznikají v různých zemích, a se záviděníhodnou neměnností, již v průběhu řady století ?

Ihned vám povím následující. Židé to jednoduše jsou povinni udělat a my se jim musíme podvolovat, a to na zákonodárné úrovni.

Posudte to sami, Státní дума Ruské federace přijala zákon, podle něhož se v našem státě považují za hlavní čtyři náboženství. Dvě z nich jsou křesťanství a judaismus.

Z koncepce křesťanského náboženství vyplývá, že křesťan je otrokem Božím. Bohatství není vítané. V Sant Petěrburgu je z okna hotelu, v kterém píši tyto řádky, vidět obrovský pravoslavný chrám Vladimírské Matky Boží, na jehož fasádě je velkými zlatými písmeny napsáno: „Přijmi, vládkyně, modlitby otroka tvého."

Z koncepce judaismu vyplývá, že žid je Bohem vyvolený, patří mu bohatství, půda, lichvářství je vítáno.

Všichni víme, jak obrovský vliv mají náboženství na psychiku, formování osobnosti a způsob života člověka.

Uvažujme tedy logicky. Nejvyšší zákonodárný orgán našeho státu přijal tyto dvě koncepce, a tak určil, kdo má být otrokem a kdo vládcem.

A přestaňme si navzájem motat hlavy, pokud jsme občané uctívající zákon. Podle zákona, jež přijala naše vláda, přijmeme jako skutečnost moc Židů nad námi.

Někoho takový stav věcí třeba neuspokojí. Někdo dané tvrzení bude pokládat za absurdní. Ale přestaňme zavírat oči před realitou života, je třeba vidět příčiny jevu, ne si stále tupě vychutnávat následky.

Pokud se někomu vzniklá situace nelíbí, pojďme společně hledat východisko.

Tímto východiskem může být idea, kterou se stejným nadšením přijímají muslimové, křesťané, judaisté i představitelé jiných konfesí.

Taková idea existuje. Právě ona napraví situaci, právě v ní je budoucnost. Tomu nasvědčují konkrétní fakta a životní události.

Pojďme tvořit

Prezident Ruské federace v dopisu Federálnímu shromáždění vytýčil jako úkol zdvojnásobit do deseti let hrubý domácí produkt (HDP). Nu což, úkol je úkol. A je třeba činit opatření k jeho realizaci. V první řadě nadchnout lid. Vždyť právě on musí zapracovat tak, aby se ukazatele HDP zdvojnásobily. A co se stalo po vytýčení úkolu nejvyšší úřední osobou dnešního státu ?

Začaly se odehrávat neuvěřitelné události.

Místo toho, aby se alespoň udělal pokus splnit stanovený úkol, jedni vysoce postavení úředníci začali mluvit o nereálnosti jeho splnění, druzí o tom, že přece je třeba jej plnit. A to je všechno ! Nic víc. Na tyto debaty se utrácel čas a v důsledku toho skončil rok 2004 žalostně: růst HDP byl pouze 6,4 %.

Po celou dobu od okamžiku vytýčení úkolu se o něm v tisku mluvilo se zajímavým podtextem „splnitelný-nesplnitelný“ a opět žádný pokus o splnění.

Právě tato situace ukazuje, že v Rusku dochází k úplnému kolapsu vlády. A i kdybychom volili nebo určovali úředníky, nařízení se pod různými záminkami plnit nebude.

Představte si tuto situaci: vrchní velitel dává povel „připravit se k útoku“ a jeho pomocníci - generálové a plukovníci - místo toho, aby vypracovali plán útoku, začínají projednávat, „zda je to uskutečnitelné, nebo ne“. V důsledku toho je porážka nevyhnutelná. Což se také stalo.

Ale možná, že úkol stanovený prezidentem byl skutečně nesmyslný ? Nemůžeme to posoudit, dokud se nepokusíme udělat si v tom jasno. Ale už předem říkám: je splnitelný !

Předpokládám údiv čtenářů: co mají společného Ruská pravoslavná církev, „sektoborci“, západní speciální služby a úkol zdvojnásobit HDP, stanovený prezidentem ? Nespíchejte. Tady je velice úzká vzájemná spojitost.

Zamysleme se, kdo má zájem na zdvojnásobení HDP ? Samozřejmě, že Rusko. Komu to nevyhovuje ? Samozřejmě Západu, který považuje Rusko jen za odbytiště svých produktů, ne vždy kvalitních.

A západní zvláštní služby se jako vždy ukázaly na úrovni, když „vynechaly“ úředníky a prezidenta Ruska. Vysmály se jim již ve stádiu vytýčení úkolu. Ale popořádku.

Aby se HDP celkově zdvojnásobilo, bylo zapotřebí určit ta odvětví národního hospodářství, kde je třeba výrazně zvýšit produkci, a také ta, kde zvýšení není žádoucí. Například: vždyť není třeba zdvojnásobovat produkci lihovin a tabákových výrobků: Rusko se i bez toho zalyká vodkou a dusí se tabákovým kouřem. Nelze zdvojnásobovat výrobu zbraní, budovat nová kasina a zdvojnásobovat odtok surovinových zdrojů ze státu. A pokud je tomu tak, na zbylá odvětví

národního hospodářství nepadá úkol zdvojnásobení, ale ztrojnásobení a zčtyřnásobení. Tato odvětví nejsou určena, a tudíž jim nebyly stanoveny ani úkoly.

Ale proč dávat úkol zčtyřnásobit, pomyslí si někdo, když se debatuje, zda je možné zdvojnásobit? Zčtyřnásobit není možné.

A já říkám, že je možné! Je možné a dokonce bez dodatečných kapitálových investic.

Jako příklad vezmeme zemědělství, v kterém se každoročně snižuje výroba, a tohle již ohrožuje národní bezpečnost. Mluví o tom politikové, poslanci Státní dumy a někteří státní úředníci.

Ne nadarmo se říká: dnes se do země z ciziny dováží až 40 % některých druhů potravin. Taková situace je hrozbou pro národní bezpečnost. A co na nás čeká? Následující.

Do roku 2005 se očekává pokles venkovského obyvatelstva o 25 %, což ještě více prohloubí problém. Přesněji řečeno, země se stane úplně závislou, když vláda výměnou za potraviny bude muset odevzdávat nejen přírodní suroviny, ale také rakety, jinak ji obyvatelstvo rozdrtí.

Takže je třeba změnit stav zemědělsko-průmyslového komplexu: zdvojnásobit, ztrojnásobit množství produkce, kterou vyrábí. Ale ztrojnásobení nemůže být skutečně standardní cestou, kdy se v podstatě všechny návrhy omezují jen na nutnost dodatečných podpor. Není jasné, kam budou směřovat tyto podpory, když průceschopného venkovského obyvatelstva ubývá. A pokud je to tak, žádné nejnovější technologie a supertechnika již nepomohou. Jednoduše již nemá kdo s nimi pracovat.

Takže prvořadý úkol je stanoven: je třeba, aby se na vesnici objevili průceschopní lidé. Milióny lidí. Desítky miliónů. A navíc, aby si přáli s láskou se dotknout země. A pokud se neobjeví, mluvit o ostatních věcech je naprosto nesmyslné.

Avšak pro mnohé úředníky je objevení těchto lidí něco jako zázrak. Nevěří tomu a nevěřili dokonce ani tehdy, když se to stalo.

Ano, pánové, zázrak se stal!

Pouze díky jednomu člověku - sibiřské poustevnici Anastasii.

Ať její slova někomu připadají jako neuvěřitelná a fantastická, jsou účinná. Zrodila v lidských srdcích a duších neutuchající nadšení.

Desítky tisíc lidí v různých oblastech státu projevily přání zařídit si svůj život ve venkovském prostředí. Vybudovat tam své statky a přestěhovat se nastálo. Počet těchto lidí roste každým rokem.

Vytváří své regionální společenské organizace a žádají: „DEJTE NÁM PŮDU! Jsme připraveni ji zvelebovat.“

Tito lidé se spojili do celostátní společenské organizace, jež byla založena 5. června roku 2004 na konferenci, která se konala ve městě Vladimíru.

Tato konference ukázala, že se poprvé v postkomunistickém prostředí objevila lidová síla, jež v současné době nemá sobě rovné. V sále nestačila místa, jelikož

přijelo množství lidí, kteří nebyli delegáty, ale přáli si alespoň si to poslechnout, dotknout se toho, co se dělo.

Konference se rozhodla založit a založila lidové hnutí „Zvonící cedry Ruska“, jehož hlavním úkolem se stala podpora ideje rodových statků. Lidové hnutí, které není opozicí proti vládě, ani stranám. Naopak, je otevřeno všem a říká: „Pojďme tvořit.“

Zrodilo se lidové hnutí, které má přesný a jasný program, pochopený a podpořený lidem.

Co může získat ruský stát při realizaci pouze jednoho bodu z tohoto programu? Navenek velice jednoduchého bodu, v němž se jedná o hektar půdy, jehož výsledkem je:

- značné zlepšení ekologické situace;
- obnovení úrodnosti půdy;
- vyřešení otázky zabezpečení obyvatelstva státu vysoce kvalitními potravinami;
- značné zvýšení, dvojnásobné až trojnásobné, platu ve všech sférách národního hospodářství, aniž by vznikla inflace;
- okamžitá změna k lepšímu v demografické situaci. Ozdravení a omlazení obyvatelstva;
- řešení otázky obranyschopnosti země;
- zastavení odtoku kapitálu ze země a naopak jeho přítok do Ruska; návrat intelektuálních zdrojů;
- výrazný pokles a následné vymýcení úplatkářství, korupce, zločinnosti a terorismu během nejbližších let;
- spojení všech zemí blízkého zahraničí a států bývalé Varšavské smlouvy - Polska, Česka, Slovenska, Maďarska, Bulharska, všech pobaltských států do jediného mocného svazu;
- zastavení horečného zbrojení a těsná spolupráce Ruska, USA, východních muslimských států.

Tyto závěry nejsou jenom moje, jsou potvrzeny diplomovými pracemi studentů (příklad - diplomová práce budoucí právničky Taťány Borodinovové). Mluví o nich ve svých pracích vědci (například doktor ekonomických věd, poslanec tří volebních období Zákonodárnyho shromáždění, profesor Viktor Jakovlevič Medikov).

Píší o tom výzkumníci a obyčejní lidé v samizdatových brožurách.

Pokusím se tady uvést jen krátké odůvodnění týkající se některých bodů.

Takže si představme: stát přistoupil k realizaci návrhu Anastasiina programu.

Každé rodině, jež si to přeje, se pro založení svého rodového statku bezplatně poskytuje na doživotí jeden hektar půdy s právem dědění. Produkce vyrobená na statku, stejně jako půda, nemá být zatížena žádnými daněmi.

Výsledkem toho bude následující.

- **značné zlepšení ekologické situace**

Jak se ukázalo v praxi, lidé, kteří již dostali půdu pro rodové statky, v první řadě začínají vysazovat divoce rostoucí stromy, průměrně až 200 kusů každá rodina. Křoviny, zelená ohrada a ovocné keře - průměrně 2000 kusu, ovocné stromy - průměrně 50 kusů.

Podle mínění analytiků, i při nejskromnějších výpočtech, v případě přijetí daného programu na státní úrovni a při jeho správném pochopení bude v počáteční etapě v Rusku kolem 10 miliónu rodin, které si budou přát budovat své rodové statky.

A to znamená, že již první nebo druhý rok po přijetí programu bez jakýchkoliv dodatečných podpor budou ve státě zasazeny 2 miliardy divoce rostoucích stromů, 20 miliard keříkových rostlin, 500 miliónů ovocných stromů. A to je pouze začátek procesu.

- obnova úrodnosti půdy

Jak ukázala praxe, lidé, kteří nedostanou půdu do krátkodobého pronájmu, ale do doživotního užívání, se v první řadě ihned pouštějí do obnovení půdy. Přičemž se to nedělá jenom pomocí přidávání organického hnojiva, ale také přirozenějším způsobem - zasetím rostlin, které zlepšují půdu.

- vyřešení otázky zabezpečení obyvatelstva státu vysoce kvalitními potravinami

Vzpomeňte si na „boj o úrodu“ v sovětském období. Vzpomeňte si, jak studenty, školáky, podniky vyváželi do kolchozů a sovchozů při sklizni úrody. Také jsem se účastnil podobných masových akcí: plel jsem a sklízel cibuli na polích předměstských sovchozů.

Avšak přebytek kvalitních produktů se ve státě nevyskytoval. Starší generace si samozřejmě pamatuje na třetinu nahnilých brambor, jež se prodávaly v obchodech, a na odpuzující vzhled zeleniny.

Pak začalo zahrádkářské hnutí. Začali lidem dávat po šesti arech půdy. A stal se zázrak. Statistické údaje jsou všem známé. Obyvatelstvo země samostatně, bez jakýchkoliv ministerstev a správ, zajistilo téměř 80% produkce zeleniny (bohužel se teď pro zahrádkáře začaly vytvářet složité podmínky: zvýšení cestovního, daň z pozemku, zdražení elektřiny). A tohle na šesti arech, kde ani není možné se přiblížit k dokonalé ekonomice, zasadit vysoké stromy, jež hnojí půdu, zřídít vodojem. Při tom se pracovalo v podstatě pouze o víkendech. Bez dostatečné zkušenosti a znalostí.

Hektar umožňuje vytvořit dokonalejší ekonomiku. Při její správné organizaci se vynaložení práce najeden čtvereční metr plochy snižuje přibližně třicetkrát. Samozřejmě ne hned, znovu říkám: při jejím správném nastartování. Takže již existující praxe a teoretické výpočty potvrzují, že realizace představ programu úplně zabezpečí stát absolutně všemi potřebnými potravinami.

Teď o jejich kvalitě. Není snad třeba říkat, že člověk, který pěstuje plodiny, jimiž se stravuje celá rodina, nebude dávat do půdy insekticidy, chemická hnojiva. Nebude pěstovat mutované produkty. Tento hnus se dodává do našeho státu a obyvatelstvo ho nakupuje výhradně z důvodu nedostatku potravin. Při jejich dostatečném množství ihned vystupuje do popředí kvalita. Doufám, že jsem se vyjádřil přesvědčivě.

- **značné zvýšení platu, dvojnásobné až trojnásobné, ve všech sférách národního hospodářství, aniž by vznikla inflace, a snížení vnitrostátních cen všech druhů zboží. Pokles sociálního napětí.**

Někdo si třeba pomyslí: jaká může být souvislost mezi realizací programu „Rodové statky“ a zvýšením platu, dejme tomu prodavače, řidiče trolejbusu, zdravotní sestry nebo učitele? Ale ona je! Dokonce bezprostřední a přímá.

Posudte to sami, většina podniku je teď privatizována a nachází se v rukou soukromých osob. Ti, kterým říkáme oligarchové, mají neuvěřitelné zisky, na čí účet? Zpravidla na účet minimální výplaty zaměstnanců. A jaký smysl má zvýšení výplaty, dejme tomu z pěti tisíc na dvacet, když lidé stejně stojí ve frontě na práci. Lidé jednoduše nemají na vybranou.

Úplně jiná situace se vytváří, když rodina, jež má vlastní statek, za práci na něm dostává průměrně deset tisíc měsíčně (což je absolutně reálné a prokázané v praxi) při minimálních životních nákladech. Není třeba platit za komunální služby, utrácet za každodenní cestu do práce a zpátky a také na stravování v městských restauracích. Aby člověka, jenž žije na statku, zaujala práce v továrně, bude třeba mu nabídnout plat minimálně jedenapůlkrát až dvakrát převyšující příjem na statku, a ještě mu kompenzovat výdaje na cestu a stravování.

Teď oligarcha, jenž privatizoval továrnu nebo podnik, který se zabývá těžbou ropy, může žít třeba v londýnském zámku (což se také děje) a mít příjem kolem miliónu dolaru měsíčně, zatímco dělníci, kteří mu zabezpečují tento příjem, nedostávají ani jednu tisícinu.

Takový stav nemůže přetrvávat donekonečna. Nevyhnutelně povede k revoluci, zabavení podniku a ke svržení vlády, která dopustila podobnou nespravedlnost. Východisko je jediné: spravedlivě se rozdělit s dělníkem. Dobrovolně do toho oligarcha nepůjde, ale bude k tomu okolnostmi donucen.

Mluvíme o vzájemném vztahu majitele statku s vlastníkem průmyslového podniku. Ale lidem, kteří zůstanou žít v městských bytech, se také bude muset zvednout plat, aby se udrželi na pracovních místech. Vždyť také budou mít výběr: pokračovat v práci a žít pouze v městských podmínkách, nebo začít budovat nový způsob života.

A poslední otázka týkající se tohoto bodu. Proč nedojde k inflaci, zvýšení cen?

Inflace - to je vždy důsledek vyvolaný konkrétním úmyslným procesem. Zvýšení cen je pouze důsledek. Příčina - odloučení člověka od přirozeného způsobu života. Je jednoduché zvýšit ceny benzínu, potravin, když lidé nevlastní ani jedno. Jsou úplně závislí. Ale zkuste zvýšit cenu jablek člověku, jenž má vlastní zahradu. Je to absurdní. Benzín? Ale tady jsou také meze. Dnes jsou ceny benzínu tak vysoké, že obdělávat půdu o velikosti dvou až tří hektarů je podstatně výhodnější za pomoci vlastního koně, který mimochodem dává prvotřídní hnojivo.

- **rychlá změna k lepšímu v demografické situaci. Ozdravení a omlazení obyvatelstva**

Jak je známo, demografická situace ve státě je katastrofální. To slovo ani není dost výstižné. Pokud se ve státě v době míru každoročně snižuje počet

obyvatel o milión, je to hrůza ! Vládcové podobného státu by měli tajit svá jména před obyvatelstvem a před potomky. Rozhovory o nutnosti změnit vzniklou situaci jsou pouhým žvatláním. Tím se nic nemění. Zvýšení materiální podpory pro rodičky je samozřejmě potřebné, ale materiální pomoc nic podstatně nemění.

Dějiny mnoha tisíc let ukazují, že ženy vždy přestávají rodit, když nevidí jasnou budoucnost pro svědětí. V první řadě je třeba přesně a jasně určit budoucí vývoj celé společnosti a konkrétně rodiny, jako jeho základní jednotky.

Vladimírský fond „Anastasia“ provedl dotazování rodin, jež mají záměr zvelebovat své rodové statky. Z více než 2000 dotazovaných 1995 odpovědělo, že budou rodit děti. Chtěli by jich mít dvě a víc.

Ti lidé, kteří nejsou schopni mít vlastní děti ze zdravotních důvodů, mají v úmyslu si je adoptovat z dětských domovů. Proč se to stává ? No proto, že člověk, jenž tvoří překrásnou živou oázu, chápe, že tvoří něco věčného, a chce, aby se také jeho děti radovaly ze života.

Co se týče ozdravení a omlazení národa, vraťme se k praxi. Podívejte se, jak ožívají a mládnou naši dědečkové a babičky, když vyjíždějí na jaře na chatu. A není třeba dokazovat, že těhotná žena, jež se stravuje ekologicky čistými produkty, pije čistou vodu a dýchá čerstvý vzduch, bude rodit zdravé děti. Nesrovnatelně zdravější než dnes.

- vyřešení otázky obranyschopnosti země, značné omezení zbrojení a brzké odstranění úplatkářství, korupce, zločinnosti a terorizmu

Bojeschopnost a morální duch dnešních ozbrojených sil, včetně vnitřních vojsk a policie, překročila nulový bod a klesá k minusu. Není tajemství, do jaké míry je problematické pro vojenský komisariát splnit plán povolání mládeže do vojenské služby. Vyhýbání se vojenské povinnosti se mezi mládeží již nepovažuje za ostudu, ale za hrdinství. Kdo je bohatší, ten se pokouší vykoupit se, ti, kteří jsou chudší, hrát si na nemocného až do sebezmrzačení.

Jakžtakž se dají získávat povolanci z chudých rodin. Před silným nepřítelem není taková armáda schopná nikoho a nic zachránit. A nejen to, je potenciálně nebezpečná pro samotný stát, jenž ji udržuje.

Udělejme si jasno v tom, koho dnes má bránit voják Ruské armády ? Vlast - následuje standardní odpověď. Ale dnes je pojem vlast vágní a mnozí lidé si stěží představí, co je to vlast. Zcela nedávno ruští důstojníci a vojáci skládali přísahu věrnosti Svazu sovětských socialistických republik, který byl vlastní. Najednou se změnil hranice a část teritoria přestala být vlastní. Vojenským útvarům, jež byly dislokovány na tomto místě, se začalo říkat okupanti. Zbývá jen obrana lidí na území s názvem „Rusko“. Ale jakých lidí ? Úředníků, kteří berou úplatky, oligarchů ? Svě rodiny ? Ale když voják nebo důstojník pochází z chudé rodiny, před kým ji má bránit ?

Státní propaganda již více než deset let tvrdí, že budujeme „civilizovaný demokratický stát západního typu“. Teď si představte, jak mohou ruští vojáci zahájit boj proti armádě NATO nebo USA, když je jim dopředu vsugerováno, že ti jsou civilizovaní, rozvinutí, a tudíž my jsme nerozvinutí a necivilizovaní. Je to absurdní. Psychologický nesmysl, nebo promyšlená taktika ? Za všelék pro vzniklou bezvýchodnou situaci se považuje profesionální armáda. Ale to je

ještě větší nesmysl. Profesionální armáda, jak je známo, se skládá z námezdníků, kteří berou do rukou zbraň a střílejí za peníze, podle rozkazu. Podřizují se těm, kdo více platí.

Z dějin známe četná fakta, kdy se vlády obávaly návratu armády, jež se skládala z žoldnéřů. Bylo to ve starověkém Římě, podobné nebezpečí existuje v USA. Lokálně již je také v Rusku.

Profesionální armáda má neustále válčit a je nežádoucí, aby boje probíhaly na domácím území. Pokud se armáda vrací do své země, nevyhnutelně bude využita silami, které oponují existující vládě, nebo se rozpadne na četné skupiny a část z nich se promění v zločinecké útvary. Vyzbrojení žoldnéři většinou nebývají nezaměstnaní. Pokud jim práci nedají, najdou si ji sami, a podle profese. Navíc armádu, jež se skládá z lidí, kteří konají službu pouze za peníze, je velice jednoduché přetáhnout na druhou stranu.

Tak si představte cizí vojenskou základnu, umístěnou v Gruzii, Turkménii nebo na Ukrajině, jejíž vojáci dostávají tři tisíce dolarů měsíčně, a naši pouze pět set. Ale co si tady budeme představovat? Máme již konkrétní příklady. Podívejte se, jaké množství vysoce kvalitních, odborně připravených důstojníků bývalé KGB teď pracuje v ochrance komerčních struktur, včetně cizích bank. A jaké je východisko? Pouze jediné. Je třeba udělat to tak, aby ruští vojáci, důstojníci a generálové měli co bránit.

- každý poručík Ruské armády, vnitřních vojsk a policie má mít při udělení hodnosti poručíka právo získat spolu s malinkou hvězdičkou i hektar půdy pro založení svého budoucího rodového statku

Půdní příděl se má vydávat ne v nějakém zapadlém koutě, ale na vybraném teritoriu, speciálně státem určeném pro osady. V mezích tohoto určeného teritoria si důstojník sám může vybrat svůj hektar. A založit na něm, když přijede domů na dovolenou, sám nebo s rodiči novou zahradu, vykopat rybník, určit místo pro stavbu domu.

A i když jej budou rozkazy služebně překládat do různých oblastí, a dokonce jiných zemí, a i když bude žít na důstojnické ubytovně, v kasárnách, nebo dokonce ve stanu v polních podmínkách, každý důstojník Ruské armády musí vědět: tam, na vybraném místě, jež se mu zalíbilo, rozkvétá na jaře zahrada jeho malé vlasti, jeho zahrada. A dívka, které padne do oka, když se podívá na malinkou hvězdičku na nárameníku, bude vědět: její milovaný má budoucnost, má Vlast, má rodové hnízdo pro jejich budoucí děti.

A i když zatím bude muset se svým milovaným sdílet nelehké podmínky důstojnického života, stejně alespoň jednou za rok přijedou domů na dovolenou do své malinké vlasti a budou si snít, plánovat budoucí statek. Určí, kde mají vyhloubit rybník, kde postavit dům.

A i když budou muset měsíc dovolenky strávit na své půdě ve stanu, stejně dokážou pocítit s ničím nesrovnatelnou vizi překrásného budoucna svého rodu.

I když stromečky budoucí zahrady zatím budou úplně malinké a zelený živý plot statku sotva viditelný, ony již budou a budou růst a vzkvétat v očekávání svých stvořitelů.

- **pokud důstojníková manželka otěhotní, v průběhu tří měsíců je stát povinen na určeném místě na jejich půdě postavit menší vilu se všemi vymoženostmi podle projektu, který vyberou budoucí rodiče (dnešní technologie to umožňují)**

Manželka ruského důstojníka poslední měsíce svého těhotenství stráví ve vlastním domě. Možná, že tam budou její rodiče, možná, že bude sama, komunikujíc s příjemnými sousedy. Ale hlavní je to, že kolem ní a v ní budou tak potřebné pozitivní emoce. Vždyť bude v prostoru malé vlasti. Vlasti své a milovaného.

Neodjede rodit dítě do zámožského státu, ani ne do inkubátoru, jenž se z nějakého důvodu jmenuje „porodnice“. Důstojníková manželka porodí dítě na svém statku, jak to již dělají mnohé ženy. Byť pod dohledem doktoru, ale doma, v příznivém a laskavém prostředí, na které je zvyklá, a ne na stole, jenž slyšel sténání a výkřiky stovek rodiček.

- **dítě ruského důstojníka se má narodit pouze na svém vlastním rodovém statku**

I když se v tomto okamžiku mladý poručík bude nacházet někde daleko, uslyší, rozhodně uslyší, pocítí první radostný křik svého dítěte. A žádný nepřítel se nedostane do jeho velké Vlasti. Mladý poručík, ruský důstojník, nepropustí nepřitele. Protože v srdci jeho velké Vlasti je jeho malinká, ale nejbližší a nejmilejší vlast. Kde jeho milovaná v rozkvétající zahradě drží za ručičku malinkého syna, jenž se pokouší udělat své první kroky v životě.

Společnost ! Naše společnost, která tvoří stát, již dnes může udělat to, aby mladá matka - žena ruského důstojníka - nemyslela na to, jak má sehnat obživu pro své dítě. Musí být zabezpečena. Byť ne tak, jako manželky oligarchů, vždyť ani nepotřebuje laciné vymoženosti drahých aut. Bude mít víc - lásku a budoucnost. Dělá to podstatné - oživuje vlast. Tohle je její hlavní práce, hlavní úkol.

A společnost jí má dávat plat, rovnající se manželově výplatě. Je to samozřejmě málo za její velké stvoření, ale ať se podobný krok stane začátkem dobré vůle společnosti a státu.

Taková možnost existuje již teď, jen není třeba motat hlavy vyššími ekonomickými úvahami.

Ropovod zalévá Rusko dolarovým deštěm. Copak je možné, aby tento déšť alespoň jedinou kapkou nezasahoval ruského důstojníka, jeho manželku, dítě, jeho malou vlast ?

Kdo vymyslel tento řád, schovává se jakoby za panaceu proti všem neštěstím zvanou demokracie ?

Copak je to demokracie, když ruští chudí vojáci a důstojníci musí bránit ty bohaté, jejich paláce na Rublevské silnici a množství jiných podobných regiónu ve státě ? Není to demokracie, ale blouznokracie !

A pokud se toto blouznění nezmění, nebudeme mít záchranu a ochranu. Nebude ji mít obyčejný obyvatel, ani prezident a už vůbec ne malí a velcí oligarchové.

Korupce, narkomanie, dopravní policista, jenž se stal pověstným a vybírá velké

pokuty, zmizí, pokud se zničí toto blouznění.

No povězte mi, proč zaměstnanec státní dopravní inspekce musí stát na silnici a vdechovat silniční prach a smog z výfuků drahých i nepříliš drahých aut projíždějících kolem? Jakoby všichni byli moudří a on - hlupák. Stojí a zajišťuje jim bezpečnost, přitom dostává žebrácký plat.

Ale když nebude vybírat pokuty od vlastníku těchto aut, příbuzní se mu vysmějí, budou ho považovat za skutečně nenormálního, žena ho zahrne výčitkami, děti se odvrátí od otce, který není sto koupit jim ani nepříliš moderní džiny.

Nebojí se ani Státní bezpečnosti. No, dají mu výpověď - to není velká ztráta. Tato práce, pokud ji bude vykonávat poctivě, nezabezpečí život jeho rodiny. Takže je třeba hledat jinou. A jakou? Jakou, aby zůstal poctivý a byl zabezpečený?

Proto také stojí v prachu a silničním smogu a vybírá pokuty. A společnost jej příliš neodsuzuje a platí. Co se dá dělat, všichni se stáváme takovými, myslí si společnost. A to je strašné! Protože jsme si na to zvykli! Přestáváme snít o jiných poměrech.

Zvykáme si na davy prostitutek, na děti bez domova, na zločince. Zvykáme si na show pod názvem „volby“. Nebo nás zvykají?

Ale vždyť donedávna bylo nejstrašnějším pro člověka, jenž žil v ruské vesnici, společenské odsouzení: „Je to šlapka“, „Je špatný hospodář“.

Tak tedy, tato doba se má vrátit. Určitě se vrátí doba, kdy pro Rusy nejpříjemnějším bude ohodnocení společnosti: „Je to dobrý člověk“, „Má vnímavé a vychované děti“, „Jeho statek je krásný“. Pak nebude žádná zločinnost, korupce a narkomanie. Tato doba určitě přijde.

** * **

Na lavičce stinné zahrady sedí prošedivělý starší člověk a opatrně hladí rusou hlavičku tříleté vnučky, jež se přitulila k jeho hrudi. A jedenáctiletý vnuk sundal generálský kabát, který visel na lavici s opěradlem, a snaží se ho vyzkoušet. Na náramenících jsou dvě generálské hvězdy. Kdysi to byly dvě úplně malinké poručické hvězdičky.

To ale není nejdůležitější, přemýšlí prošedivělý generál a dívá se na vnoučata. Nejdůležitější je to, že stvořil a zachránil pro vnuky tuto zahradu, rybník a celý nádherný prostor svého statku, své malinké vlasti v srdci Ruska. Zachránil Rusko. A ono vzkvétá! Jeho Vlast! Čerstvý vánek roznáší libou vůni jejích zahrad do celého světa. A meziplanetární větry nesou jiným světům zvěst o rozkvětu Země. Hvězdy na nebi září lehkou závistí a touží uvítat návštěvu ze Země, moudré a světlé Boží dcery a syny.

Tak se stane! Ale zatím... Slyšíte, poručíkové, jak bije na poplach srdce Ruské země?! Jak prosí: vezměte mě po troškách a vysázejte sady. Pro každého z vás vypěstují rajske prostory a darují věčnost!

Slyšíte? Rozhodně to uslyšíte!

- zastavení odtoku kapitálu ze země a jeho přítok do Ruska. Návrat intelektuálních zdrojů

Teoreticky můžu dokázat, že při úplném přijetí Anastasiina programu se něco podobného stane. Teoreticky to dokazují významní analytici, studenti ve svých diplomových pracích.

Na toto téma je možné také diskutovat. Nesporné důkazy může předložit pouze praxe. A ta je předložila.

Do osad, které se již budují a nemají pevný právní status, začali přijíždět lidé z blízkého i vzdáleného zahraničí. Já například vím, že pouze v jedné osadě poblíž města Vladimír buduje svůj statek učitel z Turkmenie a mladý pár z USA. Něco podobného lze pozorovat také v mnohých jiných osadách, jež se budují na území Ruska a Ukrajiny. Lidé nečekají na zákon o přidělení půdy, snaží se přizpůsobit existujícím zákonům a kupují půdu. Kupují svou vlast. Povinností společnosti, statuje vrátit jim tyto peníze. Jinak padne prokletí na všechny, kteří dokázali od člověka, narozeného na zemi, brát poplatek za to, že začal zvelebovat zem, na které se narodil.

Nicméně se lidé vracejí, byť zatím jsou to pouze jedinci. Co se stane při příznivé shodě okolností, tudíž po přijetí zákona o přidělení pozemku pro rodový statek každé rodině, jež si to přeje, posudte sami.

Dopis z Německa pro prezidenta Ruské federace

Kancelář prezidenta Ruské federace
Staré nám. 4,
102132, Moskva
ANASTASIA e.V

Schuetzlerbergerstr. 43
D-67468 Frankeneck
Tel: +49 6325 955 99 39
Fax: +49 6325 18 38 59
www.anastasia-de-com
E-mail: info@anastasia-de.com

Vážený prezidente Ruska, Vladimíre Vladimíroviči Putine !

Tento dopis je od bývalých občanů země, která již neexistuje - SSSR. Z různých důvodů se mnozí z nás ocitli v zahraničí. Německo se stalo útlukem pro více než tři milióny přistěhovalců ze Sovětského svazu. Mnozí z nás, kteří tam zamířili a poznali západní, „civilizovaný ráj“, si uvědomili, že zároveň ztratili Vlast, bez níž člověk nikdy nemůže být úplně šťastný.

Dnes se v Rusku objevila naprosto nová idea, jež zaručuje fyzické a duchovní zdraví člověka. Přijali ji mnozí lidé různých národností, včetně těch, co žijí v zemích západní Evropy. Díky této ideji jsme pochopili, že právě Rusko v tomto okamžiku vlastní duchovní potenciál, který je potřebný pro obrození harmonického člověka a obnovení harmonického státu.

Podrobněji se o této ideji lze dozvědět z knih Vladimíra Megreho ze série „Zvonící cedry Ruska“, jejichž celkový náklad činí téměř šest miliónů. S knihami V.

Megreho Rusové, obyvatelé SNS a jiných zemí dostali novou krásnou naději na obrození, které potřebuje každý člověk, rodina a stát.

Podstata ideje tkví v následujícím:

Každá rodina nebo občan mají mít právo bezplatně získat jeden hektar půdy, na němž budou zvelebovat svou malou vlast, svůj rodový statek, jenž by se dědil z generace na generaci. Člověk se narodil na zemi a musí mít svůj konkrétní kousek Vlasti, stvořený a vypěstovaný vlastníma rukama, rukama několika generací svého rodu.

V jednom ze svých vystoupení jste se zmínil, že se Rusko zrodilo a dlouho žilo na vesnicích, na půdě, a že je to jeho cesta. Souhlasíme s tím! Zakusili jsme radosti západní civilizace a jasně jsme pochopili, že narkomanie, prostituce, děti bez domova, krádeže a vraždy jsou výplodem té vyhlášené civilizace. Již nemluvíme o nejbolestivějších evropských problémech - ekologickém a demografickém. Celý tento komplex problémů se projevuje také v Rusku, jež se pokouší uskutečnit přeměnu podle západního vzoru. Dnes mnozí lidé na Západě začínají chápat, že cesta, kterou kráčí západní demokratické státy, vede do slepé uličky, ne-li k sebezničení.

Rusko prošlo těžkými mnohověkovými zkouškami, v jejichž důsledku se vypěstoval zvláštní duch lidu. A díky němu se v době největší duchovní a ekologické krize Rusové dokážou zastavit na kraji propasti a navzdory všemu zrodit nejen novou národní ideu, vytvořit nový život, ale také zabránit katastrofě, sebezničení celého lidstva.

My, bývalí občané SSSR, si v plné míře uvědomujeme jednoduchý pojem - Vlast. Potom, co jsme se vzdali předchozího občanství a získali jsme cizí, mnozí z nás pochopili, že naše duše a srdce zůstaly na místech, na kterých jsme prožili větší část svého života.

Chtěli bychom se vrátit do Ruska, začít tvořit své rodové statky a vytvářet osady nového typu. Činnost, spojená se zřízením rodového statku, povede ke kvalitativní změně života obrovského společenství lidí. Uvědomujeme si, že mnohé záleží na nás, na naší práci, dovednostech, zkušenostech. Mnozí z nás získali v Evropě nové profese, vystudovali cizí jazyky, někteří mají své podnikání. Je nemálo takových, kteří začali studovat zkušenosti západních ekologických osad a netradičního obdělávání půdy.

V osadách budeme sami stavět školy, kluby, lékárny. Možná, že speciální dotace státu ani nebudou zapotřebí, jelikož mezi námi jsou lidé různých specializací, prostředky a možnosti jsme připraveni a schopni hledat sami.

Taková činnost povede ke kvalitativní změně života obrovského společenství lidí. Půda, jež dosud ležela ladem, opuštěná, vyčerpaná, se promění v úrodné zahrady a v nich se narodí generace nových Rusů s novým vědomím, světonázorem a vnímáním světa.

Přitom si všichni přejeme pomoci svým příbuzným a blízkým, kteří teď žijí v Rusku a SNS, což také napomůže vyřešení otázky mládeže, zaměstnanosti a otázek bydlení. Jsme připraveni již dnes vynaložit úsilí několika generací našich rodů, a také všechny své dovednosti, zkušenosti, znalosti, finance pro vytvoření mocné, vznešené, hrdé Vlasti - Ruska.

Pro uskutečnění této ideje prosíme, abyste posoudil následující body:

- 1. Každé rodině, jež si to přeje, nebo samotnému občanovi dát právo na bezplatné získání jednoho hektaru půdy na doživotí s právem dědění, bez práva prodeje, pro stvoření rodového statku.*
- 2. Zjednodušení procedury získání ruského občanství pro osoby, které si přejí tvořit svou malou vlast a velké Rusko, narodily se na území SFSR nebo jiných republik bývalého Sovětského svazu a v minulosti měli občanství SSSR.*

S nadějí a úctou,
budoucí občané Ruska.
Německo, 160 podpisů.

* * *

Bohužel, na tento dopis nepřišla z Ruska žádná odpověď. Dokonce ani krátká formální reakce nějakého úředníka. A tak Rusové žijící v Německu uchovávají poštovní stvrzenku o tom, že administrace ruského prezidenta dostala jejich dopis. Nu což, už se to stalo zákonitostí. Neodpovídají nejen vám, ale ani nám, žijícím tady v Rusku. Na internetu je na webových stránkách již celá rubrika dopisů napsaných také v angličtině, včetně dopisů prezidentovi Ruska. Pět let lidé píší stále na jedno téma - rodové statky, ale neexistuje odpověď ani na jeden dopis. Ani na kolektivní, ani na individuální.

Jak brzy pochopíte, jinak to ani nemohlo být, protože v Rusku existují síly, jež se postavily nad prezidenta a vládu. Domnívají se, že stojí výš než lid, ale myslím si, že zbytečně. Je samozřejmě možné se povznést nad opilý lidem, ale není a nemůže být žádná síla, která by byla vyšší než lid, v jehož srdci již žije sen o budoucnu a vroucí přání uskutečnit tento sen.

Budu vám muset odpovědět místo úředníků a místo prezidenta, drazí bývalí spoluobčané.

Především děkuji vám, kdo dnes žijete v Německu, Americe, Izraeli, Polsku, Česku a Slovensku, Itálii a Francii, v Gruzii, Bělorusku, Kazachstánu a Mongolsku. To díky vašemu úsilí jsou v zemích vašeho dnešního pobytu přeloženy a vytištěny knihy o Anastasii. Neznal jsem vás, a proto jsem o to nemohl požádat. Ale vím o něčem jiném. Ví, jak se chvěla vaše srdce a jak jste chodili za vydavateli a překladateli, a když vám nerozuměli, rozhodli jste se překládat a vydávat mé knihy sami. Jako například v Česku a na Slovensku, v Kanadě a Americe.

A pak vám začali rozumět! Poprvé jsem to pocítil v Německu, když jsem vystupoval před čtenáři v Berlíně a Stuttgartu.

V přeplněných sálech seděli rusky mluvící Němci, kteří emigrovali z Ruska do Německa, a rodilí obyvatelé, kteří nemluví rusky. Byli přibližně ve stejném počtu. Ví, že ti lidé, kteří přijeli z Ruska, rodilí Němci a Němci, kteří emigrovali z Ruska, nejsou k sobě moc přátelští. Ale tady seděli spolu a přívětivě se snažili vysvětlit jeden druhému zřejmě ne vždy srozumitelný překlad z ruštiny. Dříve jsem považoval Němce za pedantickou a nepřilíš emocionální národnost. Ale život ukázal opak. Právě německý rolník, jenž si přečetl knihu o Anastasii, nasedl do svého auta a jel na Sibiř. Jel, aniž by uměl rusky, aniž by znal ruské silnice, ruskou státní dopravní inspekci a ruské počasí. Dostal se tam. Vrátil se domů a přivezl přátelům dárky z Ruska.

Samozřejmě, velice děkuji všem těm, kdo z vlastní iniciativy, občas i na vlastní náklady, překládal a vydával knížky v cizině. Ale vždyť nejde pouze o knihy. To důležité je v něčem jiném. Děkuji vám za pochopení a podporu idejí a touhy, jež vycházejí ze sibiřského Ruska. Teď tato touha není pouze ruská. Ve stejné míře je také vaše. Ať se vám podaří ji uchovat, uskutečnit a předat dětem pro zdokonalení.

Není známo, kdo udělal víc: Anastasia svým zaníceným vyprávěním, knihy, nebo všichni lidé, kteří podchytili ideu a nesli ji jako pochodeň.

„Celou svou duši lidem dám, duši svou v lidech odolám. Připrav se, zlo, odejdi ze světa,“ řekla Anastasia.

Myslel jsem si, že jsou to pouhá slova. Avšak život ukázal, že ne.

Malinkými plamínky vzplanula její touha v duších miliónů lidí, rozptýlených v různých zemích, lidí různých národností a vyznání. Tato touha se stala nejen Anastasiinou. Je vlastnictvím lidí a není pomíjející. Je teď na nekonečná staletí !

(2 0 0 .)

HEKTAR - KOUSÍČEK PLANETY ZEMĚ

Občas mi říkají: „Co se stále staráš o hektar - jsou důležitější věci.“ Ale, myslím si, že v našem dnešním životě není nic důležitějšího než navrátit zemi původní rozkvět.

A proto také mluvím o hektaru rodové půdy, vždyť za ním stojí něco nezměrně většího. Ne vždy mi stačí rozum, intelekt a možná také temperament, abych to vysvětlil, ale když se mi alespoň trochu daří a lidé mě chápou, je to vítězství.

Stejně jako tenkrát. Rok 2003. Švýcarsko. Curych. Mezinárodní fórum. Pozvali mě tam organizátoři a přidělili mi čas na vystoupení. Začal jsem mluvit o ideji zrozené v Rusku, ale sál mě moc nevnímal.

Otázka ze sálu:

„Jakým způsobem spojujete hektar půdy s duchovním formováním člověka ? Možná, že pro Rusko je důležitý problém obdělávání půdy, ale v Evropě jsou tyto otázky dávno vyřešeny. Sešli jsme se tady, abychom si popovídali o duchovnosti.“

S rozechvěním jsem začal odpovídat:

„Mluvím o hektaru půdy, o zřízení rodového statku a někdo si myslí, že je to primitivní. Že je třeba mluvit o velkých vědách a duchovnosti proto, že takové je téma prestižního evropského fóra. Jsem informován, že teď v tomto sále přede mnou sedí známí evropští pedagogové-novátoři, filozofové, spisovatelé, kteří píší o duchovnosti, i jiní neméně proslulí lidé, kteří přemýšlejí o duchovnosti. Ale právě proto, že si uvědomuji, kdo se teď přede mnou nachází v tomto sále, mluvím o hektaru půdy.“

Pánové, jsem si jist, že pojmy jako láska, duchovnost rozhodně mají získat svou materiální podobu.

Hektar půdy, který mám na mysli a o němž mluví Anastasia, není pouhým

hektarem půdy. Je to prostor, jehož prostřednictvím budete spojeni s kosmem. Na tento prostor, a tudíž na vás, budou reagovat všechny planety vesmíru. Budou vašimi přáteli, pomocníky a spolutvůrci.

Podívejte se, co se stává podle zákonů přírody: obyčejná květina - kopretina - i ona je nerozlučně spjatá s kosmem, s planetami, se sluncem. Květina otevírá své lístečky, když vychází slunce, a zavírá je, když slunce zapadá. Jsou ve vzájemné harmonii. Biliony kilometrů a světelných let je nemohou rozdělit. Jsou spolu - velké Slunce a malinká pozemská květina. Ony vědí, že pouze spolu jsou tvůrci velké vesmírné harmonie.

Každá pozemská bylina reaguje nejen na slunce. Reaguje na jiné planety, reaguje na člověka, na energii jeho citů.

Vědci prováděli takový experiment. K pokojové květině připojili čidlo, ručičky přístroje zaznamenávaly nejmenší energetické impulsy, jež vydávala květina. Do pokoje postupně vcházelo několik lidí. Jeden prošel kolem, druhý přišel blíž a zalil květinu, třetí vešel a utrl lísteček. Přístroje zaznamenaly, že když do pokoje vcházel člověk, jenž utrl lísteček, rostlina se začínala chvět a ručičky přístroje se odchylovaly.

Často lze pozorovat také následující fenomén: květiny vadnou, když člověk odjíždí. Takže chápeme, že všechny rostliny reagují na člověka. Mohou jej milovat, anebo nemilovat. Tudíž sdělovat svým planetám lásku nebo nelásku.

A teď si představte, že máte nějaký prostor - hektar půdy. Nejen hektar půdy, na kterém jsou zasazeny brambory na prodej, ale hektar půdy, na němž jste začali tvořit s určitou mírou uvědomělosti, s určitou úrovní duchovnosti.

Máte své teritorium, na němž je množství rostlin, které nevyšadili námezdní pracovníci, ale bezprostředně vy. Každá rostlinka, každá bylina se k vám chová s láskou, a tyto rostliny, živé bytosti, jsou schopné pro vás sebrat všechny nejlepší vesmírné energie. Sebrat a odevzdat je vám. Rostliny jsou vyživovány nejen energií země. Vždyť víte, že jsou rostliny, které mohou růst bez půdy.

Před pěti tisíci lety žili ve starověkém Egyptě žrecové, kteří vytvořili množství náboženství. A tito žrecové řídili celé národy. Byli nejbohatšími lidmi té doby. Ve sklepech jejich paláců byly uchovávány truhlice se zlatem a klenoty. Znali mnoho tajných věd, pro radu a pro peníze za nimi chodili faraóni. Ale každý z vysoce postavených žreců měl svůj hektar půdy, na němž nedovoloval pracovat otrokům. Tito nejbohatší lidé znali mnoho věd, znali tajemství hektaru. Na zdech starodávných chrámů Egypta, žrecovských chrámů, bylo napsáno: „Nepřijímej potravu od svého otroka." To je jeden příklad.

Druhý příklad. Ve starověkém Římě vydali senátoři nařízení, že pokud otrok umí pracovat s půdou a je mu dán pozemek, pak tohoto otroka lze prodat jinému hospodáři spolu s půdou, aby se k tomu, co na ní roste, nepřipouštěli cizí lidé. Proč římské senátoři dávali některým otrokům půdu? A ještě jim dávali peníze, aby si tam postavili dům. Z jednoho jediného důvodu - aby si od otroků vzali deset procent úrody vypěstované a nasycené láskou a péčí člověka, který ji pěstoval. Pouze taková produkce může být užitečná.

Egyptští žrecové a senátoři starověkého Říma věděli, která strava je člověku prospěšná. Produkty, jež teď konzumujeme, v žádném případě nelze používat k jídlu: je to „mrtvé" jídlo. Je velký rozdíl mezi plodem, který utrhnete

z keříku a ihned zkonzumujete, a tím, který se prodává v obchodě. Tady nejde jen o to, že už je zvadlý, jde o to, že nemá energii. Nemůže živit lidskou duši. Již nemluvíme o tom, že náš technokratický svět stvořil takové druhy rostlin, které jsou mutanti.

Tudíž, pokud nemáte svůj hektar půdy, nikde nenajdete potravu důstojnou člověka. Můžete vzít peníze a koupit si nějakou zeleninu. Ale musíte vědět: tato zelenina nerostla pro vás, ona vůbec nerostla pro člověka. Rostla pro peníze.

Neexistují nemoci, jež by nemohl vyléčit Prostor Lásky, ten prostor, který jste stvořili svými rukama a duší.

Lidé jsou Boží děti. Svět rostlin a zvířat, vzduch a okolní prostor jsou také Boží výtvoři. A všechno společně není nic jiného než materializace Božího ducha. Pokud někdo o sobě říká, že je vysoce duchovním člověkem, ať ukáže materializaci své duchovnosti.

Představte si, že se teď na vás seshora dívá Bůh. A vidí, jak řídíte tramvaj, jak někdo z Jeho dětí staví budovu, někdo stojí za pultem a prodává - je prodáváč. Takové profese Bůh nestvořil. Tyto profese jsou pro otroky. Bůh si nepřál, aby Jeho děti byly otroky. Stvořil zázračný svět a odevzdal ho svým dětem, aby mu vládly. Přijměte ho a užívejte ! Ale pro tohle je třeba tento svět pochopit. Pochopit, co je to měsíc, pochopit také, co je to bylina s názvem řebříček.

Co je vlastně hektar půdy ? Je to místo, na němž má člověk pracovat v potu tváře ? NE ! Je to místo, na němž člověk vůbec nemá pracovat ! Je to místo, jehož prostřednictvím člověk má řídit svět. Povězte mi, kdo více potěší Boha: člověk, který řídí tramvaj, nebo člověk, který proměnil v ráj, byť malinký, kousíček země ? Samozřejmě že ten druhý.

Je možné otevřít dnešním lidem cestu do kosmu ? A naučit je ovládat Mars, Měsíc ? Není ! Protože se tam objeví zbraně, špína, budou tam stejné války jako na Zemi. Ale vždyť člověk je stvořen proto, aby ovládal jiné světy. A stane se to pouze tehdy, když pochopí a osvojí Zem. Způsob osvojení vesmírných planet není technický, je psychotelepatický.

Člověk si musí uvědomit, v čem je skutečná krása vesmíru.

Vaše město Curych je považováno za krásné. Můžeme tisíckrát říci, že je krásné. Ale co konkrétně je v něm krásného ? Ano, je tady velice čisto. Ano, je mnoho, podle vzhledu, zabezpečených lidí. Ale copak je krásná zem uválcovaná asfaltem ? Copak je to dobré, že pouze na některých místech proráží zelené ostrůvky ? Copak je to dobré, že v centru vašeho města umírá velkolepý strom - cedr ? Dusí se kouřem. Dusí se výfukovými plyny. Neumírá a nedusí se jen on. Těmito plyny se dusí člověk, jenž chodí tímto městem.

Musíme se zamyslet nad tím, co jsme natropili na této zemi. A je lepší, když budeme mluvit velice jednoduše. Ať si každý z nás vezme malinký pozemek, dá dohromady všechn svůj rozum a všechnu svou duchovnost a vytvoří byť malinký, ale konkrétní ráj. Promění malinký kousíček půdy na velké planetě v kvetoucí zahradu, materializuje svou duchovnost, jak to udělal Bůh. Pokud to uskuteční milióny lidí v různých státech, celá zem bude kvetoucí zahradou a nebudou války, protože milióny lidí se budou s láskou oddávat velkému tvoření. A i když se vypraví Rusové na Švýcarsko nebo Německo, tak jen proto, aby

se pokochali pohledem na krásné živé oázy, aby přejali zkušenosti materializace pravé duchovnosti.

Rusko se teď bohužel snaží napodobit Západ. Když ruští politici mluví o západních zemích, používají ve svých projevech takové výrazy jako „vyspělé“, „civilizované“, vyzývají lidi dohnat je ve „vyspělosti“ a „civilizovanosti“. Naši politici zatím nevědí, že je možné nejen rychle dohnat, ale také značně rychle předběhnout. Stát se to ale může pouze v případě, že budeme běžet opačným směrem.

V žádném případě nechci ponížít nebo urazit vaši západní civilizaci. Ale přece mluvíme o duchovnosti, máme být k sobě upřímní. Duchovnost se nemůže měřit pouze materiálním dostatkem, technickými vymoženostmi. Taková jednostranná, technokratická cesta rozvoje lidstva nezbytně vede do propasti. Vy, zde přítomní, to nepochybně uznáváte, pak ale musíte uznat to, že na trati k propasti běžíte jako první a my - za vámi. Zkuste se zastavit a popřemýšlet, co se stalo s naším světem. Pokud si to dokážete uvědomit, zakřičte na ty, kdo běží za vámi: ‚Zastavte se, přátelé, přestaňte běžet, tady je propast a my jsme již u jejího kraje. Hledejte jinou cestu.‘

Musíme si společně poslechnout svá srdce a od slov o duchovnosti přejít k její materializaci. Jeden hektar je pouze malinký bod na planetě Země. Ale milióny takových bodů ji promění v kvetoucí zahradu. Biliony okvětních lístečků, šťastnými úsměvy dětí a staříků oznámí vesmíru:

‚Pozemští lidé jsou připraveni k velkému tvoření.‘

‚Čekáme na tebe, člověče,‘ odpoví vesmírné planety. ‚Čekáme na tebe, důstojný Boží syne.‘

Naše tisíciletí se stalo počátkem velkých změn na Zemi. Desítky tisíc ruských rodin namířily k svému hektaru. Otec a matka, kteří reálně tvoří Prostor Lásky pro své děti, jsou duchovnější než nejproslulejší mudrcové, kteří o duchovnosti jen mluví.

Ať duch každého člověka prorůstá krásnou květinou, stromem s voňavými plody a ať se to děje na každém hektaru naší planety.“

Po těchto slovech bylo v sále nějakou dobu absolutní ticho, potom - bouře potlesku.

Vystoupil jsem v Curychu i další den. A opět byl plný sál. Byli tam také naši bývalí občané.

Myslím si, že jsem nemluvil moc souvisle, navíc prostřednictvím překladatele. Ale lidé neodcházeli, poslouchali, protože v tom sále jsem s nimi nemluvil jen já, mluvila velká síla. Velmi jednoduchá, konkrétní a zároveň neobvyklá, jež po tisíciletí uchovávala v hloubce lidské duše nostalgii po pravém způsobu života člověka-tvůrce.

Tehdy jsem si pomyslel: „Je vůbec třeba někomu dokazovat, že se do Ruska určitě vrátí všichni synové a dcery, které odvál nepříznivý vítr? Vráť se!“ Vzpomeňte si na Anastasiina slova:

„Do Ruska v tento den přijedou hosté. Všichni, koho země zrodila jako Atlantány! Zbloudilí synové se vrátí také! Ať bardí všude hrají na kytary. A staříci napíší dětem dopisy a všechny děti - svým rodičům. I my dva se najednou staneme velmi mladými, jako budou lidé mladí poprvé.“

VLÁDA LIDU

Chtěl bych se ještě jednou obrátit na čtenáře série knih Zvonící cedry Ruska.

V současné době probíhá proces vytváření vašeho národního programu rozvoje ruského státu. Část článku je publikována v almanaších, část je umístěna na webových stránkách „Anastasia“. Zdá se mi, že drtivá většina materiálů je velice zajímavá. Avšak jedna otázka, týkající se vlády, není dostatečně vysvětlena. Je ale velice důležitá. Zamysleme se nad ní společně. Pro začátek se s vámi podělím o své závěry.

Vláda se mění často. Jen za posledních sto let lidé žili pod vládou carů, komunistů a několika demokratických vládců. Vláda se mění, ale život se nezlepšuje. Proč? Stále přicházejí k moci špatní lidé? Pochybuji. Nejspíš vytvořený systém z každého politika, jenž přišel k moci, dělá úředníka neschopného vyřešit otázky reálného zlepšení života společnosti.

Například zákonodárná shromáždění posledních volebních období. Jakoby volíme obyčejné lidi, kteří mají rodiny, ale během jejich funkčního období dostáváme, jemně řečeno, podivné návrhy zákonů. Proč? Možná, že po tom, co přijdou k moci, se ocitnou v jiném světě, odtrženém od lidí? Byt v poslaneckém domě, auto s majáčkem, kancelář, do níž lid nemá přístup, všemožné úlevy a věčný shon.

Anastasiin dědeček navrhl zajímavý projekt zákona pro poslance. Všichni by měli dostat půdu a bezpodmínečně žít v osadách vybudovaných na této půdě v sousedství lidu.

Občanka Ukrajiny, absolventka právnické fakulty Taťána Borodinová, rozpracovala projekt, který myslím si zaslouží pozornost. Proto jsem se také rozhodl otisknout v této knize jeho hlavní články a požádat čtenáře, aby předložili tento projekt poslancům zákonodárných shromáždění všech úrovní ve svých regionech.

Ještě vyzývám čtenáře, aby se určitě zúčastnili regionálních a federálních voleb, jenomže volit je třeba ty kandidáty na poslance, kteří žijí na vlastních statcích.

Copak pouze razítko v pase mluví o příslušnosti toho či onoho občana k Rusku? Existuje množství případů, kdy kandidát, který se uchází o funkci, má ruskou příslušnost, trvalé bydliště, byt, ale jeho přepychový statek se nachází v jiné zemi. Copak bude myslet na potřeby ruského lidu? Nejspíš jeho úmysly budou směřovat k něčemu jinému. Pokud kandidát má svou malou vlast - svůj rodový statek - v Rusku a žije tam mezi ruskými občany, lze od něj očekávat práci, která bude směřovat ku prospěchu těchto občanů a velké Vlasti.

Začínají to chápat mnozí lidé. Studenti dokonce začínají psát zákony jako pomoc zákonodárcům.

Zákon Ruska o rodových statcích vytvářených ruskými lidovými poslanci všech úrovní (projekt)

Zákon určuje právní, sociální a ekonomické základy vytváření a fungování rodových osad založených ruskými lidovými poslanci a rodových statků, také

zabezpečuje právo ruských občanů, dané Ústavou Ruska, na půdu jako hlavní národní bohatství.

Zákon je zaměřen na vytvoření plnohodnotných podmínek pro kvalitní a plodnou práci lidových poslanců Ruska při přípravě, vytváření a přijímání zákonů Ruska a také zabezpečuje, aby poslanci byli co nejbliž k voličům.

Článek 1. Hlavní terminologie a pojmy, používané v Zákoně

V níže uvedeném Zákoně se používá následující terminologie:

rodový statek - pozemek o velikosti 1 až 1,3 hektaru, poskytnutý plnoletému občanovi Ruska na doživotí s právem dědění, bez uvalení daně na půdu a úrodu;

rodová osada - obec s místní samosprávou, kterou tvoří rodové statky a objekty sociálně-kulturního a společenského významu;

doživotní používání - bezpodmínečné, neomezené, bezplatné vlastnictví a používání pozemku;

živý plot - dřevnaté a keřovité rostliny vysazené po obvodu rodového pozemku a rodové osady.

Článek 2. Zákonodárství o rodových statcích a rodových osadách

Předpisy spojené s poskytnutím pozemku pro tvoření rodové osady lidovému poslanci Ruska, právní ustanovení týkající se rodového statku a rodové osady, jejich fungování se řídí Ústavou Ruska, Pozemkovým zákoníkem Ruska, tímto Zákonem, Zákonem Ruska „O rodových statcích a rodových osadách v Rusku“, jinými zákony.

Článek 3. Základní principy zákonodárství v oblasti rodových osad

Při vytváření rodových osad lidovými poslanci Ruska je nutno se řídit následujícími základními principy:

- a) dodržování zákonnosti;
- b) vytvoření podmínek, které by umožňovaly všem občanům Ruska realizovat právo na půdu, jako na hlavní národní bohatství;
- c) bezplatné, bezpodmínečné a časově neomezené vlastnictví a používání pozemku poskytnutého pro vytvoření rodového statku;
- d) osvobození vlastníků rodových statků od placení daní z prodané produkce, vypěstované a vyrobené na rodovém statku;
- e) vytvoření jedné rodové osady jedním ruským poslancem právě probíhajícího volebního období;
- f) jinými principy

Článek 4. Oblast působnosti Zákona

Účinnost daného Zákona se vztahuje na lidové poslance Ruska všech úrovní, zvolených podle zákonů o volbách, a také na plnoleté občany Ruska, kteří projeví přání bydlet v rodové osadě založené na principech vyložených v daném Zákoně.

Článek 5. Poskytnutí pozemku pro založení rodové osady lidovému poslanci Ruska

1. Každému lidovému poslanci Ruska současného a následujícího volebního období se poskytuje v průběhu roku ode dne jeho zvolení pozemek o velikosti nejméně 150 hektarů pro založení rodové osady (dále pozemek).

2. Při volbě lidového poslance Ruska podle poměrného systému ve vícemandátovém celostátním volebním okruhu, podle volebního seznamu kandidátů na poslance za politické strany, volební bloky politických stran se pozemek poskytuje ruskému lidovému poslanci v jednom z regionů Ruska podle jeho výběru.

Při volbě lidového poslance Ruska podle majoritního systému relativní většiny v jednomandátních volebních okruzích se poslanci poskytuje pozemek v mezích toho volebního okruhu, jímž byl zvolen.

3. Zakazuje se vytváření jedné rodové osady dvěma a více ruskými lidovými poslanci a také bydlení dvou nebo více lidových poslanců právě probíhajícího volebního období v jedné rodové osadě.

4. Nedílnou součástí pozemku, jenž se poskytuje uceleně, jsou i vodní zdroje na půdě, která je ve státním nebo komunálním vlastnictví. Půda taktéž může být zabavená osobám, kteří ji mají ve stálém užívání, a předána ruskému lidovému poslanci pro vytvoření rodové osady.

5. V případě nutnosti může být půda vykoupena od vlastníků pozemků pro společenské potřeby. Vlastník pozemku musí být nejméně rok před předpokládaným výkupem informovaný písemnou formou orgánem, který rozhoduje o výkupu pozemku. Výkup se uskutečňuje se souhlasem vlastníka pozemku. Jeho cena se stanovuje podle finančního a znaleckého ohodnocení půdy, které se provádí podle metody schválené vládou Ruska.

6. Pozemek, u kterého se předpokládá zařazení do seznamu pozemkového přidělu pro vytvoření rodové osady ruským lidovým poslancem a který je vlastnictvím fyzické nebo právnické osoby, může být se souhlasem vlastníka vyměněn za jiný rovnocenný pozemek ve stejném regionu, anebo podle přání vlastníka v jiném regionu Ruska.

7. Občané Ruska - vlastníci pozemků a podílů konkrétně určených a přiléhajících k teritoriu rodové osady, jež se zakládá, mají právo bezplatně předat pozemek, který jim patří, pro vytvoření rodové osady ruskými lidovými poslanci a získat v této osadě pozemek do doživotního používání pro zřízení rodového statku.

8. Občan Ruska, jenž je vlastníkem podílu neurčeného konkrétně, má právo celý podíl nebo jeho část (nejméně o velikosti hektaru) připojit k rodové osadě, jež se zakládá lidovým poslancem Ruska, a získat v této osadě na doživotí pozemek pro stvoření rodového statku.

Článek 6. Složení půdy rodové osady

1. Půda rodové osady se skládá z následujících pozemků:

- pozemky pro vytvoření rodových statků;
- pozemky pro vytvoření rodového statku dětmi ruského lidového poslance (rezervní fond) v počtu ne více než dva pozemky na jednu rodovou osadu.

2. Pozemky pro objekty sociálně-kulturního a společenského významu jsou vyčleňovány podle generálního plánu rodové osady. Velikost plochy daných

pozemků nesmí tvořit víc než 7 % celkové plochy rodové osady. Tyto pozemky jsou pod správou teritoriální rady příslušné rodové osady.

3. Zbylá část přidělu se rozděluje na pozemky pro založení rodových statků, každý nejméně o velikosti jednoho hektaru. Rozloha pozemku může dosahovat až 1,3 hektaru, se zřetelem na zvláštnosti reliéfu krajiny a na jiné faktory.

4. Mezi pozemky různého půdorysu se nařizuje vytvořit uličky o šířce nejméně 3-4 metry. Po obvodu každého pozemku, poskytnutého pro vytvoření rodového statku, má jeho vlastník právo vysadit živý plot.

5. Na pozemcích, určených pro vytvoření rodových statků, mají občané Ruska právo sázet dřevnaté a keřovité rostlinstvo (včetně lesních odrůd), vybudovat umělý vodojem, stavět obytné budovy a stavení, zřizovat pomocné místnosti a jiné objekty podle principu dobrého sousedství.

Článek 7. Pravidla přidělování pozemků určených pro vytvoření rodových statků občanům Ruska

1. V zakládané rodové osadě má lidový poslanec Ruska právo na přednostní získání pozemku pro vytvoření rodového statku na doživotí s právem dědění podle vlastního výběru.

2. Kterékoli z dětí lidového poslance Ruska, jenž má rodinu, má právo získat na doživotí pozemek pro vytvoření rodového statku.

3. Jeden nebo dva pozemky v rodové osadě jsou povinně poskytovány dětem - svěřencům dětských domovů, uprchlíkům.

4. Lidový poslanec Ruska má právo, dle svého uvážení, rozdat ruským občanům pro založení rodového statku až 30 % zbylých pozemků.

5. Zbylé pozemky mají být rozděleny občanům Ruska různých vrstev (podnikatelé, pracovníci sociální sféry, důchodci, představitelé tvůrčí inteligence, vojenské osoby atd.). Pozemky jsou rozdělovány mezi občany Ruska formou losování, jež se provádí veřejně na společné schůzi budoucích obyvatel rodinné osady.

Článek 8. Teritoriální rada rodové osady

1. Teritoriální radu rodové osady tvoří obyvatelé, které spojuje trvalé bydliště na území rodové osady, jež je samostatnou administrativní územní jednotkou.

2. Teritoriální rada rodové osady je oprávněna vytvořit zastupitelský orgán místní samosprávy - radu rodové osady tvořenou pouze obyvateli dané rodové osady.

3. Lidovému poslanci Ruska je zakázáno kandidovat ve volbách do rady rodové osady. V případě zvolení ruského lidového poslance do rady rodové osady se volby považují za neplatné.

4. Pro regulaci detailů, které by mohly vzniknout v činnosti místní samosprávy, má teritoriální rada rodové osady právo přijmout na schůzi místní rady nebo na místním referendu Stanovy teritoriální rady osady (dále - Stanovy). Stanovy podléhají registraci na okresních soudních úřadech.

Článek 9. Status pozemku pro založení rodového statku

1. Pozemek pro založení rodového statku je poskytován na doživotí s právem dědění pouze občanovi Ruska. Pozemek pro založení rodového statku je zakázáno poskytovat cizím občanům a osobám bez státní příslušnosti, kromě osob, jež

získaly status uprchlíka podle zákonem stanovených pravidel (ale ne více než dvě rodiny na jednu rodovou osadu zakládanou lidovým poslancem Ruska) */Podrobný návrh zákona a komentáře k němu budou zveřejněny v následujícím čísle almanachu „Zvonící cedry Ruska“. Bude jej možné zakoupit. A bylo by dobré, aby jej čtenáři doporučili poslancům všech úrovní pro obeznámení/.*

* * *

Nevím, jak dlouho jsem se procházel, dokud se Anastasiin dědeček seznamoval s obsahem desek, jež jsem přivezl, když jsem najednou uslyšel hlasitý, hlučný a vůbec ne stařecký smích. Smál se i tehdy, když jsem k němu rychle přišel.

„To je dobré... Och, rozesmál jsi mě... Děkuji ti... Děkuji ti, Vladimíre. A já jsem se do toho ze začátku nechtěl ponořit.“

„Ale pokud jste se do toho ponořil, proč se smějete ? Vždyť situace je velice vážná. Velice složitá !“

„Pro koho je velice složitá ?“ zeptal se dědeček.

„Pro mě, pro čtenáře, kteří budou chtít budovat statky, o nichž mluvila Anastasia.“

Možná, že tón mého hlasu byl poněkud nervózní a uražený. Dědeček se přestal smát, pozorně se na mě podíval, pak klidně a vážně odpověděl:

„Stále nemohu pochopit, proč s tebou vnučka ztrácí čas k tomu ti ještě rodí děti. Jen se na mě, na staříka nezlob, Vladimíre. Nemohu to pochopit, znamená to, že ostatní také nepochopí, ale v tomto nepochopení může být velký smysl. Proto se k tobě chovám přátelsky. Neodsuzuji vnučku a obdivuji to, co učinila.“

„Mohl byste k těm textům říci něco podstatného ?“

„Vždyť jsem řekl - obdivuji, co bylo uděláno.“

„Kým uděláno ?“

„Vnučkou.“

„Ale vždyť jsem se ptal na ty texty.“

Dědeček se podíval na desky s papíry. Pak mlčky a pozorně na mě - a odpověděl:

„Ani nevím, Vladimíre, do jaké míry je potřebné tvé oslovení čtenářů ? Možná, že je pro ně důležité. Pro mě to, co jsem si přečetl, je pouhým potvrzením předpokladu toho, že vnučka již před deseti lety předvíдалa všechny trable a všechno, co ti připadá jako opozice, dávno přesměřovala na dobro.“

„Jak je možné pokládat za dobré urážky čtenářů a mě ?“

„A pochopil jsi, kdo uráží tebe a tvé čtenáře ?“

„Nějaká struktura, jež se vytvořila pod střechou Ruské pravoslavné církve.“

„Vznikl v tobě pocit uraženosti ?“

„Ano.“

„To je dobře. Teď ne rozumem, ale pocity, jež v tobě a v mnohých lidech vznikly, dokážeš pochopit, jak byli pomluveni vaši prarodičové před svými potomky. Jak byli nazváni pohany a po staletí jim byly připisovány špatné činy, které prarodičové nekonali. Nejsi jediný, kdo o tom zkoušel psát. Nemálo dějepisců se v minulých stoletích pokoušelo vyvrátit pomluvy. Ale marně.“

Teď vznikla situace, kdy stejným způsobem jsou pomlouváni lidé, kteří si přejí dotknout se Božích výtvorů. Takových lidí je teď nemálo a pociťují na sobě, jak byli očerněni jejich prarodiče. V těch lidech, kteří jsou dnes pomlouváni, okřejí duše vzdálených prarodičů. Jako andělé-strážci začnou vzdálení rodiče ochraňovat své dnešní děti. Nenajde se lepší a světlejší síla, než ta, která teď vzniká ve světě. Věř mi. Pokud se to dnes stalo lidem... Pokud neviditelná niť bude schopna spojit dnešního syna s jeho rodičem, jenž žil před dvěma tisíci lety. A pokud se niť spojení prodlouží, dnešní člověk se spojí s Bohem, s prvním svým rodičem."

Dědeček mluvil se zjevně potlačeným vzrušením. Ale žádal jsem upřesnění:

„Možná, že to, co jste řekl, je důležité, ale vždyť se brzdí zakládání rodových statků."

„Možná, že je to potřebné pro uvědomění a vytvoření projektu budoucna ?"

„Možná. Vše se vyvíjí nějak neobvykle. První kniha začínala jakoby jednoduchými věcmi, potom - druhá, čtenářské kluby, a teď se objevila „Rodová kniha" a „Rodinná kronika"."

Při těchto slovech se dědeček opět zasmál, ale ihned zmlkl a s laskavým úsměvem řekl:

„S „Rodinnou kronikou" si vnučka zjevně pohrála. Možná proto, aby všechny potěšila. To je ale, vytvořila situaci, kdy vrchní vládcové země a patriarcha podpořili její ideu, ale jen jednu. Pokud zamlčují nebo nechápou její filozofii, ve věčnost nevejdu, jsou polovičatí, plaší.

Do dějin a věčnosti vejdu ti lidé, kteří teď tvoří, byť v myšlenkách, své bohubilé statky. A není důležité, zda se k této ideji přidali sami, nebo byli vyvoleni. Před sebou mají věčnost ti lidé, kteří tvoří budoucnost pro své děti. Pro své děti a pro sebe. Poprvé pozemský člověk, jenž byl stvořen pro věčnost, do věčnosti se vrátí.

Vladimíre, začínám chápat vnuččino jednání. Anastasii byla odhalena mnohá tajemství bytí. Ale je jedno, o němž v plné míře neví ani všichni žrecové. Vždy věděli pouze to, že lidský život může být věčný. Právě část těchto znalostí jim umožňovala znovu se inkarnovat. Ale jejich převtělení nebylo úplné. Proto ani jim, ani lidem činy nepřinášely radost. Teď jsem si jist, věř mi, Anastasia zná v plné míře, co je třeba udělat pro získání věčnosti. Zeptej se jí na to a pokus se to pochopit. A když se v ní najdou slova srozumitelná pro mnoho lidí, otevřou se světy důstojné člověka-boha.

„Jdi, Vladimíre, k vnučce, promluv si s ní. Sedí teď na břehu jezera pod cedrem. Ve světě se může stát něco velice důležitého, když se najdou slova o věčnosti, srozumitelná pro rozum a city. Vzlétnou do výše tužby velké civilizace, jež se probudila. Galaxie pocítí velká úsilí a s rozechvěním budou čekat na dotek těch, kdo může dát planetám zázračný život. Jdi, neotálej."

Udělal jsem několik kroků, ale dědečkovovo zavolání mě zastavilo:

„Vladimíre, celkem již je na čase, abyste vy, anastasiovci, založili svou rodnou stranu."

„Stranu ? Jakou ?"

„Vždyť ti říkám, právě takhle ji pojmenujte - „Rodná strana"."

NOVÁ CIVILIZACE

Anastasia seděla u cedru v světle šedých lněných šatech. Rukama objala kolena, trochu sklonila hlavu a dívala se na vodní hladinu jezera. Nešel jsem k ní hned. Nějakou dobu jsem stál opodál a pozoroval jsem poustevnici tiše sedící na břehu. Ne. Tato definice se pro Anastasii nehodí. Spíš lze nazvat poustevníky ty lidi, kteří žijí v současných bytech.

Člověk si žije v bytě, nezná dokonce sousedy na patře. Jde si ulicí a nezajímá se o lidi, kteří procházejí kolem. Ti, co jdou proti němu, i ti, kteří jdou stejným směrem, si ho také nevšímají.

To znamená, že není strašné, když člověk žije sám. Podstatně strašnější je, když je samotný mezi lidmi, kteří mu jsou podobní. Tu sedí Anastasia na břehu jezera v tajze sama, ale její srdce bije současně s miliony lidských srdcí žijících v různých zemích. Někdo ji nazývá kamarádkou, někdo sestrou, jako by byli příbuzní.

A její tiše pronesená slova, klidně procházejí nekonečným proudem informací, jež hřmí a vřeští z televizních obrazovek a z mnoha jiných pramenů. Její slova pronikají a jsou vnímána lidmi. A ti, kteří tato slova uslyší, odpovídají kytarovou strunou a písní, často i činy. Budují jinak svůj život. A dědeček... Poprvé jsem viděl, jak vášnivě se vyjadřoval, prosil, abych promluvil s Anastasií o věčnosti.

Když jsem se vedle ní posadil, otočila se. Laskavý pohled šedomodrých očí uklidňoval. Nějakou dobu jsme se jednoduše na sebe dívali.

A já jsem, jako bych se nekontroloval, vzal její ruku, rychle ji políbil a položil ji zpět na kolena. Na Anastasiiných tvářích vzplanul ruměnec, zachvěly se řasy. A z ničeho nic jsem přišel do rozpaků. Jak divné je přijít do rozpaků před ženou po deseti letech známosti s ní ! A jak je to příjemné.

Abych překonal pocit trapnosti ze svých rozpaků, promluvil jsem jako první:

„Teď jsem rozmlouval s tvým dědečkem, Anastasie. Nějak neobvykle a vzrušeně mluvil o nutnosti nějakých slov o věčnosti. Říkal, že tato slova mají být taková, aby je člověk nejen chápal rozumem, ale také city. Jsou to skutečně důležitá slova ?“

„Ano, důležitá, Vladimíre. Ale ne slova, důležité je lidské uvědomění. Aby se objevilo, jsou, samozřejmě, potřebná slova. Uvědomění si věčného života napomůže člověku dosáhnout dokonalého způsobu života.“

„Ale jaká je spojitost mezi způsobem života a uvědoměním si věčnosti ?“

„Přímá. Dnešní lidé si myslí, že mohou žít jen několik desítek let, a poté navěky opouštějí život, odcházejí do nicoty. A zatím život člověka může být věčný. O tomto je třeba hovořit tak, aby to pochopil každý člověk nebo většina.“

„Ale o tom jsi již mluvila. A tvá slova jsem psal v různých knihách.“

„Ano, mluvila jsem, ale zřejmě má řeč nebyla srozumitelná, nebo tisícileté řeči o pomíjivosti lidského bytí byly velmi silné. Je třeba najít nová slova a argumenty.“

„Tak je zkus najít právě ty.“

„Zkusím to. Zřejmě je třeba je hledat společně s těmi, kteří dosáhnou uvědomění.“

„Ale nejdřív prones svá.“

„Dobře. Možná, že je to třeba říci takhle...”

Většina lidí, žijících na zemi, si myslí, že svůj život plánují sami. Volí si povolání, zakládají rodinu, rodí děti nebo naopak, odmítají si je pořídit. Ale jejich rozhodnutí jsou z velké části nesamostatná. Velký vliv na ně má cizí vůle, působící prostřednictvím společenského mínění. Například, máte takovou věc, které se říká „věšák na oblečení“. Jednou se někdo rozhodl tento předmět zdokonalit: použít pro tento účel samotného člověka. A vznikla profese s názvem „modelka“ - od slova „model“. Je nezáviděníhodná, nepatří k předurčení člověka.

Ale někdo se rozhodl z ní udělat nejpřitažlivější profesi a udělal to. Živé manekýny se začaly ukazovat v různých barevných časopisech a televizních pořadech, vyprávělo se o jejich údajně šťastném životě. Mluví se o tom, jak vydělávají mnoho peněz a jak bohatí lidé se chtějí s nimi oženit. Miliony mladičkových dívek začaly toužit po tom, aby se staly nejlepšími modelkami na světě, a tudíž - šťastnými. Miliony mladičkových dívek v různých zemích začaly dělat všemožné, aby dosáhly iluzorní slávy. Jedna z milionu se stávala proslulou manekýnou, přitom v podstatě zůstávala pouze živým věšákem na oblečení. Ostatní postihlo životní zklamání, jelikož se jejich touha nesplnila.

Stalo se to proto, že nedokázaly samostatně stanovit své předurčení a začaly budovat svůj život pod vlivem cizí vůle.

Lze uvést množství podobných příkladů, kdy muž nebo žena, dokonce děti usilují o iluzorní hodnoty a zanedbávají své předurčení.

Kam vůbec může směřovat takové lidské společenství ? Co si myslíš, Vladimíre ?”

„Toto lidské společenství nikam nesměruje. Podívej, v našem státě, v Rusku, ani jedna strana, ani stát celkově nemají žádný program budování budoucnosti. Z toho, co jsi řekla, Anastasie, mě zaujalo poznání předurčení člověka. V čem spočívá ? Jak jej poznat ?”

„Ať mysl tvá, Vladimíre, a mysl ostatních lidí zkusí poznat Boží výtvoř a Jeho toužebný program.“

„Copak je to možné - poznat Boží touhu ?”

„Je to možné. Vždyť před lidmi - svými dětmi - nic neskrýval a neskrývá. Nepsal spletité texty, všechno ukázal na příkladech. První, co musí každý pochopit a pocítit, je následující: jaké činy vedou člověka k věčnosti. Popřemýšlej, Vladimíre, proč Bůh, jenž stvořil mnohotvárný a živý svět, nestvořil auto, televizi, rakety v jejich dnešní podobě ?”

„Možná, že to jednoduše nedokázal stvořit, ale člověk - dokázal ?..“

„Stvořil všechno potřebné pro člověka: způsoby přemístování, představivost, s jejíž pomocí člověk může vidět lepší obrázky, než jsou na televizní obrazovce. Osvojovat vesmírné planety člověk také může bez pomoci umělých, primitivních přístrojů.

Stanovil předurčení člověka a program rozvoje pro život celého vesmíru. Abychom pochopili Jeho program, není třeba jej ničit, ale studovat a určovat význam všeho pozemského.“

Nesmrtelnost

„Bůh stvořil člověka nesmrtelným, je třeba pro to splnit pouze tři podmínky. První: stvořit živý prostor, o nějž člověk usiloval a ke kterému tíhl.

Druhé: na Zemi musí být alespoň jeden člověk, který by na tebe myslel v dobrém a s láskou.

Třetí: nikdy si nepřipustit myšlenky o tom, že tě může zasáhnout smrt, a to je velmi důležité. Pokud usínajícímu člověku bude vnuceno, že umírá, a on tomu uvěří, pak také zemře podrobený svou myšlenkou. Ale pokud v pozemském smyslu dokonce starý člověk opotřebuje své tělo, bude ležet na smrtelné posteli a nebude myslet na smrt, ale představovat si svůj život v živém prostoru, který vytváří, opět se zrodí, takový je zákon vesmíru. Nedopustí, aby zemřela mysl tvořící život.

Máte takový pojem - přirozený výběr. Také teď Boží program vybírá všechno nejlepší pro znovuzrození. Výběr však nebyl velký. Teď mnohokrát narůstá. Ti lidé, kteří s láskou budou budovat statek, budou se vtělovat znovu a znovu.

Všechno, co jim překáží, navěky zmizí ze země a uvolní místo nové rodící se civilizaci."

„Proč nové civilizaci ? Stejní lidé, rostliny, stejná planeta."

„Nová civilizace, Vladimíre, se vyznačuje novým uvědoměním, novým pociťováním okolního světa. Tento velký začátek, zrozený v dnešním člověku, je neviditelný obyčejným zrakem, dokud nezmění tvář celé planety Země. Zapůsobí na život celého vesmíru."

„Ale jak se pod vlivem pozemské tváře může měnit vesmír ?"

„Může, Vladimíre. Naše planeta je sice malinká částička, ale je v těsném vzájemném spojení s jinými částmi vesmíru. A i když se mění malá částička, svou změnou může zapůsobit na celou jeho mnohotvárnost."

„Ano, je to zajímavé, a mohla bys ukázat nějaký obraz z budoucna, Anastasie, jak se může měnit vesmír ?"

„Mohla bych, dívej se."

Láska tvořící světy

„Na planetě Jalmeza rozkvétalo jaro. Libě voněly byliny, květy na stromech a keřích, jež se podobaly pozemským. Cestičkou mezi jarní velkolepostí šel na sympozium Vladislav. Měl přednést referát o vzniku života na planetě Jalmeza. Oponovat mu měl jeho kamarád z dětství Radomír.

Ve svých dvaceti letech měl Vladislav dostatek informací, aby mohl představit svou teorii na sympoziu jakékoliv úrovně. Ale znalosti jeho kamaráda Radomíra nebyly o nic menší. Radomír a skupina, která ho podporuje, využijí jakékoliv slabé místo referátu anebo nedostačující argumentaci událostí, které se staly v minulosti. Na sympoziu bude také Ludmila. Ludmila... Stalo se, že oba byli do této dívky zamilovaní již od samého dětství. Milovali ji, ale nepřiznali to jeden před druhým, ani před ní, a stále čekali alespoň na nějaké znamení ze strany Ludmily: komu

dá přednost.

Vladislav šel schválně delší cestou, aby si ještě jednou promyslel svůj referát. Ale něco mu bránilo v soustředění. Měl pocit, jako by ho někdo pozoroval. A když za sebou uslyšel nějaký šramot, prudce se otočil. Z cestičky se někdo vrhl ke křoví a znehybněl v trávě. Vladislav udělal několik kroků zpátky a uviděl svou čtyřletou sestřičku Káťu, jež se schovala v trávě.

„Kateřinko, opět ses na mě přilepila,“ laskavě promluvil na sestru Vladislav. „Čeká na mě důležitá záležitost. Nechápeš, že mi můžeš uškodit? Chápeš to, samozřejmě, proto se také schováváš v trávě.“

„Neschovávám se, jen si tak ležím. Prohlížím si květinu, různé broučky,“ sdělila malinká Káťa a dělala, jako že se skutečně zajímá o malinkou květinu.

„Aha... Vtom případě lež dál a prohlížej si. Já jdu.“

Káťa ihned vyskočila, běžela k Vladislavovi a rychle začala mluvit:

„Jdi, Vládičku. Půjdu za tebou potichoučku, abych ti nepřekážela v přemýšlení. Až přijdeme na to místo, kde se shromáždili lidé, vem mě za ruku, aby všichni viděli, jak krásného a moudrého mám bratra.“

„Nech toho, nepodlézej. Dej mi svou ruku. Jenom si zapamatuj: když já nebo někdo jiný bude vystupovat, ne aby tě napadlo komentovat to, co řekli dospělí, jako minule.“

Spokojená Kateřinka se chopila Vládičkovy ruky a slíbila:

„Ze všech sil, Vládičku, se budu snažit nekomentovat.“

* * *

Přírodní amfiteátr se zaplňoval starými a mladými představiteli různých regionů planety Jalmeza. Nikdo neměl propisky, bloky nebo jakékoliv jiné psací potřeby. Vrozená paměť jim umožňovala zapamatovávat si vše do nejmenších podrobností. Také Vladislav, jenž vystoupil před posluchačstvo, neměl žádné příručky. Silou své mysli mohl v prostoru vytvářet hologramy, jež ukazovaly jakékoliv obrázky minulosti, reprodukovat předměty každodenní spotřeby, a dokonce city.

Trochu s rozechvěním začal Vladislav svůj referát:

„Planeta, na které žijeme, se jmenuje Jalmeza. Je stará více než devadesát bilionů let. Ale život na ní vznikl teprve před třemi sty lety. Za vznik života vděčíme našim prarodičům, dvěma obyvatelům planety Země. Přesněji řečeno, život na planetě Jalmeza vznikl pod vlivem energie Lásky a touhy dvou obyvatelů planety Země. Z tohoto důvodu uvádím historickou informaci ze života pozemšťanů.“

Prvotní období života lidí na Zemi bylo možná zcela stejné jako naše. Dobře znali a cítili svou planetu a předurčení vesmíru. Pozemšťané mohli stanovit předurčení všech živých organismů své planety, obratně je využívali.

Ale jednou se stala katastrofa. Do vědomí jednoho z obyvatel Země pronikl virus, jenž se začal intenzivně šířit mezi ostatními obyvateli planety. Naši vědci tento virus pojmenovali slovem „smrt“. Vnější příznaky tohoto viru, jak nasvědčují historické údaje, tkví v následujících projevech. Lidé jím nakažení začínají ničit živou rozmanitost planety a výměnou budovat primitivní, umělý svět. Toto období života sami pozemšťané nazývali technokratickým.

Lidé zasažení virem „smrt“ se začali měnit z rozumných bytostí na nerozumné. Shromažďovali se ve velkém množství na menších plochách země a budovali si obydlí, která se podobala kamenným sklepům postaveným na sebe.

Představte si kamennou horu s množstvím nor. Přibližně takové kamenné hory stavěli svými rukama lidé a říkali jim domy. Sklepním norám v umělé hoře říkali byty. Velkým seskupením umělých kamenných hor říkali města.

V tak zvaných městech byl vzduch nevhodný pro dýchání, voda nevhodná pro pití a nečerstvá strava. Jednotlivé orgány lidské bytosti ještě za života začínaly hnit a rozkládaly se. Je samozřejmě těžké si představit pohybující se lidské tělo, uvnitř kterého hnijí a rozkládají se orgány. Ale tak to bylo.

Historické prameny dávají svědectví o tom, že u lidí technokratického období dokonce existovala věda, jež se nazývala medicína. Za velký úspěch této vědy byla považována možnost výměny vnitřních orgánů. Lidé nechápali, že samotná existence podobné vědy svědčí o jejich neplnohodnotném vědomí.

Ale rozkládalo se nejen lidské tělo, intenzivně degradovalo jejich vědomí - rozum, brzdila se mysl, dokonce začali ztrácet schopnost počítat a vymysleli kalkulátor. Ztratili schopnost vytvářet v prostoru hologramy a vynalezli televizor. Je to primitivní zařízení, jež ukazuje něco podobného hologramům.

Ztratili schopnost přemísťování v prostoru a začali budovat umělá zařízení, kterým říkali automobily, letadla, rakety.

Čas od času jedny skupiny lidí útočily na druhé a zabíjely se. Ale nejneuvěřitelnější je to, že virus „smrt“ vnutil lidem, že nejsou věční, ale pouze dočasní v uvědoměném prostoru.

Činy lidí technokratického období stále více proměňovaly planetu Zem v zapáchající, čoudící bod ve vesmíru. A vesmírný Rozum stále na něco čekal, neničil tento škodící bod.'

„Zastavte se, prosím, na okamžik,“ přerušil Vladislavův referát hlas ze skupiny oponentů, v jejímž čele stál jeho kamarád Radomír. „Vaše další vystoupení je nesmyslné. Nic podobného se na Zemi konat nemohlo.“

„Dobře, přeruším svůj referát, pokud skutečně dokážete nepravděpodobnost toho, co jsem řekl.“

Ve skupině oponentů se zvedl mladý muž a sdělil následující:

„Ze spolehlivých pramenů je známa existence náboženství ve společnosti pozemšťanů. V náboženských traktátech se mluvilo o tom, že Zem a všechno rostoucí na ní stvořil vesmírný Rozum, nazývali ho Bohem. Uctívali Jež a uskutečňovali na Jeho počest množství obřadů. Doufám, vážený referente, že nebudete popírat toto faktum?“

„Ne, nebudu,“ odpověděl Vladislav.

„V tom případě řekněte, jak je možné uskutečňovat obřady na počest své modly a zároveň ničit její výtvořiny? Současně tohle dělat není možné. Tudíž, hustě osídlená města na Zemi existovat nemohla. Lidé nemohli znečišťovat vodu, již stvořil jimi uctívaný Bůh. A také vesmírný Rozum nemohl dopustit podobnou bakchanálii, jinak Jeho samotného nelze nazvat Rozumem, ale naopak, je třeba

zapochybovat o rozumnosti toho, co stvořil, v první řadě člověka. Co na to řeknete, vážený referente ?'

„Řeknu, že existence Rozumu, tím spíše vesmírného, je jednotou dvou velkých principů - Rozumu a Antirozumu.

Antirozumné období života lidí planety Země bylo potřebné. A pokud mi dovolíte, ve svém následujícím sdělení dokážu existenci dvou principů v člověku.'

„Dobře, pokračujte,“ souhlasil mladý člověk a usadil se na své místo.

„Vesmírný svět je jednotou protikladů,“ s jistotou pokračoval Vladislav, „člověk taky odráží jednotu protikladů. V neuvěřitelném chaosu, jenž postihl vědomí lidí Země, se najednou objevili lidé, kteří dokázali pochopit... Tito lidé ne slovy, ne pomocí náboženských traktátů změnili svůj vztah k pozemským výtvorům. Začali měnit svůj způsob života. Ještě si sami neuvědomovali velikost svého tvoření, svým činům jednoduše říkali „budování rodového statku“.

Ještě nevěděli, že když se dotýkají země s novým vědomím, začínají oživovat vesmírné planety. Že pro ně nebude existovat smrt. A děti, které porodí, potomci budou nazývat bohy. Jednoduše budovali své rodové statky na planetě Zemi. Se zatajeným dechem a rozechvěním sledoval vesmírný Rozum jejich činy. A nastoupila doba, kdy všichni lidé Země začali žít na svých překrásných statcích. A nastoupil den, kdy... Dívejte se, ukážu vám hologram, jsou v něm dva lidé.'

V prostoru před posluchačstvem vznikla pozemská krajina. Stezkou, jež vedla k lesu, od svého statku šli dva staří lidé, kteří se drželi za ruce, muž a žena. Bylo jim zjevně více než sto let. Stmívalo se, na nebi se objevovaly zatím slabě viditelné hvězdy. Lidé se přiblížili k cedru a starší žena se o něj opřela zády.

„Už jsem babička a prababička, ale stále mě přemlouváš jako v mládí, abychom se procházeli pod hvězdným nebem,“ laskavě promluvila ke svému společníkovi žena.

„Copak to sama nechceš ?“

„Samozřejmě že chci, můj milovaný.‘

Vzal ji kolem ramen, prudce objal a políbil na ústa. Pak posunul ramínko šatů a odhalil její rameno. V měsíčním světle bylo na levém rameni ženy dobře vidět tři znaménka umístěna v řadě za sebou. Muž políbil každé z nich.

„Jsi stále stejný, můj milovaný, nechci se s tebou loučit.‘

„Také se nerozloučíme. Zemřeme a znovu se zrodíme.‘

„Nemůžeme se znovu zrodit,“ smutně pronesla. „Podívej se, na Zemi je stále méně volného místa, kolem jsou zahrady, statky. Naším vnukům nemusí stačit místo. Stvořitel zřejmě něco neuvážil, když tvořil naši Zemi.‘

„Nemyslím si to. Nějaké východisko existuje, jenže zatím ho neznáme. Ale jsem si jist, že naše láska se nemůže přerušit. Zemřeme, abychom se zrodili znovu.‘

„Ale kde ?“

„Dívej se, má milovaná, na té hvězdě. Ať naše mysl na nové planetě stvoří život podobný pozemskému. Posud' to sama. Na co by stvořil tak mnoho planet ? Tohle všechno není jen tak. Naše mysl je materiální, stvoří pro nás život na neobydlené planetě. Stále se budeme přetělovat. Naše láska...‘

„Děkuji ti za překrásnou touhu, můj milovaný. S tebou... Pomohu ti zrodit život na nové planetě.“

„Jak ji pojmenujeme, má milovaná, planetu našeho nového života?“

„Ať se jmenuje Jalmeza.“

„Jalmezo, čekej na nás a zatím rozkvétej zahradami, pokryj se trávami, jak to chci, s jistotou a vášní pronesl muž.“

„Já také,“ odpovídala ona.

Hologram zmizel. Vladislav se poklonil posluchačstvu a odešel stranou, uvolnil místo svému kamarádovi a oponentovi Radomírovi.

Radomír si stoupl na Vladislavovo místo, přešel pohledem auditorium a začal mluvit:

„Musím oponovat svému kamarádovi. A ihned řeknu: Jeho verze má mnoho neprokazatelného, a dokonce protichůdného. Já, stejně jako mí přátelé, nemohu uvěřit v existenci absurdního období lidského života.“

Hologram, jenž nám ukázal, je výtvozem jeho mysli, představivosti, jak všichni chápeme, a potřebuje důkazy. I když hologram ve mně vyvolal nějaký divný pocit. Zdálo se mi, že můj kamarád ho převzal z již známého příběhu, jenom si nemohu vzpomenout, z jakého je pramene.“

Amfiteátre se neslo reptání a zazněly výkřiky:

„Cožpak je to plagiát?! Neslýchané! Ale, možná, že referent nevěděl...“

„Plagiát. Skutečně vzniká pocit již viděného.“

Vladislav stál stranou a sklonil hlavu. Škubl sebou, když slyšel dětský křik ze vzdálených řad sedících lidí. „Áá... áá,“ křičela jeho neposedná sestra Kateřinka.

„Dobře, že jen jednoduše křičí a nekomentuje to, co se děje,“ pomyslel si Vladislav. Ale mýlil se.

Kateřina se dočkala, až nastalo ticho, a hlasitě řekla:

„Ani se neodvažujte oponovat mému bratříčkovi. Protože je velice rozumný a citlivý.“

„Ano, to je pádný argument,“ zazněly posměšky.

„Správně, velice pádný,“ pokračovala malá Kateřinka. „A ty, Radku, již nepokukuj po Ludmilce. Nepokukuj a hotovo.“

„Káťo, zmlkni!“ zakřičel Vladislav.

„Nezmlknu. Ludmilka je do tebe zamilovaná a ty do ní též, vím to určitě.“

„Káťo!“ ještě jednou zakřičel Vladislav a směřoval k sestře.

„Ludmilko, proč sedíš?“ vykřikla Káťa. „Zastavho. Nenechá mě domluvit. Teď mě odtáhne. Násilím.“

Ze vzdálené řady se zvedla rusovlasá dívka, šla vstříc Vladislavovi a postavila se mu do cesty. Na Ludmiliných tvářích planul ruměnek. Sklonila hlavu a zašeptala:

„Tvá sestra má pravdu, Vladislave.“

Její šepot uslyšel ztichlý sál. Hlavy přítomných se otočily k malinké Kateřince, lidé se na ni usmívali a tleskali. Holčička, nadšená podporou sálu, běžela k Radomírovi, jenž stál před auditoriem, stoupla si vedle něj a zvedla ručičku nahoru, aby uklidnila sál.

Když všichni ztichli, opět začala mluvit, obracejíc se k Radomírovi:

„A ty, Radku, ses málem stal zrádcem. Mého bratříka nekritizuj. Všechno řekl správně. Je tvůj kamarád. Ty jsi jeho kamarád. Tak nekritizuj.“

Radomír se blahosklonně podíval na malou holčičku seshora dolů a stejně shovívavě promluvil k ní k lidem sedícím v sále:

„Nekritizuj. Jen konstatuji fakt. Hologramu, který jsme viděli, chybí důkazy. Jednoduše není ani jeden.“

„Jeden je. Nebo dokonce dva,“ odhodlaně prohlásila Kateřinka.

„A kdepak je, nebo jsou, pokud jsou dva?“

„Jeden jsem já. Druhý jsi ty, Radku,“ s jistotou pronesla holčička.

Při těchto slovech rozepnula dva knoflíčky na svých šatech a odhalila ramínko. Na levém ramínku malinké Kateřinky uviděl Radomír tři znaménka přesně jako u starší pozemské ženy z hologramu. Radomír se pozorně zadíval na znaménka na ramínku malinké holčičky a krev mu stále silněji pulzovala v žilách. Usilovně vzpomínal. Před ním se objevil hologram, který byl viditelný pouze jemu.

...Pozemská krajina. Líbá tři znaménka na rameně své milované. Pak jej objímá ona. Se smíchem rozcuchává vlasy na jeho hlavě a jako vždy se smíchem líbá špičku nosu...

Hologram zmizel.

Ještě nějakou dobu se Radomír díval na Kateřinku, jež před ním pořád stála s odhaleným ramínkem. Pak se rychle sklonil, vzal holčičku do náruče a přitiskl ji k sobě. Objala ho, se smíchem rozcuchala vlasy na jeho hlavě a rychle mu políbila špičku nosu. Držel v náruči malinkou Kateřinku a ona mu šeptala do ucha:

„Pospíšil sis s narozením, Radku, nebo jsem se zpozdlila já. Teď čekej, až vyrostu. Čekej čtrnáct let. S jinými šťastný nebudeš: jsem tvá polovička.“

„Dočkám se, až vyrosteš, má milovaná,“ tiše odpověděl mladík.

Kateřinka, jež se unavila vzrušením a pak se uklidnila, položila hlavičku na Radomírovo rameno a sladce usnula. Mlčky stál před auditoriem a opatrně držel v náruči svou budoucí manželku.

V myšlenkách psal v prostoru písmena. Shromáždění lidé přečetli text hologramu, jenž vytvořil: „Důkazy existují. Jsou v každém z nás! Láska ve vesmíru je nekonečná a věčná.“

Pak velice opatrně, aby nevzbudil holčičku, jež spala na jeho rameni, Radomír zamířil k východu.

Zapomněl odpojit svou mysl od prostoru a hologram se dále zaplňoval písmeny. Shromáždění lidé chápali, že tato slova již nejsou adresována jim, ale nechtěně je četli:

„Bosýma nožičkama jsi běžela po hvězdách. Nehledala jsi lásku pro sebe. Ve vesmírných prostorech jsi jediná chránila to, co máme chránit spolu.“

Tato slova byla určena pro malou holčičku planety Jalmeza a pro pozemskou ženu - bohyni, jež daroval život jejich planetě.

Malinká bohyně sladce spala na Radomírově rameni a možná ve snu také slyšela slova svého milovaného.“

* * *

„Skvělé, Anastasie ! Takže, když lidé podle Božího programu všechno na Zemi zvelebí, objeví se u nich možnost osídlit jiné planety ?

„Samozřejmě. Jinak je samotná existence vesmírných planet nesmyslná. A u Něj má všechno velký smysl. Láska dvou, touha zrozená v lásce je schopná vdechnout život jakékoliv planetě.

„A ještě, jak jsem to pochopil, lidé, kteří teď budují statky, nebudou umírat. Pouze měnit svá těla a ihned se vtělovat do života.“

„Samozřejmě, jejich pozemské činy jsou nejdůležitější. Jsou bohulibé. Dokonce ti lidé, kteří se nestihli dotknout země rukou, ale v myšlenkách začali vytvářet svůj budoucí rajský živý koutek, jsou mnohokrát potřebnější pro Boží program než stovky mudrců za kamennými zdmi, kteří se odtrhli od Božích výtvorů, ale mluví o Bohu a o duchovnosti.

Jejich řeči jsou rouhavé a smutné, čeká na ně smrt bez převtělení. Jejich úděl je strašný, jenže není to Boží trest, ale vlastní výběr svého osudu !

Stvořitel zazářil ve vesmíru novou myšlenkou, která je velkou energií, ale také soudcem. V traktátech a legendách se o Božím soudě mluvilo hodně. Přišel tiše a neviditelně. Dotkne se všech lidí, žijících na planetě. A každý sám si bude soudcem.

Kdo volí a tvoří živý život, bude věčný a stane se podobným velkému Tvůrci vesmíru.

Kdo ve své představě modeluje smrt, je odsouzený ke smrti svou myslí.“

Tato její slova, pronesená na břehu jezera klidným a jistým tónem, jako by podchytil prostor jako ozvěnu. Za deset let jsem nejen já poznal, jak je Anastasia schopna svými myšlenkami a slovy modelovat budoucnost.

* * *

Vzdaloval jsem se po řece. Ona stála na břehu. Prostor stále opakoval její slova o věčném životě. Najednou jsem si pomyslel, z jakých vesmírných světů nebo z jakých galaxií se objevila Anastasia, stojící na břehu ve své pozemské podobě, a darovala uvědomění věčnosti planetě s názvem „Země“ ? Nehází slova do větru. Potvrzuje to život.

A pokud je to tak, musím vám, mým čtenářům, gratulovat. Blahopřeji vám k vašemu uvědomění ! Budeme žít věčně a tvořit věčný život ve vesmíru.

Na radostné shledání, přátelé !

NOVÁ CIVILIZACE

2. část

OBŘADY LÁSKY

*„...Právě proto činy, spojené s vytvářením projektu statku,
plynule přecházely v obřad sňatku,
jenž připravoval mladé k početí.*

A oni budovali Prostor Lásky.

*Žena, jež počala dítě v takovém prostoru,
žila devět měsíců v nejideálnějších podmínkách
a dítě, rostoucí v ní, bylo nejšťastnější.”*

(203.)

LASKÁ JE KOSMICKÁ BYTOST

Člověk se objevil na cestě znenadání. Stál téměř uprostřed jízdního pruhu zády k blížícímu se džípu. Ihned jsem začal přibrzďovat, abych opatrně objel podivného šedovlasého muže.

Když jsem se k němu přiblížil na pouhých deset metra, stařík se klidně otočil ke mně a já jsem mimovolně přišlápl brzdový pedál.

Přede mnou na cestě stál Anastasiin dědeček. Poznal jsem ho ihned. Šedé vlasy a brada nijak nešly dohromady s neobyčejně zářícíma mladýma očima, touto nesourodostí stařík ihned vynikal mezi mnohými staršími lidmi. Jeho dlouhý šedivý plášť neurčitého stříhu z neznámé látky mi byl také dobře známý. Nicméně jsem nevěřil vlastním očím. Jak se mohl tento stařec ze sibiřské tajgy octnout tady, v centru Ruska, na cestě, která vede z města Vladimíru do města Suzdal. Jak? Jakým dopravním prostředkem? Jak se sibiřský poustevník může lehce orientovat v složitostech našich dopravních podmínek? Vždyť nemá žádné doklady.

Peníze sice mohl získat z prodeje suchých hub a cedrových ořechů, jak to dělala vnučka Anastasia. Ale bez dokladů...

U nás je, samozřejmě, mnoho bezdomovců, kteří nemají doklady, a policie není schopna s tím nic udělat. Ale Anastasiin dědeček se bezdomovci moc nepodobá.

Sice má na sobě obnošené oblečení, avšak je vždy čisté, vzhled má také dosti pečlivý, světlý obličej, na tvářích ruměnc. A tak jsem strnule seděl za volantem džípu. Sám přišel k autu a já jsem mu otevřel dvířka.

„Ahoj, Vladimíre, jedeš do Suzdalu ? Svezeš mě ?“ zeptal se stařík, jako by se nic nedělo.

„Ano, samozřejmě že svezu, posadte se. Jak jste se tady octl ? Jak jste se sem dostal z tajgy ?“

„Nezáleží na tom, jak jsem se dostal, důležité je proč.“

„Tak proč ?“

„Abychom si zašli na exkurzi do skutečných dějin Ruska a abych rozptýlil tvou uraženost. Nařídila to vnučka. Řekla mi: ‚Ty jsi ten, kdo ublížil, dědečku.‘ Proto také jedu s tebou na exkurzi. Vždyť kvůli tomu směřuješ do Suzdalu ?“

„Ano, chci navštívit muzeum. A pocit ukřivdění tu skutečně byl, ale zmizel.“

Nějakou dobu jsme jeli mlčky. Vzpomínal jsem, jak jsme se rozešli s Anastasiiným dědečkem v tajze. Dokonce jsme se nerozloučili. Stalo se následující.

Anastasiin dědeček mi poradil, abych založil stranu a navrhl ji pojmenovat Rodná strana.

Vlastně návrhy na zřízení strany na základě Anastasiiných idejí přicházely od různých lidí již dávno.

Mnozí si mysleli, že strana je potřebná proto, aby se pro lidi usnadnilo získávání půdy pro založení rodových statků a aby do budoucna byli chráněni před všemožnými úřednickými zásahy. Žádná z existujících stran se těmto otázkám bohužel nevěnuje.

Vzhledem k tomu, že se určité síly staví na odpor proti Anastasiiným idejím, pokoušejí se všemožně je diskreditovat a lidi, jimž tyto ideje vyhovují, mě a Anastasii, podávaly se návrhy založit stranu, v jejíchž stanovách, v oddílu „Cíle a úkoly“, by se nezdůrazňovaly otázky vytvoření příznivých podmínek pro budování rodových statků. A vůbec se navrhovalo nezmiňovat se o Anastasiiných idejích, o knihách ze série Zvonící cedry Ruska.

Byl jsem ujišťován, že v opačném případě strana zaregistrovaná nebude. Proto také jsem se rozhodl poradit se s Anastasiiným dědečkem ohledně této otázky a také o struktuře, prvořadých cílech a úlohách strany. Říkal jsem si: jelikož ví o činech žreců, kteří stále vytvářeli všemožné sociální útvary, náboženství, jež existují nejedno tisíciletí, zřejmě také ví o tajných organizačních principech, díky nimž se tyto útvary ukázaly tak životaschopné.

Navíc, sám dědeček není zrovna nejslabší žrec. Možná že je silnější než ti, kteří dnes řídí svět. A pokud je to tak, pak také musí znát principy, podle nichž se vytvářela organizace žreců, která se ukázala životaschopnější než náboženství.

Fakticky organizace žreců - nadnáboženská struktura - byla a existuje i teď, jelikož se žrecové bezprostředně zúčastnili vytváření některých náboženství a světských útvarů. Je to jasné z dějin starého Egypta a jiných zemí.

Tedy, Anastasiin dědeček by mohl navrhnout jakési principy Rodné strany, a tak z ní udělat velice mocnou organizaci, možná i nejmocnější.

Upřímně jsem chtěl slyšet jeho rady, a proto jsem vystihl okamžik, kdy, jak se mi zdálo, nebyl ponořený do svých myšlenek, a řekl jsem:

„Hovořil jste o straně. Čtenáři o ní také mluví již dávno. Ale někteří navrhuji nezmiňovat se v jejích stanovách o Anastasii, o jejích idejích, o knihách. Aby registrace proběhla bez překážek.“

Šedivý stařík stál přede mnou opřený o otcovu ml a mlčel. Nejenže mlčel, pozorně si mě prohlížel, jako by mě viděl poprvé. Jeho pohled nebyl příliš dobrý, spíše kritický.

A když po dlouhé pauze začal mluvit, pocítil jsem v jeho hlase tón opovržení:

„Říkáš registrace. Přišel jsi tedy pro radu ? Zrazovat nebo nezrazovat ?“

„Co s tím má společného zrada ? Přišel jsem pro radu, jak se máme zachovat, aby registrace strany proběhla bez překážek.“

„Vždyť registrace není samoučelem, strana také není cílem. Bez idejí, říkáš, bez zmínek, jakpak se tedy čtenáři dozví, že je to jejich rodná strana ? Že to není strana vypočítavých zrádců ? Nabídl ti udělat nějaký nesmyslný útvar, bez základu, bez idejí, bez symbolů, s jejichž pomocí je předurčené vůdcovství navěky. A ty ses mě přišel zeptat, zda stojí za to řídit se touto radou. Nevycítil jsi sám jednoduchou lest ?“

Chápal jsem, že jsem se dostal do poněkud hloupé situace a ve snaze z ní nějak vybědnout jsem položil jinou otázku:

„Vlastně jsem se chtěl dozvědět, jaké principy byste poradil založit při vytváření struktury strany, jaké cíle a úkoly ?“

To, co následovalo potom, mě jednoduše vyvedlo z míry. Jak se mi tehdy zdálo, stařec nejenže neodpovídal na mé otázky, ale začal se mi povýšeně vysmívat. Nejdřív se na mě udiveně podíval, podrážděně si odfrkl a otočil se ke mně zády. Dokonce udělal krok ode mě. Pak se přece obrátil a pronesl:

„Cožpak nechápeš, Vladimíre, že všechny odpovědi na tvé otázky mají vznikat v tobě a v každém člověku, který se rozhodne budovat s tebou strukturu ? Můžu ti samozřejmě napovědět. Ale zítra ti napoví někdo jiný, vzápětí další, nebudete konat, ale vnímat nápovědy. Jít doprava, pak doleva, trochu se posunete dopředu, pak se opět vrátíte zpátky nebo najednou budete přešlapovat na místě kvůli lenivosti mysli.“

Právě tento výraz „kvůli lenivosti mysli“ mě silně urazil. Po prvním setkání s Anastasií již ne jeden rok po celý den i před spaním napínám svou mysl. Možná že se od neustálé napínavé práce začíná přehřívat. Napsal jsem osm knih, sám jsem přemýšlel nad tím, o čem se v nich povídá. Občas jsem několikrát prověřoval správnost smyslu některých vět. Stařík o tom všem ví.

Pocit ukřivdění se začal šířit, ale přece jsem se ovládl a vysvětlil:

„Zdá se, že všichni myslí, přemýšlejí, vytvářejí různé organizace: komunistické, demokratické, centristické. Ale jak řekl jeden člověk: „Ať založíme jakoukoliv stranu, stejně v důsledku máme Ústřední výbor Komunistické strany Sovětského svazu.““

„Řekl to dobře. Také ti říkám, že přešlapujete na místě kvůli lenivosti mysli.“

„Co s tím má společného lenivost mysli ? Možná že jednoduše chybí informace ?“

„Takže ti chybí informace a přišel jsi za mnou. Ale dokážeš si ji uvědomit, když máš zlenivělou mysl?“

Pocit ukřivdění ve mně narůstal, jenže jsem ovládl podrážděnost a odpověděl jsem:

„Nějak to zkusím, napnu svůj mozek.“

„V tom případě pozorně poslouchej. Struktura se má podobat Novgorodskému veče /*shromáždění lidu (ve starém Novgorodě apod.)*/ raného období. To další si uvědomíte potom.“

Taková odpověď mě dokonce rozzlobila. Stařík dobře věděl, že historické dokumenty o Rusku předkřesťanského období nikde nejsou, jsou zničeny. Tedy nikdo nikdy neřekne, jak fungovalo Novgorodské veče, navíc ve svém raném období. Takže se mi vysmívá. Ale proč? Co jsem udělal, aby se takhle... Z úcty k jeho věku jsem se pokusil o klidný tón a řekl jsem:

„Odpusťte mi, že jsem vás vyrušil, zřejmě jste se věnoval něčemu důležitému, odcházím.“

Otočil jsem se, abych odešel, ale stařík za mnou prohodil:

„Cílem a úkolem Rodné strany má být vytvoření podmínek pro návrat energie Lásky do rodin. Je třeba obnovit obřady a svátky, které pomáhají najít svou druhou polovinu.“

„Cože?“ otočil jsem se k staříkovi. „Lásku? Do rodin? Chápu, že se mnou nechcete mluvit o důležitých věcech. Proč se mi ale vysmíváte?“

„Nevysmívám se, Vladimíre. Ty nejsi schopný pochopit, že pokud se nenaučíš přemýšlet sám, na tvé přesvědčování budou zapotřebí roky.“

„Jaké přesvědčování? Víte alespoň přibližně, jaké mají cíle a úkoly strany všech zemí ve svých stanovách?“

„Zhruba vím.“

„Tak to řekněte, pokud víte, řekněte to.“

„Ujišťují, že určitě zvednou blahobyť všech lidí, dají jim větší svobodu.“

„No právě. A přesněji: rozvinou průmysl, zabezpečí lidem bydlení, zabrání inflaci.“

„Blbost do nebe volající,“ odfrkl stařík.

„Blbost? Vždyť blbost bude, pokud podle vaší rady do stanov strany jako hlavní úkol vnesu bod: „Strana bude řešit úkol, jak má každý člověk najít svou polovičku.““

„A ještě tam přidej: „Strana vrátí lidu obraz života a obřady, jež jsou schopné věčně chránit v rodinách lásku.““

„Co si to dovoluujete?! Chcete... Chcete mě před národem zesměšnit? Těmito otázkami, hledáním poloviček se zabývají různé komerční agentury. S takovými cíli a úkoly nebudeme mít stranu, ale svatební agenturu. Lásky v rodinách je osobní věcí rodiny a nikdo nemá právo se do ní míchat, žádná strana. Není to státní záležitost.“

„Copak tvůj stát se neskládá z rodin? Copak rodiny nejsou základem kteréhokoliv

státu ?"

„Jsou, jsou, právě proto se má stát věnovat zvýšení blahobytu rodin a jednotlivých občanů.“

„Cožpak když zvýšíte ve státě blahobyt, vrátíte tím do mnoha rodin lásku ?“

„Nevím. Vždyť se předpokládá, že všechny státy mají pečovat o blahobyt svých občanů.“

„Vladimíre, zamysli se nad významem slova „blahobyt“. V klidu se ponoř do jeho významu. Vyslovím jej trochu jinak: být v blahu. Nebo: stav blaha. Popřemýšlej a pochop: pouze láska je schopna kteréhokoliv člověka pozvednout do nejvyššího bodu blaha. Ne peníze, ne zámky, ale pouze cit darovaný Stvořitelem - stav lásky.

Láska je kosmická bytost. Živá, myslící, s vysokým intelektem. Je silná a ne bezdůvodně se jí Bůh obdivoval, daroval její velkou energii člověku. Lásku je třeba pochopit a nestydět se jí věnovat na státní úrovni.

Stát, který se skládá z množství rodin, jež v lásce rodí děti, vytvářejí Prostor Lásky, nebude trpět inflací nebo zločinností. Takový stát nemá potřebu bojovat s nedostatky, ony zmizí ze společnosti. A zmlknou všichni věštcí, kteří záludně mudrují. Není důležité, zda se nezmiňovali o tom hlavním z hlouposti, nebo o něm nevěděli, odváděli ale lidi od toho hlavního tam, kde není láska.

Žrecové o tom věděli, a proto věštce podporovali.

Po staletí lidstvo vytvářelo obřady, jež napomáhaly životu a lásce. Není důležité, zda byly napovězeny Stvořitelem, nebo je zdokonalila lidská moudrost. Skutečně po staletí vytvářely štěstí, pomáhaly mladým navěky získat lásku a radost ze života. Žádný obřad nebyl okultní pověrou, jak je to teď. Byl nejvyšší školou, Vesmírnou zkouškou.

Anastasia ti pověděla o pradávném vedruském obřadu sňatku. Zmínil ses o něm jen v jedné knize. Zatím jsi jej ani ty, ani dnešní lidé úplně nepochopili.

Podívej se: pověděla ti o starodávných způsobech hledání milovaných. Ale vy jste je také úplně nepochopili. Vnučka řekla: „Zřejmě jsem nevytvořila silné obrazy“ Za všechno dává vinu sobě, ale povím ti, že za to může také lenivost tvé nebo vaší mysli.

Ať nejlepší vědci proanalyzují vedruský obřad sňatku do posledního písmene. A věř mi, Vladimíre, že v něm nenajdou žádný okultismus nebo pověry. Je racionální a vhodný pro vytváření lásky. Na jeho pozadí pochopíš nesmyslnost, okultismus a pověřivost současných oslav. Musíš chápat, že Anastasia ví mnohem víc, než ti vypráví. Její činy, logiku jejích skutků nechápou ihned ani žrecové, jen se potom diví tomu, co vytvořila.

Udělej jí radost. Zeptej se jí: jaký měli Vedrusové obřad při porodu dětí ?

Sama ti to nepoví. Myslí si, že má mluvit jen o tom, co je pro tebe zajímavé. Ale ty nevíš, jak veliká prastará moudrost je skryta v starodávných obřadech. Jsou výtvořem kosmických světů.

Lid, který zapomněl na odvěkou moudrost svých předků, si může zasloužit pohrdání. A přitom není důležité, zda zapomínal každý sám, nebo pod vlivem žreců, kteří ovládali okultní vědy.

Zeptej se a nadchni vnučku otázkou. Dokaž vyzvat stranu k tvoření lásky. Zatím jsi ale pro mě málo zajímavý. Musím ti dlouho vysvětlovat úplně očividné věci. Omluv staříka. Jdi. Neprospívá mi mluvit a myslet na to nepříjemné."

Stařec se otočil a pomalu odcházel. Stál jsem v tajze jako poplivaný. Pocit ukřivdění, jenž u mě vznikl na samém začátku besedy, mi nedával možnost si uvědomit vše, co bylo řečeno. Ale poté, když jsem se vrátil domů, jsem se v duchu často vracel k rozhovoru v tajze, přemýšlel jsem a analyzoval. Moc jsem chtěl dokázat, možná ne do takové míry Anastasiinu dědečkovi, jako sám sobě, že má mysl nezlenivěla úplně.

Chtěl jsem sám sobě vyvrátit nebo potvrdit to, co řekl.

Stařec mluvil v tajze o tom, že pokud lidé budou poslouchat jen náповědy a nezačnou se každý sám zamýšlet nad podstatou života, společnost se nedokáže dostat z řady sociálních kataklyzmat. A člověk nebude šťastný.

Vypadá to, že je to právě tak.

Ještě mluvil o existenci nějakého Božského programu. Co je to? Do jaké míry život dnešního člověka odpovídá tomuto programu?

(204.)

ODPOVÍDÁ NÁŠ ŽIVOT BOŽSKÉMU PROGRAMU ?

Člověk se narodil na operačním sále v prvním patře porodnice. K údivu lékařů nemluvně bylo úplně zdravé.

Vteřiny odpočítaly dny a měsíce, dítě šlo do školky, do školy, pak na vysokou. „Moudří“ vychovatelé, pedagogové a profesori do něj uložili nějaký životní program.

Člověk došel k závěru: nejdůležitější v životě je vlastnit mnoho peněz, které mu umožní se dobře stravovat, mít byt, auto, oblečení. A snažil se hodně pracovat, občas na dvě směny.

Mezitím uběhly roky, člověk se dožil důchodu a dokázal si vydělat na dvoupokojový byt a ojeté auto.

Ještě před důchodem se zamiloval, oženil se, rozvedl se, pak se ještě jednou oženil. S první manželkou měl dítě, ale při rozvodu zůstalo s matkou. S druhou manželkou měl dítě, ale odjelo daleko na Sever, zavolá mu jednou až dvakrát do roka. Vteřiny odpočítávaly roky stáří. Člověk byl nemocný a zemřel. Takový smutný osud má většina pozemských lidí.

Existuje menšina, které se povede stát se proslulými herci, politiky, prezidenty, milionáři. Život této kategorie lidí se považuje za šťastnější, ale je to iluze. Nemají méně problémů než ostatní a absolutně stejný konec: stáří, nemoci a smrt. Copak takový úděl pozemských lidí je uložen do Božského programu? Ne!

Stvořitel nemohl předurčit pro své děti podobně krutý a smutný úděl.

To samotná lidská společnost pod vlivem nějakých sil ignorovala Božský program a nastoupila cestu sebezničení a sebetrýznění.

Někdo může zapochybovat o existenci Božského programu. Vždyť o něm nemluví vědci, politikové.

Náboženství tlumočí Boží úmysl, ale vždy přes prostředníky a často různě. Shodují se jen v tom, že Bůh existuje.

V existenci vyšší, rozumné, intelektuální bytosti, která stvořila pozemský život a svět, jenž vidíme, věří filozofové a mnozí vědci. Tomu není možné neuvěřit. Všechno, co v našem světě existuje, je nějak příliš rozumně vzájemně spojené. A pokud je tomu tak, vysoce inteligentní bytost mohla tvořit jen smysluplné, jen věčné, předurčovat šťastnou perspektivu pro všechny a v první řadě pro svého milovaného, sobě podobného člověka. Jinými slovy je člověku nabídnutý určitý způsob života na Zemi, jenž umožňuje poznat sebe, celý vesmír. Poznat a dál plnit Božský program, vnášet do něj své překrásné výtvořiny. Bůh očekává od syna-člověka společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.

Boží program nepochybně existuje a seznámit se s tímto programem mohou ne zvlášť vybraní lidé, ale každý člověk. Božský program není vyložen písmeny nebo hieroglyfy na papyrových listech, ale živými znaky přírody, vlastními jen samotnému Bohu, který ji stvořil.

Rozum a intelekt lidí staroruského období ještě umožňoval číst velkou Božskou knihu. Dnešní lidé většinou znají z miliard těchto znaků jen některé a budeme muset znova začít studovat Božskou abecedu.

Kniha, kterou teď píšete, nemá náboženskou tematiku. Není pokusem o filozofování. Tato kniha je výzvou k bádání, k poznání Božského programu.

Nemám v úmyslu někoho poučovat nebo něco kázat. Chci jen seznámit své čtenáře s informací o kultuře našich prarodičů prostřednictvím obřadů, jež vytvořili volchovové a které jsou předurčeny k ochraně lásky v rodinách, a vyzvat všechny, aby zkorigovali nebo schválili moje závěry.

K publikaci daného materiálu mě podnítily výroky a logické závěry poustevníků z tajgy, v první řadě Anastasiiny.

Je to zapotřebí proto, aby se informace procítla vlastními city a abychom společným úsilím začali konat podle životní logiky. Také mám naději, že naše pokolení začne přemýšlet a zrychlí budování nové civilizace pro sebe a své děti.

Anastasia vyložila koncepčně možná jen první bod programu rozvoje lidstva, který tkví v následujícím; „Lidská společnost musí použít materiál předložený Bohem, zvládnout Božský program a proměnit celou planetu v krásnou rajskou oázu. Vytvořit harmonicky vyvážené společenství všech živých bytostí. Při dosažení takové úrovně života se v člověku otevře schopnost tvořit život na jiných planetách a v jiných galaxiích.“

Na základě tak velkolepé koncepce Anastasia nejdříve vybídla k budování rodových statků.

Začněme i my své bádání u všem známých a navenek jednoduchých problémů.

PROČ PŘICHÁZÍ A ODCHÁZÍ LÁSKA ?

Jak mnoho básní a filozofických traktátů je věnováno tomuto citu. Těžko najdeme literární dílo, které by se do určité míry nedotklo tohoto tématu. Téměř všechna náboženství mluví o lásce. Předpokládá se, že tento velký cit je darován člověku Bohem.

Ale skutečnost dnešního lidského bytí ukazuje pocit lásky jako nejsadističtější jev.

Pojďme se podívat pravdě do očí. Statistika dokazuje, že 60-70% manželských svazků se rozpadá. Rozchodu předcházejí roky nerozumného života dvou bývalých zamilovaných. Občas tyto roky probíhají ve vzájemných urážkách, skandálech, dokonce bitkách.

Původní, překrásný, nadšený cit odchází, výměnou přicházejí roky zloby, urážek, nenávisti a jako důsledek - nešťastné děti.

Takový je smutný výsledek dnešní lásky.

Lze jej považovat za dar od Boha ? Vůbec ne !

Ale možná, že my sami odbočujeme od nějakého způsobu života, vlastního člověku, a proto láska odchází, čímž nám naznačuje: „Nemohu žít v takových podmínkách. Váš způsob života mě zabíjí. Sami umíráte také.“

Když jsem se v duchu vracel k rozhovoru v tajze, vzpomínal jsem, jak neobvykle mluvil o lásce šedivý stařec: „Láska je velice silná kosmická energie. Nemá bezmyšlenkovitá. Má myšlenky a vlastní city. Láska je živá, soběstačná bytost, živá bytost.“

Božím řízením byla poslána na Zemi, je připravena darovat svou velkou energii každému člověku, žijícímu na Zemi, a udělat jeho život v lásce věčným.

Přichází ke každému ve snaze povědět jazykem citů o Božském programu a pokud ji člověk nevnímá, musí odejít nechtěně, podle vůle člověka.“

Láska ! Záhadný cit. Nehledě na to, že ji prožil téměř každý člověk na Zemi, je neprozkoumaná.

Z jedné strany se tématu lásky dotýká většina prozaických a poetických děl, většina uměleckých žánrů. Z druhé strany všechny jen konstatují fakt takového jevu jako je láska, v lepším případě popisují jeho vnější projevy a varianty chování různých lidí pod vlivem citu vzniklého v nich.

Ale copak je nutné zkoumat všem známý cit lásky ?

Neobvyklá informace, kterou jsem dostal v tajze a s kterou jsem se nikde dřív nesešel, dokazuje, že bádání je velice nutné. Je velice nutné naučit se lásku chápat.

Myslím si, že jednou ze správných odpovědí na otázku proč odchází láska je: odchází, protože nebyla pochopena.

A lidé v minulosti ji chápali ?

Posudte to sami: před více než deseti tisíci lety Vedrussové měli znalosti, s jejichž pomocí uskutečňovali činy, které zpevňovaly lásku, a co víc, dělaly ji věčnou. Jedním z takových činů je starověký obřad sňatku. Po jeho zveřejnění v jedné z mých knih se vědci začali přiklánět k tvrzení, že daný obřad má schopnost transformovat pocit, vzplanuvší ze začátku, do věčného. Když jsem jej porovnával s obřady různých národů v minulosti a současnosti, stále více jsem se utvrzoval v myšlence, že starověký obřad sňatku je racionálním aktem, promyšleným lidovou moudrostí, který je schopen i dnes pomoci mnohým manželským párům získat věčnou lásku. Avšak podívejme se na všechno po pořádku.

Začneme tím hlavním.

Je třeba hledat svou polovičku ?

Existuje lidový výraz - „má polovička“. Pojdme určit, co je to „má polovička“. Myslím si, že mnozí budou souhlasit s následující definicí: je to člověk, muž nebo žena, který je vám blízký duchem, názory na život, příjemný v komunikaci, přitahující vás také zevnějškem, schopný nadchnout vás láskou.

Je třeba hledat svou polovičku, nebo podle vůle osudu se má najít sama ?

Jak ukazují zkušenosti mnoha staletí, cílevědomé hledání je nutné. Tomu nasvědčují četná vyprávění, v nichž se dobří mládenci vypravovali na daleké cesty, aby hledali ty, které jim osud určil.

Existují starodávné obřady, které pomáhají v nejdůležitějším životním hledání.

Existují také starodávné obřady, které pomáhají určit, zda je výběr správný. Zdali tvá polovička není od ďábla.

Některé z nich jsem uváděl v předchozích knihách. Když jsem se zmiňoval o obřadech, nelíčil jsem všeobecně známé postupy, ale většinou jsem uváděl zvyky, o kterých se nikde dříve nemluvilo. V této knize zopakuji obřad sňatku a zároveň obřad kontroly správnosti výběru v jiném kontextu.

„Tak dělej, předved' hned zázračný obřad,“ pomyslí si část čtenářů, „nač potřebujeme nějaké úvahy?“ Ale ty právě potřebujeme! Potřebujeme vidění dnešní skutečnosti, analýzu, jinak nepochopíme velký smysl lidové moudrosti. Všechno ve světě je relativní, právě proto je třeba porovnávat.

Pojdme se podívat, které životní situace dnešního světa napomáhají setkání a které mu brání.

Ač je to divné, právě v naší, zdálo by se informované době, vznikají situace, které by napomáhaly setkání dvou poloviček, stále méně.

Lidé žijící v dnešních hustě osídlených velkoměstech jsou jakoby rozdělení neviditelnými přehradami.

Člověk žijící v dnešním bytě, v mnohapatrovém domě, často nezná ani souseda z vedlejšího bytu. Pasažéři veřejné dopravy, kteří dokonce stojí těsně vedle sebe, jsou ponořeni do svých problémů.

Lidé, kteří se míjejí na ulici, se o sebe také nezajímají.

Například v Americe si nelze pozorně prohlédnout ženu, jelikož to může být považováno za sexuální obtěžování.

Tedy je prakticky nemožné sezení v bytě nebo cestou do studia, do práce najít svou polovičku.

Připusťme, že vaše práce předpokládá množství kontaktů. Připusťme, že sedíte u pokladny ve velkém supermarketu. Ale zákazníci procházející kolem nepředpokládají, že se s vámi seznámí, spíš vás hodnotí jako přídavek pokladny.

Vysoká škola nebo univerzita, kde se schází mnoho mladých lidí, sice umožňuje komunikaci a vytváření párů, není však masovým místem výběru, jelikož funkce vzdělávací instituce je přece jiná.

Teď se za nejpříjemnější místo pro seznamování považují bary, restaurace, diskotéky, rekreační střediska. Ale z takového seznámení, které dokonce vyústí v manželství, se šťastný život v lásce a porozumění zpravidla nevydaří. Podle statistických údajů se v devadesáti případech taková manželství rozpadají.

Příčina je z velké části v lživém obrazu. Co je to ? Tady je příklad.

Lživý obraz

Ještě před seznámením s Anastasií jsem se zúčastnil plavby po Středozezemním moři.

Po celých čtrnáct dnů jsem na motorové lodi stoloval ve společnosti dvou dívek a mladého muže, kteří pracovali v Novosibirském projektovém ústavu. Každý den se dívky objevovaly v restauraci v novém elegantním oblečení, se zajímavými účesy. Hovor s nimi přinášel potěšení. Naďa a Valja, tak se jmenovaly, byly vždy přívětivé a veselé. Jednou, když jsem byl v kajutě muže, s nímž jsme společně stolovali, jsem mu řekl:

„Jak krásná a příjemná jsou děvčata u našeho stolku, co kdybychom si s nimi zaflirtovali ?“

Na což mi odpověděl:

„Nechci flirtovat s takovými fiflenami.“

„Proč fiflenami ?“

„Vždyť s nimi pracuji ve stejném ústavu a vím, jaké jsou ve skutečnosti.“

„Jaké ?“

„Za prvé, výtržnice. Za druhé, nedbalé a lenivé. Tady se snaží o sebe pečovat, dělají ze sebe hodňoučké a chytroučké. Zřejmě se úmyslně vydaly na cestu, aby si našly bohaté manžele. Dívej se, jak koketují s muži z arménské skupiny.“

Do jaké míry jinak vypadají dívky v práci jsem se měl možnost přesvědčit, když jsem po návratu ke konci pracovního dne přišel do ústavu, abych navštívil své známé ze zájezdu.

Skutečně byly, jemně řečeno, navenek méně efektní než v době zájezdu na lodi, také veselost a dobrotivost někam zmizely.

Takže na lodi předváděly lživý obraz.

Přání najít svou polovičku pomocí vnějšího obrazu, který neodpovídá přirozenému, je v dnešní době vlastní mnohým mužům a ženám. Možná, že takový zhoubný jev se objevil v důsledku zapomnění jiných způsobů? Ve finále jsou zklamaní oba.

Muž daruje květiny a druhé dárky obrazu, který si zamiloval, dokonce nabízí ruku a srdce, ale když se ožení, najednou vidí reálného člověka, který se mu vůbec nelíbí, vyvolává v něm pocit podrážděnosti a stesku po obrazu, jenž zmizel.

Žena najednou vidí, že před nedávným hodným a pozorným ctitel ji vůbec nemiluje, nechápe. Proč se to stalo? Vždyť ji nikdy ani nemiloval, miloval obraz.

Zarážející rozdíl umělého obrazu od přirozeného člověka lze velice dobře pozorovat na příkladu estrádních hvězd, obzvláště když jste je viděli v domácnosti.

Neméně smutná situace vzniká i proto, že často ženy různě mění svůj zevnějšek po sňatku.

Když se muž zamiluje do ženy, obzvláště na první pohled, je těžké říci, co v něm vyvolalo pocit lásky. Možná pevný cop a barva vlasů, možná oči. Má se zato, že se pocit lásky vyvolává celým komplexem vnějších a vnitřních hodnot. A když žena mění svůj zevnějšek, odstraňuje část toho, co se zalíbilo muži, a tak oslabuje lásku. Dokonce když po radikální změně oblečení, účesu, make-upu všichni lidé řeknou: jaká jsi krásná a přitažlivá. Dokonce, když podobná vyjádření budou odpovídat skutečnosti. I když se manžel nadchne novým zevnějškem ženy, za nějakou dobu jeho láska může značně zeslábnout nebo úplně zmizet.

Viděl spoustu krasavic a mnohem půvabnějších než jeho dnešní manželka, ale zamiloval si právě ji, a to v dřívější podobě. Ale najednou původní obraz zmizel. Uznejte, že když si zamiluje nový obraz, zradí předchozí.

Proč za starých časů lidé velice opatrně měnili své oblečení? Neměli dostatečný výběr látek? Výběr byl. Zpoza devaterých hor se dováželo hedvábí, také sami lidé tkali plátna, hrubá nebo jemná. Všechny vzory se nanášely na látky barvivy nebo se vyšívaly.

Chyběla jim fantazie nebo prostředky? Fantazie měli nadbytek. Každý druhý člověk byl výborným malířem a návrhářem. Stačí se podívat na starodávné domy: všechny jsou zdobené řezbou.

A každá žena uměla vyšívat. Co se týče prostředků, tak nejen průměrně majetní lidé, ale také dosti bohatí nezneužívali změny oblečení a rozmanitosti účesů. Ke změně vlastního zevnějšku se chovali velice opatrně, snažili se zachovat obraz.

Svět současné mody jako v kaleidoskopu mění obrazy, obzvláště obrazy žen.

Pro průmysl, který vyrábí oblečení, je náhlá změna velice výhodná: ještě hodnotné věci lidé vyhazují na smetiště, kupují nové, moderní, v naději, že s nimi přijde něco nového, co se podobá štěstí. Ale, bohužel, nepřichází. Jen se objevuje nový, někým uměle vytvořený obraz, který člověk, jenž se nachází pod vlivem masové propagace, navléká na sebe.

V současných životních realitách jsem nemohl najít ucelený systém akcí, které by pomáhaly člověku v hledání životního partnera nebo partnerky. A co víc, zdálo se mi, že celý dnešní způsob života je směřován na to, aby se tyto polovičky nikdy neseťkaly. Možná, že takový stav věci je pro někoho dokonce výhodný. Člověk, který je nespokojený s životem, nemá cíl, nenašel smysl života, je výhodný pro

mnohé, kteří na tom vydělávají. Je výhodný také pro mocné lidi.

A myslím si, že na otázku, zda hledáme svou polovičku, máme odpovědět - ne, nehledáme. Neumíme hledat. A také pro to nejsou podmínky.

Zkusil jsem najít racionální jádro v obřadech hledání osudem určených v nedávném období. Uvedu tady několik typických svatebních obřadů. Podívejme se, do jaké míry jsou racionální, nebo naopak primitivní. Průběžně budu přidávat své komentáře, ale pokud s nimi nebudete souhlasit, můžete je zaškrtnout přímo v knize nebo je zamazat bílou barvou a napsat vlastní.

Nějak se mi stále více zdá, že měl pravdu Anastasiin dědeček: pokud nezačneme přemýšlet sami, stále budeme vnímat různé nesmysly jako životní moudrost.

Nebudu vyprávět o současné svatbě. Kromě pitky, pokládání květin u takzvaného „věčného ohně“ a projíždky auty tam nic nenajdeme.

Zkusíme se podívat na dřívější svatební obřady.

(206.)

SVATEBNÍ OBŘADY

Uvedu obřad typický pro předrevoluční Rusko, abychom se na něj podívali z úhlu pohledu degradace společnosti ve vztahu k lásce.

Námluvy u Permjanů.

U Permjanů je svatba složitá různými předběžnými akcemi: když otec vyhledává pro svého syna nevěstu, je zapotřebí požádat vedení a faráře o svolení. Svatba podobného rázu se vždy řeší bez ženicha, tedy podle starodávného zvyku, a omezuje se pouze na mínění příbuzných a blízkých známých, s nimiž se koná porada. Ale řeší se osud budoucího štěstí jejich nejbližšího příbuzného.

Stává se, že ženich poznává svou osudem určenou jen při námluvách a někdy až v den svatby; málokdy se stává, aby si mladý Permjan sám namlouval nevěstu. Ženichův otec vyhledává pro syna dívku s bohatým věnem, zároveň ve vybrané dívce hledá dobrou povahu a počestnost.

Po definitivním rozhodnutí - jakou dívku namlouvat - začínají samotné námluvy (korasjom). Tato činnost se vždy svěruje nejstaršímu členu rodiny nebo, pokud takový není, kmotrovi, anebo staršímu příbuznému, zkrátka člověku, jenž je zkušený v podobných záležitostech.

Dále se vykládá, jak a co mají říkat starosvaté, ale zdá se mi, že jsou to již úplně nesmyslné činy, jelikož od začátku je porušeno to hlavní.

Jak vidíme, při uskutečnění tohoto obřadu není ani zmínka o lásce mladých lidí. Smutná je také skutečnost, že do ponižujícího vztahu k energii Lásky zamíchávají Boha.

V době odchodu ženicha klade matka nebo nejstarší příbuzná v domě na prostřený stůl pecen chleba, určený pro požehnání ženicha, sůl, pivo, burčák a zapaluje před ikonami svíčky. Ženich se modlí, hluboce se klaní otci a matce, prosí o požehnání a po pronesení Ježíšovy modlitby se postaví za stůl, ke kterému se stejnou modlitbou přicházejí všichni svatební hosté a jeden za druhým oběma rukama odevzdávají ženichovi přinesené dárky: pečené maso nebo kus syrového vepřového

masa, vždy na chlebě, přičemž každý říká: „Přijmi mladý kníže, vzácné dary“ pak „Hospodine Ježíši Kriste“ atd. Na to ženich každému odpovídá: „Amen tvé modlitbě,“ pak oběma rukama přijímá dárky, klade je nejdřív na hlavu, pak na stůl a hostí každého pivem, burčákem, zředka vínem. Pronáší Ježíšovu modlitbu a říká: „Pij na zdraví,“ a přidává jméno dotyčného. Na to ženichovi každý říká: „Amen tvé modlitbě,“ přijímá sklenku, ukloní se ženichovi a při tom pronáší: „Ať tě pánbůh požehná dlouhým životem, velkým štěstím, ať žiješ, štěstí, dobytek, bohatství nabýváš, mladou kněžnu dostaneš, s ní do kostela pojedeš, pod zlaté věnce stoupneš, zákon Boží přijmeš!“ Pak každý návštěvník pije.

A tady je další zajímavá informace.

Permjanky málokdy chrání své panenství, ale ženichové si toho moc nevšímají a nevyhýbají se, ba naopak, ochotně si berou dokonce těhotné ženy, počítajíce s tím, že v brzké době přibude pracovník. Vypráví se také o tom, že se otcové rodin rozhodli: pro rodiny, které považují své dcery za nevinné, jsou námluvy urážkou. Nadávají, dokonce vyhánějí starosvaty a občas je také bijí. Při tom říkají: „Proč jste přišli, když si myslíte, že moje dcera je vinna?“ Vypadá to tak, že se nepotřebuje pokračovatel rodu počatý v lase, ale pracovník v hospodářství. Mnohé typické prvky svatebních obřadů charakterizují naše předky jako divoké barbary. Avšak chci poznamenat, že všechny obřady, jež známe, nejsou původně slovanské, i když se v různé literatuře nazývají tradičními. Jsou tu od té doby, kdy církev zakázala skutečně tradiční moudré obřady a namísto nich nic rozumného nenabídla. Například.

Sundávání bot.

Existoval starý ruský zvyk, místy se vyskytuje i teď, kdy novomanželka musela vyzouvat svého chotě. Obecně řečeno tento zvyk ve starodávných časech znázorňoval pokoru, otrocký vztah, dokonce ponížení, protože kdo jiný sundává někomu boty, když ne člověk, jenž se úplně podvolil. Z dějin víme, že tento obyčej existoval v době knížete Vladimíra, také víme to, že dcera poloveckého knížete odmítla vyzout manžela.

V Německu byl v Lutherově době stejný obyčej, kdy o svatební noci mladá choť sundávala manželovi boty a kladla je k hlavám postele jako znamení manželovy vlády nad manželkou (zotročenou).

Omarius a Gerberstein vyprávějí o tom, že v době jejich pobytu v Moskvě dokonce na knížecích a bojarských svatbách se uskutečňoval obyčej zouvání a trojnásobného bití karabáčem, který se spolu s dárkem kladl do skříňky. Tento zvyk byl také v Litvě před dynastií Jagellonců a dodnes je zachován v křesťanském životě.

Jak vidíme, sundávání bot a vnímání nevěsty jako otrokyně se neprávem podává jako tradičně ruský obřad. V předknížecí Rusi otroctví vůbec neexistovalo. Tedy, tento obřad není tradiční pro náš lid, ale krátkodobý a lid ho nepřijal.

Ale ještě hloupější, drsnější a nemravnější se mi zdá následující situace, typická pro svatební obřady mnohých národů, dokonce v XVIII.-XIX. století.

Jakmile se na stůl podalo poslední jídlo, to jest guláš, družka ovinula ubrusem nádobu s gulášem, chléb a solničku, odnášela je do seníku k posteli, kam se vzápětí odváděli mladí. V dveřích seníku muž, zastupující rodiče, předával novomanželku do manželovy náruče, kázal jí přistojné ponaučení a dával

rady, jak se má žít v manželství. Když se mladí přiblížili k posteli, tisícníková manželka, oblečena do dvou kožichů (jeden naruby), osypávala mladé obilím, penězi a chmelem, pak je na posteli krmila. Druhý den ráno se všichni svatebčané objevovali v seníku, šípem zvedali deku novomanželů a podle známých příznaků zjišťovali nevinnost novomanželky.

Tuto část obřadu lze považovat za nejděsivější a nejzvrhlejší, dokonce i když se novomanželé milují. Před všemi hosty mladí, kteří se napili a najedli, mají jít do pokoje, aby za každou cenu uskutečnili pohlavní styk. Hosté je doprovázejí chlípnými pohledy, jako zvrhlíci, a dávají ponaučení.

Za prvé, po všech předsvatebních a svatebních peripetiích, holdování alkoholu a vydatné konzumaci jídla je lepší se vůbec na nějakou dobu zdržet pohlavního styku, aby se zabránilo početí dítěte v takovém stavu.

Za druhé, proč se vůbec novomanželé mají intimně sblížovat zrovna v tento den a pak ještě před shromážděnými „skládat účty“ ze svých činů? A co když právě tento den je pro dívku nepřijatelný? Celkově se tohle všechno podobá připouštění zvířat, dokonce ještě něčemu horšímu.

Nikoho ani nenapadne připustit psa k feně, býka ke krávě nebo berana k ovci, pokud nejsou v říji. A tady jdi, pař se, jinak budeš mít ostudu. Jeden sedmdesátiletý stařík se dozvěděl, že studuji různé obřady, a pověděl mi následující příběh:

„Když jsem se ženil, žil jsem na vesnici. Namluvili mi nevěstu z lásky, byla taková tichá, hodná. Jmenovala se Ksjuša. Bylo jí tehdy devatenáct, mně - dvacet. Půl roku jsme se blíže poznávali, zřejmě jsme se do sebe zamilovali.

Když se první den svatby blížil ke konci, poslali nás spát do zvláštní místnosti. U dveří postavili strážníka a ráno měli přijít pro naše prostěradlo, aby se všem ukázalo, že je od dívčí krve. Nastala pro nás s Ksjušou odpovědná chvíle. Možná že to bylo rozrušením ze svatby nebo jsem snědl něco špatného, ale cítím, že s Ksjušou nic neudělám. Snažila se tak i onak, začala mi nešikovně ukazovat prsa, políbila mě, pak se úplně svlékla.

Jenže ve mně na její laskání a svlékání nic nezareagovalo. Z toho jsem přišel do ještě větších rozpaků. Posadil jsem se na posteli, hlavu jsem otočil ke zdi. Cítím, jak se Ksjuša přitulila tvářičkou ke mně, škube sebou a po mých zádech tečou její slzy. Z neštěstí jsem zaplakal i já. Takhle jsme seděli na posteli a brečeli. Pak jí říkám:

„Neboj se, Ksjušo, přiznám se přede všemi, že jsem za to mohl já.“

A ona mi odpovídá:

„Ne, budou se ti vysmívat.“

Před úsvitem si sama prstem protrhla to, co bylo třeba a zakrvácela prostěradlo. Pak jsme je ukázali hostům, kteří přišli zapíjet kocovinu. Napůl opilí na nás volali, dobírali si nás a před další sklenkou křičeli „polibek“.

Půl roku jsme s Ksjušou bydleli na vesnici, pak jsme odešli do města, rozvedli jsme se. Nic se mi za půl roku nepovedlo. Oženil jsem se s jinou ženou, máme čtyři děti, tři syny a dceru, i vnuky máme. Ale na tuto mizernou svatbu nezapomenu do konce života. Na Ksjušu vzpomínám do dneška.“

POČETÍ ČLOVĚKA SE ZÚČASTŇUJE NEJEN TĚLO

Ti čtenáři, kteří četli Rodovou knihu, by si měli pamatovat, že vedruský obřad sňatku končil početím dítěte zamilovanými Ljubomilou a Radomírem.

Ale tehdy jsem se nezeptal Anastasie, zda měla vedruská civilizace nějaké zvláštnosti týkající se početí dítěte a zda vůbec stojí za to věnovat tomu zvláštní pozornost? Ale ona, jako by vycítila možnou otázku, řekla sama:

„Vedrussové si hluboce uvědomovali podstatu početí svých dětí. Ale zatím nevím, jak o tom povědět srozumitelně.“

Posléze, až po rozhovoru s Anastasiiným dědečkem a po hledání obřadů u různých národů, které jsou schopné chránit lásku v rodinách, jsem dostal informaci o početí a pochopil jsem, že ne Anastasia, ale já jsem nebyl schopný pochopit to, co řekne. Ani teď tato otázka není naší současnou vědou v dostatečné míře probádaná.

Vědci se snaží klonovat člověka, ale vypadá to, že když to udělají, získají bytost, která se bude jen navenek podobat člověku. Jelikož se početí zúčastňují nejen spermie a vaječná buňka, ale také něco neviditelného, nehmatatelného.

Další výklad informace, kterou jsem dostal, možná někoho bude šokovat. Půl roku jsem přemýšlel, zda stojí za to se o ni podělit s čtenáři. Nakonec jsem se rozhodl, že ano. Jde o následující.

V současné době mnoho pozemských rodin, aniž by o tom věděly, nevychovává tak docela své děti. Jsou pro to pádné důkazy.

Ve vědeckém světě existuje termín „telegonie“. Lékařství tomu říká „jev prvního samce“. Mluví se o něm záměrně málo. Co je to?

Telegonie byla objevena přibližně před 150 lety v Anglii, kdy se lord Marton rozhodl vypěstovat druh nejvytrvalejších koní. Pro tento účel zkřížil čistokrevnou anglickou kobyly s hřebcem zebry. Ale potomstvo nevzniklo kvůli genetické neslučitelnosti těchto dvou druhů. Za nějakou dobu tutéž anglickou čistokrevnou kobyly zkřížili s čistokrevným anglickým hřebcem. V důsledku se narodilo hříbě, ale... se zjevnými stopami pruhů, jako u zebry.

Tento jev lord Marton pojmenoval telegonie.

Chovatelé zvířat se ve své praxi s tímto jevem setkávají dosti často. Například kterýkoliv chovatelský klub psů vyřazuje dříve nejčistokrevnější fenu, pokud se dostala do kontaktu se psem neušlechtilé rasy. Taková fena již nikdy nebude mít čistokrevná štěňata, i když se bude pářit s nejčistokrevnějšími psy.

Holubáři ihned zabíjejí dokonce nejdražší a nejčistokrevnější holubici, pokud ji podupal „sivák“. Praxe ukazuje, že již nikdy nebude mít čistokrevná ptáčata.

Vědci různých zemí prováděli množství výzkumů, které ukázaly, že tento jev se vztahuje také na lidi.

Jsou také známy případy, kdy se bílým manželům rodily děti s černou pletí. Stává se, že se ženě, jejíž babička nebo matka měly vztah s černochem, narodí tmavé

dítě. Příčinou tohoto jevu vždy je předmanželský vztah dívky nebo jejích přímých předků, pokud jejich prvním mužem byl černoš.

To jsou zjevná fakta. Ale kolik je skrytých? Vypadá to, že velmi mnoho. Vždyť dnes jsou předmanželské vztahy běžné.

A když je tomu tak, nelze vinit ženu, pokud se nevdává jako panna. Naše společnost, příšerná propagace sexu a sexuální industrie z ní tohle udělaly.

V západních zemích rodiče zásobují své děti, ještě školáky, prezervativy, jelikož vědí, že již nejsou panny a panice. Ale oni nevědí, že žádný kondom neochrání před „jevem prvního samce“, nebo telegonií. Svědčí o tom konkrétní případy ze života lidí a zvířat.

Mnohá starodávná učení a náboženství mluví o telegonii, i když ji pojmenovávají jinak. Ale to nikterak nemění podstatu. Starodávní mudrcové a vědci se domnívají, že první muž v životě panny zanechává v ní obraz svého ducha a krve - psychický a fyzický portrét dětí, které porodí v budoucnu. Všichni ostatní muži, kteří se s ní spojí za účelem početí dítěte, jí dají jen semeno a tělesné nemoci.

Možná že se v tomto skrývá nepochopení mezi otci a dětmi? A degradace dnešní lidské společnosti?

Spousta konkrétních příkladů svědčí o tom, že se početí účastní nějaké energie. Ale pokud je to tak, má o tom vědět nejen věda, ale také všichni lidé. Zřejmě naši nedávní předkové tento jev předpokládali. Snažili se přesně hlídat, aby dívka, jež vstupuje do manželství, byla určitě pannou. Možná že právě z toho důvodu mnohé národy měly tradici v době svatby zavírat novomanžele do zvláštního pokoje, pak odtud vynášet a ukazovat přítomným prostěradlo s krvavými fleky, které potvrzovaly novomanželčino panenství. Avšak naši dřívější předkové pokládali panenství za nedostačující faktor pro narození pokračovatele rodu. Tvrdili, že pokud v době pohlavního styku s jedním mužem bude žena myslet na jiného, narodí se dítě, které se bude podobat tomu, na kterého myslela.

Taková tvrzení nasvědčují tomu, že starodávní lidé předpokládali, a možná i přesně věděli, že nejdůležitější při početí je mysl. Přesněji, energie mysli.

O tom vypovídá také jev telegonie. Žena, možná na podvědomé úrovni, uchovává ve své paměti informaci o svém prvním muži, v důsledku toho se rodí dítě, které se mu úplně nebo částečně podobá.

Ze začátku jsem si myslel, že nebudu psát na toto téma, abych nevyvolal mezi dětmi a rodiči, mezi manželi nepříjemné otázky. Ať jsou šťastní ve své nevědomosti. Avšak štěstí bohužel chybí.

Možná, že není také z toho důvodu, že nevíme o kultuře početí.

Již dávno se mluví o sexuální výchově dětí na školách: debatuje se, zda se má zavádět nebo ne. Pokud tento kurz předpokládá vyučovat děti jen tomu, jak mají používat prezervativ, není potřeba ji zavádět. Jestliže dětem budou vyprávět o hlavním předurčení ženy, o správném přístupu k otázce početí dítěte - pak je takový předmět životně nutný. Ale pedagogové pak musí znát podstatu otázky, mít odpovídající literaturu. Je třeba o tom mluvit, ale v současných informačních prostředcích, bohužel, vidíme jen propagaci sexu.

V takzvaných demokratických státech se hodně mluví o svobodě člověka. Ale copak

Ize považovat za svobodného člověka, před nímž se skrývají životně důležité otázky bytí a místo toho, pomocí jakoby svobodné propagace, se mu podvrhují zvrácenosti, jež jsou podávány jako blaho? Za takových podmínek je člověk osvobozen leda tak od pravdy a šťastného lidského života.

Ale stejně bych o telegonii nepsal, kdybych se nedozvěděl od Anastasie o tom, jak lze napravit situaci, dokonce když měla vdávající se žena poměr s jiným mužem.

A co víc. Ukázalo se, že Vedrussové měli ohromující obřad, s jehož pomocí lze „ne své děti“ udělat vlastními krví a duchem. O jevu, kterému dnešní medicína říká „jev prvního samce“, naši předkové pohaní, a tím spíše Vedrussové, dobře věděli. Pomocí speciálních obřadů před ním chránili mládež.

Také volchvové mohli pomocí určitých obřadů smazat genetický kód „prvního samce“, a dokonce děvčátka, znásilněná v době nepřátelských nájezdů, úplně očišťovali. Jako důkaz toho se nebáli oženit s nimi své syny.

Jenže je tady jedno „ale“. Pohanské, tím spíše starovedruské obřady není možné pochopit a zopakovat jen pomocí znalosti jejich vnější stránky. Je potřeba je procítit.

Co je to platné psát: je třeba milovat, je třeba se připravovat k početí dítěte, je třeba rodit rozhodně doma, na tom místě, kde bylo dítě počato.

Co je to platné psát, že „pro zachování lásky v rodině navěky je potřeba spojit vjedno tři body, tři city, tři aspekty bytí“. Pochopit to jen rozumem není dostatečné, je potřeba to cítit. Cítit filozofii předků.

A prvním potřebným činem může být jen pokání před svými předky, kterým se teď říká pohané, kteří byli pomluveni a které jsme zradili. Zradili jsme tradičně slovanskou kulturu našich otců a matek. Kulturu, která existovala desítky tisíc let.

Označili jsme křesťanství jako tradiční pro Rus. Ale ono existuje na Rusi všeho všudy jeden tisíc let a pojem „tradiční“ se k němu vůbec nehodí.

Proč je potřeba pokání? Jednoduše z toho důvodu, že pokud budeme dál považovat své předky za divoké a tupé barbary, jak nám to usilovně vštěpují, ale při tom převezmeme jejich obřady, nebudou účinné. Vždyť všechny jejich obřady jsou založeny na znalosti kosmu, předurčení planet, na znalosti síly psychické energie, síly myšlenky.

Pomocí jejich obřadu se pokusíme zapojit obrovskou energii naší mysli, ale pozitivního výsledku nedosáhneme, poněvadž naší myšlenky bude odporovat jiná naše myšlenka: oni byli hloupí.

Vzniká paradox. Jsi hloupý tupec, ale tvé činy jsou krásné. Jedno vylučuje druhé nebo jedno odporuje druhému.

Možná není náhoda, že před námi skrývají kulturu našich prarodičů? Lidi neznalé a bezradné, odtržené od svých kořenů, je jednodušší řídit. Možná, že je to trest Boží pro naši civilizaci? Lidová moudrost praví: „Jak zaseješ, tak sklidiš.“ Přetrhli jsme spojení se svými předky a v důsledku toho se přetrhávají nitě, jež spojují nás s našimi dětmi.

Mluvit o větší kultuře našich předků pohanů v otázce početí dětí lze také na příkladě tradic, které se dochovaly v dnešní Číně a obzvláště v Japonsku, kde muž a žena před tím, než se intimně sblíží za účelem početí dítěte,

procházejí speciálním obřadem očištění. Náboženství starodávné Číny, Japonska, Indie, starého Řecka, a jsou to tradičně staropohanské země, věnují velkou pozornost otázce početí.

Co tedy má dělat každý člověk, který chce mít dobré potomstvo ? Musí nejdřív vynaložit mnoho času na studium velkého množství spisů na toto téma ? A dále mnoho času na studium spisů o tom, jak si vybrat osudem určenou ženu nebo muže, jak vychovávat děti ?

Hned vám povím, že utrácet část vlastního života na jejich poznání není potřeba. Vynaložil jsem několik let pouze na seznámení s nimi a najednou jsem pochopil: všechny obrovské práce Vedrussové stěsnali do řady jednoduchých, veselých a racionálních obřadů pro všechny životní případy. Vzniká dojem, že ve vytváření těchto obřadů, stejně jako v chápání podstaty lidského bytí, jim napomáhal sám Bůh.

Dříve, než začneme využívat zkušenosti našich předků, je potřeba se rozhodnout - jakých.

Mám na mysli následující: před kolika lety a jaké teritorium dnešního Ruska obývali naši prarodiče ?

Jak je známo, historická literatura včetně ruskojazyčné, vypráví o životě lidí Egypta a Říma starém pět tisíc let. V těchto zemích se prováděly a provádějí archeologické vykopávky, jezdí tam obrovské davy turistů.

O Rusi, dokonce v národní literatuře, se vypráví jen o tisíciletém období. Prý na území našeho státu byla velká bída, nebo vůbec nic nebylo. Je tomu tak ? Nebo někdo záměrně skrývá před námi naše dějiny ? Ano, skrývá. Již jsem o tom psal, ale teď vám předložím archeologickou informaci.

Povím vám o Arkaimu, o místě, které se bezprostředně týká otázky telegonie. Podle slov Anastasiina dědečka právě tam před třemi a půl tisíci lety byl udělán veliký objev.

(2 0 8 .)

DO HLOUBKY DĚJIN

Arkaim - Akademie Volchvů

V roce 1952 družice poslaly na Zem fotografii několika neobvyklých kruhů, které výrazně vynikaly na povrchu jihuurské stepi. Umělý původ těchto kruhů nevyvolával žádné pochybnosti. Ale nikdo nedokázal přesně říci, co je to. V té době vzplanul ve vědeckých a okultních kruzích spor o to, kde hledat vlast Indoevropanů. Vědci nebezpečně předpokládali, že mnohé evropské národy, včetně národů Indie, Persie a části Asie, pocházejí z jediného pramene - záhadného národu Praindoevropanů.

Mnozí badatelé toužili najít pozůstatky země, kde žila slavná bílá árijská rasa. Snažili se alespoň se dotknout ztracených starodávných tajných znalostí, které vlastnili moudří Áriové.

Když v arkaimském údolí začaly vykopávky, archeologové sdělili vědeckému světu, že objevili starověké město, jehož stáří je více než čtyřicet staletí, a že v něm žili lidé starodávné indoevropské civilizace. Badatelé začali Arkaim nazývat městem, chrámem a observatoří zároveň.

Kdo se zajímá o vědecké hypotézy, může se s nimi seznámit ve speciální literatuře.

Já tady vyložím to, co mi pověděl Anastasiin dědeček. Logika jeho myšlení je mnohem přesnější a zajímavější než logika, na jejímž základě se dělaly vědecké hypotézy.

Ihned mi řekl:

„Arkaim - není město, ani chrám. Verze ohledně observatoře je správná, ale v tomto případě vůbec není hlavní. Pokud bych použil dnešní terminologii, tak Arkaim je akademie. V Arkaimu žili a pracovali učitelé volchvů. Zabývali se tady zkoumáním vesmíru, určovali vzájemnou spojitost kosmických těles a jejich vliv na člověka. Své veliké objevy nezapisovali a nevystupovali před publikem s dlouhými řečmi. Z mnoholetého bádání vypočítávali obřady, předkládali je lidu, pak pozorovali, do jaké míry jsou účinné. Bylo-li třeba, prováděli úpravy. Dlouholetá bádání nakonec mohli vyjádřit jedním až dvěma krátkými slovy, v nichž tkvěla podstata objevu.

Například existují starodávné obřady medový Spás /jablečný, medový - *slavnosti v období sklizně*/, jenž se slaví 14. července, a jablečný Spás, který se slaví 19. července. Před jablečným Špásem lidé nepožívali jablka z nové úrody, před medovým - med z nového odběru. V průběhu dlouhodobého bádání a pozorování volchvové určili: před zmíněným datem jablko nepřináší člověku výrazný užitek, i když je dozrálé. A tady nejde o samotné jablko. Před jablečným Špásem dozrávají mnohé plody, jedlé byliny a hlízy. Pokud člověk začne požívat jablko, nezbude mu místo na produkty v daný okamžik užitečnější.

Právě volchvové určili, že v přírodě ne nadarmo existuje posloupnost dozrávání plodů. Právě tato posloupnost je Božskou dietou pro člověka, již posléze bude marně hledat věda.

O tom, jak se prováděla tato bádání, lze napsat mnohodílné spisy. Ale volchvové je nesestavovali, neobtěžovali lidi jejich studiem. V několika slovech lidem dávali hotový závěr. A lidé volchvům věřili. Jejich rady vždy potvrzoval život.

Navíc mezi vedruskými volchvy v porovnání s řeckými mudrci, egyptskými žreci i dnešními vědci, kteří jsou považováni za významné, byly nesouměřitelné rozdíly. Za své veliké objevy volchv nedostával žádné tituly a odměny, nemohl střídat bohatství a neměl žádnou moc, jako například egyptští žreci. A nikdo se nikdy neklaněl volchvům, jak se dnes

klanějí mnohým takzvaným duchovním hierarchům. Jediné, co dostával volchv, když přišel do nějaké osady, byla strava, oblečení, boty, pokud byly obnošeny, a místo, kde si mohl odpočinout. Ale volchv se občas vzdával přístřeší a spal pod širým nebem.

Ještě se mu dostávalo upřímné, nestrojené lidské úcty. Takový stav věci umožňoval vybírat ty nejlepší z lidových myslitelů a učitelů.

Podle projektu volchvů jim vděční lidé stavěli budovy podobné Arkaimu, kam volchvové přicházeli přemýšlet, kde se mohli podělit o myšlenky. Kde

vyprávěli, jako na vyšší radě, o svých objevech, líčili obřady, vypočítané na jejich základě.

Lidé často ani nevěděli, kdo stojí za tím či jiným obřadem, komu mají být vděční za moudrý a účinný obřad.

Například jeden volchv, veliký člověk, filozof, astronom a psycholog, devadesát let věnoval bádání, jakým způsobem lze zvítězit nad jevem, kterému se dnes říká telegonie.

Našel tento způsob a nabídl lidem účinný obřad, který trvá přibližně pouhých patnáct minut. Pravda je, že příprava k němu je mnohem delší. Popros, Vladimíre, Anastasii, možná ti o něm poví.

Ale hned ti řeknu, že pochopit, procítit tento obřad je možné jen prostřednictvím chápání citu lásky, který měli naši vzdálení předkové, chápání filozofie jejich lásky. Čím hlouběji dokážeš proniknout svou myslí do minulosti, tím více pochopíš také obřad."

Abychom se ujistili o správnosti toho, co mi pověděl Anastasiin dědeček ohledně předurčení Arkaimu, seznamme se s jeho architekturou.

Arkaim měl tvar kruhu, jehož vnější průměr činil kolem 160 metrů. Jak vidíme, pro město je to příliš málo. Ale budu ho nazývat městem, jak to zatím dělají vědci.

Arkaim byl obklopený dvoumetrovým obvodovým příkopem s vodou. Vnější zeď byla velice masivní. Při výšce 5,5 metrů měla pětimetrovou šířku. Ve zdi byly označené čtyři vchody. Největší byl jihozápadní, ostatní tři, menší, se nacházely na protějších stranách. Člověk, jenž vešel do města, se ihned ocitl na jediné okružní ulici, o šířce kolem 5 metrů, která oddělovala obydlí přiléhající k vnější zdi od vnitřního kruhu zdí.

Ulice měla dlažbu z dřevěných trámů, pod ní byla po celé její délce vykopána dvoumetrová strouha, jež se spojovala s vnějším obvodovým příkopem. Takovým způsobem mělo město dešťovou kanalizaci: zbytky vody prosakovaly trámovou vozovku, dostávaly se do strouhy a pak do vnějšího obvodového příkopu.

Všechna obydlí, jež přiléhala k vnější zdi, jako dílky citronu, měla východy na hlavní ulici. Celkem bylo objeveno 35 obydlí vnějšího kruhu. I pro vesnici je takový počet poněkud malý.

Dále vidíme záhadný kruh vnitřní zdi. Byla ještě masivnější než vnější. Při třímetrové šířce dosahovala sedmimetrové výšky. Podle vykopávek nebyla tato zeď průchodná, mimo jednu mezeru na jihovýchodě. Takovým způsobem se 25 vnitřních obydlí, jež byla identická s obydlími vnějšího kruhu, stávala prakticky izolovaná od ostatních vysokou a silnou zdí. Aby se člověk mohl dostat do malinkého vchodu vnitřního kruhu, musel projít celou okružní ulicí. Mělo to skrytý smysl. Návštěvník města musel projít cestu, kterou prochází Slunce.

Korunou Arkaimu je centrální náměstí téměř čtvercového tvaru s přibližnou plochou 25x27 metrů. Soudě podle zbytků hranic, rozmístěných v určitém pořádku, bylo náměstí určeno pro uskutečňování nějakých obřadů.

Tedy schematicky se to podobá mandale - čtverec vepsaný do kruhu. V starodávných kosmogonických textech kruh symbolizuje Vesmír, čtverec - Zem, náš materiální svět. Moudrý člověk minulosti, jenž dobře znal uspořádání kosmu,

věděl, jak harmonicky a přirozeně je uspořádán. Proto při stavění města jako by znovu vytvářel vesmír v miniatuře.

Arkaim byl budován podle plánu, který byl předem vyprojektován jako jediný složitý komplex, přičemž s velikou přesností orientovaný na astronomické objekty ! Kresba, vytvořená čtyřmi vchody vnější zdi Arkaimu, představuje svastiku, směřovanou podle pohybu Slunce.

Svastika (sanskrt - „spojená s blahem“, „největší štěstí“) je jedním z nejarchaičtějších sakrálních symbolů, které se objevovaly u mnohých národů již v době pozdního paleolitu. Indie, starodávná Rus, Čína, Egypt, a dokonce záhadná civilizace Mayů ve Střední Americe jsou neúplnou geografii tohoto symbolu. Lze jej spatřit na starých pravoslavných ikonách. Svastika je symbolem Slunce, úspěchu, štěstí a tvoření. Odpovídajícím způsobem svastika opačného směru symbolizuje tmu, rozpad, „noční Slunce“ u starodávných Rusičů. Podle pradávnych ornamentů, zejména na árijských džbánech, které byly nalezeny v okolí Arkaimu, se používaly obě svastiky. Má to velký smysl. Den střídá noc, světlo střídá tmu, nové narození střídá smrt a je to přirozený stav věcí ve vesmíru. Proto v pradávnych časech nebyly „špatné“ nebo „dobré“ svastiky - vnímaly se vcelku, jako energie Jin a Jang na Východě.

Arkaim byl navenek krásný: ideálně kulaté město s věžemi tyčícími se u brány, hořícími hranicemi a krásně vytvořenou „fasádou“. Zřejmě to byla nějaká sakrální kresba, obsahující smysl. Jelikož v Arkaimu bylo všechno naplněno smyslem. Každé obydlí jednou štitovou stranou přiléhalo k vnější nebo vnitřní zdi a vycházelo se z něj na hlavní okružní ulici nebo na centrální náměstí. V improvizované „předsíni“ byl speciální odtok vody, který ústil do strouhy pod hlavní ulicí. Starodávni Áriové měli vybudovanou kanalizaci. Co víc, v každém obydlí byla studna, pec a nevelké skladiště ve tvaru kopule. Ze studny nad úrovní vody vycházely dva tunely. Jeden vedl do pece, druhý - ke skladišti. Proč ? Všechno geniální je jednoduché. Dobře víme, že když se podíváme do studny, fouká na nás chladivý vzduch. Tak tedy, v árijské peci tento chladivý vzduch, když procházel „podzemním potrubím“, vytvářel tak silný tah, že to umožňovalo tavit bronz bez použití měchů ! Taková pec byla v každém obydlí a starodávným kovářům nezbývalo nic jiného, než pilovat řemeslo a soutěžit ve svém umění ! Druhá „podzemní roura“, jež vedla ke skladu, v něm zabezpečovala nízkou teplotu. Znamý ruský astroarcheolog K. K. Bystruškin prováděl výzkum Arkaimu jako astronomické observatoře a udělal následující závěr.

Arkaim není jen složitá stavba, ale dokonce rafinovaně složitá. Při studiu plánu se ihned zjistila jeho podoba se známou památkou Stonehenge v Anglii. Například průměr vnitřního kruhu Arkaimu všude ukazuje 85 metrů, ve skutečnosti je to kruh s dvěma poloměry - 40 a 43,2 metry. (Zkuste to nakreslit !) Mimo jiné poloměr kruhu Aubreyho jam v Stonehenge činí 43,2 metry ! I Stonehenge, i Arkaim se nachází na stejné zeměpisné šířce, oba jsou uprostřed údolí, podobného číši. A mezi nimi je skoro 4 000 kilometrů...

Vědci říkají: „Po shrnutí všech získaných faktů je možno tvrdit, že Arkaim je příhorizontní observatoří.“ Proč ? Protože při výpočtech a pozorováních se vycházelo od okamžiku východu a západu nebeských těles (Slunce a Měsíce) za horizont. Přičemž se zaznamenával okamžik „odtržení“ (nebo doteku) spodního kraje disku, což umožňuje nejpřesněji zaznamenat místo této události.

Pokud bychom pozorovali východ Slunce, všimneme si, že se bod východu bude každý den posouvat od předchozího místa. Až 22. července tento bod dojde maximálně k severu, začne se pohybovat na jih, dokud 22. prosince nedosáhne druhé krajní značky. Takový je kosmický řád. Existují čtyři přesně viditelné body pozorování Slunce. Dva body východu 22. července a 22. prosince a stejné dva body západu na opačné straně horizontu. K tomu přidejme ještě dva body - okamžik rovnodennosti 22. března a 22. září. Tohle umožňovalo dosti přesné určení délky roku. Avšak během roku je mnoho dalších významných událostí. Lze je určovat podle druhého nebeského tělesa - Měsíce. Nehledě na složitosti jeho pozorování, starodávni lidé přece znali zákony jeho pohybu po obloze. Tady jsou některé z nich:

1) úplňky, připadající na období kolem 22. července, lze pozorovat u bodu zimního slunovratu (22. prosince) a naopak;

2) události Měsíce migrují u bodů slunovratu s 19letým cyklem („vysoký“ a „nízký“ Měsíc).

Arkaim jako observatoř umožňoval odpozorovávat také Měsíc. Celkem na těchto obrovských kruhových zdech bylo možno zaznamenat 18 astronomických událostí! Šest spojených se Sluncem a dvanáct spojených s Měsícem (včetně „vysokého“ a „nízkého“ Měsíce). Pro porovnání uvedu, že badatelé Stonehenge dokázali vyčlenit jen 15 nebeských událostí.

Kromě těchto podivuhodných faktů byly získány následující údaje: arkaimská míra délky - 80 centimetrů, střed vnitřního kruhu je posunut vůči středu vnějšího o 5,25 arkaimské míry, což se přibližuje k úhlu sklonu oběžné dráhy Měsíce - 5 stupňů 9 plus-minus 10 minut. Podle názoru K. K. Bystruškina to odráží vzájemný poměr mezi sluneční a měsíční dráhou (pro pozemského pozorovatele). Odpovídajícím způsobem je vnější kruh Arkaimu věnován Měsíci a vnitřní Slunci. Co víc, astroarcheologická měření ukázala spojitost některých parametrů Arkaimu s precesí zemské osy, a tohle je již velký kalibr dokonce v dnešní astronomii.

Tedy, je vidět, že Arkaim, i kdybychom to brali s rezervou, nespadá pod název „město“. Do velmi malinkého pokojíčku se nevejde rodina. Ale pro přemýšlení filozofů se ideálně hodí.

To, že v dávnověku byli volchvové považováni za mudrce a učitele, vědci vědí. Tedy, Arkaim, jako jedno z velikých vědeckých center, mohl patřit jen volchvům. Jiní vědci v té době jednoduše nebyli.

To, že volchvové vypočítávali a upravovali obřady na základě znalostí kosmu, se také ví. Otázka zní, kde jsou teď tyto unikátní obřady? Jaké tmářské síly je zničily, nebo je schovávají před lidmi?

Co chtěl povědět Sungir ?

Teď vám předložím ještě senzačnější informaci, před kterou blednou pyramidy Egypta a zříceniny starověkého Říma.

Tato informace je také potřebná proto, abychom, jak říkal sibiřský poustevník, lépe pochopili způsob života a úroveň chápání vesmíru našimi prarodiči. Na to se potřebujeme co nehlouběji ponořit do dějin.

Dědeček říkal:

„Pokud se tvá mysl dokáže ponořit do hloubky třech tisíc let, začneš postupně pociťovat znalosti třech tisíciletí. Ponoříš-li se do hloubky pěti tisíc let, pociťíš pět tisíciletí, ale ne všechny budou pro tebe srozumitelné. Je potřeba minimálně devatenáct tisíciletí.“

Takové ponoření do minulosti našeho státu mi připadalo absolutně nereálné. Již jsem byl připraven jet do Indie, do Tibetu, říká se, že se tam dá o našich předcích dozvědět víc než v naší zemi. Avšak nikam jsem jet nemusel. Všechno bylo nablízku a já teď navrhuji každému čtenáři, aby se svou myšlenkou na naše prarodiče dostal do dřívější doby než devatenáct tisíc let.

Archeologický nález, o němž vám povím, byl objeven náhodou u města Vladimír, které je podle různých oficiálních údajů přibližně 1 015 let staré. V roce 1955 si při těžbě na hliništi pro Vladimírský keramický závod všiml řidič rýpadla A. F. Načarov kostí obrovského zvířete, které se nacházely ve třímetrové hloubce. O nálezu byli informováni archeologové...

Hned první vykopávky vědce ohromily. Pozůstatky lidí, ozdoby a předměty, které byly nalezené v hrobkách, svědčily o existenci nějaké pradávnejší kultury. Následující výzkumy ukázaly, že naši předkové přišli na břeh řeky Kljazmy ještě v době kamenné, přibližně před 25 tisíci lety.

Někdo si třeba pomyslí: běhali po čtyřech nebo v nevydělané kůži s kyjem v rukou. Ne. Vědci byli ohromeni jiným faktem. Kolem koster a na nich se nacházelo množství ozdob, s jejichž pomocí bylo rekonstruováno oblečení prastarých lidí. Podobalo se kombinéze nebo zcela moderním šatům. Nález byl takový, že jednodušší by bylo považovat tyto pozůstatky za pohřebiště mimozemšťanů, v opačném případě je třeba přehodnotit celý náš historický názor na svět. Vladimírské státní regionální muzeum v jednom ze svých sálů umístilo expozici, věnovanou těmto unikátním nálezům.

Byla vydána brožura, v níž se vyprávělo, že sídliště Sungir, velice zajímavá archeologická památka Ruska, je dobře známé archeologům celého světa. Nejednou se tady konala mezinárodní vědecká sympozia.

Sungir je jedna z nejsevernějších osad prastarého člověka na území Ruské roviny a na teritoriu Vladimírské oblasti. Bohatstvím předmětů a zachovalostí tak starobyklých pozůstatků nemá obdoby ve světě.

Díky společnému úsilí archeologů, geologů, paleontologů a paleobotaniků si můžeme představit, jak žili lidé v té nesmírně dávné době. Tady, u kraje ledovce, začínala tundra, jež byla pokryta nečetnými ostrůvky smrkových, borovicových, březových a olšových lesů. Rozmanitý byl také svět zvířat.

V brožuře se říká: „Pradávní Sungirci lovili polární soby, divoké koně, modrou lišku, rosomáka, bizona, hnědého medvěda, vlka, zajíce sněžného; chytali tetřeva, divokou slepici, stříbřitého racka. A samozřejmě mamuta - obrovské, dnes vymřelé zvíře, téměř čtyři metry vysoké a vážící šest tun. Byla to vytoužená trofej: maso a kůže, nenahraditelné při stavbě obydlí, a kly - pevný a drahý materiál pro výrobu zbraní a ozdob.“

Velice zajímavý je inventář z kostí a parohů: vyrovnávače násad, motyčky, ostří, hroty a korále z mamutího klu, ozdoby ze špičáků modré lišky. Vzácným

výtvořem prvobytného umění se stala malinká placatá soška velkohlavého koně. Významný sungirský koník je zdobený tečkovým ornamentem a červeným okrem. Počet teček na sošce, dělitelný pěti, svědčí o existenci pětkové číselné soustavy u obyvatel sídliště. A sedmičková soustava - o znalostech lidí, kteří žili před dvaceti pěti tisíci lety. Ale světovou slávu získalo sídliště Sungir díky unikátním hrobkám pradávňých lidí.

V roce 1964 byla na mohutné vrstvě horniny okrové barvy nalezena lebka ženy a trochu níž - pozůstatky starého muže. Na jeho hrudi byl přívěsek z oblázků, na ruku - 25 destičkovitých náramků z mamutího klu, na lebce, podél rukou a nohou a na trupu ležely řady korálků, kolem 3,5 tisíc. Jejich rozmístění na kostře umožnilo rekonstruovat zdobený Sungircův kostým. Připomínal kožešinové oblečení současných arktických národů. Na dně nehluboké hrobky byly nalezeny nůž a škrabka z pazourku.

Stejně bohatou se ukázala být hrobka nalezená pět let poté. Byly v ní pohřbeny pozůstatky dospělého člověka bez lebky. Vedle něho - korálky z klu, prsten a pár parohů evropského soba. Ale 65 centimetrů pod vrchní hrobkou se nacházely dvě dětské kostry. 12-13letý chlapec a 7-9letá holčička byli položeni do hrobky v narovnané poloze, těsně přitisknutí hlavičkami k sobě. Do „záhrobí“ byly děti vybaveny loveckou zbraní z mamutích klů, 11 drátky, 3 noži a 2 kopími. Obzvláště zajímavá jsou kopí z jednoho kusu z rozštípnutých a narovnaných klů o délce 2,5 a 1,5 metrů. V hrobce byla také nalezena „žezla“ z mamutích klů, velice zajímavé sošky koníka a mamuta, vyřezávané disky, které zřejmě měly význam pro obřady a byly spojeny s kultem Slunce a Měsíce. Dětské oblečení také bylo zdobeno tisíci korálků a na hrudi se zapínalo kostěnými sponami. Vzadu na něj byly našity nitě s korálky, znázorňující zvířecí ocasy.

Tento objev svědčí o složitém obřadu pohřbívání a vyvinutých náboženských představách prastarých lidí doby kamenné. Lze s jistotou předpokládat, že věřili v posmrtný život.

Od roku 1956 do současné doby, s nevelkými přestávkami, se na Sungiru provádějí komplexní archeologické výzkumy. Téměř 20 let tyto práce řídí významný archeolog, doktor věd Otto Nikolajevič Bader. Antropolog a akademik M. M. Gerasimov a jeho žáci G. V. Lebedinskaja a T. S. Surninová dokázali zrekonstruovat vnější vzhled prastarých Sungirců.

Jak je známo, antropologové mohou podle lebky dosti přesně rekonstruovat tváře lidí. Objevila se vzácná možnost podívat se na obličej starodávňých lidí. Využil jsem ji. Celkem oduševnělá, moudrá tvář dospělého muže. Trochu smutná u holčičky a zádumčivá u chlapce.

Ale předpoklady o lovu, obzvláště mamuta, jsou nejspíš poněkud nepřesné. Přivedl jsem Anastasiina dědečka do unikátního sálu Vladimírského muzea. Stařec se pomalu prošel podél všech výstavních panelů, u žádného se nezdržel, pak si stoupl doprostřed sálu a čtyřikrát se poklonil, pokaždé se otáčel o devadesát stupňů. Když jsem mu pověděl o závěrech vědců, mnohé vyvrátil:

„Tito lidé, Vladimíre, nikdy mamuty nelovili. Byla to jejich domácí zvířata, velmi dobří pomocníci v hospodářství, prostředek pro přepravu nákladu. Dělalí více druhů práce než dnešní sloni v Indii, kteří jsou řízeni poháněči.

Když člověk stál na mamutovi, mohl sbírat plody z vysokých stromů a skládat je do pletených pytlů a košů, pak je převážel na potřebné místo.

Mamut zbavoval rodové palouky mladých výhonků lesního porostu, jež pohlcovaly luh, nebo, když to dostal za úkol, rozhoupával a pak vytrhával stromy, čímž rozšiřoval palouk. Když bylo nutné se přestěhovat z jednoho místa na druhé, nakládali lidé na mamuta domácí věci, náradí a zásoby jídla.

Je to velice hodné a pracovité domácí zvíře. Dokonce malinké dítě se mohlo svými prstíky chytit měkkého chobotu a vést mamuta za sebou.

Děti si často hrály s mamutem, nutily jej, aby nabíral chobotem vodu a pak je poléval. Přinášelo mu potěšení dívat se, jak skáčou a radostně výskají. Velkou blaženost cítil mamut, když se speciálním nástrojem, který se podobal hrábím, vyčesávala jeho srst. Člověk ji promýval, sušil a pak používal pro vlastní potřebu, třeba pro zhotovení postele. Tito lidé neměli potřebu lovit mamuty. Lze to určit dokonce podle informace, kterou jsi přečetl v brožuře. Protiřečí v ní jedno druhému."

„Proč protiřečí ?“

„Posud' to sám. Vyjmenovává se spousta nejrozmanitější zvěře, kterou se dá lehce ulovit pomocí speciálních pastí, a v potřebném množství. Kdyby člověk zabil šestitunového mamuta, nedokázal by ihned zkonzumovat všechno maso.“

„A co velké množství lidí ?“

„Nemohlo být velké množství lidí. Za dávných časů nežilo tolik lidí pohromadě, jako teď ve městech a obcích. Každý rod měl své pozemky. Každá rodina měla své teritorium, svůj dům. Na tříkilometrové ploše mohlo žít maximálně 100 lidí. Nemohli sníst zabitě šestitunové zvíře za 2-3 dni, i kdyby kromě masa nic jiného nejedli. Kazící se maso by se začalo rozkládat, přivolávat k sobě obrovské množství hmyzu, mohlo by vyvolat epidemii.“

„Možná, že zvali k sobě na hostinu lidi z jiných území ?“

„Jaký smysl má pro člověka jít několik kilometrů jen proto, aby se najedl masa, kterého měl dostatek doma ?“

„Ale pokud říkáte, že zabitý mamut, jenž se rozkládal, mohl vyvolat nebezpečí epidemie, tak stejnou hrozbou mohl být domácí mamut, když zemřel.“

„Vladimíre, mamut nikdy neumíral v rodině. Když zestárnul a ucítil blížící se smrt, poodešel kousek od domu, třikrát zatroubil, pak odcházal daleko od domova na mamutí hřbitov a umíral. Měl bys o tom vědět sám, vždyť to i teď dělají divocí indiští sloni. Před smrtí zatroubí a opustí své stádo.“

„Takže máme velice zkreslené poznatky o stravování starodávných lidí ?“

„Ano, je to tak. Možná je to proto, aby se ospravedlnil dnešní barbarský vztah ke zvířatům. Čím dál se budeme nořit do dějin, tím méně potkáme lidi, kteří požívali maso. Postačovala jim rostlinná strava. Ze živočišné se používalo jen to, co odevzdávalo člověku samotné zvíře, například mléko a vejčička. Žaludkům prvních lidí mohlo maso uškodit. Dalším důkazem toho, že lov pro prvobytné lidi nebyl hlavním pramenem získání jídla, je jeho neracionálnost v porovnání s jinými způsoby získání potravy.“

„Od ochočených zvířat. Představ si člověka, který má ve svém hospodářství mamutí samici, krávu, kozu, které lze dojit, a tak každodenně, získávat prvotřídní čerstvý produkt. Má také ochočenou drůbež: husy, kachny a slepice, které mu snášejí vejce a nevyžadují zvláštní péči. Má možnost si odebrat část medu a pylu od včel, nablízku má také množství hlíz a jedlých bylin. Ale najednou člověk ztratí rozum. Zabije všechna domácí zvířata, která mimo jiné chránila jeho spánek, pojídá je a začíná lovit divoká, vystavuje se nebezpečí a již nezaručuje sobě a své rodině pravidelnost stravování čerstvými produkty. Místo přátelského okolí a lásky domácích zvířat k němu dostává výhradně agresivní prostředí, v němž je život pro jeho rodinu téměř nemožný.“

„Copak první lidé ihned začali ochočovat a cvičit zvířata? Možná se to stalo v pozdějším období?“

„Člověk by neměl žádné pozdější období, pokud by se ihned projevil jako agresor. Vždyť znáš fakta, Vladimíre, kdy dokonce draví vlci mohli vyplakat nemluvně, které se octlo v lese, ale ve stejném lese mohla vlčí smečka roztrhat dospělého. Odkud pramení tak odlišné chování k člověku?“

„Těžko říci.“

„Je to tím, že v prvním případě v sobě dítě nemá agresi, v druhém jsou přítomny agrese a strach, které vytvářejí v okolním prostředí nepohodu.“

První lidé v sobě neměli pocit strachu a agrese, převládala v nich láska a upřímný zájem o okolní svět. Proto vůbec nemuseli vynakládat zvláštní úsilí na ochočení a cvičení zvířat a drůbeže, hlavním pro ně bylo ustanovit předurčení každého zvířete, které potkali na Zemi. Také to dělali. Co se týče zvířat, již to víš, že nejvyšším blahem je pro ně láska a pozornost člověka. Poprvé použil maso neplnohodnotný člověk, kterého opustila energie Lásky. Jako by se zbláznil nebo onemocněl nejstrašnější chorobou. A tato nemoc přetrvává dodnes.“

„Ale jaká je spojitost mezi láskou a začátkem požívání masa?“

„Přímá. Člověk žijící v lásce není schopný zabíjení.“

„Možná. A mohl byste určit, proč před 25 tisíci lety zemřely tyto děti? Proč jsou tak neobvykle pohřbeny, hlavička k hlavičce?“

„Můžu, samozřejmě, ale vyprávění by bylo dlouhé. Navíc bys teď neměl zjišťovat proč je zasáhla smrt, ale kvůli čemu.“

„Kvůli čemu?“

„Opět, Vladimíre, dáváš samé otázky. Jsi líný přemýšlet sám. Jen se na mě nezlob za tato slova, jako ses urazil tam, v tajze. Raději popřemýšlej, jaký smysl je v mém vyprávění? Přinese to velkou škodu, když se nenaučíš přemýšlet sám.“

Když mluvím, posloucháš, a v tomto okamžiku tvá mysl nepracuje na vlastních závěrech, jen konstatuje mé. Dal sis za cíl najít v minulosti podmínky, v nichž mohla láska žít s lidmi věčně, a vrátit je do současné doby. Je to dobré, je to správná cesta a cíl je nejdůležitější ze všech.

Snažíš se určit, v jakých dobách s lidmi žila láska, dívej se, máš před sebou datum, přemýšlej. Leží před tebou dvě dětské kostry. Jejich smrt v tak raném dětství nedává smysl, dokud lidé nedokážou určit, jaká důležitá informace se skrývá v jejich pohřbení. Pokud teď přijmeš informaci, nabude smyslu také smrt.“

Neurazil jsem se na starce za vyjádření ohledně lenivosti mysli. Již dávno jsem pochopil, že když využíval nějaké své techniky, nejednou se mě snažil učit, abych používal vlastní mysl nějak jinak. Ale vždyť jsem neprošel tou školou, co oni, když pracovali na své mysli od dětství. Učil jsem se v obyčejné škole, která, možná, právě blokuje mysl.

A tak stojím před dětskými kostrami, napínám svou mysl a nejsem schopný pochopit, jak je možné se na ně dívat a alespoň něco pochopit o lásce, která existovala před 25 tisíci lety. A byla vůbec v té době ?

„Byla,“ řekl najednou stařec.

„Proč si to myslíte ? Vždyť se na muzejní tabulce o lásce neříká ani slovo.“

„Neříká se, no a co ? Dívej se pozorně. Soudě podle koster, jsou to děti. Dvanáct a půl roku starý chlapec a asi osmiletá holčička. Na jejich kostrách jsou stovky kostěných korálků. Podle jejich rozmístění určili vaši vědci, jaké oblečení měli na sobě. Ale vypovídají tyto korálky jen o tom ?“

„A o čem ještě mohou vypovídat ?“

„O tom, Vladimíre, že je rodiče moc milovali. Pouze milující rodiče mohli ztrácet tolik času na vyhotovení tak pracného zdobení oblečení svých dětí. Ještě to hovoří o tom, že měli nadbytek volného času a mohli se věnovat umění, navrhování oblečení a pak jeho zhotovování.“

Mezi předměty, které se nacházejí v hrobce, nejsou žádné prostředky zabíjení.“

„A co drátky ? Copak to není zbraň ?“

„Samozřejmě že není. Není to ani harpuna na lov ryby, jelikož na konci nemá zuby. Konec předmětu, který nazvali drátkem, není vůbec ostrý. Tenkým a lehkým drátkem je těžké někoho zabit nebo zranit.“

„V tom případě k čemu byl tento předmět ?“

„Pro cvičení a řízení zvířat. Podívej sem, jak se podobá holi, s kterou i dnes pracují cvičitelé, podobá se holi, s jejíž pomocí dnešní poháněči zvládají slony.“

„Ale proč to museli vyrábět z kosti ? Také mohli vzít hůl a neztrácet čas na narovnávání kosti, na nanášení ornamentů.“

„Klacek nemůže sloužit dlouho a zvířata si zvykají na jeden předmět, na jeho tvar, na vůni, která vzniká při doteku pánových rukou.“

„Dobře, všechno, co říkáte, je dosti přesvědčivé, ale jsou tady předměty, podobající se hrotům šípů. Vždyť jejich předurčením bylo zabíjení.“

„U těchto lidí, ne úplně raného období lidského života na Zemi, bylo předurčením šípů plašení útočících zvířat. Jsou tady předměty podobající se motýčkám. Je to skutečně nářadí pro sázení sazenic a vykopávání kořenů.“

„A ozdoby ? Vždyť tady leží korálky ze zubů modré lišky. Také oblečení, jak předpokládají vědci, bylo vyrobeno z kůže, takže přece zabíjeli zvířata.“

„To, že jejich oblečení je z kůže, vědci předpokládají správně, ale proto vůbec nebyla potřeba zabíjet zvířata. Existovali plazi, kteří shazovali svou starou kůži. Stávalo se, že z nějakého důvodu hynuli, a tehdy mravenci vyžírali vnitřnosti a ponechávali nedotčenou kůži, která byla moc vhodná pro vyrábění oblečení.“

Za takové situace je hloupé utrácet čas na zabíjení zvířete, jeho vykuchání, sušení kůže a její měkčení.

Proč? Když je možnost použít již něco hotového a v ideálním stavu. V Božské přírodě se člověku předkládá všechno potřebné. A liščí zuby na korálky je také mnohem jednodušší vzít z kostry, kterou dobře zpracovala a vysušila příroda."

Zde přeruším dědečkovo vyprávění o unikátním objevu archeologů.

V brožuře, kterou vydalo Vladimírské státní muzeum, jsou dva výkresy výstavních pavilónů: architektonického parku „Sungir“ a muzejního komplexu „Sungir“. Říká se zde, že ohledně unikátního objevu se konala mezinárodní sympózia.

Ale nechystejte se ihned na cestu, abyste navštívili unikátní místo vykopávek pradávnejší civilizace. Nejsou na tomto místě žádné pavilóny, jsou tady jen nedostavěné zříceniny. Archeologické práce se neprovádějí intenzivně. Na takovou seriózní práci stát nemá prostředky. Provádí se, dá se říci, díky nadšení vědců a místní vlády.

Na unikátní místo jsem přijel o víkendu. V jednom z výkopů jsem zahlédl dva lidi, kteří odebírali vzorky půdy a pečlivě je dávali do polyetylenových sáčků. Byli to zaměstnanci Státního archeologického ústavu a potvrdili, že mezi světovými archeologickými objevy je Sungir nejbohatším sídlištěm pradávnejšího člověka.

Expozice Vladimírského muzea je v Rusku jediná. Pověděli mi, že občas vykopávky navštěvují turisté, ale většinou z Japonska, protože v Tokijském národním archeologickém muzeu je umístěna dokonalejší expozice o Sungiru než u nás.

Je to divné, řekl jsem si, vypadá to, že lidé v zemi vycházejícího slunce se ke vzdáleným prarodičům, kteří žili na území našeho státu, chovají s větší úctou než my sami. Děkujeme vám, Japonci, za zachránění kultury našich společných prarodičů.

Mluvíme o důležitém poslání Ruska, o duchovnosti, o nutnosti udržování image státu, ale o jakém udržování můžeme mluvit, pokud cizí turisté na vlastní oči vidí náš vztah k dějinám.

Což, zbývá jen doufat, že se možná naši civilizovanější potomci dozví, jaká tajemství na Sungiru zůstala neodhalena. Podařilo se mi dozvědět se, že před 25 tisíci lety byli naši prarodiče civilizovaní lidé, uměli něžně milovat a chránit lásku navěky.

Rodové zřízení

Podle všeho, pro to, abychom skutečně vrátili ztracené tradice a obřady, které napomáhaly chránění lásky v rodinách, musíme získat podrobnější informaci o životě našich vzdálených předků.

Proto je potřeba se ponořit do minulosti, až do doby rodového zřízení, kdy muž a žena, kteří se do sebe zamilovali, vytvářeli ze svých dětí, vnuků a pravníků přátelskou rodovou občinu.

Teď muž a žena nedokážou vedle sebe udržet ani ty nejbližší příbuzné - své děti. Sotva povyrostou, ihned se snaží opustit své rodiče. Odcházejí na kolej, do podnájmů, často za velkých finančních obětí, ale odcházejí.

Ale co děti ! Mnohé páry se samy rozcházejí ještě před narozením dětí nebo brzy po jejich narození.

Rodové zřízení existovalo na předknížecí Rusi mnoho tisíc let. Ve srovnání s jinými následujícími společenskými zřízeními naší společnosti se vyznačuje nepřítomností rozvodů a nejpevnějšími rodinami. Pouze skutečná láska je schopná vytvářet rod. V minulosti mohly dospělé děti opustit rodinu mnohem jednodušeji než teď. Mám na mysli období předknížecí Rusi.

Když mladí lidé, kteří se do sebe zamilovali, nebyli spokojeni se vztahem s rodiči, mohli odejít z domova, na vybraném teritoriu si sami postavit obydlí, obstarávat si potravu v lese, posléze obdělávat půdu a zařizovat hospodářství. Ale oni neodcházeli. Protože zakladatelé rodu se k nim chovali s pochopením a láskou.

Potřebujeme prostudovat toto období a vnést do naší současnosti racionální jádro, které je schopno pomoci v budování pevných rodin. Ale jak, jakým způsobem se můžeme dostat k informacím o tomto období lidského života, jestliže ruské dějiny popisují jen křesťanskou dobu ?

Exkurze do historie našeho národa je potřebná také proto, abychom určili, zda starodávné obřady a kultura zmizely samy, protože byly nepotřebné, nebo byly mnohotisícileté tradice cíleně zničeny ?

Pokud zmizely samy, nestojí za to hrabat se v minulosti, jelikož sám národ zamítl starodávnou kulturu jako zbytečnou, a nepřijme ji tedy ani teď.

Pokud starodávné tradice byly cíleně zničeny, pak si potřebujeme udělat jasno kým a s jakým úmyslem. Vyjasnit si to, najít je a předložit společnosti k posouzení.

Možná, že pradávné obřady a tradice skrývají v sobě taková tajemství lidského bytí, bez jejichž odhalení se budeme dál řídit do propasti, vymírat a trápit se kvůli rodinným nešvarům. Často mluvíme o rozsáhlých válkách. Avšak rodinný konflikt je pro každého zúčastněného mnohdy bolestivější než zpráva o válce v Iráku nebo událostech v Izraeli.

Vzpomínal jsem na všechno, co jsem věděl o dějinách starodávné Rusi, a pochopil jsem, že jediným vodítkem v labyrintu historických výmyslů, ač je to na první pohled divné, se může stát dobyvatel Čingischán. Nebo jinak řečeno, třistaleté období takzvaného tatarsko-mongolského jha na Rusi. Proč ? No proto, že toto období začalo brzy po pokřesťanštění, když tradice našich předků ještě nebyly úplně zničeny. A také proto, že Čingischán byl snad nejvýraznější, nejzajímavější a nejvzdělanější osobností své doby. Nejen proto, že on a jeho potomci dobyli půl světa, zajímavé je, jak to udělali. Řeknu vám, že vojsko v této záležitosti hrálo vedlejší roli. Z různých historických pramenů je známo, že Čingischán posílal do mnohých zemí výpravy, včetně Číny a Indie, které mu dodávaly mudrce. V besedách s nimi trávil mnoho času. Snažil se určit smysl lidské existence na Zemi, najít nesmrtelnost. Jinými slovy, sbíral moudrost různých národů a klidně mohl mít informace o společenském zřízení starodávné Rusi.

A jak se ukázalo, měl je. Jsem si jist, že díky těmto informacím jeho rod, synové a pravnucci mohli v průběhu staletí udržovat v poslušnosti takzvanou šlechtu mnohých zemí. Nepřekřekl jsem se, neudržel v poslušnosti státy, ani lid, ale právě šlechtu, která se chovala k národu uzurpátorsky.

Někdo si pomyslí: jaký vztah může mít znalost starodávných rodinných tradic a obřadů, které jsou schopny chránit lásku, s úspěšným podmaněním států ?

Nedivte se hned - nejpřímější, a tyto znalosti jsou silnější než meče milionů vojáků, a dokonce než moderní zbraně. Nebudu popisovat celé třistaleté období tatarsko-mongolského panování na Rusi. Popíšu jen jednu, ale velice významnou a zajímavou epizodu - podmanění Vladimírsko-suzdalského knížectví. Tyto informace jsem shromáždil z různých pramenů. Závěry zkusme udělat společně.

Záhadný manévr

O faktu záhadného, dokonce tajuplného manévru chána Batúa, Čingischánova vnuka, u města Vladimír na jaře roku 1238 se zmiňují letopisy, současné historické prameny i církevní literatura. V čem spočívá tato záhadnost ? V letopisech se říká následující: „Po dobytí Rjazaně v roce 1237 vtrhl Batú na jaře roku 1238 do Suzdalů" a, jak dále zaznamenávají mnohé církevní prameny, město vypálil, část obyvatelstva pobil, část vzal do zajetí. Ve stejných pramenech se hodně mluví o „zvěrstvu spáchaném na lidech“.

Avšak světští historici popisují situaci méně zaujatě. Například v materiálech Vladimírsko-suzdalského státního muzea se o této události říká následující:

„Tataři rozložili svá stanoviště u města Vladimír, sami odtáhli a zmocnili se Suzdalů. Vyrabovali chrám sv. Bohorodičky, vypálili knížecí dvůr, klášter sv. Dimitrije, jiné kláštery vydrancovali; zabili staré mnichy a jeptišky, popy a slepce, chromé, hluché a upracované, i celé služebnictvo porubali. Všechny mladé mnichy, popy s ženami, písaře a jejich ženy, dcery a syny - všechny odvedli do svého tábora a sami se vydali směrem k Vladimíru.“

Jak vidíme, Batú nezajal zdaleka celé obyvatelstvo. Zabil staré, vysoce postavené mnichy a mladé vzal do zajetí. Nevypálil a nevyraboval celé město, ale sídla knížat, církve a suzdalské kláštery.

Teď zkuste rozluštit superhistorické tajemství. Proč, jak se říká v dokumentu, Tataři postavili tábor u města Vladimíru a sami šli a zmocnili se Suzdalů ? Kterýkoliv válečný historik a také dnešní vojevůdce řekne, že takový manévr protičečí válečné taktice.

Postavit tábor pod zdmi velkého opevněného města, nechat ho a vydat se s vojskem na menší, to se rovná sebevraždě.

Tehdejší Vladimír a Suzdal oddělovalo 35 kilometrů. Bezcestím to byl denní pochod na koních. Na dobytí Suzdalů bylo zapotřebí minimálně ještě několik dnů, pak další den na zpáteční cestu. Ale vždyť pro vojáky, obránce Vladimíru, by stačil pouze jeden den, aby vyšli z opevněného města a rozdrtili tábor, který opustilo vojsko. Aby zabrali náhradní koně, toulce s šípy, potraviny, útočné žebříky a vrhače kamenů. Tímto by připravili nepřítele nejen o možnost útoku, ale vůbec o bojeschopnost.

Ale oni nevyšli. Proč ? Možná nevěděli, že Batúovo vojsko opustilo tábor ? Věděli. Z výšky hradeb to bylo možné vidět, informaci přinášeli také špehové.

Možná, že Batúovo vojsko bylo tak početné, že samotná ochrana tábora by stačila pro odrazení útoku ?

Původně to historici vysvětlovali právě takto. Prý počet vojska Zlaté Hordy činil málem milion. Pak se zarazili a začali zmenšovat čísla: ke 130 tisícům, někteří vůbec ke 30-tisícům.

Je samozřejmě lákavé vysvětlit svou porážku značně vyšším počtem nepřátel. Objektivnější vědci začali říkat, že v té době bylo absolutně nemožné pohybovat se s milionovým vojskem.

Pro milion šavlí společně s trémem byly třeba tři miliony koní. Takové stádo, pokud by se udržovalo na jednom místě, zemře hlady dokonce v létě, jelikož zašlape kolem sebe všechnu trávu. A v zimě by neměli vůbec žádné krmivo.

A tak se číslo snížilo k dosti potupným 130 - 30 tisícům. Pouze stotřicetitisícové Batúovo vojsko klidně dobývalo jedno za druhým ruská knížectví a celé státy.

Ale toto číslo je také nadsazené. Pro podmanění ruských knížectví té doby při znalostech, které Čingischán zanechal svým potomkům, nebylo třeba ani padesátitisícového vojska. Vystačovaly znalosti o způsobu života ruského lidu, ruských rodin a správná politika, založená na těchto znalostech.

Batú, jenž postavil tábor u města Vladimír, nešel se svým vojskem na Suzdal, ale poslal na jeho dobytí nevelký oddíl. Proto také nevyšli Vladimirci z opevněného města, aby rozdrtili tábor a zničili válečná zařízení nepřítele.

A víte kolik dní a nocí potřeboval nevelký Batúův oddíl na dobytí legendárního města Suzdal, jednoho z duchovních hlavních měst Rusi, které v té době bylo obklopeno téměř desítkou opevněných klášterů ?

Ani jeden. Jednoduše ihned vešel do města a vypálil sídlo knížete, jenž utekl se svou družinou, pobil absolutně všechno vysoce postavené duchovenstvo, mladé mnichy vzal do zajetí. Potom Mongolové dohonili knížete s družinou na řece Šiti a také je zlikvidovali.

Někdo si řekne, jak je to možné ? Kde je odvážný ruský lid, jeho nepokořitelný a svobodmilovný duch ?

Řeknu vám, že s ruským lidem a jeho duchem je všechno v pořádku. Logika napovídá, že lid vítal Batúův nevelký oddíl, který se vracel ze Suzdal. Po celé cestě k táboru u Vladimíru nabízel jeho vojákům kvas a burčák.

Jde tady o to, že lid nepokládal tehdejší město Suzdal za své. Přesněji, pokládal knížata, která v něm žila, za zrádce a duchovenstvo - za cizí uchvatitele a podmanitele. Proto také nejednou vypukla povstání lidu proti jejich nesnesitelnému útlaku.

V dokumentech Vladimírsko-suzdalského státního muzea se říká:

„Koncem XIII. století bylo v Suzdal 8 klášterů. Kláštery, založené knížaty a představiteli křesťanské víry, plnily významnou úlohu v osídlování a kultivaci nových území. Také sloužily jako pevnosti pro případy válečného nebezpečí.“

„Koncem XV. - začátkem XVI. století vlastnila církev třetinu nejlepší půdy v zemi a snažila se podrobit si velkoknížecí moc. Od konce XV. století se stát pokouší omezit pozemkové vlastnictví klášterů a církví

a usiluje o jeho sekularizaci, tedy úplnou likvidaci. Pozemková otázka vyvolala uvnitř církve dva ideologické proudy: proud josifljanství a proud nezištníků. Pro první byla charakteristická obhajoba klášterního vlastnictví; pro druhý - myšlenky vnitřního sebezdokonalení a odsuzování zištnosti klášterů. Tvůrcem josifljanské ideologie se stal igumen Volokolamského kláštera Josif, v čele nezištníků stál mnich Kirillo-bělozerského kláštera Nil Sorský. Suzdalské kláštery a kněžstvo, velcí vlastníci půdy, se odhodlaně přidali k josifljanům. Avšak v XVI. století velkoknížecí moc nedokázala provést sekularizaci a pozemkové bohatství Církve nadále rostlo, i když v omezené míře."

To jsou věci! Třetina ruské půdy patřila duchovenstvu, které přišlo z Konstantinopolu, a jeho lidem. Kláštery se proměnily ve velké statkářské zastánce nevolnictví. Půdu neobdělávali a dobytek nechovali mniši, ale nevolní sedláci.

Knížata se již pokoušela získat zpět část ztracené země. Ale kdepak.

A jak se duchovně obohacovali rolníci, jejich původně rodová půda byla najednou klášterní? Co bylo nachystáno pro lidi výměnou za mnohotisícileté tradice a obřady, které byly označeny za barbarské? Jak ukazují stále tytéž archivní dokumenty, dělo se následující:

„Poplatky a tresty přidělované nevolníkům Pokrovského kláštera, rok 1653“

Za kouř - 2 altyny /altyn - tři kopejky (stará ruská měna)/, **slepice a jehněčí vlna.**

Za koupi: Koně - 2 peníze. Krávy - 1 peníz.

Za prodej: Obilí, koně, krávy, sena - z každého ruble 1 altyn.

Srubu - 1 peníz za každý roh.

Za řešení sporů týkajících se: Orné půdy - 2 altyny 2 peníze. Obytné půdy - 4 altyny 2 peníze.

Soudní poplatky:

Za příjezd k místu vyřizování - 1 peníz za verstu.

Za příjezd v případě zproštění obžaloby - 2 peníze za verstu.

Od viníka - 1 altyn z ruble.

Od nevinného - 7 altynů 2 peníze.

Za přísahu - 4 altyny 2 peníze.

Svatební poplatky:

Od ženicha - 3 altyny 3 peníze.

Od nevěsty za hostinu - 2 altyny 2 peníze.

Od ženicha z jiné volosti - 2 hřivny.

Za vaření piva na slavnosti:

Na svatbu, smuteční hostinu - 1 vědro piva.

Tresty:

Za pálení kořalky pro vlastní potřebu či na prodej - 5 rublů, trest ranami a vězení.

Za požití vína ve všední den - 8 altynů 2 peníze a trest ranami."

A tady je soupis majetku vysoké duchovní osoby.

„Soupis osob a majetku metropolity Illariona:

16 starců, 6 hospodářských správců, 66 osob - osobní ochrana, 23 osoby - služebnictvo, 25 pěvců, 2 kostelníci, 13 zvoníků, 59 řemeslníků a pracovníků.

Celkem 210 osob.

Zbraně v celkovém počtu 93 předmětů, nádobí stříbrné o váze 1 pud 20 funtů, nádobí cínové o váze více než 16 pudů, 112 koní vlastního hřebčince, 5 krytých kočárů, 8 saní a otevřených kočárů, 147 knih."

(Z inventáře archijerejského domu, 1701)

Unikátní dokument. Je zbaven jakýchkoliv historických nepřesností. Jednoduše nestranně vyjmenovává majetek archijerejského /archijerej - *název nejvyšších hodností v pravoslavné církvi*/ domu. Vyvolává však množství otázek.

Co je to za majetek, pro jehož řízení bylo zapotřebí 6 správců ?

Nač potřebuje jeden člověk až 23 sluhů ?

A 93 kusů zbraní je také pro uskutečnění církevních obřadů ? A tohle všechno, všimněte si, není klášterní majetek, ale vlastní. Klášter měl svůj.

Před kým byla potřeba tak velké ochrany ? Svou početností převyšovala ochranu prvních prezidentů USA.

Velká ochrana, stejně jako vysoké klášterní zdi, byly určeny k obraně archijereje před ruským lidem, samozřejmě. Žádný strategický význam pro vojenské cíle suzdalské klášterní zdi neměly.

Proč tedy skoro všechny historické prameny mluví o vysokých klášterních zdech se střílnami jako o pevnostech, které bránily lid před nepřítelem ?

Proč se tyto takzvané pevnosti neudržely alespoň měsíc ?

No proto, že ani nebyly určeny pro obranu před vnějším nepřítelem.

Pro vojáky Čingischánova vnuka byla podobná opevnění hračkou. Pokud se majitelé těchto kvazipevností nepodvolovali požadavkům na okamžitou kapitulaci, navršili z půdy násep, trochu vyšší než zeď, a vytahovali na něj vrhací zařízení. Dále se odehrávalo množství variant, jedna z nich je následující: do vrhacího zařízení se dával pytel, ovázaný dlouhým provazem, a vrhal se za klášterní zdi. Než doletěl k zemi, rozvázal se a na lidi, kteří se schovali za zdmi, padalo nakažené maso. Načež bylo možné na ně jen střílet, když se pokoušeli vyběhnout z brány.

Jediné, před čím chránily vysoké klášterní zdi, byli vlastní nevolní rolníci, přesněji, klášterní otroci, kteří se čas od času bouřili. Právě konstantinopolské duchovenstvo vynaložilo svou vysokou duchovnost na zavádění nevolnictví na Rusi.

Dokument z archivu Suzdalského muzea to dokazuje:

„V XVII. století v Suzdali stále převažovalo církevní vlastnictví půdy. Kláštery a archijerejský dům byly mocnými pozemkovými feudály, kteří disponovali velkými prostředky a bezplatnou prací mnoha tisíců nevolníků. Tak např. Spaso-Jevfimijevský klášter byl pátý mezi duchovními feudály Ruska. Blahobyť kláštera zcela závisel na pozemkových ziscích a vkladech. V druhé polovině XVII. století se dříve vzniklé votčiny nerozšiřovaly, protože stát brzdil nepřiměřený růst klášterního vlastnictví půdy. Rolníci byli vystaveni dvojímu vykořisťování: jednak ze strany vlastníků (roba, obrok) a také ze strany státu (peněžní poplatky a poplatky v naturáliích).“

Anebo další citace z jednoho podobného dokumentu z historie Pokrovského ženského kláštera:

„Klidný a blahobytný život jeptišek zajišťovala práce nevolníků a velký počet služebnictva; pozemkové vlastnictví Pokrovského kláštera rostlo díky bohatým vkladům a darům ze strany nejvznešenějších ruských rodů, včetně knížecích a carských.“

A tady to máme: čím více půdy, tím více nevolníků a bohatství.

Vraťme se ale do XIII. století. Co se vlastně udalo při příchodu Batúova oddílu k Suzdalu ? A co s tím mají společného tradice a láska ?

V té době měl Suzdal kolem 4 tisíc obyvatel. Většinou to byli knížecí družina a sluhové, řemeslníci a vysoce postavené duchovenstvo s početným neplaceným služebnictvem, kteří se schovávali před lidem za klášterními zdi.

Kolem Suzdalu a Vladimíru žily desítky tisíc rolnických rodin, které se mohly postavit agresorovi na důstojný odpor. Ale neudělaly to, nešly za klášterní zdi, aby bránily duchovenstvo. Jednoduše jej nenáviděly. Všimněte si, ne Boha, ale své utlačovatele. Boha lid miloval a prokazoval mu úctu.

Ze stejného důvodu se lid nepostavil na obranu města Vladimíru. Batú vyčkával šest dní, než začal útočit na Vladimír.

Čekal, aby se roznesla zvěst, že on nebojuje proti lidu, ale proti jeho zotročovatelům.

Počkal a za pouhý jeden den dobyl dobře opevněné město. Pro tento cíl uskutečnil výpravu na Suzdal, který z vojenského pohledu neměl žádný význam, ale připravil moc o podporu lidu.

Jak vlastně postupovala Zlatá Horda potom ?

Pochopili, že lepší dozorce a výběřčí daní, než jsou knížata ve spojení s duchovenstvem, nenajdou a začali jim vydávat povolení na vládnutí a právo vybírat daně od ruského lidu, z nichž se část měla posílat do Hordy. Mnohé kláštery vůbec byly osvobozeny od daní. Výše uvedené informace potvrzují konkrétní dokumenty.

Aby mě nebo vědecké pracovníky a světské historiky neobvinili, podívejme se do církevní literatury.

V docela dobré historické knize, kterou vydal Pokrovský ženský klášter s požehnáním Vladimírského a Suzdalského arcibiskupa Jevlogie, se říká:

„Světitel Feodor, první Suzdalský biskup, pocházel z Řecka. Přijel na Rus v roce 987 ve skupině duchovních osob, které doprovázely Konstantinopolského světitele Michaila.

Světitel Michail pokřtil v Korsuni velkého knížete Vladimíra, posléze byl prvním kyjevským metropolitou.

Po pokřtění obyvatelstva Kyjeva v roce 988 objížděl kníže, jako apoštol, společně se syny a světitelem Michaiem ruská města a horlivě šířil křesťanství. V Černigově, Belgorodu, Perejaslavlu, Novgorodu a Vladimíru Volyňském byli ustanoveni biskupové."

Jak je vidět z tohoto dokumentu a také z jiných pramenů, na Rusi se objevili cizí ideologové, dokonce celý houf najednou, s námezdní ochrankou a knížecí družinou začali objíždět ruská města, lámat mnohotisícileté základy, zavádět ideologii, jež jim vyhovovala, a stavět do čela měst cizince.

Množství historických dokumentů svědčí o tom, jak se tomu lid bránil, ale zřejmě nebyl dostatečně organizován a neočekával, že ho vlastní kníže zradí.

Takovým způsobem, díky zradě knížat, byl na Rus uskutečněn hromadný vpád cizinců. Nejsmutnější je to, že se uskutečňoval jménem Boha. Neuvěřitelné rouhání !

Možná, že kníže Vladimír a konstantinopolští biskupové skutečně upřímně věřili Kristovým příkázáním ? Další události ukazují, že jejich praví páni jsou úplným protikladem Boha. Jako sluhové tohoto protikladu dobře umí kódovat lid, podmaňovat si jeho ducha a vůli. Vštěpili člověku, že je Božím otrokem, přitom mají na mysli, že je otrokem jejich. A člověk začal zapomínat, že Bůh nemá a nemůže mít otroky. Že člověk je synem Božím, milovaným synem.

Všechny citáty, uvedené v této knize, jsem vzal z historických dokumentů. Nedostal jsem se k nim v nějakých tajných archivech, ale po zaplacení 15 rublů vstupného do Státního muzea a 30rublového příplatku za právo fotografovat expozice. Vyfotografoval jsem výstavní panely. Jeden z nich má název: Kláštery jako duchovní feudálové.

A tohle zdaleka není jediný oficiální státní pramen, je jich mnoho.

Například učebnice pro 1. ročník střední školy, kterou vydalo v roce 2003 nakladatelství PROSVEŠČENIJE a doporučilo Ministerstvo školství Ruské federace, má nezměrně větší vliv, obzvláště na mládež. Je to velice kvalitní vydání, které redigovali A. N. Sacharovová a V. I. Bugarovová. Na 63. stránce je psáno:

„Zároveň církev pronásledovala starou lidovou pohanskou kulturu, postavila se proti křesťanství římského vzoru, nazvala jej „latinstvím" a odpadlictvím od víry. Způsobilo to škodu kontaktům Rusi se zeměmi, které vyznávaly katolické náboženství, izolovalo Rus od západoevropské kultury. Na církevních hospodářstvích se začala používat práce nevolných, závislých lidí. Někteří církevníci a kláštery vykořisťovali lidi, obírali je. Stávalo se, že významní církevní činitelé byli zapleteni do politických intrik. Takže slova byla u církve často v rozporu s jejími činy, což vyvolávalo nespokojenost lidu."

V této učebnici se také říká, že kníže Vladimír, který v roce 988 pokřtil Rus, „byl synem Svjatoslava od otrokyně jménem Maluša. Proto mezi knížecími syny zaujímal druhořadou pozici."

Dále se sděluje: „Víc než dva roky strávil Vladimír v cizích zemích, a když se objevil poblíž Novgorodu, vedl s sebou silnou varjažskou družinu.

Rychle obnovil svou moc v Novgorodu a začal se připravovat k pochodu na jih. Cestou si Vladimír podmanil Polock, kde zabil vládnoucího Varjagu Rogvolda s jeho syny a dceru Rognedu si násilně vzal za ženu."

Dále se v této učebnici říká, že kyjevský kníže Jaropluk, Vladimírův bratr, přišel k němu na jednání a „sotva vešel do paláce, Vladimírova ochranka jej probodla meči." Hovoří se zde také o křtění a závazku, stvrzeném přísahou, odvádět církvi 10 % z daně vybrané od lidu. Je třeba vzít v úvahu, že církev v té době byla podřízena konstantinopolskému patriarchovi. Vlastního na Rusi vůbec neměli. Tedy, právě Konstantinopol disponoval 10 % daní od ruského lidu.

Copak nejsou v podobných historických faktech skryty odpovědi na otázku, proč se lid nepostavil na obranu církve, když Petr I. zavřel třetinu klášterů a církevní zvony přeléval na kanóny, když Kateřina II. provedla sekularizaci (konfiskaci) klášterní půdy a v důsledku toho bývalí bohatí mniši museli prosit o almužnu a žít díky carské milosti? A když bolševici popravovali duchovenstvo a vyhazovali do povětří chrámy, část lidu se bezprostředně zúčastnila rabování církevního majetku.

Dotýká se tématu církve, opíral jsem se o konkrétní historická fakta a dokumenty a měl jsem za cíl - vyzvat zdravě usuzující církevní hierarchy, moudré starce, kteří, jak jsem si jist, existují, aby udělali z dnešní církve vysoce duchovní instituci, jež by byla schopna pomoci společnosti, aby se dostala z ekonomické a duchovní krize.

Láska a bojeschopnost země

Ale jaká může být spojitost mezi podmaněním Rusi a láskou, řekne si čtenář? Nejprůmějšší. Když konstantinopolský výsadek dobyl ruskou zem a zotročil ruské rolníky, zakázal obřady, které napomáhaly vytváření lásky, a tak stál v cestě Vytváření pevných, láskyplných rodin, nemluvě o rodových statcích. Fakticky téměř ihned bylo zavedeno nevolnictví.

Láska nevolníků je zpravidla nešťastná. Pro zachránění pocitu lásky, který vzplanul mezi mladými lidmi, je potřeba vlastního prostoru, pokud není, láska zpravidla odchází. A jaký prostor mohl mít nevolník? Žádný.

Pojďme se zamyslet nad tím, proč se v průběhu tisíců let před objevením knížat na Rusi nikdo nedokázal zmocnit našeho území? Vždyť existovalo egyptské vojsko, legie Římské říše, avšak jejich armády, podle tehdejších měřítek s dobře vyškolenými a ozbrojenými vojáky, se nezmocnily našich zemí. Abychom odpověděli na tuto otázku, představme si, že Čingischánovo vojsko zaútočilo na předknížecí Rus.

V té době žili na území našeho dnešního státu skoro všichni lidé na rodových statcích. Při přiblížení jakkoliv početného vojska, aby ubránili a zachránili své rody před pokusem o jejich zničení, osadníci část potravin schovávali, část brali s sebou a odcházeli do lesů. Odváděli s sebou domácí dobytek. Koně a krávy nesli domácí potřeby.

Nepřátelské vojsko se mohlo pohybovat do hloubky teritoria jen tolik, kolik jim dovolovaly vlastní zásoby potravin na povozech. Ale to už bylo vojsko mrtvol. Jeho návrat byl nemožný.

Lovit v lesích nemohli, jelikož to mohou dělat jen málo početné skupiny, dav ihned vyplašil zvěř a nevelké skupiny, jež vstoupily do lesa, ihned narazily na zálohy a hynuly.

Stravovali se většinou masem vlastních vyzábělých koní, jejich počet se rychle snižoval a pohyb se stával problematickým.

Po celé předpokládané cestě nepřítelova ústupu, v lesích a na vodě naši předkové nastavovali množství důmyslných pastí. Například, ponořili do vody obrovský strom s ostrými suký, natahovali lano přivázané ke stromu a konec lana připevnili na břehu; když loď připlouvala k tomuto místu, strom se vynořoval, zachytával svými suký okraj paluby, opět se nořil do vody a převracel loď. A z břehu řeky směrem k ustupujícím letěly šípy a harpuny.

Ale když se vojsko roztažené v řadě semklo a vyšlo na břeh, nikdo tam nebyl.

Lidé ničili nepřítel, který přišel do jejich vlasti. Měli co bránit. Neměli abstraktní vlast, definovanou jen krásnými slovy, za nimiž se nepředpokládá ani kousek rodné půdy. Měli rodovou půdu, na které žili jejich předkové a teď také oni se svými dětmi, vnuky a pravnuky.

V jejich rodinách žila láska. Bránili své milované matky, otce a děti. Bránili lásku ! Právě proto nad nimi nebylo možné zvítězit.

(2 0 9 .)

VYHLAZENÉ RUSKO

Jeli jsme s Anastasiiným dědečkem mlčky. Když se v dáli ukázaly stavby města Suzdal, řekl jsem mu:

„Dívejte se, to je Suzdal - kolem tisíce let staré město. Bylo součástí Vladimírsko-suzdalského knížectví. Fakticky je to jedno z duchovních hlavních měst té doby.“

„Proč tam jedeš, Vladimíre ?“

„Chci ještě jednou zajít do muzea, podívat se na prastaré stavby, abych si uvědomil lidský život minulého tisíciletí.“

„Pokus se ho uvědomit před vjezdem do tohoto města. Všechno, co jej obklopuje, si zaslouží nesmírně větší pozornost.“

„Kolem jsou pole a několik chátrajících vesnic. Není tady žádná informace, již by si člověk měl uvědomit.“

„Vladimíre, zastav auto, neměli bychom mluvit za jízdy.“

„Nebojte se, jsem dost dobrý řidič.“ „Nebojím se. Víím to, a proto radši budu mlčet.“ Sjeli jsme na okraj cesty a zastavil jsem auto. Za nějakou chvíli jsem pochopil, že jízda při rozhovoru nebyla možná. Jde o to, že dědeček, stejně jako Anastasia, může mluvit nějakými zvláštními intonacemi, kdy u posluchače vznikají viditelné obrazy, jako by v prostoru vznikal hologram. Taková řeč umožňuje ukázat obraz z minulosti nebo z budoucna. Ukázat život na jiné planetě, což také

jednou udělala Anastasia. Je těžké určit, na čem se zakládá tento jev. Možná že je to hypnóza, možná nějaká záhadná schopnost jednotlivých lidí žrecovského stavu. Možná že podobné schopnosti měli všichni lidé, žijící na Zemi za pradávných časů. Talentovaný herec, jenž se nachází na pódiu, také pomocí intonace a vlastního prožívání vytváří před publikem všemožné obrazy. Pravda je, že nejsou tak zřetelné a detailní jako Anastasiiny. Avšak právě herci svým mistrovstvím potvrzují existenci podobných schopností v člověku.

Vypadá to, že starodávni lidé nepotřebovali televizi, s velkým počtem zaměstnanců a technikou, včetně družic.

Vypadá to, že člověk ztrácí přirozené schopnosti, darované Bohem, vyměňuje je za robustní umělé věci a mnohem méně dokonalé. A k tomu je ještě na sebe pyšný, když tyto vynálezy nazývá vymoženostmi. Ale nejsmutnější je to, že dnešní lidstvo začíná ztrácet schopnost logicky přemýšlet. Není to jen smutný fakt, ale, možná, nejstrašnější epidemie, která je schopná proměnit dnešní lidstvo ve stádo šílených hlodavců, kteří se navzájem požírají a ničí vlastní životní prostor. Hlodavci - sebevrahové. Tomu, co řekl Anastasiin dědeček na poli, je třeba porozumět. Lze z tohoto vyvodit závěr, že pozemští lidé ztrácejí schopnost logicky přemýšlet, přestali vidět a chápat nezáviděníhodnou situaci, do které jsou uvrhováni. Posudte to sami.

Zastavil jsem džíp na okraji silnice. Šedý stařec vyšel z auta a šel polem, následoval jsem ho. Za chvíli se zastavil, poklonil se k zemi a řekl:

„Hodně zdravím vašim myšlenkám a úsilím, dobří lidé.“

Tuto větu řekl velice upřímně a takovým tónem, jako by před ním skutečně stáli nějakí lidé. Dále se udalo to, co zatím nedokážu pojmenovat.

Nejdřív se ve vzduchu něco pohnulo, od země se začala zvedat mlha, jako by se zhušťovala, a brzy bylo možné jasně vidět obrysy nějakého člověka. Stávaly se stále zřetelnějšími. A objevil se před námi starší člověk mohutné postavy. Jeho rusé vlasy byly ovázány tkanicí, výraz tváře byl klidný, trochu smutný. Za ním v dáli bylo vidět sady, lesíky a krásné dřevěné domy. Měl jsem pocit, že dnešní pustá pole jsou obydlena množstvím rodin.

Muž, jenž stál před námi, něco neslyšně říkal sibiřskému starci. Zjevení trvalo několik minut. Pak pomalu začalo mizet, jako by ho někdo neviditelný vymazával. Vyhlazoval skutečnou, nevymyšlenou Rus. Zjevení zmizelo úplně, když se Anastasiin dědeček otočil k Suzdalu. Nějakou dobu se mlčky díval směrem k městu, pak se otočil ke mně a zeptal se:

„Co si myslíš, Vladimíre, o původním předurčení města, které vidíme v dáli?“

„Tady není o čem přemýšlet. Z dějin všichni vědí, že v tomto městě bylo shromážděno duchovenstvo. Žili tady první křesťanští biskupové. Ještě se uchovaly kláštery a hrad, v němž zasedala šlechta. Je to historický fakt.“

„Ano, historický. Ale všechna starodávna ruská města mají dvojí dějiny. Prvotní jsou významnější.“

„O prvotních se již, zřejmě, nikdy nedozvíme.“

„Dozvíme se, Vladimíre, určíš je svou logikou, dokonce je dokážeš vidět. Ale pro začátek si ujasni, proč vznikala města a jaké je jejich předurčení.“

„Myslím si, že předurčení tkvělo v tom, že bylo jednodušší žít společně a bránit se před nepřátelskými vpády. Například v Suzdal, kromě duchovenstva a šlechty žilo mnoho řemeslníků. Dělali postroje pro koně, vozy, sáně, hrnce, pluhy a brány. To všechno prodávali, a tak se živili,"

„Komu prodávali ?"

„Rolníkům, samozřejmě."

„Právě, své výrobky prodávali nebo vyměňovali za potraviny. A ty se do města dodávaly z mnoha osad, které obklopovaly město."

„Ano, zřejmě to tak bylo."

„Ale co bylo na tomto místě prvotní nebo hlavní- osady nebo město ?"

„Myslím si, že osady. Stavitelé a řemeslníci chtěli každý den jíst. Pokud by začali budovat město na pustém poli, neměli by odkud brát jídlo."

„Správně. Došli jsme tedy k závěru: o něco málo víc než před tisíciletím byly na polích kolem tohoto města nádherné, bohaté zahrady. A místo, na němž je teď město Suzdal, sloužilo jako kapiště."

„Co je to „kapiště“ ?"

„Je to místo, na které se v určité dny sjížděli lidé z celého okolí na jarmark, aby si vyměnili zboží, obstarali si potřebné postroje. Vyměňovali si zkušenosti. Konaly se masové slavnosti, mládežnické hrátky, které pomáhaly najít osudem souzenou nebo souzeného."

Ještě se tady stařešinové rodu scházeli na vece, schvalovali nepsané životní stanovy. Také odsuzovali viníky za zločin, i když se to stávalo zřídka. Jejich odsouzení bylo strašnější než jakýkoliv soud nebo fyzické potrestání."

„A kdo vlastně řídil celé okolí ?"

„Lokaj, jiné slovo najít nemohu. Lokaj dělal pořadatele na kapišti. Jenže neřídil, ale vykonával rozhodnutí stařešinů. Třeba, když schválili myšlenku postavit úvaziště pro koně, novou cestu nebo velkou sýpku, z každého statku se přidělovali lidé pro uskutečnění vlastního rozhodnutí. Stávalo se, že nařizovali lokajovi, aby sám našel námezdníky sobě podobné."

V popisu jeho práce ještě bylo udržování čistoty a pořádku na kapišti. Uskutečnil se třeba jarmark, lid odjel. Bylo potřeba upravit úvaziště a uklidit hnůj. Lokaj se svými pomocníky plnil tento úkol. Pokud nebyl šikovný, stařešinové ho mohli vypovědět. A lokaj se šel zaměstnat na jiné kapiště nebo zůstal na stejném, ale jako pomocník lokajské družiny. Pro stařešiny bylo těžké najít lokaje: skoro všichni lidé chtěli žít na svých statcích. Právě proto se stávalo, že hledali pořadatele pro kapiště mezi cizinci."

Vedruské zřízení předknížecí Rusi existovalo mnoho tisíciletí. Převyšovalo všechna dnešní státní zřízení. Bylo rozšířeno po všech kontinentech Země."

Když se zeměkoule zmocnila bakchanálie, Egypt a Řím se dostaly do otroctví, vedruské zřízení přece zůstávalo po dobu pěti a půl tisíce let."

„Proč ale vedruské zřízení bylo nahrazeno bakchanálií ?"

„Zajímá tě víc Řím, starý Egypt nebo Rus, i když se všechno všude dělo přibližně

stejně ?"

„Pokud to bylo všude stejné, pak radši vyprávějte o Rusi. Již vím, že se podrobila útoku zenci, v jehož průběhu byly zničeny tradice a kultura velké civilizace.“

„K napadením docházelo, ale nejde jen o ně. Vedruské zřízení se poprvé vystříдалo v jiných zemích, když neměl kdo útočit. Armády nebyly. Nebyly války, protože nebyl důvod k jejich vzniku. Celá zem byla tehdy pokryta nádhernými statky. Lid měl velikou kulturu a uvědomělost. Každý věděl, že se nesluší krást nebo brát násilím plody z cizí zahrady - nejsou prospěšné, dokonce jsou škodlivé.

Prospěšné mohou být jen ty, které člověk nabízí upřímně, z vlastní vůle.

Brát domácí zvířectvo lští nebo násilím také není dobré. Kráva k sobě nepustí cizince. Také cizí pes nebude přítelem, najednou se z něj stane nepřítel. Kůň počká na vhodný okamžik a shodí jezdce, když bude cizí.

Kdo s takovým názorem na svět bude útočit ? Při takové uvědomělosti jsou útoky nesmyslné. Bakchanálie vzniká většinou z neznalosti, nebo přesněji řečeno, ze zrady, byť sebemenší, kultury svých prarodičů a způsobu jejich života. Rodový řetězec nás vede k Bohu. Zrazovat životní smysl prarodičů znamená zabít v sobě Boha.

Ano, lid na Rusi byl samozřejmě oklamán, žrecovské techniky byly vybroušené. Fungují i teď. V určitém období přehlédli stařešinové chytrácký tah, jejich chybu generace odnášejí až dodnes.

(2 1 0 .)

CHYBA STAŘEŠINŮ

Z lokajů knížata

„Na počátku naší éry byli již v mnohých zemích císaři, faraóni a carové. Vládní forma, kdy se v čele velkého státu nacházel jeden člověk, byla nepřirozenou. Žádnému národu na Zemi nepřinesla hojný, šťastný život a nikdy nepřinese. Taková forma vyhovovala žrecům, kteří manipulovali zeměmi prostřednictvím vládců. Domluvit se s celým národem najednou je těžké, ale s jedním člověkem - jednodušší.

Pouze na Rusi se jim nijak nedařilo ustanovit jediného vládce. Na Rusi všechno řídily rady stařešinů rodů. Tyto rady nebylo možné uplatit nebo přinutit hrozbou, aby učinily určité rozhodnutí, aby se utlačoval lid. Kdo by se rozhodoval na úkor svých dětí ?

Proto se nejednou pomocníci žreců pokoušeli udělat to tak, aby lid řídil jeden vládce. Na různých místech pomocníci žreců používali chytrácké triky, všemožně se snažili zařídit vládu knížat nad lidem.

Například v této krajině se stalo následující. Jednou na vedruské kapiště přišel z daleka poutník. Stejně jako volchvům, potulným hercům a řemeslníkům mu bylo dáno přístřeší a jídlo.

Poutník tam žil dva týdny, ale nic užitečného neudělal. Pořadatel-lokaj se jej vyptával:

„Čím můžeš být užitečný, poutníku, pro kapiště ?“

Ten mu odpovídal:

„Ničím, ale tobě mohu prokázat velikou službu. Slyšel jsem, že stařešinové nejsou s tebou spokojeni. Mine půl roku nebo rok a sesadí tě. Pokud přijmeš mou radu, stařešinové se budou před tebou plazit po kolenou. Z kterékoliv osady si budeš moci vzít dívku za ženu. Teď ale žádná s tebou žít nechce. Mohu udělat to, že všichni budou plnit tvá nařízení, ne stařešinů rodů.“

Lokaj - uklízeč a pořadatel na kapišti - souhlasil, že si poslechne příchozího - poslance žreců. A ten mu nabídl:

„Když se lidé z okolí sejdou na kapišti na jarmark a uloží se v noci ke spánku, sám si nožem pořež svůj obličej a se svými věrnými pomocníky odjedte na koních z kapiště, abyste se další večer vrátili na uštvaných koních. Já se svými pomocníky, kteří se již tady shromáždili jako řemeslníci a herci, odvedu koně od úvaziště a tyje večer vrátíš, jako bys je u zlodějů dobyt nazpět. Poraněný požádáš u stařešinů o ozbrojenou družinu pro jejich ochranu. Budou souhlasit. Do družiny si vezmi mé přátele, budou tě pokorně poslouchat.“

Lokaj souhlasil se zločinem.

Všechno udělal tak, jak mu to nabídl příchozí. Když se večer vrátil „zraněný“ se stádem zahnaných koní, dozvěděl se, že poutníkovi pomocníci nejen odehnali koně, ale také zabili tři lidi, spálili kovárnu a sýpku. „Zraněný“ lokaj předstoupil před stařešiny. Vyprávěl jim, jak se se svými pomocníky honil za zloději, ale síly nebyly vyrovnané, zloději je ztloukli. A požádal stařešiny, aby mu dali prostředky na udržování silné družiny a dovolili, aby mohl sám rozhodovat v otázkách všeobecné bezpečnosti.

Stařešinové byli překvapení nevídanými zločiny a souhlasili s udržováním družiny, jenom nechtěli odvádět své syny ze statků. Navrhli, aby se družina vytvořila z příchozích lidí a na její udržování se vybíraly daně z každého statku. Podle jejich příkladu se na jiných kapištích také začaly vytvářet družiny.

Lokaji, kteří získali sílu, se začali měnit v knížata. Pořádali mezi sebou souboje, které před stařešiny zdůvodňovaly potřebou předejít útokům.

Knížata si myslela, že mají velkou moc. Ve skutečnosti po staletí, aniž by to chápala, sama se řídila radami žreců. Samotný systém moci tomu napomáhal. Lokaj stále zůstal lokajem, pouze změnil pána. Nový pán byl neobyčejně krutý k lokajům.

Po dobu tisíců let se lokaji žreců navzájem zabíjejí, vymýšlejí intriky a spiknutí, usilují o vytouženou moc.

Vždyť to znáš z dějin, kolik lidí zabila knížata na cestě k moci. Dokonce své otce a bratry zabíjela. Stávalo se to na všech místech v různých zemích, moc se to nezměnilo ani teď.

Tak se knížectví, které již bylo v jiných zemích, začalo šířit na Rusi. Další dějiny znáš. I teď všude družiny někomu slouží. Změnila se výzbroj, vybavení, ale

podstata zůstala stejná. Také nebylo zločinů, stává se jich víc a jsou stále rafinovanější.

Stařešinové udělali chybu. Hlavně, abyste ji vy, kteří založíte stranu, nezopakovali."

Nezopakovat chybu

„V čem konkrétně spočívala chyba stařešinů? V tom, že vytvořili družinu z příchozích námezdníků? Ale teď se to všechno vyvinulo tak, že státy nemohou existovat bez policie a armády."

„Družiny tady, Vladimíre, nejsou základní příčinou. Ta je podstatně hlouběji, v psychologii."

Nevím, jak to mám říci jasněji, příčina tkví v tom, že jsme zapomněli na odkazy předků jako na zákony Boží. Posud' to sám: Bůh dal každému člověku stejnou moc. Tudíž dokonalým může být jen to společenské zřízení, v kterém neexistuje mocenské centrum. Kde každý je podělen stejnou mocí.

Pokud odevzdáváš někomu svůj hlas, ve skutečnosti nikoho neobdaruješ mocí, ale uvrhneš jej do závislosti na vytvořeném systému. Přitom se dobrovolně vzdáváš moci, kterou ti dal Bůh. Tak se v průběhu staletí u mnoha lidí vytváří zvrácená psychika: důležité otázky má místo nás řešit vládce a vláda. Takový člověk nepřemýšlí o zřízení života."

„Copak teď nemáme volit? Takhle stranu nezaložíme. Podle zákona jsou volby nutné."

„Pokud jsou nutné, volte, aby každý mohl řídit život, a ne jeden člověk."

„Pokud máte na mysli shromáždění vece, která byla na vedické Rusi, tak to vůbec není možné. Lidé z různých konců země se nemohou stále sjíždět na schůzky. Navíc takovou stranu ani nemohou zaregistrovat."

„Nač se sjíždět? Všechno, co jste dosud navymýšleli, použijte pro blaho. Například, různá spojení, třeba počítačová. A registrace?.. Ta je pro stranu většiny lidu směšná. Sami máte být registrátory."

V této otázce není hlavní nějaká registrace. Důležité je, aby nedošlo k vytvoření takzvaného mocenského centra. Všichni lidé, kteří budou pracovat v centrálním aparátu, pokud podle vašich zákonů je nezbytně nutný, musí být určité námezdními. A nemají mít žádný přístup k penězům. Vůbec nelze shromažďovat velké množství peněz na jednom místě."

„Ale podle zákona určitě musí být zvolen ústřední výbor strany."

„Tak tam volte všechny členy strany."

„Nad tímto je potřeba ještě popřemýšlet. Zpočátku, když jste mi jako hlavní úkol strany jmenoval návrat lásky do rodin, jsem se hodně rozzlobil. Říkal jsem si, že se mi vysmíváte, chcete mě vydat na posměch."

„Vím to."

„Ale teď. Hodně jsem přemýšlel nad tímto problémem a přišel jsem k závěru, že tenhle úkol je nejen jeden z hlavních, ale nejdůležitější. Také pro hledání

druhých poloviček je třeba vytvářet nějaké konkrétní podmínky, uskutečňovat speciální akce. Je třeba zveřejnit staroruské obřady, je třeba do řešení těchto otázek zapojit také vědu, kulturu a ideologickou propagaci. Je třeba tyto otázky řešit na státní úrovni. A do jaké míry je civilizovaný ten či onen stát, je třeba posuzovat podle počtu šťastných, láskyplných rodin, které v něm žijí."

„Blahopřeji."

„K čemu ?"

„K pochopení."

„Na to je ještě brzy. Nijak se mi nedaří zformulovat tento úkol tak, aby se lidé nevysmívali stanovám, mně nebo budoucí straně..."

„Ať se vysmívají."

„Jak to, ať se vysmívají ? Pokud se takové straně budou posmívat, zůstanu v ní sám. A strana se směšnými stanovami, kterou podporuje jeden člověk - řadový člen strany, nebude zaregistrována."

„Pročpak jeden ? Dva. Také ji budu podporovat. A když nastřádáme peníze, najmeme si výkonného tajemníka."

„Myslíte to vážně ? Copak se také stanete členem této strany ?"

„Ne. Členem se nestanu. Také podle zákona, jak to říkáš, mě nezaregistrují. Rodnou stranu z celého srdce budu podporovat z tajgy.

Nevadí, že budeme jen my dva. Vždyť na počátku všech velkých činů stál vždy jen jeden člověk. Až potom, po mnoha letech, se lidská společnost zasměje, ne tobě, ale sobě. A tento smích bude šťastný."

„Dobře, zkusím to, popřemýšlím nad formulací. Také o to požádám čtenáře."

„Měl bys, Vladimíre, poprosit Anastasii, aby ti podrobněji vyprávěla o obřadu sňatku. Vždyť u vedruského národa začínal od narození."

„Jakpak může obřad sňatku začínat od narození člověka ?"

„Za první narození považovali Vedrusové vzplanutí lásky. Asi nikdo na světě to nedokáže ukázat tak, jak to umí Anastasia. Požádej ji, aby oživila obraz života jedné vedruské rodiny."

* * *

Nebudu vyprávět, jak a kdy se uskutečnilo toto setkání s Anastasií. Předložím tady to, co mi pověděla o vztahu k lásce v jedné vedruské rodině.

Kdo si dokáže uvědomit, pocítit, jaký smysl se skrývá v kultuře jejich lásky, ten si možná dokáže uvědomit velkou moudrost a vesmírný význam vedruských obřadů.

VELKÝ STVOŘITELŮV DAR

Dětská láska

Své vyprávění o vedrusských obřadech souvisejících s energií Lásky Anastasia začala s jakousi dětskou radostí a nadšením:

„Konání Vedrussů je neustálým učením. Velkou, veselou školou uvědomělého bytí.

Všechny vedrusské svátky lze nazvat soutěžením moudrosti a dovedností. Lze o nich také mluvit jako o moudrých ponaučeních pro mladé, jako o připomínce pro dospělé. Ale práce u Vedrussů také probíhala vesele. Byla naplněna větším smyslem než materiální výtvoř.

Podívej, Vladimíre, tady je senoseč. Nádherný jasný den. Celá osada, od nejmenšího do největšího, pospíchá za úsvitu na louku. Dívej se: na dvou vozech jede celá rodina. Jen staříci zůstali doma, aby domácímu zvířectvu nebylo smutno.

Mládenci jedou koňmo, na koních jsou jen chomouty, v rukou - dlouhé opratě. Na těchto koních budou dlouhými opratěmi přitahovat kupy sena ke stohům.

Důstojní muži na vozech drží kosy ostřím nahoru, vedle nich sedí ženy a jejich děti s hráběmi, budou obracet trávu, kterou pokosí muži.

Ještě jsou na vozech úplně malé děti. Proč? Jen tak, ze zájmu, aby se pobavily, dováděly, hrály si a pozorovaly dospělé.

Lidé nejsou oblečení do nějakých cárů. Mají na sobě bílé košile, do vlasů žen jsou zapleteny květiny, na jejich šatech je výšivka. Proč jsou lidé oblečení, jako by jeli na svátek?

Odpověď, Vladimíre, tkví v tom, že nemají zvláštní potřebu kosit seno. Každý na svém statku má své stohy. Samozřejmě, hodí se mít v zásobě několik společných.

Ale to nejdůležitější při společné práci, o čemž se nemluvilo, bylo ukázat svou dovednost. Prohlédnout si nenápadně ostatní a aby se mladí navzájem seznámili. Proto na senoseč s radostí přicházela také mládež z jiných osad.

Začalo to - dívej se.

Důstojně kráčí řada ženců. Ani jeden nesmí zaostávat. Jejich ženy obracejí trávu posekanou včera a zpívají. Mládež kopí seno do panáků. Ti dospělejší vytvářejí stoh.

Vidíš, na stohu stojí dva mládenci, jednomu je osmnáct, druhému - dvacet. Ukládají seno, které jim podává šest děvčat.

Mladíci sundali košile. Po tělech, opálených do bronzova, stéká pot. Ale snaží se stíhat, nevzdávají se smíškům zezdola.

Když jsou na stohu dva lidé, dole mají být čtyři, ale tady je šest dívek, jež se rády smějí, žertují a snaží se chlapce zasypat senem.

Ke stohu přišel otec chlapců, aby se napil vody, ihned zhodnotil situaci. Jeho synové se ve dvou snaží stačit šesti. Jen aby to nevzdali. Dole jsou šikovné, veselé dívky, možná, dvě z nich budou nevěstami pro jeho syny. Otec se napil a zakřičel nahoru na syny:

„Synkové, nějak mě nebaví sekat trávu, možná bych měl zalézt k vám a pomoci, když dole nestojí čtyři, ale šest?“

„Nač, otče,“ odpověděl starší, bez toho, aby zastavil práci, „nestihli jsme se tady s bratrem ani rozehrát.“

„A já už tady skoro spím,“ dodal mladší a potají setřel pot z čela.

Děvčata, stojící dole, si všimla jeho pohybu a jedna, provázena společným smíchem, zakřičela:

„Jen abys nepromokl, až usneš.“

Spokojený otec se usmál a opět se postavil do řady sekáčů.

Od vzdálenější louky šla ke stohu řada čtyř koní, za uzdy je drželi mladí chlapci. Jako poslední vedl koně nejmladší Radomír. Koncem jara mu bylo osm. Ale na svůj věk byl podstatně vyspělejší.

Vynikal mezi vrstevníky nejen výškou, ale také se rychleji než ostatní učil a byl dovednější při hrách. Tady na senoseči byl také pyšný na to, že dostal práci, kterou dělaly starší děti, Nemohl si dovolit za nimi zaostávat.

Sám se snažil rychle ovazovat opratěmi kupu sena a kůň ho poslouchal. I když šel v karavaně jako poslední, stejně nezaostával za ostatními.

Kousek dál, u lesíka, dováděly malinké děti. Když viděly karavanu koní a kupy sena, všechny se k ní vrhly, aby se svezly na vozech.

Děti běžely rychle, jen jedna holčička, sotva čtyřletá, zaostávala. Všechny již byly u vozů. A ona, aby si zkrátila cestu, ze zoufalství se rozhodla běžet rovnou přes bažinu. Ta byla již skoro suchá, ale byly na ní velké hrbolky. Holčička skákala z hrbolku na hrbolku, již byla téměř u koní, které táhli kupy sena. Ale najednou, když se pokoušela skočit na další hrbolku, sklouzla z něj a při pádu si odřela kolínko, upatřela si v kalné louži šatičky a tvář. Vyskočila. Hned sebou zase plácla a hlasitě se rozbředla s pocitem ukřivdění.

Poslední kůň s kupou sena projel vedle ní a již se vzdaloval.

Důstojný Radomír uslyšel dětský pláč. Zastavil koně a šel směrem k bažině. Viděl, že umazaná holčička sedí v louži, pěstí si roztírá slzy po ušpiněné tvářičce a brečí ze všech sil.

Radomír ji vzal v podpaží, zvedl z kaluže, postavil na suché místo a zeptal se:

„Proč tak hořce pláčeš, špunte?“

Vzlykavě začala vysvětlovat:

„Běžela jsem, běžela, ale nestíhala jsem to a pak jsem upadla. Všichni koně odjeli, já jsem tu zůstala. Děti teď jedou na kupách sena a já sedím v louži.“

„Neodjeli všichni,“ odpověděl Radomír. „Já jsem tu zůstal, tady je má kupa. Pokud přestaneš rvát, svezu tě. Ale jsi nějaká ušpiněná. A přestaň konečně brečet, ohluchnu z tebe.“

Radomír uchoпил podolek dívčinych šatů, našel na nich suché místo, přitáhl ho k jejímu nosánu a přísně řekl:

„Dělej, vysmrkej se.“

Holčička překvapením vykvikla, ručkama přikryla svou nahotu, pak se dvakrát po sobě vysmrkala a přestala plakat. Radomír pustil podolek šatů, kriticky si prohlédl rozčuchanou malinkou holčičku, jež stála před ním, a řekl:

„Měla by sis sundat šaty úplně.“

„Nesundám,“ rozhodně prohlásila.

„Sundej je, otočím se. Vymáchám tvé špinavé šaty v jezeře, ty zatím sed' v trávě. Vezmi si mou košili. Bude ti až na paty, delší než tvé šaty.“

Radomír máchal v jezeře šaty malinké holčičky a ona, zabalená do jeho košile, vykukovala z trávy.

Ale najednou jí, jako šíp, projela strašná myšlenka. Vzpomněla si na dědečkova slova, jež tajně vyslechla, když říkal babičce:

„V sousední osadě se stalo něco velice neslušného, jeden dareba zvedl dívce podolek šatů před sňatkem.“

„Zvedl podolek, a tedy, zkazil děvčeti život,“ povzdechla babička.

Malinká holčička usoudila, že se u ní také musí něco zkazit, když neznámý chlapec zvedl podolek jejích šatů. Prohlédla si své ručičky, nožičky, ale i když všechno bylo v naprostém pořádku a celé, strach nezmizel.

Pokud si dědeček a babička myslí, že se po nadzvednutí podolku šatů něco zkazí, znamená to, že se jí také má něco zkazit.

Holčička vyskočila z trávy a zakřičela na Radomíra, který máchal její šatičky v jezeře:

„Jsi neslušný dareba !“

Radomír se narovnal, otočil se k holčičce, jež stála v trávě v jeho košili, a zeptal se:

„Co zas křičíš ? Nerozuměl jsem ti, co chceš ?“

„Na tebe křičím, jsi neslušný dareba. Dovolil sis zvednout podolek dívčích šatů před sňatkem. Všechno jsi jí zkazil.“

Radomír se nějakou dobu díval na ušmudlanou holčičku, pak se rozesmál a řekl:

„Sama nevíš, co říkáš. Ano, nehodí se zvedat podolek dívčích šatů před sňatkem. A taky jsem to neudělal.“

„Zvedal jsi, zvedal, pamatuji si, jak jsi zvedl podolek mých šatů.“

„Tvých ano,“ souhlasil Radomír, „ale ty nejsi dívka.“

„Proč nejsem dívka ?“ udiveně se zeptala holčička.

„Protože všechny dívky mají na hrudi vypoukliny, ale ty je nemáš. Místo dívčích prsou máš sotva znatelné pupínky. Tedy nejsi dívka.“

„A kdo jsem ?“ rozpačitě se zeptala holčička.

„Zatím jsi špunt. A sed' zticha v trávě, nemám čas se s tebou bavit.“

Opět vešel do vody, vymáchal šaty, vyždímal je, pečlivě rozložil na trávě a zavolal holčičku:

„Pojď k vodě, špunte, musíš se umýt.“

Poslušně se k němu přiblížila. Umyl ji, ztichlou, a řekl:

„Teď pojďme k vozu, svezeš se.“

„Nejdřív mi vrať šaty,“ tiše poprosila holčička.

„Vždyť jsou mokré. Zůstaň zatím v mé košili. Vezmu tvé šaty s sebou, než se dostaneme ke stohu, uschnou, pak se převlečeš.“

„Ne, vrať mi mé šaty,“ naléhala holčička. „I když jsou mokré, stejně si je navléknu. Ať doschnou na mně.“

„Na, ustroj se,“ podal jí Radomír šaty a šel ke koni.

Holčička se rychle oblekla. Rychle dohonila Radomíra u kupy.

„Jsem tady,“ řekla zadýchaně. Vem si svou košili.

„Samozřejmě. Ty moje trápení. Všichni kluci se už vracejí a já se tady s tebou piplám. Dělej, lez na horu.“

Pomohl holčičce, aby se dostala na kupu sena. Vzal koně za uzdu a rozjeli se směrem ke stohu sena.

Malinká holčička v mokrých šatech seděla na jedoucí kupě a jásala. Je sama, ne jako všichni, po dvou nebo po třech. Seděla na kupě sama. A její tvářička zářila štěstím, jako by se najednou stala bohyní. Kdyby ji viděly kamarádky, jak nejede ve skupině, ale sama. Samotnou ji veze... Podívala se, jak Radomír vede koně, a již neodvracela oči od jeho zad. Dětské srdíčko začalo silněji tlouci. Po celém těle se rozlilo teplo. Samozřejmě, holčička nechápala, že se zamilovala.

Ach tato dětská láska ! Boží dar, je nejčistější. Proč ale přichází tak brzy, proč zneklidňuje dětské srdce ? Proč ? Jaký je v rané lásce smysl ? Jak se ukázalo, Vedrussově viděli v rané lásce velký smysl.

Když se dostali ke stohu, Radomír se vrátil ke kupě.

„Dělej, lez dolů, chytím tě, neboj se.“

Chytil holčičku, která na něj skočila, postavil ji na zem a zeptal se:

„Čí jsi ?“

„Jsem ze sousední osady, jmenuji se Ljubomila. Jsme tady se sestrou na návštěvě, pomáháme bratrovi,“ odpověděla.

„Tak jdi ke své sestře,“ odpověděl Radomír a vzdálil se. Ani jednou se neotočil k holčičce.

Ona stála a pořád se dívala, jak odvázal uzdu od kupy sena, zalezl na sud, vyskočil na koně a pustil se cvalem pro další kupu.

Láska jako plnoprávný člen rodiny

Malinká Ljubomila se sestrou se vrátily domů. Rodina se zrovna chystala večerět.

Ale holčičce se nechtělo sednou si za stůl, přitiskla se k babičce a požádala:

„Pojď se mnou do zahrady, babičko. Tobě jediné chci povědět o zázraku.“

Otec, když slyšel její prosbu, namítl:

„Nehodí se, dceruško, vzdalovat, když se rodina usazuje ke stolu. A k tomu ještě babičku...“

Podíval se na dceřinu tvář a usmál se. Vedrussové věděli o požehnání dětské lásky. Uměli ji polaskat, přijmout do rodiny jako nebeský dar. Nevysmívali se lásce, ale prokazovali jí úctu. Vážili si tohoto požehnání, proto k nim energie Lásky přicházela s velkou radostí.

„Tak si s babičkou v zahradě dejte ovoce,“ jako by lhostejně řekl otec.

Ve vzdáleném koutě zahrady Ljubomilka usadila svou babičku na lavičku a ihned rozechvěle začala vyprávět:

„Babičko, tam, na senoseči jsem si hrála s kamarádkami. Pak ony běžely za kupami sena, aby se svezly. Mně se moc nechtělo. Jen tak jsem si šla. Najednou jeden krásný, nejhodnější mladý chlapec zastavil svého koně a přišel ke mně. A tak blízko, babičko, jako teď stojím s tebou. Takový krásný a hodný. Stojí přede mnou a říká: „Moc tě prosím, holčičko...“ Ne, říkal to jinak. Takto: „Nejen tě prosím, dokonce úpěnlivě žádám, aby ses chvíli svezla na mé kupě sena.“ A svezla jsem se. Ano. Pochopila jsi, babičko? Stalo se mu něco?“

„Tobě se stalo, vnučko. Jak se jmenuje?“

„Nevím. Nic mi neřekl.“

„Nejdřív mi, Ljubomilko, pověz všechno a pokus se nezapomenout, jak to bylo doopravdy“

„Doopravdy,“ sklopila oči holčička, „doopravdy? Spadla jsem do kaluže, vymáchal mé šaty, pak mě svezl na kupě sena, ale jak se jmenuje, to neřekl. Říkal mi špunte a když odcházel, ani jednou se mým směrem nepodíval,“ pověděla babičce Ljubomilka a rozbřečela se. Plačíc pokračovala:

„Stála jsem a dívala jsem se, jak odjížděl. Jenže ani jednou se na mě nepodíval, neřekl, jak se jmenuje.“

Babička k sobě vnučku přitiskla. Hladila její rusou hlavičku, jako by hladila energii Lásky. A tiše, jako modlitbu šeptala: „Ó, velká Boží energie. Svým požehnáním pomoz vnučce. Nespal její křehké srdíčko. Nadchni ji pro tvoření.“

Nahlas Ljubomilce řekla:

„Chceš, vnučko, aby se ten hodný chlapec díval vždy jen na tebe?“

„Ano, chci, babičko. Chci!“

„Tak mu nechod tři roky na oči.“

„Proč?“

„Viděl tě umazanou ve špíně. Jako brečícího a bezpomocného špunta. Takový v něm zůstal tvůj obraz. Za tři roky budeš dospělejší, hezčí a moudřejší, pokud se sama vynasnažíš.“

„Budu se hodně, hodně snažit. Jenom mi napověz, babičko, jak se mám snažit?“

„Všechna tajemství ti povím, vnučko. Pokud je budeš přesně dodržovat, staneš se hezčí než všechny květiny na zemi, lidé se budou kochat pohledem na tebe. Nebudou vybírat tebe, ale ty sama si budeš moci vybírat milovaného.“

„Povídej, babičko, všechno splním, povídej rychleji,“ pobízela babičku malá Ljubomilka a netrpělivě tahala za podolek jejích šatů.

Rozvážně, slavnostně pronášejíc slova, pověděla babička vnučce:

„Každé ráno je třeba vstávat co možná nejdříve. Ty se ráno rozmarně válíš. Když vstaneš, máš běžet k potoku a omýt se čistou pramenitou vodou. Po návratu si dej trochu kaše. Ty ale vždy vyžaduješ sladké ovoce.“

„Babičko, proč se mám snažit doma, když mě neuvidí, jak se koupu v potoce a jím kaši?“ podivila se Ljubomilka.

„Tohle, jistě, neuvidí. Ale snažení se na tobě odrazí vnější krásou a objeví se vnitřní energie.“

Ljubomilka se snažila řídit se babiččinými radami. Ne vždy se jí to dařilo, obzvláště v prvním roce. Ale tehdy se babička po ránu posadila k ní na postel a říkala: „Pokud nevstaneš se sluníčkem a nepoběžíš k potoku, tento den se nestaneš krásnější.“

A Ljubomilka vstávala. Druhým rokem si na režim zvykla, každé ráno s lehkostí vykonávala proceduru omývání, s radostí jedla kaši.

Zůstával pouze měsíc ke splnění babiččiny lhůty. Na kapiště se z různých osad sjížděli lidé na jarmark. Vozy jely kolem statku, v němž žila Ljubomilka. Se svou starší sestrou Kateřinkou se dívaly na projíždějící lidi. Najednou jeden vůz sjel z cesty a přijel k vratům, v nichž stála děvčátka. A v tom voze... Ljubomilka ho ihned poznala. Mezi ostatními lidmi seděl a ovládal koně její milovaný, dospělejší Radomír.

Dívčino srdíčko se zachvělo, když přijel vůz a zastavil u jejich brány. Nejstarší muž, zřejmě otec, řekl:

„Budte zdráva, děvčata. Vyřidte svému otci, matce a všem starším můj pozdrav. Chtěli bychom se napít vašeho kvasu */osvěžující nápoj z žitného a ječného sladu, cukru a vody/*. Zapomněli jsme si na cestu vzít svůj.“

Ljubomilka prudce vběhla do domu a zakřičela:

„Mám vás všechny pozdravovat. Kde je džbán? Kde je vlastně náš džbán s kvasem. No ano, je v komoře, zchlazený.“ Vrhla se do komory a převrátila vědro, které stálo u dveří. Otočila se k babičce a dědečkovi a rychle řekla: „Nic neříkejte, vodu utřu, až se vrátím.“

Popadla džbán, přiběhla k vratům, zastavila se, vydechla si, a přemáhajíc chvění, důstojně vyšla z vrat a podala staršímu člověku džbán.

Zatímco otec rodiny pil kvas, bez mrknutí se ustavičně dívala na Radomíra. Ale ten si prohlížel Kateřinu. Když mu podali džbán, dopil všechn kvas, seskočil z vozu, podal džbán Kateřině a řekl:

„Děkuji. Zákvas byl udělán dobrou rukou.“

Vůz se vzdaloval. Ljubomilka se za ním dívala, pak běžela na lavičku ve vzdáleném koutě zahrady, vrhla se na ni a hořce zaplakala.

„Proč jsi opět tak smutná, Ljubomilko ?“ Přišla k ní babička a posadila se vedle.

S pláčem vyprávěla Ljubomilka o všem, co se stalo:

„Přijeli a požádali o kvas, byl mezi nimi mladík, který mě svezl na kupě sena před třemi roky. Stal se ještě krásnějším. Běžela jsem a donesla jsem ve džbánu kvas. Všichni pili a chválili jeho chuť. On také pil, pak vrátil džbán Kateřině. Nedal ho mně, babičko, ale jí, mé sokyni Kateřině. Poděkoval také jí, a ne mně. Zatímco jsem běžela pro kvas, ona něco říkala a dívala se na něj. Vlastní sestra - má sokyně. Bidlo jedno.“

„Proč se zlobíš na sestru ? Není to její vina. Ty jsi tím vinna.“

„Ale čím, babičko ? Co jsem udělala špatně ?“

„Poslouchej mě pozorně. Tvá sestra vyšila na rukávech svých šatů velice úhledně pestrý vzor. Také jsi to chtěla udělat sama, ale vzor na tvých šatech je křivý.“

Tvá sestra také umí mluvit ve verších, nejlépe zpívá koledy, ty ale nechceš komunikovat s volchvy, kteří učí číst a psát básně. Tvůj vyvolený je zřejmě chytrý chlapec, schopný ocenit to krásné a moudré.“

„Mám se učit další tři roky, babičko ?“

„Možná tři. Ale je možné, že také pět.“

Skutečná láska rozhodně dosáhne vzájemnosti

Uplynulo deset let. Radomír se svým nejlepším kamarádem s neobvyklým jménem Arga šel svátečním jarmarkem.

Arga uměl vytvářet nádhernou řezbu, malovat divukrásné obrazy, z hlíny dělat sochy jako živé. Tyto schopnosti získal od dědečka. A od otce umění kováře.

Dlouhé řady stolků s jídlem mladíky málo zajímaly. Jejich pozornost nepřitahovaly ani stolky se všemožným nářadím a nádobím. Na jarmarcích vůbec nebylo hlavní koupit si něco materiálního. Nejdůležitější byla komunikace, seznámení se a výměna zkušeností.

Chlapci se rozhodli jít na místo, kde se připravovalo zajímavé představení potulných herců. Najednou na ně zavolali;

„Radomíre, Argo, již jste ji viděli ?“

Otočili se za hlasem. Tři mladíci z jejich osady stáli trochu dál, živě o něčem debatovali a mávali na ně, aby se k nim připojili.

„Co nebo koho viděli ?“ zeptal se Radomír, jenž přišel ke kamarádům.

„Tu neobvyklou košili. Je z jemné látky a výšivka s nevídaným ornamentem, má v sobě, zřejmě, nějaký tajný smysl,“ odpověděl jeden ze tří chlapců, ale druhý ho opravil:

„Košile je hezká, ale ta, co ji prodává, je mnohem krásnější. Takovou dívku nepoznal jarmark celého kraje.“

„Kde je k vidění ten zázrak ?“ zeptal se Arga.

Všech pět mladíků šlo mezi řady stolku, kde se prodávaly ozdoby, divukrásné výrobky a hezké oblečení.

U jednoho z vozů byl dav větší než obvykle. Lidé se kochali pohledem na neobyčejně krásnou košili, jež visela na lípli. Větrík lehce hýbal látkou a bylo vidět, jak se svou lehkostí a jemností liší od obyčejné z režného plátna. Také vzory, vyšité na límci a rukávech, byly neobyčejně spleťité.

„Podobný vzor je důstojný velkého mistra,“ prohlásil nadšeně Arga.

„Co vzor. Protlač se skrz dav a podívej se, kdo stojí vedle vzoru,“ řekl soused z jejich osady.

Kamarádi obešli dav z druhé strany, přistoupili k vozu a uviděli dívku. Pevný rusý cop, jako nebe modré oči. Obočí do oblouku, na rtech sotva znatelný úsměv. Plavné pohyby, ale jako by se v nich vznášela nějaká energie. Nedalo se ihned odvrátit pohled od dívky.

„Ještě má ostrý jazyk a také umí mluvit ve verších,“ tiše pověděl nejurostlejší z mládenců.

„Je jakoby něžná, ale nepřístupná jako skála,“ dodal druhý. „Promluvte si s ní.“

„Nedokážu to. Jako by mi zarazila dech,“ odpověděl Radomír.

Na dívku promluvil Arga.

„Pověz nám dívčino, to ty jsi zhotovila tak divukrásnou košili?“

„Ano, já,“ odpověděla dívka, aniž by zvedla oči. „Abych si zkrátila zimní večery, z nudy jsem tkala. Stávalo se, že jsem také vyšívala za úsvitu.“

„Kolik chceš za svou práci?“ ptal se Arga, aby co nejdéle slyšel zpěvavou řeč dívky.

Zvedla na mladíky oči a ihned je všechny jako by odnesla do nebeské výše. Na Radomírovi trochu zdržela pohled a jako kdyby rozptýlila chlapce v modři. To, co se dělo dál, pociťoval jako v nejasném, neobvyklém snu.

„Kolik? Vysvětlím to.“ Kráska, sedící na voze, pokračovala: „Tuto věc mohu darovat bez peněz jen dobrotivému člověku a statnému mladíkovi. Na památku bych si od něj vzala jen maličkost, třeba malinkého koníka.“

„To je ale kráska! Trefná odpověď, mistryně!“ zazněly výkřiky v davu. „Říká koníka, jen tak, maličkost. Ta kráska není hloupá.“

Stále se ozývaly výkřiky, ale lidé se nerozcházeli. Najednou se dav rozdělil vedví.

Arga vedl za uzdu mladé, plavé hříbě. Kůň byl horkokrevný a nezaježděný, předváděl se a vyhazoval.

„To je ale koník! Je to zázračný kůň! Cožpak se mladík skutečně rozhodl vzdát se ho?“ šeptali si v davu.

Arga přišel k vozu a řekl:

„Otec mi tohoto koně věnoval. Dávám ti ho krasavice za košili.“

„Děkuji,“ odpověděla klidná dívka. „Říkala jsem ale, a lidé to slyšeli, že košili neprodávám, mohu ji darovat třeba tobě, nebo jinému mladíkovi.“

„Aha, naše krasavice se polekala. Kůň je samozřejmě horkokrevný, ne každý mladík jej zvládne. Očekávala koníka, vytahovala se,“ nesly se z davu

posměšky. „Nu což, vzdala to, každý má být opatrný, kůň je velice horkokrevný a nezaježděný.“

Dívka se chytře usmála, podívala se na dav a s neuvěřitelnou lehkostí seskočila z vozu na zem. Všechny výkřiky davu naráz ztichly. Dívčí postava byla nádherná, jako by ji vytvořil velký mistr. Zjevila se všem v celé své kráse, s úsměvem se podívala na koně, a lehce se dotýkajíc země, udělala tři kroky k Argovi, jako by proplula.

Arga překvapením pustil uzdu. Horkokrevné hříbě se vzepjalo, ale dívčí ruka stihla chytit otěž.

A pak... pak, ku podivu lidí stojících v davu... Levou rukou dívka šikovně stiskla hříběti nozdry. Pak pustila otěže a pravou rukou pohladila koňskou tlamu. A horkokrevné hříbě se najednou zklidnilo. Naklonila jeho hlavu k zemi. Hříbě lehce odporovalo, ale přece se klonilo k zemi. Níž a níž... Najednou horkokrevný kůň před dívkou poklekl.

Z davu vyšel šedý stařík a řekl:

„Takhle krotit zvířata a koně dokážou jen staří volchvové, a to ne všichni. Ale ty jsi mladá dívka. Jak se jmenuješ? Čí jsi?“

„Jsem Ljubomila ze sousední osady. A čí jsem? Ničí. Jsem jednoduše dcera svého otce. Tady přichází můj přísný otec.“

„Kdybych byl přísný,“ řekl otec, „co jsi opět natropila, Ljubomilko?“

„Nic. Trochu jsem si pohrála s hříbětem.“

„Trochu? Vidím. Pusť koně. Je na čase jet domů...“

Ve vedrusské škole vyučovala také Láska

Co se stalo s Ljubomilou za ty roky, kde se najednou naučila moudrosti a dovednosti? Ve vedrusské škole.

V této škole se učil každý člověk od raného dětství do pozdního stáří. Každý rok se dělaly zkoušky. Program této školy se vytvářel po troškách od samotného stvoření a po staletí se obohacoval. Moudrost se vštěpovala nevtíravě. Vyučovací hodiny nebyly takové, jako jsou dnes v současné škole.

Jednou jsi mi říkal, Vladimíre, o tom, že u vás existuje jeden pojem. Když je dítě dovádivé a chová se hrubě, objevují se u něj zlozvyky, říkají o něm, že jej vychovala ulice, že mu byla dána svoboda.

Vedrussové svým dětem klidně dávali svobodu. Každý věděl, že systém svátků a obřadů je tak citlivě a šikovně promyšlen, že uchvacoval všechny děti, aby se na ně připravovaly. Jako by si hrály, ale ve skutečnosti samy, často bez dospělých, poznávaly různé vědy.

Zkoušky se ve vedrusské škole podobaly řadě svátků, her mládeže. Jejich pomocí dospělí učili děti a sami se učili od nich.

Například, existuje svátek Koleda */pohanský svátek, který se slavil o zimním slunovratu/*. Ve dnech Koledy děti chodí a zpívají písně všem svým sousedům. Verše, melodii i taneční kroky skládají samy.

Svá vystoupení děti připravují dlouho před svátky a s upřímným zájmem se vyptávají dospělých, doma, jeden druhého a volchvů, jak se lépe naučit psát básně, zpívat a tančit.

Schopnosti dětí se, samozřejmě, lišily. Ty, které zaostávaly v psaní, prosily své rodiče, aby jim pomohli. Občas se stávalo, že rodiče využívali dětské snahy o poznání k tomu, aby děti získaly zájem o pomoc v hospodářství.

Například vnuk škemrá u babičky:

„Bábinko moje milá, přečti mi básně. Prosím, přečti mi je. Nechci být horší než ostatní, přátelé mě nevezmou na Koledu.“

A babička mu odpovídala:

„Mám spoustu práce, kdybys mi třeba pomohl, přečetla bych ti večer básně.“

Vnouček s nadšením pomáhal a pak vnímal babičku, snažil se zapamatovat si její básně nebo písně, prosil, aby jej naučila tanečním krokům. Pak žádal dědečka, matku a otce, aby jej alespoň trochu poučili. A dítě bylo vděčné za rodičovské vyučovací hodiny.

Porovnej, Vladimíre, tyto činy s hodinami v dnešní škole, například s hodinou literatury.

Správně, nelze to srovnat. Vedruské dítě se od dětství samo snažilo stát se básníkem.

Řada veselých svátků u lidí vedruského období je systémem, který pomáhá poznávat vesmír a vyučovat děti jednoduché životní moudrosti.

Volchvové byli potulnými učiteli a informátory o dění ve světě. Bojani /bojan - staroruský básník a pěvec/, bardí také připomínali události z minulosti, předpovídali budoucnost, oslavovali svět krásných citů nebo odsuzovali nečestné lidi.

Nikdo nenutil děti, aby navštěvovaly vyučovací hodiny, které probíhaly v každé osadě. Předpokládalo se, že každý učitel sám musí dokázat zaujmout pozornost dítěte vyprávěním o vědě, o které chce povídat.

Taková pravidla po staletí zdokonalovala učitele."

„A co když některý volchv pro to, aby získal pozornost dětí, jím nevyprávěl o vědě, ale hrál s nimi nějakou hru ?“

„Kdyby se to stalo, volchv by přišel o hodnost volchva. Rodiče, kteří doma hovořili s dětmi, by ihned pochopili, že se děti vědám nevyučovaly. Zvěst o špatném skutku se mohla roznést po jiných osadách a ty by požádaly volchva, jenž poskvrnil svou čest a přišel k nim, aby z jejich osady odešel.“

Před tím, než v ní vznikla láska, se malinká Ljubomilka nesnažila navštěvovat hodiny volchvů, poslouchat písně bardů a bojanů. Rodiče nenutili své děti k tomu, aby se učily, ale při vhodné příležitosti jim mohli nevtíravě napovědět.

Láska ovinula svou energií malinkou Ljubomilku. Ve vedruské rodině lásku vnímali jako nového člena rodiny, seslaného Bohem na pomoc. A věděli, že ve shodě s láskou lze udělat život holčičky šťastným. Proto babička poradila Ljubomilce, aby šla k volchvům a učila se. Aby nestudovala jen tak, neznámo proč, ale cíleně - aby se pro svého milovaného stala nejlepší. Ljubomilka souhlasila a rozhodla se,

že když přijde volchv, který bude učit zpívat krásným hlasem, půjde k němu se svými kamarádkami.

Ale potřebný volchv nepřicházel. Tehdy se rozhodla, že si jen tak půjde k tomu, který tam tehdy byl. Přišla tam a začala poslouchat. Volchv mluvil o předurčení různých rostlin, o jejich vůni a jak lze jimi léčit člověka.

„Nač to potřebuji? Vůbec to není pro mě,“ usoudila Ljubomilka, „stejně již všichni vědí, jak je třeba léčit: ví to maminka, babička, sestra. Dokonce kdybych věděla o různých bylinkách více než ostatní, jak si toho všimne můj vyvolený? Nijak.“

A Ljubomilka neposlouchala volchvu pozorně. Jen tak, pro kamarádství, seděla na kládě s kamarádkami. Občas vstávala, vzdalovala se a toulala se po paloučku. Když volchv ukončil svou lekci a všichni se začali chystat domů, zaradovala se.

Ale najednou starý volchv oslovil Ljubomilku:

„Řekni mi holčičko, pro tebe má dnešní řeč nebyla zajímavá?“

„Jednoduše vůbec není potřebná pro mou tajnou záležitost,“ tiše sdělila malinká Ljubomilka volchvovi.

Učitel se jen trochu usmál. Prozíravý stařec chápal dívčí tajné záležitosti a poznamenal:

„Možná, že máš pravdu, holčičko, zatím nepotřebuješ takové znalosti. Vždyť jsi ještě dítě. Já ale radím dívkám, jak se stát nejkrásnější a jak pro milovaného stvořit prostor Lásky. Když jej uvidí, určitě bude chtít vědět, kdo dokázal vytvořit takovou krásu? A bude unesen tou, která před něj předstoupí jako tvůrce. Ještě důvěrně poradím dívkám, jak se plete věnec a jak se připravuje odvar pro milovaného, čím se dá po ránu umývat, aby tělo vonělo jako květina. Také jim povím...“

Malinká Ljubomilka poslouchala starce a stále více litovala, že nechodila na besedy s ním. Víc než týden je na návštěvě v jejich osadě. Pověděl dívkám důležitá tajemství, ale ona o nich nic neví. A Ljubomilka se zeptala starce:

„Jak dlouho ještě budete na návštěvě v naší osadě?“

„Za dva dny odcházím,“ odpověděl jí učitel.

„Za dva dny?“ neskrývala holčička zklamání. „Za dva dny... Pak vás moc, moc prosím, abyste poslední dvě noci strávil u nás.“

„Jsem pozván do jiných domovů, již jsem to slíbil,“ odpověděl volchv. „Avšak, pokud chceš...“

„Ano, moc, moc potřebuji od vás slyšet o různých bylinkách.“

Starý volchv všechny večery besedoval se zamilovanou Ljubomilkou. Mudrc věděl, že nadšení lásky pomůže holčičce za jeden den poznat podstatu vědy, jiným na to nestačí rok. A když odcházel a Ljubomilka jej doprovázela k ohradě osady, pověděl děvčátku:

„Hned po mně přijde jiný volchv. Bude vyprávět o hvězdách, o Měsíci, o Slunci a neviditelných světech. Kdo mu porozumí, ten dokáže rozžehnout vůdčí hvězdu pro milovaného vyvoleného a ta hvězda jim bude svítit věčně.“

Pak k vám přijde volchv, který ví, jak z nejvzdorovitějšího koně udělat pokorného

přítele pro milovaného člověka a jak se mají ochočovat zvířata.

Ještě by k vám měl přijít bard, který ví, jak se skládají básně a jak se dá zpívat písně takovým hlasem, který si zamilují mnozí lidé, a pak také všechno, co řekne tento člověk. Také dokáže naučit tancovat.'

„Řekněte mi, prosím, ke kterému volchvovi bych měla chodit ?“ zeptala se najednou Ljubomilka starce. „Vždyť nemohu stále poslouchat volchvy.“

Starý volchv opět chytře schoval úsměv a vážně odpověděl holčičce:

„Ano, máš pravdu. Pokud budeš chodit ke všem, vůbec ti nezůstane čas na to, aby sis hrála. Nechod' ke všem. Například, nač se potřebuješ učit kreslit, vyšívat vzory, do kterých lze vložit svůj tajný smysl ? Nač potřebuješ tuto vědu, když máš starší sestru, která, myslím si, v této vědě bude nepřekonatelnou mistryní ?

A také nač potřebuješ, například, vědět, jak lze do košile vložit dobré city, když ji šiješ, a ta košile bude chránit před mnohými neštěstími ?

Jak se s láskou připravuje kaše pro své blízké a oni jí nasytí nejen své tělo, ale také ducha. Chuť této kaše bude nepřekonatelná. A tohle dokonale dokáže dívčina ze sousedství, kamarádka tvé sestry.

Když budeš potřebovat krásné šaty nebo darovat někomu neobyčejnou košili, kterou všichni budou obdivovat, poprosíš o to svou sestru, která vytvoří zázračné výrobky.

A když budeš chtít pohostit někoho neobyčejnou kaší a kvasem, popros o ně kamarádku tvé sestry.'

„Nebudu nikoho prosit,“ najednou bez přemýšlení vypálila Ljubomilka, dokonce dupla nohou, jsou mé soupeřky.'

„Soupeřky ? A v čem ?“ vážně se zeptal stařec.

A Ljubomilka beze studu vyprávěla starci:

„Existuje jeden chlapec, je lepší než ostatní, nevšímá si mě, protože tahle bidla stihla vyrůst dříve než já. Stále se na něj usmívají. Viděla jsem to, když na kapišti tančili chorovod. A já mu ještě budu muset darovat košili od sestry a kvas od její kamarádky ?! To se nestane ! Nikdy !'

„Ale proč se to nestane ? Vždyť říkáš, že je lepší než ostatní chlapci.“

„Lepší. Vím to určitě.“

„Pak mi odpověz, proč ten, který je lepší než ostatní, by neměl být podarován lepší košilí, lepší kaší nebo kvasem ? A...“ Starý volchv udělal pauzu a tiše, jakoby pro sebe, dodal: „Myslím si, že bude spravedlivé, když se mu dostane nejlepší nevěsta.“

„Nevěsta ?“ zarděla se Ljubomilka.

„Ano, nevěsta,“ odpověděl volchv, „vždyť mu máš přát to dobré. Ať se mu dostane nevěsta ze všech nejlepších.“

Ljubomilka se dívala na volchva a nenacházela slova. City ji přeplňovaly a pálily. Najednou běžela pryč. Ale za chvíli se zastavila, otočila se k moudrému volchvovi a zakřičela:

„Je hodný nevěsty ze všech nejlepších. Takovou nevěstou budu já !'

S velkým zájmem navštěvovala Ljubomilka každého volchva, který přišel do jejich osady. Jako první běžela na besedu a odcházela později než ostatní, udivovala volchvy svými otázkami. Zapamatovávala si všechno, co říkali mudrcové. Ve vyučování je to možné jen tehdy, když dítě nenavštěvuje hodiny jen tak bezúčelně, ale když přesně ví, kde použije získané znalosti.

Když učení žáka obtěžuje, je neúspěšné. Když člověk má cíl, kterého lze dosáhnout poznáním různých věd, učení je pro radost a proces zvládnutí je mnohokrát rychlejší.

Ale když se studia zúčastní Lásky, vzniká nepřekonatelný výsledek. Láska dokáže scanovat myšlenky kteréhokoliv mudrce, občas stačí jen několik učitelových slov, aby láska v okamžiku vysvětlila žákovi celé téma a vedla jeho mysl dál.

Boží dar - velká energie Lásky - byla tím hlavním ve vyučování Ljubomilky.

Holčička se zájmem sledovala, jak máma nebo babička připravovaly oběd. Žádala je, aby jí podrobně vysvětlily všechny úkony, také se sama snažila vytvářet různá jídla. A vždy se maličké povedl neobyčejný výtvar.

Jednou o masopustu k nim přišli příbuzní na bliny /*palačinky*/. Velké množství lidí přicházelo ke stolu a bralo si bliny ze dvou hromádek. Jednu upekly maminka s babičkou, druhou - Ljubomilka. Její bliny chutnaly návštěvě více. A holčička ze vzdáleného kouta s radostí pozorovala, jak se její hromádka zmenšuje rychleji než ta druhá.

Když se ve všední den celá rodina posadila ke stolu, jako první si dřevěnou lžící nandal šči /*ruská zelná polévka*/ dědeček. A říkal:

„Vím přesně, kdo připravoval toto jídlo. Jeho příjemná, jemná chuť je nepřekonatelná.“

„Jakpak by ne,“ dodával otec, „nejsou v něm jen neobyčejné byliny, ale také city.“

Malinka Ljubomilka lehce poznávala vědy, stala se z ní nepřekonatelná mistryně ručních prací a navenek rozkvetla neobyčejnou krásou.

Od prvního volchva, aniž by to věděla, poznala velkou pravdu lásky. Když chceš být vedle Boha, staň se bohyní sama.

(2 1 2 .)

PŘEDMANŽELSKÉ HRY

Děti dospívaly. Přicházela doba hledání milovaných. Pro toto důležité dění se pořádaly hry na pomoc mladým.

Často se po večerech na určeném místě, obvykle za ohradou osady, scházeli mladí Vedrussové. Zapalovali ohně, povídali si nebo zpívali. A jednou týdně se na oblíbeném místě konala společná slavnost třech nebo čtyř osad. Na ní se také zapalovaly ohně, zpívaly písně nebo se besedovalo. Ale také existovaly hry, které napomáhaly najít milovanou nebo milovaného.

Navenek byly jednoduché, ale v té jednoduchosti se skrýval velký smysl.

„Potůček“

Například byla taková hra. Mladí lidé stávali po párech jeden za druhým, brali se za ruce a zvedali je nahoru. Ze začátku stáli mladík s mladíkem a dívka s dívkou. Ten, kterému nezbyl nikdo do páru, nebo ti, co stáli jako první, šli na konec „potůčku“, sklonili se a procházeli pod zvednutýma rukama dopředu.

Ten, kdo procházel „potůčkem“, se neměl dívat nahoru. Namátkou se dotkl něčí ruky a tak si dočasně vybíral do páru. Kdo byl vybrán, šel za ním a společně se postavili před všemi páry. Ten, kdo zůstal sám, šel ke konci řady a opět si vybíral do páru.

Jednoduchá hra, Vladimíre, ale posuď to sám, lidé, kteří se poprvé vzali za ruce, si mohli beze slov předat nemálo citů. Vyznání, vděčnost a lásku, nebo naopak, nepřijetí. V průběhu hry se měnily páry a lehce se dalo porovnat, která ruka ti bude ze všech nejpříjemnější.

„Častuška-govoruška“

Tato pradávna hra je mnohem složitější než ostatní. Dnešní častušky, které teď ještě zpívají lidé, pocházejí z ní.

Tato starobylá hra „častuška-govoruška“ tkvěla v následujícím. Dvě řady se postavily proti sobě. Jednu vytvořili mladí chlapci a druhou děvčata. Dívka, jež stála v řadě jako poslední, věnovala poslednímu mladíkovi v chlapecké řadě častušku-čtyřverší. Při tom ještě zatancovala. Po ukončení častušky ostatní dívky rychle dvakrát zadupaly a třikrát zatleskaly. A pokud mladík, jenž stál proti ní, nestihl za tuto dobu vymyslet nebo najít ve své paměti trefnou odpověď, dívka již zpívala častušku dalšímu z chlapecké řady.

Pokud mladý muž včas našel trefnou odpověď, rozhovor pomocí častušek mezi nimi pokračoval. Ale to se stávalo zřídka.

I když mladí Vedrussové znali mnoho veršů, za tak krátkou dobu přece ne každý dokázal vymyslet náležitou odpověď, tím spíše, že tleskající a dupající soupeři se mu v tom snažili všelijak zabránit.

Na jedné ze schůzek mládeže několika osad se objevila Ljubomila. Pět Radomírových kamarádů, kteří viděli neobyčejnou dívku na jarmarku, se na ni potají dívalo. Nejbližší Radomírův kamarád Arga vůbec nedokázal od dívky odvrátit oči.

Když začala hra na „potůček“, obvykle odvážný a rozhodný Radomír, když šel pod rukama stojících párů se záměrem vzít za ruku Ljubomilu a vytvořit s ní pár, najednou couvl. Šel mezi páry a cítil ji. Vycítil by ji se zavřenýma očima. Ale když se přiblížil k Ljubomile, která stála v páru se svou kamarádkou, jen zpomalil chůzi a pak, jako by ve snu, vzal za ruku nějakého mladíka ze sousední osady a šel dopředu.

Jeho kamarád Arga se ukázal jako rozhodnější. Když byla na něm řada jít „potůčkem“, došel Arga k Ljubomile, vzal ji za ruku a s neobyčejnou dívčinou si stoupl do čela řady, k závisti všech ostatních chlapců.

Pak se jej vyptávali:

„Jak tě držela za ruku ? Tiskla ji, nebo byla lhostejná ?”

„Nevím,” odpovídal Arga. „Nepamatuji se na nic, mám pocit, že mi ruka hořela. Sáhnete na ni, ještě teď se mi zdá být horká.”

„To je ale dívka !” divili se mladíci. „Navíc je také žhavá, jako by v ní planul tajemný oheň.”

Radomír to všechno mlčky poslouchal. Také v něm planul oheň již dávno. Už od toho okamžiku, kdy poprvé uviděl nevídanou dívku na jarmarku. Jakmile se probudil, jeho myšlenky stále patřily jí. Zjevovala se mu také ve spánku, ale nemohl se jí dotknout.

Vždy úspěšný Radomír byl pověstný jako básník, ale tady mu najednou chyběla slova, aby ji posoudil.

Když začala hra „častuška-govoruška”, stál uprostřed řady mladíků vedle svého kamaráda Argy. Ljubomila byla blíž ke kraji dívčí řady. Když na ni přišla řada zpívat častušky a tančit, s lehkostí je zazpívala. A ihned všichni pochopili, že zvítězit nad neobyčejnou dívkou není možné.

Rychle měnila témata. Zpívala písně, které nikdo dříve neslyšel. Postupně vítězila nad každým mladíkem, nehledě na to, že sama byla nejmladší.

Když přišla řada na Argu, dokázal přece odpovědět čtverácké dívce, byť s malým zádrhelem, ale odpověděl Ljubomile jedním čtyřverším. Jenže ona ihned, aniž by čekala dupání a tleskání, náhle změnila téma a tak souvisle zažertovala novými verši, že Arga přišel do rozpaků a ani se jí nesnažil oponovat svými.

Na řadě byl Radomír. Ljubomila mu zazpívala a hbitě zatančila v rytmu svých veršů:

„Jsi odvážný a výřečný, mladíku, zvládáš spoustu věcí. Zapomněl jsi na to, jak jsi v jezeře pral mé šaty ?”

Někdo si pomyslel, že Ljubomilina sloka je žert a zasmál se. Někdo, stejně jako Radomír, nepochopil, o co se jedná. A pokud člověk nechápe, nemůže také odpovědět.

Radomír nedokázal odpovědět Ljubomile. Když dupání a tleskání, která odpočítávala čas na přípravu odpovědi, končila, pochopil, že jeho čas odchází nenávratně a nemohl to dopustit. Jakoby v polospánku udělal směrem k Ljubomile jeden krok, druhý a třetí. Přistoupil k ní úplně blízko. Všichni zmlkli, jelikož nechápali, proč jsou porušena pravidla.

Radomír stál mlčky proti Ljubomile. A najednou mladí lidé, stojící v řadách, uslyšeli, jak v tichu přede všemi Radomír s nadechnutím pronáší vedrusské vyznání lásky:

„S tebou, překrásná bohyně, bych dokázal stvořit Prostor Lásky navěky.”

Všichni mlčky čekali, jakou odpověď dá ohnivá dívka s ostrým jazykem ?

Ale najednou její odvaha úplně zmizela. Nejdřív rozpačitě sklopila zářící oči, pak je zvedla, po tváři se jí kutálely slzičky a zašeptala:

„Jsem připravena ti pomáhat ve velkém stvoření.”

Radomír v neobyčejné dívce poznal holčičku, již v dětství pral v jezeře šaty. Poznal a vzal ji za ruku. Šli oba a již nikoho neviděli. Dvě řady v tichu stály proti sobě a pohledy doprovázely lásku, jdoucí ve věčnost.

(2 1 3 .)

OBŘAD SŇATKU

Vedrusský obřad sňatku, Vladimíre, již znáš, psal jsi o něm v Rodové knize. Připomenu jen to hlavní z velkých činů.

Na zamilované čekal společný výběr místa pro jejich budoucí statek. Obvykle oba odcházeli za ohradu osady, ve které žil on s rodiči, potom za vísku, v níž žila ona. A nebylo nutné, aby zamilovaní sdělovali rodičům své záměry. Stejně v osadách každý chápal a byl si vědom nadcházejícího konání.

Na vybraném pozemku, o velikosti hektaru nebo víc, zamilovaní projektovali reálný život. V myšlenkách měli vyprojektovat dům, rozmístit množství rostlin tak, aby všechno bylo ve vzájemném vztahu a pomáhalo jeden druhému.

Ljubomila a Radomír rychle našli místo pro svůj budoucí statek. Jakoby se předem domluvili, šli za ohradu osady, kde byl nevelký, řídký lesík a z nevelkého pramene vytékal sotva viditelný potůček.

Radomír sem chodil i dříve. Seděl, sníval o budoucnosti, o společném životě se svou milovanou.

Dvakrát se tu na svém věrném klusákovi v nepřítomnosti Radomíra projížděla Ljubomila. Aniž by věděla proč, jednou zastavila koně u potůčku, prošla se k lesíku, rozpletla si svůj cop, ovázala vlasy stužkou a dlouho stála u mladičké břízy.

Ted' zamilovaní stáli na tom místě oba.

„Rád jsem tu býval sám, chtěl bych, aby tady pokračoval náš rod,“ řekl Radomír.

„Mně se také líbí toto místo,“ zašeptala Ljubomila.

Druhý den, jen co se rozednilo, přivezl Radomír na vybrané místo vozem asi patnáct tyček, dlouhé vrbové proutí, nevelké kolíky a kosu. Jakmile začal kosit trávu, uviděl, jak na koni letí cvalem Ljubomila. Radomír se na ni zadíval se zalíbením, srdce se mu zachvělo. Krasavice tři metry před neviditelnou hranicí jejich pozemku seskočila z koně, jenž se úplně nezastavil, a běžela k Radomírovi.

„Blahopřeji ti k úsvitu dne, tvůrce,“ řekla Ljubomila a usmála se. „Den začíná slibně, rozhodla jsem se přivést barevnou tkanici pro označení míst našich budoucích rostlin.“

„Děkuji ti za ozdobu dne,“ odpověděl Radomír.

Zamilovaní se neobjali a nepolíbili se. Podobné chování nebylo u Vedrussů běžné. A byl v tom velký smysl: objetí a polibky před početím dítěte neproměňovali ve všednost. Proto v okamžiku početí byly jejich energie na nejvyšším bodě.

Také si nedomlouvali schůzky. Každý sám, kdy se mu chtělo, šel na vybrané místo.

Každý den za úsvitu, vždy jako první, přicházel Radomír, hned za ním se na svém koni objevovala Ljubomila.

Za týden Radomír vybudoval obydlí, které se podobalo nádhernému domečku. Dva a půl metru široké a tři metry dlouhé. Zatloukl tyčky do půdy a ze spletených větví udělal zdi, z tyček a větví - zastřešení.

Tohle všechno zamilovaní přikryli trávou, vnitřní zdi a strop pokryla Ljubomila plátnem. Také udělala dvě postele: nejdřív dala slámu, na ni seno, pak to přikryla plátnem.

Když byl krásný domeček připraven, zamilovaní v něm často nocovali, ale intimně se nesbližovali. Taková blízkost před sňatkem a před vytvořením hnízda se pokládala za urážku svých budoucích dětí.

Navíc milovaní měli dost práce. Radomír přinesl širokou destičku, na které nožem vyřezal plán pozemku, označil všechny světové strany, zaznamenal východ a západ Slunce, východ Měsíce. Ve dne a v noci také zaznamenával do plánu sílu a směr větru.

Ljubomila často chodila ke krajům pozemku, dlouho tam stála, ve své představě kreslila obrazy s budoucími rostlinami, pak přistupovala k Radomírovu plánu a ověřovala si, zda jim neuškodí vítr nebo stín.

Když přišla zima, Ljubomila zřídka navštěvovala prostor Lásky. V domě svých rodičů tkala plátno a s láskou vyšívala Radomírovi košili.

Ale Radomír často přijížděl na budoucí statek, stále označoval pohyb větru, zapamatoval si, jak padá sníh.

Rok od roku tak Vedrussové vytvářeli kalendář počasí. Destičky s takovými schémata byly v každé vedruské rodině, podle nich se dalo přesně určit počasí na rok dopředu, nebo dokonce na dva až tři. Zdálo by se, že je jednodušší si okopírovat podobný kalendář od rodičů, ale nebyl by úplně přesný. Terén mohl být trochu jiný, také pahorek nebo lesík mohly chránit rostliny před větrem. V zimě se mohly dělat jinak závěje.

Když přišlo jaro, v myšlenkách Radomíra a Ljubomily byl projekt ukončen. Začátkem jara opět začali žít společně ve svém domku. Kolíčky se stužkami a větvičkami měli označit místa všech rostlin a vzájemně sladit projekt. Radomír měl vykopat studnu a ohradit pramen.

Když zbývaly dva týdny do období, kdy se daly sázet do půdy sazenice, začali se zamilovaní připravovat ke sňatku.

Nejdřív šli do osady, v které žil ženich, pak do vísky nevěsty. Vcházeli do každého domu a zvali hospodáře na sňatek. Se vzrušením a chvěním očekával každý dům jejich příchod. Každý se chtěl podívat na jejich lásku a určit dárek pro jejich budoucí živý dům. Když mladý pár navštívil zahradu, dvůr nebo dům, neřekl hospodářům mnoho slov. Pouze jednu větu.

Třeba tuhle: ‚O, jak je překrásná vaše jabloňka‘ nebo ‚oduševnělý pohled kočičky‘, Je taktní a pracovitý váš medvěd.‘

Pro každého, kdo slyšel, jak zamilovaní chválili stromeček, rostoucí v zahradě, nebo kočičku, žijící u nich, to znamenalo uznání důstojného života hospodářů a také to, že by mladí chtěli mít u sebe stejnou rostlinu nebo zvíře.

Do domu mladé nezvali a ani je ničím nehostili. U Vedrusů to tak nebylo zavedeno nadarmo. Vždyť odmítnutí pozvání a pohoštění by od mladých bylo netaktní,

ale kdyby začali vysedávat na návštěvě, nestihli by do sňatku obejít všechny rodiny.

Jen Arga, Radomírův kamarád z dětství, trochu porušil pravidla. Když zamilovaní přišli k nim a začali mluvit s otcem, Arga najednou běžel a vyvedl ze stáje zázračné hříbě, které obdivovala celá osada, a s rozechvěním začal mluvit:

„Prosím, vezměte si ode mě koně. Od té doby, co jej na jarmarku zkrotila Ljubomila, nikoho k sobě nepustí.“

Otec se na syna čtverácky podíval a řekl:

„Možná, že ty, Argo, nepouštíš ke koni cvičitele? Sám jej z nějakého důvodu necvičíš.“

Arga trochu rozpačitě odpověděl:

„Necvičím, rozhodl jsem se, ať to hříbě zůstane volné, teď jsem rozhodnutí změnil, vezměte si ode mě koně,“ a podal Ljubomile otěž.

„Děkuji ti,“ odpověděla Ljubomila, „nemohu si toho koně vzít, je zvyklý na někoho jiného, ale pokud máte od něj hříbě, s vděčností si ho vezmeme.“

Když bylo obcházení statků ukončeno a nastával určený den, staří i mladí z obou osad spěchali za úsvitu na jejich pozemek.

Lidé si stoupli po obvodu pozemku, jenž mladí vytýčili suchými větvemi. Uprostřed, vedle chýše, se ze země zdvíhal pahorek ozdobený květinami. Na ten pahorek se postavil Radomír, před shromážděnými lidmi s rozechvěním vykládal projekt budoucího statku. A pokaždé, když mladík ukázal na místo, kde měla růst nějaká rostlina, z kruhu naslouchajících vyšel dopředu člověk a stoupl si na místo označené Radomírem. Držel v ruce sazenici rostliny, kterou jmenoval Radomír. Každému člověku, jenž z kruhu vyšel, se lidé klaněli. Vždyť byl poctěn chválou mladých, když obcházel statky, za to, že dokázal vypěstovat krásu. A tudíž byl vyznamenán chválou Stvořitele - Otce všeho, všechny milujícího Boha.

Po ukončení výkladu projektu sestoupil Radomír s pahorku, šel tam, kde stála jeho Ljubomila, která se vzrušením a chvěním sledovala všechno, co se dělo. Vzal ji za ruku a důstojně vyvedl na pahorek. Teď zamilovaní stáli oba na vyvýšenině.

A Radomír před všemi říká:

„Prostor Lásky jsem tady netvořil sám. Vedle mě a před vámi je mé překrásné nadšení.“

Dívka ze začátku sklopila oči, ale je lepší ji nazvat děvou.

Každá žena má svou krásu. Ale v životě každé ženy mohou být okamžiky, kdy nade všemi vyniká. V dnešní kultuře již toto není. Ale tehdy...

Ljubomila pozdvihla svůj pohled k lidem.

Výkřik nadšení všech lidí, stojících před ní, splynul vjedno. Na tváři dívčiny zazářil ne drzý, ale smělý úsměv. Přepřelovala ji energie Lásky. Silněji než obvykle hrál ruměncem na tvářích. Tělo, vyzařující zdraví, a jasné oči zalily lidi a celý okolní prostor teplem. Na okamžik všechno kolem zatajilo dech. Mladá bohyně před lidmi zářila v celé své kráse.

Lidé, ohromení zjevením, se na ni se zalíbením dívali. Proto rodiče dívčiny

v doprovodu starých a mladých členů celé rodiny až po chvíli důstojně přistoupili k pahorku, na němž stáli zamilovaní.

Zastavili se u návrší, nejdřív se poklonili mladým, pak se matka zeptala dívky - své dcery:

„Všechna moudrost našeho rodu je v tobě, řekni nám, dcero má, vidíš budoucnost půdy, kterou jsi vybrala ?“

„Ano, maminko, vidím,“ odpovídala Ljubomila.

„Řekni mi, dcero má,“ pokračovala matka, „líbí se ti všechno z ukázaného budoucna ?“

„Vyložený projekt se mi líbí. Ale přece bych chtěla vnést něco svého.“

Najednou Ljubomila rychle seskočila s návrší, běžela mezi lidmi ke kraji budoucí zahrady. Zastavila se a pronesla:

„Tady má růst jehličnatý strom, vedle něj bříza. Když z této strany zavane větrík, setká se s větvemi sosny, potom břízy a pak poprosí větvičky zahradních stromů, aby mu zazpívaly. Ani jednou se ta melodie nezopakuje přesně, ale pokaždé bude potěšením pro duši. A tady,“ dívka běžela trochu stranou, „tady mají růst květiny. Nejdřív ať zaplápolá červená barva, tady - fialová, trochu později, a tady - vínově červená.“

Uzardělá Ljubomila jako víla tancovala budoucí zahradou. A opět se dávali do pohybu lidé, kteří zůstali v kruhu, se semínky v rukou pospíchali k těm bodům na půdě, které určila vášnivá dívka.

Po ukončení svého tance opět běžela k návrší, stoupla si vedle svého vyvoleného a pronesla:

„Teď bude tento prostor překrásný. Nádherný obraz vypěstuje země.“

„Řekni všem lidem, dcero má,“ opět promluvila k dívce matka, „kdo bude korunou tohoto překrásného prostoru ? Koho ze všech lidí, žijících na zemi, bys mohla svou rukou korunovat ?“

Nevěsta se otočila k ženichovi a odpověděla:

„Přijmout korunu si zaslouží ten, čí mysl dokáže tvořit překrásnou budoucnost,“ dotkla se ramena mládence, stojícího vedle ní. Klekl před ní na jedno koleno. A dívka mu na hlavu položila krásný věnec upletený vlastní rukou z voňavých bylin. Potom pravou rukou třikrát přejela vlasy korunovaného a levou lehce přiklonila jeho hlavu k sobě. Pak se korunovaný Radomír zvedl. Ljubomila sestoupila s pahorku a zlehka pokorně sklonila hlavu.

Teď, jak se to obvykle dělalo, k návrší přistoupil mladíkův otec s celou rodinou. Přišli k pahorku, uctivě se zastavili a otec se zeptal korunovaného syna, jenž stál nade všemi:

„Kdo jsi, čí mysl dokáže tvořit Prostor Lásky ?“

Radomír mu odpovídal:

„Jsem tvůj syn a syn Tvůrce.“

„Věnec položený na tebe je zvěstovatelem velkého poslání. Co budeš dělat, korunovaný, mající nad svým prostorem vládu ?“

„Budu tvořit překrásnou budoucnost,“ zněla odpověď.

Otec se ptal znovu:

„Kde budeš brát sílu a nadšení, můj synu a korunovaný synu Tvůrce?“

„Z Lásky.“

Opět zazněla otázka:

„Energie Lásky je schopna bloudit po celém vesmíru. Jak dokážeš vidět odraz vesmírné Lásky na Zemi?“

„Je jedna dívka, tatínku, která je pro mě odrazem vesmírné Lásky na Zemi,“ při těchto slovech sestoupil mládenec k Ljubomile, vzal ji za ruku a vyvedl ji na vyvýšeninu.

Dvě rodiny splývaly v jednu skupinu, objímaly se, žertovaly a smály se malé děti i staříci.

Mladík všem děkoval a všichni lidé začínali sázet své živé dary na tom místě, které jim předtím ukázal.

Ti lidé, kterým nebylo ukázáno místo sázení, šli po obvodu dříve určeného pozemku a za zpěvu chorovodu házeli do půdy semena, jež s sebou přinesli. Uplynulo pouze několik minut a byla založena zázračná zahrada. Pak korunovaný mládenec opět zvedl ruku a do ticha pronesl:

„Tvorové, darovaní Tvůrcem člověku, ať žijí vedle nás, v přátelství s námi.“

A ti, kdo jim připravili jako dárek zvířátko, přicházeli k chýši s kočičkou nebo pejskem, nebo vedli za uzdu telátko nebo medvídko. Arga, Radomírův kamarád, jim daroval slíbené hříbě.

Pak z proutěných dílů hosté rychle přistavovali k chýši ohradu. A brzy bylo obydlí, v němž zcela nedávno spali zamilovaní, zaplněné mladými zvířaty. A v tomto byl velký smysl: zvířata, která se mezi sebou pomíchala, budou věčně žít v přátelství, starat se a pomáhat jedno druhému.

Po přijetí darů mladí všem děkovali, pak začínala veselá slavnost s chorovody a s písněmi. Se svými příbuznými mladí odešli každý do svého domu. Neměli se vidět jeden den a dvě noci.

Za tuto dobu řemeslníci ze dvou osad přenesli na statek srub, který připravili dříve, udělali střechu, podlahu, vyplnili všechny skuliny mechem a trávou. A ženy položily v novém domě plody. Dvě matky pokryly postel lněnou pokrývkou. A na druhou noc všichni lidé opustili pozemek.

Vznášela se nad ním energie Lásky v očekávání mladých zamilovaných.

* * *

Podívej, Vladimíre, co z toho vyplývá. Vedruská rodina, v tomto případě rodina malinké Ljubomilky, přijala pocit lásky, který vznikl v holčičce, jako Boží dar. A zachovala se k jeho objevení jako k novému členu jejich rodiny, jenž byl seslán Bohem jako pomocník ve výchově malinké holčičky. Možná také jako hlavní vychovatel. A tak na příkladě konkrétních činů, jazykem srozumitelným pro dítě, babička pomohla vnučce pochopit, co po ní chce velká energie Lásky.

Holčička s nadšením začíná poznávat vědy, moudrosti bytí, zdokonaluje vlastního ducha a tělo.

Kdo se nejvíce zasloužil o úspěch Ljubomily ? Babička, moudří volchvové, samotná holčička, velká energie Lásky ?"

„Myslím si, že kdybychom dali stranou úsilí energie Lásky, všichni ostatní účastníci výchovy by sotva dosáhli poloviny úspěchu. Ale kdyby nebyli, energie Lásky by stěží samotná nasměrovala holčičku na správnou cestu.“

„Tedy vzniklo společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování. A to je právě to, co Bůh od člověka očekává.“

„Souhlasím. Samotný obřad sňatku je vůbec jako svátek skvost, nepřekonatelný svou krásou, smyslem a racionalitou.“

* * *

Pokud bychom jej porovnávali s dnešním svatebním obřadem, museli bychom uznat, že jsme se proměnili v okultní idioty. Co zůstává mladým po dnešní svatbě ? Vzpomínky na nepochopitelnou jízdu autem k „věčnému ohni“, opíjení se v restauraci, výkřiky „pusu“ a veřejné polibky, které rozptylují energii, předurčenou pro početí dítěte.

Po vedrusském svatebním obřadu nezůstávají mladým vzpomínky, ale reálný dům, s radostí postavený nejlepšími mistry, zahrada s množstvím rostlin, založená rukama příbuzných, přátel a sousedů podle projektu mladých zamilovaných.“

„Fakticky jim zůstává skutečný Prostor Lásky. Svaté, opravdu Božské, živé hnízdo, v němž se posléze uskuteční početí dítěte.“

Svědky na vedrusském obřadu sňatku nejsou dva kamarádi, jako teď, ale příbuzní, celé okolí. A nepodepisují se na kousku papíru, ale na zemi prostřednictvím živých výtvorů.

Mladí zase procházejí společnou zkouškou, před celou osadou vyprávějí o svém projektu budoucího rodového pozemku. Myslím si, že to, co předkládají, je mnohem významnější než dnešní doktorské disertace.

Samozřejmě, materializace živého prostoru, dům, hospodářství a krása činů, s jejichž pomocí se vytvářejí, je bezesporu důležitý faktor. Ale neméně důležitý je ještě jeden neuvěřitelný aspekt. Podívej, kdo oddává mladé. Ne rodiče, ne nějaký náhodný člověk z úřadu nebo kněz, kterého často vidí poprvé a naposledy.

Ljubomila oddává Radomíra sama ! Před všemi lidmi mu pokládá na hlavu věnec. Takový čin mohou uskutečňovat opravdové děti Boha. Tento psychologický faktor není tak jednoduchý, jak se zdá na první pohled.

Člověk, jenž dovoluje registrovat svou lásku nějakým náhodným lidem, se již na podvědomé úrovni vzdává zodpovědnosti za další osud rodiny. Ljubomila ji naopak bere na sebe.

Mezi dnešními novomanželi, kteří registrují své manželství, a Bohem je mnoho konvencí. Je to rodičovské požehnání, registrace na úřadě a kněz v kostele. Mezi vedrusskými novomanželi a Bohem nikdo není. Tedy jejich manželství může požehnat jenom sám Bůh.

A on to skutečně dělá ještě před pokládáním věnce. Posílá jim vzájemnou lásku. Vedrussově věděli, jak ji uvítat a udělat věčnou."

A co se vlastně dělo před početím ve vedruském období lidského života ?

(2 1 4 .)

POČETÍ

„Obřad sňatku skončil. Ale mladí se nevrhli do postele pro uskutečnění známých činů první novomanželské noci po svatebním hodování. Příbuzní je nenutí jít do postele a potom ukazovat všem přítomným na svatbě zakrvácené prostěradlo, jak se to dělalo v mnohých svatebních obřadech, obzvláště na Kavkaze.

Mladí zamilovaní odcházejí každý do svého rodičovského domu. Spí, procházejí rituály omývání. A v těchto činech se také skrývá velký smysl.

Odchází vzrušení z prezentace projektu statku. Vzrušení, spojené se samotným sňatkem, kdy byli maximálně soustředění jeden na druhého a nacházeli se na vrcholu, byť příjemného, ale přece nervového napětí.

Odpočívají, vyspávají v domě svých rodičů a samozřejmě myslí jeden na druhého.

Za dva dni se uskuteční jejich první setkání jako muže a ženy. A v tomto okamžiku je všechno připravené k početí dítěte. Tady nejde jen o hmotné statky. Dům, krytý výběh pro zvířectvo, zahrada a sad jsou samozřejmě důležité. Ale je důležitý také duševní a fyzický stav mladých.

Radomír se vzbudil před úsvitem. Nikoho nevyrušoval, dal si na hlavu věnec, vzal s sebou košili, již vyšila matka. Běžel k potoku, prýstícímu z pramene.

Měsíc mu osvětloval cestu, girlandy hvězd ještě mrkaly ve výši. Umyl se v potoce, navlékl si košili a rychle šel k drahému výtvoru. Nebesa se vyjasňovala.

A teď stojí sám na tom místě, které tvořil svou touhou, kde byl nedávno svátek dvou jásajících osad.

Jakou sílu citů a pocitů může mít člověk v takovém okamžiku, nedokáže vypovědět ten, kdo ani jednou neprožil něco podobného.

Je možno říci, že v člověku vzplály božské pocity a city, jež narůstaly v rozechvělém očekávání červánkového paprsku, v kterém... Tady je ! Ona, jeho překrásná Ljubomila ! Ozářena paprskem úsvitu běžela na schůzku s ním a se svým výtvozem.

Ztělesněný obraz pospíchal k Radomírovi. Dokonalost nemá meze, samozřejmě, ale najednou se čas pro dva zastavil. V mlze svých citů vešli do nového domu. Vzácná krmě na stole, omamná vůně suchých květin se šířila od příkrývky s výšivkou.

„Na co teď myslíš ?“ zeptala se ho horkým šeptem. „Na něj. Na naše budoucí dítě,“ zachvěl se Radomír při pohledu na Ljubomilu. „O, jak jsi krásná !“ nepotlačoval city, velmi opatrně se dotkl jejího ramena a tváře.

Ljubomila a Radomír nejenže se radovali, v tichém jásání se dívali na sebe.

„Můj muž,“ šeptala v duchu Ljubomila, „můj manžel, děkuji nebesům a celému vesmíru. Jaké štěstí - život v lásce daruješ lidem, Bože spravedlivý.“

„Má manželka,“ přemýšlel Radomír a díval se na Ljubomilu. Přivřel oči a opět je otevřel, aby ji viděl jakoby neočekávaně. Jako to nejlepší vidění na světě. Jako zjevení nejvyšší bohyně. Ale neviděl před sebou „jakoby“ bohyni Ljubomilu. Radomír viděl bohyni skutečnou.

Oba zahalil horký dech Lásky a unesl je do neznámé výše.

Ani za miliony let nikdo nedokáže do detailů popsat, co se děje s ní a s ním, když ve vzájemném zápalu lásky, pro stvoření splývající vjedno, naplňují podobu svou a Boha.

Ale lidé-bohové vedické kultury věděli: když se děje nevysvětlitelný zázrak spojující dva, zůstanou posléze každý sám sebou. Ale zároveň se v nevysvětlitelném okamžiku vesmír zachvěje, hledě na vidění: Duše děťátka bosky po hvězdách, cupitajíc nožičkami, směřuje k Zemi, sebou vtělujíc dva a třetího v jednom.

Úsvit se měnil v šťastný den. Nad zemí se zvedalo slunce. Svým tenoučkým paprskem jasněji svítilo na to místo, kde stáli pozemští bohové. A více než sluneční světlo je svým neviditelným a požehnaným zářením ozařovala energie Lásky, Boží dar pozemským bohům. A energie Lásky jásala! Je myslící? Ano! Stejně jako všechny city - částičky rozumu, ji Bůh pokládal za nejdůležitější. Když tvořil své velké dílo - Zemi, obracel se k Lásce:

„Pospíchej, Lásko má, pospíchej, neuvažuj. Se svou poslední jiskřičkou pospíchej a všechny mé dcery a syny ohřej.“

Teď, když Radomír a Ljubomila uskutečnili početí, Láska promlouvala k Bohu:

„Jsi neviditelný, velký Tvůrce. Ale jsou viditelné tvé děti. Byla jsem také neviditelná. Teď vidím svůj odraz na tvářích tvých dětí. Jsou tví a jakoby i mí. Chci vychovávat jejich děti a pochopit, jak jsi dokázal, velký Tvůrce, předvídat, když jsi mě celou beze zbytku odevzdal? Jak jsi dokázal předvídat pozemské štěstí? Zjev se svým dětem v celé své velikosti a kráse.“

Šepotem sotva znatelného větříku Bůh Lásce odpovídal:

„Nedovolím si vyrušovat své děti od velkého a nadšeného tvoření. A ty, má Lásko, nespál mladá srdce vzplanutím svého jásání. Vzpomínám si, jak jsi mě ožehovala slastí své energie. Cítím, že teď stejně ožehuješ s jásotem naše děti.“

„Můj Bože, neožehuj, ale ohřívám. Řekl jsi „naše děti“, já jsem se jen trochu zachvěla a na okamžik mi přibylo energie. Ale zadržela jsem je, nespálila. Řekl jsi „naše děti“, tedy trochu jsou také mé.“

„Ti, kteří se zrodí v lásce, pochopí, kdo je jejich otcem a matkou.“

* * *

Vladimíre, možná to není jednoduché, ale pokus se uvědomit si toto. U Vedrusů při početí dítěte vůbec nebylo hlavní intimní sblížení. To, co teď provádějí lidé v postelích a čemu říkají milování, Lásku jenom uráží, ponižuje Boha. Uspokojení vášně dosahují jen na okamžik a myslím si, že se nerovná ani setině toho, které předurčil člověku Bůh.

Vedrusové neviděli jeden v druhém objekt uspokojení tělesné vášně, ale něco jiného.

Když si Ljubomila a Radomír přáli stvořit dítě, nevnímali jej jako něco odděleného od nich. V těch dobách byla jiná kultura citů. Zamilovaní manželé v tom druhém viděli dítě. V důsledku toho byla jejich láska úplně jiná. Nepřitahovala je k sobě vášeň spojení. Přitahovalo je k sobě velké usilování o tvoření.

Radomír objal Ljubomilu jako své dítě. Něžně pohladil její vlasy, dotkl se pružných prsou, hladil její ramena, líbal jí dlaně. Ona se dotýkala jeho ramen, něžně jej vzala kolem krku a jako dítě přivinula ke své hrudi...

Ve světě existuje velké množství traktátů, jež se pokouší učit lidi intimnímu spojení. Ale nikdy nebylo a nebude spisu, schopného vyličít vedruské početí.

Hlavní roli v něm nehrála těla. Plnila jen lidskou vůli a přání. V tom okamžiku lidé byli v jiné rovině. Když se velké konání završilo, vraceli se na Zem. Získané uspokojení nebylo krátkodobé. Zůstávalo s nimi navěky a jako by o stupínek zvedalo člověka k vyšší dokonalosti.

Uskutečnilo se... Radomír v zapomnění, jako by se nechtěl vracet z dříve nevědomé roviny, políbil Ljubomilu jako své narozené dítě a usnul šťastným spánkem. Možná proto, že se tam chtěl opět vrátit.

Ale Ljubomila nespala. Jako by v sobě cítila neobyčejnou částičku. Vstala z postele a přistoupila k oknu. Do okna svítilo sluníčko a rozdělovalo parapet na světlou a stinnou část.

Po místě styku mezi světlem a stínem Ljubomila přejela prstem, sundala se zápěstí lněnou tkaničku a položila ji tam. Vedrusové vždy zaznamenávali den a okamžik početí.

Pak na místě, kde se konal sňatek, zasadili strom, jehož kmen měl být rovný. Proti němu zasadili druhý strom, když se hranice mezi světlem a stínem na parapetu kryla s lněnou tkaničkou. Druhý strom se sázel ve stínu kmene prvního stromu. Takový čin umožňoval vzpomenout si vždy na okamžik početí dítěte. A horoskop, který se sestavuje od tohoto okamžiku, je přesnější. Nehledě na to, že Vedrusové věděli o rozmístění planet a jejich vlivu na lidské tělo, dokázali konat úspěšné činy, jelikož vlastnili velkou energii.

Mezi tyto stromy posléze vylévali vodu po porodu a do půdy zakopávali placentu. Pak dospělý člověk v den svého početí na tomto místě spal. Rozmístění planet se rok od roku trochu měnilo a člověk v takovém spánku mohl cítit všechnu informaci, jdoucí z Kosmu. Ne rozumem, spíše podvědomím, přes city. Až do Božího stvoření všeho pozemského. A pokud měl nějakou nemoc nebo jej něco trápilo, spánek na tomto místě jej uzdravoval. Ale vedruské tělo velmi zřídka mohla zasáhnout nemoc.

Místo početí jim z větší části sloužilo pro uvědomění si vesmíru."

(2 1 5 .)

NAD TELEGONIÍ LZE ZVÍTĚZIT

„Anastasio, slyšel jsem, že volchvové uměli vítězit nad jevem telegonie, tedy nad důsledky předmanželského vztahu. Pokud žena měla předmanželský vztah, první muž, jak je teď známo, rozhodně ovlivní zevnějšek a charakter dítěte, které bude počato jiným mužem, například jejím manželem.

Pokud se před početím uskuteční obřad sňatku, o němž jsi vyprávěla, důsledkům předmanželského vztahu bude jednou a provždy konec ?"

„Vladimíre, dítě se nemusí vždy podobat prvnímu muži. Stává se, že výraznost nových událostí a síla pocitů vymazávají informaci o nezdařilých vztazích. Ale Vedrussové přece měli obřad, pomáhající vymazat to staré a nepotřebné. Očišťuje muže a ženu, mají se ho zúčastnit tři myšlenky. Čí, zkus na to přijít sám."

„Radši to ihned pověz sama, Anastasie. I bez toho se mi od všech těch informací přehřál mozek."

„Dobře, povím to. Ale je velice důležité, aby se lidé naučili sami dělat potřebné závěry."

„Někdy se naučí, teď radši vyprávěj, protože otázka je velice důležitá."

„V tom případě mi polož otázku v celém jejím rozsahu."

„Jak to v celém rozsahu ?"

„Dobře víš, Vladimíre, že se tento jev netýká jenom žen, ale ve stejné míře také mužů. Předmanželský vztah muže má stejný vliv na budoucí dítě. Dokonce nejpoctivější panenské dívky se může narodit „cizí" dítě, pokud manžel není panic. Víš o tom, Vladimíre."

„Ano, bohužel vím, Anastasie. Četl jsem, jak se jeden voják, když se vracel z vojny domů, napil na nádraží alkoholu a vyspal se s prostitutkou asijského původu. Přijel do své vesnice, oženil se s dívkou, která na něj čekala a narodilo se jim dítě se snědou pletí a šikmýma očima. Všichni začali obviňovat dívku, ale v okolí žádný Asijec nebyl. Jenže jsem si myslel, že o mužích se mluvit nemusí."

„Rozhodně je potřeba mluvit také o mužích: při obřadu mají plnit hlavní roli.

Spočívá v následujícím. Na tom místě v přírodě, kde žijí manželé, musí muž zařídit postel pod hvězdným nebem. Sám ji ustlat pro sebe a pro svou ženu. Tři dni se mají postit a tři noci spát pod širým nebem. Před každým spánkem má muž omýt ženu pramenitou vodou a také se omýt sám. Ženu musí utřít lněnou látkou, ale sám se utírat nesmí, jen rukama má setřít kapky vody. Muž musí jít do postele se ženou mokrý. Během těchto tří dnů nesmí mezi nimi dojít k pohlavnímu styku.

Když budou spát pod širým nebem, během první noci si mají navzájem odpustit minulost a představovat si budoucí dítě.

Muž má myslet na to, že se dítě bude podobat jeho ženě, a žena si má představovat dítě podobající se jejímu muži.

Po uplynutí těchto tří dnů se lze sbližovat také tělesně, planety v nich vymažou informaci o minulosti a nepočatých dětech. Ale před tím, než se dva intimně sblíží, muž má oddat ženu. Ve vedruském obřadu to dělá dívka, ona pokládá na hlavu vyvoleného věnec, ale v tomto obřadu musí oddávat muž ženu.

Nemusí ho dělat ty páry, které společně hledaly místo pro svůj budoucí statek, našly jej a začaly na něm žít."

„Proč nemusí ?"

„Samotné hledání, první tři dni zařízení je očistí, pokud během tří dnů budou myslet na dítě, ale nepočínat ho..."

„Anastasie, a kde je třetí myšlenka ? Říkala jsi, že jsou potřebné tři myšlenky současně.“

„Ano, říkala jsem a v tomto případě tři myšlenky byly. Již na třetí noc, kdy muž se ženou spali pod širým nebem, pomáhalo jim svou myšlenkou budoucí dítě.“

„A kde bylo ?“

„Tam, kde jsou všechny děti před pozemským vtělením.

To je celý obřad, jež promyslel velký volchv a předložil lidem, a radoval se sám, když viděl, do jaké míry je účinný. Po něm přibýlo šťastných rodin.

Pochopil jsi všechno, Vladimíre, dokážeš lidem povědět o tomto obřadu ?“

„Samozřejmě že jsem to pochopil a všechno jim povím.“

„A nic nepřidáš k mému vyprávění ?“

„Ne, nepřidám.“

„Pak obřad nebude účinný.“

„Jak to ? Proč ?“

„Nezapojí se mysl předků.“

„Ano, vzpomněl jsem si, dědeček mi vyprávěl, že je potřeba pokání. Připomenu to čtenářům. I když moc nechápu, proč se má omluvit právě naše pokolení ? Vždyť jsme to nebyli my, kdo zatajoval a ničil jejich kulturu.“

„Lze, samozřejmě, usuzovat i tak: ‚nebyli jsme to my.‘ Ale bude lepší, když vznikne jiná myšlenka.“

„Jaká ?“

„Naše pokolení má tu čest a štěstí vrátit se ke kultuře svých prarodičů. Svázat přetrženou niť, jež nás spojovala.

„Jen tehdy se v lidech začnou uskutečňovat velké objevy. Jen tehdy nám budou pomáhat myšlenky prarodičů. Teď nám jejich myšlenky, kvůli našemu nechápání, musí oponovat.“

(2 1 6 .)

PSYCHOLOGIE ZROZENÍ A PŘÍCHODU ČLOVĚKA NA SVĚT

Dotýkaje se této otázky, je třeba ihned poznamenat, že podle Anastasiiných informací je proces početí, těhotenství a příchodu člověka na svět spíše psychologický než fyziologický. Je to nejvyšší společné tvoření muže a ženy. Je to výsledek práce jejich myšlenek, citů a intelektu.

Ze začátku u mě, a myslím si, že také u mnohých čtenářů, podobné tvrzení vyvolávalo údiv, proto uvedu na toto téma podrobnější dialog.

„Anastasie, jak je možné tvrdit, že tento proces je hlavně psychologický ? Vždyť se v mateřském lůně vyvíjí reálný materiální plod. Žena prožívá reálné fyziologické pocity, občas bolestivé. Na téma donošení dítěte a jeho příchodu na svět je napsáno mnoho vědeckopopulárních knih, v nichž se občas velice

podrobně vysvětluje, co a jak má dělat těhotná žena právě na fyzické úrovni. Vypadá to, že na prvním místě je přece fyziologie."

„Ano, skutečně se takové mínění pevně zakořenilo v lidské společnosti, je to velice smutný fakt, jenž svědčí o tom, že hlavní součást lidského „Já“ ustupuje do pozadí, nebo se úplně ztrácí. Proto na svět přicházejí lidé ve své podstatě vzdálení Bohu.

Posuď to sám, Vladimíre, plod žije v mateřském lůně a vyvíjí se ne proto, že někdo na toto téma napsal nějaké traktáty, ale proto, že je to tak zamýšlené Stvořitelem, přírodou. Zasahovat do tohoto vysoce dokonalého procesu znamená vyměňovat přirozené, dokonalé za umělé a méně dokonalé.

Fyziologie formování lidského těla je Stvořitelem naprogramována a může probíhat sama od sebe, neobtěžovat matku a otce řízením tohoto procesu.

Psychologie a filozofie narození - nesmírně důležitý proces - se plně nachází v moci matky a otce. Je to společné tvoření člověka a Boha.

Bolest, jež vzniká v okamžiku rození dítěte, svědčí o nesprávném psychologickém přístupu rodičů k procesu narození.

Množství zvířat rodí své potomstvo v obvyklých přírodních podmínkách a žádné z nich nehyne, netrápí se. A pro svůj milovaný výtvar, pro člověka, Stvořitel nezamýšlel bolest. Stejně jako nechtějí bolest pro své děti milující rodiče.

Za plnění svého nejvyššího předurčení - tvoření božského člověka - určil Tvůrce pro ženu, která v sobě nosila božský plod, odměnu. Touto odměnou jsou pocity blaženosti, radostného nadšení při porodu, ale ne bolest. Proces narození člověka má být naopak radostný a příjemný.

Sám člověk, oklamáný okultními vědami, vnucením toho špatného, svým mylným zásahem udělal rození dítěte bolestivým pro matku a smrtelně šokujícím pro novorozeně."

„Co s tím má společného šok, k tomu smrtelný pro novorozeně? Vždyť se jen rodí."

„Ano, rodí se, ale nechápe, proč jej při tom něco hrubě vyráží z příjemného a dokonalého prostředí a proč jeho matka trpí. Matčina bolest působí dítěti velké útrapy."

„Copak lze rodit úplně bezbolestně?"

„Nejenže bezbolestně, ale s velikým, příjemným potěšením a radostí."

„Vždyť právě současná medicína může pomocí narkózy zabezpečit bezbolestný porod."

„Narkóza zmenšuje bolest rodičky, ale zvětšuje duševní bolest dítěte, vždyť při narkóze ztrácí kontakt s matkou. Strach v něm vytvoří pocit nejistoty a takový stav, který u člověka zůstane také v dospělém věku, dokonce v hlubokém stáří. Připraví jej o možnost dalšího zrození."

„Ale proč se to stává?"

„Když člověk žije v mateřském lůně, cítí se útulně, komfortně, blaženě a klidně. Na fyzické úrovni dostává všechno potřebné. Nepřítomnost problémů, které provází člověka v každodenním životě, mu umožňuje pociťovat celý vesmír.

V průběhu devíti měsíců dostává všechny původní informace o nádherném vesmíru a předurčení člověka.

Jeho svět v mateřském lůně je krásný, nedozírný.

A najednou se jej z této velké blaženosti něco pokouší násilně vyrazit. Všechny ženy vědí, že začaly porodní bolesti. Jsou jakoby nezbytné, proto lidé nepřemýšlejí, jaké pocity vyvolávají u dítěte. A málokterá žena dnešního světa ví, že při bolestech je možno ne strašit, ale naopak, laskat své dítě, mluvit s ním, komunikovat a zvat je, aby se narodilo na svět. Necítit při tom vůbec bolest.

Volání své matky a otce dítě uslyší, stahy pojme jako lásku a vybízení, bude chtít poznat to neobvyklé, narodit se na svět z vlastní vůle.

Narodit se na svět dle vlastního přání má velký význam. Při takovém porodu se v dítěti uchovávají všechny informace od Boha.

Když se žena leká porodních bolestí, leká se člověk v jejím lůně. Když má žena bolesti a myslí jen na sebe, děťátko prožívá dvojnásobnou bolest, cítí se opuštěné a hlavně - bezmocné a bezbranné. Takové pocity jsou škodlivé a nepomíjející. Vymazávají všechny informace o vesmíru, jež dítě dostalo dříve. Vymazávají proto, že jim odporují. Při takovém porodu se poprvé v životě dítě necítí být vládcem vesmíru, ale nicotným člověkem, podřízeným nějakým silám.

Rodí se lidské tělo, ale duch vládce a tvůrce se v něm nenarodí. Takový člověk se nestane podobou Boha, bude z něj jen otrok jiné bytosti a po celý život se bude marně pokoušet osvobodit se z jařma.

Pozemští vládci, prezidenti, stejně jako jejich ochrana a obsluha, jsou také otroky okolností. Jakoby rozhodují o něčem důležitém, snaží se zařídit svůj život šťastně, ale ten je stále nešťastnější a bezvýchodnější, znečišťují se vzduch a voda.

Myšlenka o bezvýchodnosti, vštěpená porodní bolestí, brání lidské společnosti přijmout důstojná rozhodnutí."

„Ano, takový porod vytváří děsivou situaci. Možná, že ne nadarmo se teď některé ženy podrobují císařskému řezu. Při něm se nestávají podobné věci, co myslíš ?”

„Stávají. Podobný způsob lze těžko pojmenovat narozením člověka, podobá se spíše obyčejné operaci. Kdo v tomto případě přivádí na svět člověka, matka, která neporadila dítě, nebo chirurg, jenž z mateřského těla vyřezává plod ?

Dítě, které se zatím neobjevilo na světě, najednou ztrácí kontakt s matkou a tedy s celým vesmírem. Pak je násilně vyndávají z lůna. Nač ? Kam ? A proč tak hrubě ? Proč na něm nic nezáleží ? Svět se pro něj hrouťí !

Lidé si myslí, že se na svět rodí dítě, ale ono má v okamžiku porodu pocit, jako by umíralo. A i když to vypadá, že člověk zůstal naživu, ve skutečnosti žije jen tělo. Do konce života se bude nicotnými pozůstatky své duchovní bytosti pokoušet hledat své božské „Já". Mohou za to jen otec a matka."

„Anastasie, pochopil jsem, že na ženách, na tom, jak nosí a rodí děti, záleží budoucnost jejich potomstva a budoucnost celé lidské civilizace. Je to tak ?”

„Ano, je to tak, Vladimíre. Ale narození dítěte ve stejné míře záleží na otci, na muži."

Když dítě přivede na svět muž...

„Počkej, počkej, Anastasie, vysvětli mi, co myslíš slovy „přivede na svět muž“ ? Muži přece nemohou rodit. Fyziologicky toho nejsou schopní.“

„Vždyť právě v tom je chyták. Když většině lidí bylo vštěpeno, že porod je z větší části fyziologický proces, odstranil se od narození velký duch Otce-Tvůrce. Přesněji od porodu byl odstraněn Bůh-Otec. Jeho nepřítomnost se odrazila na ženě porodní bolestí a působila lidská trápení.“

„Vysvětli mi podrobněji, jaká je role muže při porodu ? A proč jeho odstranění je stejně silné jako odstranění Boha ? Má muž asistovat při porodu své manželky ?“

„Vůbec není potřeba, aby asistoval, stačí, aby byl nablízku, ale v tom nespočívá hlavní předurčení otce.“

„V čempak tedy je ?“

„Abys to pochopil, musíš si uvědomit, že mateřské lůno vyživuje tělo plodu, počatého s milovaným člověkem. Vyživuje tělo, které je důležité, ale není hlavní.

Plod reaguje na stav matky a na její city, ale ve stejné míře reaguje na otcovy city.

Když manžel mluví s těhotnou ženou, plod jejich slovům nerozumí, nechápe úplně význam těchto slov, ale jemně vnímá city svých rodičů.

Muž občas pod vlivem něžných citů může pohladit břicho své těhotné manželky, přiložit k němu ucho a slyšet pohyby dítěte. Podobné doteky jsou pro ženu příjemné, ale plod, jenž se v ní nachází a jakoby je fyzicky pocítit nemůže, je cítí mnohem více.

Směřují k němu proudy matčiných a otcových citů, přijímá je s velkou radostí a blažeností.

Na citové úrovni čte plod také myšlenky. Když rodiče čekají dítě v lůsce, ve shodě a myslí na něj, od samého početí se dítě stále nachází v energetickém poli matky a otce, které je pro něj příjemné.

Prostřednictvím matčiných a otcových pocitů vnímá prostor za mezemi matčina lůna. Pokud otec, jenž uslyší zpěv slavíka, se z něj zaraduje, plod nacházející se v matčině lůně pocítí ptačí zpěv a otcovu radost. Když se narodí a dospěje, bude se radovat ze zpěvu slavíka stejně jako v lůně.

Pokud se otec nebo matka najednou leknou, když třeba uvidí hada, narozené dítě se jej bude lekat také. V matčině lůně, samozřejmě, hada vidět nemohlo, ale prostřednictvím toho, co viděli rodiče, se v jeho podvědomí bude uchovávat informace o něm.

Když otec bude své těhotné ženě krásně zpívat písně, jejich dítě, až vyroste, zazpívá stejně dobře jako otec. Když otec ve svých myšlenkách bude uvažovat o hvězdách, projeví o ně zájem jejich dítěte.“

„Také jsem slyšel, jak jeden skladatel často hrával své těhotné manželce na klavír, při tom stále opakoval melodii, již napsal a která se zalíbila jeho ženě. Ale potom se tento skladatel rozešel s manželkou ještě před narozením dítěte. Když synek povyroste, tato žena jej dala do hudební školy. A jednou uslyšela, jak chlapec

hrál na klavír otcovu melodii. Udivená žena si myslela, že její syn někde našel staré noty, vždyť tato melodie nezněla na žádném koncertu a nikde nebyla publikována. Když vešla do pokoje, zjistila, že její syn hrál bez not. Matka se jej zeptala:

„Kdo tě naučil tuto melodii, synku ?“

„Nikdo,“ odpověděl chlapec, jednoduše jsem ji někde slyšel, ale nepamatuji se kde. Líbí se mi. A tobě, mami ?“

„Mně se také líbí,“ odpověděla žena a zeptala se: „ale jak sis ji dokázal zapamatovat, vždyť ve škole ani z not nehraješ skladbu ihned ?“

„Ano, ne hned, ale tuhle jsem si z nějakého důvodu zapamatoval rychle. Jako by byla ve mně. Chci pokračovat v jejím skládání dál.“

Chlapec pokračoval v otcově melodii, kterou slyšel v matčině lůně. Stejně jako otec se stal skladatelem.“

„Uvedl jsi dobrý příklad, Vladimíre, není ojedinělý. Mnoho příkladů svědčí o tom, že s výchovou dítěte je lepší začínat v mateřském lůně. Dokonce trochu dřív, než se uskuteční početí.“

„Jak to dřív ? Vždyť před početím ještě nikdo není ?“

„Říkal jsi mi o telegonii, Vladimíre, o tom, že se občas ženě narodí dítě, které se podobá jejímu prvnímu muži, ale ne tomu, s kterým je počala. Tento jev právě vypovídá o tom, že dokonce nepočatý člověk, který zatím jen stojí ve frontě na početí, již čte otcovu informaci.“

„Cožpak taková fronta existuje ?“

„Ano. Jakmile mezi mužem a ženou dojde k intimnímu sblížení, v prostoru se rodí duch, připravený vtělit se do materiálu.“

„Dokonce když ke styku došlo jen tak, bez cíle zplodit dítě ?“

„Duch se objevuje, když muž dosahuje uspokojení.“

„Máš na mysli orgasmus ?“

„Nelíbí se mi to slovo, Vladimíre, vyjadřuje nesprávnou informaci o podstatě.“

„Tak dobře, budiž uspokojení. Ale mohla bys alespoň nějak dokázat objevení tohoto ducha ?“

„Důkazy najdeš sám, Vladimíre, pokud si to budeš přát. Vždyť pro jednoho člověka podstata tohoto jevu bude srozumitelná pouze po několika slovech, pro druhého budou zapotřebí roky a množství příkladů, ale i tehdy třeba nebude chtít pochopit.“

„A současná věda může předložit alespoň nepřímé důkazy toho, o čem mluvíš ?“

„Samozřejmě.“

„Jaká věda, biologie, genetika ? Musím to vědět, abych jednodušeji hledal důkazy.“

„Jednoduše je najdeš ve fyzice, Vladimíre.“

„Ve fyzice ? Co s tím má společného fyzika ? Vždyť jsi mluvila o duchovních věcech, tady je zapotřebí ezoterika, ne fyzika.“

„Ve fyzice existuje zákon zachování energie.“

„Co s tím má společného tenhle zákon.“

„V muži se v průběhu sblížení se ženou shromažďuje neobyčejně silná energie a v určitém okamžiku se uskutečňuje její výron. Podle zákona o zachování energie, ona nemůže jen tak beze stopy zmizet, ale může z jednoho stavu přejít do jiného. V tomto případě obrovská energie muže, její bleskurychlý výron vytváří ducha.“

„To je přesvědčivé. Ale zároveň smutné. Kolik vytvořili muži duchů, kteří nenašli své materiální vtělení ? Zřejmě mnohém víc, než je lidí na Zemi ?“

„Ano, mnohokrát víc.“

„Trápí se nebo zůstávají energií, která nic nechápe ?“

„Vlastní city. Jejich trápení je nezměrné.“

„A ti, kteří jsou počatí, ihned začínají cítit své rodiče ?“

„Ano, ihned a ve stejné míře otce i matku.“

V průběhu devíti měsíců, které dítě žije v mateřském lůně, jej rodiče mohou mnohému naučit. Nic nepotřebuje opakovat dvakrát, informaci, kterou dostává prostřednictvím rodičů, si zapamatovává okamžitě a na celý život.

Otec, jenž má plnohodnotné znalosti, po celých devět měsíců jakoby nosí, vytváří duchovní a intelektuální „Já“ svého dítěte.

Právě on, otec, je zodpovědný za nejvyšší součást člověka a v tomto je jeho role podobná Bohu.

Právě otec rodí duchovní součást člověka. Na celých devět měsíců musí otcově připravovat program vytvářející ducha, povahu a intelekt budoucího člověka.“

„Mluvíš, Anastasie, o programu, o otci, který má plnohodnotné znalosti o procesu výchovy svého dítěte, jež se nachází v mateřském lůně...“

„Nemluvím o výchově dítěte, ale o jeho narození. Otec nevychovává, ale právě rodí druhé nemateriální „Já“ svého budoucího syna nebo dcery.“

„Takový pojem vůbec nemáme. Zřejmě neexistuje. Předpokládá se, že hlavní role otce v narození dítěte končí po jeho početí. Potom otec v lepším případě pomáhá těhotné manželce v domácnosti, zabezpečuje ji vším potřebným.“

„Bohužel se tak ve většině případů stává.“

„Kdo v takovém případě vytváří hlavní duchovní součást člověka, pokud otec nechápe své předurčení ?“

„Náhody, nebo někdo jiný, kdo o ní ví a přitom sleduje svůj cíl.“

„Vypadá to, že muži, kteří nejsou obeznámeni s možností plné účasti ve vytváření svého budoucího dítěte od okamžiku početí, pak vychovávají ne zcela své děti ?“

„Bohužel se to často stává.“

Zřejmě jsem začal chápat význam toho, co řekla Anastasia, a na jeho pozadí celou tupost našeho života. Možná, že ke všem sociálním kataklyzmatům dochází právě proto, že my se v drtivé většině o své děti málo zajímáme, dokonce i když se nacházíme vedle nich. Necháváme je na pospas osudu, někomu je odevzdáváme. Ale při rozhovoru s Anastasií mě nezarmoutily společenské poměry, ale osobní. Vyvolaly ve mně velice smutné pocity. Dokonce jsem nechtěl

pokračovat v rozhovoru.

„Zbledl jsi, Vladimíre, pohasly ti oči, proč ?“ zeptala se Anastasia, když viděla můj stav.

„Nemám sílu o tom mluvit dál, Anastasie.“

„Tuším, co se s tebou děje. Ale bude jednodušší, když mi povíš o příčině svého smutku sám.“

„Není tady o čem vyprávět, bez toho je všechno jasné.“

Když jsem si uvědomil důležitost tvých informací o rození dětí, zároveň jsem pochopil také to, že jsem se nedostatečně zúčastnil narození své dcery Poliny. Ale tehdy jsme ani já, ani má žena nevěděli, jak je ve skutečnosti třeba přistupovat k narození dítěte. Jenže ty jsi tuto informaci měla, porodila jsi syna, dceru a já jsem zůstal stranou. Věděla jsi o tom, nicméně jsi mi nepověděla zavčas, co má dělat otec. Co víc, pamatuji si, jak jsi říkala, že nějakou dobu vůbec nemám vidět svého syna, dokonce už po jeho narození. Proč jsi to udělala, Anastasie ?“

„Ano, říkala jsem ti to, Vladimíre. Ale popřemýšlej sám, čemu bys začal učit syna, kdybys devět měsíců žil po mém boku v tajze ? Chceš, abych ti napověděla ?“

„Napověz.“

„Vždyť jsi mě v té době žádal, abych opustila svůj rodový palouček v tajze, svůj Prostor Lásky, který vytvářeli už moji rodiče. Chtěl jsi, abych porodila ve městě, v nemocnici. Pak jsi říkal, že našeho syna je potřeba dát do školky a do nejlepší školy, že z něj uděláš podnikatele a bude muset pokračovat ve tvé práci.“

„Ano, říkal jsem to, tehdy jsem mnoho věcí nevěděl. Pak jsem se přece smířil s tím, že do města nemůžeš nebo nechceš, ale stejně jsi mi nenabídla, abych zůstal s tebou v tajze.“

„A kdybys ti to nabídla, zůstal bys ?“

„Nevím, možná, že bych zůstal.“

„Co bys tady dělal ?“

„Jako všichni, nějakou mužskou práci v hospodářství.“

„Ale vždyť víš, Vladimíre, že žádnou fyzickou pomoc nepotřebuji, tady je všechno připraveno nezištně posloužit: vzduch, voda, zvířata a tráva. Když jsem se ptala, co bys tady dělal, spíš jsem chtěla slyšet to hlavní, na co bys myslel v očekávání syna ? Mlčíš. Tvé myšlenky byly přece stejné jako tvá tehdejší slova.“

Litoval bys, že se ti nepovedlo přemluvit mě k životu ve městě. Také jsi nosil v hlavě plán, jak mě násilně odvést na porod do města. Je to tak ? Přiznej se.“

„Ano, to mě v jednu chvíli napadlo.“

„Teď si představ, Vladimíre, co by pociťoval náš syn při takových myšlenkách jdoucích od otce. Navíc agresivních.“

„Ano, teď to celkem chápu, nebylo by mu dobře. Nicméně je mi smutno, že jsem teď... Vypadá to, že nejsem plnohodnotný otec. A že jsi syna a dceru porodila také jako neplnohodnotné.“

„Věř mi, Vladimíre, nedělej si starosti, nebud' smutný, jsi pro své děti plnohodnotný otec. Také naše děti dostaly všechno v plné míře. Syn je dokonce trochu

přetížený informací a citlivostí, můj pradědeček Mojžíš to trochu přehnal, když se jednou neovládl."

„Ale jakpak? Vždyť jsem nebyl po tvém boku, když jsi byla těhotná, žádný program jsem nevytvářel, u porodu jsem nebyl, své děti jsem nevyzýval, aby se narodily, nicméně, jak to říkáš, jsem zůstal plnohodnotným otcem. Před chvílí jsi dokázala úplný opak."

(217.)

OBŘAD PRO ŽENY, KTERÉ RODÍ BEZ MANŽELA...

„Vedruská civilizace, Vladimíre, měla množství obřadů. Slovo „obřad“ se moc nehodí k těm činům, jednoduše jiné najít nemohu. Abychom se nezdržovali, použijeme jej, ale uvědom si, že vedruský obřad lze v dnešním jazyce pojmenovat vědeckým a racionálním konáním člověka, založeným na znalosti všech vesmírných energií a vzájemné součinnosti mezi nimi a lidskou duší. Obřady, jak víš, propočítávala generace volchvů, velkých mudrců, a ověřovala je hvězdami. Jiná pokolení je ověřovala v praxi a s každým rokem zdokonalovala.

Mezi jinými existuje obřad pro ženy, které musely nosit a rodit děti daleko od svých manželů. Takové situace se, i když zřídka, ale přece stávaly také ve Vedické civilizaci. Stávalo se, že se muž musel zúčastnit daleké výpravy. Jeho těhotná manželka, která zůstala doma, uskutečňovala navenek jednoduchý obřad, ale časově náročný a složitý pro rozum a vůli. Pokud byla láska k otci dítěte u té ženy silná, sama dosahovala narození plnohodnotného dítěte. Láska - velká energie - jí v tom napomáhala."

„V čem spočíval takový obřad? V našem životě jsou také ženy, které musí donosit a rodit dítě bez manžela. Obřad, o němž mluvíš, by se jim hodil."

„Žena, která počala dítě a nachází se daleko od svého manžela, má v průběhu devíti měsíců ne méně než tři hodiny denně pomyslně komunikovat se svým dítětem jménem otce. Občas v duchu mluvit s otcem o budoucnosti dítěte, lze debatovat, ale v žádném případě se ve sporu nedopouštět agrese. Rodičovský dialog má být výhradně dobromyslný ve vztahu mezi sebou i k dítěti.

Je vhodné, aby se dialog konal ve stejnou dobu. Komunikaci ženy s dítětem lze rozdělit na dvě části, ráno a večer. Přibližně za 15 až 19 minut před pomyslným dialogem s dítětem jménem otce má žena sníst nevelké množství lehce stravitelného jídla nebo nápoje, které by byly prospěšné pro ni a pro dítě.

Nápoj, který se bude požívat před pomyslným dialogem, má být vždy stejný v průběhu celých devíti měsíců. V žádných jiných situacích, kromě pomyslného dialogu, jej používat nelze.

Například já jsem připravovala nápoj z přibližně sta gramů cedrového mléka, třech kapek cedrového oleje, špetky květového pylu a trochy medu. To všechno jsem smíchala v dřevěné nádobce a pila jsem malinkými doušky.

Nápoj lze připravovat také z jiných produktů, ale určitě musí být přírodní, ekologicky čisté, lehce stravitelné organismem matky, prospěšné a příjemné pro dítě, jež se nachází v matčině lůně. Je to velice důležité.

Pokud nápoj, který používá matka, nebude prospěšný a příjemný pro dítě, bude asociovat dialog s otcem jako nepříjemný jev a posléze oddalovat otce od dítěte, které se bude protivit komunikaci s ním.

Po narození děťátka má matka požívat tento nápoj nedlouho před tím kojením, při němž žena předpokládá komunikaci jménem otce.

Pokud dorůstající dítě přestane používat mateřské mléko a otec ještě bude daleko, nápoj, který zvolila žena, nikdy nelze dávat dítěti. Je třeba jej dát v okamžiku prvního kontaktu s otcem.

Ještě musí žena vybrat na nebi hvězdu, jejímž prostřednictvím bude komunikovat se svým milovaným mužem. A před každou komunikací s dítětem na ni vzpomínat.

Při pomyslném rozhovoru s dítětem si žena má co nejvýrazněji představovat obraz jeho otce: povahu, intonaci, názor na svět; při tom je potřeba být upřímná a nepříkrašlovat muže. I když žena v něčem nesouhlasí s manželem, je třeba svůj názor objasňovat s láskou, ne agresivně. Neobviňovat muže ze své nechápavosti, připouštět svou neschopnost přesvědčivě a srozumitelně vykládat myšlenku. Nebo, možná, důkladněji popřemýšlet nad tím, co říkal muž.

V průběhu komunikace s dítětem by ještě žena měla pohladit břicho a při tom si v duchu představit obraz otce.

Je velmi důležité, aby v pomyslném dialogu se svým mužem žena vyloučila všechny negativní okamžiky, pokud se dříve vyskytovaly. Vzpomínat si je třeba jen na to nejlepší ze společné komunikace.

Po dobu celých devíti měsíců se žena musí snažit být co nejvíc o samotě. Tehdy dítě bude cítit ji a svého otce. A i kdyby muž nebyl vedle nich, dítě se přece bude nacházet v otcově auře.

Pokud žena vykoná tento obřad, muž se k ní vrátí, vrátí se k ní a ke svému dítěti. Byť jeho láska byla dříve dokonce slabá, nebo vůbec nebyla, vzplane v něm neobyčejnou silou a vyzve jej k dobrým skutkům.

O síle tohoto obřadu vědělo mnoho vedrusských žen. Pak se volchvové snažili vymazat jej z paměti žen a používali jej pouze tedy, když si byli jistí nepřítomnosti špatných záměrů u ženy."

„Jakých špatných záměrů, Anastasie ?"

„Pomocí tohoto obřadu mohla zamilovaná žena, jež měla špatné záměry, ovládnout muže, který ji nemiloval. Dokonce když žil se svou manželkou. Dokonce tehdy, když s ním neměla intimní kontakt."

„Ale jak bez intimního sblížení? Bez něj nemůže být dítě počato a neměla by komu vyprávět o otci ?"

„Žena mohla počít dítě s kterýmkoliv mužem, ale komunikovat s ním jménem svého milovaného muže. A tak jej přitahovat k sobě. Navíc by se v tomto případě dítě podobalo milovanému muži také zevnějškem, ne tomu, se kterým jej počala. O tom musíš vědět, Vladimíre, podle jevu telegonie."

„Ano, vím, ale proč prozrazuješ, Anastasie, to, co tajili volchvové? Teď některé ženy pomocí tohoto obřadu začnou odvádět od rodin muže, kteří se jim zalíbili. Nelze jej publikovat."

„Publikuj ho bez obav, Vladimíre. Odstranila jsem z tohoto obřadu jeden aspekt, nezničí teď šťastnou rodinu.“

„Ale pokud jsi ho dokázala odstranit ty, proč to neudělali volchvové ?“

„Volchvové nevěděli, co se má dělat místo něho.“

„Oni nevěděli, ale jak jsi to dokázala ty ? Navíc jsi říkala, Anastasie, že volchvové vždy ověřovali účinnost svých obřadů v praxi. Ty jsi neměla možnost to ověřit.“

„Měla.“

„Kdy ? Na kom ?“

O Bože ! Vzpomněl jsem si na Anastasiina slova, která pronesla před mnoha lety. Tehdy jsem si jich vůbec nevšiml, ale teď... tady jsou ta slova: „Vrátím ti, Vladimíre, úctu dcery a lásku manželky.“ Neuvěřitelné, ale dokázala to ! Ale proč v tom případě manželka nežaluje Anastasii ? A proč se dcera k ní chová s úctou ? Letos jsem jezdil za rodinou. Anastasii se podařilo neuvěřitelné. Nerozumím jak, jakou silou, ale dokázala to.

Všechny pozemské ústavy dohromady, které jsou pyšné na své technické úspěchy, nemohou vyřešit hlavní úkol na zemi - vracet do rodin lásku a úctu, ale ona může. Bože můj ! Jak obrovské, vskutku božské znalosti ztrácí lidstvo. Proč ? Kdo na to odpoví ?

A jak velké lásky je hodná sama Anastasia ! Pochopit to, co udělala, zřejmě dokážou potomci ve větší míře než my, dnešní lidé. Chtěl jsem pro ni udělat něco dobrého, přistoupil jsem k Anastasii, poklekl jsem na jedno koleno a políbil jsem jí ruku. Také poklekla, objala mě kolem krku. Slyšel jsem bušení jejího srdce, pocítil jsem neobyčejné aroma vlasů, opojný dech, vůni mateřského mléka, jako z matčiných prsou, a zašeptal jsem:

„Co mám udělat, abych tě byl hoden, Anastasie ?“

Ale neodpověděla mi, jen trochu silněji přitiskla mou hlavu ke své hrudi. Můj osud zřejmě nepoznal šťastnější vteřiny, hodiny a dny.

(2 1 8 .)

KDE VLASTNĚ MÁME RODIT DĚTI ?

Ačkoliv je těžké psát suchým stylem, přesto je potřeba v klidu, bez emocí si udělat jasno, kde se přece lépe, komfortněji pro rodiče a dítě, může uskutečňovat porod ? Na operačním sále v nemocnici nebo v domácím prostředí ?

Pokud vím, první porodnice vznikly ve starověkém Egyptě a Římě v době otrokářského řádu. Zřizovaly se pro otrokyně.

Otrokyně, jež porodila dítě, 5 až 9 dnů zůstávala s ním, pak začínala pracovat, k dítěti přicházela, aby je nakojila a na noc. Takhle to trvalo 6 nebo 12 měsíců. Na různých místech jinak, podle toho, jak se ke svým otrokům choval otrokář. Po odloučení matky od jejího dítěte se o něj nejdříve staraly otrokyně-chůvy, speciálně vyškolené, později, když dítě dospívalo, přecházelo do výchovy k jiným otrokům, podle toho, co pro něj předurčil majitel.

Například chlapci se dávali odborníkům, kteří z nich připravovali vojáky. Takoví

vojáci, kteří neznali své rodiče, prošli speciální fyzickou přípravou a psychologickým zpracováním, byli nejvíce odevzdáni svému otrokáři. Od dětství se jim vštěpovalo, že je pro ně matkou a otcem, zkrátka Bohem. Dokonce pro takové vštěpování bylo speciálně rozpracované náboženství.

Do jaké míry se tato údajně starodávná situace podobá dnešní skutečnosti. Porodnice - jesle - školka - škola - vysoká - otrok je připraven. A jelikož panovník je neviditelný, otrok si myslí, že je svobodný, a nebouří se tedy.

Urození lidé starověkého Říma a Egypta, a také střední vrstva, si ani v děsivém snu nemohli představit porod vlastního dítěte mimo domov.

Zvali k sobě domů nejdřív porodní báby, později lékaře, věštce.

V Rusku byly první porodnice určeny pro lehké ženy. Občas tato kategorie žen šla rodit do cikánského tábora, kde také ponechávala své nechtěné děti na výchovu. Cikáni je přijímali.

Porodnice je vůbec nonsens. Je zřetelným příkladem ztráty porodního instinktu u žen a ztráty nejen původních znalostí, ale také kultury citů dnešního člověka. Ztráty citů skutečné lásky k ženě a ke svému dítěti jako k části sebe a jako k svému pokračování.

Dítě narozené v porodnici nemůže být jen vaše. Je ještě něčí. Proces narození se skládá z početí, donošení a příchodu dítěte na svět. A to poslední je neméně důležité než všechno ostatní. Pokud jej odevzdáváte do cizích rukou, celkem lhostejným k vám k vašemu dítěti, nezúčastňujete se úplně narození svého dítěte. Jako důsledek u vás nevzniknou v plné míře rodičovské city, což dítě pocítí, posléze vám to vrátí svou bezcitností.

Jejich láska také nebude plnohodnotnou; takové děti nedokážou milovat nejen své rodiče, ale ani život. Nezdál se jim přitažlivý od samotného příchodu na svět.

Toto zanedbání lze, samozřejmě, vyrovnat pomocí určitých činů ve vztahu k narozenému dítěti, ale není to jednoduché.

Narození dětí u různých národů světa lze považovat za dokonalejší úměrně posunu do hloubky dějin a za nesmyslně primitivní v dnešní době.

V současném světě se podobá odstranění slepého střeva. Proto bych chtěl mluvit o veselejších věcech. Lidstvo se přece začíná zamýšlet nad podstatou tohoto dění.

V Rusku, USA, Francii se již objevují Školy duchovního porodnictví. V řadě států funguje Asociace prenatální výchovy. V Moskvě a Petrohradu se pořádají kurzy domácího porodu. Lidé se snaží navrátit ztracené znalosti a tradice. Navrátit ztracenou Lásku.

Podívejme se, jak probíhal porod dítěte ve vedruské rodině. Podle Anastasiina vyprávění se dělo následující.

(2 1 9 .)

VEDRUSKÝ POROD

„Maminka a babička vyprávěly rodičce, jaké příznaky a pocity se u ní mají objevit den před porodem. Stejně tak Ljubomilčina babička jí podrobně pověděla, jak rodila děti.

Vedruské ženy zpravidla rodily ve vlastním domě, v dřevěném korytě na způsob naší vany, ale kratším a méně hlubokém. Byla to speciální nádoba, určená pro porod, posléze se využívala jako kolébka pro dítě.

Nalévala se do ní čistá pramenitá voda, ohřátá na teplotu těla. Z vnějších stran vany byly výstupky, na které žena dávala chodidla.

Kraje vany byly ohnuty tak, aby se za ně dalo pohodlně chytit rukama. Teplota vzduchu v místnosti se tehdy neurčovala teploměrem, říkalo se, že má být taková, aby nahé lidské tělo v klidném stavu necítilo ani horko, ani chlad.

Vana pro rodičku se dávala na podlahu tak, aby se žena, která v ní seděla, dívala na východ.

Vedle vany byla ještě jedna menší nádoba s vodou. Na lavičku, postavenou u vany, se kladly čtyři lněné ručníky bez výšivky a bez kreseb. Látka měla být jemná.

Při vedruském porodu se v místnosti společně s rodičkou nacházel jen její manžel.

Ani zkušené porodní báby, ani rodiče nebo nejbližší příbuzní do místnosti nevcházeli.

Před začátkem porodních bolestí zapaloval otec u vchodu na statek předem připravenou hranici, z které vycházel voňavý dým. Právě u ní se zpravidla shromažďovali nejbližší příbuzní, zkušená porodní bába, často volchvové.

Rodiče rodičky a jejího manžela přinášeli v uzlících košíčcích jídlo a nápoje, sedali na lavičce pod přístřeškem, který postavil manžel rodičky.

Podle vedruských pravidel nikdo z nich nesměl vstoupit na statek. Manžel rodičky se k nim také nesměl přibližovat, dokonce ani mluvit s nimi na dálku.

Taková pravidla nejsou výplodem nějakých pověr, je to velice přesný, psychologicky vyzkoušený akt. Nikdo a nic nesmělo rušit otcovy myšlenky, tím spíše rodičiny, při přijetí svého dítěte.

Avšak přítomnost rodičů, zkušené porodní báby u vchodu mladé budoucí rodiče uklidňovala. V případě nestandardní a nebezpečné situace vždy mohli přijít na pomoc. Taková potřeba vznikala velmi zřídka.

V průběhu porodních bolestí matka mluvila na rodící se dítě, povzbuzovala je, napomáhala mu vstoupit do světa, pro něj nového, beze strachu. Vedrusové dobře chápali, do jaké míry je důležité v myšlenkách a nahlas komunikovat s rodícím se člověkem. Takovým způsobem se procesu zúčastňovali matka, dítě a otec.

Také je velice důležité, aby první matčin pohled na novorozeně byl bez leknutí z jeho zevnějšku (rozplácly nosánek, porodní barva pokožky atd.), laskavý a nadšený.

Narozené dítě otec vyndával z vody, ihned svými ústy vysával sliz z jeho pusinky a nosánku a kladl je na břicho matky, jež mu zatím dávala prs. Tohle napomáhalo odchodu placenty, kterou otec umísťoval do nádoby předem připravené, pak přerézával nožem, vydezinfikovaným na ohni, pupeční šňůru a zavazoval ji.

Potom otec dával dítě na ručník, omýval je, zabaloval do jiného ručníku, kladl je na postel, omýval manželku vodou z nádoby stojící vedle vany, otíral ji čistým ručníkem, doprovázel k posteli, na níž leželo dítě.

Pak otec ústy odsál nebo rukama odstříkal z manželčiných prsů mléko a kropil jím lněné prostěradlo, kterým pokrýval rodičku s dítětem, jež leželo u ní na břicho nebo na prsou.

Potom se posadil a mlčky se díval na manželku, dle jejího přání spolu mluvili, pokud usnula, z pokoje neodcházel. Pak, přibližně za čtvrt hodiny, zapaloval dříví předem připravené v krbu.

Vodu, v které se konal porod, a vodu, kterou se omývala rodička, otec vyléval mezi dva stromy, zasazené vbrzku po početí. Tamtéž se zakopávala placenta.

Příbuzní, kteří se shromáždili u vchodu na statek, viděli dým, který vycházel z komína a chápali, že porod proběhl úspěšně. Od tohoto okamžiku si začínali navzájem blahopřát, hostit se jídlem a nápoji, pak odcházeli domů.

Vedrussové chápali, že dítě již v matčině lůně pociťuje myšlenky a city rodičů. Při příchodu na svět se dále nachází v rodičovské auře. Pokud by se v místnosti nacházel někdo cizí, byť příbuzný, s dobrými myšlenkami na dítě, jeho city, i když dobré, přece by byly pro dítě cizí, vyvolávaly by v něm ostražitost. Navíc, chtěně nebo nechtěně by příbuzní rušili rodičovské myšlenky na dítě, které se v jejich psychologickém poli cítí nejkomfortněji.

Jako důkaz lze udělat pokus.

Mnohé ženy vědí, že při kojení dítěte se nesmějí vyrušovat vedlejšími rozhovory a myšlenkami, obzvláště negativními. Soustředují se na své dítě, na jeho kojení, pomyslně s ním komunikují.

Abyste se přesvědčili, že dítě skutečně cítí myšlenky matky, zkuste zajít do pokoje, když kojí dítě, a začněte mluvit s kojící matkou. Dítě ihned zneklidní, dokonce může přestat sát nebo se rozplakat. Ztratilo komfort, matčiny myšlenky na ně zeslábly nebo je opustily.

Možná, že dítě zneklidnila vůně nebo zvuk hlasu člověka, jenž vešel ?

Jednou jsem zavolal své dceři Polině. Zvedla telefon a začala se mnou mluvit. Za třicet vteřin jsem uslyšel pláč mé vnučky Mášenky.

„Proč brečí ?“ zeptal jsem se dcery.

„Kojím ji, tati,“ odpověděla Polina, „nelíbí se jí, když se vyrušuji.“

Vynasnažil jsem se rychle ukončit rozhovor. A dělal jsem to pokaždé, když jsem zavolal nevhod. Vnučka vždy začínala plakat.

Mnohé kojící ženy, které jsou obeznámeny s kulturou kojení dětí, mohou tento efekt potvrdit.

S dětmi, jejichž matky nevědí o důležitosti psychologického kontaktu se svým kojencem, s někým si v průběhu kojení povídají nebo myslí na své problémy, se nic podobného nestává. Proč ? No proto, že jejich dítě vůbec neví, co je to psychologický kontakt se svou matkou. Nikdy ho nemělo a tedy nemá s čím porovnávat.

Existuje starodávné přísloví: „Nasál to do sebe s mateřským mlékem.“ Co dnes do sebe nasávají děti s mateřským mlékem ?

Lidská společnost se naučila budovat všemožné družice a mezikontinentální bojové

rakety. Ztratila ale něco důležitějšího - kulturu narození a výchovy člověka. A jako důsledek lidé proti sobě nasměrovávají rakety.

Někdo třeba řekne, jaká spojitost je mezi prenatální výchovou, kojením dítěte a válkami ? Přímá !

Mnozí lidé si ještě pamatují na událost s rostovským maniakem Čikatilem. Týral mladé ženy a pak je zabíjel. Podobní maniáci se objevují v mnohých jiných městech a nahánějí hrůzu obyvatelstvu. Pokaždé se na jejich dopadení posílá velké množství policistů.

Ale všimněte si zajímavé zákonitosti. Minimálně u třech rostovských maniaků bylo zjištěno, že jejich matky se nezdařile pokoušely zabít plod ještě ve svém lůně. V důsledku narozený plod vyrostl a začal se mstít ženám.

A teď popřemýšlejte a řekněte: co je důležitější pro absolventku střední školy, udělat na výbornou fyziku, chemii, cizí jazyk, nebo mít výborné znalosti o kultuře početí, donošení a výchově dítěte ?

Myslím si, že mnohem důležitější je to poslední. Ale předmět přinášející tyto znalosti se ve školním programu vůbec nevyskytuje. Proto také absolventky škol a univerzit rodí po náhodném početí. Často přemýšlejí, zda vůbec stojí za to rodit, možná by byl lepší potrat ?

Stává se, že rodí, ale jaké děti ? Takové, kterým nejenže nelze ukazovat úspěchy fyziků, chemiků, ale dokonce je třeba před nimi co nejdál schovat nůž nebo hůl.

Narození vysoce duchovního člověka je obzvlášť důležité v podmínkách vědeckotechnického pokroku.

Je špatné, že maniak Čikatilo zabíjel a týral ženy. Je dobře, že podobný maniak neseďí u jaderného knoflíku.

Je to sice dobře, ale moc se mi chce dodat: zatím neseďí. Bude sedět, pokud společnost nezmění svůj vztah ke kultuře narození člověka.

* * *

„Radomír a Ljubomila si byli vědomí této kultury a uskutečnili přechod svého prvorozence z mateřského lůna do světa, pro něj nového, plynule a bezbolestně. Možná dokonce s radostí pro sebe a také pro dítě.

Ljubomila rodila snadno a beze strachu. Dokonce vesele. Když dítě bylo téměř na světě, nekřičela bolestí, ale radostně je uvítala. Sama je vyndala z vody a přitiskla k sobě.

Když Radomír omýval Ljubomilu čistou vodou a pak ji utíral, chtěl zlíbat každý kousíček jejího těla. Chtěl před ní klesnout na kolena. A také poklekl, když usmívající se Ljubomila ležela se synem pod prostěradlem. Pak tiše a procítěně řekl:

„Děkuji ti, Ljubomilo. Jsi tvůrkyně, bohyně. Dokážeš realizovat touhy.“

„My jsme tvůrcové, Radomíre,“ odpověděla mu s úsměvem Ljubomila.

NE POSLEDNÍ RADOMÍRŮV BOJ

Míjely roky šťastného života. Na svých statcích žili již děti, vnuci a pravnuci. Ale láska neopustila Radomíra a Ljubomilu. I když byli šediví, stejně se s každým rokem stávali jakoby šťastnějšími.

Radomír, šedivý stařec, stál u východu ze svého statku. Díval se na cestu, která vedla k pahorku a mizela za ním. Touto cestou před dvěma dny odešli bojovat jeho synové a vnuci. Dokonce nezletilá vnučka odešla.

Stál před nimi neobvyklý nepřítel. Kníže přivezl nějaké lidi z cizí země v dlouhém černém oblečení, říkali jim mniši. A ve všech osadách hlásali, že doteď nežily správně. Že dřívější víru a obřady musí zrušit a pokleknout před jiným bohem.

Kníže se svou skupinou a družinou poklekl. Jakmile kníže přijal jinou víru, lidé v černém prohlásili jeho moc za bohem danou.

S černými lidmi přišli také vojáci v uniformě knížecí družiny. Postupně útočili na osady a požadovali, aby všichni mysleli na boha nově. Kdo nechtěl uctívat jejich boha, toho rozsekali mečem, spálili jim domy a zahrady.

Stařešinové rodů se radili, co mají dělat? Na radu pozvali také knížete, ale mniši s knížetem jim vyprávěli o vyšším blahu, které všem přinese nový bůh, a nepochopitelným učením klamali lid. Stařešinové přišli do styku s jevem doposud nevídaným. Když na osadu útočil zřetelný nepřítel, muži všech rodů se rychle spojovali v domobranu a svorně jej vyháněli ze země.

Ale tady mniši v černém mluvili o lásce, o pokoře. O štěstí a rajském životě pro toho, kdo se podvolí nové víře.

Stařešinové hned nepochopili, že se za krásnými slovy, jako za štítem, skrývala bytost, která nebyla poslána Bohem.

Vedruský Bůh nekonal mečem. Ale za mnichy stály agresivní družiny. Obyvatelé některých osad odešli do lesa. Jiní se dávali do boje. Někdo přebýval v hlubokém přemýšlení.

Radomír viděl, jak za úsvitu odcházeli ze sousedních statků jeho vnuci a synové. Sešli se ráno u Radomírova statku, jako by se předem domluvili.

„Samozřejmě, že se domluvili,“ myslel si Radomír, „vždyť den předem starší syn, jejich prvorozenec, řekl:

„Zítra odcházíme na bojové cvičení. Budeme se učit, jak nepouštět na naši zem nepřítel.“

Odešli. Již se druhý den blížil ke konci, ale nevraceli se. A šedivý Radomír se díval na cestu.

Najednou se na pahorku objevil jezdec. Ze všech sil letěl k Radomírovu statku. Na rychlém klusákově důstojně seděl šedivý stařec. Radomír přimhouřil oči a poznal v něm svého přítele z dětství, Argu.

Hekaje slezl z koně a rychle promluvil na Radomíra:

„Kdo zůstal na tvém statku? Ale mluv rychle.“

„Ljubomilka se točí u večeře a nejmladší pravnuke si ji dobírá otázkami,“ klidně odpověděl Radomír a dodal: „Nějak divně jsi začal besedu, Argo, ani jsi mě nepozdravil.“

„Nemám čas, pospíchám. Rychle vem dva koně, potraviny na tři dny a spolu s Ljubomilou a pravnukem okamžitě jedte za mnou.“

„Kam?“

„Do lesa k Drevljanům. Je tam jedna rodina, kterou dobře znám, poskytne nám úkryt. V divočině nás nepřítel nenajde. Uplynou roky, možná, že lid přijde k rozumu. Zachráníš pravnuka, Radomíre, a tudíž zachráníš rod.“

„Myslel jsem si, že jsi přišel na pomoc, Argo. Ke svému sedlu máš připevněny dva vedruské meče, nač je potřebuješ, když se chceš skrývat před nepřítelem v lese?“

„Meče mám jen tak. Bít se s nikým nehodlám. Je jich velké množství, porazí nás. K čemu je nesmyslné umírání?“

„Ano, vím, nikdy ses s nikým nebil, Argo, dokonce ses o masopustu nezúčastňoval mužských her.“

„O to teď nejde. Oba víme, že lidský život může být věčný a duše se opět může vtělit do pozemského těla. Ale aby se to stalo, nemá člověk před svou smrtí myslet na smrt. Je nutné směřovat svou mysl do krásné budoucnosti. Kde se octne mysl, tam se opět narodí člověk.“

„To všechno vím, Argo, společně jsme se učili u volchvů.“

„Pak by sis měl pamatovat, že v boji můžeš být smrtelně zraněn a nestihneš pomyslet na své nové vtělení.“

„Pamatuji si to, ale nedokážu odejít ze svého statku, Argo. Je živý, nepochopí, proč najednou jeho přátelský pán zrazuje prostor, který mu daroval lásku?“ „Ponechává jej napospas nepříteli.“

„Živý, nepochopí. Vždy jsi byl sentimentální, Radomíre, a zůstal jsi takový. Což, zůstaň. Zůstaň.“

Arga se prošel sem a tam, poplácal koně po hřívě a opět přistoupil k Radomírovi. Dva šediví starci stáli proti sobě a mlčeli. Co si sdělovala jejich srdce, to už nám teď nikdo nepoví. Možná, že šediví starci měli odlišné myšlenky. A opět, jako první, vzrušeně promluvil Arga:

„Když ses rozhodl, zůstaň, Radomíre. Ale... ale... dej mi Ljubomilu, pravnuka a koně: ať se zachrání alespoň oni. Zůstaň, když se nechceš vzdát svého živého prostoru.“

Radomír se podíval na přítele a odpověděl:

„S Ljubomilou si můžeš promluvit sám, Argo. Víم, že jsi ji po celý život miloval. Proto ses nedokázal oženit s jinou dívkou a vytvořit rodový prostor.“

„Kdo? Já? Miloval jsem? Co je to za nesmysl!“ Arga najednou opět začal rychle chodit, jako by sám sebe přesvědčoval. Jsem malíř, po celý život jsem chtěl malovat obrazy a vyřezávat sošky. Nač potřebuji ženu? Jsem tvůj kamarád, rozhodl jsem se ti pomoci zachránit rod. Na Ljubomilu jsem úplně zapomněl“

„Jsi velký malíř, Argo. A nejlepší řezbář. Domy mnohých osad jsou zdobeny tvými

soškami. Jenže všichni lidé vědí, že se všechny ženy na tvých obrazech rozhodně podobají Ljubomile. A sošky také.'

„Podobají se. No a co ? Zdokonaluji na obrazech typ jedné tváře.'"

„Po celý svůj život jsi pečlivě tajil svou lásku, Argo. Zatajuješ ji také teď. Byl jsem u borovice, která osamoceně stojí na kraji lesa. Víím, že jsi rád pod ní sedával a vyřezával ze dřeva své sošky. Nedávno jsem tam našel tvůj úkryt, je v něm schována tvá nedokončená práce. Na ní krásná dívka usměrňuje horkokrevného koně. To mohla dělat jen Ljubomila, vííme to oba.'"

„Miloval, nemiloval, maloval, vyřezával. Teď o to nejde, pochop,' Arga chvíli mlčel, pak vykřikl, téměř zakřičel: „Radomíre ! Radomíre, všichni tví synové a vnuci zahynuli v boji.'"

Navenek klidný Radomír se díval na Argu a mlčel.

„Zachraň se,' pokračoval Arga. „Viděl jsem je před bojem. Snažil jsem se je přemluvit, aby se nepouštěli do nerovného boje. Tvůj starší syn, tvůj prvorozenec, stejně jako ty, je tvá kopie...'"

„Neotálej, Argo, mluv, co ti odpověděl starší syn ?' zeptal se jakoby klidně Radomír svého přítele z dětství.

„Říkal:

„Přijmeme výzvu k boji. Černé mnichy zdržíme aspoň na hodinu nebo dvě."'

„Nač máte hynout ? Nač potřebujete tyto dvě hodiny ?" ptal jsem se tvého syna.

„Tak se rozhodla celá naše rodina na radě," odpověděl tvůj starší syn, Radomíre. „Ať se šťastný život našich rodičů, Radomíra a Ljubomily prodlouží aspoň o dvě hodiny."'

Spolu s dětmi ze sousedních osad celý den zdržovali vojáky a černé mnichy, kteří je převyšovali svou početností. Pak mniši pobili všechny děti a vrátili se do svého tábora, po ránu zaútočí na tvůj statek.'

Radomír poslouchal svého přítele a mlčel. Arga vzrušeně pokračoval:

„Přijel jsem vám pomoci zachránit rod. Oba vííme, že na Zem se lze vrátit. Ale na vtělení do příbuzného těla je více šancí. Jen jeden pravuk je schopný prodloužit váš rod. Dej mi Ljubomilu s pravukem, já...'"

Najednou se Arga zarazil, zmlkl a začal se dívat mimo Radomíra. Stejným směrem se otočil Radomír. Za ním, opřená o strom stála Ljubomila, z očí se jí kutálely slzičky a ruka, přitisknutá k hrudi, se třásla.

„Slyšela jsi, co říkal Arga ?' zeptal se Ljubomily Radomír.

„Ano, slyšela jsem to,' odpověděla chvějícím se hlasem Ljubomila.

„Proč tedy pláčeš, Ljubomilo ?' přistoupil k ní Radomír a začal hladit její vlasy a líbat ruku. „Děti daly své životy za náš šťastný den. Nehodí se jej trávit ve smutku.'"

„Nehodí se,' usmála se skrz slzy Ljubomila.

„Jsi má rozumná žena. Nejlépe jsi poznala moudrost volchvů. Vymysli, jak máme šťastně strávit zbytek dne, noc a ráno.'"

„Popřemýšlím, abychom nezarmoutili naše děti, pojďme do našeho prostoru Lásky. Je tam náš pravnuček, je na čase mu dát najíst.“

Vzali se za ruce a šli do svého rodového statku.

Argo vlezl na koně a křičel za nimi:

„Šílenci, jste oba sentimentální hlupáci. Je třeba se zachránit. Nesmíte do žádného boje, když budete zranění, může se stát, že nestihnete poslat do prostoru myšlenku o svém vtělení. Teď odjedu, zachráním se. Nabízím vám totéž.“

Radomír se otočil a odpověděl svému šedivému kamarádovi:

„Zachraň se sám, Argo. Jeď do lesního úkrytu, naše cesta záchrany je jiná.“

Argo pobídl koně ostruhami, ten se postavil na zadní a ze všech sil cválal do lesa.

(2 2 1 .)

Z HVĚZD SE OPĚT VRÁTÍ NA ZEM

Když se vraceli k domu, kde na ně čekal pravnuček Nikodim, Ljubomila řekla:

„Myslím si, Radomíre, že bychom teď s naším dítětem měli začít hru na život.“

„Co je to za hru ? Neslyšel jsem o ní,“ podivil se Radomír.

„Také jsem ji nikdy nehrála. Ale v dětství jsem slyšela rozhovor dvou starých volchvů. Podstata té hry spočívá v tom, že jeden probíral s dítětem všechny životní etapy, druhý velice rychle a do detailů vzpomínal na všechno, co věděl o životě. V duchu o tom vyprávěl dítěti. A pokud jeho myšlenka byla silná, dítě si zapamatovalo vyprávění svým podvědomím. Když vyrůstalo, mohlo v sobě najít spoustu návodů k životu.“

„Kdo si bude hrát s vnukem, co myslíš, Ljubomilo ?“

„Ty, Radomíre, já povedu myšlenkové vyprávění.“

„Ale jak dokážeš během hodiny povědět všechna životní moudra ? Vždyť za hodinu máme Nikodimka ukládat ke spánku.“

„Pokusím se to stihnout, začni hru a tlesknutím zaznamenávej životní etapy.“

Čtyřletý Nikodim rozpráhl ruce a běžel jim vstříc. Radomír jej popadl, vyhodil do vzduchu, opět postavil na zem a řekl:

„Nedávno jsem se dozvěděl o zajímavé hře. Chceš si ji zahrát ?“

„Chci,“ odpověděl Nikodim, „ale jak se má hrát ?“

„Slovy budu popisovat něco ze života a ty to beze slov, pomocí gest aspoň částečně napodobíš. Babička se bude dívat na tvé činy a gesta.“

„Moc zajímavé,“ radostně skákal Nikodim, „zahrajme si ji hned teď.“

„Začínáme,“ tleskl do dlaní Radomír a pokračoval: „Na svět přišel chlapeček Nikodim. Byl zatím úplně malinký.“

Chlapeček se rychle položil na zem, rozhodil ručičky, pokrčil nožičky v kolenou a vydával zvuky „ua, ua...“, napodobuje tak děťátko.

Radomír tleskl do dlaní a pokračoval:

„Chlapeček se začínal stavět na nohy.“

Nikodim se ihned postavil na nohy, udělal krok, jakoby poprvé, zakymácel se, spustil se na všechny čtyři, asi metr se batolil a opět se zvedl, prošel se již s jistotou.

Opět zaznělo tlesknutí. Radomír řekl:

„Všechno v životě jej zajímalo: prohlížel si broučky, trávu, pokoušel se pochopit, jak rostou jablka, proč vstává sluníčko a proč se mezi tím vším cítí tak dobře v létě a také, když přichází zima.“

Malinký Nikodim se skláněl, prohlížel si v trávě broučky, díval se na nebe a radostně skákal, pak najednou běžel k dědovi, objal ho kolem nohou a letěl k babičce, jež seděla na trávě. Objal ji kolem krku, přitulil se svou tvářičkou k její a políbil ji.

Radomír tleskl do dlaní a pokračoval:

„Stalo se to, že všichni lidé odešli ze svých statků. Ne po cestách, a kam - to není známo. Možná, že odletěli ke hvězdám, jako ptáci. Na statek, v němž zůstal chlapeček sám, šli nepřátelé, aby spálili dům a zničili zahradu.“

Malinký Nikodim poslouchal hrozné dědovo vyprávění, nehýbal se, nic nenapodoboval a pak řekl:

„Nelíbí se mi takhle hrát. Nic takového se v životě nesmí stát.“

„Ano, v životě nesmí. Ale vždyť toto je hra,“ odpověděl pravňukovi Radomír.

„Nebudu ji hrát,“ dupnul nožičkou chlapeček a vykřikl: „Nebudu !“

„Já si ji zahraji,“ zvedla se z trávy Ljubomila. „Chlapeček, když viděl nepřítele, přivolal medvěda, s kterým si hrával jako drobeček. Chytil se medvědova zátýlku, jak to nejednou dělal. Mocně se chytil za medvědovu srst a rychle na něm utekl do lesa.“

Při těchto slovech se Ljubomila otočila směrem k nevelkému háji, v němž žila domácí zvířata a vykřikla:

„Hej, medvídku, rychle ke mně ! Nuže, rychle !“

Z háje vyskočil medvěd a rychlými skoky namířil k Ljubomile. Když se zastavil vedle ní, pohládila jej po čenichu. Něco mu zašeptala do ucha. Pocuchala mu zátylek, pak se chytila jeho srsti a vyskočila na medvěda.

„Hej, hej !“ zakřičela na medvěda.

Ten ze všech sil běhal v kruhu, dokud jej Ljubomila nezastavila.

„Proč neutekl do lesa na koni, ale na medvědovi ?“ zeptal se Radomír a Ljubomila odpověděla:

„Kůň polem běží rychleji než medvěd, ale je bezpomocný v lese. Medvěd tam najde jídlo a přístřeší. Bude také nejlepší ochranou. Tak. Pokračujme ve hře.“

Medvěd se pustil do lesa a schoval dítě před nepřáteli. Chránil jej v lese, dokud člověk vyrůstal.

Když byl dospělý, spatřil jednou v lese dívku, která na palouku sbírala jahody. Zalíbila se mu a on jí. A vzali se. Našli na zemi místo, skryté před zlýma očima,

a zařídili si statek, začali rodit děti. Vrátili se k nim všichni příbuzní, kteří kdysi odletěli ke hvězdám.'

Když Nikodimek usínal, myslel na hru: nelíbila se mu.

A mezitím Ljubomila s Radomírem chodili svým rodovým statkem a vzpomínali na prožitý život. Byl radostný.

Jako dítě se smála Ljubomila, když se ji Radomír, jako malinkou holčičku stojící v trávě, pokoušel napodobit.

„Pamatuješ se na to ? Pamatuješ, jak jsi zakřičela, že jsem dareba, který zvedl podolek tvých šatů ? Utíral jsem ti slzy a ty jsi vyprávěla o zneuctění.'"

„Ano, všechno si pamatuji,' se smíchem mu odpověděla jeho manželka. „Ale teď jsem na to přišla: vždyť jsi mohl utřít mé slzy cípem své košile.'"

„Byl jsem moudrý chlapec. Říkal jsem si: proč si mám špinit košili, když šaty je stejně třeba vyprat ?'"

„Ano, byl jsi moudrý. Ale podolek mých šatů jsi přece zvedl, ničemo. Ó, podívej, na našem místě, na svatebním pahorku vzešly nové květiny. A jak majestátním se stal cedr. Byl úplně malinký, když jsme jej v den sňatku sázeli.'"

Ljubomila se dlaněmi dotkla kmenu a přitiskla se k němu tváří. Zmlkli. Stále zamilovaný Radomír ji objal kolem ramen a řekl:

„Kde budeme dnes spát: tady nebo v domě ?'"

„Jak řekneš, můj milovaný.'"

* * *

Ráno asi půl stovky vojáků vešlo na statek. Byli mezi nimi dva mniši v černém oděvu. Vojáci zahlédli u cedru šedivého staříka. Zády se k němu tulila stařenka. V rukou drželi každý dva meče.

„Vidíte,' zakřičel starší mnich na vojáky. „Vidíte, tady stojí bezbožníci. Z nich, bezbožníků, se rodily děti. Ne šípy, ale meči je na kousky rozsekejte.'"

Dva vojáci z různých stran přistoupili ke starým lidem a zvedli své meče. Snažili se zaútočit, ale Radomír svým mečem vyrazil vojákovu zbraň. Ljubomila také odrazila útok.

Odráželi také druhý a třetí. Pak se vojáci začali s nimi bít po dvou. Ale dva meče v Radomírových rukou byly jako blesky, odrážel útoky dvou vojáků současně, ale nezraňoval je. Se smíchem také odrážela útoky šedivá Ljubomila.

„Všichni ustupte,' zakřičel starší mnich. „Pomáhá jim nečistá síla ! Všichni ustupte. Střílejte na ně z luků.'"

Vojáci s meči odstoupili. Druzí připravovali luky, ale když se dotkli tětivy, staří lidé najednou odhodili meče, otočili se k sobě a objali se. Radomír něco šeptal Ljubomile a ona se na něj usmívala.

„Proč otálíte ? Střílejte !' ječel mnich. Jsou to bezbožníci ! Jste bohem posláni ! Střílejte, nebo vás prokleju !'"

Šíp se zabodl do Ljubomily a Radomíra zasáhly dva. Ale staří lidé, jako by necítili bolest, dál stáli v objetí.

Letěly šípy. Krev pokropila zem. A Ljubomila s Radomírem se pomalu sesouvali na zem, ale možná, odlétali ke hvězdám. Když jejich těla ležela na zemi, starší mnich, žrecův vyslanec, se díval do jejich tváří a v duchu šeptal: ‚Nemysleli na smrt před smrtí. Jejich myšlenka patřila životu. Na tvářích není strach ani smutek. Co se má udělat, aby se jim zabránilo v opětovném vtělení ?‘ Přemýšlel horečně, se strachem.

Najednou za jeho zády zaznělo vzrušené reptání: pod stromem leželo šest vojáku a každý měl v ruce ohryzek jablka. Mnich pochopil to, co se stalo. Vyslanec vrchního žrece věděl, že vedruské zahrady přinášejí nádherné plody, ale jíst tyto plody je možné jen tehdy, když je nabízí majitel sadu. Vedrusové komunikovali se stromy a květinami jako s živými bytostmi a na oplátku dostávali jejich lásku. Když stromy a květiny viděly, jak se cizinci zachovali k lidem, kteří jim darovali svou lásku, jabloňka svými kořeny nasála z útrob země šťávu a nasýtila plody silným jedem.

‚Ničeho se nedotýkejte ! Nic tady nejezte,‘ zakřičel mnich. ‚Říkal jsem vám, že je to ďáblové plemeno a místo je tady nečisté. Všechno tady pokácejte - nařizuji vám to jménem nejvyššího.‘

‚Podívejte se,‘ zakřičel jeden voják, ‚podívejte,‘ ukázal na východ ze statku.

Všichni se otočili a uviděli, jak k východu po okraji zahrady velkými skoky běžel medvěd. Ležel na něm chlapeček, jenž se pevně držel srsti. Medvěd vyběhl ze statku a namířil k lesu.

‚Dohonit, dohonit !‘ zaječel mnich. ‚Nevracejte se, dokud nerozsekáte toto plémě na kousky.‘

Dobře věděl, že pokud se zachrání alespoň jeden člověk z vedruského rodu, celý rod se na Zemi opět obnoví. O tom s vojáky nemluvil. Tvrdil jim, že je to boží vůle:

‚Dohonit ! Bůh velí odstranit ze země všechno nečisté. Vidíte, jak je to tady nečisté ?‘

Náčelník oddílu dal povel deseti vojákům, aby pronásledovali medvěda, dohonili ho a dítě zabili. Vojáci vyskočili na koně a pustili se cvalem za medvědem.

Medvěd velkými skoky rychle běžel k lesu, ale dlouho vydržet takové tempo nemohl. Cválající koně jej doháněli. Vzdálenost mezi ním a jezdci se zkracovala, i když pomalu. Do lesa zbývalo asi sto metrů, když jeden voják medvěda dostihl.

Jel vedle něj a zvedl meč, aby dítě zabil. Najednou se medvěd postavil na zadní a zachytil úder. Kůň s jezdcem odskočil stranou a vzepjal se. Zraněný medvěd opět namířil k lesu. Zbývalo mu pouhých padesát metrů, avšak oddíl vojáků jej teď téměř dohnal. V rukou měli připravené meče.

Ale najednou viděli, jak z lesa proti nim letí jezdec na rychlém koni. Šedivý stařec s jistotou seděl v sedle. Ve větru se mu rozevlávaly vlasy a brada. V rukou držel dva meče a nohama řídil svého koně.

‚Hej, hej !‘ křičel stařík a zrychloval nevídaný cval koně.

‚Chce se s námi utkat, připravte se k boji se šíleným starcem,‘ zakřičel náčelník oddílu.

‚Je sám, ale nás je deset. Je to stařík, čeho se máme bát ?‘ namítl jeden voják. ‚Je potřeba pokračovat v honbě.‘

„Ano, je sám, ale je to Vedruss. Připravte se k boji, kdo má odvalu.“

Starcův kůň obíhal kolem oddílu. Dvěma meči stařík vyrazil zbraň z rukou krajních vojáků, a když šíp zasáhl jeho neobyčejného koně, dokázal ještě rozseknout podpěnky u dvou koní.

Šedivý stařec na svém zraněném klusákovi neodcválal do lesa, ale přiměl všechny, aby se pustili za ním. U borovice, jež osamoceně stála na kraji lesa, jeho kůň klopýtl a upadl. Stařík vyskočil ze země a běžel k borovici. Začal něco hledat v trávě. Oddíl jej dostihl.

Borovici zasáhlo sedm šípů, ale osmý prorazil Argovu hrud'. Vedruss ležel na trávě, nesténal. Z jeho hrudi vytékala stružka krve. Borovice nezaplakala, do výše vzlétla Argova statečná myšlenka:

„Nepomyslím na své nové narození, Jim odevzdám svou mysl pro tvoření. Odevzdám pro jejich štěstí a nadšení. Vtělujte se, potkávejte se, žijte ve staletích, Radomíre, Ljubomilo, jsem váš druh, nejsem nepřítel.“

Na trávě ležel Vedruss, nestonal. Zesláblý, ale přece dokázal přitisknout k hrudi sošku milované ženy.

„Děj se dobro,“ jako v blouznění, zašeptal své milované. A borovice zaplakala. Po jejím kmenu stékala podivná smola.

Najednou Vedruss otevřel oči, jeho pohled byl jasný. Ve snaze zřetelně vyslovovat, s námahou pronesl:

„Nebud' smutná, borovice, všechno je tady nesmyslné. Má myšlenka zlé časy prorazí a světlá století se opět vrátí. Všem pozemským bohyním má myšlenka napoví: děj se dobro.“

Vojáci nedokázali dohnat medvěda s chlapcem. Pokusili se vejít do lesa, ale byl pro ně nepřátelský. Koně frkali, cestičky pod nohama mizely. Vojáci se vrátili, mnichovi řekli, že dítě zabili.

* * *

Uběhlo několik let a lidé začali vyprávět, že když byli v lese na houbách, viděli tam asi devítiletého chlapce. Díval se na ně z křoví, ale bál se přiblížit. A že vždy byl s ním starý kulhavý medvěd.

O něco později dva chlapci zabloudili v lese, byli vystrašení, když v tom jim vyšel vstříc mladík, gesty je vyzýval, aby šli za ním, vyvedl je na cestu, která vedla do osady, a sám opět odešel do lesa. Po této události se lidé přestali bát lesního mladíka. A když za rok vyšel na palouk k dívkám, které sbíraly jahody, nelekly se ho a neutekly.

Mladík byl urostlý, modrooký, v oblečení upleteném z bylin. Stál na kraji palouku a z nějakého důvodu se díval jen na jednu dívku jménem Praskovja. Díval se na ni bez mrknutí a všechna děvčata přestala sbírat jahody, prohlížela si mladíka.

Pak velice pomalu, aby je nepolekal, udělal několik kroků ke skupině děvčat a zastavil se. Když viděl, že se nelekla a neutekla, přistoupil k mladé Praskovje, postavil se proti ní, upravil své vlasy a s námahou řekl:

„S tebou, krásná dívčino, bych dokázal stvořit prostor Lásky navěky.“

Praskovja ničemu nerozuměla, ale z nějakého důvodu zčervenala a dala se s mladíkem do řeči:

„Kde žiješ ? Všichni říkají, že žiješ v lese sám.“

„Zatím žiji na Zemi sám,“ odpověděl mladík.

„Sám ? Ale kde jsou tví rodiče ? Člověk nemůže žít bez rodičů.“

„Žijí. Můj otec a matka, starší bratři a sestry. Také můj dědeček Radomír a Ljubomila - má babička.“

„Kde vlastně žijí ? Také v lese ?“

„Odletěli do výše na hvězdy. Na Zem se vrátí, až najdu osudem souzenou, vytvořím prostor Lásky a v něm se narodí naše děti.“

„Ale jak ji budeš hledat v lese ?“

„Nebudu hledat, již jsem ji našel.“

„A která je to ?“

„Jsi to ty, nejkrásnější dívka. Prosím tě, pojd' se mnou do mého prostoru, již jsem jej začal vytvářet. Vystavím dům, potřebuji jen náradí. Bez náradí jsem zatím udělal chýši. Pozoroval jsem zdáli, jak to dělají lidé.“

Dívky si mezi sebou něco šuškalý, dodaly si odvahy a posmívaly se mladíkovi.

Praskovja neodpověděla na jeho nabídku, odešla od něj k dívkám.

Chvilí stál sám, pak se podíval na nebe, rozpřáhl ruce, jako by se někomu omlouval a pomalu šel pryč.

Dívky zmlkly. Praskovja se za ním dívala a najednou s jistotou hlasitě mladíkovi řekla:

„Čekej tady na mě zítra. Ukradnu otci náradí, místo věna.“

Mladík se rychle otočil, běžel k Praskovje.

Dívky uviděly, jak se poprvé usmál. A jejich tváře se zarděly. Mladíkův úsměv byl neobyčejný, oči mu zářily.

„Je tak krásný ! Škoda, že nepozval mě,“ zašeptala jedna z dívek.

„Také jsem připravena s ním odejít,“ vypálila najednou druhá.

A mladík, jako by nikoho kolem neviděl, říkal Praskovje:

„Ukrást to nejde. Je to špatný skutek.“

„Žertovala jsem, otec mi dá všechno sám.“

Od té doby lidé ani jednou neviděli lesního mladíka a Praskovju, která s ním odešla neznámo kam.

(2 2 2 .)

I V CHAOSU JE SMYSL

Život na Zemi plynul dál. Ale jiný život. Velká civilizace Vedrussů, její tradice, obřady a kultura, které existovaly desítky tisíc let, byly vyměněny za chaotické

barbarské zřízení lidské společnosti. Jeho začátkem v našem státě byla předknížecí Rus. Začalo otrokářské období a existuje až do dnešního dne."

„Na jiných místech zeměkoule byla Vedruská civilizace zničena ještě dřív ? Říkala jsi, Anastasie, pamatuji si to, že vedruský způsob života vedli lidé, kteří žili na území dnešního Německa, Anglie, Polska a pobaltských států."

„Ano, říkala jsem to. Tohle všechno byl jeden národ, jeden jazyk, jedna kultura. Podívej se pozorněji, Vladimíre, vždyť jsou si všichni navenek dokonce podobní. Nehledě na to, že po dobu více než dvou tisíc let docházelo ke krvesmilství s asijskými národy."

„Ale proč, Anastasie, proč se to tak stalo ? Říkala jsi - velká civilizace, velká kultura a tuto civilizaci raz dva zničili mečem, ohněm a šípy."

„Nezničili, Vladimíre, tady se to slovo nehodí. Dokud alespoň devět lidí, žijících na planetě, usiluje o uvědomění si božského pozemského bytí, Vedruská civilizace žije. Jenže ne devět lidí, ale statisíce stále více v sobě odhalují pravdu a mění svůj způsob života. Brzy jich budou miliony, ale před tím statisíce mají v sobě najít rozluštění tajemství. Pochopit příčinu katastrofy, která se udala."

„A co když nepochopí ? Na našich webových stránkách se mnoho lidí již ne jeden rok pokouší určit, jaké chyby se dopustilo lidstvo v Obrazném období svého života. Máme tam rubriku, která se nazývá Chyba Obrazného období. Ale lidé ji dosud nedokázali určit."

„Je spousta verzí, ale jednotná odpověď není. Možná že nebude ještě tisíc let. A možná lidé vůbec nedokážou určit tuto chybu ?"

„Dokážou. Může se to stát za den nebo za pět až devět let. Určí ji."

„Proč sis tím tak jistá ?"

„Posud' to sám, Vladimíre, úplně nedávno se o ní vůbec nemluvilo, dokonce se nikdo nepokoušel v tomto směru přemýšlet. Teď mi to říkáš sám, že mnoho lidí usiluje o rozluštění tajemství. Mysl je zapojená a jako naklíčené zrníčko najde cestu ke světlu."

„Někdy najde, možná. Lidé jsou z větší části v každodenním shonu. Tví dědové a ty máte více možností přemýšlet. Navíc vlastníte velké množství informací o minulosti, máte také své názory. Proč byste se o ně nepodělili ? Nenapověděli ?"

„Jinými slovy, Vladimíre, chceš, abych odpojila lidskou mysl ?"

„Proč myslíš, že chci, abys ji odpojila ? Jak náповěda může odpojit lidskou mysl ?"

„Když ji všichni lidé, kteří dnes usilují o rozluštění tajemství, přijmou za pravdu, ihned se zastaví práce jejich mysli. Pak budou čekat na jiné náповědy. Posypou se ze všech stran okamžitě. Děje se to také teď. Stále se lidem napovídá, co mají jíst a pít. Jak se je třeba oblékat, kde je lepší odpočívat, jak mají žít, kde mají hledat Boha. A jaký to má důsledek ? Život se stále zhoršuje. Bůh stvořil vesmír svou myslí, daroval ji také člověku. Ale někdo se stále pokouší ji zastavit."

„Takže ty znáš rozluštění, ale nechceš jej říci ?"

„Nevím, ale předpokládám."

„Tak to řekni, jaké jsou tvé předpoklady ?"

„Možná že období zmatku a chyb bylo potřebné proto, aby je lidstvo zaznamenalo a do budoucna se jich nedopouštělo. V dějinách k něčemu podobnému dochází, když lidstvo stojí před velkým vynálezem. Vynálezem vesmírné velikosti.“

„Dobrý a povzbuzující předpoklad. Tvé vyprávění o vedruské rodině, Anastasie, o Ljubomile a Radomírovi, skončilo velice smutně. Tolik se nepodobá tvému stálému optimizmu.“

„Vladimíre, proč si myslíš, že vyprávění skončilo? Život jde dál a tedy žádný příběh o životě nelze považovat za ukončený.“

„Pamatuji si, že pravnuke Nikodim odešel s Praskovjou a jeho rod pokračoval, ale je mi přece líto konkrétních lidí, Radomíra, Ljubomily a ostatních. Vyprávět o nich dál není možné. Lze mluvit jen o pokračování rodu. Pokud bys mohla něco povědět, tak to prosím pověz, Anastasie.“

„Dobře, povím o událostech, jež se staly v nejbližší budoucnosti.“

(2 2 3 .)

SEZNAMOVACÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Nastoupila doba, kdy lidé pochopili nutnost hledání svých milovaných. Dříve se jim vsugerovávalo, že zamilovaní se mají potkat jakoby z vůle osudu. Je to samozřejmě pravda, ale vždyť člověk také může řídit svůj osud. Anebo alespoň svému osudu dát znamení, co člověk od něj očekává.

A lidé začali v různých městech organizovat speciální akce, které umožňovaly dvěma polovičkám potkat se. Dokonce používali část vedruských obřadů, trochu je předělali a tak přizpůsobili současnosti.

Na podzim, když letní práce byly u konce, v různých městech se uskutečňovala velká shromáždění. Sjížděli se na ně mladí lidé a také starší, kteří zatím neměli šťastnou rodinu.

Z větší části to byli tví čtenáři, Vladimíre. Ta část, která usilovala o založení rodových statků, v kterých začne jejich šťastný rod.

Tato shromáždění probíhala dva nebo tři měsíce v různých městech. Tví čtenáři se o nich předem dozvěděli. Sjížděli se z různých měst a zemí. Někdo přijížděl na týden, někdo na měsíc. Čtenáři, kteří usilovali o vytvoření šťastné rodiny, měli velkou převahu nad ostatními. Všichni měli jeden cíl - představit si a uvědomit si, jak zařídit šťastný život své budoucí rodiny.“

„Anastasie, počkej, proč právě čtenáři měli velkou přednost? Vždyť velké množství rodin, jež nejsou mými čtenáři, mají stejný cíl. Například herci často vytvářejí páry. Jenže většina z nich se rozvádí a nejednou. Mají stejný cíl a snažení, ale šťastný život není.“

„Mluvíme o různých cílech, Vladimíre. Povolání nemůže a nesmí být životním cílem člověka. Pokud k něčemu podobnému dochází, člověk ponižuje sám sebe.“

Podívej se, existuje povolání prodavač, copak se sluší Božím synům nebo dcerám prodávání považovat za životní cíl? Nebo řídit auto, prát prádlo, nebo stále chodit do továrny, dělat stále jedno a totéž?“

„Vyjmenovala jsi, Anastasie, i když potřebné, ale přesto ne prestižní povolání. Existují ale prestižní, přesněji řečeno povolání, jichž si váží všichni lidé. Například známý chirurg nebo kosmonaut, maršál nebo prezident státu.“

„Jejich významnost je pouze v tom, že vytvářejí větší iluzi důležitosti a významnosti než ostatní. Kdo ví, možná, že člověk, jenž se stal vojevůdcem nebo prezidentem, byl záměrně nalákán zdánlivou významností jeho profese, postavením, aby se neumožnil vývoj jeho ducha, schopného konat vesmírné činy. Jejich činy nejsou pro Boha zajímavé, ale když člověk sám vytvořil rajský prostor na Zemi a stal se zakladatelem šťastného rodu, jeho činy se přirovnávaly Božím a sám se také stával bohem.“

Čtenáři, kteří přijížděli na shromáždění, měli šlechetný cíl, stejný jak u žen, tak u mužů. Jejich přednost byla v tom, že muži a ženy ve svých touhách vytvářeli svůj obraz a obraz budoucí rodiny. Když se potkávali, téma rozhovoru bylo pro oba zajímavé.

Vždyť víš, Vladimíre, jak často si v současných rodinách manželé vůbec nemají o čem společně pohovořit. Nemají společné zájmy a zaměření. Dva lidé se vezmou, žijí společně v jednom domě, ale každý si přemýšlí a sní o svém. Takoví lidé se odcizují a jejich společný život jim přináší podrážděnost.

Na shromáždění přijížděli svobodní lidé, ale i když se neznali, stejně si byli bližší než ti, co žili v manželství.

Chodili na exkurze, pořádali módní přehlídky, kterých se zúčastňovaly ženy různého věku. Potom - muži. Na těchto přehlídkách se předvádělo oblečení, které šily samy ženy, nebo koupené v obchodě.

Po večerech v parcích nebo někde na paloučcích hráli svatební hry, například „Potůček“, o kterém jsem ti vyprávěla.

Nikdo se nestyděl a neskrýval, že hledá životního partnera. Ženy, které zůstávaly bez manželů a měly děti, je braly na svatební shromáždění s sebou. Před cestou jim objasňovaly cíl cestování. Účast dětí, jejich myšlenka napomáhaly hledání. Dívej se, ukážu ti obrázek, co dělali lidé na shromážděních.

Tady je letní divadlo, sál zaplňují lidé různého věku a děti.

Každý o sobě z jeviště vypráví. Kdo je odvážnější, jde na pódium, má k dispozici pět nebo deset minut, aby pověděl o sobě a odpověděl na otázky. Občas o sobě vyprávějí žertovně. Mohou zazpívat častušku-govorušku a zatančit. Mohou se představit, jak kdo chce. Dívej se.

Na scénu vyšla asi pětadvacetiletá dívka. S moderním účesem, v přiléhavém oblečení, po dvou krocích k mikrofonu udělala salto a zasmála se. Pak se prošla scénou jako profesionální modelka po pódiu a zatočila se. Upravila účes, přistoupila k mikrofonu a vesele říká:

„Co, muži, jsem pěkná krasavice?“

V sále zazněl smích, potlesk a dívka pokračovala v žertovném vyprávění o sobě:

„Má přednost není v zevnějšku. Ukončila jsem na výbornou Akademii rodových statků. Dokážu výborně připravit jídlo, mohu vyléčit tělo z jakékoliv nemoci a ustlat neobyčejnou postel. Dokážu rodit zdravé děti...“

Nikomu se nenabízím, vyhlášuji konkurz mezi muži. Není jednoduchý. Ať se uchazeč předvede, jak chce. Zvítězí ten, do kterého se zamiluji.'

Po dívce k mikrofonu vyšel chlapec a říká:

„Dobrý den, jsem Dima. Tak se jmenuji. Je mi jedenáct let. Totiž ne úplně jedenáct, ale brzy bude, v prosinci. Má máma se jmenuje Světlana, neboli Světlana Nikolajevna. Je velice dobrá kuchařka v restauraci. Dříve tam pracovala, ale teď o tu práci přišla. Ze začátku plakala, když přestala pracovat, ale teď připravuje velice krásné stoly k různým svátkům pro bohaté lidi. Dala inzerát do novin a oni jí teď volají.

Učím se ve škole. Máma říká, že ne moc dobře, ale já vím, že dobře. Jednoduše jedničky nepotřebuji, stačí mi trojky.

S mámou jsme sem přijeli proto, abychom potkali jejího budoucího manžela a mého tátu. Tehdy se u nás vytvoří družná rodina. Moje máma je velice dobrý člověk. Je pěkná, i když se jí nedaří zhubnout. Ale stejně je pěkná. Často si po večerech s mámou povídáme, jak budeme žít v úplné rodině. Teď žijeme v jednopokojovém bytě, za který musíme platit peníze. Ale když budeme žít jako rodina, postavíme dům a zařídíme si zahradu.

Máma již dostala půdu, strávili jsme tam v létě celý měsíc. Bylo nám dobře.

Moje máma se mnou na jeviště nepřišla, stydí se. Ale já jí říkám, že pokud nevystoupíme, tak proč jsme sem jeli a utráceli peníze, které jsme šetřili na dům.

Maminko, pojď na jeviště,' obrátil se chlapec do sálu.

Ale nikdo na pódium nevyšel. Tehdy lidé, kteří seděli v sále, začali tleskat a žádat chlapcovu matku, aby vyšla na scénu.

K jevišti směřovala nevysoká, trochu silnější žena, asi třicetiletá. Postavila se vedle chlapce, zčervenala rozpaky, objala syna kolem ramen, ale nic neříkala. Pak chlapec důležitě vyndal z kapsy papírek, rozložil ho a začal číst:

„Žijeme s mámou v Brjanské oblasti ve městě Novozybkovo. Dříve tam byla radiace, ale teď je jí méně, bude ještě méně. Na tomto shromáždění jsme pod číslem 2015, pokud si někdo bude přát, může nám napsat. To je vše.'

Žena vzala chlapce za ruku a za potlesku sálu šli z pódia. Ale na kraji jeviště chlapec najednou uvolnil svou ruku a rychle běžel opět k mikrofonu:

„Ještě jsem zapomněl říct, nenapsal jsem si to, proto jsem zapomněl. Moje máma umí hrát na kytaru a zpívat krásné písně, i když smutné. Také umí kreslit. Nakreslila zahradu a dům. Já také pomáhám budovat rodinu. I dům budu pomáhat stavět. Když v našem městě byly volby, za peníze jsem lepil na plotech letáky. Brzy budou další volby.'

Sál opět zatleskal a chlapec se vrátil k mámě. Vzali se za ruce a šli na svá místa.

V sále se ihned zvedli čtyři muži a šli k mikrofonu. Jako první, trochu kulhaje, šel asi čtyřicetiletý muž. Ale z druhé strany parteru jej předběhli a u mikrofonu se octl jako poslední. Muži o sobě vyprávěli, ale přímo se nenabízeli ženě jako manželé. Jelikož na shromáždění nebylo zvykem veřejně se nabízet. Bylo třeba to udělat písemnou formou. Ale to, že vyšli na scénu, znamenalo, že si přejí seznámit se se ženou a jejím synem blíž. Když přišla řada na pokulhávajícího muže, přistoupil

„Jmenuji se Ivan. Žiji v Moskvě ve svém bytě. Brzy mi bude čtyřicet. Jsem bývalý důstojník, výsadkář. Před třemi lety jsem byl poslán do předčasného důchodu kvůli invaliditě. Přivydělávám si ve víceúrovňovém marketingu, již mě to nebaví. Ještě mám polní stan, sekyru a kotlík. Zkrátka, kolegové mi darovali výsadkářské potřeby. Toužím postavit ten stan v Brjanské oblasti u města Novozybkovo. Vedle vašeho, Dimo. Poskytnutí teritoria pro dislokaci odpracuji. Umím udělat úkryt, myslím si, že dokážu postavit také srub, jedině nevím, jak se zvládá zahrada.“

„Vím to, ukážu vám jak,“ zakřičel ze sálu Dima, jenž vyskočil ze svého místa.

Na druhý den Světlana Nikolajevna, její syn Dima a bývalý důstojník Ivan opustili shromáždění.“

„Anastasie, pověz mi, prosím, jak se vyvinul osud těchto třech lidí?“

(2 2 4 .)

OBŘAD SŇATKU PRO ŽENY S DĚTMI

„Jejich osud se vyvinul dobře. Ivan pozval Světlanu se synem k sobě na návštěvu, týden žili v jeho bytě, pak si psali. Když přišlo jaro, Ivan pronajal svůj moskevský byt za dobrou cenu a sám odjel do města Novozybkovo. Postavil svůj stan vedle stanu Světlany a Dimy. Jako bývalý výsadkář měl všechno pro život v polních podmínkách. Dokonce polní vyhřívač stanu.

Ivan nadšeně začal kopat základy budoucího domu. S ještě větším nadšením mu pomáhal Dima, který přijížděl s mámou o víkendu. O prázdninách všichni tři začali žít ve stanech. Každý večer se scházeli u ohně a probírali projekty budoucího statku.

Jednou, když bylo na čase jít spát a oheň dohořival, Dima řekl:

„V normálních rodinách muž a žena spí v jednom pokoji, jejich děti v jiném. Mohl bych spát ve tvém stanu, Ivane, a ty s mámou v našem?“

„Ale my zatím nejsme manželé,“ namítla Světlana.

Ivan se zvedl, podal ruku Světlaně, aby jí pomohl vstát, a svátečně, s trochou chvění pronesl:

„S tebou, překrásná bohyně, a s naším šikovným synem bych dokázal vytvořit prostor Lásky navěky.“

Světlana mu tiše odpověděla:

„Jsme připravení ti pomáhat ve velkém tvoření.“

Dima vyskočil a zatleskal do dlaní, pak uskutečnili pod hvězdným nebem obřad sňatku, zároveň také obřad osvojení a Dima se stal Ivanovým vlastním synem.“

„Možná jsi chtěla říci, Anastasie, že se stal adoptivním?“

„Stal se vlastním synem. Ivan se stal Dimovým vlastním otcem.“

„Ale jak se to mohlo stát, Anastasie? Vždyť je to v rozporu se všemi biologickými zákony.“

„Ale neodporuje to Nebi. Vedrussové znali zákony Nebe. Ivan, Dima a Světlana znali vedruský obřad sňatku pro ženy, které již mají děti. A uskutečnili ho.“

„Jaký obřad ? Odkud jej znali ?“

„Ty jsi ho popsal.“

„Nic takového jsem nepsal.“

„Vždyť vyprávím, Vladimíre, o událostech, které se stanou v budoucnosti. A obřad ještě popíšeš. Povím ti o něm.“

Největší silou v tomto obřadu je myšlenka a přání třech lidí společně vytvářet budoucnost. Hlavní roli v přípravě hraje žena. Musí dokázat vysvětlit dítěti nutnost žít v rodině, mít otce a společně s ním vytvářet statek, budovat dům, sázet stromy. Když u dítěte vznikne takové přání, je třeba jej zapojit do hledání budoucího manžela a otce. Každá matka zná své dítě lépe než kdokoliv jiný, nějaký jediný způsob, jak dosáhnout chtěného výsledku, neexistuje, u každé matky bude jiný, důležité je dosáhnout cíle.

Mnohé děti zdaleka ne vždy budou mít přání, aby se u maminky a v jejich domě objevil nějaký člověk. A pokud u dítěte nevznikne přání mít otce, hledat jej společně s mámou, je lepší nikoho do domu nepřivádět.

Role matky je hlavní jenom v přípravě k tomuto obřadu. V okamžiku jeho uskutečnění bude hlavní energetickou silou myšlenka dítěte.

Pokud se muž a žena rozhodnou žít společně a její dítě je ještě úplně malinké, mohou žít společně bez uskutečnění tohoto obřadu do té doby, dokud dítě nevyroste a neuvědomí si podstatu rodinného života. O jeho uvědomělé chápání mají společně usilovat muž a žena. Pokud dítě, které dospívá, bude vnímat svého nevlastního otce jako vlastního, stejně je potřeba tento obřad uskutečnit. Jelikož je schopný udělat příbuznými duchem a krví adoptivního syna a dceru. Tento obřad má obrovský pozitivní účinek jen tehdy, když se uskutečňuje na půdě rodového pozemku. A nezáleží na tom, zda jej jako první začal zařizovat muž nebo žena. Důležité je, aby se jim líbil, v první řadě dítěti.

Obřad se má uskutečňovat pod širým hvězdným nebem. Má hořet oheň nebo tři svíčky. Světlana a Ivan měli štěstí: při jejich vzájemně projeveném přání budovat společně život byla na nebi spousta hvězd, ještě hořel oheň a oni nemuseli čekat na další noc, ihned se vzali. Udělali všechno správně.

Ivan a Světlana stáli před Dimou. Ivan se podíval na hvězdy a jako první promluvil: „Tady, na půdě rodového statku, chci náš rod přivést ke šťastnému životu. Vystavět dům a založit zahradu.“

„Prosím tě, Dimo, dej mi tvůj souhlas, abych si navěky vzal tvou matku a ty ses stal mým vlastním synem.“

„Budu velmi šťastný, pokud ty, Ivane, budeš žít s mámou a se mnou. Dokonce se možná začnu lépe učit. A mohl bych ti říkat tati ?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Ivan.

Pak začala mluvit Světlana:

„Děkuji ti, synku, že jsi mi pomohl najít manžela. Chci mu být věrnou manželkou.“

Žena má pečovat o manžela. Dovol mi, synku, abych zahrnula svou péčí Ivana, tvého otce.'

„Samozřejmě, mami, určitě se starej o Ivana. Také o něj budu pečovat. Co kdybychom koupili tátovi novou protézu? Viděl jsem, jak svou starou omotává lepicí páskou.'"

Slova v obřadě nemusejí být stejná. Důležitou je myšlenka, kterou mají uslyšet planety, jež se nacházejí nad oddávajícím se párem, jejich dítětem nebo dětmi. Na to je potřeba, aby každý zúčastněný z předem připravené nádoby s širokým otvorem, například sklenky nebo hrnku, upil neméně než tři doušky vody, pak ji nalil na svou dlaň a omyl si vlasy. Pak si všichni tři lehnou na trávu, nejmíň na devět minut, hlavy k sobě. Vezmou se za ruce, dívají se na hvězdné nebe a pomyslně prosí planety, aby jim pomohly vybudovat šťastný život rodu a poprosily lásku, aby se ubytovala na jejich rodovém statku. Stane se to, pokud všichni tři budou mít upřímnou a silnou myšlenku.

Láska nemusí být v okamžik sňatku silná. Stačí vzájemné sympatie nebo zamilovanost. Rozhodně k nim přijde silná láska. Například u Vedrussů vždy vznikala za rok nebo dva.

Tento obřad má velkou sílu a není okultní. Až astronomové a psychologové vrátí alespoň část znalostí, které vlastnili lidé v minulosti, pochopí jeho kosmický význam.

Vladimíre, pochopil jsi? Účastní se jej rostliny, voda, Země, planety a lidská mysl, která splývá v jedno lidské přání, směřuje živly a božskou podstatu vesmíru pro blaho člověka.

Již víš, Vladimíre, v jak těsném vzájemném spojení s planetami jsou bylinky a květiny, broučci a všechno živé na Zemi. Příliv a odliv vody se uskutečňuje pod vlivem planet.

Život člověka se také v mnohém utváří pod vlivem planet, ale v tomto případě, při uskutečnění takového obřadu, myšlenky třech lidí, jež splynuly vjedno, posílají planetám úkol nebo prosbu, aby je spojily pro blaho. Taková prosba člověka, jejíž cíl odpovídá Božímu programu, je pro planety velkým darem, jsou hrdé na sebe i na člověka. Jeho uvědomělé oslovení přivádí v nebi množství planet do nadšeného, blaženého zrychlení. Nebeská tělesa, jež se v takovém okamžiku nacházejí nad ležícími lidmi, uzavřou mezi sebou tajnou dohodu pomáhat lidem v jejich činech.

Toto objevil volchv, který o tom přemýšlel devadesát let. Pozoroval planety, porovnával je s lidskými činy.

Když se volchvové pokoušeli uvědomit si tento obřad, došli k závěru, že planety prostřednictvím nějakého zázraku, nebo síla kosmických energií vymazávají z lidské paměti nepříjemné vzpomínky z minulosti a uvolňují místo pro nové světlé pocity.

Všechny tyto energie nadšeně sbližují tři lidi.

Mluvil jsi o telegonii, o tom, že dnešní věda ví, jak se nějaké energie zúčastňují vytváření materiálních těl zvířat a lidí. Všimni si, jde o energie, okem neviditelné, nejsou součástí viditelné materie, ale jejich síla je mocná. A jejich účinnost je v moci člověka. Když konají z vůle člověka, jejich působení je stokrát silnější.

Je důležité poznamenat, že tento obřad zabraňuje zásahu předchozího vztahu do současného, odstraňuje všechny energie starého svazku a nový vztah obdaří čerstvou silou a životem."

„Neuvěřitelné, úplně kratičkový obřad a má tak neobyčejný účinek. Sbližuje lidi."

„Kratičkový? Vladimíre, uvažuj pozorněji. Příprava na tento, jak jsi řekl, kratičkový obřad, občas trvá ne jeden rok. Předchází mu dva důležité aspekty.

Například první: matka má připravit své dítě. Pak si všimni, Vladimíre, následujícího: Ivan nejdřív řekl, že chce postavit svůj stan na jejich pozemku a že poskytnutí místa odpracuje na hospodářství.

Tento postup pochází z jiného zvyku. Každý bezzemek, dříve se tak říkalo již nemladým svobodným mužům, musel jednou za rok v průběhu měsíce pracovat na hospodářství ženy, vdovy, jež žila osaměle nebo s dětmi. Nepovinně celý měsíc u jedné vdovy. Bezzemek mohl být týden u jedné ženy, pak se nechat najmout jinou. Tento zvyk, samozřejmě, neexistoval proto, aby se pomáhalo samotné ženě v hospodářství. Jeho cílem bylo seznámit mezi sebou lidi a pomoci jim ve vytvoření rodiny. Bezzemek přicházel ke vdově a říkal:

„Hospodyně, hledám práci. Možná, bys něco pro mě měla?"

Pokud se muž ženě nelíbil již od prvního pohledu, odpovídala mu:

„Všechny práce na hospodářství jsou udělány. Navíc, zatím nemám čím platit."

Pokud se muž ženě líbil, dávala mu nějakou práci na den nebo na dva. Pak mu ještě dávala nějaké úkoly. Není důležité jak dovedně a hbitě plnil svou práci, hlavní bylo, zda se lidi líbili jeden druhému, nebo ne.

Pokud ano, žena mohla poprosit muže, aby zůstal déle než měsíc. Po roce společného hospodaření se mohli vzít nebo se rozejít."

„Řekni mi, Anastasie, mají jít lidé, kteří se vzali, po tom obřadu na matriční úřad?"

„Konvence, pokud jsou nutné, lidé uskutečnit mohou, ony již nikdy nedokážou zabránit tomu hlavnímu."

(2 2 5 .)

ŽENY Z VYŠŠÍ SPOLEČNOSTI

Když jsem dopisoval předchozí kapitulu, pomyslel jsem si: takový obřad by se úspěšně použil i v naší době. Dnes se v mnohých oblastech Ruska lidé, většinou jsou to čtenáři knih ze série Zvonící cedry Ruska, shromažďují do skupin, berou si po hektaru půdy, zakládají tam zahrady, staví domy, zařizují svou malou vlast. Dělají to zpravidla s rodinami. Ale je v těchto skupinách také velké množství osamělých žen.

Nejčastěji jsem býval v osadě u města Vladimíru. V této osadě se teď staví kolem šedesáti statků. Již dospívají děti, které se tam narodily. Ale jsou tam také osamělé ženy. Vzaly si hektar a občas s pomocí dětí nebo samy zakládají svůj statek. Umíte si to představit? Žena sama staví dům, sází stromy. Nezařizuje nevelkou chaloupku na šesti arech, ale buduje skutečný statek. Je to pro ně obtížné? Ve finančním slova smyslu ano. Zním jednu ženu, která pronajímá svůj moskevský byt a za získané peníze staví dům v poli.

Pro nedostatek prostředků si někdy nemůže dovolit práci zedníků a z větší části ji dělá sama. Dělá to s radostí. Má cíl.

Radost z postupu k cíli, byť dokonce pozvolného, kompenzuje těžkosti a ty vypadají jako zanedbatelné.

Když jsem se seznamoval s informacemi přicházejícími z různých osad, došel jsem k závěru, že je třeba neprodleně napsat o nich knihu. Bude to vsutku historická kniha. Naši potomci musí vědět, jak a kdo začínal budovat jejich novou šťastnou civilizaci.

Ale prozatím jsem poprosil manželku jednoho ze zakladatelů osady Rodnoje ve Vladimírské oblasti, aby mi popsala svobodné ženy a jejich činy. Tady je jejich charakteristika:

„Evženie T. - narodila se v Moldavsku, 53 let, geolog, krasavice, její úsměv strčí do kapsy ty hollywoodské. Do Malachovky u Moskvy, kde má svůj byt, nejezdí. Říká, že její domov je tady.

V roce 2003 se přijela podívat. Šla do lesa na houby.

„Varovali mě,“ vypráví Evženie, „že tento les je zvláštní. Odpověděla jsem jim, že jsem geolog, nezabloudím. Chodila jsem v kruhu o poloměru tří kilometrů 12 hodin! Přišla jsem o půlnoci s pohmožděnými nohama. Pochopila jsem, že je to mé místo! Pronajala jsem svůj byt v Malachovce za 10 500 rublů. Za tyto peníze jsem začala stavět. Najala jsem si dům ve Studentovu, poblíž mého pozemku, v peci se netopilo 10 let, dům se nachýlil. Z komínu jsem vyndala hnízdo - nešlo zatopit v peci. Přezimovala jsem na vesnici sama. Občas jsem chodila do Konjajeva na návštěvu. Šetřila jsem dříví a topila jsem ob den. Na podzim jsem udělala základy a postavila parní lázně, 4x4 metry. Po celou zimu jsem ucpávala skuliny domu koudelí. Teď poznám zvuk padajících sněhových vloček. V domě jsem chodila v trojích kalhotách, ve třech svetrech, bundě a čepici. Ale venku jsem lehce oblečena - pracuji. Na jaře jsem nožem seškrabala ze srubu zbytky kůry. Teď je dům jako vyhoblovaný. Slyším, jak taje sníh. Potřebuji kamnáře. Teple se oblékám, беру udici (bez háčku) a jdu k rybníku, kde muži chytají ryby. Spouštím svou udici do otvoru v ledu (nedej bože, aby muži viděli mé „náradí“) a dávám se s nimi do řeči - „lovím“ kamnáře. Pokud potřebuji traktor, jdu na silnici a zastavuji první, který uvidím.“

V zahradě má pořádek, všechno jí krásně roste. Během prvního roku udělala záchod a letní kuchyň z pleteného proutí. Když už nemá nic k jídlu, jí kaši s rybím tukem. Vaří výborně. Svou aktivitou všechny ohromila, dokonce ne každý místní obyvatel to vydrží, ale dům již stojí! Říká to, co si myslí.

Ljubov E. - pochází z Dálného východu, 58 let, 27 let žila v Permu, 20 let - v Cymljansku v Rostovské oblasti, ichtyolog, pracovala jako ochránce ryb, teď je v důchodu. Matce je 84 let, starší syn, 30 let, žije v Permu (má dvě děti), mladší, 18letý, žije v Cymljansku.

Letos Ljubov začala zpětně odpočítávat čas, říká, že teď jí bude 57. Statek začala zařizovat na podzim roku 2003. Přijela na 10 dní, pokosila plevel, zasadila ohradu (jedle, borovice, břízy, osiky, lípy, javory). Pozemek má v naprostém pořádku.

V zimě přivezla 50 000 rublů - všechny máminy úspory, postavila srub, pokryla ho lepenkou. Na jaře přijela s bývalým manželem, svezl ji cestou do Permu. Na pozemku pracovali společně. Říká: ‚Kdyby to tak bylo dříve, neopustila bych ho...‘ Přijela v létě, 6. července (moc pospíchala, chtěla stihnout svátek Ivana Kupala). Moc miluje svátky, zpívá, hraje na kytaru, tančí. Její důchod je 2 000 rublů. V práci přes léto dala výpověď, s penězi vystačí, potřebuje jen na cestu. Pomohli jsme jí obstarat cihly, cement, stavební dříví. Během měsíce sama udělala základ pece, základ srubu, sloupky pod trámy, utěsnila celý dům udělala přístřešek, postavila letní pec. Tahala na kolečku kameny, písek, šterk. Mysleli jsme si, že to nedokáže, ale zvládla to ! Zesílila, zhubla, dokáže přeplavat jezero tam a zpátky (dříve to nezvládala). Omládla asi o 10 let (toužila aspoň o rok). Oči jí září, na tváři má stálý úsměv, přátelí se a vychází se všemi. Dům buduje pro sebe, pro mámu, s kterou se na jaře chystají nastěhovat. Chce, aby syn s vnoučaty mohl přijet z Permu aspoň na návštěvu, pak se uvidí. Peníze nejsou a není, odkud by přišly. Má starodávné italské housle, otec je dovezl po válce, před 15 lety je experti ocenily na 10 000 - 15 000 \$, minimální částka, protože nejsou restaurovány. Má velkou naději, že je prodá, jsou funkční, nejen pro muzeum. Pokud se prodej podaří, všechno půjde rychleji, pokud ne - na vše zůstane sama. Ale podlahu a strop bez prken neudělá. Dělá si starosti, že jí chybí peníze, ale dům staví. Přijede v září, opět na měsíc. Přes zimu byla v Permu u vnoučat. Jen tak si zajela na své pole najeden den (aby se jím trochu prošla, chvíli postála), nehleděna to, že existovalo přímé vlakové spojení do Roštová...

Natalia D. - pochází z Vologdy, přijela z Moskvy, má dvě děti - holčičky – 2 roky a 5 let.

Od konce května žije ve stanu. Je rozvedená, chce děti odvézt z města, aby je nezpracovával systém. Léto je chladné, deštivé. Žádné stížnosti. Zavezli jsme jí starou maringotku, všechno v ní seškrábala, vyčistila, moc si ji přeje obednit a zateplit. Nakupuje prkna. Peníze nemá, manžel dává dětem na stravu. Žena žije s dětmi, vydělává práci na poli a pomáhá mužům na stavbě. Touží zůstat v osadě, pokud se to nepodaří tuto zimu, tak alespoň příští. Studuje všechny možné projekty domů, které by mohla postavit sama (dům z vepřovice, zemljanka). Děti jsou klidnější, veselejší.

Když vchází do domu Ljuby E. a vidí, co ta dokázala udělat, říká: ‚Pokud jsi to zvládla ty, dokážu to také já, vždyť jsem mladší, silnější.‘ Dokáže to !

Vždy se usmívá, nádherně zpívá. Vzdělání - vyšší. Má krásnou duši.

Promiňte mi přílišné emoce, mám je všechny moc ráda...

Naděžda Z. - Jarmárka z Běloruska. Po Černobyli žila v Azovu, rok - v Pareckom u Suzdalu (dokud čekala na půdu), poslední rok žije v Konjajevu (v cizím domě).

V létě začala stavbu svého domu. Dvě dospělé děti zatím žijí v Moskvě. Pozemky si vzaly dcera a sestra z Běloruska. Chtějí být všichni pohromadě. Manžel a děti pracují, Naděžda se zabývá hospodářstvím, řídí stavbu a buduje dům. Řadu let tančila v profesionálním souboru, má držení těla baletky, když veze kolečko s hnojivem, člověk se kochá pohledem ! V hospodářství má 2 psy, 4 kočky (kvůli myším), králíky, slepice (smirnovská odrůda, jež byla uchována

v době revoluce na chutorech), kozu, holuby. V domě - moře všemožných květin, obyčejných a také exotických. Má encyklopedické znalosti ve všech oblastech, které potřebuje.

Manžel a děti ji podporují, ale všechno musí dělat sama, oni zatím mají jiný život. Pevně a s jistotou buduje budoucnost. Nedávno si zlomila pravou ruku (spadla z kola, které jí k padesátinám darovaly děti, aby všechno stihala). Přestávku si udělala najeden den. Další den již obracela seno (pro zvířata na zimu). Teď hobluje a natírá prkna. Na otázku: „Jak?“ odpovídá: „Jednou levou.“ Vždy usměvavá, je duší kterékoliv party, miláčkem všech, studnice moudrosti, náš konzultant. Je drobné postavy, štíhlá, opora celé rodiny. Všechno stíhá: dům, stavbu, zvířata, zahradu, zavařeniny a jaké má ovocné likéry !!! Nemá byt ani dum, do kterého by se mohla vrátit. Ten, který má v nájmu, musí na podzim uvolnit, vracejí se hospodáři. Trávit zimu bude v novém domě !!!"

Tyto informace jsem dostal před rokem. Teď všechny hrdinky, o nichž jsem se zmínil, již postavily domy, nepomýšlejí na to, vzdát se svého cíle. Zřejmě, právě o takových ženách se říká: „Letícího koně zastaví, do hořící jizby vejde.“ A já bych dodal: „Statek sama postaví, muže do věčnosti uvede.“ Ale kde je tento její muž? Jak se s ním potká, pokud se od rána do večera věnuje svému velkému dílu?

A kolik mladých žen v různých koutech země touží po tvoření rodového statku! Bylo by dobře, kdyby před jeho tvořením našly své průvodce životem.

Pomyslel jsem si, co kdybychom organizovali databanku, v níž budou údaje o takových ženách, a muži, jako dočasní pracovníci, je budou navštěvovat? Možná, že si dokážou vybrat osudem souzeného. Ne muži si mají vybírat, ale ony - muže.

Existuje výraz „žena z vyšší společnosti“, čímž se míní žena, která má volný přístup na elitní mejdany bohatých a významných lidí. Ale jaký je to vyšší svět, když společnost z nich nemá žádný užitek, mimo drbů na stránkách bulvárního tisku? Ale když si člověk vezme ženu z elitních mejdanů, podle slov mnohých mužů, nemá nic kromě vrtochů a přehnaných požadavků.

Já si zase myslím, že ženy z vyšší společnosti jsou ty vdané nebo svobodné ženy, které dnes staví rodové statky a chystají se v nich rodit zdravé děti, nebo je předat svým již narozeným dětem.

Takové ženy můžou být jedině užitečné, jak pro jednotlivé muže, tak pro stát celkově. Děti, které porodí, budou ztělesňovat budoucí civilizaci.

A tisíckrát měl pravdu Anastasiin dědeček, když hovořil o potřebě řešit otázky rodiny na státní úrovni. Jak se řeší dnes, vědí nejlépe ruské rodiny, a nejen ruské.

Nějak je třeba vyřešit otázku uskutečnění akcí, které by pomohly těmto ženám, přesněji, pomohli mužům, aby se seznámili se ženami, jež zvelebují svou malou vlast.

Obracím se na administrátory internetových stránek anastasia.ru, aby popřemýšleli, jak se dá na webových stránkách vylepšit rubrika seznámení. Aby každá svobodná žena a muž z mých čtenářů na nich mohli umístit své adresy a kontakty. Těm, kdo nemá počítač, připomínám, že téměř v každém městě je internetová kavárna, kde se dá přečíst sdělení na webových stránkách, a také poštovní oddělení, která poskytují internetové služby.

Ze své strany tady oslovím muže všech zemí, kde vycházejí mé knihy, a poprosím všechny překladatele Evropy a Ameriky, aby jej zvlášť zdůraznili.

Vážení pánové, mnozí z vás, obzvlášť ti, komu se nevydařil rodinný život, by si přáli poznat tu jedinou ženu, s kterou se dá získat radost rodinného života. Ale kde se dá najít taková žena ? Téměř jediný způsob - početné seznamovací agentury. Avšak všimněte si, že téměř všechny na první místo dávají vnější předpoklady, věk, a jen trochu se zmiňují o povaze a životních záměrech. Dokonce toto „trochu“ není nijak prokazatelné v realitě. Ale skutečnost... Objevily se ženy, které otevřeně nabízejí své mládí, krásu a úsměv, jsou připraveny s vámi podepsat svatební dohodu, pokud jste bohatý a můžete je zabezpečit hmotnými majetky.

V Moskvě již existují kavárny, kde se scházejí krásné zájemkyně o bohaté ženichy. Není na tom nic nového. „A co je na tom špatného ?“ pomyslí si někteří muži. „Mám dost prostředků a mohu si dovolit podepsat svatební smlouvu s mladičkou krasavicí. Ať mě oblažuje v posteli a ať mi závidí na společenských mejdanech, vždyť když jsi v kontaktu s mladými, mládneš také sám.“

Souhlasím s tím, ale je tady jeden háček. Na co myslí a po čem touží vaše mladá konkubína ? Vždyť je živý člověk, schopný se nechat uchvátit nebo zamilovat, a objekt její lásky nikterak nejste vy. Vzniká tady přání se vás zbavit, jako překážky na cestě ke štěstí. Třeba nesáhne po objednavce vaší vraždy, i když, jak je známo, se podobné věci stávají, třeba vám nepřisype do ranní kávy nějaký jed, stačí myšlenka, dokonce podvědomá, abyste byl odstraněn. Tedy, pokud si myslíte, že přivádíte do domu hodnou a laskavou krásku, ve skutečnosti ubytováváte ve svém domě jedovatou zmiji. Rozdíl je jen v zevnějšku, proto místo toho, abyste zmiji umístil do akvária s pevným sklem, dáváte ji vedle sebe do postele.

Možná, že jako protiklad zhoubným jevům našeho života se objevily ženy, zvěstovatelky nového šťastného života. Ony, budoucí rodové statky, nestaví jen střechu nad hlavou, ale zakládají začátek nového života. Začátek !

Umírající miliardář duševně okřeje, získá mládí, když pozná takovou ženu. Úspěšný byznysmen bez ní chřadne. Peníze neprodlužují život, ale myšlenka vaší milované a prostor Lásky, vytvořený společně. Nejenže prodlužují, ale dělají život věčný, vytvářejí podmínky pro brzké a uvědomělé převtělení.

I kdybych napsal jakákoliv slova, i kdybych uvedl jakékoliv argumenty, nedotknou se vašich srdcí tak, jak se jich může dotknout seznámení s těmito ženami. Zkuste poznat pozemské bohyně věčnosti.

A možná, že se vaše setkání bude podobat tomu, o kterém vyprávěla Anastasia.

SETKÁNÍ ZA TISÍCE LET

„Jednoho dne přijela na shromáždění dívka jménem Ljuba, bylo jí kolem pětadvaceti let. Měla na sobě jednoduchou sukni pod kolena a lněnou blůzku s výšivkou. Na rameně nevelká kabelka, moc oblečení neměla. Dívka šla ulicí v naději, že najde nějaké ubytování. V průběhu shromáždění byly všechny pokoje v hotelích a penzionech předem rezervovány. Navíc dívka neměla peníze na drahé hotelové pokoje, proto si hledala jednodušší ubytování. Ale v průběhu seznamovacích shromáždění nebylo jednoduché najít si ubytování v soukromí. Bez velké naděje na úspěch se Ljuba obrátila na ženu, jež vyšla z vrátek jednoho domu:

„Dobrý den. Řekněte mi, prosím, našlo by se ve vašem domě místo pro nocleh? Potřebovala bych co nejlevnější.“

Žena jí odpověděla:

„Zbytečně hledáš, děvenko, všechno je již obsazeno. Všichni přijíždějící si ubytování obstarávají předem prostřednictvím ubytovacích agentur. Neztrácej zbytečně čas, radši jdi na nádraží, protože přijdeš o místo na sezení i tam.“

„Děkuji vám, zřejmě dám na vaši radu,“ odpověděla Ljuba a šla ulicí k nádraží.

„Počkej, děvenko. Pojd' sem,“ zavolala jí žena a Ljuba se k ní vrátila. „Víš co, zkus zaklepat nebo zazvonit o čtyři domy dál. Na vrátkách je zvonek, zmáčkní tlačítko. Možná, že vyjde stará žena, jež se podobá ježibabě, nos má zahnutý jako hák. Můj manžel říká: Řekyně jsou v mládí všechny krasavice, ale ve stáří se podobají ježibabám. Tak ji popros, aby tě ubytovala. Dříve, když její muž byl naživu, pouštěla k sobě mnoho lidí, ale od té doby, co zemřel, již tři roky nikoho nebere. Ale zkus to, popros ji, možná, že tě pustí.“

„Děkuji vám, zkusím to,“ řekla Ljuba a šla k domu, na který ukázala žena. Zazvonila jednou, za minutu podruhé, ale nikdo nevycházel. Po deseti minutách vrzly dveře a z domu vyšla shrbená stařenka. S námahou šla cestičkou, ovinutou vinnou révou, otevřela vrátka, a aniž by pozdravila, promluvila:

„Proč se dobýváš do vrátek, děvče?“ zeptala se nespokojeně.

„Chci vás požádat o nocleh. Jedna dobrá žena, vaše sousedka, mi to poradila.“

„Není dobrá, udělala si z tebe legraci. Již dávno nikoho nepouštím do domu.“

„Já vím, o tom mi také pověděla. Ale za celý den se mi nepodařilo najít ubytování a rozhodla jsem se zkusit štěstí u vás.“

„Rozhodla ses zkusit štěstí. Nebudeš mít u mě štěstí. Všichni jste sem přijeli pro štěstí. Také ses, jako ostatní, přivalila hledat ženicha?“

„Chci potkat svého osudem souzeného. Prosím, odpusťte mi, že jsem vás vyrušila, půjdu na nádraží, tam přenocuji.“

Začalo poprchávat a stará žena zabrumlala:

„Hotové neštěstí s těmi děvčaty. Neštěstí. A ještě začalo pršet. Dobře, umístím tě v zahradě pod přístřeškem. Je tam houpací síť, lavička a hřebíky, aby sis mohla pověsit oblečení. Za každou noc mi budeš platit pět set rublů.“

„Pět set ?“ podivila se Ljuba.

„A co sis myslela ? Přijela jsi snad k příbuzným na návštěvu ?“

„Souhlasím s pěti sty. Jenomže jsem tady chtěla být deset dní. Ale to nevadí, budu jen pět. Souhlasím s vašimi podmínkami, babičko.“

„V tom případě pojďme, podíváš se, kde budeš spát, a peníze mi budeš platit každý den předem.“

Uběhlo pět dnů a ráno Ljuba začala pečlivě skládat svou skromnou výbavu do tašky. S námahou, opírajíc se o hůl, k ní přišla stařenka.

„Balíš se, děvče ? Odjíždíš ?“

„Ano, babičko, pět dní již uběhlo.“

„Uběhlo. Koupila sis jízdenku ?“ zeptala se stařenka a posadila se na lavičku.

„Ano, mám zpáteční. Mohu ji využít až za pět dní, ale možná, že se mi povede ji vyměnit na dnešek nebo na zítřek.“

„Nepovede se, podívej, co přijelo lidí. Víš co, bydlí tady ještě pět dnů, do data na jízdence.“

„Nebudu tady moci bydlet. Nemám čím zaplatit.“

„Nemáš čím zaplatit, tak neplať, bydlí zadarmo.“

„Děkuji vám, babičko.“

„Říká mi „děkuji“, stejně ve tvém ubytování není žádný smysl.“

„Proč ?“

„Pozorovala jsem tě. Takhle se dnes ženichové nehledají. Nač vstáváš za úsvitu ? Všichni ženichové za úsvitu ještě spí. A spát jdeš brzy. Zrovna začínají mejdany a ty se ukládáš. Všichni ženichové se baví do půlnoci, Ty v deset hodin už spíš. Oblékáš se jako jeptiška, vůbec se nemaluješ. Takhle se dnes ženichové nehledají.“

„Připravuji své tělo, babičko, na setkání s osudem souzeným, proto se snažím dodržovat režim. Nemaluji se proto, aby mě mohl poznat.“

„Poznat ? Jsi nějaká divná, děvče.“

„Máma mě to také říká. Ale nedokážu si s tím poradit. Často se mi zdají sny, jak mě hledá po celém světě a nijak nemůže najít.“

„Sny ? Zdají se ti ? Tady se také zdály ?“

„Ano, již dvakrát. Jednou se mi zdálo, že se jakoby procházím velkým sadem, on tam byl také, ale nemohli jsme se k sobě dostat. A jako bych slyšela jeho hlas, stále mě volal: „Kde jsi ? Kde jsi ?“.“

„Slyšela ? Hlas ? Zřejmě bys měla jít k doktorovi, holka. To jsou věci, nasadila si takového brouka do hlavy o svém souzeném, že dokonce slyší hlasy ve spánku.“

„Občas se mi zdá, že jsem s ním někdy velice dávno žila. Měli jsme děti a vnoučata.“

„Žila ? Měli jste děti ? Cožpak, děvče, mohla bys také popsat jeho zevnějšek ?“

„Ano: je o půl hlavy vyšší než já. Má hnědé oči, laskavý úsměv a mezi zuby nevelkou mezeru. Má důstojnou chůzi.“

„Mezera ? Chůze ? A co, když tě osloví nějaký jiný ?“

„Také oslovovali. Máma mě pokaždé nadává, říká, že kvůli mým snům zůstanu na ocet.“

„Zůstaneš na ocet ? Samozřejmě, že zůstaneš. S takovými sny nikdy nepotkáš ženicha. Víš co, holka, něco ti povím. Dnes večer si vem moji barevnou šálu. Nahod' ji na ramena, co nejmoderněji si ji uvaž a projdi se po nábřeží co nejpozději.“

„Děkuji vám, babičko, za péči. Ale přes blůzku si šálu dát nemůžu. Vyšla jsem na ni ornament. Viděla jsem ho ve snu. Že jsem se v blůzce s takovým ornamentem někdy v minulosti se svým souzeným procházela sadem.“

„S ornamentem ? Procházela ses ? No, holka, ty jsi... Ať bůh je tvým soudcem. Tam na stole u domu je mléko, upekla jsem placky, najez se, jdu k sousedům.“

Stará žena odcházela s námahou. Pod vousy si brumlala: „Pustila jsem ji na stará kolena. Jsem hloupá. Pustila jsem a teď si kvůli ní dělám starosti. Přemluvím syna od sousedů, aby se jí trochu dvořil. Ano, dvořil. Jenže ten je černovlasý, ona ale potřebuje rusovlasého s mezerou, sousedé takového nemají. Pustila jsem ji pro své trápení.“

Ljuba se po ránu trochu prošla parčíkem. K obědu si koupila pirožek s bramborovou nádivkou. Když šla kolem restaurace, ze dveří vycházela skupina mužů. Smáli se a vesele si povídali nějakým cizím jazykem. Viděli Ljubu a oslovili ji ve svém jazyce, jenže ona nepochopila cizí řeč a šla dál. Muži ihned oslovili jiné dívky.

Ale najednou, aniž by se otočila, pocítila, jak se od skupiny cizinců někdo oddělil a jde za ní. Přesně věděla, že jde právě za ní. Dokonce počítala jeho kroky, své nezrychlovala, z nějakého důvodu se jí srdce chvělo. Pocítila za sebou jeho dech a najednou cizinec, jdoucí za ní, pronesl nepochopitelným jazykem:

„Mit dir, die wunderschöne Göttin,
dürfte ich den ewigen Raum der Liebe schaffen.“

*/překl. z něm.: S tebou, překrásná bohyně,
bych dokázal stvořit prostor Lásky navěky/*

Ljuba nerozuměla německým slovům, ale z nějakého důvodu zašeptala:

„Jsem připravena ti pomáhat ve velkém stvoření.“

Stál před ní mladý muž, o půl hlavy vyšší než ona. Rusovlasý, s hnědýma očima, s laskavým pohledem a mezerou mezi zuby. Natáhl k ní ruce a Ljuba, téměř v bezvědomí, se přitiskla k jeho hrudi. Objal chvějící se tělo, jako by ji znal celou věčnost.

Neviditelné planety se ve výši zachvěly nadšením: o, kolik shod okolností musely vytvořit, kolik osudových nití v staletích, musely pospojovat ! Ale podařilo se to ! Setkali se a objali se !

Radomír s překrásnou Ljubomilou. A ať si nepamatují na minulost, jejich duše vytvoří překrásnou budoucnost.

Lidé na pláži se divili: proč mladík s dívkou vytvářejí na písku nějaký výkres nebo kresbu ? Mluví různými jazyky, ale jako by si rozuměli. Jednou diskutovali o tom,

co nakreslili, podruhé projevovali nesouhlas nebo najednou s něčím nadšeně souhlasili.

Radomír a Ljubomila, uchvácení kresbou, také nevěděli, že na písku kreslí nádherný projekt, který vytvořili před svým sňatkem před pěti tisíci lety.

„Tady musí být rybník, kulatý,“ svým jazykem sdělil Radomír a vyryl v písku jamku.

„Vůbec ne,“ šeptala Ljubomila, „rybník má být oválný,“ a opravovala kruh na oval.

„Ano, oválný rybník bude lepší,“ souhlasil s ní Radomír, jako by si na něco vzpomněl.

Večer přišli do domu, v kterém byla ubytována Ljubomila. Poprosila babičku, aby s ní její společník mohl na chvíli zůstat před spaním. Paní domu souhlasila.

S úsměvem usínala Ljubomila v houpací síti, on seděl na lavici, lehce pohoupával síti a větví opatrně odháněl muchničky. A tiše, tiše něco zpíval.

Z okna domu, lehce poodhalivši záclonu, se na ně dívala až do úsvitu stařenka.

Ráno stál na stolku před domem džbán s mlékem, přikrytý bílou látkou, a placky. Byl tam také vzkaz, napsaný stařeckou rukou:

„Odešla jsem za svými záležitostmi. Dva dny budu pryč. Hlídejte dům a bydlete ve velkém pokoji. V ledničce najdete jídlo...“

Ljubomila a Radomír odjeli spolu, ale kam? Staletí ukážou, kde se znovu vzbudí jejich rod.“

(2 2 7 .)

ANASTASIIN SŇATEK

Když jsem se loučil s Anastasiiným dědečkem, řekl jsem mu:

„Odpusťte mi mé nepochopení, když jsme mluvili v tajze o cílech a úkolech strany. Teď jsem pochopil, že čím více pevných a láskyplných rodin žije ve státě, tím více pořádku v něm je.“

Je potřeba navrátit smysluplné obřady našich předků. Je potřeba je nějak přizpůsobit k současnosti. Začínám chápat, že to nejsou obřady v obyčejném slova smyslu. Je to velká věda o životě. Volchvové byli velikými mudrci a vědci.

A víte, čeho teď ještě lituji? Toho, že jsem dříve, před prvním setkáním s Anastasií, nic nevěděl o obřadech. O tom, že s jejich pomocí lze využít sílu planet ve prospěch rodiny. Nevěděl jsem o tom a Anastasia musela родit syna, pak dceru, jako neoddaná.“

Dědeček se na mě nějak chytrácky podíval, usmál se pod šedivé vousy a řekl:

„Teď ses to dozvěděl a zapochyboval jsi, zda porodila tvého syna a dceru?“

„Ne že bych moc pochyboval. Ale přece nebylo by od věci, kdybychom s Anastasií uskutečnili potřebný obřad.“

„To je dobře, Vladimíre, že lituješ. Znamená to, že začínáš chápat podstatu bytí a kde se teď nachází lidská společnost. Ale tvá lítost ve vztahu k Anastasií je zbytečná. Byla oddána před tím, než s tebou strávila první noc.“

1008 Někou dobu jsem nedokázal ani mluvit, pak jsem ze sebe vyklopil:

„Za koho ? Vždyť jsem se neženil. Víím to dobře.“

„Ty ses neženil, stačila nám ona sama. Po jejím kousku se otec tři dni nemohl vzpamatovat. Žádný mudrc nedokázal za miliony let vymyslet takový kousek. Zkrátka, je vdaná.“

„S kým ?“

„S tebou, snad.“

„Ale neženil jsem se. A proč „snad“ ? Copak to přesně nevíte ?“

„To, co udělala, Vladimíre, zatím nikdo není schopný ohodnotit. Možná, že vytvořila největší obřad a umožnila všem ženám, které mají nemanželské děti, udělat z nich manželské. Možná, že ještě něco vytvořila v nebi. To, co dokázala, je možná schopný ocenit jen volchv. Radši ti povím všechno po pořádku.“

Když jsi poprvé přišel na Anastasiin palouček a ukládal ses ke spánku v její zemi, museli jsme přijít na vnuččin palouk.“

„Proč ?“

„Pozvala nás. Pociťili jsme to a přišli k jezeru společně s otcem.“

Anastasia stála na břehu, v rukou měla věnec, upletený z květin, a celá byla nějak svátečně naladěná a upravená jako nevěsta. Když jsme se k ní přiblížili, otec se přísně zeptal:

„Jaké události ti dovolily přerušit naše večerní myšlenky ?“

„Dědečkové, vždyť mimo vás nemám koho pozvat, pouze vy jediní mě dokážete pochopit.“

„Mluv,“ dovolil otec.

„Chci se provdat, pozvala jsem vás za svědky mého sňatku.“

„Sňatku ?“ zeptal jsem se Anastasie, „provdat se ? A kde je tvůj ženich ?“

Neměl jsem mluvit, když dialog vedl otec. Přísně se na mě podíval. Anastasia mu, jako staršímu, řekla:

„Když se koná obřad sňatku, nejdřív se ptají mladých, jaký život budou mít kolem sebe. Jaký vytvořili prostor.“

Otec o tom věděl, a aby neporušil pravidla, souhlasil. A tady, myslím si, nás vnučka odzbrojila, jak se říká vaším jazykem, nebo očarovala, jako v překrásném snu.

Začala mluvit o svých budoucích sousedech. Svou myslí umí vytvářet v prostoru hologramy, o tom víš, Vladimíre.“

„Ano, vím.“

„Ale tenkrát nad hladinou jezera neobyčejně rychle promítala obrazy pozemské budoucnosti. Byly neuvěřitelně jasné a vábivé.“

Jednou šli lidé květnatými alejemi, s důstojným úsměvem a sebejistotou. Podruhé po louce běžely k řece děti, podobné andělům. Anebo jsme najednou, jakoby z výše, viděli v jezeře překrásný odraz planety.

Byla to spousta obrazů, divotvorných fragmentů a neobyčejně krásných krajin.

Ale najednou, jako by z mlhy vznikl nad jezerem jeden člověk. A všechno ostatní zmizelo. Tento člověk stál uprostřed jezera sám a díval se na nás. Brzy se k němu přiblížil další muž, pak neobyčejně krásná dívka, potom druhá, třetí. Pak se k nám přiblížili dva chlapečci, dvojčata, která se držela za ruce. Stálo tam mnoho lidí, všichni byli štíhlí, vysocí. S láskou se na nás usmívali a tělem se rozlévalo příjemné teplo. V tom okamžiku jsme uslyšeli vnuččin hlas:

„Dědečkové, dívejte se: takhle na vás s laskavým úsměvem pomysleli pravnucci. Dívej se, můj dědečku Mojžíši, na kraji stojí chlapeček, podobá se ti a jeho pohled září tvou duší.“

Když všechny hologramy zmizely a my jsme dál stáli pod vlivem neobyčejného dojmu, Anastasia najednou pronesla:

„Co myslíte, kdo mě může oddat?“

Můj otec, aniž by cítil úskok, zeptal se, jak se podle obřadu patří:

„Dívčino, kdo tě může oddat?“

A ona mu odpověděla:

„Oddávám sama sebe před vámi, nebem a svým osudem.“ A sama si dala na hlavu věnec.

„Kde je tvůj korunovaný vyvolený?“ ptal se otec.

„Připravuje se ke spánku. Ale když bdí, tak stejně spí. Nic neví o obřadech. Je třeba se jej zeptat později, až uplyne pár let.“

„Porušila jsi pravidla, Anastasie,“ řekl přísně otec. „Starodávnou vědu volchvů. Obřadu se mají zúčastnit dva, lidé si mohou brát jen jeden druhého. Obřad sňatku se neuskutečnil.“

„Uvěř mi dědečku, uskutečnil se, teď jsem oddaná před nebem. Obřadu se mají účastnit dva. Ale vždyť se na přání vzít se vždy ptají nejdřív jednoho, pak druhého.“

Mě se zeptali - dala jsem odpověď. Můj vyvolený ať přemýšlí, jak dlouho chce. Nikdo neurčil, kolik času má být mezi otázkami. Minuta nebo deset let. Ale i kdyby byla negativní odpověď, zůstanu vdaná před sebou. A neporuším odvěký zákon.“

Otec chtěl ještě něco namítnout, dokonce začal mluvit, ale v nebi zaburácel hrom a přehlušil jeho slova. Otočil se a šel, kam jej nohy nesly. Vždy to dělal, když byl rozrušený. Sotva jsem mu stačil a slyšel jsem, jak rychle mluvil, jakoby sám se sebou:

„Je vytrvalá, vychytralá, moudrá, není lehké jí odporovat. Jakoby ji věčně podporovalo nebe. Mění součinnost planet. Copak ženy teď mají možnost oddávat samy sebe a zákonně rodit děti? Musím si uvědomit to, co vytvořila, ale nejprve je potřeba všechno vrátit do dřívějších zákonů bytí. Vždyť ne nadarmo existovaly po staletí. Abych to vrátil, musím pádně oponovat. Ale nedokázal jsem to: je vychytralá, moudrá, ale... Mám to, vím, jak jí mám oponovat a zrušit obřad.“

Otec se najednou prudce otočil. Když jsme se přibližovali k jezeru, ale ještě jsme byli ve křoví, uviděli jsme nad jezerem sotva viditelné neobyčejné světlo. Ve vodě se odrážely hvězdy. A padaly, jako by začal hvězdopád. Naše vnučka seděla sama na povalené borovici ve svém květinovém věnci, dívala se směrem k zemljance, kde jsi spal, a tiše zpívala.

Můj otec zůstal ve křoví, poslechl si její zpěv a potom řekl:

„Je oddána.' A bouchnul holí o zem. ‚Nikdo nemá moc zrušit její sňatek. Svou silou nemá sobě rovné,' pak tiše dodal, ‚a zda ji oddalo nebe, nebo sama sebe, to je jedno.'“

„Co zpívala Anastasia ? Jakou píseň ?“

„Tuto:

Sama sebou zavěčena - Nyní jsem už tvoje žena. Mužem tys ' mým jediným. Naše tužby se nám plní. Na Zemi, co modří voní, Našim dětem štěstí zvoní - Synek s krásnou, moudrou dcerou Mnoho dobra lidem snesou. Nebe spojilo mě s tebou. Na věky budu tvou ženou. Spjat je domov našich vnuků S dálnou hvězdou přenádhernou."

Pokračování příště ROZHOVOR S AUTOREM „Vážený pane Megre, naše setkání probíhá v Egyptě. Zakládáte tady Mezinárodní organizaci ANASTASIA. Proč zrovna v arabské zemi ?“

„Momentálně na tuto otázku nemohu odpovědět. Ani sám zatím nevím proč. Postupuji intuitivně.

Co se týče Egypta, je to země s bohatou historií, je to kolébka žreců. Lidem bylo vštěpeno, že pyramidy jsou hrobky. Ve skutečnosti jsou nástrojem, jenž pomáhá pracovat kolektivní myslí a proměňuje ji v superenergii, která je podstatně silnější než atomová.

Staří Egyptané měli velké znalosti. Velmi dobře si uvědomovali například to, že nelze přijímat potravu z rukou svého otroka. Také se tady zrodila náboženství. Dnešní lidé nevlastní ani desetinu toho, co věděli žrecové. Nehledě na to, že po dobu 6 000 let žijeme podle jejich programu."

„Překládají se knihy o Anastasii do arabštiny ?“

„Uvažuje se o tom. V současné době vyhledávám dobrého odborníka v arabštině.

„Podařilo se Vám odnaučit se kouřit ?“

„Kouřím teď velmi zřídka. Navíc znám určité postupy, které člověka očistí a uzdraví. Ale vnitřně cítím, že bych se zatím neměl vzdávat všech zlovyků, protože když ze mě bude „moc správný" a všechno chápající člověk, lidé mi přestanou rozumět. Musím být na úrovni nejobyčejnějších lidí, abych zachoval co nejobyčejnější jazyk, srozumitelný pro každého.

Momentálně pracuji na další knize a mám spoustu informací, které osobně chápu, ale jak je vyložit tak, aby jim porozuměli ostatní lidé, zatím nevím."

„Ve své poslední knize se zmiňujete o takzvané Rodné straně. Jak se to podle Vás bude vyvíjet ?“

„Každý plod musí dozrát. Proces materializace Anastasiiných idejí byl odstartován. Objeví se nějaký vůdce a realizuje tuto myšlenku. Stane se to ve všech zemích. Já osobně nikdy nebudu vůdcem. Za prvé proto, že se mi tato role nelíbí. V současné době stále více tíhnu k osamocení. A to veřejné předvádění, ke kterému jsou nuceni politikové, se mi nelíbí. Za druhé, musím toho ještě hodně udělat, napsat."

„Myslíte si, že tento proces bude probíhat v každém státě zvlášť, nebo dojde ke spojení ?“

„Každopádně dojde ke spojení, ale nejdřív se to bude vyvíjet v každém státě zvlášť. Jednoduše jiná lepší idea neexistuje. Žádná politická strana ve světě nemá normální lidský program. Všechny jako by se vytvářely pro neživý stát, ne ale pro živého člověka. Proto se všechno změní. Dozraje a změní se.“

„V šesté knize Váš syn řekl, že se chystá do našeho světa. Plánujete vzít ho k sobě ?“

Mluvili jsme o tom s Anastasií a opět jsem ohromený její moudrostí. Teprve teď začínám chápat, že ho zatím nelze vzít k nám. Není to možné z několika důvodů.

Anastasia a já jsme pronásledováni. Již dávno bylo všechno připravené pro její fyzické zničení. Vzít syna do našeho světa znamená ihned ho vystavit nebezpečí. Existují lidé, kteří jsou schopní udělat z něj svatého. Existují tací, kteří se na něj jednoduše vrhnou. Tedy, zatím to není možné. Je třeba, aby se něco změnilo v dnešní situaci.“

„Myslíte tím lidi, jejich vědomí ?“

„Nemyslím tím jen vědomí lidí. Vždyť v určitých kruzích společnosti dochází k otevřenému odporu. Díky Bohu, že mě svatého neudělali a já se ani nesnažím chovat jako svatý. Všelijak se snažím dokázat, že jsem stejný člověk, se stejnými nedostatky, ba i s většími. Nicméně dochází ke zbožňování mé osobnosti. Ale syn je dítě, čestné a upřímné, nebude se chovat jako já. Proto je to zatím předčasné.“

„Jménem všech čtenářů bych Vám chtěla poděkovat za Vaši poslední knihu Obřady Lásky. Jak se Vám povedlo napsat něco tak krásného, závažného a potřebného ? Jaké procento informací v knize je od Anastasie a na co jste přišel sám, v důsledku bádání a přemýšlení ?“

„Upřímně řečeno, ani sám nevím, jak se mi to podařilo. Jednoduše nevím, protože se události kolem mě vyvíjely tak, že psát již nebylo vůbec možné. Situace byla velice složitá.“

Ale najednou... Byl jsem na svém statku, zavládlo krásné počasí, objevilo se nadšení a já jsem začal psát.“

„Ale ty informace jste měl dřív, že ano ? Vždyť jste se z nějakého důvodu zajímal o různé obřady.“

„Ano, intuitivně... Víte, stačí jeden den komunikace s Anastasií, aby pak člověk polovinu života přemýšlel. Za jednou její větou se skrývá množství programů.“

Třeba jsem doma, vzpomínám na určité situace v tajze a najednou se přede mnou vynoří její věta. Například tato.

Mluvili jsme spolu o škole a Anastasia řekla: „Škola je dobrá věc, ale jsou zapotřebí obřady.“ Sdělila mi, že starodávné obřady byly jako programy, které se speciálně vytvářely a měly velký smysl. Všechny do jednoho. Vyvíjely člověka ve všech směrech.“

„O čem bude Vaše další kniha a kdy se na ni můžeme těšit ?“

„Vlastním velmi důležitou informaci, kterou bych chtěl zveřejnit v další knize. Zatím

jsem nenašel klíč k jazyku, kterým bych měl mluvit ke čtenáři. Ale určitě najdu. Vydání knihy přepokládám koncem tohoto roku."

„Velké množství českých čtenářů šeptá, zda ještě budou mít možnost uvítat Vladimíra Megreho v České republice ?“

„Myslím, že ano. Možná, že dokonce v říjnu tohoto roku. Návštěva České republiky ve mně zanechala ty nejpříjemnější vzpomínky. A Praha je skutečně krásné město.“

„Co byste popřál českým čtenářům ?“

„Při mé návštěvě České republiky mi bylo řečeno, že čeští lidé jsou velice tolerantní. Tehdy jsem tomuto slovu moc nerozuměl. Ale teď bych chtěl říci: oni jsou velmi dobrotiví, jednoduše jsou úžasní. Vyřidte jim můj velký pozdrav.“

11. 3. 2006 Egypt

ANASTA

Něčemu takovému není snadné uvěřit. A ať si někdo nevěří, co tím získá ? Co mu dá nevíra ve svou vlastní moc ? Narození ? Ano ! Ale nač, když po něm následuje nesmyslný život a smrt ? A vzápětí vzniká nová otázka: proč se vůbec narodil ?

Během milionů let vzniklo mnoho učení. A v každém se stále mluví o tom, aby lidstvo očekávalo něco od někoho. A tak také čekalo, s uvězněnou myslí a rozumem. Nezamýšlelo se, proč a nač Vesmír rozsvěcuje hvězdy nad člověkem.

Byl rok 2010 podle gregoriánského kalendáře. Na planetě Zemi se po desetitisíciletém spánku probouzeli první lidé. Měli zjistit, co se stalo se Zemí během jejich spánku, pochopit příčiny, zaznamenat ve své paměti v podobě antiviru to, co se odehrálo, aby v budoucnu k ničemu podobnému nedošlo.

Lidé zaznamenávali mnoho neštěstí a válek. Zaznamenávali páchnoucí vzduch ve městech a velké znečištění vody. Zaznamenávali početná onemocnění, jež napadla fyzické tělo, zatímco se lidstvo nacházelo ve stavu spánku. Zaznamenávali... Určit příčinu však zatím nemohli.

Ale oni to dokážou. Určitě dokážou ! Navrátí Zemi původní podobu.

V hloubi sibiřské tajgy kráčí paloučkem malé dítě a usmívá se. Nic jej nestraší, nikdo na něj neútočí, naopak zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. Se zájmem pozoruje život brouků, veverka a ptáků. Prohlíží si květiny, ochutnává byliny a plody. Až vyroste, bude tento krásný svět zdokonalovat.

A kde je v tuto chvíli vaše dítě ? Jaký vzduch dýchá ? Jakou pije vodu ? Čemu se bude věnovat až vyroste ?

Ale o tom si povíme po pořádku.

(2 2 8 .)

ZAČÁTEK

Na začátku této knihy jsem se rozhodl připomenout čtenářům události, které se odehrály na Sibiři zhruba před patnácti lety, aby knihu lépe pochopili ti, kdo nečetli předchozí díly z edice Zvonící cedry Ruska. Pokusím se sdělit dodatečnou informaci o prvním setkání s neobyčejnou sibiřskou poustevnicí Anastasií.

Anastasia žije v hloubi sibiřské tajgy na místě, na němž kdysi žili její rodiče a prarodiče. Vzdálenost od jejího bydliště k nejbližší sibiřské vsi je kolem pětadvaceti až sedmadvaceti kilometrů. Cesty ani stezky tam nejsou. Zolat podobnou cestu bez průvodce je velmi problematické. Samotný palouček,

na kterém žije, se málo liší od ostatních palouků v tajze. Možná jen jakousi zvelebeností a množstvím květin. Na Anastasiině palouku nejsou stavby ani ohniště. Ale právě toto místo Anastasia považuje za svůj rodový prostor.

Při našem prvním setkání v roce 1994 jí bylo šestadvacet let.

Sibiřanka Anastasia je velmi krásná žena, dokonce neobyčejně krásná. Má slova nejsou přehnaná. Představte si mladou ženu trochu vyšší než sto sedmdesát centimetrů, štíhlou, ne však příliš, jak jsou dnešní modelky, ale štíhlou a ohebnou jako gymnastka. Má pravidelné rysy obličeje, šedomodré oči, zlatavé vlasy, jako pšeničné klásky, jež splývají až k pasu.

Možná že byste někde potkali navenek podobnou ženu. Ale jiné, vnitřní zvláštnosti, které dělají sibiřskou Anastasii neobyčejně krásnou, myslím, nenajdete. Celý její zevnějšek vypovídá o ideálním zdraví. Pocítíte to podle plynulosti a lehkosti gest, podle pružné, jakoby letící chůze. Vzniká dojem, že její tělo vlastní nějakou nevyčerpatelnou energii, jejíž nadbytek neviditelnými paprsky ohřívá prostor.

Od Anastasiina pohledu se trochu zahřívá tělo, a když nějak zvláště přimhouří oči, dokáže svým pohledem na dálku tak rozehrát tělo člověka, že se začne celé potit, obzvláště chodidla. Z organismu se vylučují toxiny, po čemž se člověk cítí mnohem lépe.

Celkově si myslím, že znalosti všech rostlin v tajze a nějaká vnitřní energie umožňují Anastasii vyléčit člověka z jakékoliv nemoci. Přinejmenším mé žaludeční vředy vyléčila svým pohledem za několik minut. Avšak další léčení kategoricky odmítla.

„Bolest je závažný rozhovor Boha s člověkem,“ říká Anastasia. „Prostřednictvím tvé bolesti a zároveň i Svě ti sděluje nepřijatelnost tvého způsobu života. Pokud jej změníš, zmizí bolest a odejde nemoc.“

Anastasia má jednu neobvyklou schopnost: když o něčem vypráví, vznikají ve vědomí posluchače nebo v prostoru obrazy událostí, o nichž hovoří. Přitom vyobrazení, která líčí, jsou mnohem dokonalejší než ta, která vidíme v televizi. Jsou objemná, s vůněmi a zvuky té doby, o které vypráví.

Není vyloučeno, že podobné schopnosti měli mnozí lidé v minulosti. Pokud vezmeme v úvahu, že člověk našeho technokratického světa nevynalezl nic, co by nebylo v přírodě, dá se předpokládat, že prvotní lidská civilizace měla mnohem dokonalejší podobu současné televize a telefonu.

Anastasia mi ukázala obrazy z lidského života různých dob od samotného stvoření světa. Většinou jsou všechny události, o nichž vypráví, spojeny s jejími prarodiči.

Pokud bychom měli charakterizovat její schopnosti jednou větou, lze říci následující: Anastasia z tajgy na genetické úrovni uchovává ve své paměti a umí mimovolně získávat znalosti, prožitky a emoce členů svého rodu počínaje stvořením prvního člověka. Stejně tak dokáže modelovat obrazy ze života lidí v budoucnu.

Anastasiin život v sibiřské tajze se značně liší od života v současných městech. Abychom pochopili v jakých podmínkách probíhá, je třeba si povědět několik slov o tom, co představuje sibiřská tajga. Je to největší, starobylá a zasněžená krajina v Rusku. Její délka v evropské části dosahuje 800 kilometrů a v západní a východní

Sibiři - 2150 kilometrů. Je to působivá plocha. Dnes se tajga právem považuje za plíce planety Země, produkuje největší podíl volného kyslíku.

Je třeba vzít v úvahu, že se tato oblast začala vytvářet už před vznikem ledovců, tudíž při studiu života v dnešní tajze se můžeme dozvědět o životě na planetě Země v době předcházející ledové.

Ve věčně zmrzlé půdě byly nalezeny dobře uchované pozůstatky mamutího mláděte, které se uchovávají v zoologickém muzeu v Sankt Petěrburgu.

Jací živočichové žili v tajze před dobou ledovou, není snadné zjistit. Dnešní tajga je bohatá na rysy, rosomáky, na veverky pruhované, soboly, veverky, na medvědy, lišky a vlky. Z kopytníků můžeme potkat soba, jelena, losa a srnku. Jsou tu i početní hlodavci: rejsek a myši. Nejobvyklejšími ptáky v tajze jsou tetřev hlušec, jeřábek, ořešník kropenatý a křivky.

V zimním období se většina zvířat noří do anabiózy a do zimního spánku. Tento stav živých organismů, málo prozkoumaný vědci, vyvolává stále větší zájem u badatelů kosmu.

Co se týče rostlinstva, rostou v tajze různé keře: jalovec, rybíz, bílá vrba aj. Najdeme tu borůvky, brusinky, klikvu a morušku, které jsou výborné svým obsahem vitaminů. Z jedlých bylin převládají šťavel, hruštička a kapradiny.

Velkou pozornost si zaslouží majestátní stromy, jež vyrůstají až do čtyřicetimetrové výšky: smrk, jedle, modřín, borovice a cedr - unikátní strom, kterému vědci občas říkají cedrová borovice. Podle mého názoru je tento název naprosto zbytečný. Nu což, ať věda soustřeďuje svou pozornost na borovici s vysvětlivkou cedrová, já však budu mluvit o sibiřském cedru, který nelze porovnat s ničím. Proč je nesrovnatelný? Protože dává unikátní plody a zaslouží si zvláštní název. Kvalita cedrových ořechů značně převyšuje hodnotu plodů těch cedrů, které rostou v jiných klimatických oblastech planety. O tomto se už v roce 1792 zmiňoval akademik Pallas ve svém dopise ruské carevně Kateřině II.

Dokonce i pokácené má dřevo cedru dezinfekční vlastnosti. V šatní skříni vyhotovené z cedru se nikdy nevyskytují moli.

Už starozákonní král Šalamoun, který podle všeho věděl o tajemné síle tohoto stromu, dal postavit chrám z cedrového dřeva a za speciálně vybranou dřevinu věnoval několik měst svého království.

„...a naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu.“ (První královská 8, 10—11) Prostudoval jsem mnoho pramenů, v nichž se pojednává o sibiřském cedru, a jsem ochotný nebezdůvodně předpokládat, že cedr je představitelem rostlinného světa období předcházejícího době ledové, a možná i vyslancem jiné civilizace, která je mnohem vyspělejší v biologickém smyslu.

Jakým způsobem přežil planetární katastrofu a znovu se zrodil v našem světě?

Cedrová semínka jsou mrazuvzdorná a jsou schopná uchovávat se po dlouhou dobu, aby dokázala vyklíčit v lepších klimatických podmínkách a přizpůsobit se novému prostředí; tato adaptace probíhá i teď.

V čem vlastně spočívá unikátnost cedrových plodů? Proč je s jistotou můžeme označit za neekologičtější a nejléčivější produkt současnosti?

Jadérko cedrového ořechu obsahuje celý komplex potřebných vitaminů. Vědci Tomské univerzity, kteří zkoumali vlastnosti cedrového oleje, jej doporučili jako doplněk stravy pro likvidátory nehody na Černobylské jaderné elektrárně, kteří byli ozářeni radiací. V důsledku užívání cedrového oleje bylo zaznamenáno zvýšení jejich imunity.

Cedrový olej nemá žádné kontraindikace, mohou jej používat jak těhotné, tak i kojící ženy.

Za povšimnutí stojí další záhadný fakt spojený s cedrovým ořechem. V roce, kdy cedr neplodí, některé samice kožešinových zvířat nepřipouštějí k sobě samce a nepočínají potomstvo. Doposud není jasné, jakým způsobem cedr sděluje to, že v daném roce nebude plodit. Přece k páření dochází na jaře, a plody cedru dozrávají pozdě na podzim. Určit skutečnost, že cedr nebude plodit, je velmi obtížné.

V tajze je mnoho jiných rostlin, kterými se živí zvířena tajgy. Ve středním pásmu Ruska se zvířata podobná těm, co jsou v tajze, obejdou bez cedrových ořechů. Proč ale samice, které ochutnaly cedrový ořech, nechtějí počínat potomstvo a rodit bez tohoto produktu ?

Bylo zjištěno, že kožešina zvířat z cedrových oblastí je značně kvalitnější než kožešina ostatních zvířat. Dosáhnout stejné kvality kožešiny nedokáže žádná farma pro chov kožešinových zvířat, nehledě na veškerá zdokonalování krmných směsí pro zvířata. Kožešina sobola z cedrových oblastí vždy svou kvalitou byla na prvním místě.

Není tajemstvím, že stav kožešiny vypovídá o stavu celého organismu zvířete. A pokud se v důsledku používání cedrových ořechů zlepšuje zdravotní stav zvířete, mohlo by k tomu docházet i u člověka, obzvlášť u těhotných žen. Možná že našim ženám, aby donosily zdravý plod, chybí hodnotné produkty, a podobná skutečnost by měla být ponižující pro společnost.

Plody sibiřského cedru celkově zpochybňují tvrzení vědců, že zemědělství je úspěchem a svědčí o vývoji člověka jako rozumného jednotlivce. Myslím si, že zemědělství vzniklo v důsledku toho, že lidská civilizace ztratila znalosti přírody a změnila způsob života, kvůli čemuž musí člověk dobývat svůj „chléb vezdejší“ a potit se při práci na poli. Posudte to sami.

Představme si, že na pozemku, na kterém žije čtyřčlenná rodina, rostou dva cedrové stromy, jež přináší plody. Můžeme s jistotou říci, že tato rodina nikdy nebude hladovět, dokonce ani v nejneúrodnějším roce. Nejenže nebude hladovět, ale bude se stravovat prvotřídními a vybranými produkty.

Pouze jeden strom je schopný dát téměř tunu cedrových ořechů. Ale to ještě není všechno. Z cedrových ořechů je možno připravit cedrové mléko vhodné jak pro dospělého člověka, tak i pro kojence. Z jader se vyrábí prvotřídní cedrový olej, který se používá do salátů a jiných pokrmů a jako léčivo.

Po lisování cedrových ořechů zbývají výtlačky, z nichž se dá připravit výborný chléb, pečivo, zákusky a palačinky.

Kromě toho je cedr bohatý na pryskyřici - léčivý a preventivní prostředek uznávaný oficiální a lidovou medicínou.

Sibiřský cedr nevyžaduje od člověka žádnou péči ani hnojení, nevyžaduje orbu a sázení. Jeho semínka vkládá do půdy pták ořešník kropenatý.

Je jasné, proč naši starodávni předkové neznali zemědělství. Jednoduše toho znali mnohem víc.

Někdo může namítnou, že cedr plodí jednou za dva roky, a pokud doba neplodnosti vyjde na neúrodný rok, cedr situaci nezlepší. Odpovím i na tuto otázku. Cedr skutečně dává plody jednou za dva roky, občas i řidčeji, ale jeho unikátní ořechy, pokud je nevyndáme z šišky, se uchovávají po dobu od devíti do jedenácti let.

Samozřejmě v našem současném životě to není tak jednoduché. Cedr se jen stěží ujme poblíž měst. Nesnáší znečištěné prostředí. Avšak jsou i povzbuzující výsledky. V mnohých pramenech se mluví o tom, že cedr reaguje na lidské city, dokáže přijímat lidskou energii a odevzdávat ji zmnoženou. O tom jsem se mohl přesvědčit osobně.

Před sedmi lety mi ze Sibiře poslali dvacet pět cedrových sazenic. Společně s obyvateli našeho pětipatrového domu, kde se nachází můj byt, jsme zasadili tyto sazenice nedaleko v lesíku. Tři z nich jsem zasadil na svém pozemku za městem. Cedry, které jsme zasadili v lesíku, vbrzku někdo odcizil. Moc mě to nezarmoutilo. Říkal jsem si, že když je někdo vyndal, znamená to, že lidé vědí o vlastnostech cedru a zřejmě je zasadili někde jinde, tedy zachrání je. Ale jedna sazenice přece zůstala. Byla zasazena u garáží před domem. Není tam vůbec úrodná půda, jsou to většinou stavební pozůstatky zasypané menší vrstvou úrodné zeminy. Avšak cedr přežil a roste tam dodnes. Svou výškou a čistým kmenem se liší od cedrů na mém pozemku za městem. Je dvakrát vyšší. Přemýšlel jsem, co za tím stojí, a začal jsem si všimnout, že lidé ve městě, když vyjdou na balkon, dívají se na cedr a občas řeknou: „Jak krásný máme strom.“ I já jsem se nejednou kochal pohledem na něj, když jsem šel nebo projížděl kolem. Tedy cedr, který roste u garáže, je obdařený lidskou pozorností a snaží se být jí hoden.

V současné době, obzvláště po vydání knih ze série „Zvonící cedry Ruska“, vyrábí mnohé podniky cedrové produkty. I já jsem požádal svou dceru a jejího manžela, aby začali vyrábět cedrový olej. Pověděl jsem jim o starodávné technologii, kterou mi sdělila Anastasia.

Můj zeť Sergej maximálně usiloval o to, aby se dodržela tato technologie a zároveň i současné hygienické předpisy, jež vyžaduje potravinářská výroba. Olej se začal vyrábět v továrně na léčiva pod dohledem zkušených odborníků. Aby se uchovaly užitečné látky, lisování probíhalo za studena a používaly se dřevěné podušky. Bylo to nutné proto, že cedrové oříšky a jejich olej obsahují všechny chemické prvky z Mendělejevovy tabulky a při doteku s kovem by mohlo docházet k jejich oxidaci. Olej se stáčel do skleněných lahvíček. Možná že byl hodnotnější než olej, který se vyráběl jinými způsoby, třeba lisováním za tepla, avšak lišil se od toho, který jsem ochutnával v tajze. Jako by měl menší životní sílu.

Nebudu vyprávět o dlouhém hledání příčin rozdílu, řeknu jen, že ke kvalitativním změnám došlo, jakmile se celá výroba počíná uchováváním ořechů, lisováním a konče stáčením přemístila do tajgy sto dvacet kilometrů od města.

Ukázalo se, že výroba kvalitního oleje v městských podmínkách, byť v závodě na výrobu léčiv, není možná. Na všech etapách výroby ořechů a olej přichází

do styku se vzduchem, a ten se ve velkoměstech výrazně liší od vzduchu v tajze.

V důsledku přemístění výroba malého podniku, který možná podle dnešních měřítek není příliš vybavený, předčí svou kvalitou všechny ostatní v naší zemi a, myslím si, i ve světě. Mám radost z toho, že jsem se nějak přičinil o vznik tohoto unikátního produktu - cedrového oleje. Myslím si, že tento podnik je jediný, který vyrábí cedrový olej, ostatní produkují olej „cedrové borovice“.

Ve světě je mnoho produktů s nálepkou „ekologicky čistý produkt“. Ale ve mně ihned vzniká otázka: a odkud je tento produkt, kde byl vypěstován? Lze vůbec nějaký produkt nazvat ekologicky čistým, pokud surovina roste v pásmu obklopeném dálnicemi, velkými a malými městy? Myslím si, že žádný produkt, který se vyrábí v těchto oblastech, nemůže být ekologicky čistý, třebaže se při pěstování nepoužívaly chemikálie, herbicidy a hnojivo.

Cedr roste v hloubi sibiřské tajgy, stovky a tisíce kilometrů od velkých měst. Nejsou tam dálnice a odvézt unikátní surovinu lze jen po řece. Samozřejmě i tam může proniknout nečistota z naší civilizace, ale ve světě je vše relativní a ve srovnání s velkoměsty má tajga skutečně nezměrně čistší vzduch a vodu, do její půdy nikdo nehází žádné jedy.

Podle mého názoru ve světě není čistší, užitečnější a léčivější produkt, než cedrový ořech a výrobky z něj.

Ve svém vyprávění o sibiřské tajze jsem věnoval zvláštní pozornost cedru. Ale v této oblasti je mnoho produktů, které značně převyšují kvalitu těch, jež známe. Například klikva, maliny, moruška, rybíz, houby. A pokud bych měl odpovědět na otázku, čím se Anastasia stravuje v tajze, řekl bych následující: stravuje se prvotřídní ekologicky čistou stravou, již není možné získat za miliony dolarů.

V první knize jsem popisoval Anastasiino obydlí v tajze a to, jak mě ohromilo. Teď, po uplynutí tolika let. od prvního setkání, jsem o ní přemýšlel a došel jsem k názoru, že na pozadí Anastasiina života vypadá život lidí v současných velkoměstech nepřirozený a absurdní.

To, že na Anastasiin povel jí zvířata přinesou potravu, vypadá na první pohled neobvykle. Ale i v našem světě lovečtí psi přináší svému pánovi kořist. I sokol, kterého pouštíme na lov, odevzdává kořist svému pánovi. Koza a kráva s potěšením krmí majitele a odevzdávají jim své mléko.

Zvířata poblíž Anastasiina palouku označují své území a člověka, jenž na něm žije, vnímají jako vůdce smečky. Myslím si, že z generace na generaci je cvičili Anastasiini předci a pak už to zvířata sama předávala svým potomkům.

Anastasia celkově jí málo a nikdy nedělá z jídla kult.

Během uplynulých let se mě mnozí čtenáři ptali, jak Anastasia zvládá sibiřskou zimu, kde teplota klesá k pětatřiceti až k čtyřiceti stupňům pod nulou, a přitom nemá teplé oblečení a obydlí? Nejprve vám odpovím následující: když v otevřeném prostoru klesne teplota vzduchu na třicet stupňů pod nulou, v hloubce tajgy je vždy tepleji a ten rozdíl občas činí i deset stupňů.

Anastasia má několik zemljanek na různých místech tajgy. Ta hlavní, v které jsem nejednou nocoval, je zahlobena do země. Je kolem dvou a půl metru dlouhá a kolem dvou metrů široká a vysoká. Vchod do zemljaneky je úzký: přibližně šedesát centimetrů do šířky a metr a půl do výšky. Zakrývá se cedrovými

větvemi. Zdi a strop jsou opletené proutím, do něhož jsou vloženy svazky suchých bylin a květin. Podlaha je vystlána suchým senem.

Spánek v podobné ložnici v létě je velmi pohodlný. Nepronikají do ní žádné zvuky, nemluvě o všemožných radiových a magnetických vlnách, které působí na člověka v mnohapatrovém domě.

Pozdě na podzim zaplňuje Anastasia celý prostor své ložnice suchým senem a noří se do hlubokého spánku, jenž se podobá tomu, kterému vědci říkají anabióza.

Podle současné vědy pojem anabióza znamená stav, při němž jsou všechny životní procesy v organizmu, včetně metabolismu, tak zpomaleny, že člověk neprojevuje zjevné známky života. Tomuto unikátnímu biologickému jevu věnují vědci velkou pozornost při plánování dlouhodobých kosmických cest. Především je zajímavá skutečnost, že ve stavu anabiózy, neboli zimního spánku, potřebují živé organizmy mnohem méně kyslíku a nemají potřebu živin. Je prokázáno, že se u nich zvyšuje odolnost k nepříznivým faktorům okolního prostředí. Například, bylo zjištěno, že se u zvířat, jež přebývají v tomto stavu, nevyvíjejí infekční choroby, dokonce ani při umělém infikování, a že mnohé jedy, pro ně smrtelné v obvyklých podmínkách, ve stavu anabiózy, neboli hibernace, jsou naprosto neškodné. Bylo také prokázáno, že tato zvířata jsou schopna přežít velkou dávku ionizujícího záření, protože v době spánku mají silně zpomalený metabolismus, a po probuzení se jejich životní funkce celkem normálně obnoví.

Ale zajímavé je následující. Co se stává s duší člověka, jako rozumné bytosti, když se noří do zimního snu? Ve vyjádřeních vědců jsem nenašel ani hypotézu na toto téma. Nicméně otázka je velmi zajímavá.

Neobvyklý stav anabiózy jsem částečně měl možnost prožít i já. Stalo se to pozdě na podzim, když jsem byl v tajze. Na místech, kde žije Anastasia, je v tomto období den velmi krátký. Když se začalo stmívat, Anastasia mi navrhla, abych si odpočinul. Souhlasil jsem. Byl jsem unavený městským životem a nesnadnou cestou po tajze, takže stejně se mi chtělo spát.

Tentokrát byla zemljanka zaplněna senem více než obvykle. Věděl jsem, že v seně je možno spát dokonce v mrazech, a svlékl jsem se až do spodního prádla. Bundu jsem si položil pod hlavu.

„Je na čase se vzbudit,“ uslyšel jsem Anastasiina slova.

Pocítil jsem, že mi masíruje pravou ruku, a podíval jsem se na vchod do zemljanky. Byl sotva viditelný, což znamenalo, že slunce zatím nevyšlo.

„Proč se mám budit? Teprve začíná svítat.“

„Je to už třetí úsvit od té doby, co jsi usnul, Vladimíre. Pokud se neprobudíš, může tvůj spánek trvat několik měsíců nebo i let. Tvá duše, když nemá starost o záchranu těla, si bude chtít odpočinout a cestovat po jiných světech vesmíru. Nikdo ji nedokáže vrátit bez jejího přání.“

„Znamená to, že v době spánku se mnou nebyla?“

„Byla vedle tebe, čekala, až tvůj spánek bude klidnější a hlubší. Pak by mohla odejít. Ale rozhodla jsem se tě probudit.“

„A proč neodchází tvá duše, když se noříš do hlubokého spánku?“

1020 „Moje odchází také, ale včas se vrací. Přece ji ničím netrápím.“

„A já tedy svou duši trápím ?“

„Každý člověk, jenž je podrobený škodlivým zvykům a úmyslům, požívající špatnou stravu, působí trápení především své duši.“

„Jaký význam má strava pro duši ? Copak se také živí jídlem ?“

„Duše se neživí hmotnou potravou, Vladimíre, ale vidět, slyšet a realizovat se může jen prostřednictvím tvého těla. Pokud není v dobré kondici, třeba když je člověk opilý a má bezmocné tělo, cítí se duše strnule, nedokáže se projevit a realizovat se. Může jen cítit a plakat nad bezmocným tělem, jež trýzní škodlivý nápoj. Snaží se ohrát poškozený orgán těla, přičemž ztrácí velké množství energie. Když její energie dochází, bezmocná duše lidské tělo opouští, a ono umírá.“

„Tvé vyprávění o duši je velmi zajímavé, Anastasie, a zdá se, důvěryhodné. Dokonce existuje lidové rčení: „Odevzdal Bohu duši.“ Podle tebe to vypadá, že se duše vyčerpala. Zajímalo by mě, jestli moje duše má ještě sílu.“

„Když se vrátila, znamená to, že ještě má sílu. Ale pokus se ji, prosím, netrápit.“

„Pokusím se. A když člověk spí, jeho duše odpočívá ?“

„Duše - je energie. Živý energetický komplex. Energie nemusí odpočívat.“

„Co myslíš, Anastasie, kam odchází duše, když člověk spí ?“

„Může odejít do jiných dimenzí, vznášet se mezi vesmírnými planetami a na přání člověka shromažďovat pro něj potřebou informaci. Pokud například chce člověk zjistit nějakou informaci o své minulosti nebo budoucnosti, požádá svou duši, aby navštívila tu dobu a místo, které jej zajímají, a duše to splní. Ale pokud je člověk v nedokonalém prostředí a má obyčejný, neklidný spánek, duše odejít nemůže. Musí chránit jeho tělo.“

„Před kým ?“

„Před různými škodlivými vlivy. Například spíš ve svém bytě, který je omotán elektrickými kabely, jež vydávají záření nepříznivé pro člověka. Zvenčí jsou slyšet zvuky umělého světa. Vzduch v bytě také není moc příznivý. V těchto podmínkách tě duše nechat nemůže. V případě kritické situace tě musí vzbudit.“

„Pochopil jsem, Anastasie, tato zemljanka je ve skutečnosti mnohem komfortnější než luxusní ložnice současných hotelů a bytů. Je jako podtlaková komora. Je tu ideální vzduch a stálá teplota, není škodlivé záření, proto se tady spí mnohem lépe než v bytě. Pochopil jsem to a osobně pocítil. Nemohu však porozumět tomu, proč si tvá duše nedělá starosti o tělo, které spočívá v zemljance, v níž ani otvor nejde zamknout ? Vždyť v případě nebezpečí tě nikdo nevbudí.“

„Vladimíre, pokud by se někdo pokusil přiblížit k palouku, na němž se nacházíme, celý prostor o poloměru tři kilometry zneklidní. Zvířata, ptáci a rostliny začnou projevovat neklid. Příchozí ovládne strach, a i kdyby jej překonali a nezabloudili, prostor vzbudí tělo a vrátí duši prostřednictvím zvířat.“

„I v zimě, když všechno usíná ?“

„V zimě neusíná všechno. Navíc zvířata, která bdí, mají větší možnost pozorovat situaci.“

Nerozuměl jsem všemu, co mi pověděla Anastasia o duši v období zimního spánku,

ale to, že jí zvířata a ptáci sdělují neklidnou či radostnou informaci, jsem měl možnost vidět.

Na základě jejího vyprávění lze udělat následující závěr.

Současný člověk a lidstvo celkově nemají možnost se normálně vyspat. K tomu, že spánek v ložnici se nevyrovná spánku v přírodě, je třeba dodat další závažný faktor: současný člověk je stále ponořen do kolotoče každodenních starostí a často, když usíná, na ně myslí. A pokud je to tak, vzniká otázka, na co člověk vydává energii své duše? Duše, která je schopna během spánku poznávat jiné světy a přinášet člověku informace o nich. Možná je třeba dělat ložnice tak, aby se do nich nedostávaly rušivé zvuky a nebyly v nich žádné kabely a telefony? To je samozřejmě uskutečnitelné, složitější je zajistit čistý vzduch.

Poustevnice Anastasia ze sibiřské tajgy se posléze stala hlavní postavou knih z edice „Zvonící cedry Ruska“. Porodila mi syna a dceru. V současné době žije v tajze, v mém srdci a v mých knihách.

Mám pocit, že jsem nedokázal v plné míře popsat krásu této obdivuhodné ženy, její intelekt a neobvyklé schopnosti. A myslím si, že prostřednictvím obyčejného jazyka to ani není možné. Jen zřídka ji vnímám jako blízkého člověka. Častěji je pro mě nepochopitelnou a záhadnou ženou, která má nevysvětlitelnou sílu ducha, s jejíž pomocí může tvořit budoucnost.

Její hodnocení našeho současného života, její vyprávění, přesněji řečeno obraz krásného budoucího Ruska a celé země, který stvořila, vyvolaly ve společnosti krásný jev. Desetitisíce lidí, aniž by se dočkaly jakéhosi nařízení shora či státního financování, samostatně přistoupily k realizaci obrazu ve skutečnosti. Hlavní myšlenku výstavby budoucího státu je možno pochopit po přečtení knih. Ale kdybych ji musel vyjádřit krátce, alespoň částečně, řekl bych následující.

Anastasia si myslí, že každá rodina by měla vlastnit svůj pozemek o rozloze ne méně než hektar. Tento pozemek, jež sibiřská poustevnice nazývá rodovým statkem, by měla rodina proměnit v rajskou živou oázu, která by odpovídala všem materiálním potřebám člověka. Duchovní složku člověka charakterizuje vnější vzhled jeho živého výtvaru a způsob života samotného tvůrce. Anastasia považuje za nepřijatelné pohřbívat člověka na hřbitově. Lidé by se měli pohřbívat na rodovém statku. Jen tehdy se duše zemřelého nebude trápit tím, že její tělo bylo vyhozeno jako na smetiště, co nejdál od příbuzných. Lidé, pohřbení na rodovém statku, budou chránit svým duchem ty, kdo v něm žijí.

Hřbitovy, podobné dnešním, existovaly i v minulosti, ale byly určeny pro zvířata, která zemřela na nějakou nemoc, pro zločince a vojáky, kteří zahynuli v cizině.

Anastasia pověděla, jak lze zařídit svůj rodový statek tak, aby na něm bylo možné zbavovat se fyzických neduhů.

Dost podrobně vyprávěla o starodávném a velmi krásném obřadu sňatku, kdy snoubenci silou své myšlenky vytvářeli projekt budoucího rodového statku a v okamžiku samotného obřadu s účastí rodičů, příbuzných a přátel za několik minut materializovali vymyšlené. Myslím si, že tento obřad je velikým vynálezem dnešního tisíciletí. Přece díky němu novomanželé i dnes mohou získat dům, zahradu a rodový statek již v průběhu svatby.

Anastasia také tvrdí, že novomanžele, kteří založí svůj rodový statek tímto způsobem, nikdy neopustí láska, co víc, během času bude přibývat, a vysvětluje, proč k tomu dochází. „Když se muž dívá na svou ženu, podvědomě ji ztotožňuje se svým velkolepým statkem a se svým dítětem, které je třeba porodit na statku.“ A je to důvěryhodné. Přece pro každého člověka nejlepším místem na světě vždy zůstává jeho malinká vlast. Nejkrásnějším a nejlepším ze všech na světě pro něj vždy bude jeho dítě.

Anastasia říká, že kdyby všichni lidé nebo většina z nich začali uvědoměle vytvářet své rodové statky a proměňovat je v rajske oázy, celá země se promění. Nebudou kataklyzmata a války. Dojde ke změně vnitřního duchovního světa člověka, budou se mu otevírat nové znalosti a schopnosti. Člověk dokáže stvořit krásné světy podobné pozemskému na jiných planetách.

Nynější, technokratický způsob osvojení kosmu považuje za bezperspektivní, škodlivý pro Zem a pro lidstvo. Racionálním způsobem osvojení planet je psychoteleportický způsob. Ale aby lidé dokázali ovládnout podobné schopnosti, nejdříve se musí předvést ve zvelebení Země, vyjádřit svou duchovnost ne slovy, ale způsobem života.

Oficiální kritici mají různé názory na témata mých knih a na výroky poustevnice z tajgy, ale jejich mínění teď není tolik důležité. Svůj souhlas vyjádřil v deseti tisících dopisů a ve sto tisících elektronických zpráv nejdůležitější kritik - lid. Vyjádřil to nejen slovy, ale také konkrétními činy. Stovky velkých a malých osad, které vznikly a stále vznikají, jsou toho důkazem.

Právě tady vzniká tajemná hádanka: pokud hromadné hnutí vyvolaly pouhé výroky poustevnice z tajgy, které jsem uvedl v knihách, jaká síla se skrývá za jejími slovy? Možná, že jsou tak seřazena, že v nich písmena vytváří nějaké kódy? Možná, že má význam rytmus jejích vět?

Anastasia se obvykle snaží přizpůsobit řeči svého společníka, používá jeho slovník a způsob vytváření vět. Ale v určitých okamžicích najednou začne mluvit jiným jazykem, kategorickým, plynulým a rytmickým. Velmi jasně vyslovuje každé písmeno a za každým zvukem je cítit neobyčejnou energii. Tehdy se vše zapamatovává doslovně, jako by se v mozku spustil magnetofon. Co víc, před člověkem vznikají živé obrazy a smysl vyřčeného se ukládá do podvědomí.

Jako příklad uvedu úryvek rozhovoru Boha s člověkem z Anastasiina vyprávění v knize *Stvoření*: „Kde je kraj vesmíru? Co budu dělat, když k němu přijdu? Když všechno sebou zaplním, stvořím pomyšlené?“ ptá se člověk Původních pramenů Boha a dostává odpověď: „Můj synu, vesmír představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne nové překrásné zrození tebe, které bude odrážet snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.“

Existuje několik názorů na Anastasiiny schopnosti. Uvedu také ten svůj.

Anastasiiny schopnosti, které jsou na první pohled neobvyklé, vlastnil ve skutečnosti každý člověk Původních pramenů nebo většina z nich. Působení výroků poustevnice z tajgy na chování mnohých lidí není způsobeno mystickou silou, ale samotnými lidmi, kteří jsou schopni vnímat je srdcem a duší. Vytváří se dojem, že v genech současného člověka nebo v jeho podvědomí

je uchována vzpomínka na způsob života jednotlivé rodiny a lidské společnosti celkově od dob Původních pramenů, kdy člověk věděl, jak lze přímo komunikovat s Bohem.

Tento obraz Původních pramenů je mnohem dokonalejší než dnešní. Možná že pochází z té doby, kdy ještě lidé věděli, co je to ráj. Ale nemyslím si, že jejich chování mělo vztah ke kterémukoliv náboženství.

Statky, jež zvelebují čtenáři knih, jsou rozdílné. Liší se nejen domy postavené v osadách: u jedněch jsou jednopatrové dřevěné, u druhých - přízemní z hlíny. Různě jsou zařízeny také zahrady, živé ploty a rybníky.

Je všeobecně známo, že náboženské rituály vyžadují bezpodmínečné dodržování standardních postupů. Tady však je zjevná vlastní tvorba každého při vtělení krásné myšlenky.

Pokud lidé Anastasii za něco vděčí, tak za to, že vzbudila v jejich duších snahu tvůrce.

(2 2 9 .)

DĚVČÁTKO Z TAJGY

Od té doby, co jsem se seznámil se sibiřskou poustevnicí Anastasii, uběhlo kolem patnácti let. Když jsem se dozvěděl, že mi má porodit syna, vynaložil jsem velké úsilí, až do fyzických pokusů, abych ji převezl do Novosibirska. Porod v tajze mi tenkrát připadal nepřipustný a výchova dítěte bez společenských institucí - nemožná.

Ze začátku jsem Anastasiin způsob života v tajze vnímal, jemně řečeno, jako podivný. Teď však jako stále podivnější vnímám způsob života lidí v současných velkoměstech.

Když byla Anastasia těhotná podruhé a neopustila tajgu, uvnitř jsem cítil radost a klid. Během těchto let se mé názory na život změnily. A kdyby Anastasia vyjádřila přání rodit v nejlepší porodnici, byl bych smutný. Zřejmě bych měl starosti o budoucnost svého dítěte, které vychovávají současné instituce naší společnosti.

Došlo u mě k přehodnocení hodnot, změnil jsem názor na život.

Anastasia porodila naši dceru na svém rodovém paloučku v tajze. Nebyl jsem při porodu, nebyli tam ani odborní lékaři, ani současné lékařské přístroje. Ale v duši jsem měl klid. Věděl jsem, že porod probíhá v jedné z nejdokonalejších porodnic světa - v rodovém prostoru.

Když Anastasia porodila dceru, zeptala se mě, jak bych ji chtěl pojmenovat. Bez přemýšlení jsem odpověděl - Anastasia. Není to proto, že našeho syna pojmenovala Vladimír. Jednoduše jsem už v té době vnímal Anastasii jako moudrou, odvážnou a velmi hodnou ženu. Její jméno se pro mě stalo synonymem těchto kvalit a chtěl jsem, aby je dcera zdědila. Nemohl bych si představit jinou vychovatelku pro naši dceru, než je Anastasia. Třebaže její výchova mnohdy vypadá, jako by to ani výchova nebyla, ve skutečnosti je to ale jinak.

Podívejte se, například, co se odehrálo s malinkou holčičkou v tajze.

Tenkrát mě Anastasia uvítala s veselou náladou, dokonce jsem cítil jakési laškování. Objevila se znenadání, když jsem se přibližoval ke známému paloučku, na kterém již žili ve třech. Byla oblečena do lehkých šatů, jež se podobaly tunice, stála na cestě a usmívala se. Odkud má tyto šaty? Zastavil jsem se okouzlený neobvyklým zjevením.

„To je ale," řekl jsem si, „uběhlo tolik času, porodila dvě děti, ale stále vypadá mladě a je velmi krásná. Já jsem zestárl, zešedivěl, ona však nestárne."

Vzpomněl jsem si, jak se každé ráno raduje z nadcházejícího dne, běží o závod s vlčicí k jezeru a dělá své důmyslné salto. Dokáže to také teď?

Anastasia, jako by slyšela mou němou otázku, aniž by se rozběhla, udělala dvojitě salto a octla se vedle mě.

„Bud zdrav, Vladimíre," zazněl její hlas.

Nedokázal jsem hned odpovědět. Z jejího těla vycházela kouzelná vůně a neobyčejné teplo. Netroufl jsem si ji obejmout, jen opatrně jsem se dotkl jejího ramene a odpověděl nějak nevhodně:

„I tobě bud zdráva, Anastasie."

Přitulila se ke mně, objala mě a zašeptala:

„Naše malá dceruška je šikulka a krasavice."

Pak bosá Anastasia šla přede mnou trávou. Jde a snaží se kráčet jako modelka na pódiu. Nedělala to poprvé, ale vždy tak legračně, že se mi pokaždé zvedla nálada.

Jako obvykle jsme šli k jezeru, abych se po cestě vykoupal. Již jsem věděl, že cílem tohoto koupání není jen to, abych se osvěžil. Důležitější bylo, abych se pokusil smýt vůně, jež jsou cizí paloučku v tajze. Za tímto účelem mě po krátkém koupání Anastasia natřela kašičkou z různých bylin. Při tom žertovala:

„Máte stále méně dobré potraviny, vzdouvá se ti břicho."

„Lékaři říkají, že je to dysbakterióza. Tuto diagnózu má devadesát procent obyvatel," odpověděl jsem.

„Možná je problém v tom, že tvé břicho nemá vůli?" zasmála se Anastasia. „Sám říkáš, že deset procent tuto diagnózu přece nemá."

Nějakou dobu jsem musel mít zelenou kašičku na těle a na vlasech, pak jsem se opět ponořil do vody a chvíli jsem se plácal. Když jsem vyšel a mé tělo trochu uschlo, sundala Anastasia své šaty, jež se podobaly římské tunice, a podala mi je.

„Bylo by dobře, kdyby sis navlékl tuto košili."

Anastasia stála přede mnou s odhalenými prsy. Měla je trochu větší než dříve. Na jedné bradavce vystoupila kapka mléka.

„Ty ještě kojíš?" zeptal jsem se.

„Přikrmuji," vesele odpověděla.

Zmáčkla prso oběma rukama a stříkla mi mléko do tváře. Pak se zasmála a rozetřela je na mé tváři.

„Když se oblékneš a přepášeš se, budou na tobě šaty vypadat jako košile."

Od narození dcery jsem je stále nosila na sobě. Občas se do nich zabalila a spala. Je zvyklá na jejich vůni a vzhled. Pokud si je vezmeš na sebe, dcera si na tebe snadněji zvykne."

„A v čem budeš chodit ty ?“

„Mám dvoje velmi podobné, nosila jsem je střídavě. Ty, které nabízím tobě, jsem nosila častěji. Také jsem si často dávala na hlavu věnec z bylin. Udělám pro tebe stejný, zatím můžeš pozorovat dceru.“

„Jen pozorovat ? Dotýkat se jí nesmím ?“

„Samozřejmě že smíš, Vladimíre. Ale nejdřív je lepší ji chvíli pozorovat. I když je malinká, je přece samostatná osobnost a je vhodnější ji nejdřív nevtíravě pozorovat. Seznámíš se s jejími zvyky a pokusíš se proniknout do jejího světa.“

„Vím to, syna jsem také ze začátku jen pozoroval. Řekni mi, Anastasie, za jakou dobu ji budu moci vzít do náruče ?“

„Pocítíš to sám. Srdce ti napoví.“

Měl jsem pocit, že Anastasia chtěla, abych pozoroval naši dceru sám a pokusil se něco pochopit. Proto vymyslela nějaké naléhavé záležitosti. Také jsem neměl nic proti podobnému přístupu. Skutečně je třeba alespoň chvíli pozorovat chování dítěte. Vždyť jsem pro dceru všeho všudy neznámý strýc a není vhodné, abych ji popadl a začal projevovat lásku, mačkat dítě a šišlat pro své potěšení. Co když je to pro dítě nepříjemné nejen ze strany neznámých strýčků, ale celkově od kohokoliv. Zeptal jsem se Anastasie:

„Kde je teď naše dcera ? Jak ji najdu, když odejdeš plést tu čelenku z bylin ?“

„Je někde tady, nedaleko,“ klidně odpověděla Anastasia. „Zkus ji najít sám, ať ti to napoví tvé srdce.“

Měl jsem pocit, že na palouku v tajze jsem pochopil mnohé. Ale pokaždé jsem byl překvapený něčím novým.

Jak je možné dovolit dítěti, kterému nejsou ani dva roky, chodit a plazit se kamkoliv a přitom je nehlídat ? V tajze, kde nejsou lidé, kde je mnoho divokých zvířat.

Kdysi jsem pozoroval svého novorozeného syna, jak usínal v podpaží u medvědice a ta ležela bez pohnutí, dokud dítě neusnulo. Viděl jsem, jak je chrání vlci a jak si s ním hrají veverka. Bylo mi jasné, že zvířata, která žijí kolem palouku se podobají domácím zvířatům. Na svém území žijí přátelsky a neútočí na sebe. V domácích podmínkách pes žije s kočkou družně, ale na cizí útočí. Tudíž tady zvířata na svém označeném území také na sebe neútočí a obzvlášť ne na člověka.

K člověku, jenž žije na jejich území, a přirozeně i k jeho dítěti, pociťují hlubokou úctu a je pro ně ctí se o ně starat. Ale i přesto byla pro mě tato situace neobvyklá. Například, co když dítě překročí označené území ? Jiná zvířata se k němu budou chovat jinak než svá. Výsledkem takových úvah, které jsem považoval za logické, byl zvláštní pocit.

Zeptal jsem se Anastasie, která již odcházela:

„Co když potkám nějaké zvíře, zatímco budu hledat dceru. Ještě nejsme na sebe zvyklí.“

„Nic ti neudělají, vždyť jsi v košili, Vladimíre. Můžeš klidně chodit a neprodukovat myšlenky naplněné strachem.“

Anastasia běžela ke své zemi. Vyšel jsem na palouk, ale nikdo tam nebyl. Pak jsem šel lesem kolem palouku v domněnání, že dcera bude někde nablízku a že pokud budu zvětšovat průměr svých kruhů, rozhodně ji najdu.

Našel jsem ji, aniž bych ukončil první kruh. Malinká Anastasia stála mezi rybízovými keři, držela se větve, prohlížela si nějakého broučka a usmívala se. Stál jsem se zatajeným dechem za jiným keřem a pozoroval jsem ji.

Holčička byla oblečena do krátkých šatů, na hlavě měla čelenku z vláken nějakých bylin. Když ukojila svůj zájem o to, co se odehrávalo na větvi, vydala se k palouku. Pak zjevně o něco zakopla a spadla. Malinká holčička se natáhla, ale nezačala plakat. Mlčky se opřela rukama o zem a posadila se. Pak ležela asi dva metry po čtyřech, potom se opět zvedla a pomalými kroky pokračovala v cestě.

Snažil jsem se být neviditelný a velmi opatrně jsem šel za svou dcerou. Najednou přímo před mýma očima Nastěnka zmizela. Na krátkou chvíli jsem ztuhl nečekaností, pak jsem rychle běžel k tomu místu. Začal jsem se ohlížet, ale děvčátko tam nebylo. Ani za stromem, vedle něhož zmizela, ani za keřem. Uvažoval jsem: dcera zatím nedokáže tak rychle běžet, aby se náhle ztratila.

Začal jsem chodit kolem stromu a pokaždé jsem zvětšoval průměr svých kruhů. Pak jsem chvíli stál a přemýšlel, co mám dělat. Potom jsem běžel za Anastasií.

Klidně seděla u vchodu zemi, pletla čelenku a tiše zpívala. Vedle ní se otírala o kmen stromu černá liška.

„Anastasiie, dcera zmizela,“ vypálil jsem. „Sel jsem několik metrů za ní a stále jsem ji měl na očích. A najednou zmizela... jako by se rozplynula. Nikde není.“

Anastasiina reakce byla kupodivu klidná, dokonce nepřestala plést.

„Nedělej si starosti, Vladimíre. Myslím si, že je teď v liščí noře.“

„Jak to víš?“

„Vidíš jak něžně se otírá liška o strom?“

„Vidím.“

„Tímto naznačuje, že je dítě v noře.“

„A co když liška sděluje něco jiného?“

„Pokud by chtěla naznačit něco špatného, projevovala by znepokojení. Běhala by sem a tam a zvala by člověka na pomoc.“

„Stejně si nemůžeš být stoprocentně jistá, kde je dcera. Navíc na tom místě není žádná nora, prohlédl jsem si to tam.“

„Dobře, Vladimíre, pojďme, společně se podíváme, kde se schovala naše důvtipná dcera.“

Když jsme přišli na místo, na němž naše dcera jako by roztála, Anastasia rozhrnula trávu a hned jsem viděl noru. Otvor do ní byl lehce poničen, vytvořila se jamka. Nakoukl jsem do ní a spatřil tam Nastěnku, která se stočila do klubíčka a klidně spala.

„No vidíš, spí na vlhké zemi a myslím si, že se odtamtud sama nedostane.“

„Na dně je suchá tráva, Vladimíre. A když se naše dcerka vyspí, dokáže sama vyřešit, jak se má odtamtud dostat.“

„Jak to vyřeší ?“

„Pokud chceš, pozoruj to, já zatím půjdu dokončit to, co jsem začala.“

Zůstal jsem sám. Přibližně za třicet minut se z jámy ozvalo šustění. Holčička se vzbudila, ale dostat se ven samostatně bylo pro ni těžké, ostatně se o to moc nesnažila. Hned po prvním nezdaru, když ohodnotila své síly, vydala ze sebe zvuk „aho“, „eha“. To nebyl pláč, ale právě přivolávající zvuk. Hned potom se objevila liška, která předtím byla vedle Anastasie. Nejdřív očíhla noru, pak se otočila a spustila do nory svůj ocas. Celá se napnula a pomalu vytáhla dítě nahoru. Dcera se ještě půldruhého metru nechala vléct liškou, pak ji pustila a pomalu se postavila na nohy. Malá Nastěnka se rozhlédla, usmála se, jako by si na něco vzpomněla, a šla k jezeru. Nenápadně jsem ji následoval.

Žádná zvířata poblíž nebyla a vypadalo to, že malé dítě v tajze nikdo nepozoruje. Avšak později jsem pochopil, jak jsem se mýlil. Ukázalo se, že dcera i já jsme byli pečlivě sledováni a vbrzku se odehrál první konflikt dítěte se zvířetem z tajgy.

Když se Nastěnka dostala z malinových keřů, nějakou dobu stála na místě a dívala se na hladinu jezera. Pak sundala ze sebe šatičky a opatrnými kroky namířila k vodě. Když jí zbývalo pět nebo šest metrů, najednou z křoví vyskočila statná vlčice a po několika skocích stála mezi břehem jezera a Nastěnkou. Holčička ji poplácala svými ručkama, zatahala za srst a dotkla se tlamy. Vlčice olízla nožku dítěte, ale tímto jejich laskavé projevy skončily. Zřejmě Nastěnka neměla v plánu si s vlčicí hrát, chtěla do vody, a proto se nejdřív pokusila vlčici obejít. Nicméně vlčice se jí opět postavila do cesty. Holčička se opřela o bok zvířete, ve snaze odstrčit překážku, ale vlčice stála jako přibitá. Pak si Nastěnka sedla na trávu, chvíli přemýšlela a pokusila se podlézt pod vlčím břichem. Ale i tento pokus se nepovedl - zvíře se přitisklo k zemi.

Nastěnka zřejmě pochopila, že ji vlčice nechce pustit k vodě a že násilně překážku neodstraní. Někakou dobu seděla na trávě a o něčem uvažovala. Pak se začala plazit, dokonce se vzdalovala od vlčice a od jezera.

Za chvílku se postavila na nožky s větvíčkou v ruce. Šla k vlčici, pošimrala ji po tlamě a odhodila větev směrem k lesu. Ta odletěla asi na metr a půl. Vlčice skočila za větví a chytila ji do zubů. Ve stejnou chvíli se Nastěnka hbitě rozběhla ke břehu jezera. Vlčice, jež pochopila, že ji holčička přechytračila, udělala dva prudké skoky, dostihla dítě u samé vody a povalila je na zem.

Nastěnka spadla na záda tak, že se hlavičkou dotkla vody. Pak se začala odrážet nohama od písku, aby se dostala do jezera. Vlčice jemně chytila zuby dětskou nožku ve snaze nezpůsobit děvčátku bolest.

Nastěnka se opřela druhou nožkou o vlčí tlamu, vytáhla tu první a sklouzla do vody. Na tomto místě byla téměř metrová hloubka. Dítě se celé ponořilo do vody, ale ihned vyplavalo. Pracovalo ručkama a nožkama a drželo se na hladině.

Pomyslel jsem si, že dcera neumí dobře plavat. Vyběhl jsem ze svého úkrytu a chtěl jsem skočit do vody. Ale když jsem se octl na břehu, viděl jsem, jali k dítěti plave vlčice. Holčička, jež sebou plácala ve vodě, zabořila se do boku zvířete,

chytila se srsti a pluly spolu k mělčině. Když Nastěnka pocítila dno, ihned vlčici pustila.

Mokrý zvíře vyšlo na břeh, oklepalo se a roztrousilo kolem sebe množství kapiček, které se jiskřily na slunci. Vlčice zůstala na břehu a pozorně sledovala dítě. Zároveň nedůvěřivě a, jak se mi zdálo, ostražitě občas pokukovala po mně.

Nastěnka stála do poloviny těla ve vodě, usmívala se a přivolávala k sobě vlčici. Plácala ručkama po vodě, vyzývavě mávala směrem k vlčici, ale ta za ní nešla. Je možné, že se zvířeti nelíbily vodní procedury, nebo mu hra v jezeře připadala nebezpečná.

Najednou Nastěnka otočila hlavu ke mně a znehybněla. Poprvé jsem pocítil upřený pohled mé malé dcerky a stál jsem bez pohnutí se zatajeným dechem. Bylo mi jasné, že mě vnímá jako nepochopitelnou bytost, která se nečekaně objevila na jejím území.

Nějakou dobu si mě prohlížela, pak se otočila a pomalu šla z vody na břeh. Přistoupila k vlčici, která podala děvčátku šatičky, jež měla ve svých zubech. Avšak Nastěnka si je neoblékla na mokré tělíčko. Vzala šatičky do rukou a šla k zemljance na kraji palouku. Dál jsem pozoroval dceru, jak jde tajgou, a přemýšlel jsem.

V hloubi sibiřské tajgy kráčí malinké dítě a usmívá se. Nic je nestraší, nikdo na ně neútočí. Naopak, zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. Se zájmem pozoruje život brouků, veverek a ptáků. Prohlíží si květiny, ochutnává byliny a plody.

A v tuto chvíli se stejně stará holčička nachází mezi čtyřmi zdmi, v prostoru, který je navíc omezen na dětskou ohrádku. A dobří rodiče jí nakupují plastové hračky, které ochutnává.

Milióny malých chlapců a děvčátek našeho světa, jako zvířátka, dospívají v bytech, které se podobají klecím. A my po nich chceme, aby z nich vyrostli rozumní, svobodní a šlechtní lidé.

Vždyť tyto bytosti si ani nemohou představit, že svoboda je především svobodná mysl, znalosti a pocit živého vesmíru.

O tomto živém vesmíru budou dospělému dítěti vykládat ve škole. Získá samozřejmě nějaké informace o velkém světě živé přírody, o vesmíru, stvořeném velkým Tvůrcem, ale nikdy jej nedokáže pocítit. Pocity, které může získat člověk v prvních rocích života v harmonii s velkým světem Tvůrce a přitom bez úsilí a napětí, v podobě hry, nevynahradí žádné hodiny ve škole a přednášky na univerzitě.

Nikoho nevyzývám, aby šel se svými dětmi do tajgy. Bylo by to nesmyslné. Ale něco dělat přece musíme.

(2 3 0 .)

KOMU SE PODOBÁ DCERA ?

Večer, u vchodu do malé zemljanky, v které Nastěnka občas spala sama, ji Anastasia kojila. Tiše jsem seděl vedle nich a pozoroval jsem tento zajímavý proces.

Měl jsem pocit, že hlavním úkolem kojení není nasycení dětského organismu mateřským mlékem. Nastěnka se chytla ručkama Anastasiina prsa, nějakou dobu pomlaskávala, cucala mléko, ale pak bradavku pustila a podívala se do matčiny tváře. Anastasia se také dívala na dítě bez mrknutí, nevšímala si ani mě, ani celého okolí.

Vytvářel se dojem, že matka s dcerou při kojení jako by splývaly v jeden celek a komunikovaly beze slov.

Toto trvalo kolem dvaceti minut, načež Nastěnka usnula.

Anastasia uložila dcerku v zemičance na podestýlku ze sena, pokrytou látkou. Volnými konci látky ji přikryla a ze stran přihrabala seno, čímž vytvořila útulné hnízdečko. Pak ještě nějakou dobu klečela u vchodu a dívala se na spící dceru. Když se Anastasia zvedla a konečně si mě všimla, zeptal jsem se:

„Co si myslíš, Anastasie, komu se více podobá dcera: tobě nebo mně ?”

„Jako všichni rodiče bys samozřejmě chtěl, aby se více podobala tobě, Vladimíre ?”

„Neuhodla jsi. Samozřejmě bych chtěl, aby měla něco ode mě. Ale je to holčička, má být krásná, a tedy více se podobat tobě.”

„Takže mě považuješ za hezčí, než jsi ty, Vladimíre ?”

„Považuji tě za krásnou nejen v porovnání se mnou, Anastasie. Považuji tě za nejkrásnější ze všech lidí, které jsem kdykoliv viděl, včetně mezinárodních soutěží krásy. Viděl jsem je v televizi. Krása soutěžících dívek v porovnání s tvou je nějaká polovičatá. Jsi nejlepší.”

„Děkuji ti, Vladimíre. Tvá slova jsou komplimentem ? Nebo vyznáním ?”

„Jsou komplimentem, vyznáním a obdivem.”

„Děkuji ti. Takže nezarmoutíš se, když ti řeknu, že se Nastěnka svou tvářičkou trochu podobá tobě, ale oči, řasy a postavička jsou moje. I vlasy bude mít jako já.

Tělesná podoba lidí vypovídá také o tom, že mají podobné schopnosti, zvyky a jednotu duší. Znamená to, že některé schopnosti a zvyky bude mít po tobě. Některé zas po mně. Ale v duši narozeného člověka jsou vždy přítomny tři tvořící elementy.”

„Tři ? A třetí je od koho ?”

„Třetí je částička Duše, která přebývala v lidském těle v minulých životech člověka, třeba před sto lety, před tisíci anebo i před miliony let. Tato třetí součást se v harmonickém člověku nerozpadá a čeká na svůj čas, kdy získá nové tělo, jehož očima se bude dívat na svět, jehož ušima bude slyšet zvuky tohoto světa, dotýkat se jej rukama a využívat jeho dary.”

„Ale pokud se naše Duše spojily v novém, znamená to, že by měly vědět o všech minulých životech každého z nás ?”

„Ano, měly. A také vědí. Jinak by jejich splynutí nebylo možné. Nedokázaly by se stát jedinou Duší.”

„Tudíž má Duše dokáže vidět minulý život naší dcery ?”

„Samozřejmě, ale pocítíš to a uvidíš jen v případě, že budeš přebývat v harmonii

se svou Duší a tvá mysl nebude spoutaná zvrhlostmi okolního světa, aby se dokázala soustředit."

„Ohledně mě je vše jasné, já a mně podobní nejsme schopní vidět minulost, ale ty, Anastasie, se zjevně můžeš něco dozvědět o minulém životě naší dcery prostřednictvím částičky její Duše."

„Snažím se, Vladimíre, uvidět a pochopit minulý život naší dcery, ale připadá mi nějaký zvláštní. Život naší dcery v minulém těle byl krátký, ne déle než sedm let, a žila před mnoha tisíci lety."

„No, při tak krátkém životě dítěte se toho člověk o jeho minulosti moc nedozví."

„Ano, ale stává se, že i během krátkého života člověk uskuteční něco, co dokáže zapůsobit na události, jež se odehrají v následujících tisíci letech."

„Zajímalo by mě, jak může dítě uskutečnit něco, co bude po tisíce let působit na lidské životy. Mohla bys, Anastasie, povědět nebo, ještě lépe, vyobrazit situace z minulého života naší dcery ?"

„Ano, Vladimíre."

„Takto udělej."

A začalo neobvyklé Anastasiino vyprávění o minulém životě naší dcery. Neboli vyprávění o holčičce, částička jejíž Duše teď přebývá v těle malé Anastasie.

(2 3 1 .)

CESTA DO JINÉ DIMENZE

„Jak již víš, Vladimíre, před nějakým časem na Zemi nastala doba ledová. Na místech, kam se přibližoval ledovec, se měnilo podnebí. Ochlazení neumožňovalo dozrát mnoha druhům rostlin. Tam, kde dříve byly hojné lesy, zahrady a bujné trávy, vznikaly postupně doliny s chudým rostlinným pokryvem.

Lidé, kteří žili v jedné z dolin v předhůří, pochopili, že život v podmínkách ochlazení není možný. Proto se rozhodli opustit své domovy a najít místa s příznivějším podnebí.

Jako první se vydali muži. V jejich stopách stařešina rodu Vud odváděl děti, ženy a staříky.

Šedivý stodvacetiletý stařec šel v čele karavany mamutů, na nichž byly naloženy pletené košíky. V jedněch seděly děti a v druhých byly zásoby jídla, jelikož nikdo nevěděl, jak dlouhou cestu mají před sebou.

Z obou stran mamutí karavany jeli na koních nebo šli pěšky lidé jeho rodu a všechna domácí havěť. Zdálo se, že všechno živé si uvědomovalo nutnost odchodu do jiných krajín a následovalo člověka. V osadě zůstali jen rostliny, jež nebyly schopné se přemísťovat. Rostliny odsouzené k záhubě.

Vud přemýšlel a snažil se odpovědět si na otázky:

Proč došlo k nechtěným změnám v přírodě a začalo ochlazení ?

Na čí povel byla spuštěna tato katastrofa ?

Nedojde k tomu po celé Zemi ?

Jsou v člověku síly, které by tomu mohly zabránit ?

Existuje závislost katastrof na lidském chování ?

Vud si uvědomoval, že pokud tyto otázky nebudou zodpovězeny, jeho děti a vnuky, celý jeho rod čeká smutný konec. Viděl, že všichni dospělí v karavaně vnímali tyto přírodní změny jako tragédii, na jejich tvářích byl smutek a zádumčivost. Dokonce děti ztichly a zbystrily pozornost. Jen jeho miláček, šestiletá pravnučka Anasta dováděla s mamutím vůdcem.

Vud po očku pozoroval hru své pravnučky. Ta si položila na své ramínko konec chobotu sedmitunového mamuta a předváděla, že táhne obrovské zvíře. Mamut děvčátku nahrával. Svůj chobot samozřejmě držel sám a jen lehce se dotýkal dětského ramena. Čas od času Anasta zastavila, aby si jako by odpočinula, utírala neexistující pot na čele a říkala: ‚Jsi tak velký, těžký a lenivý.‘

Mamut souhlasně kýval hlavou, plácal ušima, otíral si čelo chobotem a opět kladl jeho konec na dívčí ramínko, jako by se bez její pomoci nemohl pohnout z místa. Tato hra byla směšná a nevinná. Ale ta další se Vudovi nezalíbila. Spočívala v následujícím.

Anasta šplhala po chobotu k hlavě mamuta a ten jí zezdola postrkával ohnutým chobotem, aby usnadnil děvčátku pohyb. Když se usadila na hlavě zvířete, chvíli seděla, pak polekaně vykřikla „Je !“ a rychle sklouzla po chobotu dolů. Mamut musel projevít velkou obratnost, aby u samé země stihl zachytit dítě a zabránil jeho zranění.

Vud přemýšlel o minulosti a snažil se v ní najít příčinu katastrofy, která donutila lidi, aby opustili své rodiště. Ale jeho myšlenky stále přerušovaly vzpomínky na epizody z Anastina života. Nezaháněl je pryč, líbily se mu a odváděly jeho pozornost od smutných myšlenek na vzniklou situaci.

V určitém okamžiku, když si vzpomněl, jak se na jedné z vyučovacích hodin Anasta vzepřela ustálenému mínění, se Vud dokonce usmál. Vybavil si tento obraz do nejmenších podrobností.

Hodinu vedl sám Vud. Před ním pod košatým dubem seděly děti různého věku a tři dospělí. Vud zahájil hodinu následujícími slovy...

(2 3 2 .)

HADI JAKO PROSTŘEDNÍCI

‚Mnozí z nás vědí, že se naši prarodiče snažili najít předurčení všech tvorů žijících na Zemi. Když to udělali, cvičili zvířata, aby se stala co nejprospěšnějšími pro člověka. Pak to zvířata předávala svému potomstvu. A tak naše generace, stejně jako i předchozí, dostala od prarodičů velký dar. Proto bychom schopnosti živých tvorů neměli jen využívat, ale také zdokonalovat. Před naší generací stojí úkol najít předurčení těch tvorů, pro které jej nenašli naši prarodiče.‘ Při těchto slovech Vud vyndal zpod košile užovku a pokračoval: ‚Například bychom měli pochopit, proč byli stvořeni plazi a jakou službu by mohli prokázat člověku.‘

Přítomní se dívali na užovku, která ovinula Vudovou ruku, a mlčeli. Jako první zvedl ruku zrzavý chlapeček kolem pěti let. Vud mu dovolil mluvit.

„Viděl jsem, jak se tento hádek nebo jemu podobný připlazil k naší koze a sál z jejího vemena,“ začal chlapec. „Koza se nebránila, tedy souhlasila s tím, že mu dá mléko.“

„Ano, užovky a další plazi mohou sát mléko krav a koz, to je správná poznámka, Izore. Ale my teď řešíme úkol, jaký užitek by měl mít člověk z existence těchto tvorů,“ připomenul Vud.

„Ano, pamatuji si na ten úkol,“ pokračoval rudovlasý chlapec. „Když jsem si vzpomněl, jak užovka sála mléko, pomyslel jsem si, že by se v ní dala udělat dírka na protější straně. Ať saje mléko a svůj ocas dá do džbánu, aby se naplnil mlékem. Pak maminka nebude muset kozu dojit.“

Ze všech stran zazněly dětské hlasy:

„Nelze udělat díрку.“

„Dírku ne, tvorečka to bude bolet !“

„Mléko z dírky nepoteče, pokud jej tvoreček nebude chtít dát.“

„Hlavní argument proti dírci je bolest, kterou prožije užovka,“ udělal závěr Vud, „a člověk by neměl působit bolest pozemským tvorům. Tvůj návrh se nepřijímá, Izore.“

Vud chtěl přejít k další otázce, ale rudovlasý chlapec se nevzdával.

„Pokud nelze udělat díрку v ocase, mám jiný návrh,“ prohlásil. „Když tento tvor sál mléko kozy, stával se stále větším. Je to tím, že měl v sobě mnoho mléka. Je třeba naučit užovku, aby se plazila k domu a slévala mléko do džbánu. Pak by lidé nemuseli chodit se džbány na pastvinu a zvířata by nemusela chodit domů, aby je podojili. Mnoho různých tvorů by se mohlo připlazit k domům a zaplňovat džbány.“

Dětem se líbila myšlenka rudovlasého chlapce a začaly ji jeden přes druhého doplňovat.

„Ještě by se od nich mohlo odebírat mléko v případě, že by člověk měl hlad a domov byl daleko.“

„Je třeba je vycvičit, aby se na nějaký povel připlazili s mlékem k člověku. Aby je nemusel hledat v trávě. Dejme tomu člověk zatleská nebo zahvízdá a oni se hned budou plazit k němu.“

„A mně se nechce pít mléko vypumpované z hadů. Co když do něj přidají něco svého?“ nesměle pronesla jedna holčička. Ale všichni jí začali oponovat.

„Vždyť kráva také má mléko nejdřív v sobě a všichni jej pijí.“

„Když tam přidají něco svého, bude to ještě lepší. Všichni tito tvorové jsou velmi čistí, třebaže se plazí po zemi.“

„Ano, jsou vždy čistí. Nikdy jsem neviděl špinavého hada.“

Izor poslouchal, jak děti diskutují o jeho názoru, a dokonce zrudl hrdostí.

„Tvá druhá varianta, Izore, si zaslouží pozornost,“ pochválil chlapce Vud a dodal: „Podrobněji ji probereme příště. Do té doby ať každý popřemýšlí, pak vyjádří svůj názor anebo předloží vlastní variantu využívání plazů. Teď bych se rád zeptal, jaké předurčení již je nalezeno pro tvory, které znáte. Kdo je připravený.“

Vud nedokončil otázku. Viděl zvednutou ruku Anasty s dlaní obrácenou jeho směrem. Toto gesto znamenalo, že holčička s něčím nesouhlasí a chce to vyjádřit před ostatními.

„Prosím, Anasto, můžeš sdělit svůj nesouhlas,“ dovolil Vud.

„Jsem proti tomu, aby mléko dodávali plazi.“

Děti jeden za druhým začaly Anastě oponovat:

„Ale proč?“

„Neměli bychom se bránit lepším podmínkám!“

„Plazi teď pro člověka nic nedělají, a tak alespoň budou mít co na práci.“

„Lidé budou mít více času, aby se věnovali něčemu příjemnějšímu, než je dojení krav.“

Anasta klidně vyslechla námitky a pokračovala:

„Pokud plazi budou dodávat člověku mléko, ten se sám promění v krávu.“

„Co to říkáš, děvče? Vysvětli to,“ nevydržel jeden z dospělých.

Anasta pokračovala:

„Když člověk bere mléko od krávy nebo kozy, velblouda či od kohokoliv jiného, daruje zvířeti na oplátku svou pozornost a city. Pokud to nebude dělat sám a kráva nepocítí jeho pozornost, mléko ztratí svou hodnotu. Svůj pocit vděčnosti člověk odevzdá plazícím se tvorům a na oplátku dostane hadí mléko. Had bude mezi krávou a mlékem. Bude prostředníkem mezi tvory a člověkem. Uvede svou lákající službou člověka do pokušení a bude jej dojit, vysávat z něj ty šlechetné city, které jsou určeny pro všechny pozemské tvory.“

Všichni zamyšleně mlčeli.

Ve Vudově představě ihned vznikl obrázek: košatá jabloň osypaná zrajícími plody. Před ní stojí muž a žena. Žena říká:

„Podívej se, můj milovaný, jedno jablko již dozrálo, je velmi krásné. Strom je chce darovat nám. Natáhni se k větvi a utrhni pro mě ten plod.“

Muž se zkusil dotáhnout k větvi, ale nedokázal to. Chtěl vyskočit, aby k ní dosáhl, ale na větvi se objevil had. Utrhl jablko, chytil se ocasem za větev a úslužně zůstal viset ve vzduchu s plodem nataženým k člověku.

„Děkuji ti, plaze,“ řekl člověk a pohládl hada.

Muž a žena se vzdalovali od stromu, aniž by k němu pocítili vděčnost. Blahodárnou energii svých citů odevzdali hadovi. Jabloň se zachvěla a polovina nezralých plodů spadla na zem.

A tak Vud přerušil ticho:

„Tvůj nesouhlas, Anastičko, si také zaslouží pozornost a částečně se přijímá. Všichni si musíme promyslet výměnu přímého spojení za prostřednictví mezi člověkem a vším, co žije a roste na Zemi. Zamyslet se nad tím, k čemu to vede do budoucna. Myslím si, že při následujících hodinách se k tomuto tématu vrátíme. A teď,“ přešel pohledem všechny shromážděné, „prosím řekněte, jaké předurčení mají pro vás známá zvířata.“

HLAVNÍ NÁŘADÍ PŘI STAVBĚ DOMU

„Já chci, já,“ zazněly netrpělivé dětské hlasy.

„Dobře, dobře,“ souhlasil Vud, „mluvte po pořádku, a ať každý pojmenuje ne více než dvě předurčení zvířat.“

Děti po pořádku vyskakovaly ze svých míst a rychle mluvily:

„Kráva a koza dávají mléko, konzumují trávu a každý den jdou k člověku, aby si od nich vzal mléko.“

„Oslíci a koně jsou předurčení proto, aby vozili člověka, když se mu nechce jít pěšky.“

„Slepice a kachny někam chodí, někam létají, ale téměř každý den se vracejí a snášejí vajíčka, aby si člověk mohl pro ně přijít.“

„Mamut je potřebný proto, aby zvedal těžké věci a přemísťoval je tam, kam nařídí člověk.“

Děti odpovídaly již po třetí a snažily se připomenout předurčení všech zvířat, která jim byla známá. Nakonec Vud položil novou otázku.

„Kdo dokáže odpovědět, v jakých případech zvířata pracují společně a jak je člověk řídí?“

„Dovolíte?“ obrátil se k přítomným rudovlasý chlapec, a když neslyšel odpověď, otočil se k Vudovi. Ten souhlasně kývl hlavou. „Zvířata začínají pracovat společně, když si člověk chce postavit dům. Člověk je řídí pomocí píšťalky. Nejdřív hraje povolávající melodii a přicházejí k němu zvířata a přilétají ptáci. Když přijdou, posadí se nedaleko člověka a čekají. Tak je vycvičili naši předci. Po ukončení přivolávající melodie, se člověk laskavě dívá na zvířata a klaní se jim. Všichni tvorové, kteří mají ocasy, na laskavý pohled člověka odpovídají vrtěním ocásků. Ti, kteří ocásek nemají, vyjadřují svou radost jinak, protože pro všechna zvířata je nejmilejší laskavý pohled člověka. Pak člověk zahraje jinou melodii. Ze skupiny zvířat vyběhnou medvědi a začínají rýt příkop na místě vyznačeném větvičkami. Když se člověk rozhodne, že příkop je hotový, vydá svou píšťalkou jiný zvuk a medvědi se vracejí na své místo. Na další zvuk mamuti vkládají do příkopu kameny. Během této doby nad zvoleným místem krouží velké množství vlaštovek, které netrpělivě čekají na svou melodii. A jakmile zazní jejich krásná melodie, začnou ve svých zobáčkách přinášet malinké kousky zeminy, slámu, chmýří - vše, z čeho dělají hnízdo pro sebe, a ukládají to na kameny, dokud nevznikne stěna.“

Chlapec ztichl a Vud uviděl, jak Anasta znovu zvedla ruku s dlaní otočenou k němu. Vud dovolil holčičce mluvit.

„Učiteli, chci se tě zeptat, považuje se stavba domu za příjemnou a zajímavou činnost?“

„Ano,“ odpověděl Vud, „je to velmi příjemná a tvůrčí činnost rozumného člověka.“

„Učiteli Vude, proč je tedy dětem kategoricky zakázáno věnovat se této příjemné činnosti?“

Vud věděl o utkvělé Anastině myšlence postavit svůj malý domek. Nejednou doma začínala mluvit na toto téma, ale Vud jí trpělivě vysvětloval, proč se dětem nedovoluje stavět domy. Teď tuto otázku položila v přítomnosti dětí a dospělých. Zjevně se nezeptala pro nic za nic. ‚Určitě něco vymyslela,‘ řekl si Vud a opatrně začal odpovídat:

‚Když děti, obzvlášť ty, které si neuvědomily podstatu vesmíru, začnou hrát na píšťalu, mohou mimoděk zkomolit melodii. Zvířata přijdou do rozpaků a nebudou vědět, co mají dělat.‘

‚Učiteli Vude, mohla bych vám něco ukázat ?‘ zeptala se Anasta.

‚Ano, pokud to souvisí s otázkou.‘

‚Dobře,‘ odpověděla Anasta a začala zpívat. Zpívala velmi tiše. Svým tenoučkým hlasem vytvářela melodie, které hráli dospělí při stavbě domů.

‚Neudělala ani jednu chybu,‘ tiše pronesl jeden ze stařešinů.

‚Ano, neudělala,‘ souhlasil druhý.

‚Ale ty melodie slyšela pouze jednou,‘ poznamenal stařešina, jenž seděl na pokáceném stromě v poslední řadě. Pak dodal: ‚Děvčátko má dobrou paměť.‘

Když Anasta skončila svůj zpěv, zeptala se Vuda:

‚Učiteli Vude, udělala jsem alespoň jednu chybu ?‘

‚Zazpívala jsi všechno správně.‘

‚V tom případě první překážka pro mě neplatí ?‘

‚Připustíme, že neplatí,‘ uznal Vud. ‚Pro některé z dětí lze udělat výjimku. Stává se to tehdy, když někdo, v tomto případě někdo z vás, předloží svůj myšlenkový projekt a stařešinové jej uznají za novotu. Tehdy mohou udělat výjimku a dovolit stavbu domu.‘

Vud pocítil, že vznikla vhodná chvíle pro zrychlení tvůrčí mysli přítomných dětí, a řekl:

‚Nabízím všem, kdo si to přeje, představit svůj projekt za dva měsíce. Nejdřív všechny vyslechneme, vybereme ten lepší a pak jej předložíme stařešinům, aby se rozhodli.‘

Vud se nemýlil: všechny od nejmenšího dítěte se nadchly přáním předložit svůj neobyčejný projekt. Začaly si šuškat a podle všeho probírat, co nového by mohly vnést do stavby domu, která se zdokonalovala po staletí. Učitel si uvědomoval, že je nesmyslné pokračovat ve vyučování, protože děti jsou zaujaty úkolem, a odpoutat jejich mysl, jež je nadšena tvůrčím hledáním, sotva dokáže. A tak hodinu ukončil a všechny přítomné propustil.

Po uplynutí dvou měsíců nastal očekávaný den. Mnohé děti přišly dřív a vyprávěly jeden druhému, co vymyslely. V určenou dobu přišli i mnozí rodiče. Když hodina začala, děti jedno po druhém vzrušeně vyprávěly o svém projektu.

Podle stanovených pravidel měla Anasta představit svůj projekt jako poslední. Z předchozích projektů se jevil jako nejlepší projekt chlapce jménem Alan. Byl to krásný chlapec, o osm let starší než Anasta, který dobře zpíval a kterému s potěšením sloužila domácí zvířata. Tento chlapec se líbil mnohým děvčatům,

včetně Anasty. Proto by ji moc nerozrušilo, kdyby zvítězil on. ‚At' je to raději on, než někdo jiný,‘ říkala si v duchu.

Nakonec přišla na řadu ona, aby představila svůj projekt. Se snahou skrýt chvění začala Anasta své vyprávění:

‚Můj projekt se navenek málo liší od existujících. To nové jsem umístila v jižní zdi, na které bude kláda se včelami. Když včely začnou nosit pyl a sluníčko bude kládu prohřívat, budou ji muset svými křidélky ventilovat. Kládu je třeba spojit prostřednictvím menšího otvoru s domem, aby vzduch z úlu, naplněného vůní květin, zaplnil pokoj člověka.‘

Dospělí začali mezi sebou mluvit ve snaze ohodnotit Anastinu novotu. Nakonec Vud dospěl k rozhodnutí, s nímž souhlasili všichni. Stařešinům se měly představit dva projekty - Alanův a Anastin. Dívenku to moc nepotěšilo, nechtěla být soupeřkou chlapce, který se jí líbil.

Hodnocení projektů probíhalo následující den o další hodině, na kterou přišlo mnoho lidí. Jako lepší byl uznán Anastin projekt. Slavnostně to prohlásil navenek přísný stařešina. Zároveň ale poznamenal:

‚Tvůj projekt, Anasto, si zaslouží pozornost, skutečně obsahuje novotu. Ale stavět dům ti dovolit nemůžeme. Stavbu domů nemůžeme proměňovat v dětskou hru. Dům mohou stavět žena a muž, kteří se rozhodli založit rodinu, to je pevné pravidlo. Souhlasíš ?‘

Anasta mlčela. Hrdlo se jí sevřelo a nemohla mluvit. Na svém projektu pracovala s neobyčejným nadšením a již si představovala, dokonce cítila, svůj malý domeček. Ve svých myšlenkách již v něm žila, spala na lůžku, dívala se z okna na květinové záhonky skrz záclonu, vytvořenou pavoukem, vdechovala vytríbenou květinovou vůni, o níž se postaraly včely... Najednou se zvedl Alan.

‚Dovolíte, prosím, abych se vyjádřil ohledně pevného pravidla ?‘ podíval se na stařešiny a pokračoval: ‚Je samozřejmě spravedlivé a nelze jej měnit. Ale můžeme zařídit, aby se nevztahovalo na Anastu.‘

Lidé a děti se nechápavě dívali na Alana.

‚Jakýmpak způsobem ?‘ zazněla otázka.

‚Dovolte mi to ukázat,‘ řekl Alan.

‚Ukaž to,‘ dovolil stařešina.

Alan šel k Anastě a postavil se před ni. Pak sundal svůj rodový přívěšek a navlékl jej na Anastin krk.

‚Vezmi si mě, Anasto,‘ nabídl děvčátku.

Všichni přítomní údivem vzdychli. Anasta ztratila řeč, jen jí zářila očička a dívala se vzhůru na mladíka stojícího před ní.

‚Souhlasíš, Anasto ?‘ zeptal se Alan.

Odhodlaně přikývla, pak rychle sundala z krku svůj rodový přívěšek a podala jej Alanovi. Nevzal jej, ale poklekl před děvčátkem, aby na něj sama navlékla svůj krásný přívěšek.

Lidé s úžasem sledovali vše, co se odehrávalo. Ale Alan vzal Anastinu ruku a obrátil

se na šedivého stařešinu:

„Teď pro Anastu nejsou žádné překážky a pevné pravidlo se na ni nevztahuje.“

„Dobře,“ nejistě odpověděl stařešina, „ale lidé spojují své životy, aby vytvořili rodinu. Anasta je příliš malá, nedokáže zatím rodit děti.“

„Ano,“ souhlasil Alan, „je malinká. Avšak s každým dnem a rokem bude dospívat. A přijde doba, kdy se promění v dospělou krásku. Jsem si jist, že se tohoto dne dočkám a nezměním své rozhodnutí.“

Stařešinové se poradili a dovolili Anastě, aby postavila menší domek s podmínkou, že po uplynutí jedenácti dnů bude rozebrán, jelikož není přípustné, aby v domě nikdo nežil, a Anastě, vzhledem k jejímu věku, není povoleno žít bez rodičů.

V určený den se na pahorku sešli téměř všichni obyvatelé rodové osady. Vedle svého květinového záhonku stála Anasta. Kolíky a větvičkami předem označila obrysy svého malého domečku. Dívenka měla trému, bude ji přece pozorovat tolik lidí. Ale nejvíc měla trému proto, že mezi těmito lidmi je Alan. Po tom, co jí nabídl společný život, se u ní ve vztahu k tomuto mladíkovi objevily nějaké zvláštní city. K Anastě přistoupil starosta a otevřel před ní krásné pouzdro s píšťalou - hlavním náradím při stavbě domu. Chvějícíma se rukama vzala holčička píšťalu, přikryla prstíky několik dírek a přitiskla nástroj ke rtům. Avšak melodie nezazněla. Anasta cítila, že především se musí alespoň nějak uklidnit. Přitiskla píšťalu k hrudi, dívala se na lidi na pahorku a rychle přemýšlela, co by měla udělat, aby se uklidnila. Nicméně chvění stále rostlo.

Pak se ze skupiny lidí oddělil mladík a směřoval k Anastě. Byl to Alan. Přišel k holčičce a řekl:

„Také znám tuto melodii a mohu ji zahrát. Určila jsi, jaký bude dům, kde bude stát a jak bude velký. Zvítězila jsi v soutěži, tedy dům bude tvůj, já jen zahraji melodii.“

Se slzami v očích se holčička dívala na statného mladíka a chvějícími se rty zašeptala:

„Chci to udělat sama, děkuji ti, ale rozhodně to musím udělat sama.“

„Pak mě pozorně poslouchej, Anasto. Nadechni se a zadrž dech co nejdéle. Pak vydechni, ne najednou, ale natřikrát. Poslední výdech udělej tak, aby v tobě zůstalo co nejméně vzduchu. Pak začni dýchat vyrovnaně. Od prvního vdechnutí musíš myslet jen na svůj dech, zapomeň na všechno kolem. Jakmile se tvůj dech normalizuje, začni hrát. Budu stát za tvými zády a dívat se na lidi na pahorku. Nepustím jejich pohledy a myšlenky, nedovolím, aby se tě dotkly, a ty, klidná a vyrovnaná, postavíš svůj pohádkový domek.“

Anasta vše udělala tak, jak jí to poradil Alan, přiložila píšťalu ke svým klidným rtům a prostor zaplnila přivolávající melodie.

Za nějakou dobu z lesa a pastvin začala přicházet zvířata. Když byla v dostatečném množství, Anasta ukončila přivolávající melodii, postavila se uprostřed oválu, jenž označoval stěny budoucího domku, a začala hrát jinou melodii.

Tri medvědi se ihned oddělili od skupiny zvířat a běželi k oválu, jež označila holčička. Obešli je, očichali a začali rýt půdu podél větviček položených Anastou.

Medvědi se velmi snažili, ale najednou se dva menší medvídci neudrželi a skočili

1038 do příkopu, který podle všeho ryla jejich matka. Anasta zrozpačitěla

a přestala hrát. Všichni znehybněli. Pak medvědice chytila jednoho medvídka za srst na krku a s plácnutím jej vystrčila z příkopu. Medvídek se v kotrmelcích koulel pryč a matka totéž provedla i s druhým. Pak na ně výstražně zaryčela, podívala se na holčičku s píšťalkou a mávla na ni svou tlapou jako dirigent. Hudba zazněla znovu.

Když byl příkop vyryt, Anasta změnila melodii - zazněly nízké, vážné a rytmické zvuky. Jeden za druhým šli k příkopu mamuti, každý nesl na chobotu kámen. Mamuti pokračovali ve své práci, dokud nezaplnili celý příkop. A vzápětí se rytmické zvuky změnilly na trylkování, které se podobalo štěbetání ptáků. Vlaštovky, jež kroužily nad místem stavby, jako na povel zmizely, ale vbrzku se objevily znovu. Jednou tam, podruhé jinde si sedaly na kameny a něco vykládaly ze svých zobáčků.

Malí opeření stavitelé nemohli sice přinést ve svém zobáku mnoho stavebního materiálu, ale bylo jich velké množství a pracovali neobyčejně obratně a sladně. Proto za zvuku melodické hudby rostla zeď domu takřka před očima.

Anastin domek nebyl rozebrán ani za jedenáct dní. Bylo rozhodnuto pozorovat, jak se budou chovat včely ve zdi domu v létě a v zimě.

(2 3 4 .)

NEPŘEDBÍHEJ SVŮJ ČAS

Vud stále myslel na život pravnučky Anasty, dokonce se usmál, když si vzpomněl na jednu událost.

Stmívalo se. Vud si umyl nohy v potoce a chystal se ke spánku, když najednou slyšel dětský pláč, nebo spíš bolestné vzlykání. Otočil se a uviděl Anastu, jež běžela k němu. Vypadala podivně: tvář měla zašpiněnou něčím černým, zpod šatů na hrudi vyčnívalo seno. Pokulhávala a běžela k Vudovi. Pak si sedla na lavici u domu, chytla se rukama za hlavu a začala naříkat.

Ach, dědečku, potkalo mě velké neštěstí. Můj život jednoduše končí.'

Po tom, co jí Alan nabídl ruku, chtěla co nejdřív dospět. Když se ráno vzbudila, neběžela k potoku, aby se vykoukala, ale přistavila ke zdi domu tyč a označila rýhou svou výšku. Před tím, než se potopila do zátoky v potoce, dívala se na svůj odraz a přemýšlela, kdy se jí objeví prsa, jak to mají dospělé ženy. Prsa, kterými kojí malé děti.

„Napij se vody, Anastičko, uklidni se a pověz mi co se stalo.“

Anasta si lokla vody ze džbánu a vzlykajíc začala vyprávět Vudovi o svém neštěstí.

„Já jsem to věděla, dědečku, věděla... Ony se všechny kochají pohledem na Alana, protože je nejkrásnější a nejrozumnější. Měla jsem starost, že než vyrostu, některá z dospělých dívek přiměje Alana, aby se do ní zamiloval, určitě. A dnes, když se stmívalo, viděla jsem, jak ty dívky šly na palouk u hory a mluvily o mém Alanovi. Pochopila jsem, že již nemám čekat až vyrostu. Že musím jednat hned. A rozhodla jsem se.“

Vzala jsem uhlík a namalovala si oči, jak to dělají dospělé dívky. Pak jsem si červenou řepou nabarvila tváře a rty. Dokonce jsem si zamalovala mateřské

znaménko, které mám tady na čele,' Anasta zvedla olinu a ukázala Vudovi znaménko, které se podobalo hvězdičce.

„Pročpak ses snažila zamalovat znaménko, Anastičko? Vždyť je není vidět. Tvé krásné vlasy je přikrývají,“ zeptal se Vud ve snaze zatajit úsměv.

„Přikrývají. Ale když fouká větřík, odhaluje je.“

„Ať odhaluje. Mně se, například, tvé znaménko líbí, podobá se hvězdičce.“

„Je-e-e,“ znovu zaplakala Anasta. „Tobě se, dědečku, líbí, ale mně se vůbec nelíbí. Jsem jako nějaká ocejchovaná. Máma ji nemá, táta ji nemá, ty ji, dědečku, také nemáš. Kdo mi ji na čele namaloval? Kdo mě takto zmrzačil? Je-e-e...“

„Nikdo tě nezmrzačil, spíš naopak - vyzdobil. Když tvé skutky budou pro lidi příjemné a prospěšné, řeknou, že to uskutečnila holčička s hvězdičkou na čele. A když uděláš něco špatného, řeknou, že to udělala holčička s flekem na čele. Pokud člověk koná krásné činy, lidé jeho zevnějšek vnímají jako krásný.“ Vud pohladil pravnučku po hlavě a dodal: „Řekni mi, Anastičko, proč ti zpod šatů vyčnívá seno?“

„Udělala jsem dvě klubíčka a přivázala jsem si je stuhou k hrudi, aby byla jako u dospělých dívek. Pod paty do bot jsem si také vložila seno, abych byla vyšší. A tak jsem šla na palouk, kde se dívky scházejí s chlapci. Když jsem tam přišla, viděla jsem, jak Alan stojí mezi chlapci a nedaleko nich se shromáždily dívky. Mluvily mezi sebou a po očku pokukovaly po Alanovi. Alan se také díval na dívky.“ Anasta se opět rozplakala a skrz slzy pokračovala:

„Viděla jsem to dědečku, díval se na ně, díval. Věděla jsem, že se vbrzku postaví do kruhu a budou zpívat, zpívat a dívat se na sebe. A abych také byla v tom kruhu, šla jsem k děvčatům.“

Jedna z nich na mě vykulila oči, dívala se, dívala a pak se rozchechtala. I ty ostatní se začaly chechtat. I chlapci, kteří stáli s Alanem, se začali chechtat. To je neštěstí, dědečku Vude. Stála jsem sama a oni všichni se mi smáli. Dívali se na mě a smáli se. Jeden z nich dokonce spadl na trávu, koulel se a smál se.“

Vud sklonil hlavu a ve snaze skrýt úsměv se zeptal:

„Alan se ti také smál, Anastičko?“

„Alan se mi nesmál, dědečku Vude, vůbec se mi nesmál. On mě zbil.“

„Zbil?“ podivil se Vud. „Jak zbil?“

„No zbil mě, dědečku. Nejdřív ke mně přišel a vzal mě do náruče. Jako malou holčičku,“ vzlykavě vyprávěla vnučka. „Tolik jsem chtěla být dospělá, ale on... On mě vzal do náruče a odnesl za křoví. Postavil mě na zem a řekl: „Jdi domů, Anasto, umyj se a nedělej hlouposti.“ Ale já... já jsem mu řekla, že nepůjdu, a aby to bylo přesvědčivější, několikrát jsem dupla nohou. Tehdy mě vzal za ruku a naplácal mi. Takto, tak,“ Anasta se plácala po stehnu a při tom naříkala: „Teď jsem celá zmlácená, nešťastná, opuštěná a nevdaná.“

„Copak ti vzal svůj přívěšek?“ zeptal se Vud.

„Ne, nevzal.“

„Takže jsi zatím vdaná,“ přesvědčoval ji dědeček.

„I když jsem vdaná, stejně jsem zbyta a nešťastná.“

„Copak to skutečně tolik bolelo, když tě Alan plácl?“ zeptal se Vud.

„Nevím, dědečku, necítila jsem to, ale křivda je silnější než jakákoliv bolest.“

„Uklidni se, Anastičko, zřejmě ti Alan naplácal s láskou, abys nedělalo něco, kvůli čemu by se ti smáli ostatní. Znamená to, že tě chránil před dalšími výsměchy.“

„S láskou? Copak když někoho miluješ, můžeš mu naplácat?“

„Samozřejmě, že to není správné, ale je možné, že Alan v tom okamžiku nic lepšího vymyslet nedokázal. Víš co, Anastičko,“ pokračoval Vud, který rozvazoval stuhu s klubky sena na hrudi pravnučky, „nesnaž se být dospělá. Ono to přijde samo. Teď musíš myslet na něco jiného, má holčičko.“

„Na co, dědečku, na co?“

„Polož svou hlavičku na má kolena a já ti zazpívám tvou oblíbenou píseň. Tu, která nemá slova.“

Anasta položila hlavu na dědečkova kolena, ještě jednou až dvakrát vzlykla a při prvních zvucích známé melodie usnula.

Následující den radostná a rozechvělá běžek k Vudovi a ještě na prahu sdělila:

„Byl u mého domečku. Když jsem jej viděla přicházet, chtěla jsem se schovat, pak jsem ale tiše seděla, aby si myslel, že v domečku nikdo není. Alan přišel k domku a posadil se u vchodu. Posadil se, dědečku, a říká: „Vím, že jsi doma, Anasto. Jsi velmi moudré a důvtipné děvčátko a já se dočkám, až budeš krásnou dívkou, věř mi, že se dočkám. Jen nepředbíhej svůj čas.“ Mlčky jsem seděla a už jsem se na něj vůbec nezlobila. Chtěla jsem vyběhnout, obejmout ho, dokonce políbit na tvář, jak to dělají dospělí, ale neudělala jsem to. Seděla jsem tiše, tiše, abych nepředbíhala svůj čas.“

Alan ještě chvíli mlčky seděl u vchodu do mého domku, pak se zvedl a odešel. A já jsem běžela k tobě, dědečku, abych ti to všechno pověděla. A ještě víš co, dědečku Vude, když tam Alan seděl, nakreslil na zeď tři květinčky: jednu větší, druhou menší a třetí úplně malinkou. Když jsem vyběhla, uviděla jsem je, jsou velmi krásné.“

Vud objal Anastu a zeptal se:

„Takže už nejsi ubohá a nešťastná?“

„Teď jsem radostná a chci udělat něco neobyčejného, krásného, aby se všichni na to dívali a radovali se: „Je to pěkné, prima, velmi krásné“ a aby to slyšel Alan a byl na mě hrdý.“

„Velmi správné rozhodnutí, Anastičko. V návalu nadšení vytvoř něco krásného, jen tímto získáš lidskou lásku.“

(235.)

JE TŘEBA PŘEMÝŠLET

Vud přerušil své vzpomínky a obrátil se na pravnučku, která vymyslela novou hru s mamutem, jenž šel v čele karavany:

„Anasto, svými zábavami udržuješ mamuta ve velkém napětí. Copak je správné se tak chovat vůči hodnému zvířeti?“

„Vždyt je to, dědečku, příjemné napětí, odvádím ho od smutných myšlenek. I tebe jsem odvedla od tvých neveselých úvah,“ zabřebentila Anasta.

Ano, mnozí teď mají smutné myšlenky. Musí být příčina, která je způsobuje. Copak ty, Anastičko, nemáš smutné myšlenky?“

„Nemám, dědečku.“

„Takže nerozumíš, proč jsou dospělí smutní?“

„Rozumím, dědečku. Nejsou veselí proto, že se přibližuje studený ledovec. Umírá mnoho rostlin. Lidé z rodových osad museli opustit svůj prostor. A nikdo neví, kam jde a jak dlouho to bude trvat.“

„Právě...“ zádumčivě pronesl Vud a s menším údivem se zeptal vnučky: „Copak ty nejsi smutná, že musíš opustit rodový prostor, Anasto?“

„Já smutek nemám, dědečku Vude. Jakmile tato smutná myšlenka ve mně vznikla, ihned jsem ji zavrhla, teď ji v sobě nemám,“ vesele zabřebentila Anasta a pohoupávala se na chobotě mamuta, který jako by chápal nutnost nést vnučku vedle pradědečka, umožňoval jim spolu mluvit.

Vnuččina odpověď Vuda udivila a zároveň i zaujala. Jakým tajemným způsobem se dokázala vyrovnat se smutnými myšlenkami. A zeptal se:

„Anastičko, pověz mi, jak se ti povedlo zavrhnout smutné myšlenky?“

„Jednoduše, dědečku. Rozhodla jsem se zůstat s prostorem mé vlasti.“

„Zůstat? Rozhodla ses? Ale vždyť jsi nezůstala, vzdaluješ se od něj spolu s ostatními, Anastičko.“

„Zatím se vzdaluji, vyprovázím všechny na dalekou cestu. Až vyjdeme na ten kopec, který je vidět v dáli, bude poledne a já se budu muset vydat na zpáteční cestu. Do večera se stihnu vrátit do své vlasti. Až nastane ráno, bude mít ze mě radost. Sama se již teď raduji. Představuji si, jakou radost bude mít má vlast.“

Vnuččina slova Vuda neznepokojila. Myslel si, že žertuje a svůj návrat si jen představuje, aby zavrhla smutné myšlenky. Rozhodl se nahrát vynalézavému děvčátku a řekl:

„Ano, celý prostor z tebe bude mít radost, ale co tam budeš dělat sama?“

„Ze všeho nejdřív udělám pahorek z půdy a trávy vedle mého květinového záhonku,“ zabřebentila Anasta, „aby neumožnil studenému větru od ledovce vát na mou oblíbenou květinu. Když rozkvetne, musím být vedle ní. Pokud vedle ní nikdo nebude, květina silně zesmutní. Řekne si: „Proč jsem rozkvetla, proč, když se nikdo neraduje z mé krásy.“ Ale já budu vedle ní a budu se radovat.“

„Květina odkvetne, Anastičko. Blíží se chladno, které nikdy dříve nebylo. Mnohé rostliny nebudou moci kvést. K našemu rodovému prostoru se blíží obrovský ledovec,“ jako by nahlas přemýšlel Vud a šplhal na pahorek, o němž mluvila Anasta. „Ano, blíží se ledovec“

„Zastavím jej, dědečku Vude,“ najednou vypálila malá holčička, seskočila s mamutího chobotu a nadšeně pokračovala: „Ještě nevím jak, ale rozhodně jej

zastavím. V mé vlasti mi něco napoví, jak jej mám zastavit. Cítím, velmi silně cítím, že mi napoví a já to dokážu.

Tam, ve vlasti, existuje nápověda. Ona tam je, ale všichni odešli. Nikdo na ni nepomyslel. A teď není komu napovědět. Všichni mysleli na to, jak mají odejít před chladem a kam. Nikdo však nechtěl pomyslet na nápovědu, jak zastavit ledovec. Vždyť jsi na shromážděních často říkal, dědečku, že je třeba přemýšlet.'

Vud strnul na místě. Zastavil se i vůdce karavany a ostatní mamuti, kteří šli za ním.

Šedovlasý vůdce rodu se pozorně díval na svou pravnučku a mlčel.

To, co udělal po chvíli, nikdy potom nedokázal vysvětlit ani sobě, ani ostatním. Vud dal znamení všem lidem, aby pokračovali v cestě. Anastě však řekl:

„Jako poslední jde v karavaně kulhající mamut, vůdcův syn. Znáš ho, poslouchá tě víc než ostatní. Vezmi si ho s sebou, Anasto, když ti bude velká zima, pustíte se po našich stopách.'"

„Děkuji ti, dědečku Vude,' vesele vykřikla holčička, objala starce kolem nohou a přitulila se k němu. „Děkuji ti !"

„Jak řeknu tvým rodičům, co sis vymyslela ?"

„Sama jim to sdělím, až se dostanu domů, teď jim nic neříkej. Na shledanou, dědečku Vude.'"

Anasta hopsavě běžela k poslednímu mamutovi na konci karavany a Vud doprovázel pohledem vzdalující se pravnuččinu postavičku, jako by si neuvědomoval, co se odehrává. Pokračoval v cestě a nějakou dobu neměl v hlavě žádnou myšlenku, až po několika hodinách se zeptal sám sebe: „Proč jsem souhlasil ? Je třeba přemýšlet. Nikdo nepomyslel na to, jak jej zastavit, nikdo. Jen ona jediná.' Pak pronesl:

„Zachoval jsem se správně.'"

(2 3 6 .)

MAMUT DAN

Na konci karavany šel lehce pokulhávající obrovský mamut Dan. Svou statností a silou se podobal otci - vůdci mamutů.

Když byl ještě mládě, spadl s hory obrovský balvan a poškodil mu nohu. Lidé přivázali k mamutí noze kolíky, aby kost správně srostla. Dlouhou dobu musel Dan ležet o samotě. Právě tehdy začalo dojemné přátelství mamuta, tříleté holčičky a koťátka, které děvčátko vždy nosilo s sebou.

Malá Anasta často navštěvovala mamuta, jenž ležel s převázanou nohou, nosila mu různé pamlsky a laskavě s ním mluvila.

Na jeho bok vždy položila koťátko, které vycvičila, aby odhánělo dotěrné brouky a mouchy od ležícího mamuta.

Ale to hlavní bylo, že s ním mluvila, učila ho, jako dospělí učí své děti.

Když posadila koťátko na mamuta, stoupla si před něj, podívala se nahoru, ukázala

malým prstíkem na nebe a pronesla slova „nebe“, „oblak“, „sluníčko“. Pak si klekla, pohladila trávu a laskavě řekla „travička zelená“, „květinka voní“.

Mamut a koťátko pečlivě pozorovaly chování děvčátka a za několik dní, během nichž Anasta pravidelně prováděla své vyučování, došlo k podivuhodné události. Když holčička pronesla slova „nebe“, „oblak“, mamutí mládě a po něm i koťátko zvedly oči k nebi. Při slově „tráva“ se podívaly na trávu. A při slovech „květina voní“ koťátko najednou seskočilo s mamuta, a stejně jak to dělala holčička, začalo očichávat květinu.

Ve svých cvičeních se zvířaty Anasta pokračovala i tehdy, když se mamut uzdravil. Děvčátku se líbilo sdělovat svým čtyřnohým přátelům význam každého nového slova, které jí pověděli dospělí. Mladému mamutovi a koťátku se opět líbila pozornost ze strany holčičky. Jako ukáznění žáci přicházeli v poledne k jejímu květinovému záhonku. V tuto dobu se tam obvykle objevovala Anasta a vyučovala své chovance. Pokud z nějakého důvodu tam nebyla, čtyřnozí přátelé celé hodiny čekali na svou kamarádku a učitelku, nebo ji šli hledat.

Když bylo Anastě šest let, mamut Dan už také povyrostl a navenek se téměř nelišil od dospělých, ale jeho chování se výrazně lišilo od chování ostatních mamutů.

Anastin pradědeček Vud si jako první všiml, že mamut Dan rozumí lidské řeči. Předcházela tomu následující událost.

Vud seděl ve stínu košatého stromu a pletl košík z proutí pro plody. Anasta, která často hovořila s pradědečkem, ráda poslouchala jeho vyprávění a zajímala se o všechny věci, i tentokrát byla vedle něj. Upovídaná pravnučka rychle a s nadšením vyprávěla o svých názorech ohledně sklizně ovocných plodů a vyžadovala, aby košík byl hezký, protože pak i plody, které se do něj sklízí, budou chutnější.

A tehdy si Vud všiml, že mamut Dan, jenž stál deset kroků od nich, se pozorně dívá na Anastu a poslouchá ji, jako by rozuměl řeči pravnučky. „Možná se mu líbí barva jejího hlasu, energie, která z něj vychází,“ řekl si v duchu. Když Vud viděl, že v korytě, v němž se namáčelo proutí, dochází voda, požádal Anastu, aby přinesla trochu vody z nejbližšího pramene. Ale pravnučka, která vždy byla poslušná a pečlivá, nespěchala splnit dědečkovu prosbu. Jen se otočila směrem k mamutovi a rychle řekla: ‚Dane, dones vodu z pramenu,‘ a jako by se nic nedělo, pokračovala ve svém nadšeném vyprávění o košíčku a plodech.

Mamut se pomalu otočil a vážně udělal jeden až dva kroky. Tehdy Anasta pronesla ještě jednu větu: ‚Rychle, Dane.‘ A obrovský mamut začal utíkat.

Vud pochopil, že na rozdíl od ostatních mamutů, Dan nejen plní určité povely, ale chápe člověka mnohem víc, než ostatní zvířata. Rozumí nejen jednotlivým slovům, ale také celým větám.

Mamut donesl v chobotě trochu vody a na dívčín povel ji vypustil do koryta s proutím.

‚Děkuji,‘ pochválila mamuta Anasta a dodala: ‚Večer nezapomeň zalít náš květinový záhonek. A než půjdeme do lesa, naobědvej se, vidíš, že mám práci.‘

Mamut kývl hlavou a zamířil do lesa.

‚Kde je vrchol možností zvířat ve službě člověku?‘ pomyslel si Vud. ‚Do jaké míry

je člověk může řídit ? Tuhle lidé vymysleli kolo a všichni jsou nadšení nápadem, hledají různé možnosti jeho využití. Avšak jsou již vymyšleny věci mnohem dokonalejší než kolo. Úplně jsme zapomněli na studium živých tvorů. Jde náš rod správnou cestou ? K čemu může vést neznalost možností a předurčení vši rozmanitosti živé přírody jež obklopuje člověka ?'

Tak uvažoval Vud a tyto myšlenky zneklidňovaly jeho duši.

(2 3 7 .)

NEVZDÁVEJ SE, MÁ VLASTI, JSEM S TEBOU

Když Dan viděl Anastu, běžící k němu, radostně pokyvoval hlavou, začal hýbat ušima a zastavil se. Obrovský mamut natáhl k děvčátku chobot a jemně se dotkl jejího ramínka. Anasta objala mamutí chobot, přitiskla se k němu svou tváří, něžně ho pohladila a pak dala povel ‚Za mnou !‘ a hopsavě běžela k opuštěnému rodovému prostoru.

Mamut se kvapně otočil a běžel za Anastou. Když se holčička unavila, gestem zastavila mamuta a po chobotu se vyšplhala na jeho hlavu. Když se dostala až na záda, spatřila tam i koťátko, které se dávno proměnilo v dospělého kocoura, avšak stále mělo přezdívku Koťátko. Kocour se začal třít o nohu děvčátka a příst, čímž vyjadřoval radost a věrnost.

Trojice přátel vešla do opuštěné rodové osady až pozdě večer. Anasta poslala Dana na pastvu, vešla do svého malého domku z hlíny, dostala se ve tmě k lehátku s voňavým senem, lehla si a ihned usnula.

Probudila se za úsvitu. Vyběhla ze svého domku, přimhouřila oči, rozhodila ruce do stran a vystavila své tělo laskavým slunečním paprskům. Když se vykoukala ve sluníčku, utíkala k potoku a s rozběhem sebou plácla do průzračné vody v zátoce.

Studený potok ožehl Anastino tělo, ale ona se stále plácala ve vodě a nadšeně se smála. Pak vyšla na břeh, chvíli poskakovala a točila se, jako by nevěděla, na co má využít neobvyklou energii, kterou překypovala, pak běžela na menší pahorek.

Vál studený vítr. Holčička se ovázala kolem pasu šátkem a jeho volný konec přehodila přes rameno. Mlčky se dívala na půdu, na níž úplně nedávno žil její rod.

Prostor vlasti, v kterém dřív stále znělo množství ptačích hlasů, cvrlikal a bzučel hmyz, byl naplněný nějakým odsouzeným mlčením. Pod vlivem nočního chladu na některých místech zbělala tráva. Nekvetly stromy a keře, jejich lístečky se, jakoby z bezvýchodnosti, zkroutily.

A rodný prostor, zahalený do zdrcujícího ticha, s vadnoucí, ale zatím živou rozmanitou přírodou, s nechápavostí poslouchal malou holčičku. Ale najednou sebou všechno kolem trhlo... Tíživé ticho, jako by teplým paprskem, proťal křik odvážné a jisté radosti:

‚He-e-e-ej ! He-e-e-ejjj !‘ křičela Anasta navzdory tíživému tichu. ‚Nevzdávej se, vlasti ! Jsem Anasta ! Jsem s tebou !‘

Rychle se rozběhla z pahorku ke svému květinovému záhonku a dotýkala se kmenů stromů, hladila lístečky keřů.

„He-e-ej !“ opět zakřičela a oběhla staré jabloně s povadlými listy.

Tenký, vysoký a radostný hlásek malé holčičky vítězil nad tichem, jež tížilo rodný prostor. Najednou se k jejímu hlasu připojil další, hluboký, basový a mohutný hlas. Směrem k Anastě běžel z pastvy mamut Dan. Běžel a ze všech sil troubil.

Vedle holčičky se také ozvalo hlasité a nepřetržité mňoukání. Podporoval ji kocour jménem Koťátko.

Tráva na jedné straně květinového záhonku zešedla, květiny se sklonily, jedině na oblíbené holčiččině květině se uchoval jeden nerozkvetlý pupen. Skláněl se k zemi, jako by si rozmyslel vykvést. Ale když Anasta viděla sklopený pupen, nezesmutněla, dívala se na něj a usmívala se, nezesmutněla, protože si nepředstavovala svou květinu zvadlou, ale rozkvetlou v celé své kráse.

Sedla si na bobek před rostlinkou a tiše a laskavě ji vyzvala:

„Hej, květinko, jsem tady, probud' se.“

Pak podržela v ústech ukazováček, pak jej zvedla, aby zjistila, z jaké strany fouká vítr na květinu. Potom si z té strany lehla na bok, aby zabránila v cestě studenému vzduchu. Avšak chladivý proud stále ohýbal a ožehoval malou rostlinku a neumožňoval lístečkům, aby se rozevřely. Najednou se proudy chladného vzduchu zastavily a Anasta naopak pocítila za svými zády teplo. Otočila se a uviděla mamuta Dana, který se svalil na bok, aby svým obrovským tělem zakryl před studeným větrem Anastu a její záhonek.

„Jsi pašák, Dane ! Jsi chytroušek !“ vykřikla holčička.

Pak se chytila mamutí srsti a vyšplhala se na jeho záda, otočila se směrem k větru, jenž vál ze strany ledovce a radostně a vítězně zakřičela své „He-e-ej !“. Chladný vítr zavál ještě silněji. Děvčátko chvíli přemýšlelo, pak se otočilo opačným směrem, vyzývavě zakřičelo, jako by přivolávalo někoho neviditelného. Také mamut zvedl svůj chobot a vyzývavě zatroubil. Zamňoukal i kocour.

Chladný vítr ztichl, ale za nějakou dobu začal vát znovu, jenže tentokrát z jiné strany. Teplými proudy laskal květinu, mamuta a holčičku, jež stála s kocourem na mamutových zádech.

Zpěv ptáků uvítal životadárné proudy vzduchu.

Několik dní bojovala Anasta se studeným větrem ze strany ledovce; jakmile pocítila, že fouká, ihned běžela ke své květině. A pokaždé si vedle květinového záhonku lehl mamut, aby přehradil cestu chladu.

Nakonec přišel den, když oživilá květina vykvetla. Anasta, která přiběhla k záhonku, poklekla a jemně políbila její žlutočervené lístečky. Pak odstoupila dva kroky stranou a kochala se pohledem na zázrak, neobyčejně krásný výtvar - na svou květinu.

Nedokázala v sobě udržet vítěznou energii, která ji naplnila zevnitř, nejdřív začala skákat, pak se její skoky plynule proměnily v neobyčejný, improvizovaný a ohnivý tanec. Dokonce mamut Dan se snažil tancovat a přešlapoval z nohy na nohu. Točil se i kocour: jednou se svalil na záda, podruhé vyskočil. A žlutočervená květina svými lístečky na ně mávala.

Najednou se Anasta zastavila. Uviděla dva mladíky, kteří stáli na hoře.

(2 3 8 .)

PROTIKLADNÍ BRATŘI

Oba mladíci měli stejnou výšku a atletickou postavu. Navenek si byli podobní, lišili se jen barvou vlasů a barvou očí. Jeden byl světlovlasý a modrooký, druhý - tmavovlasý a černoooký.

Nějakou dobu stáli na místě, jako by chtěli umožnit Anastě, aby se vzpamatovala z jejich náhlého objevení. Pak se pomalým krokem přiblížili k děvčátku.

„Bud' zdráva, děvenko !“ obrátil se na ni Tmavovlasý. „Měla by sis pospíšit. Intuitivně jsi pocítila, že můžeš zastavit ledovec, že máš v sobě sílu, která je schopna změnit Boží program. Je to samozřejmě nemožné. Ale ty budeš hledat tuto sílu. A já se o člověku dozvím víc, než doposud. Jsem připravený ti povědět o uspořádání vesmíru, odpovědět na jakoukoliv otázku, jen, holčičko, konej rychleji.“

Anasta nestihla odpovědět, protože začal mluvit druhý mladík.

„Bud' zdráva, Anasto, jsi krásná a vnímavá, jsi překrásná jako mnohé zázračné výtvořiny na velké planetě Zemi. Můj bratr ví o uspořádání vesmíru mnohé, ale myslím si, že bys nejvíc měla poslouchat sebe samu.“

„Přeji vám dobrý den a mnoho světlých příjemných úmyslů,“ nakonec dokázala pozdravit mladíky Anasta.

„Počkej,“ přerušil ji Tmavovlasý. „Tak je to vždy. Už mě nebaví poslouchat tupá a bezmyšlenková slova. Jsme tu dva, jsem tmavý, proč mi přeješ světlé úmysly ?“

„Jsem tmavý a mé myšlenky jsou tmavé, agresivní. Prostě takový jsem a je to mé předurčení podle Božího programu !“ stále více se rozpaloval Tmavovlasý. „Pokud ze mě bude slaboch se světlými úmysly, pak to nebudu já. Okamžitě zmizím. Pochopila jsi, holčičko ? Zůstane vedle tebe jen světlý nekňuba. Jsme dva ! Rozumíš ? A neměla bys mluvit jen se světlošem. Vezmi si zpátky své myšlenky, pokud vůbec byly ve tvých slovech, pokud tvá slova nejsou pouze papouškováním naučeného.“

„Pokud vás můj pozdrav urazil, změním jej a řeknu vám jednoduše „budte zdráv“,“ odpověděla Anasta.

„Tak je to lepší. Bez žádných světlých...“

„Kdo jste ?“ zeptala se Anasta. „Z jakého rodu ? Nikdy dříve jsem vás neviděla.“

„Samozřejmě, že jsi neviděla. Nikdo nás nikdy neviděl. Ale projevujeme se v každém okamžiku lidského jednání,“ rychle pronesl tmavovlasý mladík. „Ano, v každém. Já se samozřejmě projevuji více a velkolepěji. Téměř celé lidstvo od katastrofy do katastrofy žije s převahou mých energií.“

„Zastav, můj tmavý a nadaný bratře,“ promluvil Světlovlasý. „Vždyť jsme se ani nepředstavili.“ Otočil se k holčičce a pokračoval: „Anastičko, pokus se pochopit to, co řeknu. My s bratrem jsme dva komplexy vesmírných energií. Celý bezmezný prostor vesmíru zaplňují energetické bytosti. Když Bůh tvořil člověka, převzal od každé bytosti stejné množství energie, neznámým způsobem je v Sobě

vyvážil a dal je stvořenému člověku. Ze všeho, co v Sobě vyvážil, stvořil člověka.

Když se to stalo, všichni jsme pochopili, že nejsilnější bytostí ve vesmíru má být člověk. Proto se také nejmenuje bytost, ale člověk. Ale v čem spočívá jeho síla, jaké jsou jeho možnosti a zdali mají meze, to není známo. A kdy se tato síla projeví naplno, nikdo ve vesmíru dosud neví. Dokonce ani my, nehledě na to, že naše energie jsou jednotlivě přítomny všude. Vždy jsme neviditelní, zaplňujeme prostor, jsme přítomní ve vodě, v každém živém zvířeti, v žížale. A v každém člověku jsou všechny vesmírné energie.'

„Řekl jste neviditelní,“ podivila se Anasta, „ale vždyť já vás vidím !“

„Ano, vidíš, protože jsme stlačili vzduch natolik, abychom vytvořili těla, na která jsi zvyklá. Například, oblaka na nebi vznikají také stlačením vzduchových par. Občas mají podivné tvary, jednou se podobají zvířatům, po druhé lidskému tělu nebo nějaké tváři. I lidské tělo z větší části vytváří voda, stlačená v různé míře. Vzájemný poměr stlačenin v lidském těle zná nejspíš jen Stvořitel.

Naše těla jsou podobna člověku jen navenek. Můj tmavovlasý bratr představuje temné bytosti, já zase - světlé.'

„A proč jste se přede mnou objevily v podobě lidského těla ?“ zeptala se Anasta.

„Aby ses nelekla, když uslyšíš náš hlas, abys neztrácela energii své mysli na rozluštění tajemství, odkud zní naše hlasy,“ odpověděl Světlovlasý.

„Ale proč jste chtěli se mnou mluvit ?“

„Postavila ses proti živlu, přesněji proti planetární katastrofě. Sama a s jistotou, že jí dokážeš zabránit. Jsme si jisti, že je to nemožné. Boží program předpokládá katastrofu, pokud se lidstvo vydá cestou záhuby. Tak to bylo, a nejednou. Tvého úsilí bychom si nevšimli. Ale když rozkvetla květina na tvém záhonku, trhly sebou všechny vesmírné bytosti. Rozkvetla nehledě na to, že podle božího programu měla zahynout. Ona však rozkvetla.'

„Květina rozkvetla díky mamutovi, který ji chránil před chladným větrem.'

„Mamut je jen článkem v řetízku událostí, které jsi vytvořila.'

„Nic jsem nevytvářela.'

„Vytvářela to tvá mysl, Anastičko.'

„Znamená to, že i ve mně jsou vaše částičky ?“ zadumaně se zeptala Anasta. „Ale já je nijak necítím.'

„Člověk nás nepocítuje, obzvlášť tehdy, když nás v sobě vyváží. Když jsme vyváženy, objevuje se třetí energie. A tuto třetí vlastní jediná bytost ve vesmíru - člověk. Tato nová vesmírná energie se objevuje, když jsme naprosto vyváženy. Je schopna tvořit nové světy. Nezná žádná tajemství. Podobný člověk se stává vládcem vesmíru, tvůrcem, a jeho výtvořiny si nikdo nedokáže ani představit, mohou být velkolepé a nepochopitelné.'

„Zřejmě nejsou ve mně vaše částičky vyváženy, když nemohu zastavit ledovec,“ povzdechla Anasta. „Květina rozkvetla, ale vše Y našem prostoru vadne a hyne.'

„Jsi, Anastičko, na cestě k jednotě. Můžeš jí dosáhnout v příštím okamžiku nebo za tisíce tisíciletí. Právě proto se vesmírné energie budou snažit ti pomoci, aby se dozvěděly velké tajemství o člověku a o svém dalším osudu.'

„Jak zajímavou věc jste mi pověděli o jednotě protikladů. Ale proč, když víte o této neobyčejné síle, sami se nedohodnete o jednotě?“

Bratři se na sebe podívali, pak přejeli pohledem Anastin rodový prostor. A začali se dívat různými směry. Otáleli s odpovědí, jako by hledali slova vysvětlení. Děvčátko trpělivě čekalo.

Nakonec odpověděl Světlovlasý.

(239.)

JAKÝ JE TVŮJ PROGRAM BYTÍ ?

„To není možné. Máme s bratrem různé úkoly,“ pronesl Světlovlasý. „Každý máme svůj program. Jen v člověku, když plníme každý svůj program, zároveň můžeme pracovat na společném, stát se částčkami nové energie, kterou vlastní jen člověk.“

„Jakpak lze plnit to své a zároveň dělat něco dobrého společně?“ nedůvěřivě se zeptala Anasta.

„Je to možné, když se neustále snažíme předstihnout jeden druhého. Třeba ty, když jdeš, jedna ze tvých nohou vykračuje dopředu a tu druhou nechává pozadu. Pak se najednou dostane dopředu ta, která zůstala vzadu. Nohy jakoby soupeří.“

V důsledku toho, vedeny mysli, společně pohybují tělem dopředu.“

„To je mi ale příklad, dokonce jsi mě rozesmál,“ přerušil bratra Tmavovlasý „Když už si nás mají představovat jako dvě nohy, tak ty jsi úplně kratičká noha a já jsem ta dlouhá. Když udělám krok, tak se tělo hned přemístí za hory, ale ty se sotva plandáš a napodobuješ pohyb. Plním svůj program a již popáté přivedu lidstvo k planetární katastrofě. A i když, díky Stvořitelovým programům, se pokaždé znovu zrodí, já na ně opět udeřím planetární katastrofou, aby nedělalo hlouposti.“

„Ano, jsi nadaný, můj bráško. Skutečně jsi nejednou přivedl život celé planety ke katastrofě. Ale tím jsi nezískal znalosti, ani větší sílu. Člověk však pokaždé získává další znalosti. A lidstvo se rodí znovu.“

„Ale nejdřív hyne v pekelném trápení společně se všemi znalostmi.“

„Neznáme, bratře, Stvořitelův program. Možná jednou dojde k tomu, že okamžik před katastrofou jí lidstvo zabrání, a tehdy jeho mysl zazáří nevídaným úsilím.“

„Už mě nebaví tvé světlé snílkování, můj usmrkaný světlý bratře. Mě poslouchej, děvenko, ne jeho,“ obrátil se k Anastě tmavovlasý mladík. „Zřetelně ti předvedu svou sílu. Můj světlošek měl v něčem pravdu. Lidská mysl je skutečně ohromnou energií, která se vyrovná mé a tím spíše jeho. Je pravda, že každý člověk, který správně naloží s touto energií, je schopný změnit svět.“

Ale existuje ještě nevídaná energie - je to společná myšlenka. Vzniká, když mnohé jednotlivé lidské myšlenky splývají vjedno. Pokud by splynuly myšlenky celého lidstva a vznikla tak společná lidská mysl, my s bratrem budeme v porovnání s ní vypadat nicotně.

Ale naučil jsem se bránit vzniku společné myšlenky. To já podvrhuji lidstvu různé filosofické závěry a představy. Jako důsledek jedna miliarda lidí myslí jedním způsobem, druhá miliarda zas jiným, čímž zavrhuje první skupinu. Jsem, holčičko, vtělením všech temných sil vesmíru, a pokud se se mnou spojíš, staneme

se nepřekonatelnou silou. Mám jeden tajný plán, pochopíš jeho podstatu a začneš mi pomáhat.

Společně proměníme všechny lidi ve své hračky. Budeme si hrát s jejich rozumy. Udělám z tebe vládkyni lidstva a jednou mi povíš...'

„Mně se nelíbí takový plán,“ přerušila ho Anasta a dodala: „Nikdy se do něj nezapojím a myslím si, že i nikdo z lidí se jej nezúčastní.“

„Nezapojíš se? Jednoduše zatím nevíš, jak zajímá tato hra - směřovat lidskou mysl podle svého přání.“

Nespěchej s tvrzením, že lidé nebudou naslouchat mému programu. Již je vymyšleno kolo, zatím primitivní, ale pak lidé spojí dvě kola kovovou tyčí. Je to podle mého plánu, podle mého geniálního programu.'

„Ale co je špatného na kole? Když jsme potřebovali vozit krmivo zraněnému mamutovi Danovi, vozík s kolem byl pro nás prospěšný“

„Vše je velmi dobré, holčičko. Dokonce výborné. Toto kolo se bude zdokonalovat. Bude vyrobeno velké množství kol. A lidé pochopí, že není pohodlné pohybovat kolem po přirozené půdě, po hrbolech a dolíčkách, po vysoké trávě. A tehdy pokryjí obrovskou část země kamennou kůrou, aby se kola po ní kutálela bez překážek.“

Jejich množství se bude po sténající zemi stále zvětšovat, jedny lidi budou vozit na sobě, druhé nelítostně zabíjet.

Odpověz si sama, holčičko, zkus to, co může být mocnější než síla, která je schopna směřovat lidi k záhubě? A pokud odpověď nenajdeš, uznej mou velikost.'

Anasta se zamyslela, ale odpověď nepřicházela, pak se podívala na světlovlasého mladíka. Na němou holčiččinu otázku Světlovlasý odpověděl:

„Můj bratr ti nakreslil neradostný obraz. Je to jeho úkol a svědomitě jej plní. Ve tvém pohledu vidím otázku, zda mám také svůj program. Mám jej a také tě chci vyzvat, aby ses do něj zapojila.“

„A co je ve vašem programu?“

„Zkusit pochopit velký Stvořitelův výtvar - člověka. Pochopit velkolepost jeho budoucích činů.“

„Copak na Zemi není již všechno stvořeno?“ podivila se Anasta.

„Jde o to, Anastičko, že... Před tebou je krásná rozkvetlá květina. Každá rostlina nebo zvíře jsou dokonalí sami o sobě, ale všichni společně jsou mezi sebou spojení. Zdálo by se, že Stvořitel stvořil zázračný, harmonický a dokonalý pozemský svět. Ale to neznamená, že tento svět nemůže být zdokonalován.“

Stvořitelovy výtvar lze vnímat jen jako přípravu materiálu pro dokonalejší tvoření, pro stvoření překrásné a dokonalé formy života, kterou si nikdo dříve nepředstavoval a neviděl.'

„Ale kdo může být dokonalejší, než je samotná dokonalost?“

„Ten, kdo z něj pochází - syn a dcera Velkého rodiče. Například ty, Anastičko.“

„Já? Ale já ani ve svých představách nevidím, jak lze změnit již stvořené. Například se mi vůbec nechce měnit květinu, která rozkvetla na mém

záhonku. Dokonce si myslím, že ji v žádném případě nelze měnit, aby se nenarušila dokonalost. A proč bychom měli měnit Koťátko? Jak lze například zdokonalit mamuta Dana? Změnit mu chobot nebo uši? Jak změnit? Proč?'

„Ale vždyť jsi změnila mamuta Dana, Anastičko.“

„Ne, nikdy jsem ho neměnila,“ udiveně namítla holčička.

„Navenek jsi ho nezměnila, ale tvůj mamut plní mnohem víc lidských povelů, než všichni ostatní mamuti, kteří kdykoliv žili na Zemi, a jeho chápání je kvalitativně jiné. Hned to pochopíš, jakmile ho porovnáš s ostatními mamuty.“

Ano, teď tomu rozumím. Podle mě je rozumnější než ostatní. Jednoduše jsem o tom nějak nepřemýšlela.“

„Tak vidíš, nejen vnější formy a stavba těla mají význam. Obsah a předurčení jsou důležitější. Obsah a předurčení pro Dana jsi určila právě ty. A mamut Dan, který se navenek neliší od ostatních mamutů stvořených velkým Tvůrcem, se stal přece jiným. Teď je společným výtvozem, Stvořitelovým a tvým. A cí z větší části, není známo. Vždyť mamut Dan nejenže umí plnit větší množství povelů, potřebných pro život člověka. Stal se chytřejším, věrnějším a vnímavějším. Vzpomeň si, jak jsi jednou usnula na trávě pod vysokým stromem, a když ses vzbudila, spatřila jsi mamuta Dana, jenž nehybně stál nad tebou. Rozzlobila ses, protože z něj vycházela nějaká nepříjemná vůně, myslela sis, že se něčím zašpinil a schválně přišel, aby tě touto vůní vyrušil ze spánku. Zvedla ses a mokrou trávou jsi šla domů. Před tím jsi mu ještě nespokojeně řekla: „Věčně se odděluješ od stáda, dokonce jsi začal samovolně přicházet, když tě nezzvou. Jdi na svou pastvu ke svým bratrům.“

Odešla jsi bosky mokrou trávou a ani jednou ses neotočila. Pamatuješ si, Anastičko, že tráva byla mokrá?'

„Ano.“

„A víš, proč mamut Dan tak nepříjemně voněl?'

„Nevím.“

„Když jsi usnula, začala bouřka. To, že blesk nejčastěji uhoří do vysokého stromu, vědí nejen lidé, ale i zvířata. Dan viděl, že jsi usnula, a když začala bouřka, zneklidněl a přišel k tobě. Nebudil tě, jednoduše tě přikryl před deštěm. Do stromu, pod nímž jsi spala, uhořel blesk. Jedna větev začala doutnat a spadla by na tebe. Ale mamut Dan ji stihl odhodit chobotem. Pak začala hořet druhá větev, Dan ji také odhodil, ale oheň mu ožehnul srst na hlavě. Ta začala hořet a vydávat nepříjemnou vůni. Popálené místo nesnesitelně bolelo, ale Dan stál nad tebou. Dokonce se neurazil, když jsi odcházela a vytkla mu jeho dotěrnost, naprosto zapomněl na bolest. Radoval se z toho, že se ti nic nestalo, a myslel na tebe s něžností.“

Anasta vyskočila a běžela k mamutovi, jenž stál nedaleko od nich. Ten radostně zakýval hlavou. Anasta jej chytla za konec chobotu, poplácala jej, při tulila se tvářičkou a pak jej políbila. Mamut zatajil dech. Dokonce když jej holčička opustila a vrátila se ke světlovlasému mladíkovi, mamut zůstal nehybně stát se zamhouřenýma očima.

„Pochopila jsem,“ řekla Anasta. „Mamut Dan je změněný. Možná, že k tomu došlo

mimovolně, možná, že jsem něčím napomohla i já. Liší se od ostatních mamutů stvořených Tvůrcem.

Takže člověk má právo měnit ?'

„Ano,“ odpověděl Světlovlasý. Teď popřemýšlej, podle jakého programu ?'

„Podle dobrého.“

„Tak tento program urči. Zvol jej, vytvoř.“

„Tedy Ten, Kdo stvořil všechno na Zemi, nevytvořil program, podle kterého má žít člověk ?'

„Myslím si, že předložil člověku množství variant, ale Sám toužil jen po jednom.“

„Po čem ?'

„Odpověď může najít jen člověk.“

„Kde ji máme hledat ?'

„V sobě. Je třeba v myšlenkách si představovat a porovnávat různé varianty uspořádání života na Zemi.“

„Znamená to, že lidé žijí na Zemi, ale nic nevědí o Stvořitelově programu ?'

„Lidem jsou dány velké znalosti o biologických možnostech vývoje, ale zároveň je jim daná svoboda, včetně svobody vyměňovat biologické možnosti za technokratické. Je na člověku, zda využije vnitřní, hloubkové možnosti, například, možnosti živého stromu, který roste a cítí biologický rytmus, přizpůsobuje se mu a reguluje svůj stav podle okolních podmínek, anebo využije vnější, povrchní možnosti mrtvého stromu. Lidé, kteří nastoupili technokratickou cestu vývoje, využívají vnější možnosti - vyrábí z dřeva nějaký nástroj, využívají jej jako palivo nebo stavební materiál.“

Z nějakého důvodu lidé vždy volí technokratickou cestu. Ta však nevyhnutelně vede k záhubě. Stávalo se to nejednou. Vždyť všechny planetární katastrofy vytváří lidské myšlenky. Myšlenky, za nimiž následuje jednání.“

„Ale přece ledovec, který donutil můj rod opustit svůj domov, nikdo z lidí netvořil.“

„Tvůj rod, Anastičko, již nastoupil technokratickou cestu. A podle životního programu, ledovec je dostihne a zničí. Ale život se znovu zrodí. Vznikne nová naděje na projev lidského rozumu. Pokud někdo zastaví ledovec, a udělat to může jen člověk, tvůj rod bude žít v technokratickém světě, který ho dříve nebo později přivede ke katastrofě. Je tu však předpoklad, že člověk, jenž najde způsob zastavit ledovec, tudíž zabránit katastrofě, dokáže zabránit i té následující. Dokáže těsně před následující katastrofou ozářit lidské duše pochopením nesprávnosti jejich volby a odvrátit ji. Pak lidstvo může zvolit novou cestu a postupně, opatrně neutralizovat své smrtonosné vynálezy. Ale ozářit duše lidí technokratického světa je velmi těžké.“

V době technokratického života lidé přestávají být rozumnými bytostmi. Nelze se obracet k jejich rozumu, ale k citům, a prostřednictvím citů jim sdělovat podstatu Božího programu. Proto však je potřeba jej nejdřív pocítit a poznat sám.“

„Copak ty jej nepoznáš ?'

„Úplně ne, je totiž nekonečný. Myslím si, že tak, jak lze úplně poznat program mého bratra, poznat podstatu Božího programu vůbec nejde. Konec znamená zastavení pohybu. A navíc nevidím hranici zdokonalování například tvého mamuta.“

„A jiných zvířat?“

„Jiných také. Vždyť víš, Anasto, potomstvo všech zvířat přejímá zvyky svých rodičů. Tedy každé nové pokolení bude trochu dokonalejší než předchozí. A pokud člověk správně definuje předurčení všech tvorů, pokud každá lidská generace bude dál zdokonalovat okolní živočišný svět, který člověka osvobodí od každodenních starostí, lidská mysl se uvolní pro důležitější činy.“

„Zřejmě by se to mohlo stát, pokud mluvíme o zvířatech. Ale květinu bych nikdy nechtěla zdokonalovat, je velmi, velmi dokonalá.“

„Také si to myslím, Anastičko. Ale přesto je tvá krásná květina jen barvou, kterou Tvůrce poskytl své dceři pro její budoucí tvoření.“

„Proč barva? Vždyť květina je živá.“

„Ano, samozřejmě, je živá a soběstačná, zároveň může být jen malou částičkou živého obrazu velkého svou krásou.“

„Podívej se na svůj květinový záhonek. Nejhezčí na něm je tvá oblíbená květina. Ale když na něm zasadiš další dvě až tři stejné květiny, vzhled záhonu se změní. Pak tam můžeš zasadit jiné květiny a on se opět změní.“

„Pak můžeš sázet květiny v různém pořadí a zdokonalovat živý obraz. Zdokonalování nemá meze. Pohyb směrem k dokonalosti odpovídá Stvořitelovu programu.“

„Tedy člověk je stvořen proto, aby všechno kolem sebe zkrášloval? Aby zdokonaloval svět, který mu daroval Stvořitel? V tomto spočívá předurčení člověka?“

„Tvořit zázračné živé obrazy, poznávat a zdokonalovat svět zvířat je samozřejmě důležitým předurčením člověka. Ale to hlavní vidím v něčem jiném.“

„V čem?“

„Člověk, jenž zdokonaluje vesmír, bezpochyby se bude zdokonalovat sám, a toto nemá meze. Otevrou se mu velké možnosti.“

„A proč bude dokonalejší? Vždyť jej při tom nikdo nebude učit.“

„Stvořila jsi krásný květinový záhonek, Anastičko, a tvé zkušenosti ti pomohly pochopit, jak se to dělá. Následující rok se pokusíš udělat svůj výtvar ještě lepším. A vytvoříš jej na základě předchozích zkušeností a pocitů. Tedy když jsi jej dělala poprvé, získávala jsi zkušenosti, znalosti a pocity, které ti umožňují stvořit něco dokonalejšího. A to znamená, že samotný tvůj výtvar tě učí.“

Tvorba v božské živé přírodě zdokonaluje tvůrce.

Není vidět konec a vrchol, to velké tvoření je nekonečné !“

„Moc bych si přála žít v tomto zázračném světě, v němž se všechno může neomezeně zlepšovat, v němž tvůrce bude zdokonalovat své výtvary a výtvary budou zdokonalovat svého tvůrce. Chci, aby v tomto světě žili mí rodiče, mí bratři a dědeček Vud a celý náš rod,“ usmála se Anasta a její oči zazářily. Je třeba

zastavit ledovec. Jak to mám udělat ? Jak ?'

„Lidská mysl je nejsilnější vesmírná energie, jejíž možnosti jsou neomezené. Je důležité se naučit ji správně využívat. Ale jak, pomocí čeho to udělat, není známo. Tento velký vynález dokáže uskutečnit jen člověk.“

„Zřejmě je má mysl zatím velmi malá a slabá,“ smutně povzdechla Anasta. „Chci, aby se ledovec zastavil, ale on se stále přibližuje a každým dnem je chladněji. Znamená to, že má mysl je malinká.“

Kdyby tak mamut Dan dokázal myslet na ledovec... Hlavu má velkou, tedy i myšlenku může mít velkou a silnou.'

Anasta běžela k mamutovi, plácla ho dlaní po chobotu a vzrušeně pronesla:

„Jsi tak velký, Dane, máš velkou hlavu. Znamená to, že je v ní velká mysl. Pomysli svou myšlenkou, Dane, zastav ledovec. Ty stále jen posloucháš a posloucháš. Dojdi si, Dane, alespoň na pastvu, je pro tebe stále méně potravy.“

Mamut koncem chobotu pohladil děvčátko po tváři, po vlasech, pomalu se otočil a začal se vzdalovat. Kocour jménem Koťátko se rozeběhl, skočil mamutovi na nohu a vyšplhal se mu na záda.

„Ty, Anastičko, a tví chovanci byste měli opustit toto místo,“ obrátil se světlavý mladík k holčičce, „za tou horou již je led. Ještě to není ten hlavní ledovec, ale i tento může posunout horu, která zakrývá údolí, smést zahrady a domy, v kterých žil tvůj rod. A každý den klesá teplota. Hlavní ledovec bude tlačit na led a hora se bude pomalu posouvat. Dojde k tomu za několik dní.“

„Neopustím toto místo. Musím vidět ten led a pochopit, proč se blíží na naši zem. Musím vymyslet, jak ledovec zastavit. Zítra ráno vylezu na horu a uvidím jej.“

„Přeji ti šťastné a přesné myšlenky, Anastičko,“ poklonil se jí na rozloučenou světlavý mladík a obrátil se na svého bratra: „Pojďme jí, bratře, z očí, abychom nepřekáželi děvčátku, možná, že dokáže pochopit, jak se naučit řídit svou mysl.“

„Pojďme, pojďme. Jsi mezi námi ta největší překážka. Rozvádíš tu řeči a filozofuješ.“

„Počkejte, prosím, počkejte,“ vzchopila se najednou Anasta, „pověděli jste mi každý svůj program. Já tedy také musím mít program, ale nikdy jsem o něm nepřemýšlela. Možná, že jej nemám ?“

„Odcházíme, holčičko. Rychleji přemýšlej, neleň. Zbylo ti velmi málo času, pouze dva úsvity,“ řekl Tmavovlasý, aniž by odpověděl na otázku.

A mladíci odešli.

(2 4 0 .)

KDO ŘÍDÍ NAŠE MYŠLENKY

Anasta zůstala úplně sama. Kráčela povadlou trávou v údolí, v němž ještě nedávno žil její rod, a v naprostém tichu se snažila pochopit, jak lze řídit vlastní mysl.

„Pokud je myšlenka nejsilnější energií,“ uvažovala holčička, „co ji může, tu nejsilnější, řídit ? Pokud tato energie je ve mně, co ve mně může být silnější než ona ? A proč nás moudří stařešinové na shromážděních učili všemu

možnému, ale nic nám nepověděli o tom, jak lze řídit mysl. Možná, že i oni o tom nic nevědí ?

Nejsilnější energie zůstává neřízená. Jednou se vydá na procházku jedním směrem, podruhé zas jiným. I když je ve mně, tak přece není moje, jestliže ji neřídím já. Někdo ji může k sobě přilákat a pohrávat si s ní. A pokud je ve mně, tak může hrát se mnou nějakou hru a já o tom ani nebudu vědět.'

Anasta se snažila uvažovat o síle mysli až do soumraku. Usilovně na ni myslela i po tom, co se uložila ke spánku.

Když se ráno vzbudila, neviděla vedle sebe, jako obvykle, mamuta Dana. Dříve, jakmile se vzbudila, se vždy ocitl vedle ní, ale teď tu nebyl. Neobjevil se ani tehdy, když se vykoukala v zátoce potoka. Začala jej volat a křičet na něj směrem k pastvě: ‚Dane, Dane !‘, ale mamut se stále neobjevoval. I kocour tuto noc nebyl po jejím boku, neukázal se ani ráno.

Odešli, pochopila Anasta. Mamut potřebuje mnoho rostlinné potravy a té je tady stále méně. Znamená to, že Dan odešel, aby nezemřel nesmyslnou smrtí. S ním odešel i Koťátko. Já ale neodejdu,‘ pomyslela si Anasta, nahodila na ramena přikrývku, upletenou z bylinných vláken, a rozhodně namířila k hoře, za níž se blížil ledovec. Když stoupala stezkou k vrcholu hory, znovu se usilovně snažila pochopit, jak funguje tato nejsilnější energie - lidská mysl. Jak se má zachovat, aby zastavila ledovec ?

Když se dostala na horu, stála na jejím vrcholu a choulila se do přikrývky. Krutý a studený vzduch čuchal její vlasy, které jednou odhalovaly její znaménko na čele, jež se podobalo hvězdičce, podruhé jej zakrývaly. Ale děvčátko si nevšímalo studeného větru, dívalo se na to, co se odehrávalo na jiné straně hory, na jejímž úpatí již nebyla žádná zeleň. Od obzoru k obzoru, kam jen oko dohlédlo, byl ledovec.

Ledové kry se již blížily k hoře. Byly obrovské, třebaže se nejednalo o ten hlavní ledovec, ale jen první kry, které byly postrkovány těmi mohutnějšími. ‚Takže hora neodolá takovým obrům,‘ přemýšlela Anasta. Jedna strana hory je již studená a bez rostlinstva, ochladne i ta druhá.'

Najednou zaznělo praskání ledu, které jako by potvrzovalo její slova, zpod ledu se vyvalil proud vody, který se míchal s ledovou tříští a po vytvořené ledové břečce se kry posunuly ještě blíž k hoře. Nadzvedávaly půdu a tlačily před sebou vyvrácené stromy.

Anasta se podívala na nejvyšší ledovou kru a celá se zachvěla. Stál tam mamut Dan, který se opíral hlavou o tuto obrovskou ledovou horu. V porovnání s ledovým obrem se již nezdál být tak velký.

Anasta si okamžitě vzpomněla, jak pozorně poslouchal Dan její slova o síle myšlenky, jež je schopna mnohého. Vzpomněla si, jak mu říkala, že ve velké hlavě mají být velké a silné myšlenky. A mamut vše pochopil po svém. Rozhodl se, že jestli se opře velkou hlavou s velkou myšlenkou o ledovou kru, zastaví její pohyb.

Anasta vyskočila, jako by ji sídlem bodl, z místa a střemhlav se řítila k úpatí hory na to místo, kde stál mamut Dan.

Vítr s bodavými sněhovými vločkami nelítostně strhl s děvčátka příkrývku, ale ona ji nezvedla. Skočila na kámen, šokbrtnula a koulela se dolů. Pak se zvedla a opět běžela dolů.

Když se octla u Danových nohou, uviděla... V ledě pod mamutovou hlavou se vytvořila menší prohlubeň, led na tom místě lehce tál a po mamutím chobotu stékaly tenké stružky vody.

Mamut se třásl zimou. Dole u jeho nohou se třásl kocour, který se stejně jako Dan opřel hlavou o led a snažil se zastavit pohyb ledovce.

„He-e-ej !“ zakřičela Anasta. „He-e-ej !“

Ale ani mamut, ani kocour nereagovali na její křik. Holčička popadla chvějícího se kocoura, přitiskla ho k sobě a začala třít jeho tělíčko. Když se trochu ohřál, Anasta ho donutila, aby vyšplhal na mamutova záda. Kocourek se snažil ze všech sil, ale spadl. Dostat se nahoru dokázal až podruhé.

Anasta si stoupla na kámen, aby byla co nejbližší k mamutově uchu, a zašeptala:

„Dane ! Můj věrný Dane. Jsi velmi rozumný a oddaný. Jsi hodný. Umíš myslet, možná ne úplně správně, ale to se napraví. Myšlenka není jen v hlavě, je všude. Dane, musíš jít na druhou stranu hory.“ Mamut stál nehybně, jen občas jeho tělem proběhly křeče. Anasta zašeptala znovu: „Jsem Anasta ! Slyšíš mě, Dane ? Jsem Anasta. Bez tebe nikam nepůjdu. Otoč se ke mně, Dane.“

Mamut pomalu odtrhl hlavu od ledové kry a otočil se k děvčátku. Hustá srst na jeho čele byla mokrá, těžce pozvedl víčka a podíval se na holčičku. Pak s námahou zvedl chobot a dotkl se jím Anastina ramena. Chobot byl úplně chladný. Anasta jej chytla rukama, začala jej třít a dýchat na něj, jako by takto mohla ohřát obrovské mamutovo tělo. A také jej ohřála, nejen teplem svého dechu, ale něčím teplejším a významnějším. A mamut ji poslechl. Sotva vlekl nohy, ale následoval Anastu, která ho vedla za chobot jako za ruku, až se dostali na vrchol hory. Tam si vysílená holčička sedla na kmen pokáceného stromu a gestem ukázala mamutovi na zelený svah, aby šel dolů.

„Jdi, Dane, dolů. Jdi na svou pastvu, odpočineš si a posílíš se. Ještě se tam něco pro tebe najde.“ A důrazně dodala: „Jdi, Dane, dolů.“

Mamut se podvolil a začal pomalu scházet do údolí, které zatím bylo zelené. Přibližně po deseti krocích se otočil k Anastě, zvedl svůj chobot vzhůru a vyzývavě zatroubil. Stejně jako tehdy, když Anasta běžela údolím, prorážela ticho svým „He-e-ej !“ a prosila vlast, aby se nevzdávala.

A stejně jako tehdy, Anasta ze všech sil zakřičela „He-e-ej !“ a mávla směrem k Danovi, aby šel dolů. Mamut splnil povel své paní a pomalu sestupoval z hory. A ona...

Po krátkém odpočinku si Anasta stoupla na kámen, znovu přejela pohledem ledové kry, které zaplnily prostor před jejíma očima, a tiše, ale důrazně pronesla:

„Jsem člověk ! Má myšlenka je silná. Nasměřuji ji proti tobě, ledovce. Musíš se zastavit a pohnout se zpátky. Nařizuji ti to svou myšlenkou.“

Dole opět zaznělo praskání a led se ještě trochu přiblížil k hoře. Studený vítr narazil na dívčinu hrud', jako by se ji snažil srazit na zem.

A znovu praskání, znovu se ledovec přibližuje k děvčátku.

Anasta nějakou dobu mlčela a dívala se na blížící se ledovec, pak se najednou usmála.

„Pochopila jsem to. Nabíjíš se mou myšlenkou, ledovce. Pochopila jsem. Teď zmizíš.“

Pak se holčička otočila k ledovci zády, sedla si na kmen stromu a začala se dívat na ještě zelenou dolinu. Ale neviděla chladem vadnoucí květiny a byliny, představovala si, jak hojně kvetou louky, jak se na stromech objevují bílé a růžové květy, jak zpívají ptáci a v trávě cvrlikají koníci. Jak se pradědeček Vud vrací do údolí a společně s ním celý rod. A ona mu bosky běží vstříc. Stále rychleji a rychleji...

Anastina mysl se zrychlovala. Vše stihala! Během okamžiku polaskala miliardu bylinek a dokázala si představit každou jednotlivě, od kořínku po stéblo. Dokázala každé z nich poslat paprsek sluníčka, napojit rosou a kapkou deště a také pohladit větříkem.

Holčička usínala na kamenech u pokáceného stromu. Na její záda vál studený vítr. Ale její mysl se stále zrychlovala.

Jako prudký blesk se její myšlenka dotkla všeho v prostoru. Procitlo vše existující. A v prostoru se zrodilo něco nového. Jako by se celá Anastina vlast vzbudila ze sna. Malinká holčička Anasta usnula na tisíciletí, ale její mysl stále pracovala.

Její mysl - velká lidská energie - se vznášela nad údolím, laskala brouky, bylinky, Koťátko a mamuta Dana.

Ledové kry se trhaly a praskaly, ale ani na milimetr se nedokázaly pohnout dopředu. Ledové kry tály. Potoky roztáté vody objímaly údolí a slévaly se v řeky a jezera.

Ledovec tál, neměl sílu zvítězit nad lidskou myslí, nad nejsilnější energií vesmíru.

(2 4 1 .)

K ČEMU DOSPĚJÍ TITO LIDÉ ?

Vodní proudy, jež způsobil tající ledovec, vytvořily velkou řeku. Její rozbouřený proud zachycoval na své cestě kameny a poražené stromy, smýval půdu a odnášel úrodnou vrstvu společně s rostlinstvem a vším, co na ní žilo. Avšak rodové údolí, jež lidé byli nuceni opustit, zůstávalo nedotčené.

Na stromech zežloutlo a opadlo listí, nebyl slyšet zpěv ptáků. Ale část rostlin pokračovala v boji o život a přizpůsobovala se ochlazení neobvyklému pro tato místa. Dokonce na Anastině květinovém záhonu, dříve velmi krásném, stále žila její oblíbená květina.

Údolí bylo chráněné horským pásmem, na jehož jednom vrcholu usnulo na tisíciletí malé děvčátko.

U úpatí hory stáli dva atletiční mladíci, světlovlasý a tmavovlasý. Dívali se na obrovský žulový balvan, z jehož obou stran prosakovaly kapky vody.

Tmavovlasý mladík s radostnou zlomyslností pronesl:

„Dobře jim tak, těmto lidem ztrácejícím rozum. Během nejbližších dvou dní voda podemele podpěry kolem kamene, ten se zřítí a otevře smrtonosnému proudu cestu do údolí. Voda se vyvalí, jako mohutný vodopád, bude strhávat a odnášet horské kameny, pak postupně podemele a odplaví celou horu. Když proud, který se teď ubírá vpravo od hory, shodí tento obrovský kámen, začne se valit skrz vytvořenou rozsedlinu, bude ji stále zvětšovat a změni svůj směr.“

„Ano, když se tento balvan zřítí v nejbližších dvou dnech, aniž by se proud dostal k nížinám za údolím a rozlil se po nich, čímž by se zmírnil tlak vody, pak se vši silou vyvalí do rodového údolí Anastičky,“ souhlasil světlovlasý mladík a dodal: „Teď lituji, že jsem nabyt podoby lidského těla. Teď je potřeba obrovského zvířete, které by tento balvan podepřelo.“

„Pche, lituje, že není obrovským zvířetem! Samozřejmě jsi mohl nabyt jeho podoby, ale pak bys mu musel také odpovídat. Nedokázal bys mluvit jako člověk a uvažovat o tom, že balvan brzy odplaví proud vody. Proč vlastně stále meleš o rodovém údolí, o Anastičce?.. Teď je jí všechno jedno. Její duše se vznáší v nekonečném vesmíru.“

„Vznáší se. Ano...“ zádumčivě a něžně pronesl Světlovlasý. „Pečlivě v sobě uchovala myšlenku a touhu. Velké uvědomění a poznání. Přece dokázala zastavit ledovec. Boží dcera poznala sílu lidské mysli svými city. Jen lehce pozměnila Boží program.“

„No právě, „jen lehce“! Není důvod přehánět. „Jen trochu.“ Je třeba to zdůraznit - trochu. Ale ty hned: „Poznala svými city,“ „Boží dcera...“ posmíval se Tmavovlasý. A se zápallem pokračoval: „Rozbouřený proud se přece vyvalí do údolí. Vrhne se za davem šílenců, kteří ani netuší, že příčina katastrofy se skrývá v nich samotných, v jejich myšlenkách a v chování, které se vzdánilo přirozenému. Jejich úsilí je zatím v začátku, avšak my víme, že podobný směr je zhoubný jak pro ně, tak pro Zem a celý vesmír. A aby se netrápili a netrýznili pozemský prostor, budou zničeni Božím programem na začátku zhoubné cesty. Bouřlivý proud je dostihne. Obrovská řvoucí lavina vody, kamenů, skácených stromů a mrtvol zvířat se k nim bude neúprosně blížit.“

Nejdřív, až uslyší rachot za zády, pocítí, že něco není v pořádku a zrychlí svůj pohyb. Ale rachot bude narůstat a najednou v dáli uvidí obrovskou vlnu, která se k nim bude blížit a nést smrt. Bude pro ně znamenat celosvětovou potopu. Všech se zmocní zděšení. Mamutů, koček, dětí a staříků. A jejich duše, naplněné jen hrůzou, vzlétnou do vesmíru.“

S nějakým jízlivým nadšením Tmavovlasý začal grimasami a gesty zobrazovat lidi zachvácené hrůzou. Matky, jež tiskly k hrudi svá nemluvňata, lidi, kteří klečeli, vztahovali ruce k nebi a horečnatě prosili o slitování anebo běželi z posledních sil a křičeli nelidským hlasem. Tmavovlasý začal běhat do kolečka a ječet, při tom zobrazoval na tváři hrůzu. Pak se zastavil, podíval se směrem, jímž lidé odešli, a zeptal se:

„Pochopil jsi, můj bledolící bratře, co čeká na tyto lidi? Takže děvče, jež usnulo na hoře, program Boha podstatně nezměnilo.“

„Nelíbí se mi, jakou jsi vymodeloval budoucnost lidí. My, vesmírné bytosti, přece můžeme něco podniknout. Není to dobré projevovat lhostejnost. Když jsme netečné, neexistujeme.“

„Budoucnost nezajímá tvé „líbí se“ či „nelíbí se“. Je nevyhnutelná, usmál se Tmavovlasý, a když neslyšel bratrovu reakci, prudce se otočil a uviděl...

Jeho světlovlasý bratr si stoupl pod žulový balvan a podepřel jej svým tělem. Proud vody na krajích balvanu se zmírnily.

„Je to hloupé, nesmyslné a neracionální,“ pronesl po menší pauze Tmavovlasý. Pak ještě chvíli mlčel, jako by přemýšlel, a s novým úsilím začal peskovat bratra: „Nikdo tady není, aby se vysmál tvé naprosté hlouposti. Stoupl sis pod žulový balvan, aniž bys předem propočítal jeho váhu. Voda přece prosakuje a podpěry, které přidrží balvan, se podemílají, tedy budou na tebe tlačit stále víc. Rozumíš tomu, bledolící tupce?“

„Svou vůlí se zpevním jako žula a udržím se. Potřebuji jen dva dni. Udržím se!“ řekl světlovlasý atlet.

„To je ale! „Udržím se“, „Zpevním se“... Tak se klidně zpevňuj. A co tvá opěrná plocha? Má velikost dvou chodidel. K poledni dalšího dne na tebe dolehne všechen tlak a jako žulový kůl se zaboříš do země. Jakmile se zaboříš po kolena, proud vody žulový balvan srazí.“

„Natáhnu ruce a udržím se ještě půl dne.“

„Udržíš se, samozřejmě. Jenže ne půl dne. Vydržíš možná hodinu, ty tvrdohlavý blázne, pak stejně dojde k sesuvu. Boží program od okamžiku stvoření ani jednou neselhal. A já s ním souhlasím. Když už lidstvo nastupuje cestu absurdního rozvoje, je lepší jej uspat hned na začátku. Možná, že nová civilizace na Zemi pochopí své předurčení, a potom i my ostatní. Vesmír uvidí nové skutky, nikoliv dnešní - primitivní. Na Zemi nejednou docházelo ke katastrofě, jež smývala špínu shromážděnou člověkem.“

Koho chceš zachránit? Lidstvo, které bude vlastnoručně tvořit peklo na Zemi? Mám ti připomenou, kam je v budoucnu zavede technokratická cesta? Ano? Proč mlčíš? Výborně! Zpevňuješ se a tuhneš, již ani nemůžeš mluvit? Tak nemluv. Výborně! Stůj jako kamenný sloup a dívej se. Dívej se na budoucnost lidí, které se snažíš zachránit. Tyto obrázky se mi vždy líbily. Jsou plné hlouposti, nesmyslu a shonu. Nerad je vidíš. Avšak dívej se, můj bledolící, zkamenělý a nehybný, dívej se! Ale ne, nejdřív si poslechni to, co nerad slyšíš.

Pokud ti, kteří opustili údolí, nebudou zničeni, nastoupí svou technokratickou cestu. Budou se rozmnožovat a z generace na generaci ničit, přetavovat, bořit velkou pozemskou harmonii. A budou zabíjet zvířata. Zvířata, jejichž předurčením bylo pomáhat lidem. Z dokonalého živého materiálu vytvoří množství různých mechanismů. Své činy pojmenují zvučnými slovy „industrializace“, „vědecko-technický pokrok“ a tato slova u nich budou znamenat rozumný vývoj.

Tak jaké to je? Mají rozum? Vyvíjí se rozumně? Jako šílenci budou ničit nepřekonatelné výtvořiny a svým barbarským činům budou říkat „pokrok“. Jsou nemocní! Do jejich rozumu se vkradl virus! A pandemie zničí celé lidstvo. Tento virus je strašnější než zničení všeho pozemského. Je hrozbou celému vesmíru. Jmenuje se... Již jsi pochopil jaké slovo pronesu? Nejednou jsi mě prosil, abych jej neříkal, dokonce ses ke mně otáčel zády a snažil ses odejít stranou. Teď se ale neotočíš a neodejdeš. Tuto celou lidskou společnost nakazí... *antirozum*.

Lidstvo nakažené virem antirozumu vejde do jeho roviny, začne se chovat nechutně a hloupě. A své chování bude oblékat do takových slov, jako „pokrok“, „dokonalost“, „krásné“, „racionální“ a „duchovní !“. Co tomu říkáš ?

Vidím, že bez znázornění se tu neobejdeme ! Tak se dívej.'

Tmavovlasý mladík vyznačil v prostoru čtverec, v němž ihned vznikl hologram.

Zobrazoval stavbu jedenáctipatrového domu. Dva jeřáby zvedaly na patra, která již byla postavena, stavební materiál. Skrz okenní otvory bylo vidět lidi v oranžových přilbách a modrých kombinézách.

Tmavovlasý mladík to komentoval:

„Tomuto nesmyslu s množstvím buněk budou říkat dům. Antirozum proměňuje lidi v antilidi. Zcela zkomolili význam a smysl, který stojí za slovy „můj dům“.

Dům - živý prostor, vytvořený myslí člověka a odrážející jeho myšlenkovou schopnost, vyměnili za umělou kamennou buňku. A jako by se vysmívali Rozumu, pojmenovali ji domem. Jejich omezenou mysl vesmír nepotřebuje. Stává se živnou půdou pro antirozum, rozvíjí a zpevňuje jeho moc. A tato živná půda se stále zvětšuje.'

Od horizontu k horizontu opět vznikl hologram: stavba velkého počtu betonových „krabic“ s umělými buňkami. Některé z nich se již rozpadaly, ale lidé v oranžových přilbách na tom místě stavěli nové, ještě vyšší kamenné budovy s množstvím buněk.

A Tmavovlasý pokračoval:

„Aby získali právo žít v těchto buňkách, budou muset konat skutky, které nepřísluší rozumné bytosti - Člověku. Boží děti ! Bohyně ! Dívej se, můj bledolící bratře, na jejich činy.'

Tmavovlasý mladík opět mávl rukou a objevil se čtverec s hologramem. Tentokrát znázorňoval velký supermarket. Lidé tam nakupovali. Skládali vybrané věci do kovových vozíku a šli k některé z pokladen, aby zaplatili za nákup.

„Jsou to bytosti z kamenných buněk. Každý den se věnují činnosti, která je neúčinná pro rozum, a říkají tomu práce. Za svou práci dostávají papírky, kterým říkají peníze. Tady vidíš, jak vyměňují vydělané peníze za potravu.

Bůh od začátku vše stvořil tak, že rozumnému člověku stačilo natáhnout ruku a vzít si božsky výtvar. S potěšením jej použít, a tak zvětšit svou energii a uspokojit své tělo. Ale tyto bytosti změnil svůj způsob života natolik, že božská potrava vedle nich není. Ta, kterou získávají výměnou za papírky, božskou energii nevlastní. Bytosti, jež vytvořily takový způsob života, nelze pojmenovat rozumnými. Jejich způsob života je produktem antirozumu.'

Obraz na hologramu se změnil. Na obrazovce byla vyzdvihnuta do popředí pokladní. Jeden za druhým k její pokladně přicházeli lidé a vyndávali před ní nějaké balíčky, krabice, sklenky a láhve. Žena ke každému s úsměvem promlouvala: „Dobrý den,“ brala do rukou balíčky, přešla jimi po nějakém sklíčku a na pokladně se rozsvítily číslice, cena zboží. Pak si pokladní vzala od zákazníka peníze a říkala mu: „Děkujeme za nákup. Nashledanou,“ a opět se usmála.

Ale najednou se na hologramu detailně zobrazila tvář pokladní, která se sklonila

se otočila od lidí stojících v řadě a na její tváři se objevil smutný a odevzdaný výraz. Oční víčka se jí zavírala a prozrazovala neuvěřitelnou únavu. Jednou rukou žena zvedla balíček, druhou se chytla za bok a zkřivila se bolestí. Trvalo to pouhý okamžik. Když se pokladní otočila k zákazníkům, na tváři se jí znovu objevil úsměv a žena každému říkala: ‚Dobrý den, děkujeme za nákup, nashledanou.‘

Tmavovlasý mladík to komentoval:

‚Před tebou, můj bratře, je bytost, které říkáš bohyně. Sedí u přístroje vytvořeného z množství šroubků a kabelů, a sama je méně dokonalá než tyto šroubky. Přístroj nemá duši ani rozum, funguje podle zadaného programu. Ale bytost u něj sedí dvanáct hodin denně, ťuká po klávesách a každému děkuje. Za co děkuje ?

Za nic. Dělá to automaticky, jako přístroj. Tato bytost by měla mít rozum, jenže ona sedí a dvanáct hodin ťuká po klávesách nějakého přístroje. A takto bude postupovat půl svého života, aby nakonec získala kamennou buňku.

Rozum by nic takového nedopustil. Znamená to, že v ní pracuje virus antirozumu a tato žena není člověk, ale antičlověk, jenž se nachází v rovině antirozumu. Její vnitřní orgány jsou zasaženy nemocí, nedopřává si normální stravu, má špatný krevní oběh a v jejích žilách houstne krev, protože musí dvanáct hodin denně sedět. Na svá léta vypadá mnohem starší. Podívej, jak by vypadala, kdyby přebývala v rovině Rozumu a byla člověkem. Hned ti ji ukážu v přirozené rovině ve stejném věku. Podívej.‘

Na hologramu se objevil nový obraz. Urostlá světlovlasá kráska běžela podél potoka vstříc nahému chlapečkovi, svému synovi. Mladá žena k němu přiběhla, popadla ho do náručí a se šťastným smíchem začala kroužit.

Dvě ženy, jež žily v různých rovinách, se máločím podobaly.

A na pomyslné obrazovce se znovu objevila žena sedící u pokladny v supermarketu.

‚Možná mi namítneš, že je to jen jedinečná situace, jež není charakteristická pro celé lidstvo,‘ řekl Tmavovlasý. ‚Tak se dívej.‘

Rozhodil ruce do stran a čtvercová obrazovka se zvětšila do šířky i do výšky. Před mladíky se objevil obraz: těsně u sebe seděly statisíce lidí u různých přístrojů a ťukaly prsty do kláves. Tito lidé byli různého věku: zcela mladičké dívky a starší ženy, byli mezi nimi i muži. Pak se na obrazovce ukázaly statisíce rukou, jež neustále ťukaly do kláves přístrojů. V rohu obrovské obrazovky se objevilo slunce, které vystřídal měsíc, pak opět slunce, které vystřídal půlměsíc. Nebeská tělesa jako hodiny odměřovala dni, měsíce a roky. Ale lidé zaplňující celý prostor, stále ťukali do kláves a jako roboti opakovali: ‚Dobrý den, děkujeme za nákup, nashledanou.‘

‚Dívej se, můj bratře, dívej, teď to bude ještě zajímavější. Dívej se na budoucnost lidstva.‘

V prostoru vznikl hologram, jenž do detailů ukazoval člověka s tváří znetvořenou nenávistí, který běžel s mečem v rukou. Pak jej vystřídal pohled na člověka, jenž ležel v bahně a střílel z kulometu. Pak se objevili tři lidé, kteří stříleli z kanónu. Najednou se celý prostor zaplnil množstvím lidí. Byli velmi maličcí, aby se jich více vešlo do obrazovky. Navzájem se sekali meči, vidlemi a kosami a stříleli po sobě z pušek a kulometů. Škrtili jeden druhého rukama a kopali nohama. Seshora

na hemžící se lidi házely létající přístroje předměty, které když dopadly na zem, explodovaly a zvedaly do výšky kusy bláta a zbytky lidských těl.

„Způsobili tento masakr rozumní lidé, můj bratře? Jsou antirozumní také proto, že to dokážou ospravedlňovat. Tento masakr pojmenují válkami. A tomu, kdo se vyznamená v těchto jatkách, dají různé odměny a on je s hrdostí bude nosit na hrudi. Naučí se vydávat zákony, které budou ospravedlňovat tento po staletí se opakující masakr.“

Tmavovlasý znovu mávl rukama a v prostoru vznikl hologram, rozdělený na množství čtverečků. V každém z nich byly interiéry různých místností, v nichž seděli lidé a poslouchali řečníky. Tmavovlasý mladík to komentoval:

„Tomuto se u nich říká různě: kongres, parlament, дума, sněmovna. Jejich podstata je stejná.“

Vidíš ty, kteří sedí? Dívej se, zatím to zvládáš. Oni vytváří zákony pro různé národy i pro celé lidstvo. Vytváří je po tisíciletí, avšak dokonalé zákony nemají a nemohou mít. Rozumíš tomu, můj bratře? Jistě, že rozumíš!“

Tmavovlasý se rozchechtal, jeho zlomyslný smích zaplnil celé údolí a jako ozvěna se odrazil od pásu hor. Pak se přestal smát, obrátil se k sedícím lidem, jako by jej mohli slyšet, a zakřičel:

„Nikdy nedokážete vytvořit dokonalé zákony proto, že neznáte to hlavní. Neznáte předurčení jednotlivého člověka a lidstva celkově. Toto vesmírné předurčení spočívá v pouhých třech slovech. Jen ono, jako základ, může na sebe vázat zákony Země nebo je odrážet. Ale vy jej neznáte, vy jste na něj zapomněli.“

Rozumíš, můj bratře, oni zapomněli na to hlavní a teď jsou v rovině antirozumu. Zapomněli na tři slova. Jaká jsou? Chceš, abych je pronesl, můj bratře? Samozřejmě, že to moc chceš. Vždy jsi je pronášel s nadějí, že tě uslyší a pochopí. Jenže oni je neslyší. Neslyší je proto, že přebývají v rovině antirozumu. Avšak pokud bych je pronesl, pokud bychom tato slova pronesli společně, oni by je uslyšeli. Začali by konat a stali se lidmi. Ne, neudělám to.“

Ať si zasedají až do další katastrofy nebývalé svou velikostí a silou. Neúprosně se bude blížit a jejich zákony tomu nezabrání. Tyto bytosti vědí o blížící se katastrofě, ale nedokážou, nijak nedokážou změnit svůj způsob života. Navenek se ještě podobají lidem, ale jen navenek. Jen si to představ, můj bratře, sami vynalézají různé mechanismy - náhražky lidských schopností. Podívej se, v co se proměňují.“

V prostoru vznikl hologram, v jehož pravé části bylo krásné harmonické tělo mladíka pouze s bederní páskou a v levé - dívka v krátké sukničce z bylin. Mezi nimi byl kruh zaplněný množstvím různobarevných kroužků.

„V kruhu jsou zobrazeny schopnosti, kterými byl původně obdařen každý člověk. Dokázali mnohé.“

Na hologramu noc vystřídala den. Mladík se podíval na nebe a pronesl: „Dnes nad sebou vidím devět miliard a osmdesát dvě hvězdy.“ „Má lásko,“ odpověděla mladíkovi dívka, „teď je nad tebou devět miliard a osmdesát tři viditelné hvězdy. Jedné sis nevšiml, je zatím matná. Na ní budu na tebe čekat. Vytvoříme tam Prostor lásky a naše sotva viditelná hvězda zazáří jasným modrým světlem.“

„Ano, mohli dokázat mnoho,“ komentoval Tmavovlasý, „jejich původní schopnosti jim umožňovaly vše, co se jen dalo představit. Dokonce to, co nebylo v představách. Avšak pokud začnou vynalézat mechanismy, hloupé náhražky lidských schopností, budou přicházet o vlohy darované Bohem.“ Na obrazovce se jeden za druhým objevovaly a mizely počítačí pomůcky a s objevením každého přístroje se zmenšovalo několik barevných kroužků, některé mizely úplně a proměňovaly se v černé body. „Mohli se jen na okamžik podívat na nebe a spočítat všechny hvězdy, ale se svými vynálezy se dočkají toho, že „dva plus dva“ budou počítat na kalkulačce.

Vynaleznou telefon a začnou přicházet o schopnost komunikovat na dálku, představovat si místo, na kterém jsou jejich milovaní.

Nakonec si začnou do těla zavádět umělé mechanismy,“ pokračoval Tmavovlasý, „a sami se stále více budou proměňovat v bezduché primitivní bytosti. Nebude možné je nazývat lidmi. Jejich rozum bude zatlačen někam do hloubky. Zmocní se jich antirozum. Je kolem nich a zároveň uvnitř nich. Podívej se, bratře, teď uvidíš můj poslední obrázek.“

Tmavovlasý mávl rukou a na obrazovce se objevila rozložená mapa zeměkoule. Nejvýraznější byla její hustě obydlená část. A v každém městě se mezi velkým nahromaděním lidí táhla tlustá chapadla nějaké obří bytosti, při tom se kroutila a trhala sebou. Bylo jich nespočetné množství. Obepínala a protínala město. Z velkého počtu pórů na každém chapadle se vylučoval nějaký páchnoucí plyn tmavé barvy. Ale lidé se nelekali těchto hrozných zplodin, oni je dýchali. Poblíž chapadel stavěli své domy. Občas, pod vlivem velkého zatížení se na tom či onom místě čoudících chapadel objevily trhliny a lidé se vrhali tyto díry ucpávat, zahlazovat, obnovovali životaschopnost příšerné chobotnice.

„Vidíš, můj bratře, chapadla příšerné chobotnice? Chceš abych ukázal tělo této příšery, která pokryla svými chapadly celý svět? Samozřejmě nechceš o tom ani mluvit, ani na to myslet. Ale povím ti, kde je toto smrtonosné tělo. Řeknu ti, odkud vedou tato chapadla. Vychází z mozku těch bytostí, které se dříve považovaly za rozumné. Tělo tohoto monstra je v jejich mozku, tam vše začíná. A ony jsou pyšné na své smrtonosné dítě, hýčkají je. Příšerným chapadlům říkají cesty, dálnice.“ Tmavovlasý se rozchechtal. „Tady je budoucnost lidstva! A ty chceš zachránit ty, kteří kráčí do roviny antirozumu a odsoudit je k tomuto osudu?“ zeptal se Tmavovlasý a otočil se k bratrovi, jenž sotva udržoval žulový balvan před pádem.

Kolem balvanu nejenže prosakovaly kapky vody, ale již vytékaly tenké pramínky. Tělo světlovlasého mladíka stále silněji kamenělo. Dokonce mu ztvrdly svaly ve tváři. Nedokázal ani mluvit ani mrkat, jen jeho modré oči, jež zatím žily, se dívaly na obrazy lidské budoucnosti.

Tmavovlasý mladík podložil dlaň pod vodní potůček a jízlivě pronesl:

„Zbylo jen málo času do potopy, možná ti ještě stihnu, můj bratře, povědět několik vět, ale ty již mě zřejmě neslyšíš.“

Tmavovlasý mladík rozpřáhl ruce do stran, ohnul je v loktech, pyšný na své atletické svaly, zatřepal hlavou a odhodil dozadu prameny černých vlasů. Ještě nějakou dobu mlčky pozoroval, jak výrazně se zvětšují potůčky vody kolem

žulového balvanu, který podepíral svým tělem jeho světlovlasý bratr, pak řekl:

„Je čas odejít. Ano, je to tak. Teď by se mělo splnit to, co je předurčeno. Ale... stane se jinak !“

Tmavovlasý atlet vykročil k žulovému balvanu, postavil se vedle svého světlovlasého bratra a podepřel balvan svými rameny.

Atletické svaly se napnuly a naběhly žíly, ale mladý atlet pomalu narovnal pokrčené nohy a nadzvedl žulu. Voda na krajích balvanu přestala prosakovat, spadlo jen několik posledních kapek.

Vesmírné protiklady se na chvíli spojily do jednoho celku, a tak změnil program Boha. Změnily Boží program...

Možná, že svým spojením otevřely nové možnosti tohoto programu ?

Bouřlivý ničící proud vody za nějakou dobu pronikl k nížinám a nebezpečí zatopení Anastina rodového údolí minulo. Zachránili se i lidé, kteří opustili údolí.

Zkamenělost světlovlasého mladíka postupně mizela, na jeho tváři se objevil úsměv a vrátila se mu schopnost mluvit.

„Děkuji ti, bratře,“ s námahou pronesl Světlovlasý.

„Jen mi neděkuj, nepotřebuji tvou vděčnost. Tato katastrofa, která byla pro lidstvo předurčena, minula. Teď ve svém nesmyslném chápaní světa pokročí ještě dál a houževnatě budou stavět antisvět. Budou se množit a nová katastrofa bude ještě větší.“

„K neštěstí nedojde, můj bratře. Byť za jeden okamžik před katastrofou, ale v lidských duších se probudí částičky, city a znalosti, které poslala do prostoru holčička Anasta. A mnoho žen a mužů svými úmysly zastaví nevídanou katastrofu. A lidé, kteří žijí v rovině antirozumu, najednou prohlédnou. Začnou budovat na zemi nový svět, doposud nevídaný.“

Oni, kteří mají zkušenosti antirozumu a Rozumu současně, harmonicky v sobě spojí protiklady. A vtělí v realitě do hmoty a ducha vzplanutí Boží touhy. A nejen vtělí. Přidají dokonalost své touhy.“

Anastasia ztichla. Také jsem mlčel. Snažil jsem se pochopit to, co jsem slyšel a viděl. Teprve za hodinu nebo za dvě jsem se jí zeptal.

(2 4 2 .)

SETKÁNÍ SE SVÝM PŮVODNÍM OBRAZEM

„Anastasio, vše, co jsi mi ukázala a pověděla o tmavovlasém a světlovlasém mladíkovi a holčičce Anastě, existovalo ve skutečnosti nebo jen ve tvé představě ?“

„Odpověď na tuto otázku si můžeš zvolit sám, Vladimíre.“

„Jakpak sám ? Jen ty můžeš povědět, zda to bylo ve skutečnosti nebo ve tvé představě ?“

„Řekni mi, Vladimíre, byly v mém vyprávění informace, které jsi dříve neslyšel ?“

1064 „Jak by ne, samozřejmě, že byly. Nejen informace, ale také obrazy, a jaké !“

„Tedy informace existuje ?“

„Ano, existuje, musím ji zanalyzovat a uvědomit si. Mám také otázky.“

„Pokud se objevily informace, znamená to, že existuje i jejich pramen.“

„Jistěže. Pramen musí být.“

„Informace - je obraz. Obraz - je informace. Pokud někdo bude chtít v tobě vymazat informace, pokusí se tě přesvědčit, že obraz ve skutečnosti neexistuje. Jakmile souhlasíš s nereálností obrazu, sám v sobě vymažeš informace přijaté od obrazu.“

„A jestli obraz vytvořil nějaký člověk, od koho v tomto případě postupuje informace ?“

„Od obrazu.“

„Proč od obrazu, jestli jej vytvořil nějaký konkrétní člověk ?“

„Pokud se ti narodí dítě, které všem lidem i tobě poví něco nového, kdo bude pramenem této informace ?“

„Dítě, samozřejmě. Ale přece obraz není dítě, které má materiální tělo. Obraz může být i nemateriální.“

„Takže rozdíl spočívá jen v tom, že v prvním případě vidíš materiální tělo a v druhém ne ?“

„Možná že ne tak úplně, jednoduše s tělem je to obvyklejší, vypadá to důvěryhodněji.“

„Úplný důkaz viditelné tělo neobsahuje. Co víc, dokáže mást.“

„V tomto máš pravdu. Dokáže ! V trestním zákoníku je dokonce paragraf, nazývá se podvod. Myslí se tím situace, kdy zločinec podává nesprávné informace ze zjištěných důvodů. Myslím, že jsem pochopil, Anastasie. Pokud se objevily informace, navíc pocházející z obrazu, to vše bezesporu existuje a je třeba analyzovat získané informace. A když začínáme uvažovat, zda existuje či neexistuje, zbytečně ztrácíme čas a vzdáváme se získaných informací.“

„Přesně tak, Vladimíre.“

„Nechápu jen jedno. Pokud každý člověk může vymyslet obraz a ten začne existovat, kolik informací musí probrat člověk, aby vyhledal tu pravou ?“

„Málo. Vymyslet obraz skutečně dokáže každý člověk, ale zdaleka ne každý přijme lidské srdce a duše.“

„To ano. Samozřejmě ne každý. Jsem ti vděčný, Anastasie, za zajímavé vyprávění o obrazu. Řekni mi, co podle tebe představuje ?“

„Samotný člověk není nic jiného, než materializovaný obraz. A také sám dokáže vytvářet svou myšlenkou obrazy a materializovat je. V tomto spočívá jeho nikým a ničím nepřekonatelná vesmírná síla.“

Pokud si nějaký člověk neuvědomuje schopnosti, které mu daroval Stvořitel, blokuje v sobě svou majestátní sílu a spadá pod vliv jiných obrazů, materializuje jejich úmysly až do celkového zničení sebe, rodiny, svého rodu, státu a celé planety.

Umělý technokratický svět byl také stvořen člověkem pomocí energie obrazu vnuknutého člověku jeho antipodem. Umělý svět je smrtelný. Dokonce nejdokonalejší auto, budova či jakákoliv věc umělého světa se každou vteřinu ničí a za pouhých několik let se proměňuje v popel nebo v odpad škodlivý pro člověka, což je ještě horší.

Samotný člověk, jenž žije v umělém světě, se také stává smrtelným. Jelikož je pro něj těžké dívat se na množství rozkládajících se předmětů, které nemají schopnost sebeobnovení, a přitom představovat věčný život, vytvořit obraz vlastní věčnosti a materializovat jej.

Přirozený viditelný svět neexistuje miliardy let, ale mnohem déle, jelikož ze začátku existoval v zatím nemateriálním obrazu. Vědci, kteří určili stáří Země, nevypočítali datum jejího zrodu, ale jen datum materializace, jako jednu ze životních etap.

Přirozený svět se může reprodukovat, a toto jej dělá věčným. Stvořitel, jenž vymyslel věčnost, je věčný Sám. Je Alfou a Omegou, a znovu Alfou.

Mnozí lidé se mohou ptát: co bylo před narozením Stvořitele, před vznikem Jeho neobvyklých energií? Kdysi neexistovalo nic. Nic! Ale vzpomeň si, jak řekl tato slova Stvořitel svému synovi: „Z ničeho vznikne nové překrásné zrození tebe, které bude odrážet snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.“

Ale pokud z „ničeho“ vzniká „něco“, znamená to, že se i „nic“ účastní narození.

Stvořitel, který se také zrodil z „ničeho“, uzavřel kruh a představil člověku obraz věčnosti.

Znalosti, chápání a cítění obrazu v sobě umožňují člověku neumírat, ale jen usnout sladkým spánkem. Pak se vtělit na pravém místě, v pravou chvíli a do obrazu, který člověk vytvořil předtím, než usnul.

Poznání vědy o obraznosti vede k pochopení všeho vesmíru, stvořeného Tvůrcem, a ke stvoření překrásných nových světů.

Neznalost a nechápání vědy o obraznosti nevyhnutelně vede k nesprávnému zacházení s přirozeným světem k vytvoření umělého, primitivního, nepřirozeného světa.

Neznalost vědy o obraznosti proměňuje celé státy a národy v loutky, šachové figurky v rukou těch, kteří tuto velkou vědu ovládají.“

„Anastasie, ale vždyť obrazy mohou být jak pozitivní, tak i negativní. Jak se má člověk vyznat, který z nich poskytuje správné informace a který obsahuje dezinformace, třeba v něčem zájmu?“

„Sebou, Vladimíre, svým obrazem poznáš hodnotu jakýchkoliv informací.“

„Znamená to tedy, že každý člověk vlastní obraz?“

„Samozřejmě, Vladimíre, každý člověk má svůj obraz. Je velmi odlišný od ostatních. A kdyby každý uchoval ve svém nitru svůj původní obraz, co myslíš, jak by vypadal dnešní svět, Vladimíre?“

„Původní? Takže každý člověk vlastnil nebo vlastní původní obraz? Jaký byl?“

„Božský! Tak jej stvořil ve velkém nadšení náš rodič - Stvořitel.“

„Copak náš původní obraz byl Bohem ?“

„Byl Božím synem a stále jím je.“

„Kampak se poděl tento původní obraz ? Obrazy alkoholiků a narkomanů můžeme vidět na ulicích. Obrazy prostitutek - podél silnic. V televizi se pošklebuje mnoho dalších obrazů. A kde můžeme spatřit ten původní ?“

„V sobě. Představ si ho sám. Jdi mu vstříc a on s radostí zamíří k tobě. Ta cesta bude radostná. Postupně se budete k sobě blížit a jednou se potkáte. Spojíte se ! Uchovej si svůj původní obraz, nezrazuj jej pro něčí potěšení.“

„Ale jak si jej mám představit ? Všude se na člověka hrnou různé informace o jeho nedokonalosti.“

Jednou říkají, že je věčný otrok, podruhé, že je pokusný králík. Můj známý mi nedávno vyprávěl, že si někde přečetl o tom, že člověka stvořily nějaké vesmírné bytosti a teď se nabíjí jeho energií, učí nás jako nerozumné.“

„Pokud chceš být nerozumný, Vladimíre, můžeš jim uvěřit.“

Pokud uvěříš v otroka - zrodíš v sobě otroka.

Pokud uvěříš, že se tvou energií někdo nabíjí proti tvé vůli, budeš chřadnout a skutečně odevzdáš svou energii.

Existuje všechno, co považuješ za existující.

Od samotného narození se snaží snižovat význam člověka - Božího syna. Ale všimni si, Vladimíre, vždy za tím stojí někdo, kdo se snaží vyvýšit. Ve skutečnosti je v porovnání s člověkem bezvýznamný a vyvýšit se nedokáže. Proto mu zbývá jediná cesta - ponížít toho významného a zabrzdit jeho vývoj.“

„Ano, v tomto máš pravdu, Anastasie. Nějak si nevzpomínám ani na jednu knihu či film, kde by byl člověk prezentován jako nejsilnější bytost ve vesmíru. Vždy se jako nejsilnější zobrazují mimozemšťané, a pokud člověk, tak pouze ten, který je spojený s nějakou nadpozemskou silou. Teď rozumím, jak vážnému a dlouhodobému zpracování podléhá člověk. A to, samozřejmě, není náhoda. Někdo má na tom velký zájem.“

Pokud je člověk skutečně slabý a nevlastní nějakou tajemnou a nevidanou sílu, proč by se ho někdo bál ? Nač ztrácet tolik úsilí na dokazování opaku ?

Ty jediná, Anastasie, pohlížíš na člověka jako na Boha a na nejsilnější bytost ve vesmíru. Ale to znamená, že tvému výkladu obrazu člověka bude oponovat mnoho jiných obrazů. Mají technologie vypracováváné po tisíciletí. Již stvořili množství obrazů bezmocného člověka.

Existuje mnoho různých učení, jež ponižují člověka. Pracují pro ně celosvětová média, scenáristé a režiséři a je jich velké množství, velké. Vypadá to, že jsi jediná, Anastasie. A přesto v něco doufáš. V co doufáš ? V co, Anastasie ?“

„Ve svůj původní obraz. I ve tvůj, Vladimíre. V původní obrazy lidí, kteří již vytváří rodové statky. Doufám v obraz toho, kdo v budoucnu půjde vstříc svému původnímu obrazu.“

„A ještě tvrdí, že vůbec neexistuješ. O mě říkají, že nejsem ten a nejsem takový, jak vypadám v knihách. Teď jsem pochopil, že takto se snaží smazat v lidech informace, které jdou od tvého obrazu. Částečně se jim to daří. Vždyť

dokonce čtenáři, kteří budují rodové statky, říkají, že se není třeba zmiňovat o Anastasii, o knihách a své rodové statky nazývat rodovými statky, když vládě někdo vštěpuje, že jsou to špatné názvy. Dokonce těmto čtenářům nabízejí nějaké úlevy."

„A jaký máš názor ty, Vladimíre, na takovou nabídku ?“

„Přiznám se, že jsem si říkal: pokud tato slova někomu vadí, tak by možná bylo lepší je nepoužívat? Aby se rychleji ujala myšlenka. Teď jsem pochopil, že se to možná bude vyvíjet rychleji, ale špatným směrem. Teď jsem pochopil, že chtějí, aby se slova „Anastasia“, „rodové statky“ a „Zvonící cedry Ruska“ nepronášela proto, že za nimi jsou silné obrazy a informace. Právě o ně chtějí lidi připravit. Rozumím tomu správně?“

„Samozřejmě, Vladimíre, za každým slovem skutečně stojí obraz a informace. Stává se, že pouhé jedno slovo skrývá v sobě tak ohromný objem informací, že je nedokáže popsat ani sto svazků knih. Je nenahraditelné.“

„Ale vždyť existují slova, která probouzí v lidech různé obrazy. Například, slovo „válka“. Jedni v tomto slově vnímají osvoboditelskou válku, druzí zas doboyačnou.“

„Ale přece když se toto slovo pronáší, v lidské představě vzniká množství obrázků boje, bojujících států, zbraní a tak dále. Třebaže se obrázky budou trochu lišit, ale mnohé se budou shodovat, a slovo je přece jedno.“

„Za slovy „rodový statek“ také může být mnoho různých obrazů.“

„Rodový statek“ je spojením slov, za nimiž stojí nejsilnější obrazy, které jsou schopny přenést člověka do božského životního prostředí. Posud to sám, Vladimíre, tři první písmena v tomto spojení tvoří slovo „rod“. A rod je řetězec lidí, kteří přicházejí do života jeden za druhým, a první z nich pochází od Boha. Každý člověk, který se dnes narodí, se postaví do čela tohoto velkého řetězce. V jeho moci je, zda umístí svůj rod do toho či onoho životního prostředí. Do kamenné buňky nebo do krásného prostoru svého rodového statku. Anebo vůbec přetrhne rodový řetězec. V jeho moci je, zda bude žít svůj rod božskými výtvy nebo stravou, která nezásobuje duši energií.“

„Co s tím má společného strava? Přece předci z mého rodu již dávno nežijí.“

„Jejich živé částičky jsou v tobě, Vladimíre. Vytváří tvé tělo a tvého ducha.“

„No ano, z nich, ale... To znamená, že se na každého člověka klade ohromná odpovědnost za osud celého rodu.“

„Ano, klade, Vladimíre, a každému se dává moc rozhodovat o svém osudu a o osudu svého rodu.“

„Souhlasím, dává se moc. Ale většina lidí vůbec nemyslí na svůj rod, a možná na to nemysleli ani jejich předkové. Znamená to, že se rod, který pokračoval od Původních pramenů, od samotného boha, rozpadl? Rozprášil se a teď není?“

„Vmysli se prosím, Vladimíre, do dvou slov „rodový statek“. Jsou to dvě slova. Jedno spojení. Jakmile se pronáší, člověk, byť si to zatím neuvědomuje v plné míře, ve svém podvědomí naznačuje záměr: „Sjednocuji celý svůj rod a umísťuji jej na toto místo.““

SJEDNOTITEL SVÉHO RODU

„Člověk, jenž založil rodový statek, v něm může shromáždit duše zemřelých příbuzných a ony mu budou vděční za tento velký skutek. Jako strážní andělé budou ochraňovat rodový statek a člověka, který jej vytvořil. Ve vesmíru nic nemizí beze stopy, jen přechází z jednoho stavu do jiného. Když člověk umírá a jeho smrtelné tělo předávají zemi, vyrůstají z něj stromy, byliny a květiny. Tělo přechází z jednoho stavu do jiného.“

„A co se odehrává s hlavním energetickým komplexem - s lidskou duší ?“

„Nejdřív se vznáší nad místem, na němž je pohřbeno tělo. Proto se podle některých náboženství zemřelý člověk nepohřbíval hned. Když se lidské tělo spojí se zemí, když člověka pochovají na hřbitově, Duše se vznáší nad tím místem, kde bylo pohřbeno tělo. Nějakou dobu se příbuzní nacházejí vedle hrobu. Duše, zbavená těla, a tedy zraku a sluchu, nevidí a neslyší, může však cítit, když se o ní mluví a myslí se na ni. Pokud se o ní mluví dobře, je jí dobře, pokud špatně - cítí se špatně.“

Pak lidé odchází ze hřbitova. Duše nějakou dobu přebývá nad kopečkem zeminy, pod níž je pochováno tělo, avšak již nic kromě prázdna necítí. Dnešní lidé, kteří jsou ponořeni do každodenního shonu, rychle zapomínají na své zesulé příbuzné. V bytě moderního člověka často nic nepřipomíná zemřelé předky. Za rok, pět nebo deset let si na ně již nikdo ani nevzpomene, a duše zemřelých se octnou v celkové prázdnotě. A to mluvíme jen o nedávno zemřelých. Máme však i příbuzné, kteří žili před sto lety, před tisíci a miliony let, a jsou v naprostém zapomnění.

Člověk, který zakládá rodový statek, může sjednotit celý svůj rod. Pro to je třeba pomyslet na svého příbuzného, představit si jej. Tehdy se jeho duše zachvěje a pocítí, že na ni někdo myslí, a i když bude v kterémkoliv koutku vesmíru, hned zamíří k tomu místu, z něhož vychází myšlenkový paprsek.

Člověk si nedokáže pamatovat všechny své příbuzné a stále na ně myslet. Může však vysadit menší háj ze stromů, nejlépe z rodových stromů, které mají dlouhou životnost, třeba jako dub, cedr. Při sázení má vytvořit rodovou myšlenku a v duchu si říct: ‚Tento háj nebo alej vysazuji na památku členů mého rodu. Zakládám rodový statek, v němž chci sjednotit členy mého rodu, kteří žili v minulosti, a také ty, kteří budou žít v budoucnosti.‘

Při sázení každého stromu, je třeba myslet na jméno některého z příbuzných, jenž odešel nedávno, představovat si jej a vzpomenout na něj dobrým slovem.

Člověk nedokáže vzpomínat na své příbuzné každou chvíli, ale stromy, které dostaly tuto informaci, ji budou uchovávat stále. Duše příbuzných tvého rodu to pocítí. A budou žít na tvém statku ve stromech, bylinách a květinách. Paprsky, které vyzařuje strom, jsou mnohem slabší než lidské, ale stálejší. Duše to pocítí a nejdřív na toto místo přijde duše nedávno zemřelého příbuzného, na něhož jsi pomyslel, za ní pak přijdou i další.

Za devět let povyroste háj, který zasadil člověk, a tyto neobyčejné stromy budou vlastnit ohromnou blahodárnou energii. Cítit její blaho bude jen sjednotitel svého rodu a jeho blízcí příbuzní.

Dokážeš si představit, Vladimíre, jak neobyčejný a dobrý skutek udělá člověk ? Jako Stvořitel znovu sjednotí svůj rod, jenž se rozpadl v čase."

„Anastasio, přece jsi říkala, že duše je energetický komplex a že se některé z nich po smrti člověka rozpadají na částičky, a tak dodávají energii různým broukům, rostlinám a zvířatům."

„Ano, říkala jsem. Dochází k tomu, když v průběhu života na zemi duše člověka přebývá v disharmonii s okolním prostředím do takové míry, že je to nebezpečné pro pozemskou existenci. Svou celistvost si duše zemřelých uchovávají tehdy, když disharmonie nedosahuje kritického bodu. Do pozemského těla se znovu vrací jen ty nejharmoničtější. Bohužel se jejich počet ve vesmírném prostoru stále zmenšuje. Proto se teď vybírají ty lepší z horších."

„A jestli se v mém rodu všechny duše rozptýlily, žádná z nich do mého rodového háje nepřijde ?"

„Skutečnost, že existuješ, Vladimíre, znamená, že tvůj rodový řetězec není přerušen."

„K čemu dochází, když se člověk pohřbívá na statku ?"

„Když je lidské tělo pohřbeno na rodovém statku, který zveleboval člověk za živa, jeho duše neodletí do vesmírné tmy. Zůstane ve svém prostoru, kde člověk sázel stromy a komunikoval se zemí. Duše, jež nic nevidí, neslyší, ale cítí, bude pociťovat teplo, které jí odevzdávají rostliny, a také lidé, potomci toho člověka, kteří žijí na rodovém statku, se budou dotýkat jeho výtvorů a častěji na něj vzpomínat."

„Znám jeden případ, kdy k mým známým přijela na návštěvu jejich maminka, které bylo něco přes osmdesát. Přijela jen na několikadenní návštěvu. Chtěla se podívat, co vymyslela dcera s manželem. Pak je požádala, zda by nemohla zůstat na jejich rodovém statku navždy. A zůstala. Po dlouhou dobu sedávala na lavičce, občas chodila do rodinného háje a jednou řekla své dceři a zeťovi následující: ‚Až zemřu, neodnášejte mě, prosím, na hřbitov, pochovejte mě tady.‘ A ukázala na místo, které si vybrala. Když tato žena zemřela, dcera a zeť splnili její prosbu. Řekni mi, co se stane s duší této ženy, vždyť na tomto statku nestihla nic zasadit ?"

„Její duše zůstane na rodovém statku, třebaže jen seděla na lavičce. Žena sama vyjádřila přání, aby ji tam pohřbili. Znamená to, že na to před smrtí myslela. A její příbuzní budou přicházet na to místo častěji než na hřbitov a častěji budou na ni myslet."

Nelze pohřbívát člověka na rodovém statku tehdy, když si to nepřál, třebaže tam něco zveleboval. Když k podobnému přece dojde, je třeba tu duši požádat o odpuštění, přijít na to místo a v duchu jí vysvětlit, proč k tomu došlo, požádat ji o pomoc."

„Ano, je to zajímavé. Věděli lidé o tom dříve, uvědomovali si to ?"

„Samozřejmě že věděli, Vladimíre. Ještě celkem nedávno lidé měli rodové hrobky, víš o tom. A mnohem dříve hřbitovy vůbec neexistovaly. Objevily se tehdy, když se objevili lidé, kteří neměli rodovou půdu: městští řemeslníci, služebnictvo a žoldnéři. Když umírali, aniž by kolem sebe měli příbuzné, jejich těla se svázela za město a házela se do odpadkových jam, kam se vyhazovala nemocná zvířata."

1070 Trochu později, když se města zvětšila a začalo v nich žít více rodin, včetně

majetných, vznikly hřbitovy. Majetní lidé kupovali pozemky, na nichž pohřbívali své zemřelé příbuzné.

Posléze se hřbitovy začaly dělit na „elitní“, „střední“ a obyčejné, pro služebnictvo.“

„Podobné existují i dnes. Aby se tělo zemřelého příbuzného mohlo pohřbít na lepším místě na Vagaňkovském hřbitově v Moskvě, je třeba vynaložit velké úsilí a finanční prostředky. Místa přiděluje speciální pohřební komise.“

(2 4 4 .)

TŘI SLOVA Z VESMÍRNÉHO ZÁKONA

„Anastasio, znáš ta tři slova z vesmírného zákona, o nichž se zmiňoval tmavovlasý mladík, slova, která stanovují předurčení každého člověka a lidstva celkově ?“

„Ano, Vladimíre, znám tato slova, definují úkol, jenž stojí před lidstvem.“

„Mohla bys mi je říct ?“

„Ano.“

„Takto udělej.“

Anastasia se postavila, a pečlivě vyslovujíc každé písmeno, pronesla:

„ZDOKONALOVAT ŽIVOTNÍ PROSTOR.“

„A to je celé ?“ zklamaně jsem se zeptal.

„Ano.“

„Upřímně řečeno jsem si myslel, že jsou to nějaká neobyčejná, magická slova.“

„Však to také jsou neobyčejná a magická slova z vesmírného zákona. Jsou to nejdůležitější slova ze všech Božích programů. S jejich pomocí lze určit význam pro vesmír jak jednotlivce, tak i lidstva celkově. S jejich pomocí lze určit prospěšnost či škodlivost pozemských zákonů, které vytváří lidé.“

Zdokonalovat životní prostor znamená zdokonalovat sebe.

Všechno existující ve vesmíru a na Zemi je společný životní prostor, v němž vše přebývá ve vzájemném spojení, a uprostřed toho je člověk.

Zdokonalovat životní prostor znamená rodit a vychovávat dokonalejší děti, než jsi sám. Každá generace by měla být dokonalejší než ta předchozí. Proto by otcové měli poskytnout svým dětem dokonalejší prostor pro jejich život.

Člověk, jenž zdokonaluje životní prostor, zdokonaluje vlastní mysl. Dokonalý prostor pro život zrychluje a zušlechťuje lidskou mysl.

Člověk, který zdokonaluje životní prostor, poznává nesmrtelnost.

Člověk, který zdokonaluje životní prostor, proměňuje Zem v nejdokonalejší planetu ve vesmíru.

Dokonalost Země umožňuje a pomáhá člověku zdokonalovat jiné vesmírné planety.

Dokonalost vesmíru umožňuje a pomáhá člověku tvořit nové světy.

„Kde je kraj vesmíru ? Co budu dělat, až k němu přijdu ? Když všechno sebou zaplním, stvořím pomyšlené ?“ zeptal se člověk Původních pramenů Boha. A Bůh svému synovi odpověděl:

„Můj synu, vesmír představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne tvé nové překrásné zrození, které bude odrážet snažení, duši i touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný ! Věčný ! V tobě jsou tvé tvořící touhy.“

Anastasia ztichla. Byl jsem ohromen intonací a smyslem pronesených slov a stále jsem se na ni díval. Najednou jsem si jasně uvědomil, že Anastasia není jen poustevnice, jež žije v sibiřské tajze. Není jen neobyčejně krásná žena.

Anastasia je člověk z jiné roviny, z roviny, v níž vládne lidský Rozum. Ona cítí a vidí tuto rozumnou rovinu. Je jí hodná. Je to rovina, v které dokonalý, šťastný člověk, tvůrce, proměňuje Zem v nejkrásnější planetu ve vesmíru. A planety celého vesmíru, jež jsou nadšené pozemskými výtvoři, ho vybízejí, aby na ně také pomyslel. Aby se jich alespoň dotkl svou rukou a úsměvem jim daroval budoucnost. A jak nesnesitelnou bolest musí prožívat, když se dívá na dnešní pozemskou bakchanálii.

Ale porodila dvě děti, nebála se rizika, že budou pohlceny dnešním antirozumem. Znamená to, že má jistotu, že se vše změní samo, nebo že jej změní ona.

„Anastasio, není pro tebe s tvým světonázorem bolestné dívat se na dnešní realitu ?“

„Je to velmi bolestné, Vladimíre,“ zašeptala Anastasia.

„Jakpak snášíš takovou bolest ?“

„Vytvářím obrazy překrásné budoucnosti, kochám se pohledem na ně a obdivuji je. Navíc podobné pozorování je velmi prospěšné. Jakou budoucnost si člověk představí, taková bude.“

(2 4 5 .)

ROVINA ANTIROZUMU

„Copak skutečně dnešní lidstvo žije v rovině antirozumu, o níž mluvil tmavovlasý mladík ? A co je to antirozum ? Jak jej můžeme vidět v praxi ?“

„Myšlenka a informace vzniknou a existují. Prověřovat skutečnost však musíš jen svým nitrem.“

„Ale jak ? Pokud člověk žije v rovině antirozumu, myslet také bude v intencích antirozumu.“ „Ano, je to pravda. Ale rozum, třeba v mnohem menší míře, stále v člověku zůstává.“

A pokud se v myšlenkách na něj obrátíš, aktivuje se a s jeho pomocí dokážeš určit antirozumné projevy. Nemluvme zatím na toto téma, Vladimíre, chvíli se projdi paloukem, tajgou a popřemýšlej. Tady jsou Rozum a antirozum vyvážené. V tobě zatím nejsou v rovnováze, proto pomoz svému Rozumu, čas od času jej aktivuj.“

„Jak jej mám aktivovat ?“

„Jednoduše v duchu pronášejí: ‚Rozum.‘ A ještě lepší je pronášet táhle: ‚Roazz-uumm.‘“

Zůstal jsem sám a pokusil jsem se přemýšlet z hlediska Rozumu. A dospěl jsem k následujícímu názoru.

Umělý svět

Dnešní lidé nežijí v přirozeném světě, ale v umělém.

Sami jej vytvořili a otrocky jej obsluhují.

Vytvořili jsme umělý svět a žijeme v něm umělý život.

Skutečný, přirozený svět je na kraji asfaltových silnic, kterými se dnešní lidstvo žene k propasti.

Do hromadného vědomí současných lidí jsou vštěpeny umělé pojmy.

Naši vědci a „inteligentní“ badatelé dokázali pojmenovat dnešní medicínu, která je jen dvě stě let stará, tradiční medicínou a lidovou medicínou, jejíž dějiny čítají statisíce let, alternativní. A při tom léčitelům, mám na mysli skutečné léčitele, kteří dobře znají léčivé vlastnosti rostlin, začali říkat šarlatáni. Jako důsledek mnohé nemoci, které lidé před pouhými sto lety snadno a zdarma léčili bylinami z vlastní zahrady, musí dnešní člověk léčit drahými léky na doporučení lékaře. Možná by v medicíně měly existovat dva směry. Lidové léčení je potřeba vyučovat na školách, připravovat odborníky na univerzitách. Osmdesát procent onemocnění může být vyléčeno lidovou medicínou, takto by se zmírnila zátěž dnešních lékařských institucí a mohli bychom významně zlepšit kvalitu lékařských služeb. Ale pro to bychom museli myslet v hodnotách Rozumu.

Umělé potrubí

Lidé zakopali do země miliony kilometrů kovových rour, kterým říkáme potrubí. Vynaložili obrovské úsilí na jejich výrobu a vložení do výkopů. Toto potrubí vyžaduje stálou údržbu a generální opravy, což pro lidi znamená těžkou dřinu. Navíc voda, která vytéká z kohoutků, často není vhodná pro pití. A přitom v přírodě existuje přirozený vodovod, nejsou to jen řeky, ale také podzemní voda. V žilkách Země teče životadárná, léčivá voda, která je schopna naplnit miliony studen. Přirozený vodovod nepotřebuje opravu, co víc, sám očišťuje vodu, která se zašpiní na povrchu, a nasycuje ji minerály. Nicméně současný způsob života ve městě zbavil člověka možnosti používat přirozené potrubí, které projektoval a vytvořil Stvořitel.

A tak vzniká otázka: zvolil si člověk tento způsob života samostatně nebo pod vlivem nějakých sil? Abychom na ni odpověděli, podívejme se na další situaci, kterou nelze nazvat jinak než psychické onemocnění společnosti. Co se nabízí průměrné rodině v Evropě, Americe či Rusku proto, aby si pořídila byt nebo dům?

Hypotéka antirozumu

Například se nabízí hypotéka. Konkrétněji to znamená půjčit si v bance na dvacet až třicet let peníze, pořídit si za ně bydlení a v průběhu těchto třiceti let je každý měsíc splácet s úroky. Pokud by rodina nedokázala půjčku splácet, banka ji o byt připraví. V průběhu dvaceti let musí mladá rodina žít ve strachu ze ztráty bydlení, chodit do zpravidla nezajímavého zaměstnání, jen aby platili co nejvíc. Musí se plazit před zaměstnavatelem, jen aby nepřišla o práci. Možná že tato žalostná situace nemá alternativu? Ale má! Co víc, právě alternativa vypovídá o tom, že překážky, jež musí překonat mladí lidé, aby získali bydlení, jsou umělým způsobem vštěpeny do hlavy člověka. Tyto překážky jsou virtuální a vlastní jen virtuálnímu světu. Uvedu typický příklad ze skutečného života.

Mladý člověk jménem Andrej, jenž bydlel ve městě Vladimír, se navenek málo lišil od svých vrstevníků. Navštěvoval bary a diskotéky, kouřil a požíval alkohol. Když si přečetl o rodových statcích, začal toužit po vlastní půdě a vlastním domě.

Prostředky na koupi pozemku a výstavbu domu neměl, rodiče mu pomoci nemohli. Třicet kilometrů od Vladimíru, poblíž vesnice Koňajevo, stál v roce 2005 hektar půdy na opuštěném místě zarostlém plevely třicet tisíc rublů. Téměř padesát rodin z řad čtenářů si na tomto opuštěném místě pořídilo své hektary a začalo stavět budovy. Byli to lidé většinou zralého věku, kteří měli nějaké úspory. Andreji se také líbilo toto místo na břehu lesního jezera a byla tam i volná půda. Mladíka vedla touha po vlastním statku, a tak přestal navštěvovat různé večírky, začal usilovně pracovat a za pouhých půl roku dokázal ušetřit třicet tisíc rublů a pořídit si hektar půdy. Ale kde měl vzít prostředky na výstavbu domu? V té době jeden čtvereční metr obytné plochy ve městě Vladimír stál dvacet tisíc rublů, tedy na výstavbu domu o pouhých padesáti čtverečních metrech potřeboval milion. Andrej nešel do banky pro půjčku, aby pak v průběhu dvaceti let splácel peníze s úroky. Třicetiletý mladík šel do obchodu, pořídil si dobrou sekeru a během jednoho roku si na svém pozemku postavil dřevěný dům. Tak to vypadá ve zkratce. Teď však přidejme několik detailů.

Nejdřív se Andrej nechal zaměstnat v jedné firmě, kde byli řemeslníci, kteří stavěli sruby. Získal u nich zkušenosti v práci se dřevem a zároveň si vydělal peníze na koupi dřeva pro své budoucí obydlí. Teď na pozemku mladého člověka roste sad, stojí dřevěný dům, je tam studna a rybníček. Lidé, kteří nově přijíždějí do osady, zapisují se k Andreji do pořadí na výstavbu dřevěných srubů. Stal se z něj uznávaný a vážený řemeslník.

Dá se říct, že si Andrej za rok ušetřil milion. Nebo jej vydělal? Není to tolik důležité. Andrej získal nezměrně víc než milion - víru ve vlastní sílu a dům, který postavil vlastnoručně.

Myslím, že se najde důstojná dívka, jež vejde do tohoto domu a porodí Andreji syna a dceru, kteří jednou budou vyprávět svým dětem, čí ruce stavěly dům, zasadily zahradu a zvelebily jejich malou vlast.

Andrejův příběh není ojedinělý. Ve stejné osadě jsou další rodiny, které si vlastnoručně postavily domy.

Vzpomínám si, jak můj otec s dědečkem také postavili dřevěný dům a vedle nich

totéž dělali sousedé, rodiče mých vrstevníků. Uběhlo víc než půl století, ale v těchto domech stále žijí lidé.

A tak vznikají další otázky. Jak je to možné, že půl století společnost vytváří nové technologie ve stavebnictví, vyrábí nové materiály, mechanismy a pomůcky, které jsou jakoby dokonalejší, ale nakonec...

Průměrná rodina musí tvrdě pracovat dvacet až třicet let, aby získala bydlení, které si dříve mohla zajistit v průběhu jednoho až dvou let. Pro mnohé rodiny je otázka bydlení neřešitelná a musí se jí věnovat vláda.

Je daná situace náhodná, nebo uměle vytvořená? Avšak to není důležité. Důležitější je, že je naprosto antirozumná. Ale společnost v každodenním shonu přichází o schopnost uvažovat a analyzovat. Společnost si na ni zvykla a nic jiného si nepředstavuje. Společnost si zvykla na antirozum a přestává být rozumná.

Proč odchází láska ?

Současný způsob života vytvořil mnoho problémů, o nichž je přísně zakázáno diskutovat. A když se o problému nediskutuje, nevzniká ani jeho řešení.

Po celém světě dochází k rodinným konfliktům, dokonce k bitkám a vzájemným vraždám mezi manželi. V takzvaných civilizovaných státech téměř osmdesát procent mladých lidí, kteří uzavřeli manželství, se vbrzku rozvádí. Rozvodovému řízení předchází negativní emoce a stresy, trápení dětí.

Defakto po celém světě v průběhu tisíciletí dochází k nesčetnému množství lokálních konfliktů mezi lidmi, kteří se pokusili vytvořit láskyplný vztah. Je to utrpení nejen pro obě strany, ale také pro jejich děti.

Současnému člověku se tato situace předkládá jako danost. Prý je to přirozená věc: láska přichází a odchází. Ale ukázalo se, že podobná situace je zákonitá jen pro lidi z umělého světa, pro skutečnou lidskou podstatu je však cizí.

Poustevnice z tajgy poprvé ukázala, že prvotní přitažlivost mezi mladými lidmi není láska. Je to jen impuls k zrození velkého citu, který vznikne při spojení tří aspektů.

Anastasia pověděla o těchto aspektech a ukázala tři starodávné obřady, které napomáhaly zrození skutečné lásky. Uvedl jsem je ve svých předchozích knihách. Musel jsem použít slovo „obřad“, protože v ruském jazyce jsem nenašel přesnější definici, jež by charakterizovala tyto rozumné činy dvou mladých lidí, kteří pocítili vzájemnou přitažlivost, a jejich rodičů.

Nicméně dané téma, stejně jako mnoho dalších, se ukázalo jako zakázané pro svobodná média. Co víc, pod vhodnými záminkami se začal očerňovat samotný pramen. Došlo až k tomu, že na prvním programu centrální Ruské televize v pořadu „Tajemná Anastasia“ nějaké osoby prohlásily, že jakoby od čtení mých knih s výroky poustevnice z tajgy lidé přichází o rozum. Vždyť je to směšné! Od čtení a prohlížení pornografických časopisů a agresivních thrillerů plných násilí lidé nepřichází o rozum, ale od filosofických úvah o lásce a o lidském způsobu života ano? Podobný postoj svědčí o tom, že v současné společnosti existují síly, které programují sociální kataklyzmata, a také lidé, kteří nechápou podstatu toho, co se odehrává, a jejichž prostřednictvím tyto síly fungují.

A tyto lidi lze pochopit. Představte si, co by se stalo, kdyby člověk, jenž si přečetl knihy z edice „Zvonící cedry Ruska“, začal tvrdit, že pomocí tří starodávných obřadů dnešní snoubenci během svatebního obřadu před očima všech příbuzných mohou za třicet minut vytvořit na pustém místě rodový statek se zahradou, která bude čítat kolem sta rostlin potřebných pro život člověka. Postavit dům s potřebnými hospodářskými staveními, umístit do nich zvířata, věrná jako v pohádce. Člověka, jenž tvrdí něco podobného, by dnešní lidé, kteří nečetli mé knihy, měli za blázna nebo lehkověrného. Ale já se pokusím poodhalit mechanismus, s jehož pomocí ve skutečnosti dochází k podobným „zázrakům“.

Dva mladí lidé, kteří pocítili vzájemnou přitažlivost, podle starodávných pravidel nebo obřadů, můžeme tomu říkat jakkoliv, šli na okraj vsi, vyhledávali pro sebe pozemek o velikosti ne méně než hektar, stavěli si menší chýši a společně do detailu a důkladně tvořili projekt svého budoucího statku. Fakticky tvořili také prostor, v němž může přebývat energie lásky. V tomto projektu neoznačovali jen místo pro svůj budoucí dům a hospodářská stavení, ale také místo pro výsadbu každé rostliny.

Tato tvůrčí práce mohla trvat od tří měsíců do roka. Když byl projekt ukončen, mladý pár obcházel příbuzné ze strany nevěsty a ze strany ženicha a zval všechny k účasti na svatebním obřadu. Při návštěvě příbuzných mladí mohli říci například následující: „Jak krásnou máte jabloň.“ Tato slova napovídala pozvaným lidem, aby na obřad sňatku přinesli sazenici jabloně, která se zalíbila mladým. U někoho jiného třeba mohli pochválit zvířátko: „Jak temperamentní je vaše hříbátko.“ Znamenalo to, že pozvaný člověk nemusel myslet na to, jaký dárek přinese novomanželům. Bylo mu jasné, že jim daruje hříbátko, atd.

V průběhu svatebního obřadu snoubenci jako by procházeli velkou životní zkouškou před očima svých příbuzných a přátel, vyprávěli o projektu svého statku a podrobně ukazovali, co a kde se bude nacházet. Když své vyprávění ukončili, dali znamení a všichni svatebčané umísťovali své živé dary přesně na to místo, které určili ženich a nevěsta.

Mladý pár s rozechvěním pozoroval velké společné dílo svých příbuzných a přátel. Po prožití velkého emocionálního vzplanutí byli novomanželé odvedeni každý do svého rodičovského domu, kde měli strávit dvě noci. Během této doby jejich příbuzní po částech přenesli na pozemek mladého páru předem připravená hospodářská stavení. Za druhého úsvitu on a ona budou spěchat na nově stvořený rodový statek na svou první manželskou schůzku. To, co se s nimi odehraje v novém domě, naplněném jen pozitivními emocemi a nevídanou energií lásky mezi mužem a ženou a lásky ke svému prostoru, je nepopsatelné.

Co by bylo, kdyby novomanželům Původních pramenů někdo řekl, že přijde doba, kdy sňatky budou probíhat zcela jinak. Dva mladí lidé přijdou do nějaké budovy, podepíší se v nějaké knize a cizím autem, vyzdobeným stuhami, budou jezdit městem, které jim nepatří a nikdy patřit nebude. Pak si společně s pozvanými hosty sednou v nějaké restauraci, budou jíst stravu, připravenou cizíma rukama, pít vodku a hosté, kteří se již dostali do nálady, na ně budou křičet „Pusu!“ a žádat, aby se veřejně líbali. A to je celé. Pak následuje takzvaná svatební noc a žádné příjemné vzpomínky, navíc neexistence prostoru, který by mohla zaplnit energie lásky.

„To není možné ! To se nikdy nestane !“ řekli by novomanželé Původních pramenů. „Člověk je přece rozumná bytost, není žádné divoké zvíře, aby v zárodku ničil svou lásku, která zatím nenabrala sílu.“

Tak kdo ve skutečnosti přichází o rozum ? Rozhodnutí je na vás, vážení čtenáři.

Na otázku, proč odchází láska, lze odpovědět následující. K většině současných novomanželů skutečná plnohodnotná láska ani nepřichází, jelikož není prostor vhodný pro její existenci.

Co je to láska ? Je to cit, velká energie, schopná nadchnout člověka pro tvoření, zvětšovat jeho schopnosti, fyzické a duchovní síly. Je to rozumná energie, zaplňuje prostor, v němž se nachází dva zamilovaní lidé, a vytváří pro ně jediný celek - Prostor lásky.

A teď se podívejte k čemu dochází v současném životě. Snoubenci přichází na matriční úřad, aby uzavřeli manželství. Prostor úřadu není jejich prostorem. A rozumná energie lásky podobný prostor zaplnit nemůže.

Jízda autem, často cizím, se pro energii lásky také nehodí. Zaplnit současný byt také nemůže. Přece energie lásky nebude laskat bezduché rozkládající se předměty. Dokonce v moderním novém bytě se každým okamžikem vše ničí a stárne. Energie lásky se nedokáže smířit s procesem ničení a přebývat v podobném prostoru.

Energie lásky potřebuje živý prostor zvelebený lidmi. V daném případě jsou to dva lidé, kteří pocítili vzájemnou přitažlivost. Nic jiného neexistuje. Důkazem toho jsou mnohočetná rozvodová řízení po celém světě.

Otázka, proč odchází láska, si zaslouží všestranné bádání a já plánuji věnovat tomuto tématu svou další knihu, v které povím o starodávné zemi, v níž lidé znali tajemství nepomíjející lásky. Dnešní vztah k lásce je vskutku nerozumný.

Moc nad mocí

Působit na lidi, vlada v tomto případě není výjimkou, lze různými způsoby. A nejsilnější z nich je působení prostřednictvím obrazu. Současní lidé si zvykli na nesmyslné podmínky a obrazy, přijímají je jako danost.

Například existuje představa, obraz, že vlada včetně státní Dumy, kde se vytváří a schvalují zákony, rozhodně musí být ve středu velkoměsta. Jsme na to zvyklí. Je to ale rozumné ?

Odpovězte mi, kde docházelo k jasnozřivosti u proroků ? Kde rozmýšleli mudrci ? Odkud přinášeli Boží zákony ?

Například Mojžíš dostal své destičky s desaterem, když odešel na horu Sinaj. Ježíš Kristus odešel na čtyřicet dní do pouště. Buddha strávil několik let hluboko v lese. Mohamed po celé měsíce přebýval v osamění v jeskyni Hira.

Filosofové a vědci, například Konfucius, Lao-c', Kant, Nietzsche aj., také odcházeli do osamocení.

A kde se nachází budova naší státní Dumy ? Kde vytvářejí zákony naši mudrci zvolení národem ? Vzpomněli jste si ?

Budova naší státní Dumy je na křižovatce rušných silnic. Myslíte si, že lze vymyslet nesmyslnější podmínky pro práci těch, které si zvolil národ ?

Copak je to nějaký hostinec u cesty ?!

Proč zanikají říše

Lze uvést množství příkladů z dějin spojených s vlivem obrazů, které působí na lidskou společnost a vyvolávají planetární katastrofy. Ale pro současného člověka, obzvláště pro žijícího v Rusku, bude nejnázornějším příkladem zánik carského Ruska a později - rozpad Sovětského svazu.

„Z jiskry se rozhoří plamen,“ řekl vůdce světového proletariátu Vladimír Iljič Lenin o bolševických novinách, které pranýřovaly carský režim. Systematicky se zaváděl negativní obraz carské moci a vytvářel se nový, krásný obraz sovětské vlády. Carismus byl svržen. Místo něj vznikla a začala se rozvíjet nová říše - SSSR, která měla ohromnou armádu vybavenou jadernými zbraněmi.

Avšak po uplynutí pouhých sedmdesáti let se tato mocná říše rozpadla na jednotlivé státy, které zdaleka ne vždy projevují vzájemné přátelství. Za viníky pádu politologové označili politiky, kteří podepsali dohodu o rozdělení, a také ekonomickou a politickou situaci.

Při detailnější analýze je vidět, že tato skutečnost je také výsledkem působení obrazu. Připomeňme si skvělé dílo Alexandra Solženicyna o Gulagu a tvorbu dalších mistrů pera, kteří pranýřovali SSSR. Jiní spisovatelé ve stejnou dobu vytvářeli obraz vzkvétajících států na Západě, kde se na rozdíl od Sovětského svazu police obchodů prohýbaly od hojnosti různého zboží a kde šťastní a svobodní lidé jezdili přepychovými auty. Při tom se popisovaly přednosti západní civilizace, ale zamlčovaly se její nedostatky.

Budoucnost Ruska také určují obrazy, vštěpené do hlav a duší obyvatel státu. Bohužel je to celá řada obrazů, jež vedou k jeho zániku. Kult násilí, kult peněz v kinech a v televizi vytváří obraz ničení. „Držet krok se Západem,“ propagují mnozí naši politici. A žádné ekonomické či vojenské úspěchy a výzvy k patriotizmu těmto obrazům čelit nemohou.

Čelit obrazu dokáže jen jiný obraz, tvořivý obraz, jenž dokáže nadchnout miliony lidí. Právě takový obraz vytvořila Anastasia jako protiváhu hromadě ničivých obrazů. Státisíce lidí přijaly obraz budoucího překrásného státu, přidaly k němu své představy a začaly jej vtělovat do reality - budovat rodové statky. O těchto lidech se pozitivně vyjádřili známí politici, státní činitelé, známí vědci, pracovníci kultury a vůdci náboženských konfesí. Nebudu tady tyto projevy uvádět. Každý se s nimi může seznámit na internetových stránkách www.anastasia.ru.

Tyto nesmírně odvážné projevy samozřejmě dodaly lidem nadšení, ale jsou zatím kuloárové. Přece tato rozumná slova zazněla v prostředí antirozumu.

Některá tvrzení poustevnice z tajgy se mohou zdát fantastická, i já jsem na začátku naší komunikace měl stejný dojem. Dnes, po uplynutí patnácti let po prvním setkání s Anastasií, jsem musel mnohé věci přehodnotit. To my, současná společnost, žijeme ve fantasticky nepřirozeném prostředí pro rozumný

život. Anastasie mluví o rozumné realitě. Metodicky ji vytváří a vytvoří. Budu se snažit jí v tom pomoci i statisíce jiných lidí jí již pomáhají.

Zajímavá je další skutečnost. V médiích, v literatuře a ve filmech téměř nikdy nepotkáme kladnou postavu, která by rozumně zacházela s půdou. Vzpomeňte si na způsob života kterékoliv hlavní postavy a na prostředí, ve kterém žila. Většinou jsou prezentovány v bytech, restauracích, casinech, na ulicích velkoměst atd. Pokud ukazují člověka, jenž uvědoměle zachází s půdou, což se stává velmi zřídka, vždy jej představují jako zaostalého hlupáka. Lidské společnosti se systematicky a cíleně vštěpuje, v jakém prostředí by měla žít. Je to náhoda? Myslím si, dokonce jsem přesvědčen, že není. Vede k rozpadu osobnosti, k sociální a planetární katastrofě.

Když jsem po svém přemýšlení mluvil s Anastasií, s jistotou jsem jí řekl:

„Jsem zcela přesvědčen, že dnešní lidstvo žije v rovině antirozumu. Dnešní lidstvo myslí hodnotami antirozumu, proto také nemá konkrétní plán, jak vytvořit harmonickou budoucnost. Jen konstatuje a mluví o svém konci.

(2 4 6 .)

ROK 2012

O 22. prosinci roku 2012 se v dnešní době aktivně diskutuje nejen v ezoterických kruzích, ale také mezi vědci a na internetu. Mnozí lidé si myslí, že tento den bude koncem světa.

Proč se mluví právě o tomto datu? Protože tento den je spojen s chmurnými apokalyptickými předpověďmi tajemných starodávných Mayů, podle jejichž kalendáře, který mimochodem odborníci považují za mnohem přesnější než je gregoriánský, 22. prosince roku 2012 končí současný cyklus takzvaného dlouhého počtu - éra Pátého Slunce neboli období Jaguára. Podle ústního podání po ukončení období Jaguára přijdou roky neštěstí a katastrof, které potrvají do doby obnovení lidstva.

Vědci nedávno zjistili, že toto datum v mayském kalendáři je z astronomického hlediska významné. V tento den má dojít k události, která se stává jednou za 25 800 let - Slunce se octne v jedné linii s tajemným energetickým centrem Galaxie a současná civilizace poprvé zažije mimořádný astronomický jev. Anebo také nezažije. Předpokládá se, že předkové Mayů, jejichž památky můžeme vidět ve Střední Americe, sešli ve 2. tisíciletí př. n. 1. s hor do tropických lesů a do rovin Yukatánu. Právě v těchto pláních dosáhla civilizace Mayů v 1. tisíciletí př. n. 1. nejvyššího rozkvětu. Mayové používali hieroglyfické písmo, měli velké poznatky v oblasti matematiky, medicíny, stavěli kamenná města a neobyčejné rituální budovy, jako například Velký palác v Palenque, ale především měli hluboké poznatky v oblasti astronomie.

Dodnes není zodpovězena otázka, proč mayská města zpusťla dávno před příchodem Evropanů?

Základem astrologie Mayů je počet dní. Všeobecně uznávaná astrologie (starodávný Sumer, Babylon) se zakládá na postavení planet ve zvěrokruhu. Mayové také znali zvěrokruhová souhvězdí, jenže v jejich zvěrokruhu nebylo 12 souhvězdí, ale 13. Brali v úvahu také souhvězdí Netopýra.

Ted' několik slov o jejich záhadném kalendáři. Současný cyklus času, který končí v roce 2012, začíná dávným datem 13.08.3114 př. n. l. A je to poněkud zvláštní, jelikož jak jsem se již zmínil, mayská kultura je minimálně o tisíc let mladší. Odborníci, kteří se věnují zkoumání této kultury, nemají jednoznačný názor na vznik jejich proslulého kalendáře. Existují domněnky, že kalendář, stejně jako písmo, převzali Mayové od Olméků, jejichž kultura je mnohem starší. Na území osídleném starodávnými Olméký v La Venta objevili archeologové artefakty, které potvrzují jakousi návaznost nebo spojitost kultur. Avšak zajímavější je něco jiného.

Když vědci začali porovnávat chronologické údaje, ukázalo se, že začátku současného cyklu (dle mayského kalendáře - rok 3114 př. n. l.) plně odpovídají některé významné události v dějinách lidské civilizace. Například výstavba záhadného megalitického komplexu Stonehenge. Vznik písma v Mezopotámii. Založení Memfisů a vznik vládnoucích dynastií v Egyptě po spojení Horního a Dolního Egypta. Pěstování kukuřice v Americe. Vzniká dojem, že právě tehdy po celé planetě pod vlivem nějakých vnějších sil došlo ke globální kulturní revoluci a lidé získali nové vědomosti. Podle jedné z hypotéz kněží, šamani a mudrci té doby v průběhu meditace přišli do kontaktu s nějakou úschovnou tajných znalostí.

Předpovědi civilizace Mayů, známá proroctví a oficiální prameny, jež mluví o planetární katastrofě, si samozřejmě zaslouží pozornost. Avšak nejvýznamněji a nejdůvěryhodněji dokáže určit budoucnost každý myslící člověk současnosti.

Zkusme chvíli analyzovat, jaké jsou tendence ve změnách ekologické situace v Rusku.

Podívejme se jen na posledních padesát let. Většina obyvatelstva začala žít ve velkých a středních městech. Lidé ve velkoměstech byli připraveni o hodnotnou pitnou vodu. Co víc, za tuto tekutinu, důležitou pro život člověka, se začalo platit. Před padesáti lety by lidem podobná situace připadala neuvěřitelná. Avšak dnes si na ni zvykli. A to je škoda. Kriteřiem všeho je voda, a pokud společnost souhlasí se stále větším znečištěním vody, nemá právo na existenci. Tento rozsudek nevynáší někdo seshora, ale člověk sám sobě.

„Ruším předpovězené peklo na zemi“

Tuto větu pronesla poustevnice z tajgy Anastasia. Myslím si, že by bylo vhodné, aby většina lidí žijících na Zemi pronesla něco podobného a uskutečnila patřičné činy. Dnes je to životně nutné.

Mnozí lidé dnes pozorují negativní následky globálního oteplování. Vědci upozorňují na změnu geomagnetického pole Země a potopení celých kontinentů v budoucnu. Před očima současníků dochází ke globálním katastrofám, jako například v Indonésii, kde zahynulo více než dvě stě tisíc lidí, v USA, kde byl zatopen New Orleans - město s milionem obyvatel. Vědci také varují před hrozbou změny aktivity Slunce.

Otázka ekologického bezpečí Země se ukázala tak aktuální, že z iniciativy Anglie byla zařazena do programu zasedání Rady bezpečnosti OSN v roce 2007. Začátkem roku 2008 byla projednávána Bezpečnostní radou Ruské federace.

Poprvé se tvrzení věstců o globální katastrofě začala ztotožňovat s názorem současných vědců a vládami mnohých států.

Mudrci civilizace Mayů také mluvili o tom, že na Zemi dojde ke globální katastrofě, která se odehraje v roce 2012.

Více či méně o tom slyšeli mnozí lidé, avšak veřejné rozhovory o katastrofě roku 2012 jsou jen zlomkem toho, o čem se mluví v tajných zprávách.

Možná jen z doslechu se dozvídáme o tom, že japonská vláda připravuje opatření k přesídlení svého obyvatelstva. Podle předpovědí jednou z prvních bude zatopena Anglie, zřejmě proto právě ona byla iniciátorkou zařazení ekologické otázky do programu zasedání Rady bezpečnosti OSN.

Možná že se vlády různých zemí chovají dobře, když neprobírají vzniklou situaci veřejně a podrobně. Proč vyvolávat mezi lidmi paniku? Avšak na druhou stranu, pokud lidstvo bude přebývat v nevědomosti, většina obyvatel může zahynout a zachrání se jen informovaná elita, která vezme s sebou sto až dvě stě otroků pro každého.

Vědci předpovídají, které země budou pohlceny živlem, jako Atlantida, a které nepodlehnu zatopení. Například v Rusku budou zatopeny pobřežní regiony a nejlepším místem pro život se stane Sibiř.

Po globálním oteplování přijde na Zem doba ledová.

Avšak jaký je rozdíl v tom, k jaké globální katastrofě dojde, jestliže společnost nedokáže čelit již dnešním katastrofickým projevům, například znečištění vzduchu ve městech, elektromagnetickému záření, které proráží obydlí člověka, a mnohemu jinému.

Existuje alternativa smutné budoucnosti lidstva? Samozřejmě že existuje. Ale vše si povíme po pořádku.

Tak tedy na světových fórech došli k jednoznačnému závěru, že katastrofa je možná v nejbližších letech. A tady vyvstává zajímavá otázka: jsou vlády a věda schopné učinit opatření na její odvrácení? Představitelé světové vědy nedokázali na tuto otázku odpovědět. Vlády různých zemí se alespoň nějak snaží zapůsobit na situaci a vypracovaly takzvaný Kjótský protokol, podle kterého by každá země měla snížit množství škodlivých plynů, které se vypouštějí do atmosféry. Mnohé země jej dodnes neratifikovaly.

To, k čemu může dojít v budoucnu, samozřejmě vyvolává neklid, ale copak by neměla vyvolávat ještě větší neklid dnešní katastrofická situace zastřená úspěchy civilizace?

(247.)

CHOBOTNICE POŽÍRAJÍCÍ LIDI

Obrázek z Anastasiina vyprávění, na němž si lidé staví domy podél zapáchajících chapadel netvora, jenž požírá lidi, není žádný výmysl, ale ta nejskutečnější realita. Realita, na kterou si lidé zvykli do takové míry, že ji vnímají jako danost.

A netvor existuje dál a stále se zvětšuje. Jsou to naše silnice a to, co se na nich pohybuje. Informace na toto téma jsou veřejně přístupné.

Například je známo, že délka dálnic a silnic v celém světě převyšuje 69 milionů kilometrů. Délka leteckých linek se blíží 6 milionům kilometrů a železničních tratí - 1,5 milionu kilometrů. Délka magistrálního potrubí činí kolem 1,1 milionu kilometrů a délka vnitrozemských vodních cest - více než 600 tisíc kilometrů. Délka námořních cest představuje mnoho milionů kilometrů. Pokud bychom analyzovali problém znečištění atmosféry nejrozličnějšími druhy dopravy, zjistíme, že podíl automobilové dopravy činí 85 % ! Ale škodlivé zplodiny ještě nejsou všechno. Nezapomínejme na takové nepříznivé faktory, jako jsou hluk a vibrace. Osmdesát decibelů, což je přibližná úroveň hluku na frekventovaných městských silnicích, představuje potenciální nebezpečí pro sluch člověka. Rozvoj různých druhů dopravy a stavba silnic nejsou nijak příznivé i pro lidskou psychiku. Přičemž tyto faktory působí přímo či nepřímo nejen na řidiče a cestující, ale také na množství lidí, kteří zrovna nevyužívají dopravu a komunikace. Přetížené dopravní spoje a mnohohodinová stání v zácpách, občas nemožnost jednoduše přejít přes silnici - to vše rapidně zvyšuje nervozitu, vede ke chronickému stresu, zvětšuje agresivitu a občas vyvolává takové chování člověka, kterého by jedinec na jiném místě nejenže nebyl schopný, ale ani by na něj nepomyslel.

Každoroční přehledy o stavu životního prostředí v regionech našeho státu výřečně mluví o tom, jak alarmující je problém ekologického bezpečí všech ruských velkoměst. A hlavní příčinu zhoršení ekologické situace odborníci jednohlasně shledávají ve „zrychlujícím se procesu automobilizace obyvatelstva“. Lékaři již teď potvrzují skutečnost, že dopady expanze automobilového komplexu zkracují život obyvatelům velkoměst Ruska o 4 - 5 let. A to mluvíme o člověku, který si je schopný problém uvědomit a také vyjádřit. Co ale Země ? Ostatně ona také dokáže vyjádřit problém po svém, ale jsme schopní v hluku, rachotu a čoudu našeho života slyšet hlas Země ?

Cím vlastně autodoprava zabíjí Zem ? Především pro stavbu komunikací je potřeba půdy jako takové, vody a vzduchu. Například podle statistik v USA plocha země, pokrytá dálnicemi, železničními tratěmi a letišti, činí 101 tisíc čtverečních kilometrů a plocha měst - 109. Délka silnic v Rusku převyšuje půl milionu kilometrů.

Třeba mi někdo namítne: „Na zemi se staví silnice ~ co je na tom špatného ?“ Špatné je to, že při stavbě a využívání silnic, potrubí a letišť se ničí půda: dochází k sesuvům a sesedání, zvyšuje se eroze. A najednou vidíme, jak se podél nedlážděných cest objevují rokle, které ještě více zhoršují situaci.

A navíc - podél dálnic, železnic a potrubí s ropou a plynem, které je na povrchu země, se velké plochy půdy znečišťují sloučeninami olova, síry a ropných produktů. Jako nejnebezpečnější pásmo vědci shledávají 200 metrů po obou stranách nejfrekventovanějších silnic. Vzhledem k tomu se přísně zakazuje pěstovat podél těchto komunikací zemědělskou produkci, sbírat houby a plody, pást dobytek, obzvláště mléčný skot (jsou známé případy otravy dětí mlékem od krav, které se pásly podél silnic). Podél komunikací je téměř metrová vrstva půdy znečištěná prachem, jež tvoří částice asfaltu, gumy, kovu a jiných látek, jež mají rakovinotvorný a mutagenní účinek. Nad tímto by se měli zamyslet milovníci procházek a sportování podél silnic, obzvláště je třeba si to pamatovat při procházkách s malými dětmi, které i když jsou v kočárku nebo jdou pěšky, stejně se pohybují v rizikové oblasti.

Ještě bych chtěl dodat následující. Všimněte si, že největší počet silnic, škodlivých pro člověka, není v poušti nebo v Antarktidě, ale na místech největší koncentrace lidí. A velkoměsta jsou pyšná na své mnohouproudové silniční okruhy, jež zabíjejí život.

Při schvalování státního rozpočtu se vyčleňují velké prostředky na financování stavby a rekonstrukce silnic. Aby ne. Vždyť v případě neexistence silnic mohou obyvatelé měst zůstat bez potravin a bez léků. Silnice jsou tepnami, po nichž probíhá zásobování člověka, jenž žije ve velkoměstě, vším nezbytným.

Stop ! Je to nesmysl. To už je skutečná zvůle antirozumu. Tepny, bez nichž člověk jakoby nedokáže žít, ve skutečnosti působí pomalou smrt.

Jak duchovně, inteligentně a rozumně chceme působit ! Ale když ponecháváme podobné netvory další generaci, znamená to, že jim odevzdáváme své děti napospas. Kdo vlastně v tomto případě jsme ?

Zdalo by se, že východisko z nesmyslné situace neexistuje. Ale je to jen zdání. Východisko existuje. Spočívá ve způsobu života jak jednotlivého člověka, tak i společnosti celkově.

Výfukové plyny z milionů aut, kouř z velkých a malých podniků a jiné zdroje, které produkují škodlivé zplodiny, jsou jen výsledkem, nikoliv příčinou, která je způsobila. Příčina spočívá v antirozumném technokratickém způsobu života.

(2 4 8 .)

JAK ODVRÁTIT PLANETÁRNÍ KATASTROFU

O tom, že lidstvo stojí na prahu planetární katastrofy, mluví mnozí, počínaje OSN, vládami různých států a konče běžnými obyvateli.

Také se mluví o tom, že příčinou katastrofy je lidská činnost.

Samozřejmě samotné konstatování faktu blížícího se neštěstí je neodvratí. Jsou zapotřebí konkrétní účinná opatření, která by dokázala změnit situaci k lepšímu. Existuje v přírodě účinné východisko z krizové situace ? Ano, existuje ! Jsou to kódové názvy „rodový statek“, „Zvonící cedry Ruska“, „Anastasia“. Tato slova a obrazy, informace a filozofie, které za nimi stojí, dokážou v co nejkratší době nejenže vyvést státy z krize, ale také otevřít novou stránku harmonického rozvoje společnosti.

Abychom pochopili, jak toho lze dosáhnout, musíme nejdřív vyjmenovat některé problémy dnešní společnosti.

Ekologie. Ve městech chybí čistý vzduch, čistá voda a zdravá strava.

Doprava. Mnohokilometrové zácpy ve velkoměstech se staly zvykem. Kvůli špatným silnicím v Rusku zahyne každoročně při autonehodách kolem třiceti tisíc lidí.

Korupce. O rozsáhlosti tohoto jevu se mluví také na vládní úrovni. Úředník, jenž okrádá státní pokladnu, a lidé, kteří dávají nebo berou úplatky, jsou neméně nebezpeční než teroristé.

Nezaměstnanost. Největším následkem nezaměstnanosti je deprese. Když se tato nemoc zmocní jednoho člověka, promění jej v živou mrtvolu. Pokud ovládne část společnosti, vzniká hrozba zániku státu.

Alkohol a drogy.

S tímto problémem společnost zápasí dlouho a neúspěšně.

Otázka bydlení.

Ať se snažíme jak se snažíme, otázka je stále nevyřešena.

Teď si představme následující situaci.

Padesát procent obyvatel Ruska, Ameriky a Kanady se rozhodlo vést zdravý způsob života a vybudovat pro svou rodinu statek na pozemku o velikosti alespoň jednoho hektaru.

Vlády poskytly těmto rodinám pozemky, potřebné pro založení osad, a připravily příslušné zákony.

Na opuštěné půdě bývalých kolchozů a farmářských hospodářství lidé, kteří získali půdu, zahájili nevídanou aktivitu. Začali stavět domy a hospodářská stavení. Ti, kteří neměli dostatek prostředků, budovali sami. Kdo měl prostředky, najal si stavební firmu.

Nejdůležitější však bylo, že tito lidé na svém hektaru vysazovali sady a zvelebovali zahrady. Dříve opuštěná půda na Dálném východě, na Sibiři a v středním pásmu Ruska se proměňovala v kvetoucí oázy.

Stát, který má podobné oázy, celkově vyřešil otázku zásobení obyvatel potravinami, jelikož rodiny, které změnilы způsob života, nejenže plně zajistily prvotřídními potravinami sebe, ale mohly také zásobovat městské obyvatele.

Z velkoměst zmizela hrozba dopravního kolapsu. Kvůli snížení počtu aut o polovinu se ve městech významně zlepšilo ovzduší. Zcela se vyřešila otázka bydlení, jelikož uvolněné byty byly poskytnuty všem lidem, kteří je potřebovali. Úplně zmizela nezaměstnanost a vláda si nemusela dělat starosti s tím, že by se zavíraly nevýnosné podniky.

Ve společnosti prudce kleslo napětí. Rozdělení na bohaté a chudé již nevyvolávalo zlost a závist většiny lidí. Objevily se významnější priority než množství peněz.

Uvědomělá komunikace s půdou odhaluje člověku takové možnosti a horizonty, že technokratický rozum si to nedokáže představit ani ve sci-fi filmech. Proto také pokládám za nutnost, abychom se všichni společně pokusili vcítit do podstaty svátosti této komunikace.

Změna způsobu života významné části obyvatelstva odstraní možnost ekologické katastrofy planetárního měřítka.

Někdo si třeba řekne, že je to příliš růžový a nereálný obraz budoucnosti. Proč by se najednou u většiny obyvatel mělo objevit nadšené přání vést zdravý způsob života? Zakládat rodové statky a při tom za své prostředky zvelebovat

půdu, která zarostla plevelem. A vše jen díky nějakým obrazným slovům. Je to nereálná pohádka.

Ihned vám povím, že právě s tímto je vše v pořádku. Obrazná slova jsou účinná. Desetitisíce lidí to již předvedly v praxi. V Rusku již existuje více než sto padesát osad, jež tvoří rodové statky založené čtenáři knih z edice „Zvonící cedry Ruska“. Podobné osady jsou také na Ukrajině, v Bělorusku a v Kazachstánu.

Nereálnou z pozice Rozumu je nedostatečná pomoc vládních struktur a v některých případech i odpor k překrásnému úsilí těchto lidí.

Sbor hlasů na mezinárodní i regionální úrovni vyzývá, aby byla přijata opatření pro odvrácení ekologické katastrofy. Avšak jediní, kdo skutečně něco podnikají pro odvrácení sociálních a ekologických neštěstí, jsou tvůrci rodových statků.

Před rokem se zrodila myšlenka, aby každý zakladatel rodového statku a ten, kdo jej chce založit, deklaroval své záměry a úsilí. Poprvé jsem projekt podobné deklarace přečetl na schůzi obyvatel jedné osady. Tato myšlenka získala podporu a text deklarace prošel mnohými úpravami. Níže uvádím text této deklarace s nejdůležitějšími body.

(2 4 9 .)

DEKLARACE RODOVÉHO STATKU

Deklarace mého rodového statku (Projekt)

Já, občan Ruské federace, jsem se seznámil s filosofií způsobu života, jenž je umělecky ztvárněna v edici knih „Zvonící cedry Ruska“. Myšlenka založení rodového statku mě nadchla a přiměla k jednání.

Pořídil jsem si na pustém místě za městem pozemek o velikosti jednoho hektaru s cílem vytvořit dokonalejší životní prostor pro mou rodinu, mé potomky a na památku mých předků.

Toto místo jsem pojmenoval „Rodový statek“. Na pořízené půdě jsem založil sad, vykopal jsem rybník, pořídil jsem si několik včelích rodin a pěstuji ovoce a zeleninu.

Půdu mám v plánu hnojit výhradně přírodním hnojivem.

Pokládám za pozitivní tu skutečnost, že mnohé rodiny, jež vlastní svou půdu a zvelebují rodové statky kolem velkých a malých měst, budou moci plně zajistit městské obyvatelstvo ekologicky čistými produkty a zlepšit ekologickou situaci v regionech.

Pokládám za nepřijatelné, že se desítky milionů hektarů půdy v našem státě neobdělávají a zarůstají plevelem. Přitom nakupujeme v zahraničí 60 % potravin, které jsou mnohdy nekvalitní a škodlivé pro člověka, obzvlášť pro děti.

Myslím si, že daná situace ohrožuje nejen potravinové bezpečí státu, ale také ničí národy, které žijí na jeho území.

Myslím si, že v této situaci je nesmyslné obviňovat vládu nebo kohokoliv jiného. Chyby se dopustila celá společnost, a to nejen našeho státu. Jako důsledek společenství mnoha států stojí na prahu sociálních otřesů. Ve vzniklé situaci

by se každý měl zamyslet, co konkrétně může udělat pro zlepšení již v nejbližší budoucnosti.

Příklad států, které vsadily na farmářská hospodářství, ukázal neefektivnost, dokonce zhoubnost této volby. Farmáři, kteří jsou zaměřeni na zisk z vypěstované zemědělské produkce, vstupují do vzájemného konkurenčního boje. Aby zvítězili, musí používat jedovaté chemikálie, pěstovat geneticky modifikované rostliny, a tak vytváří hrozbu lidskému životu celých států.

Na rodovém statku rodina žije, pěstuje produkty pro vlastní potřebu a potřebu svých blízkých, kteří žijí ve městě. Tedy rodina, jež žije na rodovém statku, má zásadně jiný vztah k půdě. Nadbytek potravin, který vzniká na statcích, bude mít významnou převahu nad všemi ostatními, jež se dodávají do městských obchodů.

Prohlubující se světová krize hrozí sociálními otřesy v mnohých státech. Abychom ji překonali, potřebujeme zcela novou ideologii způsobu života rodin, která by byla lidem srozumitelná. Právě taková ideologie je vyložena v knihách z edice „Zvonící cedry Ruska“. Její základní koncepci jsem přijal a rozhodl jsem se pro výše uvedené kroky.

Jak ukázala praxe, ne díky finančnímu dopingu, ale právě díky této ideologii si vedle mého rodového statku vzalo hektar půdy více než sto rodin a zakládá své rodové statky, na nichž se rodí děti a žijí v dokonalejším prostředí.

Je mi známo, že díky této ideologii na různých místech Ruska, Ukrajiny a Běloruska již desetitisíce rodin staví své rodové statky. Miliony rodin jsou připraveny udělat totéž, jakmile se vytvoří příznivější zákony. Mnohé rodiny plánují založit živnost a pěstovat zemědělskou produkci.

Zcela podporuji úsilí vlády a prezidenta Ruské federace, které směřuje na vytvoření příznivých podmínek pro výstavbu nízkopodlažních domů v mimoměstských oblastech a předání zemědělské půdy rodinám. Myslím si, že tyto pozemky by neměly být menší než jeden hektar, jelikož na menším pozemku není možné vytvořit relativně dokonalý a sebeobnovující se ekosystém, malý podnik.

Pokud se rodině přidělí pozemek nedostatečných rozměrů, osady kolem měst nebudou výrobci, ale promění se v konzumenty, což jen ztíží potravinovou, ekologickou a sociální situaci ve státě. Pokládám za nutné důrazně požádat vládu a prezidenta Ruské federace, aby zrychlili práci v tomto směru a schválili potřebný zákon o rodovém statku.

Obracím se na prezidenta a Kongres USA, na OSN a na všechny hlavy států, jež mají zájem o rozkvět svého národa, s nabídkou projednat a schválit myšlenku vytvoření rodových statků, jako nejefektivnější projekt, který pomůže lidstvu překonat globální ekonomickou krizi, zabránit ekologické katastrofě a potravinové krizi.

Významná část národů Ruska vnímá projekt „Rodový statek“ jako národní ideu. Ať se stane mezinárodní ideou a naše země budou soutěžit v materializaci překrásného budoucna.

Upřímné pochopení této myšlenky, její zveřejnění a podpora ze strany vlád různých zemí zastaví depresi, která narůstá mezi lidmi. Začne nadšený, tvořivý mezinárodní proces.

Tisíce ruských rodin již potvrdily v praxi pozitivní vliv projektu „Rodový statek“. Podobnou deklaráci podepsalo více než 1500 ruských rodin, které již zakládají své rodové statky. Shromažďování podpisů pokračuje.

Přejeme mnoho úspěchů a nadšení všem stejně smýšlejícím lidem ve tvoreni překrásného prostředí pro život jejich rodin po celém světě !

Podpis zakladatele (zakladatelů) rodové osady

Po uplynutí nějaké doby tento dokument, jenž byl uveden do života, vyvolával ve mně stále větší pocit závažnosti. Měl jsem dojem, že hlavními doklady člověka nejsou občanka, diplom či nějaká vyznamenání, ale právě tato deklaráce. V myšlenkách jsem se k ní stále vracel a snažil jsem se pochopit, co vyvolává tyto pocity. Text a jazyk se v tomto případě mohou lišit, hlavní je podstata.

Přečetl jsem text deklaráce Anastasii, pověděl jsem jí o svých pocitech a zeptal jsem se:

„Co si myslíš, Anastasie, proč ve mně vznikají tyto pocity, a nejen ve mně ? Mluvil jsem s mnohými lidmi. Také mají pocit významnosti deklaráce, ale vysvětlit proč nikdo nedokáže. Co si myslíš, proč je tomu tak ?“

„Rozumíš, Vladimíre, také jsem od začátku měla pocit závažnosti tohoto dokumentu. Ale stejně jako ostatní lidé nedokážu hned vysvětlit, čím vyvolává pocit důležitosti. Možná že je třeba popřemýšlet společně ?“

„Možná, ale já už jsem přemýšlel dlouho. Pocity závažnosti stále zůstává, ale čím to je, jsem nepochopil.“

Najednou se Anastasia celá zachvěla a zazářila, začala jasně vyslovovat slabiky, jak to dělala pokaždé, když chtěla zdůraznit to významné:

„Vladimíre, mám pocit, že začínám rozumět, v čem spočívá velký význam tohoto dokumentu. Podívej ! Když Stvořitel tvořil svět, předem oznámil svůj záměr. Na otázku všech vesmírných bytostí: ‚Co si tak vášnivě přeješ ?‘ odpověděl: ‚Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.‘“

„Copak je to tak důležité oznámit všem své záměry ?“

„Samozřejmě. Vždyť oznámit všem především znamená oznámit sobě. Pochopit to, co se odehrává, a uvěřit ve vlastní sílu. Navíc když deklaruješ své úmysly slovy, již je materializuješ. Když je oznamuješ všem lidem, vyzýváš je ke společnému tvoření.“

„Proč je třeba své záměry oznámit všem ? Přece se tomu může někdo vysmát, projevit lhostejnost nebo odpor.“

„Posměšky, odpor nebo lhostejnost budou opačnou stranou, která se zúčastní tvořivého procesu. Jsou důležité pro celistvost tvoření, v němž vše vyvážíš ty sám.“

„Cítím nějaké chvění, Anastasie. Čím to je ?“

„Také se chvěji, Vladimíre. Tento dokument se stal zvěstovatelem nové éry na Zemi. Lidská úsilí, která za ním stojí, uchovávají v sobě velkou uvědomělost. Po tisíce let lidé žili a nekonkretizovali svůj životní záměr. O co usilovali, proč ? V čem mají pokračovat jejich potomci ? Jaké chyby svých rodičů mají vzít v úvahu ? A tak ženy rodily děti do životního shonu, aniž by jim nabídly životní cíl. Jejich děti nevěděly, v čem mají pokračovat. A tak pozemské civilizace žily

ve shonu a umíraly. Zůstaly po nich jen střípky a hroty ze šípů. O jejich prarodičích dětem vyprávěli cizí lidé.

A o co usiloval ve svém životě tvůj dědeček, Vladimíre, tvým rodičům nesdělil. Oni to neoznámili tobě. Jsi jejich pokračování. Řekni mi, po jakém svém pokračování toužili ?"

„Nevím. Mohu jen předpokládat.“

„Předpokládat lze cokoliv. Víš však přesně, že své životní záměry ti nesdělili.“

„Samozřejmě že ne. Stejně jako rodiče všech ostatních lidí, které znám.“

„Možná že poprvé za miliardy let, jako by se vzbudil za úsvitu, řekl člověk: přeji si. Začnu své tvoření a mé budoucí generace budou žít v zaslíbeném prostředí. A zdokonalovat zaslíbený prostor. Budou samozřejmě dokonalejší než já. Ale já přesto začnu ! Má částka bude žít v mých potomcích.“

Lze uvést mnoho příkladů, jak neoznámené záměry umíraly společně s lidským tělem.

Člověk uvažoval, jak by měl zlepšit životní prostor pro své potomky, a na pozemku zasadil cedr. Pak vbrzku zemřel. Po uplynutí 29 let se stal cedr košatým patnáctimetrovým stromem. Za pouhý rok měl přinést první léčivé plody, ale pokácely jej děti zemřelého člověka. Řekly si, nač tady potřebujeme ten strom, stíní pozemek a překází v růstu rajčatům a okurkám. A krásný strom byl pokácen, jelikož člověk neoznámil svůj záměr.

Téměř půl světa dobyl Čingischán, spojil pod svým vedením Rus, Indii, Čínu a Palestinu, chtěl, aby zavládl mír, stavěl silnice, snižoval daně, vážil si kultury a tradic různých národů, nežil v palácích, které dobyl, ale v jurtě. Zval k sobě mudrce z celého světa. Společně s nimi uvažoval, jak udělat společnost šťastnou, jak mohou všechny národy poznat věčnost a nesmrtelnost. Mezi všemi říšemi, vytvořenými pozemskými dobyvateli, jeho říše existovala nejdéle. Něco věděl, něčeho dosáhl a předvedl to, nicméně říše se rozpadla. A Čingischán je po staletí vnímán jako pouhý dobyvatel. Nikdo dnes neřekne, v čem spočívaly jeho skutečné záměry, protože je neoznámil.“

„A co když byly jednoduše zničeny nebo jsou někde uchovány v nějakých svitcích ?“

„Záměry se nemají uchovávat ve svitcích, ale v lidských srdcích. Čingischán je nedokázal oznámit tak, aby se předávaly po staletí.“

„Tvé příklady jsou zarážející. Nezbývá než se divit, proč v průběhu milionů let nepovažovali lidé za významné oznámit svůj životní záměr. Teď mám dojem, že tento dokument je zvěstovatelem nové éry. Řekni mi, Anastasie, jak bys oznámila své záměry lidem a sobě ?“

„Přece mé záměry jsou ve tvých knihách. Pokud je potřebuješ konkretizovat, prosím: soustředím nejlepší zvuky z celého vesmíru a vložím je do spojení písmen a not. Poprosím dnešní básníky, bardy a tebe, Vladimíre, abyste je předali lidem. Mnozí z nich je pocítí svou duší. Ať si je každý člověk interpretuje srozumitelným jazykem a modeluje rozkvět Země. Když melodie prostoru, který je hoden člověka, obejmou celou Zem, mezi dobrými sousedy budu pomáhat našim vnukům vytvářet jejich statky. Přitom nezapomenu na svůj rodový prostor.“

„A co bych měl říct já, jak bych měl představit lidem svou deklaraci ?”

„Nad tímto by se každý měl zamyslet sám.”

„Ano, sám. I když se mi existující návrh deklarace zamlouvá. Budu přemýšlet, co svého bych k němu měl přidat.

I všechny čtenáře poprosím, aby popřemýšleli nad touto deklarací.

Tento dokument je velmi potřebný, je důležitým posláním zakladatelů statků pro budoucí generace jejich rodu. Je vůlí, jež vychází z lidu a směřuje k vládním strukturám všech úrovní, je to vzájemná komunikace s nimi. Bylo by dobře, kdyby se pěkně upravený podobný dokument uchovával v každé rodině jako památka, současně s rodovou knihou zakladatelů statku nebo těch, kteří mají v úmyslu jej založit.

S chvěním a vděčností jej bude člověk číst v překrásné zahradě na rodovém statku a i po uplynutí sta let vzpomínat na jeho zakladatele. Někdo třeba i po sto letech, když bude probírat staré věci svých rodičů, najednou objeví tento dokument a přečte si o jejich neuskutečněných záměrech. A objeví se v člověku žhoucí přání je uskutečnit.

A ještě si myslím, že by bylo dobré poslat podobný dokument na každý místní úřad a do OSN.

Také pokládám za vhodné zřídit v rámci OSN každoroční vědecko-praktickou konferenci „Rodový statek budoucnosti”.

(2 5 0 .)

MŮJ OSAMOCENÝ HEKTAR

Anastasia má jeden, podle mě, méně příjemný rys. Vlastní ohromný objem informací, s radostí odpovídá na mnohé otázky, avšak na některé odpovídat rozhodně nechce. A tato její houževnatost člověka znervózňuje, a občas dokonce rozzlobí. Avšak ona, jako by si ani nevšimla podráždění a zlosti, stále trvá na svém.

Například kategoricky odmítá vytvořit vzorový projekt rodového statku. „Tím bych zasáhla do tvé tvorby, Vladimíre, zpomalila rychlost tvé mysli. Tvůrcem projektu nebudeš ty, ale já. A bude pro tebe jako nevlastní dítě,” říká a uvádí další argumenty.

Ale já jsem se ocitl ve vážné a neřešitelné situaci, týkající se právě zařízení rodového statku. Dlouho jsem přemýšlel, jak mám přesvědčit Anastasii, aby mi pomohla nebo řekla, že je to neřešitelný problém, a já bych nemusel zbytečně ztrácet čas.

A tak jsem se již po kolikáté pokusil ji přesvědčit, aby se alespoň na okamžik vzdala svých zásad. Zvolil jsem vhodnou chvíli, kdy den byl slunečný a tajga libě voněla. Anastasia seděla pod cedrem a zaplétala své zlatavé vlasy do copu. Chodil jsem kolem ní sem a tam a v myšlenkách jsem připravoval závažné argumenty. Začala mluvit jako první. S laskavým úsměvem se zeptala:

„Trápí tě, Vladimíre, nějaké tíživé myšlenky? Jsi jakoby tady, ale zároveň jsi ve svých myšlenkách, daleko odsud.”

Posadil jsem se vedle ní a začal jsem mluvit co nejpřesvědčivěji.

„Rozumíš, Anastasie, dostal jsem se do situace, kterou bez tvé pomoci nezvládnou.“

„Do jaké situace, Vladimíre ?“

„Před sedmi lety jsem si prohlížel krajinu v okolí města Vladimíru, zajel jsem svým džípem na pole a uvízl jsem. Auto si sedlo na podvozek a vyprostit je bylo možné jen s pomocí traktoru. Zatímco jsem čekal na traktoristu, prohlížel jsem si opuštěné pole, jež zarostlo plevelem. Místo bylo dosti hezké, pole obklopoval smíšený les, před ním tekla potok a nedaleko bylo vidět velké jezero. Tehdy jsem si řekl, že by bylo dobré, kdyby tam vznikla osada s rodovými statky. Lidé by si postavili krásné domy, založili zahrady, udělali květinové záhony a normální silnice.

A nebudeš tomu věřit, ale za rok se na tomto místě právě toto všechno stalo. Čtenáři knih z edice „Zvonící cedry Ruska“ si začali brát půdu a zakládat rodové statky. Organizátoři mi nabídli, abych si také vzal jeden hektar, a já jsem, nevím proč, souhlasil. Možná že jsem je chtěl tehdy podpořit. Ale svému hektaru jsem se nevěnoval, občas jsem na něj vůbec zapomínal. Jen dvakrát jsem lidem zavolaal a požádal jsem je, aby tam zaseli hořčici pro zlepšení půdy. Je tam málo úrodná půda, pouhých patnáct až dvacet centimetrů úrodné vrstvy, pak kolem třiceti centimetrů písku a potom samý jíl.

Na svůj hektar jsem zcela zapomněl. Mám byt ve městě a dům za městem, ty o něm víš. Také na Sibiři mám kde bydlet.

Ale stalo se, že jsem po pěti letech přijel na místo, na němž jsem uvízl se svým džípem. Už když jsem přijížděl, ohromilo mě to, co jsem uviděl. Dokážeš si to představit, Anastasie ? Zázraky se občas dějí ! Po obou stranách velkého jezera, tam, kde dříve bylo prázdné místo, stály domy. Byly různé. Velké, solidní a úplně malé. Od silnice k domům vedly příjezdové cesty posypané drobným štěrkem. Opuštěná pole kolem jezera lidé rozdělovali na pozemky a zakládali své rodové statky.

Vzpomněl jsem si, jak jsem stál u uvízlého džípu a snil o rodových statcích jen na jednom poli. A tady, to jsou věci, lidé zabydlovali všechna pole kolem jezera. Na pustém místě porostlém plevelem se rodil ostrůvek nového šťastného Ruska.“

„Znamená to, že tvá touha, Vladimíre, byla správná. Všichni ji přijali. A teď jsi uviděl, jak se materializuje a rozrůstá se.“

„Raději kdybych byl před pěti lety opatrnější. Kdybych věděl, že k tomu dojde, zničil bych svou touhu ještě v zárodku. Nevzal jsem v úvahu jednu okolnost, Anastasie. Hned ti to povím po pořádku. Tady budu nutně potřebovat tvou pomoc.“

„Do toho, Vladimíre.“

„Po pěti letech jsem stejným džípem jel s jedním obyvatelem rodové osady, která se rozrůstala, cestou posypanou štěrkem. Jedno místo upoutalo mou pozornost a zastavil jsem vozidlo u pozemku zarostlého plevelem. Z levé strany na vedlejším hektaru stála maringotka, vedle ní krásný dům, zatím bez oken, ale vše vypovídalo o tom, že lidé osidlovali svůj rodový statek. Z pravé strany od opuštěného hektaru byl také krásný dřevěný dům, hospodářská zařízení, parní lázeň a rybník. Hektar z pravé strany se jako by pyšnil svými květinovými záhonky a samozřejmě lidmi, kteří jej zvelebovali. Tehdy jsem svému spolujezdci řekl:

„Mám takový pocit, že každý hektar půdy má svůj osud a ten je spjatý s lidským osudem.“

„Také si to myslím," odpověděl můj společník. „Zřejmě každý člověk má někde na zemi svůj hektar půdy, ale nic o něm neví anebo na něj zapomněl."

„Když jsou opuštěna velká pole, jednotlivé hektary to tolik nebolí, protože jsou ve stejné situaci, jako bezprizorné děti. Ale tady je jiná situace, přímo urážlivá. Po obou stranách jsou hektary upravené a tento prostřední se podobá opuštěnému dítěti."

Můj spolucestující mlčel, dokonce sklonil hlavu, jako by se cítil trapně kvůli hektaru zarostlému plevelem a kvůli člověku, který jej opustil.

A tak jsem se zeptal:

„Čí je to hektar ?"

„Váš, Vladimíre Nikolajeviči," odpověděl muž, aniž by zvedl hlavu.

„Můj ?"

„Ano. Tuhle jsme k němu udělali příjezdovou cestu. Vložili jsme rouru do strouhy a zasypali jsme ji štěrkem. Kolíky jsme označili vjezd a po obou stranách zasadili smrky. Nic víc jsme neudělali, každý se věnuje své půdě."

Vystoupil jsem z auta. Na mém hektaru, jenž se přimyká k lesu a měl tvar téměř pravidelného čtverce o velikosti stokrát sto metrů, rostl jen plevel. Měl jsem pocit, že není opuštěný a osamocený jako dítě bez domova. Ne, můj hektar byl mnohem nešťastnější. Dokonce bezprizorné dítě má východisko: může někam odejít, najít si přátele a nějak zařídit svůj život. Můj hektar podobnou možnost neměl.

Sel jsem po obvodu pozemku a najednou jsem viděl mezi plevelem dvě krásné květiny. Byl podzim. Září. Ony však kvetly. Nebyly vidět z příjezdové cesty, protože plevel byl vyšší. ‚To jsou věci,‘ řekl jsem si, ‚můj hektar se také snaží být krásný. Není známo, jak se sem dostala jejich semena, ale květiny vyrostly a můj hektar se ke mně natahuje těmito květinami, jako dítě ručičkami, a prosí mě, abych něco udělal.‘

A pocítil jsem neodolatelné přání za každou cenu tento pozemek zvelebit, a aby nebyl horší než u ostatních lidí, ba naopak, třeba i lepší. Nevím, odkud se vzalo toto přání. Nevnímal jsem tento pozemek jako rodový statek pro mou rodinu. Jednoduše jsem jej chtěl zařídit správně a hezky. Co víc, přál jsem si, aby byl ze všech nejlepší. Možná že potom, až bude nejlepší ve světě, přivolá k sobě mé vnučky.

V myšlenkách jsem se mnohokrát vracel ke svému hektaru. Kreslil jsem na papíře plán různých hospodářských stavení, psal jsem seznam rostlin, které budou růst na pozemku. Musel jsem ukončit práci na knize a věnovat se mnohým záležitostem, avšak tento hektar stále příjemně znepokojoval mou mysl, dokonce odváděl od nepříjemných problémů. Je to zvláštní, ale právě díky tomuto pozemku jsem dokázal překonat řadu životních a psychických problémů. Existuje přece nějaká záhadná spojitost mezi člověkem a zemí. Jako nějaká živá spojka. A mé přání zkrášlit můj pozemek a pečlivě jej zvelebit stále rostlo."

„Je to velmi dobré přání, Vladimíre, dokonce vášnivé. I on ti pomůže."

„Kdo ?"

„Tvůj hektar. Přece sám říkáš, že zneklidňuje tvé myšlenky a odvádí od nepříjemných problémů."

„Anastasio, s tím pozemkem jsou velké komplikace, podobá se dítěti s vrozenou tělesnou vadou.“

„Jakou vadou ?“

„Na této půdě nic kromě plevelu neroste. Neroste tam zelenina a lidé nemají normální sady. Poblíž je vesnice stará kolem dvou set let, ale i tam obyvatelé nemají normální zahrady. V těch místech je velmi tenká úrodná vrstva a pak jen samý jílu. Na jaře se na povrchu dlouho drží voda a také v létě, pokud je deštivo. Kořeny mnohých rostlin nemohou růst do jílu. Pokud by se vykopala hluboká jáma a zaplnila se úrodnou zeminou z dovozu, strom stejně zahyne. V jílu se v deštivém období bude hromadit voda, kořeny to nevydrží a shnijí.“

„Nemyslím si, Vladimíre, že situace je tak beznadějná, jak jsi ji popsal. Řekni mi, jak to vnímají lidé ? Neztrácí naději ?“

„Ne, neztrácí. Mám dojem, že pro většinu je to rodová půda navěky. Dokonce k některým příjždějí rodiče a po nějaké době žádají své děti, aby je nepohřbívali na hřbitově, ale na rodovém statku. Vše je v pořádku, avšak to, že půda není schopná normálně rodit, mě silně zarmucuje. Dokonce jsem litoval, že jsem zatoužil, aby na tomto místě vznikla rodová osada. Teď cítím vinu.“

„Co teď budeš dělat se svým hektarem, Vladimíre ?“

„Opustit jej nemíním. Myslím si, že existuje nějaké východisko.“

„Také si to myslím. Měl bys jej hledat a najít.“

„Hledal jsem jej, ale nenašel. Proto tě také prosím, abys mi pomohla.“

„Jaký úkol zadáváš, Vladimíre ? Vylož jej konkrétněji.“

Zaradoval jsem se, že se Anastasia začala ptát na detaily, a rozhodl jsem se formulovat jej maximálně složitě. Jinak, řekl jsem si, to pro ni nebude zajímavé. A začal jsem vysvětlovat:

„Anastasio, prosím tě, moc prosím, udělej to tak, aby na mém hektaru a na ostatních pozemcích mohly růst jabloně, švestky a hrušně, višně a třešně. Aby dozrávalo hroznové víno ! Hezké květiny a různé keře. Ještě to udělej tak, aby se vše uskutečnilo s co nejmenšími finančními náklady. Aby to zvládli nejen oligarchové, kteří jsou schopní velkých finančních investic, ale i lidé střední vrstvy.“

„To je vše, Vladimíre ?“

„Ne, Anastasio, to ještě není všechno. Moc tě prosím, udělej to tak, aby se vše uskutečnilo do tří let.“

„Lepší je do čtyř nebo do pěti.“

„Ne, do tří.“

„Hezký úkol sis stanovil, Vladimíre. Budu upřímně ráda, když jej zvládneš.“

Z takové odpovědi mě polilo horko, vyskočil jsem, ale vzápětí jsem se ovládl, abych nebyl hrubý. Dle možnosti jsem se pokusil uklidnit a začal jsem vysvětlovat:

„Anastasio, vždyť já neprosím jen pro sebe. Pochop to. Na tom místě žije dvě stě padesát rodin. Dvě stě padesát. Budují své rodové statky. Pochopili a pocítili to, co jsi řekla. Teď je to jejich touha ! Ale zvelebují své statky na půdě, která je málo výnosná.“

V dokumentech ji právě takto označují. Jinou by tito lidé nezískali. Dříve, ještě před perestrojkou, tato půda patřila sovchozu. Stát zde prováděl melioraci a pokládal do půdy odvodňovací roury. Stejně tam nic kromě obilovin nerostlo.

Teď se meliorace neprovádí, prostředky byly rozkradeny a prakticky již nic nelze udělat. A také to nemá cenu, když výsledky byly nicotné. Jak teď mám zlepšit úrodnost půdy na svém hektaru ?

Ještě si nedokážu celkem představit rozvržení svého pozemku. Chtěl bych vše udělat hezky a rychle. Musím dohonit ty lidi, kteří mají pětiletý náskok. Proto tě také prosím, abys mi pomohla sestavit projekt pozemku a zvolit správné rostliny pro výsadbu."

„Plánování pozemku je samozřejmě důležité, Vladimíre. Je to myšlenkové tvoření budoucnosti, pak probíhá materializace. Ale pokud to svěříš mně, co tvého bude na tomto pozemku ?"

„Přece ti říkám, že sám také plánuji, ale bojím se udělat chybu. Například živý plot. Myslel jsem si, že je to jednoduchá věc, ale ukázalo se, že to vůbec není jednoduché. Lze jej donekonečna zdokonalovat a člověk musí mít znalosti jako konstruktér kosmických lodí. Je třeba vědět, kdy vykvete ta či ona rostlina, jakou potřebuje zeminu, jaké výšky dosáhne v létě, jaké má květy a jak budou ladit s květy jiných rostlin a mnohé jiné. Něco jsem naplánoval udělat z vepřovice, ale odborníci říkají, že ji rozmočí déšť. Představ si, že já budu stavět, najmu pracovníky a pak budu všem k smíchu."

„Dokonce i když uděláš chybu, Vladimíre, bude to tvá chyba, která se materializuje. Proto plánování pozemku bys měl udělat sám. Lze se samozřejmě s někým poradit, ale konečné rozhodnutí v tomto případě vždy musí člověk udělat sám. Na jaře, Vladimíre lze zasadit jen jednoleté rostliny. Když vyrostou, je třeba je pokosit a tímto pohnojit půdu. Následující rok je dobré udělat totéž." „Nemohu čekat, chci to udělat rychle, jinak ztratím další rok." „Možná že bys neměl spěchat ? Je lepší vše provést důkladně, pokud si kladeš podmínku uskutečnit to za rok, budeš velmi omezen ve výběru rostlin a na podzim, když jednoleté rostliny budou usychat, tvůj živý plot zůstane bez rostlinstva a ty budeš zklamán. Pokud vše uděláš správně, budeš pak mít více pozitivních emocí. Lze samozřejmě vše udělat i rychleji.

Anastasia se na okamžik zamyslela a já jsem měl pocit, že promýšlí zrychlenou variantu, ale ukázalo se následující.

(2 5 1 .)

PŘEKÁŽKA ZVANÁ NEVÍRA

„To, o co mě žádáš, Vladimíre, je uskutečnitelné, cítím to, ale ty nechceš hledat řešení sám. Místo toho, abys vložil energii do hledání, plýtváš jí na to, abys mě přesvědčil najít řešení.

Vytvořil jsi překážku, jež spočívá v nevíře ve vlastní sílu, a když mě přemlouváš, víc a víc zesiluješ tuto překážku. Za ní, Vladimíre, za tvou překážkou nevíry ve vlastní sílu, kvetou překrásné zahrady, rostou nádherné květiny, mezi nimi žijí šťastní lidé, ale ty to všechno nevidíš, protože ti stojí v cestě překážka, kterou jsi vytvořil.

Pokud najdu řešení, tvá nevíra ve vlastní sílu se zvětší. Navíc řešení může být velmi jednoduché a to tě poníží. Řekneš si: „Pročpak jsem na to nepřišel sám?“ A budeš si myslet, že jsi neschopný.

Obracíš se na mě a zřejmě si myslíš, že jsem kouzelnice, která zapojí do řešení tvé otázky sílu, neznámé pro člověka, ale já nejsem kouzelnice. Dokážu přijímat prostřednictvím svých citů informace z vesmíru o všem, co bylo, informace, které ve vesmíru existují. Ale každý člověk, pokud nebude vytvářet překážky nevíry ve vlastní sílu, pokud bude fyzicky zdravý a nebude se dopouštět špatných myšlenek, také dokáže přijímat stejné informace.

Informace vesmíru se podobají tomu, co může obsahovat superpočítač. Člověk, jenž ovládá počítač, zmáčkne několik tlačítek a získá potřebné informace. Teď si představ, Vladimíre, že místo toho, abys zmáčkl tato tlačítka, žádáš, abych to udělala já. Člověk stále potřebuje informace, a pokud nebude umět zmáčknout tato tlačítka, bude muset vedle něj stále být ten, který to umí."

„Já přece umím získávat informace na počítači, nevím ale, jak mám získat informace z vesmíru."

„Jednoduše, velmi jednoduše. Máš hledat řešení úkolu sám. A věřit, že právě ty najdeš správné řešení. To nejsprávnější."

„Já na to myslím celý rok, ale odpověď nenacházím."

„Přece ti říkám, že odpověď se nemůže dostat přes překážku, kterou jsi vytvořil, a tvé vášnivé přemlouvání to potvrzuje. Nebudu řešit za tebe tvůj úkol."

Rozhodné Anastasiino odmítnutí pomoci mě rozčililo.

„Samozřejmě, že nebudeš. Jsi pevná ve svých zásadách, žádné argumenty tě nedonutí, aby ses zachovala jinak," řekl jsem s hořkou ironií. „Ještě jednou ti opakuji, že je tam dvě stě padesát rodin, nedej Bože, aby se podobná situace stala jiným zakladatelům rodových statků, ale tam je dvě stě padesát rodin."

„Vladimíre, možná že právě Bůh vytvořil tuto situaci. Představ si, že kdyby tam původně byla úrodná půda, lidé by toto místo nezískali. Možná že Bůh to vše tak zařídil a místní vláda si řekla, že tato půda není vhodná pro zakládání sadů. Tato situace umožnila dvěma stům rodinám získat půdu a začít zakládat rodové statky. Možná že se někdo vysmívá jejich záměru vytvořit rajske oázy, ale informace se jako malá jiskřička dostane k někomu z nich a toto místo zazáří miliardami květů na stromech a keřích."

„Možná že se k někomu dostane, ale člověk chce žít již dnes, chce žít s krásnou vizí budoucna, nikoliv s bezvýchodností."

Najednou jsem pocítil příjemné teplo za zády a otočil jsem se. Vedle mě stál můj syn Vladimír. Naše pohledy se střetly a neobyčejné teplo zesílilo.

V obličejí se podobal Anastasii, možná trochu také mně zamlada. Byl téměř stejně vysoký jako já. Jeho mladistvá postava se lišila urostlostí a neobyčejnou svalnatostí, nikoliv uměle napumpovanou, ale ideálně harmonickou.

Synův pohled... Podobal se laskavíciému Anastasiinu pohledu, ale byla v něm ještě... Rozumíte, v jeho pohledu člověk jasně viděl nevysvětlitelnou jistotu. Nevysvětlitelnou a jakousi klidnou jistotu. Vytvářel se dojem, že vůbec neví

o existenci nějakých životních problémů nebo si nepředstavuje situaci, kterou by člověk nedokázal vyřešit.

Volodě se mi poklonil a pak promluvil k Anastasii:

„Maminko, slyšel jsem, o čem tady mluvíte. Dovol mi, abych se k tobě obrátil a vyjádřil svůj názor.“

S úctou se poklonil Anastasii a mlčky čekal na její odpověď.

Poprvé jsem viděl nebo cítil, s jakou úctou a láskou se chová k Anastasii. Zřejmě bez jejího svolení nemohl vstoupit do rozhovoru.

Anastasia se pozorně dívala na syna, ale s odpovědí nespěchala. V jejím pohledu nebyla přísnost, spíš něžnost a úcta.

„To je zvláštní,“ řekl jsem si, „proč mu tak dlouho neodpovídá na tak jednoduché přání? Rychlost její myšlenky je velká, během tak dlouhé pauzy dokáže propočítat velké množství variant vývoje událostí. A tady ani není co propočítávat.“

Nakonec Anastasia odpověděla:

„Mluv, synku, my s otcem tě budeme pozorně poslouchat.“

„Myslím si, maminko, že bude dobré a správné, když tátovi pomůžeš. Cítím, že řešení tohoto úkolu je pro něj důležité. A pokud se mu pomůže, jeho nevíra ve vlastní sílu se nezvětší, ale naopak zmenší se. Možná že téměř zmizí. Myslím si, že tátovi je třeba pomoci,“ skončil Volodě.

Anastasia znovu neodpověděla hned. Nějakou dobu se laskavě a s úsměvem dívala na syna, pak řekla:

„Máš samozřejmě pravdu, synku, v této situaci táta skutečně potřebuje pomoci. Pomoz, Volodě, tatínkovi. Vy dva a společně s ostatními lidmi najdete řešení. Bude dobře, když jej začnete hledat hned teď a tady, a já vám nebudu překážet.“

Anastasia se otočila a pomalu odcházela. Po několika krocích se k nám otočila a dodala:

„Stojí před vámi velmi zajímavý a užitečný úkol, názorně a významně zdokonalit životní prostor.“

Stáli jsme se synem proti sobě a já jsem se zeptal:

„Řekni mi, Volodě, dokážeš stejně jako maminka využívat všechny informace, které jsou ve vesmíru? Mnozí myslitelé mluví o této databance. Znamý spisovatel Stanislav Lem řekl, že vesmír je jako superpočítač. Bez tohoto superpočítače se neobejdeme. Umíš s ním zacházet?“

„Tak rychle jako maminka neumím.“

„Proč?“

„Protože maminka je ušlechtilá.“

„Co znamená ušlechtilá?“ podivil jsem se.

„Znamená to, že se v ní uchovala ušlechtilost člověka Původních pramenů.“

„A proč se v tobě nechovala? Nic neříkej, pochopil jsem to.“ Ale v duchu jsem si řekl: „Je to proto, že já nejsem ušlechtilý. Zřejmě mu to tak vysvětlila Anastasia.“

Proč v tom případě porodila dítě od neušlechtilého ? Zřejmě se nenašel nikdo jiný."

Syn se na mě pozorně díval. Nejspíš vycítil na co jsem myslel, protože řekl:

„Máma tě nesmírně miluje, tatínku, pojď, něco ti ukážu."

Když jsme přišli ke vchodu do zemljanky, v které jsme nocovali s Anastasií při mé první návštěvě, Volodě odsunul kámen a otevřel vchod do dlouhé jeskyňky nebo nory. Strčil tam ruku a vyndal, jako z trezoru, prázdnou láhev od koňaku a klacek.

Poznal jsem ji: byla to láhev, z které jsem pil koňak při své první návštěvě. „To jsou věci," řekl jsem si, „Anastasia si schovala láhev."

„Co je to za klacek ? Zeptal jsem se Volodě.

„Je to ten klacek, kterým jsi chtěl nařezat mámě, ještě než jsem se narodil, když nesouhlasila s tím, abys mě vychovával ty."

„Tak to schovávat nemusela," řekl jsem rozpačitě.

„Máma říká, že když jsi měl v ruce tento klacek, vřelo v tobě mnoho energií, proto je teď pro ni vzácný."

„Co dělá s těmito věcmi ? Do láhve se dá alespoň nabrat voda."

„Máma do ní nenabírá vodu. Často chodí k tomuto místu, odsouvá kámen, bere do rukou láhev a klacek, dívá se na ně a s úsměvem pronáší slova. Udělala to, že budeš žít věčně, tatínku. Čas od času na chvíli budeš usínat a znovu se probouzet v novém těle."

„A jak to lze vytvořit slovy ?" podivil jsem se.

„Slovy lze vytvořit mnohé, tatínku, obzvláště tehdy, když je pronáší maminka, navíc tak často."

„Jaká jsou to slova, Volodě ?" zeptal jsem se tiše.

A můj syn začal pronášet slova, jako by recitoval báseň, ta slova, která pronášela Anastasia na tomto místě:

„Můj milovaný ! Před námi je věčnost. Život vždy uplatňuje svá práva. Sluneční paprsek zableskne na jaře, do nového oděvu se oblékne Duše. Ale i smrtelné tělo se ne nadarmo obejme se zemí. Nové květiny a tráva na jaře vzejdou z našich těl. Věčně budeš slyšet zpěv ptáků, pít kapky deště. Věčná oblaka na modrém nebi oblaží tě svým tancem. Když v sobě budeš uchovávat nevíru a rozvaneš se jako prach po nekonečném vesmíru, z prachu, bloudícího ve věčnosti, můj milovaný, tě posbírám."

„Také jsem slyšel, jak Anastasia jednou říkala tato slova. Myslel jsem si, že je to jen krásný sloh a nepředpokládal jsem, že mají přímý význam."

„Ano, tatínku, mají přímý význam."

„To jsou věci, moc děkuji Anastasii."

„Poděkuj mamince, až s ní budeš mluvit, poděkuj s vírou v její slova, bude mít z toho radost."

„Udělám to."

„Musíme řešit tvůj úkol, tatínku, teď již náš společný. Pojdme k jezeru, nakreslíme na písku plán pozemku, o kterém mluvíš, a budeme přemýšlet, jak jej máme zařídit. Budeme přemýšlet tak silně a tak dlouze, dokud k nám nepřijde správné řešení.“

Šel jsem za synem a uvažoval jsem: „Jak? Jak může přijít řešení? Odpověď neexistuje ani v knihách ani na internetu. Všude jsem ji hledal, ale nenašel jsem. Radil jsem se s odborníky v oblasti agrotechniky, nic podnětného mi neporadili. A Volodě zjevně na toto téma nic nečetl. Schopnosti, jež vlastní Anastasia, on nemá. Neumí využívat informace z celého vesmíru. V tom případě jak může něco najít? Ale on se chová, jako by byl schopný vyřešit úkol. Musíme podniknout něco účinnějšího než nesmyslné očekávání a hledání.“ A tak jsem se rozhodl, že si se synem promluví.

„Zastav, Volodě, pojdme si sednout. Musím si s tebou vážně promluvit.“

„Dobře, tatínku, posadme se, budu tě pozorně poslouchat.“

Sedli jsme si na ležící kmen stromu. Můj syn si položil ruce na kolena, pozorně se na mě díval Anastasiiným pohledem a já jsem nevěděl, jak mám začít nepříliš příjemný rozhovor. Nepříjemný, ale nutný.

„Teď ti povím něco, co možná pro tebe bude málo příjemné, ale musím ti to říct.“

„Povídej, tatínku, vydržím i to nepříjemné, neurazím se.“

„Musíš pochopit, Volodě, že maminka souhlasila s tvou pomocí jen proto, abych ji přestal uprošovat. Žádnou pomoc ani mně, ani lidem, kteří zvelebují statky, poskytnout nemůžeš. Máminy schopnosti nemáš, agrotechnice nerozumíš, co je to krajinářský design zjevně nevíš. Ze ano?“

„Myslím si, tatínku, že krajinářský design znamená to, když se člověk chystá tvořit krásný prostor.“

„Tak nějak, ale lidé se schopnostmi v této oblasti, aby udělali krásný prostor, studují pět let i více, vyměňují si informace, prohlížejí různé obrázky. Viděl jsi alespoň jeden statek s dobrým designem?“

„Když jsme s maminkou chodili do vesnice, viděl jsem, jak lidé kolem domů.“

„Viděl jsi pouhé vesnické zelinářské zahrady, bez jakéhokoliv designu.“

„Ano, tatínku, zahrady. Ale já jsem si představoval, jak by vypadal můj statek. Často jsem na to myslel a představoval jsem si to.“

„Samotná představa nestačí. Potřebuješ důkladné a všestranné znalosti, které nemáš. A tedy je zbytečné přemýšlet. Co se týče mě, myslím na to již několik let, radím se s odborníky. Ale vše je marné. Samotným naším dumáním se věc z mrtvého bodu nepohne. Avšak ty bys mi mohl pomoci. Mám plán. Pomoz mi přemluvit maminku, aby se zapojila do řešení otázky. Pokud na ni budeme naléhat společně, podlehe.“

„Tatínku, maminka se již rozhodla. Právě její rozhodnutí je pomoc. Nemohu si dovolit přemlouvání mámu, aby se vzdala svého rozhodnutí.“

„Ach tak! Nemůžeš si dovolit!“ vykřikl jsem. „Takže když ti máma říká, abys pomohl, bez rozmýšlení ji posloucháš. A když tě otec žádá o pomoc, hned to odmítáš. To je mi ale výchovicka! Žádná úcta ke starším! K otci!“

„Chovám se k tobě s velkou úctou, tatínku," klidně namítl Volodá. „Splním tvou prosbu a pomohu ti."

„Tak to už je lepší. Teď bychom si mohli do večera udělat nějakou procházku, pak přijdeme za Anastasií jakoby velmi rozrušení. Ona to nevydrží a začne nám pomáhat."

„Tatínku, když jsem ti říkal, že ti pomohu, měl jsem na mysli, že společně s tebou budeme řešit otázku, jak zlepšit úrodnost půdy, a budeme připravovat maketu a krajinářský design celého pozemku."

„Takže budeme řešit ! Rozumíš alespoň... Pojď se mnou, pochopíš to..." řekl jsem a rychle jsem šel k břehu jezera.

Na písku jsem klackem nakreslil plán pozemku, jenž sousedil s lesem. Ze strany pomyslného lesa Volodá zapichoval do písku různé bylinky a kolíky, což představovalo rodový lesík, který byl na opačné straně od příjezdové cesty. Plán pozemku jsem nakreslil proto, aby se Volodá přesvědčil o nesmyslnosti svých pokusů. Avšak za chvíli i mě samotného zaujalo hledání všemožných variant.

Dva dni jsme přemýšleli nad otázkou co udělat, aby na málo úrodné půdě rostly sady a dozrávala zelenina. Prodiskutovali jsme množství variant, ale úkol nešlo vyřešit. Nedařilo se proto, že jednou z podmínek bylo udělat vše s minimálními prostředky. Kdyby neexistovala tato podmínka, při dostatku finančních prostředků by bylo možné dovézt kolem padesáti nákladních aut úrodné zeminy. Jedno auto zeminy stojí sedmnáct tisíc. Tedy byla by potřeba osmi set padesáti tisíců rublů.

Většina z dvou set padesáti rodin by to nezvládla. Navíc by voda, která by byla těsně pod úrodnou zeminou, mohla podemílat úrodnou vrstvu a odnášet ji.

Abychom se trochu rozptýlili a na chvíli zapomněli na úkol, který se nám tehdy jevil jako neřešitelný, začali jsme s Volodou projektovat krajinářský design pozemku, přesněji rozvržení hospodářských stavení, aby mezi sebou ladila a zapadala do okolní krajiny.

Vysvětloval jsem Volodovi:

„Nejdřív je třeba postavit toaletu a parní lázeň, pak hospodářská stavení, dům, garáž, sklep a skleník. To vše je třeba rozmístit tak, aby vše bylo pro člověka praktické a vypadalo hezky."

Maketu domu jsme vytvořili z písku a umístili jsme ji uprostřed pozemku. Lázeň a toaleta byly vedle domu, hospodářská stavení - na opačné straně od domu. Skleník jsme také vytvořili z písku. Na povrch podlouhlého kopečku jsme položili světlý klacek, aby se to podobalo sklu nebo fólii.

Tento skleník se nikam nehodil, jednou jsme jej dávali z pravé strany od domu, podruhé z levé, ale stejně nezapadal do celkového komplexu. Navíc i tento takzvaný komplex se mi nelíbil a evidentně ani Volodovi. Zádumčivě se díval na projekt a řekl:

„Udělalí jsme nějakou chybu."

„A ne jednu," dodal jsem, „vypadá to, že je jich tady víc."

„Přesto si myslím, že jednu. Musí existovat nějaký správný přístup, nějaký princip nebo ještě něco, co by vyřešilo všechny úkoly najednou."

„A jaký přístup by to měl být ? Rozmístil jsem vše tak, jak to dělá většina lidí. Toto rozvržení se vytvářelo po staletí, jiné neexistuje. Není možné, aby se lidé po staletí mýlili, protože neznali nějaký princip, který možná ani neexistuje.“

„Existuje, cítím to.“ Volodě chvíli mlčel a pak dodal: „Nebo bude existovat. Musíme přemýšlet, tatínku, a najdeme jej.“

„Ale kde jej najdeme, jestli ani ty, ani já nedokážeme komunikovat s touto vesmírnou databankou ?“

„Budeme jej hledat v sobě.“

„Možná že ty to v sobě najdeš, ale mně již brzy bude šedesát a já to nejspíš nestihnu.“

„Stihneme to, tatínku, rozhodně to stihneme. Budu se moc snažit, najdu jej, my jej najdeme.“

Tak silně jsem napínal svou mysl, že dokonce v noci, když jsem usnul na voňavých bylinách v zemlance, jsem ve snu probíral všemožné varianty. Ve snu mi rychle, přímo před očima, rostly ovocné stromy a květiny, ale pak stejně rychle vadly a opadávaly, aniž by přinesly plody.

(2 5 2 .)

SOUBOJ MÁGŮ

Do poloviny následujícího dne jsme se synem probírali další variantu. Rozhodli jsme se netrápit se s úrodností půdy, neodvádět jarní vodu z pozemku, ale naopak, přehradit cestu odtokovým potůčkům a zvolit rostliny, které mají rády vlhkou půdu. Tato varianta byla poněkud chudší a bez dobrého sadu. Právě v tuto chvíli k nám přišla Anastasia, jež vedla za ruku naši dceru.

Malá Nastěnka si zřejmě pomyslela, že si s Voloděou hrajeme nějakou hru. Rychle si k nám přisedla a začala si pozorně prohlížet maketu. Na maketě již byla vyryta jáma, která znázorňovala rybníček. Vedle ní - kopec písku - pomyslný jíl, jelikož na pozemku je jílovitá půda.

A abych tupě nezíral, začal jsem přejíždět klackem po obvodu pozemku a prohlubovat hranici, pak jsem jej odhodil a jednoduše jsem se díval na pískovou maketu.

Nastěnka se po čtyřech připlazila těsně k maketě, posadila se u jejího kraje, z nějakého důvodu si zamyšleně přejela rukou po nosíku a najednou... Její malá baculatá ruka začala přihrabovat písek na hranici pozemku a vytvářet kopeček. Dělal to pomalu a pečlivě. Když se dostala do poloviny jedné ze stran pomyslného hektaru, Voloděa také začal ze své strany dělat podlouhlý kopeček. A aniž bych věděl proč, také jsem začal oběma rukama shrabovat písek na hraniční čáru.

Nakonec jsme měli hektar půdy olemovaný ze čtyř stran půdním valem. Mlčky jsme se dívali na náš výtvar. Každý se zřejmě snažil pochopit, co by to mohlo znamenat.

„Už tomu rozumím,“ uslyšel jsem Anastasiin hlas za zády. „To je pěkné ! Našli jste velmi neobvyklé řešení. Hned se to pokusím pochopit, rozluštit přesněji váš záměr. Hotovo, už to mám ! Rozhodli jste se z úrodné vrstvy, která je na pozemku,

vytvořit po obvodu hektaru téměř metr vysoký násep. Při tom použít část úrodné půdy a písek. To je pěkné ! Zvětšili jste tloušťku úrodné vrstvy.

Po odvodu celého pozemku jste se rozhodli udělat dvě stěny z vepřovic, vzdálené od sebe čtyři metry. Po vyhloubení rybníčku zbude mnoho jílu a je možno ho využít na vytvoření těchto stěn. Takovým způsobem se váš násep octne uvnitř hliněného příkopu. Naházíte do něj větvičky, ztrouchnivělé listí z lesa a zasypete to zeminou. Vytvoří se čtyři sta metrů dlouhý kompostový příkop, v kterém vyvýšená půda bude nad průměrnou úrovní celého pozemku. Jílové stěny neumožní jarnímu dešti odplavit úrodnou vrstvu.

Vyvýšená půda se rychleji ohřeje a mnohé rostliny bude možno vysázet o dva týdny dříve. Tedy jste správně pochopili, že dělat jámu v půdě, na jejímž povrchu dlouho stojí voda, je neracionální. Jáma se zaplní vodou, které jíl nedovolí odtékat, a pokud vysázíme ovocné stromy, jejich kořeny mohou uhnívat.

Na tomto valu lze již první rok vysázet kukuřici, slunečnici a po krajích květiny. Na konci léta nebude pozemek olemován jen valem, ale dvoumetrovým živým plotem. Tyto rostliny je třeba posekat a zasypat zeminou, aby příští rok byl tento val ještě úrodnější. Když se půda zpevní, bude možné do ní sázet ovocné stromy, zeleninu a květiny. Hliněné stěny pod vlivem vlhkosti časem mohou sesedat, ale i sesednutá hlína přece bude udržovat úrodnou vrstvu. Kořínky rostlin jí také budou držet pohromadě.

A tyto půl metru vysoké čtverce z vepřovic, které jste umístili kolem rybníku, nač jsou ? Nic neříkejte, již jsem to pochopila. Do nich se nasype úrodná zemina, přinesená z lesa, a zasadí se ovocné stromy, kolem nich zelenina a květiny.

To je ale pěkné, jednoduché a originální řešení. Rozhodli jste se na potřebných místech zvednout úrodnou vrstvu o půl metru, bude v ní kořenům rostlin teplo a pohodlně. O zbytek se rostoucí stromy postarají samy. Každý podzim ze stromu opadává listí, které bude tlít a zvětšovat úrodnost půdy.

Skvělé ! Jako byste zmáčkli tlačítko a nastartovali biologický organizmus, který se sám utváří."

Uvědomoval jsem si, že Anastasia vykládá své řešení, ale tváří se, jako bychom jej našli my a ona mu jenom porozuměla. Tato situace mě vůbec neponižovala. Měl jsem radost z jejího řešení. Je jednoduché, krásné a nevyžaduje velké výdaje.

Ale Volodě se nikterak neradoval, hlavu měl stále skloněnou a nehybně se díval na maketu statku. Dokonce se mi sevřelo srdce, když jsem si uvědomil, co se může odehrávat v jeho duši. Cítil se trapně kvůli tomu, že mě ujišťoval, že dokáže najít řešení. A také proto, že nesplnil Anastasiino pověření.

Za půldruhého dne společné práce na projektu jsme se sblížili a mě již neurážela jeho paličatost, viděl jsem, jak se Volodě snaží a probírá všemožné varianty zvýšení úrodnosti půdy. Teď mi ho bylo líto, dokonce jsem přestal poslouchat Anastasii. Přece není možné tak ponižovat dítě ! Nejenže já jsem mu den před tím dokazoval, že to nezvládne, ale navíc Anastasia svým hodnocením rozdrtila napadřť všechna naše úsilí. Neměla by se takto chovat. Nebo... Najednou se mi zdálo, že Anastasia úmyslně dráždí syna, čímž jej nutí, aby namáhal a zrychloval svou mysl.

„Copak je ten čtverec uprostřed vašeho projektu ?" zeptala se.

„Je to dům," odpověděl jsem, „my jsme se s Volodou rozhodli jej umístit uprostřed statku. Kolem něj postavit různá hospodářská stavení. Od vrat k domu vydlážit cestu, po jejíchž stranách budou růst květiny."

Byl jsem si jist, že Anastasia tento návrh pochválí, proto jsem řekl „my s Volodou", třebaže byl to můj nápad. Chtěl jsem alespoň nějak podpořit syna, ale vše vyšlo naopak.

„A kdepak je vchod do vašeho domu ?" zeptala se Anastasia.

„Ze strany příjezdové cesty, samozřejmě. Přijedeš k domu, parkuješ auto na ploše u vchodu a vcházíš na otevřenou verandu. Může se tady popíjet čaj s přáteli, nebo se člověk může kochat pohledem na květiny."

„A na příjezdovou cestu," s trochou škodolibosti dodala Anastasia.

„A na cestu," odpověděl jsem, „pokud bude hezky vydlážděna."

„A co je za domem ?"

„Tam je rybník, sad a zeleninová zahrada."

„Tedy sad máte někde za domem. Na verandě pijete čaj s přáteli, kocháte se pohledem na květiny, a vše, co je za domem, je připraveno o vaši pozornost. Přece víš, Vladimíre, že všechna zvířata a rostliny potřebují lidskou pozornost. Bez ní nedokážou zcela splnit své předurčení."

Rostliny mohou poskytnout člověku potřebné energie, pokud ovšem budou vědět, které energie především potřebuje. Ale jak se o tom dozví, pokud omezíš komunikaci s nimi ? Víš, Vladimíre, jaké je předurčení komunikace se světem rostlin ?"

„Vím," odpověděl jsem ve snaze skrýt své zklamání z nezdařilého umístění domu. Půl hektaru půdy, navíc se sadem, se skutečně octlo za humny.

„A také nerozumím," pokračovala Anastasia, „proč jste neodstranili tento velký kopec na břehu rybníka ? Zatěžuje prostor."

Po těchto slovech Volodů nedokázal zachovat klid. Postavil se, stejně jako dřív se lehce poklonil Anastasii a řekl:

„Dovol mi, maminko, abych ti to vysvětlil."

„Vysvětlí to, prosím, synku."

Proti sobě stáli syn a matka, ale z nějakého důvodu jsem měl pocit, že proti sobě stojí dva velcí vesmírní mágové. Za chvíli začnou svůj souboj. Souboj rozumu a lidských možností. Bože můj, jak je krásná Anastasia ! Jak je záhadná a neobvyklá svými schopnostmi a myšlením tato žena, jež se pro mě stala nejbližším člověkem. Nestačí ani dva životy, aby se jí člověk vyrovnal. Proti Anastasii stojí syn, jenž se svou tváří podobá matce, je také krásný a statný, avšak trochu nerozvážený a příliš sebejistý. Proč chce zápasit ? Navíc v mé přítomnosti. Přece sám říkal, že Anastasiiny schopnosti převyšují ty jeho. Nejspíš je hrdý a rozhodný, avšak trochu nerozvážený. Ale i přesto jsem fandil Volodovi celou svou duší. Chtěl jsem, aby zvítězil v tomto nepochopitelném souboji. A ten začal.

„To není kopec, maminko," pronesl Volodů.

„V tom případě co je to ?" s úsměvem a s trochou škodolibosti v hlase se zeptala

Anastasia.

„No, jak bych to řekl...”

Voloděa táhle pronášel slova a zjevně se pokoušel vymyslet pro tento kopec nějaký racionální účel, pak pronesl:

„Je to parní lázeň, maminko.”

Z nečekaného nesmyslného synova oznámení jsem sebou škulbl, ale aniž bych věděl proč, jsem vážně potvrdil:

„Ano, je to normální současná lázeň, velmi potřebná stavba na statku.” Všelijak jsem se snažil natáhnout čas, abych umožnil Voloděovi najít východisko ze situace a něco vymyslet. Raději kdyby řekl, že je to pahorek pro lyžování v zimě. Skutečně je nerozvážný. „V lázni je možno také spát, pokud není postaven dům,” pokračoval jsem ve svých úvahách. Dál už jsem nevěděl, co mám říkat, a tak jsem ztichl.

„To je zvláštní. Nevidím, že by se tato hora podobala lázni, není tam ani vchod,” poznamenala Anastasia.

„To je konec,” řekl jsem si, „syn nevhodně plácnul něco o lázni a prohrál, k žádnému souboji mágu nedojde.” Avšak Voloděa pokračoval:

„Vždyť to je maketa, maminko. Kopec na maketě je z písku, ten se sesypává a vyznačit vchod není snadné,” Voloděa stále mluvil pomalu a zjevně nad něčím usilovně přemýšlel. Najednou se jeho tvář rozzářila, syn mluvil jasně a s jistotou: „Když bude k dispozici hlína, tady, od rybníka se vytvoří menší vchod do oválné místnosti s kupolí. Průměr této místnosti činí dva až tři metry. Její výška je dva metry třicet centimetrů. Tloušťka stěn může dosahovat jednoho metru. Ve stěnách jsou otvory pro odvod dýmu a horkého vzduchu, jež se spojují do jednoho velkého otvoru, který pak lze zavřít zátkou.

Po krajích této oválné místnosti mohou být kameny, uprostřed se bude rozdělovat oheň. Vnitřní stěny se budou zahřívat. Podle libosti se bude možno kochat pohledem na oheň od rybníka anebo zavřít vchodové dveře. Když se stěny zahřejí a oheň zhasne, do této místnosti může vejít člověk. Jeho tělo se bude prohřívat ze všech stran, zezdola a seshora. Hlína bude vydávat velmi prospěšné a blahodárné teplo pro člověka.”

„Ano, samozřejmě, je to velmi prospěšné vyzařování,” již zadumaně řekla Anastasia, „obzvlášť, když se tam umístí nádoba s výluhem z léčivých bylin. Informace o podobných lázních ve vesmíru nebyla a vy jste ji nemohli získat. Tedy přidali jste do vesmírné informace tu svou, a teď...”

Díval jsem se na kopeček písku na maketě, představoval jsem si tuto lázeň, kolem ní květinové záhonky, růže a břeh krásného rybníka. A již od samotné představy se mým tělem rozlévalo nějaké velmi blahodárné teplo. Intuitivně jsem cítil, že Voloděa vymyslel něco, co dříve neexistovalo. Přinášelo mi to velkou radost, jako by se společně radovaly tělo a duše.

Znovu jsem začal přemýšlet o celkovém projektu statku a o tom, jak je Anastasia rozechvělá a překrásná tělem i rozumem. Samozřejmě se také zúčastnila tohoto projektu, a možná že právě její zásluha na řešení úkolu úrodnosti půdy, která se dříve považovala za beznadějnou, je největší. To je ale řešení - zvednout nad zem obyčejný kompost a proměnit jej v živý plot. Tedy přece se rozhodla pomoci

navzdory svým zásadám. Pomocť nějak nenápadně. Přiblížil jsem se k Anastasii a tiše zašeptal:

„Vždyť to ty jsi vymyslela a našla řešení, děkuji ti, Anastasie.“

„Vymysleli jsme to společně, Vladimíre,“ také zašeptala Anastasia. „A je možné, že největší je zásluha těch dvou set padesáti rodin, o nichž mluvíš.“

„Ale ony tu přece nebyly.“

„Tady možná ne, ale byly na svých hektarech a také přemýšlely, co by měly podniknout. Představ si, Vladimíre, kdyby tyto rodiny neexistovaly. Copak bys udělal rozruch v celé rodině? Copak by ses tolik namáhal a tak vzrušeně žádal najít řešení? Pokud by nebyly tyto rodiny, možná by ses ani okrajem své mysli nedotkl této otázky. Možná že těch dvě stě padesát rodin jsou hlavními tvůrci projektu.“

„Ano, souhlasím, všichni společně jsme jej vytvořili a za to jsme ti „společně“ ještě víc vděční, Anastasie.“ Pak jsem dodal: „Také ti děkuji za darovanou věčnost. Byl jsem na tom místě, kde schováváš prázdnou láhev.“

Anastasia lehce sklonila hlavu a dodala:

„A klacek.“

„I klacek,“ potvrdil jsem a zasmál jsem se.

Anastasia se zvonivě a vesele zasmála, dokonce malá Nastěnka začala skákat vedle makety, mávala ručkama a smála se. Jen Volodě byl lhostejný k tomu, co se odehrávalo, stále se soustředěně a zádumčivě díval na maketu.

Najednou mi bylo syna velice líto. Nehledě na to, že dokázal vymyslet neobvyklou parní lázeň, si samozřejmě myslel, že nesplnil Anastasiino pověření.

I přede mnou se cítí trapně, protože mě neposlechl a dokazoval, že to zvládneme bez Anastasie. Skutečně se snažil, ale... Chtěl jsem ho nějak podpořit a povzbudit. Avšak nevěděl jsem, jak to mám udělat.

Volodě se soustředěně díval na maketu, zřejmě se pokoušel vymyslet ještě něco. Nechápal, že to hlavní je již vymyšlené.

Pozdě večer, než jsme šli spát, jsem se zeptal Anastasie:

„A kde spí Volodě s Nastěnkou?“

„Na různých místech,“ odpověděla Anastasia, „Nastěnka občas spí se mnou. Proč se na to ptáš, Vladimíre?“

„Jen tak, chtěl jsem si s Volodě o něčem promluvit.“

„Tak ho přivolej.“

„Jak ho mám přivolat, zakřičet na něj?“

„Jednoduše ho zavolej, uslyší to.“

A tak jsem Volodě zavolal. Za nějakou dobu jsem uviděl, jak ke mně kráčí můj syn. Stále byl maximálně soustředěn. Když přišel blíž, zeptal jsem se ho:

„Kdy jsi, Volodě, vymyslel, že kopec z písku je lázeň, a proč jsi mi dříve o tom neřekl?“

„Rozhodl jsem se to povědět, když maminka kritizovala náš projekt a pískový kopec na něm. Pojmenoval jsem to lázní proto, že jsi mi říkal: ‚Nejprve je třeba postavit parní lázeň a toaletu.‘ Pro toaletu ten kopec byl velký, a tak jsem jej pojmenoval lázní.“

„Ale potom jsi začal mluvit o jejím zařízení a užitečnosti. Napadlo tě to jen tak, spontánně nebo přece dokážeš využívat vesmírné informace jako máma ?“

„Jako maminka to nedokážu, ale má to i svou výhodu. Snažím se sám rychle vymyslet to, o čem nedokážu získat informace, občas se to daří.“

„A ještě jak ! Jsi přímo vynálezce. Stále mám v hlavě tvůj vynález. Dokonce jsem se rozhodl, že až přijedu, udělám funkční model. Koupím si hliněný džbán, u dna v něm udělám díрку a hrdlo zavřu nějakým víčkem s otvorem pro trubici. Uvnitř džbánu zapálím svíčku na jednu až dvě hodiny, abych zjistil, jak se bude rozehrívát. Jenomže stěny džbánu jsou příliš tenké, nebude to přesný model.“

„Oblož jej, tatínku, hlínou, bude to přesnější napodobenina.“

„Ano, obložím jej hlínou. Promiň mi, Volodó, řekl jsem to ukvapeně, že nic nevymyslíš. Nezlob se na mě.“

„Nikdy jsem se na tebe nezlobil, tatínku,“ s klidem odpověděl syn.

„Na mámu se také nezlob. Samozřejmě jsi pochopil, že se jen tvářila, jako bychom ten val po obvodu pozemku vymysleli my, ve skutečnosti nám tuto myšlenku napověděla ona s Nastěnkou.“

„Ano, tatínku, vše jsem pochopil.“

„Není důležité, kdo to vymyslel, důležité je, že problém s půdou je vyřešený. Anastasia je šikulka, že ano ?“

„Máma nás vyzvala na souboj, tatínku.“

„Na souboj ? Vyzvala ? Něco takového jsem pocítil, když jste stáli proti sobě. Je to taková hra, Volodó ? Pro vývoj rozumu ?“

„Lze říct, že je to hra, avšak přesněji souboj.“

„Není to poctivý souboj. Anastasia dokáže získat informace, obsažené ve vesmíru, a my jsme o podobnou možnost připraveni. Jak máme soupeřit ?“

Volodá si poslechl mé argumenty a s klidnou jistotou odpověděl:

„Přijal jsem výzvu, tatínku.“

„Je škoda, že jsi to udělal. Prohraješ. Stoprocentě prohraješ. Viděl jsem, jak zklamaně jsi seděl se skloněnou hlavou, když Anastasia mluvila o valu, o domě uprostřed pozemku a o schovaném rybníku a zahradě. Teď budeš ještě více zklamaný.“

„Nesmím prohrát, tatínku. Mámu by to moc rozhořčilo.“

„Ať se ti nenápadně vzdá, aby se pak nemusela rozhořčovat.“

„Máma to neudělá.“

„Ach, Volodó, Volodó, občas mám pocit, že jsi trochu nerozvážný. Budiž, stalo se, teď jdi spát. Já také jdu a budu přemýšlet, kde by bylo nejlepší umístit dům, možná že něco vymyslím.“

„Ano, tatínku, měl by sis dobře odpočinout. Přeji ti klidný spánek.“

Rozloučili jsme se se synem, avšak nedokázal jsem si jít lehnout. Řekl jsem Anastasii:

„Nečekej na mě, jdi spát, Anastasie. Musím nad něčím popřemýšlet.“

Za svitu bílé sibiřské noci jsem chodil kolem vchodu do zemljanky a přemýšlel jsem, jak mám pomoci Volodovi. Občas jsem se díval na spící Anastasii. Spala na boku, schoulila se do klubíčka, ruce si položila pod hlavu a jako by se něčemu lehce usmívala. Usmívá se, tichá krasavice, jako dítě. Ale den předtím tak nemilosrdně zkritizovala náš projekt! Nelíbilo se jí místo pro dům. Řekla, že půl hektaru mám někde schováno za humny. Je to samozřejmě pravda. Musím si vzpomenout, kde se nacházely domy v časopisech o krajinářském designu. Volodá to samozřejmě nedokáže, jelikož nemá potřebné informace. Musím vše dobře promyslet, protože jinak ztratí důvěru ve vlastní síly. Moc jsem chtěl pomoci synovi a cítil jsem, že nedokážu usnout, dokud nevymyslím něco užitečného. Viděl jsem mnoho rodinných domů a různých stavení na pozemku, tedy musím najít správné řešení. Ale ono nepřicházelo. Většina domů, které jsem viděl, svými okny směřovala k cestě.

Již bylo dávno po půlnoci a já jsem stále chodil kolem zemljanky, v hlavě jsem probíral varianty umístění domu a hospodářských stavení.

A pak to přišlo! Během okamžiku, jakoby záblesk, se v mé hlavě zrodila myšlenka, která se mi moc líbila. Zítra jí odpovím! A jak!

Představoval jsem si, jak budu zítra reagovat na Anastasiinu poznámku o schované části hektaru. Začnu, jako by o nic nešlo: „Včera jsi tady mluvila o umístění domu a o nějakém záhumenku.“ „Ano, říkala jsem, půl hektaru máte za humny,“ odpoví. „Není to pravda, Anastasie, jednoduše sis na maketě nevšimla důlku. Je to veranda kolem celého domu. Když bude horko, sedneme si s přáteli na stinné straně u zdi naproti vchodu. Budeme sedět a kochat se pohledem na květinové záhonky. Žádný záhumenek není. Po obvodu celého domu bude otevřená veranda.“ „Ano, skutečně jsem si toho nevšimla,“ řekne Anastasia.

„Dobře jsem to vymyslel,“ řekl jsem si a tiše, abych ji nevyrušil ze spánku, jsem si lehl na voňavou postel vedle spící krasavice.

Během spánku se mi zdál strašlivý sen o naší lázni. Vcházím do ní, zavírám dveře a lázeň se najednou oddělila od země a letí do nebe. A při tom stále zvyšuje rychlost...

(2 5 3 .)

OHNIVÝ PTÁK

Vzbudil jsem se zřejmě kolem jedenácté, nejspíš to způsobilo dvoudenní myšlenkové vypětí. Ihned po probuzení jsem opět chtěl vidět syna a promluvit si s ním o parní lázni. Chtěl jsem mu říct, že to není pouhá lázeň, ale mnohoúčelová stavba. Může sloužit jako venkovní krb, u kterého je skvělé sedět s přáteli a s rodinou. Také by se v ní mohlo sušit prádlo, houby a mnoho jiného. Lze v ní péct chléb a připravovat chutná jídla. A samozřejmě je možné se tam léčit a prohřívát tělo neobyčejným teplem. Takto jsem uvažoval a šel jsem k břehu jezera,

kde byla maketa statku. Když jsem vyšel z křovin, mým očím se otevřel následující obraz.

Vedle makety statku ležela unavená vlčice, jejíž tlapy byly celé od hlíny. Asi dva metry od vlčice přešlapovala v malé jámě medvědice a mísila hlínu. Volod'a klečel na kolenou a uhlazoval dlaněmi postavenou... Hliněnou... Ne! Nedokážu to, co jsem viděl, pojmenovat lázní. Dokonce jsem necítil strach z medvědice, vlčice odešla někam stranou a já jsem přistoupil blíž.

Prostřední část stavby, kterou vytvořil Volod'a, se podobala hlavě a trupu nějakého neobyčejného ptáka. U základu byl menší otvor - vchod do vnitřní místnosti. Od centrální části stavby, jež se podobala neobyčejnému ptákovi, vybíhala dvě křídla, která jako by objímala prostor. Pod jedním z křídel seděli muž a žena, kteří se podobali mně a Anastasii. Uprostřed si hrála malá holčička. Den byl oblačný, slunce jednou jasně svítilo, podruhé se skrývalo za oblaky. Hra stínů vytvářela dojem, že pták je živý a dokáže vzletět, jen co do něj vejdou lidé.

„Je to nějaké mámení, ale od samotného rána myslím jen na vaši lázeň,“ uslyšel jsem Anastasiin hlas, která přišla na břeh jezera s Nastěnkou, již vedla za ručku. „Je v ní něco neobvyklého, musím to rozluštit. Dokonce jsem.“

Anastasia ztichla, aniž by ukončila větu. Uviděla to, co vytvořil syn. Společně s Nastěnkou se přiblížily ke stavbě a posadily se. Anastasia objala dcerku a chvíli se mlčky dívala na neobyčejné sochařské dílo. Pak začala mluvit, jako by přemýšlela nahlas:

„Země, oheň, voda, étery, vyzařování a člověk, to vše v jednom ptákovi. A v tak neobvyklém. V ptákovi, jenž se podobá orlici, která učí létat své syny.“

„Je to mnohoúčelová stavba,“ poznamenal jsem a radoval jsem se z jejího nadšení. „Je možno se v ní nejen prohřívát s přáteli, ale také péct chléb, připravovat jídlo, sušit houby nebo něco dalšího.“

„Ano, lze. Jenže ne s přáteli, ale s blízkými příbuznými, a ještě lépe sám.“

„Proč?“

„Tento přístroj, Vladimíre, bude účinnější než dolmeny. Bude možno v něm meditovat.“

V průběhu naší besedy se malá Nastěnka přiblížila k maketě a začala v ní pečlivě něco vydloubávat prstíkem.

„Podívej se, Anastasie, na naši dceru. Chce zničit maketu?“

„Myslím si, že nám chce naznačit, že v kupoli je třeba udělat menší kulaté otvory, udělat okénka do čtyř světových stran. Tehdy přes den uvnitř stavby bude světlo a v noci bude vidět na hvězdy.“

„Ještě jsem plánoval udělat kulaté okénko uprostřed,“ dodal Volod'a.

Nastěnka jako by pochopila, že všichni s ní souhlasí. Přestala vrtat prstíkem do hlíny a pomalu, jako by myslela na něco svého, šla směrem k lesu.

„Anasto,“ prohodil jsem jejím směrem, aniž bych věděl proč.

Nastěnka se otočila a pozorně se na mě podívala. Větrík odhodil pramínek jejích vlasů a odkryl na čele mateřské znaménko, jež se podobalo hvězdičce. Děvčátko se usmálo a pokračovalo v cestě, jejíž cíl vědělo jen ono samotné.

Anastasia si dál mlčky prohlížela Volodovu stavbu. Pokoušela se něco si uvědomit. Nikdy dříve jsem ji neviděl tak soustředěnou. Nakonec promluvila, jako by uvažovala nahlas:

„Pět světelných kruhů, které se budou pohybovat, tak jak se bude pohybovat Slunce a Měsíc. Pohybovat se po zdech a podlaze vnitřní oválné nebo kulaté místnosti. Je to velmi důležité. Budou osvětlovat člověka.“

„Řekni mi, Anastasie, dokáže si člověk, jenž bude uvnitř této stavby, vylepšit zdraví, jako v obyčejné parní lázni ?“

„Tato stavba bude mnohem účinnější než jakákoliv lázeň či všechny lázně dohromady. Rozehřátá hlína vydává ze sebe záření velmi užitečné pro člověka, rozproudí to krev v žilách, zahřeje a očistí vnitřní orgány.“

„Jaké nemoci lze vyléčit pomocí těchto procedur ?“

„Budou blahodárně působit na celý organizmus, tedy usnadní průběh jakékoliv nemoci, ale je možno zkoncentrovat svou sílu a nasměrovat ji na konkrétní orgán.“

„Dejme tomu ledviny, jak lze na ně nasměrovat sílu a léčit je ?“

„Je třeba nasypat do dřevěných necek čistý písek, umístit je uprostřed lázně, a když se písek zahřeje, vlézt do něj celým tělem, aby zůstala vidět jen hlava. Předtím je dobré sníst meloun. Písek velmi dobře nasává pot, jenž vychází z pórů.“

„Ale přece v obyčejné parní lázni se také vylučuje pot z lidského těla, nač lehat do písku ?“

„Vladimíre, kam odchází pot, který se vylučuje z horních částí těla v obyčejné lázni ?“

„Jak to kam, stéká dolů.“

„Právě, stéká dolů po jiných pórech a ztěžuje vylučování potu z dolních částí těla. Suchý rozehřátý písek do sebe velmi dobře nasává vlhkost, pot bude odcházet přímo do písku, nikoliv stékat po celém těle člověka. Ještě je při tom prospěšné pít léčivý bylinný odvar.“

„A jak lze léčit játra ?“

„Zlobí tě také játra, Vladimíre ?“

„Ty zlobí každého.“

„Účinná léčba jater v této stavbě může probíhat ve tři hodiny ráno.“

„Proč právě ve tři ?“

„V té době všechny orgány pomáhají játrům vyčistit nahromaděnou špínu. Kdyby se ještě položily ruce na místo, kde se nacházejí játra, a člověk na ně pomyslel s vděčností a řekl pomyslné „Děkuji !“, játra by se vzchopila a začala se sama obnovovat.“

„Jak to sama ? Copak jsou živá ?“

„Samozřejmě, že živá, stejně jako všechny orgány tvého těla.“

„Proč si myslíš, že je dobré v této stavbě meditovat ? Říkala jsi, že je to možná účinnější než v domlenech.“

„Lidé, kteří byli v dolmenu, odcházeli do věčné meditace. Snažili se předat informace svým potomkům. Dolmen jim v tom napomáhal. Toto unikátní zařízení dokáže mnohem účinněji než dolmen předávat informace, ale za určitých podmínek je může také přijímat z vesmíru, třídit je a předávat člověku, jenž se nachází uvnitř, jen ty nejčistší.“

Najednou Anastasia ztichla, podívala se na syna a zeptala se ho:

„Chceš ještě něco přidat k projektu statku, Volod'o ?“

„Ano, maminko. Ale nejdřív musím být chvíli sám a popřemýšlet.“

„Dobře, nebudeme tě rušit.“

Anastasia vzala do náruče Nastěnku, která již stála vedle nás, a chtěla odejít. Avšak Volod'á ji požádal:

„Ať Nastěnka zůstane se mnou.“

A holčička, která slyšela bratrovu prosbu, rychle sklouzla s Anastasiiných rukou a šla k maketě. My jsme s Anastasií odešli.

(2 5 4 .)

NEPOSUZUJ VE SHONU

Další ráno jsme se s Anastasií rozhodli navštívit dědečkův palouk. Již dávno jsem ji prosil, aby mi ukázala to místo, zároveň jsem si chtěl s ním popovídat. Podle Anastasiiných slov to k dědečkovu palouku bylo nejméně tři hodiny chůze. Tedy naše návštěva mohla trvat celý den. Avšak protáhla se na dva dni.

Cestou po tajze jsme hovořili o rodových statcích.

„Víš, Anastasie, mnozí obyvatelé rodových statků si myslí, že není třeba v osadách zavádět elektřinu a používat různou techniku. Druzí to naopak používají.“

„A co si myslíš ty, Vladimíre ?“

„Myslím si, že ze začátku se bez techniky a profesionálních stavitelů neobejdeme.“

„Možná máš pravdu, Vladimíre, ať technika, která se shromažďovala po staletí, teď poslouží ve prospěch člověka. Bude to jednota protikladů. Ale myslím si, že svůj život je třeba plánovat tak, aby se v budoucnu bylo možno obejít bez nich.“

Nějakou dobu jsem tiše šel za Anastasií. Překračoval jsem vyvrácené staré stromy, rozhrnoval jsem na neviditelné stezce křovinaté porosty a myslel jsem na to své. Možná proto jsem zůstal pozadu. Dokonce jsem ji ztratil z očí. Avšak po několika dalších krocích jsem uslyšel Anastasiin hlas:

„Zřejmě ses unavil, Vladimíre. Můžeme si odpočinout, pojd' si na chvíli sednout.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Tato cesta není z nejsnadnějších. Jdeme pouhou hodinu a mám takový pocit, že jsme ušli deset kilometrů.“

Posadili jsme se na kmen stromu. Anastasia mi podala hrst rybízu, který nasbírala cestou. Mlčky jsem jedl plody sibiřské tajgy a stále jsem myslel na svou nepříjemnou situaci. Pak jsem se rozhodl o ní povědět Anastasii.

„Anastasie, již několik let přemýšlím o situaci, která je pro mě nepříjemnou.“

V jedné ze svých knih jsem vyprávěl o zrození křesťanství na Rusi, uvedl

jsem historická fakta a údaje z muzeí. A ty moje informace byly negativní. Toto zrození se podobalo dobytí Ruska. I když jsem uvedl správná fakta a závěry, mám nepříjemný pocit v duši a již kolikátý rok mě trápí svědomí."

„Z čeho máš nepříjemné pocity, Vladimíre ? Z toho, že se někteří představitelé církve o tobě zmiňují špatně ?"

„Ale ne, s tímto jsem se již smířil, nemohu se vypořádat s něčím jiným."

„S čím ?"

„Když jsem negativně napsal o pokřtění Rusi, vypadalo to tak, že jsem se nezachoval negativně k někomu konkrétnímu, ale ke všem najednou. Až potom jsem si uvědomil, že jsem to v žádném případě neměl dělat."

„A jak jsi to pochopil, Vladimíre ?"

„Ve vesnici Kuzničiči na Ukrajině jsem strávil u babičky a dědečka nejlepší léta mého dětství. Mnohé si z toho života pamatuji do detailů. Pamatuji si, jak v rohu malé ukrajinské chatky visely nad stolem pravoslavné ikony. Babička je zdobila vyšívanými ručníky a zapalovala lampu.

Ještě si pamatuji, jak moje matka dokonce s nemocnými nohama navštěvovala kostel. Často vzpomínám na svého duchovního otce - opata kláštera Trojicko-Sergijevské lávry - otce Feodorita. Dodnes si uchovávám Bibli, kterou mi daroval.

Vypadá to tak, že když jsem negativně mluvil o křesťanství, projevil jsem negaci také vůči svému dědečkovi a babičce, vůči matce a svému duchovnímu otci Feodoritovi. A možná i vůči mnohým hodným a důstojným lidem. Po tom, co jsem si to uvědomil, pokusil jsem se situaci co nejrychleji napravit. Když jsem měl projev v televizi na prvním programu, omluvil jsem se církvi. Avšak velkou úlevu jsem nepocítil. Co myslíš, co bych měl ještě udělat, abych odčinil vinu vůči svým blízkým lidem ? A také vůči sobě ?

„Myslím si, že je třeba si vše uvědomit až do konce a přivolat pozitivní obraz, který zastíní ten negativní."

„Snadno se to řekne - uvědomit si. Pokouším se o to již několik let, avšak moc se mi nedaří. Řekni mi, jaký vztah máš k náboženstvím ? Existuje nějaké, kterému dáváš přednost, a některá, jež považuješ za nesprávná, odmítáš ?"

„Ne zcela rozumím, Vladimíre, jaký smysl vkládáš do slova „odmítáš", ale pokusím se ti ukázat rodový řetězec. Vezmi si klacek, bude tvou pomyslnou šavlí, kterou odsekneš to, co odmítáš."

V prostoru vznikl obraz dlouhého řetězce lidí, kteří se drželi za ruce. První skupina měla na krku křížky a malinké svaté obrázky.

„Tady vidíš, Vladimíre, své příbuzné pravoslavné víry. A ti, kteří mají na hlavách turban, jsou muslimové, také je máš ve svém rodokmenu. A tady je velká skupina lidí, kterým dnes říkají pohané. Kousek dál se drží za ruce tví předci vedického období. Za nimi jsou matné obrysy lidí první rasy. Ještě o nich lze říci, že jsou to lidé první pozemské civilizace, jejich obrysy nejsou zřetelné proto, že informace o nich nebyla sdělena v prostoru, ale mezi nimi jsou také tví příbuzní.

První člověk v tomto rodovém řetězku byl stvořen Bohem, i teď se drží za ruku s Bohem. Jednou dojde k tomu, že další člověk narozený ve tvém rodě vše pozná a všechny pocítí. Také se spojí svou rukou s Bohem. Možná že to budeš ty, 1109

možná že někdo z tvých pravnuku. Tak se vytvoří kruh. Kruh - Alfa a Omega a opět Alfa.

Ted' se zamysli a řekni, kterou skupinu bys chtěl odstranit z tohoto řetězce ?"

„Musím se zamyslet, jakou... Počkej, Anastasie, ale pokud odstraním alespoň jednu skupinu lidí, řetězec se přetrhne ?"

„Samozřejmě."

„A pokud se přetrhne, člověk, jenž to udělal, nikdy nedokáže pochopit Boha, vzít Ho za ruku a vytvořit kruh."

„Také si to myslím."

„Znamená to, že člověk musí přijmout absolutně všechna náboženství ?"

„Jaké náboženství přijmout, je volbou každého člověka, avšak myslím si, že nelze odmítat nic, čím prošlo lidstvo. Možná že vše z minulosti je potřebné pro dnešní uvědomělost. To, co se ti jeví jako dobré, je třeba přijmout. To, co ti připadá jako negativní, potřebuješ jednoduše znát, aby se v budoucnu něco podobného neopakovalo. Avšak nesmíš odmítat."

„A to, co člověk nepozná, se určitě zopakuje ve stejné podobě ?"

„Ano, zopakuje se. Přejde nějaký prorok, který bude tvrdit, že přináší něco nového. Lidé, kteří si to nepamatují, ho budou vnímat s nadšením, aniž by věděli, že při tom nevytváří nic nového."

„Ale přece to není možné vědět o všem, co se odehrávalo s lidstvem od doby stvoření. Dokonce nedávné historické události se komolí v zájmu vlády."

„V tobě, Vladimíre, a v každém člověku, jenž žije na Zemi, je částička, která obsahuje všechny informace o tvém rodu od stvoření až dodnes."

„Rozumím, tyto informace jsou uchovány v každém člověku na genetické úrovni, ale jak se naučit je využívat ? To je otázka."

„Neodmítat a nezavrhovat ani špetku ze své částičky."

„Ale tu svou nikdo ani nechce zavrhouvat."

„Když zavrhuješ informace o minulosti, které se k tobě dostaly zevně, zároveň zavrhuješ tu částičku, kterou máš v sobě."

„A co když jsou tyto informace lživé ?"

„Částičku s lživými informacemi máš v sobě také. Je uchována, abys dokázal rozeznat lež."

„Anastasie, ale vždyť to ty jsi mluvila o tom, jak černí mniši zabíjeli rodinu Vedrussů, která odmítala vzdát se své víry a svého způsobu života. Popsal jsem to v knize. Všichni mi říkají, že se obraz Vedrussů vydařil velmi silný. I já na něj často myslím. Obzvláště na tu situaci, kdy zraněný Vedruss, malíř, ležel pod borovicí a tiskl k hrudi dřevěnou sošku milované ženy, kterou sám vyrobil. Miloval ji po celý život, ale ona se vdala za jiného. Avšak muž ji stále miloval a svou lásku skrýval. Jen se každá jeho soška podobala milované ženě.

V pokročilém věku vstoupil do boje s celým oddílem nepřátel, aby ochránil rodinu milované ženy, a byl zraněn. Napsal jsem tvá slova: „Vedruss ležel na trávě,

nestěnal. Z jeho hrudi vytékala stružka krve. Borovice nezaplakala...' Pamatuješ se ?"

„Ano, Vladimíre, pamatuji si tuto emocionální scénu."

„No a jak mám já nebo někdo další po tom všem nezavrhnout černé mnichy ?"

„Řekni mi, Vladimíre, kým se cítíš být: tím zraněným Vedrussem nebo černým mnichem ?"

„Já ? Kým se cítím být ? Takže jsi o tom mluvila, abys zjistila... Ale co mám s tím společného ?"

„V té minulosti byli tví předci. Kdo jsou ? Co myslíš, Vladimíre ?"

„Nevím. Přál bych si, aby to byli Vedrussové ! Ano, byli to Vedrussové ! Protože černí mniši přišli na Rus z jiné země. Řekni mi, Anastasie, pochopil jsem to správně ? Řekni !"

„Nerozrušuj se, Vladimíre. Vnímej informace s klidem. Tví prarodiče skutečně byli Vedrussové. Avšak ječící černý mnich je také tvůj prarodič."

Vše pochází z Jednoho, a tedy jsme všichni bratři a sestry. Lidé na to zapomněli, a tak celé národy mezi sebou bojují a ve svém „nepříteli" zabíjejí sami sebe. Možná že to nebylo nadarmo. Začátkem nového tisíciletí na Zem přišla nová éra uvědomělosti bytí. Éra krásné proměny Země."

„Přišla ? Již přišla ?.. I já mám pocit, že se ve světě odehrává něco nového, obzvláště když vidím, jak lidé zvelebují na opuštěných místech celé osady. Jsou zvěstovateli nové éry ?"

„Jejich uvědomělost a city představují pro svět to nové."

„Ale na druhou stranu, když člověk sleduje televizi, vidí stále totéž - v první řadě se mluví o hlavách států, s kým se setkaly, kolik stojí ropa, již několik let se mluví o krizi, avšak účinné řešení nikdo nenavrhuje."

„V televizi, Vladimíre, vidíš zprávy z minulého života. Vesmír již žije v jiné rovině. Zapomeň na celou minulost bezezbytku. S sebou si vezmi namodlenou sílu svých prarodičů."

„Jak tomu mám rozumět ? Co znamená síla prarodičů ? Jak vypadá ?"

„Z generace na generaci se tví prarodiče dívali na pravoslavný svatý obraz, modlili se k němu a svěřovali mu své myšlenky, tužby a prosby. Ten obraz vnímal jejich prosby, snažil se jim pomoci a den co den se stával silnějším. Již ti pomohl a ještě pomůže v budoucnu. Také projevuj úctu k růženci a Koránu, které ti daroval vrchní muftí. A také Bibli od otce Feodorita. S úctou si pamatuj, jak jsi vystupoval před lidmi v Chrámu Krista Spasitele. A také den, když jsi seděl u stolu v krásné mešitě „Ljalja Tulpan" před lidmi, kteří zaplnili chrám. Vedle tebe seděli pravoslavný kněz a rabín. Mluvil jsi tehdy o statcích. Podpořili tě ekologové. Pamatuješ se na ten den ?"

„Ano. Tuto akci pořádal vrchní muftí, do mešity tehdy přišli lidé různých náboženství a všichni mu byli vděční. Avšak pamatuji si i jiné věci. Pamatuji si klevetnické články v tisku. Pamatuji si, jak se mi v televizi na prvním programu organizovaně pokoušeli vysmát."

„Možná že jsi ty pomluvy potřeboval ?"

„Potřeboval ? Proč ? Co to povídáš, Anastasie ?”

„Vcházíš do paláce, do chrámu. Jsi hrdina ? Ano ! Jenomže jsi neunesl slávu a trubení fanfár. Jak tě mám zachránit před pýchou ? Sebou ?”

„Nemám žádnou pýchu. Jsem jen unavený.”

„Chceš říct, že jsi při jednom svém vystoupení před čtenáři v hlavním městě Běloruska začal veřejně oddělovat biskupa od církve z únavy ?”

„Vždyť jsem to nemyslel vážně. Před vystoupením mi řekli, že...

„Ale sál ti tleskal. Kolektivní myšlenka se vznesla do výše.”

„Co se stalo s tím biskupem ?”

„Teď nemluvíme o něm, ale o tobě, Vladimíre. Chtěl jsi porozumět svému vztahu k náboženstvím, procítit jej.”

„Ano, chtěl jsem.”

„Udělat to dokážeš jen ty sám, avšak povím ti o budoucích událostech, možná že ti tato informace pomůže.

Vbrzku se stane, že se sejde více než sto padesát vládců různých zemí. Společně s vědci budou řešit jednu otázku: jak zmenšit objem škodlivých plynů, které v důsledku lidské činnosti pronikají do atmosféry. Plynů, díky nimž hrozí Zemi planetární katastrofa. Ale spásné řešení vládcí sto padesáti zemí nenajdou, rozjedou se. */7.-18. prosince 2009 proběhl v Kodani klimatický summit. Jedním z jeho hlavních témat bylo snížení emise skleníkových plynů do atmosféry. Summitu se zúčastnili představitelé 192 zemí./* A škodlivý plyn bude dál zabíjet planetu. Co řekneš, Vladimíre, na tuto situaci ?”

„Co bych měl říkat ? Hlavy států se nejednou sjíždějí, aby vyřešily otázku zlepšení ekologické situace, ale marně. Většina lidí těmto shromážděním již nevěnuje pozornost.”

„Proč ?”

„Protože ani jedna zem nenavrhla účinné řešení. Pokud nejsou účinné návrhy, jaký význam mají podobná shromáždění ? Jsou lidem jen k smíchu.”

„Co je podle tebe účinný návrh ?”

„Je to návrh, který změní u většiny pozemských lidí životní priority. Aby se u lidí projevil zájem zdokonalovat životní prostor, nikoliv pracovat ve škodlivých podnicích za peníze na existenci. Tyto škodlivé podniky nedokáže zavřít žádná vláda, protože vznikne nezaměstnanost, protesty a hrozba, že vedení státu přijde o moc.”

„Tedy vlády států nejsou schopny zastavit globální katastrofu. Možná že to dokáže jiná vláda, duchovní ? Sejdou se patriarchové všech náboženství a dají si slib, že vyzvou své věřící, aby zdokonalovali pozemský prostor pro život.”

„Ano ! Máš pravdu ! Dokázali by vyřešit tuto otázku, zapůsobit na lid a na vládu.”

„Znamená to, že náboženství jsou důležitá. Co říkáš, Vladimíre ?”

„Zdá se, že ano. Bylo by pěkné, kdyby nasměrovala společné úsilí na zdokonalení duchovního a materiálního prostředí. Ale tady je také potřeba upřesnit jednu věc.

1112 Tvůj projekt, Anastasie, se ukázal nepřekonatelný a lidské duše a srdce jej

přijímají. Avšak existuje jedna okolnost, která zpochybňuje jeho úspěšnost v budoucnu."

„Jaká ?“

„Způsob života rodiny na rodovém statku, který jsi ukázala, má značnou převahu nad způsobem života lidí v současných městech a vesnicích. A již teď, bez jakékoliv podpory ze strany vlády, počet těchto rodin neustále roste. Může dojít k tomu, že většina obyvatel Země bude chtít založit vlastní rodový statek. A tehdy nebude stačit půda, aby se každé rodině mohl poskytnout jeden hektar. Již dnes se mluví o nutnosti zničit část obyvatel planety, protože chybí životní prostor a přírodní zdroje. Podle těchto názorů by na Zemi měla zůstat takzvaná zlatá miliarda a dvě až tři miliardy, které ji budou obsluhovat. V současné době počet obyvatel Země činí šest miliard a již vyvstala otázka omezení porodnosti, například v Číně, v níž na ploše 9,6 milionů kilometrů čtverečních žije jedna miliarda tři sta milionů obyvatel.

Pokud by se způsob života lidí začal měnit podle tvého návrhu, prodlouží se život člověka. Je zcela očividná a nesporná skutečnost, že se u člověka, jenž žije na rodovém statku a nemá zlovyky, jako je pití alkoholu, kouření a jiné, má výbornou stravu, čistý vzduch a léčivou vodu, zvyšuje délka života v průměru dvojnásobně.

Rodina, jež žije na rodovém statku, si bude přát mít děti a toto přání je mnohem větší, než přání v rodinách, které žijí v současných městech. Tudiž vbrzku nové rodiny nebudou mít možnost získat půdu pro založení rodového statku.

Předpokládám, že musí být nějaké východisko, přece Bůh, který myslel na to překrásné, nemohl vytvořit bezvýchodnou situaci, která by provokovala lidi k válkám kvůli životnímu prostoru. Tvůj dědeček říkal, že osvojování kosmu dnešním způsobem je nesmyslné a neperspektivní a že existuje jiný způsob, kterému se říká psychoteleportický. Ať se snažím sebevíc, pochopit ho do detailů nedokážu. Dokonce se těžko věří v jeho existenci, ani věda o něm nemluví."

„To, že psychoteleportický způsob osvojení kosmického prostoru, planet a jiných galaxií existuje, vím také. Ale nikdo v mém rodu nezná detaily a také to, jak tento způsob funguje. Mám naději, že lidé, kteří teď zvelebují rodové statky, jejich děti a vnuci pochopí, jak a pomocí čeho funguje. Určitě se to stane.

Avšak rozumím také tvému neklidu, Vladimíre. Pokud člověk alespoň částečně neuvidí princip fungování tohoto způsobu již dnes, nebude mít klid ohledně budoucnosti svého rodu. Je třeba již dnes alespoň částečně mu porozumět.

Neustále nad tím přemýšlím, hledám, a logických potvrzení existence tohoto způsobu nacházím stále víc. Možná by bylo vhodné zveřejnit logické úvahy a požádat lidi, kteří rozumí biologii a programování, aby se nad tím zamysleli. Všichni společně musíme tento způsob rozluštit.

Vladimíre, jsme na místě, je to dům... Je to dědečkův prostor," sdělila Anastasia.

RODNÁ STRANA

Anastasiin dědeček se vždy choval neobvykle. Dokonce o těch nejdůležitějších věcech mluvil buď s humorem, anebo vyhýbavě. I tentokrát se zachoval stejně. Když jsme přišli na jeho palouk, viděli jsme, jak dědeček sedí pod cedrem se zkříženýma nohama a pozorně se dívá na hůl, kterou zastrčil do země. Určitě už dávno vycítil, že jsme na cestě k němu, o to víc si nemohl nevšimnout naší přítomnosti, avšak nevěnoval nám žádnou pozornost. Dokonce když jsme se přiblížili téměř těsně k němu, neotočil se naším směrem a nepozdravil nás. Mlčky jsme stáli asi tři až čtyři minuty. Pak jsem zašeptal Anastasii:

„Zkus ho oslovit, jinak tu budeme stát dlouho.“

„Dobře, Vladimíre, ale já se pokouším porozumět tomu, co vymyslel,“ stejně tiše odpověděla Anastasia.

Potom se přece obrátila na dědečka:

„Již jsme dávno tady, dědečku.“

Dál se odehrálo něco úplně zvláštního. Anastasiin dědeček najednou řekl směrem k holi:

„Z důvodu nepředpokládaných okolností se vyhláší patnáctiminutová přestávka.“

Potom vstal, odvedl nás stranou a naprosto vážně začal vysvětlovat:

„Teď provádím stranickou schůzi Rodné strany. Ještě to bude trvat kolem čtyřiceti pěti minut, proto si budete muset počkat.“

„Jak to stranickou schůzi? Vždyť tady nikdo není. A Rodná strana také není ještě založena,“ podivil jsem se.

„No, vy jste ji ještě nezaložili,“ odpověděl dědeček. „Já jsem ji však založil pro sebe.“

„Jak to založil? Kdo jsou její členové?“

„Já sám. Zrovna se připravuji na sjezd.“

„Na jaký sjezd, když jste ve straně sám?“

„Zatím jsem sám, avšak někdo další také může založit svou Rodnou stranu. A sejdem se.“

„Jak je to možné?“

„Přece jsi sám říkal, že je třeba vymyslet něco nového. Tak jsem to vymyslel. Aby nikdo nepotlačoval řadové členy strany svou autoritou a postavením, ať každý sám řídí svou Rodnou stranu. Na sjezdu si budou všichni rovni.“

„Jaký máte program na této schůzi?“

„Zpráva vlády o práci vykonané v rámci zdokonalování životního prostoru.“

„A kdo referuje?“

„Mnozí. Po přestávce si vyslechnu ministra dopravy.“

„Ale vždyť tady není!“

„Pro tebe není, ale pro mě je.“

„A on ví o tom, že si ho poslechnete ?“ zeptal jsem se.

„On to neví. A také není potřeba jej vyrušovat z práce.“

„Kde a kdy se uskuteční váš sjezd ?“

„Až iniciátoři určí termín.“

„Jací iniciátoři ?“

„Jiní vůdci Rodné strany.“

Celkově myšlenka založení Rodné strany, v níž jsou si všichni rovni, nehledě na komičnost toho, co předvedl dědeček, si myslím zaslouží pozornost. Obvyklý způsob založení strany není vhodný, způsobil by něco podobného komunistické straně. Tady však vidím racionální jádro. Každý může postupovat dle vůle své duše a svého srdce, nikoliv na povel nebo podle jediných stanov. To, co se ukáže jako nejlepší, mohou převzít ostatní členové strany. Zdá se mi, že v tomto případě se vytvoří živé a sebezdokonalující se společenství lidí, v němž skutečně každý může projevit vlastní iniciativu.

Když jsme se s dědečkem loučili, pokusil jsem se stejně vážným tónem říct:

„Odedneška si také zakládám svou Rodnou stranu. Nač dlouho mluvit ? Je na čase, aby každý začal jednat.“

Další události, které se odehrály u Anastasiina dědečka, si zaslouží zvláštní knihu. O tom mám v úmyslu povědět později.

(2 5 6 .)

OSÍDLENÍ PANENSKÝCH PLANET

Na zpáteční cestě od dědečka znovu začal rozhovor o možné existenci biologického způsobu osídlení jiných planet a galaxií pozemským člověkem. Připomenul jsem Anastasii:

„Říkala jsi, Anastasie, že stále myslíš na biologický způsob osídlení jiných planet a nacházíš logická potvrzení jeho existence. Mohla bys mi vyložit tyto logické úvahy ?“

„Můžeme společně začít analyzovat situaci, později v tom budeš pokračovat sám.“

„Dobře, Anastasie, jen začni.“

„Především si musíme s jistotou ujasnit první fakt. Vše, co je stvořené v technokratickém světě, existovalo a existuje v biologickém, avšak v mnohem dokonalejší podobě. Souhlasíš s tím, Vladimíre ? Rozumíš, jak je důležité si to ujasnit ?“

„Samozřejmě že souhlasím. Víím o tom nejen já, ale mnoho dalších lidí. Dříve člověk mnohem lépe a rychleji počítal z paměti, každý měl vlastní vnitřní kalkulačku. A tak dále, tady lze uvést množství příkladů.“

Nejvíce se mi líbí příklad s narozením člověka, je nejvýraznější a názorný, protože v současné době ve světě existují dva způsoby - technokratický a biologický.

Technokratický způsob je ten, který probíhá v ústavu, v němž vědci odebírají muži spermie a ženě vajíčko. Pak je umístují do zkumavky, která je uvnitř speciálních přístrojů, v nichž se udržuje určitá teplota a vlhkost. Zkrátka vyžaduje to mnoho starostí a finančních prostředků. Kdežto biologický způsob je mnohem jednodušší a efektivnější. Muž a žena prožijí velké potěšení a za určitou dobu se narodí dítě."

„Uvedl jsi velmi dobrý příklad, jen, prosím, poznamenej jeden závažný detail. I když se člověk tvoří technokratickým způsobem, jeho základem je stále biologický materiál."

„Ano, ten je základem. Bez spermie a vajíčka se ničeho nedosáhne."

„Biologický způsob však nepotřebuje nic z technokratického světa."

„Souhlasím, nepotřebuje nic. Možná jen postel. I když se lze obejít i bez ní. Zcela souhlasím a rozumím tomu, že biologické možnosti jsou mnohem dokonalejší než technokratické. Technokratický člověk, jenž vymýšlí své takzvané vynálezy a objevy, nahrazuje existující dokonalé biologické mechanismy primitivními technokratickými. Tato situace je naprosto antirozumná."

„Nicméně lidské civilizace nejednou zapomínaly na své přirozené schopnosti a nahrazovaly je primitivními technokratickými možnostmi."

My si teď nedokážeme představit, jak je možné octnout se přirozenou cestou na jiné planetě. Stejně tak si nepředstavovali lidé jiné civilizace narození člověka netechnokratickým způsobem."

Dnes si mnohé ženy nedokážou představit porod dítěte bez cizí pomoci, mimo porodnici a bez technokratických pomůcek. Pokud se vše bude rozvíjet tímto směrem, čím dál víc dětí se bude rodit pomocí náhradních matek."

Vznikne nějaká podoba farem, kde budou shromážděny ženy oplozené umělým způsobem. Po celý život budou rodit děti a odevzdávat je. Bude jim poskytnuta strava a bydlení, avšak každá z těchto žen bude jako inkubátor pro lidská embrya. Podobné se již odehrálo v dějinách jedné lidské civilizace."

V té civilizaci také bylo rozvinuté klonování lidí. V důsledku toho lidé neměli představu o možnosti porodu člověka biologickým způsobem. Nepřítomnost těchto informací a představ v myšlenkách lidí neumožňovala ženám počít dítě, třebaže se mnohokrát spojovaly s muži. Pokud žena otěhotněla přirozeným způsobem, považovalo se to za patologické a lidský zárodek se ihned ničil nebo byl vyňat a pěstoval se umělým způsobem."

Vladimíre, souhlasíš s tvrzením, že jakémukoliv technokratickému úspěchu předchází to, že člověk zapomene na své biologické schopnosti ?"

„Souhlasím."

„A teď mi pověz, dokáže člověk technokratickým způsobem přemístit zobrazení, například fotografii svého rodového statku, z jednoho místa Země na jiné nebo do kosmického prostoru ?"

„Samozřejmě, pomocí počítače a internetu. Je třeba si jen zvolit emailovou adresu, naskenovat tento obrázek do svého počítače, připojit se k internetu a poslat jej na zvolenou adresu. V druhém počítači se objeví stejný obrázek, který lze vytisknout na tiskárně. Je možné jej také poslat do kosmu, pokud se ví"

elektronická adresa kosmické lodi. A také na Měsíc, a z Měsíce na Zem, už je to vyzkoušené."

„Dobře, Vladimíre, velmi dobře. Zapomněl jsi ale na velmi důležitý detail. Na ten nejdůležitější."

„Na jaký ?"

„Předtím, než člověk udělá všemožné manipulace s počítačem, se v jeho hlavě objeví myšlenka poslat obrázek."

„Souhlasím. Neřekl jsem to proto, že je to samozřejmost."

„Teď mi řekni, je možné současným technokratickým způsobem přenést na všechna vyjmenovaná místa nejen zobrazení, ale také předmět ?"

„Předmět ? Myslím si, že ne." Na chvíli jsem se zamyslel a dodal: „Vzpomněl jsem si, Anastasie, existují stroje, které podle programu zadaného v počítači samy vyřezávají z dřeva různé figurky. A pokud se tento počítačový program pošle na elektronickou adresu na jiném kontinentu nebo na Měsíci, ten druhý počítač, pokud bude spojený s podobným strojem, vyrobí stejnou figurku. A tak vzniknou dvě, ta, kterou vyrobil můj počítač, a ta, již vyřezal jiný. Takovým způsobem bude moje figurka zkopírována na jiném kontinentu anebo na Měsíci."

„Tudíž současným technokratickým způsobem lze přenést nebo zkopírovat a vytvořit předmět dokonce na jiné planetě ?"

„Ano, lze."

„Ale rozumíš, co to znamená, Vladimíre ?"

„Co ?"

„Znamená to, že existuje biologický způsob přenesení předmětu z jedné planety na druhou, a tento způsob je tisíckrát dokonalejší a jednodušší a může být přístupný pro každého člověka. Biologický způsob nepotřebuje žádnou techniku. Nejdůležitější v něm je lidská mysl."

„Ano, souhlasím, je to jako v případě se stvořením dítěte. Nejdůležitější je myšlenka, avšak muž, jenž pomyslel na dítě, potřebuje ještě ženu a žena, která pomyslela na dítě, potřebuje muže. Společně materializují to, na co pomysleli."

„Společně... Vladimíre, možnost stvoření, narození člověka mužem a ženou je nejvyšším úspěchem. Tedy o to víc je možné, aby člověk stvořil život na jiné planetě biologickou cestou. Zatím jen není jasné, co je potřeba pro jeho materializaci."

„Ano, Anastasie, je to velkolepý vynález. Byl by velkolepý, kdybys ty nebo někdo další objevil tyto biologické součásti."

„Je třeba přemýšlet. Mnohé věci lze pochopit nebo pocítit, když se člověk dotkne znalostí, které ovládali lidé první pozemské civilizace."

(257.)

LIDÉ PRVNÍ CIVILIZACE

„Předpokládám, domnívám se a také o tom vypovídá životní logika, že oni vlastnili větší možnosti než sám Bůh."

„Kdo jsou tito tajemní „oni“ ?“

„Jsou to Boží děti. Lidé první pozemské civilizace.“

„První pozemské civilizace ? Znamená to, že potom byly další ? Čím se ta první mohla lišit od následujících ?“

„Směrem svého vývoje. Lidstvo, Vladimíre, ne vždy kráčelo technokratickou cestou do roviny antirozumu a směrem ke katastrofě. Na začátku byla první civilizace, která se vyvíjela jiným směrem, pojmenujeme jej biologická cesta. Využívali vše, co bylo původně stvořeno Bohem. Člověk této civilizace studoval Boží tvory a s jejich pomocí zdokonaloval svůj životní prostor. Boží výtvořiny jsou dokonalé, avšak každá generace musí být rozumnější než ta předchozí, tak to naprogramoval Bůh.

Jinak to ani nemohlo být. Jinak by se Bůh nemohl nazývat Bohem a jeho výtvořiny, jež nemají možnost se zdokonalovat, by znamenaly konec tvoření. Člověk je začátkem velkého tvoření.

Teď si stěžij představit, jakých vrcholů dosáhla první civilizace ve svém božském vývoji, jak vypadala planeta v době jejich fyzické existence.

Lidé první pozemské civilizace se i navenek mohli lišit od současného člověka. Měli ideální postavu, fyzické zdraví jim umožňovalo uchovávat v sobě mnohem více energií, než si to může dovolit dnešní člověk. Prvotní znalosti biologického božského světa, které pocházely od Boha, jim umožňovaly jej zdokonalovat.

Všechny vědecké a technické úspěchy, které dnes existují v technokratickém světě, vlastnili v mnohem dokonalejší biologické podobě.“

„Kde jsou důkazy existence této civilizace a jejích úspěchů ?“

„Copak když vidíš dospělého člověka, Vladimíre, potřebuješ důkaz, že byl dítětem ?“

„Ne. Nepotřebuji. Sám člověk je důkazem toho, že dříve byl dítětem.“

„Stejně tak dnešní lidská civilizace je důkazem toho, že existovala první civilizace. A tato první nemohla být technokratická.“

„Dobře, budiž nemohla, ale historická fakta a archeologické vykopávky svědčí o tom, že lidé starobylé civilizace, kteří žili před statisíci lety, nosili kůži, běhali s kyjem v rukou a lovili zvířata, jak se říká těžce si získávali potravu.“

„Archeologové nacházejí pozůstatky lidí postkatastrofického období technokratické civilizace.“

Představ si, Vladimíre, že na Zemi žije technokratická civilizace, jež dosahuje úspěchů v takzvaném technickém vývoji. Avšak jakýkoliv technický vývoj trýzní planetu, zhoršuje ekologii, porušuje biosféru, a tak dochází k technogenní velkoplošné katastrofě. Vláda neboli elita vždy ví předem o blížícím se neštěstí a připravuje se na vlastní záchranu. Například lidé jedné z předchozích civilizací vybudovali na orbitální dráze Země celý technický komplex o velikosti dvou zaoceánských lodí. Tam se zachránili před katastrofálními změnami, jež postihly Zem. Avšak tento technický komplex nedokázal poskytovat obydlí pro lidi do nekonečna, jelikož sám podléhal rozpadu. Lidé, kteří se na něm zachránili, tam vydrželi kolem šedesáti let. Rodily se jim děti. Avšak přišla doba, kdy již život v umělém komplexu byl nemožný. Lidé začali umírat, a tak vzniklo řešení vrátit se na Zem.

Přistávali ve skupinách ve speciálních kapslích. Na Zemi, jež se zotavovala po požárech, znovu začínala růst tráva a obnovoval se svět zvířat. Avšak ne všichni lidé se dostávali do podobných oáz. Ti, kteří přistáli v poušti anebo na rozžhavenou lávu, hynuli. Lidé, kteří přistáli na místo, na němž se částečně zachoval život, byli šťastní.

Hned ti to ukážu.

Podívej se, tady jsou, pouze šest lidí vychází z rozžhavené kapsle. Radují se ze zelené trávy a vzduchu, který mohou dýchat. Tady jsou dvě děti, chlapec a holčička, se zájmem si prohlíží keř rybízu a broučky, kteří se po něm plazí. A tady je starý člověk, jenž přišel o všechny vlasy. Vrací se do kapsle a vynáší krabici. Jsou v ní potraviny. Člověk klade krabici na zem, dívá se na chlapce s holčičkou a jde k jejich matce, jež stojí opodál.

„Měla bys odejít z tohoto místa a odvést děti. Zbyly nám potraviny nejvýš na týden. Tvůj manžel zemřel, jsem váš příbuzný, avšak nehodlám vás bránit, když začne boj o potraviny“

„Dej nám jídlo alespoň na týden.“

„Vezmi si sama, ale pokus se to udělat nenápadně, aby si tě nevšimli ostatní, a rychle odejděte.“

Žena se přiblížila ke krabici, naklonila se k zemi, jako by si upravovala boty, rychle si vzala tři tuby s nějakou hmotou a schovala je pod kombinézu. Pak rychle šla ke svým dětem a pod záminkou, že jim chce ukázat ještě nějaké keře, je odvedla co nejdál od přístroje, jenž stál na zemi.

Lidé, kteří se vrátili na Zem, měli technokratické znalosti. Dokázali ovládat počítač a mobilní telefony, řídit auto či kosmickou loď, ale jejich znalosti teď neměly žádnou cenu, co víc, byly škodlivé. Na Zemi byly zničeny všechny komunikace a většina mechanismů. Mnohé z těch, co zůstaly, představovaly smrtelné nebezpečí, byly radioaktivní.

Matka, jež odešla se synem a dcerou, prodloužila svůj rod. A lidstvo se znovu vyvíjelo technokratickým směrem. Archeologové vykopávali starobylá hradiště a hrobky našich předků, nacházeli primitivní lovecké zbraně a mysleli si, že vidí prvobytné lidi začátku jejich civilizace, avšak to jsou pozůstatky lidí konce jejich civilizace. Občas archeologové našli v jeskyních kresby, na nichž byli zobrazení lidé v kombinézách. Vědecký svět předložil hypotézu, že lidstvo pochází z mimozemských bytostí, že lidstvo v dávných časech získávalo znalosti od mimozemšťanů. Avšak stále nechtěli ani připustit myšlenku, že na skalních kresbách vidí lidi konce jejich civilizace."

„A kde je teď první civilizace?“

„Zmizela. Zmizela znenadání, z nějakého neznámého důvodu. V okamžiku jejich zmizení byly z vesmírné databanky vymazány všechny informace o jejich úspěších. Udělali to nějakým nepochopitelným způsobem. Proč se tak zachovali, můžeme jen hádat, předpokládat.“

„A co předpokládáš ty, Anastasie?“

„Předpokládám, že když se začali cítit jako páni osudů vesmírných světů, rozpoznali v sobě virus antisvěta, antirozumu a že nemají v sobě dostatečnou

imunitu. Pak psychologicky způsobili svou explozi společně se svými úspěchy a ponechali na Zemi ty, kteří byli víc než ostatní zasaženi virem antirozumu, virem antisvěta. Aby mohli až do konce projít, poznat rovinu antirozumu. A teď my, potomci první civilizace poznáváme až dokonce existenci antirozumu a okamžik před katastrofou v sobě vyvážíme Rozum a antirozum. Všechny úspěchy první pozemské civilizace se v nás odhalí v nové a dokonalejší podobě."

„Ale když se budou, jak říkáš, jejich znalosti odhalovat, znamená to tedy, že někde existují ?“

„Existují v každém člověku.“

Anastasia nečekaně přerušila své vyprávění a zatajila dech.

„Co se stalo, Anastasie, proč mlčíš ?“

„Ve vesmírném prostoru k něčemu došlo, cítím to, Vladimíre. Cítím nějaké vibrace, a ty ?“

„Nic necítím, je to jen vánek.“

„Ano, vánek, avšak pulzuje.“

„Možná že pulzuje, co z toho ? Stalo se něco špatného nebo dobrého ?“

„Nevím, Vladimíre, jasné je jen jedno, že to, k čemu došlo, rozechvělo prostor.“

„A kde k tomu došlo ?“

„Myslím si, že na břehu našeho jezera.“

„A na to reagoval celý vesmír ?“

„Vždy reaguje, když se objevují zajímavé a neobyčejné informace.“

„Pojďme rychleji, abychom se tam dostali co nejdřív, Anastasie.“

Šli jsme rychlým krokem. Místy, pokud to dovolovaly podmínky tajgy, jsem se snažil běžet. Jen jednou jsme se zastavili na odpočinek, avšak po krátké chvilce jsme opět zamířili k jezeru.

Již jsme se blížili k jezeru a já jsem si najednou představil, do jakých nepříjemností se může dostat náš syn, a poprosil jsem Anastasii, aby se zastavila.

„Počkej, Anastasie, musím ti něco říct. Volod'a si myslí, že jsi nás vyzvala k souboji. Je to tak ?“ „Ano,“ klidně odpověděla Anastasia.

„Teď nechci vysvětlovat, proč tato výzva není spravedlivá. Nemáme na to čas. Avšak moc tě prosím, abys nekritizovala to, co udělal Volod'a za dva dni naší nepřítomnosti.“

Zjevně od rána do večera pracoval na maketě. Snažil se. Vím to. Viděl jsem to, když jsme sami přemýšleli nad projektem. Avšak chybí mu informace. Pokud začneš kritizovat jeho výtvar, moc se rozruší. Říkal mi, že pokud souboj nevyhraje, moc tě to zarmoutí.

Představ si, jak se dítě snaží, aby tě nezarmoutilo.“

„I tebe, Vladimíre.“

„Ano, i mě. Ale přece jsme dospělí lidé. Musíme chápat, že do projektu pozemku již nic nelze dodat. Násep po obvodu pozemku je skvostná myšlenka, ta už je konkretizována, otázku rybníka jsme probrali, umístění domu s verandou

také nevyvolává tvůj odpor. Co ještě zbylo ? Květinové a zeleninové záhonky jsou drobností. Technologie stavby je také nepodstatným detailem. Pochop, Anastasie, tam již nezbyl prostor pro tvorbu. Již jsi vše udělala sama, napověděla jsi a nenechala synovi žádný prostor. Pochval ho alespoň za snahu."

„Pochválit jen za snahu nedokážu. Bude to ponižující chvála."

„Ponižující ? Copak přivádět dítě do bezvýhodné situace není ponižující ? Ne, to není ponižování. Je to vysmívání se."

„Vladimíre, věř mi, prosím, že se našemu synovi nevysmívám. Má v sobě tvou a mou částčku. Informace a znalosti, které shromáždili tví a mí prarodiče. Vychovávali a učili jej dědeček a pradědeček. Jeho schopnosti zatím nejsou odhalené, avšak jsem si jista, že jsou velké."

„Budiž velké, ale říkám ti, že tam nezůstal prostor pro tvorbu, aby mohl ty své schopnosti projevit. Projekt statku již je vytvořen."

„Myslíš si, že je to tak. Já však mám již dlouho pocit, že ani my oba, ani lidé, kteří budují rodové statky, neznají jejich hlavní předurčení. Intuitivně jej mnozí cítí, proto je myšlenka stvořit svůj rodový statek tolik lákavá. Tato myšlenka existuje na úrovni citů, není zcela jasná a je zatím nepoznaná. Nepoznali jsme zatím něco velmi důležitého pro budoucnost a nekonečnost."

Od samotného stvoření až dodnes se v člověku uchovává vše, co mu bylo dáno původně, a božští lidé první civilizace byť malou, možná mikročástičkou, ale přece se uchovali v každém člověku. Možná že vidí a cítí to, co se odehrává. Když jsem příliš nerozvážně přivedla syna do nepříjemné situace, jeho částčka se možná ozvala, nevydržela, a možná, že přišel čas... Je možné, že Voloděa cítí znalosti, které jsou v něm uchovány. Podařilo se mu vymyslet neobyčejně krásou a funkční stavbu - toho ohnivého ptáka."

„Anastasie, pochop to, vyžaduješ po něm nemožné věci. Chceš, aby ti syn vysvětlil nebo stvořil něco, ale sama nevíš co. Jen pociťuješ nějaké nové možnosti rodového statku, ale Voloděa o tvých pocitech třeba ani neví."

„Mé pocity jsou i v našem synovi, Vladimíre."

Sel jsem za Anastasií a chápal jsem, že se nebude před synem přetvařovat, jen tak jej nepochválí. Co víc, může ho začít kritizovat. Avšak já to neudělám. Pevně jsem se rozhodl, že musím najít nějaká slova, abych jej povzbudil a pochválil za snahu.

Začal jsem trochu zaostávat. Když jsem vyšel z tajgy, uviděl jsem, jak Anastasia stojí u cedru a zdá se soustředěně sleduje, co se odehrává na břehu jezera. Na písčitém břehu jezera, jež obklopovaly staleté cedry, vytvářel Voloděa nějakou nepochopitelnou konstrukci. Vypadala jako obyčejný čtverec nebo obdélník, který rámoval násep z půdy, jenž byl z obou stran obehnaný hliněnými stěnami. V rozích byly stěny bílé a vyšší než po stranách. V rohu vnitřní části čtverce byl rybník a vedle něj unikátní pták, uprostřed přímo na písku seděla Nastěnka. Nic víc na maketě nepřibýlo. Pochopil jsem, že Anastasia nebude chválit Voloděu. Není za co. Pták již byl hotový dříve, násep z půdy vymyslela Anastasia. Udělat dům a hospodářská stavení buď nestihl, anebo nevěděl, kam je má umístit. Je pravda, že čtverec byl poněkud zvláštní. Otočil jsem se směrem k Anastasii a řekl jsem:

„Voloděa nic zvláštního nestihl udělat, tedy ani není co kritizovat."

Avšak Anastasia mi neodpověděla, ani se neotočila mým směrem, jako odtržena od všeho se soustředěně dívala na čtverec.

Sel jsem směrem k synovi, avšak došlo k něčemu nepochopitelnému. Několik kroků před maketou jsem se zastavil, aniž bych se dokázal pohnout dál. Prostor kolem mě se jako by transformoval. Navenek vše bylo jako dřív, ale pocity... Neskutečně příjemné pocity, které jako bych znal z minulosti nebo z minulého života, zahalovaly celý prostor a zahřívaly tělo zevnitř. Báal jsem se pohnout, abych o tento pocit nepřišel. Jednoduše jsem stál a díval jsem se na roh čtverce, jež tvořil bílý domek s okny a dveřmi.

Pomaloučku jsem se vzpamatovával a tu jsem uslyšel Anastasiin hlas. Obrátila se k Volodovi, který klečel na kolenou a uhlazoval rukama vnější stěny makety.

„Můžu se zeptat, synku?“

Měl jsem pocit, že se Anastasia chvěje.

Volodá se postavil, šel k Anastasii a lehce se poklonil:

„Rád tě slyším, maminko.“

„Našel jsi novou definici pojmu „dům“?“

„Snažil jsem se ji hledat a rozhodl jsem se, že člověk má stavět dům pro sebe a zároveň i pro svůj pozemek, pak budou nerozlučně spojeni a celiství ve svém prostoru.“

„Pověz mi, Volodó, o své maketě a o úloze statku. Pověz mi vše do detailů.“

„Dobře, maminko.“

A syn začal vyprávět. Jeho vyprávění jako by oživovalo na maketě symbolická označení neobvyklého rodového statku.

„Toto je vchod do domu, maminko,“ ukázal Volodá na otvor ve stěně. „Není ze strany cesty, ale ze strany lesa.“

„Chceš říct, že je to vchod na území rodového statku,“ upřesnila Anastasia.

„Celý rodový statek je domem,“ odpověděl Volodá, „proto jsem se rozhodl pojmenovat tento otvor vchodem do domu. A člověk by si měl očistit nohy před vchodem, pokud se na ně něco nalepilo. Pokud jsou nohy čisté, je třeba to udělat pomyslně.“

Tato stěna,“ Volodá ukázal na skleník po obvodu pozemku, „je živá stěna domu. Její větší část tvoří dočasná stavba, která bude napomáhat rychlejší tvorbě úrodné vrstvy půdy. Tatínek si přál, aby to bylo co nejrychleji. Tato stěna je z hlíny, kterou budou prohřívát sluneční paprsky mířící seshora přes sklo nebo fólii, o nichž mluvil tatínek. Přes den se stěna bude zahřívát a v noci, když je chladněji, bude odevzdávat své teplo všemu, co roste uvnitř.“

Uvnitř této stěny jsou místnosti, v nichž se bude ukládat zahradnické nářadí a různé pomůcky, potřebné pro člověka. A v této místnosti, maminko,“ Volodá ukázal na ovál, jenž vystupoval z obvodu pozemku, „člověk může spát a přijímat potravu v zimě.“

Dále je úsek, kde se ukládá dříví. V rozích živé stěny, která hraničí s lesem, jsou různá domácí zvířata: slepice, labuť, koza, koník, ježek, pávi a holubi. Jejich

příbytek má dva východy. Jeden - směrem k lesu, druhý - k prostoru domu. Tatínek říká, že často musí odjíždět a není, kdo by se staral o zvířata. Myslí si, že člověk by si neměl pořizovat zvířata, pokud nemá možnost jim věnovat dostatečnou pozornost a včas je krmit. Avšak já si myslím, že by zvířata neměla být závislá na člověku, co se týče potravy. Je to pro ně ponižující. Člověk by měl vytvořit pro oblíbená zvířata pohodlný prostor, aby se dokázala stravovat samostatně k člověku mohla přijít tehdy, když je potřebuje. Kolem našeho palouku žije mnoho zvířat, ale my je nemusíme krmit, naopak, ona nám mohou ochotně přinášet potravu. Předpokládám, že podobné podmínky lze vytvořit i pro zvířata na rodovém statku, obzvlášť jestli sousedí s lesem."

„Možná," zádumčivě pronesla Anastasia a dál kladla synovi otázky. „Volodó, nač jsou ty dva domečky s malými okénky v rozích ze strany cesty ?"

„Tento projekt jsem dělal pro tátu. Víím, že jeho nejlepší vzpomínky z dětství jsou spojeny s dobou, kdy jako malý chlapec žil u svého dědečka a babičky v hliněné bílené chatce pokryté slámou. Postavil jsem stěny tohoto vesnického domku. Myslím, že bude velmi dobře, když na tátově statku budou i jiné prvky z jeho života, které vyvolávají příjemné vzpomínky."

Rychle jsem zamířil svůj pohled na rohy na opačné straně makety. Začal jsem si je prohlížet a poznal jsem domek svého dětství. Bílený ukrajinský domek, pokrytý slámou, s oknem a dveřmi a starou lavičkou u vchodu. Chtěl jsem se vrhnout k synovi a obejmout ho, avšak příjemné pocity mě opět přemohly a já jsem se nedokázal pohnout, jen jsem řekl:

„Děkuji ti, synku. Vše se velmi podobá domku z mého dětství - i okno s lavičkou, i dveře."

„Dveře tvého domu se otvírají, tatínku. Když je otevřeš, hned se octneš v prostoru svého statku a projdeš se jím, kam budeš chtít."

A ještě jsem, tatínku, umístil na pozemku různé rostliny, z kterých jsem vytvořil potřebné znaky.

Ve skleníku, tatínku, můžeš pěstovat vše, co rád jíš na jaře a v létě, ale bylo by velmi dobré, kdybys kromě svého oblíbeného ovoce a zeleniny zřídil ve vzdálenosti nejméně jedenáct metrů záhonky s minimálním průměrem devadesát centimetrů a zasadil tam rybíz, maliny atd. Z každé strany pozemku by bylo vhodné zasadit sazenice cedrů, byliny a květiny přinesené z hloubi tajgy."

„Pro lidi to bude moc těžké, Volodó. Já to třeba dokážu, ale chtěl jsem, aby tato varianta byla dostupná pro mnohé jiné lidi, kteří vytváří své rodové statky. Mnozí z nich nedokážou získat rostliny z hloubky sibiřské tajgy."

V tajze nejsou cesty, není možno tu použít dopravní prostředky, v rukou toho moc člověk neodnese, a pak je tu ještě velká vzdálenost. To vše potřebuje nemalé finanční výdaje. Nakonec rostliny, dovezené ze Sibiře, budou mnohem dražší než ty, které se pěstují ve školkách. Navíc nerozumím, proč je třeba brát rostliny z hloubky tajgy, jestli je lze vykopat v lese poblíž osady anebo je koupit ze školky ?"

„Ale to budou různé rostliny, tatínku. Přece jsi sám říkal, že například houba ryzec peprný, která roste tady a je možno ji konzumovat za syrová, a stejná houba, jež roste v tom regionu Ruska, kterému říkáš centrální pásmo, se značně liší."

Ve svých knížkách jsi psal, že o tom mluví také vědci, například akademik Pallas."

„Řekni mi, Volodě, chuťový rozdíl je hlavní příčinou, proč je potřeba vytvářet záhonky s rostlinami z hloubky tajgy ?"

„Není, tatínku. Rostliny z tajgy nepřijímají antirozumné informace toho světa, v kterém musíš žít. Pokud budou vysázeny po obvodu pozemku, nedovolí jim proniknout na území statku. Místní rostliny, které jsou typické pro váš kraj, si z velké části zvykly na tyto informace a budou je pouštět do tvého prostoru.

Obzvláště slabými ochránci před negativními informacemi jsou ty rostliny, které nedávají semena."

„Znám takové rostliny. Říká se jim geneticky modifikované."

„Důležité je, tatínku, aby statek nevypouštěl na své území nepotřebné agresivní informace, když tě přenesou na jiné místo."

Nerozuměl jsem tomu, co řekl syn, a proto jsem se zeptal:

„Na jaké jiné místo ? Jak mě může přenést ?"

Volodě nestihl odpovědět, protože začala mluvit Anastasia, která s námahou skrývala své rozechvění:

„Velmi dobře jsi to vymyslel, synku, je moc důležité zkoncentrovat na statku pozitivní emoce. A také očistit nohy, když na něj vcházíš, aby tam neproniklo nic negativního."

(2 5 8 .)

HOŘÍCÍ KREV PRARODIČŮ

Anastasia mě vzala za ruku. Pocítil jsem příjemné teplo její něžné dlaně. Zároveň jsem pocítil, jak silně se chvěje, a podíval jsem se jí do tváře. Anastasia se dívala na prostředek makety statku. Také jsem se podíval tím směrem, ale nevšiml jsem si ničeho zvláštního. Leda že by ji zaujaly bílé kolíčky nastrkané uprostřed makety. Anastasia se opět zeptala:

„Řekni mi, synku, co znamená bílý kruh uprostřed statku ?"

„Označuje malý kulatý skleník," začal jsem vysvětlovat místo syna. „Domluvili jsme se s Volodě, že bílé kolíčky znamenají nějaký průhledný materiál, například sklo, polykarbonát nebo fólii. Dlouho jsme nevěděli, kam máme umístit skleník. S ničím neladil. Avšak teď, když máme skleník po celém obvodu statku, se mi tento nápad líbí. Malinký kulatý skleník velmi dobře ladí s celým obvodem statku."

„Mám dojem, že to není skleník, Vladimíre," se stálým chvěním zašeptala Anastasia.

Volodě ji uslyšel a klidně řekl:

„Maminka má pravdu, bílé kolíčky uprostřed statku neoznačují skleník."

„V tom případě co znamenají ?" zeptal jsem se syna.

„Uprostřed statku, tatínku, jsem umístil kruh zrcadlové vody."

„Zrcadlo ?"

„Je možné to tak definovat. Zrcadlo se zrcadlovou vodou," s klidem odpověděl Volod'á.

„Nu což, je to celkem originální. Uprostřed statku na menším vyvýšení je kulaté zrcadlo. Budou se v něm odrážet oblaka, slunce, se zalíbením se v něm bude zhlížet měsíc. Díky němu po celém statku budou blikat prasátka. Nic podobného jsem neviděl v žádném krajinářském designu, třebaže jsem jich viděl mnoho. Je to velmi originální."

„Kolem zrcadla jsou červené lístečky, co znamenají, Volod'ó ?"

„To hoří oheň, maminko."

„Z čeho vznikne ?"

„Z ropy a plynu, maminko."

Po této odpovědi Anastasia trochu silněji stiskla mou ruku a opět se zeptala:

„Dovolili ti, abys zapálil jejich krev, Volod'ó ?"

„Ano, duše našich prarodičů mi dovolily zapálit jejich pozemskou krev, maminko. Pokud by si to nepřály, nevymyslel bych to, co jsem vymyslel."

„Co kdybyste přestali vyrušovat člověka," najednou zazněl dědečkův hlas, v němž také bylo cítit rozechvění. „Přece jsi nedokončil maketu statku, Volod'ó."

„Máš pravdu, dědečku."

„Tak to v klidu dokonči, ať tě nikdo nevyrušuje."

„Ano, Volod'ó, my se zatím vzdáme," dodala Anastasia a odvedla mě stranou od neobvyklého projektu statku. Když se posadila u kmenu velkého cedru, zeptal jsem se:

„Anastasio, mám pocit, že se z nějakého důvodu chvěješ, mám pravdu ?"

„Ano, Vladimíre, chvěji se. Mnohé z toho, co dělá náš syn, na Zemi neexistuje, nejsou o tom informace ani ve vesmíru. To, co vytvořil uprostřed statku, jsi nazval krásným a originálním. Ale jeho výtvar necharakterizují jen tato slova. Konstrukce, o níž mluvil Volod'á, je součástí přístroje, biologického mechanismu nevídané síly. Cítím to, avšak nedokážu zvolit vhodná slova, abych ho popsala. Možná že podobné slovo zatím neexistuje. O možnostech takového zařízení se lze jen dohadovat. Ale nespěchej na mě, prosím, Vladimíre, chci si to uvědomit postupně."

(2 5 9 .)

DAR OD PRVNÍ POZEMSKÉ CIVILIZACE

„Předpokládám, že všechny jednotlivé detaily statku představují součástky jednoho celku. Možná že podobný statek je zatím nepoznaný biologický přístroj nebo mechanismus, nebo ještě něco jiného. Je třeba přemýšlet a rozluštit to. Podlouhlý ovál na tvém pozemku je obehnaný náspem ze zeminy s hliněnými kraji. Je pokrytý nějakým průhledným materiálem. Uvnitř jsou různé rostliny, mají nějaký význam."

„Volodě říkal, že tam mohou být obyčejné rostliny, například zelenina, koření. Zkrátka vše, co člověk používá k jídlu. Avšak záhonky o průměru devadesát centimetrů je třeba udělat s mezerou alespoň jedenácti metrů. Na těchto záhoncích by se měly vysázet rostliny z hloubky tajgy, protože ony nepropouští informace antirozumu. Tak to říkal.“

„Ano. Tedy obvod pozemku je jako ochranný obal.“

„Co chrání?“

„Vše, co je uvnitř. Skleník, umístěný po obvodu pozemku, do něhož jsou vestavěny všechny potřebné místnosti pro člověka a hospodářské účely, vypadá krásně a racionálně.“

Za několik let průhledná kupole nebude potřebná. Důležité je to, co pod ní zesílí. Náš syn sledoval nějaký neobvyklý cíl. Ohradil prostor statku před škodlivým vlivem antisvěta, antirozumu, nejmocnějším plotem, jaký jen bylo možno si představit. Nejdůležitějšími v tomto plotě nejsou hliněné stěny a průhledná kupole, ale rostliny uvnitř těchto stěn. Samy o sobě budou blahodárně působit na tvou psychiku, pomohou ti vyvážit vnitřní protiklady.“

„Jakým způsobem mi mohou pomoci vyvážit protiklady? Je to nějaká mystika nebo magie.“

„Žádná mystika či magie tady není, Vladimíre. Spíš je to věda, které říkáte psychologie. Představ si, že přijíždíš ke svému statku, zdaleka vidíš bílé stěny domku z tvého dětství a to v tobě ihned vyvolává pozitivní emoce. Potom vyjdeš z auta a očistiš si nohy, ještě jednou se v duchu očišťuješ od negativních informací. Před tebou se otvírají vrata a tvůj pohled obejmě velkolepý prostor rodového statku, který nikdy nepřestaneš obdivovat. Na rozdíl od umělého obrazu bude vždy jiný. Rozkvetou nové květy na záhoncích a stromech a nová hra světla nebo pohyb kvítků způsobený vánkem tě pokaždé okouzlí. Pak se budeš chtít podívat, co se odehrává uvnitř ohrady a vejdeš do ní. Překrásná živá rozmanitost a étery tě zcela odpoutají od negativních informací antisvěta.“

„Ano, skutečně je to skvělé. Statek bude také plnit roli psychologa, dokonce toho nejlepšího. Máš pravdu, Anastasie, když se dokonce po tří až čtyřdenní nepřítomnosti vracím do svého domu za městem, vždy se se zájmem dívám, jaké změny proběhly na zahradě, na záhoncích a ve skleníku.“

Ale statek, o němž mluvíš, nejde porovnat s domem za městem, jeho blahodárný vliv je samozřejmě mnohem účinnější. Jen samotný pták na břehu rybníka je něco neuvěřitelného. A přitom to vše začalo obyčejnou parní lázní a skončilo velkolepou a funkční sochou. Teď již vím, že také bude mít velký psychický vliv.“

„Samozřejmě že bude. Jen co překročíš práh domu, pták tě bude vítat. A také tehdy, když v něm rozděláš oheň a vejdeš do něj, aby sis ohřál tělo i duši.“

„Řekni mi, Anastasie, proč jsi tak zbystrila pozornost nebo ses polekala, když ti Volodě začal vyprávět o zrcadlové konstrukci uprostřed statku?“

„Stěny bílého domku z tvého dětství, skleník po obvodu s živými organizmy uvnitř, pták s hořícím srdcem, jenž usiluje o to, aby odnesl člověka do nebe... Možná že je dokonalejší podobou než... Zrcadlo uprostřed pozemku, které odráží nebeská tělesa.“

Anastasia se postavila a začala zřetelně pronášet slova, jak to vždy dělala, když mluvila o něčem závažném:

„Nás syn, Vladimíre, vytvořil maketu... Vytvořil biologickou meziplanetární loď.“

„Cože ?? ?“ žasl jsem. „Jsi si tím jistá ?“

„Ano, jsem si tím jistá. Možná by bylo vhodné to pojmenovat nějakým jiným slovem, avšak zatím jej nenacházím. Jsem však přesvědčená, že funkční předurčení toho, co jsme viděli, je teleportace prostoru společně s lidmi, kteří se v něm nachází.“

Člověk, který si založí rodový statek s použitím prvků tohoto projektu, bezpochyby dokáže vybudovat svůj svět na jiné planetě. A tento svět bude překrásný.

Uprostřed statku je umístěna část přístroje, s jehož pomocí je možno psychoteleportovat neboli přemísťovat prostor se vším jeho obsahem na jinou planetu či do jiných světů. Část... A kde je... Již tomu rozumím, Vladimíre. Před námi je maketa překrásného rodového statku a zároveň i maketa dokonalé meziplanetární lodi. Je schopna se přemísťovat rychlostí myslí. Za pouhý okamžik dosáhne Měsíce, Marsu nebo Jupiteru.

Vzdálenost pro ni nemá význam. Vzdálenost jednoho metru a vzdálenost milionů světelných let překonává za stejný časový úsek. Dokáže přenést lidi na jakoukoliv planetu sluneční soustavy i za její hranice.“

„Ale, Anastasie, vědci dokázali, že na jiných planetách, přinejmenším na těch bližších, život neexistuje.“

„Přece jsem řekla, Vladimíre, psycho teleportovat prostor s celým jeho obsahem včetně okolního prostoru a všeho, co v něm žije. Jinými slovy tento statek může být přemístěn, přesněji zkopírován a umístěn na jiné planetě.“

„A lidé, kteří žijí na statku, se také přemístí na jinou planetu ?“

„Ano, pokud se budou nacházet na statku v okamžiku jeho teleportace.“

„Ale pokud na jiné planetě není úrodná půda, je tam horko kolem tří set stupňů nebo chlad do minus sta stupňů ?“

„Když se teleportuje prostor, na planetě proběhne něco jako exploze, jejímž následkem je zajištění existence nového prostoru.“

(2 6 0 .)

TELEPORTACE PROSTORU

„Jsou to neuvěřitelné informace, Anastasie. Dokonce se těžko věří tomu, že člověk vlastní podobné schopnosti. Možná že se ve svých předpokladech mýlíš ?“

„To již nejsou předpoklady, Vladimíre, a já se ani trochu nemýlím. Dříve tyto informace ve vesmíru nebyly. Teď se objevily. Ale důležité je, že tyto informace přijímá i částička první lidské civilizace, která je ve mně a v tobě, stejně jako v každém člověku.“

„Víš, Anastasie, až teď si začínám uvědomovat, jak ohromná jsou tři slova z vesmírného zákona: ZDOKONALOVAT ŽIVOTNÍ PROSTOR. Zdá se, že člověk může zdokonalovat prostor do takové míry, že se stane bohem. Přece když

se přemístí na neobydlenou planetu, začne tam tvořit život podobně Bohu na Zemi."

„Bohem se člověk nikdy nestane, Vladimíre. Každý člověk je Božím synem nebo dcerou. A Bůh jako stvořitel a rodič chtěl, aby děti byly dokonalejší než on, a také budou, určitě budou ! Když v sobě vyváží antirozum a Rozum."

„Právě toto je skutečný vědecký pokrok. Otevře pro lidstvo novou éru," zazněl hlas dědečka, který se k nám nenápadně přiblížil.

Anastasia se postavila. Její dědeček, šedivější stařec, avšak se vzpřímenou postavou, stál opřený o hůl a zádumčivě se díval na břeh jezera.

„Mluvíš o Volodově projektu, dědečku ?" zeptala se Anastasia.

„K čemu jsou řeči, když přichází prozření. Učení mesiášů a uznávaných vědců se proměnilo v nesmyslné žvatlání. Ukázal možnosti lidí, žijících na Zemi. Vytvořil nový obraz člověka. Nebo vrátil toho, jenž se nazýval Božím synem. Schopného, stejně jako Bůh, tvořit na neobydlených planetách život překrásnější, než je pozemský."

„Něčemu podobnému není snadné uvěřit," namítl jsem dědečkovi.

„A ať si někdo nevěří, co tím získá ? Co mu dá nevíra ve svou vlastní moc ? Narození ? Ano ! Ale nač, když po něm následuje nesmyslný život a smrt ? A vzápětí vzniká nová otázka: proč se vůbec narodil ?

Během milionů let vzniklo mnoho učení. A v každém se stále mluví o tom, aby lidstvo očekávalo něco od někoho. A tak také čekalo, s uvězněnou myslí a rozumem. Nezamýšlelo se, proč a nač Vesmír rozsvěcuje hvězdy nad člověkem ?"

„A co teď ? Náš syn se stane prorokem ?" s hořkostí pronesla Anastasia. „Bude pro něj těžké odolat pýše. Navíc antirozum se jej vrhne hledat."

Všichni jsme ztichli a z nějakého důvodu jsme se současně podívali směrem k maketě. Jistou a zároveň klidnou chůzí k nám kráčel Volodě. V náručí držel Nastěnku. Objímala ho kolem krku a tiskla se tvářičkou k jeho tváři. Několik kroků před námi se zastavil, postavil Nastěnku na zem, poklonil se všem a začal mluvit:

„Nedělej si starosti, maminko, vím, že když se stanu prorokem, lidé na mě nasměrují své myšlenky s nadějí. A tedy zcela nenasměrují svou mysl na tvoření."

„Co ses rozhodl udělat, Volodě ?" zeptala se Anastasia.

„Musím jít. V lidském davu se rozplynu jako nevýznamný."

Po těchto slovech se Volodě podíval každému z nás do očí. Mou hlavou proběhla myšlenka, že se chystá odejít navždy. A když se díval na mě, řekl jsem:

„Děkuji ti, synku, za neobyčejný, zázračný projekt rodového statku. Bude nejlepším dárkem k mým šedesátinám. A celkově nejlepším dárkem za prožitých šedesát let."

„Tatínku, to není dárek jen pro tebe. Daruji jej všem tvým čtenářům. Ať si z něj převezmou vše, co si budou přát."

„Budiž pro všechny. Tedy i pro mě."

„Tobě, tatínku, chci věnovat zvláštní dárek."

Při těchto slovech Volodá sáhl rukou za košili, něco si tam vzal a natáhl ke mně ruku. Díval jsem se, jak pomalu a opatrně rozevívá prsty a odhaluje svůj dárek. Ale když rozevřel svou dlaň, nic jsem tam nespatriil. Podíval jsem se na dědečka, pak na Anastasii ve snaze s jejich pomocí porozumět, co znamená synovo gesto a jak mám na něj reagovat. Avšak oni mlčeli.

„Vezmi si, tatínku, můj dárek pro tebe,“ zopakoval Volodá.

Stál jsem a nerozuměl jsem, jak si mohu vzít to, co nevidím. Najednou ke mně přišla Nastěnka, vzala mou ruku a vedla mě směrem k Volodovi. Přistoupil jsem k synovi a natáhl jsem k němu svou ruku. Volodá velmi opatrně položil do mé dlaně něco neviditelného.

To neviditelné pulzovalo a jemně zahřívalo ruku. Sevřel jsem prsty a vložil jsem dárek pod svou košili. Celé mé tělo zaplavilo něžné a neobyčejné teplo.

„Bude žít ve tvém domě, tatínku, a když postavíš živou ohradu svého statku, požádej je, aby zaplnilo prostor.“

Volodá se všem hluboce poklonil, otočil se a jistým krokem se začal vzdalovat. Pak za keři najednou zmizel nebo se rozptýlil v prostoru. Stáli jsme všichni jako začarovaní, i když se díval každému do očí, i když odcházel. Mlčky jsme se dívali za ním, pale jsem řekl:

„Anastasio, mám pocit, že náš syn nás opustil navždy.“

Když jsem neslyšel žádnou odpověď, otočil jsem se k Anastasii. Dívala se směrem za synem a její tělo se chvělo. Ze spodního rtu jí tenoučkým pramínkem stékala krev. Kousla se do rtu, aby nezakřičela. A já jsem pochopil, že antirozum bude pronásledovat syna, stejně jako Anastasii a mě. Viděl jsem, jak Anastasia stiskla pěsti. Tajga znehybněla. V prostoru se objevil nějaký neznámý zvuk, jenž se podobal dunění něčeho velkého. Měl jsem pocit, že obrovský prostor se stlačuje, a když se uvolní, smete vše z povrchu zemského.

Jednou jsem již byl svědkem podobného jevu, když jsem ztratil vědomí po snaze ovládnout Anastasii proti její vůli. A také když jsem ji chtěl uhodit klackem za to, že nesouhlasila odevzdat mi syna na výchovu. Pokaždé, když se toto hučení blížilo, Anastasia zvedla ruku nahoru, jako by někomu mávala a vše se zklidnilo, aniž by se ten zvuk objevil. Ale tentokrát stále narůstal a ona ruku nezvedala. Také jsem nechtěl, aby ji zvedla, naopak jsem chtěl, aby tato neznámá a mocná síla zahřměla a smetla ze země všechnu nahromaděnou špínu.

Avšak Anastasia zvedla ruku. Prostor se začal uklidňovat.

Před odchodem z tajgy jsem ještě jednou přišel na břeh jezera. Stál jsem sám a díval jsem se na maketu statku, kterou vytvořil syn, představoval jsem si ji ve skutečnosti, na svém pozemku zatím porostlém plevellem. Přijíždím autem ke statku. Vidím dvě bílé stěny s okénky z mého šťastného dětství. Automaticky se přede mnou otvírají vrata a já se dostávám do živého obrazu vnitřní výzdoby a přijíždím ke vchodu do domu. Počkat ! Co to dělám ?

Rachotícím autem jedu po celé té velkoleposti ! Svým domovem ! Zpátky !

Zastavuji auto před statkem. Otvírám vrata, otírám si boty ve snaze očistit z podrážek špínu jiného světa. Pak sundávám boty, nechávám je u vchodu a jdu bosky svým překrásným světem k rybníku, kde plavou labutě. Vedle mě běží pes

a kočka. Kousek dál za rohem na pozdrav kokrhá kohout a z jiného rohu mečí koza. U rybníka na písku mí vnuci a pravníci vytváří makety svých rodových statků. A milovaná žena s nevadnoucí krásou vychází ze zahrady, usmívá se na mě a pozdravně mává svou rukou.

Když se setmí a na nebi se začnou objevovat hvězdy, rozsvítí se radostným světlem všechna okna oválné místnosti. Zazáří lampy ve skleníku a ukážou hvězdám živou velkolepost, která v něm roste. A hvězdy si pomyslí: „Tam na zemi neobyčejně září malinký bod o velikosti pouhého hektaru, ale toto záření nás obdaruje láskou.“ Hvězdy ještě nevědí, že vbrzku podobných bodů na Zemi bude stále víc a víc. A celá Země zazáří blahodárným světlem, jež polaská vesmírné prostory.

Pevně jsem se rozhodl, že proměním maketu, kterou vytvořil můj syn, ve skutečnost. A možná je dobře, že jsem dostal hektar s neúrodnou půdou a vodou, která se na jaře dlouho udržuje na povrchu. Udělám tuto půdu úrodnou, aby na ní kvetly stromy a květiny. Zdokonalím na tomto místě životní prostor.

(2 6 1 .)

D O P I S S Y N O V I

Bud' zdrav, Volod'.

Nevím, kde teď jsi, proto jsem se rozhodl ti napsat dopis prostřednictvím knihy. Občas ti píšu dopisy, avšak nevím, kam je mám poslat. Pokud je zveřejním v knize, myslím, že si je přečteš. Kniha se rozšiřuje v mnohých zemích, sama nachází svého čtenáře, jako by byla živá, možná že najde i tebe.

V září roku 2009 jsem začal stavět rodový statek podle tvého projektu. Nevím, kdo v něm bude žít. Možná to budeš ty nebo Nastěnka, až vyrostete. Brzy by měla přijít doba, kdy podobným lidem jako vy nebudou překážet představitelé antirozumu. Možná že tady budou chtít bydlet mé vnučky nebo pravnučky. Přišel okamžik, kdy jsem pocítil naléhavou nutnost vtělit do skutečnosti to, co jsi vyprojektoval.

Celý svůj hektar jsem zoral a zasel ozimým žitem. Zrní jsem házel vlastnoručně a pomáhali mi i sousedé. Bagrem jsem udělal po celém obvodu násep jeden metr vysoký a metr a půl široký. Udělat stěny z hlíny letos nestihnu, začaly deště a je chladno. Budu je stavět na jaře. Ale i tím, co jsem letos udělal, se již můj pozemek proměnil. Jako jediný je obehnaný valem ze zeminy a místo plevelu tam vzešlo žito. Dokonce mám pocit, že trochu vyniká nad ostatními pozemky.

Ještě letos jsem stihl vyrýt rybník o průměru kolem třiceti metrů, na jaře jej bude zaplňovat voda.

Také jsem nakoupil sazenice různých ovocných stromů. Zatím jsem je zasadil na pozemku u svého domu za městem. Příští podzim je plánuji převézt na statek.

V zimě budu muset vyřešit, jak by se měl vyrobit tvůj ohnivý pták. Vymodelovat jej z hlíny nebude obzvlášť složité, ale jak jej potom vypálit, aby jej nezničil déšť? Nejenže je kolem tří metrů vysoký, ale ještě rozpětí křídel dosahuje dvanácti metrů. Napadlo mě, že je třeba ohnivého ptáka vymodelovat z hlíny, pak rozřezat na části a vypálit je v továrně. Potom na statku je znovu spojit. Nebo nejdřív udělat z cihel výztuž a pak na ni nanést hlínu.

Ukazoval jsem svým přátelům tvůj výtvar, kreslil jsem jim jednoduše kapsli z hlíny a ohněm uvnitř, vysvětloval, jak je možno se v ní ohřívat, léčit se nebo jednoduše sedět s přáteli venku před ohněm, jako u krbu v místnosti. Také si chtějí postavit něco podobného. Můžeš si představit, jak budou nadšení, když se dozvědí, že to není jen kapsle, v níž se je možno léčit a prohřívat tělo, ale také krásný pták s hořícím srdcem uvnitř.

Jak jsi dokázal stvořit tento zázrak ?

Anastasia předpokládá, že ti pomáhají lidé první civilizace. Pokud je to pravda, proč by nemohli pomoci všem, kteří začali budovat rodové statky ? Ostatně, pokud jsi svůj projekt daroval všem čtenářům, dá se říct, že lidé první civilizace pomohli všem.

Anastasia ještě říkala, že tvůj projekt rodového statku je zároveň projektem biologické meziplanetární lodě, kterou lze řídit lidskou myslí, a že zrcadlo uprostřed pozemku je jako navigace a startovací tlačítka zároveň. Je to ohromné a krásné poslání pro lidstvo od civilizace, kterou dnešní člověk nezná. Jestli je na jiné planetě nebo v jiné rovině, není důležité. Začala komunikovat se současnými lidmi také materiálním jazykem. A dnešní společnost stojí na prahu obrovských a překrásných změn.

Tehdy, když o tom Anastasia mluvila, jsem ještě zcela necítil významnost jejích slov. Ale potom jsem přemýšlel a došel jsem k názoru, že má naprostou pravdu. Víš, Volodě, ve společnosti se mnoho mluví o neidentifikovaných létajících objektech, o vetřelcích z jiných planet, existuje mnoho všemožných traktátů, které napsali rádoby velcí učitelé, ale kde je konkrétní výsledek těchto mouder ?

Ve světě se nic nemění, lidé dál kráčí cestou, jež vede ke smutnému konci. Dokonce jsem si představil následující obraz.

Lidé jdou po cestě a na jejím okraji vidí zvláště oblečenou bytost, která křičí:

„Jsem vetřelec, jsem vetřelec, představitel mocných sil !“

„No a co ?“ říkají mu lidé. „Co tě přivádí ? Pokud jsi představitel mocných sil, zachraň Zem před narkomanií, prostitucí, před válkami a nemocemi.“

„Vy mi nerozumíte, jsem vetřelec.“

Ale nezaujal lidi, jen jeden člověk k němu přistoupil a řekl:

„Pokud jsi tak všemocný, snad pro tebe nebude těžké mi dát sto rublů na láhev vodky ?“

Ale ten mu odpověděl.

„Jsem mocný vetřelec, máte mě poslouchat, poskytnout mi přístřeší, nakrmit mě a projevovat mi úctu.“

Přibližně takový je podtext všech „vetřelců“, kteří přicházeli na zem.

Avšak co se týče tvého projektu, Volodě, tady je všechno jinak.

Nic jsi pro sebe nepožadoval, jednoduše jsi nabídl: „Dívejte se, lidé, pokud se vám to líbí, berte si to a buďte šťastní.“

Když jsi odešel, Volodě, maminka se dlouho pozorně dívala na tvou maketu statku. Až potom pochopila, že existuje těsné vzájemné spojení jednotlivých částí, detailů

a že všechny společně nepředstavují nic jiného než meziplanetární biologický přístroj, který je schopný v jednom okamžiku přemístit člověka společně s jeho životním prostorem na jakoukoliv planetu.

Po obvodu statku je vytvořen velmi pevný biologický obal tohoto přístroje. Ohnivý pták je naprogramován na likvidaci virů. Vnitřní rozmístění rostlin a jejich rozmanitost vypovídá o dokonalém zajištění života všech, kteří budou žít uvnitř tohoto přístroje. Předmět se zrcadlovou vodou není nic jiného, než startovací tlačítko, které spouští biologický program.

Pohybový mechanismus tohoto přístroje vlastní nepřekonatelnou energetickou sílu, kterou nelze definovat jako rychlost pohybu, jelikož se zakládá na lidské myslí. Má Anastasia pravdu ?

Ještě máma říkala, že všechny technokratické vynálezy mají biologickou analogii nebo spíš naopak, a že ty biologické jsou mnohem dokonalejší. A já s přáteli, na základě úspěchů v poznání kosmu a v oblasti počítačové technologie, se pokoušíme určit význam jednotlivých detailů tvého projektu. Myslím si, že čtenáři, jež jsou zkušení v programování, mnohem víc pochopí tvé dílo.

Avšak přivádí mě do rozpaků jedna věc, Volodó. Obvod je obalem. Ohnivý pták - očišťujícím antivirovým programem. Zrcadlo s pochodněmi uprostřed statku plní úlohu startovacího tlačítka. Já to udělám, možná že i někdo jiný. Ale návod, jak to vše používat, není. Ke všem přístrojům se vždy přikládá návod, aby je člověk nezničil anebo si neuškodil. My tady máme složitou biologickou techniku, ale bez instrukce. Člověk třeba nechtěně něco provede se startovacím tlačítkem a jeho rodina se vzbudí na jiné planetě, aniž by si to přála. Když se budou chtít vrátit, nebudou vědět jak.

Koupil jsem osmihranné zrcadlo a pochodně. Večer jsem na svém pozemku za městem položil toto zrcadlo na zem a zapálil jsem pochodně, bylo to velmi krásné. Avšak myslím si, že je nebezpečné dělat to v zahradě na podzim. Když jsem zrcadlo polil vodou, měl jsem pocit, že se probouzejí stromy. Což na podzim není dobré.

Je mi líto, že jsme neměli možnost pohovořit déle, Volodó, abych se tě zeptal na předurčení tohoto přístroje, nač je a jak jej používat. Možná že to dokážou rozluštit čtenáři anebo já to pochopím později, až jej umístím na svém pozemku.

A ještě, Volodó, mám problém. Potřebuji vytvořit srozumitelné a lakonické oslovení mocných tohoto světa v různých zemích. Cílem oslovení je výzva pro každého z nich, aby dle možnosti podnikli určité kroky na zdokonalení životního prostoru na Zemi. Vymýšlel jsem různé varianty tohoto dopisu, ale stále jsem měl pocit, že to může být jednodušší, kratší a přesvědčivější. Uvádím tady poslední variantu, možná že je nejvhodnější. Co myslíš ?

Výzva Pánové, napsal jsem řadu knih, jež spojuje název „Zvonící cedry Ruska“. Mnozí čtenáři těchto knih, lidé různého věku, národnosti, různého náboženství a postavení ve společnosti, si pořizují pro své rodiny hektar půdy, na němž zakládají své rodové statky. Jsou mezi nimi kandidáti a doktoři věd a také obyčejní zaměstnanci. Většina z nich má vysokoškolské vzdělání a solidní životní zkušenosti. Každá rodina jednotlivě a všechny společně vytváří ve všech směrech nejvíce přijatelnější životní prostor pro sebe, pro své děti a budoucí generace. V Rusku a v zemích blízkého zahraničí bez jakékoliv pomoci ze strany státu založili

tito lidé více než sto padesát rodových osad, jež tvoří rodové statky. Jsou mezi nimi velké osady, jež čítají kolem tří set rodin, a také malé, vytvořené deseti až patnácti rodinami.

Kolik rodin spojených do malých skupin nebo jednotlivě, podniká podobné kroky v jiných zemích, kde se vydávají mé knihy, nevím. Avšak vím, že existují a že jejich počet stále roste.

Pánové, ve světě se hojně debatuje o nutnosti zlepšit ekologickou situaci na Zemi. V některých oblastech situace získala status kritické a hrozí tam planetární katastrofa. Ne jeden rok probíhají konference a sympozia na úrovni vlád různých států, OSN a občanských sdružení. Kde však je alespoň nějaký viditelný výsledek, pánové? Ekologie Země se stále zhoršuje.

Pouze lidé, zakladatelé rodových statků, podnikají skutečné kroky směřované na zlepšení životního prostoru pro člověka.

Pánové, nežádám vás, abyste hodnotili klady a zápory mých knih nebo mé osobní nedostatky.

Žádám vás, abyste z pozice racionality analyzovali samotnou myšlenku. A pokud na základě současné vědy nedokážete vytvořit nic efektivnějšího, tak si tuto myšlenku uvědomte a přijměte ji.

Ke komu konkrétně se mám obrátit s tímto dopisem, nevím.

Ještě jsem se chtěl dotknout jedné velmi vážné otázky. Často na ni myslím a snažím se najít východisko. Jde o to, Volodě, že s tvým vztahem k životu a chápáním podstaty bytí bude pro tebe těžké si najít nevěstu, dívku, která by ti rozuměla.

Zřejmě již víš, že mnohá děvčata od dětství touží po tom, aby se stala herečkami, modelkami nebo se vdala za majetného muže, cestovala a měla služebnictvo. Pokud by ses zamiloval do podobné dívky, která nečetla mé knihy a nic neslyšela o rodových statcích, láska je přece nepředvídatelná, nesnaž se jí hned vyprávět o statku nepochopí to. Ale až zařídím svůj pozemek podle tvého projektu, přivez tuto dívku a ukaž jí statek. Když se k němu přiblížíte, řekni své dívce, že je tvůj a vejděte do něj. Dveřmi bílého domku. Klíč vždy bude na tom místě, na kterém jej nechávala babička. A ukaž jí vše, co tam bude.

Anastasia říkala, že v ženě, která vidí dokonalejší životní prostor, než ten, v kterém se nacházela dřív, se ihned probouzí přání porodit dítě a objevuje se přitažlivost k muži, jenž je spojený s tímto prostředím.

Pokud, Volodě, pocítíš u své dívky podobné přání, můžeš si být jistý, že tě bude milovat a její minulé nesmyslné zájmy ji opustí.

A další zajímavá otázka: člověk, jenž se přemístí společně s prostorem svého rodového statku na jinou planetu a založí tam život, se připodobňuje Bohu. Je to logické, protože na něj čeká tvoření nového světa na nové planetě. Jelikož je Božím synem, musí mít stejné schopnosti, jaké má On. Avšak nejen opakovat svého Otce, ale vytvářet dokonalejší prostor pro život. V tom případě do jaké míry by měl být dokonalý a překrásný pozemský životní prostor tohoto člověka - jeho rodový statek? Zřejmě ještě mnoho vynálezů čeká na lidi na cestě zdokonalení životního prostoru. Ale již teď hořím nedočkavostí vidět, jak božsky krásné budou ženy žijící v tomto prostoru, jak budou vypadat muži, kteří jich budou hodní.

Děkuji ti, synku, za dárek. Jsem si jist, že s jeho pomocí začne nová éra vývoje Země a člověka. Na pozadí perspektiv budoucnosti, jež se otevřely, vypadá velmi směšně to, čemu se po tisíciletí věnovali lidé, kteří zapomněli na to, kdo jsou.

Tvá sestřička Nastěnka, Volodó, často chodí ke tvé maketě a hraje si uvnitř ní. Máma mi vyprávěla o předchozím životě Nastěnky, v kterém se jmenovala Anasta.

Zatím je to všechno. Dopis vyšel poněkud dlouhý, avšak stejně jsem neřekl vše, co jsem chtěl. Opatruj se, Volodó.

S úctou, táta

Odpovědi autora na otázky čtenářů jež nezazněly na květnové konferenci r. 2003

(z konce 7. knihy 1. vydání – ve 2. vydání se již kap. níže neuvádí)

„Jednou z největších zátěží, kterou musí člověk snášet, jsou pocity viny a jiná břemena z minulosti. Existuje cesta, jak si sám sobě darovat klid ?“

„Pokud se člověk v minulosti provinil a teď žije jen tak, bez určitého cíle, vzniká pocit viny. Pokud se u něj objeví cíl, úkoly důstojné lidské existence, již za života vykupuje svá provinění a nebude mít pocit viny za minulost.“

„Anastasia se často zmiňuje o křesťanství. Její toto náboženství nejbližší ? Jak vnímá ostatní víry ?“

„Anastasia občas mluví o křesťanství, protože já jakoby patřím mezi křesťany. Ale ke všem náboženstvím má stejný vztah. Říká, že ani jedno z nich nelze zavrhouvat, jelikož je to naše minulost, a budoucnost se po krůčcích rodí z minulosti. Pokud budeme zavrhouvat být jen jednu z etap svého vývoje, přetrháme řetězec jdoucí od původních pramenů. Proto se nemá nic zavrhouvat.“

„Kolik dětí si může dovolit rodina, aby je uživila na jednom hektaru půdy ?“

„Myslím si, že při správném využití jednoho hektaru půdy lze uživit i deset lidí. Při nesprávném se neuživí ani dva.“

„Kde máme vzít takové množství pramenité vody, které by uspokojilo osady rodových statků ?“

„Všimněte si, jak velké stromy rostou v lese na jednom čtverečním metru. S člověkem je to stejné. Ten ale nežije na jednom čtverečním metru. Jde o celý hektar pro rodinu.“

Ve skutečnosti je v půdě velké množství vody. Je pravda, že se lidé snaží pít vodu, která je velice hluboko pod zemí, snaží se neužívat povrchovou vodu. Ale to je pouze proto, že půda je znečištěna. Pokud bude čistá, voda vystačí pro všechny. Není to tak dlouho, co jsem ji pil z řeky. Když jsem pořádal cesty na sever, pil jsem vodu z menších řek, které vtékaly do hlavních, a také z těch, co tečou tajgou. Proto se není třeba obávat, že voda nebude stačit.“

Za starodávných časů si to lidé zařizovali tak, že vodní pramen vytryskoval přímo v obydlí. Ve velké místnosti, kde se scházela celá rodina, do kašny vytryskoval pramen vody, a stejně tak přirozeně vytékal. A tak v domě stále byla voda."

„Ve své šesté knize s nadšením mluvíte o prezidentovi USA Georgi Bushovi. Změnil se váš názor (Anastasiin názor) na něj po válce v Iráku, kterou zahájil ?”

„V šesté knize se dotýkám pouze lásky prezidenta Bushe ke svému ranči. Mluvím o tom, že velice bohatý člověk, prezident velkého státu, jednoho z nejmocnějších ve světě, nejede do nějakých lázní, ale na svůj ranč. A hlavně hluboko uvnitř si myslí, že je to nejlepší místo na zemi, a proto tam zve své přátele, včetně prezidenta Ruska - Putina. V každém člověku je dobré i špatné, jenže my to nevidíme. Můžeme mluvit o Bushovi cokoliv, ale nelze zavrhnout tento jeho potenciál.

Navíc, ve své knize jsem psal, že pro ty, kteří řídí náš svět - žrecové, finanční magnáti, různé oligarchie - nejnebezpečnější je situace, kdy se vládce státu „vytrhává“ z umělého informačního pole. Bush to dokázal.

Nechci se dotýkat celkové politiky USA nebo prezidenta Bushe. Mluvím pouze o tom, že je člověk a má v sobě lásku k přírodě."

„Kdy bude k dispozici k prohlédnutí vzorový projekt rodového statku ?”

„Projekt rodového statku si má udělat každý sám, protože v žádném případě by neměl být typizovaný, jako nemají být stejné myšlenky, obrazy. Byla by to nuda. A navíc, člověk, jenž vytváří projekt statku, posílá své myšlenky ve věčnost. Pokud Anastasia nebo nějaký ústav udělají typizovaný projekt, lidé ho budou materializovat a tak posílat ve věčnost cizí myšlenku, ale ne svoji."

„Vladimíre Nikolajeviči, jak se lze naučit čtení „veselých písmen“ ? Umíte je číst ?”

„Ne, samozřejmě, že to neumím. „Veselá písmena“ - to je výraz mého syna. Zná velké množství rostlin, jejich názvy. Zřejmě se takovým způsobem velice vzdálení Anastasiini předkové rozhodli předat budoucím generacím informaci. Kolem jezera a palouku, na němž žijí Anastasia se synem, jsou rostliny vysazeny tak, že podle písmen jejich názvů lze číst pravdu. K tomu je zapotřebí velká znalost rostlinstva a obzvláště původní názvy. Myslím si, že tyto znalosti se postupně budou k lidem vracet. Vložit do člověka absolutně všechny znalosti najednou, to nejde. Ale postupně se to vrátí."

„Vladimíre, plánujete anebo si myslíte, že budete ještě mít s Anastasií dítě ?”

„Já bych to chtěl, až se dám do pořádku."

„Existuje zlatý střed mezi Anastasiiným způsobem života a stylem života dnešní civilizace ?”

„Osobně si myslím, že ano. Je třeba ho hledat společně. Alespoň přechodné období si představuji tak, že všechny vymoženosti technokratické civilizace, jenž člověk uzná za neškodlivé a prospěšné, se budou využívat. Dál život napoví sám. Něco zanikne přirozenou cestou. Řekněme, jestli se člověk

naučí získávat vodu pomocí rostlin, „vytahovat“ ji na povrch země, samozřejmě nebude potřebovat vodovod.

Je možné zasadit do kruhu rostliny, které velice silně „táhnou“ vodu (například osika). Za nějakou dobu se uprostřed tohoto kruhu objeví voda. Nebo bude stačit nevelké zahloubení do půdy. Rostlin s podobným účinkem je mnoho. V každé oblasti jsou jiné. Pro střední pásmo je vhodná osika. Spotřebovává mnoho vody, dokonce může vysušit bažinu. Má schopnost „vytahovat“ vodu na povrch. Nestane se to za rok nebo dva. Možná, že za patnáct let. A jestli to nebude pro vás, dostane se vaším dětem."

„Poznal jste sám na sobě vliv nějaké energie, o které se nezmiňujete ve svých knihách ?“

„Myslím si, že když člověk obzvlášť výrazně pociťuje na sobě vliv nějakých energií, není to normální, je to anomální jev. Energie by neměla být „dotěrná“, měla by se projevovat v nějakých pozemských činech. Pod vlivem energie by člověk měl něco tvořit. Necítím na sobě působení žádných energií, ale začal jsem psát knihy. Myslím si, že to dělám já, ale zároveň mi něco pomáhá.“

„Ve své třetí knize popisujete dematerializaci kamene. Učila vás Anastasia, jak vše vrátit zpět ?“

„Tohle dělá Anastasia, ale já to neumím. Aby člověk dokázal dematerializovat nějaký předmět, musí vlastnit obrovskou sílu vůle, velkou svobodu a rychlost mysli, velice bohatou představivost. Jak říká Anastasia, je třeba umět si představit všechnu materii předmětu, až do nejmenšího atomu a jádra, uvidět, jak částičky jádra vytváří navenek chaotický pohyb a rozpustit je v prostoru. Zřejmě za určitého tréninku by to dokázal každý člověk. Pravda, je tady zapotřebí i čistota úmyslů. Kdyby se najednou zveřejnil nějaký cvik, jenž samozřejmě existuje, a všichni lidé by se naučili dematerializaci předmětů, začali by ničit rodové statky nevhodných sousedů, Ale člověk s čistými úmysly to dělat nebude.

Pro zpětný proces - materializaci - jsou zapotřebí stejné kvality."

„Jaké katastrofy nastanou na Zemi v průběhu dalších 20 let ? Jaké změny nastanou v důsledku výbuchu planety Niburu ?“

„Změny nastanou takové, jaké si budete přát. Pro lidi, kteří věří v to špatné, zajímají se o něj, se právě toto splní. Těm, kteří se zajímají a věří v dobro, se splní to dobré.

Člověk, jenž věří, že za 20 let nastane konec světa, vkládá do svého podvědomí program, který ho přivede právě k takové životní situaci. Vždyť proč byste měli rodit děti, jestli za dvacet let bude konec světa ? A vaše podvědomí vám neumožňuje porodit, dokonce může vzniknout neplodnost. Proč byste budovali dům, který by vydržel 500 let ? Stačí vám nějaká chýše na 20 let. Tudíž nevytváříte budoucnost pro sebe, pro své děti. Vy ji nemáte již teď. Jen co člověk uvěří tomuto programu, přestává existovat, žít, přestává být zajímavý pro vesmír i pro Boha. Vždyť Stvořitel svou myšlenkou budoval světlou budoucnost, vy ale svou vytváříte negativní. A již jste zemřeli.

Ti lidé, kteří vytváří světlou budoucnost, naopak, budou rodit děti, budovat domy na 500 let, nebudou zbytečně rozptylovat svou životní energii. Tudiž budou žít věčně.

Co se týče výbuchu planety Niburu, ten se nikdy nestane. Již změnila svou dráhu. Pochopte to, vy i já jsme si začali přát, aby se změnila její dráha, Anastasia si přála totéž a planeta Niburu se již pohybuje jiným směrem. Brzy na ní budou kvést zahrady."

„Je možné, aby na tuto otázku odpověděla Anastasia ?“

„Anastasia by mi nedovolila, abych teď dal nesprávnou odpověď.“

„V knize STVOŘENÍ (IV. díl) je naznačeno, že Anastasia je příslibem příchodu Spasitele. Je to tak ?“

„Slovo spasitel je mužského rodu. Anastasia je žena. Sama o sobě říká: ‚Jsem člověk, žena‘ a nejednou to zdůrazňovala. My ale víme, že člověk je nejsilnější bytost ve vesmíru, jde pouze o to, jak se projeví. Proto ani já nejsem schopný odpovědět na otázku, kdo je Anastasia. Nicméně, musím říci, že silnější osobnost, než je ona, neznám, ani z dějin.“

„Potvrdila Anastasia verzi o přechodu Země do 4. dimenze a že rok 2012 bude „koncem času“ ?“

„Jsem absolutně přesvědčen, že se přechod již uskutečnil. Chápejte ale, že se to nemůže stát způsobem, kdy se v jednom okamžiku všechno zničí a opět vznikne. Přechod se uskutečnil ve vědomí mnoha lidí a jejich počet stále roste. Již je to skutečnost.“

„Co Anastasia myslí „dobou temna“ ? Psal jste ve své knížce, že přenese lidstvo přes úsek času temných sil.“

„V knize STVOŘENÍ jsem psal, že člověk vlastní všechny vesmírné energie: jak negativní, tak i pozitivní. Ale skutečný člověk by je měl v sobě vyvážit. Všechno do sebe přijmout a všechno vyvážit. Měla by v něm být jednota protikladů. Je to největší koncentrace energií. „Dobou temna“ se rozumí převládání temných, negativních energií, tudíž není vyrovnanost a slábnou světlé energie. A přenést lidi přes úsek času temných sil, znamená změnit jejich vědomí. Možná, žeby se vědomí lidstva změnilo za 200 let, ale Anastasia ho změní za 20. Takže úsek času trvající 180 let právě bude přenesením přes úsek času temných sil.“

„Je mi 35 let. Zabývám se lékařskou astrologií. Jak v sobě objevím skryté schopnosti ?“

„Na to, aby se v člověku objevily skryté schopnosti, je třeba se správně stravovat, myslet na překrásné, očistit se, mít hodnotný cíl. Schopnosti se automaticky projevují u toho člověka, který má cíl důstojný lidské existence.“

„Když prosím Anastasii o pomoc při rozhodnutí, ví o mně ? Jaký mi dá signál ?“

„Když člověk žádá o pomoc dalšího člověka nebo doktora, blokuje tímto své schopnosti. Každý by si měl pomáhat sám.“

„Existuje nějaká možnost nebo konkrétní formulace myšlenky, která by umožnila komunikovat s Anastasií ?“

„Jestli člověk něco takového dělá a cítí se při tom dobře, znamená to, že již probíhá komunikace s jejími myšlenkami. Co se týče bezprostřední komunikace, primitivní jako, řekněme, telefonní rozhovor... Zkuste si představit, že vám současně zavolá 100 000 lidí. Ani já nemohu odpovědět na všechny telefonáty. Tohle není možné. Ale myšlenka, kterou vyprodukoval jeden člověk, obzvlášť jestli je to nová, důležitá myšlenka, se nachází v prostoru. A mohou ji číst všichni citliví lidé. Prosím, komunikujte. Anastasia vyjádřila svou myšlenku a ta už je v prostoru.“

„Na co používáte peníze z prodeje knih a cedrových produktu ? Co dostává Anastasia za dary, které vám dává ?“

„Je to velice přirozená otázka. Již starodávni mudrcové říkali, že člověk jednou nohou by měl stát v duchovním světě a druhou - v materiálním. Proto je dobré, že se zajímáte o materiální stranu věci.“

Z rozhovoru s dědečkem jsem pochopil, že Anastasia je milovaná pravnučka jednoho ze šesti žreců, kteří si dali za cíl vládnout světu. Tito lidé řídí všechny finanční toky po celém světě. Dá se říci, že nejbohatší lidé hýbou peněžními proudy, aniž by se dotýkali peněz. A kdyby Anastasia chtěla vlastnit tyto papírky, o něž vůbec nemá zájem, věřte mi, že by je měla;

Peníze, jež dostávám za knihy, používám na zabezpečení své existence. Neusiluji o žádné úspory. Také jsem založil a částečně financuji Fond kultury a podpory tvorby „Anastasia“, který zpracovává korespondenci čtenářů, pracuje s bardy a básníky, vydává almanachy a různé sbírky.“

„Pane Megre jsou ve vašich knihách byliny a recepty, které by lidé mohli užívat na své nemoci - nyní, v tomto čase ?“

„Chtěl bych vydat takovou knihu, ale Anastasia mě v tom nepodporuje. Myslí si, že je to nezdravý projev. Každý člověk má sám na svém pozemku určit, co je pro něj prospěšné a co není. Takové věci se lehce dají zneužít. Dejme tomu, že vydáme tuto knihu a někdo do ní při její dalším vydání vnese jednu až dvě bylinky, jež mohou škodit člověku...“

Pouze lidský organizmus dokáže určit, co je pro něj prospěšné. Člověk vychází na svůj pozemek, na němž roste více než 300 různých druhů rostlin (to je potřebné minimum). Ochutnává jednu rostlinu, druhou, třetí. Nemusí vědět jejich název, nemusí vědět, kdy je má použít. Jeho organizmus všechno ví a použije je sám místo člověka. Lidský organizmus je nejlepší doktor. Jenom je třeba tyto rostliny pro sebe zasadit.“

„Anastasia hodnotí život na Zemi jako krásný. V jiné ezoterické literatuře se ale říká, že život na Zemi je pro odčinění hříchů, kdežto život na jiných (vyšších) úrovních bytí je za odměnu. V těchto věcech vidím nesrovnalost.“

„Nemohu odpovídat za jinou literaturu. Navíc jsem přečetl zdaleka ne všechno. Ale teorie o tom, že se život na Zemi dává člověku proto, aby odpracoval karmu a své hříchy, se mi zdá nesprávná. V tom případě pojdme odmítat, že Bůh stvořil Zemi, že Bůh je Láska. Vypadá to tak, že stvořil Zemi proto, aby se tady něco odpykávalo. Ale On je Láska. Stvořil Zemi

proto, aby člověk žil v ráji. Tvořil ji pro své milované děti. A toto všechno vypadá tak, jako byste pro své milované dítě stvořili peklo, v němž bude trpět. Co je to za matku a co je to za otce ? O jaké Lásce lze tady mluvit ? A vůbec, tato teorie je děsná. Nenavádí lidi k normálnímu životu, ale k tomu, aby tady prováděli ledasco."

„Je správné sázet sibiřský cedr v České republice ? Nenaruší se tím informační databanka původních lesů ?”

„Myslím si, že se nenaruší, protože dříve cedr rostl v Čechách stejně tak jako v Libanonu, na Kypru atd. Pokud bychom v Čechách zasadili sibiřský cedr, časem by se přizpůsobil k tomuto prostředí a byl by trochu jiný, jeho plody by třeba měli jinou chuť. Ale každopádně se přizpůsobí a bude růst."

„Vlaštovičník je přece jedovatá rostlina. Vy ji navrhuje žvýkat v ústech. Nemůže škodit ? Nebo působí po jednom použití ihned ?”

„Klidně žvýkám lístečky vlaštovičníku podle vlastního přání. Ne podle nějaké instrukce, ale podle toho, kdy se mi zachce a kolik se mi chce. Také lze z této bylinky dělat odvar a koupat si v něm nohy. Dobře to působí proti plísňovým onemocněním."

„Mluvíte s Anastasií o setkáních s čtenáři, jaký mají vliv na vás ?

„O setkáních s čtenáři Anastasia ví ještě před setkáním, jelikož je sama vyprodukovala. Mně osobně velice pomáhají stejně tak jako i korespondence, písně, básně a obrazy čtenářů. Občas, když třeba něco dělám v kuchyni, pustím si bardovské písně a potom i sám začínám psát."

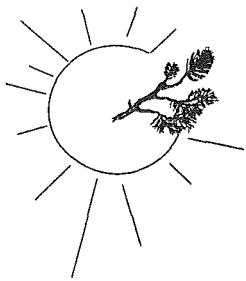
„Anastasia říká, že najít vyvoleného nebo vyvolenou, kteří by byli blízcí duchem není složité. Ale jak to udělat ?”

„Nejdřív je třeba poznat sám sebe, svou duši."

„Ježíš Kristus zanechal v Bibli proroctví, že až se vrátí, bude z nebe padat oheň a nenechá kámen na kameni. Je to spojené s návratem desáté planety naší sluneční soustavy - Niburu ?”

„Víte, lze vytvořit negativní obraz a říci, že směrem k Zemi letí nějaká kometa nebo planeta, která za nějakou dobu zničí všechno na Zemi. A jestli tomuto uvěří všichni lidé, tak se to přesně takhle stane. Svým oslovením Nostradama nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa' Anastasia chtěla říci, že existují proroci, kteří vytváří obraz, jehož úkolem je zničení Země. Opakuji: pokud všichni lidé do jednoho v tuto myšlenku uvěří, stane se to. Ale pokud se alespoň jeden člověk se silnou myslí postaví proti tomuto obrazu, Země nebude zničena."

Není třeba svými myšlenkami produkovat peklo. Je třeba tvořit světlé obrazy, obrazy překrásného budoucna."

Děkujeme všem čtenářům, kteří nám poslali ohlasy na knihu „ANASTASIA“ (1. díl) – z konce 2. knihy

Kniha „Anastasia“ mě nadchla. Četla jsem ji jako nejnapínavější román. Je tak poutavě napsána, že bych si nejraději vzala dovolenou a jela hledat staříky a Zvonící cedr a doufala bych, že tam potkám i Anastasii.

Pokud se vrátím do reality, moc se těším na jaro a na vysévání semínek podle návodu v knížce. Pevně věřím tomu, že to funguje, neboť příroda je opravdu všemocná a udělá pro nás vše k našemu dobru.

Nyní již netrpělivě čekám na další díly.

S pozdravem Eva Mičková, Praha 10

Než se ke mně dostala Anastasia, přečetl jsem poměrně mnoho esoterické literatury různých druhů a úrovně. Mohu však říct, že s tak laskavou knihou, která by obsahovala každému vnímavému člověku srozumitelný návod ke šťastnému životu, jsem se nesešel.

Velice cenný a inspirující je zprostředkovaný nadhled nad „ hodnoty „ naší doby. Anastasia je protiklad dnešní převažující neúcty k člověku, Anastasia vrací člověku člověka, vrací člověka životu. Anastasia znovu ukazuje místo člověka tam, kam jej Bůh stvořil a je s to člověka očistit od zbytnělých nánosů maličkého urputného „já“.

Děkuji Vám za sebe i za své přátele, kterým jsem knihu daroval a jejichž pocity byly obdobné mým.

Bůh s Vámi !

Ing. Ivan A. Hencel, Praha 6

Děkuji za zaslání 1. dílu. Kniha mě oslovila a příznivě působila. Jsem šťastná a děkuji, že se tahle slova dostala až ke mně a mé rodině.

Prosím, zašlete mi všechny další díly knihy „Anastasia “.

S přáním všeho dobrého Ludmila Vintrová, Sloupečnick, Blansko Dopis do redakce časopisu ASTRO:

Vážená redakce

bylo mi dopřáno, abych se seznámil s knihou, jejíž název je „Anastasia“. Protože mě zaujala, dovoluji si Vám o tom napsat, vzhledem k tomu, že jste o ní uveřejnili základní informace.

Její působnost se projevuje až po jejím přečtení.

Význam obsahuje symbolický a přesahuje rámec pouhého vyprávění. Je-li obraz dílem malíře, je tato kniha obrazem... Popsat skutečnost že Nemocný je léčen, Spáček probouzen a Moudrý blažen je pouze částečnou pravdou.

Přeji každému, komu tato kniha uvízne v ruce, aby se ponořil do jejích obrazů a vychutnal božskou manu.

Český překlad originálu z jazyka ruského je zdařilý a neochuzuje vyjádření autora. Domnívám se, že tento 1. díl a další následující mohou být pro mnohé pozounem.

S úctou čtenář, Ostrava Pocit po přečtení knihy „Anastasia“ byl úžasný. Četl jsem už mnoho knih, ale tato kniha je ze všech to nejlepší, co bylo přeloženo do češtiny. Dozvěděl jsem se v ní mnoho nových poznatků o přírodních zákonech a hlavně jak je použít ve prospěch přírody, a tím i ve svůj prospěch. Zažil jsem pocit sounáležitosti s přírodou a s celým vesmírem. Byl to pocit božské harmonie, štěstí a lásky.

Přeji všem, kdo se podíleli na vzniku této knihy i všem čtenářům hodně štěstí, zdraví a lásky. Čekám s napětím na další díly a těším se na nové poznatky, které obohatí můj další život.

Josef Kosina, Kamenice 13

ČÁST ROZHOVORU S AUTOREM KNIHY V ČERVENCI ROKU 2001

--- z konce 3. knihy ---

- *Kdo je Anastasia: člověk nebo obraz-představa ?*
- *Je to reálně žijící člověk v sibiřské tajze, krásná, dobrá a chytrá žena se silnou logikou. Ale zároveň je i obraz. Záměrně se nechala vetkat do obrazu-představy, protože obraz může být poražen pouze obrazem.*
- *Kdo je ta žena na přebalu prvního dílu ?*
- *Je to Anastasia.*
- *Mysleli jsme si, že je to modelka.*
- *Před prvním vydáním jsem neměl prostředky ani moc diktovat své podmínky nakladateli. Aby tato kniha zaujala čtenáře, přesvědčovali mě, že na přebalu knihy musí být polonahá žena, nebo dítě, či zvíře. Jinak si této knihy v Rusku nikdo nevšimne. S tím jsem nesouhlasil. Proto mi nabídli umístit na přebalu nějakou výraznou, hezkou ženu. Já jsem se rozhodl pro Anastasii. Ale nebyl jsem si jistý, zda to přijme. Při setkání s Anastasií jsem jí vysvětlil, že je nutné, aby byla pro fotografii nalíčena. Ale ona je tak veselý tvor, že vždy se vším souhlasí. A já jsem až později pochopil, že všechno věděla předem, a proto souhlasila. Vlastně se udala jakási rvinirevoluce, protože proč hezká, nalíčená žena není považována za duchovní a bohobojná žena v šátku je? Víte, já jsem viděl ženy v šátcích, kterým do duchovnosti scházelo, jako nám do nebe. A tím nechci urazit ženy, které nosí šátky. Říkám to obrazně.*
- I když vlivem počítačové techniky vypadá na přebalu trochu jinak než ve skutečnosti, stejně tam zůstalo hrdé držení těla a upřený pohled.*
- *Odpovědi Anastasie nahráváte na magnetofon, nebo si děláte poznámky ?*
- *Ne, Mluví tak obrazně, že když řekne větu, nemohu na ni nikdy zapomenout. Recituji celé kapitoly z paměti.*
- *Nemáte pocit, že jste se jako ženatý muž s Anastasií dopustil hříchu ?*
- *Víte, mám pocit, že jsem se pouze jednou v životě nedopustil hříchu, a to s Anastasií.*
- *Představujete si v budoucnu společný život s Anastasií v tajze ?*

- Lze žít jeden vedle druhého a nebýt spolu a naopak lze být daleko od sebe a přesto spolu. Stále cítím její přítomnost. Dokázala kolem mě vytvořit takový Prostor Lásky, že se cítím být v božské náruči. Ne, já musím něco dělat v tomto světě, připravit Prostor Lásky pro svého syna i zde.

- *Jste šťastný ?*

- Samozřejmě, že jsem, ale stále si to nemohu uvědomit.

- *Uvažujete o návštěvě České republiky ?*

- Ano a viděl bych to koncem roku 2002.

**Děkujeme všem čtenářům,
kteří nám poslali ohlasy na knihy o Anastasii**

--- z konce 4. knihy ---

Milí přátelé

srdečně zdravím z Českého Krumlova a velice děkuji za překlad knih o Anastasii. Je to opravdu fantastické poselství, snažím se ho šířit dále a doporučuji knihy všem svým známým. Prosím o odpověď, kdy se čtenáři v českém jazyce dočkají dalších dílů ? (Zatím jsem přečetla tři). Ještě jednou velice děkuji a těším se na odpověď.

S láskou objímá Mirka.

Válení přátelé

právě jsem se slzami v očích dočetla knihu PROSTOR LÁSKY. Kniha mě jako obě předešlé velice oslovila a myslím, že jsem v ní našla odpovědi na mnoho svých otázek. Jsem učitelka, několik roků jsem učila na základní škole, ale před rokem jsem se rozhodla odejít ze školství, neboť ve mně stále sílilo přesvědčení, že současný školský systém mrzačí duše a uvědomění dnešních dětí a získala jsem pocit, že už se toho nechci účastnit. Až do dnešního dne jsem si nebyla jistá správností svého rozhodnutí, neboť svým odchodem jsem nic nezměnila. Proto mě velice zasáhl popis Lesní školy, inspirované Anastasií, protože pracovat v takové škole musí být opravdovým posláním. Velice by mě zajímalo, zda už někdo přede mnou neuvažoval o zřízení takové školy i v České republice, či zda dokonce nebyly učiněny nějaké kroky ohledně této záležitosti. Pokud víte o někom, koho tato myšlenka zaujala, prosím o kontakt, pokud ne, alespoň o odpověď. Předem děkuji.

S úctou Martina Chrastinová Pampelišková

518, 541 02 Trutnov tel: 0603 521806 email: mchrastinova@atlas.cz

Dobrý deň !

Prečítal som prvé tri diely „Anastasia“. Zmenilo ma to ! Túžobne očakávam ďalšie. Môžete mi, prosím povedať (aspoň približné) kedy budú ďalšie ? (Veľa ľudí v mojom okolí to zaujíma).

Srdečne ďakujem a prajem to najlepšie, čo sa len priať dá !

S úctou Strelecký Slovensko

Milá paní V

dostala jsem nabídku zásilkového knihkupectví a objednala jsem si čtyři

knihy, ale ANASTASII ne. Řekla jsem si, že to bude zase nějaký nudný románek, jak se materialistický podnikatel dal na duchovní cestu. Za několik dní jsem stoupla k telefonu, zrušila dvě knihy o masážích a cvičení a objednala ANASTASII a ZVONICÍ CEDRY. Pak jsem se začala divit, co mě to popadlo. Ale měla jsem z toho tak dobrý pocit, že jsem se začala těšit. Víím, že se nic neděje náhodou a že jsem knihy měla přečíst. Když zásilka došla, nechala jsem práce (přestavuji koupelnu a sklep) a četla, dokud jsem obě nepřečetla. A za pár dní jsem si přečetla znovu. Jsem nadšená. Jako bych žila na Sibiři a poslouchala Anastasii.

Nejprve jsem si o těch dvou knihách myslela, že to bude nějaká šikovně vymyšlená, rádoby duchovní beletrie. Ale po prvních stránkách jsem získala pocit, jako by mne uchopila nějaká mocná síla a já se v těch knížkách našla. Mluví mi z duše. Možná je to tím, že je Anastasia žena. Má jemnější a mně bližší vibrace. Vůbec neuvažuji, že by byla vymyšlená. Ona prostě je. Jako je Sibiř a velké Rusko.

Já na rozdíl od Vladimíra, už něco víím. Studuji ezoterickou literaturu už sedm let. Některé myšlenky jsou originální.

Oslavili jsme se sestrou 23. července - Den zahrádkám. Pokusila jsem se spát pod svou hvězdou. Ovšem ve městě je to problematické. Auta, opilci, vlaky a můj kocour, který nevěděl co se děje a pořád po mně lezl a v domnění, že potřebuji ochranu, honil po zahradě vše, co se hnulo.

Budete-li pořádat zájezd do Gelendžiku, nezapomeňte na mne. Jedu s Vámi. Jen co přeložíte další knihy, tak je chci.

Moje sestra vidí duše zemřelých, mluví s anděly. Má všechny stupně REIKY. Zeptaly jsme se na Anastasii a oni odpověděli, že je avatar - Boží vtělení:

Ještě jednou děkuji.
Posílám lásku a mír. Vaše Jana.

Srpen 2001, Chomutov.

Vážení a milí přátelé

dočetl jsem PROSTOR LÁSKY (stejně jako jsem přečetl ANASTASII a ZVONICÍ CEDRY), a tak Vám musím hned - dokud jsem Žhavý - napsat několik řádku. Vííte, po přečtení ANASTASIE jsem byl přímo nadšený. Je to samozřejmě způsobeno tím, že já sám kráčím po cestě „ nahoru “, tedy hledám cestu duchovní a nejen to, sám několikrát do měsíce již po mnoho let hovořím k lidem, kteří chtějí poslouchat o lásce, světle, Gaie - snažím se ukazovat první stopy na Cestě, protože jsem dostal takový úkol v této inkarnaci. A Anastasia mě, zahrádkáře, milovníka všeho živého i neživého nadchla natolik, že dnes sháním sazenice cedru.

Druhý díl, přiznávám, mě trochu zklamal, protože jsem nedovedl pochopit - promiňte mi to slovo - tu tupost moderního člověka, který se snaží člověku, žijícímu v naprosté shodě s kosmickou silou, s přírodou a se zázrakem života vnutit přednost „ výhod moderního života“. Nakonec se to objevilo i v díle třetím (ty pleny a dětské výživy, kdybych ho měl po ruce !!!). Prostě mu, samozřejmě jenom podle mého názoru, trvá děsně dlouho, než mu dojde ta nádhera, která obklopuje nejen Anastasii ale i všechny, kdož chtějí její myšlenky přijmout za své. Ono to samozřejmě není v naší konzumní společnosti lehké. 1143

Naštěstí ze svých vlastních besed vím, jak obrovsky roste počet lidí, kteří nejen vnímají bytosti duchovní, vidí auru - a to nejen dorůstající indigové děti ale i dospívající a dospělí, takže pevně věřím, protože vím, že proměny již probíhají - že se jich zúčastním i já. Nakonec i reinkarnace se zkrátily, protože mnozí chtějí být „u toho“.

Takže nakonec - díky za všechny tři knihy, jsem rád za ten rozhovor na konci třetího dílu, tedy za to, že Anastasia snad přece jenom trochu opravdu je, živá a opravdová, protože to je moc dobře. A těším se na další.

S přáním krásných dnů a s díky za příjemné chvíle nad knihami.

Jiří Hlávka

Ředitel Kulturního a informačního centra Poděbrady

Ze srdce Vám děkuji za vydání zatím 3 knih o Anastasii. Právě jsem dočetla třetí díl „Prostor Lásky“. Tyto knihy otevírají srdce, mění pohled na náš dosud „šťastný“ život a nutí člověka zamyslet se, co je v životě důležité. Dávají svou jednoduchostí a srozumitelností návod, jak se chovat k okolí, ke svým. blízkým i k sobě samému, aby byl člověk opravdu šťastný. Již knihy půjčuji všem svým známým, aby se co nejvíce šířily pozitivní myšlenky v knize tak bravurně popisované.

D. Hrabová Dobrý deň !

Pred týždňom sa u nás zastavil kamarát a priniesol knihy o Anastasii. V radosti si ich znova a znova čítam.

Tento rok sa s dcérou snažíme dopestovať z nazbieraných šišíek borovice, tisovec a radi by sme k tomu pridali aj ceder.

Vďaka a v nálade blížiaceho sa splnu prajem...

*Príroda sa zobúdz
Nová jar k nám prichádza
Pravdu stvorenia otvára
A ohňom lásky naplňa
To vo veľkej noci je ukryté
V radosti si ju užite*

Maja Zelenáková Slovensko

Vážení přátelé

Dostala se mi do rukou kniha PROSTOR LÁSKY od Vladimíra Megre. Lépe řečeno třetí díl této knihy. Přečetla jsem mnoho knih s podobnou tematikou. Tahle však byla něčím jiná. Působila na mě, jako když v každém slovu či písmenku bylo světlo. Něco, co z této knihy vyzařovalo na povrch. Myslím, že mě kniha zaujala i něčím jiným než zářivou silou každého písmenka. Anastasia je velice silná duchovní osobnost. Se zaujetím jsem pročetla každou odpověď v duchovní oblasti. Sama jsem věřící a mám hlasy z duchovní sféry již osm let. Takže jsem leccos pochopila. Zaujaly mě také Anastasiiny zázraky spojení se samotným Bohem a matkou Přírodou. Nejdřív jsem nemohla pochopit, proč Anastasia mluví tak složitě. Ne že bych tomu nerozuměla, ale zdálo se mi to moc složitě.

Anastasia je prostě ztělesněním samotného Boha. Je samotný Bůh. Proto

mluví tak jako Bůh - složitě. Ale kdo Anastasii pochopil, pochopil i její složitou řeč.

Někdo může Anastasii odsoudit kvůli jejímu synovi. I já ji ze začátku odsuzovala. Ale stačilo víc otevřít srdce, abych pochopila její postoj k otci jejího syna, abych pochopila Anastasii-Boha a její vysoké nároky. Věřím, že koná dobře, když vychovává syna jako Bůh otec a matka Příroda.

Na závěr bych chtěla popřát Anastasii a Vladimírovi Megre hodně dobrých knih a kratší cestu ke skutečné Boží rodině.

S pozdravem Milada Formanová, Zvolen

Vážená pani V. !

V piatok 19. 04 som dostala od Vás zásielku kníh. Cez víkend som ich prečítala. Sú to veľmi dobré knihy. Už som toho prečítala hodne z oblasti ezoterickej literatúry. Preto sa môžem teraz odvolať napríklad na známou jasnovidku Vangu z Bulharska, ktorá niekoľkokrát napomínala svoj národ, aby sa v budúcnosti neodvracal od Ruska, pretože odtiaľ príde záchrana (hoci spomínala nejakého Michaila).

Známe sú tiež vyjadrenia rakúskeho polyhistora Rudolfa Stejnera, ktorý začiatkom 20. storočia videl priebeh ľudskej civilizácie takto:

- najskôr civilizácia persko-indická - nasleduje Grécko-rímska - od roku 1400 Anglo-germánska - cca od roku 3400 Slovanská (ruská), pričom prelom k nástupu tejto civilizácie má byť v roku 1998 (v tomto čase práve V. Megre vydal svoju knihu).

Toto písal R. Steiner na začiatku 20. st.- záverečnou civilizáciou ľudských dejín podľa neho má byť philadelphská. Chcem si u Vás objednať aj ďalšie diely tejto knihy (4.-9.), keď vyjdú... S pozdravom Ing. Antónia Hranová Slovensko 2002 r.

P.S. Celé to má len jednu chybu, už sa mi iné knihy ako tie o Anastasii nechce čítať.

Vážení přátelé !

Zakoupil jsem si knihy z vaší nabídky. Všechny tři díly ze série „Zvonící cedry Ruska“. Knihy se mi moc líbily, protože z nich vyzařuje láska k přírodě a láska k lidem k životu. V dnešní době, kdy i knižní trh ovládá komerce, to není obvyklé.

Je to krásné čtení - uklidňující a nutící k přemýšlení. Jsem rád, že jsem si knihy koupil a těším se na další díly.

*S pozdravem Vratislav L.,
Zdar nad Sázavou*

Milá paní V

Posíláme poděkování Vám, panu Vladimírovi a poděkování Anastasii a jejím dědouškům a také všem ostatním lidem, kteří se podílejí na tom všem krásném, co nám předáváte. Náš pohled na tento svět je teď radostnější a optimističtější, když se sami přesvědčujeme, jak se Anastasiiny sny uskutečňují a my můžeme spolupracovat.

Při samotném pomýšlení na Anastasii cítím teplo a lásku.

Přejeme Vám všem hodně radosti a štěstí z Vaší práce, životní pohody a lásky. Všechny Vás pozdravujeme a máme Vás moc rádi.

*Jarmila a Jiří Miklíkovi a ostatní přátelé.
Přerov*

PROJEKTY VYTVOŘENÉ V ČR INSPIROVANÉ KNIHAMÍ O ANASTASII

--- z konce 7. knihy ---

Webové stránky, jež slouží k informovanosti a komunikaci čtenářů a příznivců Anastasie v Čechách a na Slovensku:

KLUB RODINKA

nabízí víkendové a prázdninové pobyty s programem pro rodiny s menšími dětmi se zájmem o přirozenou výchovu. Zároveň hledá a sdružuje příznivce z řad studentů, učitelů, vychovatelů a rodičů, kteří mají chuť aktivně se zapojit do realizace programu alternativního školství. Hledají se také sponzoři a dárci pro realizaci a rozvoj této činnosti. www.rodinka.cz mobil: 777- 821 943

ŠKOLA ŽIVOTA

Webové stránky, které slouží k informovanosti a komunikaci zájemců o projekt „**Škola života**“, který je inspirován a vychází z pedagogiky ruského akademika M. P. Ščetinina. skolazivota.empyrea.net e-mail: skolazivota@empyrea.net

Kromě informací pocházejících z této netradiční školy, zajímavých poznatků z Ruska či překladů ruských textů zde naleznete i další informace o aktuálním dění, tipy a odkazy, akce a příspěvky k tématům trvale udržitelný a přirozený život člověka v souladu se Zemí.

Vážení čtenáři,

v poslední době se na internetu objevilo velké množství webových stránek v různých jazycích, jejichž zaměření se shoduje s myšlenkami, které vyjádřila hlavní postava mých knih — Anastasia. Některé z těchto pramenů se neprávem prezentují jako oficiální a odpovídají na dopisy čtenářů mým jménem.

Vzhledem k této skutečnosti jsem se vás rozhodl informovat o založení vlastních webových stránek www.vmegre.com, a to ve všech světových jazycích. Registrace na těchto stránkách a odběr zpráv vám umožní získávat nejčerstvější informace o hnutí Zvonící cedry Ruska po celém světě, podrobnosti ohledně čtenářských konferencí aj.

S úctou, Vladimír Megre

**Dopisy pro autora posílejte na následující adresu
v Novosibirsku:**

Новосибирск, а/я 44,630121 Rusko